ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਯਾਇ

ਪੁਰਾਤਨ

ਸੋਦਰਾ ਸਾਖੀ ਏਕ ਸਮੇ ਗੁ
ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋਦਰਾ ਸਾਖੀ ਚੁਕਿਆ ਹੂਆ ਥਾ ਗੁਲ
ਰੂਨਾਨਕਦੇਵਜੀ ਜਲਭਾਨਪੁਰਪੰਡਤ ਸੇ ਸੋਦੀ ਖਾਨਾ ਥਾ ਚੁਕਿਆ ਹੂਆ ਉਤਾਰ ਕੇ ਘ
ਤੇ ਖਾਨ ਪਠਾਨ ਕਾ ਕਿਸੀ ਕਲਸੇ ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਚੇਈ ਸੇ ਗਏ ਥੇ ਬੂ ਉਤਾਰ ਕੇ ਘਾਲਤੀ
ਲੋਕੋ ਦੀਏ ਆਪ ਵੇਈ ਸੇ ਪਸ ਗਏ ਜੋ ਖਸਾਈ ਪਾਸ ਚਲੇ ਗਏ ਥੇ ਬਿਲਜੀ ਨੇ ਬ
ਨੇ ਚੜਾਆ ਰੂਕੀਆ ਤੋ ਸੇ ਪੀਪਾ ਜੀ ਗਏ ਥੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਕੁਲ ਜੀ ਨੇ ਆ ਪ
ਤਾਆ ਰੂਕੀਆ ਥਾ ਹੈ ਠਗਾਦਨ ਆਪ ਕਾਸੇ ਦਰਿੰਦ ਜਾ ਕੇ ਨਾਹੋ ਸੋ ਤਾ ਕਾ ਸਿ
ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ੦ ਜਿਸੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥ ਵਾਜੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ
ਵਾਰਗਸ਼ਾਨਾ ਘਰ : ਬੈਕੁੰਠਪੁਰੀ ਦੇ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਦਾ ਵ ਸਰੂਪਰੂਪ ਨਾਦ : ਪ
ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਜੀਆ ਜੋ ਹੈ ਸਮਸੇ ਕਾ ਹੀ ਦਾ ਜੋ ਆ ਕੀਆਂ ਨਾਦ : ਸਦਾ ਰੇ ਹੋਏ
ਨੀਆ ਹੋਇ ਪਰੀ : ਰਾਗਨੀਆ ਨਾਲ ਜਿਉ : ਜਾਰਿਆ ਸਵਾਰਿ : ਸਦਾ ਰੇ ਹੋਏ ਦਾਰਿ
ਦੇ ਜਾਹਿਬ ਲਕਿਆ ਦਾ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ : ਦੇਵਤਾ ਦੀਆ ਦਾਰਿ ਨਕੇ
ਦੇਨਾਲ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਗਾਵਾ ਦੇਵਤਿਆ ਕਾਂ ਛੋ ਦਰਿ : ਜਮਦਾਏ ਹੈ ਤਿਨਕੇ
ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਗਾਵਾ ਦੇਵਤਾ ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਕੋ ਸੋਸ਼ ਚਿਤਿ ਹੋਏ ਕੇ
ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਗਾਵਾ ਦੇਵਤਾ ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਕੋ ਸੋਸ਼ ਚਿਤ ਹੋਏ ਕਰਾ
ਆ : ਚਾਰੇ ਉਰਜੇ ਨਾਲੇ ਗਾਵਤੇ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਬੀਚਾਰੇ : ਬੀਚਾਰਦਾ ਨਸੀ ਤਰਾ ਚਾਰੇ ਜੁ
ਵਤੇ ਹੈ ਵ ਗਾਰੀ ਬ ਸਾਧਭੀ ਪੜਨਿ : ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜੁਗ : ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਨਾ
ਗਾਵੇ ਵੇਦਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਜਾਮਾ ੧ ਰਿਗ ੨ ਜੁਜਰ ੩
ਅਥਰਬਨ ੪ ॥ ਮਨ ਮੋਹਨਿ : ਹੇ ਮਨ ਮੋਹਨ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹਨ ਵ
ਰੀਆ ਸੁਰਗ ਮਛ ਪਇਆਲੇ : ਮਾਤ ਲੋਕ ਨਾਲੇ : ਨਦੀਆਂ ਭੀ ਨਾਲੇ ਗਾ
ਵਤੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ : ਮਨ ਤੂ ਨਦਾਨੀਂ ਜਿਨਾਂ ਸੀਕਾਰ
ਕੀਆ ਹੈ ਖੰਡ : ਨਵ ਖੰਡਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ : ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦਾ ਵਰਤਾਕ ਕਰਿ ਕਾਰਿ :
ਰਚ ਕਰ ਕੇ ਜੇਤੇ ਤੇਰੇ : ਤੈਨੇ ਧਾਰੇ : ਧਾਰਰਖੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੇ : ਜੋ ਸੇਤੀ ਚਿ
ਤਨਿ : ਚੇਤੇ ਨਹੀ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਨਕੀਆ : ਸੋ ਕਿ ਆਹਾ ਜੋ ਤਿਨਾ ਕਾ ਵਿਚਾ
ਰ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾ ਅਰਥ ਸਮਰਥ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਐਸੇ ਉਸਤਤੀ ਕ
ਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਏ ਤਬ ਸਭ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਆਇ ਮਿਲਾ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੂਛਿਆ ਆਪ ਕਹਾ ਗਏ ਥੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਬ ਕਹਤੇ ਭਏ ਹਮ ਜਲ ਸਾਂਈ ਪਾਸ ਗਏ ਥੇ ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੂਛ
ਆ ਕੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਭ ਸੂਰਤ ਕਾ ਕੈਸਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਆਪ ਉਤਰ ਦੇਤੇ
ਸੋਈ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਭੀ ਪੀਛੈ ਜੀ ਅਰ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਦਰਤੇ ਮਾ
ਕਾਲ ਸੇ ਹੈ ਸੋਈ ਸਚੁ : ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਸੀ : ਆਗੇ ਹੋਵੇਗਾ ਸਾ
ਜੀ ਨਾਮੀ ॥ ਜਾਸੀ ਹੈ ਦੇ ਤਿਆਈ ਜਿਸ ਕੀ ਸਾਈ : ਉਤਪਤ ਦਾ ਨ
ਜਾਈ : ਇਜੀਤ ਨਾਸ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜਿਸ ਰੇਖਨਾ ਰਚ
ਜਾਸੀ ਅਰ ਜਿਨ ਰਚਾਈ ਹੈ ਸੋਨਾ ਜਾਈ ਹੋਵੇਗਾ

ਕੀਕਰੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤੀ : ਤਰਾਂ ਤਰਾਂ ਕੀ ਕਰੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਜਿਨਸੀ : ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਕੋਈ
ਪਖੀ ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਗ ਆਦਿਕ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕਿਸੇ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਆਇਆ ਜੋ ਨ ਉਪ
ਈ : ਜਿਸ ਈਸ੍ਵਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਹੈ ਸਕਲ
ਜਿਸ ਤੇ ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀ ਸਾਰ ਕੀ ਕਰਿ ਕਰਿ : ਰਚ ਰਚ ਕੇ ਦੇਖਤਾ
ਹੈ ਅਪਣਾ ਜੋ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਪੰਚ ਹੈ ਆਜੇਵ : ਜੈਸੇ ਵਡਿਆਈ : ਇਵ ਹੋ
ਜੋਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਪੰਚਿ ਕਰਸੀ : ਪੀਛੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸ ਅਧਿਕ ਰਤਾ ਹੈ
ਆਗੇ ਕਰੇਗਾ ਹੁਕਮ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ : ਤਿਸ ਕੇ ਕੀਤੇ ਪਰ ਕਿਸੀ ਕਾ
ਹੁਕਮ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਜਾਖੀ ਪਾਰਬਤੀ ਕਿ ਜਿਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋ ਇਕੇ ਵਰ ਦੇਨੇ ਲਗੇ ਜਾ ਪੁਕੇ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹਾ ਪ ਚੇਤ ਤਾ ਜੋ
ਛੀ ਕਰ ਦੇਵੈ ਵ ਚਾਰ ਕਰ ਦੇਵੈ ਤਬ ਨਹੀ ਜੀ ਹਿ ਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਉਤਾ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਰਜਾਈ : ਆਰਾਮ ਮੇਰਾ ਜੀ ਰਹਿਣਾ
ਜੋ ਸੁਖ ਕਰੇ ਅਥਵਾ ਦੁਖ ਕਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣਾ ਤਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
੧ ਆਸ ਮ: ੧ ਜਾਸਤ੍ਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਕੇਵਡ ਵਡਾ : ਤੂੰ ਕੇਤਾ ਵਡਾ ਹੈ
ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਡੀਠਾ : ਦੇਖਾ ਹੋਇ ਤਾ ਤੇਨੂੰ ਇਹ ਦੀਤਾ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਕਹੇ ਜੋ ਤੇਰੇ
ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਖਾ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ : ਨਾ ਤੇਰੀ ਕੀਮ
ਤ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਮਨ ਸੇ ਨਾ ਤੂ ਕਹਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰ ਕੋਈ
ਜਿਨਾ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨਾ ਸੇ ਬਾਣੀ ਸੇ ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਜਾ
ਤਾ ਬਾਤੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੀ ਗਮਤਾ ਨਹੀ ਜੋ ਸੇ ਦੋਇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਆਪ
ਨੇ ਤਰਤਾ ਸੇ ਬਦ ਜਪ ਨਹੀ ਕਹਿ ਸਕਤੀ ਆ ੧ । ਗਹਰ : ਡੂੰਗਾ
ਗੰਭੀਰ : ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਗਹੀਰਾ : ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੀ ਨਿਆਈ ਅਥਾਹ ਹੈ ਕੇਤਾ
ਕੇਵਡੁ : ਕੇਤਾ ਕਿਵਡਾ ਚੀਰਾ : ਦਰ ਹੈ ਵ ਹੁਕਮ ਹੈ ਵਾ ਹਦ ਹੈ
ਵ ਪ੍ਰਵਦਾ ਨਾਹੀ ੧ ਰਿਸ਼ ਸਰਤੇ : ਪੰਡਿਤਾ ਸਰਤੇ : ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਈ
ਪ੍ਰਤੁ ਕਮਾਈ : ਕਮਾਈ ਆਈ ਪਹੁਚ ਨਹੀ ਸਕੀ ਕੀਮਤਿ : ਤੇਰੀ
ਤ ਜੀ ਦੀ ਗੁਰ : ਦੇਵਤਾ ਗੁਰ ਹਾਈ : ਬ੍ਰਿਹਸਪਤ ਦਾ ਬ੍ਰਿਹਮਾਦਿ
ਕਾਵਾ ਗਾਰਭਾਈਆ ਦੈਤਾ ਕੀ ਮਾਤ ਪਾਈ ਨਹੀ ਤਿਨਾ ਨੇ ਤਿਲ
ਕ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਸਬਦਾ ਨੇ ਇਨ ਚਾਰ ਤਰਕੇ
ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਅਰਥ ਕਰਨੇ ਸ੍ਰੁਤੀ : ਸ੍ਰੁਤੀ ਬੇਤਾ ਸ੍ਰੁਤੀ : ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾ
ਆ ਸਭ ਕੀ ਮਿਤ : ਖੋਜ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਵਕਤਾ ਸਿਧ : ਅਪਾਰ ਜ
ਪਾ ਚੇਤਨ ਆਗਿਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਆ ਕਿਸੀ ਜੋ
ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਈ ਇਵ ਦੂਜੋ ਕੋਈ ਬਧੀ ਕੋਈ
ਦਮਾਨ ਤੇ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਗਿਆਨੀ ਕਹਾ

•ਦਾ ਹੈ ਤੂ ਕਰਣੇਹਾਂ ਅਸਾਡੇ। ਸਾਚਾ ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਹੈ ਖਸਮ ਤੇਰੀ ਨਦਰੀ ਆ
ਵੈ ਕੀਤਾ ਤੂ ਫੁਨ ਜੇਤੇ ਜੁਗੋ ਦਾਤੇ: ਪਦਾਰਥ ਨਾ ਹੋਰ ਸਿਭੁ ਤੇਰੀ ਨਦ
ਰੀ ਆਵਦੇ ਜੇਤੇ ਪਦਾਰਥ ਪਾਵੈ ਕੀਤਾ: ਕੀੜਿਹੋ ਜਿਸਾ ਕਰ ਦਾਹੇ
ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ: ਜਿਸਾ ਕਰ ਫਲੋ ਮਰੇ ਤੇ ਹਰਿ ਫਲੋ ਮਰਿਆ ਹੋਇ
ਓਹ ਜੀਵੈ ਫੇਰ ਨਾਮ ਦਾ ਖਾਵੈ ਤੇ ਕਿਛੁ ਪਾਵੈ: ਸੁਖਦਾਤੇ
ਕੈ ਛਿਐ ਨੇ ਜਿਸਾ ਦੂ ਤੇ ਪਾਵੈ ਸਰੂਪ। ੩੨। ਰਾਗ ਆਸਾ ਮ: ੩
੧੬ ਓਅੰਕਾਰਿ: ਕੁਰਾਹ ਕਰਿ ਕੇ ਸਬਦਿ ॰ ਤੇ ਤਾ ਧਿਰਾਵੇ ॰ ਕਰਕੇ।
ਦਰਸਨ ॰ ਦਾਸਿ ਸਾਰ ਮੈਂ ਅਧਾਰ ॰ ਹੈ ਸਭਨਾ ਮੈਂ ਰਾਤਿ: ਪ੍ਰਥ
ਤਿਆ ਸਿਆ ਰਾ: ਰੂਦਾ ਰੂ ਤੇ ਤਾ ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਭਾਉ: ਚੋਗਾ ਭਾਉ
ਸਾਧਾਰੁ: ਸਹਜ ਅਧਾਰੁ ਰੂਪਾਵੈ ਦਸੁ ਧਾਰੁ ਦਾ ਹੈ ਸਾਂਤਿ ॰ ਹੈ
ਦੈ ਮੁਖਿ ॰ ਜੈ ਹੈ ਪੀਰ ॰ ਪੂਲੇ ਕਰੀ। ਕਾਲੁ ॰ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾ।
ਸਾਰੁ ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਦਾ ਮੈਂ। ੧। ਆਸਾ ਮ: ੩। ਸਬਦਿ ॰ ਕਰਿ ਜੀਵ
ਕਦੇ ਤੇ ਆਪਿ ॰ ਭਾਵਾ ਜੇਸੇ ॰ ਤਿਨਾ ਨਾਮ ॰ ਮੋਖ ਪਤਿ
ਬਾਣੀ ॰ ਨਾ ਕੁਦਰਤਿ ॰ ਕਰਿ ਸਬਦਿ ॰ ਮੈ ਸਭ ਜਿਨਾਂ ਨਾਣਥ
ਪਤਿ ਹੈ ਜੈ ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਸਬਦ ਕਰਿ ਸੀਮਤਿ ਨਾਮ ਪਾਈ ॰ ਕਰਿ
ਗੁਣ: ਸੁਭ ਗੁਣ ਸਾਂਤਿ ਆਦਿਕ ਗੁਣ ਹਰਿ ਦੇ ਅਮੁਲ ॰ ਹੈ
ਜੋ ਸਬਦ: ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਮੈ ਮਨਾ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ: ਦਰਿ
ਮੈ ਸਾਚੇ ਭਏ ਜੋ ਸਾਚੇ ਦੇ ਨਾਇ ॰ ਤੰਕੀਆ ੨। ਆਸਾ ਮ: ੩।
ਤਿਆਗੀ ॰ ਹੈ ਤੂ ਜੁਗਦਿ ਹੂਲੇ ॰ ਜੀ ਫਿਨਾਮ ਆਪ ਹੈ ਮੇਲਿ ਮੇਲੇ।
ਮੇਲੇ ॰ ਗੁਰ ਸਾਲ ਤੇ ਫੇਰ ਆਪ ਹੈ ਮੇਲਿ ਮੇਂ ਪਾਇ ॰ ਜੋ ਏਤਾ
ਕੁਹਾਂ ਹੋਇ ॰ ਏਹੁ ਪੂਜਤੇ ਓਤਾ ਕੋਇ! ਕੋਈ ਕਰਮ: ਕਰਮ
ਕਰਿ ਦੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਹੋਇ ॰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ॰ ਕਰਿ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਸਰੀਰ ॰ ਨੁਹਾਰ: ਤੂ ਦੁਖ ॰ ਦਾਇ ਕੁਕਰਮਾ ਮੁਖਿ ॰
ਨੂ ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਰਸੁ ਆਤਮ ਨਿਹਾ ਹੈ ਇਹ ਰਹੇ ॰ ਜੋ ਆਪ
ਆਗੇ ਕੀ ਪਾਏ ॰ ਜੋ ਗਤਿ: ਮੋਖ ਪਾਇ ॰ ਜੋ ੩। ਆਸਾ ਮ:
੩। ਸੇਵਤ ਹੀ ॰ ਹੈ ਜੈ ਸੁਭਾਇ ॰ ਕਰਕੇ। ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਰਿਗ
ਮੈਂ ਮਨ ਲਾਇ ਰਿਗਤੇ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਸਾਚਾ। ਸਦਾ
ਦੇ ਅਹਿਰ ਦਾ ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਸਚ ਸਬਦ ਚਾਖੈ ਤਾਂ ਨੇਤ੍ਰੈ: ਪਿਆ
ਪਕਿ ਕਰਿ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੇ ਦੂਰਿ: ਨਪਾਪਾਤਿ ਹੋਣੇ ਕਰਿ

ਖੜੇਹੈਸਿਖਪੁਕਾਰਦੀ॥੩੧॥ਆਸਾਮ:੧॥ਤੁਧਕੁਰਬਾਣੀਕਰਾਜੀਆਤੇ
ਮਧੁਲੀਪੀਤੇਸੋਤਮਕੈਸਾਖੀਦੇਹੋਜੋਕਹੇਤੇਕਹੈਂਕਰਿਆ
ਹੈਗਿਆਨਰੂਪੀਤੇਗਾਧਾਦੈ॥ਕੇਫਲਾਕਰਿਕਰਣੀ:ਕਰੀਸੁਤੁ
ਕਰਣੀਏਹ ਸੋਕੁਹੈ॥ਸੁਧਨਿ:ਏਹੋਹੈਗਿਆਨਰੂਪੀਤੇਭਗਤੀਰੂਪੀ
ਘੜੀਤਾਪੇਰੂ:ਘੜੀਉਪਰਜਲਪਾਉਦੇਹੇਟਾਕੀਨਾਲਾ
ਛੇਦਾਇਤਪ੍ਰਕਾਰਅਮਿਉਰਜਾਮਲਿਦਾਰੇ:ਸੰਸਾਰਦਲੋ
ਮਤਦਾਰੇਤੇਹਰਿਦਲੋਮਤਦਾਲੇਭਰੋਜੋਨਾਮਰਸ:ਮਧੁਕੁ
ਰੋਗੁ:ਅਨੰਦਮੇਗਾਵਨੀ:ਬਣੀਹੈਹਰਿਨਾਲਤੇਪ੍ਰੇਮਰਿਖੇ)
ਸਬਦਅਨਹਦ:ਬੂਝਨੋਹੈਇਕਰੁਸੋ॥ਪੂਰਾਸਾਚ:ਪੂ
ਰਿਆਸਾਚਨਾਮਰੂਪੀ॥ਹੇਕਰਤਾਰੀਏਸੁਆਮੀਸੁਨਾਸੋ
ਆ॥ਓਹੋਰੂਮਦਦੂਛੈਨਾਲਾਛੈਦਾਗੁਰਸਾਖੀਕੀਅਮਿ
ਤਰੂਪਬਾਣੀਨਦ ਗੋਰਬਾਣੀਦੀਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪਸਾਖੀਕਾਰ
ਰ:ਸਤਿਸਿਗਰਦੇਦਅੰਦਰਕੋ ਦਰਸਨਤਿਸਾਛੇਦਾਬੈਠੇ
ਰਹੀਆਂਮਕਤੀਆਂਨਾਸੇਫਲੀ॥ਮੈਂਕਤੇਨੇਸਦਾਬੈਰਾਗੀ
ਹੈਸੰਸਾਰਤੇਉਹਨਾਪਰੈ॥ਜੋਦਧਾਰੂਪੀਦੇਨੇਦਾਹਸਥ
ਰੇਹਾ॥੩੨॥ਆਸਾਮ:੧॥ਸਾਖੀਇਸੁਮਨਾਦਦੁਸੋਮਰਦੇ
ਨਾਮਨਨਾਦੀਆਤੇਮਾਰਿਆਪਠਾਹਾਤਦਕਾਤੂੰਅਨੁਸਰ
ਕੈਪਸੋਪੰਜਬਸਦਕਰੈਂਗੁਰੂਜੀ॥ਪਹਿਲਾਤਿਨਿਗਾਰਾ
ਮੈਤੇਦੂਜਾਏਹੁਤੇਤਿਨੇਅਗੇਹੈਆਸਾਹੀਮੈਸੋਕਹੇ॥ਖੁਰ
ਸਾਨ:ਸੁਗਲਦਾਖਸਮਾਨੁ:ਪਖਾਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ:ਅ
ਟਕੁਤੇਉਹੋਸਾਰੇਦੇਸਨੂੰਕਹਦੇਲੇਕਦੇਮਧਰਾਤਾਕਰਕੇਜ
ਕੂਪਈਸਾਹੁ॥ਆਪੇ:ਆਪਹੂੰਆਪਨਾਛੇਦਾਮੁ
ਗਲਹੀਜਮਰੂਪਕਰਿਆਕਰਲਾਇ:ਏਤੀਮਾਰਪਈਕੀ॥ਤੈ
ਨਾਛੇਦਾਤੂੰਸੋਈਸਭਨਾਕੋਹੈ॥ਹੋਈ ਏਹਦੁਖਧਾ
ਹੈਤੇਸੈਸੋਦਰੀ:ਪੇਕੇਗਉਦੇਦਰਗਾਨਾਚਾਹੀਏ॥ਸਾਧ
ਰਮਾਣੀ:ਸੁਰਮਤਿਤਾਕੀਤੇਸੋਆਮਗਉਨੂੰਦੇਆਮਣੇ
ਆਸੀਤੂੰਖਸਮੁਸੁਰਮਨਾਕੀਤੀਹੈਮਾਰਣਤ॥ਰੂਪੀਜਨ
ਮਨੂੰਫਿਰਾਂਕਰਕੇਹੁਣਿਪੀਰੀਏ:ਖਸਮਾਇਹੋਏ ਕੁਠੀ॥ਕੁਤੇ
ਨਾਕਾਈ॥ਜੇਕਿਸੇਪਾਹਿਣਗੋਜੋਰੁ॥ਨਹੇਤਾਦੇਖ

੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪੀਠਕਾ ਚੀਹਰਿ ਸਦਾ ਲੀਜਨ ਣੀ ॥
ਅਰਥਲੀ ਓਹੀ ਹੈ ਕੁਛੁ ਕੁਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ॥ ਉਥੈ ਪਾਠ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨਿ ਇਥੈ ਪੜ੍ਹੁ ॥੧
ਉਥੈ ਪਾਠ ਹੈ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਇਥੈ ਉਪਾਏ ਤੇ ਕੇਤੇ ॥੨॥ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੇ
ਇਥੈ ਤੇਗਾਪਕਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨਾਸ਼ੀ ਪਾਲੇ ਕਰਾ ਜੀਤਿ ਸੁ ਹਰਿਦਾਸ ਰੂਪ
ਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਗੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ॥ ਉਥੈ ਪਾਠ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਕਹਿ ਕਰਿ ॥ ਏਥੈ ਕੀਮਤਿ
ਕਿਨ ਸੀ ॥੨॥ ਏਹ ਰਤਨ ਕੇ ਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲ ੪ ॥ ਸੋ ਦਰੁ ... ਰਤਨ
ਕਰਕੇ ਸੋ ਪਰਥਕ ਰਹੇ ॥ ਨ੍ਰਿਪ ਸਦਾ ਸਤੇ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸੇ ਚੌਥੀ ਪਾਤ
ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਬਚਨ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਅਪਾਰ ॥੨॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਹੇ ਸਭ
ਹੈ ਪਦਾਰਥ ਸੇਵਕ ਰਹੇ ਹਰਿ ਸਚੇ: ਹੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਛਡਾ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ
ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ ਸਮਾਨ ॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਜੁਗ:
ਜੁਗਾ ਸਭ ਦਾ ਸੀ: ਸੁਖੀ ਵਸੇ ਦਾ ਸੁਖ ਦੀਖਣ ਹੈ ॥ ਛੋਡਾ ਨਹੀ ਨ ਜਿੰਨ
ਕਿਰਤੁ ਤੂੰ ਰਹੇ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਤਿਨਾ ਗਵਨ ਸੀ ॥ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਵਿਚਿ ਅੰਤਰੁ: ਤਿ
ਨਕਾਲ ਦਾ ਹੇ ਧਿਆਇ ਭਾਇ ਤੈ ਨੂੰ ਤੂੰ ॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਦਾ ਹੇ ਨਿਤਾ ਤਪ
ਹਿੰਜ ਪਨ ਜਪ ਰਹੇ ॥ ਛਡਾ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਤੀਆ ਜੀ
ਤੀਆ ਤੇਰੇ ਲਈ ਅਨੇਕ ਪਤ੍ਰਾ ॥ ਕਰਮ ॥ ਦੀ ਕਰਿਤਾ ਹੈ ਕੇ ਜੁਗਾਏ
ਕੇ ਪਤਿ ਤਾ ਤੇ ਇਕੋ ॥ ਅਸਥਾਨ ਸੇਵੀ ॥ ਆ ਗੋਵਿੰਦ ਤੇ ॥ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਜਿ
ਜਿ: ਪਾਲੇ ਤੈ ਅੰਤ ਨੁ ਆ ਵਿਗੋਈ ॥ ਨ ਜਰਕੇ ਕਰਤੇ ਜੀ: ਹੇ ਕਰਤੇ
ਜੀ ਆਪ ਕੇਜਨ ॥੫॥ ੧ੳ ਰਾਗ ਆਸਾ ਮ: ੧ ॥ ਸੁਣਿ ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ
ਸੁਣਿ ਕੇ ਕਹੀ ਏਥੈ ਤੇ ਉਥੈ ਕੋਇ ਪਾਠ ਹੈ ਹੋਈ ਏਥੈ ਤੇ ਉਥੈ
ਇਹ ਪਾਠ ਹੈ ਜ੍ਹੀਨਾ ਹੋਈ: ਹਿਠਾਂ ਹੈ ਪਾਇਆ ਨ ਕਹਿਆ ਦਾ ਪਾਈ
ਹੈ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਪਾਜੇ ਨਾ ਤਰੇ ॥ ਵਿਸੇਖੀ ਵੇਤਾ ਕੇਦਾ ॥ ਵੇਤਾ ਕੇਦਾ
ਹੈ ॥ ਵੀਰ: ਪੂਰਨਾ ਹੁਕਮਦਾ ਹਣਾ ਗੁਰ ਹਾਰ ... ਗੁਰ ਤੇ
ਗੁਰ ਕਾਈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰ ਹੈ ॥ ਵਡਿਆਈਆ ਸਿਧੀਆਂ ਹੀ ॥
ਆਖੁਣ: ਮੰਗਣ ਦਾ ਆਪਣ ਵਾਲ ਜੀਦਾ ਕਿਆ ਕੇ ਤਾ ਹੈ ਜਿਹ ॥
ਕੀਤੇ ਰਕਰ ਹੈ ਕੈ ਤੂੰ ਗਾਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵੈ ਉਹੁ ਪਾਵੈ ॥ ਤਿਸੈ: ਤਿਸ ਨਾਲ
ਸੁਕ੍ਹੁ: ਹਰੀ ਦਾ ਜਚੁਦਾ ਲਿਆਨੈ ਹਾਰਾ: ਹਾਰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ
੧ ॥ ਆਸਾ ਮ: ੧ ॥ ਪੀਠਕਾ ਗਹਿਰ ਸਦਾ ਬੀਹੋਏ ॥ ਉਸ ਸਤਿ ਨਾਹਿ
ਤੇ ਜੀਦਾ ਕਰਿ ਹੋਰ ਗੁਣ ਹੈ ਉਸ ਸੇਤ ਉਹੁ ਮਰੈ ਕੋਈ: ਕਿਸੇ ਸੇ
ਜਿਨਿ ॥ ਤੇ ਆ ਵਿਸਾਰਹਿ: ਹਰਿਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਨਾਮ ਨਾਹੇ ॥ ਨਾਮ ਜਪੇ ਧਨ
ਜਜੇ ਹੈ ਸੋ ॥੨॥ ਆਸਾ ਮਹ: ੧ ॥ ਜੀਵਤ ਪਰਿਕੇ ਦੀਸੈ ਸਨਜਨ
ਕਰਿ ਤੇ ਸਹਲੀ ਕੋ ਹੈ ਖਸਮੁ ਜੋ ਸੁਣੇ ਤੇ ਇਹ ਨਾਤੇ ਧੀਰਕ: ਧੀਰ

ਛੂਟੇ ॥ ਨਾਮਾਨੈ ਕਾ ॥ ਪੀਠਕ ਠਾਮ ਉਥਾਨ ਕਾ ਕਹੇ ॥

ਜੇ ਤੇਰੀ ਦੈਯਾ ਕੈ ਦੇਵੈ ਦੇ ਹੁਕਮ ਗਤੁਰੀ ਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਮਹਲੀ: ਜਗ ਮਾਸੀ ਦਰਿ
ਜਤ ਸੋਗ ਗੁਰੂਪੀ ਪਹੁ ਮੰਗਤੁ ਹੋਇ ਕੇ ਕੁਝ ਕਰੇ ਦੇ ਖਸਮ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਏਕਿਦ
ਰਾਈਹੀ ਦੇਇ: ਦੇਦਾ ਹੈ ਧੀਰ ਕੁ ਦੇ ਥਕੈਂ ਨਹੀ ਦੇਦਾ। ਜੋ ਤੇ: ਚੇਤੀਜੀ
ਸਾਰੇ ਹੈ। ਜਾਤੀ: ਜਗੁ ਦੇ ਦੇਰਦੇ ਦਾ ਜਪਤੀ ਮੈਤਾ ਦੀਆ। ਜਾਦੇ: ਤਾਹੀ
ਹੈ ਕੋਈ ਹੈ। ਕਰਾਇ: ਕਰਮ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਦ ਜਗਤ ਪ੍ਰਹਮਾਣੇ। ਕਹੋਇ:
ਜੀਵਨੁ ਦ ਪ੍ਰਹਮਾਣ ਖਿਆਨਾ। ਤੁਲਾਵੇ॰ ਜੀਕਿ ਦੇ ਚਿਤ ਮੇਦ ਊਲਾ
ਥੋ॰ ਦੇਦਾ ਹੈ ਜੇ ਖਹੋਇ ਕਹਿਤੇ ਰਾਹੁ ਹੋਇ ਕਰਿ ਚੇਤ ਮੈਂ। ਊਲਥੇ:
ਨਹੋਰੇ ਹਬਿ ਸਾਕੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਦ ਪ੍ਰਸੂ। ਹਾਰੁ॰ ਸਾਤੁ ਹੋਇ ਆਹੋ
ਦ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਹੋ। ਛੇਦਾ ਤੇ ਮੈ ਸਾਹੁਕਿਆ ਤੇ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਿਆ
ਇਸੁ ਦੀ। ਦੇਇ॰ ਪਦਾਰਥੁ। ਆਪਹਿ॰ ਇਕੁ ਦੀ। ਅਨਹਿ:
ਦੁਹਿ। ਆਣਿ॰ ਜਿਸ ਦੇ। ਦੁਖ॰ ਤੇ ਅਨੇਰ ਤਿਸੁ। ਸਾਚ: ਸਚੁ
ਕਾਲਿਆ। ਆਪ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ਕਰੇ ਇਆ ਅਦਰੀ: ਅਦਰਿਆ ਹੋ
ਇਆ। ਜੋ ਕਿਸੇ: ਜਿਸੁ ਕਿਸੇ ਨੁ ਦੇਇ ਤੋ। ਅਥਵਾ ਸਾਚੁ ਪਿਰ
ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰੇਇ: ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਦਰੀ: ਹੋਰੁ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜੋ ਕੋਈ
ਕਹੈ ਕੇਈ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ ਤੇ ਕਹੈਂ। ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇਇ ਤਾਂ ਪਿਆਰੇ ਹੈ: ਕਹਿਦੇ
ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੁਰਮਾਵਦੇ ਹੈਂ। ੪। ਆਜਾਮ: ਪਉੜੀ ਠਾਕਿ ਜੇ ਕਹਾ ਹੈ
ਪਹੋਰਾ ਸੁਖਦੇਗੀ ਆਪਣੀ ਰਸੋ ਦੇਖੀ ਇਆ ਤੇ ਕਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਸ
ਕਹੀ ਰਾਸ ਮੈ ਰਹੂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਾ ਜੀ ਉਹਾਂ ਤਾਪ ਜੇ ਆਰਿਨ੍ਹਿ ਤਹੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੀਹੈ ਈਹਾਂ ਕੈਨ ਹੋਵੈ ਰੂਪ ਕਹੈ। ਛੇਦਾ ਪਟਕੇ ਪਾਇ: ਸਰੀਰ ਕੇ
ਵਿਖੇ ਰਸ ਤੇ ਹੈ ਸੇਕ ਲਪਾ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ। ਤਾਲ। ਕੇਸੀ ਆਵਾਸ
ਨਾਦ ਆਸਾਣ ਤੇ ਸਾਂਚੁ ਪਾ। ਮਦੀਰੇ: ਛੈਨੇ ਗਾਰੁ ਦੈ ਸਰੂਪੀ ਵਿਜੇ
ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ। ਢੋਲਕ: ਦੈਤ ਰੂਪੀ ਢੋਲਕ ਦਾ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਦਾ ਜਾਵਦਾ:
ਦਾ ਜਾਂਦਾ ਜਿ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਕਬਰ॰ ਰੂਪੀ ਮਜਦੀਹਾਂ। ਕਾਉ: ਪਤ
ਪੁਹੈ ਦੇ ਪਾਉ: ਚਰਨ। ਕਿਆ ਕੇ ਈ ਨਹੀ ਰਖ ਨਨ ਥਾਂਉ। ਜਨ
ਕ॰ ਤਮੁ ਰੋਗ ਅੰਧੀ॰ ਕੋਇ ਰਹੀਹੈ ਦਾ ਹੇ ਅੰਧੀ ਦੁਨੀਆ ਕੋ।
ਜਾਇ: ਜਾਨ ਨਦਲੇ ਦਾ ਜਾਣਾ। ਪਾਇ॰ ਪਦਾਰਥ ਕਲ ਜਾਗੇ ਮੈ।
ਤਮ: ਜੋ ਤੇ ਸਨ ਦੀ। ਆਇ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇਗ ਸਉ: ਸੇਵ ਕਾ ਪਾਣ:
ਪਾਣਾ ਹੋਇਆ ਪਰਦਾਣੁ: ਸਹਲੇ ਹੈ ਦ ਲੇਖੇ ਹੈ। ਹੋਇ॰ ਗਾਸਾਂ
ਦ ਜਗਤੁ ਕੇ ਲੋਕਾਨੁ ਸਾਧੁ ਕਾ। ਕੋਇ॰ ਗੁਰ ਤੇ ਸਿਖਿਆ ਹਥ ਹੋਇ॰
ਦੜੀ ਜਪਾ ਕਹੇ ਪੁੰਦਾ ਹੈ। ਦ ਸਤੇ ਪੁਦਾਰੇ ਕਹਿਆ। ਗਾਦੜਾ।
ਨਾਮਮਾਤੁ ਸਾਮਾਣ ਸਮ ਗਤਿ ਹੈ। ਕੁਤਾ ਕਤਿਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ

ਕਹੈਂ ਸਭੁ ਹੀ ਐਸੇ ਹੈਂ ਤੌਂ ਕਹੇ। ਏਹੁ ਦਾਰਿਦ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨੁ ਹੈ ਜੋ।।ਸਿਰਾਮਾਰਗ:੫
ਗਉਹਾ ਆਪਨੂੰ ਆਰਿਧਿ ਜਾਣੈ ਸਿਸਾਰੂ ਨਤੇ ਆਪਾ।੪।। ਆਸਾ ਮਃ ੧।।
ਛੋਡਾ ਜੇਤਾਸ ਧਰਦਾ ਸੁਗਤਿ ਕਰਕੇ ਧਾਰੈ: ਉਹ ਗੁਨਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਨਾਥ
ਅਗੁਕਾਈਆ ਹੈ ਤੇ ਤੀਤੇਰੀ ਗਰਸਨ।। ਹੈ ਸੇ ਤਾਦੀ ਤੇ ਘਸਨ।। ਹੈ
ਲੋਭੀ ਕਹਉ: ਕਰੀਦਾ ਦਕੇ ਦੇਵੀ ਹੈ ਆਈ: ਭਾਈ ਦਾ ਹਰੀ ਏਕੋ ਹੈ ੨੦
ਤੀਨ ਕਲ ਮੈ ਸੂਰੇ: ਰਖਿਆ ਕਰਾ ਦੇਇ।। ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਛਿਦਾ ਕਦ
ਰਿਕਰੋਇ।। ਤੋ ਮੁਕਤਿ ਕਰੈ ਜਿਸਹੀ।। ਤਿਸੁ ਧਰਮਾ ਫਰਤੇ।। ਜੀਵਾ ਛੋ
ਦਾਸ ਤੇ ਆਈ।। ਕਰਿਦੇ ਹੈ ਦ ਇਛਾ ਆਪੀ ਹੈ ਕੁਛੀ ਕਹਿ ਦਲੀ:
ਕਲੀ ਕੀ ਕਿਆ ਮਟੀ ਹੈ ਦ ਕਲਾਲਾ ਦਿਹੈ ਆਈ ਆ ਦਾ ਮਦਮੀ
ਠਾ ਹੈ ਦ ਗਹਿ ਰਿਗੁਣ ਸਗੁਣ ਦ ਮਾਈਆ ਮੀਠਾ ਮਧੁ ਹੈ ਗੁਛੋਦਾ
ਪੀਦਤ ਰਹੈ ਸੋ ਮਨ ਮਤਿ ਵਾਲਾ ਭੁਪਾਹੈ ਦ ਜੋ ਪੀਦ ਹਣੇ ਰਹੈ ਸੋ ਮ
ਸਤਵਾਲਾ: ਧੁਧਿ ਦਨਹੋ ਕਾਂਤੀ: ਤਰਾਦੇ ਧਧੁਕ: ਦਿਰਾਤ
੫।। ਆਸਾ ਮਃ ੧ ਪਪੀਠ ਕਾ ਮਧੁ ਗੁਰਮੁਖਾਦੀ ਰਾਸੁਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ
ਦਾਜਾ ਜੋਰੀ।। ਸੁਭ ਮਤਿ ਹੈ ਤੁ ਪਖਾਵਜੁ: ਦਜਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਭਾਉ:
ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਛੋਦਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਹੋਇ ਸਦਾ ਚਾਉ ਤਨ ਤੇ ਆਦਿ ਦਮਨ
ਨਾਇਹਾ।। ਗੁਰਮੁਖਾਦੀ ਕੁਗਤ ਹੈ ਤੇ ਗਡਾਉ: ਤਪੁ ਣਹੈ ਇਤਰੇ
ਗ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਚਉ: ਚਲਉ ਸ਼ਾਖਰਧਿਪਾਉ: ਰੇਕੁ ਰੇਕੁ ਕੇ ਦਿਸਾ
ਦਲੇ ਧੁਪੀ ਧੁਪੀ ਪੇਰਨਾ ਛੋਦਾ ਹਰਿਨ ਸਾਲਾਰਜਾਣੇ ਏਹੁ ਤਾਲ ਪੂਰੇ।।
ਸਨਮਾਹ: ਮਨਦੀਆ ਹੈ ਦਹੁਦਾ ਮਨੁ ਮਾਹ ਖੁਸੀਆ ਹੈ ਸਿਤੇ ਖੁ।।
ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ ਤਾਲ: ਕੈਸੀਆਂ ਪੇਰੀ: ਪੈਰਾ ਦਾ ਦਜਾਉਣੁ ਗਰਭੀ
ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿਨੁ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ: ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਰਾਗਨਾਦ: ਰਾਗ ਮੈ ਧ
ਇ ਕੇ ਸਬਦ ਏਹੁ ਕਰਣਾ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਣਾ ਛੋਦਾ ਲਾਉ ਹੈ ਏ ਮਨ ਚੀਤ
ਏਹੁ ਫੇਰੀ ਹੈ ਏਹੁ ਨਹੀ ਜੋ ਇਕੁ ਦਿਨ ਕਾ ਭਉ ਹਰਿ ਦਾ ਹੈ ਏ ਧੁਰਿ
ਆਤੀਤਾਨੀਤ: ਨਿਤ ਨਿਤਾ ਉਹੁ ਰਸਦਾ ਲੈ ਨਿਤ ਕਰਦੇ ਨੇਲ
ਟਕੇਲੀ ਸੋ ਕਹੈ ਛੋਦਾ ਜਾਣੇ ਤਨ ਜੁਆਹੁ: ਨਾਮ ਰੂਪ ਏਹੁ ਲੋਟ
ਣੀ ਲੇਟ ਦਿਥੇ ਸਭਾਹੁ ਚੀ ਹੈ ਸੋ ਖ ਸਿਖ।। ਸਿਖਾ ਰੋਜ ਦੀ
ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਹੈ ਏ ਸਿਖਣਾ ਤੇ ਰੀਖਿਆ ਦੇਵਾ
ਉਦਾਲੇ ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ ਸਭ ਹੈ ਗਉ।। ਏਹੁ ਦਿਸਨ ਪਰੇ ਹੈ ਆਪਣਾ
ਆਪਣਾ ਉਸ ਨਾਮ ਮਨਾ ਪੇਰੁ: ਚਰਨਾ।੬।। ਆਸਾ ਮਃ ੧।। ਪੀਠਕ
ਕਿਸੇ ਕਹਿਆ ਜੀਰਾ ਦਹੁਤੇ ਕੈਸ ਅਰਧ ਕਾਲੀ ਕੁਨਥਿਆ ਹੈ ਹਰਿਨੇ

ਦਰਾ ਪ੍ਰਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੌ ਕਹੈ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦੁ ਦਾਸ ਪਉ ਤੁਹਾਡੀ ਪਰਤੀਤ ਸਭ ਅਗਨੀਕਾ
ਬੀਪੁ ਕੀਆ। ਬੀਦਾਨੁ ਕਰਕੇ ਉਪਾਇ ਪਰੀਸ ਕਾਸਿਸੀ ਜੈਸਨੇ ਮੂੰਡ:
ਮੂੰਡ ਨੂੰ ਕਟਾਇਆ॥ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਕਰੁਖਾ ਓਹੁ ਰਾਦ ਨੂੰ ਨਾਭਾਇਆ॥
ਅਰਥੁ ਅਗੇ ਹੀ ਵਡਾ ਹੋ ਜਾਇ॥ ਹੇ ਹਰੀ॥ ਰਹਿਆ॥ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ਮੈ
ਰਹੇ ਹਾਂ ਵਡੇ ਦਾ ਸਰਬ ਮੈ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਜਾਣਿ ਕੇ ਤੂੰ ਗਲਾਇ ਰਹੇ ਹਾਂ।
ਜੁਗਤਿ: ਮਰਯਾਦਾ ਤਿਨਾ ਦੀਆ ਥਹੇ ਕਾਲੀ॥ ਇਕ ਨਾਕਿ ਸੁੰਦ
ਤੂੰ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀਐ ਤੇ ਕਉਣੁ ਕੀਤੇ ਜੋ ਰੂਪਾਦ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਪੁਰਖ
ਕਹੀਐ ਤੇ ਕਉਣੁ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਤੇ ਤੂੰ ਜੋ ਰੂ ਕਹੀਐ ਤਾ ਤੇ ਸਾਰ ਪਾਇ ਵਿਚਾਰ
ਹਿਆ॥ ਹੇ ਸਾਖੀਨਾ ਗਦ ਤੇ ਕੀ ਸੁਧੁ ਬੁਧ ਮਾਨੇ ਵਡੇ ਭੂਰਾਏ ਸੋ
ਨਾਲਿ॥ ਲਏ ਕੁਟੰਬ: ਗੁਰਦਾਸਾ ਤੇ ਸਾਥਿ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾ ਦੇ ਦਰ
ਤਾ: ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵਦਾ ਜੰਤ ਮਨਾ ਕੇ ਰੋਤੇ ਸਨ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਭ
ਰਮੋਹਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸਟਿ: ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤਾਈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੀ ਨੂੰ ਉਸੁ ਹੇਰੁਥਾ
ਲਕ ਤੇ ਵਛੇ ਰਚ ਲੈਤਾਂ ਅਗੋ: ਬ੍ਰਿ ਦਾਸ ਨੇਮੈ ਤਾ ਕਾਂ ਪਤਿ ਸਚਾਰਿਦਾ
ਤੇਸਿ ਸੁਦਾ ਪ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਾ ਅੰਤ ਪਾਇਆ ਤੇ ਓਹੁ ਅਬਦ ਨਾਲਿ ਜੋ
ਕਵਲ ਦੀ ਸਾਖ ਲਗੀ ਹੋਈ ਦਰਦਾਤਾ। ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਦੇਤਿ ਸਦਾ ਕੁਟੰਬ:
ਸਾਹਿਆ ਹੋਆ ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਹਮਾ ਸੋ ਪ੍ਰਹਮਾ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਕਾਲਣ ਗਇਆ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ: ਆਪਣੀ ਉਤਪਤੀ ਨੂੰ ਤਾਕ: ਤੇ ਨਾਲਿਕਾ ਤਾਂ ਕਹੁਬਾ ਜਿਸ
ਦੀ ਨਾਲਿਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਓਹੁ ਅਬਦ ਸਾਖੀ ਪਗ ਦਾਲ ਪਾਸੁਕੀ
ਤੇ ਪ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਨਾਇ ਦੇਵਨੇਤ ਸੋਂ ਪਸਾਰ ਪ੍ਰਹਮੇ ਤੇ ਕੀ ਕਾਲਣ ਗਏ
ਸੋ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਪਕਾਰੁ ਹੋਇਕੇ ਪ੍ਰਹਮਾ ਆਇਆ ਜੀ॥ ਅਰਥੁ ਨਾਲਿ
ਦਾ ਕੁਟੰਬ: ਪ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਸਾਧ ਦਰਦਾਤਾ: ਪਗ ਦਾਲ ਪਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ:
ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਅੰਦਰ ਜਿਸ ਦੀਆ ਸ੍ਰਿਸਟੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਓਹੁ॥
ਕੇ ਸਾਗਰ ਤਰੰ॥ ਚੌਦਾ ਖੀਰ॥ ਸਿੰਧ ਮੈ ਤੇ ਹੋਰ ਤਿਸ ਨਾ ਹੋਰਿ: ਦੇਵ
ਤਾਤੇ ਦੈਤਾ ਕਪਲਾਏ। ਭਰਮਾਏ ਸੋ ਜੋ ਓਹ ਕਹੈ ਤੇ ਓਹੁ ਕਹੈ।
ਰਮਸੀ ਕੀਆ॥ ਰਤਨ ਕਾਢਿਆ ਤੇ ਛੇਪਾਇਆ ਏਹ ਦੇ ਪਾਠ
ਹੈ ਤੇ ਅਰਥੁ ਛੇਪੇ ਰਿਉ ਛਪਿਆ॥ ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਇਕੀ
ਏਕੀ: ਇਕ ਇਕ ਕਸੇ ਦੇਣਾ ਸੀ ਕੀਆ ਦੀਆ॥ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗਾਰੂ ਮੂਕਾ।
ਐਸਾ ਵਿਚੁ ਸਿਖਰੀ॥ ੧॥ ਆਸਾਮ: ਪਾਕਰ ਮਕਰ ਤੂੰ ਜਿਸਦੇ
ਸਭ ਕਰਮਾਦੀ ਕਰਣੀ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇਤਾ।

ਜਿਸੁ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦ ਦਾ ਵਾਜਾ: ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
ਆਨੰਦਿ ਰਜਿ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਕੈ ਜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਨਰੇ ਪਾਛੈ ਦਾ ਜੋ ਕੋਈ ਦਿਖਿਆ
ਹੁਕਮ ਰਿਜਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਸਬਦ ਦਾ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਆਨੰਦੁ ਨਾਤਰੂ ਹੈ ॥ ਤ
ਨਾਦ ਵੇਦ ਦਾ ਲੋਕ ਦੇ ਤੇ ਫਿਰ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਪਾਛੈ ਦਾ ਜੋ ਤੀਕੀ ਤਾਂ ਰਿ ਜੋਤਿ
ਸਾਹਿਬ ਤਾਂ ਦਾ ਜਾਂ ਛੋਡ ਆਇਆ ਕੇ ਲਾਹੇ: ਲਾਕੂ ਤਾਂ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਰਿ
ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਰਬ ॥ ਮੈ ਹੈ ਜੋਤੀ ਰੂਪੀ ਆਇਆ ਅਰ
ਜੋਤਿ ਮਿਥਿਆ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਰਾਗੇ ਰੂਪ: ਰਾਗੇ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈ ਜੋ ਨਾ
ਰੂਪ ਦਾ ਦਿਸਿਆ ਅੰਤ, ਨਿਰਾਲਮ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਨ ਦਾ ਰਿਕੂ ਕੀਹੈ
ਤਿਸ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਪਾਛੈ ਦਾ ਅਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕਇਸਤੁ,
ਜਗਤ੍ਰਿਆ ਤੇ ਨਿਰਾਲਮੁ ਬੈਠਾ ਹੈ ਹਰਿ ਜਿਸ ਪਰਨ ਦਾ ਰਿਕ ਰਹੈ ਤ
ਸਾਣਿਆ ਸਭ ਦੇ ਵਿਚ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਪਾਈਨ ॥ ਜੋ ਮੈ ਦਰਸ
ਸਬਦ ਵਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਜੋਗੀ: ਜਗਆਸੀ ਓਨ੍ਹਾਂ ਛੋਡਿਆ ਆਪ
ਰੂਪ ਦਾ ਦਰਸਨ ਹੋਵੈ ॥ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋ ਸਰੂਪ ਜੋ
ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲ ਸੋ ਰਾਤਾ ਹੈ ਜਗ ਤਾਸੁ ਵੇਰੇ ਹੈ ਨਾ ਬੀਚਾਰਾ: ਦ੍ਰਿੜ ਚਾਰ ਕੇ ਟ
ਗਰੀਬਾ ॥੮॥ ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਸੋ: ਜੌ ਕਲੋ ਕਾ ਮੈ ਏਹ ਗੁਣ ਹੋਵੈ ਟ ਮੇਰੇ ਮੈ
ਏਹੁ ਗੁਣੁ ਹੈ ਪਿਰ ॥ ਪਰ ਭਾਰ ਤੁਠ ਦੇਂਗਾ ਗਲੀ ਗਲ: ਗਲਾ ਹੀਨ
ਲਾਦਾ ਵ: ਗਲਾ ਵਿਚੋ ਗਲ ਜੋ ਪਿਰ ਜਣਹਾਰ: ਬਣਾਉਣਹਾਰ
ਹੋਇ ਗਇਆ ਹਾਂ ਵਾ ਪਿਰ ਜਣਹਾਰ ਵੀਆਂ ਸੋ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਵਾਰਿ
ਬਿਅਰਥ ਹੋ ਜਾਵੇ: ਸਿਮਰਨਾ ਜਉ ਪਾਵਦਾ ਆਵੈ ਤਉਂ ਕੇਹੀ ॥
ਕਿਸੈ ਦੀ ਕੀਜੈ ॥ ਜਪਾ ਦਾ ਉਦਮ ਆਲੀਜੈ ਰ: ਲਈ ਏਲਾਈ ਏ
ਨਾਮ ਦਾ ਜਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਤਉ ਕੇਹੀ ॥ ਸੰਸਾਰ ਦੀ
ਕੀਜੈ ॥ ਉਪਾ ਦਾ ਲੀਜੈ ਰ: ਭਾਤ ਹੀਲ ਭਤੋ ਹੈ ਮਤਿ ॥ ਦਾਤੇ ਮਤ ਰਾ
ਲਿਦਾ ਮਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮਤਿ ਕਰੀ ਵਾ ਮਤਿ ਕਰ ਕੇ ਮਤਾ ਗਾਲਿ: ਜਥੀ
ਵਤਾ ਮਤਾ ਹੈ ਏਆ ਹੈ ਜੀ ਦਾ ਤਿ ਸਮਸਤੀ ਕਾਰਿ ਆਪ ਤੋ ਪਤਾ: ਗੁਨ
ਹਾਜੀਰਾਨਾਂ ਹੈ ਨਕਿਆ ਮਹੁ: ਅਗੇ ਕੇ ਤੇ ਗੁਣ ਦਾ ਲਾ ਮੁੰਹੁ ਪਾਵੈ ॥ ਜੀ
ਦਾਇਦਾ ਪੀਤਿ ॥ ਨੁਕਹਿ ਹੁਦ ਲੇਦੁ ਦੁਆਇ ਚਿਤਰ ਪਾਪ ਤਿ ਪਾਸ ॥ ਹੋਵੈ ਗੋ
ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਹੈ ਜੋ ਸਾ ਕੋਇ ॥ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ॥ ਜਿਉ
ਰਾਗਰਤਨ ॥ ਰੂਪਾ ਪਰੀਆ ਰਾਗਣੀਆ ਤਿਨ ਪਰਵਾਰ: ਪੁਤ੍ਰ
ਗਲੋ ॥੮॥ ਇਕਨਾ ਜੋਗਾ ਹੈ ਹਰਿ ਆਰਥੇ ਤਾਂ ਤੋ ਸਾਹਿਬ: ਤਿਨਾ ਵਿਚੋ
ਦ ਰਾਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨ: ਦੈ ਰਾਗਾ ਪਰੀਆ: ਕਰਣਾ ਅਛਾ ਦਿ।
ਪਰਵਾਰ: ਸਤ ਸੋ ਤੇ ਪਾਵੈ ਜੋ ਇਕ ਕੇ ਪਾਰੇ ਤਿਸ ॥ ਵੇਖਿ ਹੋਵੈ ਸਾਧੁ

ਰੂਪ ਨਾਮ ਦਾ ਹਰੀ। ਛੋਡਣਾ ਸੂਝੈ ॰ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ
ਕੈ ਪਾਉ ਹੁਕਾਇ ਰੂਪ ਨਮਾਲੁ: ਸਮੂਹੁ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛੋ ਕਹਾ ਹੈ। ੯। ਆਸਾ
ਮ: ੧। ਕ੍ਰਿਗਿ ਕਿਰਪਾ: ਜਿਸ ਪਰ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਨੇ ਤਿਸ ਦਾ ਮਨ ਨਾਸ
ਖੀਆ: ਇਨ੍ਹੀਆਂ ਨੇ ਦ ਮੈਤਾਨ ਲਾ ਕਾਜਰ ਚਾਣਿਆ: ਅਭਿਖੀ
ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਦ ਨੂੰ ਦਾ ਪਾਖੇਲ: ਏਹੁ ਖੇਲਾ ਮਨੁ ਨੰ ਨਾ ਆਣਿਆ: ਹਰਿ
ਦੇ ਪਾਦ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣਿਆ ਸਿਤਾ ਪਾਸੋਂ। ਬਿਬੇਕ: ਬਿਚਾਰੇ ਬਿਬੇਕ
ਹੋਇ ਇਦਾ ਭਤਾਰ: ਕ੍ਰਿਤਾ ਦੀ ਆਹੁ: ਮੇਲਾ ਜਾਣਿਆ॰ ਤਿਸ ਦਾ ਆ
ਨੇਦੂ ਅਸਚਰਜ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਆ ਹੈ॰ ਜੋ ਜਾਂ ਆਪ ਰਾਣਿਆ ਤਾਂ ਤਿਸ ਸੋਭਾ।
ਕਾਰਨ: ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਜੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਿ: ਹੋਰੁ ਪਾਇ ਦਾ ਜਾਪ
ਰਮ॰ ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਵੈ ਹੈ ਸੋਹਾਗ ਸਖਿ: ਦੁਆਰਾ। ਭਨਤਿ: ਕਹਿਦੇ
ਹੈ ਸੋਹਾਗਣਿ: ਅਨੰਦੁ ਦਾ ਲੀ। ੧੦॥ ਆਸਾ ਮ: ੧। ਜਿਸ ਨੂ
ਗੁਰੁ ਤੇ ਘਨੁ ਸਮਝਾਇ: ਤੁਲਿ ਹੋਆ ਸਹਜੁ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ
ਕਰੀ ਦਾ ਸੀਤ ਸੁਭਾਵ ਕਾਰਿਆ। ਤਿਸ ਦੀ ਦੁਰਮਤਿ ਗਤਿ: ਨਾਸ
ਠਾਇ: ਬਾਣਿ ਕੀ ਨਾਹੀ ਤਾ ਮੈਂ। ਛੋਡਾ ਦਾ ਸਾਚ ਉਸਥ: ਸਚ ਸੂਖ
ਮੇਨਾ ਉਏਹੁ ਸਚੁ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰਿ ਦੀਪ ਉਜ੍ਹੀ ਹੈ। ਬਾਉ: ਸ
ਰੂਪਾ। ਛੋਡਾ ਦਾ ਮਨ ਚੂਰੇ: ਚੂਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਖਟ ਦਰਸਨ: ਛੇ ਸਾਧੂ
ਚੇਲਿਆਂ ਤਨੂੰ ਆਣਿ ਕੇ ਦ ਮਨ ਚੂਰੇ: ਚੂਰਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਆ
ਖਟ ਦਰਸਨ। ਦੋਹਰਾ। ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸੇਵੜੇ ਰੂਮੀ ਰਮਦਾਰੀ
ਜੁਨਾਸਿ ਨਿਆਸ ਅਦ ਪ੍ਰਤ ਪ੍ਰਨ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕਹਿਮਾਨ।
ਇਨਾ ਮੈ ਆਤਮਾ ਜਾਣ ਕੇ ਛੋਡਾ। ਫਿਰ ਏਹੁ ਜਾਣਿਆ ਸਰਬ
ਮੈ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੋਤਿ ਹੈ ਦ ਸਰਬ ਜੋਤਿ: ਬਿਸ਼ੀ ਮੋਹ
ਗਵਾਨੂੰ॰ ਹੈ ਅਤਿਆਸ: ਤਿਸਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਦੇ ਅੰਦਰੁ ਜੋ ਦੁਖਰੁ
ਪਾਖੰਡਿਆ ਨੇ ਸੁਖ ਤਨ ਦੇ ਪਰਹਰੈ ਹੈ। ਦਾ ਦਿਖੇ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ
ਤਿਨਾ ਸੁਖ ਤਨ ਦੇ। ਦਾ ਧਿਆਇਆ ਕਰਿ ਕੇ ਦੁਖ ਹੈ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਵੈਤ
ਨਾਨੂ ਪਰਹਰੈ: ਤਿਆਗਿਆ ਅੰਤਰਿ॰ ਦਾ। ਅਤਿਰੇ: ਲੁਟੈ ਦੁਖ
ਦਾ॰ ਨਾਲ ਲਗੇ ਸੋ ਰੂਪੇ ਤੇ ਛੋਡਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੋ ਦਾ ਦੁਖ ਦਾ ਨੂੰ ਛੋਡਿ
ਕਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੋ। ਸਿਫਤ: ਸਿਫਤੀ ਹੈ ਸਲਾਹਣੁ ਕਰਿ ਸਹਜੇ
ਅਨੰਦ ਹੋਵੇ। ਹੈ ਅਛੋਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸੁਖ ਪਾਏ ਲੋਕ ਦਾ ਤੇ ਸੈਨ
ਹੈ ਪੂਰਨ ਲੋਕ ਦਾ ਕਰੇ॰ ਜੀਦਾ ਨੂੰ ਤਾਪਹਿ॰ ਅਰਪੇ ਤਾ ਜਿੰਦੁ: ਧੀਰ
ਕੀਪਰੇ। ਦੇਹ: ਦੇਦੇ ਨੇ ਦਾ ਦੇਦੇ ਨੇ ਦੇਹ ਨੂੰ ਭੇਖ। ਆਸੁਮਤਿ

ਛੁਟਕਾਰਾ ਜਾਈ ਏਨਾਮ ਕਰਿਆ ਸਾਖਿਰ ਹੋਏ ਹੈ। ੧੧॥ਅਸਟ:੧॥ ਸਰ
ਵਹੁ: ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ। ਕਮਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੋ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤੇ
ਤੇ ਪਰਮ ਤੱਤ: ਚੰਦਨ ਨ੍ਰਿਮਲ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸੀ ॥ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪ ਜਿਸ ਕੇ।
ਹੈ ਸੰਜਗਮ ਜਾਸੀ ਰੂਪੀ। ਕਲਾ: ਸਕਤੀਆਂ ਸਹਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਜਗਾਦੀ
ਸੈ: ਜਗਤ ਈਸਰ ਦੀਆਂ ਸੋ ਹੈ। ਉਪਜੇ ਬਿਨਸੇ: ਆਦ ਹੁਸਾਹੁ
ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਲ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤੇ ਓਹੁ ਜਾਈ ਸੰ ॥ ਕਈ ਰਿਦਿਆ ਨੂ ਅਸਾਧ
ਏਹੀ ਰਹੈ। ਓਨਾ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ: ਪੜ੍ਹਿ ਕੇ। ਛੁਟਕਾਰਾ
ਕਾਂਡ ਜੋ ਬੇਦ ਹੈ ਸੋ ਨੇਤ ਕਹੈ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ ਹੈ ਜਗ ਰਿਦੀਆ
ਦ ਤੀਨਿ ਸਾਖਾ ਵਾਲਾ ਜੋ ਬੇਦ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਨੇਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਾਦ ਬਿੰਦ
ਕੀ: ਬ੍ਰਹਮ ਏ ਜਾਨਣ ਦੀ ਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਤ ਸਮਾਣਏ ਜੋ ਆਪਣੇ
ਮੈ ਜੋਈ ਮੁਕਤੇ: ਮੁਕਤ ਹੋਏ ਬਿੰਦ ਨਾਤੇ ਰਾਤ ਓ: ਰਤੇ ਹੈ ਹਰਿ ਮੈ ਆਪ
ਜੋ ਓਨਾ ਨੂ ਭੀਰ ਗੁਸੈ ਰਦਾ ਤਉ: ਰੋਗ ਦੇਨੇ ਦਾ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਸੇਆ
ਪ੍ਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸਮਲੇ ਓਨ ਭੀਰ ਗੁਸੇ। ਰਾਜਨ ਰਾਜੇ: ਰਾਜਿਆ ਦੇ ਰਾ
ਜੇ ਹੈ ਛੁਟੇ ਰਾਜਨ ਰਾਜੇ ਨੂ ਜਾਣ ਕੇ ਸਦਾ ਬਿਗਾਸ ਓ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੈ
ਬਾਰਿ ॥ ਹੋਰ ਰੀ। ਪਾਹਨ ॥ ਦਰਖਤੇ ਤਿਨਾ ਨੂ ਤਾਰਿ: ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਕੇ ਦ ਬੇੜੀ ਏਕੋ। ਛੁਟਦਾ ਜੋ ਤੀਸ ਹਿਰਿਦੈ ਦੁਖ ਦਾਹ ਤੇ ਰਿਕ ਦੁਹ ਮਾਹਿ
ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਤ੍ਰੀ। ਕ੍ਰਸਨ ॥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਸਾਰ ਦਲੇਂਤ ਘਰੁ ਘਰੁ ਸਭੁ
ਪੜ੍ਹਿਦੇ ਲਾਏ ॥ ਕੇਜੋ। ਪਾਏ: ਚਰਨੀ ॥ ੧੨॥ਅਸਟ:੧॥ ਸਾ
ਚੀ ॥ ਜਿਨਧਾਰੀ ਹੋਇ ਜਤਿ: ਤਰਕ ਕਰਣੀ ਏਹੁ ਭੇਈ ਦੁਰਿ ਸੇਸ
ਫਲ ਹੈ ਤੇ। ਆਛੁ ਪੰ ॥ ਕਰ ਪਾਪੁ ਰਿ ॥ ਰਾਗ ਦੇ ਖਰੂਪੀ ਗਲਾਗੀ ॥ ਸੋ
ਜਾਣ ॥ ਕਰਿ ਜੋਰ ਹੈ ਹੈ ਹਜਾਰਾਂ ਹੋਰ ਜਰ: ਹੈ ਸਾਮੀ ਚਤੁ ਸਮ ਪ੍ਰਿਥਮੇ
ਸਾਜਾਣੇ ਕੇ ਜੋ ਕਰੇ। ਸਾਚ ਕੌਤ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੈ ਏਹੋ ਜਾਣੇ ਬ
ਮਾਦੈ ॥ ਸੋ। ਕਹਿਣ ਕਥਾਕਿ: ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਣੀਆਂ ਦੇ ਕਥਕਿ
ਦਾਦ ਵਾਰਿ ਦਾ: ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਿਆ ਦੇਖਾ। ਤਿਨਾ ਕਹਿ ਕਿਆ ਦੇਖ
ਣਾ ਹੈ। ਸੁਝ ਬੁਝ: ਸਮਝਣੀ ॥ ਅਲੰ ॥ ਨੂ ਆਦੈ ॥ ਤੇ ਬਿਲਾਤ੍ਰਿਪ
ਤੀ ਸੇ ਤੋ ਪਕਾ ਪਾਦ ਦਾਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ ਮੈਂ ਸਾਣ ਏਨਾ ॥
ਦੁਖ ਸੇਤ ਹੈ: ਪੁਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਸ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਛੁਟਦਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਸੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖੈ ਸੋ ਚਲਤ ਓ ਮਾਨਿਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂ
ਸਥਾਦਿ। ਗੁਰ ਦੇਉ ਪਰੇ ਸਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਦੀ ਗਤਿ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ

ਆਪੁ: ਸੋਨਰੁਆਪਣਾਖੁਦਾ॥ਅਥਵਾ ਮਾਜਿਰਾਖੇਜੋਕੋਸਤਿਗੁਰਸੇਵਦਾਐ
ਸਿਤਰੁਪਸਬਦਗੁਰਾਦੇਨੂ ਭਾਖੈ: ਉਚਾਰੇ॥ਸਚਾਰਿ: ਉਪਦੇਸਕਰਿ।
ਗਵਾਏ: ਗਵਾਇਕੇ॥੧੩॥ਆਸਾਮ:੧॥ਥੀਆ: ਹੋਆਓਨੁਕਾਣੀਆ
ਜਿਨਾਨੂਭੇਗੁ॰ਹੁੰਦਾਹਰਿਨਾਲੇਤਿਨਦਾ॥ਹਰਿਰਸ: ਹਰਿਦਾਪ੍ਰੇਮੁਜਿਨਾ
ਪਾਇਆਤਿਨਾਨੂਮਪਦਾਰਥੁਕੀਤੇ ਨਉਨਿਧਿ: ਭਗਤੀਕੀਪਾਈਹੈ
ਛੋਡਾਸਭੁ: ਨਿਸੰਗਕਰਕੇ॥ਜਾਚਨਾਉਹੀਕਰਮਧਰਮਹੈ॥ਜੋਹਰਿ॰ਸੋ
ਨਿਧਾਨੁ: ਹਰੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਦਾਗੁਣੁਦਾਧਾਰਿਹੈ॥ਹਰਿ॰ਰੂਪੀ॥ਧਨੁ:
ਧਨਹੈਓਹੁ ਨਾਰੀ: ਸਿਖਾ॥ਰਾਤੀ॰ਸੋਨਕਰਿ॥ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਦੇਵੀਤਾ
ਰੀਹੋਇਵਾਣੀਕਾਰਿ॥ਸੰਗਤਿ॰ਤੇਕੁਲਕੀ ਵ ਸੰਗਤਿ ਸਮਹੂਕੀ।
ਸੋਵਿ॰ਕਰਿ ਤਨੁਨੂ ਆਪਣਾ ਸਿਧਾਂਤਕਹੈ॥ਅਮਰੀਤਾਂ ਜੋਤਪ
ਤਿ: ਧੰਗਤੀ॥ਛੋਡਾ॥ਸਤ: ਹਰੀਦ੍ਰਿਖੇਭਾਉਕਰਨਾਏਹੁਕਰਮਧਰਮ
ਸੋਜਮਹੈ॥ਧਖਸੇ॰ਜਿਸਨਵਿਨੁ ਛੋ ਰਹਾ ਸੋਏ॰ਰੂਪਥੁਦਾਹੈ॥੧੪॥
ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਛੋਡਾਏਕੌਆਦਹਿਤੁਏਕ ਆਈ: ਆਇਕੇਜਾ
ਵਹਿ ਵ ਆਈ: ਹੋਰਆਵਦੇਜਾਵਦੇ॥ਗਤੇ॰ਜੋਹਰਿਸੋ॥ਧਾਵਹਿ॰ਕਿਆ
ਜਾਣੈਮਰਣੈਸੋਕਰੈ॥ਸਿਤ: ਮੁਧਾਵਦਾ॥ਜਲ॰ਹੈਗੁਰਮਸਬਦੀਕੁ
ਗਾਏਆਰੇਸਭਾਦੂਜੇਇਕਰਿ॥ਧਾਈ: ਧਾਵਦਾਹੈ॥ਪੇਤਿ: ਦਾ
ਇਰਹਹਿ॰ਹੈ॥ਜਲ ਅੰਭੁ: ਅਥ ਮਧਸਤਾ॥ਜਲਦੇਮਧੁਉਪਰਿ
ਕਮਲਰਹੈ॥ਜਲਹੇਠਲੇਤੇ ਅੰਭੁ: ਜਲੁਉਪਾਰਲੇਤੇਕਮਲਕਿ
ਰੇ: ਨਿਰਲੇਪੁਰਹੈ॥ਛੋਡਾਰਹਹਿਰੇਧਿਆਰੇ ਜਲ: ਪਦਾਰਥਾਤੇ
ਜਿਉ ਅੰਭੁ ਉਪਰਿ ਕਮਲਨਿਰਾਰੇ ਰਹੈ॥ਛੋਡਾ ਗੁਰਮੁਖਿਸਚੁ: ਜਾਂ
ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਏਹੁਨਿਸਚਾਲਦੀ ਸੋ ਤਾਂ ਸਾਰੇਦੀਸੋਧਬ੍ਰਹਮਹੋਣੁਧੁਰ
ਭੁਲਾ॥ਛੋਡਾ॥ਗੁਰਮਤਿ: ਗਰਾਦੀਸਿਖਿਆਨੂਦੀਚਾਰੁਕੇ॥ਅਕਥਨੂ
ਕਥਣਾਤੇਦ॰ਹੈਏਹੁ ਭੀਜਾਣੈਹੈ॥ਅਸਠਮਜਨ: ਸਮਹੂਤੀਰਥ
ਦੇਮਜਨ ਕਾ ਫਲਕੀਹੋਆ ਜੋ ਨਕੋ ਰੇਦ! ਹਿਰਦੇਮੋਹੋ॥ਛੋਡਾ॥ਗੁਰ
ਮੁਖਸੋਪੁਰੇਵਡੇਭੋਗਾਕਰਿ ਹਿਰਦੈਨਾਮਧਾਰਿਆਹੈਤੇ ਸਕਾਰ
ਭਏਨਿਰਮਲ॥ਤਿਨਾਨੂਰਾਗਦੋਖਰੂਪੀਮਲ ਧੁਰੋਵਡੇਭਾਗਾਕਰਕੈ
ਹਿਰਦੈਨਾਮਧਾਰਿਆਹੈ॥ਜਿਨਾਸੋਗੁਰਮੁਖਿਨਿਰਮਲਹੋਤੇਕਨੂ
੧੫॥ ਆਸਾਮ:੧॥ ਅਧਨੰ॰ਦੇਤਿਸਪ੍ਰਸਾਦਕਰਿ॥ਬੀਚਾਰੁ॰ ਬ
ਈਕਰਿਤਾਰਦਿਆ॰ਮਨਕਰਿਜਿਨਾ॥ਛੋਡਾ॥ਤਿਨਾਨੂਆਰੇ

ਜਿਨਾ ਵਿਚਾਰਿ ਕਰੀ ਤਿਨੀ ਸਿਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਰਤਨਹਰਿ: ਰਤਨਰੂਪ
ਹਰੀ ਗੋਲਾ ਚੇਤੂੰ ਨਾਰਦਨੀ: ਨਾਰਦਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਦੇ ਕਦਤਾ ਨ੍ਹਾਰਦਾ ਹੈ:
ਭੋਗੋਦਾ ਜੋ ਤੂੰ ਦ ਉਰਕੈ ਜਬ ਲਗੁ ਤਬ ਲਗੁ ਹਉਮੈ॥ ਕਰਿ ਧਾਈ॥
ਦਾਹੋ ਨਾਮ ਧਾਨੀ ਕਰਿਤੇ ਧ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੀਤ ਨੁਕਾਰਿਤੇ ਉਰ॥ ਮੈਡੀਵ
ਨਾਮੁ ਤੇਲ ਗਤਿ ਪ੍ਰਿਸਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਸੋ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਉਰ ਮੈ ਧਾਰੇ
ਹੈ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂ॥ ਜੋ ਹੈ ਮਤਿ ਗੁਰ ਮਤਿ: ਮਤਿ ਵਿਸੇਸ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰਨ ਕਰਿ
ਸੋ ਜੁਗ ਮਰਿ: ਲਤੇ ਰੋਕੇ ਤੇ ਆ ਪਾਰ ਕਦਤੇ ਮਰਿ ਤੇ ਮਨ ਸਾ: ਵਾਸਨਾ
ਸਹਜੇ ਭਾਇ: ਤੋਂ ਸੁਭਾਵ ਕਰੀ ਦਾ ਸੋ ਤ ਸੁਭਾਵ ਕਰਿਆ॥੧॥ ਮਾਝ
ਮ: ੫॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਮਝਿ ਰਹੇ ਸੋ ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਿ ਸਿਧੇ ਤੂੰ ਕੀਤੇ ਉਸਤੇ
ਅਧਿਕ ਸੁਣਾਵਹਿ ਕਿਸ ਕਉ ਤੇ ਕੇ ਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਹਿ ਦੇ ਤੂੰ ਕਰਿਕੇ
ਆਰਬੁਧ ਨਹੀ ਕਹਤੇ ਕੇ ਸੇ ਨਾਦ ਜੋ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸੋ ਕਿਸ ਕਉ:
ਕਿਸੇ ਕੀ ਕਲਾ ਨਵ ਜਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮ
ਝਾਵਹਿ ਕੀ ਅਥਵਾ ਜੋ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸੋ ਅਧਿਕ ਗਿਆਨ ਸਾਰੁ ਕਿਸੇ
ਨੂੰ ਸਬਦ ਸੁਣਾਵਹਿ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਹਿ ਮਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ
ਵਹਿ ਨਿਧਿਆਸ ਣ ਭਾਈ ਦਾ ਜੋ ਪੜ੍ਹਿ ਕਰਿ ਆਇ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਬੁਝੈ
ਸੋ ਕਿਸ ਮਾਹਿ ਪੜ੍ਹਾਵਹਿ: ਕਿਆ ਨਾ ਪੜ੍ਹਾਵਹਿ ਦਾ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ
ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਵਦੇ ਹੈਂ ਸਬਾਦ॥ ਕਰਿ ਸੋ ਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਗੁਰਮਤਿ
ਰਿਸੈ ਸਾ ਹਰਿਰਮਤ ਸਰੀਰ: ਭਾਗਾ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਮੈ ਗਾਹਿਰ ਰੀਤਿ
ਗਮੇਰੇ ਮਨ ਭੁਜਾ ਭਾਈ ਦਾ ਅਨਿ ਤਤਰੰਗ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਤਿਸ ਦੇ
ਭਗਤਿ ਰੰਗ ਹੋਵਦਾ ਅਨਿ ਤਤਰੰਗ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸੋ ਜੁਗਤ
ਜੋ ਰੰਗ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਵਿਸੇਸ ਵਾਲਾ ਅਨਿਤ ਤਰੰਗਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੋ ਹਰਿ ਰੰਗ
ਤਿਸ ਰੰਗ ਹੈ ਗੁਣ ਸੰਗ॥ ਗੁਣਾ ਦੇ ਸੰਗੁ ਸਾਕਤਿ: ਸਾਕਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗ
ਸ॥ ਕੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਸੋ ਕਾਇਆ: ਦੇਹਿ ਦਾ ਧੁਪ ਭਈ ਆਰੀ: ਜੋ
ਤੈ ਕੀਤੇ ਸਮੇਂ ਕੈ ਸਾਹੋ ਹਰਿ ਆਣਦੇ॥ ਹੈ ਤੇ ਅਪਾਰ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰ॥ ਹੈ ਤੇ
ਹੀਰਾ: ਸੁਧ ਹੈ ਲਾਲ: ਤਿਸ ਲਾਲ ਮੈ ਧੀਰਾ: ਇਸਾ ਬਿਤ ਹੋਆ
ਕਥਨੀ ਕਹਹਿ ਕਹਹਿ: ਕਦੀ ਸਰੀਆਂ ਕਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕਹੈਦ
ਕਦਤਾ ਨੂੰ ਕਹਦੇ ਹੀ ਕਹਦੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਨਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸੋ ਦੂਰ ਰਹਦੇ
ਹੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਹੀ ਉਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਤੂੰ ਏਹੁ ਜਾਣ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੂਰਿ
ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ
ਕ੍ਰਿਆ ਮਾਣਿਆ ਕਾਰਿ ਤੂੰ ਨਾਇਆ: ਧਣਾਇ ਆਵ ਦੀਪਿਆਰਿਆ

੧੭॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਤਿਤੁਰਸਾਪੀਠਕਾਸਭੁਧਰਮਾਧੀਨਹੈਜੋਕਹੈਹੈ।
ਸ੍ਰੀਪੁਰਖੰ॰ਹੋਇਕੈ ਰਾਜਾ॰ਹੋਇਕੈਰਾਜਮੈ।ਨਵਿਸਰੀਆਮ:।ਕਿਸੇਦਾਰਾਜ
ਕਰਕੈਮਾਨਹੋਤਾਹੈ।ਕਿਸੇ॰ਦਾਮਿਸਕਹੋਇਕਰਿਅਪਮਾਨਹੋਤਾਹੈ।ਪਰ
ਆਮ: ਪਾਲਦਾਹੈ।ਹੋਇ॰ਕੋਈਤਾਂਕਹਾਂ।ਨਾਮੈਤਾ: ਮੈਨਤਾਹਾਰੁ॰ਹੈ
ਹੇਦਾਹੈਕਰਤਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਾ।ਮੈਤਾਂਤੇਰੀ ਦਾਨ॰ਭਗਤੀਰੂਪੀਵਡਿਆਂ॰
ਦਿਸਾਂਦਾਲਾਇਜੋਕਰਿਮੰਨ ਦਰਗਹ: ਦਰਗਾਹਮੈਂਪੜ੍ਹੈਦਾਥੀਧੁ:ਦੀ
ਪਾਹੈਜੋਜੀਵਿਸੇਖੀਨਜੋਰਿਕੈਧਾਇਜਮੈਧਰਾਬਹੋਦੈਨਿਤਾਦਾ ਅੰਧੁ
ਲਾਂ॰ਗਮੈਤਾਂ ਧ੍ਰਿਧੁ: ਧਧਾਹਾਇਸਕਾਰਿਧੀਨਿਕੰਧਮੈਧਰਾਬ੍ਰਹੋਦੈਨਿ
ਤਾ।ਆਸ॰ਹੈਜਾਂਨੂੰ।ਛੋਡਾ।ਤੇਰੇਲੇਖੈਦਿਸਹੈਸਾਡੇ।ਨਿਸਿ॰ਮੈਗਰੁ
ਧਤ॰ਗਮੈਰੀਪ੍ਰੀਤੁ: ਸਾਨੂੰਕਹਾਹਿ॰ਤਾਧਾਸਿ॰ਅਰਧਣਹੁੰਤੋਂਤੇ
ਰਗ ਨਿ: ਹਾਮੈਂ।ਜਾਇ॰ਜੀਵਦੀ।ਗਿਆਨੁ॰ਭੂਪੀਦਾ ਤੇਦੈਕਾਰਨ।
ਤੇਰੇ॰ਜੀਵਦਾ।॥੧੮॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾਨਾਮ ਤੂੰਦੇਹਿਦਿਆਰਥਹੈ
ਐਸੇਜੋ ਸੋਗਧੋਨੂੰ॰ਤੂੰ ਉਤਭੁਜ: ਧੇਤੀਕੈਸੋਅਧਿਨਾ।ਕਿਆ॰ਹੈ।
ਸੁਲਤਾਨੁ: ਰਾਜਾਛੋਡਾ ਤੇਰਾਨਾਮ ਨਹੀ ਤਾ ਅੰਧੀਕੋਠੀਦਤਾਹੈ ਏਹਿ
ਇਹਰਹੈਆਤਰੈ ਮਾਰਾਕਰੀ: ਕਿਉ ਵਿਸਰਹਿ: ਦਿਸਾਰਨਾਹੈਤੇਰੇਦਿਸ
ਰੇਗਾਦੁਖਲਾਗੇ: ਦੁਖਜੋਲਾਗੈਗੇਤੇਦਨਾਦੇਦੁਖਲੀਲਾਗੇਪਰ।ਜਾਧ
ਏਹਦਸਾਹੋਦੈਗੀਕੈਸੀ। ਅੰਖੀ॰ਹੋਦੈਗੀਆਂ।ਤੇਜੀਭ॰ਮੈਬੋਲਣ
ਦੇਦਸੀ ਭਤਧਦਾਰਥਾਦਾਂਚੇਸਣਾਦੇ।ਛੋਡਾ।ਵਜੇਨਪਉਣੁ:
ਪਦੈਗੇਸੁਣੀਏਗੇ।ਪਸੂਤਾਆਰੇ: ਪਗਾੜਿਆਹੋਇਆ।ਆਰੇਕੈ
ਸੇਦ॰ਹਰਿਦੀਤੇਏਦਾ।ਅਖਰਬਿਰਖਧਾਗ: ਅਖਰਾਦਾਜੋਹੈਪਤ੍ਰ
ਨਾ।ਅਖਰਾਰੂਪੀ।ਬਿਰਖਾਦਾਧਾਗਾਜਿਨਾਲਾਇਆਹੈਮਿਦੇਰੂਪੀ
ਤੁਇਚੋਖੀ: ਚੰਗੀਮੈਨਾਛੋਡਾਕਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਕਰੇਏਹਮੈਹਿ ਤ:ਨਕੀ
ਤਾਹੈ।ਸਭਨ॰ਲਦਵੇਦਾਲਿਆਨੁ ਦਾਬ੍ਰਿਖਾਨੂੰ ਛੋਡਾ ਏਰੰ॰ਨਾਮ
ਰੂਪੀ।ਕਰਮਾ: ਭਾਗਾਦ ਕ੍ਰਿਪਾਤੇਕੋਈ।ਲੋਹੀ॰ਨਾਮਾ।ਤੇਰੇ॰ਕੀ
ਤੇਦ ਦਾਸ ਹੈ।ਕਾਹੀ॰ਹੈਦਾਪ੍ਰਾਪਤਾ।ਤੇਰਾ॰ਕਰਿਹੈ।ਨਾਹੀ॰ਸ
ਰਾਦਾ ਜੋਕਮਾ ਤੇ ਏਇਸ ਨਾਮਦਾਲੀਮਤਿਸਿਦ੍ਰਿਸਿਮਰਣੁ ਜੀਦਣੁ॰
ਸਫਲਹੈ ਹੋਰ ਕੈਸਾ: ਦਿਆਰਥਹੈਨਾਦ ਛੋਡਾ ਹੋਰੁਮਤਿਸਿਮ੍ਰਣੁ
ਜੀਵਣੁਕੈਸਾ: ਦਿਆਰਥਹੈ ਤੇ।ਨਾਹੀ॰ਜੀਵਣੁਦੀ।ਨੂੰ ਹੀ॰ਸਾਰ
ਦੇਸੀਵਣਾ।॥੧੯॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਆਇਕੈ
ਆਪ ਹੋਰ ਏਰ ਨਰੀਦ ਨਾਈਕਰਣ ਲਗਾ ਗੁਰੂਜੀਕਹੈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੈ

ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਕਹੈਂ ਛੇਦਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹਿ ਮਾਤੇ ਕਾਇਆ ਪੋਤੀ॰ ਦੁਤੀਏ ਚਾਰ
ਦ ਤ੍ਰਿਸਕਾਇਆ: ਬੁਧੀ ਤੀਜੇ ਤੀਏ ਤੇ ਮਨ ਕੀ ਸੁਧਕੀ ਤਾਸੋ ਬ੍ਰਹਮ
ਜਨੇਉ॰ ਕਹਿ ਰਿਆ ਤੇ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਗਣੁ ਏਹੁ ਕੁਸਪਾਤੀ: ਕੁਸਦੇ ਪਾਦਿਦੇ
ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਤਉ: ਨਾਮ ਦੇਵੀਚੋ ਹਰਿਨਾਮ ਦਾ ਪਾਹਰਿ: ਬਾ
ਹਰਦਾ ਜਨੇਉ॰ ਤਿਹੁ ਕੇ ਪੋਤੀ॰ ਆਦਿਕ ਦੇਖ ਕੇ ਰਿਕਾ ਮੁਖ ਤ੍ਰਿਆਕ
ਲਿ: ਲਤੁ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਰੂਪੀ ਕਰਿ ਤਿਆ ਜਾਲੇ॰ ਏਹੁ ਹਮਕ ਰਿਆ ਤਨ ਰਗ
ਸੇਆ ਤਮਾ ਦਸ ਦੁਆਰ: ਦ ਸਾਦੁ ਦਾ ਜਿਆਦਾ ਲੇਣੁ ਨਸੋ ਛੇਦਾ
ਸੋਂ ਦਸ ਦੇ ਚੋਤਕ ਦੇਣੁ ਆਹੁ: ਗਿਆਨ ਨਵੀ ਨਿਦ ਦਸਦੇ ਦਆਰ ਮੇ
ਛੇਦਾ ਹਰਿਦਾ ਪੀ ਚਾਰ ਦੇਹ ਮੁਖ ਕਾਰਿਆ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹੇ ਲਤੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਦ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪਹਰੁ ਅਰਾਧਣਾ ਬਿ ਏਹੁ ਪਾਠ ਪਾਹਿ ਲਦੀ ਤੁਦ
ਅਰਥ ਪਹਰੁ: ਰਾਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਤੇਸਨਾ ਪਹਰੁ ਆਛਣਾ ਬਿ ਏਹ
ਪਾਠ ਕ੍ਰਿਪੀ ਬਤੇ ਜਦੀ ਬੀ ਰੂਦਾ ਅਰਥ ਪੋਹਰੁ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂ
ਪੀ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਛਪਨੁ ਜਾਣੇ ਸੋਮੇ ਪਾਰੇ ਜੋ ਏਕੁ॰ ਨਾਛੇ
ਅੰਤਰਿ ਧਿ ਏਕੁ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬਸੈ ਦ ਅੰਤਰਿ ਧਿ ਏਕੁ ਚ
ਏ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਛੇ ਦ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮਨ॰ ਬਿ ਘਤੇ ਏਕੁ ਹੁਦਾ
ਆਚਾਰੀ: ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੀਤਿਆ ਜਾਏ ਇਆਦ ਸੇਵੀ ਤਾ ਜਾਛੇ
ਪੜ੍ਹੇ: ਪਾਛੇ ਨੇ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਬਹੁ॰ ਦੇਦਾ ਨੇਤੀ ਦ ਦੇਦਾ ਦਾਹਿ
ਆਤੀਨਾ ਨਾਰਕ॰ ਸੋਨ ਦ ਜਿਸ ਨ ਦਿਖਾਆ ਹੈ॥੨੦॥ ਆਸਾ॥
੧ ਸੇਵਕ॰ ਦਾਸ ਸਸੁ ਹੋਦ ਸੇਵਕ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਦਾਸ ਮਨ ਕਰਿ
ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੀ ਹੋਵੀ: ਹੁਦਾ ਹੈ ਜੀਰਿ ਜਕੋਤਾ ਨਮਾ ਜੀ ਹੈ ਸਿ
ਰਜੀ ਰਗੀ ਈ: ਹੈ ਕੀਤੀ ਨਾਮ॰ ਜਪਦੇ ਹੈ ਕੋ ਸੁਧਾਰੇ॰ ਦੋਬੀ
ਚਾਰਿ ਕਰਦੇ ਨੇ ਸੋ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸੁਧਾਰਿ ਦੇਖੀ ਉਸਰਿ ਕਰਿ ਸਾਚ ਠ
ਸੁਪਾਣੁ ਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਸੋ ਸਾਚੁ॰ ਕਈ ਹੈਂ ਸਾਚੇ ਦਰੁ ਬਾਰੁ ਮੇ ਸ
ਚ॰ ਜੈਹੈ ਅਕਜ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾਤਾ ਤਿਸੁ ਆਗੋ ਰਦਾ ਸਿੰ॰ ਕ
ਰੇ ਜਗਣਾ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਖਸਮ ਸੁ ਹੈ ਤੋਂ ਮਹਲੀ: ਜਗਣਾ ਸੀਨੁ ਦੇ
ਦ ਮਹਲੀ: ਖਸਮ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਜਗਣਾ ਸਨ ਦੇ ਹੋ ਤਖਾਤਿ: ਸੋਤ
ਸੇਗਾਦ ਸਰੂਪ ਸੋ ਦਾ ਤੇ ਆਈ॰ ਛੇਰੁ ਓਹ ਦ ਓਨੁ ਤੇ ਆਪਹ
ਰੀਜੇ ਤਾਹੁ ਤਨ ਕਾਰਿਆ ਦੀ ਬਾਣਿ: ਆਸਰਾ ਮੇਨ ਕਰਿਆ ਨੀ
ਸਾਣ: ਪ੍ਰਦਾਨ ਚੈਂ ਨੀਸਾ ਹੈ: ਪ੍ਰਦੇਨੇ ਕਰਿ ਪਤੁਹਿ॰ ਕੀਤੇ
ਪਾਹੇ ਕੀਦੇ ਦਨਾ ਅੰਤਰਿ॰ ਆਪ ਹੈ ਦ ਦੇਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਦ ਸਤ
ਤਿਸ ਦਾ ਸੋਈ ਪਛ: ਖ ਬਹੁ ਦਾ ਪਰੇ ਪਰ ਅਪਰੋ ਪਾਦੋ ਛੇਦਾ।
ਸਾਚਾ ਪੂਰਨੁ ਸੋ ਏ ਸਾਰੇ ਰਦਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਹੁ ਜਾਣਣਾ ਆਹਮ।

ਅਥਾਅਰਥੁ: ਅਮਿਤ੍ਰਾਨੁ ਮੁਖ ਕਰਿ ਸਰਣਿ ॰ ਨੂੰ ਹੇ ਵਿਡਾਣੀ: ਅਰ
ਰੂਪੁ ਨੂੰ ਪਾਈਐ ॰ ਜੈ ਹਰਿ ਪਾਵਣ ਹਾਰਾ ਦਾ: ਰਸਤਾ ਦੀ ਧਾਣ: ਸਤਸੰਗ
ਰੂਪੀ ਗਾਡੀ ਦਾ ਜਹਾ ਸਾਧੁ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ਦ ਸਾਰ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ।
ਦਰਾਨੁ: ਜਰਾਨੂ ਹੈ ॥ ਮ੧॥ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਦੇਹ ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਦੂਹੇਲੀ:
ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖ ਪਾਈ: ਪਉੜੀ ਹੈ ਮਧੁ ਕਾਲ ਤੀਹ ਹਰਿ ਗੁ
ਰ: ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਗੁਰ ਗਿਆਨਾ ਪਾਈ ॰ ਦਾ ਪਿਆਰੇ ॰ ਐਸੇ ਲੋਕ ਕੋਈ ਹ
ਰੇ: ਕੋਈ ਹੈ ਹਰੇ ॰ ਅਰੋਗ ਤਿਸ ॰ ਨੂੰ ਜਿਸੁ ॰ ਪਰੁਗਾਸਾ ॰ ਅਵਿਦਿਆ
ਰੂਪੀ ਧੁਰੀ ਹੈ ਘਰਿ ਵਾਸ: ਘਰਿ ਵਸਨੁ ਅੰਤਰਿ ਸੁਖਿ ਹੋਵਣਾ ਧਿ
ਰ: ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਿਲਣੁ: ਅਭੇਦੁ ਹੋਣ ਦੇ ਜੁਗਤਿ ਕਰਣੀ ਧੁਰੀ ॰
ਹੈ ਜੋ ਦਾ ਧੁਰੀ ਜਾ ਹੈ ਕੋ ਸਖ ਜਾਣਨੀ: ਸੰਤ ਜਨਾ ਦੀ ਰਾਹ ਤੀ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਰ ਦੇ ਹਰਿ ਨਦਰਿ ਤੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਦਾਸ
ਤਿਸ ਕਿਆ ਪੁੰਨ ਆਪਣੀ ਚਾਰਿ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਸਾਰਿ
ਹਾਂ ॰ ਅਮੁਲ ਦੇ ਵਰ ॰ ਪਾਵਣਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਹੂੰ ਦਾ ਹੈ ।
ਧਿਆਸਤ: ਤਿਨਾ ਸਕਰਣ ਵਲੀ ਆਸਾ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਦੁਗੁਣਾ ਦੀ ॥
ਭਈ ॰ ਹੈ ਮੋਅ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰ ਓਟ: ਸਰਣ ਲਈ ਜਨ ਨਾ ਹੈ ਦ
ਹਰਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ
ਸਗਲੇ ਤੇ ਸਭ ਜਪੁ ਤਪੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈ ਗੋ ਹੈ ਦਾ ਰਾਖ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਦ
ਸੋਗਾਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਦ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਪਾਈ ਦ ਗੁਰ ਸੇ
ਵਾ ਤੇ ਜੋ ਸਹਜ ਮਤਿ ਪਾਈ ਤਿਸ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਮਨ ਰਾਤਾ ।
ਨੇ ੩॥ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਸਭ ਜੀਵ ਮੋਹੁ ਕਰਿ ਕੇ ਦੁਖੀ ਹੈ ਸੋ
ਕਹੈ ॰ ਕੁਟੰਬੁ ॰ ਦਾ ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਮੋਹੁ ਕਾਰ: ਧੀ ਧਾਈ ਹੈ ਦ ਬਾਲ
ਪਰਹਿ ਵਿਕਾਰ ॰ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੈ ਧੀਰ: ਹੇ ਕੁਝ ਈਗਾਰ ਦੈ ॰ ਜੋ ਤੇਸ
ਹੀਰ ਕਰਿ ਸੁਣੇ ਤੀ ॰ ਸੋਦ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ॰ ਰੂਪੀ ਦ ਨਾਮ ਤੀ
ਤੇ ਨਾਵਿ ਨਿਧਿ: ਭਗਤੀ ਤੀ ਜੋ ਪਾਈ ਤੁੰ ਪ੍ਰਭੁ ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਨ: ਨ
ਤੇਨ ਮਾਈ: ਧਪੀ ॥੧॥ ਦਾ ਕਲਪੇ ਸਾਗਾ ਵੀ ਰਦ ਕਾਕ ਲਪਾਉ ਰੀਹਿ
ਸਾਜਾ ਤੁ ਦ ਹੈ ਦਾ ਮਾਈ: ਹਰੀ ਦੇ ਕਲਪੇ ਹੈ ਵੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ ਪਦਾਰ
ਥਾਨੂੰ ॥ ਮੋਹਿ ॰ ਕਰਿ ਰੂਪਾ ਹੈ ਗਵੇ ਈ ॰ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਜਾਨੂੰ ਨੀ: ਨੂੰ
ਕਾਮ ਮੋਹਿ: ਮੋਹਿ ਨੂੰ ਕਮਾਵਹਿ ॰ ਜੀ ਕਾਂਟੈ ਪਰਹਰਿ ਸ੍ਰਿਪਾ ਬੀਨਾ
ਪਾਹਿ ॥ ਪਾਵੈ ॥੧॥ ਦ ਕਮਾਵਹਿ ॰ ਅੰਤੁ ਨਾ ਤੁਟੈ: ਜੈਸਾ ਤੂ ਟੇਹੀ ਤੇ ਧਾਈ:
ਕਿਆ ਪਾਵੈ ਹੀਰਾ ਦ ਕੇਦਾ ਕਮਾਈ ਨ ਰਹੀ ਤੇ ਮੋਹ ਤੂਟੈ ਨਾ ਤੇਸ

[illegible]

[illegible]

ਖਸਮ॰ ਨੂੰ ਰਿਦੈ ਵਸੈਂ॥੨੮॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਚੋਰ ਕਰੈ: ੴ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ
ਮੈ ਧਨ ਜਾਹੁ: ਕਰਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॰ ਤਾਂ ਸਾਧੁ ਰਿਦੈ ਕਮਾਵ
ਉਹ ਦਵਣ ਲਾਗ ਧਨ ਸਾਧੁ॰ ਸਭ ਧਨ ਸਾਗ ਨੇ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵਕ
ਹੀ ਦਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਇ ਵਿਕਾਰਿ ਸਾਦੀ॰ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਤੈ: ਕੈਤ ਦੇਹ ਤੇ॰ ਤੇ
ਕੁਤਾਰ ਨੂੰ॥੨੯॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਮਾਈ॰ ਹੇ ਮਾਈ ਮੋਹਿ॰ ਨੇ ਕਰ ਮਿਟਿਓ
ਭੁਲਾਈ: ਭੁਲਾਇ ਛਡੀ ਹੈ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਤੇਰਾ॰ ਹਾਂ ਵੇਈ॰ ਭਾਣੇ ਕੀ
ਕਰ ਪਰੁ ਜਾਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਦੇ ਕੁਈ॰ ਨਾਹਿ ਸਦਾ ਹੀ ਤੇ ਜਾਂ ਤ
ਉ ਤਿਸ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਸੁ ਪਾਵ ਕਰ ਕੋ ਖੋਈ: ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਮੇਈ ਨੇ
ਪੂਰਣ ਹੋ ਆਏ॰ ਜੋ॥ ਸਚੇ ਸਾਚੇ: ਸਚੇ ਵਿਖੇ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਰਿ
ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਸਾਚੇ ਮੈ॥੩੦॥ ਮ: ੧॥ ਤਿਸ ਤੇ ਸਰਵਰੈ: ਤਿਸ ਭੀ ਸਾ
ਰੁ ਸਾਗਰ ਮੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਭਾਗ ਭਰੀਲੇ: ਭਰੀ ਜਾਂਦੇ ਨਿਵਾਸ॰
ਜਿਸ ਮੈ ਪਾਣੀ ਤੇ ਤਿਨ ਤਿਨਿ॥ ਤਿਸ ਸਾਗਰ ਨੇ ਕੀਆ ਹੋਇ ਛਡਿਆ ਇ
ਸਮੈ ਜੁ ਮੈ ਚਿਕੜੁ ਪੰਕ: ਚਿਕੜੁ ਹੈ ਪਗ: ਪੈਰ ਚੁਪੀ ਰੂਪੀ ਸੂਖੀ
ਅਲੇ: ਤੁਸ ਦੇਹੇ ਪਗ ਹੋਹੀ ਆਂ ਦਾ ਤਿਸ ਸਤ ਮੈ ਗਾ ਰੂਪੀ ਸਾਗਰ ਮੈ
ਭਰੀ ਲੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਲੈ ਨਿਵਾਸ ਪਾਹੀ ਪਾਵਕ: ਤਗਾ ਪਾਵਕ
ਭੂਪਰਪਾ ਪਾਹੀ ਸਾਂਤਿ ਮੈ ਤੇ ਪਭੂ ਪਕੀਆ ਹੈ॰ ਤਿਨ ਨਹਿ: ਤਿਨਾਂ
ਕੀਆ ਜੋਤਿ ਨਵੇਦ ਤਿਨਾ ਦੂਵਾਰੇ ਹਮਿਰੇ ਪੰਕਜ: ਚਰ
ਣਕਮਲ ਮੈ ਮੋਹੇ: ਮੋਹੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੁ ਦੇ ਕਰ ਚੁਧੀ ਰੂਪੀ ਆਂ ਦੇਖਿਆ ਤੇ
ਖਾ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕੇ ਤੇਹੀ ਆਂ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਸੂਰਮ ਕਾਇਕ ਨ ਚੇਤਿਆ ਸਿ
ਮਨ: ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਦਮਨ ਮੈ ਗਾ ਹੁ ਗਾਇਲਿ: ਗੁਹਗਲੁ ਗਇ
ਹੈ ਦਾ ਛੋਡਿਆ ਗਾਲਿਆ: ਗਾਲਿਕੇ ਵਿਖੇ ਗੁਣ: ਫਾਸੀ ਪਰੇਗੀ
ਤੁੰ ਤੇ ਏਹ ਵੇ ਨ ਤੀ ਕਾਰਿ ਜੋ ਨ ਚਹੁ॥ ਮੂਰਖਾ॰ ਮੈ ਮੂਰਖ ਦਾ
ਮੁਗਧ: ਵਿਅਰਥ ਜੀ॥੩੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਇਸ ਸਬਦ ਨਾਮ ਦਾ
ਰੈਕ ਆਰਤੀ ਸੋਹਲੇ ਤੇ ਰੇਪਲੇ ਹੈ ਆ ਕੁਛ ਤੇ ਰਾਗ ਦਾ ਹੈ ਸੋ
ਹੈਂ॥ ਓਥੈ ਦਾ ਵਾਜੇ ਸੋ ਧਾਰਿ ਪਾਠ ਹੈ ਤੇ ਅਥੇ ਜੋ ਧਾਰਿ ਪਾਠ ਹੈ
੧॥ ਓਥੈ ਸਾਹੁ ਹੋਇਆ ਪਾਠ ਹੈ ਤੇ ਏਥੇ ਸਾਹੁ ਛਾਇਆ ਪਾਠ ਹੈ॥
ਛੰਤ॥ ਦ॥ ੩੨॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ੧੬ ਪੀਠ ਕਾ ਕੇ ਈ ਪੂ ਰਿਵ ਤਾ

ਹੁਣ ਵਾਸਾਰਾ ਜਾ ਜਾ ਤਿਸ ਨੂ ਕਹੈ ਪ੍ਰਦਿਰ ਤਾ ਅਛਿਨਾਰੀ ਇਸ ਨੂ ਤਨੁ
ਜੋ ਕਹੈ ਗਾ ਕਰ ਅੰਗੀ ਹਿਦੈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਨੇਜੇ: ਫੇਰ ਹੋਗਾ ਸਲਾਮ। ਤੁਲ
ਤੋ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ: ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਤੋ ਸਾਧੂ: ਆਪੁ ਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ
ਤੁਲ ਹੋਵੈ ਲੇਖੈ। ਜਰਿ ਹੋ ਕਾਮ। ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਲੋ ਪੁਛਿਆ ਤੁਲਾ: ਮੁਰੀਦ
ਅਪੁ ਅਧ: ਅਪਰ ਚਾਹਰੈ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥੁ ਵਿਚਾਰਦਲੋ ਸੋਜੀ
ਆਹਿ: ਕਠਕਰੀਏ ਆਪਣੀ: ਆਮ ਦਣਹੋਦੇ ਜਾਹਿ: ਚਮੜੀ
ਏ ਪਾਣੀ: ਪਾਈ ਹੈ ਸਰ ਚਨ ਰਕੁ ਸੈ: ਫ਼ਾਦ ਣਹੀ। ਆਦੇਦੇਕੇ
ਕੁ: ਨਾਕਾਮਿ। ਕਰਕੈ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਤੇ ਨ ਆਪੁ ਪਾਤਿ ਹੁਦਾ ਹੈ ਕਰਤਾ
ਰੁਦੀ ਕਰਮਿ: ਫਿਕੁ ਹੋਦੇ ਸੈ। ਨਾਮ ਤਾਂ ਨਦਰੀ। ਦੀਨ ਦਰਕੁ ਕੋ
ਹੈ ਪਾਰਿਆ ॥੨੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਚਾਵੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਦੇ ਸਮਣਇਆ
ਪਿਛਲੇ ਕਾ ਕਹਿਆ ਜੀ ਦੀ ਦੁਰਿਹਿਆ ਣਦੂ ਕਰਮ ਕਰੈ ਤੇ ਸਦ
ਉਤਰ ਕਹੈ ਨਾਮ। ਹੋਗਾ ਉਨ। ਸਾਨਕੀ ਤਾ ਓਹ ਕਤੇ ਲੁਕਾ ਕੋਟਕ
ਟੂ: ਕੋਈ ਕਜੀਅ ਦਾ ਟਰਕੂ ਹੈ ਜੈਸੇ ਲਪ ਮਾਤ੍ਰਿਆ: ਫਰੀਆਨੁ
ਦ ਦੇ ਰਾਂ ਲਕੜੀਆ ਦੇਕਾ ਦੇ ਕਠੇ: ਕਠੇ ਰਤ੍ਰੀ ਆਦ ਪੀਲ ਕਸੇ:
ਹੈ ਕੇ ਆਗਿਲਾ ਦੇ ਤਾਂ ਸੁਣੇ ਜਲੇ ਤੇ ਜੇ ਨ ਆਪਾ ਪਾਨ ਜਾਲੇਗਾ ਛੋਡ
ਕੇਸ ਉਕੇ ਸਉ ਕਰਨਾ ਏਹ ਮੇਰੀ ਪਿੰਡੁ ਪਤਲ ਤੇ ਮੈ ਝੂਠਾ ਮ ਕਰਤ
ਰੁਦਾਜ ਪਹਾਏ ਹਰਿਰਿਆ ਹੈ ਸਛੂ ਦਾ ਐਥੇ ਪਾਛੇ ਤੇ ਉਥੈ ਆਗੇ
ਛੁਟਾ ਹੈ ਹਰਿ ਜੋ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਕਰਨੀ ਏਹ ਰੋਗਾ ਤੇ ਕਾਮੀ ਜਾਣ
ਹੋ ਆ ਨਾਮ ਗਾਉ ਨ ਜਾਣਿਆ ਏਹ ਨਾਵੇਂ: ਨਾਉ ਣਹਾ ਹੋ ਗਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ
ਤੇ ਲੋਕ ਜੋ ਪਿੜ ਦਦੇ ਹੋ ਨਾਏ ਕਲੋਕੀ ਹੋਰ ਦੂ ਸਿਫਰੀ: ਲੋਕੀ ਪਿ
ਤਰਾਂ ਸਿਮਤ ਤੇ ਰੁਠੀਆ ਵਿਚ ਤੇ ਖਰਾ ਪਿੰਡ ਪੂਰੀਆ ਦੇ ਕਤੇ
ਚਾਵਲਾ ਦਾ ਛੁ ਫੁਰੀ = ਵਿਸਨ ਸਿਮਿਤ ਤੇ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਤੇ ਕਰ
ਚਾਵਲਾਂ ਕੇ ਆਟੇ ਦਾ ਤੇ ਰੇਤ ਦਾ ਦੋਇ ਪਿੰਡ: ਦਟਣਦਾ ਲਾ ਪਿੰਡ
ਨੂ ਉਰਜੇ ਭੋਜਨ ਨਾਦੇ ਪਤਰੇ ਦੀ ਏਤਾਂ ਓਹ ਪਾਏ ਕੇ ਕੁਪਾ ਹੀ ਰਹਿ
ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਿੰਡੁ ਦਾ ਲੇਕੇ ਖੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਦੇ ਰੋਗਾ ਪਿੰਡੁ। ਤਾਂ ਹਰਿਦੀ
ਕਾ। ਹੈ ਜੋ ॥੨੨॥੧੬ ਆਸਾ ਮ: ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸ ਕਹਿਆ ਜੀ
ਰੇਖ ਤੇ ਆਪਣੇ ਜਾਤਿ ਦਰ ਣ ਆਸ ਆਸਾਰਾ ਕੇ ਉ ਲੋਕ ਕਰਤੇ
ਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਹੈ ਸਮਾਨ ਲੋਕਾ ਦੀ ਕੀ ਕਹਿ ਐਮ ਦੇਦਾ ਤੇ ਆਂ ਕੀ
ਤੇ ਹੋ ਦਖ: ਤਪਾ ਕੁਖ: ਚਤੁਤੇ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤਿ: ਜੋਗੀ
ਜੋ ਹੁ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਤੇ ਜਤੀ: ਸਤਨਾਸੀ ਤ੍ਰਿਆ ਛਾਦੀ ਜੁਗਤਿ
ਦ ਜੋਗੀ ਜਾਤਿ ਦੀ ਲੇਖ ਜੋ ਕਹੈ ਕਤੀ ਭੇਖ ਕਰੇ ਜਾ ਕਾਰਣਿ
ਹੋ ਗਿ: ਭੇਖਾਂ ਦੇ ਦ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਕੇਤੇ। ਕਹੈ ਦਰਪਾਰ: ਦਰਦ

ਜੇਤੇ ਪਰਾ ਮੇਲੇ ਹੋਵਦਾ ਅੰਦਰੁ ਪਰਾ ਵੇਖੇ ਹੈ ਮਹਲਾ: ਇਸ ਕੀਆ
ਤੋ ਫਿਰਿਆ ਨਦਿਆ ਇਤ ਤੇ ਰੇਸਾ ਨ ਫਿਰ ਡਿਗਾਈਐ ਪੀਰੁ॥ ਤੇ ਸਮ
ਲਿਕ: ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਸਾਧੋ: ਜੋਗੀ ਨਾ ਪਾਈਐ ਨਾਵੇ ਕੇ ਨਾ ਫਿਰੀ
ਦੂਰੀ ਆਸੇ ਫਿਰਿਆ ਰਮਕਸ: ਕਸੇ ਲੋਆ ਵਿਕਾਰੇ ਸਾਚ: ਸਦ
ਦਾ ਏ ਸੁਖ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਤਜੀ ਅਲੇ: ਤਜੇ ਹੈ ਤੋ ਚਮਤੀਮ
ਰਾ ਫਿਲਾ ਨ ਫਿਰਿਆ ਮੈ ਦਰਵੈ ਲਖੀ ਏ ਹੋਇ ਏ ਕੇ ਪਾਇਆ ਦਰ ਤੇ
ਨਾਮ ਨਾਲ ਰਤੇ ਰਾ ਦਰਵੇਸ: ਗਰੀਬ ਕੁਏ: ਹੋਵਦਾ ਫੇ ਦਰਵੇਸ
ਡਏ ਸੇ ਨ ਮਰਤੇ ਪੁਲ ਛੜੀ॥ ਮਸਕਦਾ ਗੁਰਖ ਤੇ ਹੈ ਸ ਫਕੀਰਾ ਸ
ਪਰੀ: ਖਪਰ ਰਖ ਏ ਨਾਲ ਲਕੜੀ: ਵੇਡੀ ਸੋ ਕਿਆ ਸੀ ਚਮੜੀ:
ਜੋ ਮੁਹ ਫਿਲਾ ਨ ਰਾਖੇ ਨਾ ਰੋਗਾ ਸੇਖ: ਚੌਦੀ ਸਤ: ਜਨੇਉ ਧੁਤੀ
ਕੀਨੀ: ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਰੇ ਹਾਂ ਕਈ ਦਰਗਹ ਸੰਗੀ: ਸਾਗ ਸਿਖ
ਹੋਵੇ ਸੋ ਧਣਾ ਜਾਣਤੇ॥ ਰਮਾਗੀ ਕੋਸੀ: ਨ ਕਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਤ੍ਰੀ ਹੈ॥
ਤ੍ਰਾ॥੧੩ ਆਸਾ॥੧॥ ਫਿਰਿਆ ਅਨਿਭੀ ਤੇਰਖੇ ਚਰਕਾਮਾ ਰੇ ਕਾਚ ਪਤੁ
ਦਾ ਸੇ ਰਹਹਿ॥ ਕੈ ਸੇ ਉਦਾਸੇ: ਉਦਾਸੀ ਹੁ ਦਾਇਆਲ: ਹਾਕਿ
ਲੈਤੀ॥ ਹੈ ਧੀਨ ਦਾ ਕਪਟੀ ਹੈ ਸੋ ਦਰੋਂ ਪਾਪੀ ਵੈ ਕੁਰਮਾ ਕਰਿ ਪਾਪੀ ਡੀ
ਹੈ ਧਾਰੋ ਕੈ ਖੰਕਰਿ ਤੇ ਮਾਏਆ ਨਾ ਫਿਰਦਾ ਕੂਲ ਮਾਲ: ਸੁਕਰੁ
ਹਾ ਏ ਸਮਰੁ ਰਖਿਗਾ ਲਿਪਤਿ ਕਉ ਰਗੀ ਹਾ ਦੂਜੇ ਧਮੈ ਸਾਕਰ ਉਰੀ
ਮੀਰਾ ਰੁਤ ਧੋਮਿ ਲੈਗਾ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਪੰ ਰਸਖੀ: ਗਿਆਨ ਏ ਰੀ
ਆਦਾ ਹਮ ਏ ਕਹਾ ਧੇਤ ਲਗੀ ਹੈ: ਮੁਡੇ ਆਈ ਹੈ ਤ ਚੋ ਹਾ ਹੈ:
ਹਾ ਰੂਹੋ ਸਿਹਲਿ: ਕਲੀਆ ਕਰੇ ਹਾ: ਕੋਰਦੀਆਂ ਹੈ ਅੰਤ ਸੋ
ਸਾਹੁ ਪਸੁਤ: ਸਾਹੁ ਦਾ ਪਕਾੜੇ ਆ ਹੋਆ ਆਰੇ ਹਾ: ਵੇਦਾ ਏ ਜੀ ਦਾ
੧੩॥੧੬ ਆਸਾ॥੧॥ ਧੀਰਕ ਸੇਗਲਾ ਦੀ ਪਸੇਰਾ ਸਾਸਿਦਕ
ਬੁਨੇ ਸੁਹਿਆ ਜੀ ਤਕ ਸਖੁਨਾਮ ਸੇਖ ਪਾਸੈ ਨੇਨਾ ਕੁਕਾ ਕਦਤਾਰ
ਤਪ ਭੇਸ ਈ ਹਾਆ ਕੋਗੋ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਧੁ ਓਹਾ ਆ ਏ ਉ ਸਰੀ ਪਕਧੁ
ਛੈ ਲੇ ਦੈ ਸੈ ਦਕਾ ਇਸ ਤੀ ਆਂ ਤੇ ਜਕੇ ਸੋਨਾ ਕਹੋ ਦੈ ਗਾ ਤੂੰ ਧਾਰਕ੍ਰੀ
ਰਰਿਆ ਹੈ ਦੈਗਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਫਲੀ ਏ ਗਾ ਤਾ ਸੇ ਨਰੀਆਂ ਸਾਹਿਬ॥
ਸਬੀਆ ਈਆਂ ਧ ਤਕ ਆਪ ਹੋਕਰ ਕੇ ਸਾਤਿ ਰਿ ਦੇ ਹੋ ਇਗਾਈ
ਆਂ ਸਾਹ ਧਾ ਕਦੇ ਖ ਕੇ ਪਰ ਏ ਹਨ ਫਿਲੋ ਰਾਏ ਤੇ ਤੁਨਾ ਨਿਸਾਰ
ਰਖਿ ਏ ਕਰਿ ਨੂੰ ਕਹੋ ਮਨ: ਹਰਿਦਲਲਾਂ ਉ ਡਏ ਮੈਤੀ: ਨਰ:
ਉ ਫਸੇ ਤੀ ਰੂਪ ਨੇ ਪਉਹ: ਪਾਹਰ ਰਿਦਲਲਾ ਦਹੇ ਏ ਤਾਸੁ
ਤਪਾਰੀ: ਧਾਰਾ ਪਾਰ ਕਦਲਾ ਕਿਆ॥ ਧਾਰ ਕੀ ਏ ਹੁ ਦਾ ਖਿਮ

ਰੂਪੀ ਨਖੂਦ ਕਾ ਛੇਦਾ ਤਾਂ ਖਿਆਰਿ ਲਾਲਨ ਕਾਰੇ: ਮਿਲੇ ਲਾਲ:
ਹੇ ਲਾਲ ਤੇਰੇ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਦਾ ਮੇਰੀ ਕਾਮ ਹੈ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਬਚਨੁ ਅ
ਦਰੀ: ਹੋਰ ਕਿ ਜੋ ਮੈਂ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੂਰਨਾ ਏਹ ਰਕੈ ਠ ਮੈ ਹਰਿ
ਲੈ ਹਰਿ ਰੋਹੋ ਅਮੋਲੀ ਆਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਵੈ ਕ੍ਰਿਤਨੇ ਸਤੋ ਦਾਮੋਦਰੁ
ਦਾਮੋਦਰ ਕਰਹਾ ਏਹ ਦੇਤ: ਦਾਨਵ ਦੈ ਦਾ ਮੇਰੀ ਛੇਦਾ ਕਰਤਾ
ਕਰਤੂ ਕਾਰਿ ਹਾ ਏਹ ਕਰਿ: ਹਥਾ ਮੈਂ ਕਿਗਨਾ ਪਰੇਤੀ: ਪ੍ਰਿਤਕੀ
ਤਾ ਹੋ ਅਮਦ ਮਦਨ • ਜਪਨਾ ਏਹ ਹਰਿ ਮੈਂ ਮੰਦਰੀ ਪਹਿਰੇ ਮਦਨੇ
ਪਰਮੇਸਰ • ਜੈਪਣਾ ਏਹ ਪਟ: ਘਮੰਡ ਕਾ ਪੀਰ ਜਾ ਰੂਪ ਸੜ੍ਹੀ: ਸਿਧੁ
ਨਾਰੀ ਦਾ ਉਕਾ ਪੀਪਾਏ: ਲਗਾਏ ਦਾ ਪੀ ਦੋ ਸ੍ਰੀਰਗ • ਜਪਣਾ ਏ
ਤਾਰੇਗੀ • ਨੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਅਨਮੰਦਰਿ: ਮਨਿ ਮੰਦਰਿ ਦਾ ਸਿਰੋਮਣਿ ਮੰਦਰਿ
ਤਨੁ ਰੂਪੀ ਮੈ ਜੋਦੀ ਪਕੁ ਜਾਲੇ: ਮਦਨ ਮਨ ਨਰੀ ਪਰਮਸਨ ਰੂਪੀ ਦ
ਗਨਾ ਸਰੂਪੀ ਕਾਣਇਆ: ਬ੍ਰਧੀ ਸੁਧਾ ਦਲੀ ਦੀਆ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾ
ਉ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਦਾ ਗੁਨ ਪਰੂਪੀ ਦੀਦੇ ਆਦਿ ਸਪ੍ਰਕਾਰ
ਰਿ ਰਉ: ਹਰੀ ਕੇਰੁ: ਆਨੰਦੁ ਨਾ ਰੂਪ। ਆਸਾ ਮ: ੧। ਹਦੈ • ਨੈਜ
ਕ੍ਰਾਈ • ਜੋਆ ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਰਹਿਆ • ਹਰਿ ਕੀਤੇ ਨਰਚੀ ਛੇਦਾ
ਜੇਤਰ ਹੁਕਮ ਲਾਮਨੇ ਜੋਤੂ ਪਨਾ ਛੇਦਾ ਸਚੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਨਸੁਕ
ਸੁਕਉ ਛੇਦਾ ਕਿਰਤ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਪਰਵਾਣੁ: ਪਰਵਾਣੇ
ਜੋਵਾ ਕਿਰਤ ਰੂਪੀ ਪਰਵਾਣਾ: ਨ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਉ
ਪਾਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮੁ: ਹੋਰ ਜੈਸੇ • ਤੈਸੇ • ਤੈਸਾ • ਖਸਮ ਦਾ ਦਿਕਾ ਪ
ਛੂਆ ਹੈ ਵਡਿਆਈ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ ਬੋਲੇ: ਲਿਖਿਆ
ਬਹੁਤਾ ਜੀਤਿ ਤਿਸ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰੀ: ਮਸਕਰੀ ਛੇਦਾ ਸਤਰੇਸ:
ਸਿਸਾਰ ਰੂਪਾ ਸੁਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਮੈਂ ਹੋਹੁ ਪਕੈ ਨਾਰੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਤੇ
ਰਹਤੌ ਸਾਰੀ: ਨਰਦ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਕਚੀ • ਰਹੈ ਸੋ ਆਏ ਜਾਏ
ਨਕੁ • ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਤੇਨਾ ਪੀੜ੍ਹਿਤ ਨਾ ਬੀਨਾ: ਚਲੁ
ਰਹੈ ਤੇਨਾ ਕੋ ਮੁਰਖੁ ਹੈ ਜਮ ਦਾ ਕਰਮ ਬਗਿ ਪੀਰੀ ਮਾਇਆ ਦੇ
ਅੰਦਰਿ • ਜੋ ਸਪਾ ਸੋ ਆਪਣੀ ਬੀਦਾ: ਦਾਸ ਹੈ ਤੂ ਦਾਸਾ
ਸਾਸ: ੧। ਪੀਠ ਕਾ ਸਿਗਲਾ ਦੀ ਪਤੇ ਪਰੇਹੁਰ ਬਗਿ ਜੋਗੀ ਸਿ
ਲਾਗੁ ਹੂਜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਕਹਾ ਅਸੀ ਰੂਪਾ ਕਰੀ ਮੈਂ ਕਿਰਕਾ ਉਬੁਕਿ
ਕਦਾ ਸਾਤੈ ਬਾਧੇ ਜੀਕਿ ਆ ਤੂ ਹਮਰੇ ਕਰ ਪਕਰਾ ਹੈ ਤਾ

ਤੋ ਭਰਥਰੀ ਕਹਾ ਇਕ ਜੋਰ ਮੈ ਨਾਰਦ ਪਾਸ ਪੂਛ ਕੀਆ ਥਾ ਤਾਂ ਤਿਸ ਕ
ਹਿਆ ਪੰਜਾਬੁ ਮੈਂ ਥਿਲ੍ਹਾਂ ਸਕ ਨਰ ਰੂਪ ਧਾਰੇਗੇ ਏਹੁ ਉਤ੍ਰ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਮਿ
ਲਿਆ ਹਮ ਕਹਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਥੇ ਮਿਲੈਗੇ ਨਾਰਦ ਕਹਿਆ ਐਥੇ ਹੀ ਥੋਹੜੀ
ਹਾਂਹੀ ਮਿਲੈਗੇ ਜੋ ਸਤ੍ਰੁ ਭਾਈ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀ ਏਹੁ ਕਹੋ ਹਮ ਨੇ ਤਿਆ ਕੁਦੇ
ਕਾਨੂੰ ਜੋਗੁ ਲੀਕ ਰਿਆ ਹੈ ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਪੂਛਿਆ ਉਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋਗੀ
ਐਸਾ ਜੋਗ ਕਰੇ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਆਵੈ ਸੋ ਜੋਗੁ ਕਹੋ ਦਸੋ ਹਮ ਕਰਦੇ
ਹਾਂ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਸਿੰਘਾਰਨਾ ਏਹੁ ਮੈ ਦੂਧਾਧਾਰੀ ਹਾਂ ਛੋਡ ਦਾ ਪਿਆਸ
ਰਣੀ ਇਹੁ ਖਿਥਾ ਕਰੋ ਹਰੀ ਜੋ ਸਹਜਿ ਜੋਗ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਦ
ਸਾਂਤਿ ਜੋਗ ਰੂਪੀ ਧਾਬਾ: ਹੇ ਭਰਥਰੀ ਏਕ ਪੀ ਛੋਡ ਦਾ ਜਗ
ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਜੁਗਤ: ਮਧਾਦ ਮੈ ਜੁ ਤ੍ਰੈ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੀਉ ਕਿ
ਸਨੂੰ ਤਤ: ਤਤੁ ਜੋਰੀ: ਜੋੜ੍ਹੀ ਏਹ ਛੋਡ ਨਾਮੁ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਿਰਦੇ ਨ
ਕਾਧਾ ਇਆ ਏਹ ਮਦੁ ਪੀਵੀਏ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰਸੁ: ਗਿਆਨ ਤੇ ਜਾ
ਣਾਈਆ ਮੈ ਭੋਗੀ: ਕਰਨ ਏਹੁ ਭੋਜਨ ਧਾਈਆਂ ਸਾਦਿ ਸਦ
ਗਰੀ ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਦ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਆਸਣ: ਇਸ ਥਿਤ
ਹੋਇ ਇਹ ਆਸਣ ਕਰੋ ਛੋਡ ਦਾ ਧਾਰ ਕਲਪ ਹਾਰੇ ਤਿਆਗੀ
ਹੋਵੈ ਏਹੁ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਛੋਡ ਦਾ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਸੁਣੀ ਜੋ ਸਦ
ਧੁਕਿਓ ਏਹੁ ਸਿੰਙੀ ਦਸ ਦੈ ਅਗਿਨਿ ਸਿਪੁਰਿਤਾ: ਬ੍ਰਹਮ
ਇਕ ਰਸ ਪਰਗਾਸੇ ਏਹੁ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ਅਨੰਦ ਸਿੰਙਨਾਦ ਜੋਵੈ
ਛੋਡ ਦਾ ਪਤੀ ਦੀ ਦਿਚਾਰ ਕਰੋ ਹੀ ਏਹੁ ਧਾਤੁ ਧਾਰੋ ਜੋ ਗਿਆ
ਨ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਮਤਿ ਮੈ ਏਹ ਤੇਰਾ ਲੇਦ ਹਾ ਦਰਸਨਾ ਬਿਬੇਕ:
ਜੋ ਦਰਸਨਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਸ ਜਾਣੇ ਏਹੁ ਦਕਨ ਚਾਕੂ ਹਰਿ ਦੀ ਕੀ
ਰਤਿ ਹੀ ਰਹਿਰਾਸ! ਰਹਾ ਕੀਤਿ ਹਮਾਰੀ ਹੈ ਦਾ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਅਤੀਤ ਭਏ ਏਹੁ ਪੰਥ ਚਲਾਏ ਸਾਡਾ ਛੋ
ਦਾ ਨਾਨਕ: ਨਾਨਕੁ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋ ਹੈ ਅਨੇਕ ਦਰਸਨਾ ਵਾਲੀ ਸਗਲੀ
ਸੋ ਜੋਤਿ ਸਮਜਾਣੀ ਹੈ ਏਹੁ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਆਸ: ਜੋਗੀਆ ਜਾ
ਣੇ ਜੋ ਅਸਮਕੇ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਲੇਹੈ ਜੋਗੀ ਛੋਡ ਦਾ ਏਕੀ: ਇ
ਕ ਧਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਿ ਦਲ ਲਾਵੈ ਤੁਸੀ ਦਾ ਅਸੀ ਲਾਵਨੇ ਹੈ ਮੇ
ਸੋ ਸਾਰਾ ਅਰਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਲ ਭੀ ਕਰਿ ਲੇਣਾ ਏਹੁ ਅਖਰ

ਸਮੂਹਕੀ ਦਾ ਛੇਰਾ ਰੋਗ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖਾਰੇ ਪਾਣੁ॰ ਗਦਤੋ। ਸਹੀ: ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ
ਕੀ ਜਿਗਾਤੇ॰ ਮੇਹੋ। ਦਾ ਕੀ॰ ਤੇ ਜਗਾਤਿ ਕੀ ਕੀ ਕੋਇ। ੨੨।। ਸ: ਮ: ੩।।
ਉਧਾਰੇ: ਜੋ ਜੁਗਤਿਆਂ ਹੋਕ ਤੇ ਹਥੁ ਆਦੇ ਸੋ ਕਹੀਏ ਉਬਾਰਾ। ਆਗਿਆ।
ਸੁਆਮੀ ਉਧਾਰੇ ਨੋ। ਦਿਹਾਏ॰ ਅਦਧੀ। ਆਗਿਓ॰ ਜੈਕ ਹੋਕਿ ਉਨਹੀ ਤੁ
ਕਥੋ। ਚਾਉ॰ ਜੁਣਿਨਦਾ। ਗਣੁ॰ ਤੋ। ਗੁਰ ਨਦੀ ਕਾਰ: ਸੇਦਾ। ਲਾਏ॰ ਨੇ
ਖੋ। ਛੇਰਾ ਅਨਿ ਮੈ ਸਚ ਸਧਦਾ। ੧ ਮ: ੩।। ਰਤੇ: ਵਿਖੇ ਰਤਿਆ। ਨਾਮ॰
ਸੋਭਈ ਹੈ ਦ ਜੋਈ ਹੋ। ਸੀਗਾਰ॰ ਗੁਣਾ ਦਾ। ਸੁਹਾਦੀ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਤੇ। ਰ
ਦੇ॰ ਤਿਸ ਨੂ ਹਰਿ ਦੁਖ ਪਾਈਆ ਹੇ ਜਿਸੁ ਨਾਰਿ ਨੋ ਕਦੇ॰ ਓਨਾ ਨੂ ਵਿਛੋ
ੜੇ ਦੁਖ। ਨਾਰਿ॰ ਹੈ ਸੋਈ। ਗਲਈ॰ ਅਪਣੇ ਵਿਖੈ। ਹੋਤੇ॰ ਮੋਧਿਆ। ਰਿ
ਦੇ ਕੇ ਦਾ ਛੇਰਾ। ਪਿਆਰਿ ਦੇ ਹੇਤ ਕਰਿ ਕੇ। ੨। ਪੌ। ਰੋਪਿਆ: ਛੁਪਾਈਆ
ਹੈ। ਆਰੀ: ਆਰੁ ਹੈ। ਕਰਾ॰ ਜਾਨੂਆਪ ਤਿ। ਆਪ ਜਟ: ਪਾਪੀਹਿ। ਜੇਨਾ ਦਾ
ਪਿਰਾ ਤੇ ਅਤਿਆਰੀ। ਅਤਿਆਰ ਹੋ। ਪਰਕਟ: ਦੁਰਾਚਾਰਣੀ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇ ਜਕਰੀ: ਸਦਾ ਦੁ ਦੀਏ ਦ ਮੁਖ ਨੂ ਸਦਕੋ। ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ। ਕਰਿ॰ ਤਿਸੁ ਗ
ਰੀ: ਚਾਰੁ ਹੋ। ੨੩।। ਸ: ਮ: ੩।। ਕਾਲੇ: ਕ: ਕਾਲਿ ਕਾਲੀ। ਮਧੁ ਸਮਾਏ: ਘਸੁ ਚਲੈ
ਦਾ। ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ। ਗਦਿ ਰਹਿਆ॰ ਇਸੇ ਕਰਿ ਜਰਚੈ ਮੈ। ਭਾਏ: ਅਨੁਸਾਰ।
੧ ਮ: ੩।। ਜੁਧ: ਪਾਦਿ ਤੇ ਦ ਖਧਰੁ ਸੀ ਗਾਰੁ॰ ਗੁਣਾ ਦੇ ਦਾ ਜਾਪ ਠਾਰੁ ਪੀ ਤੈ ਸੇ
ਹੀ। ਸਾਰ: ਕਦਰੁ। ਲਾਏ॰ ਦੋ। ਪਿਆਰੁ॰ ਕਰ ਕੇ। ਰੁ ਜੁਧ॰ ਮਨੁ ਕਰ ਕੇ। ਕੁਲ
ਖਣੀ॰ ਤਨੁ ਕਰ ਕੇ। ਨਾਰੀ॰ ਆ। ਵਿਚਿ: ਵਿਚੋ ਹੈ। ੨। ਪੌ:। ਛੇਰਾ। ਹਰਿ ਬੋਲੀ ਦੇ
ਣੀ: ਹਰਿ ਬਾਣੀ ਨੂ ਬੋਲ। ਧਿਆਈ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਉਚਾਰ। ਬਾਣੀ ਕਹਿ।
ਲੈਣੀ: ਲਦਾਂ। ਬੈਣੀ: ਬਾਣੁ ਹਾ। ਜਨ॰ ਨੂ। ਮਜਣੁ॰ ਲੈਕਦਾ। ਸੋ ਣੀ: ਸਾ
ਬੀ॰ ਪੁਲੋਕਦਾ। ੨੪।। ਸ: ਮ: ੪।। ਪੀਠਕਾ। ਦਰਖਾਨਹੀ ਜੀ ਉਨੀ ਤੋ ਦਰਖ
ਦੇ ਸਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਛੇਰਾ। ਹਰਿ। ਸਉ ਦਾ ਜਨ: ਦਾਸਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਹੈ। ਦ
ਸਨ: ਦਾਸਾ ਕੈ ਨੋ। ਕੀਤੀ: ਕੀਤੀ ਦੋ। ਕੀਤੁ: ਕੀਤਾ। ਜੀ ਹੋਦੇ: ਸਤਾਰਦਾ। ਨੇਤ:
ਪ੍ਰੇਮਾ। ਪ੍ਰਭੁ॰ ਸਾਂਈ ਬੇਨਤੀ। ਜੁ। ਮੇਹੁ: ਦਰਖਾ। ਸਾ: ਜੋ ਈ ਹੈ। ਹਰਿ॰ ਨੂ
ਕਾਦਰੀ॰ ਹੈ ਇਸੇ ਕਾਰਿ। ਧਿਆਏ ਦਾ॰ ਹੈ ਸੁ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨੁ ਵਿਕਸਿਆ
ਸਿ: ਹਰਿ ਜਨੁ ਤੇ ਜਨੁ ਹਰਿ ਵਿਕਸਮਾਨ ਹੈ। ਛੇਰਾ। ਹੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦਨਸਾੜੀ
ਪੇਜ ਰਖਹੁ। ੧। ਮ: ੩।। ਸਾਚੇ॰ ਠੇਦ ਜਿਉ। ਕਾਈ: ਜੋ ਦੋ। ਪੂਰਾ॰ ਗਿਆ
ਨਦਾ। ਨਾਮ। ਰਸਿ॰ ਮੋ। ਜਿਸੁ ਰਸਨ: ਰਸਨਾ ਰਸਾਈ ਹੈ। ੨।। ਪੌ: ਪੁਰਖਾਂ ਤੇ॰
ਤੇ ਸੋ ਪਿਆਨੂ। ਸਰਬਤ॰ ਨੇ। ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ: ਦਾਤਿਆ ਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦਦਰ
ਦਾ ਤਾ ਹੈ। ਦੇਤਾ॰ ਸਭਨਾ ਨੋ। ਸਿਰਾ॰ ਕਰਕੇ ਪਾਪ: ਪਾਪਾ ਨੂ। ਹਾਰੇ॰ ਤਨਕ ਹਿ
ਤੋ। ਜਾਦਣਾ॰ ਬਾਂਣੀ ਕਹਿ। ੨੫ ਸ: ਮ: ੪।। ਆਗਿਆਨ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਕਈਸ
ਤਿ ਅਧਿਮ॰ ਇਸੇ ਦੋ ਸੁਤੇ। ਸਭੁ॰ ਮੈ ਕਪਟੋ: ਕਪਟ ਹੀ। ਕਪਟ ਖਪਾ। ਹਿਖਪ
ਹੀ: ਕਪਟਾ ਵਿਖੇ ਖਪਦਾ। ਹੀ ਖਪ ਦਾਹੇ ਦ ਖਪੇ। ਆਪ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਨੂ ਖਪਾਂਦਾ
ਹੈ। ਭਾਣਾ: ਕੀਤਾ ਦ ਹੁਕਮ। ਸੁਆਏ: ਸੁਆਦੁ ਦ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਮੈ। ਫਿਰ

ਜੀ: ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਜਪਦ: ਉਪਦੇਸ ਵਿਖੇ ਵ ਪ੍ਰਭੂ ਆਦਿਕੇ ਸਮਾਹੀ: ਸਮਾ
ਈਦਾ ਹੈ ਵ ਸਮਾਈਦੇ।੧।ਮ:੪।ਮੋਹਿ॰ ਵਿਖੇ। ਲਾਇ॰ ਕਰਿਕੇ। ਅਨਦਿ
ਨ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਵ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤੀ। ਜਲਤ: ਜਲਦੇ। ਦਿਨ ਰਾਤੀ॰ ਦਿਨੇ
ਰਾਤ ਵ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਿਨੇ ਤੇ ਰਾਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਉਮੈ॰ ਵਿਖੇ ਖਪੇ। ਆਪ ਤੇ ਹੋਰ
ਨਾ ਨੂੰ ਲੋਭ॰ ਕਰਿਕੇ ਹੋਇਆ ਵ ਰੂਪੀ ਨਿਕਾਰ॰ ਮਹਾਤਮਾ ਜਨਾਮ
ਮਹਾ ਹਿਤ ਮਰਿ ਜਾਹਿ: ਜਨਮੈ॰ ਫਿਰਿ ਵਗਾਹਿ: ਜੋ ਕੋ। ਰਾਖੈ: ਜਪਤੰ
ਨੂੰ ਬਿਚਖਣ: ਚਤੁਰ ਹੈ। ਤਿਨਾ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਜਨ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ॰ ਰੂਪੀ
ਜਿਨਾ ਪੂਰਿ॰ ਨੂੰ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਤੀਰਥ॰ ਸਤਿ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮੇਜੋ ਨ
ਧਾ ਸ: ਮ:੪।ਮੁਖਿ॰ ਦੋ ਤਾਨਿ॰ ਮੇ। ਚਿਤਵੈ॰। ਚਿਤ ਕਰਿ। ਧਾਤੁ॰
ਬਾਣੀ ਕੁਚਿਲਾਇ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਨਾਚੈ ਲਾਇ: ਦੂਰ ਹੋਇ। ਉਪਜੇ: ਪ੍ਰ
ਗਟ ਹੋਵੈ ਤੇ ਤਿਸ ਨ॰ ਰੂਪੀ ਅਰਤਿਆ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ। ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਹੀ
ਪਲੇ: ਪਿਦੇ ਮੈ।੨।ਮ:੪।ਪੀਠ ਕਾਗੇ ਬੀਰ ਦਾਲੀਏ ਮਰਦਾ ਹੋਦੀ
ਵ ਸਤਿ ਨਿਦਕਾ ਦੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹੈ। ਪੁਰਖਿ॰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ।
ਸਿ: ਜੋ ਮਾਰਿਆ॰ ਜੁਕਮਿ ਕਰਕੇ। ਪਰ॰ ਨੂੰ। ਫਕੜੀ: ਖਰਾਬੀ ਦਾ ਤੂ
ਜੀ ਆਗੇ॰ ਦਿਲੀ ਮੇ। ਅਰਲ ਬਾਰਲ: ਉਰਾਪਰਾ ਵ ਜਦ ਦਾ ਤਦ ਦਾ
ਸਚੁ: ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਵ ਪ੍ਰਤਖ ਹਲਕਾ ਤੁ ਜਾਗਿਰ ਤੀਰੇ ਲਾਤੇ ਆਣੁ ਗੁ
ਧੁਰਿ: ਧੁਰੋ ਹੀ। ਛੋਦਾ ਦੇਖਹੁ ਬਾਈ ਹਰਿ ਸੰਤ ਹੁੰਦਾ ਤੁ ਆਈ ਸੁਆਮਿ
ਬ੍ਰਹਮ।੫।ਦੋਰਦਾ ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ। ਦਰਿ ਸਾਚੇ: ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਦੇ ਦਰਿ ਵ
ਜਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦਰਿ। ਵ ਛੋਦਾ। ਇਹੁ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਦਰਿ ਮੈ। ਬਿਚਾਰ
ਹੋਦੇ ਸੌਗਣ ਦੇ: ਸੁਣਾਈ ਹੈ।੨੫: ਸਰਾਹ ਸਚੇ: ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵ
ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਵ ਈਸਰ ਨੇ ਵ ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ। ਪ।
ਬਧਾ ਬੇਹੁ: ਗੋਵਿੰਦ ਦਾਲ ਵਾਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਵ ਸਤ ਸੰਗ ਵ ਸੀਰੁਵ
ਬ੍ਰਹਮ ਅਉਤਾਰ ਰੂਪੀ।੫।ਪਾਰ ਰਖਵਾਲੇ: ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਗੁਰ ਦਿਤੇ: ਗ
ਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਰਿ ਦਿਤੇ ਵ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ਅਸੀ ਕਰਿ
ਦਿਤੇ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤ ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਵ ਗੁਰੂ ਕਰਿ ਦਿਤੇ ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਰਿ ਦਿਤੇ
ਆਸ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋ ਮਨ॰ ਕਰਿਕੇ। ਕ੍ਰਿਪਾਲ॰ ਹੋਇ ਬਿਅੰਤ ਤਾਂ ਹਤੇ:
ਨਾਸ ਹੋਏ। ਧਰਿ॰ ਕੋਪ ਲਿਤੇ: ਲੀਤੇ। ਪਇਤੇ: ਇਤਨੇ ਹੈ।੨੧।ਸ:ਮ:
੧।ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪਾਠਿ ਆਪੀ ਤੇ ਤਨੁ ਮੈ ਨੂੰ ਤੇ ਗੀਦਿ ਹਾਰ
ਦੀਤੇ ਪੀੜ ਤਨੁ ਦੀ ਕਿਉ ਰਹਿਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਬੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰ
ਕਹੀਏ ਹੁਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਪੀੜ ਤੇਤੇ ਗੀ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ।
ਰ ਜਾਇ॰ ਅਨੁਸਾਰ ਤੋ ਲੇਖਿਆ। ਸੁਧਾ ਇਆ ਕੀਜੈ॰ ਬੈਦ ਨ ਜਤ
ਨਾ ਹੋ। ਧਾਤੁ: ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਹੋਇਆ॰ ਜੁਸੁ ਗਾਹਸਲ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ।

ਮਝਾਵ: ਅੰਦਰੋ ਰਤਿਆ: ਰਤਾਹੈ ਤਿਸਮੇ ਵਡੇ ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰਲਗਾਕ੍ਰ
ਜੋਨੇਹੁੰ ਤਿਸਮੈਂ ਗਤਿਆ ਆਵਦਿਧਰੂ: ਤੁਦਾਕਾਰਹੋ ਏਹਾ ਬੋਰਿ: ਪਦਾਰਥਾਂ
ਮਿਠਤ੍ਰ: ਮਿਠਜਾਣਿਆਹੈਂ॥੨॥ਪੌ॥ ਮੀਠ: ਪਿਆਰਾ ਲਾਗੇਕਿਆ॥
ਕਿਰਦੋਹੈਂ ਦੁਖੁ: ਦੁਖਾਨੂੰ ਸੁਖਮੀਠ: ਦਰੀਲਜ ਥਾ ਕਮਲ॰ ਮੋਆ ਪ੍ਰਭੁ॰
ਹੀਹੈ ਦਾਦੇ ਅਰਪਣਕੀ ਤਾ ਸੂਤ: ਤਨਧਨ ਦਪਦਾਰਥ ਸਭ॥੧੧॥ਸ:
ਤਿਅਕਤ: ਤਿਆਗਦਾ ਜਲ: ਜਲਨੂੰ ਮੀਨ: ਮੀਨਦਾ ਲਹ: ਲੂਨ੍ਹ
ਖੇਧਿਰ: ਖੇਹਿਆ ਹੋਇਆ ਕੀ ਦ ਖੇਰੀਦਾਹੈ ਕੁਰਿਵ: ਮਿਰਗ ਨਾਦ:
ਸਵਾਦਕਰ ਕੇ ਤੇ ਸਨਧ: ਸਨਕਰਕੇ ਚਰਨ: ਤ੍ਰਿਉ ਜਗਕਾਗਰਤੇ:
ਕੁਰਦਾ ਤਿਨਾਨੂੰ॥੧॥ਰੇਖਾਉ: ਰੇਖਾ ਦ ਰੇਖਾ ਦੇ ਜੋ ਪਲਕ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ
ਤੌਂ ਤਿਸਨੂੰ ਛੋਡੇ ਕੇ ਰੂਪ: ਰੇਊ ਛੋਡਦਾ ਤਿਸ ਧਣੀਦੇ ਸਿਰਾਮ: ਸੀ
ਗੁਲੀ ਦੇਣਾਹੈ ਜੋ ਹਰਿਹੈ ਮਿਤਾਂਦਾ॥੨॥ਪੌ॥ ਦਨ: ਦਨਾ ਤਾਦੇ: ਤਿਰੋ
ਦੋਨਾਦਕੁਰੇਕਰਿ: ਨਾਦਕਰਿਕੇ ਅਗਾਧੇ ਧਿਆ ਕੀਹੈ ਤੇ ਲੀਆ
ਪੁ॰ ਤੇਆਪਨੂੰ ਹਾਹਰਿ ਵਡੀ॥੧੨॥ਸ: ਚਿਤਵੰਤਿ: ਚਿਤਵਦੇ ਨ॰ ਸੰਤ
ਧਨਹਿ: ਧਨ ਰੇਹੈ ਰੰਤਿ: ਰੁਦੇ ਸੁਰਹ: ਸੁਰਜੋਹੈ॥੧॥ਮੰਝਾਰਿ:
ਅੰਦਰਿ ਹਰਿਨਾਲੀ ਬਾਹਰ: ਬਾਹਰੁ ਆਸਰੀ: ਆਸਾਨੂੰ ਨਿ
ਬਾਹ: ਪੁਜਾਇਆ ਪੇਖਦੇ: ਪੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਨਵ ਪੇਖਦਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹੈ॥ ਰਾਧੇ:
ਦੇਤੀ॰ ਦੀਆ ਸਹੇ ਮਾਲਿ॰ ਹੇ ਚਾਉ॰ ਹੈ ਤੇ ਨਾਦਿ ਸੂਰੀਐ: ਦੁਖ
ਦਾ ਸੋਰੋ ਦੂਰੀਐ: ਦੂਰ ਕਰਿਕੈ ਹਜੂਰੀਐ: ਹਾਜਰ ਹੀ ਹੈਂ॥੨॥
ਸ: ਰਸਨਾ॰ ਕਰਿ ਨਾਮੰ: ਨਾਮਾਨੂੰ ਤੇ ਸਦਨਿ: ਸਦਣ ਕਰਕੇ ਸਵਾਦਿ:
ਉਪਦੇਸ ਸਭਧੀਹਾਰੇ: ਹਾਰਹੀ ਸਜੇ ਨਾ॰ ਧਾਰਿ ਆਹੇ ਮਣਹ: ਮਦਾ
੧॥ਤੁਨ੍ਹਾਂਦੇ: ਭੁਠੇ ਹੈ ਸਾਈ॰ ਤੇ ਸੰਧਿਰ ਹੜੀ: ਪੀਤਿ ਹੈ॥੨॥ਪੌ:॥
ਤਿਨ ਤੇਸ੍ਰੋ: ਜੋ ਪੂਰੇ ਪੂਰਨ॰ ਹੈ ਭਾਗ ਕਰਿਤੇ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖਿਹੈ ਜੋ॥
ਪ੍ਰਭ: ਹਰਿ ਦਰਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ ਤੇ ਅੰਤਰਾਜ ਜਾਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਥ:
ਹਥਾ ਪੁਨੀਤ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ਤੇ ਪੁਨੀਤ ਜੋ ਪਥ: ਮਾਰਗ ਮੋ ਉਧਾ
ਰੁ॰ ਭੀ ਹੈ ਆਤੇ ਦੁਖ॰ ਭੀ॥੧੪॥ਸ: ਗਾਦੀ॰ ਨੇ ਉਦੇ ਤ: ਉਦੇ ਹੋਣਾ ਕਰ
ਣੇ: ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਨੂੰ ਹਰਿਰਮਣੇ: ਣੇਦਾ ਸੰਜੋਗ: ਮਿਲਾਪ ਹੋਇਆ
ਪੂਰਨਹ: ਪੂਰਣ ਦ ਜਾਂ ਗਾਦੀ ਉਦੇ ਹੋਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਪੂਰਨ ਸੰਜੋ
ਗ: ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਦਾ ਰਮਣੇ: ਣਾਹੈਆ ਭੇਟ: ਪਾਇਆ॰ ਕਾਮੁ
ਦਲ ਹੈ ਭਰ: ਭਾ॥੧॥ਕੀਮ॰ ਤਾ ਮਿਤੀ: ਮਿਧਾਦਾ ਹੂਤੇ ਦੇਲ ਭੀ: ਪ
ਭੀ ਮਿਲੀਦਾ ਹੈ: ਲਦਾ ਹੈ ਮਿਲੇ ਮਾ: ਮੇਰਾ॥੨॥ਪੌ: ਵੇਲਾ॥ ਸਮਾਂ ਪਾਈ॰
ਰੋ ਮੁਰਤ: ਮਹੂਰਤ ਸੌਭਲਾ ਸੰਜੋਗ: ਸਮਾ ਹੈ ਮਨ॰ ਦੀਆ ਗਰਿ॰ ਕਰ
ਕੇ ਪਾਈ: ਚਰਣੀ ਤਾਂ ਕੀਮਨ॰ ਨੂੰ ਜਾਈ॰ ਧਾਣੀ ਕਰਕੇ॥੧੫॥ਸ:

ਸ੍ਰੀ ਦਾ॥ ਪ੍ਰਿਤਿ ਦ੍ਰਿਸਟੇ ਦੇਖ: ਪਾਪਾ ਦੇ ਝਡਨਹਾਰ: ਰਖਣਹਾਰਾ ਸੂਰ: ਸੂਰਮਾ
ਹੈ ਤੁਰਗਵਾਨ ਹੈ: ਨ੍ਰਾ ਜਪੰਤ: ਜਪਦੇ ਹਾਂ ਨਾਨਕ ਅਹਾਰਿ ਤੂ: ਮਨਾ ਇਕ
ਰੰਗ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਅਪੁੰ ਕਾ ਦਾ ਪਾਪ ਸਿੰ ਨਾਲਿ ਦੁਖੰ
ਤੋ ਪ੍ਰਭੁੰ ਨ੍ਰਾ॥ ਯਾਧੇ: ਦੁਆਰਿਆ: ਦੁਆਰੇ ਮੇ ਹਾਰਿਆ: ਬਕਰੀ
ਆਹਾ ਦੇ ਕੂਲ: ਦਤ ਸਲਾਪਿ ਆਰਾ ਹੈਂ ਤੇ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦ ਹੈ ਹੇ
ਰਿਪਾ ਤਿਤ ਉਧਾਰਿਆ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰਨ ਦਾ ਦ ਉਧਾਰਨਾ।
ਕੋਇੰ ਕੰਤੇ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਬਿਨਉ: ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਕ
ਕਰਿਆ ਹੈ ਲੇਹੁੰ ਹੋ ਮਿਲਾਰਿ: ਮਿਲਾਉ ਦੇ ਦਰ ਤੇ॥੧੬॥ ਸ:॥
ਉਧਰਣ: ਉਧਾਰਨੇ ਯੋਗੁ ਹੈ॥ ਸਰਣਿ ਇਆਲ: ਦਿਆਲੂ॥ ਆਸਰਿ:
ਆਸਰਾ ਹੈ ਲਿਨਾ ਨੂੰ ਨਹ: ਨੂੰ ਦਾ ਨਿਰਮ[illegible]: ਲਹੈ ਗੇ ਦਰੋਂ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ
ਓਟ: ਸਰਣ ਹੈ ਰਚ: ਰੂਦੀ॥੧॥ ਸੰਦਨ ਤੇ ਹੈ ਦੂਤੇ ਨ ਸਰਦ ਰੂਤਿ ਜੰਭੀ
ਨਹੀ ਜੀਤਲ ਕਾਹਿ ਤੇ ਇਨਾ ਕਰ ਕੋ ਮੂਲਿ: ਕਦਾ ਚਿਤ ਧਾਮ: ਤਿਸ
ਰੂਪੀ ਤਪਤਾ ਦ ਛੇਦਾ ਮੂਲਿ ਪਾ ਅਮਿਟ ਹੀਨ: ਮੂਲ ਦੀਆ ਮਤਿ ਸਾਦ
ਆਦਿ ਦਾ ਦਰੇ ਹਿਰਗੈ ਤਰੂਪੀ ਨਹੀ ਮਿਟਦੀਆਂ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਜਾਂ ਕ
ਪਦ ਤੂੰ: ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ॥ ਯਾਪੈ: ਓਟ ਕਰ ਕੇ ਜਨ: ਮਿਤ ਸਨਾਤ ਪੁਰੁਸ਼ਾ
ਮੇ ਰਹੀ ਦੀਰਦਾ ਮਨ ਕਰਿ ਦ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੂਲਿ ਕੋ ਪੂਰਨ
ਕਰਿ ਸੁਨ: ਸੁਣਿ ਦੇਨੇ ਜੋ ਦ ਸੁਣੀਏ॥੧੭॥ ਸ: ਕਰਣੈ: ਕਰਣ ਦਾ ਲੇ
ਚਰਣਿ: ਚਰਣ ਦੇ ਨੇ ਜੋ ਨਹ: ਨਨਾ ਦਾ ਨਹ: ਦਨ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪਰੁ ਨਾਨਕ ਤਾਂ
ਤੇ ਸਿਤੂ॥੧॥ ਭਾਇਂ ਤਿਸਾ ਰੂਪੀਆ ਰਖੇ ਦਕ: ਰਖਿ ਲਿਆ ਸੇਰ ਨੀ: ਸ੍ਰੀ
ਸ੍ਰੀ॥ ਜਾਪਿ: ਜਪਨੇ ਹੇ ਦ ਜਪੀ ਤੇ॥ ਯਾਪੈ: ਆਲੰਤਾ ਨਾਸ਼ ਜਾਂ
ਸਰੀਰੰ ਜਾਂ ਜਨਕੀ ਧਰੀਮੇ ਸਿਤੈਖੰ ਦਾਨੇ ਜਾਂ ਕੁਟੰਬ: ਨਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰ
ਲੋਗ: ਸੇਦ ਕੁਨੇ ਮਿੜਾਂ ਦਾ ਕੁਲ: ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ ਦਾ॥੧੮॥ ਸ: ਗੋਬਿ
ਦੰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇਰੀ ਪਾਲ ਭੂਪਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰ ਹੈ ਨਹ: ਨੂੰ ਸਰੂਪਾ ਆਲ
ਹੈ ਤੇ ਸਮਰਥ ਹੈ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰ ਹੈ ਰਣਹ: ਰਣਹਾਰ॥੧॥ ਅਸਗਾਹੰ ਤੇ
ਗੁਰਿ ਨੇ ਨਾਮ ਬੋਹਿਥੇ ਦੇ ਕੇ ਤਾਰਿ ਅਮੁ: ਅਮੋ ਪੂਰ: ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕੰਠ ਅ:
ਕਰਮਾ॥ ਪਾਪੇ: ਛਿਪੇ: ਦੂਰ ਹੋਏ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਗੁਰ ਦੇ ਦਰੋ ਸਿਣ॥
ਬਧੇ: ਬਾਧੇ ਦ ਕਰੋ ਛਿਦਾ ਸਾਇਆ ਦੀ॥ ਜਿਲਕ: ਠਾਹੀ ਦੁਖਿ ਰੂਪ
ਕਾਟਿ ਕੇ ਤੇ ਆਪਦ ਸੇ: ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਪ੍ਰਛੇਦਾ ਹੈ ਰਿਜਸ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਏ
ਹੈ ਥਿ ਅੰਤਰ ਸਨਾ ਕਰ ਕੇ॥੧੯॥ ਸ: ਪ੍ਰਿਸਟੇ: ਦੇਖੀ ਦਾ ਡੀਹਿ
ਨਰ ਹਰਹ: ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਦ ਨਰਾਨੂ ਹਰੇ ਕਰਣ ਦਾ ਲਾਹਰੀ ਕਰਣੰ ਤਾਰੇ
ਹਿਦ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੋ॥੧॥ ਸੇਦੀ ਤਨੁ ਕਰਾ ਡੇ ਸਿਮਾਲੰ ਮਨ ਕਰਿ ਹਾ ਰਵਾ
ਸਿੰ ਕਰਾ ਦੀਆ ਟੀਕ ਹਿਾ ਦਖ ਬੁ: ਦਸ ਰੂਪੀਆ ਰਾਸਿ: ਸਰ ਦਾ ਕਰ ਕੇ ਦਾ॥

ਦੇਮਨਮੁਖਾਂਤੇਆਪਣਾਆਪਵਖੈ: ਆਖਿਆਣਾਮਨਮੁਖਦ
ਆਰੇਆਪਕੇਸਕੈਦੇਆਖਿਆਣਾਮਨਮੁਖਕਰਿਪਵੈ: ਕਹੈ
ਜੋਇ• ਤੇਅਮੁਲੇਕੇਈਕਹਿਣੈਕਖਾਵੈ: ਕਥਨੀਕਹਿਣੈਵਾ
ਲੇਤੇ• ਤੇਦਿਸੋਰਮਲ• ਭਏਸਬਦਿ• ਨਬੀਚਾਰਕਰਿਹ
ਰਿ• ਪਾਈਆਹੈ।੬। ਆਸਾਮ: ੨੩। ਸੋਹੈ• ਤੇਤੇਮੁਲਹ
ਰਿਨਾਲੁਸਬਦੀ: ਸਬਾਦਿਕਰਿਜਾਣੁ• ਦੇਹੋਨਾਲੀ: ਦੇਹੀ
ਦੇਵਤਾਨਾਲੁਅੰਧ: ਅਗਿਆਨੀਨਾਪਛਾਣ: ਗੁਰਪ੍ਰ
ਪਛਾਣਈ: ਦੁਗਾਦਕਰੀਦਾਹੈਸੇਵ• ਕਾਰਨਾਮਨਾਮ: ਨਾ
ਮਹੀਨਾਮਵੀਰੋਗ• ਹੈਤੇਸੁਦੀਪਾਈ• ਕਰਿਦਲਾਈ:
ਉਚਾਰੈਛੋਡਸਬਾਦਿਕਰਿਕੇਮਹਾਲਿਨਾਧਾਰਿਸੋਸਤਸ
ਰਿ: ਸਤਸੰਗਰੂਪਸਰਮੁਰਹਿਨਾਮਜਾਲਿਕਾਰਿਮੇਲੁ• ਤੇ
ਤੇਸਭਦਰਤ: ਪਾਪਭਗੀ।੭। ਆਸਾਮ: ੩। ਮਰਿ• ਕੇਆਪਣ
ਮਰਣਭੀਤੇਮਤਦੇਜਗਤੂੰਛਡਿਜਾਣਕਰਕੇਆਤਮਾ:
ਆਪਣੇਆਪਨਦਰਿਵਾਗਾਛਡਜੇਸਬਦੇ: ਦੁਕਰਕੇਆ
ਪਾਭਦਤੇਮਰਿਜਾਈਤਿਸਦਾਮਰੁ: ਜਮਸਹਿਆਜਾ
ਣਾਈ• ਹੈਜਿਸਨਸੌਛੁਡਾਹਰਿਜੁਪਿਲਾਹਾਲੈਜਾਈ
ਗਾਉ: ਛਾਦਿਦੁਹੰਕਾਰਮੈਗਲਾਲੋਭਾਈ: ਲੋਭਕਰਿਕੇ
ਦੁਖ• ਕਰਿਘੁਲਾਈ• ਪਾਵੈਦਾਸੁ• ਹੈਜਾਂਹਾਂਤਿਅੰਗ
ਰਭੁਰੂਪਪਿਆਰਸੋਜੋਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਤੋਤੇਸੋਬ
ਣੀ• ਕਰਿਹੁੰਦਾਹੈਉਦਾਸਾ: ਸੁਰਹੇਸਿਸਾਰਤੋ।੨। ਆਸਾਮ:
੩। ਲਾਦੇ: ਮੈਦਾਸਨੋਜਾਤਿ• ਹਿਗਤਾਮਨ• ਆਣਦੇਖਦਾ
ਰਖਲੀਮਰਣਾਈ• ਭੀਲਈਹੈਨਾਮ• ਧਾਰਨਕਰਿਹੋਈ•
ਸਬਾਦਿ• ਕਰਿਸਭਕਰਣੀਦੀਕਾਰਛੁਡਾਕੀਰਤਿਰੂ
ਪੀਕਰਣੀਕਰਿਹੋਰਦੇਦੁਨਾਮਦੀਕੀਰਤਿਰੂਪਕਿਰਣੀ
ਦੇਸਾਈ। ਵਸਿਆਉਦਾਹੈਹਰੀਪਾਈ: ਪੰਡੀ। ਸਿਸਾਰ
ਸੋਰਾਸੀ। ਸਰਧਾਰੂਪੀਤੇਵਾਪਾਰੁ: ਪਾੜੂਨਾਸੁਣਕ
ਪਾਇ• ਜੈਸੇਤੇਸੋਜਾਤੀ: ਜਾਤਿਦਾਚਾਤਉਸਜਾਤੀਹੈ
ਤੇਉਤਮਾਤਿਸਕੀਸੋਇ: ਸੇਭਾਹੈਗੁਰ• ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ
ਪਉੜੀਕਰਿਨਾਮ• ਕਰਕੇਹੋਇ• ਪ੍ਰਾਪਤਿ।੭। ਆਸਾ
ਮ: ੩। ਸੂਠੇਸੂਠ: ਝੂਠਾਝੂਠਹੀਦਝੂਠਹੀਝੂਠਲਾਗਿ•
ਜਿਸਦੀਚਾਧੀਸੋਕਾਮਨਿ: ਨਾਰੀਦਾਛਡੇਦਿਵਿਕਾਰ: ਗ
ਸੋਚਿਤਲਾਇਰਖਿਆਸੁਖਦਾਇ• ਗਹਾਂਦਾਸੁਖਾਲੀ:

ਸੁਖਾਣੀਅਘਰਿਕੁਈਹੈਤੈਸਮੈਂਸਦਾ:ਸਿ੍ਰਸਟਿ ਦੇ ਸਦਾ ਹੀ।
ਸਾਚੇ॰ਕਾਲ ਦੇ ਸਦਾਗਦੇਖੈ॰ਆਪਣੁ ਹਰਿਦੇਤੇ ਸਦਾ ਹਦਰਿ
ਆਪਣੇਹਰਿਨੂਜਾਣੈ ਦੇ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਤਿਸਨੋਂ ਤੂ
ਦੇਖੋਪਾਰ॰ਜਾਣੋ ਜੇ ਹੋਵੈ॰ ਫਲੁ ਜਦਾ:ਸਫਲ ਕਰਕੇ
ਤੂਚਿਆਂ ਤੋਂ ਸਾਚੇ॰ਮੈਂ॥੫॥ਆਸਾਮ:੨॥ਸਭਾਈ॰ਹੋਇ
ਅਚੇਤ ਸੰਤੁ ਸੁਭਾਦ ਕਰਕੇ ਗੁਣੁ ਜਾਚੇ ਸਾਨੈ ਕੇ ਕਰਕੇ ਜ
ਪਿ॰ਨੂੰਦ ਵੇਖਾਣੀਕਾਰ ਤੇਮਨ ਕਰਿ ਪਾਇ॰ਜੈਗਾ ਪੂਰਾ॰
ਸੁਖਦੇਨਾਮੁਛੋਡਾ ਸਬਦੁਕਰਕੇਹਿਰਦੇ ਛੋਡਾ ਜਾਸੀਮੁ
ਤਸਰ:ਸਤਸੰਗਰੂਪੀਮਨਾਏਕੁਅੰਤਰਹੋਵੈ ਸੂਚੇ॰ਕੁਏ
ਹੈਸੋਅਪਰਿ॰ਜਾਣਿਆ ਕੋਇ॰ਦਿਖਾਦਨੁਦਲਾਛੋਡਾ
ਸਾਗਰਸੈਸਾਰਸੈਗੁਰ ਪੂਰਾ ਤੇ ਤਾਰਹੇ ਦੇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਤੇ ਤਾਰ
ਹੈਸਾਗਰਦੇਤਾ ਅਪਾਰ॰ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਪਰਸਾਦੀ:ਸਦ
ਕਰਕੇ ਹਾਰ॰ ਹਰਿਕ੍ਰਿਪਾ ਤਰਿ ਕੋ ੪॥ ਆਸਾਮ:੨॥ਛੋਡ
ਗੁਰ:ਪੂਜਾਹੈਸਤਿਗੁਰਸਚਸੋਇ ਸਾਈਰੁ:ਸਮੁੰਦੁਰੂਪਹੈ।
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ:ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਕਰਨਦਾਲੇ॰ਤਿਨਪਾਸੋਂ ਆਪਣੀ
ਦੇਗੁਰਾਈਕ੍ਰਿਪਾਹੈਜਿਨਪਾਇਓ ਨਾਈ ਆਗੇ ਰਤਨ॰ਅ
ਦਿਕਾਈ ਦੇ ਦੀਪਕਕਰਿ ਜਾਗੇ॰ ਆਦਿ ਜਾਗਿ ਦੇ ਤੇ ਤੇਹਿ
ਸਧਾਰਿ॰ਕਰਿ ਪਾਏ॰ਜਾਲਣਹਰੀ ਸਧਾਰਿ॰ਕਰਿ ਨਬ
ਗਨਾਮ॰ਮੈਂ ਸੈਸਾਰ॰ਦਾਰੂਪਦੇ ਮੈਂ ਗੁਪਤ॰ਕਰਿ ਸਬਦ:
ਮੈਂਤ੍ਰਭੀਧਾਰੇਤੋਂ ਸਦ੍ਰਿੜਾਏ॰ਮਨਨੂੰ ਦਾਛੋਡਾ ਗੁਰਸਧਾਰਿ
ਕਉਤੁਪਦੇਸਕਰਿ ਸਚੁ॰ਮੈਂ॥੧੦॥ਆਸਾਮ:੩॥ਸਧਾਰਿ॰
ਕਰਿਜੀਦਤਭਾਦਤੋਂ ਕੋਟੈ॰ਤਾਂਕੋਟੈ ਦਾ ਵਿਸੇਖ:ਪ੍ਰੇਮਨਪਾਏ
ਦੇਸਿ੍ਰਸਟਿਹੋਵੈਂ ਗਾਵਹਿ:ਗੁਣਜੋ ਪਰਦੀ॰ਰਹਿਤੀ ਹੈ॥੧
ਮ॰ਮੈਂ ਸਮਾਈ:ਸਮਾਉਣਦੀ ਦੇ ਨਾਮਤੇ ਸਮਾਈ:ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਕੇ ਤਿਨਾਦਾਏਹਨਿਸਚਾਹੈ ਜੋ ਕਿਛਾ ਕਹਿਕਹਿ॰ਗ
ਵੈਜੋਹੈ ਕਹਿਣੁ:ਕਥਨਤਿਨਾਨੂ ਆਖਿ:ਮੁਖਦੁਆਰੇ।
ਜੈਸਉ॰ਦੇਰਭੀਤਿਨਾਨੂ ਪਾਲੇ:ਆਏ ਪੜ੍ਹ ਤੋਂ ਭੀ ਪੇ
ਤੈ:ਪਲੋ ਧਾਈ॰ਕਰਿ ਦਾਛੋਡਾ ਗੁਰਸਬਦਦੀ ਸਭੁਧ
ਹੋ ਜਾਏ:ਜਾਦਾ ਹੈ ਰਤਨ॰ਕਰਕੇ ਸਾਚੇ ਮੈਂ ਦੇ ਰਤਨਾ

ਹੈ ਕਰਿ ਸਹਜਿ ਮੇਂ ਜੋਇ॰ ਸੁਪਨੈ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ ਨਾਮ ਹਰਿ
ਰਤੇ॰ ਜੋ॥੧੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੩॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਿ ਸੇ ਕਹਿਆ ਜੀਵਿਤੇ
ਕਰਿ ਭੁੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈਂ ਅਰਥ: ਗਿਆਨਾਦਿ ਰਾਗ ਰੂਪੀ
ਨੈਣਾਤੇ ਵੇਨਕ ਬੋਲ: ਸਰਦਾਦਿ ਰਾਹੁ ਰੂਪੀ ਕਿਨਾਤੇ ਕਿਸ॰ ਨ੍ਰਾਸ
ਨਲਾਦ ਉ॰ ਰੋਗ ਹੈ ਦਾਅ ਨਲ: ਤਿਸ ਨਾਸ਼ ਹੋਦ ਵੂ ਹੈ ਇਸੁ ਕਾਰਿ॥
ਦੀਦ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਨੰ ਨਾ ਭੁਗਤਿ॰ ਰੂਪ ਮਹੀ ਕਰਿ ਜੋਇ॰
ਨਾ ਮੁਖਿ: ਮਖਾਈ ਨਿਰਤਹਰਿ॰ ਐਂਤਾਲ॰ ਇਹੁ ਜੋ ਜਾਣਹੁ॰ ਦ
ਹੈ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਲੈ ਦਾ ਹੈ ਮੁਖਿ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਤੇ ਬਾਹਿਰਾ ਵੀਚਾਰ॰
ਕਰਨਾ ਜੁਗਤਿ: ਕੀਤੀ ਦਾ ਜੁ ਕ੍ਰਿਆ ਜੋਇ॰ ਹੈ ਦ ਮੇਂ ਜਨ ਕੇ
ਸਬਦਿ॰ ਕਾਰਿ ਭਗਤੰ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਜੋਇ: ਸੋ ਕਾਮੁ
ਖੁ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ॥੧੨॥ ਆਸਾ ਮ: ੩॥ ਕਾਫੀ ੧੦ ਮਿਲੈ॰ ਤਾਂ ਸਚੁ
ਦੀਦ ਜੇ॰ ਅਮ੍ਰਤ ਤਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸਚੁ: ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖੰ ਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਿਰਭਉ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁਖ: ਮਨ ਕਰਤੇ ਅਰਥ:
ਗਿਆਨ ਤੇ ਤੇ ਬਾਹਿ ਕਰਿ ਸਚੁ॰ ਨੂੰ ਕਾਢੇ॰ ਕੂ ਮੰਦੀ ਮੈਤ
ਪਾਇਆ: ਸਫਲ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ॥੧੩॥ ਆਸਾ
ਮ: ੩॥੧੪ ਬੀਸੀ॰ ਤਿਠ ਕਾਲ ਮੇਂ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਛੋਡ
ਨਾਮ॰ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਮੇਂ ਕੋਇ॰ ਸਿਧ ਹੂਦਾ ਕਰਿ॰ ਕੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ
ਦੇਖਹਿ: ਪਾਲੇ ਤੇ ਫਿਰ ਜਾਣ ਹਿਤੂ ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਨੂੰ ਦ ਦੁਆਰੇ
॥੧੫॥ ਆਸਾ ਮ: ੩॥ ਪੀਠ ਕਾ ਲੋਕ ਆਪ ਸਭੇ ਪਖੁ ਕਰ ਦੇ ਹੈ
ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਪਰੂ: ਪਖੁ ਦ ਆਸਰਾ ਸਰੇ॰ ਸੇ ਤੇ ਕਿਸੇ॥
ਸੁਆਈ: ਪੂਜੇ ਨਦ ਸਤੇ ਹਰਿ॰ ਸਾਰੇ ਕੀਆ॰ ਤਰਕਰ
ਟੇਕ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਪਖ ਪਰੂ॰ ਅੰਦਰੁ ਬਾਹਰੁ ਛੋਡਾ ਹਰਿ
ਅਸਿਖ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ਅਨੇਕਾਂ ਦ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕਾ ਜਾਹਿ॰
ਪੂਲੇ ਕਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਰੁ ਨਰ ਹਰਿ ਮਨ॰ ਮੇ ਪਾੜੂ ਆਦਾ ਲੋ॥
ਜਿਸ ਕਾ॰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਪ ਸਾਰੀ: ਪਜਾਰੇ ਦਾ ਲੈ ਹੈ ਆਪੂ
ਸਹਿ: ਭੂਗਤਿ ਹੈ ਆਮਰੈ॰ ਮਿਸਾਰੂ ਆਰੂ॰ ਸਨੇਹਾ ਪਲ ਤੰ॰ ਦੀਘ
ਤਾ ਪਰੂੰ ਪਾਇ ਕੇ ਗਾੜੂ ਕੇ॰ ਜੀਵ ਨੂੰ ਗਿਆਨ॰ ਨੂੰ ਛੋਡ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਮਿਥਿਆ ਪਦਾਰਥ ਹਿਤੇ ਪਾਵੈ॥ ਕਰੈ ਹੈਂ॥

ਕ੍ਰਿਤ੍ਰ:ਵੈਕੁੰਠਾ ਅਟਕਲੈ:ਜਿਤਨਾ ਕੋ ਆਦ ਪਾਵੈ॥ਤਮ ਧੂੜ ਕੋ ਆਪਣਾ
ਮੁੰਹ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਨੁ॥੨॥ਆਸਾ ਮਃ ੧॥ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ ਕੇ
ਮਨ ਦੂਆ ਅਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਦੈਆ ਘਾਣੀ॥ਜੇ ਤੈਨਾ: ਸਖੀਆ
ਅੰਤਰਿ॥ਜਾਣਹੁ ਆਤੋ ਵਡਾ ਅਨੁਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਦੇਤ ਤਨੁ ਕਰਿ
ਪ੍ਰੇਮੁ ਤੈਸੈ ਸਾਰੁ ਤੋ ਆਇਆ॥ਦਾਸ ਤੋ ਪੂਰੈ॥ਦੁਆਰੇ॥੩॥ਆ
ਸਾ ਮਃ ੧॥ਵਡੇ ਦਾ ਮ ਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਤਨਿ ਨੂ ਨਾਮ ਦਾ ਨਾਮੈ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ
ਹੋਆ ਹੈ ਜੇਨਾ: ਸਖੋ ਹਰਿ॥ਨਾਮ ਪਾਇ॥ਆਪੋ ਆਇਆ॥
ਰੂਪੀ ਜੀਵਾਇਆ॥ਤਿਨ ਕਾਲੁ ਵਡਾ: ਵਡਾ ਹਰਿ ਦਰਤੇ ਕ
ਗੁਰਦਿਆਇਆ॥ਜਿਨੇ ਆਪਣਾ ਆਪਾ॥੪॥ਆਸਾ ਮਃ ੧॥
ਗਾਵਣ॥ਰਾਗ ਕਰਿ ਗਾਵਣੀ॥ਸੋ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਸਤਿ:
ਸਤਿਨਾਮਿ ਸਚੋ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿ
ਹੈ ਕਰਿ ਗਾਰਜੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦਸਰੂਪ ਦੇ ਗਲੋ ਗਾ: ਗੁਣ
ਸੰਜੋਗ: ਨਿਰਲੇਪ ਵਿਸੇਸੁ ਕਰਿ ਨੁ ਤ੍ਰਿਆ ਜੋ ਹੈ ਆਇਆ॥
ਰੂਪੀ ਗੁਣ॥ਹਰਿ ਦੇ ਕੀਏ॥ਹਰਿ ਕੇ ਦ ਜਿਨਾ ਆਖਿ: ਵਿ
ਚਾਰਕੇ ਤਤੁ: ਸਾਰੁ॥੫॥ਆਸਾ ਮਃ ੧॥ਨਾਮੋ: ਨਾਮ ਹੀ ਮਲ ਨੁ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤੇਂ ਗਾਸਾ: ਗਾਸੋ ਹੋਵੈ ਗਰਦਿਆ: ਉਚਾਰਿ
ਆਹੋ ਗਿਸੋ ਸੁਗਤਿ॥ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤਿ ਆਈ ਦੀਖਿਆ ਗਿਆਨੈ ਕਾ:
ਖਾਲੀ ਵਿਖ: ਆਇਆ ਨਾਲ ਜੋ ਸੇਦੀ ਪਕੜ ਖਾਪੇ ਤ੍ਰ: ਕਰਕੇ ਪਾ
ਕੇ ਤੇ ਲੈ ਕਰੇ ਗਾਮ ਪੇ॥ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਗਾਏ ਹਰੁ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ ਨਿਹਚਾ ਹੋ
ਵ॥ਆਸਾ ਮਃ ੧॥ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਜੇ ਤਾਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁਦੀ ਵਡਾ ਹਰਿ
ਵਿਖੇ ਰਸ ਕਰੋ ਹੋ ਕੇਰ ਸਾਈ ਬੁਧੀ ਤੋਂ ਫੁਲ ਲਾਗੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਤਰੀ
ਗਾ॥ਦਾਲਾ ਲੋਹੇ ਆਤਿ॥ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਦੇ ਸਲਾਹੀ ਹੋਏ ਤਾਂ ਕੈ
ਜਮ ਕਾਲ ਦਾ ਤ੍ਰਣ ਦਾਲ ਸਤਿ ਜਨ ਦਾ ਕਰ ਕੁਆਰਾ: ਗੁਰੂ ਪਮਲੀ
ਆਰ ਖਾਈ: ਰਖਿ ਹਿਕਰਮ॥ਕਰੇ ਤੇ ਨਿਹਕਾਰਾ ਹੋ ਣ ਦੀਆ ਡਾ ਕੈ॥
ਤੇ ਸੇਸ ਕਾਂ ਮੁਕਰ ਮੁਹੇ ਗ ਵਡੇ ਨਿਵਾਰਿਆ ਤੇ ਦਲੋ ਉਚੋ ਸਰਦਾ
ਹੋਵੈ॥੭॥ਆਸਾ ਮਃ ੧॥ਕਾਲ ਗਾਈ: ਵਰਾ ਆਈ ਆਤਿ ਕਉ
ਕੋ ਚੀਤ: ਚਿਤਵਦਾ ਸਾਹੀ॥ਨਾਮੈ ਨਾਮ: ਨਾਮੁ ਹੀ ਨਾਮ ਦੀ ਧੁਨਿ

ਸ੍ਵਿਗਾਸ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੋ ॥ ਕੁਸਟੀ: ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮੋਹ ਕਰਿ
ਕੋੜ੍ਹਾ ਦਿਖਾ: ਸੰਸਾਰੁ ਮੈਂ ਦੁਖ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕੀਏ ਜਨ ਕੁਨਿਹ ਫਲਾ ਹਰਿਤ੍ਹ:
ਸ੍ਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਜਨੁ ... ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਦੁਰ ਭਾਗੀ ਤਿਨਾ ਕਾ
ਸੋਹਣੇ ਮਾਤ੍ਰੰ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨੇ ॥੧੧॥ ੴ ਆਸਾ ਮ: ੪ ॥ ਪੀਠ ਕਾ ਜੋਗੀ ਬਾਸੇ
ਕਿਗੁਰੁ ਬੀਜ ਜਾਵੈ ਤੇ ਗਾਏ ਕੇ ਲੋਕ ਨਾਰਿ ਜੁ ਟੈਤ ਜਕਾ ਗੁਰੂ ਕੀਆ
ਦਾਰੂ ਨਕੀਆ ਸੰਗ ਸੇਹ ਆ ਨਤ ਜੋ ਨਕ ਹੈ ॥ ਬੈਬਰ: ਬਾਲੀ ਦਾ
ਬੋਨ: ਵਿਗਾਰਿ ਮਨ ਨਾਏ ਤਾਂ ਜੋਗਿ ਤੇ ਭਿਨ: ਤੇ ਦੇਸ ਨਿਗਾਪ ਕਰਿ
ਕੋੜਾ ਹੇ ਜੋਗੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਦੇਤੁ ਹਾਰਿ ਮਤੀ ਦਾ ਆਦੇਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ
ਬੋਲਹਿੰ ਖਿਆਲ ਕਾਰ ਸਮਜਾਵੈ ॥ ਬੇਲ: ਬੇਲਾ ਮੈ ਤੇਰਾ ਆਸੇ
ਜੋ ਹੈ ਤੇਰਾ ਗਾਵਨ ਜੋ ਸੋ ਜੋਵਹਿ: ਜੋ ਤੂੰ ਨਾਰੂਪ ਜੀ ਚਨ ਬਸਾ
ਤੇ ਉਠ ਬੇਲ ਗਾਏ ਚਰਿਨ ਬੇਲ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰ ਕੇ ਬਜ ਪਾਜਿ ਚੇਤੇ ਸੋ
ਮਨ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਬੇਲ ਜੋ ਤੂੰ ਨੇ ਸੋ ਹਰਿ ਰੂਪ ਰਿਧ ਮੈ ਤੇ ਨ ਸਜਲ
ਕਰਿ ਸਨਿਗਾ ਪੂਕਰਨੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਾ ਸੋ ਬੇਲ ਲਾਗਏ ਉਠਿ ਕੇ
ਸੰਸਾਰੁ ਚਰਨੇ ਤਾਂ ਕੇ ਸੇ ਬਾਧੀ ਕਿਜੇ ਨਦ ਬਸੁਧਾ: ਖੇਤੀ ਰੂਪ ਦਾ ਰੂਪੀ
ਚਰਿ: ਖਾਏ ਬੇਲ: ਦੋਲ ਕਰਣ ਮੇਰੀ ਸਾਨਿਰ ਕਾ ਨਤੇ ਛਾਰਿ
ਜਨਾ ਜੀ ਚੇ ਹਰਿ ਪਰਾਏ ਇਨੁ ਕੋੜਾ ਹਾਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹਰਿਆ
ਖੇਤ ਜਾਮੇ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਵੈ ਕੋੜਾ ਮਨੂਆ: ਮਨ ਨੂੰ ਮੈ ਜਨਮ
ਥਿਰੁ ਕਰੇ ਏਹੁ ਬੇਲ ਜੋ ਦ੍ਰਾਹਾਰਿੰ ਨਾਮ ਜਲ ਸਿੰਚਹੁ: ਕਿਨ
ਕੋਹਿਰ ਦੇਮੈ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਨਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰਮਤਿੰ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਸੋਤੁ:
ਜਿਤ ਪਾਵੈ ਰੋਗਾ ਅਧ ਹਰਿ ਪੇਖਿ ਨਤ੍ਰੀਕ ਹੈ ॥ ਚੇਲ: ਚਲਦੇ ਕੋ
ਲਾਵਹੁ ॥ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾ ਮੈਂ ਬੇਲ: ਫੇਰਕੇ ॥੮॥ ਆਸਾ ਮ: ੪
ਪੀਠ ਕਾ ਲਾਹੌਰੁ ਮੈ ਜੋ ਤ੍ਰਿਕੀ ਤਾ ਏਕਾ ਦੁਸੀ ਕਰਾਰਗੀਆਂ ਨੇ
ਰੁਲਾਈ ਤੇ ਕਹੈ ॥ ਕਪਟੇ: ਕਦਨਾ ਕਰਕੇ ਈਆ ਬਾਰ: ਤੇ ਰਿਖਿ
ਨਿਮਾਤ੍ਰਾ ਪਲੰ ਮਾਤ੍ਰਾ ਕਰਪੁੰ ਤਾਂ ਕਰ ਗਾਏ ਇਨੰ ਹਰਿਆ ਰਾ
ਰਾਂ ਦੀਆ ਕੋੜਾ ਮੇਲ ਤ ਸੁਰਖਿਨ ਲਾਗੈ ਤੇ ਦੂਨ ਤਰਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲ
ਲਾਗੈ ਕੇ ਤ੍ਰੀਚਸਾ ਉਦਰੁ ਲਾਗੈ ॥ ਰਾਮੰ ਦੇਅ ਪਸਾਰੇ: ਚਲਾਏ ਕੇ
ਦੇ ਉਠਾ ਕੇ ਤੁਲੰ ਮਾਤ੍ਰਾ ਰੋ: ਕੈ ਹੋਏ ॥ ਸੁਕੀ ਸਾਦਸ ਸਹੈ ਇਸੁ
ਮੈ ਸਾਖੀ ॥ ਇਕ ਕੁ ਟੂ ਆਣਇਆ ਨੂੰ ਰਿਗ ਜੇ ਬਪਾਤਿਸਾਹ ਕੀ ਸਚਾਮੈ
ਸੋ ਨਿਤ ਕਾ ਚਿਤ ਸਨਾਵੈ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੇ ਸਨੁ ਸਾਧਾ ਸਦੇ ਦੈ ਬਾਓ
ਸਨੂ ਹੋਰ ਕਛੁ ਧੰਨ ਨਾਬਾਦੇ ਤਾ ਤਿਸ ਨੇ ਸੰਬ ਬੁਕਾਰਿ ਚੇ ਰਪਾਏ
ਆਮੰਤ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਇਕ ਸੈ ਦੂ ਪਾ ਸੁਣਾਏ ਏਸ੍ਰਾ ਸੋ ਜਾ

ਸਾਧਸੰਗਤਿਪਾਤਿਸਮਾਇਜੈਦਰੁਸਾਬਸੁਤੇਰੀਸੋਮੈਨਿਸਾਮਤਪਾਊ
ਸਾਧਸਧੇਰੂਕੇਸਾਬਸਖਾਊਸਾਬਸਉਪਰਹੇਤੁਧਿਛੂਕਾਊਠਨ
ਹੀਕੋਈਗੁਰਾਂਨਹੀਜੋਸਾਬਸੁਤੇਰੀਕੋਲਾਦਚਾਲਾਉਣਾਏਹੁਸਾਬ
ਸੁਆਪਣੀਆਪੁਰਖਹੁਸੋਹਿਦੇਹੁਜਣਾਬਭਲੇਪਰੁਜਾਊ॥
ਸਦੁ॥ਸਦਾਹੀ॥੧੦॥ਆਸਾਮ:੫॥ਫੂਟੋਆਂਹਰਿਸਾਧੂਕੀਸਾਤਿਸੰ
ਗਤਿਮੈਂਮਿਲੀਐਮਿਲਿ॥ਗਿਆਨ॰ਰੂਪੀਦੀਪਕੁਰਤਨੁ:ਉਜ
ਲਦਦੀਪਕਾਨਾਭਉ॥ਦਿਚਰਤੁਪਜੇਕੋਹਮ॰ਤਿਸਾਲਾ
ਏ॰ਮਨਕਰਿਕੁਪ:ਤਿਸਨਾਥੋਲਾਈ॰ਸੋਹਮਚੋਲਤੇਹਾਂ॥
ਬਾਇ:ਦਰਗਹਦਕਬੂਲਾਰਜੇ:ਰਜੇ॥ਜਿਉ॰ਜਿਉਕਭਗ
ਤ॰ਗਿਆਨਵੈਰਾਗਾਦਿਕਦਨਜੋ:ਖਰੀਦਕੇ॥੧੧॥੧੬॥ਆਸਾ
ਮ:੫॥ਕਾਢੀ॥ਜੋਸਮੈਵੈਰਾਗੁਕਹੈਂਧੁਰਾਹੁ:ਆਧੋਰੀ॥ਹਉਮੈ॰
ਕਰਿਤਾਂਰੁਦਕਰਿਕੇ॥ਬਿਰੁ॰ਸਰੂਪ॥ਪੂਰੈ॰ਨੂੰਸਬਾਸਿਜਿਸੁ
ਕਰਿ॥ਛੋਦਾ॥ਸਿਸਾਰੁਮੈਨਾਜੁੰਲਹਾਸੁਸਾਰੁਹੈਸਬਾਤਿਕਾਰਿਰਿ
ਦੇਮੈਂ॥ਰੋਹਿ:ਦੇਹਾਆਇਆ:ਹੇਭਾਈ॥ਸੁ॰ਅਬਦਾਕਲਏ
ਜੁਐਖੇਲਹੁ॰ਦਤਹੈਇਸਜਾਗੇਮੈਲਗਣੇ:ਕਿ:ਜੋਏਹੁਮਨ:
ਜੀਵਲੋਕਸਨਮਪਦਾਰਥੁਹਾਰਿਆਇਸਮੈਲਾਗਿਕੇਅਗਣਿ॰ਦ
ਲੋਕਸੁਖਿਪੂਰਬਕਾ॥ਸਚੇ॰ਨਾਮਕਾਰਿਸਚੇਭਏਜੋਸਚੁਮੈ॥੧
੨॥ਮ:੫॥ਸਚੁ॰ਮੈਸੋਲੇਖ॰ਮੈਕਮਾਇਆ:ਜਪਿਆ॥ਦਰਿ
ਸਚੇ:ਸਤਸੰਗਮੈਜੋਭਏਸਾਚਿਆਰਤਿਨਨੂੰਨਿਧਾਨ:ਖਕ
ਲਾਧਿਆਏ॰ਮਨਕਰਿਤੇਧਾਣੀਕਰਿਲੀ॥ਅਨੇਕ:ਜਰਿਰੂਪੀ
ਦੇਵੈਦੀਸਿਧਦਾ॥ਅਖਿ॰ਤਾਕਰ॥ਹਉਮੈ॰ਕਰਿਗਰਬੇਅੰਦਰ
ਤੇਗਰਬੁਧਾਹਰੁਇਸਕਰਿਆਪਣਾਆਪਾ॥ਛੋਡਿਆ॥ਹਉਮੈਅੰ
ਦਰੁਤੇਗਰਬੇਧਾਹਰੁਇਸਗਰਬੁਕਰਿਆਪਣਾ॥ਛੋਡਿਆ
ਪਿਤ:ਆਪਾਭਾਵਖੁਆਈਐਤਾਆਪੋਆਪੂਹੀਹੋਆਤਿ॰
ਕਰਿਮਨਨੂਹੋਆ॥ਪੂਰਗਣਸਿ:ਗਿਆਨਤਿਸਕਰਿ॥੧੨॥ਆ
ਸਾਦਰੀ॰ਰੈਗਣੀਟਰੀਤਿਆਸਾਮੇਲਕੇਗਾਵੈਹੈ॥ਸੁਰੀਧ:ਸੁਧ
ਸਰੂਪਹੈ॥੫॥੧੭॥ਪਲ॰ਮਾਤ੍ਰਭੀ॥ਛੋਡਾ॥ਹਮਰੇਸੁਵਨੂਹਾਰਿ
ਕੀਰਤਨੁਤੇਸਿਮਰਨੁਹਰਿਕੀਰਤਨੁਦਾਹਉਕਰਉ॥ਹੋਸ॰ਪੈ
ਛੋਮਾਨੁ॥ਲਾਈ॰ਹਰਿਨਾਲ॥ਧਾਰਿਐਕਾਰੀਸੁਤਧੀਨੁਕਾ॥

ਅਪਾਰ॥੦ਕਰਨਾਮਤਰਾਸਧਾਜੈਤੇਦਆਪਾਕਾਦਮਨਕੋ॥
ਪਾਵ॥੦ਨਭੋ॥੦ਕਿਤੁ॥੧੬॥ਆਸਾਦਰੀਮ:੫॥ਆਈ:ਮਾਇਆਪਤੀ
ਮੇਰੀਪ੍ਰੀਤਮਤਮਜੋਹੈ॥ਆਈ:ਸਖੀਸਰੂਪਹਲ:ਉਠਿਨੇਧਾਧੀ
ਦਬ੍ਰਿਤੀਧੇਲਿਮੀਰਿਜਾਈ:ਲਾਈਹੈ॥ਬੈਰਾਗ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਮਿਸ
ਗੁਤੋਢੋਲਾਗਰਿਮੀਤਕੈਤਸਨਤਾਈ॥ਆਲਿ:ਭਵਰਾਮੇ
ਨਿ॥੦ਤੋਮੋਹਿ:ਮੇਰੀਗੁਸਾਈ:ਜੁਆਮੀਹੋਤਹੈ॥੦ਹੇਹਰਿ
੫ ਪਦਾ॥੧ਪਾ॥ਆਸਾਮ:੫॥੧੯ਸਾਖੀ॥ਰਾਮਸਰੂਪਰੂਸਾਹਿ
ਬਧੇਠੇਮੇਉਹਾਂਕੋਈਆਪਸਾਦੀਚਰਚਾਰਈਤੇਗਾਰਜਖਿਕਾ
ਚਰੀਹੈਤਹਾਂਉਨਾਕਹਿਆਧਰਿਆਪਾਸੁਦੇਖੀਦੀਹੈਮੇਕਹੋ
ਪ੍ਰੀਤ॥੦ਆਪਾਸਾਧਏਜਾਬੈਠਾਲੀ:ਦਧਰਖੀਭਉ॥੦ਚੋ
ਰਾਦਿਆਬਿਧਾਦੇ:ਸਗਰੇਕਰੇਜੈਮੇਕਥੀਰਨਾਦਿਆਧਾਸੀਦ
ਰਿਦਚੋਹੁਚੋਰਾਨੁਮਾਰਕੇਦਾਸਹੀਆਰੂਪਹੋਕੇ॥ਮ:ਹਮਰੇ
ਦਸਗਤ:ਦਸੀਕਾਰਾਸੇਸ॥੦ਧਾਨਧੋਤੀਬੀਤ੍ਰਦਾਤੇਸੀ
ਭੇਰਧਾਰਕਾਈਧਤੋਰੀਬੀਤ੍ਰਦਾਹੈਸੇਸ॥੦ਏਸਰਾਧੁਤਾਧਦ
ਸੇਸੀ॥੦ਆਪਸਹੈਅਬਿਮੋਹਤ:ਧਿਨਾਮੋਹਤੋਆਸੁਰ:ਧੀਨਕਬੇ
ਭੋਦੇਦ:ਅਜਾਨੁਜੋਧੂਹਮਾਰੇਮਿਕਲਪਤੇਹੋਈਐਧਰੇ:ਠਗੋ
ਹੈਕਾਮ॥੦ਰੂਪਦਕਾਮਨਾਰੂਪਹੋਇਕਾਤਿਨ॥੦ਦੀਆਪੇ:
ਆਪੁਹੀਜਤੀ:ਸਤਦਕਤਾਤਿਨ॥੦ਕੋਹਰੀਸਚੁਦਰੁ
ਪਾਦੇ:ਧੇਰੀਭੁਲਾਈ॥੦ਜੀਰੀਰਿਧਿਦਜਧਾਏ:ਜਾਕੋ
ਤ੍ਰਿਗੁਣ॥੦ਜੀਵਭੋਮੋਹਿਤੇਅਕਾਸਕੇਲੋਕਦਾਤ੍ਰਿਗੁਣਹੀਮਾਯਾ
ਨੇਮੋਹਿਕਰਕੇਧਰਤੀਤੇਪਾਤਾਲਪੁਨਾਮੋਹਿਆਅਕਾਸਲੋਕਕੀ
ਜੋਤ੍ਰੰ॥੦ਕੇਮੇਦਾਕਰਨਹੀਕਰੇਅਰਦਾਸੁਦਜੈਦੂਤੇਮੇਦਾਕਰੇਤੇ
ਅਰਦਾਸਮੇਲੀਕਰੇਏਤੁਮੁਖਿ:ਮੁਖਾਦੇਕਹੇਸੋ॥੧॥ਆਸਾਮ:
ਪਾਧਲਿਕਾਜੋਮੇਕੋਈਧਤੀਸਮਾਏਦੁਖਰੇਏਦਲੋਦੇਖਕੇਨਾ
ਰੀਨਦਖਲੇਹੈਦੇਸਸ॥੦ਅਦਿਤਾਰੂਪੀਧਧਰਸਹਰੀਰੂਪੀਨੇ
ਦੇਬੈ:ਦੇਉਰਤੇਜਿਠਾਣੀ:ਆਸਾਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਸੀਤਾਧਿ॥੦ਦੇਨੇ
ਦਾਲੀਆਦਕਰਕੇਜਿਠੇਰੇ:ਜੇਠਿਧਰਮਰਾਜਾਰੂਪੀਸੁਜਾਣਿ॥੦
ਨੇਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਮਾਰੇਧਾਚਰੂਦੇਤੇਅੰਦਰਤੇਹਾਰਿ॥੦ਧਾਸੋ॥
ਹਉਮੈ॥੦ਦੀਰੀਤ੍ਰਿਸਤੀਜਮਾਲੇ:ਸਮਝਾਏਹੋਢਾਤੁਰੀਆ
ਮੋਲਿਗੁਣਸਾਧਾਦੇਦਤੁਰੀਆਜੋਹੈਗੁਣ:ਗਿਆਨਰੂਪਮਿ
ਲਿਸਾਧਾਨਾਲਜੋਪਛਾਨੇਹੈਸਮਾਲੇ:ਜਾਂਤਿਰੂਪੀਗਾਫ

ਮੋਆਸਣੁ:ਜਿਸਚਿਤਤਾਈਨੂੰਬਾਰਾਜਿਆ:ਉਚਾਰਿਆਵਾਜਾ
ਖਿਆਤੁਕਰਹੋਇਆਸੂਛੇਦਾਵੀਚਾਰਿਆਤੁਮਹਾਂਅਨੰਦਹੋ
ਇਆਗਤੀ॰ਜੋਜੋਬੋਲੇ:ਕਹਿਹੈਛੇਦਾਜਨਮਆਵੈਨ
ਤੈਮਰਿਜਾਇ॰ਜੇਤੀ:ਨਾਲਾ।੨।ਆਸਾਮ:੫॥ਧੀਨਿਕਾਸੁਕ
ਰਣੀਵਾਲੀਚੁਧੀਤੇਕੁਕਰਣੀਵਾਲੀਚੁਧੀਰੂਪੀਹੋਇਨਾਰੀ
ਕਹੈ॰ਨਿਜਕੁਗਤੀ:ਆਪਣੇਪਤੀਦੀਭਗਤੀਵਾਲੀਤੇਵਾਆ
ਗਿਆਕਾਰੀਤੇਗਰੂਪ:ਸਫਾਈਰੂਪੀ॰ਪੂਰੀ:ਪੂਰਨਅਚਾਰ:
ਕਰਤਚੁਵਾਲੀ॰ਗਹਿਓ:ਹਿਰਦੇ॰ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ॰ਜੀਤ:ਜੀਵ
ਨੈ॰ਕਰਣੀ॰ਵਾਲੀਂਕਮਾਇ:ਸੁਧਾ।ਜਨਿ:ਜਗੁਆਣਦਿਕ
ਰਮਮੈ॰ਕਾਜੁ:ਦਿਹਾਰਕਕਰਮ॰ਪਰਖਾਣਿ:ਸਰੂਪਮੈਂਜੀਵ
ਜਾਇਕਾਜਾਤੇਪਰੇਜੋਏਬਾਣਿਇਤਾਂਮੈਂ॰ਸਿਧਾ:ਗੁਰਰੂਪੀ॰ਕੀਤ:
ਜੀਵਰੂਪੀ॰ਪੁਰਖ॰ਨੂਪਰਹੁਣਾਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇ॰ਚੌਤੀਹਸੁ:
ਬਤੀਵਾਬਤੀਸੁਭਾਸਚੁ॰ਨਾਮਕਰਕੇ॰ਜੀਤਤ:ਨਿਰੰਤਰੁਪੂ
ਤ:ਪਵਿਤ੍ਰਭਈਹਿਦ॰ਸਚੁਆਵਿਗੁਣਮਿਲਿਹੋਣੇਜਿਸੁਦੀਪ
ਦਿਤਾ॰ਕਾਰੀ॰ਹੈਸੁਖਾਤ੍ਰੈ:ਸੁਦੁਹੈਤੇਸਰੂਪਵਾਲੀਹੈ॰ਛੇਦਾ
ਕੇਤਸੁਆਮੀਦੇਮਨਦੀਇਛਾਪੂਰੇ:ਸਰਧਾ॰ਜੀਤੇਧਕਰੇ॰ਵੇ
ਰੂ॰ਜੋਗੁਤੇਦਿਗਾਹੀਦੇਰੁ:ਭਲਾ॰ਜੋਨਾਲੋਕਾ॰ਦਿਗਣੀ:ਆਸਾ
ਜਿਨਾਹੀ:ਤ੍ਰਿਯਾਰੂਪੀ॰ਰੋਸਣ॰ਕੁਈ॰ਜੋਜਣ॰ਨਾ॰ਗਰੀਹਿ:
ਤਨਾ॰ਆਣਿ:ਹੈ॰ਨਾਨਕ॰ਤਾਂਸੁਖੇਸੁਖਿ:ਸੁਖਿਰੀਸੁਖਿਮੈਸ
ਮਾਂ।੩।ਆਸਾਮ:੫॥ਅਧੂਕਰਣੀਵਾਲੀਕਹੈ॰ਮਨ॰ਤੁਸ
ਨੇਮਿਮਰਨਦਾ॰ਲੋਈ॰ਜੋਕਰੇਬਾਂਕੇਕੂਕਰਦੇ॰ਕਰੇ॰ਕਾਮੁਨ
ਲਰਲਕੇ॰ਦਿਖਾਵੈ॰ਕੌਪਾ॰ਕੇ॰ਕਾਲਮਿਲਕੇ॰ਦੇਈ॰ਇਕੋ
ਆਨੁ॰ਵਿਸ॰ਦਲੁ॰ਨਾਇਕੁ:ਸੂਦਾਰੂਦਮੈਪੀਰੀਹੋਰਹੀਹੈ
ਪਰਵਾਸ।ਸਰੂਪਦਾ॰ਵਾਸਾ॰ਕਰਉ॰ਕੋਈਪਾਉਣੇਦਾਤੋ॰ਉ
ਰਜਾਇਪਰੇਵੈ:ਉਲਟਾਇਪਾਉਦੀਹੈ॰ਆਮਾਰਿ:ਪੁਕਾਰੇ
ਕੇਏਮਾਯਾ॰ਨੇਤਾਰਿ॰ਕੀ॰ਆਸਾ॰ਨੂੰ॰ਮਿਤ॰ਤੇਕਰਿਕ
ਕੇ॰ਚੈਸੇ॰ਹਿਗਤੁਰੂਪਹੋਇਕੇ॰ਸਧੂਲ:ਸਹਤੁਚਲਦੇਪੂ
ਦੈਸੇ:ਸੁਕਾਰਰਹੀਹੈ॰ਹੋਛੀ:ਤੁਛਵਿਸੇਦੇਵੀਦਿਤਤ੍ਰੀ॰ਪਾਈ॰
ਦਾ॰ਜਾਈ॰ਪੂਜੈ॰ਤਾਉਤਰਗਾ॰ਦੀਸਗਹਿਲੇਏ॰ਸੁ
ਹਿਮੈਹਿ:ਮੈਨਾ॰ਤਾਂਨਿਜਪਰ:ਸਰੂਪਮੈਸਮਾਨਿਤਾ:ਤੂਦੋ

ਨਸਕੁੰ॰ਤੁੰਾਗਆਰੀ॰ਦਾਸੀਕੁਈਆਇਹੁ॰ਗਆਰੇ ਆਸਾਮਰ:ਹੁ
ਕੇਮਮੈਕੁਈਗਦਰਬਾਰੀ: ਸਰੂਪਦਾਲੋ। ਸੋਆਸਮ:ਪਾਪੀ
ਠਕਾਜਪਾਪ੍ਰਿਥੀਆ ਸੁਲਹੀਰਾਜੇਦੇਮੁਸਾਬਰਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੂ
ਕਹਿਆਸਿਖਾਏਹੁਨੀਤੁਸੋਜੋਪੁਤ੍ਰੀਨਾਲਮੋੜ੍ਹਿਦੇਹੋਦਾਚੌਦਕੇ
ਲਕੇਜੇਤੇਤ੍ਰਿਤੀਏਧਿਨਦੇਣਾਦੇਉਪਾਇਕਰੋਗਤੇਗੁਰੂਜੀਕ
ਹੈਗਪੁਤ੍ਰੀ॰ਕਰਿਉਨਾਨੂਗਆਨੁਖ:ਗਾਈਚੁਰਾਤੇਗੁਰਦਾਸਜੀ
ਕਿਛੁ॰ਹੈਤੁਸਾਂਮਰਤਾਂਮਾਰੇਗਾਕਿਛੁ॰ ਉਪਾਦਵੇਂਤਕੇ ਹੈ ਆਖਿ
ਤੇ॰ਤਾਈਮੈ ਸਾਹਜਾਇਆ। ਸਾਹਜੋਆਇਆਹਾਂਦਾ ਆਖਿ
ਤੇਤਾਈਤੇ ਸਾਹਜ:ਗਿਆਨਤੀਆਇਆਗਰਤ॰ਧਾਹਰਾਂ
ਦਰਦੇਗਾਦਾ ਦਸਮਣਾਈਕਰਨਵਾਲੇਦੂਤਾਪਰੋਸੁ॰ਏਹਾਕ
ਦੇਸੁ॰ਅਣੋਗਤਾਨੂ:ਬਲੁਪਾਰਕੈਗਉਣ॰ਤੁਨਕਰਿਤੋਗਦੀਬ
ਣ: ਗਆਸਮਨੂਕਰਿਗਕੈਪਹਿ: ਸਕਿਸੁਪਾਜੋਗਦੀਆ:ਉਨ
ਪਾਤਿਹੈਗਾਦ ਦੂਜਾਹੈਗਦੋਬਾਣੁ:ਕਰਮਾਰੂਪੀਉਨਾਨੂਮੈ
ਦ ਦੂਜੀਦੇਹੀਦੇਦਤਰਦੀਬਾਨੂ:ਫਾਦੀਆਮੈ ਜਹਕਾ:ਸੀ
ਬੋਰਿਕੈਗਾਲਿਲਾਣਏ:ਪਖਕਰਕੇ ਦਦਪਾਈ:ਖੁਸੀਗਪਾਅ
ਸਅ:ਪਾਜਾਗੁ: ਲਗਾਕੇਨਾਮਰੂਪੀਅਲਾਗਕਾਇਆ:ਲਾਭਦ
ਲੀਗਗੁਣ: ਦੁਤੂਏਸਾਧਨਰੂਪੀਗਰਤਨ। ਸਰੂਪ ਗੁਰਾਪਾਸੁ।
ਮਨੁ॰ਚੀਪਿਤ੍ਰੀਗਛੇਦਾਦਪਾਰੀਹੈਏਕੋਹੇਸਾਹਜੁਗਾਰੋਗਕ
ਦਹ: ਉਪਦੇਸਕਰੋਤਾਂਕਰਾਏ: ਕਰੀਏਗੁਣਦੇਈਏਤੇਕਾਸੇ
ਲਈਏਗਜਾਹੈ: ਜਿਤਾਨੋਗਜਾਹੈ: ਹੇਸਾਹੈ ਤੁਸਾਡੇਗਕੋਗਾਹੁਕ
ਹੈਏਹੁਗਅਮੋਲ ਰਤਨ: ਸਰੂਪਹੈਏਸਦਾਸਤੋਗਰਾਜਾ॰ਚਾਹੀਏ
ਛੇਦਾਗਸੁਸਦੁਕਾਇਦਾਲਾਗਗੁਰੂਰੂਪੀਦਿਸਦ:ਵਿਚੋਲੇਕੁਰਕੇ
ਪਾਇਆਮੀਤਦ ਸਕਾਈ: ਸਕੁਾਦਰੁਹੀਨਿਸਚੇਰੂਪੀਗਵਿਚੋ
ਲੋਕਰਿਪਾਇਆਮੀਤਜੋਹਰਿਹੈਗਚੀਤ॰ਕੁਇਆਗਪਾਨੀ॰
ਦਾਇਸੁਪਿਨਨੂਦ ਤਸਕਰਿ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਗਪਉਣ:ਦਾਸਨ
ਕਾਪਾਣੀ: ਪਦਾਰਥਾਦਾਗਸਹਾਜ: ਸਾਂਤਿਸੁਨੁਗਤਾਅਜ
ਜਾਨੀਗਸਿਖਾਨੇਅਰੋਗਖਾਣਿਮੇ: ਖੁਟੀਕਰਿਗਸਹੀਸਲਮ
ਤਿ: ਸੁਖੀਸਾਂ ਦੀਗਛਿਦਾਪਾਰਿਮੈ ਅਣਏਲੋਹੈਇਆਦ
ਪਾਰਿ: ਰਿਦੈਮੈ ਨਾਮਧਿਨਾਗਬਖਸੀਦਾ॰ਨੇਬਖਸਿਆਸੁਖਿ:
ਦੂਅਤਿਗਸਹਲੀ: ਸੁਦਲੀਦਾ ਸਾਹਿਤਲਾਭੁਦੇਖੇਧਸਰੂਪਦ
ਲਮਰੂਪੀਨੂਗਦ। ਆਸਾਮ:ਪਾਨਕਿਸੇਪੂਛਣਾਨੂਪਰਕਿਰਪਾ

ਇਆਨੈ ਤੈ ਕਦੋਂ ਰੂਪ॥ ਸਦਾਈਐ ਰਿਹੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ
ਫੁਲ: ਫੁਲੇ ਅਚਾਰ ਕਰਮ ਦੇ ਬਾਹ॰ ਸੁਖੀ ਰੂਪੀ ਸੇਜੈ: ਤ੍ਰਿ
ਦੈ ਮੈਂ ਹੋ: ਹੋ ਕਰਿ ਅਲੇ: ਕੀ ਤਾਂ ਐ ਖਸਮਾਨਾ: ਪਖਿਆ ਕਰ ਕੇ
ਪਾ ਰੂਪੀ ਅਧਨਾ॰ ਦਾਸਾ ਸੇਨਾ: ਜਾਣਦਾ ਛੋਡਾ ਹੁਣਿ ਅਚੁ॰
ਨਾਸੀ ਜੋ ਹਿਉ: ਦੂਰਿ ਕੀਤਾ ਅਰਗਨਿ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਆਕਾਸ ਮੈਂ।
ਸੋਕ॰ ਰੂਪੀ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਦ ਦਾਮਨਿ ਸੈ ਰੂਪੀ। ਅਨੰਦ॰ ਭਾਇ
ਆ ਬਸਤ: ਅੰਤਰ ਕਰ ਤੁਰੂਪੀ ਸਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਚਲਿਆ: ਗ
ਣੈ ਰੰਗ ਹੈ। ਆਭੂਰਣ: ਦੈਵੀ ਸੰਪਤਾ ਰੂਪੀ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਕਰਿ ਅਿ
ਠਰੂਪ: ਸਜੇ ਸਕਰੇ ਕੈਠਿ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਭਾਇਆ ਐਹੁ ਕੰਠਿ ਫੁ
ਲ: ਅੰਤਰਦਾ ਨੂੰ ਭੂਖਨ ਹੈ ਦ ਕਡੀ ਨਾਮ ਕੁਸਣ ਹੈ ਸਤ ਸੂਤਿ॰
ਕਰਿ ਨਾਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨੇ ਦ ਸੁਖਾ ਦੁਸਟ ਦੂਤ: ਅੰਤਰ
ਬਾਹਰ ਦੇ ਦ ਦੁਸਟਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਸਟੰ ਦੀ ਆਛੋ ਦਾ ਸਦਾ
ਦਾ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਰੰਗ: ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਾਰਣ ਨਿਧਿ॰
ਰੂਪੀ ਅਮਿਤੁ ਪਾਇਕੈ ਸਿਗਾਰੀ॰ ਗੁਣਾ ਕਾ ਛੇਦਾ ਸੋਭ
ਕਾਰੀ: ਰੁਦੇ ਬਿਹੋਇਆ ਸੁਹਾਗਣਿ: ਅਨੰਦ ਦ ਬਿਸੁਸ
ਹਾਗਨਿ ਹੋਈ॥ ੭॥ ਆਸਾ ਮ: ੫ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜੂਰ ਸਿਖ ਪ੍ਰ
ਸਨ ਕਰਤੇ ਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਿ ਆਈ ਸੋ ਹਾਥ ਨ ਸਕੇ ਕਿ ਦਰਿ
ਬਾਲ ਸਪ੍ਰਦ ਕਰਿ॰ ਤੇ ਕਰਨਾ: ਦੇਹਾਂ ਛੋਡਾ ਰੇ ਤਪਦ
ਰਖਤੇ ਹੈਤ: ਲੋਚਦੀ ਉਨਾਸੋ ਹੋ ਤਾਣ: ਤਾਦਤਾ ਅੰਤਰਿ
ਰੂਪ॰ ਹੋ ਪਰਾਪ੍ਰਿ॰ ਜੋ ਲਿਖਤੁ॰ ਤੇ ਸਕਾਰ ਅਠ: ਠਗੋਰੇ
ਓਗਾਹੀ॰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੂਜਾ ਘੇਰੇ: ਘੇਰਾ ਪਾਇਕੈ ਸਾਦ
ਰ: ਰਾਨਾ ਜੀ ਸੈ: ਗਤਿ ਪਾਦੇ ਸੁਰਖਿ: ਕਿਉ ਸੁਰਖਿ ਹੋਈ
ਆ ਹੈ ਗਰਿਦ ਲੋਹੇ ਚਾਮਣੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਦਿ॰ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਕਾ॰
ਭੂਲੇ ਤਾਂ। ੮। ਆਸਾ ਮ: ਪਾਪ ਦੁਖ॰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਾਤ: ਨਾਸਾਤ
ਸੇ ਤੇ ਹੈ ਆਕਾਇ॰ ਦਿਹਾਰ ਕੈ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਦੇ ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਰਿ।
ਛੋਡਾ ਗੁਰ ਸਧਰੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਾਇ: ਸਖੀ ਛੋਡਾ ਗਾਰ ਦਾ
ਰੇ। ਸੀਤਲ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦ ਗੁਰ ਸਗਲੇ ਸਭ ਤਾਈਆ ਉਹ ਤਾਂ
ਸੀਤਲ ਹੋ ਰਹੇ॥ ਇਦੇ ਦੂ ਏਕ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਸੁਖਿ ਕਾਰਿ
ਏ: ਸਤ ਮਿਤ੍ਰ ਮੋਂ ਤੁਮਾਰੇ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਅਧਾਰਿ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ
ਹੋਇ ਛੋਡਾ ਪਾਇਆ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਚਿਤ ਮੇਰੇ ਪਰੇ ਪਾਲੇ: ਪਿ
ਛੂਟਿ ਜਿਹਾ: ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸੇ ਹੈ ਹਾਥੀ ਯੁਗਿ

ਕਾਟੇਤਿਲਕਾਸੀਗਲਰੂਪਹੋਅਧੂਆਆਮਬੁਤੋਂਅਨਕਉਤਾਹਮਾਰੋ॰
ਸੁਆਮੀਤੇਹੋ।ਓਤਿਪੋਤਿ: ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਤੂੰਓਤਿਪੋਤੂੰਹੈਂਤੇ
ਦੀ।ਆਸਾਆ।ਪ।ਪੀਠਕਾਰਿ ਸੋਕਹਿਆਜੀਪ੍ਰਿਥੀ।ਦਾਹੋਕਰਕੇ
ਚੀਤੁਸੂਤੀਨਿਦ੍ਰਾਕਰਦਾਹੈਤਿਸਪਰ੍ਰਕਰੈਂ।ਅਰਜ਼ੁਦੇ॰ਜਾਗਤ
ਮੈਂਤੇਸੁਪਨੇਮੇ।ਧਿਲਲਾਵੈ: ਘਰਕੂੰਦੇ ਨਿਦ੍ਰਾ॰ਨੈਦਾਨੂੰਪਾਵੈ॰
ਪ੍ਰਲੋਕਮੇ।ਜਿਧਾਵੈ: ਜਾਵੈ।ਅਜਗਰ: ਭਾਰੀ ਦੇ ਦਤਾ।ਸੁਲਵੈ:
ਜਲਾਈਦੇਹੈ।ਧਿਤੀਤੇ॰।ਨਿਦ੍ਰਾਕੁਤਾਲੁ।ਗਸਾਵੈ।ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ।
੧੦।ਆਸਾਮ: ਪਾ।ਸੀਗਾਰ॰ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ।ਆਗ: ਆਇਆਧਾਰੀ
ਪਤ: ਗੀਧਾਨੂੰ ਓਹੁ: ਇਨਾ ਸੁਖਾਕਰਿਓਹੁ।ਆਤਮਾ।ਆਸਾਈ:
ਆਸਾ।ਦੇਖਤ: ਦੇਖਣਕਰਿਆਮਾਈ: ਭਾਈ।ਪ੍ਰੀਤਿਮੰਦਾਥੇ
ਰਾਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਰੈ: ਖਿਚੇਅਪਣੀਦਲੁ।ਧਿ: ਧਿਸੇਸੁਕਰਿ।
ਵਿਸੇਖੈ: ਪ੍ਰਮੀ।ਪਤਿ॰ਸਾ।ਸੋਕ: ਉਜਤਤਿਆ।ਨ: ਆਦਰੁ।
ਮਹਤੁ: ਮੁਰਾਤਧਾ।ਜਗਤੁ॰ਹੋਵੈ।ਲਾਲਮ॰ਰੰਗਨਾਲਾਂਚੋਤੂੰ।ਆਹੋ
ਆ।ਪ੍ਰਭੁ॰ਨੂੰ ਭਾਵੇ ਦੇ ਰਾਦਾ।ਸਨਿਹਾਲ॰ਹੋਵਦਾਂ।ਧਿਲਾ:
ਸਾਧੁ ਦਾ ਮੇਦੋਮਿਲਤੂਅੰਨਦ ਚਾਦਲ ਦਾ ਕਣੂ।ਹ।ਰੰਗ।ਤੇ।
ਥਾਰੁ॰ਦਲੇ।ਮਾਇਆਸਿ: ਹੁਕਮਿ।ਇਕਾਕਾਰਿ।ਜਾਇਆਸਿ: ਜੋ
ਦੀ।ਪਾਦੇ॰ਹਆ।ਸੋਈ: ਕਣਸੋ ਇਸਖੀ।ਆਸਾ॰ਤੀਤਕੀ
ਤਿਸਦਾ।ਰੂਸ: ਚਾਹਾ।ਸਾਤੂਨਾ ਮੰਨੁ: ਦ੍ਰਿਚੇਹੀ।।੧੧।ਆ
ਸਾਮ: ਪਾ। ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਦੇ ਉਪਕਾਰੁ ਦੇਖਜੋ ਤੇਰੂੰਕੀ ਕੀਦਿਤਾ।ਸਾ।
ਪਰਤੋਨੂੰਪਜਾਣੇਭੁਲਾਦਿਤਾਹੈ ਸੋ ਸੁਣਿ।ਜਾਤਿ: ਪਤ੍ਰੀਦਿਕਾ
ਦਿ।ਪਾਤਿ: ਪੰਗਤਿਦੇ ਪਾਤਿਸਾ।ਬਾਰੂ: ਭਾਰਸ਼ਪੈ ਰੂਰੂਮੀ
।ਧਿਗਰੂਰੁਪ: ।ਧਿਗਾਣਰੂਢਿਆ।ਹੈਤੇਰਾਰੂਪਜੋਹੈ ਤੇਰੋ।ਸੋ
ਹਣੀ: ਗਣਾਕਾਰਿ।ਸਰੂਪਿ: ਸਫਾਈਕਾਰਿ।ਸੁਜਾਣਿ: ਚੋਕੀ
।ਗਿਆਨੁ।ਧਿਚਖਣਿ: ਚਤੁਰਦਾਨਾਕਰਿ।ਗਾਰਬੇ: ਗਾਰਬ
ਰਕੇ ਮੋਹਿਨੇ ਫਕੀ: ਚਬੂਲਈ।ਪਾਕਸਾਇ: ਰਸੋਈ।ਲ
ਲ॰ਰੰਗਦੇਲਾਉਣਾਹੈ।ਗਲੀ: ਗਲਾਕਰਿ।ਮੁਖਿ॰ਕਾਰ।
ਕੀਦਾ।ਵਿਚਾਰੇ।ਖੋਈ॰ਤੇਰੀਲੋਕੂਰੂਪੀ।ਮਾਹਿਲੋਕ: ਪ੍ਰ
ਥ੍ਰੀਲੋਕਮੇਂ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਮੇ।ਬਾਰ॰ਕਰੇ।ਖੋਣ॰ਹੈਤੇਰਾਰੂਪਤੇ
ਲੁਭਾ।ਪਨਹਾਰੀ: ਦਾਸੀਹੈ।ਧਰਤੀ॰ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖੈਰੂਪੀ

ਸਿਰਜਣਹਾਰੀ: ਆਗਿਆ ਹੈ ਦਾਸ: ਏਕਾ ਤੂੰ ਸੀਲ ਜਤ ਕਾਮ ੦ ਲੋਭ ਨੂੰ
ਦਾਸ ਨੇ ਇਆਣਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੀਆ ਜਾ ੦ ਜਗ ਨਾ ਸੁਰੂਪੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਦੀ: ਵੇ
ਤ੍ਰੀਆ ਜਾ ਰੂਪੀ ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਿਨਾ ਸੁ ਹਉਮੈ ੦ ਕੇਤਿਨਾ ਨਾਲਸ
ਲੇਤਾਂ ਤੂੰ ਕੀ ਹੋਵੈ ਦ ਛੇਦਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਸੁ ਹਾਕਾ ੧੨ ਅਸਾਮਾ: ਪਾਦੀ
ਸੋ ੦ ਸੰਜਾਰੁ ਸੋ ਮੁਆ ੦ ਜੀਵਿਤ ਭਾਵ ਤੇ ਜੋ ਜੀਵੈ: ਤੈ ਸੋ ਹੀ ਮਟਾ
ਦੈ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਛੂਟਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਪੀਵੈ ਸ ੦
ਲਹੈ ਨਾ ਬਿਨਾਸ ੨: ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕਰੋਵਦ ਜੋ ਇਦੀਆ ਸਾਧਿਕਾ ਹੋਇ ਹੈ
ਕੈ ਣਾ ਇਤ੍ਰਿਕੁਟੀ: ਗੁਣਾਦੀ ਦ ਗਿਆਨਾ ਗਿਆਨ ਇਕ ਰੂਪ ਨਾ ਉ
ਚਾ: ਸ੍ਵਰਗ ਦ ਹੰਕਾਰੁ ਕਰਿਆ ਪਾਇਆ ਛੂ: ਧਰਤੀ ਦ ਨਰਕੁ ਸਰ
ਨਿ: ਕਿਸੀ ਭੂਤ ਹੋਵੈ ਕਾਲੁ: ਮਿਤ੍ਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ੦ ਕਰਮਾ ਮੈ ਦ ਵੇਦ ਸਾਧ
ਸੁਆਮਾਲੁ ਜੋ ਨਿਤ੍ਰਿਆ ਹੈ ਨਿਰਾਉ: ਨਿਰੂਪ ੧੩ ਅਸਾਮ: ਪ
ਹੋ ਜੀਵ ਕਿਸ ਦੇ ਹਿਕਮਾ ਨੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਪੂਤਰੀ: ਪੁਤਲੀ ਬਾ
ਟੀ: ਬਣਾਈ ਕਰਿ ੦ ਇਹੁ ਧਾਤ ਜੋ ਦ ਛੇਦਾ ਤੂੰ ਇਸ ਮੇ ਸਤਿ ਦਾਸੁ
ਨਾ ਕਰਿ ਇਤਾਂ ਮੂਲ: ਰਕਤੁ ਬੀਜੁ ਦ ਹਰਿ ਨੂੰ ਇਤਨੇ ਅੰਤਰ ਕੇ
ਸੋਰਿ ੦ ਨਿਨਾ ਮਿਹਮਾਨ: ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਆਮਾਨੂੰ ੦ ਧਰੀ ਹੈ ਰਾਮ ੦
ਨਾਲ ਹੈ ਨਾਇਸ ੦ ਜੋ ਮਰੀ ਗਦ ਸਤੁ ੦ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ੧੪ ਅਸਾਮ: ਪ
ਦਿਨਸ ੦ ਦੀਈ ਤੇ ਹਾਰੇ: ਗਾਤ੍ਰੂ ਭਾਸ ਤੂੰ ਹੈ ਗਹੈ ੦ ਮਿਲੋ ਬਿਨਾ ਧਿਆ
ਰੇ ੦ ਨੂੰ ਦੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਨਾ ਦਿਨਸ ੦ ਕਾ ਧਿਗਹਿ ੦ ਨਾ ਸਮਾਨੇ ੦ ਚੀਤੇ ਹੈਂ
ਜਾਨੈਂ ੦ ਜੋ ਚਿਤ ਨਾ ਕਾਲ ਨਈ ਤਾ ਹੈ ਮਿਲਿ: ਕਠੋਰ ਕੇ ਮੇਨਾ ਪਛੇਰੀ:
ਮੋਰੀ ਦਾਹਾਂ ਕਉ: ਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਤਮ: ਤੂੰ ਆਪੇ ਣਾ ਆਪੁ
੧੫ ਅਸਾ: ਪਾਨਿਧਾਨ: ਸੁਖ ਦ ਖਜਾਨਾ ਸੁਖਿ ੦ ਮੈਂ ਦ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ੦
ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਾਥੀ ੦ ਅਗੋਦਾ ਤੇ ਸੋ ਥੇਕਾ ਸੁਖ ੦ ਸੋ ਮਉ
ਸੁਦ: ਹਾਜਰ ਹੈ ਅਧਾਰ ਓਟ: ਸਰਣ ਹੈ ਤਾਣ: ਬਲ ਅੰਤਰ ਧਾ
ਹਰਿ ਹੈ ਦੀਬਾਣੁ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਪੂਜੀ: ਰਾਸੁ ਦੇ ਸਾਹੁ: ਖਰੀਦ
ਨਾਦਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਸਾਹੁ: ਧਨੀ ਹੈ ਆਦੇ ੦ ਜਿ
ਸਨੂ ਸੋ ਆਨਿਕਿ: ਸਰੂਪ ਸੋ ੧੬ ਅ: ਪਾ ਲਾਈ ੦ ਦਾਹੋ ਪਾਈ ੦ ਦੇਹੈਂ
ਛੇਦੂ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਧਾਇ ਇਕੇ ਮਨੁ ਤੇ ਰਹਿਉ ਬੈਰਾਗੁ: ਹੋਣ ਦਾ
ਕਾ ਹੈ ਮਨ ਸ: ਸਲਾਇ ਛਾ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਨਾਮ ਪੂਰਾ ੨ ਪੂਰ
ਨੂੰ ਦ ਲਕਾਲ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪਾਰੰ ੦ ਤਾਂ ਕੇ ਕਾਂ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤ ਕੇ ਸ
ਖ੧: ਪੀਚਾਇ ਦੂੰਆਂ ਚਾਈ ੦ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਈ ਏਤੁ ਨਾਦੁ: ਸਬਦੁ

ਛੇਦਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪਕ॰ ਤਾਂ ਸੁਖ॰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈਨ: ਅਦਵੀਤਾ ਦੇ ਛੇਦਾ
ਸਰੂਪ: ਸੰਤ ਤੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਸੁਖ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ॥੧੭॥ ਆਸਾਅ: ਪਾਟੀਆ
ਦ੍ਰਿਆ: ਟੁਟੇ ਆਹੇ ਪੂਰਾਂ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਾਈ॰ ਇਸੁ ਪਨੁ ਦਾ ਛੇਦਾ
ਤੈਨਿਕਾ ਅਦੈਖਣ ਇਆਂ ਤੇ ਪਰਾਇਆ ਨਿਖੁਟ ਨਲਾਣ ਇਮ ਨਰਹਿਆ
ਅਘਾਇ: ਤ੍ਰਿਪਤੁ ਹੋਇਆ ਮਿਰਣਾ: ਮਿਰਣਾ ਹੈ ਦਰਸਾਣਾ: ਦਰਸ
ਦਸਾਏ ਦਾ ਸਾਪਤ ਕਲੇਸ ਦੇ ਹੈ ਇਆ ਲਹਿਣਾ: ਲੇਖ ਹੈ ਅੰਤੁ ਦਾਰ: ਅੰਤ
ਸਮੇਂ ਦਾਦਾ ਇਸ ਦਾ ਹਦਾਨਾ॥੧੮॥ ਮਃ ੫ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਕੋਈ ਕਿਨ ਕੋਈ
ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਕਹੈ ਦੋਰਿ ਦਾ ਕੁਛ ਦਿਸਹਾਨ ਹੀ ਕੇ ਸੋ ਕਿਰਸਾਣੀ: ਖੇਤੀ ਕੇ
ਧਾਤੂ॰ ਦਾ ਹੈ ਹੈ ਮੂਆ: ਮੇਰੇ ਗਾਰਾਤੁ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋ ਦ੍ਰਿੜ
ਤਸੈ ਸੋ ਦਿਨ: ਜੁਨਮਾ ਗੁਣ ਤਿ॰ ਮਰਣ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਲਾਤਿ॰ ਤੇ ਸੋ ਜੋ
ਮੈ ਸੈ ਮਰੇ ਜੋ ਮਰੇ ਸੋ ਜਮ ਸੋ ਮੋਹਿ॰ ਦਿਖੇ ਦਾ ਕਰ ਕੇ ਉਜਲ: ਜਸੁ ਹੈ
ਦੇਤੇ ਨਿਰਮਲ: ਸਦਾ॥੧੯॥ ਮਃ ੫ ਪਾਨਿ ਨਿਧਿ॰ ਆਦਿ ਨਿਧਾਨ: ਖਜ
ਨਾ ਪੂਰਕ॰ ਹੈ ਤੋ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਾ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ: ਦੁਖ ਹੈ
ਦਸਿਆ॰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਮਾਣ: ਹੁਕਮ ਸੌ ਹਰਿ॰ ਤੇਰੋ ਨਿਆਉ: ਨ
ਲਪਦਾ ਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਤੇਰਾ॥੨੦॥ ਮਃ ੫ ਕੁਦਰਤਿ: ਕੁਦਰਤੀ ਦਾ
ਯਾ ਕਰਕੇ ਰੰਗ॰ ਮੋਦਾ ਸਾਰੇ ਕਰੇ: ਕਦੇ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਰ ਤੇ ਹੈਨਾ
ਚਲਾਕ ਰਿਤੇ ਤਰਕ ਤਿਨ ਰੋਦ ਨਹਾ ਹਮਰਾ॰ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰੋ ਦਾਸ
ਰੇ: ਦਾਸ ਹੈ ਮੀਰਾ: ਹਰੀ ਤੂ ਆਣਿ: ਈਸ ਕੇ ਲਓ: ਦਾਸਾ
ਅਸਾਤਿ: ਨੀਰਜਾਤਿ ਕੀ ਹੈ ਦਾ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤਾਤਿ:
ਧਾਸ ਹੈ ਤਜਾਂ॰ ਹੈ ਓਹ ਕਉ ਦੇ ਪਰਦਾ ਹੁਣੋ ਹੈ ਆਗਾਰਾਂ ਕੇ ਦ
ਹ: ਧੀਨ ਹੈ॥੨੧॥ ਮਃ ੫ ਸਮਹਿ॰ ਆਤਮਾ ਜਾਤਾ॰ ਹੈ ਦੂ ਦਣ ਨੂੰ
ਕਥਾ: ਕਥਾ ਰਾਰਿ: ਲੜਾਈ ਗਾਥਾ: ਗਲ ਲਾਲ ਦੇ ਮਾਯਾ ਨਾਲ
ਦੇਸਹੁ: ਦੂਰ ਮਹਾ ਪ੍ਰਾਰਯਪ ਰੂਪੀ ਖਾਦੇ ਧਿਰਾਨੀ॰ ਦੇਦੀ ਦੇਣਾ
ਦੀ ਗਾਨਦਿ: ਦੇਸਾਨੇ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇ ਓ: ਛਾਰਿਆ ਹੈ ਲੂਕ: ਲੂਕ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਦਿ: ਮਾਯਾ ਅੰਗੀ: ਸਗਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਹੈ ਪਾਲਾ॰
ਸਾਡੀ॥੨੨॥ ਮਃ ੫ ਨਾਮ॰ ਹੈ ਸਾਡਾ ਖੇਰਾ: ਧ੍ਰਿਜਾਣ ਦੂਜਾ
ਆਧਾਰ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਕੋਗਾ ਦੇਦਾ ਅਧਾਣ ਇਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੈ ਆ
ਛੇ ਗੁਰ ਬਾਂਣੀ ਰੂਪੀ ਭੰਡਾਰ ਤੇ ਦਿਕ ਭਗਤਿ ਆ ਦਿਗੁਣ ਦਾ
ਲਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਆਨ: ਮਨਾ ਦੀਨ॰ ਇਹ ਜੋ ਧਾਣ॰ ਸੇ ਚੀਨ॥
ਜਾਣਾ॥੨੩॥ ਮਃ ੫॥ ਨਚਿੰਤ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਸਿਸਾਰਦਾ ਛੇਦਾ ਅਨਦ
ਕਰਿਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਅਪੁ ਤੇ ਪਿੰਨ ਦਰੂਪ ਸਿਸਰਨੂੰ ਦਾ ਅਨਦਾਥੇ

ਨੌਂਦ ਰੂਪ ਧਰੀ ਭੂਰਿ ਪੂਰਿ ਹੋ ਰਹੇ ਧਾਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਕਾਰਜ: ਸੰਸਾਰ ਰੂ
ਪੀਆ ਪੂਰਣ ੦ ਨੌ ਸੋਭੂ: ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ। ਜੋਇ ਸੋਭਾ
ਕਰਤੇ ੦ ਸਭ ਕਾ ਅਹਲਥ: ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਸਾਧਿ: ਸੰਗੁ ਅਗੁਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਜਿਸਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ੦ ਨੂੰ ਨਾਰਦ ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰ ਨਾਦਰ: ਸ
ਦਰਤੂ ਅਰਸਨ ੦ ਕ ਰਿਹਾ ਹਰਿ ੦ ਨੌ ਮਾਛੇ ਦਾ ਗਾਦ ਹੁ ਗੁਰ ਨਾਧਿ ਆਦ
ਹੁਰੌਥਿ ਦਾ ਅਤਿ ਨਾਉ ੦ ਨਾਲੁ ਆਸਮ ਘਾਦਰ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇਸ
ਖੰਤੇ ਸਾਚੇਂ ਨਾਇ ੦ ਕਰਕੇ ਜਨਿ ੦ ਤੀਰਥਾਂ ਕਰੀ ਪੂਰਾਇ: ਧੁਰਿ
ਮੈਲਾਣੇ ਆਏ ਹੈ ਦਿਵੇਕ: ਦ੍ਰਿਸਾਰੂ ਵਾਲੀ ਹੋ ਈ ਹਿਦੇ ਬਿਧਤੇ ਇਕ
ਭਈ ਹੈ ਦਾਸ ੦ ਨੇ ਛੂਠਿ ੦ ਆਹੈ ਦਾਨ ੦ ਨਾਮੁ ਦੇ ਛੋਰਣਦਾ ੨੫।
ਮ: ੫ ਛੋਦਾ ਗੁਰਾਦੂਆਰੇ ਅਤਿ ਪੂਰੀ ਭਈ ਅੰਬੁਧਿ ਮੇਂ ਹੋ ਆਪੁ
ਗਾਸਿ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਅਦੂਰੀ: ਦੂਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਤੇ ਦੂਰ ਰਖਣ ਵਾਲੀ ਅਲੇ:
ਹੈ ਕੁਪ ੦ ਗੁਸ ਬਿਰੂਪ ਆ ਵਾਈ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਜਾਗਰ ੦ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ
ਤੇ ਛੋਦਾ ਗੁਰ ਰਤਨਾ ਗਾਰ ਨੇ ਨਾਮ ਦੇ ਹਿਬੁ ਦੇ ਕੇ ਤਾਰੇ ਹਾਂ ਛੋਦਾ ਦੂ
ਤਰੁ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਅੰਧ ਤੇ। ਬਿਖਮ: ਕਠਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੀਵ
ਇਸਨੂੰ ਦ ਇਹੁ ਦੁਤਰ ਤੇ ਅੰਧ ਕਰਣ ਵਾਲੀ ਬਿਖਮ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ
ਇਸ ਮੇਂ ਆਰਗਾ ੦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਾਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਜੋ ਉਕਤਿ:
ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਤੇਰੀ ੦ ਹਾਂ ੨੬ ਆਸਾ ਮ: ੫ ਹਰਿ ੦ ਨਾਮ ਰਸ ਦਾ ਅ
ਮਲਾ ਮਾਤ੍ਰ ੦ ਦਾ ਚਿਦ: ਚਿਤ ਅਲਮਸਤ: ਦਰਮਾਤ ਦਾ ਪੂਰ
ਨਅਸਤ ਇਸ ਕਰ ਕੁਧ ਮਤ ਵਾਲਾ ਮਸਤ ਭਯਾ ਹੈ ਸਾਧੂ ੦ ਰੂਪੀ
ਧਾਟਿਮੇ ਦ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਕੇਹ: ਕਿਸੇ ਕਰਿ ਦੇਹਿ: ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ: ਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਰਸਨਾ ਕਰ ਗੁਰ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਸਾਦ: ਰਹ
ਸੁਦ ਅਨੰਦਾ ਕਤ: ਕਿਦੇਖੀ ਗੀਧਿ: ਗਿਝਾ ਹੈ। ੨੭। ਮ: ੫ ਰਮਤਿ ੦
ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪਨੀ ਧਾਰੀ: ਮੰਨੀ ਹੈ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇਸ ਨਿਪਿਆਰੀ
ਹੋਦਾ ਹੈ ਛੋਦਾ ਸੁੰਦਰ ਰਿਦਚਨ ਸਾਧ ਕੇ ਦਹੇ ਸੁੰਦਰ ਰਿਸ ਨੋ ਸੁਖਿਮ
ਕਿਨਾਰੀ: ਜੋ ਗੁਰਕਰ ਕੇ ਸੁਖਮਨ ਨੌ ਭੂਰੀ ਦਾਦ ਲਗਾਤੀ ਦਾ ਆਤਮਾ।
ਮਨ ਸੁਧ ਹੈ ਦੇ ਬਿਖ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਆਸ: ਤ੍ਰਿਖਾ ਦਾਸ ੦ ਦੀ ਹਰਿ ੦ ਦੇ
ਆਹਾਰੁ ੦ ਜਗਤ ਦੇ ਕਰਮ ਆਹਾਰ: ਪ੍ਰਤਪਾ ਆਰੀ ੦ ਇਹ ਦੇ ਤੇ
ਰੀ ਆਸੋ ਉਤਾਰੀ: ਆਪ ਉਤਰਿਆ ਤੇ ਔਰਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰਦਾ ਹੈ।
੨੫। ਆਸਾ ਮ: ੫ ਦੇਹੁਰੀਆ: ਦੇਹਿ ਦ ਦੇਹੁਰੀ ਦ ਤੇਰੀ ਬਮਾਧਿ
ਦ ਵਾਲੀ ਜੁ ਘਰੀਆ: ਦਾਰੀ ਸਰਿਜਾ ਸਿ: ਉਦਮਾ ਜਾਤ ਰਿਗ: ਜਾ

ਦਾਰਿਗਾਦ ਸਾਇਤਰਗੁ੍ਰਾਹਰਿਰਾਇਆ:ਖੋਇਆਗੁਣਾਦ ਨਾਸਰਿ
ਆਹਰਿਰਾਇਆ।ਸਰਮ:ਲਜਾ।੨੯।ਆਸਾਮ:੫।ਮੇਰਾਂਕੁਜ
ਤੰਥਾਹੇਹਮਸੀਮਓਰਾਓਟ॰ਮਨਕਰਿਆਸ॰ਤਨਕਰਿਛੋਦਾਗਰਿ
ਰਸਾਤੂਵਿਸਰਨਾਹੀਦਿਕਰਾਲ:ਦਿਕਰਾਲੁਸੰਸਾਰਰੂਪਤੇ।ਸ
ਤਿਕਾਰ:ਹਰੀਦ ਗੁਰੂਗੁਪਾਲਗੁਪਾਲ:ਛੋਟੇਦਾਸਕੈ।੩੦।ਮ:੫।ਸ
ਪ੍ਰਭੁ॰ਕੈ।ਪਖਿ॰ਨਾਮਰੂਪੀਪਾਲਾਤਾਂਉ:ਜੀਤਉਸਨਾਦਾਪਾ
ਲਾਤਿਸਨੂ।ਕਾਮ॰ਦੇਸੋ।ਡਾਕੀਕੇਚਿਤ:ਮਾਯਾਰੂਪੀਡਾਇਣਕੇ
ਦਿਸਟ ਦਾਮਾਯਾਕਾਪ੍ਰਤਾਪਚਿਤਨੂਚਾਰਨਾਇ॰ਜੋਭਏਹੈ।ਪ੍ਰਸਾ
ਦ:ਕ੍ਰਿਪਾਲਰੂਪਜਬ।ਪ੍ਰਲ॰ਤਬਹਰੀ।ਗੁਨਨਿਧਾਨ:ਹਰੀਕਾ
੩੧।ਮ:੫।ਪੀਠਕਾਮਰਿਗੀਠੀ ਦਸੀਂਕੇਤਾਪਕੀ।ਨਾਉ॰ਰੂਪੀਆਦੂ
ਖ॰ਦਾਗਬਾਉ:ਆਗਿਆਨਾਪੂਰ॰ਦੇਨਾਇਓ।ਦਿਸੂਰੇ:ਛੋਰੇ।ਸਗ।
ਲ॰ਆਨੇਆ॰ਮੈ।੩੨।ਮ:੫।ਚਾਵਤ:ਜਿਸਨੂਚਾਹੁਦਾ।ਵੇਲਾ
॰ਦੀਪਕਤੀ।ਕਿਉ ਪਸੈ।ਤੇਕਿਉ ਪਸ੍ਰਿਆ।ਈਦ ਹੁਕਮਦੇ ਪਸਰਿ
ਉ ਪਸਰਿਆ।ਈ।ਇਹੁ ਦੇਹਿ੍ਤਾਂ।ਠੰਢੋ ਤਤੀ:ਜਲਮੇਂ ਦ ਆਗਿਨਿਮੇ
ਤਾਮਿਟੀਨੇ ਪਾਣੀ:ਪਾਣੀ।ਹੈਦ ਜਲਅਗਨੀ।ਮਿਟੀ।ਪ:ਅਕਾਸ
ਤੇ ਈ:ਪਵਨਵੀਪਣੀ।ਹੈ।ਓਹੁ॰ਹਰੀਆਪਣ॰ਤੇਜ ਪਾ।ਹੈ।ਸਰ
ਣਾਈ॰ਹਾਰੁਉ:ਸੰਸਾਰਤੇਪਾਰ ਪਰਾਈ:ਪਰੀਦਾਏ ਦ ਪਏਹਾਂ
੩੩।ਮ:੫।ਛੋਦਾਸਾਧਸੰਗਤਿਕਰਿਹਰਿਦੇ ਚਰਣਮੈਨਿਵਸੁਆ
ਤਾਸਦਾਸਦਾ ਆਤਮ:ਮਨਨੂਹੈਆਪਰ ਗਾਸ।ਸੀਤਲਸਾਂਤਿਸ
ਦਾਸੁਖ:ਮਨਤਨਕਰਿਕਰੋਦ ਜੀਤਲਾਕਾਰਿਸਾਂਤਿਹੋਈ।ਹੈ।ਇਸਕਰਿ
ਦ ਮਨ:ਹੇਭਾਈਓ ਤੁਰੇਮਨਦੇ।ਕਰਮ॰ਤਿਸਨੂ।ਛੋਟੇ:ਮਿਲੇਤਾਂਤਿਸਪ
ਇਆ।੩੪।ਮ:੫।ਵੇਲੀ:ਰਖ ਕੁਹੈ।ਦੁਹੇਲੀ:ਦੁਖੀਹੁੰਦੀਓਹਾਲੇ
ਲੀ॰ਹਰਿਨੇਦ ਰਾਗਾਂਨੇ।ਛੋਦਾ।ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੇਅਨੰਦ ਕਰਿਹੋਈ।
ਅਤੋਲੀ:ਜੋਵੀਚਾਰਿਆਜਾਇ।ਐਸੀਭਈ।ਅਮੋਲੀ:ਅਮੋਲ
ਕ।੩੫।ਮ:੫।ਛੋਦਾ।ਏਸਤਿਗੁਣਰੂਪੀਖੇਲਖੇਲਤਾਜਿਸਨੇ
ਸੁਮੇਚੀਕਿਆ।ਈ।ਹਾਰੇਹੈਂ।ਨਓਹ॰ਜਿਤਕੇ।ਦਾਰੇ:ਦ ਕੂਹੈ।ਅਰ
ਨੇ॰ਆਦਿਕਾਂਦੇ।ਕੁਾਰੇ:ਦੁਖਾ।ਸੀਰਿ॰ਚਾਰਾਂਦਾ।ਲੈ॰ਜਿਸਾਦਾ।ਨਰ
ਹੈ॰ਸਥਮੇਰਾਦਨ ਗਹਿਆ।ਹੈ।ਸਮਾਰੇ:ਸਮਾਲਕੇ।ਏਰੋਏਕ।ਆਪ
ਇਕਏਕੈਏਕੈਹੈ:ਤੀਨਕਾਲਕਾਕਰਤਾ।ਪਸਾਰੇ॰ਮੈ।ਸਾਧਸਨ:ਸੋਏ
ਸਕੁਉਧਾਰੇ॰ਤਿਨਾ।ਆਗੇਕੀ।ਗੁਸਾਈ॰ਤਿਸਦੇ।ਅੰਤਦਾ।ਕਿਨ
ਕ॰ਦਾਸੁਤੇਦ ਗਾਏ॰ਧਾਣੀਕਰਿ।ਧਿਆਈ॰ਮਨਕਰਿ।ਆਸਕ
ਰੋ॰ਤਨਕਰਿ।੩੬।ਮ:੫।ਆਕਾਰ:ਸਰੂਪਹੈ।ਸਹਾਰਿ:ਵਿਖੈ।

ਧਾਰਣ ਕਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੀਆ ਧਾਰਿ: ਝੋਲੀ ਪਾਪ ਰੀ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਨਾ ਹੋਲੀਆ
ਧਾਰਨ ਦੀਲੋ ਨਾ ਮੁਕਤਾ ਦੇ ਕੁਹੀ ਗਾਫ॥ ਤੇਰੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੀ॥ ਤੇਰਾ ਹੈ ਸਮਾ
ਰੈ: ਲੈ ਤੇ ਤੁਕ੍ਰਾ ਅਗਨਾਰ: ਅਗਨੀ ਨਾ ਜਲੁ ਹੀ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਹੈ ਕਾਈ
ਆਧਾਰਿ: ਆਸਰੈ ਹੈ ਉਸਾਰਿਹੁ ਮੰਦਰ: ਕਚੇ ਪਰੇ ਨਾ ਰਿਹਾ ਅਰਿ
ਹੁ ਮਹਲ: ਨਾਰਿ ਅੰਮਾ ਭਿਗਾਰਿ: ਸੰਗ ਰਚ ਹੋਰ ਹੈ ਸਮਾਰਿ: ਲਿ॥੩੭॥
੧੫ ਆਸਾ ਮ: ਪਾ੧ ੴ ਜੋ ਧਨ: ਜੋ ਧਨਿ ਆ ਹੈ ਸੋਕ: ਅਸੁਤ ਤਿਾਇਤ
ਤਨੁ ਕਰਿ ਜਆਨੀ॥ ਅਦ ਸੁਤ ਕਰ ਭਿਾ ਦਾਨ॥ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਲਖ:
ਲਧਾ ਹੀ ਧਿਆਨੀ: ਮੁਹਿ ਨਾ ਕੀ ਮਤਿ ਆਈ ਹੈ ਮਾਨੀ॥ ਜੋ ਹੈ
ਇਹ ਹੈ ਪਦ ਤੇ: ਪੁਦ ਨੂ ਹਠ ਕਰਕੇ ਨਾ ਭਗਤੇ ਜਿਤਾ ਧਧਾ ਤੇ:
ਧਕੇ ਹੈ ਦਿਹਾੜੇ॥ ਹੀ ਦਿਹਾ ਜੁਗਤਿ: ਰੀਝੀਆਂ ਤਤਸ ਧਦ: ਸੋ
ਬ੍ਰਹਮ ਨਾ ਸਾਰ ਬ੍ਰਹਮਨ ਛੁਟੇ॥ ਐ ਜੇ ਕਰ ਮੁਕਰ ਤਾ ਹੈ ਛੁਟਾ ਹੇ
ਮੀਤ ਮੀਤ ਜਨ ਸਭ ਮੁਨ ਹੁ ਬ੍ਰਹਮ॥ ਧਧੁਕੇ ਧਿਆਇਆ॥ ਤਿਸ
ਸਚੁ ਨਾਮ ਕਰਿ ਹੈਆ॥੩੮॥ ਆਸਾ ਮ: ੫ ੧ ੴ ਜੋਗਤ॥ ਦੀ ਧੁਧਿ ੧
ਨਾ ਜੁਗਤ: ਜਿਨੀ ਧਿਧ ਅੰਧ: ਧਿਦਿਆਂ ਮੇ ਅੰਧੇ ਹੋ ਇਰ ਹੈ ਕਰ
ਮਹਾ ਮੋਹ ਨੀ ਕਰਿ ਮਗਨ ਹੋ ਇਰ ਹੈ ਛਡ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਰਹੇ ਹੈ ਪੁਨ
ਤੈ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨ ਕੇ ਹਰਿ॥ ਕੇ ਹੈ ਸੰਤਾ ਦੇ ਮੰਤ ਕਰਾ ਰਿ ਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ
ਨਾ ਮੈਂ ਜੋ ਈਦ ਰਲਾਗੇ ਤੇ ਜੋ ਧਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪ ਹੈ॥੩੯॥੧ੴ ਆਸਾ
ਮ: ਪਾ ਛਡਾ ਸਹਜੁ ਸੁਖ ਮਨੁ ਨ ਸੋਈ ਹੈ ਰਿ॥ ਬਾਣੀ ਰਸ ਕਰ ਧ
ਸੁਰ ਸੁਕੇ ਛਡਾ ਜੋ ਤੁਕ ਰਾ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰ ਹਰਿ ਇਹ ਜਨ ਕੀਮ ਸਲਤਿ ਹੈ
ਕੈਮ ਤਾ ਕੀ ਨੇ ਸੁਆਹ ਪੁਤੀ ਇਹੀ ਹੈ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਪੁਰਿ॥ ਭਏ
ਹੈ ਹਰਿ॥ ਜਿਨਾ ਕੇ ਤਲੇ॥ ਹੈ ਏ ਨਾ ਭਲੇ ਕਾ ਦਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਛਡਾ ਸਚੁ
ਨਾਮ ਦਰਤ ਛਕੀ ਨਾ ਰਿਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਮੇ॥੪੦॥ ਮ: ਪਾ ਨੀਂਦ ਕ
ਕੀ ਧਾਤ ਕਰ ਹੈ ਹੈਂ ਪਚਾਇ: ਦਗਾ ਦੁ ਕਰਕੇ ਆਪਨਾ ਅਹਿਲ: ਸੈਦੂਨਾ
ਦਿ ਅਭਖ ਪੀ ਧਾਤੇ: ਧਾਤੁ ਨ ਸੈਖੇ ਤੋ ਕਿਰਤ॥ ਏਹੀ ਧਿਗਤਾ:
ਖਰਾਬ ਹੋਇਆ ਨਾਹੀ॥ ਹੈ ਦੈ ਜੋਜੋ: ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਾ ਜੋਜੇ ਨਾ ਹੁਜਿ
ਉਜਿ ਉਗਾਵ ਤੁਣਾਈ॥ ਭੂਰਾਸੀ ਰੂਪੀ ਕਦੀ ਮੇ॥੪੧॥ ਮ: ਪਾ ਕਿਸੀ ਟੇਸ
ਨੇ ਕੇਰੂ ਹੈ ਪੇਖੇ॥ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਰੂਪੀ ਸੁਮਿ ਸੁਮਿ: ਤੁਸਰਿ ਤੁਸਾਰ
ਹੈਰਾ: ਹੋਗਾ ਦਰਮੀ: ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਾਧ॥ ਮਨ ਰੂਪੀ ਡੇਰਾ:
ਸਾਖੀ ਬੋਲ ਸਾਖੀ ਬੋਲਿਆ ਦੀ ਲਿਗਾ ਭੇਤੁਦਸੀ ਕਿਰਤ॥ ਕਰਣੀ ਸੋਭੀ
ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਾਰ: ਕ ਦਰਸ ਤਾ ਤਰਕਨ: ਤਰਕ ਕਰਨ ਲਾਗਾ ਤ
ਤਜੋਗ: ਤਤੁ ਦਾ ਜਾਤੁ ਨਾ ਕੀ ਛੁਟਾ ਦਾ ਧਧੁ: ਰਧੀਆ ਸਧੁਰਾ
ਰੂਪੀ ਸਰਾ ਓਦੀਨ ਦਾਰਿ ਛਪਾਇਆ ਨੇ ਛਧੋ ਧੀਰਿ: ਛੁਲੀਆਂ ਤੇਰੇ

ਕਿਸੁਨੀਆਦਾ: ਚੇਮੁਣੀਆਦਾ ਭਗਤੀਰੂਪੀ ਨੀਂਦਲੋਪਿਨਾਮ ਸਤਿਤੇ:
ਨੇਮੁਕਰਕੇ ਲਾਲੇ: ਲਾਕੇ। ੧੨॥ ਆਸਾਮ: ਪਾਰਜਾਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹੈਨਿ
ਰਤੁ ਐਸੀ ਚਾਹੀਏ। ਜੈਸਕੇ ਉਦਮੁ ਨੂੰ ਨਦੇਖੈਂ ਤੇ ਆਪ੍ਰਕੁ ਕਦੇ ਨਿਕ
ਰੇਦਾ ਆਪੁਕਾਦ ਨਿਦਾਰਿ ਕੇਨਾਰੇ ਜਨ ਨਾਗਤਿ ਕਰਗਿ ਕਾਰੇ:
ਕਾਰੂਨੂਧਾਰੈ ਛੇਦਾ ਤੇਰਾ ਜਨ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਏਹੁ ਨਿਰਤ ਕਰੇ ਛੇਦਾ
ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ: ਵੂਹ ਮਨੁ ਵਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਪਖਾ
ਵਜਤਾ ਲਖੁ ਧੁਖਰੁ ਹੈ ਵਾ ਰਬਾਬ: ਰਬਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਣੀ ਪਖਾਵ
ਜ: ਪੇਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਓਹੀ। ਤਾਲ: ਏਹੁ ਰ ਕਹੇ ਧੁਖਰੂ ਨੂੰ ਜੇਸ
ਨਾਦ ਸਬਦ ਨੂੰ ਅਦਰੰ ਕੇ ਜਪਿੰ ਨੂੰ ਸਗਲੰ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿ
ਆਪਣੇ ਨਾ ਆਗੇ ਤਾ ਸਤਿ ਕਾਮ ਵ ਸਰੂਪ ਮਰਨੇ ਦਾ ਨਰ
ਕੰਨੂੰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਨਰ ੧੩ ।ਮ: ਪਾਛੈ ਦਾ ਅੰਤ ਦਾ ਪਦੁਆ
ਦੁਮੈ ਕਰਨਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਬ ਗੁਰਿ ਅੰਮਿਉ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੀਆ
ਇਆ ਰਸਾਰਿ ਨ: ਰਸੁ ਰਸਕੇ ਦਾ ਰਸਾਕਿ ਜੋ ਹੈ ਮਿਨਤਿ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਕੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ: ਪ੍ਰਸਨ ਤਾ ਹੈ ਆਹੇ ਭਾਈ। ਤਬ ਏਹੁ ਬਣੀ ਅਗੈ
।ਪ੍ਰਿਤੀ ਸੁਣੀ ਤੇ ਅਧਮ ਲੋਚ ਤ੍ਰਾਲੀ ਦਨੁ ਸੀਅ ਬਖੂਈ ਚੂਹ ਮਣੀ ਤੇ
ਸਾਖੀ ਸਿਸਟਾਈ: ਇਸੁ ਹੈ ਭਾਈ। ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਿਜੇ ਭੂਣੀ ਕੀ। ਅਗੋਪਾਤ
ਲੀਆ ਕਾਮੀ: ਪਤਾਲ ਆਕਾਸ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ: ਪਿਆ
ਰੀ ਹੈ ਏਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਬੁ ਲਹਰ: ਲਾਟ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਚੂਣੀ ਤਖ
ਈ। ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਰੇ ਭਾਈ। ਅਥਦ ਆਕਾਸ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪ
ਇਕੇਭੀ ਸਖਤੀ: ਭੁਖੀ ਰਹਿਦੀ ਸੀ ਸੋ ਅਬ ਪੁਲ ਲਹਰ: ।ਲਿਆਬ
ਰੂਨੂੰ ਕੰ ਖਾਈ: ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਤਿਸਨਾ ਬੁਝੀ ਰੋਗ ਵਿਲਾਈ: ।ਧਿਲੀ
ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਅਦਰ: ਹੈਰੂ ਸਿਖਾਈ: ।ਸਿਖਿਆ ਆਈ ਹੈ ਕਿਆ
ਖੁਸਾ। ਉਤਾ ਅਗੇ ਤਾ ਮੂਸੇ ਖਾਦੀ ਜੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਤਿਹੁਣ ਸੁਣਾ:
ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾ ਅਜਿ: ।ਧੋਲਾ ਰੂਪੀ ਪਚ ਕਰੇਦੇ। ਕੇਹਾਰਿ: ਹਿਕ
ਰੂਪੀ ਸੇਰ ਨੂੰ ਕਾਰਿ: ਪਊ ਦੇਭੀ ਸਤਿ ਤ੍ਰਾਹਿ: ਤ੍ਰਿਨਹਿ ਕੇਦੁ ਮਲੂ
ਖਾਣੇ ਦਾ ਤਿਦਰੂਹੀ। ਅਗੋ ਆਸਾ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਬੁਣੀ ਆਂਕਰਿ
ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਛਪਰਾਥਾਂ ਮਿ ਆਸੀ ਤੇਹੁਣ ਜਾਪਾਸੰ ਉਨਾ ਬੀਤੀ
ਆਤੇਤਨੁ ਰੂਪੀ। ਅਗੇ ਨੀਪਰਿਆ: ਗਰੂਕਰੇ ਆਸੀ ਦਿਸਨਾਂ ਮੈਤੇ
ਪੁਣ ਦਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰਿ ਤੂਰ ਰਹਤਥਾ ਅਬ ਸਰੂਪ ਧਾਰਿ ਦਾ ਲਾਹੂ ਆਹੇ
ਅਗੇਸਾਂ ਬਿਨੁ ਸਣੀ ਏਹੁ ਣਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਲੈ ਜਾਕ੍ਰਿਤਿ ਜਕਾਦ ਦਾ ਗੁਰ
ਜੋ ਹੈ ਮਿਸਾਰੂਰੇ ਤਾਕ੍ਰਿਨੇ ਤੇ ਧਿਕ

ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਲੈ ਕੇ ਜਸ ਤੂੰ ਉਤਜ ਕੂਾਦਾ: ਜ ਕਿਆ ਹੈ ਜਸ ਕੂਾਦਾ ਗਿਰ
ਦੇਤੇ ਵਿਚ ਬੋਦ: ਨਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਆ ਤੇ ਫੇਰ ਨਾਦ ਦੀ ਤ
ਨਾਦਾ ਦਿਨ ਪਹੁਚਿਨਹਾਰਾ ਏਹ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ਦੇ ਨਾਦਾ ਦੀ ਤੇ ਨਾਦ ਦਿ
ਕਿਉ ਪਹੁਚਿਨ ਹਾਰ ਦੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹੈ ਇਆ ਦਾਈ: ਫਰਿਆਦ ਦਾ ਲਾ
ਦਾਦਿ: ਫਿਰਿਆਦ ਦਾ ਪਹੁਚਿਨਹਾਰਾ: ਜਿਸ ਪਾਸ ਪਹੁਚੇ ਆਦਾ
ਜ ਪੁਲਗੁ ਦਾ ਦੀ ਹੋ ਕੇ ਦਾਦਿ ਕਰੇ ਤ ਪੁਲ ਰਹਾ ਨ ਪਹੁਚਿਨਹਾਰਾ: ਨ
ਹੀ ਪਹੁਚਦਾ ਜਾਂ ਰੂਪੀ: ਜਾਂ ਤ੍ਰਿਕ ਰੀਤ ਆ ਨਿਕਰਨ ਉ: ਕਿਆਉ ਸ
ਰੂਪੀ ਅਗੇ ਤੇ ਮਿਰਤਕ ਸੀ ਪਧੀ ਹੁਣ ਹਰਣਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਅਗੇ
ਤਾ ਫੁਲਿ ਦਲੀ ਚੇ ਲੈ ਕੇ ਪੇਠੀ ਸੀ ਹੁਣ ਏਹ ਪਰੇ ਕਈ ਸਿਮਤ ਕੁਆਮ
ਗੋਤਾ ਨੇ ਨਾ ਦਿਖਾਲ: ਨੈਨਾ ਦਿਖਾਲੇ ਨੂੰ ਪਾਉ ਪਾਸੀ ਹੁਣ ਅਨਤੇ ਨ
ਪਾਇਆ ਗਿਆਨ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਹਰਿ ਨੂੰ ਜਾਨਣਹਾਰ ਰਿਜੋ ਹੈ ਸੋਨ
ਹੁਨ ਛਨਾ: ਛੁਪਿਆ ਹੈ ਰੇਕ ਹੀ ॥੪॥ ਆਸਾ: ਪਾ ਪਾਰਿਆ:
ਪਾਲਿਆ ਨਾ ਛੋਦਾ ਗੁਰ: ਪ੍ਰਜ ਜੋ ਹੈ ਗੁਪਾਲ ਤਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖ
ਜੋਣ ਕੇ ਰਾਖੇ ਛੋਦਾ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦਾਰ ਕਰਿ ਛੋਦਾ ਗੁਰ ਸਨਕਾਰਿ
ਮੌਜ ਪੂਜ ਪਹੁਤਾ ਨੀਤ ਕ ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਿਤ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗਤਿਕ
ਗਿਆਨ ਦੰ ਆਦਿ ਰਾਜੇ: ਗੋਤ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈ ਹੈ ਸਹਾਈ ਜੋ
ਪ੍ਰਾਣ ਮੀਤ ਹੀ ਨਪਰ ਮੇਰੇ: ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਮੀਤ ਤੇ ਹੀ ਨੂੰ ਤੇ ਪਰਕੀ ਮੇਰੇ
ਸੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੌ ॥੪॥ ਮ: ਪ੍ਰ ਕਿਤ ਮੈ ਨੂੰ ਮੈ ਤੂੰ ਤੇ ਮਰ ਜਾਇ
ਖੰ ਰੂਪਾ ਮੈ ਨੂੰ ਤੇ ਮਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਤ ਪਾਈ ਐ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਛੋਦਾ
ਕਿਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਦੇ ਆਰ ਪੂਛਿ ਕੈ ਸੁਣਾਈ ਐ ਦਾ ਕਹੀ
ਐ ਦਰਤੇ ਤੂੰ ਸੁਣਾਈ ਐ ਤੁਖਾ ਪਾਸੇ ਹੀ ਹੈ ਦਾ ਕਹੀ ਐ ਆਸ
ਦਾ ਕ: ਸਦੀ ਦਵਾਲ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਵਡਿਆਈ: ਸਾਹਿਤ ਤਸਾਂ ਨੂੰ ਉਹ
ਭੀ ਸਿਤ ਉਤ: ਏਪਰ ਪਿਯ ਹਰਿ ਆਂ ਰਾਮ ਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਛੋਦਾ
ਮੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਵਿਕਾਉ ਦਾ ਤ੍ਰਾਹੁ: ਪਾਲਿ ਹੈ ॥੪॥ ਮ: ਪਾਜ ਨਹਿ: ਮੇਜ
ਨੇਨਾ ਵੇਕਾਰੇ: ਕੈ ਤੇ ਦੁਖਾ ਛੋਦਾ ਦੂਰ ਹਤਿ ਕੀ ਤੇਰ ਭਗਤੀ ਧਾਉ:
ਦਵਾਈ ਪਿਨਾਸ ਕਿ ਪੇਖਨ ਮੈ: ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਹੀ ਜੀਉ: ਪ੍ਰਸੰ ਕਰੇ
ਠੌਰੁ: ਸੀਤਲ ਦੇ ਠੰਢ ਨਾਗਿਕਾਰਾਜ! ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਮੈ ਪਰੂਪੀ ਨਖੀ
ਉ: ਪੇਖਲੀ ਉ: ਕਿਆ ਹੈ ਹਮ ਤੋ ਤਾਪ: ਪ੍ਰਤਪਨ ਦੇ ਤੀਠ ਤਾਪ
ਸੀਤਾਪ ਹਿਰੇ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਐਰ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੇ ਵੈਰੀ ਭੀ

ਆਸਾ ਮਃ ੫

ਰਹੀਓ॥ ਗਾਵਤੈ ਕੌਣ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਆਣਿ ਸੁਹੇਲੀ ਪਾਈ ਧਨ ਹੇ ਨਿਰੰ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਸਿ
ਫੇਰਾ ਸੁਸਾਧ ਸੰਗਿ ਧਨ ਹੋ ਜੋ ਸਮੈ ਕੀਰਤਨ ਗਾਈ ਐਤੋ ਰਹੀਓ॥
ਜੀਅ ਕੇ ਰਹੇ ਟਲੈ। ੧੭। ਮਃ ੫ ਪਾਹੁਆ॰ ਹੈ ਗਿਆਨੁ॰ ਨ ਕਰ ਕੈ ਧਰਿਕੁ॰
ਮਾਣੁ ਕੀਆ ਭਗਵਾਨ ਨ॥ ਨਨੇ ਹਲੀਆ॰ ਕਿਥੈ ਅਪੋ ਰੰਗੁ॰ ਅਗਿਆਨ
ਰੂਪੀ ਕਾ ਫੇਰਾ ਨਾਮ ਅਖਿ ਮੈਂ ਦੀਆ ਅਪਰ ਹਰਿਆ॥ ਤ੍ਰਿਆ ਰੈਤੇ।
ਕੂਏ॥ ਹੈ ਏਹੋ ਹਮੁ ਪਾਪੋਰ॰ ਸੈ ਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਆਧਾਰ॰ ਧੁਧਰਿ ਰੂਪ ਤੇ ਸਾਰੇ॰
ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਾਤਿ॰ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਮੇਰੇ॰ ਜਿਸ ਕੋ ਅਨ॰ ਨੂ ਮੇਲ॥
ਮਿਲਿਆ ਦੇ ਮੇਲ ਤਾ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਸੁਖੀ ਕੁਸਾਹੇ॥ ੧੮॥ ਮਃ ੫
ਲਾਗੁ॥ ਦੇਰੀ ਹੈ ਜੇਦ॰ ਜਭ ਕਰੇ ਜਾ ਲੈ॰ ਸਾਰੂ ਹੈ ਫੇਰਾ ਹੋ ਸੁਣਿਆ
ਲਾਜ ਸਦਾ ਚਿਤਿਆ ਦੇਤਾ ਲੇਗਨੈ॥ ਲੋਕੁ ਕਿਆ ਦਿਲੋ ਹੈ ਜੋਕ
ਜਾਖੀ ਫੇਰ ਕਹੈ ਸਕੈ ਆਪ ਤੇ ਪੀਧਾ ਜੀਕੀ ਜਧ ਚੋਰੇ ਕੈ ਪਿੰਡ ਮੇ ਗਏ ਥੋ।
ਕੁਲਾ॰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਮਕਾ ਧੁਰਾ ਤੇ ਅਮਕਾ ਕੁਲਾਏ ਤਾ ਨੁਮਾਰੇ॰
ਕੀਤੇ ਦੇ ਦਾਸੁ ਦੇ ਰੂਪ ਹੈ ਟੇਕ॰ ਤੁਨਕ ਕਰਿ ਆਧਾਰ॥ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇਦ
ਸਾਨੂ ਧਿਧੁ॥ ਧਿਪੁਜੇ ਧਾਨ ਦੇ ਦਿਪੁਤਾ ਕਾਖੇ॥ ਕਹਿਦਾ ਦੇ ਧਾਰੇ
ਭਖੁਦੀਆ ਸੁਖ॰ ਤੇ ਸਾਨੂ ਫਹਾ ਕਾਈ॥ ਕਾਦਦੀ ਹੈ ਦਾ ਨਾ॥ ਦਾਰੈ
ਤੇ ਮਿਹਰਕੁ ਨਾ॥ ਨੂੰ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰਿਗੁ ਮਾਣੀ॥ ਅਨਿ ਦਖੋ ਰਹਿਏ ਆਗੋ॰
ਏਤਾ ਤੇਰਾ॰ ਹੈ ਦੇ ਵਡਿਆਈ॥ ਮਹਨ ਤਾ ਹੈ। ੧੯। ਮਃ ੫। ਫੇਰਾ ਕਰਿਕਿ
ਰਪਾ ਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਿ ਜਮੀਆ ਕਿਦਾਹੁ॰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੇ ਕੋਸਹੂ
ਪੀਆ ਦਰਸਨੁ॰ ਹਰਿ ਦਿਨ ਦੇ ਹਰੀ ਤਾ ਆਪਨੇ॰ ਨੂ ਤੇ ਹਰਿਓ॥ ਨਾਸ
ਕਰੋ ਸਿਰਿ॰ ਕਰਿ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ॥ ਮਹਾ ਧਨ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰ
ਪਾਦਕ ਸਾਬਾਰ॥ ਅਗਿਆਨਿ ਦੇ ਸੋ ਮੈਂ ਦੂ ਦਤ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ ਜੋ ਇਸ ਮੇ
ਕੁਏ ਪੂਧਨ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਧਸਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵਾਨਿ
ਨਾ ਦਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਦਸਨਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਉਨਾ ਨੂ ਏਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਮਹਾ
ਉਦਿਆਨੁ ਤੇ ਅਗਿਆਨਿ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬੈਸਦਾ ਹੈ ਕੁਣਿ॥ ਮਿਲੇਤਾਂ
ਫੇਰਾ ਹਰਿ ਸੰਮਿਤ ਜੀਪ ਆਰ ਸਨਾਦੂ ਆਰੇ ਕੀਓ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਜਿਨਾ
ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ਸੋ ਧਾਪਿਆ॰ ਨਾਰੀ ਸੁ ਤਨਦਿ ਕਰਿ ਰੇ ਸਮਦਤ
ਕੈ ਮਲੁ ਤੇ ਜਧਤਾ ਦੂਟ ਨੈ ਮੋ ਮੁਕਤੇ॰ ਜਿਨਾਂ ਪ੍ਰਭਿ॥ ਗੁਰੂ ਹਾਰੇ॰ ਕੇ
ਪ੍ਰਭੁ॰ ਹਰੀ ਨੂ ਭਾਣੇ ਲਰਰੋ ਰਿਸਾਦ ਪ੍ਰਭਿ॥ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨੂ ਦ
ਸਾ ਜਿਨਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜੀਉ॰ ਤੇ ਕੁਰਧਾ ਦੇ॥ ਨੂ ਧਧੇਰੇ ੨੦॥ ਮਃ
ਪਾਪੀ ਠਕੁ ਚਰਾ ਦੇਨ ਸਖੀ ਸਿਆਣੀ ਸਖੀ ਨੂ ਕਹੈ ਹੈ ਮੋਹਤੇ ਮ
ਲਨ॥ ਰਾਗ ਦੇਖ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਦਤੇ॰ ਤੁਆਰੀ॰ ਸਖੀ ਤੇ ਏਹ ਗੁ ਮੋਹਨੀ॥

ਮਾਯਾਰੂਪੀ ਆਲਸੁ ॰ ਧਿਨੁ ਖਤਾਰੂਪੀ । ਰਾਖਰੇ: ਕਠਨ ਹੈ ਸੋਹਾ
ਗੀਆ ॰ ਜੀਵ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ॰ ਓਨਾਨੇ ਅਗਨਿ ॰ ਮਾਣੁਇਆਰੂਪੀ ਕੋ ।
ਤ੍ਰਿਣੁ ॰ ਜੀਵਾਂਰੂਪੀ । ਖਾਟਿ ॰ ਸੋਤ ਸਤਿਸੰਗਰੂਪੀ ਜਲ ਵਾਰੋ । ਸਾਰ
ਉ ॰ ਜੋ ਤੇ ਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ॥ ਆਹੇ । ਨਜੇ ਸੁਕਰ ਕੇ ਤੈਸੇ ਸਾਹੁ ਰੂਪੀ । ਕਾਸ
ਠ: ਕਸਤੂਰੀ ਕੋਠ: ਕੋਠੀ ਅਹਿ ਤੇਰਾ ਕਾਰੀ: ਕੀਤਿ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ਗਾ: ਤੇਰਾ
ਅਰਥੁ ਤੇਰਾ ਸੁਧ ਮਨੁ ਤਨਾ ਵੇਖਦੇ ਅਧਸਿਆਨੀ ਸਖੀ ਕਹੈ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਅਵਰਸੁ ਨਾਮ ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕੰਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸੁਣਿ ਓਤੇਹਿ
ਰਦੈ ਧਾਰਿ ਓਰੀ ਗਲਾਂ ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕਰਿਆ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰ ਰਸਾਵ
ਲੋਕਨਾ: ਦੇਖਣਹਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ॰ ਕਰਿ ਜਮਾਣੀ ॰ ਹੋ ਦਾਸ ਮਤਾ ਦਿਸ
ਆਏ ਰਾਂ ਪ੧।ਮ:੫॥੧੬ ਪੀਠਕਾ ਪਿਛਲੀ ਸਖੀ ਕਹੈ ਦਾ ਹੋਰ
ਸਮਾਨ ਸਖੀ ਸਿਆਣੀ ਨਕਹੈ ਧਨੁ ਧਾਰ ੧੭। ਚੋਲਨਾ । ਚੋਲਾਪੁ
ਸਰੂਪੀ ਗੁਸਾਰਿ ਜਨ: ਹਰੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨੂ ਲਾਲੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਭਗਤੀ
ਰੰਗ ॰ ਕਰਿ ਗੁਲਾਲੀ: ਗੁੜੇ ਰੰਗ ਦਾ ਲੀ । ਸੁੰਦਰਿ ॰ ਰੂਪ ਕਰਿ
ਸੁਹਾਗ: ਆਨੰਦ ਲਾਲ ਨੂੰ: ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਬਾਗੁ ॰ ਉਤਮ ਹੈ ਦਾਸੁ
ਖਹੈਂ ਦਤੀ: ਵਲੀ ਹੈ ਪਰਧਾਨਿ: ਮੁਖਿ ਹੈਂ ਸਰ। ਸਭਿ ਸਿਰਿਆ
ਨਦਾਨ ਹੈ ਅਧਸਿਆਣੀ ਸਖੀ ਉਤ੍ਰ ਸਭ ਕਾਏ ਕੇ ਕਹੈ ।੧੮ ਪੀ
ਤਮ ॰ ਨੂ ਗੁਲਾਲ ॰ ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲੁ ॰ ਕੀਤਾ ਹਰਿ ਨੇ ਦਾ ਨਿਹਾਲ:
ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਨੇ ਸਫਲ: ਕਮਾਈ ਹੈ ਵੇਖਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰਹਣਾ
ਰਿਨੇ ਆਪ ਸੀਗਾਰਿ ਲਈ ਹੈ ਗੁਣ ਕਰਿ ਤਾਸ ਦਸੁ ਭਈ ਰਿਧਾਧ
ਰਾਮ: ਹਦੂਰਿ ॰ ਹਰੀ ਤੇ । ਅਸਲਾਤਿ: ਸਲਾਹਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ।
ਹਦੂਰਿ ॰ ਰਹਿ ਦੇਦੀ । ਨਿਹੋਰਾ: ਉਲਾਣਾ ਦਾ ਮਲਾਂ ਜਾਹਿ ਵੇਖਦਾ
ਪਿਆ: ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਸੇਜ ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ ਧਰੀ ਅਰਥੁ ਸੇਤਰ
ਸਖ ਹੈ ਸੀਂਗਾਰ: ਕਣੇਰੂ ਦੇਦੀ ਦੇਦਤਾਰੀ । ਧਰੀ: ਪਈ ਹੈ ਅੰਦ
ਰਿ: ਰਿਦੇ । ਸਧਾਰਿ ॰ ਦਾ ਉਜਾਰਾ ਹੈ । ਭਾਗ ॰ ਕਰਿ । ਧਰਿ ॰ ਸੋ
ਜਨ: ਸੇਜ ਨੂ ਕੋ ।੫੩। ਮ:੫॥ ਨਾਮੁ ॰ ਦਿਖੇ । ਠਠਾ ਧਾਗਾ: ਧਨੁਕ
ਨੇਇਆ ਵੇਖਦਾ ਧਾਹ ਹਰਿ ਸਗਲ ਸੁਤ ਸਿਓ ॰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕਰਤੁਲਾ: ਕ
ਮਲਾ ਕਰਤਾ ॰ ਹੈ । ਧਰਤ: ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਅੰਗੀ ਹਾਲ ।ਪ੍ਰਭਿਆ
ਨੇ ਕਾ ਸਿਖ ਨੂ ਤਾਰੂ ਕਾ ਦੇ ਕਰ ਮਕਰਦੇ । ਸਗਲ ॰ ਕੋਰਾਲਾ: ਧਾਤ੍ਰਿ
ਕੀਤਾ ਹੈ । ਗੁਰੂ ॰ ਦੁਆਰੇ । ਪ ੪॥ ਮ:੫॥ ਧਾਦ੍ਰ ਤੁਰਲੀਆ: ਦੇਰਾ ਹੈਠ
ਪੋਤ੍ਰੇ ਹੈ ਏਦਾ । ਧਾਦਤ: ਧਾਦਤੇ ਹਾਂ ਖੁਸੀਆਂ ਜੋ ਧਨ ਤੇ ਬਲੀਆਂ।

ਧਨੁ ਕਹੈਂ ਸਹੇਲੀਆ॰ ਸਤੋਗੁਣਾਂ ਨਕੁ ਤਲੀਆਂ: ਕੈ ਨਾਮੇਂ ਕੁ ਤਲੁ ਹੈਂ ਉਤ
ਲੀਆ: ਫਿਰ ਹੈਂ ਗਾਰ ਵਾਲੀਆ: ਗਾਰਬ ਕਰੇ ਕਨਕ: ਸੁੰਦਰ ਨਕੀ ਗਤ
ਲੀਆ: ਗਲੀ ਦੇਟੇਟਾ ਕਿਸੇ ਕੇ ਮਨ ਹੀ ਸੁੰਦਰੀਆ: ਸੁੰਦ੍ਰ ਆਪਣਾ ਰ
ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾਲੀਆਂ ਠਿਕਰੀਆ: ਹਿ ਕੇ ਹੈਂ ਛਲੀਆ: ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ ਵਿਕ
ਰ: ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਿਖਲੀਆ: ਮਾਰਨ ਨਾ ਵਿਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰਕੇ
ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤਾਂ ਨ ਦੇਅ ਲੀਆ: ਇਆ ਲੇ ਹਿ ਪੈ ੧੫੧ ਮ: ੫ ॥ ਕਬੀ
ਰਾ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਿਸੁ ਮੈ ਪੇਤ: ਚਿਤ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਘਣ: ਘਣੇ ਹੀ ਅ
ਸੁ॰ ਜਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੁ ਪਾਸੇ ਤਰੰਤ ਕਾ ਬਾਣੀ: ਬੀਧੁ ਬਿਖੂ ਆ: ਬਿ
ਖਿਆ ਰੂਪੀ ਘੁਟੇ ਹੈ ਕੂਟਾ: ਸਮੂਹ ਬੀਚ॰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਲਾ
ਮਾਲੀ॰ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ਕਰਤ: ਰੱਖੁ ਦੇਵਾ ਕਰਦੇ ਪਾਤ: ਅੰਗਿ ਪਤਤੂ
ਲੀ: ਉਗਲੀ ਆਦਿ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲਾ ਛੁਦਾ ਤਿਨਿ
ਦਾਸ ਨੇਤ ਹੀ ੧੫੨ ਮ: ੫ ॥ ਛੇਦਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮਿ ਨਾਲ ਬਹੁਆ ਈ ਏਹੁ ਸ
ਰੀਰ ਜੁਲੀਲਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਗਾਈ॰ ਹੋਏ ਹਾਂ ਏ ਹੁਸਾਡੇ ਜੋਰਾ ਵਾਰਿਆ
ਹੈਂ ਉਲੈ: ਆਸਰੇ ਰੋਗਿ ਤਾਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅੰਦੋਲਾ ਬਾਣੇ: ਬੀਧੁ ਹੋਏ
ਹਾਂ ਗਿਆਨ॰ ਅਰੁ ਉਦਾਸੀ ਭੀ ਬਾਣੁ: ਬੀਧੁ ਹੈਂ ਨਿਧਾਨ: ਪਦਾਰ
ਥਾ ਖਜਾਨਾ॰ ਗੁਣੁ ਦਾਤਾ ੧੫੩ ਮ: ੫ ॥ ਕਰਤੁ॰ ਹੈ ਤੀਰਥ ਆਪ ਏਟਲ
ਦੇਹਿ ਕਹੁ ਕਰਿ ਦਾ ਤੀਰਥੁ ਦਸੀ ਲੋਕ ਮਾਤੁ॰ ਹੈ ਬਤਾਦਉ॰ ਹੈ ਜਾ
ਵੈ॰ ਘਾਣਿ ਦਾ ਤ੍ਰਿਖੈ ਨੀਤਾ: ਕਿਤ ਹੋਦੇ ਵੇਦ॰ ਪਹੁ ਹੁਤਾਂ ਹਉਕੇ ਹੈਂ ਤ
ਰਾ: ਤਾਰ॰ ਧਰਮ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਤ॰ ਹੈ ਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸਾ ਰਾ: ਧਿਧਾ
ਹੀ ਹੈ ਸੋ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨੇ ਸਿਰਿ॰ ਸੋ
੧੫੪ ਮ: ੫ ॥ ਘਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਬਾਹਰਿ: ਸ਼ਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਦੁਖ: ਦੁਖਾਂ ਸੂ
ਖ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸੋ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸੀਤਲ॰ ਭੁਖ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤੇਰਾ॰
ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦਾਨ: ਮਾਹੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ੍ਰ ਕਿਸ ਦਾ ਉਤਰਾ ਸਾਚਮ
ਧਦ: ਹੁਕਮੁ ਜਾਕਾ ਨੀਸਾਨੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਦਦਾ ਨ ਹੋਆ ਹੈ ਕੈ ਨਸਾਰ
ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਜਾਕਾ: ਜਿਸੁ ਪਾਸ ਨੀਸਾਨੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਆਨ
ਕ॰ ਤਾਂ ੧੫੫ ਮ: ੫ ॥ ਆਪਹੀ ਘਾਤ ਕਹੈਂ ਹਮ ਤੈਂ ਬਾਂ ਦੇ ਅਨ ਸਾਰੁਕਾਂ
ਸੁਖ॰ ਦਾ ਦੁਖ ਦਾ ਸੁਖ ਰੂਪ ਮੰਨ ਕੇ ਸਦਾ॰ ਤੇਰੇ ਚੇਰੇ ਹਾਂ ਆਪ ਪਾਈਕ:
ਮਨ ਤਨ ਕਰਕ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਪੇਨ ਉ॰ ਤੇ ਆਰਾਧੀਆ ਕਾ
ਈ: ਕਹਿਨੇ ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਤ ਨੇ ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਖ ਸਾਹਿਤ ਸਮੈ ਨਾ ਬਿਦ ਨੇਹਾਂ
ਛੇਦਾ ਤਕ ਅੰਦਰ ਮਨ ਮੈਂ ਲਦੇ: ਸਦ ਸੁਆਲਾਈ: ਲਉ ਨੇਹਾਂ
ਇਵੈ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਸੇਤਹਿ: ਸੇਤਾਂ ਈ ॥ ੧੫੬ ਮ: ੫ ॥ ਸੇਵਤ॰ ਤੀਹ ਕਿ੍ਹ

ਕਥਾਂ ਨਾਮਰੀ। ਹੇ ਦਾਸ ਸਗਲੇ ਮਨ ਤੇ ਲਥਾ: ਲਹਿ ਜਾਵੈਂ ਕਾਰਜ ਆਇ ਕਿ
ਦਾਰ ਮੈਂ ਤੇ ਕਾਮ: ਮਨ ਤੇ ਜੋ ਕਲਪਨਾ ਸੋ ਭੀ ਤੇ ਜੋ: ਸੋ ਪਜਿ: ਅੰਦਿ
ਸਰੇ ਲਿ: ਗਾਤਰ ਮੈਂ ਦਾਦ: ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਤਿ ਸੰਕੀ। ੬੧। ਮਃ ੫। ਸੁਖ
ਮੈਂ ਹੋਵੈਂ ਕਲਿਆਣ: ਮੁਕਤਿ ਸੁਖ ਤੇ ਦੁਖ ਦਾ। ਕਰਹੁ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਥਾ
ਹੀ ਕਰਿ ਸਦਾ ਸਦਾ: ਸੋ ਦਾਸ ਸਦਾ ਹੀ ਮਨਾ ਦਾ: ਪੂਜਹੁ ਸਬਦ: ਉ
ਪਦੇਸ। ਹੇ ਦਾਸ ਤੇ ਧਾਰਿ ਮੈਂ ਬਿਰਥੈ ਹੋਹੀ ਨਹੀ। ਹਉਂ ਗਾਵੈ ਤਤ: ਤਤ
ਭੀ ਤੇ ਦ ਤਤ ਚੀਨ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ੬੨। ਮਃ ੫। ਨੀਚ ਗਰਿ ਦਿਆਲ
ਤੇ ਆਨੈ: ਮੈਨੀ ਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਦਾਂ ਕੋ ਕੋਈ। ਭੀ ਲਈ ਦਤਾ ਮਾਲਿਕ
ਕਾ [illegible] ਲਮੀ ਕਸੁ ਪਸੁ ਦਤਾ ਸਪੀਐ: ਕਪੀ ਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਦਤ: ਸੋਈ
ਆਸੋ। ਭਉ। ਕੋ ਨਾਮ। ੬੩। ਮਃ ੫। ਏਕੋ ਏਕੀ: ਇਕ ਹੀ ਇਕੁ ਰਾਮ
ਰਾਮ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਅਮਰਾ ਅਰੇਵ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਮ: ਸੀ ਕਾਦੇ
ਹੇ ਦਾਸ ਮੀਤੁ ਸੋ ਹੈ ਸਾਧ: ਸਿਮ੍ਰਤਿ ਨਕੇ ਸੰਗਿ ਦੇ ਪੂਤ ਪੂਕਰਿ ਦ ਸੋ
ਦਾ ਪੂਤ ਪੂਜੀ ਹੈ ਸਾਧ: ਸਿਮ੍ਰਤਿ ਸ ਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਜਾਤ: ਚੈਤਨ
ਦ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਓਪਤਿ: ਉਤਪਤਿ ਹੇ ਦਾਸ ਨਿਰਗੁਨ ਆਪ ਅਲੇਪ:
ਅਲੇਪ ਹੀ ਹੈ। ਸਦਾ। ਹਾਰਿ ਕਰੇ। ਸਦਾ ਸਭ ਮੈਂ। ੬੪। ਮਃ ੫।
ਭਦਾਰੇ: ਰੋਰੇ ਦ ਭਉ ਹੋ ਜੀਤੀ: ਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਦੂਰਿ। ਭਉ
ਧੂਰਿ: ਧੂੜੀ ਕਰਿ ਜੋਗ: ਦਾਲੇ ਹੈ। ਸੰਜੋਗੁ। ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹੋਵੈ ਹੇ ਦਾਸ
ਗਰਮੈ ਤਰਦੀਆ ਜਾਂ ਤਾਮਨ ਮੇਮ ਨਦਾ ਹੋ ਆਪ ਆਖੀਆ: ਹੋ ਆਪ ਕੀਬ
ਧਿ। ਜਪਤ ਪਾਨਿਧਿ। ਕੀਤੇ ਸਿਖ ਠਾਰਾਂ ਪਾਈ ਆ ਹੈ। ਦੁਖ ਮਃ ੫
ਹੇ ਦਾਸ ਧੋਰੇ ਸਾਹਿਤ ਹੀ ਤਿਆਸ ਮਿਟੀ। ਸੋ ਦਾਂ। ਕਰਿ ਹੇ ਦਾ
ਸਹਜ ਸੁਖ ਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਏ: ਭਇਆ ਹੈ। ਹਰਿ ੬: ਹਰਿ
ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੇ ਦਾਸ ਮਨ ਅਰਥ ਕਾਦੂ ਠਾਕ ਭਾਦ ਬਿਨਸਿ
ਮੀਠਾ: ਪਿਆਰਾ ਗਹੇ: ਗਹਿ ਨਕ ਤਿਤਾ ਲਹੇ: ਲਹੋ ਹੋਰਤ
ਠ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਿਖਾ ਤਿਸ ਨ ਬੁਝੀ ਮਾਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋਤ ਦਾ। ੬੫
ਮਃ ੫। ਸਿਮਰਹੇ: ਸਿਮਰਨੇ ਹਾ। ਛਾਰੇ: ਛੁਟੈਂ ਗਾ ਹਾਰੇ: ਦਾਲੇ ਦਾ ਹਰਿ ਦ
ਲਿ ਜੂਠਾ ਮੋਹਿ: ਝੂਠੇ ਮੋਹ ਦੇ ਹੈ। ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਤਾਂ ਹੈ ਕਸਦਾ ਕੋ
ਪੂਰਨ। ਰੂਪ ਹੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ। ੬੭। ਮਃ ੫। ਖੇਤੁ: ਮੁਲ ਪੂਸਤ ਆਲੇ
ਬਿਸਥਾਰੀ। ਬੀਜਹਿ ਸਾਧ: ਖੇਤੀ ਬਿਸਥਾਰ ਹੁਥੀ। ਗਾਥ। ਦਾ ਹੈ।
ਸੋਈ। ਹਰਿ ਹੈ। ਸਾਰ। ਜਪੇ ਪੂਰਨ ਪੂਰ ਤਾਂ ਗਾਧਰ: ਗਿਆਨ ਤੇ ਆਕਾ
ਰ: ਸਗੁਣ ਰੂਪ ਤੇ ਨਾਉ: ਨਾਮ ਹੋਇ ਬਿਸਥਾਰ ਮੈਂ। ਸਾਲਿ: ਮਿਲਣਾ

ਜੋ ਹੈ ਸਰੂਪ ਏਕੋ: ਆਦ੍ਵੈਤ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਰਗੁਣ: ਈਸ੍ਵਰ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ:
ਜੀਵ ਏਹ ਦੋਨੋ ਤਿਸ ਕੇ ਰੂਪ ਬਾਧੇ: ਕਲਪੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਦੋਨੋ ਜਿਸ ਮੈਂ ਦੂਜਾ
ਸਿ: ਦੂਹਾ ਦਾ ਮੇਲ ਜੋ ਹੈ ਅਸਪਦ ਏਕੋ: ਇਕ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਸੋ
ਨੈਨ ਕਾਰਿ ॥੯॥ ਮਃ ੧ ॥ ਉਕਤ: ਬਾਂਹੀ ਦੀ ਸੋ ਇਹੁ ਤੋ ਹੈ ਵਡੇ ਦਾ ਖ
ਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਮਰਥੁ ਸੁਰਾਧ ਅਧਿਕਾਰੀ: ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਰਹਤ ਨਾਥ
ਜੀ ਹੈ ਸਾਧ ਕੋਈ ਭੀ ਮਨ ਨਹਿ: ਮਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨਾਂ ਸਤਨਾਮ
ਤੇਰੀ ॥੯੭॥ ਮਃ ੧ ॥ ਅਲਾਂ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾਤਿਆ ਦਾ: ਲੂਣਾ ਰੂਪ
ਏਹ ਗੁਰੂ ਅਰਥ ਜਪਨੀ: ਮਾਲਾ ਦ ਜਪੁ ਮੁਖ ਤੇ ਭੀ ਨਾਹਿ: ਨ
ਮੁਖ ਮੈਂ ਦਪਤੀ ਨਾਲ ॥੧੦॥ ਮਃ ੧ ॥ ਹੋਇ ਦਾਸੁ ਦ ਸਰੂਪ [illegible]
ਪੰਕ ਮਣ ਦਿਕਾ ਦਾ ਫਲ: ਫਲ ਹੈ ਜੁਗਤਿ: ਰੀਤੀ [illegible] ਗਾਰੰ
ਦੀ ਜੋ ਜਨ [illegible] ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਦ ਪਦਾਰਥ ਗੁਪਤ: ਕਰ
ਚਿਤ ਕਰੀ ਗੁਰੂ [illegible] ਨਾ ਪਧਿ ਨ ਸਾਇਆ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ ॥੧੧॥
ਮਃ ੧ ॥ ਨੇਰਾ: ਨੇੜੈ ਆਵੈ ਜੋ ਇ: ਕਹੁ ਸੋ ਇਵ ਸੋਭਾ ਟਿਕ ਦਾ ਸੁ
ਖਰੂਪੀ ਦ ਗਿਆਨਾ ਜੋ ਈ ਸਤਿਗੁਰ: ਤ੍ਰੀਨ ਕਾਲ ਕਰ [illegible] ਸਿਮਰਤ
ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤਾ ਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਰਹਿਆ ਹੈ ਉਨ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂੰਜੀ
ਉਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੈ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਉਨਕੋ ॥੧੨॥ ਮਃ ੧ ॥ ਪੀਨ ਕਾਇਸ
ਧਨ ਮੈਂ ਇਕ ਤੁਕ ਮਨਮੁਖੀ ਦੀ ਤੇ ਇਕ ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਹੈ
ਕਾਰੰ ਕਾਰਿ ਦਗਤਿ: ਖਰਾਬ ਹੋਏ ਮਨਮੁਖਾ ਹੂੰ ਹੈ ਆਤੇ ਗੁਰ
ਮੁਖਾ ਭਗਤੰ ਜੋ ਭਵਾਇਆ ਮਨਮੁਖਾ ਨੂੰ ਭਗਤਿ [illegible] ਹੈ ਸਿ
ਨਾ ਕੋ ਦਾ ਅਧਿ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਚ ਪੈ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮਾਨਿਆ
ਹੈ ਦ ਜੇ ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਬੰਧਨ ਹੈ [illegible] ਸੋ
ਜੋ ਆਰੋ [illegible] ਗਤਿ: ਮੋਖ ॥੧੩॥ ਮਃ ੧ ॥ ਤਰੋਗਾ: ਜਲ ਦਾ
ਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਦੁਆਰੰ ਦਾਸੁ ਦ ਪਦ੍ਹਾ ਹੈ ਕਰਤਾ: ਈਸ੍ਵਰ ਗੁਰੂ
ਗਹੀ ਤੇਰੀ ਹੈ ਸੀ ਦਿਨ ਰੂਪ ਤਾ ਕਉ ਲਾਰ: ਰਿਦਾ ਮਲਾ ਪਰ
ਦਨ: ਪਰ ਮਾਣੀ ਕਿਕਰ ਨ ਦਲਾ ਦਾ ਜਿਸ ਚਾਹੇ [illegible] ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਹੈ
ਪਾਹਿ: ਪਾਸੁ ਏਹਿ ਕੋ ॥੧੪॥ ਮਃ ੧ ॥ ਪੀਨਕਾ ਜਿ ਸਾਰ ਮੈਂ ਦੁ ਪਲਾਖ
ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈ ਕਮਾਨ: ਕਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਰ
ਨੇ ਕਰ ਦਾ ਹੈ ਹਜਿ ਹਜਿ: ਆਦਿ [illegible] ਪਦਾਰਥ [illegible]
ਤੇ ਹੈ ਤੇ ਜਾਦੇ [illegible] ਸੋਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬੇਗਾਨ: ਮੂਰਖ ਦ ਬੇਗਿਆਨ
ਮੂਆ ਹੈ [illegible] ਸੋਗੁ ਹੈ ਤੇ ਕਰੇ: ਕਿਸੇ [illegible] ਪਾਦ [illegible]

ਧਿਰਧਾਨ: ਬਨ੍ਹੇ ਪਾਤੁ ਇਆ ਹੋ ॥ ਮੂਕ: ਮੂਕ ਦੇ ਪਇਆ ਕਿ ਜੋ ਰਿਹਾ
ਹੁ ਕਿਆ ਹੂੰ ਨੈ ਹੀ ਰਹੈ ਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਲੇਖਾ ਸੁਰਗ ॥੦ ਮੈ ਨੇ ਇਸੁ ਕਰਿ ਨਾਮ ਨ
ਲੀਆ ਜਨਮੁ ॥੦ ਐਵੇ ਤੇ ਅਗੋਂਹਿ ਆ ॥੧੫॥ ਮ: ੫॥ ਰਹੀ ॥੦ ਅਗਿਆਨ ਨਿ
ਦ੍ਰਿਸਟੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰੀਗ ਵਤੇ ਰ: ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਰੂਪੀ ॥ ਛੁਟਦਾ ॥ ਪ੍ਰਿਆ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਸਹਜੇ ਅਨੰਦ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰ ਉਰੀ ਗਲਾ ਲਾਲਸਾ: ਚਾਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ
ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਰ: ਹਥੁ ਨਿਸਾਰਿਓ: ਪਾਇਓ ॥ ਛੁਟਦਾ ਸਿਖਸਰ ਕੋ ਬੂ
ਸਿਧਰ ਤਾਰਿ ਓਗਾਇਓ ॥ ਦਾਸ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਪੂਰਬ ਧਪੁੰਨਾ ਰੂਪੀ ਰਿਦ
ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥੦ ਨਰ ਤਨੁ ਰੂਪੀ ॥ ਸਿਖਸਰ: ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੁਲਕੇ ॥ ਅਨੁ
ਸੁਖਿਦਾਚੂ ॥ ਤਿਸੁ ਸਿਧਰ ਤਾਰਿ ਓਗਾਇਓ ॥ ਛੁਟਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਿ ਲਿ
ਦੀ: ਭਰਪੂਰੇ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸੀ ... ਨਾ ॥ ਅੰਧਾਰੇ: ਅੰਧੇਰ
ਰਨਵਾਲੇ ਦਾ ਅਗਿਆਨ ਹਾਰੇ ॥੦ ਆਪ ਨੇ ਦਾ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ॥੧੬॥ ਮ:
੫॥ ਅਜੁ ॥੦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿਆ ਦਰਹਿ ॥੦ ਤੂੰ ਆਦਰ: ਹੋਰ ਨਾਸਮਝ
ਦ ॥੦ ਕਿਤੇ ਧਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕੇ ॥੧੭॥ ਮ: ੫॥ ਜੰਜਾਲ: ਧੰਧੇ
ਭਲੀ: ਚੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਬਾਨ੍ਹਾ ਧਨੀ: ਸੁਆਮਿ ॥ ਸਾਧ: ਗੁਰੂ
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥੦ ਦਾ ਦਰੋਗ ਗਲ ॥੦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦਾ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ॥ ਦਾਤੰ ॥੦
ਨਾਮ ਦੀਤਾ ॥ ਭਾਲ: ਦੂਰ ਤੇ ॥੧੮॥ ਮ: ੫॥ ਤੇਜਸ ॥੦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਭਏ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਦਾ ਕੌਅਲ ਗਿਆਨ ਸੋ ਪੂਰ
ਕਏ ਲੋਕ ਰਚੇ ਪਦਾਰਥਾ ਤੇ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਦੇਆਂ ਤੇ ਕੀ ॥ ਧਾਤੁ ॥੦ ਆਪ
ਧਰਚਤੁ ॥੦ ਜਗ ਨਾਸੀ ਅੰਸੋ ॥ ਧਿਲਛੁਤ: ਧਖਸ ਕੇ ਦੇਦਨ ਕਉ:
ਭੁਲ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵਨ ਨੂੰ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ ॥ ਚਲਾਈ:
ਚਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਈ ਨਰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸੇਦ ॥੦ ਕਰੇ ॥ ਸਿਧਾਈ: ਸਿਧਾ
ਛੁਟਦਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਰੀ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪਾਈ: ਚਰਨੀ ਤਾਂ ਜੋ ਲੁਲਾਹੋ
ਦੇਦਾ ਛੁਟਦਾ ਸਾਕੀ ਸੇਦਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਕਰਦ ਸਆਧ
ਸਿਧਾਈ ਤਾਂ ਨਰਕੀ ਲਾਗਹੁ: ਲਾਗੇ ਪਾਈ ॥ ਕਾਮੀ: ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਕੀਸ
ਕੇ ਪਿਆ ॥੧੯॥ ਮ: ੫॥ ਸਤਿ ॥੦ ਨਾਗ ਣ ਤ ॥੦ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਸੁ ॥ ਵਿਤ: ਵਿਤ
ਰੂਪ ॥ ਚੀਤ ॥੦ ਕੀਤੁ ॥ ਸਿਟਿਓ ॥੦ ਹੋ ॥ ਮਨਸਾ: ਮਨ ਦੀ ਆਸਾ ਦਾ ਆ
ਸਾਸ ਕਾ ਚਾਲਿਕ: ਚਰਿਤ੍ਰ ਏਹਾ ਦਾ ਵਿਲਾਸਾ ॥ ਪੈਰ ਫਾਇਸ ਕਰਿ
ਧਰਿਆ ਹੈ ॥ ਦਾਸ ॥੦ ਨਾ ॥੨੦॥ ਮ: ੫॥ ਦਿਨੁ ॥੦ ਰੂਪੀ ਮੁਸੀ ਤੇ ਅਕਾਲ ॥੦
ਅਦਧੀ ਰੂਪੀ ॥ ਰੂਕਾਈ: ਰੁਕਦੇ ਰੂਪ ॥੦ ਗੋਸੰਤ ਰੂਪੀ ॥ ਸਿਕ
ਈ ॥੦ ਦਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅੰਤ ਜਾਤਰ: ਸੈ ਚਾਹਿ ਆਸਾਤ ਰਹਿਆ ਨੂ

ਦਾ ਜੋਰੁ ਤ: ਚਿਤ ਕਰਤਿ ਦੇ ਅਤੇ ਸਾਰ ਤੇ: ਸੋਚ ਨ ਕਰਤਿ ਦਿਆਂ ਕਾਰੇ ਨਾਅ
ਰਖੀ ਰੂਪੀ ਰੋਗ: ਅਨੰਦ ਛਾਇਆ ॥੦॥ ਦਰ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਹ
ਚਲ ਜਾਂਦਿ ਹੈ ਰੋਗੁ ਚਲਿਆ: ਇਸ ਸਾਖਿ ਤੇ ਕਰੀ ਜੋ ਮੈ ਥਿਰ ਰਹਾਂ ਤਾਂ
ਛੋਡਿਆ ਸਕਤੀ ਦੀ ਟਾਪਿ ਕੈ: ਕਰਿ ਕਾਲ ਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸਰ: ਬਾਣ ਸਾ
ਧਿਆ: ਕਾਪਿਆ ਹੈ ਬਾਲਕ ਨਾਰ: ਰੋਤ ਦੇ ਕਰਿ ਦਤ ਨਰਤ ਨੇ ਕਾਤ
ਰੋਗ: ਪ੍ਰਦਾਹ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਦੇ ਸੁਖਿ: ਆਰੋਗ ਸੁਤੁ ਨੇ ਪਾਇਆ:
ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਛੇਦਿਆ ਗਇਆ ॥ਤੇ ਜੀਵ ਕੀ ਹਰਿ ਦਾ ਗਇਆ ॥੦॥ ਜਿਨ
ਤਿਨਾ ਚੁਆਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵਿਆ ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠਕਾ ਦੇ ਹੀ
ਕਹੇ ਤਿਆ ਕਲ ਹੈ ਏਕੋ ਗਣਾ ਟੋਆ ਸਤਿ ਹੈ ਏਕੋ ਉਨੰ ਚੇਤਨ ਕੈ ਕਉ ਅ
ਨੇਦਾ ਹਮ ਤੁਮ: ਹੈ ਗੁਰ ਤੇ ਗਤ ਤਾ ਦੇ ਸੀਗੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਨਤੇ: ਬੈਰਾਗੀ:
॥ਦਿਰ ਕਤ ਜੋ ਹੈ ਚੇਤਨੁ ਸੋ ਦੁਹੇਰੀ: ਦੁਖੀ ਹੋਰੀ ਸਖੀ ॥ਮ॥ ਹਰਿ: ਸੁਖ
ਹੈ ਆਧਾਰ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਪਰਪੰਚ ਪਾਲਿ ਪਾਲਿ ਕੈ ਹੁਕਮ ਕੀਰ ਹੈ ਲਿ
ਇਕੋ ਕੁ ਇਕ ਗਾਈ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਤੇ ਮਹਤੁ: ਸੁਗਾਤੁ ਪਾਪ ਦੁਕ ॥੦॥ ਰਾਸਾ ਕੋ
ਇਆ ਹੈ ਅਧਿਧਿ ॥ਦੇਖਣੁ ਚਲਣਾ ਦਿਆ ਬਾਣੀ: ਬਣੀ ਹੈ ਆਣੀ: ਸਿ
ਟੀਕੂਪਾ ਜਾਇ: ਜਨਮੇ ॥੦॥ ਜੋ ਕੁ ਹੈ ਦੇਖੀ ਦਾ ਹੈ ਪੂਤ ਪੁਤ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮੇ:
ਹਕਮ ਦਾ ਬਾਧਾ ਕੋ ਬੀ ਦਿਲਾਵੇ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕੁ ਬਾਧਿ: ਬਣਾਇਨ ਧਣ
ਇਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇ ਦਿਖੇ ਕੁਤੀ ਦਿਆ ਜੋਤ੍ਰਿ: ਉਤਪਤਿ ਕਰੇ ਨਾਦ ਹੈ ਕੋ:
ਨਾਸੁ ਕਰੇ ਨਾ ਬਾਧਿ: ਪਾਲਿ ਨਾ ਕਰੇ ਆਪਾ ਦਰਸਿ ॥੦॥ ਨਾ ॥੨॥ ਮਃ ੫॥
ਓਹੁ ॥੦॥ ਹਰੀ ਹਮ ॥੦॥ ਦਾਸਾ ਭਰਿਆ: ਗੁਰਿ ਦੇਹ ਹੈ ਨਾਦਿ ਨਸੋ ॥੦॥ ਗੋਰੁਕ
ਸਿਆ ਕਾਤ੍ਰਿਆ: ਕਾਤ੍ਰਿ ਦੇਹ ਹੈ ਧਨੁ ॥੦॥ ਹੋਦੇ ਤਾ ਦੁਖੇ: ਦੁਖੀ ਹੋ ਦਾਰਾ: ਦਾਲ
ਛੋਡਾਂ ਹਮਾਰੇ ਜੀਉ ਨੂੰ ਜੀਅ ਉਦ ਹਮਾਰੇ ਕੇ ਜੀਉ ਦੇਨਹਾਰ ਜੀਅ ਤਿ:
ਜੀਵੇ ਸਦਾ ਬਾਪ ॥੦॥ ਹਾਂ ਪਾਵੈ: ਬਿਧਿ ਹੈ ਮੇਲ: ਮੇਲ ਲਾਵਈ ਕੇ
ਲਾ: ਅਨੰਦ ਕਰੇ ਸੋਚ ॥ਚਿੰਤਾ ਪੇਚ: ਨਿਰਤਾ ਹੈ ਦੀ ॥ਜਚਨਾ: ਜ
ਚਕਤੀ ਸੁਧ ਹਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ ਚਜਨਾ: ਸੁਭ ਕਰਮੀ ਹਾਂ ਆਰੋਗ ਪਾਣੈ: ਦੇ
ਕਪੂਲੋਕ ਮੈ ਤ੍ਰਿਗ: ਛੇਦਾ ਰਿਗ: ਸਰੂਪਾ ॥੩॥ ਮਃ ੫॥ ਪਰੀਐ: ਅਠ
ਪਰੇਈ ਈਨਾ ਪਾਨੀ ॥੦॥ ਦੇਵਾਂ ਤੇ ਠਸ ॥੦॥ ਕਰਣੇਦਾਰ ਧਾਨੁ ॥੦॥ ਕੁਰਬਾਨੁ
ਸਾਈ: ਸਖੀ ਸਹਾਰਿ ॥੦॥ ਹਾਂ ਹਮ ਆਉ ਨੂੰ ॥੦॥ ਸੇਤ ਕਾਦ ਹਾਰਿ ॥੦॥ ਜੋ ਹੈ ਉਨ
ਕੀਰੇ ਨਿ ਹਮ ਰੋਸਾ ਧਿ ॥੦॥ ਦੇਕਾਰਾਂ ਕਰਿ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਸਾਰਿ ਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ
ਕੇ ਦ ਛੋਡਾਂ ਰੋਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਸਿ ਲੇਸ ਆਮੀ ਆਪ ਨੇ ਨਾਦੇਵ
ਹੁ: ਅਰਥ ਹਾਰੇ ਨ: ਸਰਹੂ ਮੀਤਾਂ ਦੀਆਂ ਨੈਨ: ਨੇਤ੍ਰੀ ਆਵੇ ਹੀ ॥ਜੋ ਮੀਤ
ਗਾਂ ਆਪਉ: ਬਰਹੁ ਸਭ ਅਰਥ ਦਰੂਪੀ ਸਰੂ ਪਾਲ ॥੦॥ ਜਪੁ ਤਾਤ ਬ

ਜਾਂਧਸੈਰਿ॰ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਧੂ ਜਨ ਉਸਕਰਿ ਪਾਇਆ ਬਖਸਿੰਦ: ਹਰੀਨੂੰ
ਤ੍ਰੈ॥੮੬॥ ਮ: ੫॥ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਜਾਰਿ ਏਹੀ ਕਰਨਾ ਛੋਡਨਾ ਸੁਨਹੁ॰ ਹੇ
ਭਾਈ ਹਰਿ ਮੀਤ ਨਾਲ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਆਰੁ ਕਰੋ ਦਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਆਰ
ਮੀਤੁ ਹੈ ਕੈਸਾ ਜਾਪਇਆ ਜਿਹੋ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨਦਾ ਆਧਾਰੁ ਹੈ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਕ
ਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਿਧਾਨੁ: ਖਜਾਨੇ ਦ ਸੁਖਾਨਾਮੁ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਦਿਤ:
ਦਾਲਾ ਹੋਈ ਦਾ ਸੈਆ ਤੁਰੋਂ॰ ਜੀਦਾ ਸਿਗਾਰੇ: ਸਿਗੁਆ ਭੂਲਿ॰ ਹਰਿ ਨਾਲੋਂ॥
ਸਿਗ॰ ਹੋਦੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ: ਛੂਟੇ ਹੈ॥੮੮॥ ਲਈ ਜਿਨਾਨੂੰ ਹੋਦਾ ਸਿਤ ਦਿਲ
ਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਛੁਪੈ ਸਨੁਤ ਨੁਕਰਿ॥੮੯॥ ਮ: ੫॥ ਰਾਜ: ਹੁਕਮੁ॥
ਦਿਵਾਈ: ਕਠੀ ਕੀਤੀ ਜੇਲੀ: ਜਾਂ ਕਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਲਾਖੇ ਹੀ ਕਠੀ ਕਰੀ
ਆਂਗ ਰੰਗ: ਡਰਿਦ ਖੂਹਣਿਕੇ ਗਾਗਰੀਆ: ਗਾਗਰੁ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ
ਅੰਭਮਣ੍ਹ ਰੀਆ: ਸਮੈ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੇ ਮਧੁ ਪਈ ਹੈ ਦ ਸੁਆਸਾ ਰੂਪੀ ਸ
ਪਜਲ ਪਾਇਆ ਸੇਗਾਗਰ ਧਿਗਾਗਧਿ: ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਕਾਰ ਦੇ ਗਾਗਧਿਕਰ
ਕੇ ਉਆਹੂ: ਉਆ ਦੇਹੀਆ ਸੁਹੀ ਪਰੀਆ: ਪੇਦੇ ਹੈ ਨਿਰਭਉ ਜੋ ਦ
ਦ ਸਾਧੂ ਤੇ ਹੋਇਓ ਸੋਭਾਇਆ ਹੈ ਲਿਹਿਗਾ: ਭੁਚਾਦ ਪੰਡਾ ਕਰਤਾ॰ ਜੋ
ਹੈ ਸੈਗਾ: ਸਿਗਾ ਜੋੜੇ: ਪੁਸਾਕਾਂ ਦਾ ਜੋੜੇ ਕੇ ਸਿਧਾਹਾ: ਕੱਠਾ ਦਾ ਇਕਠ
ਹੂਕ: ਸੁਆਸੁਆ ਮੰਦਰਿ॰ ਤੇ ਮਹਲ ਚੋਰ: ਦਿਸਤਿਤ ਦਾ ਉਚੇ ਮਹਲ
ਤੇ ਅੰਦਰ ਪਹੁਤੇ ਹੁਣੀਆ ਜੋੜੇ: ਪੁਸਾਕਾਂ ਭਾਣੀ: ਭਾਦੇ ਕੇ ਕਠੇ ਕੀਤੇ॥
ਪੀਆ॰ ਆਦੇਭ ਏਆ ਸੋਹਿ॰ ਮਾਹਿ ਆਧਿਨਾਹਾ: ਨਾਮੁ ਕੀਤਾ ਰਿਗਰ
ਸਾ: ਅਨੰਦ ਰਸਾਦੇ ਐਸੇ ਹੋਆ ਨਾਹਾ: ਨੇਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜੁ: ਹੁਕਮ ਤੇ ਮਾ
ਲ ਦ ਸੁਖ ਹੈ ਸਮਹੂ ਆ ਜਿਸ॰ ਪਰੁਹੇ ਵੈ॥੮੯॥ ਮ: ੫॥ ਇਕਿ॰ ਮਾਯਾਧ
ਨੇਰੀ॰ ਦਰੂਦੀ ਹੈ ਸਿਮਲੀਐ: ਕਠੀ ਕਰੀ ਇਆ ਦਪੇਰੀ॰ ਆਸਾ ਛੋਦਾ
ਸੋਉ ਗਾਲਿ ਚਮੜੀ ਤਉ ਲਾਗਿ ਛੁਟੇ: ਹਮਤਾ ਛੁਟੇ ਹੰਲਰਾਕੇ ਪਾਈ:
ਚਰਨੀ ਮੋਹਨੀ॰ ਮਾਯਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਗਵਾਈ: ਛੋਡੀ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ॰ ਹਰੀ
ਦਪਾਈ: ਖੁਸੀਆ ਸੁੰਦਰਿ॰ ਸਭ ਦੇ ਬਾਹਰਿ: ਪਹੁਚ ਹਾਮੈਂ ਦ ਬਾਹਿ
ਬਾਇਕੇ ਜੋਹੇ: ਤਕੈ ਦ ਮਾਰੇ ਹੈ ਇਕ ਤਪਸੀ ਘਨਮੋਰ ਹਤਾ ਖਗ ਤੇ ਸਕੇ
ਕੰਧੇ ਉਪਰਿ ਚੜ੍ਹੀ ਬੀਆ ਮੀਠੀ: ਪਿਆਰੀ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਏਹੁ ਆਗਾਰਕ: ਅ
ਗਾਦੇਨੀ ਪਨਦ ਦੁਕਾਮਾਦ ਕਿਆ ਮਾਉ॰ ਸਭ ਨਾਲੁ ਦਲੁ ਛਲ ਕਰਿਧੁ
ਨਪੈ ਦੇ ਕੋ ਬਾਪ: ਮਨਰੂਆ ਮਾਉ: ਬੁਧੀ ਦ ਨਿਦ੍ਰਤੀ ਮਾਤਾਨੂ ਉਨਕੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਸੋਦ ਦੇ ਕਾਰਿ ਕਪੁਕ ਦਛੋਡਤੇ ਹੈ ਮੇਲੀ॰ ਕਾਮੀ ਕੂਪੀ ਜਾਪੇ:
ਜਿਤੇ ਹੈ ਸਕਤੇ ਉਪਰ ਸੁਹੇ ਇਹਾਂ॥੯੦॥ ਹੋਇ ਸਗਲ॰ ਦੇਦੀ ਸਿਧ
ਦਾ ਰੂਪੀ॥੯੧॥ ਮ: ੫॥ ਛੋਡਿਆ ਸਭ ਪਰਕੀ ਛਾਰੁ ਸੀਤ॰ ਹੀ॥ ਕੀਰਤ

ਨ॰ ਕਰ ਕੈ ਪਾਇਆ ਬਿਸਰਾਮੁ: ਇਸਥਿਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ: ਨਹੀ ਹਾਰਾ ॰ ਜਾਕਾ
ਨਾਮੁ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ਗੁਰਾਂ॰ ਹਾਰ ਤੋ ਸੂਰਬੀਰ ॰ ਹੈ ਤੇ ਦਾਸਰ ॰ ਮਨ
ਕਰਿ ਧੀਰ ॰ ਤਾਂ ਕਰਿ ਤੋ ਚਾਲੀ: ਸਤ ਦੀ ਦੀ ਹੋਈ ਪੁਰੀ: ਇਕ ਚਾਲੀ
ਸੇਤੀ: ਸੈਤਾਂ ਨੇ ਸੂਰ॰ ਅਰੁ ਦੇਵ ਦਾ ਇਕ ਦੂਜਾ ਦਰਸ॰ ਜਾ ਕਾ ਤੂੰ ਦਾਸੀ ਹੈ॰
ਹੋਆ [illegible]ਮ: ਪਾ ਸੁਖ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ਗਾਮ: ਗਾਉ ਤੇ ਕਰਿ ਕੇ ਰਿਦੇ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਰਿਆ: ਸੁਦਾ ਦ ਹਿਰਦੇ ਤੂ ਛਿਟਾ ੪ ਚਾਰ ਪਦਾਂ ਕਾ ਅਰਥ
ਨੀਤ ਜਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲੁ ਧਾਨੁ: ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ
ਜਾ ਕੈ: ਜਿਸ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵ ਕਉਤੇ
ਮਪੁ ਜਾਣੀਕ ਰਹੈ ਤੋ ਸਨੀਜਾ: ਸੁ ਹੈ ਹੈਂ ਭੁਦਰ॰ ਸੋ ਸੰਗਿ ਧੂਰ
ਹੈ ਚਲਾਇ॰ ਆਪ ਹੈ ਸੈਂ ਪਈ॰ ਹੱਸ ੯੦ ਮ: ੫ ਪੀਠ ਕਾ ਇਸ
ਮੈ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਪਰਿਕਰਮਾ ਕਰਤੇ ਸੇ ਇਕ ਦਿਜ ਸਾਲਗਰਾਮ
ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਮਸਤਕ ਕਿਉ ਨਹੀ ਟੇਕਦੇ
ਆਪ ਵਡੇ ਅਚਾਰਜ ਕਿਹਾ ਦ ਦੇਵੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਤੋ ਨਿਤ ਪੂਜਾ
ਕਰਦੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣਿਆ ਇਸ ਨਾਲਿ॰ ਹੈ ਹਮ ਠਾਕੁਰ ਸਰਧਾ ਦ
ਆਪੀ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਰਗ ਨਮਛਿਆ ਦ ਹੋਕਰ ਦ ਜਲ ਸੋਈ ਇਸ ਨੂੰ ਰੂਪ
ਕਰਿਆ ਗਇਆ॰ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਗਾਤ੍ਰੇ ਬੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਠਾਕੁਰ ਕੀ
ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਨੂੰ: ਸੁਬੁਧਿਆ ਨੀ ਹੈ ਧਿਰ ਥਾ: ਖਾਲੀ ਦੇ ਪੀੜ
ਕਾਹੂ॰ ਕੈ ਦ ਕੀਆ ਤਿਸ॰ ਦੀ ਹੋਈਆ ਸੋ ਸੇ ਸਾਲਗਰਾਮ॰ ਦੀ ਅਰਥੁ ਸਾ
ਲ: ਚੰਗਾ ਜੋ ਹੈ ਗਿਰਾਮ: ਸਮਹਾਂ ਸੈਦ ਸਮੂਹ ਜੀ ਦਾ ਸਾਲ: ਅਸ
ਥਾਨ ਹੈ ਦੇਵ: ਤਿਸ ਦੇਵ ਦੀ ਹੋ ਹਮਾਰੇ ਪਾਟ: ਧੋਲ ਦਾ ਭਾਵ ਰੂਪੀ
ਬੈਕੁੰਠ॰ ਸੈਂਦ ਬੈਕੁੰਠ: ਅਚਲਾ ਦੁਦਰ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀਆ ਧੂਪ॰ ਜਸ
ਰੂਪੀਆ ਪਰਫੁਲੈ: ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਾਟਿ ਰ: ਘਟਾ ਘਟ ਦੇ ਹਿਰ
ਦੇ ਰੂਪੀ ਸੰਪਟੁ: ਤੁ ਧਾ ਛਿਟਾ ਸਾਧਾ ਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋ ਹੈ ਏਹੀ ਅਕਗਾਸਭ
ਹੈ ਛਿਟਾ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਜੋ ਹੈ ਇਹੁ ਆਰਤੀ ਹੈ ਸਾਰੀ ਆਛੂ
ਦੂਜਾ ਸਦਾ ਜੋ ਕਹਿ ਦੇਹ ਜੋ ਵਿਸ ਅੰਤ ਇਹੁ ਸੁੰਦਰੁ ਮਹਿਮਾ ਹੈ
ਲਹਿਨ॰ ਸੋ ਜਾ ਠਾਕੁਰ ਚਰਨਾਂ॰ ਦੀਆ ਚਾਹੂੰ ਦ: ਆਇ ਓਤ ਕੇ ਕੀਨੇ
ਜਾਈਆ। ੯੦। ਆਸਾ ਮ: ੫ ਪੰਚਪਦਾ ਗਿਰਹਿ॰ ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀਆ ਪਨਿਹਾ
ਰੀ: ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀਹਾਰੀ ਜਿੰਦੂ ਦ ਧਾਪੀਆ ਸੇਤਨ: ਸੈਂਤੇ ਦੂ
ਗਾਰੀ: ਦੂਰ ਚਾਹਿ ਦਾ ਹੈ ਸਾਹੁ॰ ਨਾਮਾ ਸੁਕਤੇ: ਪਾਠ ਪਹਿਲੀ ਧੀ ਰੂਦਾ ਹੈ
ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਪਾਠ ਭਾਈ ਚਾਨੋਦੀ ਧੀ ਰੂਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਛੇਦਾ ਤੇ ਰਕੀਧੀ

ਥੀਜੋ ਚਲੇ ਸੋ ਮੁਕਤੇ ਭਏ ਤਿਨਾ ਤੇ ਦ ਮੁਕਤੀ ਸੀਖੀ: ਖੁਲਿ ਗਏ ਜੀਨ੍ਹੇ
ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਤੇ। ਛੁਟਿਦਾ। ਜਮਧਾਟ ਲਾਲਚ ਕੀ ਬਾਗਾਤੀ। ਜੈ ਜਮਦੂਤਾ ਘਾਟ:
ਰਸਤਾ ਦ ਰੋਕੀ ਆਵਦੇ: ਖੋਇ ਨੇ ਦ ਕਢ੍ਹਿ ਦੇਨੇ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ। ਅਉਤ
ਘਨ: ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੇ ਬਹੁਤੇ ਸਾਥਹੀ। ਅਜਿਤੰ ਬਚੇ ਹੈਂ ਜੋ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਕੇ ਸੇਵਕੀ ਭਏ ਹੈ ਸਾਧ। ਸਾਧਿੰ ਦਾ। ਕਉ: ਨੂੰ ਓਨਾਂ। ਪੂਰਾ। ਘਾਇਆ।
ਤੂਰ: ਸਬਦ ਦਾ।੯।੧।ਮ:੫। ਸਿਰੀਰਾਗਿ ੦ ਏਕੋ ਹਰਿ ਏਕਾ। ਏਕਸ ਕੀ ਤੇ ਘਾਹ
ਏਕ ਅਕਲੀ ਪੂਰਨ ਭਏ। ਜਸ ਸਹਿ: ਜਸ ਕਰ ਕੇ ਹਾਂ। ਧਾਨੇ: ਧੰਨੂ। ਕਰਦ
ਨੇ ੦ ਗੁਰ ਦੀ। ਸਹਜਿ ਬਿਚਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਛੇਦਾ। ਗਿਆ ਨ ਰੂਪੀ ਚੇਦੁ ਚਾਨ੍ਹ
ਆਤੋਂ: ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟਿਆ। ਜਦੇ ਹਰ ੦ ਆ ਦੂਰਾ ਹਾ। ਏਭ ਰੇ ਭੂਰਾਂ ੦
ਸੇਭ ਦੇਰਿ ਦੇ ਰੂਪੀ। ਛੇਦਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਧਿ ਆਏ ਧਿਏ ਹੈ ਤੇ ਟਲਆ ਏ ਕਾਮੁ
ਦ ਗੁਣਾਂ ਦੀ। ਸਬਦ ੦ ਨੂੰ ਦ ਰੂਪੀ। ੯।੨।ਮ:੫। ਸਧਿ ਆਈ: ਧਿਆ ਉਹ
ਹਾਂ ਸੇਵੀ: ਸੇਗ ਏਦ ਸੇਗੀ ਲੋਕ ਦੇ ਤੇ ਪੂਲੋਕ ਸਾਥੀ। ਤਰਾਂਈ: ਤਰਾਉ
ਨੇ ਹਾਂ ਦ ਤਰਾਈ ਹੈ ਭਾਈ। ਸੇਗ ੦ ਅੰਬੇ ਤੇ ਅਰੋਗ। ਸਿ ਮਾਰਿ ਸਿ ਮਾਰਿ ੦
ਕੇ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਭੀ। ਲਾਗੋ। ਸਾਧੂ ਤੇ ਹੋਰ ਤੇ ਰਹਿ।੯।੩।ਮ:੫
ਸੇਗਾਤ੍ਰਿੰ ਕਰਿਆ ਸਿਮਰਿੰ ਤੋ ਮਨ ਨਹਿ: ਮਨੁ ਦਾ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਗੁਰਦੇਵ
ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪੂਜ ਮੈ ਤ ਜੋ ਹਰਿ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੇਹੋ। ਛਾਰਾਂ ੦
ਚੰਗਾ ਲੇਖਾ। ਸੋਹਾਗੁ: ਆਨੰਦ ਦ ਪਤੀ।੯।੪।ਮ:੫। ਛੇਦਾ। ਧਿਰਦੀ
ਆਗਿਆ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ। ਸਉਕਨੁ ੦ ਕਬੁ ਧੀਰੁ ਪੀ। ਕੰਤ ੦ ਜੀਧਰੁ
ਧੀਨੋ। ਛੇਦਾ। ਪ੍ਰਿਅ ਨੇ ਸੀਗਾਰ ਕੇ ਸੋ ਗਾਇ ਕਰੀ। ਤ ਧਤਿ ੦ ਤਿਸ
ਰੂਪੀ। ਪ੍ਰਿਅੰ ਦਾ ਨੇ। ਛੇਦਾ। ਸੁਖ ਸਹਜੁ ਇਸ ਘਰ ਕਾ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਅ
ਉਤ ਸੁਖ ਪਾਈਏ ਧੀ: ਦਾਸੀ ਹਾਂ ਪ੍ਰਿਅ ਦੀ ਖਿਜਮਤਦਾਰ: ਸੇਦਾ ਹੁਲੀ। ਪ੍ਰਿ
ਅ ੦ ਨੂੰ ਫੂਲ ਤੁ ਪਾਏ: ਫੂਲ ਪਾਏ ਕਾ ਫੂਲ ਦੇ ਦਾ ਲਾਦੇ: ਲਗੋ ਹੈ ਇਸੇ
ਜੋ ਦ ਏਕ ਨ ਦ ਸੇ। ਕੁਲ ੦ ਸਤ ਸੇਗ ਰੂਪੀ। ਦਿਤ ੦ ਹਾਂ ਕਿਤ ੦ ਨੂੰ ਆਅ
ਨਾਥ ੦ ਅਨਕ ਰ ਤੇ ਗਰੀਬ ਤ ਨਕ ਹਿਅ ਰੁ ਕਿ ਸਾਨੀ ਘਾਣੇ ਕਰਿ ਹਾਂ ਧਕ
ਹਕੇ ਚੁਪੀ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਤੇ ਰਾਣੀ: ਸੁਖਦਾਈ। ਛੇਦਾ। ਜਬ ਧੀ ਤਿ ਸੁਸ
ਜੋ ਨੂੰ ਸੁਖ ਲਾਰਾ: ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਕਾਰ ਹੋਇਆ ਤਬ ਸਹਜ ਸੁਖ ਕੀ ਤੇ ਮੇਰਾ
ਧਨੁ ਤਾਪੇ ਕੁ ਸੋਹਾਗਾ: ਸੋਹਾਗੁ ਹੋਇਆ। ਤਾਸ: ਤਾਸੂ ਨਾਲੁ।੯।੫।ਮ:੫।
ਪੀਠ ਕਾ। ਅਧਾਰ ਦੇ ਸਾਸਿ ਕੁ ਧੰਧੀ ਕੇ ਲਖ ਫ਼ਕ ਹੋਏ ਸੇ ਸਾਧ ਧਾਰੀਆਂ
ਮੇਦ ਫ਼ਤ ਦੇ ਹੋਏ ਨਸੇ ਸਾਣੇ। ਤਿਸ ਕ ਧਧੀਰ ਦਾ। ਤਿਨਾ ਨਰਾਂ ਦੇ ਆ ਥੋ ਸੋ
ਸਿਕੁਟੀ: ਤਿਰੁਕੀ ਦ ਤਿਨਾ ਕੁਣਾ ਰੂਪੀ। ਕਰੂਰ: ਖੋਟੀ। ਤੂਨਾ ਰੀ: ਪਤਿ ਕੀ

ਕੁਸੀ॰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਿ ਤੇ ਪਿਰਨਾ ਉਪਾਈ: ਕਰੀ ਹੈ ਉਨਿ॰ ਕੁਬੁਧੀ ਨੇ ਰਖੁੰ॰
ਹਾਰੇ ਠਗਉਲੀ: ਠਗਬੂਟੀ ਜੋ ਹਿਆ: ਦੇਖਿਆ ਦ ਮਾਰਿਆ ਦ ਮੋਤਿ
ਅਹੋਂ ਸ੍ਰੇ: ਤੇ ਨਾ ਅਨੁਦ ਜਨਮ ਸੋਹਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਿਰਦਨਾ: ਪ੍ਰਾਸੁ
ਤਾ ਤੀਰਥ॰ ਭੀ ਤੇ ਧਰਨਾ: ਧਰਤੀ ਸਰਨਾ: ਸਰਨੁ ਭਏ ਆਇਆਂ॰
ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿ ਅਹਉ ਮੈ॰ ਕਰਿ ਅਰਖਾਧਾ: ਪਾਠ ਚ ਨੇ ਸੀ ਦੀ ਬੀੜ ਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਮੂਰਖ ਪਾਠ ਪਹਿਲੀ ਬੀੜ ਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਮੂਰਖ: ਮੂਰਖ ਤੇ
ਮੂਰਖਾਂਧਾ: ਮੂਰਖਾਂਦ ਅਧਕੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਦੇ ਨੇ ਮੂਲਸੁ ਆਸਾ ਭੁਖੀ
ਨੂੰ ਖਾਧਾ: ਖਾਇਲਿਆ ਹੈ ਰਾਖਾ: ਰਖਿ ਲੇਵਿਹਾਂ ੮੬। ਮ: ੫ ਹਿਰ
ਸੁਆਮੀ ਤਵ ਸਰਧ ਦੁਖ ਹੋ ਦੇ ਪ੍ਰਾਨੀ॰ ਆਂਦ ਦਾ ਧਤਾ ਸੇ॰ ਹੈ ਅਲਾਵੰ॰
ਲਏ ਹੈ ਰਜਾਇ॰ ਮੇਹੈ ਗੋਹਦ ਤ॰ ਹਰਿਆ ਚਿਤਵਨ: ਚਿਤਾਰਦਾ ਸ
ਹਿ: ਜਾਦੀ ਹੈ ਪੂਰੇ॰ ਦੀ ਟੇਕੁ: ਸਰਣਿ ਕਰਿ ੮੭। ਮ: ੫ ਹਰਿਆ
ਹੋਏ ਗਣਾ ਕਰਿ ਅਲੁ॰ ਪਾਪ ਤੇ ਦੋਖ: ਦੋਖ ਭੀ ਪਾਈ: ਜਾਹੀ ਕਿ
ਸੁਦਿਨੁ ਦ ਪਾਦੈ ਜਾ ਦਿਨਾ ਉਪਦ੍ਰਹ: ਉਪਦ੍ਰਵ ਦਾ ਪਾਵੇ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਭੀ
ਸ੍ਰਗਾਰ॰ ਦਿਸਨਾ ਦਾ ਗਾਤਿ॰ ਕਾਰੇ ੮੮। ਮ: ੫ ਹਾਰੇ॰ ਹਰਿ ਕੂ ਛੇਦ
ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਆਧਾਰੇ: ਤੁਝੈ ਹੈ ਸੇਦ॰ ਕਰਿ ਜਾਵਹਿ॰ ਕੁਛ ਸਿਰਾਣੁ ਆਈ
ਦ॰ ਹੇ ਅਨੰਦੀ: ਅਨੰਦੁ ਦਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਜਾਪੀਐ: ਜਪੀਏ ਦਾਸੀ ਐ:
ਦਸ ਦਾ ਹੈ ਸਭ॰ ਜੀਦ ਸਹਜਿ ਮੈ ਮਨਿ॰ ਮੈ ਪੂਰਨ॰ ਹੈ ਸੇਦ ਕਾ॰ ਪੂ
ਦੂਖਨ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਸ੍ਰਗਨਾ ਨਹੀ ਦ ਕਾਨ ਕਰਿ ਗਹੀ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ
ਜਾਈਐ: ਭਾਂਦੈ ਰਿਦੇ ਜਾਈਐ ਦ ਕਦੇ ਭੀ ਜਾਂਦਾ ਕਰੇ॰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ
ਹਰਿ॰ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੀ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਦਾ ਕਾਰਿ ਤੈ ਰਾਜਿ: ਸਰਧਾ ਦ ਸਚਾ ਦ ਪੂ
ਜੀ ੮੯। ਮ: ੫ ਦੂਖ: ਆਗਿਆਨ ਤੇ ਛੇਦਾ ਮਨ ਕਉ ਹੈ ਅਸਰ
ਲ ਸੁਖਾ ਕਉ: ਨੂੰ ਦੇ ਤੇ ਪਾਇਓ॰ ਹੈ ਸਰਣਾਈ॰ ਕਰਿ ਅਗਾਹਿ॰
ਤਿ ਸਨਾਰਧਿ ਸਭ॰ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਤੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰਾਂ ਦਾ ਤਿ॰ ਨਾਮੁ ਦੀ ਬਾ
ਨੇ: ਸਤ ਸੋਗ ਦ ਸਰੂਪ ਅਮਾਨੁ: ਆਦਰੁ ਜੇ ਗੁ ਰਾਖੇ॰ ਦੁਖ ਤੇ ਰਾਖੇ:
ਚਖਾਈ ਹੈ ਦ ਚਖਦੇ ਹਾਂ ਪੂਜ: ਪੂਜੇ ਹੈ ਸਗਲ॰ ਦੇਦਨਾ ਦ ਪਦਾਰਥੁ
ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਜਾਚਉ ੯੦। ਮ: ੫ ਪੀਠ ਕਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤੁ
ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਿ ਚੰਗੇ ਜੋ ਹੈ ਵਸਤ ਸੋ ਸੁਕਨੇ ਪਾਏ ਤਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥੀਏ
ਪਰੋਂ ਕਰਮੋਂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਏਹੁ ਸਭ ਕਛੁ ਸਾਡਾ ਹੀ ਹੈ ਇਨਾ ਕੇ ਤਾਂ
ਦਨਹੀ ਕਿਸ ਸਾਂਮ ਹੂਏ ਹੈ ਤੂੰ ਹਉ ਤਰਕ ਪਾਇਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਂਨੂੰ ਭੀ ਪੁਤ੍ਰ ਬਖਸੋ ਤਾਂ ਗੁਰ ਕਹਿ
ਆ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਉਨਾ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਆਖੁ

ਛਕਾਂਉਤਿਨਤੇਉਰਧਮੁਖਸਭਹੁਤਾਹੋਵੈਗਾਜੋਮਾਤਾਜੀਰਖਮੈਂਚਤ੍ਰਕੈਧਰਦਾਨੇਲੇਕੇਗਏ
ਬੀਰੂਗਰੂਕੀਮੈਂਤੋਆਖਿਆਸਦਿਆਗੁਰੂਕਿਆਨੂੰਕਈਭਾਜਨੂੰਪਾਈਏਤੇਉਰ
ਆਣਿਕਾਹਿਆਜੀਏਰਧਾਤਭੁਈਏਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਭਾਈਜੀਪੀਜਪਕਾਏ
ਕੇਮਿਸੀਅਰਟਿਆਂਲਸੀਨਲਵਾਤੇਸਿਰੂਚੁਕਕੈਲੇਜਾਂਉਤਾਂਪ੍ਰਸਿਨਹੋਏਗੇਤਾਂ
ਮਾਤਾਜੀਉਨੇਹੀਕਰੀਭਾਈਸੁਤਾਜੀਨੇਮੀਰੂੰਪੀਰੀਦਾਖਾਉਦੁਏਟਾਗੁਰੂਜੀ
ਅਕਸੀਮੈਂਚਾਕਿਸਿਆਤਿਸਪੁਕਰੇਹੈਂਤਾਜਾਹੈ॰ਬੁਤੇਜੀਦਾਰੂਪਹੋਕੇਂਉਪਜਿ
ਆਹੂਰਾਜੀਦਨਸਿਜੋਗ:ਮਿਲਕੇਚਿਰਜੀਦਨਦਲੋਂਦਜੀਦਨਦ
ਲੇਸਿਜੋਗੁ:ਮਹੁਰਤੁਮੇਉਪਜਿਆ॰ਇਆਂਹੋਏ:ਗੁਰਦਿਗਾਸ:ਅਨੰਦ
ਹੋਯਪੁਰਕ:ਆਪੁਕਾਲੇਖਦਫੇਰ।ਪ੍ਰਾਰਿਕਾਲੇਖਜੋਸਭਮਾਹਿਹੋਲਿਖਿਆ
ਸੀਪੰਨਸੇਪ੍ਰਗਟਿਭਇਆਗੁਰਕੀਪੈਂਦਰੂਪਹੋਕੇ।ਹੁਕੀਮ॰ਕਰਿ।ਸੇਗੁ॰
ਨਾਹੋਏਨੇਦਾਂਗੁਰ॰ਤੀਸਰੀਪਾਤਸਾਹੀਪਾਂਏਜੇਹੇਅਨੰਦੁਨਾਮੁਸਬਦਸੇ
ਤੀਆਂਗੀ।ਕਥਾ:ਗੀਤੀਹਰਿ॰ਨੇਗਰਾਰੂ॰ਤੂਪਕਾਈਘਤੇਨੁਹਾਰਪਾਏ।
ਏਕਲਿਕ:ਇਕਾਂਦੇਖੇਇਕਦਨੂੰਆਣ॰ਤੈਸੇਹਮਜੀਰਾਖੇਹੋਕੇਨਿ:
ਨਾਨਕਪ੍ਰਭਪਥੁਰਾਜੀਤੁਠਾ॥ਕ੍ਰਿਪਾਲਭਏਤਾਂ॥੧੦੧॥ਮ:੫॥ਤਾਬ॰ਹਰਿ
ਗੋਬਿੰਦਨੂੰਦਸਾਤਾਅਰਦਾਸਿ:ਇਛਿਆਦੇਅਰਜਾਪਹਿ:ਪਾਜੇਪਾ
ਈ॰ਜੋਦਕਰੀਹੋਦੇਦ॰ਦੀਜੋਘਟ॰ਅਦਜਾਨੋਪਾਨੂੰਸਾਦਦਾ
ਦਾਰੂ॥੧੦੨॥ਮ:ਕਾਲੀ।੧੯ਦੀਦ:ਦਾਰੂਏ:ਮੁਲਾਜੇਰ॰ਤੂੰਹੈ।ਛੇਦਾ
ਜੀਉਪਿੰਡੁਸਭਕਿਛਸਭਿਦਾਤਿਸਤੇਰਾਹੀਹੈਦਜੀਉਪਿੰਡੁਸਭਿਤਿਸ
ਜੀਦਦਾਹੈਜੋਸਭਕਿਛਤੇਰਾਹੈ।ਜੋਮਾਰਾਸਾ।ਛਿਦਾਜੋਨਿਮਾਣੇਦਾਮਾਣ
ਹੈ।ਦਸ॰ਮਨਕਾਰਿਆਅਨੂੰਹੋਰੁਤਿਸੁਨਾਕਾਥ:ਕਚਾਹੋਗਏਟਜੀ:ਮਿਲ
ਸੀਤਿਨਾਕਾਲਾਜੋ।ਰਜਾਏ:ਰਜਾਏਦਿਖੇ।ਆਈਏ:ਆਇਆਂਹੋ।
ਪਾਈਏ:ਪਾਈਦਾਹੋਪਾਏਪਾ:ਬੀਰਦਾਜੇਤੇਖੁਪਾਪਰ:ਅਜਗਾਦਾ
ਪੰਨਾ॥੧੦੩॥ਸੁਖਾ॰ਨਾਅਾਪਣੇ॰ਇਕਦਾਰੀਨਾਆਖੇ।ਲਾਗਨ:ਪਨ
ਦਾਜਿਸ॰ਦੇਹਰਿਨਾਹਿ॰ਹੋਸਭ:ਤੇਸਭਿਦਾਸਰੂਹੈਂ।ਸੁਗ:ਸੁਗਾਮੇਂ
ਸੋਨਿ:ਅੰਤੁਪਰਕਰਨੂੰਕੀਰਿਗੇਹੋ।ਸਿਰੋ:ਸਿਰੂਕੀ॥੧੦੪॥ਮ:੫॥ਸਾਈ:
ਸੁਆਮੀ।ਪੈਤੇਰੀ:ਰੰਚਕਮਾਤ੍ਰਭੀ।ਮਾਏ:ਹੇਕਾਈ।ਹਤ:ਸਭਪਏਦਾ:
ਜੋਦਾਜਾਪਨੇ:ਜਪਨੇਕਰਿ।ਪਿਦਰ:ਰੰਚਕੁਮਾਤ੍ਰਭੀ।ਰਾਮਿ:ਗਲਿ
ਪਨੀ॰ਦੀਸੁਖੀਹੁ:ਸੁਖਹੀ।ਮਾਏ:ਹੇਕਾਈਤਿਸਸੁਖਦੀਨਕੀਮ॰
ਤਗਣੀਦੀ।ਨੈਣਿਪਸਿਦੇ:ਨੇਤ੍ਰਾਂਕਰਿਦੇਖਿਆਹੈਦਨੇਤ੍ਰਾਂਕਰਿਦੇਖਿ
ਦਾਹੈਦਾਨੇਤ੍ਰਾਂਦੇਪਸਿਦਆਇਆਹੈਜਾਇਤੇਪੇਖਕੇ।ਸਿਤਾਰੂ:ਮੋਹਿਤਾ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਕੀ: ਸਭ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਬਾਹਿਰੇ ਨੇ ਮੈ ਸਾਰੂ ਸੈ ਪੂਰਨ ਤੂੰ ਤੇ ਵੇਰੇ ਹੈ
ਦਾ ਮੈ ਸਾਰੂ ਸਭ ਤੇਰੀ ਕਾਂਣ ਤੇ ਜੋੜਾਇਆ ਹੈ॥ ਜਾਹਿਰਾ: ਕੁਦਰਤਿ ਤੁਮਾਰੇ
ਦਾ ਸਕਤੀ ਆਂ ਕਰਿ ਦਾ ਪੂਰਣ ਤਿਸ ਨੂੰ॥੧॥ ਪਾ ਮੈਉ ੨: ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਣ ਜੀਉ।
ਆਪ ਹਿਤੁ ਤੇਰੇ ਨਾਲ॥ ਟੇਕ॥ ਹੇ ਸਾਨ ਹੈ ਨਾਥ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਮੀਤੁ: ਮੀਤ
ਦਾ ਤੈ ਕੁਲ ਧਿ ਹੁਲਾ ਨੂੰ ਆ: ਤੇ ਖਾਲੀ ਜੋ ਹੈ ਨ ਵਿਸਰਾ ੨: ਸੁਣਿ ਹੁਣਿ ਕੇ ਜਾ
ਸਦਾ ਮੈ ਤਨ: ਦਾਸਾ ਦਾਸਾ ਸਾਕਾ ਇਆ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਗਾਉਣ: ਸਨ
ਗੁਮਰ ਹੁਣ ਤਿਨਾ ਨੂੰ: ਤਿਨਾ ਦਾ ਕਉਣ॥ ਚੁਰਾਹੀ ਹਾਲੁ॥ ਹਿਰਿਆਉ:
ਹਰਿਆ ਤੁਸਾ ਸਭ॥ ਹੈ ਰਦ ਸੋ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਆਂ ਨੂੰ ਪੇਰ ਦਾ ਹੈ ਕਾਣ॥ ਸਾਰੇ ਤੇਆ
ਪਏ ਹੈ॥੧੦੬॥ ਮਃ ੫॥ ਵੋਕੁ: ਪਦਾਰਥੁ ਹਿਰੰ: ਇਕੋ ਨਾਮ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਮ
ਨਾਮ ਰਸਿ ਤੇਤ ਪਾਰਿ ਹਾਰ॥ ਨਾਦਾ ਤ: ਬਖਸਾ ਸਿਕਾਰਿ ਮੈ: ਮੇਰਾ
ਸਿਰੁ॥ ਹਰਿ ਸਾਚੁ॥ ਨਾਲਾ ਦੇ ਹੈ ਅਲਾ: ਦੇਦੇ ਦਾ ਦੇ ਹੈ ਅਲਾਂ॥ ਮੇਰ
ਖੂਾਦ ਹੈ ਰੇ: ਦੁਹਿਦਾ ਰਾਜਿ ਦਾ ਧਨ ਉਣਾਦ ਸਾ ਇ॥ ਜੋ ਰਾਮ॥ ਨ
ਮਜੋ ਪਭੁ ਰੂਤਾ ਹਿਆ: ਭਾਣੇ ਹੈ ਅਕਥ॥ ਨੂੰ॥੧੦੭॥ ਮਃ ੫॥ ਕਿਨੇ ਹਿ
ਆ: ਕੇ ਸੂਾ ਹੈ ਜੋ ਹਿਆ: ਜੈ ਸੇ ਹੈ ਨਿਹਾਲ॥ ਜਿਨਾ ਪਾਇਆ॥ ਦ
ਨਾਮਨਾ ਦੇ ਪੇ: ਦੇਦਾ ਪੂਰੀ ਨੇ ਆਪਿ॥ ਹਰੀ ਤੇ ਸਗੁਮੇ ਭੀਮਨਾ ਨੀਮੇ:
ਜਾਹੀ ਏਹੀ ਸਾਹ ੨: ਸੁਜਸ ਦਾਸਾ ਲੋਚਾ: ਇਛਿਆ॥੧੦੮॥ ਮਃ ੫॥
ਸਿਰਛਤ: ਚਰੂ ਦਾ ਤੀ ਤਿ ਸਜੇ ਸਾਨ ਦੂਰਿ॥ ਕਬਿਮੇ ਸਾਰੀ ਏ:
ਸਾਰਿਆ ਨੂੰ ਤਿਸੁ॥ ਨਰੂਨਾ ਭਾਣਿਆ: ਭਾਣੇ ਅਨਸਾ ਰੂਤਾ॥ ਰ: ਜੁ
ਗਾਜੁ ਗਾਮੈ ਦਰਸ॥ ਦੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਸਾਡੀ॥੧੦੯॥ ਮਃ ੫॥ ਗਾਫਲ॥
ਤਾਕਾਰਿ ਦਾ ਤਾਈ ਨੇ ਗਾਹਿਲਿਆ: ਉਨਮ ਤਿਦ ਪਕਾਤੂ ਲਿਇਆ
ਇਤ॥ ਗਾਫਲ ਤਾਕੂ ਪੀਛੇ ਦਾ ਦਹਿਦਿਆ ਦਰਸ: ਰੂਤ ਰੂਤੇ ਨੇ ਦੇ
ਮਨ॥ ਕਾਰਿਦ ਹੇ ਮਨਾ ਜਿਰੀ ਮੈ: ਜਿਰੁ ਕਰਿ ਮੂਇਆ: ਮੈਦੇ ਦਾ ਤੂ
ਮੈਦੇ ਹੈ ਮਰਿ ਮਰਿ॥ ਕੇਦਾਰ ਦਾ ਰੂਦ ਸਿਤੁ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਮਾਲ
ਨੂ: ਮਾਲ ਸਾਭੁ ਦਾ ਨਾਦਿ ਦਾ ਮਾਲ ਹੁਣੀਆਂ ਛਾਰੂ॥ ਹੈ ਦੇਗਾ ਤੇ ਏ ਧੋ ਮਿਸਾ
ਰਿ॥ ਏ ਸਾ ਕੇਲਾ ਲੇਖ: ਏਹੁ ਦੇਦਾ ਮੈ ਲੇਖੁ ਆਪੇ ਹੀ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ:
ਪਮਾਤਮਾ ਨੇ ਏਹੁ ਲੇਖ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਿਆ ਹੈ॥੧੧੦॥ ਮਃ ੫॥ ਕਾਹੇ॥
ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਾਰਣੀ ਮੈ: ਗਰੁ ਧਕਰੀਏ ਆ ਪਾਰ॥ ਜਿ ਮਕਰਿ ਤਰਬੀ
ਮੈ: ਤਰੀਏ॥ ਟੇਕ॥ ਤੇਰੀ ਹੈ ਧੀਰ॥ ਧੀਰਿਆ ਹੈ ਜੀਸਾਲ: ਧੀਏਤੀ
ਦੇ ਧੀਏ ਹੀ॥ ਤੇਰੇ ਕੀਰਤਨ॥ ਦਾ ਧਨੇ: ਧੀਨ ਹੈ ਪਛਾਣਿਆ: ਪਛ
ਦੇ ਦਤੇ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸੁਖ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮ ਹਿ ਕੇ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਏਕੁ ਹੈ
ਆਸ: ਬਾਹਰ ਤੇ ਅੰਤਰ ਦਾ ਆਸੂ ਕਰੀ ਤੇ ਪਉ ਲੇਕਦਾ ਜੀ ਅਰੇ: ਜੀ
ਅਮੈ:॥੧੧੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜਾਣਿ॥ ਤਾ ਕੇ ਇ॥ ਦਾਸੁ ਦਕੀ ਤਾ ਛੇਦਾ ਸਭ: ਨਿ
ਜੈ ਕਰਿ ਸਚਾ ਸੋਇਆ ਸਾਰਿ॥ ਹੈ ਸਹਾਈ: ਸਹਾਈ ਤਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਲੋਗ: ਜਾ

ਨਹੋਜੋਗ। ਹੈਂ ਸਭਨਾਂਦੇ ਸੁਭਦੇ। ਅਨ: ਹੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਈ। ਨ ਧਾਰ੦ ਹੈ ਜੋ।
ਅਰਜਿ੦ ਗਰ ਕਰੁਪਾਂ ਤਪ ਤਲੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ [illegible] ਰੂਪਾ ਛੇਦਾ।
ਸਹਜ ਸੁਖਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੇ ਘਣਾ। ਪੂਰਾ: ਪੂਰ ਕਰਿਕੇ। ੧੧੨। ਮ:੫।
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੋ। ਹਰਿ੦ ਤੇ ਰੰਗ। ਅਨਦਿਨ। ਮਿਲਾਹ: ਮਿਲੋ੦ ਤੇ ਕਰੀਏ
ਹਰਿ ਦੀਆਂ ਕਥਾ ਦੀਆਂ ਤੇ ਛੁਟੀਆਂ। ਲੋਕਾਣੀਆਂ: ਲੋਕਾਂ ਦੀ। ਨਾਮ੦
ਨਤੇ ਮਜਿ ਸਾਰੁ੦ ਦਾਤੇ ਸੁਣਾਏ ਕਿਉ ਦਿਨਸਣ: ਨਾਸੁ ਹੋਣੁ [illegible] ਮੁਖ੦ ਤਿ
ਸੈਂਦਾ ਛੇਦਾ। ਕਲਾਂ ਦਾ ਦੁਖ ਸੋ ਦੁਖ ਦੇਣ ਦਾ [illegible] ਜੋ। ਕੇ: ਦੇਦ। ਨਾ। ੧੧੩।
ਕਸ: ਕਮੇਲੇ ਆਰਿ ਕਦੇ ਖਾਂਦੇ ਜਨ ਕਸਹੀ। ਮਿਲਿ੦ ਕੇ ਧਾਵਨੁ ਮੂੰਹਿ:
ਦੂਰ ਕਰੌਂ। ਤਾਂ ਤੇ: ਤਿਸ ਕਰਿ। ਤਸਕਰਾ: ਕਾਮਾਦਿ ਚੋਰੁ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਜੋ ਧ੍ਯਾਇ੦ ਸੇਰਵੀ ਧੀਰੁ ਪੀ। ਲੇਹੁ੦ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੁ ਕੇਹ ਤੁਸੀਂ ਤੇ। ਸਰਣ੦ ਸਤਗੁ
ਰੂਪੀ। ਸਉਦਾ੦ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਤੇ। ਦਪਾਰਉ: ਖਰੀਦ ਉਂ ਦਿਤ੦ ਕੁਏ। ਕੇਲ:
ਦੇਪਾਤਿ: ਪੜੀ ਕਵੇਤਿ ਨਾ ਦੀ ਦੁਧੀ ਦਾ ਦਿਖਾ। ਕਰਿ ਸੀ ਪਤਿ ਕੁਏ ਤਿਸਕੀ
ਧੁਪੀ ਹੋਈ ਆ ਮਲੀ੦ ਕੁਏਹੈਂ। ੧੧੪। ਮ:੫। ਛੇਦਾ। ਹਰੀ ਦਾ ਕਰਾਇਆ
ਉਦਾਸ ਕੀਆ। ਕਲਨ ਸਿਮਰ ਨਦਾ੦ ਏਹੁ ਅਸਾਂ ਦਾ ਏਹੁ ਅਗੇ ਲਗਾ ਸੁ
ਆਂਧ ਸੋਂ ਜਪੇ ਜਪੁ: ਜਪਨੁ ਜਪ ਕੇ ਹੋਆ ਜੀਦ ਨਾ ਇਹੁ ਸਾਨੂੰ੦ ਗੁ
ਣਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਾਧ ਨੇ ਕਰਿ ਲੀ ਨੇ ਸਚੁ ਹੁਕਮ ਦਾ ਲੇ ਰਜਾਇ ਨੇ। ਸ: ਜੇਈ
ਅਹਿ੦ ਰਾਹੁ ਕਰਿ ਤੇ ਜੇਹ ਧਾਕਰਿ। ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਧੂਲੀ ਵਿਰ ਪਾ ਧਾਰੀ ਤੇ ਗੁ
ਰੂ ਮਿਲੇ ਆਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਨੇਮ ਨਿਵਾਹਿ ਕਿ ਨੇਮੁ੦ ਨਾਮ ਤੇ ਸਾਧਨ
ਦਾ ਧਨ੦ ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ। ਉਹ ਇਹੁ। ਸੰਤ੦ ਹੈ। ਅਮਿਤ: ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾ
ਹੈ। ੧੧੫। ਮ:੫। ਸਹਿਲਾ੦ ਸੇ ਧੇ ਤੇ ਆਰੋਗੀ ਦੇ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ ਕੀ
ਭਾਗਾ: ਭਾਗੇ ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਗ ਤਾਰਾ: ਧੰਨ ਛੇਦਾ। ਸਗਲ [illegible] ਕੁਰਨ ਕ
ਰਾਦਨ ਹਾਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ: ਹਰੀ ਜੁ ਆਮੀਹਿ ਅਦਰ ਕੁ੦ ਜੋ ਕੋਈ ਏ
ਦੇ ਤਕਾਦ ਤਾਕ: ਤਾਂ ਕਿਸ। ਸੇਦ ਕਰਿ ਮਹਾਂਸਤੀ ਪਾਈ ਸੋ ਤਾਂ ਛੇਦਾ
ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਸਾਟਿ ਕਰਿ ਸੁਖਤੀ। ਸਹਿ੦ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਭੀ ਪਾਈ ਏ।
ਦਾਨ: ਦਾਨ ਹੋ। ਨਤੇ: ਤਨ ਦੇ ਵਹਾਹੁ: ਦੁਰਮਾਹਾ ਸਾਨਾ। ਨਾਮ੦ ਦਾਤੇ ਰਿਦ:
ਰਿਦੇ ਮੈਂ। ੧੧੬। ਮ:੫। ਛੇਰਲੀ: ਚੇਲੀ ਕਾਛੀ ਮੈਂ: ਕਧਾ ਦਾ ਹੋ ਮੁਤਾ:
ਧਹੁ ਤਾਂ ਛੀ। ਧਨੇ: ਧਨੁ ਏਹ ਜਮਰਲੀ ਹਮ ਆਮਨੀ ਆ: ਮੰਨੀ ਹੋ ਉਜਲੀ੦
ਕੁਈ ਹਾਂ ਗਨੀਆ: ਗਿਨੀ ਦੀ ਹਾਂ। ਵਾਹੁ੦ ਤੇ ਅਨੰਦ ਮੇ: ਰੂਪ ਕੁਏ ਹਾਂ ਨਾਉ
ਧਧ ਤਰੇ ਆ ਆਣ ਕਰੀ ਗਦ ਤਜੇ। ਨਾ ਦਾ ਰੁ੦ ਤੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋ ਨਾਉ
ਜਿਸੁ ਦਾ ਮਾਣ ਕਰੀ ਰਾਤੁਲ ਹੋ ਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਕਰਿ ਮਾਣ ਕ: ਸੁਣ ਦਾ ਦੇ ਤੇਰੀ
ਗਾਰੀਆ ਨਾ ਧ੍ਯਾਇ ਤੇ ਭਇਆ ਹੋ ਰਜੀ੦ ਇਸ ਲੇ ਕੁਲ ਤੇ ਧਾਈ: ਇਧਾਤਿ
ਹੋਈ ਪੂਲੇ ਕਤੇ ਦਾ ਧਾਦ ਣੇ ਰਜੀ ਤਿਸ ਦੀ ਧੁਪੀ ਤੇ ਹੋਆ। ਸੀਤਾ੦ ਸੁਆ

ਮੀਹੈਂਗਰੀ॰ਨਾਰੁਦਰਹੁ: ਤੂੰਦਨੇਹਾਂਗਏਛੋਰਾਹਰਿਨਿਧਿਪਾਦੁਰੁਗੇਆਰੈ
ਰੁਣੀਤੇ।ਸੀਗਾਰੰ॰ਗੁਣੰ੍ਕਰਿਸੁਖਹਿ: ਸੁਖਮੈਹੋਵੈ।੧੧੭।ਮ:੫।
ਦਾਸਰੀ: ਦਾਸੀ।ਅਚਾਰਾ॥ ਕਰਤਬਾਰੀ॰ ਸਖੀਅਗਣੰ ਤੇਰੀਆ
ਮੈ:ਮੁਹੈਜੋਪੇਖ:ਦੇਖਾਮਨੂੰ॰ ਰੂਪੀਵਣਸਾਰਾਮ॰ਰੂਪਮਿਲੀਨੈ
ਤਗਮੈਆਣਯੰ ਰੂਪਦੀਆਂਤੇਦੇਖਣਾਦੀਗਲਹਿ: ਲਿਤਾਸਿਰੀ
ਰੀ: ਸਿਗਰੀਸਖੀ।ਤਪੇਲਾ: ਪਾਨਦਾਬੀੜਾਗਰੀ॰ ਸਰਪਰਰੂਪੀ॥
ਰਹੁ॰ ਸਨਮਕਾਰਣਪੁਰੀ: ਰਾਜਾਰੀਸਖੀ॥ ਚਜ: ਸੁਭਕਰਤਬ
ਤੇਗੁਣੰਰੂਪੀ।ਜਾਈ: ਜੋਈਅਛੈਦਾਸਨਾ ਚੀਰੂਪੀਅਪਾਰਰੂਪੀ
ਵਾਲੀਹੈਰੀਸਖੀ।ਲਣੀ॰ਹੈ।੧੧੮।ਮ:੫।ਤੀਗਣ: ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਸਰੂਪਤੇ
ਰੈਲਾ: ਰੈਲਣਾਸਨਾਮੈਂਦਾਤ੍ਰਿਗਾਤੁਲਨਾਦਿਸਮਾਮੈਂ ਰਉ: ਤਰਲ
ਉਹੇਸਉਲਗਾਹੈਰਾਮਾ: ਰਾਮਨਾਦੇਖੀਆ: ਦੇਖੀਜੇਹੈਜਾਣ੍ਹਾਦੂਟੇ:
ਹਟੇਹੈ।ਕਿਉ॰ ਕਾਮਣੇ।ਬੀਧਾ: ਬਧਾਹੈਆਰੈ।ਠਿਪ: ਠਹੇਸਖੀਆ॥
ਭੁਣੈਹੈ।ਦੇਖੀਆ: ਦੇਖੀਹੈਤੇ।ਸੇਵ॰ਕਰੈਸੇਵਕ: ਸੇਵਕਹੋਕੇ।
ਚੀਦਾ: ਦਾਸੁਹੈ।੧੧੯।ਮ:੫।ਛੋਡਾਸਹਜਿਸੁਖਦਾਅਨਿਦਹੋਆ।
ਗਾਉ॰ਨੂਕਰਿਗਰਹ: ਸ਼ਹਿਰਹਿ।੯।ਕਮਣਿਪਰਾਣਤੇਤੇਸਨ੍ਰ੧
ਦਗਰਸਨੂਹਾਰਕਾਮਣਦੋਆਪਨੇ॰ਤੇਇਕਦਰੀਨਾਅਖੋਸੁਮ
ਉ: ਲਾਭਦਪੂਜੇਸਨੁਦਸੁਆਦੁਪਾਇਆਹੈ।ਪ੍ਰਭੁ॰ਨੂੰ।ਸੰਗ॰ਤੇ
ਰਸਨਾ॰ਕਰਿਗਈਆ: ਦੂਜਾ।ਥੀਆ: ਹੋਇਆ।੧੨੦।੧੬
ਮ:੫।ਚਿਤਵਉਚਿਤਵ: ਚਿਤਮੈਚਿਤਵਉਮੈਜੋ।ਆਰੀ॰ਖ ਧਰਨੀ
ਹਰਿਨਾਜਾਚਕ॰ਤੇਸਨਛਡਿਕੈ।ਆਨ: ਹੋਰਤੇ।ਸਰਾਲੈਕਜਗ
ਤੇਮੈਂ।ਠਾਕੁਰ॰ਹੈਤਸੁਣੈ।ਉਨਹੁਬੈਸਹੁ: ਉਨਦੇਥੋਹਦੇਹਰਿਜਪ
ਨੇਹਾਂਤੇਅਪਕਾਲਮੈਖੋਜਨੰਨਾਖੋਜਾਦਉ: ਖੋਜਨੇਹਾਂਕਉ॰ਕੀ।
ਦੁਲਭਾਦਉ: ਦੁਰਲਭਤੁਕਾਰਿਪ੍ਰਾਪਤੇਲਾਇਆਹੈਦਕਉਮਹ
ਲਿ॰ਸੈਰਾਨਾਅਗਾਮਾ: ਦੇਦਤੂੰਤੇਬੀਅਗਮਹੈ।ਅਗਾਧਬੋਧਿ
ਸਦਾਬੋਧਆਉਕੀਮਤਿਤੇਪਰੇਹੈ।ਤਿਸਹਰੀਕੀਮਤਿ।ਕਿਜੇਪੁਕਾਰੁ।
ਪੁਰਖਕੀ: ਗੁਰੂਕੀਜਿਸੁਕਰਿਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖ: ਹਰਿਨਾਕ੍ਰਿਪਾਲ॰
ਸੇਧੁਾਨਾਕਰ॰ਤੁਥਸਗਰਾਦਉ: ਗਲਾਦੇਤੇਦਗਾਲਿਦਿਚੋ।੧੨੧।
ਮ:੫।ਜਾਗਸੁਦਰੀ: ਜਾਗਕੇਸੁਦੇਰੋ॥ ਦਜਾਗਕੇਸਦਾਰੂਸਦਾਰੁਗਾਰੀ
ਨੰ॰ਨਾਮਛਾਤੇ।ਹਾਰੀ॰ਹੋਏਹੈਂਸਬਿਸਾਰੀ ਰ: ਨੇਸੁਕੀਤਾਹੈਦਅਨਨਠ
ਸਿਕਰੇਦਾਬਿਸਾਰੀਹੈ।ਬਿਸਆਰੀ: ਬਿਸਾਰੀਖਾਨੂੰਕਪੇਗਣੀਜਾਣ
ਕੈ।ਆਧਾਰੀ: ਸੁਧਰਿਤੇਧਾਰੀਹੈਦਮੇਰੀਲੈਲੀਕਿ।ਦੁਖਣਿ।ਦੁਖੀਮੈ
ਕੀ।ਮਾਰਗਪੰਥ: ਜੈਸਾਕੁਮਾਰਗਮੈਪੰਥਹਰਿਦੇਨੂੰਦ ਮਾਰਗਾਦਿਖੋ

ਰਿਧੰਬਿਨ ਦੇ ਮਾਰਗ ਦੇ ਵਿਚ ਜੋ ਤੇ ਪੰਥੀ ਬਿਛੁੜੇ ਮੇਲੀ ਰਸਨਾਰੀ: ਰਸਨਾ ਕਰਿ
ਦੇ ਰਾਜਨਾਲ ਲਾਹੇਉ ਇਹੁ ਆਏ ਜੋ ਸੰਗਾਰੀ: ਸੰਗੁ ਹੈ ਆਦੇ ਹ ੦ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਦਾ ਉਰਧਾਰੀ ਹੈ ਇਹੁ ਜੋ ਸਿਤਰੇਨ ਪਾਦ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾ ੦ ਜੁ ਨਿਤ ਨਾਰੀ: ਨਾਮ
ਧਰੋ ੧੨੨ ।੧ ਓ ਆਸਾ ਮ: ੫ ॥ ਤੂੰ ੦ ਹੇ ਜੀਵ ਦਾ ਪਾਹੁਨ: ਪਾਦ ਹੋ ਤੋ
ਦਾਹਾ: ਦੋ ਦਿਨ ਕੇ ਦੇ ਚੀਸ ਦਿਨ ਕੇ ਦੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੇ ਅਸਨਾਹਾ: ਹੈ
ਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋ ਕਰ ਪਿਰੈ ਹਾਹਾ: ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਹਾਮ
ਕਾ ਪਦਾਰਥ ਲੁਭਾਈ ਏ ਦੇਖੁ ੦ ਦਾਹੇ ਜੋ ਸੋ ਮੇ ਜੋ ਹੈ ਦੇ ਦੇਖਿ ਐਸੇ ਹ
ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਚੰਦ ਉਰੀ: ਹਰੀ ਚੰਦ ਉਰੀ ਨਗਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਤੇ
ਉਚਾਨੇ: ਉਚੀ ਦੇਨੇ ਉਤਾਚਾਰ ੦ ਨੂੰ ਤੋਰਾਹਾ: ਕੁਰਣਾ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਕੀਤ:
ਕੇ ਦੇਉ ਵਿਰਕੇ: ਵਿਛੁਕਹੀ ਆਹਾ: ਜੈਸਾ ਦਾਹੇ ਐਸੇ ਪਦਾਰਥ ਚੁਕੀ
ਦਨਾ ਹੋ ਅੰਤ । ਜਲਦਾ ਕੁੰਤ: ਘਟਾ ਕੁਰਾ ਦੇ ਕੁੰਤ: ਪਾਣ ਕੀ ਕਿਪ
ਹੈ ਓ ਸਕਾ ਅਰਥ ਏਹੁ ਜਲ ਦਾਹਿ ਦਭੁਰ ਕਾਰਿ ਰਾਖੈ ਓਹੁ ਮੈ ਪਰਾਸ਼
ਦ: ਲੂਣ ਗਾਲ ਜਾਹਾ । ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਇਹੁ ਤਨ ਹੈ ਆਦਾਰੀ: ਆ
ਦੇ ਗੀਜ ਦਾ ਮੁਹੁ ਤਚ ਜਾਹਾ: ਅਧੀ ਧਕੀ ਚਲੋ ਜਾ ਮੇਰੇ ਮਾਨਿ
ਹੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਜਾਹਾ: ਦਾ ਸੁਆ ਓਟਾਹਾ: ਸਰਣਿ ਕਾਰਿਕੇ ੧੨੩ ਆ:
ਪਾਰਹਾਉ ਨਾ ਪਹਿਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਕਈ ਤਉ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਮਿਲਈ । ਮਿਲੇ ਤ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਪਾਈ ਤਾਂ ਓ
ਕਈ ਤਾ ਆਪੁ ਜਟ । ਪੁਠੀਆਂ ਬਾਤਾ ਤੇ ਕਈ ਸੀਧਰੀ: ਸੀਧੀਆਂ
ਜੋ ਅਗੋ ਕਹਾਂਗੇ ਦੇ ਪੁਠੀ ਧਿਤੀ ਜੋ ਜਾਰ ਕਾਰਤ ਸੀਧੀ ਚੂਹ ਆਵਾਹੁ
ਭਈ ਆਦੂ ਤ ੦ ਜੋ ਥੇ ਸੇ ਜਜ ਕਈ । ਭਏ ਅਧਿਕਾਰੁ: ਅਰਿਆਨ
ਰਤਨ: ਰਿਆਨਾ ਹਾਹਾ ਕਿਨ ਕਈ । ਹਕੀ ਹੋਈ ਆ ਕਿਰਪਨ: ਸੁਮਹਰਿਧ
ਨਦਲਾ ਟਈ: ਦਕਈ ਹਾਂ ਅਧਾ ਕਹੀ: ਕਦੇਲੀ ਸੇਦ ਈ । ਸੇਦਦੇ
ਹੈ ਆਫਕ । ਦੁਇ ਦੁਇ ਕੇ ਨਾਮ ਨ ੦ ਦੀ ਅਧਾ ਖਦਤੁ: ਸੁਹਾਗੀ
ਚਾਨਾ ਹੀ ਸੀ ਅਗੇ ਤੇ ਪੁਨਿ ਸੀਤੁਲਈ । ਸੀਤੁਲ ਹੋਈ ਜੋ ਦੇ ਕਈ
ਜੋ ਆ ਥੋਜੀ ਹ: ਜੀਧਾ ਕਦ ਦ ੦ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਦੇ ਕਦਰੁ ਅਗਮ ਤੁ:
ਤਿਨ ਕਾ ਲ ਦੇ ਮਾਨ ਤਨ ਕਾ ਕਰੇ ਦੇ ਦੇਦ ਤਿਆਂ ਤੇ ਧੂਹ ਮਾਦੇ ਕਤੇ
ਅਗਮ ਹੋ ਦਾਸ ਤੁ । ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸ ਮੈ ਦਾਸਾ ਨੁਈ: ਹੁ ਹਾਂ ੧੨
੦ ਮ: ੫ ਗਲਾਹੇ: ਨਾਮੁ ਭਗਤੀ ਤੇ ਟੇ: ਮਾਯਾ ਜਸਤ: ਜੋ ਸਤਦ
ਖਰਨਾ ਅਰੂਪੀ ਹੋਰਾ ਰੇ ਪਾਪੀ ਤੇ ਧਾਧਾ ਨਾਇਆ: ਨਾਮ ਦਲੇ ਰੂਪ
ਪਾਨੂੰ ਧਾਧਾ ਹੈ ਰੋਨਾਇਆ: ਕਿਨਾ ਦਿਖੇ ਕਰਜ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਨਾਲ ਆਏ ਕੇ
ਰਹਾਉ ਦੇਪ ਦੂਚੇ ਸੀਧੀ ਤੀਰੇ ਆਣੁ ਪਣੁ ਨਾ ਗੀਧ ਨਿਦ ਨ: ਗੀਧਦ

ਸਿਆ ਵੇਦ ਚਨੁ ਸੁਣਹਿ ਤੇ ਉਰਝਾਵਹਿ: ਫਸਨਾ ਹੈ ਦਲਗਨੁ ਲੈਂ ਉਧਰੁਣਾ
ਅਲਕਾਇਆ: ਆਲਸਿਆ ਨਾਲੇ ਚੋਰ: ਉਜਤਤਾ ਉਮਾਹਿ ਦ: ਉ
ਮਗਨਾ ਹੈ ਉਲਟਾਇਆ: ਉਲਟੀ ਰੀਤਿ ਤੇ ਪੁਰਕੀਆ ਆਖ੍ਯਾਨ ਪੇਖ
ਹਿ: ਅਲਖ੍ਯਨੁ ਬੁਖੇ ਹਰਿ ਕਾਇਆ: ਹਲੁਕਾਇਆ ਭਯਾ ਹੈ ਜਾਤੰ
ਕੈਥੀ ਕਪੇ ਤਾਂ ਵੁਹਾਇਆ: ਛੋਧਮਾਦ ਦਾ ਹੈ ਛਲੇਦਾ ਆਸਾਇ
ਆ: ਆਸਾਰੇ ਦਿਲਾਇਆ: ਫੁਟੇ ਹੈਂ ਭਗਤਿ ਨੁ ਟੇਕ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਇ
ਆ: ਨਾਮ ਦੀ ਆਹਿ: ਚਾਹਿ ਕੈ ਨਾਇਆ ਸੁਆਣ ਕੈ ॥੧੨੫॥
ਮਃ ੫ ॥ ਮਿਥਿਆ੦ ਵਿਸਿਆਂ ਦੇ ਸੋਗਿ ਰ: ਨਾਲੁ ਨਾਲ ਦਾ ਦੇ ਸੋਗਿ:
ਸਮਹੁ ਦੇ ਸੋਗਿ ਛਲੇ ਦਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿ ਬ੍ਯਾਪੇ ਹੈ ਜਾਨੇ ਜਾ
ਸੁਹੈ ਬ੍ਯਾਪਿ ਕਰਿ ਆਪੇ: ਅਧਿਯੋਗ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋਕੇ॥
ਕਾਚ: ਕਚੀ ਤਨ ਰੂਪੀ ਗਵਿ ਆਪੇ: ਉਪਾਧਾਂ ਹੈ ਪਲੁ ਖਿਨ: ਪ
ਲਿ ਪਲੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨ ਮੇ ਛੀਜੇ ਆਰਜਾ ਪੈ: ਆਰਜਾ ਲੇ ਕਾਏ੦
ਤੇ ਸੋਗ ਵਰਗਾਪੇ: ਦਾਰਗੀ ਪਦਾਲਿਆ ਮੇ ਲੈ ਕਾਇਆ ਹੈ ਛਿਰ॥
ਇਹੁ ਮਜੋ ਮੇ ਸਾਈ ਦੂਲੀ ਲਪਟਾਪੇ: ਲਪਟੇ ਹੈਂ ਦਾ ਏਹ ਜਾਈ ਦੁੀ ਰਸ ਮੇ
ਭਦਰੀ: ਭਦਾਣਲੀਆਂ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਜਨ ਮਾਪੇ: ਜਨਮਾ ਮੇ ਪਦੇ
ਲਾਪੇ: ਲਕੇ ਉਪਾਪੇ: ਉਪਾਧੀ ਨਾਇਉ: ਇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਲਾਖੇ:
ਲਖੇ ਪੈਂ ॥੧੨੬॥ ਮਃ ੫ ॥ ਨਿਮਖ੦ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾਮ ਦੇ ਮੁਹਤ: ਅਧੀ
ਘੜੀ ਰੰਗ: ਅਨੰਦ ਦਾ ਦਿਨ੦ ਕਾਲੁ ਵਾਲਾ ਪਲਕ੦ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਖ ਜਿ
ਨਕਾ ਹੈ ਤਾ ਕੋ ਆਕ ਨੀਮ ਕੋ ਤੇ ਮਰ: ਅਕ ਕੋ ਫਲ ਨੀਮ ਕੋ ਫਲ
ਤੇ ਤੁਮੇ ਕੋ ਫਲੁ ਦੇ ਖ੍ਯਤੁਲ ਲੇ ਜੈ ਸੋ ਹੈ ਰੇ੦ ਜੋ ਜਦੁ ਕਦ ਦੁ ਰਾਕ ਹੋਗਾ
ਗ੍ਰਿਹੁ: ਘਰ ਦੀ ਚੇਰੀ ਮੈ ਯਾਰੀ ਇਕ ਦਿਨੁ ਦੁਖ ਦੇਵੈਗੀ ਚੇਰੀ੦ ਜੋ
ਹੈ ਸਿਨ ਬੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾ ਬ੍ਯਸਤ: ਧੀਨ ਰੂਪਾਦਾ ਆਤਮ ਧਨ ਰੂਪੀ ਆ
ਮਾਨਾ: ਅਮਾਨ ਰਹਿ ਜੋ ਖਰਚੀ ਨਾ ਦਾ ਜਾਣਈ ਨਾ ਸੋਗੀ: ਸੋਗਵੀ
ਤਾ ਤੇ ਜਾਨ ਸਾਂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਦਾ ਗੁਣਾ ਬੈਰਾਨਾ: ਬੈਰਕੀ ਤਾਗਧਿ
ਫਿ ਮੇਗ ਪਰਾਂ੦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਰਿ ਉਂ੦ ਅਰੀਤੇ ਅੈਥੇ ॥੧੨੭॥
ਮਃ ੫ ॥ ਕਮਾਣੇਓ: ਕਮਾਇਓ ਹਿ ਮਨੋ ਗਰਨੀ: ਭੁਦੇ ਹਾਂ ਕਮਾਨੇ:
ਏ ਬਾਪੇ: ਬਜੁਦੇ ਹੈ ਤੇਤਾਨੀ: ਤਾਂਦਦੇ ਹਾਂ ਆਰਗੇ੦ ਹੀਆ ਸੇ:
ਮਠੇ ਹੈ ਏ ਪਾਛੇ: ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ਜੀਅ ਕੀ ਮਾਨੀ ਆਰਗੇ ਨਾ ਮੰਨੀ
ਬੈਰੀ ਕਿਦਾ ਪਾਦੇ: ਅੰਤਕਾਲ ਮੇ ਜੀਅ ਕੀ: ਅੰਦਰ ਕੀ ਮਾਨੀ:
ਮੰਨੀ ਸੋਰਗੀ ਲਾਏ੦ ਹਰੀ ਪਰਾਨੀ: ਜੀਦਾ ਬਾਨੀ: ਬਮੂਹਾਂ
ਤੇਰੇ ਤੇ ॥੧੨੮॥ ਮਃ ੫ ॥ ਕੀ੦ ਪਤਿ ਗਾਕਾਜੇ ॥ ਦਿਵਾਹਿ ਨਰਜੀਵਤ ਸਖ

ਦੇ ਕਾਜ: ਕੰਮ ਕਬੀਰ ਦ੍ਰਤੁ ॥ ਕਿਰਤੁ: ਕਾਰ ਧੰਨੇ ਦ੍ਰਤੁ ਜੈਸੇ ਧੰਨੇ ਦੀਆ
ਉਆਂ ਚਾਰੀਆ ਹੈਂ ॥ ਨਿਕਟੀ: ਨਿਕਟ ਹੀ ॥ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਦੂੰ ਪਰੀਦਤਾ ॥ ਪਹਿ:
ਪਾਸੁ ॥ ਆਗੇ ਸੇਦ ਵੁ ॥ ਸੋ ॥ ਆਵੈ ॥ ਰੋਦੈ ਪੰਡੇ ਤੇ ਭੁਦ ਣ ਸੁਹਾ ਨੂੰ ਭ ਕਤਨ
ਤੂ ॥ ਸੋਈ: ਸੋਭਾ ॥ ਹਾਰਿਆ ॥ ਹੋਆ ਰੁਣਾ ਕਰਿਆ ॥ ਤਿਸ ॥ ਨ੍ਹਾ ॥੧੨੯॥ ਮ:
੫॥੧੬ ਤੇ ਸਾ ॥ ਮਰਿਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਆਪਣੂ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਛੋਦੇ ॥ ਚੂਮਕਾਰਿ
ਆਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭੀ ਤਾਰਿ ਭ੍ਰਮਿ ॥ ਓ ॥ ਵੇਹੁ ਸੀਦ ਸੁਨਨੁ ਆਪਣਾ ਭੂਪ ਮਨਤਾ
ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਸੁਖਾਹਿ: ਸੁਖ ਮੇ ॥ ਮੀਤਾ: ਮੀਤੁ ਤੈਸੇ ਹੈ ਜੋ ਕੁਰੇ ਹੈ ॥ ਅਨੀਤਾ:
ਅਨੀਤਿ ਹੈ ॥ ਗਾਏ ॥ ਜਿਨ ਤ੍ਰਿਨ੍ਹਾ ਗੁਣੁ ॥ ਵਾਲੀ ॥ ਕੀਨੇ ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਪੁ
ਮਨ ਪੇਰ: ਕਿਸ ਤਿਰੁ ਪੀਤੇ ਅਗਾਹ: ਗਾਹੀ ਦੀ ਨਹੀ ਗਾਖਰੀ: ਕਠਨ
ਹੈ ਤਿਰੂ ਨ ਮੈਦ ਦੇਗਾ ਜੈ ਸਦਾ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸ੍ਨਾ ॥ ਉਤ੍ਰਾ ॥ ਪੇਸਤੂ ਤ੍ਰ: ਮਕਤਬ ਚ
ਨਕ ਰਾ ॥ ਮਨੁ ਮਾਣਕ ਭੁਪਨਾ ਮਾਦਿਖੈ ਦ ਮਨੁ ਮਾਣਕ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ
੧੩੦॥ ਮ: ੫॥ ਵਾਸਿਆ ॥ ਹਰੀ ਤੁਸ ਤੇ ਹੁਣ ॥ ਰੋਗੀ: ਅਨੇਕ ਕਰਿ ॥ ਤਸੁ:
ਤਿਸ ਨੂੰ ॥ ਡਰਾਵਉ: ਡਰਾਵਣਾ ਹਾਰੇ ਮਨਾ ॥ ਅਦਗਹੈ: ਅਦਰੂ ਨ ਚੀਤ
ਮੈਨ ਧਾਵਉ: ਜਿਆਵਉ ॥ ਗਏ ਆ ॥ ਐ ਜੇ ਸਨੁ ਤਿਸ ਦਾ ॥ ਲਖਾਵਉ:
ਲਖਾਇਨ ਦਿਤਾ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪਾ ॥੧੩੧॥ ਮ: ੫॥ ਧੂਕਨ ॥ ਜੋ ਹੈ ਚਉਹਾ
ਕੈ ਦ ਵਰਨ ਤੇ ਚਉਹਾ ਸਮਾਨੇ ਮਰਦਾ ॥ ਮਲਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ॥ ਕਰਤਲੀ:
ਕਰ ਦੀ ਤਲੀ ਹੈ ਨੂੰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ਸੀਦੂਰ ॥ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਸੁਧਰੁ: ਸੁਧਰੂਤ
ਤਨੁ ਕਾਰਿ ॥ ਸਰੂਪ: ਵਚਨਾ ਦੀ ਸਠ ਈ ਕਰਿ ਸਿਆਨੇ: ਦਿਹਾਰਾ ਮੈਂ
ਪਾਚਹੁ ਹੀ ਇਛੁਲੀਰੇ: ਪਾਚਹੁ ਹੀ ਦਿਸੈ ਸਧਦਾਣ ਇਕਾਨੇ ਛੂਲੀ ਹੈ ਤਿਨ
ਦੀ ਧੁਪੀ ਦ ਪਾਚ ਜੋ ਸੇ ਪਾਨਿ ਕਹੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਧੁਪੀ ਛਲੀ ਹੈ ਰੇ ਭਾਈ
ਸਿਲੇ ॥ ਕੇ ਮਗਰੋ ॥ ਦੁਲੀ ॥ ਹੇ ਆਨਰਿ ਤ੍ਰ: ਮਨੁ ਨਰਿ ਕਰੇ ਦ ਮਾਰਨ ਦ
ਲੇ ਦ ਮਨਰਿ: ਕਾਮਾਦਿ ਵਿਦਾਰ ਗੁਦਾਰੇ: ਦੂਰ ਕੀ ਤੇ ਹੈ ਦ ਧਿਦਾਰ
ਕੇ ਭੂ ਦਾਰ ਛਡੇ ਹੈਂ ॥ ਕਲੀ: ਕਲਜੁਗ ਮੇ ਹੈ ॥ ਕ੍ਰਮ: ਹੈਨ ਆਸਰੀਸ
ਪਦਾਰੂ ਪੀਇ ਇਨਾ ਦੇ ਦਸੇ ਹੈ ਜੋ ਦ ਕੇ ਮਾਨੂ ਭੀ ਇਹ ਦਸਿ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪੁ
ਸੁਕਬਮ: ਤਕੜੀ ਠਉ ਜਾਇ ਨਾ ਦੀ ਹਠਲੀ: ਹਠ ਦਾਲੀ ਹੈ ਸਨਿਰਦ
ਕਿਆ: ਦਿਸੈ ਸਕਾਰਿ ਦਾ ਲਿਆ ਹੈ ਇਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਸਲੀ: ਝਲੁ ਸੇਂਦ
ਤ੍ਰਿਆ ਹੈ ਦ ਮਾਸਰੇ ਹੈ ਆਹੇ ॥੧੩੨॥ ਛੋਦੇ ॥ ਹਰਿ ਕਥਾ ਉਤਮ
ਜੈ ਕਿਅਕੀ ਨੀਕੀ: ਭਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਰ ਸ ॥ ਰੀਕਥਾ ॥ ਮਾਲੀ
ਧੁਨਿ: ਉਚਾਰ ਦੇਨੇ ਸਾਨਿ ਸਨਖਟੁ ॥ ਸਾਧੂ ਕੇ ਧੋਤੇ: ਜਾਨਣਹਾਰੇ ਕ
ਹਿਰਦੇ ਨਿਇਸ ਕਲਾ ਦੇ ॥ ਲਾਇਕੀ: ਲਾਇਕ ਹੈ ॥ ਅਧਿਕਾਰੀ: ਪਰਖਿ
ਆਨੁ ਆਰੀ ਹੈ ॥ ਨਿਰਾਰੀ: ਨਿਲੇਪ ਹੈ ਆਪੁ ਆਪਾਰੀ: ਕੁਹੇ।

ਸਹਜਾਰੀ: ਸਾਂਤੇ ਤੋਂ ਆਦਿ ਗਹਣੇ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਹੈ ਵ ਸਹਜ ਕੀ ਖਾਂਣੀ ਹੈ।
ਐਸੀ ਕਥਾ ਪੇਕਿ: ਪੀਊ ਹੈ ਵਾ ਪੀ ਆਦੀ ਪਾਈ ਨੂੰ ਹੋਰ ਫੇਰ ਕੀ
ਹੈ।੧੩॥੩॥ ਮ:੫॥ ਪ੍ਰਿਆ ਕੀ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਥਾ ਪਾਵੀ: ਕਰੀ ਹੈ। ਹਾਰ॰
ਨੈ ਆਪ ਹੂੰ ਦੇਵ ਤੇ ਪਾਏ ਕੇ ਫੇਰ ਸਾਡੇ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਿਆ ਸਰਸਨ:
ਸਰਸੁ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪਰਸਨ: ਪਰਸਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਦੇ ਸੁਦ ਹਨ ਸੁਪੀ
ਕਰਿ ਹਰਿਸਨ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਾਰੀ: ਤਾਰਦੇ ਸਾਡੇ ਦਾ ਉਰਗ
ਮ: ਹਰਾ ਰਾਮ ਤੂੰ ਦਾ ਆਰੇ ਖਿਨ ਦਮ: ਮਾਤ੍ਰ ਜਿਨਾ ਕੁਸ: ਉਚਰਣਿਆਂ
ਹਰਿ ਕਥਾ ਨੂੰ ਤਿਸ ਨੇ ਨਹ ਜਮ ਮਾਰਦਾ ਗਾਰੂ ਜੋ ਹੈ ਰਾਮ ਤਾਂ ਦ੍ਵਾਲੇ ਤਿਲਖ
ਨਆਤ੍ਰ ਉਚਾਰੀ ਹੈ ਕੇ ਥਾਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੋ ਜਪੈ ਹਰਿ ਦਮ ਤਾਂ ਕੇ ਨਹ ਜਮ।
ਕੇਠਿ॰ ਮੇ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੇਉ ਰਮੈ ਹਾਰੀ: ਹਾਰੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦ੍ਵਾ ਕੇਠਿ॰ ਮੇ
ਭੀਜ ਪੇਤੇ ਉਰੁ ਮੈ ਹਾਰ ਦੇ ਤੂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ।੧੩॥੪॥ ਮ:੫॥ ਸੇਗਾਨੀ: ਸੁੰਗ
ਤੂ ਹੈ। ਸੂਰਤ: ਸੂਹੂਰਤ ਕੀ ਪਲ ਭੀ। ਗਾਦ ਦੇਤ ਰ: ਗਾਦ ਦੇਹੀ ਗਾਦ ਦੇ
ਵਹਾਂ ਮਨ ਕੁ ਦਿਖਾਵੋ। ਦ੍ਵਖਾਨੀ: ਦਿਖਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਸੈ ਤਾਂ ਜਸੁ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਸ
ਨਿਤਾਨੇ: ਮਨੋ ਤੂੰ ਜੋ ਚਰਨਾ ਮੈਂ ਤਿਨਾ ਦੀ ਦ੍ਵਾਪੀ ਦੇ ਤਿਨਾ ਦੂਆਰੇ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰ
ਧੀਖਟਨੀ: ਮਿਲੀ ਹੈ ਮਹਉਰੇ ਹਤਲਾ ਗਉਰੇ: ਭਰੇ ਹੈ। ਸਰਨ॰
ਤੇਰੀਆ ਸਾਂ।੧੩॥੫॥ ਮ:੫॥ ੧੫ ਨਿਕਾਰੁ॰ ਨਾਂ ਫਿਰੁ: ਨਾਸਰੁ ਧਾਹੇ।
ਰੇਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਸਮਰਥੁ॰ ਹੈ। ਕੇਰੀ: ਦੀ। ਤੇਰੀ ਸਰਨਾ ਬਿਨਾ ਸਹਾ:
ਏਹਾ ਗਾਉ॰ ਹੈ ਕਾਰਿਆ ਦਾਰੀ ਐ॰ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ
ਨੂੰ ਪਾਏ॰ ਜਿਸੁ ਕਰੁ ਏਕ ਟੇਕ: ਇਕ ਦੀ ਟੇਕ ਹੈ ਵਚਨ ਕਰਿ ਤਤ
ਨੂੰ ਕਰਿਆ ਧਾਰ ਹੈ ਏਕੋ ਦਾਤੇ ਏਕ ਕਾਹੀ ਮਨਿ ਨੂੰ ਜੋ ਨੂੰ ਸੰਗਤਿ ਮੇ
ਅਵਰਨ ਹੋਰੁ: ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀ।੧੩॥੬॥ ਮ:੫॥ ਕੇ॰ ਹੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ
ਦੇ ਗਰਸ: ਰਸਾਦੇ ਸਰਣਿ॰ ਆਏ ਨੂੰ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਹਾਈ
ਗੇ: ਲੋਕ ਸਹਾਈ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸੰਗੇ ਤਿਸ ਨਾਲ ਉ: ਲਾਦਉ ਸਾਸ
ਦੇ॰ ਛੀਕ ਹਿਦੇ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਕੀ ਧਿਆਵਦੇ ਹੈ ਕਿ ਸਦ ਸਤੁ ਦਾ ਸਾਸ ਤੰਦ
ਆਰਾ ਜਨ: ਜਿਤ ਸਿਜਾਰ॰ ਜਿ ਪ੍ਰਾ ਕਰਮ: ਜਗਾਣ ਦਾ ਧਰਮ: ਦ
ਰਣਾ ਸਮੁਦੇ ਤੇ। ਕਿਰਿਆ: ਪੂਜਾ ਦੇ ਸਭਿ ਦੇਗ ਨਾਮੁ॰ ਦਾ ਅਚਾਰਿ:
ਕਰਤਬ ਹੈ। ਚਨਿ ਸੇ॰ ਸਬਾ ਕਰਿ॰ ਮਨ ਕਰਿਆ ਹਰਿ ਕੀ॰ ਵਚਨਕ
ਰਿਆ ਸੇਂਦ॰ ਕਰੋ ਤਰਕ ਕਰਿ ਸਾਡੇ ਦਾ ਦਇਆਲ ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਸਰਣ
ਹਾਂ ਤੂੰ॰ ਮੇ ਨਿਮਾ ਏ ਦਾ ਹੈ। ਧਾਣੁ॰ ਨੂੰ ਤਾਣੁ: ਜੋਰ ਭੀ ਤੂੰ ਹੈ।੧੩॥
ਮ:੫॥ ਹੋਲਿ ਦੋਲਿ॰ ਕੇ ਤੂੰ ਨਾਮੇ ਵਾਕਰ ਆਮੋ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਤ ਪਾਰ

291A

ਧੂਹਮਨਾਲ ਇਕ: ਧਰੂਰੇਗੁਰਤੇ ਗਨੀਤਿ: ਜਿਤਨੀ ਆਮਦਨ: ਹੋਰੁ॥ ੧੦
ਜੀਅ॰ ਦਾਨ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਤੁਸਾਂ ਛੇਦਾ ਅੀਤ ਹੈ ਸਹਾਇ ਇਨਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮਨ ਕਰਿ॥੧॥
ਤੇ ਸਖਾ ਹੈ ਸਹਾਇ ਤੇ ਕਰਨਨੁ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਸੰਗੀ ਹੈ ਸਹਾਇ ਕਰਨ
ਤਨ ਕਰਿ ਜੋ ਕਮਲ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਆਧਰਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਗੁਣ॰ ਦਾਇਕਾ ਕਉ॰
ਤੇਰਾ॥੧੩੮॥ ਮ: ੫॥ ਛੋਡਾ ਤੂੰ ਦੇ ਅਕਰਾ ਦਾਪ ਤੇ ਕਰਤੂ ਹੈ ਠਾਕੁਰ ਪੇਖਤ: ਪੇ
ਖਣ ਦਾ ਸਾਧੁ ਸੰਗ ਨੂੰ ਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹੁ: ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕੇ ਰਗਾਨਿ:
ਮਟੀ ਸੰਤ ਸੈਂਗ ਤੇ ਤੂੰ ਧੀ॥ ਰੰਗੀ॰ ਸਾਨਾ ਨਾਮ॰ ਨੂੰ ਜਾਪ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ॥
ਹਿਰਦੇ॰ ਤੀਤੇ ਤਨ ਧਾਰਿ ਭੀਸਾਂ ਨੂੰ ਸਾਉ॰ ਭਾਇਆ ਹੈ॥ ਕਿਰਮ: ਦਯਾ
ਸੁਆਉ: ਲਾਭ ਹੈ ਸੇਰਾ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਧਾਵਹਿ: ਧਾਵੇ ਹਾਂ ਸਨੂੰ: ਜੋ
ਨਾਦੀ ਧੂਰਿ ਦੇ ਕਰਿਆ॥ ਕਰਾਤਿ॰ ਕਾਰਿਆ ਹਜੂਰਿ॰ ਜਾਣਿ ਆਹੇ ਹਰਿ
ਨੂੰ॥੧੩੯॥ ਮ: ੫॥ ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਦਰਸ॰ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤੇ ਤੇਨਾ ਸੁਗ॰ ਸੈ ਜੀਵਨੂੰ ਨਾ ਮਲ
ਤ॰ ਦਤੁ ਆਖਿ ਇਕ ਜੋ ਸੇ ਤੇ ਮੂੜ੍ਹ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਜਿ: ਜੋ ਤੂੰ ਸੁਧਦ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ
ਹੋ ਤੇਕੇ ਸੋਦ॰ ਸੋ ਤੂੰ ਧਰੋ ਧਰਤ: ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪੇ ਸਭ॰ ਜਸਿ
ਸਾਹਿ: ਇਕੋ ਤੂੰ ਦੁਆਧੁਰ॰ ਤੇ ਕ ਜਿਸੁ ਗਤ ਣੀ ਸੋ: ਕਹੀ ਦੇ
ਰੇ ਸੁਆਹਿ: ਇਹ ਕਾਰਿ ਧਾਏ ਤੇ ਇਹੁ ਕਰਿ ਕਰੇ ਸੁਧਾਰੁ॥ ਅਹਿਕਰਕ
ਅਰਥ ਜੋ ਨਰੂ ਕਰੇ ਸੋ ਈ ਨੂੰ ਧਾਏ॥ ਕਰਿ ਕਰੇ ਸੁਕਰਿ ਕਰੇ ਇਹੁ ਕਾਰਿ ਧਾਏ:
ਚਾਹੇ॥ ਬਿਰਦੁ: ਧਰਮ ਹੈ॥ ਸੰਤ॰ ਦਾ ਦੇਹਿ ਹੈ ਹਰਿ ਦਰ ਸੰਨ ਸਾਨੂੰ॥
੧੪੦॥ ਆਸਾ ਮ: ੫॥ ੧੬ ਛਿਦ੍ਰ ਹੈ ਸੁਤ ਗੁਰ ਤੇ ਮਾਰੇ ਜੋ ਧਰੁ ਨਾਹੇ ਗੁਣ॰
ਨਾ ਧਿਖਾਦੀ: ਧਿਖਣੀ ਤੇ ਦੁਸਟ ਜੋ ਹੈ ਅਪਵਾਦੀ: ਨਿੰਦਕ ਤੇ ਪੁਨੀ
ਤੇ ਹੋਏ ਨੇ ਸੰਗਾਰੇ॥ ਸੰਗ ਕਰ ਰੇ ਭਦੇ ਤੇ: ਭਉ ਦਿਵਾਲੇ ਧਰੂ ਤੇ: ਧਰਿ
ਨੇ ਦਾਲੇ॥ ਕੁਲ: ਕੁਲਾ ਨੂੰ ਦ ਸਮੂਹ ਆਮਾ ਨੇ॰ ਜਿਨ ਕੋ ਦਵਾਈ॰ ਕਰੋ
ਦਰੇ ਦਾ ਕਨੇ ਹਾਂ ਤੇ ਰੇਤੇ॥੧੪੧॥ ਮ: ੫॥ ਬਾਦਰਿ: ਬਾਦਰ ਸੀ ਦਰਸ
ਕਰਿ॥ ਕਾਹਨਿ: ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਗਾਹੇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ ਛੇਦਾ ਸਿਖ ਨ: ਸਿਆਣਿਆ
ਜੋ ਹੈ ਮਨੋਰਥ ਕਾਹੁਲਾਸ ਤੇ ਸੁਧਨ ਕਾ ਅਨਿ ਦੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਧਮੀਰੋ: ਸੰਗੀ
ਜਿਲ॰ ਮਾਰ ਤਿਸ ਦਾ ਗਾਵੇ: ਰਖੇ ਹਾਂ ਸਨ ਸੰਗੇ: ਗੈਸੋ ਅਹੇ॥ ਅਉ
ਹਾਂ॥੧੪੨॥ ਮ: ੫॥ ਸਿਧਿ ਰੀ॰ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਸਦਾ ਰਸੁ ਸੰਗੇ ਨੀਅਨ:
ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਨਾਨਾ ਪਿਛੇ ਕਾਹ ਅਥੋਨ ਹੀਰੁ ਣਿ ਸਾਮਨ: ਰਾਜ ਜੋ ਹੈ ਸੋ
ਸੋ ਚਾਹੇ ਪਦ ਕਰੋ॥ ਚਾਹੀ॰ ਦਾਨ ਤੇ ਸੁਸਮਾ॥ ਚਰਨਨ ਸਰਨਨ: ਸੰਤ
ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਹਾਂ ਤੇ ਸੰਤਨ: ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਧੇਦਨ ਕਰੋਂ ਤਾਂ॥ ਧਾਈ: ਧਾਈ

ਜਾਂਦੇ ਹੈ। ਹਰੀ॰ ਤੁੰਜਾਂ। ਪ੍ਰੇਮ॰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ।੧੪੩॥ ਮ: ੫॥ ਲੋਇ
ਨਾ: ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਿ ਕੇ। ਛੁੱਟਦਾ। ਈ ਤਿਹਿ ਪਾਟਿਆ ਟਿ ਉਤਿ ਹਿ ਪਾਟਿਆ ਟਿ ਤੂ
ਮੀਤ੍ਰ ਹੀ ਹੈ। ਹੇ ਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨਾਹੀ। ਕਾਰਨ॰ ਦੇ ਕਰਨ: ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਧਾਰਨੇ
ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਤੂੰ। ਛਿਹੀ। ਇਕ ਸੋਹਿਨਾ: ਸੋ ਚਰਹਿਆ ਹੈ। ਸਨ॰
ਕਰ ਦੇਹ ਤਾਂ ਤੇ। ਦਰਸਨ॰ ਤੇ ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਧਰੀ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸੋਇਕਾ। ਸੋ ਦਣਾ ਹੈ
ਦਾ ਹੈ।੧੪੪॥ ਮ: ੫॥ ਅਮੋਲ: ਅਮੋਲਕ ਹੈ। ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖ ਰੂਪ
ਹੈ। ਮੀਰੀ॰ ਹੇ ਸਹਾਈ: ਸਹਾਇ ਤਾ ਕੇ ਤੇ। ਓਹਿ॰ ਹਾਰਿ ਦਾ ਨਾਮ
ਤੋਲ॰ ਹੈ। ਮਾਈ॰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ। ਓਲ: ਆਸਰਾ ਹੈ। ਛੁੱਟਦਾ। ਗੁਰ
ਤੇ ਪਾਇਆ ਤੁਪਦੇਸ ਸੁਤ ਤੋਂ ਤਿ ਸੁ ਉਪਦੇਸ ਨੇ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ
ਦਾ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਅਲਖ ਤਾਂ ਅਰੋ। ਸੋ ਖਾਲਾ। ਚੋਲਾ॰ ਬਾਂਉਕ
ਇਆ ਛੇਣੀਆਂ ਤੇ ਦਾ ਚੋਲਾ: ਮਿਠਾ ਤੇ ਪ੍ਰਿਆਂ। ਰਾਪਦਾਰ ਖਹੇ ਹੈ ਕ
ਚੋਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ।੧੪੫॥ ਮ: ੫॥ ਲਿਖਣਿ॰ ਤੋ। ਅਣਿ: ਚੂਨਿ ਕੇ
ਪਦਾਰਥ॰ ਦੇ ਹੈ ਸਾਂ ਨੂੰ ਜਨ ਮਸਾਤ। ਹਿਰਦੇ॰ ਜਾਣੇ ਮੈਂ। ਸੇਗ੍ਰਾਹਿ:
ਸੇਗ੍ਰਾ ਮੈ। ਛੁੱਟਦਾ। ਨਾਮ। ਧਿਆਵਣ ਤੇ। ਨਿਕਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ
ਨੀ ਕਰਿ ਤੇ ਸਹਜ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ।੧੪੬॥ ਮ: ੫॥ ਠਾਕੁਰ॰ ਤੇਰਾ ਪਾਏ:
ਪਾਇਨੇ ਦਾ ਪਾਵੇ: ਆਸਰੇ ਲਗ ਕੇ ਪਾਇਨੇ। ਆਪਿ॰ ਕ੍ਰਾਵਸੋਹਿ ਕ
ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਗਰਜਿ ਦਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਦਾ ਤੁਦ ਖਾਹੁ ਹੈ ਇਕੋ। ਛੁੱਟਦਾ। ਇਕ
ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਆਸ। ਧਿਆਸੁ ਹੈ। ਆਨਿਨ: ਹੋਰ ਨਾਮ ਤੁਹਾਰੀ॰
ਹੋਵੇ ਤਾਂ। ਵਿਚਾਰੀ॥: ਵਿਚਾਰਨੇ ਹਾਂ। ਇਨਾ ਜੈਤ ਦੀ ਕੀਸਾਂ ਨਲੇ ਨੂੰ ਹੈ
ਦਾ ਵਿਚਾਰੇ: ਇਸ ਦੇ ਦਸੁ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸਾਦੇ॰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਜੂ।੧੪੭॥
ਮ: ੫॥ ਧਿਆਵਉ॰ ਧ੍ਯਾਨ ਕਰਿ ਤੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਕੀ। ਨਾਹੀ॰ ਏਹੁ ਜਾਣੈ ਤੋ। ਓ
ਲ: ਅਲਖ ਪਰਮਾਣ ਦੇ ਕਾ ਜਾਹੀ: ਜਾਦੇ ਨਾ ਦਾਤਾ॰ ਹੇ ਤੇ ਪੁਰਖ: ਪੁਰ
ਣ ਤੇ। ਬਿਧਾਤਾ: ਟਨਸੁਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ। ਆਹੀ: ਹੈ।੧੪੮॥ ਮ: ੫॥ ਬਿਸ
ਰਤ: ਬਿਸਾਰਿਆ ਜਿਸ ਨਾ। ਕਾਜੁ: ਰਾਜ ਆਹਉ: ਹੈਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਬਾ
ਧਿਓ: ਸੋ ਬੀਧਾ ਹੈ। ਇਉ ਜੋ ਜੈਸਾ। ਤੇ ਤਾ ਬਸੁ ਦਾ ਹੈ। ਨਿਹਫਲ:
ਇਸਾ ਬਿਤਾ।੧੪੯॥ ਮ: ੫॥ ੧ ਨਵੇਲਾ: ਨਵੀਨ ਨਵੇਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਵੇਲਾ ਕ
ਲਾਧਿ ਰਪ ਕੂਪੀ ਜੋ ਕਦੇ ਹੋਵੈ ਸੋ ਹੁ। ਛਾਦੇ॰ ਸੋ ਜਨ ਨਾਮ ਮੈਂ। ਛੁੱਟਦਾ। ਹਰਿ
ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਗਾਤੁ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਰਚੇ: ਰਚੇ ਦਾ ਮਿਲੇ ਹੈ ਜੋ ਦਾ ਰਚੇ
ਖਣਏ ਸੋ ਹਲੀ ਸੋ: ਸੋਹਾਈ ਜੀ: ਦੇਈ ਸੋ। ਛੁੱਟਦਾ। ਕਰਹੁ ਤਨ ਸੁਮਿ
ਹੈ।੧੫੦॥ ਮ: ੫॥ ਮਿਲਿ॰ ਹੋ। ਕਰੈ: ਕੋਨ ਦਾ ਕੋਹਨਾ ਕਰੇ: ਦੇਵੇ ਦਾਧ
ਹੈ। ਜਾਸਤ: ਪੜ੍ਹਤੇ ਦਾ ਅਨਸਾਖਾ ਨਾਹੀ॰ ਪਾਈਏ। ਦਰਤ॰ ਹਮਆਰ

ਬਾਰੰ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕਿਨਾਲ ਲਗਾ ॥ ਸਰਣਿ ਲਈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਵਲਈ ਤਾ ਜਾਣੇ ॥੧੫॥
ਆਸਾ ਮਃ ੫ ॥ ੧ਓ ਸਾਦ: ਸਦੇ ਮੈਂ ਸੂਝ: ਸਾਧੂ ਜਨਾ ਤੁਕਾਰ ਸੂਝ: ਪਰੋਖਿ
ਆਨੰਦ ਸੂਝ ਨੇ ਤਾਂ ਕਰਿ ਤੇ ਸੂਝ ਮਨ ਕਰਿ ਸੂਦੇ ਗਾ ਕਿਆ ਨਾਜ ਦੇਗਾ
ਦਾਤ ਦਿਹੀ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਬੁਧਾਰਿ: ਨਾਸ ਹੋਜਾਵੈਗੋ ਦਾਤ ਤਾ ਦਿਹੀ ਜਸੁ ਦੇਖ
ਰਿ ਜਾਵੈਗਾ ॥ ਬਿਖੈ ਲਾਗੇ ਜੋ ਹੈ ਸਿਰ ਨਦਿਤ: ਚੁਰਾਂ ਦੇਖਿ ਨ ਚਲਾਇਆ ਤੇਰੇ
ਤਪਰ ਲਾਇਆ ਦੁਖ ਹੀ ਤਿਸੇ ਕੇ ਨੁਮਾਨ: ਮਾਯਾ ਅਸੁਰ ਸੁਧੀ ਨਰੁਦ
ਅਸਰੁ ਕਾਮਾਦ ਇਕਾਕੇ ਜਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਹੋਰ: ਬੋਲਾ ਸਰ ਦਾ ਦਿਚਾਰ ਰੂਪੀ
ਕਨਾ ਤੇ ਬਿ ਨਾ ਹੈ ਨਿਪਟ: ਅਤਿ ਅੰਤੁ ਜਯ ਜਨ ਸੁਰੂਪੀ ਸਕ: ਚੁਕ
ਪਿਛੋ ਭੋਰ: ਬੋਰੇ ਸਤ੍ਰ ਦਵੈ ਤੁਲਾ ਤਰੁ: ਤੇਨ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਰੂਪੀ ਗੋਰ
ਵਜਾਹਿ: ਹੋਰੁ ਦਸ ਕਰਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਵਲੁ ਗਦੀ ਵਨ: ਹਜੂਰ ਦੇ ॥
ਸੋਹ: ਜਿਸ ਕਾ ਰਾਜ ਕਿਵ ਕਰਿ ਵਿਲਾ: ਪੜੂ ਦਾ ਸੋਹਿ: ਮੇਨੂ ਲਾਇ ਕੰਕਾ ਕੀ
ਰਤਿ: ਜਸੁ ਆਨ ਮਨ ਦਾ ਤਾਂ ਤਨ ਦਾ ਤੇ ਬੁਧੀ ਦੀ ॥ ਸਰਣਿ ਤੇ
ਰੀ ॥੧੫॥੨॥ ਮਃ ੫ ॥ ਪਾਪਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਦੇ ਨਾ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਦਾ ॥
ਛੋਡਾ ਸਾਧ: ਜਿਸੁ ਸੰਤ ਮਨਾਇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭ ਅਪਾਇਓ ਨਾਹਿ ਦੇਖੋ
ਹੈ ਨੂਰ: ਦਾਜੇ ਸੋ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ: ਹਰਿ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਾਇਓ ਗਾਊ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜ
ਏ: ਸਹਜ ਮੈਂ ਆਏ ਤਬ ਦਰਸਾਏ: ਦੇਖਹਿ ਹਰੀ ਆਧਿ ਰਤਿਆ: ਰ
ਤੇਹਾਂ ਛੁਡਾ ॥ ਸੰਤਾ ਦੀ ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਤਾਂ ਕਾਮ ਭੁਲਾ ਲਨ ਨਾਲੁ ਕਿਰ
ਲਾਏ ਹੈ ॥ ਮਨ ਮੈ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਹੈ ॥ ਰਹਿ ਸਾਏ: ਆਨੰਦੁ ਹੋਏ ਨੇ ਨਹੀ ਆਏ
ਸੇ ਸਾਹੁ ਮੈਂ ਸਹਜਾਏ: ਸਹਜ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈ ਨਿਧਾਨੁ: ਸਭੁ ਪਦਾਰਥੁ ॥
ਕਾਮਕਰਾ: ਲਾ: ਕਾਮਨਾ ਚਿਰ ੪ ॥ ਸਤਿਜੁਗ ਬੀਤ ਕਰਿ ਚਿਰੁ ਤ੍ਰੇਤਾ ਬੀ
ਤ ਕਰਿ ਚਿਰੁ ਦੁਆਪੁਰ ਬੀਤ ਕਰਿ ਚਿਰੁ ਤੇ ਕਲਿਜੁਗ ਬੀਤ ਕਰਿ ਹੋਇ
ਸੁਕਰਿ ਬਿਰਕਤਿ ਆਹੇ ਮਨਿ ਜਾਸਤੇ: ਸਨਕਾਦਿ ਤਾਂ ਦਾਦੂ ਮਾਰ
ਗੁਹੇ ਸੰਤ ਗਾਦੀ ਨੇ ਹੈ ਕੇ ਜਗ ਆਏ ਤਬ ਗੋ ਮਿਲਾਏ: ਸੋਗੁਲ
ਏਹਾਂ ॥੧੫॥੩॥ ਮਃ ੫ ॥ ਗਾਰ: ਗਾਠਾ ਚਿਤੁ ਸਭੁ ਰੂਪੀ ਦਾ ਰੀਤ ਮਾਯਾ
ਪੀਦਾ ਜਿਲਣ: ਖੁਲ ਣਾ ਦਿਸਤਾ ਰੂਪੀ ॥ ਆਜਸ ਤੇ ਭਰਮ ਇਨ
ਹੀ ਤੇ ਹੋਰੇ: ਹਟ ਕੈ ਆਪਨਾ ਛੋਰੇ: ਛੋਡੇ ਹੈ ਰਿਣ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਗਾਵੈ ਤਿਹੁ
ਮੈਂ ਕੀਤਿ: ਕੋ ਚੀਤ ਪਾਠ ਬੇਰੀ ਦਾ ਜੀਤ ਪਾਠ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ
ਦਾ ਛੋਡਾ ॥ ਮਿਟਾਵਉ ਤਾਂ ਜੀਤ ਹੋਵੈ ਦਾ ਚੀਤ ਤਿਤੈ ਮਿਟਾਵਉ ਛੋ
ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ: ਮੇਰੇ ਕੋ ॥੧੫॥੪॥ ਮਃ ੫ ॥ ਅਕ੍ਰਿਸਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ॥
ਕਾਮ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਤੁ: ਨੇਮ ਕਰਿ ਆਹੇ ਦਾ ਰਮਤ ਰਾਮ ਕੇ ਹੇਰਾ ਗੁਪਤਲਾ:

ਸੀਤਲਾ ਹਰਿ॰ ਦੇਇ ਜਾਗ੍ਰਾਹ॰ ਕੇਵ ਉਠਕੇ ਭਾਗ੍ਰ॰ ਕਰਿ ਕੈ ਭੇਦਾ॥ ਭਾਰੂ ਹੋਵੇਤਾਂ
ਭੁਗਾਤ ਕਰਿ॥੧੫੫॥ਮ:੫॥ ਛੇਦਾ ਅਨੰਦੀ: ਮਾਣਿਆ ਵਾਹਰੀ ਨਹਰਖੁ
ਸੋਗ॰ ਰਾਗੁ ਨੇ ਧਿਰਾਰਾਗਿ ਸਖੀਏ ਦੁਖੇਲਾ ਦਿਖਾਈ ਓਰੈਲੈ॰ ਤੇ ਸਿਰਕੇ
ਖਿਨਹੁ ਖਿਨਹੂੰ॰ ਦੇਠੇ ਤੇ ਖਿਨਹੂ ਮੈਂ ਰਸ॰ ਆਵੈ ਤੇ ਭੋਗਨ ਕਰੇ ਜਾਈ
ਓ: ਜਾਵੈ॰ ਵੈਰਾਗੁ ਕਰਿ ਪੂਜਾ॰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਕਰਮ ਨਾਈ ਓ॰ ਪੂਜਾ ਦੇਤ
ਵ ਧਰਤੀ ਮੇ ਸਿਰ॰ ਕੀਤੂ ਈਜ ਧੁ ਤ ਧੁਹਰਿ ਮੇ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮੁ॥੧੫੬॥
ਆਸਾ ਮ:੫॥ ਅਸਟਪਦੀ॥ ੧ ਓ ਕਰਿਹਾਂ: ਕਰਨੇਹਾਂ ਨਰਿਹਾਂ: ਰਹੇ ਹਾਂ: ਨੇਹਾਂ
ਅਰ: ਹੋਰੁ ਦੂੈਤ ਨਾ ਫਿਰਿਹਾਂ॰ ਹਰਿ ਤਰ ਭ੍ਰਮਣਨੂ ਐਸੇ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੰ
ਕਜ ਮੋਹਿ ਸਰਹਾਂ: ਮੋਹਿਰੂ ਪਾਇ ਚਿਕੜ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਰ ਹੈ॥ ਪਰ॰ ਧੁਧੀਰੂ
ਪਇਜ ਕਰਿ॥ ਹਰਿਹਾਂ: ਹਰਿਦੀਵਲੁ ਰਾਹਾ ਹਾਤ੍ਰਿਓ: ਗਡਿ ਰਹਾ ਹੈ॥
ਨਰਿਹਾ: ਨਰੁ ਇਸ ਮੇ॥ ਆਨਿ: ਹੋਰੁ ਅਨੇਕ ਸੈ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਜਉ ਉਪਾਵੈ: ਪਵੈ॥
ਖਿਰਤ: ਕੋਕਰ ਕਰਕੇ॥ ਖਿਰਹਾ: ਖਿਰਕੀ ਤਾ ਹੈ॥ ਧਨ॰ ਤੇ ਸਰਹਾਂ: ਸਰਜ
ਣਾ ਹੈ॥ ਪਿਰਹਾਂ: ਪਿਰੁ ਨ ਧਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਅਨੇਕ॰ ਤਨੂ ਧਾਰਿਹਾ: ਧਾਰਿਨੇ
ਹਾਂ ਵ ਧਾਰਿਆ: ਕੜਿਆ ਹੈ॥ ਰਾਜਨ: ਰਾਜ ਤੇ ਸੁਖੇ ਨ ਵਾਰਿਆ ਨਾਲੇ
ਗਅਲੋਕੀ: ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਅਲਗੁ ਹੋਏ ਹਾਂ॥੧੫੭॥ਮ:੫॥ ਮਨਸਾ: ਮਨ ਮੇ॥
ਮਾਨਿਹਾ: ਮਨ ਨੇਹਾਂ ਨੇਤ: ਨਿਤ ਧਿਆਨ ਹਾਂ: ਧਿਆਨ ਕਰਨੇਹਾਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ॰
ਕੀਤਾ ਸਿਤਾ ਦੇ ਸਿੰਤ੍ਰ ਕਰਿ ਗਿਆਨਹਾਂ: ਹਰੀ॥ ਚਰਨਿਜੀ: ਚਰਨਾ ਦੀ ਪਾ
ਨਿ: ਪਾਲ ਪੱਕੇ ਤਾ ਹੈ ਦਾ ਕਿਰਪਾਨਿ: ਤੇ ਗਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਵਾਧ ਫੈਲਗਿਆ ਨਰੁ
ਪੀ ਦੇਤੈ ਹੈ ਗਭੁਰਣ ਨਿਹਾ: ਭਰਮ੍ਹਾ ਬਾਨਿਹਾਂ: ਸਾਧੁ ਮੈ ਸਾਨ੍ਹਾ ਹਾਰੀ॥ ਲਾਗਿ:
ਲੈ ਗਿਆ ਨਿਹਾਂ: ਨਕਾ ਪੇਡ: ਮੂਲ ਹਰੀ ਰੂਪੀ॥ ਕਾਨਿ: ਕੂ ਣੇ ਤ੍ਰਾ ਲਾਹਿ
ਨੇ॥ ਲਿਆ ਹੈ॥ ਮਥਾਨਿਹਾਂ: ਮਥੁ ਲਿਖੁ ਹੈ॥ ਤੇ ਪਾਵਰੁ: ਓਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਗਅ
ਗਨਿ ਰੂਪ ਤੇ॥ ਪਰਾਨਿਹਾਂ: ਪਰੇ ਹੈ॥ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਅੰਤ ਸਹਿ: ਤਿਸ ਦਾ
ਬਾਨਿਹਾਂ: ਹੈ ਭੇਦਾ ਰਸ ਓਦਿ ਚੇ ਹਰਿਰ ਸਭੀ ਨਿਮੇ ਧਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਭੂਖਾਨਿ
ਹਾਂ: ਭੂਖ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ॰ ਓਹੁ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪ ਮੇ॥੧੫੮॥ਮ:੫॥ ਗਨੀਆ:
ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਗੁਨਾ ਵਾਲਾ॥ ਧੁਨੀਹਾਂ: ਧੁਨ ਕਰਕੇ॥ ਭਨੀਆ: ਕਹਿ ਦੇਨੇ ਹੈ
ਹਾਸਨੀਹਾਂ: ਸਨਹਿ॰ ਏਹਵਿਧਾ॥ ਜਨਮੂਨੀਹਾਂ: ਮੁਨੀ ਜਨਾ ਨੇ ਹਾਂ:
ਹੈ ਭੇਦਾ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਤੁਲ ਕੋਹੇ ਨਾਮ ਵ ਹਰੀ ਧਨੀਹਾਂ:
ਨੇਕਰਨੂਵਾਲਾ ਹੈ॥ ਆਸਨੀ: ਆਸਾ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੇ ਸੇਵੀ ਐਸੁ:
ਸੇਵੀ ਐਸੇ ਹੇ॥ ਭੇਦੀਐਹਾਂ: ਭੇਦ ਨੂ ਕਰਿਹਾਂ: ਕਰਨੇਹਾਂ ਜਾਈ॰ ਹਰੀ ਤੇ
ਨਾਹਮੁ ਦਾਸੁ ਹੀ॥ ਹਾਂ: ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਤਾ॥੧੫੯॥ਮ:੫॥ ਗੁਹਾਂ: ਗਹਿ
ਨਕਰਨੇਹਾਂ॥ ਕਹੁਹਾਂ: ਕਹਿਨੇਹਾਂ ਸਹੁਹਾਂ: ਸਹਾਰਨੇ ਹਾਂ॥ ਨਿਧਾਨ: ਨਾਮ
ਵ ਹਰੀ॥ ਲਹੁਹਾਂ: ਲੈਨੇ ਹਾਂ॥ ਸੁਖਾਹਿ: ਤੈ ਸੁਖ ਮੇਂ॥ ਜੀਵਤ ਭਾਵਤੇ॥
ਦੇਤਰ॰ ਸੀ ਸਾਵਨੂ ਭੇਦਾ ਸੇਕਹੁ ਉਹਾ ਸਿਸਿਆ ਹਾਂ: ਜੋ ਜਾਪ ਸਿਤ: ਸਿਤਲੇ

31A

ਸੁਖਹਾਂ: ਸੁਖਰੂਪ ਹੈ॥ਅਹਾਂ: ਹੈ॥ਸੁਨੇਹਾਂ: ਸਨਦੇ ਕੇਂ॥ਅਨੇਹਾਂ: ਮਨਦੇ ਹੈ॥ਅਹਾਂ: ਹੈ
ਨਾਨਕ੦ਜਿਸ ਸੇਤੁ॥੧੬੦॥ਮ: ੫॥ਗਾਣੀਐ ਹਾਂ: ਤਾਂ॥ਐਹਾਂ: ਵਾਹੇ॥ਰਸ੦
ਮੈਂ॥ਧਿਧੇਹਾਂ: ਬੰਧੇ ਹੈਂ॥ਸਿਧੇਹਾਂ: ਸਿਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਦੇ ਹੈਂ॥ਗਿਆਹਾਂ: ਗੇ ਹੈ
ਜੋ॥ਭੂਗਿਆ: ਭੁਗਾਵਾਲੇ ਹੈ ਹੈ॥ਐਹਾਂ: ਏਤੇ॥ਖੋਈਐਹਾਂ: ਦੂਰ ਕ
ਰੀਆ ਹੋਇ ਹਾਂ: ਹੈ॥ਕੋਇਹਾਂ: ਕੋਈ ਭੀ॥ਰਹਾਂ: ਰਹੈ॥ਛੁਟਦਾ ਨਕ ਦੇਜਨ
ਸਮਰੁਹਾ॥ਭਤੁਏ ਹਾਂ: ਹੈ॥ਲਏ੦ਹੈ ਹੈ॥ਤੂ ਹਾਂ: ਹੈ॥ਮੂਹਾਂ: ਮੇਰੇ ਕੋ॥ਤਿਸੁ੦
ਕਾਮ॥ਗਹਾਂ: ਹੈ॥ਸੋਇਹਾਂ: ਸੋਈ ਹੈ॥ਜੋਹੇਹਾਂ: ਸਾਰਦੇ ਹਾਂ॥ਸਰੇ ਹੈਹਾਂ: ਚ
ਤੇ ਹੈਂ॥ਜਾਊਹਾਂ: ਜਾਵੇ ਹਾਂ॥ਨਾਨਕ੦ਜਿਸੁ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜੁਧੇ ਨਾਊ ਹੋ॥
੧੬੧॥ਮ: ੫॥ਕਰਨ ਕਾਰਨ: ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਵਾ ਉਪਾਦਾਨ ਤੇ ਨਮਿ
ਤ ਕਾਰਨ ਤੂ ਹਾਂ: ਹੈ॥ਮਹਾਂ: ਮੈਨੂੰ ਹੋਈ॥ਐਹਾਂ: ਹੂਈ ਹੈ॥ਮਤਾ॥ਸੋਈ
ਐਹਾਂ: ਸੋਈ ਐਹੈ॥ਧੀਰਜ੦ਦੇਨ ਮਨੀ ਐਂ॥ਪਈ੦ਹੈ ਹੈ॥ਮੇਹਾਂ: ਮੈਂ
ਲੇ ਹਾਂ॥ਮਿਤ੍ਰ ਮੇਹਾਂ: ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਇਹੁ ਹੈ॥ਆਪਹਾਂ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਦੂਰ ਤਾਪਹਾਂ:
ਬ੍ਯਾਪਤੀ ਕੋ॥ਆਹਾਂ: ਹੈ॥ਰਖੁ੦ਨਵਾਲਾ ਧਾਰਿ ਦਾਰੀਆ ਹੈ: ਹੈ॥ਕਿ
ਐਹਾਂ: ਨੀ ਐ॥ਮਾਨੀ ਐਹਾਂ: ਮੰਨੀ ਓਗ ਕੋਇਹਾਂ: ਕੋਇ ਭੀ॥ਐਸੋ
ਹਾਂ: ਸੋਈ ਹੈ॥ਅੰਤਰਿਗਤਿ: ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਾ ਭੇਦ ਦਾਨਾ ਸੁਕ
ਰਨਾ ਜੋ ਚਖੇ ਹਾਂ: ਹੈ॥ਮਰਿਹੂ: ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਤੇ॥ਸੁਣੇ ਹਾਂ: ਹੈ॥ਪਤਤਿ:
ਮੇਪਾਧੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ਹੁਹਾਂ: ਜਿ ਕੋ॥ਇਹੁ ਜੋ ਮੇਰੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨਾ: ਪਿਆਰੇ
ਹਰੀ॥੧੬੨॥ਮ: ੫॥ਫਿਰਿਓ ਪਰਦੇਸੀਆਹਾਂ: ਮੈ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਤੇ ਉਪਰਾ
ਮਨੋ ਹੈ॥ਓਹੁ ਮਿਤ੍ਰ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ॥ਸੰਦੇਸਿਆਹਾਂ: ਸੰਨੇਹਾ ਉਪਦੇਸ
ਰੂਪੀ॥ਜਸ੦ਪਦਾਰਥਾਂ॥ਹਾਂ: ਚੇਨ ਰੂਗਾਗਏ ਹਾਂ: ਹੈ॥ਓਹੁ॥ਭੁਏ ਹਾਂ: ਹੈ
ਤਿਨਾ ਨੂੰ॥ਤਾਸਿ੦ਜੋ ਅਰ: ਦੈਤ ਨਸ਼ਟ ਹੀ ਹਾਂ: ਹੈ॥ਜਨਮ ਮਾਹਿ ਮਰ: ਜ
ਨਮ ਮਰਨ ਮੈਂ॥ਭਰੋਹਾਂ: ਭ੍ਰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਛੁਟਦਾ ਜੋ ਅਨ ਤਜਿ ਹਰਿ
ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੁਂ: ਹੈ॥ਤਾਂਕੇ ਜਨਮਾਹਿ ਮਰ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਭਰੋਹਾਂ: ਭ੍ਰਮਿ
ਗਏ ਹੈਂ॥ਤਿਹਾਰਿ ਹਰਿ੦ਨਾਮੁ ਧਹਾਂ: ਹੈ॥ਰਹੈ ਹਾਂ: ਹੈ॥ਅਰਥੇਹੁ ਕਾਲਤੇ
ਘਰੇ ਤੇ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਭਏ ਹੈ॥ਹੋਇਹਾਂ: ਹੋਇਆ ਹੈ ਹਰੀ॥ਜੋਇ: ਜੋ
੬੯ ਈਹੈ॥੧੬੩॥ਮ: ੯॥੧੬॥ਬਿਰਥਾ: ਵਾਰਤਾ ਦਾ ਹਾਲ ਕਹਨ ਸਿਉ:
ਕਿਸ ਨੂੰ॥ਅਨਕੀ੦ਕੋਈ ਸੁਣਦਾ ਨਹੀ ਦਾ ਬਹੁਤੀ ਹੈ॥ਛੁਟਦਾ ਧਨਕੀ
ਆਸਾ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਕਿ ਛੁਟਦਾ ਸੁਖ ਕੇ ਹੇਤ॥ਦਾਸ ਤੇ ਸੇਵ ਕਰ ਤਜਨਜ
ਨਕੀ ਤੂੰ ਧਹੁਤ ਰੂਪ ਪਾਵਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਈ॥ਸੁਧ: ਖ਼ਬਰ ਲਾਜ
ਨਲੋਕ: ਲਾਜ ਨਾਹੀ ਲੋਕਾ ਦੇਹ ਸਨਦੀ॥ਜੋ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਹਾਸੀ ਹੋਏਗੀ ਸੋ
ਨੂੰ ਵਾ ਛੁਟਦਾ॥ਲੋਕਾਂ ਦੇਹ ਸਨਦੀ ਲਾਜੁ ਮੈਂ॥ਤਰ: ਮਨਦਾ ਨਾਲਾ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮ: ੧ ੧ੴ ਅਸਟਪਦੀਆ ਆਪ ਪ੍ਰਿਥਕਾ ਪਰਗਾਊ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਮੇਰ
ਦੀਤਰ ਫਤੁਰ ਬੁਰੀ ਮਿਹੁਆ ਆਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਹੁਕ੍ਰਿਆ ਜੌ ਕੇ ਸਨੌ
ਗੁਣੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰਿ ਸੈ ਸਾਰੁ ਤੈ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈਦੀ ਹੈ ਛੇਦਾ ਕਾਂ ਮਾਈ
ਅਦ੍ਰਿਸਟਿ: ਪ੍ਰਿਥਤਾਂ ਤੇ ਉਤਾਰਿ ਕਰਿ ਸਰਦਾਰਿ: ਸਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪਸਿਰ
ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਖਾਂ ਕੈ। ਧਕਦੂੰਦ ਨਾ ਜਲ ਅਕਾਸੀ। ਜੋ ਪੂਰਣ ਹੋ ਤੇ ਸਭ ਸ੍ਰੀ
ਮੇਦ ਕੈ ਸੋ ਜਲ ਕੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਤਾ ਧੀਏ ਕਾ ਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਲਾ ਬਿਨਾ ਅਕਾਸੀ।
ਸੁਰਗ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ਤੈ ਸੋ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਕਰ ਜੀ ਦੁਕਾਸਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਹੁ ਬਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਨੀ ਮੋਰ ਸਸਤ: ਸਬਦ ਸਪਰਸਾਹੁ ਯਾ
ਤੈ ਮਨ ਬੁਧਿ ਕਾ ਏਹੁ ੭। ਕੇ ਛੋਲਿ: ਹਟਾਏ ਤਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ ਕਿ ਸੇਰ
ਸੁਨ ਹਟਾਏ ਤੇ ਸਤੁ ਮਹਾਰਸ ਨਾ ਛੇਦਾ ਮੇਰੇ ਅਤੁ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਦਾ ਮੇਲਾ
ਗਿਆਨੁ ਸੁਨ ਹੁਣ ਪ੍ਰਿ। ਹੋ ਕੇ ਠਉਰੇ: ਠਉਰਾਂ ਨਾ ਸਚੁ। ਰੂਪੀ ਧੁਤ
ਨੇਮ ਕਰਿ। ਸਬਦੁ। ਕਰਿ ਕਰੈ ਧੁਨ ਚਲਾਵੈ: ਦੂਰ ਕਰੈ। ਰਾਗਨਿ:
ਹਰੀ। ਮੈਂ ਨਿਦ੍ਰਾ ਸੁ ਕਰੈ ਏਹੁ ਪਾਰਸੁ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸੁ ਰੂਪ ਗਸਿ
ਕੈ ਛੇਦਾ ਮਨ ਦੇ ਸਚ: ਸੁਖ ਕਾਰਣ ਤਤੁ ਨੂੰ ਪਿਲੈਵੇ: ਵਿਚਾਰੈ ਦ
ਮਨ ਕਾਰਣ ਸਭ ਤਤ ਨੂੰ ਸੁਤਰ: ਪੂਰਣ ਜੋ ਸਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੀ
ਸਰਦਾਰਿ। ਸੇ ਮੇਲਨ: ਮੇਲਾ ਨਾ ਜੋ। ਜਾਤਾਂ ਤੇ ਸੋ। ਰੂਪਾ ਹੋਵੈ।
ਜੀਵ ਦਾ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਹਿਦ: ਹਿਮਾਲੇ ਦਾ ਤਹੋ ਸੀਤਲ ਲਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸਿ
ਲਵੈ ਤਿਸ ਨਾ ਰੂਪੀ। ਸੇਵ। ਕਰੇ ਸਰਤਿ ਕਰਿ ਏਹੁ ਛੇਦਾ ਸਹਜਿ।
ਧਾਰਿ ਮੈਂ ਅਸਥਿ ਆਦੈ ਏਹੁ ਦਰਸਨ: ਤੇ ਧੁਪ ਹਿਰਿਆ ਦਾਈ। ਕਰਿ
ਨਾਦ: ਧੁਨ ਅਨ ਬਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਸਾਰ: ਸਾਰ ਏਹੁ ਸਦ ਪੀਵੈ।
ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਦੀਚਾਰ। ਏਹੁ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਅੰਤਰ ਸਿ
ਗਾਰਦਾ ਥਾਨ ਦਾ ਬਾਨ ਸੂਰਾਰ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਪੂਜਾ ਹੈ ਜੋਤੀ
ਜੋਤੀ: ਹਰੀ ਆਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ। ਹਾਰ। ਹੈ ਛੇਦਾ ਜੋ ਸਦੀ ਸਤਿ
ਲਗੀ ਹੈ ਏਕੈ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਓਹੁ ਆਤਮ ਰਸ ਮੈ ਰਸਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੇ
ਚ: ਕਮਾਵਦਿ ਜਿਸ ਦੇ ਸਮਾਏ ਗਏ ਹੈ ਦ ਸਤ ਸੇਤੈ ਖੂਨ ਦੇ ਜਿਸ ਨੇ
ਸਮਾਇ ਲਏ ਹੈ ਓਹੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕ
ਰਿਕਮਾਈ ਹੈ ਖਸਮ ਦੀ ਰਜਾਇ ਦੇਖੈ। ਓਹੁ ਸੀਤ ਅਦਰਾਤ ਹੈ
ਹੈ ਭੂਰ ਬੁਰੀ ਨਾਸੁ ਉਨਾ ਦਾ ਆਸਾਦ ਓਹੁ ਬਰੀ ਅਦਰਾਤਨ
ਬਹੈ ਕਿਸੇ ਪਕਾਰਾਂ ਕਰਿ ਦੂਰਿ: ਜਾਲੇ ਪਹੈ ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਤੈ ਸੇਸ
ਸਾਰ ਜਲ ਤੇ ਉਪਜੈ ਭੀ ਹੈ ਸੀਤ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰ ਜਲ ਮੈਂ ਅਲੇਪ ਭੀ
ਰਹੈ ਸੋਹਿ। ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ: ਸੋ ਕਾਨੂ ਦ ਤੇ ਸੀਤ

ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ: ਗੁਣੀ ਨ ਗਹਿਆ: ਗਹਿ ਹੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਰਕ੍ਰਿਆ ਕਿਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਕਮਲਾ ਨਦੇ ਕੂੰ ਆਖਾ ਤੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਖਾ ਦੂਰ ਹੈ ਜੋ ਨੇੜੇ ਆਖਾ ਤਾਂ ਅ
ਲੇਪ ਹੈ ਜੋ ਦੂਰ ਆਖਾ ਤਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ਐਸੇ ਜਿਤਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਅਰਥ ਕਾ ਨਿਧਿ
ਗੁਣ: ਗੁਣਨਿਧਿ ਹਰੀ ਨ ਹਜੂਰਿ ਜਿਤਾ ਦੂਆ ਰੇਤਾਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਇ: ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਲਾਭ ਨਾਨਕ ਰਿਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾ ਅਧਾਰੁ: ਆ
ਸਰਾ ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਚਤੁਰਾਈ ਇਨਾ ਕਾਰਿ ਜਿ ਸਾਚੁ ਉਜਾੜੂ ਮੈ ਗਏ ਹੈ
ਗਰਿਦੇ ਤੇ ਹੋਰੁ ਕਰ ਆਕਾਰ ਹੁਣੇ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਧਨੀ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰੁ ਆ
ਇਵਿਨਾਸ: ਆਗਿਆ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਤੁਜੋ ਮੁਖਿ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਵੇਦ
ਸਾਜ ਬਾਜਨ: ਜੀਵ ਸਮੂਹ ਆਸਾ ਕਰਕੈ ਮਤੀ ਕਰਕੈ ਨਾਮ
ਕਰਕੇ ਛੈ ਨਾਦਾ ਕਮਲ ਹਿਰਦਾ ਸੋਤ੍ਰਿਆ: ਨਾਰੀ ਪੁਰਸਾ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰਾ
ਹੋਇਆ ਹੈ ਰਵਿਉ ਕਾਮਣਿ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਭਾ ਹੈ ਕੁਲ
ਤੇ: ਸਖੀ ਕਾਲੂ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗਵਾਇਆ ਹੋਇ ਸੁਹਿਣੂ ਤੇ
ਵਿਛੁੰਨੇ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਸੇਵੇ ਏਹੁ ਸਾਰੀ: ਪਿਆਰਿ ਸਾਰ ਹੈ ਬ
ਹਰਹੁ ਵਿਕਾਰਹੁ ਮੈ ਤਾਂ ਕਰੈ ਕਰਾਏ: ਕਹਦੇ ਕਰਾਵਦੇ ਲੇਪੁ ਕਾ
ਦਿਕਾਂ ਦੇ ਗਲਾਏ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕਾ ਸਬਦ ਕਰਿ ਸਦ: ਸਦਾ ਰ
ਖੇਪ ਈ ਦੇ ਰਹਾਏ ਅੰਤ ਸਮਰਣਾ ਸਿਖ: ਸਿਖਾਦੀ ਕਰ ਮਧੁ
ਰੇ ਵਿਛਲੇ ਭੂਲੇ: ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਸੰਜੋਗਿ: ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗਿ
ਸੋ ਬੂਝੇ ਸੁ ਦੂਰਿ ਹਰੀ ਕਹਤੁ: ਕਿਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਥਉ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਤੇ
ਸਦੀਆ ਪਾਈ ਦੀ ਛੋਡ ਸਭਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇਰੇ ਹੈ ਬੇਰਜਾਈ ਨਾਈ:
ਨਾਮ ਕਰਕੈ ਛੋਡਾ ਕਰਾਵਦਾ ਜੋ ਬਿਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਾ ਲਾਧ ਬਿਨਾ ਪਾਈ
ਦਾ ਹੈ ਏਨਾ ਦਾ ਜੇ ਆ ਕਰਨ ਹੀ ਪਾਈਦਾ ਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨਾਲਿ
ਹਾਲ: ਵੇਖੀਦਾ ਹੈ ਸਾਚੁ ਤਿਸੁ ਕਰਿ ਸੁਖ ਨਾਲ: ਨਾਲੁ ਹੈ ਦਾਸੁ
ਪਾਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਖਾ ਦਾ ਆਲਾਹੁ ਦਾ ਹੈ ਕਰੈ ਤਾਂ ਦ
ਲਾ ਹਰੀ ਸੁਝੈ ਤਿਸ ਨੌ ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੂ ਪਾਣੀ: ਬੇ
ਦੇ ਗਾਵੰਦੀ ਸਾਚਿ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਸਬਦੁ: ਵੇਦੁ ਕ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚ
ਰੇ ਤੇ ਏਕ ਵਿਖੇ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ਤਾਰਾ: ਇਕ ਰਸ ਅਹਾਰ ਹਰੀ ॥ ਮ:
੧॥ ਲੇਖ: ਹੁਕਮ ਹੀ ਨ ਲੇਖੇ ਤੇ ਜੋ ਹੈ ਅਸਖ: ਬਹੁਤਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਖ:
ਮੀਤੁ ਸਚੁ ਤੂੰ ਜਾ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਕਰੇ ਕਥਨੀ: ਕਥਾ ਨੇ ਬਦਨੀ:
ਕਦੀ ਸਰੀਆ ਨੂੰ ਪਾੜੇ: ਪੜਨਾ ਪੜਨਾ ਏਹ ਭਾਰੁ ਹੀ ਹੈ ਲੇਖ
ਹੈ ਅਸਖ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਹੁ ਆਪਾ ਜਾਣੁ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸਮੁਦ ਜਾਣੁ
ਏ ਪੜਿ ਕਰੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਕਥਨੀ: ਕਥਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਪਾਰ ਕੇ ਜੋ ਕਾਦ ਸੰਖਿਆ ਨੂੰ ਸਰਨੀ: ਕਦੀ ਜਕੀਕਰ
ਨੀ ਹੈ ਤੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਾਣਤਨੀ ਜੋ ਮਨੁ ਜਾਣੁ: ਭੋ ਜਾਹੀ ਹੈ ਅਖੇਧ ਤਿਸ ਕਰ ਆਖਿਆ ਨਹੀ ਹੋਨੀ ਜੇ
ਕਾਮਾ ਨੇ ... ਤੇਣਾ ਸੁਰੇ ਤਨਹੀ ...

ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਣੁ॰ ਤਿਸੁ ਤੇ ਰੋਵਦਾ ਤਿਸਦੇ ਪਛਾਤੁ: ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਦਾ ਪਛਾਣੁ
ਹੇ ਭਾਈ ਮੋਹਿ॰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜੀਦਾ ਕਾਲੁ॰ ਸੋ ਛੁਟੈ ਜਾਗ ਕਾਰਜ ਸਾਰਥਾ
ਭਾਲਿ: ਲਭੁ ਨਾਲਿ॰ ਗੁਰ ਦਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਦਾ ਏਕ॰ ਮਾਇਆ ਅਰਥ॰ ਜੋ ਹੈਕ
ਸਾਧੁ ਤਿਨਾ ਨੂ ਮੁਕਤਿ॰ ਹੋਵੈ ਜਿਸ ਅਤਿ ਸੋ ਸਭੁ॰ ਸੋ ਛੋਡਦਾ ਜਿਨਿ ਗਾਵਣ:
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਕਾਸ ਧਰ ਸਾਜੀ: ਥਾਪੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਥਾਪਿ: ਪਾਲੀ ਤੋ॥
ਸਰਬ॰ ਵਿਖੇ ਨਿਰਤਰਿ: ਇਕਰ ਸੁਨੇ ਪੂਛੋ॰ ਸਲਾਹਾ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਨ॰ ਨ
ਸਾਕਾਰ ਹੈ ਸਾਣੁ ਰੂਪੀ ਰੂਆ ਦਾ ਅਮਲੁ॰ ਹੋਹਾ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਆਨੇ: ਮਨਮੁ
ਜੋ ਪੀਰੁ: ਪੂਜਨੁ ਦਾ ਜੀਰ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹਿ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਦੂਜਾ ਰਖੇ
ਏਕ ਰੂਪ ਹੈ ਬੇਦੀ॥ ਬੇਤ੍ਰੀ ਸਾਇਆ ਰੂਪੀ ਤੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ਜਿਨਾ ਗਿਆ
ਨੀ॰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤੋ ਅਚਾਰੀ॰ ਗਿਆਨੀ ਹੈਦਾ ਵਿਰਲਾ ਹੈ ਕੋਈ ਆਚਾਰੀ
ਗਿਆਨੀ ਜਗ ਮੇ ਪੰਡਿਤ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤੋ ਵੀਚਾਰੀ॰ ਪੰਡਤ ਹੈ ਦਾ
ਜਿਮੈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੈ ਵੀਚਾਰੀ ਪੰਡਿਤ ਬੈਰਾਗੀ॰ ਹੈ ਭੋਗੀ॥ ਭੋਗ ਦਾ ਹੈ
ਵਿਸਿਆ ਤੇ ਗੁਣ: ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਸਤੇ ਖੋਇ॰ ਅਧੁ ਕਾਲ ਮੈ ਜੋਇ॰
ਹਰੀ ਨੂ ਮੇਲਿ: ਸਿਰ ਸਾਂਦ ਮਿਲੇ ਤੇ ਅਛਰੁ: ਐਸੇ ਜੋ ਹੈ ਜਰਿਆ ਹੀ
ਜੋ ਦਾ ਅਛਲੁ॰ ਹਰੀ ਨੂ ਦਾ ਜੋਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂ ਸਾਰੁ: ਸਮਾਲ ਦਾ ਸਮ
ਝੁ ਭਾਈ ਮਿਲੇ: ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ਤੇ: ਹਰਿ ਦੇ ਕੇਰੀ॥
ਨੀਚ: ਦਾਜੁ॥੨॥ ਮਃ ੧॥ ਏਕ: ਜੀਦ ਦਾ ਸਰੀਰੁ ਪੰਚ: ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ
ਦਾ ਬਾਧੁ ਸਾਣੀ ਕੈ ਨੂ ਲਾਈ ਨੇ ਨਾਰੀ॥ ਜਾਇ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋ ਸਚ ਵਿਕਾਰ
ਕੋਅਲ ਨੂ ਸਮਝਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਤੁਸਿ ਆਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਤਿਨਾ
ਸਾਹਜਿ ਧਾਰਿ ਦੀ ਸਗਲੀ ਪ੍ਰਿਥੀ ਸਰੇ॰ ਤੋ ਵਹੀ: ਉਸ ਕੂ
ਸਿਰਿ॰ ਜਾਣੁ ਤੇਹੀ: ਤੈ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਜਿਰਿ ਤੂ ਹੈ ਦੁਖ॰ ਕਾਰਿ ਬੇਦਨਾ:
ਪੀੜੁ ਉਸੁ ਦੀ ਬੀਤੀ॰ ਹਉਮੈ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਬੀਤੀ ਪੀ
ਤਾ ਸੋਇ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਇ: ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਜੀਵਤ॰ ਭਾਵਤੇ ਮਰਣਾ ਜਿਨਾ
ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾ ਆਪ ਤਰਣਾ ਤੇ ਔਰਾਂ ਨੂ ਤਾਰੇ ਰੋਗਾ ਦਾ ਜੋਗਾ
ਦੀ ਸੁਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਣਾ: ਸਰਣੁ ਕਾਰੈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇਆ ਗੁਰ॰
ਦੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਗੁਰ ਮਲਾਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਬੋਹਿਥ ਕਰਿ ਹੈ
ਦੁਖ ਤੇ ਸੋਤੇ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਦਾ ਸੁਣੀ ਸੋ ਜੁਤ ਕ॰ ਦੀ ਜਗਤ ਤੇ:
ਛੋਹਿਆ ਗੁਰ ਹੀ ਹੈ ਸਾਧ ਨਸੇ॰ ਜਿਨਾ ਦੀ ਦੇਹੁ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਨੂ ਗਤਿ:
ਰੋਵੰਦ ਰੋਣਾ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਬਿਨ ਭੁਗਤਿ ਦੇ ਸਰੋਤ: ਸੁਖ ਦਾ ਤੇ ਜਨਮ
ਮੋਹ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਤੋ ਬਿਨੁ ਹੋਇ ਏਕ ਭੁਗਤਿ ਦੇ ਸਰੋਤਿ: ਸੁਖ ਦਾ
ਜੋਗਾ ਸਭੁ: ਸੁਖ ਦਾ ਸਤੇ ਰੋਵਦਾ ਹੈ ਸੀ ਤ॥ ਗੁਣ: ਗੁਣੀ ਜੀ ਦਾ ਸੁ
ਸਤ॥

ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਾਖੀ ਏਕ ਸੀਤ ਕੇ ਪਾਸ ਹੋਇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਾਲ ਇਖ ਤੇ ਤਨ ਨੂੰ ਰੋਈ ਘਟੇ ਤੇ ਨਿਖੇੜੇ ਕਰ ਸਾਤ
ਗ ਵੱਢੀ ਜੀਵਨ ਗੀਤੇ ਵੈਰ ਨਾ ਇਸ ਕੇ ਮਾਰਨਾ।

33A

ਸਿਰਿ: ਤਿਆਗੁਰ ਕੇ। ਸੁਚੀਤ: ਸੁਸ੍ਰੂ ਚੇਤ ਨਾਲੇ ਨਵੇਂ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਤ: ਵਾਸਤੇ। ੫॥
ਛੋਡਾ ਅਨੇਕ ਅਸਿਖ: ਸਿਖੀ ਦੇ ਭੀਤਰ ਏਕ ਹੈ। ਛੋਡ ਅਸਿਖ: ਸਿਖ ਤੀ ਨੇ ਦਰ
ਤਾ ਅਸਿਖ ਹੈ। ਬਿਰਥ: ਬਿਰਥਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਰਥ: ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਮੈਂ। ਮਰੈ। ਜੀਵ
ਹੋ ਕੈ ਤੈਸੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਕੈ। ਜੇਤੀ ਤੂ ਜਾਤਿ: ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ। ਇਸ ਦੇ ਦੂਆ ਅਰਥ ਹੈ ਜੇ
ਤੀ ਤੂ ਜਾਤਿ: ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਾਣ: ਮਿਲਣੇ ਮੈਂ ਨਹੀ ਛੂਟਤਿ: ਛੂਟੀਦਾ
ਨਹੀ ਹੂੰਦਾ ਛੂੰਤੀ ਦਾ ਅਮਰਾਨ। ਮੈਂ ਹੈ ਜੋ ਭਖੈ: ਭਖ ਮਹੂ ਕੇ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ।
ਹੈ। ਮਰੀਜੈ: ਮਰਣੇ ਮੈਂ ਹੈ। ਪੀਜੈ। ਤਾਂ ਸੁਤ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ॥੪॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥
ਆਪੈ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਰੈ। ਜੋ ਮੈਂ ਕਿ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ
ਤੇ ਕਿਥੇ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਹੀਰਾ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਇਕ ... ਬਦਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟੇ ਕੇ।
ਰੂਰ। ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਮਾਨੈ ਤਾਂ ਤਿਸ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤੇ ਹੋਵੇ ਮਨ ਧੀਰਾਂ ਸਾਹੁ ਆਗੇ ॥੨॥
ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਰਾਫੀ: ਪਰਖਣ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੇ ਏਕ ਦੀ ਲਿਵ ਕਾਰਿ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੈ
੧ ਉਹੁ ਛੋਡਾ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਸਾਰੁ ਹੈ। ਸਾਚੁ। ਮੈ ਜੋਰ
ਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੈਕਾਰ: ਚੜ੍ਹ ਹੈ। ਛੋਡਾ ਗੁਰ ਕਰ ਤਾਰੁ ਜੈ ਸਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੈ ਓ
ਹੁਸਿ ਫੇਤਿ ਕਰ ਦਾ ਹੈ ਸਹਜੇ ਦੀ ਘਰ ਮੈਂ। ਸਬਾਦੇ: ਰਾਗ ਸਬਾਦੇ
ਵਰਿਆ ਕਹੈ। ਆਪ੍ਰਤਿਆਰ ਕੇ ਛੋਡਾ ਗਾਰ ਤੇ ਮਹਲ ਦੀ ਵਾਟ ਘਾਰ ਮੈ
ਹੀ ਕੇ ਬਰਕਾ ਇਆ: ਸੁਧ ਉਨਾਂ ਦੀ ਕਾਂ ਇਆ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਜਾਣੂੰ ਹੈ
ਛੋਡਾਂ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਏਵਾਂ: ਏਵਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਮੈ: ਮੇਰਾ। ਪਲੈ। ਹੈ ਜੋ ਅਪੈਰਿਤੀ ॥੩॥
ਨ ਨਵ ਚਾਰੇ ਸਮਾਵੈ: ਪੰਚ ਕਾਮ ਆਦਿ ਤੀ ਗੁਣ ਨਵ ਦੁਆਰੇ ਮੁਖ
ਦਿਚਾਰਿ ਅੰਤਹਕਰਣ ਏਹੁ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈ ਜੀ ਸਦੋ ਰਾਗਾਨ।
ਮੈ ਜੇ ਕਾਢਿਧਾਰਿ: ਕਲਾਧਾਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਰਹਾਵੈ: ਤਿਦੇ ਮੇਰੀ
ਦੇ ਪੰਚ ਤਤਾਂ ਤੇ ਤੀਨ ਲੋਕਾਂ ਨਵਾਂ ਖੰਡਾਂ ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਸਮਾ
ਇਰਹਿਆ ਜਾਣ ਆਹੇ ਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣੂੰ ਰਾਗਾਨ। ਮੈਂ ਰਹਾ
ਵੈ: ਰਹਿਆ ਹੈ। ਮਾਤਉ। ਮਨ ਤਾਂ ਕਾ ਪਰਗਾਵੈ: ਪਾਇਆ ਹੈ। ਹੇ ॥੪॥
ਉ। ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਆਖੀ: ਨੇ ਰੀ ਦਾ ਆਖੀਆ ਤਾਰ ਸ ਨਹੀ। ਬੋਲ
ਣ ਦਾ ਨਹੀ ਕਿ ਸੇਦਾ ਵਿਖੁ: ਵਿਖਿਆ ਨਾਲੁ ਏ: ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਦਾ ਹੈ। ਸ ॥੫॥
ਗਾਤਿ। ਕਰਿ ਉਹੁ ਭੀ ਪਾਵੈ। ਜੇ ਕਰਿ ਤੋ ਹੋਵੈ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਛੋਡਾ ਹੀ ॥੬॥
ਗਾਜਦੇ ਹਾਰਿ ਲਾਲ ਮਣੀ ਆਮੇ ਤੀ ਨਾ ਮਾ ਜੇ ਸੁਧਾ ਸੁ ਏਹੁ ਸਭਤਿ
ਸਕਾਮਾ ਲਹੈ ਹੈ। ਦਾ ਹੀਰਾ: ਸਰੂਪ ਤੇ ਨਾਮ ਮੰਜਦੇ ਹਾਰਿ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ
ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੋਤੀ: ਵੈਰਾਗ ਮਨ ਜੀਸ ਦਾ ਵਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਸ
ਭਤਿ ਸਕਾਮਾ ਲਹੈ। ਪਰਖੈ। ਸੁਭ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸ ਦਾ। ਭਗਤ ਹੈ ॥੮॥
ਘਾਮ: ੧॥ ਸੁਖਿ: ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮਾਨ: ਮੋਤੀਆਂ ਹੈ। ਸੁਖਿ।

ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਦੁਆਰੇ ਮਹਲੀ: ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸੀ ਮਹਲਿ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਕੇ
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਨੀਸਾਨੁ: ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਗਤਿ ਜਿਨਾ
ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਮੁਰਾਰੀ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਓਹ
ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਸੁਥਾਨ ਜੋ ਹੈ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਓਸੁ ਮੈ ਜਿਸ ਕੀ ਤਾਂ ਥਾਂ ਨਾਂ ਤਿ
ਸਨੂੰ ਭਾਵਦਾ ਨਿਹਕੇਵਲ: ਸੁਧ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੁਕਮ: ਅਗਿਆਨ
ਦਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਹਰ ਕਪੁ ਜਿਨ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਓਹ ਗਿਆਨ ਜੋ ਹੈ ਤ੍ਰੋਗੁ ਦੇਨੋ
ਪੰਚ ਸਮਾਈ: ਕਾਮਾਦਿ ਕਾਂ ਦੀ ਜਿਨਾਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰਲੈ ਦਾ ਮਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿਕ
ਦੀ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀ ਸਮਾਈ ਆਪ ਵਿਚ ਮੈ ਦਾ ਮੇਤਾ ਮੈ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀ ਆਪਣੀ ਸਮਾ
ਈ ਅਰੁ ਤਤਾਰ ਹਿਤਾ ਜਿਨਾ ਆਪ ਵਿਚ ਮੈ ਸਮਾਈ ਹੈ ਓਹ ਦਾ ਓਹੁ ਸਭ ਲੋਗੁ ਸੁ
ਖੀਹਿ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਰਾਸਤਿ ਕੋਈ ਕੀ ਤਾ ਹੋਇਆ ਜੇਈ ਹਰਿ ਦਾ
ਨੂਰ ਨੂੰ ਹੈ ਤੇਈ ਤੀਨੁ ਕਾਲ ਮੈਂ ਓਮਾਰ ਸਭਨਾ ਤੇ ਜੋ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨੇ ਓਨੂੰ ਆਪ
ਣੈ ਮੈ ਓਹਦਾ ਜੋਤ ਸਭ ਦੈ ਸੋ ਹੁਕਮੇ: ਹੁਕਮ ਦੇ ਕਰਤੇ ਪੂਰਾ: ਨਾਮ ਦਾ ਗਿਆ
ਨ ਦਾ ਹਰੀ ਓਹ ਬਿਰਧੇ ਪ੍ਰਨੇ ਮੈ ਭੀ ਨ ਹੋਇਆ ਸੁਗਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਗਿਆ
ਤ ਦਾ ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁ ਪਰਾਨਿ: ਪ੍ਰਾਣ ਇਨ ਰੂਪ ਹੀ ਆਮਾਨ ਮੈਂ
ਲਹਸਿ: ਲਹਗਾ ਨਿਦਾਨਿ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਦੇ ਹੈ ਮੂਰਖ ਦਾ ਕਾਰਣੁ ਹਰੀ ਨੂੰ
ਧਨੁ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾਤਿ ਸ੍ਰਾ ਸਹਜਿ ਕਰਕੇ ਦਾ ਨੂੰ ਤਾਨਾ ਅਠਿਨਾਵ
ਹੀ ਮੇਹੁਦੀ ਇਸ ਕਰਿ ਗਿਆ ਬਉਰਾ ਰ: ਬਉਰ ਤਨ ਕਰਿ ਭਾਇਆ ਹੈ ਬਉ
ਰਕਾ ਦਾ ਬਉਰਿਆ ਤੇ ਬਉਰਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਭਾਗੇ ਹੈ ਜੋ ਓਹਦਾ ਜੇਵੜ
ਭਾਗੇ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਨਕ ਇ ਸੇ ਕਰਿ ਹਮਾਦ ॥ਮ: ੧॥ ਓਹ
ਦਾ ਚਿਤ ਅਨੀਤ ਮੈ ਤੇ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤੇ: ਜਸ ਦਾ ਚਿਤ ਮੈਂ ਅਨੀਤ ਗੀਤ
ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਗਾਇਕੇ ਸਣਾਇ ਤੇ ਗਾਵੀਤੇ: ਪੰਡਿਤਾਂ ਦਾ ਰਾਗ ਵੇਖ
ਦੀਆਂ ਤਾਸੁ ਣਾਇਤੇ ਕਾ ਤੋਹਿ ਸਾਨੂੰ ਰਾਗ ਦੇਖ ਬੀਤੇ ਹੈ ਮੰਨਿ: ਮੰਨਿ
ਹੁ ਸੂਨ ਤੇ ਅਨੀ ਤੇ: ਤਹਿ ਹਿ ਤਾ ਸੇ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸਹਜਿ:
ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰੇ: ਹਰਿ ਓਹ ਦਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ
ਨਾਮ ਨਿਸਰੀਤ ਮੈ ਹੈ ਸੁ ਪੁਰਸਾ ਨੂੰ ਪੀਆ: ਪੀਰ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈ ਦਾ ਹੁੰਦੀ
ਹੈ ਧੀਰਾ ਹੋਇਆ ਨਾਦ ਹਿ ਹੈ ਚੁ ਸਾਚ ਨੂੰ ਦਾ ਓਹਦਾ ਸਾਚ ਪਛਾਣ ਓਹ
ਅੰਤਰਿ ਦਾਨਾ ਦਾਹਿ ਹੈ ਗਤ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਭੇਦ ਕੀ ਨਾਸਤਾ ਨੂੰ ਮਹਲ:
ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਮਹਿ ਆਪਣਾ ਦਾਸ ਨੂੰ ਓਹਦਾ ਕਲਾ ਤੇ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਹੈ ਸਾਚ
ਤਿਸ ਮੈ ਸਾਚੁ: ਨਿਬੇੜ ਕਰਿ ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਉ: ਜਾਂ ਦਾ ਸਤ ਸੰਗ ਮੈਂ ਪਰਮ
ਦੀ ਸਤ ਗਾਉ: ਗਾਂ ਦਾਂ ਆਪ ਨੂੰ ਦਾਤਾ ਦਾਰੇ ਦੈ ਮੈ ਗਾਵਦਾ ਓਹ ਦਾ
ਨਾਮੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਿਦੇ ਮੈ ਦਾ ਜਿਆ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਦਿਤਾ
ਲਾਇ ਆਪਣੇ ਵਲ ਸਬਦੇ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ ਓਹ ਦਾ ਐਥੇ ਪਿਛੋ
ਤੇ ਓਥੈ ਆਗੈ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਐਥੇ ਓਥੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੈ ਤ

ਸਦੇਆਰੀ॰ਹੀਅੰਚਲ॰ਤਾਕਰਿਜਾਣੈ॰ਨਾਮਦੀਆਮੈਲਾ॰ਭਾਈਆਕਿਉ॥
ਮਲ॰ਭਈਹੈਜੋਕਰੀ॰ਹੈਵਿਕਰਨੇਹਾਂਜਨਮੈਗਤ: ਜਨਾਂਦੀਸੰਗਤਮੈਆਵੇ
ਧ॰ਪਾਪਤੇਦੁਖਵੀਪ੍ਰਗਾਸੁ॰ਕਰਕੈਅਚਾਰਧਰਾਤਾ: ਸੁਭਅਚਾਰਮੈਧ
ਰਹੈਵਿਕੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਤਾਹੈ॥ਧਿਚਨੀ: ਧਿਚਨਾਕਰਕੇਨਾਮ॰ਵਿਖੈ॥੭॥ ੧੦
ਮ:੫ ਅਨਿਮੈਗਲਤੇਸਾਕਤਤਿਤੇਦਿਵਨਾਹੈਇਗਹਿਆਹੈਵਿ ਸਾਕਤਾਦਾਮਨ
ਹਾਥੀਵਤੇਬਿਵਾਨਾਹੈਇਆਹੈ॥ਛੇਦਾਆਇਆਮੈਹਿਕੂਧੀਧਨਖੀਡਿਮੈ
ਫਿਰਦਾਹੈ ਰਾਨ: ਰਾਂਡੁਹੋਇਆਵਾਹੈਰਾਨੁਹੋਇਆਝੂਰੈ: ਦਧਾਇਹੈਣਾਰੁ
ਰਮੁਖਿ: ਜੋਗੁਰਮੁਖਿਹੈਸੋਆਪੇ: ਆਪਨੁਪਛਾਣੈ ਨਉਰਾ: ਰਉਰਾਮੈਆਵ
ਦਾਨਿਰਮਲ: ਸੁਧਵਿਮਿਸਟਹੈ॥ਹਉਮੈ॰ਆਦਿਕਾਕਉਰਾ: ਕਉੜਾਵ
ਗਰਾਸੁਗਰਹਿਸੀ॥ ਰਹੋਗਾਧਖਸੇ॰ਤਾਂਕਿਟਕੁ॰ਨੂਧੋਲੈ॰ਧਰੋਰੁਕੇ
ਵਛੇਦਾਧੋਲੈ: ਦਧਾਇਕੇਸੁਚਆਮਕਾਲਕੇਟਕਨੁਮਾਰੈਹੈ॥ ਧ੍ਰਿਗੁਜੋਕਹੈ
ਇਹਮਨੁਧਰਤੇਰੂਪਹੈਤੇਕਹੈਹੈ॥ਕਰਮਾ॰ਕਰਕੇਕਰਮੀਭ ਪਾਪਧਰਮੁ॰
ਕਰਿਧਰਮੀਭਿਜਾਹੈ॥ਤ੍ਰੁ॰ਦੇਹੈਕਾਰੁਕਰਿਤਤਾਤੇਜਨਮਾਲਾਇਆਹੈ॥
ਲੋਕੀਂ॰ਦਾਮੂੜ: ਮੂੜਭਾਇਆਹੈ॥ਜਪੈ॰ਤਿਨਾਦਾਭੂੜ: ਮੈਦੁਭਾ
ਹੈ॥ ਛੇਦਾਗੁਰਮੁਖਾਦਾਜੋਈਮਨ ਅਸਥਾਨੇ: ਇਸਾਥਿਤਭਯਾਹੈ॥
ਮੁਖਿ॰ਨਾਮੋਈ॰ਸਤਿਚਿਤਆਨੰਦਰੂਪਹੈਂਜੋਗੀ॰ਤੀਰਥੀਕੀਤੁਧਕ
ਰੋ ਤਾਪੈ: ਤਪੀਆਭੀਹੋਦੈ॥ਪ੍ਰਭੁ॰ਵਾਰੁਧਰੋਦੈ ਆਪੇ: ਆਪੁਹੀ ੮ ਉ ੧੪
ਰਾਗੀ॰ਭਾਇਆਹੈਜੋਮਨਸਾ॰ਕਰਕੇਚਾਪੈ: ਚਖਿਦੇਨੋ ਦਰਿ: ਅੰਦ
ਰਪਰਿਦੇਮਹਲੀ: ਜਗਤਾਸੀਦੀ॰ ਹੋਰਾਖ ਕਰਿਆਛੇਦਾਸਿਰ
ਮਕਾਰਿਸੁਰਮਾਹੈ॥ਭਉ॰ਤਜਾਹੈ॥ਨਾਮਿ॰ਜਪਕੇਪਾਂਚਾਂ॰ਕਾਮਾਦਿ
ਹਉਮੈ॰ਆਦਿਕਗਣਸੇ॰ਕੋਧਾਇ: ਮਨੁਦੇਵਸੁ॰ਪਾਸੋਤਾਆਰਕੇ
ਅਨ: ਹੋਰੁਗੁਰਮੁਖਿ॰ਦਾਭਗਤੀ॰ਕਰਿਆਛੇਦਾਅਨਹਦਸਬਦਿ: ਸੁ
ਹਮਸੁਣਿਆਂ ਥੀਤੇਮੈਂ ਕਿਆਭੀਤੇਵਿਚਾਰੀ: ਕਿਆਭੀਹੈ॥ ਕਾਰੀ:
ਕਾਰੁਦਾਰੂਪ॥੭॥ ਨਿਰਮਲੁ॰ਹੋਇਆਤੇਪਰਿਦੇਦਰਿਸੋਈਜਾਣਿਆ
ਹਰੀਅਖਿ॰ਦੋਧਾਨਿ: ਉਚਾਰਨੁਜਸੁ॰ਜੋਕਰਿਦੇਨੋ ਪ੍ਰਭੁ॰ਤਿ
ਨੁਸਾਣਿਆਹੈ॥ ਮਾਤਾ॰ ਹੈਤਿਨਾਸਰਧਕੁਸਾਦਾਪਰਿਗੁਰਕੇ
ਹੈਸੋਈਮੁਖਪਾਤਾਹੈਵਿ ਸੁਧਰਸਾਦਾਪਰ॰ ਜੇਹੈਹਰਿਸੋਗੁਰਾਵ
ਆਰੇਜਾਤਾਹੈ॥ਭਗਤਿ॰ਹੇਤੁ॰ਜਿਨਾਗੁਰਾਂਦੇਚਰਣਾਂਮੈਨਿਵਾਸ
ਕੀਤਾਤਿਸੁਸਾਦ ਗੁਰਦੇਚਰਣਾਮੈਭਗਤੀਤੇਹੇਤੁ॥ ਪ੍ਰੇਮੁਨੇਨਿਵਾਸਕੀਤਾ
ਹੈਇਸੇਦਸੁਤੇਕਿ॰ਹਮੁਭਇਹਾਂ॥੮॥ ਮ:੫ ਪੀ ਠਕਾਨੁਮਜਿਕੁਹੋਧ
ਨਹਿਆਗਾਹੈਸੋਕਹੈਹੈ ਕਹੀਐ: ਹੋਰਨਾਦਾਹੈਆਤਾਹੈਵਿ ਕਿਸੇਦਾ
ਹੀਹੈਨਾਮਧਨਕ ਤ: ਉਸਥਾਈ: ਸਾਹਬਿਤਕਰਨਵਾਲਾਹੈ॥

ਛੁਟਦਾ ਨਿਰਮਲਾ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ ਓਨਾ ਹਰਿ ਮੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਅ ਹਮਾਰਾ ੦ ਪ੍ਰ
ਨਵ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ੦ ਜਾਣੂ ਤੇ ਨਾਮ ਭੀ ਨ ਛੋਡ ਉਸ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਫਿਰ ਉਹਾਰਾ ੦ ਮਿ
ਲਾਈ ਲੈਗਾ ਕਾਮਨੀ ੦ ਦੇਹ ਨੂੰ ਮੇਲ ਗੁਰ ਰਹੇ ਹੈ ਦਾ ਬਿਧਾ: ਇਸੁ ਦਾ ਬਿ
ਧਾਨਾ ਭੁਲਾਰੇ ਤਾਂ ਛੁਟਦਾ ਲੋਗੁਨ ਰਾਇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਛੂਟਦਾ ਵਰੁ ਹੈ ਦਾਤਾ
ਹਰਿ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ਦਾ ਵ ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਆਦਾਇਆ
ਲਾ ੦ ਰਹੈ ਦ ਹਰੀ ਆ ਭਾਇਆ ੦ ਤਾ ਰੋਗੁ: ਅਗਿਆਨ ਸਹਿ ਰੋਗ ਕੀ ਮਿਟੈ
ਤੇ ਦੂਖਾ ਨੂੰ ਭੀ ਅਦਰੂ: ਹੋਰਾ ਦੁਖ ੦ ਨੂੰ ਛੁਟਦਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਦਿਸਾਰਿ ਤਿ
ਨਾਨੂੰ ਤੇ ਆਪੁ ਭੀ ਆਪ ਦੁਹੇਲਾ ਧਾਰਿ ੦ ਕੂਸੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਛੁਟਦਾ ਭਰਮ
ਕਰਕੈ ਦੂਜਾ ਤੇ ਦਯ ਪਰਿਆ ਇਹੀ ਮਨਿ ਨੂੰ ਰੋਗ ਲਗਾ ਹੈ ਛੁਟਦਾ ਭਰਮਿ
ਕਰਕੇ ਜਪੁ ਦਾ ਹੈ ਦੂਜੇ ਅਪਨਾ ਪੁਰਖੁ ੦ ਤੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ੦ ਹੀ ਨਕਿ:
ਕੁਦ ਸੁਆ ਅਚਰਜ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਤੇ ਆਵੈ ੦ ਹੋਇ ਛੁਟਦਾ ਸੁ ਗਨਰਾਂ ਦੇ ਧਾਰਿ
ਰਿਧਾ ਟੇ ਮੈ ਪੂਰਣ ਜਾਣੂ ਕੇ ਸਹਜੇ ਸਮਾਧਿ ਲਾਈ ਹੈ ਕਰਿ ਪੂਰਿ ੦ ਆਪਣੇ
ਮੇਦ ਸੁਖ ਮੈ ਜਾਣ ਕੇ ਧਾਰਿਕ ਹੋ ਹੰਤਿ ਸੁਕ੍ਰਾ ਨਾਹਿ ਜਾਣੈ ਦੋ ਛੂਟਦਾ ਜਾਕੀ
ਭਗਤਿ ਕਾ ਮੁਖ ਹੇਤੁ ਨਾਮ ਹੈ ਦ ਜਾਕੀ: ਜੋ ਸੁ ਕੇ ਭਗਤਿ ਹੈ ਦੂਜੇ ਤਨੁ ਕਾਰਿ
ਤੇ ਸੁਖ ਵਿਕਾਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੰਗਤਿ ੦ ਵੇਸਾਂ ਨੂੰ ਹੋ ਤੋਰੇ ੦ ਤੇ ਸਹਜ ਮੇਲ
ਇਆ ਹੈ ਗੁਰ: ਪੂਜਦ ਦ ਤੇਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਕਾਰਿਆ ਦੂਤ ੦ ਤੇਨਾ ਦਾ ਦੂਤ ਦੂ
ਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ੦ ਦੀ ਲਿਵ ਵਿਖੈ ਛੁਟਦਾ ਦ ਛਲ ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਸਿ
ਰਿ ਹੈ ਭੁਇਆਂ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ੧੮ ਸ ਮ: ੧ ਸਬਦ: ਪ੍ਰਾਮ ਨ੍ਰਾ
ਸਖੀ ਸਖੇਨੀ: ਪਿਆਰਿ ਸਖੀ ਸੇਵ ੦ ਕਾਰੇ ਨੈਨੀ ੦ ਭੂਪੀ ਭੂਖੀ ਖਿਧਨ ੦
ਭੂਪ ਹੈ ਸਿਸਾਰਿ ੦ ਮੈ ਧਰਮ ੦ ਹੈ ਜੋ ਹਉ: ਹੋਗ ਤੋਂ ਕਾਰਿ ਕੀਆ ਹੈ ਪਹੁਕ
ਲਾਤ: ਪੂਤ ਦੀਵਾਰੀ ਅਨੁਖੀਆ: ਮਨੁ ਮੈ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਦਤੋ ਹੈ ਕਿਰਪੀ: ਖੇਡੀ
ਹੈ ਸੋਨਵਿਸਾ ੦ ਹੋਕੇ ਛੁਟਦਾ ਦਾਨੁ: ਦੇਰ ਤੋਂ ਹਉਮੈ ਕਾਰਿ ਤੂੰ ਰ ਸਹੈ: ਚੈਟੇ
ਖੇਧਨ ੦ ਰੂਪ ਸਉ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਨ ਅਣੂ: ਬਿਨਾ ਖਿਚਾ ਗੀ: ਰੂਤੇ ਮੋਹ ੦ ਦੇ
ਪਸਾਰੀ ੦ ਹੋਇਆ ਖਿਦਨ ੦ ਹੈ ਸਹਾਨੂੰ ਕੋ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਸਾਂ ਮੈਂ ਲਾਇ: ਪ
ਗੀਤੇ ਲੇਖ ਕਰੇ ਈ ਕੀਨ ਰਹਾ ਯਾਦ: ਉਚਾਰ ਨਾਮ ਹਕਾਰੁ ੦ ਕਰਕੇ ਛੁਟਦਾ
ਖਿਧ ਨਮੋ ਹਰੂਪੀ ਤੇ ਬਿਕਾਰ ਪਾਪਾ ਕਰਿ ਬਿਨਸੈ: ਮੇਮਰੇ ਜੀਦ ॥੭॥
ਸਰਣਾਈ ੦ ਜੇਤਬੈ ਨੋ ਰਾਖੈ ੦ ਹੈ ਸੋ ਖਿਧ ੦ ਨਮੇ ਆ ੧੦ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਅਸਟਪਦੀ
ਆ ॥੧ ਓ ਸੋਖੀ ਸਬੁਏ ਮਨਾ ਧਾਵਾ ਦੇ ਮੈ ਧਾਵਰੁ ਆਇਆ ਤੇ ਪਰਾਣ ਨੂੰ
ਮਾਰਕੈ ਉਨਾ ਦੇ ਪਾਰਿ ਦਿਰਗਨ ਕੀਤੇ ਜੋ ਉਹ ਦਾਲੁ ਦੇਖ ਕੇਕ ਹੋ ਹੈਂ ਗਾਰੂ
ਜੀਆ ਮਾਗੀ: ਧੜੀਆ ਪਾਣੀ: ਪਾਉ ਦੀਆ ਸਾਣ ਮੁੰਦਰਾ ੦ ਦੀਆ
ਕਾਤੀ: ਕੈਚੀਆਂ ਨਾਲ ਲਾਗਾਲਿ: ਸੈਗਾ ਧੂਤਾ ਰੂ: ਪਰਾਂਏ ਦੇਖ ਪਸੀਨ
ਰਿਆਦ ਪਟੇਰੇ ਤੇ ਬੁਰੇ ਦਿਤੇ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਮਹਲਾ: ਮੈਂ ਦਰਾਂ ਧਰਾਣੈ:

ਬੈਹਣੀਆਂ ਹਦੂਰਿ: ਅਗੋਤੇ ਮਿਹਲਾ ਦੇ ਬਾਬਾ: ਹੇਹਰਿ ਤੈਨੂੰ ਦੇਸੁ: ਵਸਦੇ
ਕੀਤੇ ਉਜਾੜ ਦੇ ਕੀਵ ਸਾਰੇ ਸਰੂਪਾ ਸੀਆ: ਸਾਹੁ ਲਾੜੇ: ਚੂੜੇ ਹੀਡੋਲੀ:
ਡੋਲੀਆਂ ਮੈਂ ਹੋਰ: ਜੋ ਦੰਦ ਖੰਡ ਦੇ ਕੀਤੇ ਸਾਹੂ ਰਾਸਿ: ਬਣਾਉਦੇ ਉਪ
ਰਹੁ: ਸਮੂਪ ਮੈ ਇਕਨਾ ਦੇ ਝਲੇ: ਸੂਰਜ ਮੁਖੀ ਪਖੇ ਇਕ ਕਪੁ: ਇਕਨਾਰ
ਪਾਸ ਤੇ ਲੋਕ ਕਾ ਦੇ ਦੇਰਾਂ ਪਾਸੇ ਲਖ ਰੁਪੀਏ ਲਖੁ ਹੀ ਰੁਪੀਏ ਖੜੀਆ:
ਸਉਰਿਦ ਦੂਉਰੇ ਨੂੰ ਉਠਕੇ ਜਦ ਮਸਤਕ ਹੁੰਦਾ ਵਾ ਇਕ ਲਖ ਹੀ ਦੇਈ
ਆਂਦੇ ਨਾਦਾ ਦਰਸਨ ਨਾਲ ਲਖੁ ਪਇਆ ਆਤਿ ਨਾਦਾ ਦਰਸਣ ਖੜੀਆ।
ਹੋਕੇ ਦੂਰੋ ਹੀ ਆਵਾ ਫਿਰ। ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਲਖ: ਦੇਖ ਲੈਹਣ ਲਖੁ: ਇਕਨਾਰੀ ਤਿਆਨੂੰ
ਦੇਖ ਆਮਹੂਰਿ: ਰੋਗਨਾ ਸੌਲਕਾ: ਛੁਹੀਆ ਹੁਣ ਮੋਤ: ਮੋਤੀਆਂ
ਸਰੀਆ: ਲੜੀਆਂ ਨਹੋਏ। ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਪਤੇ ਜੋਬਨ ਰੰਗ:
ਪੈਮਲ ਪਾਈਕੇ ਗਵਾਇਆ। ਬਾਬਰ ਮੁਗਲ ਲਏ ਸੋ ਗਵਾਇਆ ਕੇ।
ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤੇ ਹੋਵੀ ਤਾਂ ਜੇ ਭਾਵੇ। ਮੇਰੀ ਆਂਚੇ ਤੀਸੇ: ਦਾਦਰਖੀ
ਐਤੁ ਕਾਇਤੁ: ਬੰਨਾ ਜਾਹ: ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋ ਲਗ ਰਹੇ ਸੋ ਰੰਗਤ
ਮਾਣਿਆ ਸਾਦੇ ਚਾਇਓ ਸੋ ਦਵ ਸਾਹਾ: ਹਰੀ ਦੀ ਜਿਨਾ ਚਾਇਓ ਦਵਾਜਾਹ:
ਦਸਦੀ ਜਿਨਾ ਤਮਾਸਿਆ ਦੇ ਚਾਇਓ। ਬਾਬਰ ਵਾਣੀ: ਬਾਬਰ ਦੀ
ਦੁਹਾਈ ਫਿਰਿ: ਪਠਾਣਾਂ ਦੇ ਕੈਰੁ: ਬਾਲਕ ਭੀ ਇਕਨਾ: ਤੁਰਕਾ ਦੀ
ਖੁਆਈ ਆਹੰ: ਖੇ ਵੇਗਾ ਏਤੇ ਨਿਆ ਸਾਦੇ ਤੋਗਾ ਇਕਨਾ: ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ
ਪੂਜਾ ਦਸਆਂ ਦੀ ਜਾਇ: ਗਿਆ ਹੋ ਆਇ ਦਿਨ: ਬਿਨਾ ਹੋਈ ਆ ਮੇ ਜੋਗੇ
ਦਵਾਣੀਆਂ: ਹਿੰਦੂਣੀਆਂ ਕਿਉ: ਕਿਸ ਨ ਰਾਹ ਹੁਣਾ ਦੇ ਪਤਿ। ਆਗੇ
ਜੋ ਖੁਦਾਇ: ਖੁਦਾ ਲੀਆ ਛੇਦਾ ਇਕ ਧਾਰਿ ਆਪ ਹੋਆ ਸਾਈ ਆਵਰਿ
੦ ਵੀ ਦੇਵਤੇ ਕੇ ਤੇ ਇਕ ਤਿਕਾਨੂੰ ਸਖ। ਆਪ ਹਿਆਂ ਦੀ ਭਈ ਜੀ ਵਦੇ
ਹੈਣਾ ਦੁਖ। ਕਰਿਕੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਕੈ ਸੌਰ ਹਿਆ ਤਹੀ ਆਮਾਨੁਖ ਹੋਏ ਜੋ ਕਛੂ
ਕਰਿਸਕੇ ॥੧੧॥ ਆਸਾ: ੧ ਪੀਠਕਾ ਸਪੁ ਉਜਾੜੂ ਭਈ ਤਉ ਏਹ ਸ
ਬਦ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੇਲ: ਅਖਾੜੇ ਤੇ। ਕਹਾਂ ਤਬੇਲੜੇ ਕਹਾਂ
ਭੇਰੀ: ਨੈਬਤ ਤੇ ਕਹਾਂ ਸਹਨਾਈ: ਕੁਤੀਆ ਗਾਡੇਰੜੇ: ਰਥ ਸਿਰ
ਮੋਹ ਕਵਾਈ: ਪੁਸਾਕਾ ਆਰਸੀਆਂ: ਸੀਸੇ ਬਕੇ ਮੁਲ ਕਰ ਹੋਏ ਲੱਗ
ਦੇ ਬੰਕੇ: ਸੁੰਦਰ ਸੋਭ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਗੋ ਜਾਈ: ਜੁਆਮੀ ਹੋਇਆ ਜਾਰਿਬ
ਲੀ ਜਿਨਾਂ ਚਾਹਿਆ ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਲਾਲੋ ਦਾ ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਹਰੀ ਆਦਰ: ਦਰ ਦਰ ਦੇਸ ਮੈ ਰੂਪ: ਹਵੇਲੀਆਂ ਦੇ ਸੁਰ ਤਵਾਲੀਆ ਮ
ਹਲਾ: ਨਾਰੀਆ ਬੈਰ: ਸੋਰੂ ਸਰਾਈ: ਸਰਾਂ ਦੇ ਕਾਵਾਮਾਹਿ: ਨਾਰੀ
ਪਾਈ: ਪੇ ਦੀ ਸਾ ਕੀਰਾ ਤੇ ਦਾ ਪਾਈ ਦੀ ਆਪਾਨ: ਬੀੜੇ ਗਤ ਬੈਲੀ:
ਬੀੜੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰਮਾ: ਨਾਰੀਆ ਚਪਾਣ ਦਿਵਾਲੀਆਂ ਦੀ

ਤਿਨਹੂੰ ਤੇ ਹੋਵੈ ਅਰਥਾ॥

ਤ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਜੋ ਹਾ ਛੁਟਾਈ ਆਈ: ਵੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਛਪ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ਜੋ ਦਿਗ
ਕੀ: ਖੁਰਾਕ ਬਹੋੜੀਆਂ ਪਾਈਆਈ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਦਲੇ ਆਪ: ਪੰਡਾ ਅਨਰ
ਖਹੈ ਸੋ ਕੌਨ ਹੈ॥ ਚੋਰੀ ਅੰਜਨ ਅਬਾਦਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਜਨਹਿ ਕਾ ਆਦਿ ਕਾਮ ਬਿਕਾਰ ਕੁਸੰਗ ਰਥ ਪਾਤਕਾ॥
ਅਰਕੀ ਤਿਨ ਕੇ ਤੁਲਾਖੇਤਾ ਏਪ ਦਿਹਜਪੁ ਹੋਏ ਅਨ ਕਾਨਤ ਬੇਨਾ ਹੀ॰ ਕਠੀ ਆਖਾ ਸੋ: ਧੋਇ
ਲਏ॰ ਫਿਰ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਪੈਲਾ ਕੋਟੀ: ਰੋੜ੍ਹੀ ਆ ਖੂਹ ਤੇ ਹੀ ਪਰਤਾਰ ਰਾਏ॰
ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਜੋ ਕੋਈ ਮੈਡਾ ਦਿਨਾਂ ਕਰੇਗਾ ਮਿਰ: ਬਾਬਾ ਰਾਬਾਰ ਬਾਕ
ਕਾਮ: ਪੁਖਤਾ ਬਾਨੂੰ ਦ ਬਾਨ: ਸਮਾਨ ਤੇ ਮੁਕਾਮ: ਦਾਇਰੇ ਅਲ
ਲੇ: ਸਤ੍ਰੈ ਹੋਗਾ ਬੀਜ: ਪਰਮੈਦਾਰਿ ਭੀ ਮਾਛਿਕ: ਮੂਰਛਾ ਮੂਰਛ
ਕਰਿਕਾਰਿ ਦ ਮੋਢੇ ਮੋਢੇ: ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰ ਕੇ ਗਾਡ ਇਹ: ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ
ਅੰਧਾ: ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਿਨੈ॰ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਤੀਨ ਪਰਚਾ: ਕਰਾਮਾਤ ਨੂੰ ਦਿਖਾ
ਈ॰ ਦੁਹਾਂ ਨੇ ਗਾ ਓਨੀ॰ ਮੁਗਲਾਂ ਤੇ ਤੁਰਕ: ਬੀਹੂ ਕਾ ਓਨੀ॰ ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ
ਆਂ ਹਸਤ: ਹਬਾ ਤੇਰੀ ਚਿੜ੍ਹਾਈ: ਚੜ੍ਹ ਗਈਆਂ ਦਾ ਚਿੜ੍ਹ: ਛੀਗੀਆਂ
ਗਈਆਂ ਪਾਈ॰ ਹੈ ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਾਈ: ਹੇਰ ਗਈ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਲੋ
ਭਟਿਆਣੀ: ਕੁਦਾਈਆਂ ਦੇ ਠਕੁਰਾਣੀ: ਜੋ ਧਨੀ ਭੂਮੀ ਜਾਤ ਤੇ ਉਤਮ
ਕਰਣੀ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਜੋ ਠਕੁਰ ਕਹੀਦੇ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਰਾਂ॰ ਦੇ ਪੇਰਹੁ: ਬ
ਰਕੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲੈ ਕਰਿ ਖੁਰ: ਪੈਰਾਂ ਤਾਈਂ ਕਰਿ ਪਾਟੇ ਹੈ ਤੇ ਇਕਨਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ
ਬੀਰੇ: ਪਤੀ ਦਾ ਜੋ ਨੂੰ ਕੇ ਬੈਰਿਆਂ ਦੇ ਸਮਦਾਇਆ ਦਿਹਾਣੀ॰ ਦੁਖੀ ਹੀ
ਦਿਹਾਣੀ ਕਰਤਾ॰ ਤੂੰ ਹੈ ਰੁਕਾ ਕਾਹੈਂ॰ ਕਰਿ ਹੈ ਦੇਹਿ ਰੁਕਾ ਰੂ ਆਈ ਸੋ: ਰੋਈ
ਏਹ ਹੁਕਮੀ॰ ਆਪ ਣੇ ਹੁਕਮ ਮੇਜਗ ਨੂੰ ਚਲਾਏ ਤੇ ਆਪੇ ਦੇਖਦਾ ਕੋ ਨਾਨਕ॰
ਕਮਾਨ ਸਾਰੁ ਤਿਸ ਦਾ॥੨॥੧੯ ਆਸਾ ਕਾਫੀ ਮ: ੧॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ
ਜਿਉ ਗੋਰੂ ਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਆਦਮੀ॰ ਜੋ ਬਾਰਾ: ਘਰ ਬਾਰ ਬੋਲੀ ਹੀ
ਹੈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਨੇ ਜਾਰਾਂ ਜੀਵਾ ਨੀਤ ਨੀਤ: ਨੀਠ ਨੀਠ ਦਾ ਨੇ
ਨੇਹੁ ਛਿਦਾ ਜੀਵ ਚਲ ਸੀ ਤੇ ਪਿ ਰਪਦੈ ਧਰਤੀ ਪਰ ਇਹ ਬਾਤਾਂ ਕਰੇ॰
ਤਾਂ ਬਿਸਤਾਰ ਨਾ ਕਰੇਗਾ ਓਹੀ ਓਹੀ: ਪਰਖ ਪਰਖਿਆ ਕਿਆ ਸੋਈ॰ ਤੀਨ ਕਾ
ਲਾ ਜੋ ਕਹੈ ਹਮ ਤੇ ਮਏ ਨ ਰਹੈ ਹਰੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਨ ਕੀ ਤੂੰ ਕਹੈ ਗਾ ਰੋਈ: ਰੋਂਦੇ
ਗਾਜੇ ਕਹੈ ਹਮਾਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਇਹੁ ਨਾਹੀ ਹੈ ਤੁਸੀ ਆਪ ਣੇ ਧਿਧ: ਧਿਧਿਆਂ
ਨੂੰ ਕਮਾਵਹੁ॰ ਜੋ ਸਾਡੂ ਧਿਆਰਾ ਜੀ ਏਹੁ ਕਠੀ: ਕਦੇ ਕੀਤੇ ਤੇ ਪਾਲੇ
ਸੁਤਾ॰ ਏਹੁ ਨਕਾ ਜੋਈ॰ ਤਾਂ ਜਾਰੋਗਾ ਪਾਰਿ: ਸਭ ਪਾ ਨਾਲੇ: ਨਾਲ ਓਰ
ਨਕ ਤਾ॰ ਤੇ ਸੀ ਕੀਧਨ ਮੈਚ ਹੁਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿ ਕੈ ਏਹਾ ਕਰਹੁ॰ ਜੋ ਸਤੇ
ਮਖ ਸੁਦ ਲੈਹ: ਨਫਾ ਲੈ ਪੁਤ ਓਹੁ ਦਾਨੁ ਜਾ ਕਰਹੁ ਮਤਾ ਜੋ ਸੁਕਾਰਿਆ ਤਾ॰
ਮੈਦ ਨਾ ਪਰਾਵਹੁ: ਪੂਪਾ ਤੇ ਹੈ ਦੁਹੁ ਦਾ ਪਰੇਦ ਹੁ ਸਤੁ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਨਰਿ
ਰਸ: ਖੇਤੀ ਕਮਾਵਹੁ: ਕਰਹੁ ਕਾਢੀਆ ਤੁ॰ ਗੇਚੀ ਰੋਗੇ ਜਾਂ ਕੁਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ
ਪੂਰਬ ਕਰਮਾ ਮਿਲੇ॰ ਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਦਾ ਹੀ ਬਿਉ ਹਾਰਾ:
ਹਾਰ ਕਰੇ ਮਨ ਕਰਿ ਗੁਲਾ ਹਾਤੇ: ਹਰਖ ਸੋਗਾਦਿ ਰੂਦਾ ਤਿਦੈ॰ ਏਹ

ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ: ਤੇਰੀਦਾ ਸਤਗੁਰੁ ਨਾ ਤੂੰ ਆਹੀ॰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਕੁ॥੧॥ਰਾਮ:॥੧॥
ਕੋਨੀਮੀ: ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੇਰੇ: ਮੇਰਾ ਤੇ ਹਉ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰੀਆ: ਦੁਸਾਦਾਰਿਆ
ਮੇਨੀਮੇਰੇ: ਮੇਨੂ ਨਹੀ ਕੋਈ ਕੇ: ਕਿਸਨੂ ਆਪਣੀ: ਸੁਆਮ ਹਿੰ॰ ਤੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਸ
ਚਾਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਮੈਨੂ ਮੁਹੈ ਨਸਿਧਾ॰ ਦੁਸੰਤੇ ਤੇਨੂਾ ਨਸਿਧਿ॰ ਆਨੁਾ ਗੁਰ ਨੇ
ਭਧੁਪਿਤਿ ਦਿਤੀ ਹੈ ਪੁੰ ਭੋਗੀ: ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਦਾ ਠਾਕਰਾਨੁ ਵੇਗਾ ਲਾਵਨੁ ਦਾਲੇ
ਤੇ ਕਪੁਤ੍ਰੀ॰ ਭੇਖ ਹੋ ਇਕਰ ਕੇ ਸਬਾਦਿ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਤਤਸਾਰੁ: ਤਤਰੂਪ
ਸਾਰੁ ਜੋ ਹੈ ਨੂ ਇਸੀ: ਤੁਸੀ ਨੂ ਘਟ॰ ਮੈਂ ਸੰਜੋਗ ਤਪਸੀ॰ ਹੋ ਇਕੇ ਦਸਾ:
ਇਕ ਕਰੋ ਹਿ ਤਾ ਅਜੀ: ਤਮੋਗੁਣੀ ਰਹੈ ਤਾ ਉਦਾਸਾ: ਉਦਾਸੀ ਦਾਉ
ਦਾਸੀ ਨੁ ਬਿੰਦ: ਕੇਦਰਪਨੂ ਜਤਨ: ਦੁਧਾਹਾਰੀ ਨ ਖਾਣੇ ਤੇ ਨਹੀ ਦਿਆ
ਖਾਨਾ ਸੁਣੇ ਦੀਆਂ ਕੁਮ॰ ਕਰਕੇ ਸੇਵਕ ਸਾਧਕ: ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਾਧਨਾ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਸੁ: ਸੋ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਜਾਗੇ ਹੈ ਸੁੰਦਰ॰
ਅੰਦਰ ਰਹੀ ਜਾਣੀਐ: ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਜੋਗਾਂ ਨੂ ਮਿਲਿ ਸੋ ਉਸ ਜਾਇ:
ਜਾਗਾ ਨਾ ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਹੀ ਮਨ ਮਾਨੇ: ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਸਾਡਾ ਦਾਦੀਸ
ਰੇ॰ ਜਿਸ ਕਰਿ ਸਾਚੇ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਮੰਨੀਦਾ ਹੈ॥੧੪॥ ਆਸਾ ਮ:॥੧॥ ਮਨਸਾ:
ਬੁਧਿ ਨਿਮਿਲਤ ਦਸਨਾ॰ ਸਾਰੇ ਮਨਹਿ: ਮਨ ਮਾਹਿ ਹੀ ਜਸਮਾਈ ਲੇ ਹੋਰਗੀ
ਸਭੁ ਨਾਮੁ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ॰ ਹੈ ਤੇਰਾ ਮਹਿ ਜਾਚਿਕ: ਜਾਚਿਕ ਹੈ
ਹਰਿ ਸਾਨੂ ਅਨੁਮੰਦਰੁ: ਮਨੇ ਅੰਦਰੁ ਦਾ ਮਨ ਸਾਡਾ ਤੁਸਾ ਹੈ ਮੰਦਰੁ ਰੂਪ
ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਲਾਲਚ: ਪੀਧਾ ਸਬਾਦਿੰ॰ ਨੂ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਸਮਾਈਐ ਤਾਂ ਪਰ
ਮਾਰਥ: ਹਰੀ ਨੂ ਰਾਜਾ ਹੀ ਪਰੁ ਵਾਢੇ ਚਾਲੇ ਲਾਈ: ਪਦਾਰਥਾ ਮੈ ਲ
ਭਤਉ: ਲੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਰੀਐ ਤੇ ਪਾਵੈ॰ ਦੇਸਾਂ ਤੁਹੈ
ਦ ਖੇਤੀ: ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀ ਆਈ ਜੀਐ: ਉਪਦੇ ਸੰਕਰੀਏ ਗਾਲਾਹਾ: ਸਥ
ਪਾਏ ਗੁਰੂ ਦ ਓਹ ਨਰਾ ਕੂੜ ਕੂੜ: ਕੂੜੇ ਕੂੜ ਮੈਂਹੀ ਗਾਰਾਏ: ਅੰਲ
ਦੇ ਹੈ ਅੰਧਿ: ਅਰਥਾ ਨਹਿ ਲਾਲਚ॰ ਕਰਿ ਆਵਸੈ॰ ਤਾਂ ਹਉਮੈ ਬਿਖ
ਰੂਪ ਮਾਰੀ ਦਾਡ੍ਹੇ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਸਾਚ ਹੁ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦੂਧਿਧ॰
ਰੂਪੀ ਆ ਭਾਈ॰ ਇਸੁ ਮੈਂ ਗੁਰ ਦੀ ਸਰਣਾਈ ਕਰਿ ਪਥਰੁ ਮੈਲੁ: ਪੁ
ਸਕ ਪਥਰੁ ਹੈ ਦ ਪਥਰ ਦੀ ਸਿਲਾ ਦਤ ਹੈ ਤੇ ਨਾਦਾਨ ਰੀਕਾ: ਤੇ ਓਹ
ਬੋਲਣ ਹਾਰੇ ਤਾ: ਕਿਤਨਾ ਚਿਰੁ ਹੀ ਆਰੋ: ਰਿਦੈ ਅੰਤਰਿ ਤੇ ਓਹੁ ਸੂਕਾ
ਹੀ ਰਹੈ ਦ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਨ ਜਲ॰ ਮਤ ਨਿਗੁਰ ਰੂਪੀ ਮਾਹਿ ਵਾਏ ਸੂਕਾ॰ ਮਨ
ਮੁਖ ਹੀ ਰਹੈ ਮਨਮੁਖੁ: ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਜਿਸਨੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਆਨੰਦੁ ਨਾਮ ਪ
ਮ:॥੧॥ ਵਿਲੋ ਚਲਣੁ ਹਾਰਜੀ ਦਾ ਲੈ ਵੰਡ ਲਇਆ: ਵਟ ਵੰਡ ਲਏ
ਕੇ ਜਾਣੇ ਸਾਹੇ ਰੀ ਤੇ ਚਲੇ ਹਰੀ ਦਾ ਟੋਆ ਪਿਟ: ਕਰੋ ਜੀ ਸਾਰ ਦੇ ਤੂੰ ਰੁ
ਦੀਐ ਬਧ ਨਾਮੈ ਤੋ ਦੂਰ ਕੀਐ॰ ਸਾਧੂ ਮੈਂ ਸਬਾਦਿ॰ ਚੇਕਰ ਕੇ ਹ
ਜਿਆ: ਦਿਸਾਰਿਆ ਤਾਂ ਆਇਆ॰ ਮਨੂਾ ਸਾਚੇ॰ ਕਰਕੇ ਆਗੂ॰

ਹਰੀਆ ਕੂੜਿ ਕਿੰ ਕਰਕੇ ਗਵਾਇ ੦ ਹੋਛਾਈ ਤਾਂ ਸੁਰੇ ਦਰ: ਰੋਦੇਰੋ • ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਰੋ
ਇਨਜਾਣ ਹੁਕੰ ਦੇ ਆਸ ਲਾਹਿੰ ਕਰਨੀ ਸੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਆਇ ਸੁਗਲ ਲੁਕੁਤੋ ਨਾਛੁ
ਨੂੰ: ਛਾਨੂੰ ਨਾਂ ਨਿਪਛਤਾਇ ਜਨੂੰ ਰੋਦ ਰੂ ਛਿਦਾ ਇਲੀ ਦਹੁਕਮੀ ਦੇ
ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਦਰ ਹੁਲਿਖਾਇਆ ਆਇਆ ਨਾਂ ਹੀ ਐ: ਦਾਹੈ ਛਿਤਾ ਹਰਿਦੇ
ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਿਦਾ ਹੀ ਐ: ਮੰਨੀਐ ਤਾਂ ਲਾਹਾ ਪਲੈ ਪਾਇ ਹੁਕਮੀ: ਹੁਕਮ
ਦੇ ਮੰਨਣ ਕਰਿ ਪੈਧਾ ਜੀਆਇ ਤਾਂ ਜਾਣੀਐ: ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਤਨਾ ਹੁਕਮੇ ਹੀ:
ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਕੇ ਜੀਦ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਮਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬੇਦੁਰ ਧਾਈ ਐ: ਧਾਂਛੁ
ਧਾਣੂ ਦਾ ਲਿਆ ਨੂੰ ਦ ਬੀਦੂ ਪੈਦੀ ਹੈਰ ਧੁਰੀਦ ਬੀਦੇ: ਦੂਤਰ ਧਦੇ ਮਾਰਦੇ
ਨੇ ਹੁਛੋਨਾ ਜਰੂ ਜਲਾ ਹਾਮੈ ਨਿਦਜਾਈ ਐ ਇਹੁ ਨਿਆ ਉਹੈ ਦ ਸਚੁ ਕਿ
ਆਉ: ਹਰੀ ਮੰਨਿਦ ਸਾਈ ਐ ਇਹੁ ਲਾਹਾ ਹੈ ਧਾਇ ੦ ਤੁੰ ਦਛਿਦਾ ਸੰਗਰ
ਧਰਿਦਾਈ ਐ ਤੁਾਂ ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ ਦੁਖੀਆ ੦ ਦੇ ਸਿਰ ਧਰੁ ਮਾਹੁਧ
ਦਹਿਤੇ ਦਾਦਿ: ਦਿਆਰ ਧਰੀਆ ਠਾਰੀ: ਪੰਜਾ ਠਗਾ ਨੇ ਆਇਰਿ: ਦੁਲੀ ੦ ਇ
ਸੇਕਰਿ ਪੁਲੈ ਕਨੂੰ ਦਆਇ ੦ ਅਵੁਤੇ ਪਿਛੋ ਗੁਨਾਹ ਦੇਸਾ ਦੇ ਗਾਰ ੦
ਹੈ ਸਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਐ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਦੁ ਪਾਈ ਏ ਗਨਦਾਰਿ ੦ ਕਰਕੇ
ਨਿਹਾਲੀ ਐ: ਲਕਰੀ ਐ ॥੧੫॥ ਮ: ੧॥ ਮੈ: ਮੇਰੇ ਘਰੁ: ਹਿਦੇ ਮੈ ਜੁਲਗਾਣੁ
ਰੁਪਿ ਧਨ ਕੁਇਆ ਹੈ ਛਿਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਧਾਦਿ ਨੂੰ ਕਮਾਇ ਤਾਂ ਜਾਚਿ ਹਰੀ
ਇਕੈ ਘਰਿ ਆਇ ਉਤਾਦ ਛਾ: ਜੀ ਘਰੁ ਨਾ ਸਧਦੁ ਕਰਕੇ ਜਾਤੇ ਘਰ ਮੈ
ਆਇ ਇਕੈ ਸੀ ਘਰੁ ਹੀ ਜੀਦੁ ਕਮਾਇ ੦ ਤਾਂ ਮਹਲ: ਧੁਹਮਨਾ ਸਚੁ:
ਹਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮਨਿ ਮੈ ਹਰਿ ਦਾ ਸਚੁ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮਨਿ ਮੈ ਹਾਰੂ ਗ
ਜਾਇ: ਆਰਿਆ ਐ ਜੇ ਨਰ ਆਏ ਕਿ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਦੇ ਸੇਂ ੦ ਜੇ ਸਦੇ ਸਾਣਦੇ
ਸਿਆਹੇ ਦੇਜਦੇ ਦੇਨਾਂ ਅਚੇਤ ਧੇ: ਤਦੀ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਿ ਦਾ ਸੁਆ
ਮੀ ਕਹੈ ਅਧੇ ਕਰਿ ਕੈ ਮੈਤੇ ਸੇਦਕ ਕਹੈ ਤ ਧੇ ਕਰ ਹਾਰਾ ਸੋਈ ਅਧਦਾ
ਅਧਤ ਧੇ: ਉਰੇ ਪਰੇ ਹੀ ਕਾ ਦੇਦੀ ਦੇ ਦਤਿਆ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਿ ਆ ਧਾ
ਦੇ ੦ ਮਾਨਾ ਪਥਰ ਕੀ ੦ ਜੈਸੇ ਭਰ ਨਾਲ: ਸਮੁੰਦੁ ਮੈ ਹੀ ਦ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ
ਭਾਰੁ ਨਾਲ ਦ ਕਨਾਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੇ ਚੀ ਐ ੦ ਗੁਰਾਂ ਅਗੇ ਤੇ ਸਿਰ: ਦੇਚ
ਣ ਦਾ ਹੈ ਕਧੁਲੀ ਦਸਤੁ ੦ ਨਾਮੈ ਰਪੀ ਆ ਘਰੁ: ਸਰੂਪ ਭਾਲੇ: ਲਭੇ ।
ਵਛਿਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਪਨਾ ਘਰਿ: ਰਿਦਾ ਭਾਲੈ ਤਾਂ ਆਤਮ ਦਸਤਾ
ਧੀ ਐ: ਧੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵੀ ਆਪਿ: ਆਪਾ ਭਾਦ ਗਵਾਇਆ ਤੇਂ ੦ ਸੇ
ਸਾਰ ਦਲੋ ਮਕਰ ਹੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮਾਦ ਹੀ ੦ ਭਜਨ ਧੇਦਰਗੀ ਦੀ ਜੇਧ
ਰਿ: ਆਦਿ ਵੀ: ਦੀਹੈ ਗੁਰ ੦ ਨੂੰ ਦੇ ਕੈ ਮਲੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰਤਨਾ: ਗੁਣਾ ਦੇ
ਧਣੀ • ਮੈਤਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਤ੍ਰਿਨ: ਤਿਨਾ ਨੇ ਦ ਰਤਨਾ: ਸੀਭ ਦਾ ਧਣੀ:
ਹਰੀ ਹੈ ਦ ਸੈਂ ੦ ਤਾਂ ਧਾਧ ਤਿਹੀ ਦੀ ਹੈ ॥੧੭॥ ਮ: ੧॥ ਜੋ ਜੇ ੦ ਗਾਇ ਕਰਕੇ
ਭਰਮਿ ਮੈ ਭੁਲਾਈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਧੁਧੀ ਦਾ ਧੇਤੀ ਆ ਮਾਹੇ: ਹਰੀ ਨਾ ਡਾਲੀ:
ਦੇਦੀ ਦੇਦਤਾ ਨਾਲ ਲਾਗੇ ਸੋ ਧਾਦੇਂ ੦ ਅਧੇ ਛਾਈ: ਸੁਦਾਹਾ ਛੇਦਾ ।

37 A

ਜੇ ਜਾਣੈ ਕੋ । ਜੀਤਾਂ ਪਿਨਾ ਮੁਖਿ॰ ਤੂੰ ਕਰਿ ਵਲੇ ਆਤੁ॰ ਹੈ ਤੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਹੋਇ ਜ
ਨਾ: ਜਨ ਕੇ ਹੈ ਜਨ॰ ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਦੀ ਹੈ ਨਹੀ॰ ਓਹੋ ਜੋ ਹਾਂ ਹੋਵ ਭਾਈ: ਭਾ
ਵਦਾ ਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ: ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਾਣੀ: ਹਰੀ ਦਾ ਵਡੇ ਦਾਸ ਚੇਪਰ
ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਇ ਓਹ ਰੀਹੋ ਰਕੇਤੀ ਆਪ ਕਹੈ ਤੇ ਮੈਰਾਂ ਤੇ ਕਹਾ
ਏ ਆਪਣੀ ਸੋਭਾ ਦਾ ਵਡਰੀ: ਵਾਵੁ ਏਹੁ ਜੋ ਕੂਏ: ਨੂੰ ਕਰਾਏ ਉਜਾੜ੍ਹਮ
ਨੇ ਮੁਖ ਤਾ ਰੂਪੀ ਕੂ ਅਮਰ॰ ਕੋ ਮਰੈ॰ ਤੇ ਤੇਨਾ ਮੋਗ ਲੇਵੈ॰ ਜੇਨਗੁ ਕੀ ਆਤੁ:
ਸਤਿ ਚਿਤ ਨੰਦ ਰੂਪ ਜਾਨ ਵਾਸੇਵੈ: ਸੋ ਵਤੇ ਛੋਡਾ ਕਰਾਈਐ: ਕਰਦੇ
ਹਰੀ ਭੀ ਸਾਈ ਜੋ ਵਿਨੇ ਕਰਣੀ ਹੈ ਕਰੈ॰ ਸੂਈ ਤੇਹੋ ਰੂਪ ਦੇਖੈ॰ ਭੀਆ
ਪੇ ਆਪਣੀ ਅਜੁ ਸੁ॰ ਪਾਸੋਂ ਜੇ ਸਿਰ॰ ਪ੍ਰਤਖੁ ਵ ਹੈ ਕੁਰ ਰੂਪੀ ਦੇਈਦ
ਕਤੇ ਛੁਟੀ ਐ ਤੇ ॥੧੮॥ ਮ: ੧ ॥ ਪਾਵੂੜੈ: ਸੋਵ ਹੋ ਆਹਰੈ: ਯਤਾ ਤੇ ਹਿ ਸਿਓ॰
ਤਾਂ ਛੋਡਾ ਹਮ ਛੋਰਬਾਰੈ: ਤੁਮਾ ਮੂਲੇ ਹੋ ਦਾਸੁ ਤੇਰੇ ਸੋ ਤਿਨਾ ਦੇ ਓਲ
ਗੀਆ ਓਲਗੀ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ਵ ਤੁਮਾ ਮੂਲੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈ ਓਹ
ਨੂੰ ਜੇ ਲਗੀ ਹੈ ਲਗਨ ਮੈ ਨੂੰ ਭੀ ਓਹੁ ਲਗੀ ਹੈ ਲਗਨੁ ਗਰਹਾ॰ ਕੋ ਤੇਰਾ
ਹੈ ਹੋ ਕਾਣੈ॰ ਕਰਿ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਅਸੀਵ ਤੇਰੇ ਕਾਣੈ ਕਾਰਿ ਤੇਮ ਨਮੋਂ ਕਾ
ਈਐ: ਕਾਵਨਾ ਹੋ ਕਾਣੈ: ਤਿਸਦੇ ਕਾਣੈ ਕਰਿ ਸਾਚਉ: ਸੋਚੇ ਨਾਕਿਨ:
੧ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸ ਦੀ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸੂ ਛੋਡਾ ਕਰੈ॰ ਸਿਸੀ ਤੂੰ ਦੇਖਿ: ਪਾਲੇ
ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ: ਇਛਾ ਕਰਿ ਤੇ ਆਪੇ ਹਰੈ: ਨਾਸ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੀ
ਐ: ਵੇਖੀਐ ਹਰਿ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੀ ਨਦਰਿ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਈ॰ ਦੀਹੈ
ਵੇਹੁ ਵਿਤਰੂ ਆਮਿਲੇ॰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਰੂਪੀ ਜੋ ਗੁਰ॰ ਨੂੰ ਵ ਦੁਆਰਾ
ਨਾਮ ਮੁਖਿ॰ ਨੂੰ ਆਇ॰ ਹੋਏ ਜੀਨਾ ਮੋ ਅਧਿ: ਅਰਥਾਤੀ ਨਕਿਉ॰
ਸਰੂਪ ਦਾ ਜਾਗਿ॰ ਮੋਨਾ ਜਾਗੇ: ਜੀਵ ਦਾ ਪਾਰਸ: ਗੁਰ ਹੀ ਜੋ
ਤੀ ਜੋਤਿ: ਜੇ ਤੀਐ ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ ਵ ਜੋਤੀ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ
ਸੋਂ ਜੋ: ਸਹੀ ਪੁਰ: ਤੇ ਰੂਕੀ॰ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਰੂਪੀ ਤੇ ਖੀਆ: ਤੇਸੇ
ਹੈ ਚਰਣੀ: ਚਰਨਾ ਸੋ ॥੧੯॥ ਆਸਾ ਮ: ੧ ॥ ਆਖਣੁ: ਅਖਿਆ ਜ
ਨਾ ਤਾਕੇ: ਤੇਰਾ ਤੂੰ॰ ਹੈ ਤੋ ਮੈ ਤੇਰੇ ਤਾਣੁ ਕਰਿ ਸ ਤਾਣੁ ਹੈ ਸੁਹੇਲਾ:
ਸੁਖ ਰੂਪ ਮੈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਵ ਮੁਖੀਆ ਹੋਵਾਂ ਛੋਡਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ
ਦਾ ਹੋਵੈ ਮੇਲਾ ਤਾਂ ਆਪਿ ਰਾਇ ਆਤੇ ਸੋਝੀ ਪਈ ਪ੍ਰਭੂ ਰੀਹਉ
ਸੋ: ਹੀ ਗਤ ਅਮਤਾ ਕੋ ਵੇ: ਤਾਂ ਓਹੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੀਆ: ਪੇਹੋ ਛੋਡਾ
ਸਾਈ ਜੇਵ ਸਭੁ ਹੈ ਲਾਗਈ ਜੋ ਰਜਾਈ: ਆਰੀਆ ਸੋ ਖਜ
ਨੈ: ਚੈ ਕਿਰਦ ਸਰਪ ਸੋ ਪਾਇਨੀ: ਪਾਉ ਦੇਤੇ ਓਹ ਲੈ ਜੂਠ
ਨੈ: ਅਪਿ ਵਿਜੋ ਸੋ ਵ ਜੂਠਾ ਨੈ: ਜੂਠੇ ਸੀ ਸਾਰੂ ਸੋ ਪਰਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮੁ
ਛੋਡਾ ਸਚੁ॰ ਸਰੂਪ ਪਾਈਐ ਏਹੁ ਸਉ ਦਾ ਹੈ ਆਦਨੀ: ਚਾਤੁ ਦੇਸ

ਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਵਹਿ ਲੇ: ਲੈਕੇ ਅਗਨਿ। ਨਰਕ ਮੈਂ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਪਰਤਏ
ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੰ ਦਾਧੇ ਖਪੈ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਪਾਸੈ ਵਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾਂ ਸ
ਚਿੰ ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਰਹੇ ਦਾ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਜਾਨੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਹਰਿ ਰਸਨ:
ਹਰਿ ਮੈਂ ਰਸ ਮਾਣਨੈ ਕਾ ਸੋ ਜੋਗੀ: ਦਾ ਸੋ ਜੋਗੀ ਹੋਕੇ ਜੀਵ ਦੂਹੇ ਮਿਲ ਜੋਗ ਕਾਰਿ
ਜੀਵਾਂ ਚਾਲਿੰ ਰਹੇ ਸਦਾ ਤਿਸ ਦਾਨਾ ਨਾਨਕੇ: ਏਹੁ ਕਰੇ ਨਾਨਕੁ ਸਾਹਿਬੁ
ਕਹੈਂ ਦਰਤਾਈ ਜੋ ਵਡੇ ਦਾ ਸਭੁ ਵਡਤਾਈ ਮਿਲਿਆ ਰਾਮਾ ੧। ਸਲੋ
ਮੈਂ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ ਕੀਜਾਈਂ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨ ਰੂਪ ਨਾਂ ਪਰਾਣ ਹੈ ਤਉ ਲਗਾਂਦੇ
ਦਾ ਗਾਈਂ ਏਹੁ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਦਾ ਆਕਾਰੰ ਤਜਨ ਨਿਧਿ ਦਰਗਹਿ
ਸਲਾਹਿੰ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ ਤੇ ਮੈ ਟੇਕ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਤਾਰ ਅਧਾਰੂ ਕੀਤੂ ਹੈ
ਛੇਦਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦੂਰ ਦੇ ਦਰਵਾਨ ਸੇਵ ਕਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦਾਨ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਰਵੰਜਦੇ
ਦਰੁ ਦੇ ਸੇਵਕ ਹੋਏ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਹਿ ਰਾਜ! ਅਵਰ ਜੋ ਪਤੇ ਵ ਹੈ ਰਾਜ
ਰਾਜੀ ਰੂਪ ਛੇਦਾ ਜੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਮੁ ਜਾਨਸੀ ਸੋ ਦਰਗਾਹਿ ਕੂ
ਰਿਪੁ ਪਤਿ ਏਹੈਂ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸੀ ਸੋ ਏਲਾ ਸਚੁ ਤੇ ਸੋਨਰੂ
ਪਛਾਣੁ ਹੈਂ ਹਰਿ ਜੇ ਸਚੁ ਸਬਦ ਪਛਾਨਸੀ ਸੋ ਦੇਲਾ ਪਛਾਣੂ ਹੈਂ ਛੇਦਾ
ਸੋ ਤੈਂ ਪਤਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸੋਏ: ਸੇਵ ਏਹੁ ਤੂੰ ਸਾਹੈਂ ਨਾਏ ਕਾਮ
ਤੇ ਸਚਾ ਤੇ ਨੂੰ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਦੇਇ ਗਾ ਸਚੇ ਦਾ ਸਚੇ ਹਰੀ ਨੇ ਦਨ ਨਕੇ
ਤਿਸੰ ਨੂੰ ਦਾਹਿ ਜੋ ਸਪਭੁ ਆਰਾਤਿ ਜੋ ਸਦਾ ਉਤਮੰ ਹੈ ਤੇ ਹਉ
ਕਾਂਢੀਆਂ: ਕਹੀਦਾ ਹਾਂ ਕਰੇਹੁ: ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਾਂਢੂ ਆ ਦਿਛੁ ਰੀਆਂ
ਕੀ ਰ੧। ਮ: ੧ ਪਾਰਹਿੰ ਤੇ ਹੋਈ ਏਹੁ ਦੇ ਪ੍ਰਸਨਾ ਦੋਈ: ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਚਦੇ
ਏ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਜੀਵਣਾ ਪ੍ਰਗਤੇ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਸੁ ਕਾਰਿਆ ਸਾਧੁ:
ਸੋ ਰਿਆਰ ਹੈਂ ਜਉ ਆਰਤਾ ਸੁ: ਸਚਾ ਕਰਾ: ਕੂੜਾ ਪਰਪਚੁ ਰ: ਏਹ
ਰਿ ਤੇ ਧੀਨ ਹੈਂ ਹੇਹਰਿ ਤੇ ਧੀਨ ਹੋਏ ਹੁਣ ਪਰਾ: ਪਰੁ ਜੋ ਹਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ
ਰੇ ਸੋ ਹਰਿਆ ਬਾਜੀ ਦਾ ਤੇ ਸੇਵ ਤੇ ਸੇ ਬਾਜੀ ਰੂਪ ਹੈ ਉ ਜਗਤ: ਉਸ
ਰੀ ਦੀ ਰੂਨਹੀ ਬਾਰਾ: ਰੋਰੀ ਚਉਪੜਿ ਖੇਲਣਾ ਵਰਨਾਏ ਹੁਣਕਾਰਾ:
ਕਾਰੂ ਹੈ ਸਜੇ ਹੈ: ਜਿਤੇ ਜੋ ਸਕੇ ਹਮਾਰੇ ਤਿਉ ਹੈ ਆਮ ਰਾਮ ਦਾ ਹ
ਰਿਰਾਮ ਚੇ ਨਾਮ ਚੀ ਟੇਕ ਹੈ ਤੇ ਸ ਦਉ: ਦਿ ਨੈ ਤੇ ਸਦਾਰੇ ਸਦੇਰੇ ਸੀਆ
ਰੂਜੀ ਵ ਸਦਾਰ ਸਵਾਰ ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਪਾਰਾ: ਪਾਰੁ ਹੈ ਸਾ ਰਾਮ ਛੇਦਾ
ਜੋਨ ਜੋ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸਾ ਜਨ ਜੋ ਹੈ ਮੁਕਤਿ
ਪਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਅੰਤ੍ਰ ਸਖਾਈ ਪਾਇਆ ਏਉ ਮੇਲਾ ਹੋਈ
ਏ। ੧ ਉਤਰਾ ਮੁਰਾਰੇ: ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ ਏਉ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਰਹੈ ਏਨ
ਉੜਾ ਵੀਸਰੇ ਤਾਂ ਵਾਪਰੇ ਗੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮਨ ਵੀਸਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਤਾਰੇ
੧ ਰਰਾਮ: ੩। ਅਸਟਪਦੀਆ ੧੯ ਛੰਦਾ ਜਾਮਤ ੬ ਬੇਦ ਸਿਧਿ
੩। ਤਿ ਰਾ। ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਸਰੁ: ਤਲਾਦ ਰੂਪ ਹੈ ਸੁਰਸੁਰੀ: ਗੰਗਾ ਕੀ ਤੇਰੇ

ਵਿਪਵਿਰ੍ਤਾਂਤੀ ਤੇਰੇ ਸਖਾਤੀ ਨਮੂਲ: ਇਰਹਾਣੀ ਬਿਈ ਰੂਪੀ ਸਾਧ
ਤੀ ਰੂਕਾ ਮੂਲ ਜੋ ਹੈ ਤੈ ਨੂੰ ਜੋ ਮਤ ਮੈਂ ਰਵੇ: ਜੈਸਾ ਤੂੰ ਤਾ ਸਰਬ॰ ਵਿਖੇ ਰਿ
ਹਾਣੀ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਕੇ: ਤੇਰੇ ਬੋਲੇ॰ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਕਰਿਕੈ ॥੧॥
ਸੋਧ॰ ਕੇਤੀ ਤੈਂ ਤਾਕੇ: ਤੇਰੇ ਛੋਟੇ ਦਾ ਕਿਆ ਆਖ ਕਹਾਂ ਜੋ ਗਹੀ: ਤੂ
ਗਾ ਸੁਗਾਏ ਪਾਣੀ ਸੇ॰ ਜਾਂ ਦਾ ਛੋਟੇ ਦਾ ਜਾਂ ਕਰਮ: ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਤੇਆ
ਸੇਦੀ ਕਹਣੀ ਕਥੇ ਤਾ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਈਐ ਪਰਾਣੀ॰ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਪਰੁ
ਸਾਈ॰ ਸਥੀ ਸਚੁ ਮੈਂ ਜੇਤੀ॰ ਜਿਸੀ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੂਆਰੇ ਗਾਮੁਖਿ॰ ਤ
ਕਰਿੰ ਦਚਾਰੀ: ਵੀਚਾਰੁ ਦ ਵੀਚਾਰ ਨੂੰ ਤਾਕਾ: ਤੇਰਾ ਘਰ ਪਰੁ॰ ਜੀ
ਵਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾਤਾਂ ਹੈਦਾ ਹੈ ਰਾਜੇ: ਅਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਕੁਰਖੁ ਤੇ ਸੀ ਤੂੰ ਮਨ
ਦਿਆਵਦਿ॰ ਲੈਕ ਤਿਨਾਨੂੰ ਅਦਤ ਪੁਕਰ ਕੇ ਤਾਕਾ: ਤੇਰਾ ਛੋਟਾ ਦਾ ਘਾ
ਪੁਕਾਰ ਵਿਚਾਰੀਈ ਵੇਹਿ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਸੈ ਜਚੁ ਨਾ ਸਚੁ॰ ਨਾਮ ਸਮਾ
ਣੀ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਵਿਤੀ ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਾਰੰਜਨ॰ ਦਾਤਿ ਠਾਕੁਰ ਆਰੇ ਸਬਦੁ:
ਉਪਦੇਸੁ ਦ ਵੇਦ ਦ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾ ਤਤੁ॰ ਦਾਦ ਤਤੁ: ਆਤਮਾ ਵਲਾ॰ ਹ
ਜੀ ਨਿਧਾਨੁ: ਮਜਾ ਨਾ ਕੇਟੇ: ਮਿਲੇ ਛੋਟੇ ਦਾ ਜੀ ਨਿਮ ਮੁਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਨਾਮ
ਗਣਿ ਆਮਾਤਾ: ਮਸਤੁ ਹੋਇਆ ਤੇ ਆਹੀ॰ ਤੂ ਦਹ ਮਾਮੋਹ॰ ਕਰਕੇ
ਲੈ ਕਾਣੀ॰ ਜੈਸੀ ਆ ਮਿਲੇ॰ ਤਾ ਹਰਿ ਜਸ ਪਾਇ ਯਾਣੀ ਕਰਿਕੈ ਵਡੇ
ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਬਾਣੀ ਛੋਟੇ ਦਾ ਤਪ॰ ਦੇ ਸਿਰਿ ਸਾਰੁ ਤਪ ਹੈ
ਛੋਟੇ ਦਾ ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਾਇ ਦਸੈ ਸਾਰੁ ਦੁਖਾਦਿ ਮਾਰਨਹਾਰੁ ਹਰਿ ਸੀ ਉਸੇ
ਹੁਮਾਮਾਰੁ ਦਾਲੇ ਤੂ ਦਹੁ॰ ਦੀਆ ਜੋਇ॰ ਨਰਾਯਾਣੀ॰ ਗੁਰ ਦੀ ਕਾਰ
ਕਲ: ਕਲ ਨਾ ਸੇਕਾ॰ ਹੈ ਤੈ ਤੇ ਸਦੀ ਲਾਏ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਤੇਰਾ ਗਾ ਕਲ॰
ਤਿਨਾ ਚੋ ਰੰਤੇ॰ ਜੋ ਸੇ ਪਾਏ ॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਆਸਾ॰ ਵਨੂੰ ਹੋਇ ਕੋ ਸੋ: ਮੁ
ਨੂੰ ਸ੍ਰੈ ਸੋ ਲਈ: ਲੇਕਾ ਜਾਰੇ॰ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ॰ ਇਹੁ ਬ
ਝਿਆ ਦਾ ਬੁਝਾਇਆ॰ ਤੂੰ ਕੁਖ ਗਈ ਤੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮੁ ਕਰ ਕੇ ਹਰ
ਜਾਈ: ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਛੋਟੇ ਦਾ ਕਲਿ ਮੈਂ ਤਾ ਸਬਦ ਦੀ ਕੀਰਤਿ ਪਛ
ਰ॰ ਸਖ ਦਾਤੀ ਹੈ ਕੁਗਾਤੁ॰ ਹੈ ਜੋ ਸੋਦਿਸੇ॰ ਤੂੰ ਨਰ ਗਾਆਜਾ॰ ਉ
ਤਪਤਿ ਆਜੇ: ਜੋ ਦੀਜੈ॰ ਦੇਣ ਦਾ ਆਪ ਤਾਦਾ ਕਰੇ॰ ਹੀਸੀਆਕ
ਹਾਏ॰ ਕਰਮੁ ਤਿਸੁ ਪਾਸੋ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਨਾ ਦੇ ਮਨਾ ਲਾਏ॰
ਮਨਮੁਖਾ ਨੂੰ ਪਾਏ॰ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੂੰ ਸਬਾਦਿ॰ ਕਰਿ ਇਕਸਾਚੇ ਮੈਂ
ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਬਾਣੀ॰ ਵੇਦ ਰੂਪ ਮੁਖਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿ
ਮੋਹਿ॰ ਕਰਕੇ ਭਰਮਿ ਮੈਂ ਕੇਲਾਣੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਉਰਾਣੀ: ਉਰੀ ਹੈ ਸ
ਲੋਕਾ: ਇਕ ਹੋਇ ਪਾਤੁ॰ ਆਪ ਤੇ ਅੰਗ ਨ ਛੀਹਾ ਛੋਟੇ ਦਾ ਸਬਾਇਆ
ਦੁਖ ਹੈ ਦਾ ਤਿਨਾਕਾ ਠਕੁ ਸਾਰਾ ਦੁਖ ਹੀ ਹੈ ਦੇ ਸੇਦ॰ ਕਰਿ ਛੋਟੇ ਦਾ ।

੧੫ ਜਬ ਦੂਜੀ ਵੀਚਾਰ ਮਿਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਤੁ ਭੋਗੀ ॥ ਜੋ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹਰਿ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾ
ਰੀ ਤਾਂ ਹੋਇ ਆਰਤੇ ॥ ਮਨ ਕਰਿ ਤਾਂ ਸਭੁ ॥ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਰੇ ੧੧
ਅਥ: ਜਪਣ ਜੋਗ ਨਾ ਵੀਚਾਰ ॥ ਕਰਿ ਜਪੁ ॥ ਨਾਮ ਆਰਿ ॥ ਕੇ ਦਾ ਪੜੀਐ ॥
ਤੇ ਹਉਮੈ ਨਾਸੀਐ ॥ ਤੇ ਜਾਇ ਨਾਲ ਕਰਕੇ ਦਾ ਢੂੰਡਾ ਹਰਿ ਜਾਚੇ ਜਪੀਐ ਤੇ ਤੇ
ਪਿਆਰ ਕਰਿਆ ਤੇ ॥ ਕਰਿ ਕੇ ਉਰ ਮੈ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥ ਗਾਥਾ ਆਸਾ ਮ: ੩ ॥ ਕਾਠੀ
ਪਾਈਐ ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਪਦੁ ॥ ਹਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ॥ ਤਨ ॥ ਦਾ ਚੀਤਾ ਰਾ: ਗੁਰੂ ਦਾ
ਹੈ ਪਾਰਿ ਦਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਗਿਆਨੁ ਪਾਗਤੀ ॥ ਹੋਰ ਤਰੇ ਕੇ ਡਾਰ ਮਿਤਾ ਦੇ ਰਿ
ਦੇ ਵੀਚਾਰ: ਵੀਚਾਰੁ ਤਤੁ ਮਿਥੁ ਤਾਦੀਆ ਸਲਾਹਹੇ ॥ ਹਰਿ ਤੂੰ ਬਾਣੀ ਕ
ਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਾਰਿ ਧਾਰੇ ਧਾਰ: ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਖਿ ॥ ਦੁਆਰੇ ਮਾਰੀਐ ॥ ਤਾਂ ੪
ਆਪੁ ॥ ਭਾਦਾ ਭੁਦਨੂੰ ॥ ਦੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨ ਤਾ ਰਹਿ ਜਿਨਾ ਮਾਹਿ ਰੈ
ਜੋਤੀ ਨੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋਤਿ ਆਪ ਹੈ ਮੈ ਸਾਇਆ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਤਾਂ ਜੀਤ
ਲ ॥ ਤਾਂ ਕਰਿ ਨਾਮੈ ॥ ਕਰਿ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾ ॥ ਹਰਿ ਦਿਖ ॥ ਦਰੇ
ਤੇ ਸਿਆਣਾ ਬਿਧਨੁ: ਮਰਣਾ ਦਾ ਦਿਖਨਾ ਦੇ ॥ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋ ਵਸਿਆ ॥
ਜਿਨਾ ਦੇ ਜੋ ॥ ੬ ਮ: ੩ ॥ ਛੇ ਦਾ ਸੁਣਿ: ਬਦਾਣਿ ਕਰਿਆ ਮਨਿ: ਮਨ ਨ ਕਰਿ
ਮਨਿ ਵਸਾਇ ॥ ਨਿਧਨਾ ਸਾ ਇਕਾਰਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਾਈ ਤਾਂ ਹਰਿ ॥ ਕਰਿ ॥ ਤਨ
ਕਰਿ ਤੇ ਸਚੇ ਦਿਖੇ ॥ ਤੂੰ ॥ ਤਾਂ ਕਰਿ ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗੀ ॥ ਪਦੂ ਦੇ ॥ ਤੇਪ
ਤ੍ਰਿਦੇ ॥ ਤਿਨਿ ॥ ਭੀ ਆਪੇ ਬਿ: ਆਪ ਹੈ ਹਰਿ ਬੁਦਾ ਧਾਸੁ ਸਭ ॥ ਕੁਛੁ ਭਖ
ਵਨੁ: ਰਖਿਆ ਹੈ ਜਾਈ ॥ ਤਿਸੁ ਪਰਾ ਧਾਈਐ ॥ ਦੇਹੁ ੨ ਤਿਸ ਦੇ ॥ ਕੀਤੇ
ਦਾ ਦਾਸਾ ਜੋਈ ॥ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਹੋਈ: ਹੋਇਆ ਈਨਾਂ ੪ ਇਕ: ਇ
ਕਦੀ ਸਿਰਕਾਰ: ਰਜ ਤੂੰ ਹੈ ਸਭੁ ... ਦਾਲੀ: ਭਦਾਣ ਹੀ ਜੀਨਾ ਦੀ ਆਮ:
ਹੈ ॥ ਜਿਨਾ ਦੇ ੫ ਅਨ: ਹੈ ॥ ਜੋ ਖਸੀ ਆਨਿ: ਹੈ ਜਿਨਾ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ॥ ਗੁਣਾਂ
੬ ਦੇ ਹੈ ੬ ਸਚੁ ॥ ਸਰੂਪ ਹੈ ਨਾਉ ਸਚ ਦੀ ਗਲੁ ਲਾਵੇ: ਭੁਲਾਏ ਦਾ ਭੁਲੇ ਪੇ ॥
ਸਚੁ ॥ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਾਮ ੬ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਹੋਗਿਆ ਨਾਇ ਦੇ ਨਾਮਿ ॥ ਜੋ
ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਤੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ਇਹੁ ਸਫਲੁ ਭਏ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਵਸੁ: ਦ
ਸਭੁ ਪ੍ਰਸੁਲਾਹੀ: ਖੋਲੇ ਤਾਂ ੨ ਪਾਈਐ ॥ ਹੇ ਗੁਰ ਤਰ: ਦੈਰਾਗੁ ਭੇਦ ...
ਖੋਲੇ: ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਸਮੁ ਕਤਿ: ਮੋਤੀ ਦੇਵੈ ਸਿਧ ਦਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸ
ਛੇਦਾ ਅਨੇਕ ਮਹਲ ਦੇ ਅੰਦਰਿ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸ ਮੈ ॥ ਫਲ ॥ ਕੀ
ਫੇਰਾ ॥ ਸੀਜਾਰ ਮੈ ੭ ਪਾਰਖੀਆ ਜਗਤ ਜਾਸੀ ਨੇ ਗੁਰ ॥ ਦਾ ਆਰੇ ਤੇ
ਨਾਨੂ ਅਮੁਲ ॥ ਹੈ ਸਾ: ਜੇ ੭ ਅੰਦਰਿ ॥ ਹੈ ਹੇ ਆਖਿ ॥ ਨਾਕਾਰੇ ੫ ਧਰੁ
ਦਰੁ: ਅੰਦਰ ਧਾਰ ਦਾ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਤੇ ਦਰੁ: ਸਤ ਸੁਰਾ ਧਾਰਿ ॥ ਦੇ
ਵੀਦੇ ਦਤਾ ਕੇ ਸੂਨਾ ਜਿਦਾ ਤ੍ਰੀਐ ॥ ਗਾ ੯ ਧੀਦੇ ॥ ਜਾ ਸਕਿਆ ਈ ॥
ਕਰਦੇ ਨੇ ਦਛੇ ਦਾ ਤਿਆਈ ਕਰਿ ਤਾਂ ਅੰਤਰਿ ਧੁਹ ... ਛਿਆ ਣਿਆ ੧
ਦਾਨੁ: ਧਾਨੁ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਕਰੇ ਹੈ ਗੁਰ ਧੁਸਾਈ ॥ ਗੁਰਾਂ ਦੂ ਆਰੇ ਤੇ ॥ ਜਿਨ
ਧਿਆਇਆ ਤਿਨਾਂ ਦਤੂ ॥ ਤਾਂ ਪਾਈ: ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੮ ॥ ਮ: ੩ ॥ ੧ ॥

39 A

ਅਪੇ ਆਪੁ: ਜਿਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਟਾ॰ ਲਗਾਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸਾਚੋ: ਸਚੁ
ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਛੁਟੈ ਦਾ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਰਸਿ ਸਾਚੋ ਚਾਖਿਆ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈ ੧ ਜੀ
ਉ॰ ਆਪਣੇ ਕਉ ਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ਹੈ ਤੇ ਅਗਿ॰ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੀ: ਮਤਿ ਕਰ
ਕੈ ਜਲਾਹੀ ਐ: ਸਲਾਹੇ ਜੋ ਸਰਹੈ ਜਾਂਪੀ: ਅਗਨਿ ਨੂੰ ਹੈ ਹਾ ਸਖਾਈ॰
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ੨ ਨਾਮੈ ਹੀ: ਨਾਮ ਹੀ ਵਰਤਦੇ॰ ਆਪ ਮਨੁ ਬਾਂਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਆ
ਗੇ ਸਿਖ ਰੂੰਵੀ ਨਾਮੈ: ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮੇ ਸਬਾਦੇ: ਨਾਮ ਸਬਦ ਦਾ ਹੀ ਕਰੇ ੩ ਤੇ
ਆਈ॰ ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ ਮਹਲਿ: ਸਰੂਪ ੪ ਜਾਣਿ॰ ਗਇਆ ਤੇ ੫ ਨਾਮੈ:
ਨਾਮੁ ਨਾਮੀ ਦੀ ਅਭੇਦ ਤਾ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਨੇ ਨਾਮ ਧਾਏ ੬ ਨਾਮੈ: ਨਾਮ ਕੀ
ਬੁਝਾਈ: ਬੁਝ ਆਈ ਨਾਮ ਹੀ: ਨਾਮੁ ਹੀ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਹੈ ੭
ਨਾਮੁ॰ ਦੀਨਾ ਜਾਵੈ: ਨਾਮ ਦਾ ਨਾਮਾ ਭਗਾ॰ ਕਰਿ ੮ । ਆਸਾ ਮ: ੩ ਜਸਆ
ਉ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਬੋਲਹਿ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ ਸਆਉ: ਸੁਆਦ ਦੇ
ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਜੀ ੧ ਰਾਕੀ ਐ: ਰੋਕੀ ਏ ਤੇ ਅਤੀ॰ ਕਰਿਆ ਉਨ: ਹੈ ਲਾਏ ਪ੍ਰੇਮੁ॰ ਦਾ
ਕ ਚਿਖੇ ਨਾਮੈ: ਨਾਮ ਦਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ੨ ਸੇਜ: ਸਰਧਾ ਵਾਨੁ ਧਾਪੀ ਕਰਿ ਸੁਭ
ਇਆ ਨੁ ਹੋਈਆਂ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਕਰਿ ਪਾਇ॰ ਜਾਹੇ ੩ ਹੈ॰ ਤਿਸੋਂ ਕਰਿ ਹੋਈਆ ਸਾਧ
ਭਰਾਈ: ਜੋ ਸਭ ਨਾਦੀ ਰਾਂਨੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਹੈ ਹੇਤ॰ ਦੇ ੪ ਓਨ: ਦਿਤਾ ਹੈ
ਆਪਣਿ॰ ਦਾਵਾ ਕੇ ਭਾਇ॰ ਸੋ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ੫ ਹਾ ਨਕ: ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਪਰਮ
ਲ: ਰੂਪੀ ਚੈਦਨੁ ਤਨ ਨੂੰ ਲਾਵ ਣਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗੁ ਸੁਭੇ ਦਾ ਸ੍ਰਿ
ਜਤਿ: ਇਹੁ ਦੇਹ ਮਨ ਤੋਂ ਪਾਤਿ॰ ਛਾਡੀ ਸਬਦ ਦੇ: ਦੂਕਾ ਨਾ ਹੈ॰ ਅਧੁ ਤੇਆ
ਹੋ ਜਾਈ॰ ਤੇ ਓਹੁ ਸਚੇ ਮਿ ੮ । ਮ: ੩ । ਨਿਰਮਲੇ॰ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜ
ਪਦੇ: ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੈ ਹੋਇ॰ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜਸੁ ੧ ਰੂੜੈ ਰੰਗੁਲੇ: ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਮੇਰ ਤ
ਹੋਇਆ ਵਡੇ ਦਾ ਏ ਮਨ ਤੇ ਸਚਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹ ਓਇ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਰੂੜੈ ਰੰਗ
ਲੇ: ਸੁੰਦਰ ਰੰਗੁ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈਗਾ ਅਲਹੈ॰ ਨਾ ਕਿਸ ਦਾ ਲਾਇਆ ਤੇ ਨ ਆਪ
ਗੀ ਆਵ ਣਹੈ ਤੇ ਨਾ ਤੂੰ ਜਾਣਿ: ਜਨਮੇ ਆਨੀ ਚਾ॰ ਕੁਸੀਗਾਤਿ ਕਰਿ ਤੇ ਮੈ
ਲਿਆ ਪਾਪਕਾਰਿ ਆਨੀ॰ ਹਾਂ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੇ ਵਿਕਾਰ: ਹਾ ਕਰਿਆ ਅਪਾਰ॰
ਦੀਨੁ ਆਹਿਕੈ ੨ ਚੜਾਉ: ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਰੰਗੁ॰ ਤੇ ਭਾਇ ਕਰਿ ਜੋ ਰਤੇ ਸੋ
ਸਾਚੇ ਸਿਫਤੀ ਸਮਾਉ: ਸਮਾਏ ਹੈ ਵ ਸਿਫਤੀ ਮੈ ਸਾਚੇ ਕਰਿ
ਸਮਾਉ ਜਿਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ੩ ਲਾਗੁ: ਪਾਹਾ ਦੇ ਰਾਗੁ ਰੂਪੀ ।
ਛੁਟੇ॰ ਨਾਰਾਂ ਦਾ ੪ ਰਪਸੀ: ਰੰਗੀ ਏ ਗਾ ਜਤਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਾ ਉਪ
ਜੈ: ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਦੇ ਤਾਂ ਮਹਲੇ ਤਿਸੁ ਸਚੁ ਕਰ ਕੇ ਸਭਾਇ ਆਪੁ ਭਏ ੫ ਪੰਚ
ਰ: ਮ੍ਰਿਤਕੁ ਹੋਵੈ ਚੋਰ॰ ਹੈ ੬ ਵਿਕ ਣਹਿ: ਤਿਆਗੀ ਜਹਾਂ ਤਿ: ਸਾਤ
ਸੁਭਾਇ ਕਰਿ ਦਾਦੁਠਾ: ਦੇਸਿਆ ਆਇ॰ ਨਾਮੁ ਦ ਹਰੀ ਦ ਮਨ ।
ਸਿਰ॰ ਜਕੇ ਸਭਾ ਨਾਮੈ: ਨਾਮੁ ਨਲਾ ਸਬਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਕੇ ਸੋ

ਮ: ੩॥ ਨੋ: ਤੂ ੧ ਹੈਂ॰ ਹਮੁਤਾਂ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਦੀ॥ ਛੇਦਾ ਉਪਾਇ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਮੀਤ
ਰਿਆਹਾਰ ਏਕ ਹੈ॥ ਹੁਕਮੇ: ਆਪ ਹੈ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ੨ ਛੇਦਾ ਏਹ ਤੇਰੀ ਸਿਰਕ
ਰ: ਰਪਤੁ ਹੈ ਏਸ ਮੈਂ ਬੂਝਣਾ ਅਬੂਝਣਾ: ਗਿਆਨਾ ਗਿਆਨੁ ਤੁਧ ਕੀ ਆਗਿਆ
ਰਿ: ਵਾਲੇ ਧਾਰਿਆ ਦਿਤਾ ਪਾਵਣਾ: ਆਪੇ ਪਾਇ ਦਿਤੁ ਤੇ ਪਾਵਿਣ ਹਾਰਿ॰ ਜੋ ਛੇਦਾ ਤੇ
ਸੋਈ ਸਬਦ ਦੀ ਬੂਝਿਆ ਦੇਤਾਂ ਸੁਖ ਉਪਜੈ ਜੋ ਦਾ ਸਿਧਾ ੩ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ
ਬੂਝਏ: ਬੂਝਿਆ ਏ ੪ ਕੁਚਲ: ਕੁਚਾਲ ਵਾਲੇ ਤੇ ਕੁਚੀਲ ਤਨ ਕਾਰਿਆ ਦੇ
ਖਲੀ ਪਤੇ: ਵੇ ਸਦਾ ਏਪਰੀ ਹੈਨ ਵਿਖਿਆ ਦੇ ਲਿਤੇ ਹੋਏ ਇਨਾਂ ਦਾ ਕਾਮ
ਦੂ ਲੋਹਰ ਤੇਨਾ ਸਿਧੇ: ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਨਾਤਮਦ ਜੇਣੀ॥ ਸੰਜਮੀ: ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਮ
ਹੈ ਜੋ ਉਤਦ ਤਾਏ: ਉਖੜੇ ਹੋਏ ਵਨ ਕੇ ਮੇਵਾ ਆਏ ਦੇੜੇ ੫ ਕਾਪੜੀ: ਸਰਧਾ
ਇਹ: ਇਨਾਂ ਦਾ ਭੀ ਜਮ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ੬ ਪਤ੍ਰ ਕਰਿ ਭੀ॥
ਕਥੁ: ਕਥਾ ਏਨਾਂ ਕੀ ਮਾਤਿ: ਜਾਤਿ ਛਿਤਾ ਨੇ ਦਰੂਪ ਹੈ ਤਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮ
ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ੭ ਮਾਨੇ॰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਛਾਰਿ॰ ਕਾਰਿਦਾ ਕਰਕੇ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇ॥
੧੦॥ ਮ: ੩॥ ਸਬਾਹਿ॰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਸਬਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਕਾਰਿ ੧ ਗੁਣੀ: ਗੁ
ਣਾਕਾਰਿ ਗਿਆਨ ਵਿਦ: ਇਤੀ॥ ਕਾਮਣੀ॰ ਨੇ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨੇ ਗੁਰ ਮੇਲ ਮੀ॥ ਹਦੂਰਿ:
ਹਾਜਰੁ ਹੈ ਲਗਾ ਕੁਲਾਏ॰ ਛਡੀਆਂ ਹੈ ਦੁਖੀ: ਦੁਖਾ ਕਾਰਿ ੨ ਵਜਿਆਂ॰
ਉਹਾ ਸਗਤਿ: ਸਾਤਿ ੩ ਕਰਮੁ॰ ਜੋ ਸੇਜ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਿਰੁ ਬਿਨੁ ੪ ਮ
ਨਿ॰ ਤੂ ਕਰਿ ਮੇ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲ: ਹਰੀ ਮੰਨੇ ਮੇਦਾ ਸੇਦ ਕਰਹਿ ਸਚੁ ਨਿ
ਰਮਲ ਰੂਪੀ ਰੂਪਤਾਂ ਮੰਨੇ ਮੇ ਹਰੀ ੫ ਆਪਿ: ਆਪ ਤੂ ਦਾ ਗਾਹਿ॥ ਮਿਲ
ਰਹੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਰਹੀ॥ ਸਚੀ ਸੇਜ: ਸਚੀ ਹੋਈ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਸਰਧਾ ੬
ਮੇਰੀਕ: ਮੇਰੀ ਜਾਗਾ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਪਾਇ॰ ਅੰਤ ਨਾ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ੭ ਏਕਸੁ: ਇਕ ਪਿਆਲਾ ਏ॰ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਹਮਾਰਾ ਕਮਿਣੀ॰
ਤਾਂ॥ ੧੧॥ ਮ: ੩॥ ਚਖਾਏ ਇਨਿ: ਚਖਾਏ ਆ ਹੇ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਤਿਨਾ
ਸਚਾ॰ ਹਰੀ ੧ ਤਿਲ॰ ਮਾੜਾ ਦਰ ਸਦਾ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਛੇਦਾ ਸਚ
ਜੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਤਾਂ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹਰੀ ਆ ਦਲਾ ਹੋਇਆ ੨ ਦਰਿਆ
ਰੋਏ ਧਾਰਿ: ਆਪੇ ੩ ਬਿਜੋ॰ ਭੀ ਸਚੁ ਤੇ ਸਚਾ ਨਾਮ॰ ਦਾ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰੁ:
ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ ਲਾਹੇ: ਲਾਹਾ ਨਾਲ ਭਗਤੀ॰ ਦੇ ਛੇਦਾ ਭਗਤੀ ਆਏ
ਤੇ ਡਾਰਾ ਤਿਨਾ ਨਾ ਦੇਂਦੇ ਹੈ ੪ ਭੈ ਤੇ॰ ਭਗਤਿ॰ ਦਾ ਕਰੇ ਗਾਵਹਿ: ਜਪਾਇਆ
ਸਚੁ॰ ਨਾਮੁ ੫ ਆਪ॰ ਭੀ ਦ ੫ ਉਜਲੇ॰ ਕੁਏ ਹੈ ਜੀਨਾ ਦਾ ਕਾਏ: ਪ੍ਰੇਮ
ਮੇਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਜੋ ਜੇ: ਸਰਧਾ ਦਾ ਨੁ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਆਰਿ॰
ਕੈ ੬ ਹੇਤੁ ਅਪਾਰਿ॰ ਕਾਰਿਆ ਕੇਵਲ: ਸੁਧ ੭ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਮੇਲਨ ਹਾਰਿ ਹਰੀ
ਨੇ ਮੇਲੇ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਕਾਂ ਗੁਨਹ: ਗੁਨਾਹਾਂ ਵਿਨੁ: ਪੈਤਾਨਣ ਕ॰ ਜੋ ਆਖ
ਣ: ਆਖਿਆ ਨਾਂ ਦੂਜਾ ਜਾਣਿ॰ ਕੇਹਰੀ ॥੧੨॥ ਮ: ੩॥ ਗੁਣ॰ ਸਾਂਤਿਆ
ਵਿਧਿਆ ਆਈ ਐ॰ ਤਾਂ ੧ ਹੈ॰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਦ: ਸਦਾ ਸਦ ਪਾਏ: ਬ੍ਰਹਮ

ਸਾਖਿ: ਦੂਆ ਰੇਸਿਲਾ ਨਾਮਿ॰ ਕਰਿ ੨ ਛੋਡਾਸ ਬਾਦਿ ਦਾ ਬੀ ਗੁਰ ਕਾਰ
ਦੇਖੁ ਨਾ ਪਉ॰ ਸੇਜਾ ਰੁਦ ਲੋਕੋ ਤਾਂ ੨ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਲੁ ਗਾਲਾਇ॰ ਬਾਣੀ ਕਿਰਿਆ ਮਹ
ਲੀ॰ ਦਾ ੩ ਜਾਂਦੀ॰ ਨੂ ੪ ਮੁਏ॰ ਅਸੁ ਤੇ ਦਰਿ ਦਾ ਗੁਰ ਰਸ॰ ਦਾ ਤੀਨਾ ਨੂ ੬ ਅਨੁ:
ਹੈ ਆਪ ਹੈ ਨਾਲੁ ਗੁਰਾਂ ਦੂਆ ਰੇ ਰਹਹਿ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੇਸ
ਸਿਮ ੭ ਬੂਲਾ॰ ਜਰ ਪਾਦਿ ਤਾਰੁ ਰੂਪੀ ਕਿ ਨਾਤੇ ਅੰਨਾ: ਗਿਆਨਾ ਦਿ ਰਾਗ
ਰੂਪਨਿ ਰੇਤਾ ਏ ਸੀ॰ ਜੀ ਦਤੀ ਨੂ ਕਾਲੁ ਤਿਸੈ: ਤਿਸ ਦੀ ਰਜਾਇ ਕਾਰ
ਰਮਲ॰ ਸੋਬੇ ਤੇ ਅਰੋਗਾ ਦਾਰਿ ਸਚੇ: ਦਾਰਿ ਸਚੇ ਸੇਵਾ ਦਾਰਿ ਸੇ ਸਚੇ ਜ
ਣੀ ਦੇਹੈ ੮ ॥੨॥ ਮ: ੩ ॥ ਸਬਦੇ ਰੋਹੀ: ਸਬਦੁ ਹੀ ਕਰਕੈ ਲੋਇ॰ ਹੈ ਦਾ ਸੇਵਾ
ਲੀਹੈ ਸਚੁ॰ ਨਾਲੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ੧ ਨਾਮੁ॰ ਕਰਿਆ ਤਿਨ॰ ਕੇ ੨ ਛੋਡਾ ਹਉਮੈ: ਹਿਤਾ
ਮਮਤਾ ਤੇ ਮੇਰ ਤੇਰਾ ਤੇ ਸਾਤਿ ਹੈ ਰੂਪ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਹੈ ਅਤਿ ਸੈ ਕਾਰਿਆ
ਤਿ॰ ਆਦਿ ਮਾਏ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ਮਿਲੇ ੩ ਛੋਡਿਆ॰ ਤਾਂ
ਹੋਇਆ ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪੀ ਰੂ ਤਾਰਾ॰ ਜੀਤਾ ਦਾਰਿ ਦੇ ਰੂਪੀ ੪ ਰਾਸੀ ਕੇ॰ ਧ
ਨ ਕੋ ਨਾਮੁ॰ ਦਾ ਖੁਰ ਨਾਲਾ ਸੋ॰ ਏਹੁ ਸਬਦੁ॰ ਚੀ ੫ ਭਗਤੀ॰ ਚੀਖੁ
ਰੋਆਏ ਅਨੁ: ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ੫ ਪਿਆਰੇ: ਹਰੀ ਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੋ ਪ੍ਰੇਮੁ॰
ਰਪੀ ਗੁਰ॰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਿ ੬ ਸਬਦੁ॰ ਚੀਆ ਸਾਰਿ॰ ਕੇ ੭ ਹੈ॰ ਜੋਗਾ
ਰਿ: ਸਵਾਰ ੮ ਅਲਾਹ: ਅਲਖਾ ਜਾਪੈ: ਜਾਣੀਦੀ ਹੈ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀ
ਦੀ ਸਵਾਰ ਦੀ ਹੈ ਦ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰ ਦਾ ਹੈ ੯ ॥੩॥ ਮ: ੩ ॥ ਭੁਲਾਇਆ॰
ਜਿਨਾ ਦਾ ਮਨ ਸੋਆਰਿ: ਜੋ ੧ ਪਾਵਲੇ: ਰੋਸਾਦੁ: ਸੁਆਦੁ ਦਾ ਆਦਿ
ਅਰ: ਹੋਰ ਮਲੇ ਹੈ ਜੋ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਦੇਖੋ ਜਾਇ॰ ਜੋ ਕੁਛ ਪਾਈਦਾ
ਹੈ ਦਾ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਰੀਤੀ ੨ ਸਬਦੁ॰ ਕਰਿਆ ਪਏ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਨੂ ੩ ਦਿਆ
ਪਿਆ: ਲਾਗਿ ਰਹਿਆ ੪ ਛੋਡਾ ਸੀ ਗੁਰ ਕਹਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਰੋਗ
ਸਬਦੀ॰ ਰੋਗ ਨਹਾਂ ਕਰਿਆ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ੫ ਮਾਰਣ॰ ਰੋਗਾ ਗੁਰਪਾਰੁ॰ ਕਰਿ
ਹੋਹਿ॰ ਅੰਤਰੁ ੬ ਧਿਆਨੁ: ਏਹੋ ਨੂ ਦੀਦਾਰਿ॰ ਕਰਿਆ ਸਮਾਣੇ॰ ਤਿਨਾ
ਦੇ ੭ ॥੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥ ਸਪਦੀਆ ॥੧੬॥ ਪੰਚ॰ ਸਾਤਿ ਸੈ ਤੇ
ਦਿਆ ਪੰਚ॰ ਕਾਮਾਦਿ ਪੰਚ॰ ਸਤਿ ਆਦਿ ਦਸਾਏ ਪਹਿ॰ ਕਾਮਾਦਿ
ਕਾਰ ਏਨਾ ਦੁ ਪੰਚ॰ ਤਾਰੇ ਸੁਣਾਏ ਦਸਾਏ ਤੇ ਪੰਚ॰ ਜਬ ਦਾਦਿ
ਦਿ ਜੋ ਗਦਾਏ ੨ ਨਗਰੁ॰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸਤਿ ਸੋਗ ਰੂਪੀ ਨੂਰ ਤ: ਪਾ
ਪਾਵਾ ਪਾਪਾ ਦਾ ਸਮੁ ਹੁਆਰੀ ਆਨ॰ ਦੀ ਮਤਿ ਦਾਰੇ: ਦਾਤੁ ਗਾਛਰੇ:
ਛਲੇ ਮੁਹਕਮ: ਤਕ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਦਿਖਾਲੇ ਰੂਪੀ ੪ ਨਾਮ॰
ਰੂਪੀ ਸਬੀ ਜਹੁ॰ ਹੋਰ ਕਰਹੁ॰ ਏਹੁ ਜੋ ੫ ਸਹਜੁ: ਅਰੂਤਾ ਹਾਟ॥ ਏਹ
ਦਾ ਅੰਤ ਹਕਰਣ ਕਰੋ ਸਪਦਾਰੀ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਬਾਟ॥ ਪ

ਡੇਰਾ ਨੂੰ ਹੈਂ ਕੋਜੀਆ: ਕੀਆ ਦਾ ਤਿਨੁ: ਮਾਮਲਾ ਜਗਾਤਿ: ਜੋ ਮਸਲੀ ਦੇ
ਕ੍ਰਮਾਦਿ ਲੈਦੇ ਨੇ ਤ੍ਰਿਨ: ਦੇਦੇ ਤੇ ਲੈਂਦੇ ਨੇ
ਲੈਕੁ ਜਗਾਤੀ ਤੇ ਮੈਂ ਜੇ ਜੀਆ: ਕ੍ਰਮਾਦਿ ਲੈਦੇ ਨੇ ਛਾਪ: ਮੋਹਿਰੁ ਨਾਮ ਕੀ
ਜਗਾਤਿ: ਜਮਦੂਤ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਜੋ ਕੋਨ ਲਏ ਛਾਪ: ਮੋਹਿਰੁ ਨਾਮ ਕੀ
ਜਗਾਤਿ: ਜਮਦੂਤ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਜੋ ਕੋ ਨਲ ਏ ਸਰਬ ਮੈਂ ਜਾਹੁ ੦ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ੦ ਕਰੇ ਜੋ ਸਚੁ
ਦੀ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਘਰੁ: ਸਰਬ ਮੈਂ ਜਾਹੁ ੦ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ੦ ਕਰੇ ਜੋ ਸਚੁ
ਨਸ ਮਾਰੇ ਜੋਦ ੦ ਅੰਹੋ ਕ੍ਰਿਦਾ ਨਾਨਕੁ ਦੇਵ: ਪ੍ਰਮਾਤ੍ਰਮ ਦੀਨ ਰਾਰੀ
ਅੰਚਲੁ ਹੈ ੧ ॥ ਆਸਾਵਰੀ ਮ: ੫ ॥ ੧੦ ਜਮਤੇ ੦ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੀ ਮਦ
ਤ: ਦੋਹਾਂ ਕ੍ਰਿਦਾ ਹੇ ਮਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਨ ਜੋਗਮ
ਨਾਹੁ ਕਰਹੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਰਾ: ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਿੰਗ ੦ ਤੇਰਸ ਜੋ ਨਾ
ਉ: ਬਾਂਹੁ ਨਾਉ: ਅਧਿਨਾ ਜਾਥ ੦ ਜਿਥੇ ਓਥੇ ਨਿਦਾਨੁ: ਨਿ
ਜਾਹੁ ਨੂੰ ਜੋਗੁ ਨਾਥ ੦ ਜੋ ਹੈ ਕ੍ਰਿਦਾ ਤੇ ਹਲਗਿ ਸਾਗਰੁ ਤਾਰਿ ਓਗ
ਰੂ ੦ ਤਾਂ ਹੇ ਆ ਸਾਧ: ਮੈਂ ਸਾਧੁ ਦਾ ਗਰੀਬਾ ਜਾਚਨਾ ੦ ਹੇ ਏਹੁ ਜੋ ॥
ਭੁਲਾ ੦ ਮੰਨੀਆ ਰਾਮ ਜੇ ੦ ਹੋਵੇ ਮਿਲੇ ੦ ਜਪੁ ਤਾਂ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ਆਸਾ ਮ:
ਪਾਨ ਘਰਿ ਹਰੇ ਛੋਤਾ ਕੀ ਜਾਤਿ: ਰੀਤੀ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਮਰੀ ਮੈਂ ੦ ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਤੇਤਿਸ ਦੇ ਨਾ ਤਨੁ ਨਾ: ਤਗਿ ਆਪਿ ਪਿਆਰੇ ੦ ਕੋ ਜਪ ੦ ਰੂਪ ਨਾ ਛਿ
ਕੇ ੦ ਅੱਹੁ ਕੋ ਆਣਇ: ਜਪੀਆ ਪਾਇ ੦ ਨੂੰ ਕਰਿ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਨਾ ਮਨ
ਤ: ਹੋਭੂਖ ਗਰਹਿ ੦ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਰਹੇ ਦਾ ਰਹੇ ਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾ
ਰਥ ਤੇ ਪੂਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਰਹੇ ਜਾਪਦਾ ੦ ਜਿਨਾ ਜੋ ਪਰਾਏ:
ਪਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਮ: ੫ ਰਾਣਇ: ਰਾਜਾ ਜੀਵਨ: ਜੀਵਨੁ ਦਾ ਜੀਵਨੁ ਰੂਪ
ਸਾਂਨੂੰ ਧਿਖ: ਪਿਖਤਾਂ ਨਾ ਮਿਲੈ ੦ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ: ਹਰੀਹਮੁ ॥
ਪੇਖਤੇ: ਪੇਖਿਆ ਹੋਵੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਜਗਾਜੁਗਾ ੦ ਮੈਂ ਅਮਰੁ: ਆ
ਮਰੁ ਹੈ ਆਛਿਰ ਹੈ ਰਾਇ ਹੈ: ਰਾਇ ਨੂੰ ਦੇਹੋ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਨਗੁ ॥ ਮੈਂ ਮ: ੫
ਧਿਧਿ: ਰੀਤੀ ਆਂਨੂੰ ਪਿਆਰੇ: ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਹੇ ਭੁਖਾਇ ੦ ਸਤੇ ਜਾ
ਇ: ਜਾਗਾ ਜਾਤੀ ਨਕਿਹੁ ੦ ਜਾਥੋ ਨਾ ਜੋਤ: ਜਿਨਾ ਮੈਂ ਮਸਾਰਿ ੦ ਪਹੁ
ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇ: ਲਿਖੀ ਹੈ ਪਿਆਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਦੇ ੦ ਹੇ ਦਲੇਸ
ਨੂੰ ਏਹੁ ਪੇਨ ਤੀ ਕਰ ਕੇ ਹਾਂ ਹੇ ਹਾਰਿ ੦ ਤੇਰੀ ਦਾ ਦੀਆ ਪ [illegible] ੧੬ ਆਸਾ
ਮ: ੧ ॥ ਪਟੀ ਲਿਖੀ ਜਾਪੀ ਜਾ ਪਹਰਿ ਦਿਆਲ ਪਾਂਧੇ ਪਾਸ ਕੁਈ
ਕਾਲੂ ਪ ਜਨ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਤ ਪਾਂਧੇ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਪਟੀ ਲਿਖਤੁ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਐ ਸੀ ਪਟੀ ਤੇ ਕੀ ਪੜ੍ਹ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਦਾ ਸ ਮੋ ੦ ਦੁਆਰੇ ਕ
ਹੈਂ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨੇ ਸਾਜੀ ਸਤਿਨਾਦਾ ਸਾਹਿਬ ਸੋ ਏਕੋ ਕਹਾਇਆ
ਰਹੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ੦ ਸੀ ਸਾਰ ਮੈਂ ਮਨ ੦ ਕਰ ਕੇ ਨਾ ਕੁਲੈ ੦ ਹੇ ਪਾਂਧੇ:
ਹੇ ਭਾਈ ਤਉ ਪੜ੍ਹਿਆ ੦ ਆਪਾ ਤੁਮਿਆ ਜਾਂ ਹੀ ਮੈ ਗੁਨਾ ਦੀ ਦਲੀ: ਈ
ਕੀ ਦੁਆਰੇ ਕਹੈ ਮੈਂ ਜੇ ਸਲ ਅਖਰਾ ਦਾ ਕਰਨਾ ਜੋ ਈ ੦ ਹੇ ਆਮ
ਰ: ਪਦ ਜਾਂ ਮੈਂ ਦ ਪੰਤੀਆ ਮੈਂ ਪੂਝੇ ੦ ਤਿਸੁ ਨਾ ਲੇਖ: ਜਨ ਪਾ

ਇਲੇਖ: ਕਰਮਾਂ ਦਾ ੨ ਪਾਇਆ॰ ਜਾਈਦਾ ਕੁ ਮਾਇਆ: ਜਪਣੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ੩
ਬ੍ਰਿਆਨੁ: ਗਿਆਨ ਤਤੁ ਪ੍ਰਕਾਸਕੋ ਈ॰ ਭੀ ਦੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ੪ ਪੁੰਡਰ: ਧਉਲਾ।
ਹੂਏ॰ ਕਿਸੇ ਸਾਧਨ ਕਰਿ ਨਾ ਅਧੋਇਆ ਜਲਿਆ: ਜਲਿਓ ਹੈ ਓਹੁ ਰਿਹੁ: ਜੇਲੂ ਸੂਏ:
ਦੇਖਹੁ ਵਲੇ ਦੂਤਾ ਆਇਆ ਰਕੇ ਜੰਗਾਲਾ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਮਾਇਆ॰ ਨਾਲੂੰਲ
ਗਨੇ ਕੇ: ਕਰਿ ਜੰਗਾਲਾ ਜੇ ੫ ਪੁਦਕਾਰ ਜਹ: ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉਦੇ ਅਸਤ
ਲੈਜਾਂਦੇ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਸਾਹ ਕਦਾ ਹਰਨ: ਸਪਤ ਦੀਪ ਹੈ ਤਾ ਦਾ ਸਾਹ ਜੋ ਹੈ ਪਾਦ
ਸੁਦਕਾਰਨਾ ਅਧੋਬੇ ਕੇ ਪਟੜੇ ਦੇ ਕਿਲੇ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸਾਆ ਅਸਰਾਤਾਤ
ਪ੍ਰਸੁਏ ਤੁਲੀ ਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਪਟੜੇ ਦਾ ਆ ਸਰਕਲੇ ਹੈ ਸਾਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਆਲ
ਮੇ: ਜਗਤੁ ਨੂੰ ਕਰਿ ਪ੍ਰਤੀਦ: ਉਤਪਤਿ ਖਰਚ: ਖਾਣੁ ਪਾਨਾਦਿ ਦੀਆ
ਜਾਵੈ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਦ ਮੋਹਰ ਰੂਪੀ ਮੋਹਰ ਪਾਇਆ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਦਾਖ
ਜਾਰੂ ਤੇ ੬ ਕੇਤੜਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਗੋਇ ਵਾਣੀ ਗਾਵਹਿ: ਗਾਵਦੇ ਹੈ ਤੇ ਜਿ
ਕਿਤੂ ਭੀ ਗਲੀ: ਗਲਾ ਦਾ ਹੀ ਗਰਬੁ ਕਰਿਆ ਆਖੈ ਭੇਤ ਨਰੂਪੀਗ
ਜਿਨੰ॰ ਹਰੀ ਨੇ ਆਦਿ॰ ਨਰਕਾਂ ਰੂਪੀ ਚਾਰੂ ਬੂਦਕੇ: ਚਾਰੂ ਨਦਾਲੇ ਤਈ:
ਤਿਨਾਂ ਨਾਦਾ ਸਾਜੀ॰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਆਭੂ: ਪਾਲਿਣ ਕੁਰ ਨਦ ਲਾ ਦਿਸ ਨੂ
ਤੇ ਵਣਾ ਹੈ: ਦਹ ਹੈ ਕੁਆ ਨਾਸ ਕਰ ਤਾ ਸਿਦ ਜਿਸ ਨੇ ਭਹੀ: ਤਈ ਨਾਥ
ਕੀਤਾ ਹੈ ੭ ਛੇਦਾ ਜੇ ਦੁਕਰੋਹੈ ਕੇ ਪਾਲਨੂ ਜੇ ਘਾਏ ਲੋਗਾ ਕੇ॰ ਨਾਲੂ। ਰਮਣੁ: ਜੋ
ਪਤੁ ਦਾ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ੮ ਜੁਗ ਜੁਗ: ਜੁਗਾ ਜੁਗਾ ਦੇ ਚਦਦਾ ਜੁਗਾ ਮੇ
ਜੋਗੀ: ਜੁੜਿਆ ਹੋਆ ਤੇ ਪਾਣੀ॰ ਭੂ ਭੋਗੀ: ਭੋਗ ਦਾ ਹੈ ਦੀਆ: ਹੋਇ
ਆਹੇਦ ਹੈ ੯ ਛਾਇਆ: ਆਦਿ ਹੈ ਆਭਰਮ॰ ਕੀ। ਜਾਣੁ: ਹੈ ਜੀ
ਵਸਾਧੇ॰ ਸਤੇ ਭੂਲੇ ਨਾ ਅਖੇ ਜੋ ਸੁਪਤੁਰਾ ਕਰਮੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਾ ਕਰਨਾ ੧੦ ਜਾਨੁ:
ਗਿਆਨੁ ਦਾ ਜੀਦਾ ਭੀਖ: ਜੈਨਾ ਮੈ ਜੋ ਹੈ ਦਾਤਜਾ॰ ਕੋਈ ੧੧ ਸਰਿ: ਚਿਤਾ
ਕਰਿਣ ਸੁਰਿਸੁ ਗਾ ਦੇਖੈ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਓਹ ਲਾਂ ਏ॰ ਸਭਨਾ ਜੋ ਕਹੇ ਸਭ
ਕੇਸਦੂ ਸਦੇ ਦੇ ਤੁਕ ਹੈ ਲੇਖੇ ਮੇ ੧੨ ਕਰੇ: ਕਰਿ ਕੇ ਗਾਵਾਈ॰ ਜੋ ਹਮ ਰੇਤੀਦ
ਜਿਨਾ ਜਾਣੇ ਆਹੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਆਰੇ ਸਾਰੇ ੧੩ ਟਿਕ: ਟਿਕ ਕਰਿ ਕਾ ਤਰਕੁ
ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੁਹਤਕਿ: ਅਧੀ ਘੜੀ ਨੂੰ ਜੁਗੰ॰ ਜਿਸਾ ਰੂਪੀ ਮੋਹਰ॰
ਵੀ ੧੪ ਪਰਸਾਦੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਕਾ ੧੫ ਕ੍ਰਿਤ: ਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਦਿਖਾਲੇ ਪਾਦੁ॰
ਜੋ ਹਰਿ ੧੬ ਕਰੈ॰ ਪਾਲਣਾ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੇ ਤੇ ਸਭੁ ਹੁਕਮੁ॰ ਮੇ ੧੭ ਹਰੈ॰ ਨਾ
ਜੇਈ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਜੋ ਹਰਿ ਤਿਸ ਦੇ ਜਾਣੇ ਈ॰ ਕਿਸੁ ਪਰੁ
ਪਾਹੈਦੇ। ਅੰਤਰਿ॰ ਹਰਿ ਨੂੰ ਜੋ ਪਾਂਹਰ ਭੀ ਜੋਈ ਹਰਿ ਦਾ ਅੰਤਰਿ ਗਹਿ॰
ਜੋਈ ਹਰਿ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਂਦੇ ਜੋ ਤਾਂ ਆਪੇ: ਆਪ ਹੀ ਦੇਖੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੋਈ॰
ਤਿਸ ਨੂੰ ੧੮ ਨਦ: ਤਾ ਸਿ ਸਾਰੁ ਕਾਤੁਰ: ਤਰਿਆਂ ਦਾ ਤੇ ਗਾਤੁ ਲਾਹਾ॥

ਜਗਾ ਜੁਹੋ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਗੁਰਾਂ ਆਂ ਤੂ ਪ੍ਰਭਜੀ: ਤੂ ਬੇਹੀ ਗਣਾ ਤਾਰਣ ੦ ਹਾਰੂ ੭ ਜਗੰ੦
ਜਸਾ ਭੂਾਫਿਕੇਦਾ ਕੋ ਤਿਸੁਣੋ ਦੇ ਜੋ ਈ ਭਲਾ ਜੋ ਮੈਂ ਨੈਂ ਤਾਂ ਕੋ ਕਿਆ ਭੁ
ਰਮਤਿ ਕਿਆ ਕਹੀ ਐਸਾ ਭਇਆ ੮ ਦੇਊ: ਦੇਵ ਮੋਗਜਨਾ ੦ ਨੂੰ ੯ ਭੇਦਾ ਜਿ
ਨਿਕਲਾ ਧਾਰ ਵਿਛੁੜੀ ਹੈ ਐਚ ਜੀ: ਚੀਜ ਦਾ ਰਿਗ: ਕੌਤਕਾ ਕਰਮੀ:
ਕਰਮਾ ਕਰਮਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ੧੦ ਨਾਹ: ਸੁਆਮੀ ਦੋ ਡੀਠ: ਦੇਖਾਂ ਗੁ
ਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸੰਭਾਲਿਆ: ਉਪਾਸਨਾ ਕਰੀ ਤਿ ਸੁਦੀ ਗਲੀ: ਗਲ ਕਰਿ
ਤੋ ਦੇਖਹੁ: ਜੀਵ ਦਾ ਪਤਰਾਂ ਦੇਖਹੁ ਨੂੰ ਵੇਖਹੁ ਨੂੰ ਕਉਤਕ ਮਾਤ੍ਰ ਜਿ
ਸੁਨੋ ਦੇਖੋ ੦ ਕਰਮ ਤੇ ਪਛੈ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਾ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ੦ ਜੋ ਅਗੇ ਹੋਣ ਹੈ
ਨਾ ਆਸੋ ਨਾਰਿਓ ੧੧ ਫਹੋ ੦ ਮਾਯਾ ਦਾ ਮੋਹਿ ਦੀ ਫਾਹੀ ਨਾਇ ਏ ਵਾਸ ਤੇ ਜਮ
ਜੋ ਗਲ ਵੈ: ਕਰਕੈ ਹਾਰਿ ੦ ਦੀ ੧੨ ਪਾਜੀ ੦ ਜੈਸਾ ਰੂਪ ਗਿਆ ਸਾਰੀ। ਨਰਕ
ਅਸੁਆਕੀ ਪਾਸਾ: ਤਿਨਾ ਗਣਾਂ ਰੂਪੀ ਭੁਲਾ ਨੂੰ ੧੩ ਕਲਹਿ: ਖੇਜਾਹਿ।
ਭਉ: ਕੋ ਅਸੁਰੈ: ਮਾਤ੍ਰ ਜੀਹ: ਜੀ ਦਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ੧੪ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ ਮਰਣ ਭਇ
ਆਪੁ ਸੁਧਨ ਵਲੋਂ ਤਿਸ ਨਾ ਅਟਕੇ: ਹੋਰੂ ਹੀ ਆਸਾ: ਮਧ ਸੂਦਨ
ਦਾ ਮਰਣ ੧੫ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਬਚੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ੦ ਹੀਣ ਹਰਿ ਹੀ ੨੭
ਹੋਆ ੦ ਸੋ ਸੁਪਰ ੧੬ ਛੂਟੀ: ਛੁਟੀ ਤੇ ਧੀਰ ਪਈ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਹਾ ੦ ਆਦਿ ਦੇ ਦੁਆਸ
ਹਣ ੦ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਦਾ ਭਾਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਜਿਸਕਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਪ
ਇਆ ਤਿਨਾ ਧਨਾ ਧੀ ਹਾਣ ਦੇ ਦੁਸਾਮਕਾਰ ਸਹਿਣਾ: ਸਹਾਰਿਆ
ਹੈ ੧੭ ਦੇਸੰ੦ ਜੈਸਾ ਰੂਪੁ ਦੇਖੇ ਚਾਖੇ: ਬੋਲੀ ਹੀ ਹੈ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕ
ਰਿਕੇ ਦੁਖਦਾ ਤੇ ਚਖਦਾ ਭੀ ਹੈ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਜਾਣੈ ੦ ਕਰਮ ਭੀ ਕਿਉ ਕਰਿ
ਆ ੦ ਜੋ ਹੈ ੧੮ ਕੂੜ: ਝਗੜਿਆ ਕੇ: ਜੋ ਨਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅਮਰ ੦ ਤੈ ਹੋਆ
ਹੈ ਦ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਹੈ ਸਮਝ ਹੁ ੦ ਗੋਸੈ ਕੀ ੧੯ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀ ਜੈਸਾ
ਦੁ ੦ ਅਸਾ ਕੀ ੨੦ ਛੂਟ ਦਾ ਜੋ ਨਿਆਇ ਕੂਰੇ: ਕਰਿ ਛੁਗੀ ਹੈ ਪਿਛੋ ਤੇ ਅ
ਗੋ ਕਰੇ ੦ ਆਪ ਭੀ ਤੇ ਕਰਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾਇ ਇਕਾਂਤੇ ਜਾਣੈ ੦ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਕਰ
ਮ ਜਾਇ ਕੇ: ਕਦੀ ਸੁਰਤਿ ਦਿਨਾ ਦੇ ਕਾਨੇ ਦਕਰੀ ਨੈ ।੧। ਰਾਗੁ ਆਸਾ
੧੦ ਮਃ ੩ ॥ ਪਟੀ ॥ ੧ ੴ ਪੀਠਕਾ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਪਾਂਧਾ ਲੜਕਿ
ਆ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਂਦਾ ਸਾ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਬਾਲ ਕਿਆ ਨੂੰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਉਪਦੇ
ਸ ਕਰਤੇ ਹੋਆ ਆਯੋ ਅੰਙੈ ੦ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਹੈ ਕਥੇ ਖ ਘੇ ੦ ਦੁਆਰ
ਕਹੇ ਹੈ ਗੀਗੀ ਲਲੀ: ਗੀਗੀ ਲੀ ਲੂਲੀ ੦ ਦੁਆਰੇ ਕਹੇ ਹੈ ਜਾਬਣਾ
ਆਯੋ ਅੰਙੈ: ਆਇਆ ਹੋਆ ਜੋ ਹੈ ਸਰਬ ਜਾ ਅੰਙੈ ਮੇ ਹਰੀ ਤਿਸ
ਤੋ ਕਥੇ ਖ ਘੇ: ਕਕੈ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਹੈ ਖੇ ਦਾ ਧਾਰਿ ਕੇ ਹੈ ਜਗਤ ਹਿ
ਜਮੋ ਕਾਲ: ਮਰਣ ਗੀਗੀ: ਗਗੇ ਦੁਆਰੇ ਕਹੇ ਹੈ ਲਲੀ: ਲਾਲਚੀ
ਹੋ ਕਾਪੜ੍ਹੂ: ਪੜ੍ਹੈ ੧ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਂਧੇ ਨੂੰ ਆਖ ੦ ਜਿਸੁ ਕਰਿ ਸਿਧਿ ਹੁਇ
ਐ: ਸਿਧਿ ਦੁਆਰੇ ਕਹੇ ਹੈ ਨ ਜਿਧਿ ਸਰੂਪ ਜੋ ਅੰਙੈ ਮੇ ਆਇ ਰਹਿਆ

ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲਿ ਕਿਨੈ ॰ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਅਖਰੁ ਕਰੋ ਛਡਿ ਜਾਵਿ: ਪ੍ਰਿਥਮੇ
ਪਾਕ ਤ੍ਰਿਆ: ਪਰਾਕ੍ਰਿਆ ਜਪੁ ॥ ਮੂੜ੍ਹੇ: ਹੇ ਮੂੜ੍ਹੇ ਐਸੇ ਸਭ ਦਾ ਵਰਨਾ ਅਦਰ:
ਹੋਭੁ ਪਾਲਕ ਦਾ ਦਾਤੀ ॥ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਸਬਾਦਿ: ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨਾ ੫॥
ਬਿਖਿਆ ॰ ਉਪਾਦਾਨ ਰਹਾ: ਬੁਧਿ ਦਿ ਆਰੂਪੀ ਦਾ ਮੂੜ੍ਹੇ ਤਿਰੂਪੀ ਆਦੇ: ਦੀ
ਦ ਦੇਨਾ ॥ ਸਿਸਮੁ: ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਮਨ ਦ ਧਰਮ ਸਿਕੇਤਾ ਤੇਰਾ ॰ ਹੀਸੋ ॥ ਪਾਇ:
ਖੋਇਆ ਹਉਮੈ ॰ ਰੂਪ ਤ੍ਰਿਨਾ ਦਰਸ: ਕੇ ਤ੍ਰਾ ਆਤਮੈ: ਮੰਨਿ ਦੇ ॥ ਕ੍ਰੋਧ ॰ ਕਰਿ
ਗੁਣਹਿ: ਵਿਚਾਰੋ ਹਾ ਬੁਝੈ ॰ ਹਰੀ ਦੇ ॥ ਤਾਂ ਆਸਿ: ਤਮੋਗੁਣ ਕਰਿ ਆਧਾਰ:
ਕਿਥੇ ਥੇ ਠੇ ਓਹੁ ਦਾ ਪ੍ਰਿਦਾ ਤੇਰਾ ਦਾਨੁ ॰ ਸਰਦਾ ਦਾ ॥ ਪਰਪੰਚੁ ॰ ਮੋਂਹ ਪਾਇ
ਆ ॰ ਸੀ ॥ ਗਲਤਨ: ਪਚੁਤਾ ਨਾਹੈਂ ॰ ਜਾਂਤਾਂ ॥ ਦਾਰੀ ॰ ਦਾਸੋ ਦੇਦ ਦੇ ਕੁਸ
ਨਦੀ ਆ ਮੂੜ੍ਹੇ ॰ ਸੋ ਦੇਲਾ ॰ ਨੇਰੁਤ ਨਰੂਪੀ ॥ ਛਡਿ ਦਾ ਤੁਸਾਂ ਇਦੇ ਖਿਖਾ ਦ ਤੂ ਦਿ
ਖਾ ਕਦਮ: ਬੋਰੇ ਮਾਤ੍ਰ ਕੀ ਹੋਰੁ ਛੁਮਾਹੀ ਆਂਦ ਦੇਲੋਂ ਗੁਰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਕਹੋ ਸਤਿ
ਗੁਰ: ਸਤਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗੁਰੁ ॥ ਪਾਦ ਤ ॰ ਇਦ੍ਰੋ ਨਿਧਾਨ: ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ
ਪਾਹਿ: ਪਾਦੇ ॥ ਗਲੀ: ਹੋਰੁ ਗਲ ਕਰਿ ਆ ਮੂੜ੍ਹੇ ॰ ਅਧ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਨਹ: ਦੁ
ਨਾਹਾ ਸਤਿ ਬੀ ॥ ਕਥਾ: ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਦਿਆ ਸੁਖ ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆ ਮੁਖੰ ਤ
ਕਰਿ ॥ ਮੂੜ੍ਹੇ ॰ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਪੜ੍ਹਤ ॰ ਜਭ ਮੇਦ ਪ੍ਰੇਖੁਤੇ ਰੁ ਅਪ੍ਰੇਖ
ਕੀ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਹੈ ਆਪਣੀ ਤੇਰਾ ॰ ਹੇ ਰਖੀਆ ਅਕਥ: ਇਸੇ ਦਾ ਜਤੇ ਤ੍ਰਿਅ
ਕਥ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਈ ਕਥਿਆ ਹਾ ਨਿ ਧਾਤ੍ਰਿਆ ॰ ਤਿ ਨਾ ਕਾਲਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ੧੮॥
੧੦ ੧॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ: ੧॥ ਛੰਤਾ ੧੦ ਮੰਦ: ਹੇ ਜਗਤਾ ਸਰੂਪੀ ਨਾਰੇ
ਜੋਬਨ ਬਾਲ ਕੀਏ: ਨਵੀ ਨਵਾ ਧਰੇ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀਏ ਮੇਰਾ ਪਿਰ ਰਾਮੁ
ਰਲੀਆ ਲਾ ਅਸੰਦੀ ਹੋਆ ਧਨ ਪਿਰੁ: ਧਨੁ ਦਾ ਪਿਰੁ ਦਿਖੈ ਹੋ ਛਡਿਦਾ
ਰਸ ਪ੍ਰੀਤ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਰਾਮ ਰਹਿਆ ਲਾਵਣੀ ਛਡਿਦਾ ਧਨ ॰
ਦਾ ਪਿਰ ਹ ਸੁਆਮੀ ਨਾਲ ਮੇਲਾ ਹੋ ਇਤਾਂ ਜਾਂ ਸੇਜਾ: ਸਰਦਾ ਦਾ ਰਿ
ਰੂਪੀ ਹੋਈ ਹੋਆ ਸਾਤ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰੇ: ਪੰਚ ਰਧਾਨੁ ਇਦੇ ਰਮਨਤੇ
ਧੁਧੀ ਨਾਮ ਦ ਅੰਦ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲੁ ਭਰੇ ਦਾ ਸਤਿ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਨਾਲੁ ਭਰੇ ਹੈ ਸਰ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਛਡੇ ਦਾ ਦਾਇਆ ਸਰੂਪ ਦਾਇ
ਆਲੁ ਸਾ ਚੇਤੁ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਸਧਾਰੇ: ਉਪਦੇਸੁ ਨਾਲੁ ਮਿਲ ਕਰਾਂ ਣਾ
ਵਣਿਆ ਹਰਿ ॰ ਰੂਪੀਆ ਮੁੰਧ: ਮੈ ਜਗਤਾ ਸੀ ਦੇ ਮਗ੍ਰਿ ਉਮਾਹਉ: ਆਨੰਦ ਹੈ ੧੧॥
ਹੇ ਮੁੰਧ ਸਹਜ ਮਿਲੋਨ ਕੀਏ: ਸਦੀਏ ਸਾਰੀ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਆ ਪ੍ਰਿਤੀ ਹੋ
ਰਾਮੁ ਅਰੀਆ ਵਾਦੇ ॰ ਤੋਂ ਆ ਰਾਤੀ ॰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਹੋਆ ਰਾਣੀ ॰ ਹਾਂ ਤੂ ਹਰਿਆ
ਹੈ ਕਰਿ ਨੇ ਹਾਂ ਸਦੈ ॰ ਕਰਿ ਆ ਪੜ੍ਹਣਹਿ ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਨਾ ਦਸਿ:
ਦਸਹਿ ਜੋ ਆ ਤਿਲੁ ॰ ਮਾਤ੍ਰਾ ਕਣ ਇ ਸਹਜੁ ॰ ਕਰਿ ਨਾਮ ਨਾ ਪਿਰੁ ਤੂੰ ਰ: ਧੀਆ

ਪੀਆ ਪੁਕਾਰੇ ਰਸਨ: ਤਿਹਦਾ ਕਰਿ ਤੇ ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੈ ਮਨ ਭੀਜੀ ਜੀਉ
ਨਾ ਸਖੀ ਹੈ ਸਹੇਲੜੀ ਹੋ: ਹੇ ਸਖੀ ਹੇ ਸਹੇਲੜੀ ਮੇਰਾ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਤਿਸ
ਦਾ ਵਣਜਾਰਾ ਹਾਂ ਹੋ ਵਣਜੁ ਲਾਧੜਿਆ: ਵਣਜਿਆ ਹੈ ਦੇਇ ਕੈ ਰਾਸਿ੦
ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਅਮੋਲਿ: ਮੁਲਿ ਤੇ ਪਿਆਰਿ੦ ਜੋ ਹੈ ਹੋਲੇ: ਪਿਰੀ ਭਲੀ ਓਹੋ
ਹੈ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆ ਦਰੂ੦ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਹੈ: ਸਮਾਲੇਦ ਸਦਾ ਰੇਦ
ਨਦਰੀ: ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਧਨ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਹ ਦਾ ਸਬਦੁ ਕਰਿ ਕੇ ਅਤਿ ਸੁਧਾਰੁ
ਏਵ ਸਾ ਸਬਦੁ ਅਤਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਏ ੨ ਸੋਹਿਲੜਾ: ਜਸੁ ਦਾ ਆਖੂ
ਦੀ ਆਣਿ ਅੜੇ: ਆਈ ਹੈ ਦਾ ਆਣਿ ਕੇ ਅੜੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਮਾਤਾ ਹੈ ਰਾਗ ਲਾਗੇ
ਆ: ਰਤੜਾ ਹੈ ਜਿਹ ਦਾ ਮਨ ਨਦੀ ਜਾਤੇ ਭੀਜਿਆ ਅੜਾ ਰਾਮਾ ਦਾ ਮਨ ਲੀਆ
ਤੇ ਰਾਮ ਨੇ ਆਪ ਣਾ ਆਪ ਦੀਤਾ ਹੈ ਰਾਦਵੇ੦ ਹਰਿ ਨੂੰ ਦਾ ਹਰਿਆ ਸਬਾਏ੦
ਕਰਿ ਭਏ ਹਾਂ ਪਿਆਰਿ੦ ਮੈ ਹੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਪੁ ਧਿ ਪਾਠ: ਧੁਪੀ ਕਰਿ ਤੇ ਪਾਠ
ਕਰਿ ਭੀ ਗਾਈ ਐ: ਗਾਈ ਕਰਿ ਭੀ ਨਾ ਪਾਈ ਐ ਜਾਏ੦ ਕਰਕੈ ਮੁਹੇ
ਮਨ ਭਾਵੈ੦ ਹਰੀ ਨਾਦ ਜਾਇ ਦਿਖੇ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਹਰਿ ਦੇ ਜਾਹ ਮਾਰੇ੦ ਭਏ ਤਾ
ਰਾਮ ਭੀ ਨਾਰੀ ਲੋਕਾਣੇ: ਲੂਕਦੇ੦ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆ ਦੂਰ ਖਦੇ ੩॥
੧॥ਮ:੧॥ ਅਨਹਦੋ ਅਨਹਤ: ਅਨਾਹਦ ਸਬਦੁ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਦੇ
ਦਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾਜੈ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ: ਜੇ ਇਕਰ ਸਹੁ ਰਾਮ ਆਇ ਹੁਆ
ਦੁਮੈ ਹੋ ਪਦੁ ਏ ਕੈ ਅਨਹਦੋ ੨॥ ਵੈਨਤੀ ਰੀਤਿ ਹੈ ਵ ਪ੍ਰੇਮ੦ ਕ੍ਰੋਹੇ ਅਨੋ:
ਮਨ ਪਿਆਰੇ੦ ਮੈ ਹਾਂ ਬੈਰਾਗੀ! ਵੈਰਕਤ ਹੋ ਕੇ ਮੈ ਸਾਰੁ ਦਲੋ ਸੁਨ
ਮੈ ਡਾਲਿ ਧਰੁ: ਦਸਾਂ ਦੁਆਰੁ ਰੂਪੀ ਧਾਰਿ ਦਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਧਰੁ ਰਾਖਿਆ
ਗਾਂ੦ ਜੋ ਹੈ ਜਤਿ ਹਾਰਨੇ ਜੋ ਆਸਾਣੁ੦ ਕਰ ਕੈ ਧੇਸ ਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਥਿਰੁ
ਨਾਰਾਇਣ ਮੈਂ ਜਿਹ ਦਾ ਤਿਨ ਦੀ ਚਾਰੁ ਮੈਂ ਮਨ ਰਾਤਾ ਦਾ ਤਿਤ: ਤਿਸੇ
ਵਿਖੇ ਵਿਚਾਰੇ: ਹੁਕਮਾ ਮਰਤੇ: ਨਾਮ ਨਾਲ ਰਤੇ ਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਕੇ ਤਿ
ਨਾਨਾ ਕਾਰੇ: ਜੇ ਇਕਰ ਸਹੁ ਦਾ ਹੈ ੨ ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਪੁਰੇ ਮੈਂ ਦ ਤਿਤੁ ਅਗਾਮ
ਦੇਵ ਤਿਆਂ ਤੇ ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਪੁਰੇ ਨੂੰ ਜਾਸੇ ਜਸੇ: ਸੋ ਜਸੁ ਹੋਦੈ
ਤੇ ਸਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਹੁਣ ਨਾਨੂ ਤੇ ਆਪੀ ਐ੦ ਹੇ ਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਈ ਐ:
ਸਰੂਪ ਮੈ ਜਾਈ ਐ ਤੇ ਹਰਿ ਜਿਹ ਦਾ ਨਿਜ ਘਰਿ: ਸਾਤਿ ਸੀਰੁ ਮੈ ਜਾ
ਈ ਐ ਤੇ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈ ਐ ਤਾਂ ਜਿਹ ਦਾ ਤਿਤੁ ਤਰਿ ਮੈ ਨਾ ਸਾਖਾ
ਮੂਲ ਨ ਪਤ ਨ ਹੀ ਡਾਲੀ ਤੇ ਹੋਵਦਾ ਤਿਤੁ ਤਰਿ ਮੈ ਨਾ ਸਾਖਾ: ਤਿਨੇ ਦਾਣ
ਤੇ ਮੂਲ: ਨਾ ਹੈ ਆਵਿਦਿਆ ਤੇ ਨ ਪਤੁ: ਜੀਵ ਤੇ ਨ ਡਾਲੀ: ਦੇਵ ਤੇ ਨਾ ਫੂਲ
ਕਰਮ ਤੇ ਨ ਫਲ ਦੁਖ ਤੇ ਹੈ ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਦੇ ਜਿਹ ਦਾ ਜਪੁ ਕਰਿ ਤਪੁ
ਕਾਰਿ ਸੰਜਮ ਕਾਰਿ ਥਾਕੀ ਜਿਸ ਮ੍ਰਿਗਾ ਹਠਿ ਕੇ ਨਿਗ੍ਰਹਿ: ਗਹਿ ਦੁਕੀਤਿਆ
ਸਾਹਿਜ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਂਤਿ ਕਰ ਕੋ ਜਾਦਿਨ੦੦ ਸਾਂਜਾ ਪਾਈ ਐ: ਸਾਏ ਤਾਂ ॥੨॥
ਸਾਗਰੋ: ਸਾਗਰੁ ਹੈ ਰਤਨਾਗਰੁ: ਰਤਨਾ ਦੀ ਖਾਣੁ ਦਾ ਜਾਤ ਤ੦ ਮੈ ਦੇਖੀ

ਸੋਧਦਾ ਰੂਪੀ ਹੀਰੇ: ਹੋਏ ਪੈ ਹੋਆ ਜਪਤ ਸਰੇ: ਸਤਾਂ ਕਾਰਿ ਸਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਓ
ਹੈ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਇਨਾ ਕਰਿ ਸਤ ਸਿਰੁ ਸਰੂ ਮੈਂ ਦਾ ਸਬਦ: ਸੀਘਰ ਜਾਤਿ ਸਿਰੁ
ਸਰੂ ਮੈਂ ਦਾ ਤੇਨੂ ਸਪਤ: ਸੁਰਿ ਦੂਹੀ ਇਸੁ ਸਰੂ ਮੈਂ ਭੁਗਾਰ ਮਲ ॰ ਹੋਵੈ ਹੋ।
ਮਲ ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੋਂ ਗਲਾਇ ॰ ਤਾਂ ਦਾ ਵੀਚਾਰੀ: ਵੀਚਾਰਾਦਿਕ ਦਾ ਵੀਚਾ
ਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਓ ਹੈ ਨਾ ਧਿਖਿਆ ॰ ਨੂਹ ਲਭੁ ॰ ਅਨਦਿਬਾਕੇ ਸਤੇ ਜਬ ਗੁਸਾਰੇ
ਗਰ ॰ ਪੈਗ ਪਾਲਾ ਰੂਪ ਧੀ ੨ ਬਨਿ ਬਨੋ: ਬਣਿ ਬਣਿ ਕੇ ਬਣਾ ਬਣਾ ਨਾ।
ਸਤਿਹੁ ॰ ਭੀ ਦੇਖ ਸਬਾਇਆ: ਸਾਰੇ ਹੋਆ ਦਹੋ: ਦਣਾ ਨਾ ਕੀਆ ॰ ਤੇਤੇ
ਰੋ ਦਿਖੇ ਹੋਆ ਕੀਆ: ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇਸਾ ਲਾਹੀ ॰ ਅਜੀ ਆਹੁ ਸੋਗੀ
ਆਦਾਨੁ: ਧਾਮ ਧਾਮੁ ਤੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਧਿਨਾ ਮੰਗੇ ਤੇਆ ਭੁਗਤਿ ॰ ਹੋ ਕਰੇ
ਹੋਆ ਵੀਚਾਰਾ: ਗਰੀਬ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਕੋ ਰਾ ॥ ਆਸਾ ਮ: ੧ ॥ ਛੰਤ ॥ ਮਨ: ਮਨ
ਪਿਆਰੇ ॰ ਮੇਹੋਆ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਣ ਜੋਗ ਹੈ ਦਾ ਸੋ ਹਮਾਰਿ ਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰੇ ਹੈ ਹੋ
ਪਰਧਾਨੋ: ਸੁਖਿ ਹੋਆ ਹੋਸੀ ॰ ਤੀਨ ਕਾਲੁ ਤੇ ਤਿ ਸਾਧੁ ਨਾ ਛੋਡਾ ਮੁਕਤਿ
ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿਓ ਪਾਈਐ: ਪਾਏ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਨੂ ਪਛਾਣੈ ॰ ਗੁਰ
ਦਾ ਅੰਗ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਆਹਿ ਤਿਸ ਜਿਨਾ ਮਾਧਿ ਆਈਐ ਤਾਂ ਸਬਦ: ਪ੍ਰਮ
ਨੂ ਪਛਾਣੈ ੧ ਮਨਿਆ ॰ ਤਾਂ ਨਾਮ ਹੋਇਆ ਸਧਾਈ ਹੋ ਮਨਇਆ ॰
ਏਹੁ ਛੋਡਾ ਕਾਰੇ: ਨਾਰਿ ਆਦੇ ਜਪੇ ਸਿਰੁ ਨਾ ਪੁਤ੍ਰੀ: ਮਾਯਾ ਤਿਨਾ
ਪਰਹਾਰਿ ਤਿਆਗੀ: ਤਿਆਗਿ ਛੂਤੀ ਹੋਆ ਛੋਡਾ ਤਿਸ ਵੀਚਾਰੁ ਦੇਖਿ
ਕਾਰਿ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਨ ਤਲੋ ਰਹਿ ਦੀਹੈ ਦਾ ਸਤੁ ਦੇ ਚਰਨ ਤਲੇ ਤਿਨਾ ਦੀ
ਉਰਿਆ ਹੈ ਆਪੁ ਨਾ ਸੋਈ ॰ ਹੈ ਛੂ ਨਉ ॰ ਹਰੁ ੨ ਸਾਧੁ ॰ ਨਾ ਗਾਏ ॰
ਦੇ ਸਿਗਮ: ਸਮੂਹ ਕਾਲੇ ਹੋਆ ਹਾਰੇ ॰ ਏਹੁ ਸਾਰੀ: ਸਾਰ ਹੈ ਦਾ ਸਾਧਤ
ਹੈ ਜੇ ਕਰੇ ਸੋ ਰਹੂ ਏ ॰ ਤਿਨਾ ਜੀਨਾ ਸਧਾਰੂ ਰੂ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ
ਸਾਚੋ ॰ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੋਂ ਛੋਡਾ ਐ ਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਤੇਂ ਨਾਮੁ ਰ
ਤਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ੨ ਸਚੁ ਅਜੋ ਅਜਨੁ ਸਾਰਿ: ਅੰ
ਜਨਾ ਵਿਚੋ ਸਚੁ ਅੰਜਨੁ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪਾਇਆ ਤੇ ਨਿਰੰਜਨਿ ਦਿ
ਖੇ ਮਨੁ ਤਨਿ ॰ ਸੋ ਹਾਰਿ ॰ ਸੋ ਮੇਲਾਇਆ ॰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਾਧ ਸਬ:
ਜਗਤਾ ਜੁਆਦੀ ਸਭਾ ਤੇ ਸੈਤਾ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਿ ਫੇ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ
ਤੋਂ ਦਾ ਸੋਸ੍ਰਿਸਹਿਤ ਭਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਸੈਤਾ ਕੀ ਸਿ ਗਤਿ ਤੇ ਨਦਰਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਕਾਰਿ ਬੈਰਾਗੀ ॰ ਹੋਇ ਕੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਦਾਸ ਉਦਾਸਾ: ਦਾਸ
ਹੈ ਉਦਾਸੀ ਨਾ ਰਾ ॥ ਰਾਗ ਆਸਾ ਮ: ੧ ਛੰਤ ॥ ੧੬ ਜਨਦੀ: ਜਾਂਦੀ ਹੋ
ਜੀਉ: ਮਹਾਰਾਜੁ ਜੀ ਆਹਾਰੁ ॰ ਹੈ ਹੋਆ ਹੋਵੈ ॰ ਸਭੁ ਜਗੁ ਗਾਕਟ ਕੋਟਰ:
ਕਰੋ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੋ ਕ੍ਰਪਾ ਧਾਯਾ ਕਰੈ: ਚੈ ॰ ਜੀਵਾ ਜਿਸੁ ਦੇ ਨਾਮੁ ਕਾਰਿ ਧਾਰਾ ॰
ਜੋ ਹੈ ਸਬਧਿਨਾ ਘਟ ਘਟ ਦੀਆ ਦਾ ਛੇ ਜਾਂਧਾ ਧਿਆਇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਤੇ
ਧਰਾ ਅਸਿ ਧਰਾਧੇ ਤੇ ਹੈ ਸਾਸਿ ਸਕੈ ਏ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਉ ਕਸਾਏ ਜੋ

ਤਿਨਾ ਨਾਮ ਜਾਗਹਿ: ਸਮਾਲਿਆ ਪਾਵੈ: ਪੇਈਏ ਦਾ ਆਸਰੋ ਮਾਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਹਰਿ
ਜਗਤੁ ਦਾ ਰਾਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਨਾਇਕੁ: ਅਵੈ ਤ ਦਾਇਆ ਹੁ
ਰ ਲਾਇਆ॰ ਹਉਕਾ ਕਰੀਜੈ: ਕਰੀਏ ਨਾਮ ਰੂਪ ਫਲ ਲਾਹਾ ਲੀਜੈ ਤਾਂ ਨਦ
ਕਿਧਿ ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰਤਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ਗੁਣ ਨੂੰ ਅਖਿ:
ਮੁਖਿ ਕਾਰਿ ਆਲੀਜੈ॰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੁ॰ ਹੈ ਹੇ ਲੇਲਿ॰ ਮੁਖਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਗਤਿ ਨ॰ ਸ
ਰੂਪੀ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਮਾਨਹਿ॰ ਜੋ ਕਮਨੁ ਮਨ ਕਾਰਿਆ ਜਿਵਿ:
ਜਿਤਾ ਤਿਨ ਫਲੁ: ਤਿਨਾ ਨੂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਫਲ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾ
ਸੀ॰ ਭੀ ਹੈ ਗਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਨਾ ਸੂਕਹਿ ਨਾਹੀ: ਦੂਖਾ ਮੈਂ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ
ਭਾਣਾ ਕਰਿ ਹਰੇ ਕਰਹਿ ਨੇ ਮੈ ਅਉਗਣ ਕਰਿ ਪੀੜ ਨਖਾਹਿ: ਪੀ
ੜਨਹੀ ਸਹਾਰੁ ਦੇ ਹੋ ਜਾਹਿ! ਜਾਂ ਦੇਨੇ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਉ॥੧॥੨੦
ਆਸਾ ਮ: ੧ ਛੰਤ॥ ਪੀਠ ਕਾਏ ਹੁ ਚਾਰੂ ਪੈ ਝੀਆ ਹੈ ਨ ਹਰਣ ਤੂਰਾਮ
ਛੀਤਨ ਦੀ ਦੇਗਾਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਚਾੜ੍ਹਾ ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰੀਆ ਹੈ ਸਕਹੇ ਹੋ ਹਰ
ਣਾ ਕਾਲਿਆ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਦਾ ਹੇ ਜੀ ਦਯਾ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਦਾੜੀਏ:
ਵਿਸਥਾਰ ਰੂਪੀ ਵਾੜੀ ਆਂ ਮੈ ਅਧਿਕ ਫਲ॰ ਦਾਤੇ ਪਦਾਰਥ ਪੈਏ
ਨੇ ਮੈ ਜੋ ਭੂਮੀ ਕਾਮਨਿ ਆਹੇ ਏਹੁ ਤਾਤ: ਦੂਖ ਰੂਪ ਹੋ ਮਾਨੁ॰ ਹੈ
ਜਿਨਾ ਮੈ ਤਾਪਏ: ਤਾਪੁ ਹੋਵੈਗਾ ਓਹੁ॰ ਦੇਤੇ ਰਹੀ ਭਮਕਾਏ: ਚ
ਮਕੇ ਆਸਿਪਤ੍ਰ ਨਾਮਾਂ ਚਨ੍ਹਾ ਦੁ ਛੋਡਾਉ ਹੁ ਪ੍ਰਤਖੁ ਜਾਇ ਰੂਨੇ ਦੇਏ
ਲਹਰੀ ਮੀਜਾ ਹੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਦਾਰਥੁ ਏਹੁ ਬਿਜੁਲ: ਬਿਜੁਲੀ ਚੋਏ
ਬਾਣੀ ਹਰਿ॰ ਜੋਸੋਏ: ਸੋਈ ਅਰਿਮਨ॰ ਮੈ ਫਲ॰ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ
ਦਾ ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਰੂਪੀ ਪਰਾ ਦੂਖ॰ ਹੋਵੈਗਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈ ਮੇਰਾ॰ ਨਾਦਿਸ
ਹੁ ਜਾ ਚਾਹੀ ਚਾਰੀ! ਰੂਹੇ ਰਮਾ ਗੁਰ॰ ਪਾਸੋ ਰਚੇਲੀ: ਵੇਲੀ ਨਾਰੀ
ਆਦਿ ਦਸ ਰੂਪੀ ਮੈ ਚਾੜ੍ਹਿਆਂ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਿਰ ਪਾੜ੍ਹਿਆ! ਫਸਿਆ
ਵਿਚ ਕਦਲੂ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਭਾਂ ਦਿ ਦਾ ਤੂੰ ਨਾਤਉ: ਤਪਿਆ ਤੈ ਸੇਧਪ
ਨਾਲੁ ਦਾ ਹਾਥੀ ਆਏ ਤਾਂ ਓਨਾ ਵਿਚੋਂ ਕਦਲ ਦੇ ਮਰੇ ਤ੍ਰੇਸਾਟਿਆ
ਤੈ ਸੋਜ ਦੁਕਾਲੁ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਪਾੜ੍ਹਿਆ: ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਇਆ ਤੇ ਆਗਰੋ
ਰਕ ਮੈ ਤੇਲ ਤਾਦ ਹੁ ਦਤੁ ਦਾ ਜਿਦੁ ਨਿਕਲਾ ਨੇ ਦੇਲੇ ਤੇਲ ਦੀ ਤਦ
ਹੁ ਦਤਾ ਚੋ ਤਾਲਿਆ: ਕੁਤਨਾ ਹੈ ਦਾ ਚੋਤਾਲੂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਰਿਸ
ਨੇ॰ ਮਰੇ ਭੁਦਰਾ ਕਾਲਿਆ: ਜੀਦ ਰੂਪੀ ਪਾਪਾ ਕਰਿ ਕਾਲਿਆ ਜੇ
ਜਾਲੇ: ਪੀਏ ਆਂ ਮੈਂ ਦੇ ਜਾਂ ਤੇ ਕੀ! ਕਿਉ ਛੇਦਾ ਨਾ ਚੁ ਜਾਲੇ
ਪਾਪਿ ਕਪਾਇਆ ਤਾਂ ਮਛੁਲੀ ਦਿਛੁਨੀ ਜਲ ਤੇ ਨੇ ਦੇ ਕਰਿ ਰੁਨੀ
ਤੈ ਮੇਜਿਧਾ ਕਰਨਾ ਦਾ ਜਾਤੇ ਅਛੁਲੀ॰ ਜੀਦ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ
ਤੇ ਵਿਛੁਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨੈਨੁ ਕਰਿ ਰੂਨੀ ਜਾਂ ਜਾਲ॰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪੀ ਜਮ ਰੂਪੀ

ਧਿਕਲੋਾਸਿਸਾਰ॰ਐਮਾਇਆਦਾਮੋਹਹੈਮੀਠਾਇਸਦਾਅਤਿਤਨੂਚੁਕ
ਇਆ॰ਫਿਕਾਲਗਾਜਨ੍ਹਾਕਰਿ॰ਤਨਕਾਰਿਤੇਆਨਿ॰ਸੈਂਹੈ ਨਦੀ
ਆਦਾਹਿ: ਨਦੀਆਂਜੋਨਾਲੇਵਿਛੁਨਿਆਦਾਮੇਲਾਹੋਵਦਾਹਰਿ
ਰੂਪੀਨਦੀਤੇਜੀਵਰੂਪੀਨਾਲਾਜੋਵਿਛੁੜਿਆਹੈਇਸਦਾਮੇਲਾਹੋਵੈ
ਸੰਜੋਗੀ: ਸੰਜੋਗਕਰਿ: ਨਰੁਤਨੁਸਤਸੰਗੁਲਾਰਥੁਖੰ ਰੂਪੀਸੰ
ਜੋਗਕਰਿਹੋਮੀਠਾ॰ਜੋਹੈਪਦਾਰਥਜੋਦਿਸਭਰੇਪੈਲੋਵੀ:
ਜਗਮਾਸੀਦਾਤਤਦੇਤਾਅਛੇਦਾਸਤਿਗੁਰੂਜੋਨਿਚੇਤਿਆਸੋਈ
ਸਾਹਿਜ: ਸੰਤਿਦਾਗਿਆਨੁਜਾਣੈਤਾਹਰਿਨੂਪਛਾਣੈਦਾਸਤਿਗੁ
ਰੂਦੁਆਰੇਜੋਨਿਹਰਿਨਚੇਤਿਆਓਹੀਕੋਈਸਹਜੇਜਾਣੈਜੋ
ਪਦਾਰਥੁਦਿਸਭਰੇਹੈਂਤੇਹਰਿਨੂਪਛਾਣੈਾਭੁਲੇ॰ਹੈਜੋਸਪਚਹਿ:
ਸਭੂਦੇਨੇਵਾਪਕੜੇਨੋਅਚੇਤਿਆ: ਅਚੇਤਾਜੋਨਾ॰ਤੇਭੁਗਤਿ
ਸਾਚਾ॰ਨਿਸਚਾਹੋਧਾਹੀ: ਦੁਖਕਾਰਿਫਹੀਮਾਰਕੇਸਬਦਿਸ
ਚੈ: ਉਪਦੇਸਸਚੇਕਰਿਦਾਬ੍ਰਹਮੁਸਾਚੇਸਾਨਾਛਿਨਿਆ॰ਨਾਮ
ਝ: ਪਦੇਮੈਂ॥੫॥੧੯॥ ਆਸਾਮ: ੩॥ ਛਿਤਾਛਿਦਾਜੋਸਾਚੇਸਬਦੁਗੁਰਾਂਦੇ
ਕਰਿਸੁਹਾਇਆਹਮਘਰਿਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ: ਆਨੰਦਹੋਧਨਨਿ
ਰ: ਧਨੈਦਾਪਿਰਨਲਭਾਇਆ॰ਜਾਂਪ੍ਰਭੁਸਹੁ॰ਨਾਮਾਮਾਤੀ:
ਮਸਤਹੋਈਸਗਰਾਂ॰ਨੇਸਬਦਿਕਰਿਕੇਸੀਗਾਰੀਤਾਂਸਾਚੈ: ਹਰਿ
ਨੇਸਦਾਰੀਤਿਕਾਇਆਦਾਛੇਦਾਗੁਰਾਂਨੇਸਚੇਸਬਦਿਦੁਆਰੇਸੀ
ਗਾਰੀਕੇਸਦਾਰੀਤਾਂਸਚਾਰਾਂਦੇਰਿਗਰਾਤੀਕੁਈਦਾਸਚਾਰਾਂਦੇਹ
ਰਿਨੂਇਸੇਕਰਿਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਸੋਛੇਦਾਗਦਾਏਤਾਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ
ਹਰਿਰਸੁਮੰਨਿਦ ਸਾਇਆਤਾਂਹਰਿਦਰੂਪਾਏਸਦਾਰੰ॰ਹੋਤੇ
ਸਦਾ ਰੂਜਨੂੰ: ਦੂਜੇਭਾਵਕਰਿਭੁਲੀ॰ਹੈਇਸੈਕਾਰਿਆਨੁਰੰ॰
ਅੰਤਰੁਦਾਸ੍ਹੂਰਦੀਹੈਮਹਦੂਰੇ: ਸਮੀਪ੍ਹਾਦਿਗਸੀ॰ਧਾਹਰੋਤੇ
ਸੀਆਸੁਕਾਏ॰ਮਾਰਭਈਪ੍ਰੀਤਮ॰ਤਾਂ ਪਿਰੁ॰ਨੂਜਾਣਿਆ॰
ਜਾਂਗੁਰਨੋਤਿਸਦੇਮੇਲਿਸੇਦਾਜਾਂਗੁਰਾਂਦੇਮੇਲਿਸੇਹਰਿਕੋਅੰਤ
ਰਿਸਥਾਦਿ: ਅੰਦਰੋਗੁਰਸਬਦਿਨਾਲਗਾਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵਕਰੀ
ਛੇਦਾਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਸਚੇਸਬਦਿਨੂਸਭਾਖਿਆ: ਭਾਖਿਆ
ਤੇਮਿਲਾਰੰਗ: ਆਨੰਦਨਾਥਰੁਤ॰ਥਾਕੇਤੇਸੋਨੀਮੈਨੁਧਾਰ
ਥਾਕੇ ਭੇਖੀ॰ਭੇਖਕਰਿਥਾਕੇਇਨਸਾਧਨਤਾਂਕੇਨੇਸਬਦਿ॰ਦੁ
ਆਰਾਜੋਸਨਾਮਿਲਾਈਸੋਲਹਿਦਾਦੁਆਰੇਜੋਸੁਕੀਤੀਹੈਤੇ
ਸਨੂਹਰਿਲੋ ਛੇਦਾਹਰਿਜੀਉਧਿਆਰੇਦੇਮੇਲਕਰਿਸਾਧਨ:ਸੇ

ਧਨ ਏਹੋ ਗੁਰਸਿਖ ਜੀ: ਅਨੰਦੁ ਸਰੂਪ ਹੋਈ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਤਦ ਆਕਾਰੁ ਰਹਿਆ ਅਪਾਰੇ:
ਅਪਾਰੁ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ਪਿਆਰੇ ੦ ਹਰੀ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਦਾ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਹਰੀ ਜਿਨ ਕਉ ਸ
ਤਪਾਰੁ ਪੀ ਹੋਈ ਆਗਾ ਦੀ: ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਤਾ ਪਿਆਰਿ ੦ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ
ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਦਾ ਜੋ ਹਿਲਰੁ: ਜਸੁ ਦਾ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾ ਦਾ ਦਾਨੁ
ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਰੇ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਰਤੇ ੦ ਤਿਨਾ ਕਾਰਾ ਸਾਰੇ: ਸਉਰਿਆ ॥੧॥੬
ਆਸਾ ਮਃ ੩ ॥ ਛੰਤ ਤਾ ਕਰੇ ਹੋ: ਕਰੇ ਹਾਲੇ ਹੈ: ਲਵੇ ਆਵੇਰੀ: ਦੀਨੀ ਪਿਆਰੇ ੦
ਨੂੰ ਆਖੁ ਸੀਨ ਆਵਏ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾ ਹੋਵੈ ਗਾਆ ਭਾਵ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਜੋ ਹੋਆ ਕਰਿ
ਧਾ ੦ ਹਰੀ ੧ ਬੈਰਾਗੀਆ: ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬ ਧਕਰੇ ਹਾਂ ਜੇ ਸੋਹਾਲੁ ਖੇਡ ਦੇਰੇ ਦੇ
ਲੋਆ ਤਿਨਾ ੦ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਆ ਬੈਰਾਗ ੦ ਐਸਾ ਰਤੇ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ੦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਾ
ਮੁਖਿ ੦ ਕੋਈ ਤਿਸ ਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ੦ ਹੈ ਜੋ ੨ ਆਦਮ ੦ ਸਮਾਲੇ: ਸਮਾਲ
ਖਿਨ ੦ ਮਾਤ੍ਰ ਸਮਾਲਹੇ ੦ ਤਾਂ ਸਫਲ ਹੋਵੈ ਆਕੁ ੦ ਐਥੇ ਤਾ ਰੀਝ ਲਾਗੇ:
ਮੇਲ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ੩ ਪਾਰਿ: ਰਿਦੇ ਅੰਤਰੁ ਮੁਖ ਹੋਇਆ
ਤਿਥੈ ਠਰਕ ਮੁਆ ਦੇਹਾ ਜੈ ਤਨ ਕਰਿ ਤੋ ਆਲਹੇ ੦ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਗਿਆਨ ਮੰ ੦ ਮੈਲੁ
ਕਰਿ ਆਦੂ ਆਰੁ: ਮਸਤਕੁ ਮੈ ਦਾ ਹਰੀ ਆ ਬੈਜਨ ੦ ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤੇਸ
ਧਦੂ ਅਨਾਹਦੁ ਕੀਦਾ ਬ੍ਰਹਮਦੀ ਆਸਥਾਰੇ: ਸਧਦਾ ਨੇ ਜੀਦੇ ਨਜਲਮੁ
ਮਰਣ ਦੇਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਰੇ ਜਗਤੁ ਨੂੰ ਬੀਮਰਾਇਆ: ਆ ਸਰਾਰੇ ਗਇਆ
ਹੈਆ ਤਹ: ਤਿਥੈ ਦਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬ ਕੁ ਸਦਾ ਅਨੇਕ ਦਾ ਜੈ ਦਸਦੇ
ਹੈ ਜੋ ੪ ਮੂਲ: ਉਤਪਤੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਮਿਨ: ਹੇਮ ਨਾਮ ਤੀ ੦ ਤਿਸੁ ਦਾ ਰ
ਗੁ: ਅਨੰਦ ਮੂਲ: ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਦਾ ਸਰੂਪ ਜੀਦ ਤਨ ਨੂੰ ਆਸਹ: ਪ੍ਰਾ
ਪ੍ਰਆਨ ਆਹੋਈ ੦ ਇਨਾ ਇਨਾ ਕਰਮਾ ਜੀਦ ਨ ਤੇ ਅਮਰ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਜੋਤ
ਰਮਹੀ ਹੋਆ ਵਧਾਈ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤਾ ਜੀਦ ੫ ਗਰਬ ਧਾਆ ਟਿਆ:
ਹੰਕਾਰੁ ਭਰਿਆ ਹੈ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੀ ਕੀ ਜਾਹਿ ੦ ਗਾ ਮੋਹਿ ਹੁੰਦੀ ੦ ਨੇਸ
ਦਿਸਾ ਨੂੰ ਸਾਰੂ ਗਾਰਬ ਲਾ ਗਜਾਹਿ: ਗਰਬ ਕਰਕੇ ਲਗਾ ਜਾਂਨਾ ਹੋ
ਲਗਾ ੦ ਇਨਾ ਕਰਿਆ ੬ ਜਾ ਕਿਛੁ ੦ ਅਕਲੁ ਕੇ ਗੁਣਾ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ ਰੇ
ਸਬਦ ੦ ਕਰਕੇ ਏਹੁ ਮਲ ਰੂਪਾ ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਦ ਦਾ ਆਪੁ: ਜਾਤ
ਦੇਗੁਣ ਦੇ ਦਿਖਾ ਤੇ ੦ ਭੀ ਆਪਣਾ ਆਪੁ: ਆਪਣਾ ਕੁ ਦਰ ਦਾ ਸਰੁ
ਪਜਾਨ ਣਾ ਕਾਰ ੦ ਪ੍ਰਸੰਨ ਜੋ ਕਰੈ ਹੈ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਾ ਤੇ ਕਰੇ ਹੋ ਤੇ ਨੂੰ ਏਹੀ ਹੈ
ਗੀ ਹੈ ਜੋ ਭਾਵੈ ੦ ਦਿਖੇ ਛੁਟ ੦ ਤਾਂ ੭ ਮਨ ਕਰਕੇ ਦ ਹੇਮ ਨੂੰ ਤੇ ੮ ਸਿ
ਲਿਆ ੦ ਤਿਨਾ ਦਾ ਆਰਾਮ ਸਹਿਜ: ਸਾਹਿ ਜੇਹੀ ਭਾਇਆ ਤਾਂ ਸੁਸ
ਹੁ ੦ ਗਾਹਾਂ ਦਾ ਆਰੋ ਮੀਨਿ ॥ ਤੇ ਮਿਰਿ ਮੈਂਦ ਜਾਇਆ ਤਾਂ ਗਾਹ: ਦੇਰ
ਗਾਦਾ ਹੋਇ ੦ ਤਾਂ ਸਦਾਰੇ ੦ ਜੀਦ ਨੂੰ ਆਦੀ ਦੂਆ ੦ ਤੇ ੯ ਭੂਲੇ ੦ ਹੈ
ਤਿਨ ਸਹਿ ਨੇਪੀਆ ਹਉਮੈ ੦ ਦੋ ਭੁਲਾਏ ੦ ਕੇ ਸੋ ਦ ਸਾਈ ਦਸਦ

ਵਿਸਾਇਆ ਗਤਿ ਅਵਿਗਤ: ਸਗਤਿ ਅਗਤਿ ਕਰਮਾ ਨਸਾਰ ਹੁਣਾਰ ਹੁ: ਨਾ
ਪਰਾਕ੍ਰਾਰ: ਪਰਾਕ੍ਰਮ ਸਹੀ ਨਰਿ ਸੈਂ ੦ ਕੁਦਰਤਿ ਆਪ ਵਡਿਆਈ: ਆਪ
ਤਾ ਕੁਦਰਤ: ਸਕਤੀ ਦ ਮਾਇਆ ਜਾ ਕਉ: ਜਾ ਪੁਰਸ ਨੂੰ ਦਾ ਆਪੁਰ
ਸੁ ਕਉ ਦਾ ਜਿਸੁ ਪੁਰਸੁ ਦੇਸ ਸਦਾ ਓਹੁ ਸਦਾ ਸਚੋ ਸਿਉ ੦ ਤਾ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹੈ ॥੧੦॥੩॥੧੦॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ॥੧੯॥
ਜੀਵਨੋ ਮੈ ਜੀਵਨੁ: ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਮੈ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਦ ਜੀਵਨੋ ਜੀਵਨ ਨੂੰ
ਪਾਇਆ ਭਾਵੇ: ਜੋ ਭਾਵੈ ਹੈ ਵ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਿ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ: ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਦ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਿਚੋਂ ਦੇਵੈ ੦ ਤੂੰ ਨਾਮ ਦੇਵੈ ਅਗੋਚਰ ੦ ਹਰੀ ਨੂੰ ਗੁਰ
ਪਰਨਿਕਾ ਰਿਧਿ ਆਇਆ ਤੂੰ ਪਾਇ ੦ ਦਾਲੋ ਵਿਜੋ ੦ ਜਾਂ ਦਾਤੇ ੦
ਤਾਂ ਜੋਤੀ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖ: ਮਨਮੁਖ ਤਾ ਕਰਿ ਮੇਰੀ ੦ ਮੇਰੀ ਜਾਵੈ ੦
ਏਹੁ ਮਾਇਆ ਇਸੁ ਕਾਰੈ ਗਿਆ ਰੁਗੀਧਮਣੈ: ਸਰੀਰ ਨਾ ਭੁਲਾਇਆ ੦ ਜੀਵ
ਦਾ ਵ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮਣੈ ੦ ਨਾਲਾ ਦਿਖਾਇਆ: ਦੇਖਣੇ ਮੈ ਚੰਗਾ ਤੇ ਹੈ ਵਿਨ
ਭੇਗੁ ਹੁਗਾ ਛੁਟੇ: ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਜੀਵ ਦਾ ਬਿਰਛ ਦੀ ਛਾਇ
ਆਂਵ ਤਾ ਭਦਾਇਆ ੦ ਐਸੇ ਸਾਬਿਰੋ ਪਾਵਹਿ: ਪਾਵੇ ਆ ਕੀਤੇ
ਸੇਵਹਿ! ਜਿਨਾ ਦਿਆ ਕੀਤੇ ਭੋਗਹਿ: ਭੋਗਾ ਦਿਆ ਕੀ ਵਛੇਦਾ ਮਾਇਆ
ਨੂੰ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਕੀ ਦੁਖ ਭੋਗਹਿ ਤੇ ਰਖਿਆ ਮੈ ਕੀ ਦੁਖ ਖੁਵਹਿ: ਜਹਾਰੇ
ਤੇ ਜੰਨ ਸਹੋ ਵੈ ਤੇ ਕੀ ਦੁਖ ਕੀ ਪਿਰਪਤਾ ਨੂੰ ਦਯਾਈ ਆ ਦਿਪਮ ੦ ਸੇਸਾਰ
ਤੇ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ: ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਦਾ ਠਾਕੁਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੇਰਾ ਸਾਹਾ ੦ ਹੈ ਹੋਰ
ਰਿ ਪੂਜੀ ਹੀ ਦ ਹਰਿ ਪੂਜੀ ਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਪੂੰਜੀ ਚਾਹੀ: ਮੈ
ਗੀ ਸਾਹਾ ੦ ਜੈ ਹਿਤ ਨਾ ਪਾਸੋ ਰੋਹਾ ਚਾਹੀ ੦ ਤਾਂ ਨਾਮ ਦੇ ਹੋਇ ਬਿਸਾਹੰ:
ਪਰੀਤੀ ਤੇ ਪੁਨ ਅਜੀ ਗਏ ੦ ਪਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਕਾਰਿ ਤੀਆ ਪਰਿ
ਹਰਿ ਤਿਆਗੀ: ਤਿਆਗ ਛਡੀ ਵਾਛੇਦਾ ਨੀਦ ਪਾਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਛਪ
ਸਕਤਿ ਆਗੀ ਆਸੀ ਨੇ ਸੀਨ: ਅਣਹਾਰੀ ਅ ਵਰਿ ਮੈ ਦ ਣਜਾਰੇ: ਜੋ
ਗਆਸੀ ਇਕ ਕੰਤੀ: ਇਕੁ ਸੈਰ ਪਾਇਆ ਲੋਗਾ ਜਾਇ ੦ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋ ਆ
ਗੈ ੦ ਇਹ ਜੁਗਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪਾਏ ਹਰਿ ਨੂੰ ਰਤਨਾ
ਰਤਨ: ਰਤਨ ਹੀ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗਾਂ ਦਿਰ
ਤਨ ਪਦਾਰਥਾ ਪਹੁ ਸਾਗਾਰ ੦ ਸਰੀ ਰੂਦ ਸਿਸਾਰ ਰੂਪ ਪਛਾਣੀ ੦ ਕ
ਰਿ ਜੋ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਮੈ ਵ ਬਾਣੀ ਆਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਮੈ ਵ ਬਾਣੀ:
ਵੇਦ ਦੁਆਰਾ ਗੋਹ ਵਚਾਇਆ: ਹਥੁ ਆਇਆ ਹੈ ਹੋ ਅਮਪਾਰਾ:
ਭੁਗਤੇ ਭੂਰਾ ੦ ਜਿਤਾ ਦੇਹਿ ਦੇ ਰੂਪ ਛੋਡਾ ਸਰੀਰ ਸਮੰਦ ਵਿਰੋਧਿ: ਵਿ
ਚਾਰੁ ਗਾਇਉ ੦ ਆ ਕਮਦ ਸੈ ਨੂੰ ਗਾ ਵਿਪਾਈ: ਨਦੇ ਮੁਆਈ ਆਗੀ ਪਿਰ ੦
ਭੂਪਤੇ ਗੁਰੂ ੦ ਭੂਪਾ ॥੦॥ ਹੋ ॥੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੪॥ ਪੀਨਕਾਇਹੁ ਅਜੈ

ਤਰੀਯਾਵੀਹੈਸੋਇਜੁਸੇਂਧਹੁੰਡੇਪਦੁਕਾਹੂਦਾਸਹਸਾਨਹੀਕਰਨਾਜੇਕ
ਹੈਹੈਂਅਉਜਿਆਉਣਿਐਉਜਿਆਉਣਿਸਿ: ਉਕਰਮਦਾਜੈਸੇਧਾਹਰੁਚ
ਦੁਭਾਉਣਿਆਉਣਿਸਿਦਾਸਦੇਨੇਤੈਸੇਗੁਰੂਰੂਪੀਧਦਭੁਨਾਮੁਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਰੀਪਾਰਾਇਕਰਸੁਦਾਸੈਹੈਗੁਰਮੁਖੇ ੨: ਗੁਰਾਦੁਆਰੇਗੁਰ
ਮੁਖਾਂਦੀਨਦਰੀਆਇਆਦਾਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਜਰਾਤਾਂਤੇਕਰੇ
ਨਾਮੰਕਾਰਿਹੁੰਦੀਹੈਸਾਖਿ: ਦੁਆਰੇਸੁਹੇਲੇਂਕਹੇਤੇਗੁਰਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇਰਾਮਨਾਮਦੀਕਰਣੀਸਾਰੀ: ਸਾਬਤੁਦਾਸਾਰਗਦਾਤਿੰ
ਖਾਨਪਾਨਾਦੇਨਾਮਿੰਰੁਪੀਨਿਸਤਾਰੀ:: ਬੇੜੀਕਰਿਪਾਰਕਰੇਟਾਫੇਰ
ਦਾਤਿਰਾਮਨਾਮਿਰੂਪੀਦਾਇਆਕਰਿਦੇਵੈਂਉਹਹੈਤਾਰਨਨੂਕਿਸਤਾਰੀ ੧।
ਰਾਮੋਰ: ਰਾਮਰਾਮਦਾਰਮਤਰਾਮਦਾਹੂੰਦਾਦੁਖਨਾਸੁਤੇਕਿਲਾਦ
ਖਗਵਾਇਆਹੈਗੁਰਪਰਚੈ ੨: ਗੁਰਾਂਦੇਉਪਦੇਸਦਾਪਰਚਿਆਂਦ
ਚੌਭਰੀਗੁਰਪਰਚੈਨੂਧਿਆਇਆਤਾਂਗਰਾਨੇਤੇਸਕਰਦੇਸਰਦਾਇ
ਆ: ਜਪਾਇਆਦਾਜੋਧਿਆਇਆਹੈਛੇਦਾਜਾਗੁਰਸਰਣਾਈਆਇ
ਤਾਰਾਮੁਹਰਦੇਰਾਟਿਆਤੇਪਰਮਗਤਿਪਾਈਹੈਲੋਭਾਦਿਕਾਂਰੁਪੀ
ਨਦੀਸੈਦੇਹਿਰੁਪੀਜਾਤੀਆਦਾਨਾ: ਜਨਮਮਰਣਭੈਰਖਿਆਸਾਚਿਤੰ
ਸੈਮਨਾਕਤਾਂਗੁਰਸਰਣੁਇ: ਨੂਆਇਦਾਛੇਦਾਜਾਗੁਰਸਰਣਾਇਤੇਂ
ਕ੍ਰਿਪਾਲਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਦੇਵੈਆਪਿੰਨਾਆਪੁ ੨ ਸਿਧਿੰਸਧਰੂਪ
ਦਾਸਿਧੀਰੂਪਤਾਸਾਰੇਸੇ ੪: ਰੋਮਰੋਮਸੋਹਨੁਸਾਜਦਤਾਦਾਰੋਮੁ
ਮੁਸੋਰਮਜਾਹੋਆਹੈਤਿਸਨੂੰਰੋਮੁਰੋਮੁਸੋਧਿਆਇ ਤਾਂਮਪਾਦਿਰੁਤੇਤਿਸੰ
ਰਾਮੁਦੀਯਾਰਾਮੇਰਾਮੁਗਦੇਆ: ਰਾਮਰਾਮਦਾਰਮਤਰਾਮਜਪਿਆਛੋਡ
ਮਨੁਸੀਤਲੁਤੇਤਨਦਾਗੁਣਰੁਪੀਹੋਆਂਜੋਪ੍ਰਗਾਸਾ: ਉਚਾਰਿ
ਆਨਕੀਆਂਹਰੀਨੇਤਾਂਰੁਇਹਮਦਾਸਕਿਤੁ: ਦਾਸਾਕੇਦਾਸਾਦੇਦਾਸੁ
ਦੇਦਾਸਨਿਮਨੁਕਾਰਦਾਜਨਿਤਨਕਾਰਿਤੇਦਾਸਬਾਣੀਕਾਰ ੩ ਰਾਮੋਰਾ
ਮ: ਰਾਮਰਾਮਦਾਦਾਰਮਤਰਾਮਦਿਆਅਰੁਚੀਂਹੈਹੈਮਮੇਤਰੇ: ਮੈ
ਦਰੁਗਾਮਾਇਆਂਰੁਪਿਭਿੜਾਇਆ: ਹਛਾਲਗਾਸਾਮਾਝੀਂਤੇਹਰਿਰਾਮੋਰਾਮ:
ਰਾਮਰਾਮਚੋਰਾਇਐ: ਭੁਲਾਇਆਦਾਵਿਸਾਰਿਆਹੈਛੋਦਾਮਹਾਬਿਖ
X ਮਦੁਹੇਲਾਜਸੁਪੰਥੁਹੈਕਲੁਖਤੁ: ਪਾਪਾਤੇਮੋਹਿਕਰਕੇਭਰਿਆਹੈਦੁਆਰਾ:
ਗਿਆਨਾਦੇਗੁਣਦਾਛੇਦਾਸੋਖੁਦੁਆਰ: ਗਿਆਨਭਾਇਆਤਾਗਰਿਆ
ਏ ੪ ਰਾਮੋਰਾਮਨਾਮਗਾਰੁਰਾਮ: ਰਮਤਰਾਮਤਿਸਦੇਰਾਮਨਾਮਪੁਜਜੋਹੈ
ਸੋਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਜਾਣੈਹੈਰਾਮਾਸਾਖੇ: ਦੁਆਰੇਜਾਣੈਹੈਂਹੋਤਰਮਦਾਂ
ਸੀਸੈਇਕਤੁ: ਇਕਤਾਦੇਆਣੈ: ਲਿਆਦਾਹੈਹੈਗਤਿੰਦੀਨਾਮਿੰ
ਵਿਚਿਰਸਾਏ: ਤਦਾਕਾਰੁਕੀਤੇਸਤਹਕਰਣਾਨਾਮਾਂਜੈਸੋਉਧਾਰੰ
ਧੀਦਨਾਤੇਤੇਜਗਤਤੇਰਾਮੇਰਾਮੁਰਮੇ: ਰਾਮੋਰਾਮਨੂਦਾਰਮਤਰਾਮਨੂ
ਉਚਾਰੇਰਮ: ਸੀਦੂਉਧਾਂਜੋਹੈਤਿਸਦੇਭੀਨੇਂਮੈਤਹਕਰਣਦ

ਹਾਂਤੇਅੰਤਰਿ ਨਾਮੈ ਨਾਮਾਦਿਵਿਖੇਹੀ ਅੰਤਰੇ: ਅੰਦਰਿ ਜਾਂ ਤਿਨਾ ਚਿੰਤਾ ਸਭ:ਤ
ਨਕੀਸਤਾਰਿ ਤਾਂਨਾਂ ਅਰਥਾ: ਅਰਥ ਪਦਾਰਥ ਦੇਵਣਾ ਧਰਮ ਅਰਥ ਹਣ
ਸ੍ਹਾਨੁ ਸਾਰੂ ਤਾਂ ਮਨਾ ਚਿੰਦਿਆ: ਕਾਮਨਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕ ਤੇ ਸੋਫਲੁ: ਮੋਖ ਨੂੰ
ਭੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ੦ ਤਿਸ ਕਰਿ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ੦ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਕਾਢੇ ੦
ਘਣੀ ਕਰਿਆਂ ਦੁਰਮਤਿ: ਖੋਟੀ ਜੋ ਬੁਧਿ ਆ ਤੇ ਦੂਰਿ ਆ ਤਿ: ਦੂਸਰਿਆ ਤਿ ਜੋ ਕ
ਰਿਤੇ ਹੈ ਸੀ ਕ੍ਰਿਤ ਬੁਧਿ ਕੋ ਸੁਧਿ: ਗਿਆਤਾ ਮਤਿ: ਅੰਤਿ ਹੀ ਕਰਣਾ ਛੋ
ਜਿਤੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਖਰ ਗਾਸਿਆ: ਉਚਾਰਿਆ ਜੋ ਕਲਮ ਤੇ ਲੇ
ਕਰਿ ਮਰਣ ਪ੍ਰਿਤ ਸਭ ਸਰੀਰ ਜਲੰਤਿ ਹੈ ਆਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤ
ਨਿਜ ਪਦੁ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਵਸਿ ਰਹੇ ਮੈਂ ੦ ਜਿਨਾ ਹੀ ਨਾਮ ੦ ਦਿਖੇਆ ਦੀਜੈ ੦
ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤੇ ਉਨਾਂ ਨਾਂ ਸਖਾਈ ੦ ਹੋਦੈ ਜੋ ਧਨੰਦੀ ਪੂੰਜੀ: ਸਰਧਾ ਸਿ
ਚੀ ਉਹੁ ਜਾਣੂ ਚੇ ੦ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਜਲੁ ਕਰਿ ਤੇ ਕਮਾਣ ਦੇ ਚੋਰਾਂ ਕਰਿ ਨ
ਜਾਈ ਜਾਤੁ ਲਹਾ: ਜਾਂ ਜਾਨੁ ਹੈਂ ੦ ਨਾਲੇ ਤਿਸ ਰੇਵ ਜੋ ਮੁਕਾਲੁ ਰੂਪ ਅਛੁ
ਤਿਸ ਦੇ ਅਖਿ ੦ ਜਿਨਾ ਕਿਰਪਾ ੦ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਆਪ ਦੇਇਮੈਂ ਰਾਮ:
ਰਾਮ ਰਾਮ ਦਾ ਵਿਰਮਤ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮਾ ਜਤੇ ਸਤਿਗੁਰਮੁਖ: ਸਤਿਹੀ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਵੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਕਰਿ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਵਾਨ
ਸਚੇ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਹਾ ਜੋ ਵਕੇ: ਸੇਵਕ ਹੀ ਕੋ
ਛੋਡਾ ਸੀਸਿ ਨੂੰ ਅਰਪਿਤੇ ਤਨੁ ਚਰਣਾਂ ਇਆ ਹੈ ਹਾ ਸਰਧਿਆ: ਸਰ
ਧਾਲੂ ਹੋਇਆ ਜਪਿਆ ਕਾਇ ੦ ਕਰਿ ਕੈ ਹਰੀ ਆਦੀਨਾਂ ਨੂੰ ਬ: ਦੀਨਾਂ ਦਾ
ਘਰਿ ਤੇ ਦੀਨਾਂ ਤੇ ਅਨਾਥਾਂ ਦਾਤਾ ੦ ਜੈਹੈ ਸੋ ਪਾਇ ੦ ਹੈ ਸੁਖ ੦ ਤੈ
ਏਕੰ ੦ ਰੂਪ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਦਿਖੇ ਮਿਲਣੂ ੦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੮॥੨॥
ਆ ੪ ੧੦ ਛੰਤ ਮ: ੪ ਨਾਮ ਸਤ੍ਰਿ ੦ ਹਾਰਾ ਤੇ ਨਾਮ ੦ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਉਹ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੀ ਉਤਮ ਕਾਮੁ ਹੈ ਹੇ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜ
ਪੀਐ ਏਹੁ ਉਤਮ ਕਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਦੈ ੦ ਮਨਾ ਸੁਖ ੦ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਛੇਦਾ
ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗਰਿਬਧਾ ਧਾਰੁ ਹੁ ਹਰਿ ਰਾਮੁ ਤੇ ਨਜਪ ਆਤਮ:
ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਗ ੦ ਮੈ ਉਤਮ ਹੈ ਪਦਵਾ ਕਾਇ: ਅਨੁਸਾਰਿ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁ
ਆਰੇ ਹਰਿ ੦ ਨੂੰ ਜਪਣੁ ਤੇ ਨਾਮ ੦ ਕਰਕੈ ਪਰਮਾਰਥ ੦ ਦੁਆਰੇ
ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਬਾਲਿਆ ਤੇ ਹੋਇਆ ਧੁਰਿ: ਆਦੋਲਿਖੁ
੨ ਪਾਇ: ਛਡਿਆ ਤਿ ਨਾਹਰਿ ਨਿਰਵਾਣੁ ਪਦੁ ਰੂਪੀ ਲਾਹਾ ਲਿਇਆ
ਹੋਵਦਾ ਲਾਹਾ: ਪਦ ਲਿਆ ਹੈ ਹਰਿ ੦ ਨਾਲ ਸਖਾਈ ੦ ਹੋਇਆ
ਤੇ ਜਾਣੂੰ ੦ ਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਤੁ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖ ੦ ਗਾਈ
ਰੇ ਸਮਾਨ ਕੀਆ ਨਾਮ ੦ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਵਸੇ ਮੇਰੇ ਦੇ ਛੇਦਾ ਜੋ ਨੂੰ ਪਰਿ
ਗਲਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿ ਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤੇ ਤਿ ਨਕਾਮ ਪਰਦੇ:
ਮੁਖ ਹੋਏ ਹੈ ਹਾ ਕਾਇਆ ੦ ਜਿਨਾ ਦੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਤੇ ਤਿਨਾ ਤੇ ॥

ਸਾਕ:ਮੁਖਹੋਇਹੈਂਗੁਰੂਕੇਰਾਤੇਹਰਿਹਰਿਲੋਕਗੁਰਉਤਮਹੈਂਹੇ।ਨਾਮੰਕਰਿ
ਹੋਵੈਂ।ਨਾਮੰਗੁਰੂਦ੍ਰਿੜੈਅਤਿਕ੍ਰਾਕੈਰਾ॥ਪ੍ਰਾਪਤੂਗੁਰੂਕੇਹੇਹੇ।ਦ੍ਰਵਪਰਗਾਈਂਗੁਰੂ
ਦੀਹੈਐਸੇਕੇਤੋਂਜਖਾਈਂਗੁਰੂਕੀਹੈਅਗੋਜਪਦੀਂਜੋਹੈਤਿਨਾਕੁਆ
ਰੇਹਰਿਰਸਨੂੰਕ੍ਰੈਰਾ॥ਨੇਹਾਂਕ੍ਰੈਰਾ:ਕ੍ਰੋਧੀਆਨਿਜਨਾਮਹਾਨਿਰਜੋ
ਰਾ:।ਕਿਰਲੇਪੁਰੋਏਨੇਤੋਪਰੇ।ਪੂਰਨਹੈਂਸਾਧੂ॥ਅਕਦੇਦੀਜੇਸੁ
ਕਰਿਅਕਿਤੋ।੪।੩।ਮ:ਮੈਂਗੁਰੂਕੇਦਾਸੁਰਗਮੈਸਤਜੁਗਰੀਰਾਸੇਤੇਪ॥
ਦਰਸੋਂਚਾਰੋ:ਸਤਸੰਚਤਪਦਾਨੁ॥ਧਰਮਾਂਕੇਧਿਆਨ:ਏਖੀਏ
ਸੇਹੇ।ਦਾਰਥ॥ਪਾਏ।ਤਾਰਥ॥ਭੁਏ।ਗਾਵਹਿ॥ਹਮੁਦਾਸੇਕੇਪਾਵਹਿ॥
ਹਮਦਉਹਾਗੁਰੂਕੇਦਾਹਰਿਹਰਿਦੇਗੁਣਾਦਾਹਿਰਦੇਵਿਖੇਵਰਨੇਹੈਗੀ
ਆਨਹੋਤੋਸੇਕਾਤੁਕੋਂ॥ਸ੍ਰੀਗੁਰਮੁਖਿਕ੍ਰੁਆਮੈਪ੍ਰੇਰੋਂ॥ਜਾਣਿਦੇਮੋ
ਹਰਿ॥ਵਿਖੇ।ਨਾਮੁ॥ਹੋਆਵੈ।ਪਾਵੈਂ॥ਪਾਉਦੇਸੇ।੧।ਤੇਤਾ:ਤ੍ਰੇਤਾ
ਅੰਤਰ:ਭੇਦਨੋਜਤੁ॥ਰਖੇਤੇਸੈਜਮੁਧਾਰੇਤੇਸੁਗਾਣਦੇਪਗ॥
ਦੋਤਾਗਾਪਗ॥ਕੁਰਿਧਰਮੁਆਨਿਹਿਰਦੇ:ਮਕਾਵਿਖੇਇਸ
ਲੋਪੁ:ਵਿਸਜਾਨੁਖੇਲਦੇਨੋਕਚੀਜਦੇਨੋਲਾਣੁ॥ਕੁਤੇਲਾਣੁ
ਕੇ।ਅਭਤਾ॥ਰੂਪੀਹਉਮੈ-ਰੋਗਤਾਂਦੇਹਦੀਤੁਪਦਾਰਥਦਾਗੁ
ਦਾਠਕੁਰਤਾਂਗਰਮਾਤੇਦੇਹਾਰਿਨਮਕਾਰਿਵਿਖੇ॥ਵਿਸਨਾਰੂਪੀਨਾ
ਕ੍ਰਮ॥ਕਰਿਜਗਤਾਨਾਹਰਿ:ਪ੍ਰੀਸਰੁਨੇਦਸੁਪਨੇਗੁਰੂਕੇਦਾਤਪ
ਤਪੁਤਾਪਹਿ:ਪੁਣੀਆਂਪੰਚਾਗਨੀਆਂਦੇਤਪੁਨੂੰਤਪਹਿਤੇਜਗ:
ਜਗਤਮੈਂਪੁੰਨਦਪਗਮੈਪੁੰਨਾਕਰਮ:ਕਣੀਧੋਣਾਦਿਦੀਪੁ
ਪੂਧਾਦੇਸਰਾਦੇ।ਪਗ॥ਦੋਜਾਗਾਪਗ॥ਕਰਿਧਰਮਾਟਿਕੇਈਸੁ
ਕੁਦਾਟਿਕਾਈ॥ਆਹੋਗੁਰੂਕੇਦਾਨੇਪਾਹੋਇਕੇਮਹਾਜਪਧਪੁਰਕੀਕੇ
ਕੁਦੇਪਚਾਇਖਚੋਹੇ।ਸਾਧੂ:ਮਿਤ੍ਰਾਗੁਰ॥ਨੂਹਉਮੈਰੂਪੀਨਾ
ਕੀਆ॥ਏਹੁਪ੍ਰਗ॥ਦੋਭਾਗਾਪਗਾਚਉਥਾ।ਪਗਦੇਚਉਥੇਕਾ
ਕਰਕੇਧਰਮਾਟਿਕੇਹਰਿਦਾਟਿਕਾਇਆਹੋਗੁਰੂਕੇਦਾਗੁਰਸਬਦਿਕ
ਰਿਹਰਿਅਉਖਧਨੂੰਪਾਇਕੇਕਮਾਉ॥ਆਤੇਹਰਿਹਰਿਕੀਰਤਿ
ਕਰਿਸਾਂਤਿਪਾਈਹੈ।ਰੁਤਿ:ਗੁਰੂਆਮਨ੍ਹਬਾਦਭੁਰਥਕੁਮੀਦਾ
ਗੁਰਸਿਖਿਆਰੂਪੀ।ਕਾਮ॥ਕਰਕੇਹੋਈ।ਨਾਮ॥ਦੇਜਪਰਪਖੇਤਾ
ਜੁਗ॥ਮੈਂਜੋ।ਕਾਢੈ॥ਤਿਸਨੇਸਭੁਲਾਹਾਹਾਹਰਿਦਾਜਾਨਿਦਾਖੇ
ਲ:ਸਭੁਦ੍ਰਪੂਰਧਰੂਪੀ।ਮਨਿਹਿਰਦੇ:ਵਿਖੇ।ਲਖਾਈ:ਜਾਣੇ
ਇਹਿਹੈ।੨।੩।ਮ:ਭਾਗੁਆਈ॥ਤਾਂਪਾਈਂ॥ਗੁਰੂਕੇਦਾਗਾਰਦ੍ਰ
ਆਰੇਹਰਿਅਤਰਮੈਮੀਠਲਗਾਨਤੇਹਰਿਕੀਰਤਮਨਿਲਾਈਤੇ
ਪਰਮਗਤਿਪਾਈ।ਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮਦਾਆਨੰਦੁਪਾਇਆ।ਜਾਂਗਰੁਨ:

47A

ਪਰਨੇਕਰਕੇਦਾਪੂਰਨਕਰਕੇ।ਸਹਾਰਾ: ਅਖੈਦਾ।ਮਸਤਕਮਣੀ: ਮਥੇਦੀਰ
ਤੀਕਾਰਿ।ਅਛੇਦਾ।ਹੋਰਿਹਾਂ ਤਿਨਾਮੈਕਾਰਿ ਜੋਹਾਇਆ: ਸੁਣਾਇਆਨੂ ਭਏਹਾਂ।
ਛੇਦਾ।ਮਿਲਸਤਿਗੁਰ।ਰਮਨੂ।ਆਮਨ ਤਾਂ ਪੂਰਨਪਾਇਆ।ਤੇਚੌਤੇ ਮਿਲੀ
ਜੋਤੀਮੈਂ।੧।ਗਾਇਆ।ਤਿਨਾ।ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖਿਹੈ।ਚਰਣ: ਪੈਰਦਾ ਪੂਜ
ਜੋਣਕੇ ਸਰੋਦਾਹਿ: ਜੋਦਾਹੈ।ਲਾਇਆ।ਗੁਰਨੇਤਾਂ ਦ ਲਾਇਆ: ਲਗਾਤੋ।
ਚਾਰੇ: ਮਿਹਰਕਰਕੇ।ਗਾਇਆ।ਬਾਣੀਬੈਖਰੀਕਾਰਿ।ਹਾਰ।ਦਤੁਉਰਮੈ
ਪਾਇਆ।ਬਾਣੀਪਸੰਤੀਕਰਿ।ਧਾਰ।ਬਾਣੀਮਧਮਾ।ਕਾਰਿ।ਜਸਮਤ:ਸ
ਮਾਦੇਖ।ਜੋਤੇਮਲਮੋ।੨।ਹਰਿ ਰਸਨ: ਹਰਿਮੈਰਸਨਾ।ਰਸੁ: ਅਨੰਦੁ
ਦਿਗਾਣਿਆ।ਮਨਤੇਜਾਣਿਆ।ਧੀਜ: ਦੂਜਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ।ਰੂਪਹੈ
ਜਾਣੈ।ਪਿਆਉਣੇਦੀਦਾ ਗਰਿ ਦੇਪਾਉਣੇਦੀ।ਅਛੇਦਾ।ਧਨਧਨਗੁਰੂ
ਪੂਰਾ।ਜਿਸਦੀਲਰਾ ਸੰਗਤਿਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ ਤਾਂ ਪੂਰਨਪਾਇਆ।ਦਾਪ
ਨਧਿਰਗੁਰੂ ਪਰਾਪੂਰਨਸੁਖਰੂਪਪਾਇਆ।ਤਿਸਦੀ।ਨਾਮੈ ਸੇਵ: ਨਾਮੁਹੀ
ਸੇਵੈਣਕਾਰਿਤੇ।ਕੋਇ।ਜਾਣੈਬਾਣੀਕਾਰਿ।੩।ਛੇਦਾ।ਹੋਰਰਿਪੂਰਨਾ।ਪੂ
ਣ।ਪਰਬਹਮਮਾਨਹੁੰਮਕੇ।ਜਧਾਦ।ਕਰਕੇ।ਸੁਭਾਇ: ਸਬਦਕੁਦਤੇ
ਸਕਾਇਆ।ਨਕਰੋ।ਮੋਹ।ਰੂਪੀ।ਨ੍ਰਿਪਰਤ: ਗਰਕਦੇ।ਛੇਦਾ।ਹੋਰਰਿਪੂਰ
ਕੂਪਾ।ਰੂਪੀਬਾਹਸਾਨੂ।ਪਾਈ।ਤਾਗਨੂੰਪਿਆ।ਬਾਣੀਕਾਰਿਤੇਮਨਕਰਿ
ਛੇਦਾ।ਮਸਤਕਿਦੇ ਮੁਖਿ: ਉਤਮਭਾਗੁ ਲਾਇ: ਲਾਗਾਹੈ।ਜਬਾਦ।ਕਰ
ਕੇਤੇਸੁਣਾਇਆਨੂਕਰੋ।੪।੫।ਆਸਾਮ: ਸੋ।ਜਪਾਨ: ਜਪਿਆ।ਕਾ
ਨ: ਗੁਣਾਇਆਹੈ।ਚਾਉ।ਹੋਆਇਕਗਿਜੀਦ।ਨੇਹਰਿਦਲਾਤਿਨਾਦੇ।
ਪੀਵੈ: ਪੀਤਾਹੈ।ਮਾਤ੍ਰ।ਕਰਕੇ।ਭਾਉਮੈ।ਹੋਗਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮੁਹੋਵੈ।ਜਾਂਸੁ
ਖ।ਦੀਪਾਪਤੀ।ਤਿਨਾਨੂ।ਮਰਣੈ।ਦਲੋਂ।ਨਾਮ।ਕਰਕੇ।ਹੋਇਨੇਸਹੇਟੇ
ਤੇ।ਛੇਦਾ।ਮਨਕਰਕੇ।ਰਿਦੈਦਿਖੇ।ਭੀਹਰਿਜੋਈਹੈਦਮਨ।ਹਿਰਦੇਵਿਖੇ
ਕੀਸੋਈ।ਹਰਿਹੈ।ਛੇਦਾ।ਗੁਰਮਤਿਕਰਕੇ।ਹਰਿਮੈ ਰਾਜਿਆ: ਤਦਾਕਾਰੋ
ਪੇਤਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿਮਨਿ ਦਿੱਸਿਆ।ਜਿਨਾਦੇ ਤਿਨਾਦੂਜਾ।ਰੇਹਰਿਹਰਿਰਸ ਗਟ
ਕ: ਗਟਗਟਕਰਕੇ।ਪੀਆਉ: ਪਿਆਇਆਹੈ।ਹੋ।੧।ਜਗ: ਜੀਵਨਾ।ਆਪੁ:
ਆਪਣਾ।ਆਪੁਲਕਾਇਆ।ਜੀਦਨੂ ਦੇਉਪਾਇਕਰਦੇ।ਨੇਤੇਸੁਣੈ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿ
ਹਰਿਪ੍ਰਭੂ।ਕੰਠਕਾ।ਤੇਸੁਪਾਜੋ।ਰਖੀਸੈ: ਰਖੀਏਜਾਂ ਹਰਿਨੂ ਆਪਣਾ।ਜੋ: ਇੰ
ਜੰਦੇਹੁ ਜਾਣਾ।ਕਰਣਪਲਾਦ: ਕੀਗਕਿਆਂ।ਨੇਜਨਨੂ।ਅਉਖਧੁ।ਅੰ
ਦਾਰੂਪਾਣਦ ਲੀਤੇ।ਦਾਰੂ ਉਪਰ ਲਾਦ ਨੂ ਦਲਾ।ਛੇਦਾ।ਜਿਸੁ ਪੂਲਸੁਆ
ਸੀਵੀਦਾ ਸਤਜੋਲਣੈ।ਕੋਈ।ਜਚਦ: ਨਾਮਨੂ।੨।ਨਲਿਖਾਇਆ।
ਹੋਇਆ।ਸੈਸਭੁਜੀਦਾਨੇਪਰੁਗਰਮੁਖਾਨੂ ਜੋਹਾਇਆ: ਹਛੁਲਗਾਹੈ
ਦਾਮੁਖਾਦਾ।ਸੁਣਾਇਆਨੂਕਾਇਆ।ਹੋ।ਧਿਆਨ: ਦਧਿਆਨੂਕਰਕੇਹੇ

ਛੰਤਾ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ
ਜਾਕਿ: ਜੰਦੇ ਨੇ ਹੋਸੀ ਪੇ: ਮੁਕਤਿ ਕਰੈ ਬੰਦਨਾ ਤੇ ਸੁਖ ੦ ਅੰਤ ਕਾਰਮ
ਨਾਮ: ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਕੈ ੦ ਰੂਪ ਹੋਇ ਪਿਛੇ ਤੇ ਅਬ ਭੀ ॥੩॥
ਉਪਜੈ ॥੧॥ ਬਿਨਸੈ ੩: ਜਗ ਉਪਜੇ ਬਿਨਸੇ ਪਿਛੇ ਤੇ ਜਗ ਉਪਜੇ ਬਿ
ਨਸੇ ਆਬਿ ਤੇ ਜਗ ਉਪਜੇ ਬਿਨਸੇ ਅਗੇ ਤੇ ਲਗਾ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰ
ਜੋ ਹੈ ਮੁਖਿ ਤਿਨਾ ਨਾਲਿ ਜੋ ਲਗਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦ੍ਰਿੜਾਇ ੦ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਸੋ ਹਰਿ ਦੇ ਕੁ
ਕਿਰਸਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਹਿਕੇ ਤਦਾਕਾ ਰੂਕਹਿ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਜਾਂਦੇ ਮੁਖਿ ਸੋਹ
ਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚੋਇ: ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਹੈ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੀ ਉਹ ਮੂਆਂ ੦ ਸੋ
ਹਰਿ ਦੁਲੋ ਜੋ ਸਥਿਰ ਪਉੜੀ: ਪੁਨਿ ਪੁਨਾ ਪਾਇਆ ੦ ਅਬ ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ
ਅਪਾਰੂੰ ੦ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਉਕ ਹੈ ॥੪॥੨॥ ਛੰਤਾ ਮ: ੪ ॥ ਅਬੰ ਦ੍ਰਿੜ
ਤਉ ਹੁਕੰਗ ਗੋਬਿੰਦ ੦ ਆਦੇ ਪੂਰੇ ਮੈ ਬੇਧਨ ਹੈ ਐਸੋ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰਨੇ ਨ
ਗਕ ਨੋ ਹੋਂਦੇ ਨਾ ਤ੍ਰਿਆਈ ੦ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਜੋ ਅਪਾਰੁ ੦ ਹੈ ਹਾ ਆਖਹੁ ੦
ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਕਾਰ ਗਾਤ੍ਰ ਧ ੦ ਨੂੰ ਆਖਕੇ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ॥੧॥ ਜਾਇ ੦
ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਉ ਛੰਤ ਦਾਤੇ ਸਰਬ ਘਟਿ ਘਟਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ
ਦੇ ਅੰਤਰਿ ੦ ਪਿਛੇ ਤੇ ਸਰਬਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਹੈ ਅਬ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਤਾ ਕਾਰਣ ਕਿ
ਜੋ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸੋ ਰਾਤੀ ੦ ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਦਾ ਛੰਦਾ
ਜੋ ਸਹਜੇ ਨਾਮ ਮੈ ਸਮਾਇ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ॥੨॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ੦ ਹੈ ਹਾ ਨਿਧਾਨ
ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਉ ਏਕੋ ੦ ਹੈ ਪੁਰਖੁ ਜਨ: ਪੂਰਨ ਤੇ ਚਤੁਰ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾ
ਰਾਜ ਸਬਦ: ਸੋ ਜਾਣਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਮੈ ਸੋਈ ੦ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਲਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਨੂੰ ਕਿ ਸੋ ਹੈ ਦੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਲਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਰਾ
ਕਿਸੇ ॥੩॥ ਸਭਿ ੦ ਮੈ ਤ੍ਰਿਆਈ ੦ ਕਰੇ ਚਲਾਇ ੦ ਜਿਸੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾਮ
ਬਾਦਿ: ਹੁਕਮ ਮੈ ਸਬਾਦਿ: ਹੁਕਮੁ ਮੈ ਸਮਾਵੈ ਸਬਾਦਿ: ਹੁਕਮੁ ਕਰਕੇ ਮਿਲਦੀ
ਹੈ ਪਾਈ ਐ ੦ ਤੇ ਸਮਾਈ ੦ ਜੁਨਰੂ ਦਾ ਜੋ ਸਬਾਦਿ: ਹੁਕਮੈ ਮੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾ
ਈ ਤਿ ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਐ: ਪਾਈ ਤਾਂ ਆਪੁ ਹੀ ਹਿਰਗਤਾ ਸਬ
ਦੁ: ਹੁਕਮੁ ਦਾ ਨਾਮਾ ਨਾਨਕ ੦ ਸੋ ਨਾਮ ਦੇਖੇ ॥੪॥੩॥ ਛੰਤ ਮ: ੪ ॥੧ ਓ ਹਰਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ੦ ਨਾਲ ਦਾ ਹਰਿ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਜਲ ਮਨ ੦ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ
ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਨ: ਰਤਾ ਹੈ ਰਾ ਮਹਾਰਾਜੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਮੁਸਮੰ ੦ ਦੀ ਕਸੀ ਸਰੂਪ ਗਾਰੇ
ਚਰਨ ੦ ਤੇ ਭੀ ਸੋ ਦੇਕਿ: ਸੂਝਦੇ ਨਦਾ ਲਾਕ ਜਾਹੇ ਗੁਰੁ ਗਾਚ ਲਾਲਿਆ: ਪ੍ਰੇਮ
ਜੋ ਹੈ ਰਾ ਤ੍ਰਿਗ ਤਿਸ ਮੈ ਮੁਸਾਕਿ: ਜ ਸਰੂਪ ਮੈ ਸ੍ਰੂਰ ਕੋ ਲਿਆ: ਸ੍ਰੂਧਾਲਿਆ
ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤਾਂ ਭਾਇਆ ਆਪਨ ਦੀਨ: ਦੀਨ ਦੀਨ ਹੋ ਆ ॥੧॥ ਬਾਣੀ
ਕਰਿਆ ਮਣੀਆ ਲੋ ਅਣੀਆ: ਚੋਹੁ ਅਣੀਆ ਦਾ ਲੋ ਬਾਣੀ ਹੈ ਛਾਣੀ
ਰਖੀ ਬਾਣੂ ਤੇ ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾ ਦੇ ਅਣੀਆ ਹੈ ਸਪਿਰਮਕੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਪਿਰੀ ਦੀਆ ਜਰੀਆ: ਜਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਿਜੀ ਵੇ ਮਰੀਆ: ਉਦਰੋ

ਮਰਿਆਓ ਦਰਜਦਿੰਤੇ ਸਿਦਰੁ ਜੀਦਾਇਆ ਸੀਓ ਦਰਹ ਮਰੈ ਜੋ ਮੇਲਿ॰ਹੋਰ
ਗਿਨੈ ਸੁਦੁਆਰੇ॥੨॥ ਨ੍ਹਾਗਤੀ॰ਹੰਸਾਨੂ ਮਿਲਾਏ ਗੋਥੀਂ ਦਰਗਾ ਰਾਮਰਾ
ਜੇਦ ਹੇ ਰੰਗ ਨ ਥਨ ਕਰੁ ਰਾਮਰਾਜੇ ਪਾਇਆ॰ ਤਿਸੁ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ
ਦੀਆ ਸੁਬਾਦਿ: ਨਮਸਕਰ ਕੇ ਜਪਿਓ ਨੇ ਹਾਂ ਰਿਗ॰ ਦਾਲੋ ਹਰੀ ਨਾਂਢੋ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਤ ਜਨਾ ਸੀ ਤਿਸੀ ਗਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਢੋਦਾ ਹੈ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਇਆ ਰਾਮਰਾਜੇ ਸਰਣਿ॰ ਤੀਆ ਕੀ॰ ਤੇ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ:
ਮੁਖ ਤੇ ਤੀਜ ਪੁਨੇ ਹਾਂ ਹਰਿ॰ ਤੇਰੇ ਰਾਖਿਆ ਇਆ: ਰਾਖੁ ਸਾਡੀ ਦਾਰਖ
ਦਨਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਦੀਜੈ ਸੇਕ ਨੀਰ ਹੀ ਕੱਢੀ ਰਖਣ ਕੇਰ
ਪੀਆ ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ਦ ਦੁਆਰਾ ਤਰਾਇਆ: ਕੁਹਾਇਆ ਦਾ ਤਰਾਇਆ
॥੪॥ ਦੂਜਾ॰ ਨੂ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਢੋਦਾ ਕੋਟਾ ਦਿਹੋ ਕਢਾਇਆ
ਕਾਢਕੇ ਚੋਂਨਾ ਦਤੁ ਮੁਖ ਹੈ ਤਿਸੁ ਸਿਖ: ਸਿਖ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਦ ਜਾਣਿਆ
ਹੈ ਤ ਤਨ ਘਰ ਤਨ॰ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸ॰ ਹੈ ਧਾਰੀ ਦ ਤਾ ਦੇਕ
ਰਕੇ ਗਾਇ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਮਨੁ ਸਾਕੁ ਦਾ ਮਿਲੇ ਹਾਂ॥੧॥ ਦੁਸਰਾ: ਪੁਛ
ਦਾਂ ਸੁੰਧ: ਮੈ ਜੋਬਨੁ ਵਾਲੀ: ਬਾਲੇ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਹੇਰ
ਮਜੀ ਚੇਤਾਇ: ਜਨੁ ਹਾਇਦ ਚੇਤਾ ਕਰਾਇ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਤਾ ਚਾ
ਲੀ: ਚਲੀ ਦ ਚਲੀ ਓ ਤਾ ਕਿ॰ ਦਿਸੇ ਦ ਦਾ ਹੈ॰ ਤਿਸ ਕਰਿ ਚਉ
ਤੇ ਪੇਖ॰ ਪ ਥੀਸ ਕਾਰੁਪੀ ਢੋਦਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇ
ਲਿ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਬਾਲ ਵਾਲੀ॥੨॥ ਸੁਖਿ: ਦੁਆ
ਹੇ ਢੋਦਾ ਨੂੰ ਨ ਹੋ ਬੈਰਾਗੀਆ: ਬੈਰਾਗ ਦ ਨ ਹੋਇਆ ਢੋਦਾ ਹਰਿ
ਦੇ ਗਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਨੈ ਬਿਕੁ ਬੈਠੇ ਹੈ ਦਸ॰ ਹੋ ਸਨੇ: ਮੰਨੀਓ ਹਰਿ
ਪ॰ ਨੂ ਗਲਾਈਆ: ਲਾਈਆ ਹਰਿ॰ ਆਪਣੇ ਦ ਨਾਮ ਦੇ ਕੰਮੇ: ਕੈਸੁ
ਤ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮਾ ਦੇ ਹੁਰੀ॰ ਸਾਡੀ॰ ਤੇ ਅਰੋ ਕੇ ਸੀਆ
ਪਰ ਕੀ ਨਾਮੁ ਆਪੁਰ ਕੇ: ਪੁਛਿ ਕੁਕੇ ਉਪਦੇਸੇ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮ ਨੂ
ਛਕਿ ਛਕੇ: ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਦ ਪੀਈ ਕੇ ਛਕ: ਰਜੁ
ਰਹੇ ਹੈਂ ਪਕਪਕੇ: ਸੁਨਾ ਦੇ ਪਕ ਪਕੇ ਦ ਮੈ ਸੇ ਢੋਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਇਕੋ ਹੈ
॥੩॥ ਛਿਤੀ: ੪॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਭੁਪੀ ਦੀ ਦ ਹਰਿ ਦੀ ਅਸੀਸ ਤੁ
ਪਰਗਤੀ ਦੇ ਗੁਰ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਪਾਸੇ: ਪ੍ਰਭੁ ਹੇ ਸਿਖ:
ਸਿਧਾ ਨੂ ਦੇਇ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਸ॥ ਹਾਸੁ ਢੋਦਾ ਪਨ ਦਹਸੀ
ਰਾ: ਜਗਤ ਸੀ ਤੇ ਧਿਨ ਦਹਸੀ ਹੈ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤੇ ਗੁਰ ਸਾਹੁ ਨਕੀ
ਲਿਖਤਾ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆਸੇ। ਲਿਲਾਟੁ ਮੈ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਹੈ॥੧॥੫
ਦੀ॰ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰਾ ਦ ਹਜਾਰ: ਹੁਮਾਸਣਾ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ।

ਕ੍ਰਾਰੰ ਅਨੂਤੀ। ਯ੍ਹਾਰਾ: ਬਾਰੀ ਹੈ ਦਸਤੂ ਦਾਸ ਮਨੂੰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਜਾ
ਕ੍ਰੋਜਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਨਾਵਿਰਾਰਾਂ ਜੀ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਕਰ
ਤਿਤੁ ਰਾਤ ਹਮ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਦੇਹ ਦਾ ਤੇ ਹਮ ਸਫੂਲ ਕੁਝ ਹਾਂ। ਨਦਰ
ਹਿ। ਵਿਸ ਤਾਰਹਿ ਹੋ ਅਪਾਰੋ। ਹੇ ਪਿਆਸ। ਤਨ ਨੂੰ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕੀ ਏਹੁ।
ਕਿਛੁ। ਕੁਛ ਗੁਣ ਨੇ ਹਿ ਦਿਆਲ ਪਾਰੋ। ਪਾਰੁ ਨਾ ਹੈਂ ਜੈਤਿ ਨਾਏ ਹਰਿਦ
ਸੁਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਦੇ ਸਾਚੇ ਦਾਸ ਜੋ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ
ਦਾ ਪਨਿਹਾਰੋ: ਦਾਸੂ ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਢੋਵਣ ਵਾਲਾ। ੨। ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੀ ਆਏ ਹੇ
ਦਿਗਾੜ੍ਹਾ। ਦਿਗਾੜ੍ਹੂ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਦਿਨ ਸੁਰਾਤਿ ਦਾ ਦਿਗਾੜ੍ਹ ਨੇਹਾਂ ਦਿਨ ਤੇ
ਰਾਤਾ ਨਾ ਰਖਾਇ: ਰਖੇ ਆਪੁ ਤਾਰਹੇ ਦ ਰਖਾਏ ਨਾ ਰਹੇ ਗੁਰ ਪਿਤਾ:
ਪੂਤ ਗੁਰ ਪਿਤਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਿਤਾ ਦ ਨੂੰ ਹੇ ਸਮਝਾਏ। ਤਾਂ ਸਦ ਰਹੇ ਮਾ।
ਹਰਿ ਕਾਂ ਦਿਆ: ਹਰਿ ਦਾ ਰਹੀ ਦਾ ਹਾਂ ਹਰਿ ਆਪ ਦੀਵ ਸਾਰੀ। ਪੇਜ:
ਪੂਤ ਗਿਆ ਦਾ ਪੇਜ: ਪਤਿ। ਰਾਖਾਏ। ਗੁਰਾਂ ਦੂਆਰੋ ਦਾ ਰਖੀਆ
ਧਾ ੪।। ੩।। ੧੦।। ਆਸਾ ਮ: ੪। ਛੰਤ। ਪ੍ਰਭਿ ਹਰਿ: ਆਪੇ ਹਰਿ ਨੇ ਸਰਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਲਪਾ। ਸਾਰਿ
ਆ। ਓਹੁ ਹਰਿ ਦਾ ਹਮ ਅਰਾਧਿ: ਹਰਿ ਦੇ ਅਰਾਧਿ ਹੈ ਕਰਿ ਦਾ ਸਿਸ
ਤੇ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਸੋ। ੧। ਰਾਮ ਰਾਜੇ: ਹੇ ਭਾਈ। ਸਭ ਜਾਸਾ ਇਸ ਦਾ ਦਾ
ਨਸਾਇ ਜਦਾ ਦਾ ਦੇਤੇ: ਦੇਵ ਕਰੁ ਸਨ ਸੁਣੇ ਭਾਰ ਸਖੰਡ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਗਾਵਾਂ
ਰਹਿ ਗਾ। ਕਿਆ ਖਾਏ ਦਿਤੇ ਚਿਨ ਸੁਆ ਹਾ। ਫਿਰ। ਓ ਫਿਰ ਹਾ ਹਰਿ।
ਨਦੇ ਕ੍ਰਾਏ: ਕ੍ਰਾਏ। ੨। ਹਰਿ। ਸੁਆਮੀ ਸਭਦਾ ਤੇ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈ ਸ
ਨੇ ਕੋ ਕਿਉ। ਉਪਾਏ ਜੋ ਹੈ ਹੇ ਛੋਡਦਾ। ਕਿਸੈ ਦੇਹ ਖੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ
ਦੇਹ ਖੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਦਾ। ਕਿਸੈ ਦੇਹ ਖੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਨਾ ਕਿਤੁ। ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਛੋਡਦਾ
ਸਭ ਤੇਰੇ ਚਲਾਏ ਚਲਨਾ ਹਿਆ ਪਿਆਰੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ
ਸੇਤ੍ਰਪ ਨੂੰ। ਹਰਿ। ਤੇਰਾ ਕ੍ਰੋਣਿਆ। ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਕੇ ਮੇਲਾ
ਕ੍ਰੀਤਾ ੨। ਛੋਡਦਾ ਰੇਸੀਗਾ ਦੇ ਚਾਉ ਕਾਂਤਿ ਕਾਰਿ ਰਾਰੀ: ਰਾਰਾ ਕਰਕੇ। ਤੇ
ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਨਾਰੀ: ਸੇਖਾ ਦੇਨਾ ਦੂਧ ਜਾਏ ਕਰਿ ਤੇ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ
ਪੇਰੀ: ਪੇਦ ਪਤ੍ਰ ਕੇ। ਪਾਲਾਏ ਨਾ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੀਜੈ: ਰੀਜੈ
ਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਦੇਹੇ ਸਕਪਟ। ਰੂਪੀ। ਤਿਨਾ ਰੇਏ: ਤਿਨਾ ਰੋਹਣਾ ਹੀ ਹੈ ਹੋ
ਕਿਆ ਕੀਜੈ: ਕਰੈ ਦਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਹੋਏ: ਸੋਭਾ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਸਾਰਿ ਰੇ
ਕ੍ਰਾਹਪੁ ਦੀਜੈ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਰੂਪੀ ਹਥ ਮੇ ਸਿਰਿ ਰੇਹੁ: ਅਗਾਨਾ ਰੂਪੀ
ਰੋਗਾ ਦਿਤਾ ਹੇ ਦਾ ਜੀਦਾ ਨੂੰ ਸਿਸਾ ਰੂਰੂਪੀ ਰੋਗ ਹੇ ਇਨਾ ਦੇ ਸਿਰੁ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਰੂਪੀ ਹਥ ਦੇਈਏ। ਸਿਖਿ। ਦਾਦਾ ਦੁਆਰੇ ਗਛੋਡਦਾ। ਓਹੁ ਭਗਤੀ ਕਰਿਹ
ਰਿ ਹਰਿ ਲੀਜੈ: ਲੈਦੇ ਨੇ ਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਿਹ ਰਿਨਾ। ੪।। ੧੧। ਛਕਾ ੪

49A

ਸਿਆਣੇ ਹੈ ਹੇ ਸਾਖੀ ਪਰੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਕਾਹੇ ਹੈਂ ਸਾਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹਰਿ ਨਿਆਣੇ:
ਸਿਆਣਿਆ ਆਦਮਿਆ ਨੂੰ ਤੈਂ ਹੇ ਦੀਆ ਨੂੰ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਤਾਣ ਕ
ਰਿ ਸਤਾ ਹੈ ਹਾਂ: ਜਾਹਿ ਤੈ ਤਾਣੁ ਦੇਹਾਂ ।੧੧।। ਬਾਣੀ ਹੇ ਦੇ ਗੁਰ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ
ਕਰੇ ਹਾਂ ਜਿਥੀ। ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਬਾਣੀ ਆਣਿ ਕਰ ਨਾਲ ਦਾ: ਲਾਈ ਹਾਂ ਦਾ: ਇਆ ਹੈ।
ਪੂਜਿਆ ਜਿਨਾ ਨੇ ਤਿਨਿ ਕੋ ਜਗੁ ਮੇ ਹਰਿ ਨੇ। ਸਾਡੇ ਦਾ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਦੇ ਮਨ।
ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਹੇ ਦਾ ਸਿਖਾ ਦੇ
ਮਨ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਧੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਿ ਹੇ ਹਾਂ ਛੋਡ ਕ
ਰਿ: ਧਾਤੁ ਕਰਕੇ ਪੂਰਾ ਜਾਤਿ ਗੁਰੂ ਸੇਵਦਾ ਹੈ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਜਾਣਿ ਕਰਿ
ਸੇਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ: ਹੇ ਗਤਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਰੂਪ [illegible] ਫੇਰੀ: ਧਾਵੀ
ਸਿਰੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਾ ਧਰਿ ਰੂਪੀ ਪੈਨਾ ਜਿਨਾ ਕੇਰੀ: ਦੀ।
ਤ। ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਗਲ: ਬਾਰਤਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮਨਿ ਸਮਤਾ ਪਿਆਰਾ ਧੇਕ
ਈਆ ਹਿ: ਪੈਨਾਈ ਦੇਨੇ ਤਰਾਤੀ ਦਾ ਜੋਤੂ ਰੂਪੀ ਪਿਸਾਕ ਕਰਿ ਜਿਨਾ ਤੇ।
ਛੋਡਾ ਤਿ ਜਾਂਦੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੂਰਾ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇਆ।੭
੧੨।। ਮਃ ੪ ਜਿਤਨਾ ਨੂੰ ਆਣਿ ਸਨਾ ਰੂਪੀਆ ਤਿਨਾ ਕੋ ਕਉ ਹੇ ਹਰਿ [illegible] ਤੇ
ਗਾਵੇ ਜੇ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੋ ਸਾਭੂਤੇ [illegible] ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹਰਿ ਵਿਧਨਾ: ਮਨਮੁਖਾਂ
ਦੇ ਕਾਮਾ ਦਿਕਾਂ ਦਾ ਵਿਛੋੜੇ ਰੂਪ ਧੀਰ। ਛੋਡਾ ਜੀ ਕਾਹਾਰ ਮਧਾ ਦੇ ਅੰਤ
ਰਿ ਦਾ ਜਿਨਾ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜਿਤਨਾ ਕਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਪਿਆਰਾ ਹੋਇ ਤੋ ਤੀ। ਨਾਲਾ ਮਾਰਾ: ਆਰਿ ਕਹੈ ਕਿਆ ਕਰਿ ਲੈਣਾ ਹੈ।
ਦਾ ਮਾਰਨ ਪਿਆਰਾ: ਹਰਿ ਦਾ ਦਾਹਾ ਹਾ ਹੈ ਆਹਿ ਤਾਹਰ ਨੋਂ ਨੋ ਕੂ:
ਤੇ ਨੂੰ ਆਪੇ ਜ: ਪਤਿਦਾ ਪੁਤਰ [illegible] ਤਹਹਿ ਨਾਥ ਸਦੂਸ ਟਨੂ
ਹਰਿ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦੇ ਬੀਦਰ ਕਟਕੇ ਜਾਰ ਤੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦੇ ਸ਼ੋਤ
ਪੈਤਰ ਪੂਰ ਮੈਂ ਪਿੜਿਆ ਅਹਿ ਕਥੀਆ ਸਨ ਦਰਾ ਦਲ ਤੇਰੇ ਦੀ ਸਦ
ਉ ਨੂੰ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ: ਮੰਦਰ ਦਾ ਮੁਹਰ ਦੇਖ ਧਇਆ ਲੋਰ ਕੇ ਸੋਇ
ਆ ਜੋ ਅੰਤ ਗੁਰਾ ਜੋ।।੧ ਸਾਛਿ ਤਾਦੇ: ਹੋ ਜਾਉ ਧਾਰੇ। ਅੰਤਰ
ਸੁਖੋ ਇਛੋ ਦਾ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹੇ ਗੁਰੂ ਤੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤਾਂ ਤੁਸ
ਤੇ ਮਿਲ ਸ਼ਿਫਤੇ ਜਾਹਰੇ: ਗੁਰੀ ਸਾਨੂੰ ਦਾ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਹੁ
ਹੋ ਧਰਦ ਮੇਹਰੇ: ਤਾਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਧਰ ਸੇਵਦੀ ਗੁਰ ਤੇਰੀ ਰਲੀ
ਆ। ਖੁਸੀਆ ਮਾਨੂੰ ਹੋ ਕਰਿ ਮਧੂ ਦਾ ਤੇਆ ਕੂਰੇ ਜਾਤਾਂ ਖੁਸੀਆ
ਮਾਣਦੇ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਛੋਡਾ ਗੁਰ ਤੁਸਾਮੇ ਬੈਹਰੇ: ਰਹਾਉ।।੧।।
ਪ੍ਰੇਮ ਹਰਿ ਧਾਤਾ ਤੂੰ ਕਰੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਗਤਾਨ ਚੇਕੂਰ ਨਦ
ਲਾਨ [illegible] ਨਿਤ ਆਸ: ਆਸਾ ਨੂੰ [illegible] ਜੋਬਨ: ਪ੍ਰਤਖ ਦੀ ਨਰਕ

ਨਿਆਰਿਹੇ: ਦੇਖਦਾਹੈ ਦੇਖੇਂਦਾਹੈ॥ਭਾਗਮਣੀ ਸੋਹਾਗਣਿ: ਜਿਨਾਦੇਮਥੇ
ਕਰਮਾਂਦੀਰੇਖਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਹਾਗਣੀ ਹੈ॥ਨਾਨਕ੦ਸੇਝੀ॥ਰਾਮਪ੍ਰਿਓ੦ਨਾ
ਲਾਗਤੇਅਝੂ: ਰਤੇਹੈਂ॥ਚਾਤ੍ਰਿਕ੦ਦੇਖਿ ਦਨਾਲੁ॥ਪੀਵੈ: ਪੀਵੀਕੋਨਾਭਿ੦
ਨੂੰਬਿਰਹੁ॥ਬਿਛੋੜਾ ਜਗਾਵੈ: ਧੇਆਰਾਮਕਰਿ ਹੈ॥ਨੀਦ: ਮਾਂਤਿ॥
ਹਰਿ੦ਰੂਪੀ॥ਗੁਰੂਲਿਵੈ: ਗੁਰੂਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋਕੇ ਫ ਗੁਰੂ ਦੇ ਆਰਾ
ਲਿਵਲਾਇਕੇ॥੩॥ਚਾੜ੍ਹਿਚੇਤੁ੦ਮਹੀਨਾ॥ਨਰਜਨਮਰੂਪੀ॥ਬਸ
ਤਭਲੀਅਰੁਤੇ: ਸੋਕਨ੍ਹਗਤਾਸਾਰੂਪੀ॥ਬਾਕ੍ਹਾੜ੍ਹਿਆਹ: ਬਾਣੀਰੂਪੀ
ਆਂਗਣਿ: ਹਿਰਦੇਮੇ॥ਖਾਤ੍ਰਿ੦ਰਾਗਵੈਰਰੂਪੀ॥ਲੁਤੇ: ਉਤੇਹੈ॥ਆਸ੦
ਕਰਕੇ ਉਡੀਣੀ: ਉਡੀਕਦੀਹਾਂ ਫ ਉਦਾਸੀ ਨਹਾਂਹੈ॥ਮੁਤੇ: ਜੋੜ੍ਹੇਨੇਤ੍ਰਿ
ਮੁਦਲਾ॥ਛੇਦਾ॥ਗੁਰ੦ਦੁਆਰੇ ਦੇਖਿਕੇ ਦਿਗਾਸੀਹਾਂ॥ਹੇ॥ਮਾਤੁਸੁਤੇ:
ਮਾਤਾ ਸੁਤ ਹਰਿ ਸੁਤਆ ਤਾਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ॥੬॥ਬਣੀਹਾਂ ਦੇਖਿ
ਧੋਈਕਾਂਆਨੰਦਕਰਨਾ॥ਛੇਦੀ ਪਹਿਲਤੇਯੇਂ ਸਵੀ ਪਿਛੇਯਾੜ੍ਹੀ
ਹਰਿ੦ਦੇਪ੍ਰੇਮਿ ਬਿਨਾ ਖੇਲਸਾ: ਦਿਰਾਗੀ॥ਜਿਤਲਗਿ: ਜਿਸ
ਦੀ ਸਰਣਿਲਗਕੇ ਹਰਿ॥ਦੇਖਸਾ: ਦੇਧਾਗੀ ਫ ਸਾਹਿਬ ਆਰਾਦੇਖਾ
ਹਰਿਦਾਤੁੜ੍ਹੇ: ਹੇਹਰਿਦਾਤੇ॥ਮਖਿਗੁਰਮੁਖਿ: ਮੁਖਸੇ ਹੈ ਗੁਰਤਿ
ਨਾਦੁਆਰਿ ਮੇਲਸਾ੦ਤੇਰੇਵਿਖੇ ਆਪਣੂ॥ਛੇਦਾ॥ਨਾਨਕਗੁਰਪ
ਇਆਹੇ॥ਲੇਖਸਾ: ਲੇਖਬ੦ਤਿਸਕਰਕੇ॥੪॥ਜਾਂਹਰਿਕੀਆ
ਕਥਾ: ਪਵੀਆਂ॥ਕਹਾਣੀਆ: ਛੋਟੀਆਂਹੈ॥ਦਿਨਤ੍ਰਿਆਹ:
ਉਪਰੋ॥ਹਰਿ੦ਨਾਮ ਅਸੀ॥ਆਸਾ੧ ਬਾਹਰਦੀਆ ਭੀਤਰਿ
ਨੇ॥ਪਾਇਆ੦ਮੋਖਰੂਪੀ॥ਤੁਠਾ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਹੋਆਕੈ ਨਮਿ੦
ਕਰਕੇ॥ਫਨਮਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰ॥ਹੈਛੁਇਹਪੈੜ੍ਹੀ ਆ॥੫॥੧੯॥੭੧
ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ॥ਅਨਦੋਅਨੰਦ: ਅਨੰਦਹੀ ਅਨੰਦਹੋਆ ਫ
ਅਨੰਦਾਵਿਚੇਂ ਅਨੰਦਹੋਆਹੈ॥ਚਾਖਿਆੜ੍ਹਾ: ਚਖਿਆਹੇ
ਚਖਿਆਹੈ॥ਛੇਦਾ॥ਸਤਿਗੁਰਤੁਠਾਤਾਂਮਨਮਹਿਦ੍ਰਿਠਾਹੈ ਹਰਿ
ਰਸਮੀਰਿਤ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨਭਾਇਆ॥ਗਿਹੁ: ਹਰਿਰੂਪੀਯ
ਤੇ॥ਮੰਗਲ: ਮੰਗਲਾ॥ਉਹੂ੦ਕੋ॥ਮਾਦੇ ਕੁ॥ਸੀਤਲਆ
ਘਾਣੇ: ਸੀਤਲਹੋਏ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿਹੋਏ ਹਾਂ॥ਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੇ: ਧਾਣੀ
ਕਾਰਿਸਾਂ॥ਧਸੀਠਾ: ਵਕੀਲਕਏ ਹੈ॥ਮਾਨਿਆਂ੦ਸੰਤਾਂ॥ਡੀਠਾ:
ਸਾਖਿਆਤਕਾਰਹੋਇਆ੧॥ਸੋਹਿਅੜ੍ਹੇ ਰ॥ਸੰਤਤੇ ਨੇ ਸੋਭ
ਤੇ॥ਨਾਏਕ: ਮਿਤ੍ਰ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਤਖ ਸੋਤਮੰਦਿਰ ਦਾਇੰਦੇ॥ਪਾਹ
ਨੜ੍ਹੇ ਰ॥ ਪਰਾਹੁ ਦੇਪਰਾਹੁਣੇ ਫ ਪਰਾਹੁਣਿਆ ਵਿਚੋਂ ਪਰਾਹੁਣਿਆ

ਭੈਨੋ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਭਰੋਸਾ ਮੁ ਅਸਥਾਨੁ ਜਿਹ ਗਾਰਤੁ ਕਰਨਾ ਪਿਆਰੇ ਆ
ਵੇਤਾਂਤਿ ਨਾ ਮੇਟ ਤਿਨਾ ਦੀ ਆਪੇ ਹਰਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਸਿ ਤਾ ਰੂਪੀ ਕੋ ਆ
ਦੀ ਹੈ ਜਗਤ ਸ੍ਰੂਆਂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਛੋਡਦਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਹਿ ਦੇਵਣ ਲ
ਗਾ ਕਾਰਜ ਸੋਜਾ ਰੂਪ ਸੋਖ ਰੂਪੀ ਧਾਰਕ ਮ੍ਰਜਾਦਾ ਦੇ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ
ਧਾਰੇ ਹਰੀ ਦੇ ਜਗ ਜਾਸੁ ਧਾਰਿ ਮਹਿ ਬੈਠਾ। ਅੰਤਰੁ ਇਸ ਬ੍ਰਿਤ ਜਾਣਿ
ਆਂਤੇ ਰਾਮ ਦੂਆਰੇ ਬਾਹੁਜੇ ਤੇ ਅੰਦਰੁ ਦੋਨਾ ਨਦਾ ਨਿਧਿ ਰ:ਨ
ਉ ਨਿਧਾਨ ਤਉ ਨਿਧਾਨ ਨਦਾ ਨਿਧਿ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਜਨਾ ਕਿਛੁ ਰ। ਕਥਨ
ਗੀ ਹੈ ਐਸੇ ਛੰਤ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈ। ਨਾਮੁ ਦੇ ਪਿਆਦ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ
ਏਹਾਂ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਖਾਈ: ਜਾਣਾਇ ਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਹਜਿ
ਸਾਭਾਈ: ਜੁਗਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗੁਣ ਤੰ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਧਾਈ:
ਧਾਉਣਾ ਖਤੁ ਰੁਦੀ ਚੰਦਾ। ਚਿੰਤਾ ਗਾਜੇ: ਉਚਾਰੇ ਤਾਂ ਅਨਹ
ਦੰ ਸਬਦਾ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਜਾਂ ਅਨਾਦ ਦੇ ਵਾਜੇ: ਵਜਾਇ ਤਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾ
ਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜੋਤ: ਸੋ ਕਾ ਸਿਰੋ ਹੋਇਆ ੨। ਸਰਸਿਅੰਕ:
ਸਰਸੁ ਇਸ ਰਸੁ ਕੁਝ ਹੈ ਭਾਈ: ਜਗ ਜਾਸੁ ਤੇ ਸਮਿਤਾ: ਸਿਰੁ ਤਤ
ਦੇਤਾ ਬਿਖਮੋ ਬਿਖਮ: ਕਠਣ ਤੇ ਕਠਣ ਸੋਜਾ ਰੂਪੀ ਅਖਾੜਾ:
ਗਇਣ ਮਕਾ ਛੋਡਦਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਨਾ ਤਾਂ ਜੀਤਾ ਅਖਾੜ
ਤੇ ਗਾ ਕੀਤਾ: ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਤੇ ਭਰਮ ਗੜਾ: ਕਿਲਾ ਕੀਤੁ ਟਾ ਛੋਡਦਾ ਜਾਂ
ਸੇਰੀ ਸਾਣਥ: ਜਾਣਾਇ ਤਾ ਨੂੰ ਆਪਖ ਗੜਾ ਹੋਆ ਤਾਂ ਪਾਇਆ ਖਜ
ਨਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਥਹੁਤ ਨਿਧਾਨ: ਨਿਧਾਨ ਦਾ ਸੁਗਰੀਆ ਨਾ:ਸ
ਹੁਕਮਾ ਨੀ ਹੈ ਤੇ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖ ਹੋ ਕੀਤਾ ਦਾਸਾਂ ਜਾਂਦਾ ਲਿੰ
ਹੋਇਆ ਸਰ ਸੋ ਭਏ ੭ ੨ ਛੰਤ ਮਃ ੫ ਅਕਥ: ਅਕਥ ਹੈ
ਹਰਿ ਦੀ ਕਥਾ ਭੀ ਅਕਥ ਹੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਛੋਡਦਾ ਜਾਣੀ ਨ ਜਾਇ ਹੇ ਸ
ਰਿ ਨਰ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ: ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨਾ ਨੇ ਪਿਛੋ ਸਹਜਿ
ਦਿਖਾਣੀ ਹੈ ਰਾਮੁ ਐਸੇ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਅਮਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ
ਕਮਲ ਜਿਉ ਨਿਰਸ ਨੂੰ ਨੂੰ ਤੇ ਟਲ ਗਤਾਨ ਦਾ ਸੋਖ ਰੂਪੀ
ਦੇਸਾ ਕਾਦਤ ਜੇ ਨੀ ਮੈਂ ਮਾਣੀ: ਮਾਣੁ ਦੇਹਾਂ ੧ ਹਰਿ ਸਿਤਾਰ:
ਜੋ ਰਿਦੇ ਸਿਤ ਗਰਿ ਦੇ ਸਿਤ ਮੇਰੇ ਸਜਨ ਹੇ ਮਾਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮੀਤ ਹੇ ਬਾਹੀਕ
ਰਿਤੇ ਸਹਾਈ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਵਡ ਭਾਗੀਰ। ਵਡੇ ਭਾਗਾ ਕਾਰਿ ਵਡੇ ਭਾ
ਗਾ ਵਾਰਿ ਦਾ ਦਿਸ ਭਾਗੀ ਆਂ ਦੀ ਵਡੇ ਭਾਗਾ ਕਰਿ ਪਾਇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਕੋ
ਦੂਖ ਤਨੁ ਦੇਤੇ ਮਨ ਦੇ ਸਿਤਾਪੇ: ਸਿਤਾ ਪੁਦ ਦੁਖ ਜੋ ਹੈ ਭੁਲੀ ਤਰਾਤ
ਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਆਪਿ: ਆਪਾ ਕਾਦਾ ਆਪਿ। ਆਪੁ ਰੂਪ ਦੇਵ
ਛੋਡਾ ਆਪਾ ਭਾਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਮਿਟਾਇਆ ਆਪੁਨੇ ਸੋ ਤਣਿਆ

ਸਦਾ॰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਿਹਾਂ ਨਾਹਿ ਵਰੇ ਨਃ ਹਰਿ ਦਰ ਹਰਿ ਦਰ ਮੈਂ ਵਾ ਹਰਿ ਦਰਾ
ਵਿਚੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਦਰ ਮੈਂ ਛੁਟੇਦਾ ਤੇ ਨਾ ਦੇਵਾ ਰੀਝਾਵਾ ਮਨ ਕਰਿ ਐਸੇ
ਤਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਨ ਜੈਨ॰ ਨਾ ਛੁਟੇਦਾ ਪਾਟਿਆ ਟਿਤੇ ਆਨ ਦੇ ਲੇਸਾ ਤੇਰਾ
ਝੀਰ ਦਿਰਹਿਆ ਹੈ ਸਾਦੌ ਪਾਟਿਆ ਨ॰ ਮੈਂਡੀ॥ ਬਾਈ॰ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋ
ਜੁਐ: ਸਿਸਾਰੁ ਜਾ ਐਸੇ॰ ਨਾ ਭਾਤ ਤੇਰੀ॰ ਹਾਧਾਰੇ: ਧਾਰ ਕੇ ਰੂ: ਦੇ
ਐਨਾਰ: ਥੇਐਂ ਤੇ ਥੇਐਂ ਤਹੇਂ ਵਾ ਹੇਥੀ ਤਿਾਥੇ ਤਿਹੋਂ ਤੇਰੇ ਚਰ
ਣ ਰ: ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਵ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ॰ ਜੇ ਹੈ ਪੂਜਾ ਤੇ
ਨਾ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਵਾਡੂ ਭਾਗੀ: ਵਡੇ ਭਾਗਾ ਕਰਿ ਮੇਲੁ॰ ਹਉਮੈ
ਰੂਪੀਆ ਮਰਣੁ॰ ਕੋਹ ਜੁਰੇ॰ ਸਕਦੇ ਵਾ ਪਿਛੋਲੀ ਸਾਥੇ॰ ਹੈ ਸਾਤੇ ਦ
ਹੈ ਅਫਲੀ॥ ਦੂਖ॰ ਤੇ ਕੋਲਿਆ ਵਹੋ ਈ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿ ਵਾ ਕਾਲਿਆ
ਣ ਰੂਪ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿ ਤੇਹੁਣਾ ਸਰਾਣੁ॰ ਕਰਿਾ ਭਾਵ॰ ਭੀ ਦਜਥ
ਜਾਰਾ ਛੰਤ ਮਃ ੫॥ ੧ ੴ ਹਰਿ॰ ਦੇਵਾ ਬੋਧਿਆ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਭਯਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਮੀਠਾ॰ ਤਿਨਾ ਚੇ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਰ
ਪਿਆਰ ਰਿਦੇ ਕਰਿ ਤੇਨੇ ੜਾ ਕਰਿਾ ਡੀਠਾ॰ ਵੇਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅੰਮ
ਤਦਵਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਨੇ ਪਿ॰ ਹਰੀ ਛੁਟੇਦਾ ਹਉਮੈ॰ ਰੂਪੀ ਰਾਰ ਭੀ ਬਿਨ
ਸੀਵ ਹਉਮੈ ਭੀ ਬਿਨਸੀ ਗਾਠ ਪਚਿਤ ਜੜ ਰੂਪੀ ਰੇਖੀ ਭੀ ਬਿਨ
ਸੀਅਮ੍ਰਿਤ ਸਹਜੇ ਸੁਭਾਈ: ਪ੍ਰਿਅ ਚਾ ਸਹਜੇ ਸਬਦ ਵਹੀ ਮਿਲਾ
ਹੈ ਹੂਣਿਾ ਸਾਨੈ॰ ਨੁ ਲੀਆ ਰਗ ਮਜੀਠਾ: ਪਕਾ ਰੰਗਾ ਮੀਠਾ॰ ਤਿ
ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥੧॥ ਜੇਲਿ॰ ਨਾਲਾ ਰਸ॰ ਨਾਲ ਹਮਾ ਜੀਵਨ ਗਤਿ
ਭਾਤੇ: ਜੀਵਾ ਨਿਗਤੀ ਦੀ ਤਰਾ ਨੂ ਵਾ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਰਾ ਹੈ
ਤ ਜੀਵਨ ਗਤਿ: ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਰਾ ਪੈ ਲਾਇੰ॰ ਤਾਂ ਹਰਿ॰ ਰੂਪਾ ਰਥੇ:
ਰਥ ਪਰਗਾਣੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰੈ ਨਤੇ ਹੁਣਿ ਜਾਇੰ॰ ਹਰੀ ਸਾਨੁ ਵਾਸ
ਸੌ ਹਰਿ ਨੂ ਸੁਘਰ ਸਰੂਪ: ਜੈਦੂ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਵਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁੰਦ
ਸਰੂਪ ਤੇ ਨਾ ਭਕੀ: ਤਿਸ ਕੀ ਨਾਨਕ॰ ਤੈ ਸੋਹ ਮਹਰਿ ਨਾਲਾ ॥੨॥
ਜਿਉਂ॰ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਜਾਣਕੇ ਤਿਉ ਸਾਡਾ ਆਧਾਰ॰ ਹੇ ਹੇਸਾ
ਲ: ਸਮਰਥਿ ਤੇ ਪਜੀਨਾ ਖਜਾਨਾ ਰੋਕਾ ਪਿਆਰਾ॰ ਹੈ ਨਿਰਾਰਾ: ਨਿ
ਲੇਪ ਜੋ ਹੈ ਸਾਣੀ ਐ॰ ਜੋ ਕਿਤ ਨਾ ਕੂਹੇਂ ਛੁਟੇਦਾ ਸਾਸਗਿਰਾਸ॰ ਨਬਿ
ਸਰੇ ਹਰਿ ਤਿਸ ਦਾ ਮਾਣੀਐ: ਮਾਨ ਹੋਰ ਵ ਮਾਣੀ ਦਾ ਹੈ ਨਾਦਰੋ:
ਦਨੂ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਪੀਦਨੇ: ਪੀਦੇ ਨੇ॰ ਤਿਨਾ ਦਾ ਅਰਜ ਪੁਕਰਕੇ
ਡਾਰਾ: ਲਾਇ ਸਾਣਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਉ ਸਾਨੂ ਹੈ ॥੩॥ ਮਾਨੋਰਥੋ:
ਮਨੋਰਥਾਂ ਨੂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੂਰ: ਸੂਰਮਾ ਲਿਖਾਇੰ ਅਨੁਸਾਰ

ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਆਰੋਪਾਏ ਹੈਂ ਸਭ ਸ੍ਰਿਧ ਨੂੰ ਪਾਰ ਗੋਪਾਲਾ: ਗੋਪਾਲ ਸਰੂਪਾ। ਛੰਤ ਦਾ ਅਰਿ
ਜਸੁ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੇ ਆਖੀਦਾ ਹੋਇਓ। ਪੂਰਾਂ ਜਸੁ ਪਾਈ॥ ਓ: ਬਾਨ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ
੩। ਛੰਤ ਮ: ੫॥੧੯ ਜਲੋਕਾ। ਜਪਾਤਿ: ਜਪਦੇ ਨਾ ਸੇਗਾ ਨੂੰ: ਸੇਗਾ।
੧। ਛੰਤਾ। ਜਲ ਦੂਧ ਨਿਆਈ। ਜਲ ਤੇ ਦੂਧ ਦਾ ਜੈਸੇ ਨਿਆਇ ਹੈ। ਤੈਸੀ ਹੀ
ਤਿਸੇ ਅਥ: ਹੁਣ ਭੀ ਦੂਧ ਨੂੰ ਜਲੁ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਆਚ: ਅਗਨ ਨਹੀ ਲਗਦੀ
ਦਾ ਇਸੀ ਰੀਤਿ ਤਿਸੇ ਅਥ: ਜਲੁ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਦੂਧ ਨੂੰ ਆਂਚ ਨਹੀ॥ ਹਰੇ: ਹ
ਰਿ ਨਾਲੁ ਕਰਿ। ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੋਂਦੇ ਸੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਭਾਣਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਦੇਸ ਨਾ ਦੇ।
ਅਬਾਧਿਰਿ ਸ੍ਰਓ: ਜੇ ਸੋ ਹਾਨਿ ਲਾਹੁ ਰਹਿਆ ਹੈ ਆਲਿ: ਭੌਰਾ। ਟਰੇ: ਹਟੇ
ਤੈਸੇ ਹੀ ਲਖਿਨ੍ਹ ਮਾਣੁ ਭੀਗਾ। ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰੀਐ: ਹਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਿਲੋਂ। ਸੀਗਾ
ਰ: ਜਾਧਨ ਤੇ ਹੈ ਭੂਸਾਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ॥ ਸੁਣੀਐ। ਕਿਥੇ ਸਮਪ੍ਰਦਾਨ ਤਹ।
ਦੂਪਤਿਆ ਸੀਗ। ਨਰਿਆ ਕੀਰਤਿ। ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਗਾਈਐ: ਗਾਈਐ।
ਵਿਚਾਰੀਐ ਵਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ਨਰੋਬਿੰਦ ਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ਦਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ:
ਪਾਪੁ ਤੇ ਦੁਖ ਕੀ॥੨। ਛੰਤ ਦਾ। ਗੋਵਿੰਦ ਹਰਿ ਕੇ ਛੰਤ। ਜਸੁ ਨੂੰ ਗਾਵਤੇ ਸਮ
ਕਰਕੇ। ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਭੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਹਰੇ: ਹਰੀ ਦੀ ਵ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ
ਛੰਤ: ਜਸੁ ਨੂੰ ਕਰੌ ਤੇ ਸਦਾ। ਕਰੇਹੁ: ਕਰਹੁ। ਪ੍ਰੀਤਿ। ਕਰਿ ਹਰੇ: ਹਰਿ ਨ
ਲਾਪਤੀਰ। ਖਿਨ। ਮਨ: ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਨਾਲੁ ਲਾਈ ਦੇ। ਨੂੰ ਚਵੈ: ਮੰਗੇ ਵ
ਉਚਾਰੇ। ਚਰਮ। ਹੇ ਸੁਹਾਵੇ ਮੇਹੁ: ਬਦਲਿਆ ਦਾ। ਪ੍ਰਾਤ ਬਰਸਹੋ ਸੁ ਦੂ
ਮੇਹੁ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਦਲ। ਤਾਂ ਹੇ ਮਤੀ॥ ਹਰਿ। ਕੀ॥ ਦੀਜੈ: ਦੇਈਏ। ਛੰ
ਦਾ। ਅਤਿ ਸੇ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਮੁਰਾਰੀ ਨਾਲੁ ਲਾਈਐ। ਕੀਜੈ: ਕਰੀਏ॥ ਹ
ਰੀ: ਹਰਿ ਜਾਈਏ। ਪ੍ਰਸਿਨ। ਹੋਇ ਤਾ ਸਿਲ। ਸਾਨੂੰ ਹੋਣ ਹੁ ਵਿਛੜੇ ਹੋਏ
ਵ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਨਾਹ ਵਿਛੁੜੇ: ਵਿਛੁੜੇ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਦੀ: ਪੁਛਦੀ ਸਾਚੁ ਦ
ਸਨੇਹਾ। ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਵਾ ਦੇਦੀ ਹੈ ਸਾਚੁ ਸਨੇਹਾ: ਬੇਨਤੀ ਰੂਪੀ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ।
ਛੰਦਾ। ਅਨਿਤ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਛੰਤ: ਜਸੁ ਨੂੰ ਗਾਵੇ। ਕਰੇਹੁ। ਕਰਹੁ। ਨਾਚ
ਵਦੀ। ਦਾਸੁ ਰਸ ਨਾਲੁ ਹੋ॥ ਪ੍ਰਤਿ। ਕਰਕੈ॥ ਦਿਨੀ ਅਰੁ: ਸੂਰਜ
ਨਾਂ ਵ ਸੂਰਜ ਦਾ। ਆਰਾਧਨੀ ਨਾ। ਕੋਕਿਲ। ਦੀਆ ਚਵੈ: ਬੋਲਦੀ
ਹੈ ਸੁਹਾਵੀਆਂ। ਤੇ ਸੇ ਹੇ ਮਨ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ। ਕਾਤੀ ਕੇ: ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਹਰੁ: ਸ
ਭੋਗੇ ਪਾਹੁਣਿਆਂ: ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਣ। ਲਾਇਓ। ਪਦਾਰਥਾ ਨਾਲ ਤੇ ਮੋਹੁ
ਰਚਾਇਓ: ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਨਾਹ ਸੇ ਬਿਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕਾ ਨੇਹੁ ਇਨਾ ਨਾਲੁ
ਨੇਹੁ ਕੀਤਾ॥ ਦਾ ਛੰਤ ਦਾ ਮੋਹੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲੁ ਰੰਗਲਾ
ਇਥੇ ਠਹੇ ਜਿਨਾ ਲਾਇਆ ਹੈ ਨੇਹੁ ਓਹੁ॥ ਜਾਦਿਆਂ: ਜਾਂਦੇ ਨੇ
ਛੰਦਾ। ਸਹਿਰ ਜੋ ਹੈ ਸਾਧੂ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰਣੀ ਪੜੀਐ ਤਾ
ਅਘੁ ਨੂੰ ਕਾਟਿ: ਅਘੁ ਜੀ ਦੂਟ ਜਾਇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਕੀਤੀਐ: ਕੀਤਾ ਹੈ

ਆਹੈ ਵਾਛੇਦਾ ਤੈਸੇ ਜੈਸੇ ਮੋਹੁ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਤਾ ਅਧੀਨਾ ਟੋਆ ਹੁਹੈ। ਪਰੀ
ਤਿੰ ਜੈਸੇ ਮੇਰ ਕਵੀਂ ਚਾਹੈ। ੩। ਛੰਦਾ। ਇਸ ਪਦ ਮੇ ਸ੍ਵਵਹੀ ਤੇ ਸਵਾਇ
ਚੌਪਾਠ ਹੈ। ਸ੍ਵਵਇ ਪਾਠ ਘੜੀ ਪੀ ਡੂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਵਵਈ ਪਾਠ ਕਾਈ ਧ
ਨੰਦੀ ਪੀਰੂ ਦਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਨਾਦ ਸ੍ਵਵਹੀ ਸੁਣਕੇ ਕੁਰੰਕ ਆਪ ਹੁਣ ਹੀ ਉ
ਰਿਦੈ: ਦੇਦੈ ਤੂੰ ਡੀ ਹਰਿ ਸਉ ਹੈ। ਛੰਦਾ। ਤਰੁਣ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਨਾਰੀ
ਭਤਾਰੁ ਮੈ ਜੈਸੀ ਉਰਝੀ: ਪਰਤ ਹੁਈ ਹੈ ਪਿਰਹਿ: ਪਿਰ ਨੂੰ ਸੇਵੈ:
ਸੇਵੈ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਡੀ ਹੇ ਭਾਈ। ਲਾਲ: ਹਰੀ ਨਾਦੀ ਜੈਂ ਏਹਾ ਖੁਸੀਆਂ
ਦੇ ਰੰਗ: ਅਨੰਦੁ ਨੂੰ ਮਾਣੇ: ਮਾਣੀਏ। ਰੰਗ ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਗੜ੍ਹਾ।
ਛੰਦਾ। ਆਤਿ ਚੈਰਾਂ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਨੂੰ ਮਿਲਉ। ਮਿਲੇ ਹੈਂ। ਸਾਖੀ: ਦਿ
ਚੋਲਾ। ਆਖੀ: ਅਖੀ ਸਾਖਤਾ ਤਕਾਰੁ ਦੀ ਸੈਂ ਜਾਂ ਨਾ। ਛੰਦਾ।
ਕੇ ਛੰਤ: ਜਸੁ ਨੂੰ ਗਾਵੈ ਤੋ ਅਨੰਕ ਰਿਹਾਰਿਦੇ। ੪। ਮ: ੫। ਆਸਾ ਘਨ:
ਘਣਾ ਘਣਾ ਨੂੰ ਘਹੁੰ ਅਸਥਾਨਾਂ ਨੀ ਅਦਰਾਹਿ: ਦੇਖਕੇ ਤਾਂ
ਨੂੰ ਪਾਏ ਆਮਾਹਿ: ਵਿਚੋਂ ਪਿ ਇਹੁ ਮੂਲ ਹੈ ਤੇ ਏਨਾਂ ਦੋ ਪਦਾਦੀ ਦੇ
ਦੋਪ ਉਤ੍ਰੀਆਂ ਮੇਟੀ ਕਾਹੇ। ੧। ਛੰਤ ਮੁਨੀਂ ਤੋ ਗਿਆਨੀਂ ਜੈਸਦਾ
ਕਿਰਿਆ: ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿਕਾ ਜੋ ਪਰ: ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾਂ ਤੇ ਅਨੇਕ ਬਿ
ਧਨਾ ਕਰੇ। ਪ੍ਰਜੁਧਾ: ਧਰਤੀ ਦਾ ਤੇ ਕਰੇ। ਛੰਦਾ। ਨਿਰੰਜਨ ਦੇ ਮਿਲ
ਨੂੰ ਕਉ। ਧਨਾ ਤਿਨ: ਬ੍ਰਿਛੁ ਤੇ ਪਾ ਸਾਰੋ ਬਿੰਦ੍ਹੰ ਹੋ ਇਆ ਤਾਂ ਗੜੇ:
ਸੇਖਾ। ੨। ਛੰਦਾ। ਅਵਤਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰ ਕਰਿ ਗਾਵੈ ਤੋ। ਆਰੁ: ਆਪ
ਦਾ ਚਿੰ ਹੈ। ਪੂਰਕ: ਪੂਰਨ ਏ ਵਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕਨੀ: ਕਹਿਦੇ
ਨੇ। ਜਪਤ: ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਵਾਛੇਦਾ। ਜੈਜੈਕਾਰ ਸੁਆਮੀ
ਦਾ ਜਪਦੇ ਹੈਂ। ਮਾਲਿ: ਮੇਲ ਕੇ ਕਰਿ ਸਾਤਾ। ਦਾ ਲਖਮੀਂ ਆਂ।
ਪ੍ਰਗਟ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਪਾਣੀਂ ਤੋ ਸੁਰਣ ਤੇ: ਰਾਤਿ ਕੀ। ਸਸੀਅ
ਰ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਤੇ ਸੁਰ ਜੀ। ਧਰੁਧਾ: ਧਰਤੀ ਤੇ ਗਗਨਾ: ਆਕਾਸ
ਵਏਂ ਸਭਾ ਜੋਪਾਤਿ: ਜਪਦੇ ਨੇ। ਦਫਲੁੰ ਨੂੰ ਪਾਈਏ ਤਾਂ ਛੰਦਾ
ਜਾਂ ਸਾਂਤਿ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੈਰਾ ਮਿਲੀ ਐਦਾ ਦਫਲ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਐ ਸਤਿ
ਸੰਗ ਕਰਿ। ੩। ਜਨਾਈ। ਸਾਨੂੰ ਹਮ ਨੇਹ ਸਨੇ ਕਰਿ। ਅਨਜਾਣ
ਤ: ਜਿਨਕੋ ਹਮ ਨਹੀ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਜੇਟੇਂ ਤੇ ਨੂੰ ਸੋਹਮ ਸੋ। ਸ
ਗਲੰ ਦੇ ਮੈਸੇ। ਮਧੁ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਤੇਰੇ। ਦਾਤਾਂ ਹੈ। ਸੰਗੀ ਹੈ ਵਾ
ਰਿ ਸੰਗੀ ਜਾਹਰਾ ੨: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਭਗਤਿ ਦੇ ਮਿਲੇਂ ਮੈਨੂੰ
ਜੀਆ: ਜੀ ਅਕਰ ਕੇ। ਤਾਕੀ: ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ਨਾਹੀ। ਕਿਤੰ ਨੀਕੁ
ਮਾਨੂੰ ਪੂਰਬਕ ਵਾ ਮਨ ਕਰ ਕੇ। ਛੰਦਾ। ਚਰਨੀ ਪਾਰਿ: ਪਰਾਂ। ੪। ੫
ਮ: ੫। ਆਸਾ: ਰਾਇ: ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇ: ਜਾਦੇ। ੧। ਛੰਤ ਰਾਗੋਬਿੰਦ ਰਾ

ਅਲਸਾਈਐ: ਆਲਸ ਕਰਕੈ। ਸੋਰਠਿ॰ ਤਾਂ ਭਉਜਲ ਮਾਦਾ ਅਹਿ॰
ਤੇ ਅਧਿਕ ਕਰਕੇ ਦਾਮਨਿ ਕਰਕੇ ਜੋ ਹੈ ਮੁਖਾ ਦਾਇਆ॰ ਸਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਦਿਆਰੇ
ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪਾਇਆ ਅਰਥ: ਕਹਿ ਦੇ ਨੇ ਚਰਣ ਤੁਹਾਰੇ ਦੇ ਜਪੁ: ਜਪੀਏ ਦਾ
ਪੀਆ ਆਪ ਹੁਣ ਦੇ ਚਰਣ ਜਪੁਨੇ ਹਾਂ ॥੧॥ ਛੇਦਾ ਕਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਦਾ ਪੁ
ਦਨ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਰਮ॰ ਰੂਪੀ। ਪਥਿਨਾਸ॰ ਹੋ
ਆ ਛੇਦਾ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਜਨ ਪਾਇਆ ਅੰਜ
ਨ॰ ਕਰਕੇ ਪੂਰਿਆ॰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਵਿਸੁਰਿਆ: ਕੋ। ਅਗਾਧਿ॰
ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਰਬੰ॰ ਜੀਕਾ ॥ ਭੁਜਨਾ॰ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਪੈ: ਨਿਧਿ ਦੀ
ਆਸਰ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਤੁਅ: ਤੇਰੇ ਚਰਣ ਦਾ ਤੇ। ਜੈਪੈ: ਸਿਧ ਰੂਪ ਜਾ
ਣੀ ਹੈ ਦਾ ਸਿਧ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮਨ ਕਰੁ। ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੁਆ
ਮੀ ਦੀ ਸਰਣ ਹਾਂ ਜੋ ਹੈ। ਹਰਿ ਹਰੇ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਹਰੇ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ ਦਾ ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਹਰਣ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਛੇਦੋ ਸੰਸਾਰ
ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਭਵ: ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪੀ ਜਲ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤ
ਰਣਹਾਰਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮੁ ਨੂੰ ਸਿਮਰਤੇ: ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਕਰਿ ਆਗੇ
ਆਦਿ ਅੰਤਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਥੋ ਅੰਤਿ॰ ਨੂੰ ਖੋ ਜਾਹਿ ਤੇ ਨਾ ਪਾਇਆ
ਛੇਦਾ ਹੁਣ ਇਸੁ ਨੀ ਹੈ ਜੀ ਤੇ ਸੰਗ ਉਧਾਰਨ ਦੀ ਬਿਧਿ ਹੈ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ
ਸੰਗ ਉਧਾਰਨ ਦੀ ਬਿਧਿ ਸੁਣੀ ਹੈ ॥੨॥ ਹਰਿ॰ ਦਾਖਿਰ ਦੂਹੇ ਜੋ ਹਰਿ ਨੇ
ਗਣਾਇਆ॰ ਉ ਹੁ ਬਿਰਦ ਨਾਮਦੇਵ ਕਬੀਰ ਰੇ ਦਾ ਸਾਨ ਦਿਕਾਰੀ ਕ
ਥਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਭੁਗਤਾਂ ਦਾ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿਆ ਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁ
ਭਾਇ ਕੀਤੇ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤੇ ਆਪਿ॰ ਹੈ ਮੈਂ ਲੀਏ ਸਮਾਇ ਸੀਰਾਂ ਦਕੁ
ਦਾ ਸਮਾਇ॰ ਪਿਛੋਂ ਤੇ ਅਪੁਕੀ ਤੇ ਸਾਰਿਆ: ਕੀਤਾ ਅਪੁਹੈ ਦਾ
ਆਗੇ ਕੀ। ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਤੇ ਮਹਾਂ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ
ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਤੇ ਮਹਾਂ ਮੰਗਲਾਂ ਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਨੂੰ ਕੀਤਾ
ਏ ਤਿਨਾਂ ਦੇ। ਚਮਤਕਾਰ: ਜਿਸ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੈ ਦਹ
ਦਿਸ॰ ਜੋ ਦਹ ਦੇਖੀਐ ਸਾ ਪਾਇਆ ਅਰਥ: ਕਹਿ ਦੇਨੇ ਜਪੀਆ
ਆਪਣੇ ਦਾ ਜੈਪੈ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ ॥੩॥੬॥ ਆਸਾ॥ਮ: ੫॥ ਸੰਤਨ: ਸੰਤ
ਦਾ ਸੰਗ ਹਾਗੁ: ਆਨੰਦ ਹੈ। ਜਾਦਵ: ਚਸੁ ਦਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਿਹਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ
ਗਾਦਵ: ਗਾਦਵੇ ਹੈਂ। ਨਦ ਤਨ: ਨਵੀਨ ਹੈ ਤੇ ਠਾਕਰ॰ ਹੈ। ਪਤਿ॰ ਸੁ
ਜਾਤੇ: ਜਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਿਅ ਪੀ ਤਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਬਾਦਵੇ: ਕ੍ਰਾਉਦੀ ਹੈ। ਜਾਣੈ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥੧॥ ਜਾਕਉ: ਜਿਸਦ
ਤਾਂ ਕੈ: ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਰਿ॰ ਹੈ। ਪੂਰਿ: ਪੂਰੀ ਪਰੁ: ਬਣੀ ਹੈ। ਸਾ॰

ਤ: ਮੁਰਾਤਬਾ ਜਜ ੦ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੋਗਿ ੦ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਜਾਨ: ਸੁ
ਜਾਨ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿ ੦ ਹੈ। ਉਨਾਂ ੦ ਕੁਛੀ ਭੀ ਹੈ। ਧਾਤੀ ੦ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਨਾ ਦੀ
ਤੇ ਆਪੀ: ਮਤੀ ਹੈ। ਘਣੇ: ਘਣਿਆ ਹੈਂ। ਜਾਣੇ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥੨॥
ਸਖੀ: ਜਗਿਆਸੀ। ਪਸਿਉ ੦ ਚਕੀ ਤੈ। ਪਖਾਰਿ: ਪਖਾਰ ਤੇ। ਆ
ਪੰ ੦ ਗਵਾਵਾ। ਆਪੁ ੦ ਹਾਆ ਪੁਰਖ ਛਨਾ ਹਿ। ਗਹਿਜਿ ੦ ਤੈ ਆਗਿਆ ਨੁ
ਮਾਨ ਲੀਜੈ ਜੋ। ਸੁਖ ੦ ਰੂਪ ਜਾਣਿਕੇ। ਕਰਿ ੦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਾਸ
ਦਾਸੀ। ਦਾਸਾ ਦੀ ਦਾਸੀ। ਉਦਾਸੀ ੦ ਹਰਿ ਵਲੋਂ। ਜਾਗੀ ਐ: ਸਨ
ਮੁਖ ਹੋਈ ਏ ॥੩॥ ਸਿਸੇਵ। ਜੋ ਈ ਸੇਵਾ ਨੂੰ। ਆਤਮ ੦ ਹੋਈ। ਸੰਗਿ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ। ਸਿਮਰਣਿ ੦ ਨੂੰ ਵ ਛੋਦਾ। ਸਾਧ ਸੰਗ ਕੈ: ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਗੋ
ਬਿੰਦ ਦਾ ਰੰਗਿ ਲਾਇਆ ਤੇ। ਮਰਨਿ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ੦ ਭਾਵ ਏਹੁ। ਸਾਂਤਿ ੦
ਆਈ ਤੇ ਸਹਜ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਸੁਭਾਉ: ਸੁਭਾਵ ਕੂਹੀ ਰੂਠ: ਵਸਿਆ॥
ਮੰਗਲ ੦ ਰੂਪ ਗੁਣ ਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੇ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥੪॥੧॥ ਛੰਤ ਮਃ ੫ ਆਸ:
ਕਾਲ ੦ ਗੁਰੂ ਕਦਾਲਾ ਹੈ। ਇ ੦ ਐਥੇ ਤੇ ॥੧॥ ਛੰਤ। ਪਾਠਕ ਆਇ ਹਰਿ
ਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਹਮ ਮਿਲਉਂ। ਸੋਗਿ ੦ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ। ਜੋੜ੍ਹ ੦ ਹੇ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਆਪਣਾ। ਛੋਦਾ ਏਹੁ ਦਇਆ ਕਰਿ। ਮਾਨਤਿਆ। ਗਊ ਤੁਮ
ਦਇਆ ਤੇ। ਧਾਵਉ ੦ ਤੇਰੀ ਸੇ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੁ ੦ ਏਹੁ। ਅਗਾਧ: ਅਕ
ਥਾ। ਏਹੁ ੦ ਮੇਰੀਆ। ਸਾਰੀ ੦ ਸਾਰਾਂ ਦ ਸਾਰੇ ॥੧॥ ਪੀਠਕ। ਮੈਂ ਤਾ ਐਸਾ
ਹਾਂ ਅਪਰਾਧੀ ੦ ਤੇ। ਅਨਾਥ: ਮੇਰਾ ਰਖਕ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਨੀਚ ੦ ਹਾਂ ਕ
ਰਮਾ ਕਰਿ। ਸਠ: ਮੂਰਖ। ਕਠੋਰ ੦ ਵਚਨ ਬੋਲਣਹਾਰਿ। ਕੁਲਹੀਨ: ਸਤ
ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਹਾਂ। ਛੋਦਾ ਮੋਹਿ ਕੀ ਦੁਮੈਂ ਬਿਆਪਤ: ਬਿਆਪਿ
ਆ ਹੈ। ਮਲ ੦ ਰੂਪ ਭਰਮ ਤੇ। ਅਮ ਤਾਂ ਇਨਾ ਕਰਿ। ਬਨਿਤਾ ੦ ਦੇਖਿ
ਨੈਦ ਤੇ ਆਣ ਇਆ ਦੇ। ਆਨੰਦ ਦਾ ਬਿਖੈ ਆਰੋਗਿਆ। ਨਤਾ ਕਰਕੇ ਲਪਟਾਇਓ:
ਲਪਟਾਇ ਰਹਾ। ਖਿਸੈ: ਖਿਸਕ ਦਾ ਹੈ। ਛੋਦਾ ਜੋਗ। ਮੀਚਾ ਦਿਰ: ਬਿਰ
ਤੂੰ ਨਿਹਾਰੇ: ਦੇਖਦੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ ੦ ਹੈ ਜਾਨ ਨਾਮ ਸਾਧ ੦ ਆਂਦੀ ਦੇ ਕਾਰੇ ਰਾਖ
ਸੇ ਨੀਚ: ਦਾਸ ਨੂੰ। ਰਾਛੋ ਦਾ। ਸਹਾ ਜੋਨਿ: ਜੋਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਕਾਟਿ ਸੰਕੁ
ਰਮੋ ਹਾਂ। ਅਨੇਕ ਜੁਨਮ ਸਾਸੀ ਠੰ ੦ ਆਣ ਕੇ ਤੇਰਾ ਸੋਨ: ਸੁਣਿ ਏ ਆਦਿ
ਦ ਸੋ ਨਾ ਸੀਠੇ ਹੈ ਦ ਸੀਠੇ। ਭੋਗ ਸੁਣਿਕੇ। ਛੋਦਾ। ਅਗਾਨਤਾ ਰਾ ਜੋ
ਨੀਆਂ ਸੇ ਭ੍ਰਮਤ ਆਇਓ ਜਨਮਾ। ਰੂਪੀ। ਧਾਇਓ: ਧਾਉਂਦਾ ਫਿਰਿ
ਆਂ ਤੇ। ਮੁਰਾਰੀ ੦ ਦੀਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਨਾਇਓ: ਨ ਸੋਹੇ। ਸਾ
ਧਨ: ਹੇ ਰਾਖਨਹਾਰੇ। ਆਂ ੦ ਪਿਛਿ ਤੇ ਨਹੀ ਨ ਅਗੇ ਤੇ ਸਧਤੀ ਕੁਛਨ
ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ। ਛੋਦਾ। ਸਹਜ ਸੁਪਤੇ। ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਲੋਪ ਕਰਿ ਕੇ
ਤਰੈ ਭਉ ਤਿਨ: ਭਉ ਣਾਕੇ ਨੂੰ। ਉਣ ਅਪਾਰਿਆ ਦਰਿਆ ਦ ਰਾਂਭਉ ਣਾਕੇ

ਦਾਤੇ ਦਾ ਭਦ੍ਰੇ ਜਨ ਦੇ ਤੋਂ ਦਾ ਤਰੇ ਹਾਂ ਭਤੁ ਨਹੀ॥੩॥ ਪਰੀਕ: ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਸੇਵ
ਸਦੇਵ ਧੰਨੁ ਦਾਤ ਤੇ ਨ੍ਰਿਪ ਕਿਨਿਆ ਕੇ ਕਾਰ ਨੇ ਇਕੁ ਤਜਾਣੇ ਖਧਾਰੀ ਜੋ ਸੇ
ਓਹੁ ਸੁਨਿਆ ਰੂਪ ਸੇਤੂ ਉਧਾਰੇ ਤੇ ਭਗਤਹ: ਭਗਤਾਂ ਨਾ ਕਉ ਨੰ ਹੋਤ ਤਰ
ਨੇਦਾ ਕਰੇ: ਕਾਰੂ ਸੁਨਹੁੰ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਹਮ ਪਾਨੀ ੰ ਹੇ ਗਛਿਆ ਨੀ:
ਧੁਧਿ ਵਾਨ ਤੂੰ ਆਨਿ ਮੈਂ ਨਿਧਾਨਾ! ਖਜਾਨਾ ਨ ਸਰੂਪੀ ਆਵਤੇ ਦਾ ਹਾਰਿ
ਧਾਉਧਿ ਧਾ ਤੇ ਦੇ ਗੀਗੀ ਰਾਤੇ ਜ ਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਸਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਦੇ ਹੇ ਤਾਂ॥
ਧਸੁਧ: ਧਰਤੀ ਤਾਂ ਕਾਗਾਦੁ ਕਰੀਏ ਤੈ ਧਨ ਰਾਜ: ਧਨਾਸਪਤੀ ਦੀ
ਆਕਲਮਾ ਕਰੀਏ ਤਾ ਪਾਣਿ: ਜੋ ਕਰਿ ਧੇ ਅੰਤ: ਤਾਂ ਓਹੁ ਅੰਤਨੁ
ਧਿ ਅੰਤ ਕਹਿ ਧੇ ਪਾਇਆ ੰ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਤਾ ਤੇਰੀ॥੪॥੧॥ ਮ:
ਪਾਪਰਖਪਤੇ: ਪਤੀ ੰ ਜੋ ਹੈ ਗਾਹੀ ੰ ਤਾ ਤਿਸ ਕਰਵੇ ਪਾਰਾਨੰ
ਸਾਤੇ ਤੇ ਚੌ ਠਾਕੁਰੀ ਆਵਤੇ ਦਾ ਇਸਾਟਿ ਵੀਧਾਯ: ਪਿਆਰੇ ਵੀਧਾਯ
ਜੋ ਹੈ ਤਨਾ ਦੇ ਬਾਨ ਸਾਰਜਨ: ਹਰਿ ਨਮੇ ਨੈਨਾ ਣਿਆ ਹੇ ਆਵਤਾ॥
ਸੀਤ: ਦੁਆਰੇ ਧੋ ਮਲਜ ਸੁਦਖਾਣਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰਮਿਲਾਇਆ ਹ
ਰੀਤਾਂ ਹਰੀ ਨੂੰ ਗਾਹਿ ਕਿਠਿ ਲਾਇਆ: ਅਭੇਦ ਹੋਏ ਦਾ ਗੁਰਿਮਿਲ
ਇਆ ਤਾਂ ਗਾਹਿ ਕਿਠਿ ਲਾਇਆ ਪਤੀ ਨੂੰ ਹੈ ਸੁਦਜਸਾਧਿਮਲ
ਸੀਤਾ ਦੇ ਦਖਾਣਿਆ ਹੇ ਗੁਰਾਹੂੰ ੰ ਹਰਿਦੇ ਤੋ ਮਹਿਮਾ ੰ ਹੇ ਤ੍ਰਿਸ
ਕੀਆ ਪ੍ਰਭੁ: ਸੁਪ੍ਰਧੇ ਤੋ ਠਾਕੁਰੂੰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ੰ ਦੀ॥੧॥ ਆਵਤੇ ਦਾ ਜਸ
ਹਾਈ ਆ ਪਿਭਏ ਤਾਂ ਅਰੋਤੇ ਦੋਹੁ ਰੂਪ ਸੈਸਾ ਰੂਪ ਤਨੁ ਸੀ ਹੁਣ ਸੀ
ਸਾਰੁ ਧਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਕੁ ਜਾ ਹੈ ਉਰਹਾਰ: ਉਰ ਮੈ ਹਾਰ ਵਤ ਕੀ
ਤਾ ਤਾਂ ਬਿਖੁ: ਬਿਖਿਆ ਗਤੁ: ਨਾ ਸੁਹੇ ਏਕ ਰਮਤੇ ਆਵਤੇ ਦਾ॥
ਸਾ ਕੈਨਿ ਦੇਆਵਣੇ ਤੇ ਰਹੇਹਾਂ ਦਾ ਆਦ ਣਿਆ ਦੇ ਦੁਖ ਆਸ
ਗਰੰ ਜੋ ਹੈ ਸੀਸਾਰੁ ਇਸ ਦਾ ਵਿਖੇ ਹੀਆ ਸੀ ਤਲੂੰ ਜਵਾ ਆਵਤੇ ਦਾ ਸੇਖ
ਖਹਰਿ ਦੀ ਧੋ ਲਿਕੇ ਨੇਸਾ ਪੂਜੋ ਜਸ ਏਕਾ ਰੂਪ ਪੂਰਨੰ ਦੇ ਤਾ ਸੀਗੀੰ
ਕਰਿ ਤਾਂ ਆਵਤੇ ਦਾ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਤਾ॥੨॥
ਸੀਗੀੰ ਸਾਤੇ ਜੋ ਆਂਧੰ ਹੈ ਸੋ ਸਾਲਾਹਿਆ: ਲਧਿਆ ਹੈ ਪੂਰਿ
ਪੂਰਨ: ਪੂਰਿਆ ਹੈ ਪੂਰਨ ਤੇ ਹਸ ਤਾਂ ੰ ਵਿਖੇ ਸਮਾਣਿਆ: ਸਮਾਇ
ਆ ਹੈ ਦਾ ਸਮਾਨ ਹੈ ਆਵਤੇ ਦਾ ਪਰਮਲੀ ਲਾ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰਿਆ ਹੈ
ਜੋ ਕਹ ਕੈ ਨ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਨਿਧੰ ਚੋਲ ਨਾਲੇ ਮੈਂ ਤੇ ਨਕਹਿਆ
ਜਾਮੰ ਨ ਜੋ ਹਰਿ ਏਕ ਜਨ ਕੈ ਸੀ॥੩॥ ਆਵਤੇ ਦਾ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਹਰੇ:
ਹਰਿ ਹੇ ਤੂੰ ਦਿਨੰ ਸੁਹਾਵਾ ਵੀਤਨਾ ਤੇਰੇ ਸੁਹਾਵ ਤੀ: ਹੀਆਈ
ਹੈ ਪ੍ਰਧੇ ਜਨ ਏਹ ਨਾਮ ਕਰਿ ਦਿਨ ਰਾਤ ਮੁਝ ਲੁਪੁਰੇ ਕੋ ਪੀਤੰ
ਕੀ ਤੀਤਾਂ ਕਲਮਲ: ਕਿਲ ਵਿਖ ਕੀਤੇ ਆਵਤੇ ਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ

ਮਙ੍ਹ: ਗੀਆਨੁਰੂਪੀ ਰਸ ਤਾਅੰਖਿਆ ਈਆਤਾ ਬੈਗੇ। ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਿ ਕੇ ਗਾਲੇ ਛੀਦਾ॰ ਸੀਤੋ
ਜੋ ਗੁਲਸੀ ਬੂਹਾ ਸੀਤ: ਕੁਲਦੇਸੀ ਬੂਹ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਫੁਕੁਲ ਜਿ ਬੂਹੁ ਕੀਤੇ ਸੋ ਗੀਤੀ।
ਅਨੰਦੁ॰ ਹੋਇਆ। ਅਨਦਿਨ:। ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ। ਹੂਰੇ: ਹਰੀ ਨਾ।੪।੮।। ਛੰਤ ਮ:
੫।੧੬ ਸ: ਛੋਡਾ ਅਨਿਰਮਲ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਕਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਰਮਣ ਕੀਤਾ ਏ
ਹੀ ਸੁਭਾ ਚੇਤਨ ਹੋਇ। ਪਛੰ॰ ਏਹਾ।੧। ਛੰਤ। ਰੈਣ ਛੀਏ: ਰੈਣ ਪੁਤਖਤੇ
ਪੁਤਖਹੀ। ਜਾਗਨ॰ ਤਿਸ ਸੈਂ ਦਾ ਰੈਣ ਛੀਏ; ਗਾਤਿ ਅਉਧੀ ਰੂਪੀ ਸੈ। ਤਾਰੈ
ਸੁਭਗਣਾ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਸੈਂ ਜਾਗਨ: ਸਨਮਖਿ ਰੈਣਾ ਰਾਮ॰ ਦੋਨ ਸਮਿੰਨ॰ ਬਾਣੀ
ਕਰਕੈ ਕਲਮਲ॰ ਨੂਤੇ ਦੂਖ ਤੀ ਜਾਰੇ ਹੈ। ਦਾਸ ਸੇ: ਜੋ ਹੈ।੧।। ਸੇਜ ਛੀਏ:
ਸਰਧਾਲ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਸੇਜ ਦਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਅਤੇ ਬਰ ਚਾਨਿ। ਆਹੇ। ਆਵਤ:
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ। ਸੁਖ ਹਿਗਾਸੀ: ਸੁਖ ਸੈਂਗ ਮਨ ਕਾਦਣ ਦਾਲਾ ਕੁੰਨ। ਛਾਦ॰
ਮਨ ਕਰਿ ਸੈਂਗਲ॰ ਤਨ ਕਰਿ। ਗਰਸ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਰੇਹਾਂ। ਦਾਰ ਸੁਰੂਪ
ਸੈਂਗਲਾਂ ਦੇ ਚਾਵ ਵਿਖੇ ਕੁਰੇਹਾਂ। ਸੰਗ: ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਸੰਗਲਾਂ ਰੋ ਹਰੀ ਤਾਗ
ਰੈ॰ ਕੁਏ ਹੈਂ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਸਮਨ॰ ਦੀਨ ਧੀਆਈ: ਦੋਧੀਆਈ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਸੰਜੋਗ:
ਸੰਤਾ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਰੂਪੀ ਜਾਗਾ ਸਭਗਣਿਆ ਹੈ। ਅਨੰਦ॰ ਤੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ।
ਨਾਚੇ ਸਾਂਤੇ ਤੇਸੇ ਬਾਹਰ ਬੋਗਾਈ ਹੋਈ ਕਾਰੀ ਨਾਮਾਲੇ॰ ਕਾ ਕਿਤ॰ ਦੇ
ਅਨੰਦ ਦੀਆ ਛੋਦਾ। ਓਹ ਅਗੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿ ਕਰਕੈ ਨਰਹਿ ਈਆ। ਜਾਣੀਦੀ
ਦਾਸਾਂ ਤ ਤੇਸੇ ਹਾ। ਜਾਂਤੁ ਜਗਮ ਤਾਸੀ ਰੂਪੀ ਸਾਇ॰ ਕੋ। ਕਿਤਾ। ਹਰਿਦੇ
ਆਨੰਦ ਦੀ ਅਛੋਦਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਰਸਿ ਕਰਿ ਭਰੀ ਹੈ ਸਾਰੀ ਬਧੀ। ਨੂੰ
ਹੀ: ਜਾਣਦੀ ਅਛੋਦਾ। ਅਧਾਰ ਕਰਤੇ ਦੇ ਗੁਣ ਗੁਰੂ: ਸਮੂਹ ਗੁਪਤ ਹੋਵ
ਗੁਰੂ ਗੁਪਤ। ਗੁਪਤ ਤੇ ਗੁਪਤ ਹੈਲਾਂ ਕਾ। ਪਾਵੋਹੋ: ਦੋ ਕੁਣ॰ ਕਰਕੇ
ਸੁਆਮੀ॰ ਹਰਿਦੇ ਕਰਿ ਲੋਗਾਵਹੇ: ਗਾਂਵੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ। ਛੋਦਾਸ: ਸੁ
ਸੁਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਜਗਲ ਗੁਣ ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਜੋ ਬੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ
ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਭਾਣੀ ਅਛੋਦਾ ਸਹਜਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਸਮਾਣੀ ਤਾਂ
ਰੈਗ! ਆਨੰਦ ਸੈਂਗਾਤੀ। ਤਾ। ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਸੋਹਿਲੜੇ ਗਰਿ ਦੇ ਦਾ ਦੁਖ॰ ਦਾ
ਇਕ ਮੋਹਿ ਦਾਸ ਮਨ ਜੋ ਛੋਦਾ ਸਹਜਿ ਸੁਖ ਕਰਿ ਕੇਸਰ ਸੇਤੇ ਰਗਮੇ:
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਜਾਂਵ ਛੋਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਪਧਾਰੀਆ: ਧਾ
ਰੀ ਤਾਂ ਗਰਹਸੇ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਲਾਗੇ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੋ ਜਾਗੇ: ਮਨਮੁਖ
ਹੋਏ ਤਾਂ ਵਛੋਦਾ ਜਾਂ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਘਰ ਦਾਰੀਆ ਤਾਂ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾ ਜਾਗੇ॰
ਹੋਏ ਤਾਂ ਵਛੋਦਾ ਜਾਂ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਘਰ ਦਾਰੀਆ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸੈਂ। ਤਾਰੇ: ਇਸ
ਸੇਵਾ ਕਦੇ ਲੋਸ ਸਹਜਿ: ਗ੍ਰਾਨਾ ਨਿਪ॰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸੈਂ। ਤਾਰੇ: ਇਸ
ਸੋਤ ਹੋਏ ਦਾ ਤਤ ਦੇਤਾ ਭਏ ਦਾ ਤਾਗੇ ਦ ਤੋ ਮਿਲ ਰਹੇ ਨਾ।੪।੧੦। ਛੋ
ਤਸ: ਪਾ। ਓਠ ਵੇਦ ਦਟਾ ਉਤ੍ਰੈਆ: ਉਠ ਜਾਣ ਇਪ੍ਰ ਸੇਸਰ ਦੀ ਤਰਛ
ਜੀਦ ਰੂਪੀ ਗਾਈ ਆ। ਲਾਣਇਆ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਜਨ ਭੁਇ ਚਾਰੁ ਘਰੇ
ਸਾਨੂੰ ਦਾ ਧੁਰੇ ਹੋਏ ਦੇ ਕਰਾਂਗੇ। ਪੁੰਨਣੀਆ: ਪੁੰਜਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੋ।

ਕ੍ਰਿਤੰ ਪਦਾਰਥਾ ਮੈਂ ਹੈ ਅਧੋਰੂੰ ਰੂਪ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸੁ ਕਾਰਿ ਅਮਿਤ੍ਰਿਆ: ਅ
ਗਿ ਵ੍ਰਤਾਥੀਆ ਚੋਰੀ ੦ ਹੋਣੀ ਹੈ ਤੋ ਜਮ ਆਹਿਰੇਰੀ: ਜਮ ਕੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਹਾਡੂ
ਦਾ ਧਪਣੈ ਤੂੰ ਤਕਾਲ ਨੇ ਜੀਤ ਆਹੋਇਆ ਹੈ ਦੇਸੀ: ਜਾਂ ਦੈਰਾਗ ਹੋਯ
ਨ ਵਧਾਇਆ: ਧੇ ਕਿਆ ਤੇ ਧਾਇਆ ਹੀ ਸ ਫਲ ਹੋਆ ਦਾ ਧੇਨ ਵ੍ਰਤੇ ਆ
ਵ੍ਰਤੀ ਰਹਿਤੀ ਆ ਕਮਾਣਾ ੦ ਜੋ ਬ੍ਰਾਕਰ ਮੁਸੋ ਜਾਲਿਆ। ਜਾਲਿਆ ਹੈ
ਕਿਰਤ: ਕਰਮ ਵਿਸੇਪ ਸੋ ॥੧॥ ਫ ਥੋਹੁ: ਫਸੁ ਦੋਹੇ ॥ ਜਿਦੇ: ਜੈਸੇ
ਰੈਹਿੰ ਮੈਘ ਤਾਰੇ ਤੇ ਦੇਸ ਧਾਦੇ ਦਾ ਲਾ ਚੇਦਾ ਹਿ: ਚਾਂਦਨੰ ਤੇ ਸੁ
ਤੂ ਫ ਬਾਹੇ ਅਵਧ ਹੀ ਰੂਪੀ ਰਾਤੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖ ਕੇ
ਸੁਖਹੁ: ਸੁਖਾ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਨਿਤ ਪਾਪ ਕਮਾਇ ਨਵ ਨਾ ਦਾ ਫਲ ਦੁਖ ਕੁ
ਇ ਵ ਹੁ ਸੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਭਏ ਜੋ ਨਾ ਦਾ ਸੁਤੇ ਨਿਤ ਪਾਪ ਕਮਾਇਨ:
ਕਮਾਉਦਾ ਸੀ ਕਮਾਇਨ ਕਰ ਜਮਦੂਤ ਗਾਲ ਦਿਆ: ਗਾਲੁ ਮੇਰਾ
ਦਤਾ ਹਰਿਚੰਦ ਉਰੀ। ਹਰੀਚੰਦ ਦੀ ਨਗਰੀ ਦਤੁ ਹੈ ਆਇਆ ਸ ਨੂ
ਸਾਚਾ ਕੂਫੂ ਮੇਜ: ਝੂਠ ਸੁਖਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਜੋ ਹੈ ਕੂਰੀ ਮੇਲਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਾਯ
ਰੁਤੇ ਆ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਅਮਤਾ: ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗਰਬ: ਹੰਕਾਰ ਮੇ
ਜਮਾਇਨ: ਸੋ ਮਾਉ ਵਿਣਾ ਮ੍ਰਗ ੦ ਦਤਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਹਿਧਨ ਸੋ ਜੋ
ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜਾਇਨ: ਜਾਣਾ ॥੨॥ ਅਠੰ ਪਰਨੈ ਸੋ ਮਥੁ: ਮਾਖੀ ਰ
ਦਾ ਉਰਾਰੀ: ਉਤਣਾ ਜੇ ਸੋ ਗਰਤ: ਟੋਏ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਨਿਕਾਲਿ
ਦਾ ਤੇ ਸੋ ਹਛੇ ਦਾ ਸੋ ਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਤੇ ਕਿਉ ਤਰੀ ਸੋ ਹਛੇ ਦਾ
ਖਿਨੰ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਸਿਆਂ ਦੇ ਸੁਖ ਮਹਿਲਾਰਿਆ ਤਰਣ ਦੁਹੇਲਾ ਕਾਇਆ
ਤੋਹਾ ਖਿਨ ਅਹਿਕੀਯ ਸਮਾਚਿ ਤਿਨਾ ਆਇ ਫਿਰ ਤੋ ਦੁਖਾ ਸਜਾਈ:
ਦੁਖ ਤਿ ਸਜਾਈ ਦੀ ਦ ਸਜਾਈ ਦੇ ਦੁਖਾ ਦੀ ਆਪ (ਵ) ੦ ਜੋ ਹੈ ਕਰ ਮੁਕੇ
ਥੀਤ ਉਤਾਹਿ। ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਸੋ ਸੂਰਾ: ਲਾਟਿਆ ਹੋਆ ਤਾ ਹਛੇ ਦਾ।
ਸਰਣੀ: ਸਰਣ ਜੋਗ ਜੋ ਹੈ ਤਿ ਸ ਠਾਕਰ ਨੇ ਕਿਰ ਦਾ ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਦੀ
ਸਰਣੀ ਆਇ ਕੇ ਤਾ ਤਿਸੁ ਨੋ ਪਾਲੁ ॥੧੦॥ ਵਰੋ ਦਮਨਾ ਤੋ ਆਪਣਾ ੦ ਦੇਦੈ
ਤੋ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੰਗਤਿ ੦ ਰੂਪ ਲੀਆ ਪਿਹੋਆ ਤੋ ਗਾਰਾ ੦
ਨੇ ਤੋ ਕਰਣੀ ੦ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਤਿ ੦ ਜੋ ਪਏ ਹੈ ਦਾਛੇਦਾ ਜੋ ਪਏ ਹੈ ਜਰ
ਗਰਿ ਕੀਆ ॥੧੧॥ ਮਃ ੫ ਦਿਸ ਜਾਇਆ ਚੇਤਨ ਤੀ ੦ ਕਰੀਏ ਦਾਛੇ
ਇਹ ਸਾਡੀ ਹਰਿ ਪਾਸ ਚੇਤ ਨਤੀ ਹੈ ਦੇਹਾ ਨਤੂੰ ਸਾਤੇ ਸੋਹਤੀ: ਸੁਕਾਇ
ਮਾਨਭਈ ਹਾਂ ਸੁ ਆਂਸੀ ਦੇ ਜੰਗਾਰ ਦੀ ਸੋ: ਜਪੀਏ ਜੀਦੰ ਤੇਧ
ਕੂਨ ਪੇਖ ਤਿ ਹਰਿ ਦੋਈ ਹਛੇ ਦਾ ਜਾਂ ਹਰਿ ਆਮਿ (ਕਿ) ਦੂ ਸਾਟ ਸਿਚੰਤੀ:
ਸਿਚੀ ਤਾਂ ਦਾਰ ਸਪਾਇਆ ਤੇ ਬਿਰਹਾ: ਵਿਛੋ ਕਾਲ ਜਾਇਆ ॥
ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਜਾਮੈ ॥੧॥ ਵਛਹੁ ਜਾਂਦੋ ਹਛੇ ਦਾ ਗੋਡਿ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਲੋਇਆ

ਤਾ ਦੂਤਹ: ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਦੇਖਾਇਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟੇ ਛੇਦਾ
ਜਾਣੇ ਆਤੋਂ ਅਮਿਓ: ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵਣਾ ਤਾਂ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਡੀਠਾ॥
ਆਈਂ ਤੇ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਅੰਹੈ ਈ॥ ਤੇ ਹਰਿ ਬਿੰਦਾ ਸੁਖ ਰੂਪ ਦਾ ਸਹਜਿ: ਸਾ
ਤਿਵ ਰਿਦਾ ਕਰਕੇ ਮੇਲ ਲੀਹੈ ਣਾ ਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਡੀਠੜੀਆ: ਦੇਖੀਦਾ॥
ਧਰਮੁ ਰਾਜੁ ਕਰੇ ਤਾਂ ਧਲਾਈਐ॥ ਕਰੀ ਕੇ ਕਾਣਿ ਰਾਸਹਜਿ: ਜੀਆ
ਤੇ ਮੁਖੀ ਹਿੰ ਭਏ ਜਾਂ ਤਜੇ ਅੰਹੈ ਲਾਈ॥ ਮਿਲੇ ਜਾਂ ਅਧਾਇਏ: ਅ
ਘਾਏ ਹਾਂ ਪੂਜਾਏ ਹੂ: ਪੂਰਨ ਕਰਣਹਾਰਿਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਿਧਾ ਸਿਧਿ ਦਾਤਾ ਕੇ
ਕਾਰਜੁ: ਸ੍ਰੋਰਾ ਹੈ॥ ਅਸਾਡੇ: ਸਾਡਾ ਹੈ॥ ਭੁਜਾਂ ਧੁਧੀ ਰੂਪੀ ਤੇ ਦੀਨੇ ਕੇ
ਕਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਧਾਰ ਮਸਤਕ ਪਰੁ ਦੇ ਛੇਦਾ ਮਸਤਕ ਪਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ
ਕਰ ਧਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਸਾਗਰ ਦੇ ਦੁਖ ਨਹਿ ਦਿਆਏ ਜਾਂ ਗਰਮ ਰੂਪੀ ਸਿ
ਗੇ: ਸੰਗ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਣ ਹਾਰ ਹੈ॥ ਯੁਧ ਕਰਕੇ ਜੀਤ: ਜੀਤ
ਆਏ ਕੌਮਾਦਿਕਾਂ ਦਾ ਅਖਾੜਾ: ਸਮੂਹਾ ਸੁਆਮੀ ਦੀ ਲਈ ਹੈ ਹੁਣ॥
ਸਿਮਰਉ ਧਾੜਾ: ਜਮ ਨਹੀ ਪੁਛਦਾ: ਮਾਰਿਦਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਮੁ ਤੇ ਨਾਮ
ਹੈ ਹੈ॥੧॥ ਸਾਮ: ਧਾਕ ਮਾਇਆ ਮਹੁ: ਕਮਾਏ ਕਰਮ ਸੁਭ ਅਸੁਭਾ
ਖੈ: ਅਗੋ ਧਾਰਜਿ ਤੇ ਤਾਂ ਲੁਕਾਇ ਦਰੂ: ਲੁਕਾਦੇ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਦੇਖੀ: ਦੇ
ਖਦਾ ਹੈ॥ ਹਾਰ ਤਾਂ ਸੁਰ ਕ੍ਰਿਤ: ਧਰਮ ਕੀਜੈ ਤੋ ਲੀਜੈ ਕਾਂ ਸਾਉ:
ਕਦਾਚਿਤ ਸਿਮਰਹੁ ਹੇਕ ਸਾਈ ਜੋ ਜੀਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਕਨ
ਕਦਾ ਕਮਾਤੇ: ਕਮਾਏ ਹੋਏ॥੧॥ ਵਿਲਵਿਚ: ਵਿਲਛਲਾ ਰਹਿਆ
ਹੈ ਆਧੋ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸ ਨਾ ਸੰਗੇ: ਸੰਗੁ ਤਾ ਸਮੂਰਾਂ
ਕੂਰਾ ਜਨ: ਜਨਾ ਭਗਤੀ ਤੇ ਨਾਮੁ ਦਾ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਦੇ ਜਨ ਤੇ ਕੁਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨ
ਸਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ॥ ਬਿਨਵੰਤ: ਬਿਨਤੀ ਅਰਚ ਕਰਹੇ ਹੈ॥ ਰਾਮ ਖੋ
ਟੋ: ਖੋਟ ਨਾਹੀ ਕੀਚਈ: ਕਰੀਏ॥ ਹਾਰਾਂ ਹੈ ਕਮਾਵਦੇ ਹੂ ਕਮਾਉ ਹੇ ਨ
ਸੋ ਸਿਸਾਰਾ: ਸਿਸਾਰੁ ਮੈਂ ਆਇਦਾ: ਉਸਤਤੀ ਤੇ ਸਿਦਾ ਤੇ ਪੂਰ ਕੀ
ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਹੈ ਟੇਕ ਲਈ ਹੈ ਜਨ ਕੀ ਤਨੁ ਕਾਰਿ ਤੇ ਚਰਨ ਕਮਲ
ਦਾ ਅਸਰਾ ਲਿਆ ਹੈ ਮਨਕਾਰਿ ਦੇ ਟੇਕ ਲਈ ਹੈ ਜਨ ਕੀ ਜੋ ਚਰ
ਨ ਕਮਲ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ॥ ਤ੍ਰਿਲੋਖ ਹਰਿ ਚੇਦੁ ਹੇ ਰਤ੍ਰੀ: ਹਰਿ ਕੇ ਦਰੀਨ
ਗਰੀਵ ਤੂ ਏਹੁ ਸਿਸਟੀ ਇਸੁ ਮੈ ਆਏ ਆ ਦੋ ਸੰਗਿ ਸਾਖੀ: ਸੰਗ ਅ
ਖੇ ਤੇ ਸਾਖੀ ਆਰੋਸ ਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਤਿਸ ਨਾ ਨਾਹੀ ਜਾਣੀਏ ਕੇ ਸੇਜ
ਮਾਲ: ਸਮਰਥਿ ਸਰਬਸੁ: ਸੁਧਿ ਸਦੇ ਖਾਵੇ ਕੰ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਕਰਿ
ਭਾਰੀ ਕਾਰਿ ਸੁਖ ਸਹਜਿ॥ ਅਨੂਤ ਸੁਖ ਮੈ ਸਮਾਹੀ: ਸਮਾਂਵਣਾ॥
੪॥੧੨॥ ਆਸਾ ਛੰਤ ਮ: ੫॥੧੦॥ ਜਾਇ ਕਾਇ ਕਪ ਦਵੈ ਦਰੀ ਕਰਹੇ
ਏਹੁ ਛੰਤ ਰੀਰੀ ਤਿਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਕਮਲਾ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਨ: ਕਮਲ ਜੋ
ਭ੍ਰਮ ਰੂਪ ਤਿਸ ਦੀ ਭੀਤ: ਕੰਧ ਹੈ ਕਮਲਾ ਜੋ ਹੈ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪ ਤਿਸ ਦੀ ਭੀਤ:

ਕੰਧਹੈ।ਹੇਂਭਾਈ ਤੀਖਣ ਹੈ।ਇਸਦਾਅਦਾ ਵਿਪਰੀਤੁਕਰਨੇਵਾਲਾਹੈਹੇਭਾਈ
।ਇਸੇਕਰਿ।ਜਾਤਿ: ਜਾਂਦੀਹੈਂ।ਗਹਬਰਬਨਘੋਰ ਨ। ਦੋਵਾਰੁਕਰਨਾ ਸੰਸਾਰੁ
ਰੂਪੀ।ਗਹਬਰਬਨ ਘੋਰ: ਭਿਆਨਕਹੈਵ ਜੈਸੇਗਹਬਰਬਨਘੋਰਚਾਰ
ਰਹੁੰਦਾਹੈਤੈਸੇਸੰਸਾਰਰੂਪੀਗਹਬਰਬਨ ਘੋਰ: ਭਿਆਨਕੁਹੈਹੇਭਾਈ।
।ਗ੍ਰਿਹੰਰ੍ਹਰੁਣਾਰੂਪੀਨੂੰਮੁਸਤਹੈਮਨਰੂਪੀਚੋਰ ਹੇਭਾਈ।।ਦਿਨਕਰੋ: ਸੂਰਜ
ਅਨਾਦਿਨਕਰਕੇਆਊਧੀਨੂੰ ਖਾਤ: ਖਾਂਦਾਹੈ।ਖਾਤੰ ਤੇਅਵਧਜਾਤ
।ਬਿਹਾਤਾ।ਪਤਿ: ਪਤੀ।ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰੇਦੇ।ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾ ਗਤੀ:
ਮੁਕਤੀ।ਜੇਕਰ ਹੈ ਕੁਛ ਗੁਣ ਹੋਵੈਤਾਂਗਤਿਹੋਵੈ ਤੇਕਹੈਮੇਰਮੇਤਾਅਕਲੰ
ਸਤਸੰਗਤਿ ਰੂਪ: ਸਰਾਈਤੈਧੂਪ: ਜਸ ਠਾਰਿਆਨ ਤੇਭੀਹੀਨਹਾ
ਕਦੂਨੰਹੈ ਮਾਤ੍ਰੰ ਪਿਤਾ ਵ ਮਾਤਪਰੁ ਵ ਮਾਤਲੋਕਮੈਂਵ।ਜਿਸਮੈਂਸਸ
ਤਿਹਾਈਈਆਆਂਉ ਓੰਹੋ।ਗਤੁ: ਗਤੀਸਾਡੀ।।੧।।ਮੀਨਾਜੁਲਹੀਨ:
ਜੈਸੇਮਛੀਜਲਤੇਹੀਨਰਹੇਭਾਈ ਓਹ।ਬਿਛੁਰਤ: ।ਬਿਛੜੀਹੋਈਦਾ।
ਖੀਨੰ ਹੁੰਦਾਹੈਹੇਭਾਈ।।ਤੈਸੇਸਾਡੀਕੀ ਰਤ: ਕਦਾ।ਜਨਮਾ ਖਿਮਾ ਪਿਆਰ:
ਤੇ ਸੇਕ ਬੁਨਹੀਕਰਣਾ।ਬਾਨ: ਬਾਣਾਨੂੰਹੇਭਾਈਤੇਮਿਰਗਾ।ਦ੍ਰਿਹ: ਜੈਸੇ
ਮਿਰਗੁ ਵੇਧਿਓ ਸਹਜਿ: ਜੇਹੀਸਰੋਤ ਕਰਕੈ ਤੈ ਸੇਹਮਭੀਸਹਜਿਸਰੋ
ਤਕਰਿ ਬੇਧਿਓ: ਤਦਾਕਾਰ ਭਏ ਹਾਂ।ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰੇ ਵਿਖੇ।ਅਮਿ
ਲੰ ਹੇਹਰੀ ਅਸੀਂਹੈ ਵੈਰਾਗੀ ।ਉਪਜਾਣ ਦੇ ਆਵਾਛੁਟਦਾ।ਤਿਨੁ
।ਬਿਨਾਖਿਨੁ ਮਾਤ੍ਰ ਰਹਿਨੁ ਤਕਦਾ।ਧ੍ਰਿਗ ਹੈ।ਗਵਛੁਟਦਾ।ਪ੍ਰਿਅ।ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਗੇ
ਹੰਪਲਕਾਨਲਾਗੈ।ਤਿਸੂਅਨਿਦ੍ਰਕਾਰਿ ।ਚਿਤੁਵਤ: ।ਚਿਤੁਵਨੇਹਾਂ।
ਪ੍ਰਭੁੰ ਨੂੰਹੇਮਨਾਦਾਨੂੰ ਅਵਕਰਕੈ।ਰਾਤੰਹਾਂ ਤੇਨਾਮਕਰਕੇਸਾਤੇਹਾਂ
ਕੈ ਤੈਕਰਮਤੇ ਦੂਤੀ ਆਕ੍ਰਦਏ ਹਾ।ਖੇਤ: ਖੇਏਹੈਂ ਛੁਟਦਾ।ਹੇਦਾਇ
ਆਲਦਾਇਆ ਮੂਰਤੀ ਪੂਰਨਮਾਇਆਕਾਰਿ ਹੇਹਰਿ ਤੇਰੇਪ੍ਰੇਮਕਰ
ਕੇ ਨਾਨਕ। ਵੇਹੁਦਾਸੁਮਗਨ ਹੋਤ: ਹੋਵੈਹੈ।।੨।।ਅਲੀਅਲਗੁੰਜਾ
ਤਰ! ਦੋਬੇਰਕਥਨਕਰਣਾ।ਹੇ ॰ ਭਾਈਮਕਰੰਦੁ ਜੋਹੈਰਸ ਤੇਬਾਸਨ:
ਵਾਸਨਾਮੈਂਮਾਤਾਹੋਇਆ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇਕਮਲ ਸੋਧਿਧਾਵਹੈ।ਆਪਨੁ
ਤੇ ਸੋਹਆਰੀਮਨ ਤੇਪ੍ਰਧੀਰਪੀ ਅਲੀ ਅਲਸੀ ਤਾਦੇਚਰਨ ਕਮੁ
ਲਾਸੈਂਰੀਅ ਨੂੰਹੈਮਕਰੰਦਜੋਹੈਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਤੇ ਬਾਸਨ: ਵਾਸਨਾ
ਭੁਗਤੀਰਧੀਮੈਂ ਮਾਤ! ਮਤੇਹੈਹੇਭਾਈਤੇਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਆਪਨੁਬੀਧ
ਵਤਹੈ ਸੈਂਤਾਦੇਚਰਨਾਮੈਂ।ਚਾਤ੍ਰਿਕ।ਚਿਤਪਿਆਸ ਨ। ਦੋਬੇਰਕਥ
ਨੁਕਰਣਾ।ਘਨਬੀਦੰ ਜੋਹੈ।ਬਿਚਿਤ੍ਰ: ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੈ ਪਰੁਓਨੁ
ਆਪਨੀ ਸੁਆਂਤੀ ਦੀਮਨਮੈਂ ਆਸਹੈਹੇਭਾਈ ਆਲਿ॰ ਉਸਬੂੰਦ
ਨੁਪੀਵਤ ਤਾਂ ਤਾਪੁੰ ਉਸਦਾ ਵ ਸੁਆਂਤੀਨੂੰਪੀਵਤਤਾਂ ਤਾਪ ਮਿਟੈ
ਨੈਸਤਤੇ ਆਲਿ: ਪੂਰਨਕਹਿਆ।ਤੈਸੇਹੀਸਾਂਰ੍ਹਚਿ ਤਰੂਪੀ।ਹਾੜ੍ਹ

ਕਰੇਨੂਪਿਆਸਹੇਨਾਮਦੀਆਪਪਨਈਂਦਾਸੇਤਜੋਹੈਸ਼ਬਦਰੂਪਤਿਨਦੀ
ਆਂਉਧਦੇਸਰੂਪੀਬੂੰਦਾਂਹੈਬਿਚਤ੍ਰਿਪਰਸਾਂਨੂਗੁਰੂਦੇਮੈਤ੍ਰਿਰੂਪੀਸੂਆਂਤੀ
ਦੀਆਨੇਮੇਆਸਹੇਹੇਭਾਈਆਆਲਿ:ਮੇਰਿਰੂਪੀਬੂੰਦਨੂੰਪੀਵਤਤੋਬਿਨ
ਸਤ੍ਰਿਭਾਪਵਾਛੇਦਾਜਾਂਬੂੰਦਨੂੰਪੀਵਤਤਾਬਿਨੇਸਤਤਾਪੰਆਦਉ
ਪਾਧਾਦਿਕਤ੍ਰੈਆਲਿ:ਪ੍ਰੇਰਨਕੁਏਾਰਾਸਨ:ਨਸਾਵਨਹਾਰੇਮਿਲੁੰਸਾ
ਨੂਸਾਡੇਪ੍ਰੇਮਹੈਸੁੰਦਰੰਗੁਣਾਕਾਰਿਤੇਚਤਰੰਬਾਨਕਾਰਿਤੇਸੁਜਾਣਗੰਗਿ
ਆਤੁਕਾਰਿਹੇਸੁਆਮੀਆਛੇਦਾਸੇਕਵਨਗੁਣਤੇਰੇਰਸਨਾਕਰਿਵਸੇਕ
ਵਨਕਵਨਗੁਣਤੇਰੇਆਦੇਵਹੁੰਤੇਰੀਆਧਾਰਤ:ਧਾਰਿਆਂਜੀਏ:ਕਹੇਹੈਂ
ਹਰਿੰਚੋਜਤਾਪੰਹੂੰਦਾਨ੍ਰਿਅਚਿਤਵਉਚਿਤਨਾਥਰ:ਦੋਧੇਰਕਧਨਕਰ
ਨਾਮੇਸੋਆਚਿਤਵਉਚਿਤਮੈਨਾਥਨੂਚਿਤਵਹੁਚਿਤਮੈਨਾਥਨੂਹੇਭਾਈ
ਏਹਬੇਨਤੀਕਹੇਹੈਂਅਨਾਥੰਨ੍ਰਾਹੇਂਹਰੀਆਛੇਦਾਤੇਰੇਚਾਉਕਰਿਹੈ
ਈਲ:ਚਾਇਵਾਲੇਕਈਏਹੈਪ੍ਰਨਮਿਲਜਾਂਕੁਸੁੰਦਰਤਨੰਦਾਧਿਆਨੁਹੈਰ:
ਦੋਧੇਰਕਰਣਾਹੇੰਭਾਈਤੇਮਨਲੁਬਧਹੋਹੈਨਗੀਆਨ:ਜਾਂਨਣੇਮੈਹੋਰ
ਰੀਤੂਜਾਚਕਜਨਕਾਰਾਖਤਹੈਪਰਨੰਹਾਰੇਤੇਾਦੀਰਨੰਕਰਨਹਾਰੇਾ
ਪਜੋਤੀਆ:ਪੁਜਾਵਨਹਾਰੇਾਲਾਗੇ:ਜੋਮਿਲੇਤਾਭਏਾਮਿਲਿ:ਮਿਲਾਸੋਹੇ
ਤ੍ਰੀਆ:ਸੋਭਤੀਭਈਆਛੇਦਾਪਭੁਮਾਰੀਰੀਦ੍ਰਿਸਟਿਧਾਰੀ:ਧਾਰੁਕੇਮਿ
ਲੇਤਾਂਪੂਰਨੰਭਈਆਜਾਸੀਧਰੰਤਾਂਵਿਛੁਹਾਬਪਰਾਭਜਾਤੇਰਾ
ਣਿਧਾਨੁਮਿਲੇਤਾਂਪ੍ਰਮਾਰਥਪੂਰਾਭਯਾਵਾਮਿਲੇਸ੍ਰੀਧਰਗੁਣਨਿ
ਧਾਨਾ॥੧੫॥੧੭ ਸੋਤਿਨਾਮਗਾਆਸਾਮ:੧ਵਾਰ:ਜਸੁਵਾਪ੍ਰਉਤ੍ਰੀ
ਹੈਸਲੋਕਾਂਚੇਨਾਲਹੈਸਲੋਕਤੀ:ਬਾਰਤ੍ਰੈਮਹਲੇਪਹਲੇਕੇਲਿਖੇਹੈਂ
ਪਨੁਕੋਈਕਹੈਲਿਖਿਆਸਲੋਕਮਹਲੁਪਹਿਲੇਕੇਤੇਦੂਜਾਰਾਹੀਸਲੋ
ਕਦੂਜੀਪਾਤਸਾਹੀਦਾਹੈਇਹਿਹਰਿਆਾਉਤਰਾਧਿਜਦੋਪਾਤਸਾਹਿਨੇ
ਰਖਿਆਹੈਇਕਰੂਪਦੋਨੋਕੇਜਾਣਕੇਾਤ੍ਰਿਤੇਅਸਰਾਜੇਕੀਧੁਨੀ:ਇ
ਸਮੇਸਾਖੀਹੈਇਕਰਾਜੇਕੇਪਤ੍ਰਕਾਨਾਮਅਸਰਾਜਾਥਾਮਾਤਾਉਸ
ਕੀਮਰਗਈਥੀਉਸਕੇਬਾਪਨੇਹੋਰਨਾਰਿਵਿਆਹੀਥੀਰਾਣੀਉਹੁਅਸ
ਰਾਜੇਦੀਸੁਰਤਿਦੇਖਕੇਵਸਭਈਕਹੈਮੇਰੇਸੇਜਪਰਸੁਕਰਿਪੁਤ੍ਰਮਾਨੇ
ਨਹੀਤਾਂਉਸਕਾਮੈਤੈਨੂਮਾਰਿਦਾਇਦੇਹਾਰੀਤਾਂਅਸਰਾਜਾਕਹਾਉ
ਸਬਾਤਸੋਮਰਨਾਹਛੰਹੈਤਾਂਉਹਨਾਰਿਆਇਆਬਾਪਸੋਤਾਂਪਛਿ
ਉਸਨਾਰੀਨੇਲੁਸਣਾਦੇਉਤਾਰਕੇਪਾਤ੍ਰਿਰਹੀਦੀਵਿਆਦੋਬਿਵ
ਹਾਰਧਾਰਿਮੈਨੂਕਰਾਇਆਤੈਰਾਜੇਰਾਨੀਕੋਲੋਪੁਛਾਦੇਖਕੇਹਵਾਲ
ਨੂਤਾਂਕਹਿਉਸੁਮੈਨੂਆਪਹੀਨਾਰੀਬਣਾਇਆਹੈਕੇਪੁਤ੍ਰਦੀਵ੍ਰਿਧੁਸੇਰੋਸੇ
ਬਲਕਾਰਿਕੇਲਾਗਾਸੀਮੈਆਪਣੇਬਲਕਰਿਧਰਮਰਾਖਿਆਹੈਤ੍ਰਿਰਾਜਾ
ਨੂਸੁਣਕੇਕ੍ਰੋਧਭਯਾਬੁਲਾਇਦੋਜਰਾਂਨੂੰਨੀਤਸੋਮਾਰਿਕੇਕੀਤਾਜੋਮੈ

ਜਾਨਰੁਹਾਥਕਾਟਕੈਖੂਹੁਮੈਪਾਉਤੇਲਾਇਕਹੈਤੈਰਾਜਾਕੀਆਗੋਆਸੋਕਰਿਕੇ
ਟਲੁਪਮੈਂਡਾਰਿਆਤੁੰਕੇਈਉਹਾਂਦਬਨਜਾਰੇਆਇਉਤੇਉਨਾਪਾਣੀਨਿਕਾਲ
ਣੁਲਾਗੇਆਂਦੇਖਕੇਅਸਰਾਜਾਨੂੰਖੂਹਤੇਨਿਕਾਲਲਇਆਅਰੁਉਸ
ਦੇਟੇਹੁਤਾਲਿਕੇਰਛੇਕਰੇਉਹੁਫਿਰੁਬਨਜਾਰੇਕਿਸੀਥਾਂਇਜਾਇਉਤਰੇਤਾਂ
ਕਛੋਥੋਨੇਪੁਛਾਇਸੁਬਾਲਕਕੇਹਾਥਕੈਸੇਕਾਟੇਹੈਤਉਨਾਜੋਤਕੀਦੇਖੀਸੀ
ਸੋਕਹੀਤਾਂਉਸਕਹਾਸੇਰੇਬਹੁਤਪੁਤ੍ਰਨਹੀਇਹੁਮੈਨੂੰਮੁਲਦੇਦੇਹੋਤਾਂਉਨਾ
ਸੌਰੁਪੀਆਲੈਕੇਰਾਜਪੁਤ੍ਰਨੂੰਥੋਬਦੀਆਤਾਂਉਹੁਥੋਲਪਰਬਸਤ੍ਰਲਾ
ਦਕੇਉਸਨੂੰਚੜਾਇਦੇਤੇਉਹੁਘਾਟਪਰਲੇਜਾਇਐਸੇਜੀਬਹੁਤਆਏਤੇ
ਈਸੂਰਤੀਕਾਦੀਸੈਂਉਸਨਗ੍ਰਕਾਰਾਜਾਮ੍ਰਿਤਭਇਆਤਾਂਵਜੀਰਾਜਤਸ
ਮਿਲਕਰਿਇਹੁਸਾਧੀਕੇਰਾਜਾਕਾਪੁਤ੍ਰਨਹਿਸੋਧੀਪੀਕਉਨਾਹਸਭਸਹਿ
ਰਦੇਦਰਵਾਜੇਮਾਰਿਕੈਇਕਦਰਵਾਜੇਆਗੇਬਲੋਸਵੇਰੇਜਸੁਦੇਹਾਥਲ
ਇਆਚੋਦੂਆਪੁਹੀਖੁਲਿਜਾਇਰਾਜੁਉਸਕਉਦੇਦੈਤਾਂਐਸੇਹੀਕੀ
ਤੀਬਾਤਤਾਂਤਿਸਾਦਿਨਥੋਲਪਰਿਚੜਿਆਹੋਇਆਅਸਰਾਜਾਤੀਬ
ਹਰਕੇਚਲਿਆਆਗੇਦਰਵਾਜਾਮਾਰਿਆਹੋਇਆਥੋਲਨਾਲਚੂਹੇ
ਦੇਜਾਇਖੜਾਭਇਆਤਾਂਉਹੁਥੋਲਸੁੜ੍ਹਨੇਲਾਗਾਤੇਅਸਰਾਜਾਦਾਹਿ
ਰਜੇਦੇਨੂੰਲਗਿਗਇਆਤੇਜੇਦ੍ਹਾਪਰਤੀਪਹੁੰਜਾਇਪੜਾਤਾਂਸਭਨੇਕ
ਹਾਹੇਤੈਅੰਗਤੇਰਾਪਰਸਾਦਨਾਮੁਕੀਤਾਹੋਇਆਹੈਤਾਂਪੁਛਿਆਤੂੰਕੌ
ਣਹੈਤਾਂਉਸਨੇਆਪਣੀਹਾਥਟੁਕਣੇਵਾਲੀਬਾਤਕਹੀਤਾਂਸਭਨੇਰਾ
ਜਨੀਤਸੈਚੜਜਾਣਿਕੇਰਾਜਦੇਦੀਆਤਾਂਉਨਬਹੁਤਹਛਾਰਾਜੁਕਰਿਕੇਜ
ਸਲੀਤਾਫਿਰਉਸਕੇਬਾਪਕੇਰਾਜਮੈਕਾਲਪੜਾਤਾਂਉਸਰਾਜੇਨੇਆ
ਪਣੇਦੀਵਾਨਉਠਦੇਕੇਕਣਕਲੈਣਭੇਜੇਜਾਂਉਹੁਆਏਤਾਂਮੁਲਾਕਾਤਕੀਤੀ
ਰਾਜੇਨਾਲਤਾਂਦੀਵਾਨਾਂਬੀਤੇਰਾਜੇਭੀਸਿਞਾਣਲੀਤਾਂਅਸਰਾਜਾਨੇ
ਕਣਕਦੀਨੀਪਰਮੁਲਨਲੀਤਾਤੇਉਨਾਂਦੀਵਾਨਾਨੇਆਇਸਭਬਾਤਰਾ
ਜਾਨਕਹੀਤਾਂਰਾਜਾਨੇਰਾਨੀਦਾਚਲਿਤ੍ਰਸਮਝਕੇਪਛੁਤਾਪਕੀਤਾਤੇਬੁ
ਲਾਇਕੇਬੇਟੇਨੂੰਰਾਜਦੀਆਤੇਆਪਬਨਨੂੰਚਲਿਆਗਿਆਤਾਂਅਸਰ
ਜਾਨੇਬਹੁਤਚਿਰਾਜੀਗਕੀਤਾਤਿਸਕੀਚਉਥੀਆਂਨੇਵਾਰਬਨਾਈਥੀ
ਉਸਦੀਵਾਰਜਿਸਧੁਨੀਸੇਗਾਈਥੀਤਿਸੀਧੁਨੀਅਨੁਸਾਰਗਾ
ਵਣੀਆਹੈਗੁਸਾਈਜਿਦ੍ਹੋਲੀਕੇਬਾਤਸ਼ਾਹੁਆਰੋਇਕਮਾਲਦੇਕਾਅਸ
ਰਾਮਨਾਮਲੈਕਰਖਾਉਸਨੂੰਸੇਰਖੂਹਪਰਰਾਜਾਨੇਵਾਂਗਾਰਿਆਸੀਤਾਂ
ਉਸਭੀਕਾਰਾਪਿਕਰਿਕੇਸੇਰਦੇਸਾਂਮ੍ਹਣੇਗਇਆਤਾਂਸੇਰਨੇਉਸਦੀਚੁਲ
ਦਲੀਕੁਜਾਮਹੁਮੈਪਾਇਕੇਦਲਦੀਤੀਤੇਉਸਤਲਵਾਰਥੇਟਸੈਫਿਰ
ਕੈਮਾਰੂਦੀਆਫਿਰਉਹਆਪਣੀਬਾਂਧੀਕੁਜਾਭੀਕਾਟੀਤੇਤਲੀਆਂਦੇਹੀ

ਤਾਂ ਪਾਤਸਾਹ ਤੁਸਿ ਕਰ ਮੁਰਾਤਬਾ ਦੇਤਾ ਫੇਰ ਓਹੀ ਦਰਬਾਰ ਛਡੀਆ ਕੀਤੀ ਹੋਤੀ
ਸਹੀ ਧੁਨੀ ਪਰਥਾਇ ਵਾਦ ਦਾ। ਅਬ ਪਰਮੇਸਰ ਕਿਸੇ ਖਬਰ ... ਪੂਛਿਆ ਜੇ
ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਦਸ ਪੰਡਤੀਆਂ ਤੇ ਸਲੋਕ ਕੀ ਜੁਗਤਿ
ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਸੋ। ਸਲੋਕ ਮ: ੧। ਆਪਣੇ ਹੋਂ ਪਰ ਦਿਉਹਾੜੀ: ਦਿਹਾੜੀ ਮੇਂ ਸ
ਦ: ਸੌ ਵਾਰ: ਜਿਨਿ: ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਣਸ: ਮਨੁਖਾਂ ਤੇ ਕੀਏ: ਕੀਤੇ ਤੇ ਕਰਤ:
ਕਰਦੇ ਨੂੰ ਵਾਰ: ਡੇਰੀ ਨ ਲਾਗੀ: ਏਹੁ ਜੀ ਦੇਵ ਕਰਮ ਕਰਿ ਜਿਨਾਂ ਤੇ
ਮਾਣਸ: ਸੁਭ ਕਰਮ ਦਸ ਕੇ ਮਨੁਖ ਕਰੇ ਤੇ ਮਨੁਖਾਂ ਤੇ ਸਾਧੂ ਦੇਵ ਆਰਾਧ
ਪਕਾਰ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰ ਦੇਨੂੰ ॥੧॥ ਮ: ੨। ਚੰਦਾ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਉ ਉਗਵ
ਹਿ: ਉਦੇ ਹੋਵਹਿ ਸੋ ਸੂਰਜ ਸੰਪੂਰਨ ਕਲਾ ਕਰਿ ਉਦਾ: ਸਾਬੂਤ ਪਰਕਾਸ ਕਰੇ
ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ: ਚੜ੍ਹ ਆਵਹਿ ਹਜਾਰ ਹੀ ਪਰਕਾਸ ਚਾਨਣ: ਪਰਕਾਸ ਦਾ ਚਾਨਣ
ਨੂੰ ਹੋਦਿਆਂ ਭੀ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ: ਅਗਿਆਨ ਹੀ ਹੈ ॥੨॥ ਮ: ੧। ਚੇਤਨੀ:
ਚੇਤਦੇ ਤਾਂ ਸੁਚੇਤ ਹੈ ਵਾਕ ਗਾਦ ਦੇਕੇ। ਛੁਟੇ: ਛਾਡ ਦੇਈਦੇ ਨੇ
ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਸੁੰਞੇ ਤਿਦੇ ਜਿਉ ਉਜੜੇ ਖੇਤ ਦੇ ਅੰਦਰਿ। ... ਤੇ ਸੋਈ ਓ
ਪਰਕਰ ਛਾਡ ਦੇਈਦੇ ਨੇ ਸੁੰਞੇ: ਸੁਨਸਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਾਹ ਸਹੁ: ਰਖਵਾਲਾ
ਤਿਲਾਂ ਦਾ ਵਾ ਓਨਾਂ ਨਾਨਕ ਕੇ ਈ ਨਾਹ ਫਲੀਆ ਹਿ ਫਲੀਆਹਿ
ਪਤਖੁ ਤਿਲ ਪਹੀ ਦਾ ਫਲੀ ਆਹਿ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤੇ ਫਲੀ ਆਹਿ ਓਨਾਂ ਪੁਤ
ਦਿ ਫਲ ਪਾਵਦੀ ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਫਲੀ ਆਹਿ ਪਦਾਰਥ ਬਾਦੇ ਸਾਹਿ ਤਰੇ ਤੇ ਫਲੀ
ਆਹਿ: ਪਤ੍ਰ ਸਰੂਪ ਦੇ ਮੇਂ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੁਆਹ ਸੰਪੂਰਨ ਪਤ ਤਿਲਾਂ ਮੇਂ
ਦੇ ਚੋਸ ਖਸਮ ਪਰਹੀ ਨਾਹ ਸੋ ॥੩॥ ਪਉ: ਆਪੀਨ੍ਹੈ: ਆਪ ਜਿ ਸੁਦਾ ਪਹਿ
ਲਾ ਮਹਲ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਦੀ ਆਂਸਾਣ ... ਪਰਮੇਸਰ ਸੇਖ ਸੂਰ ਸਾਹਾਂ ਕੇ ਜ
ਗਤ ਕੇ ਪੇਖਣੇ ਆਹੇ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਆਪੀਨ੍ਹੈ ਆਪ: ਆਪ ਹੀ ਆਪ
ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਜਗਤ ਦਾ ਰੂਪ ਸਾਜਿਓ ਤਾਂ ਆਪੀ
ਨੈ: ਆਪੇ ਹੀ ਰਚਿਓ ਨਾਉ: ਸਭ ਦਾ ਜੋ ਕੁਛੈ ਇਕ ਲੇਹੀ ਤਾਂ ਕਹੇਨਾ
ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਯਾ ਜੋ ਸਾਜੀ ਸੋ: ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਕਰਿ ਆਸਣੁ:
ਇਸਥਿਤੀ ਚਾਉ: ਉਤਸਾਹ ਦੇਖ ਕੇ ਤਕਦੇ ਹੈ ਜਗਤ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ:
ਦਾਤਾ ਤੇ ਕਰਤਾ ਕੀ ਵਾਹ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਆਪ ਦਾਤਾ ਹੈ। ... ਤੂੰ ਤੁਸਿ:
ਪਰਸੰਨ ਹੋਵੈਂ ਤਾਂ ਕਰਹਿ ਦੇਵਹਿ ਪਸਾਉ: ਦਾਤਿ ... ਜਾਣੋਈ: ਜਾਣਨੇ ਵਾਲ
ਾ ਸਭਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਭ ਸੈਂ ਦਾ ਦੇਕੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ:
ਦੇਹ ਵਿਚੁ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ... ਸਾਰਾ ... ਇਕ ਤੇ ਬਹੁਤੇ ਹੋਵਣ ਦੇ
ਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਸੇ ਇਕ ਹੋਵਣ ਤੇ ਜੋ ਲੈਸਹਿ ... ਆਸਣੁ ਆਪ ਮਿਤਾ
॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧। ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ: ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਭੀ ਸਚੇ ਹੈਂ ਦੇ ਸਚੇ
ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ... ਇਹ ਦੋ ਪਕਾਰ ... ਕਰ ਨਾਮ ਸਭ ਕਾ ਲੋ
ਅ: ਲੋਕਾਂ ਅਕਾਰ: ਸਰੀਰ ਦਾ ਆਕਾਰ ...: ਕਰਤਾ ਦੀ ਚਾਰੰਕ

ਰਨੀਦੇਸਰਬਬੀਚਾਰਕਰਣੇਤੇਰੇਸਚੇਹੈਂ।ਅਮਰ:ਰਜਾਦੀਬਾਣਹ:ਦੀ
ਬਾਣਦੇਸਬਕਾ।ਹੁਕਮ।ਹੈਤੇਸਚੁਤੇਰਾਂਫੁਰਮਾਣੁ:ਕਹਿਣਾਦਾਹੁਕਮਹੈ
ਜਿਨਾਮਨਿਆਹੈਸਚਾਤਿਨਾਦਾਹੈ।ਅਗੋਕਰਮ:ਲੇਖਣਾਕਿਰਪਾਦ
ਕਰਣਾ।ਨੀਸਾਣੁ:ਪ੍ਰਗਟਹੀ।ਤੁਧੁ।ਨਾਮਸਚੇਸਭਤਾਣੁ:ਹੇਸਚੇਸਭ।
ਜੀਦਤੇਰੇਤਾਣਹੈ।ਪਿਛੈਤੇਸਭਤੇਰੇਜੋਰਹੈ।ਆਗੇਦਾਤਾਣਹੈ।ਹੈਇਵੀ
ਆਂਦੇਆਜੋਰਿ:ਜੋਤੂੰਤੇਤੂੰਹੈ।ਏਦਾਜੋਰਹੈ।ਪਾਣਾਦੇ।ਸਿਫਤਿ।ਕਰ
ਣੀ।ਸਾਲਾਹ।ਜੋਤੂੰਕਰਿਨਾਹੈਦਾ।ਸਿਫਤਿ।ਹੈਜਿਨਾਕੀਤੀਹੈਤਿਨ
ਦੀਸੁਚੀਹੁੰਦੀਹੈ।ਕੁਦਰਤਿ:ਮਾਯਾਹੈ।ਹੈਦੀਸਕਤੀਹੈ।ਹੈ।ਸਚੁ।ਨ
ਮਨੁਜੋਧਿਆਇਨਿ।ਜੇਸਚੁਰੂਪਹੈ।ਹੈਦਾ।ਜੋਕਚਾ।ਨਕਚੁ:ਮਨਬਾ
ਨੀਕਰਿਜੋਮਨਮੁਖਹੈ।ਮੁਮਰਿਜੇਮੋਹਦਾ।ਸਿਧਾਹੀਕਰੇ।ਸੁਕਚਾਨਕ
ਚੁ:ਕਹੀਆਤੇਕਚੇਹੈਂ।੧।ਮ:੧।ਵਡੀਵਡਿਆਈ।ਜੇਕਰ
ਕੇਜਾਤਿਸਕਾਵਡਾਨਾਉ।ਹੈ।ਏਥੇਤਰਾਂਸਰਾਕਰਣਾ।ਅਰਥੁ।ਬਾਉ:
ਸਤਸੀਗਾਦੇਵੈਕੁੰਠਤੇਸਰੂਪਕੂਪੀ।ਆਲਾਉ:ਕਹੇਹੋਏ।ਸਭਦੇ
ਨਾਸਤਿ।ਦਾਨਾਉ:ਰਿਦੇਦਾ।ਆਸਾ।ਪੁਛਨਦਾਤਿ:ਪੁਛਕੇਦਾਤ
ਨਹੀਦੇਂਦਾ।ਦਾਤਦੇਕੇਨਹੀਪੁਛਿਦਾ।ਆਪੇਆਪੁ:ਸਤਿਤੂਹੈ।
ਕਾਰਨਕਥਨੀਜਾਇ:ਕਾਰ।ਤਿਸਦੀਨਕਥਨੀਜਾਇ।ਕੀਤਾਕਰ
ਣੁਸਰਬਥਰਜਾਇ:ਜੋਕੀਤਾਹੈਕਰਤਾਸਰਬਤਿਸਦੀਰਜਾਇਮੇਂ
ਹੈ।੨।ਮ:੨।ਜਾਛਿਦਾਕੀਕੜੀਹੈ।ਦਾਸੁ।ਜੋਹੋਇਆਣਾ।ਨੂਹ
ਕਮਿਆਨਸਾਰੁਸਮਾਇਲਏ।ਆਪਹੁਮੈਤੇਹਾ।ਨਾ।ਨਾਦਿਹਾ।ਸੁ:ਮ
ਭਮੁਕਾਮੈਪਾਵੈ।ਨਾ।ਨਾਕਾਹੇਅਨਸਾਰੁਕਾਢਿਲਏ।ਮਾਯਾਤੇ।
ਤਿਦਾਸੁ।ਦੇਦਾਹੈ।ਰਿਜੁ:ਭੀਜਾਪਈ:ਜਾਂਦਾਜਾਣਕੇਸੇ:ਕਿਸਨੂੰ
ਆਣੇ:।ਲਿਆਵੈਰਾਸਿ:ਚੰਗਾਕਰੇਗਾਦੇਮੁਕਤਿਕਰੇਗਾ।ਨਾ
ਕ।ਸੋਪਰਗਾਸੁ:ਗਿਆਨਾ।੩।ਪਉ:।ਜੀਆ:ਜੀਵਾਂਲਿਖਿ
ਨਾਦੇਧਰਮ:ਨਾਵੈਲਿਖਨਨੂਪਰਮੁਹਾਜਾ।ਸਚੇਹੀਸਚੁ:ਸਚੇਪਾ
ਸਿਸਚੁਹੀਦੇ।ਸਚੇਈਸਚੁਪਾਨਹੋਦੈ।ਤਾਂਸਚਰੀਸੁਚਾ।ਜਜਮਾਲਿ
ਆ:ਰਵਾਣੇਹੋਏਜੋਹੈਪਾਪਕਰਿਆਂ।ਦਾਬਾਏਹੈ।ਛੈਅਮਾਰੁ:
ਵਾਲੇ।ਕਾਲੇ।ਐਥੇਤੇਆਗੇਦਾਕਾਲੇਵਾਲੇਦੂਤਾਂਨੇਦੋਜਕਨੂੰ
ਧਲਿਆ:ਚਲਾਇਦਿਤਾ।ਫਿਨਾਨਾਸੀਹੁ:ਜਿਤਾ।ਠਗਾਹਿਦਾ
ਲਿਆ:ਠਗਾਹਿਣਵਾਲੇਜੋਹੋਏਰਹੇਸੋਅਹਿਰਦਾ।ਨਾਵੈਲਿਖਣਾਨੂੰਧ
ਰਿਕਾਮਨੂੰ।ਸਲਮ:ਧਾਨਦਿਸਮਾ।ਦਨਾਦ:ਨਾਦਕੀਮਾਯਾ।ਮਾਤਾਹੈ
ਦਾਨਾਦਕੀਧੁਮੇਸਰਰੂਪਹੈ।ਅਜੇਹੀਦੋਇਅਰਥਕਰਣੇਸਭਦੇ
ਭੇਦ।ਬਣੇ।ਛੇਟੇਰੂਪ।ਸੀਤੂਸੀਤੂਨਾਰਿਗਾ।ਸਾਦੇਧਿਲੇਲਾਲਾਦੇ।

ਕੇਤੰ॰ ਮਿਰਗਾਂ ਦਿਆ ਅਗਨੀ॰ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੀ ਖੇਡ ਹਿ: ਖੇਡਤੇ ਹੈ ਵਿਡਾਣੀ: ਅਸ
ਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾ ਅਗਨੀ ਹੈ ਤੇ ਖੇਡੂ ਦੀ ਤਿ ਸਦੀਆ ਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਖਾਣੀ॰
ਚਾਰੇ ਵਿਸਮਾਦ: ਸ੍ਵਾਦਾ ਨਾਲ ਲਗਾ ਹੈ ਤਰ! ਤੇਜ ਨਾਦਿ ਆਸਿ ਫਤਿੰ॰ ਕਰ
ਣੀ ਸਾਲਾਹੰ॰ ਕਰਣੀ ਜੋ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਰੂ॰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਾਹ ਹੈ ਗਿਆ
ਨ ਰੂਪੀ ਦੂਰਿ॰ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਹੈ ਵੇਖਿ: ਵੇਖਣਾ ਜੋ ਹੈ ਹਜੂਰਿ॰ ਤੇ ਨਾ
ਵਿਡਾਣੁ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਨੂੰ ਮੈ ਹੋ ਰਹਿਆ ਨਾਨਕ॰ ਐਸਾ ਕਾਰਿ: ਬੁ
ਝਣਾ ਕਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੧ ॥ ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਇਆ ਵਾ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਦਿਸੈ
ਤੇਰਾ ਐਸੇ ਅਰਥ ਸਾਰੇ ਕਰਣੇ ਵੇਦੇ ਨੂੰ ਦਿਸੈ: ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਭਉ: ਸੋ ਸਾ
ਰੇ ਸੁਖ ਸਾਰ ਤੇ ਅਸਾਰ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਭਉ ਤੇ ਸੁਖ ਤੇ ਸਾਰ: ਖਬਰ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਤਾਲੀ: ਪਤਾਲ ਮੇ ਤੇ ਅਕਾਸੀ: ਅਕਾਸ ਮੇ ਹੈ ਆਕ
ਰੂੰ॰ ਹੈ ਕਤੇਬਾ॰ ਹੈ ਵੀਚਾਰੁ॰ ਹੈ ਪਿਆਰ॰ ਕਰਣਾ ਜਾਤੀ: ਜਾ
ਤੇ ਜਿਨਸੀ: ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਆਦਿ ਰੰਗੀ: ਰੰਗਾਂ ਦੀਆ ਜੀਅ ਅੰਦ
ਜਹਾਨ ਹੈ ਨੇਕੀਆ: ਭਲਿਆਈਆਂ ਅਭਿਮਾਨ: ਅਪਮਾਨ
ਖਾਕੁ ਰੂਪ ਵਾ ਖਾ: ਆਕਾਸ ਕ: ਜੋ ਹੈ ਕਾਦਿਰੁ! ਕੁਦਰਤ ਤੇਦਾ ਕ
ਰਿਦਾ ਸੋ ਕਾਦਰ ਹੈ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ
ਤੇ ਪਾਕ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪ ਹੁਕਮੈ: ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਖੰ॰ ਤੇ ਵਰਤੈ ਜੀ
ਤਾਕੋ ਤਾਕੁ। ਇਕੋ ਇਕ ਵਾ ਤਾਂ ਕੋ ਤਕ: ਵੇਖਿਆ ॥੨॥ ਪਉ: ॥ ਆਪੀਨ੍ਹੈ:
ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਭੋਗ: ਭੋਗਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਿ ਕੇ: ਭਸਮੜ੍ਹ
ਸਰੀਰ ਤੇ ਭਉਰ! ਜੀਵ ਦੁਨੀਦਾਰੁ: ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਰਖਣ ਵਾਲਾ
ਵ ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ਚਲਾਇਆ ਪਰਲੋਕ ਨੂੰ ਕਰਣੀ॰ ਅ
ਨੁਸਾਰ ਕੀਰਤਿ ਲੀ ਬਹਿ: ਬਹਿ ਕੇ ਪਉਦੀਈ! ਪਉਦਿਆਂ
ਚਰਨ ਦੀਸੀਆਂ ਨ ਕਿਆ ਧਰਤੀ ਆਪੇ ਦੀਆਂ ਦੇ ਉਹੁ ਦੂਤਕ
ਰੋਹੈ ਹੁਣਿ ਰੂਆਇਆ: ਰੋਇਆ ਹੋਇਆ ਵ ਛਡਿਆ ਰੋਈਆ ਹੋ
ਇਆ ਕਿਆ ਸੁਣੀਐ ਹੁਣ ਕਿਆ ਨ ਸੁਣੀਐ ਅੰਧੈ: ਅ
ਗਿਆਨੀ ਨੇ ॥੩॥ ਸ: ਮ: ੧ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ: ਤਿਸ ਦੇ ਭੈ ਵਿਚਿ ਐਸੇ ਹੀ ਸ
ਭੁ ਕਾ ਕਰਣਾ ਅਰਥ ਪਵਣੁ ਵਹੈ: ਵਗਦੀ ਹੈ ਸਦ: ਸਦਾ ਵਾ
ਉ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਦਰੀਆਉ: ਖੇਡ ਤੇ ਸਦਵਾਉ: ਲਖ [illegible] ਵੇਗਾਰਿ॰
ਸਭ ਉਪਰਲੀ [illegible] ਕਾਦੇ ਹੈ ਛਡਦਾ ਭੈ ਦੇ ਕਾਰਿ ਵਿਚ
ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਹੈ ਇੰਦੁ: ਇੰਦ੍ਰ ਵ ਬਦਲ ਭਾਰ: ਧਰਮ ਦੁਆਰ
ਧਰਮ ਕਰਤਾ ਵਾ ਕਰਦਾ ਕਰੋੜੀ: ਕਰੋੜਾਂ ਹੀ ਅੰਤੁ॰ ਅੰਤੁ ਨਾ ਕੁਹਾਂ ਦਾ
ਵਾਪਦ ਵੇ ਤੇ ਰਾਸ ਸਿਧ॰ ਬੁਧ॰ ਵਾ ਬੁਧ ਵਾ ਸੁਧ ਦਾ [illegible]
ਸੁਰ ਨਾਥ: ਇੰਦ੍ਰ ਵ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਨਾਥ ੯ ਗੋਰਖ ਆਦਿਕ ਆਡਾਣੇ: ਫਿਰਿਆ
ਸਰੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਲੋਕ ਹੈ ਵਾ ਤਤ੍ਰ ਵਿਚ ਤਣਾਏ ਹੋਏ ਹੈ ਅਕਾਸੁ ਦੇ ਲੋਕ

ਸੁਰਤਿ: ਰਖੀ ਦਸੁਰਖੀ ਤੇਅਹੰਰਖੀਹੈ॥ਪੂਰ: ਪੂਰਾਦੇਪੂਰਾ॥ਭਉ॥ਹੈਸ
ਭੁਦੇਸਿਰਲਿਖਿਆਲੇਖੁਵ ਸਗਲਿਆਂਦੇਸਿਰਭਉਦਾਲੇਖਲਿਖਆ
ਹੋਇਆਹੈ॥ਭਉ॥ ਤਾਂਏਕੁ॥ਹੈ॥੧॥ਮ:੧॥ਨਿਰਿਕਾਰੁ॥ਹੈਤੋਰਾਮੁ॥ਆਦਿ
ਅਵਤਾਰੁ ਰਵਾਲੁ: ਅਸਾਅਵਤਾਰੁਹੈਵ ਨਿਰੰਕਾਰਰਾਮਤਾਂਏਕਹੈਹੋਰਕੇ
ਤੇ ਰਵਾਲ: ਜੀਵਹੈ॥ਕਿਨ:ਕਨ੍ਹੁਦੀਆਵ ਕਹਾਣਾ॥ਬੀਚਾਰ॥ਕਰੇਗਾਗਿ
ਗਿੜਿਮੁੜਿ: ਮੁੜ੍ਹਿਘਿੜ੍ਹਕੇ॥ਬਾਜਾਰੀ: ਰਾਸਧਾਰੀਏ॥ਬਾਜਾਰ: ਹਟੀ
ਆਂਦਾਪ੍ਰਤਖ॥ਬਾਜਾਰ: ਤਮਾਸਾ॥ਰਾਜੇ: ਦਸਰਥਨੇਦ੍ਰਪਸਦੇਵ
ਦਿ॥ਕੁਛਰਾਣੀਆ: ਕੌਸਲਿਆਸੁਮਿਤ੍ਰਾਜਸੋਦਾਦੇਵਕੀਆਦਿਕ॥
ਆਲਪਤਾਲ: ਅਲੁਪਲਤੀਹਾਸੀਨੇਮਿਤਾ॥ਟਕਿਆ: ਰੁਪੀਆ
ਹਾਰ॥ਫਿਨਾਰਾਣੀਆਂਰਾਜਿਆਦੇਨਏਹੁਪਹਿਰਕੇਨਚਦੇਹੈ॥ਛੋਰ:
ਮੁਵਾਹਾ॥ਰਾਣੀਆਦੇਵਰਾਸਧਾਰੀਆਂਦੇ॥ਗਾਲੀਈ: ਗਲਾਂਕਾਰੇ॥
ਸਾਰੁ: ਸਚਦਾਦਾਲੇਹੈਵਤਾ॥ਕਰਮ: ਕਰਮਾਕਾਰਿਦ ਕ੍ਰਿਪਾਕਾਰਿ॥ਹਿਕਮ
ਤ: ਜੁਗਤੀਆ॥ਹੁਕਮ: ਫੁਰਮਾਇਸਾਂਦੇਜੋਰਾ॥ਕ॥ਧੋ:ਨਦਰੀ: ਨਦ
ਰਕਰਕੇ ਨ ਨਦਰੀਜੋਹੈਸਾਤਰਾਰਸੋ॥ਜਾਸਤਿਗੁਰੁ॥ਮਿਲੇਤਾਂਸਚਦਿ
ਸਾਤਿ॥ਸੋਸਚਪਾਈਆ: ਸੋਪੂਰਨਾਸਚੁ: ਨਾਮਵਹਰੀਆਪੁ॥ਭ
ਵਾਸਚੋਸਚੁ: ਸਚੁਹੀਸਚੁਹੈ॥ਸ: ਮ:੧॥ਘੀਠਕਾਕਿਸੇਕਹਾਂਗ
ਦੂਜੀਰਾਸਵਿਚਚਲੇਤਾਂਸਾਹਿਬਨੇਕਹਿਆਸਾਰਜਗਤਰਾਸਹੀ
ਪਾਤ੍ਰਰਹੀਹੈਤਾਉਸਪੇਨਤੀਕੀਤੀਜੋਸਾਨੂੰਭੀਏਹਰਾਸਸੁਣਾਵ
ਲੋਕਹੋਹੈ॥ਘੜੀਆ॥ਜੋਹੈਦਿਨਰਾਤਦੀਆਂਏਹਗੋਪੀਆਂ॥
ਅਸਥਾਨੀਹੈ॥ਤੇਪਾਹਰਹਿ: ਪਹਿਰਜੋਹੈਅਠਏਹ ਕੰਨ੍ਹ ਕਾਨ੍ਹਦੇ
ਗੋਪਾਲ: ਗੋਵਾਲੇਹੈਆਠੋ॥ਜਿਨਾਕਾਰਿਸੇਕਤੇਹੈਸੋਗਹਣੇ॥ਇਕ
ਏਪਉਨਹੈਦਿਨਾਹਚੇਰਤੋਂਦਸਾਪ੍ਰਜੇਨਦ[illegible]ਸਨਹੈ॥ਤੇਪਾਣੀ॥
ਅਹਾੜ੍ਹਸਾਉਣਨਭੂਦਤੇਆਸੂਦਾਭੂਸਨਹੈ॥ਤੇਏਸੀਤਰੁਕ
ਰਤਕਮਗਰਪੋਖਤੇਮਾਹੁਫਾਗੁਸਨਹੈ॥ਚੰਦਤੇਸੂਰਜ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਸਥਾਨੀਚੋਦੂਸਾਹਤੇਬਲਭਦ੍ਰਅਸਥਾਨੀਸੂਰਜਏਹਦੋਵੇਂਹੈ॥ਧ
ਰਪੀ॥ਸੋਜੋਹੈਮਾਲਧਨਤੇਸਦੋ॥ਜੰਜਾਲ: ਧੰਧਾਹੈਕਿਰਦਾ॥
ਗਿਆਨਵਿਹੂਣੀਭੁਲੀਨੂੰਕਮਾਣਦੇਮੁਸੈਐਥੇਤੇਆਗੇਕ
ਲ॥ਕਰਨਹਾਰਾ॥੧॥ਮ:੧॥ਵਾਇਨਿ: ਗਾਉਂਦੇਨੇ॥ਸਚੇਲੇ: ਸਾਜਬ
ਸਦਾਲੇ॥ਗਾਰ: ਫਿਰਨਰਾਧੇਅਣਦੇਨੂੰਸਿਰ॥ਨਚੀ॥ਉਡਣ: ਉਡਾ
ਏਉਡਾਈਆ॥ਰਾਵਾ: ਘਟਾ॥ਤੇਸੇਡ੍ਰਲੇਕਹੈ॥ਦੇਖੋਹੋਏਵਾਲੇਉ
ਹੁਣਦੇਹੈ॥ਰਾਮਸੋ॥ਤਾਲ॥ਤਾਰਾਦੇਵਾਸਾਂਗਾਕਈਉਕਹੈਹੈਦੇਨੇ
ਆਪ: ਆਪਣਾਆਪੁਛਕਨਪ੍ਰਤਪਾ॥ਕੰਨ॥ਨਾਸੀ॥ਟਾ॥ਟੋਰਾ
ਜੇਰਾਮਨੂੰਘੀਠਕਹੁਦੂਜੀਕੋਹੈਹੈਇਨਾਗਲਾਂਕਾਰਿਕਿਤਉਨਹੀ

ਹੋਈਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨਾਉ ਕੁਰਿਸਿਰ ਭਉ ਹੋਈ ਦਾ ਹੈ ਸੋਜਾ
ਨੁ: ਪ੍ਰਸੰਚਾ ਅਗਤ ਹੈ ਸੇਵਕ॰ ਹੋਇ ਕੇ ਸੇ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕ
ਰਮਾ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਾ ਚੜ੍ਹਾਉ: ਚਾੜ੍ਹਨਾ ਛੋਡ ਦਾ ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਨਿ ਚਾਉ ਹੈ ਹਰਿ
ਦਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਮਉਧੀ ਭੁਪ ਰਿਹਿ ਇਤਿ ਨਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਸਿਖੀ॰ ਜੋ
ਜਿਨਾ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵੀਚਾਰ ਭੁਪਿਆਨ ਦਰੀ॰ ਤਿਨਾ ਨੂ
ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮਿਸਾਰ ਤੇ ਨਾ ਪੀਠ ਕੂਜੈ ਕਹੋ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਮੇਖ ਹੂ
ਚੀਰੈ ਤਾਂ ਭਉ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਚੀਜਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਚਕ੍ਰ॰ ਪ੍ਰਮਾਰਿ ਦਾ
ਬਾਲ: ਬਲ ਮੇਟਾਇ ਵਰੋਲੇ ਭਉ ਦੇਨੇ ਨਿਤ ਹੀ ਗਲਾਵੁੰ॰ ਤੇ।
ਅਨੁਗ੍ਰਾਹ: ਛਲੇ ਕਣ ਕਾਗਾ ਉਣ ਵਾਲੇ ਪਖੀ: ਇਲਾਂ ਬੋਰਿਨ
ਸਾਹ: ਪਰੂਤ ਲਉਦੀ ਆਹੈ ਸਮ੍ਰੇਚ ਪੜੀ ਭੁਵਾਈ ਆਹਿ ਜੰਤ:
ਗੈਡੇ ਬੀ ਡੋਜੇ ਤਨੂ ਮੂਲ ਮੇਪਰੋ ਚੂਕੇ ਲਦਾਉ ਦੇ ਨਿਦਾਲ ਕੇ ਟਸੂਏ:
ਭਗੂੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਵਚੌਲਿ ਮਲ ਕਣ ਤੇ ਵਾ ਇਕੂ ਦਖਣ ਮੇਂ ਅਨਸੂਆ
ਨਾਮ ਦੇਵੀ ਹੈ ਓਸਦੀ ਜਿਸ ਪਸੁਖੇ ਤੇ ਪੂਰੀ ਹੈ ਵੈਗੜੀ ਉਪਰ ਝਾੜੇ
ਕੇ ਤੇ ਸੂਲੀ ਉਦੀ ਹਿਬਣੀ ਹੈ ਈ ਓਹ ਕੈਗੜ੍ਹੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਵਿਨ ਕੇਲ
ਘਾਇ ਦੇਦੇ ਨੇ ਜਦ ਊਹਾਂ ਜਦੇ ਤੇ ਸਖ ਚਾੜ੍ਹਕੇ ਚਰਣ ਧੂੜਿਲ
ਦੈਤਾਂ ਹਛੇ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਓਹੁ ਸੁਮੇਰਾ ਤੇ ਤੇ ਕਥ ਝਾਦੇ ਅਕਾਸ
ਮੈਂ ਚਾੜ੍ਹਿ ਕੇ ਗਣਤ: ਗਣੀ ਦੈਤਾਂ ਨਾ ਅੰਤ ਹੈ ਬੰਧਨ: ਸੋਹਿਆ
ਦਿਪਦ ਨਾ ਮੇਂ ਬਧੇ ਹੋਏ ਵਾ ਬੰਧਕੇ ਜੋਇ॰ ਹਰੀ ਅਕਿਰਤ: ਕ
ਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਚੈ: ਵਿਉਹਾਰ ਕਰੇ ਹੈ ਹਸ ਪਹਿ॰ ਏਥੇ ਤੇ
ਆਗੇ ਜਾਈ॰ ਮੇਰ ਗਾਵਿ ਕਾ ਮੇਜਾਪ ਲੀਨ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ
ਕੇ ਕੂਦਣ॰ ਤਾਂ ਚਾਉ: ਉਤ ਸਾਹੁ ਹੈ ਭਉ ਨੈ ਹਰੀ ਦਾ ਭ
ਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਦ ਗਤਾ ਨਾਂਗਾਰ॰ ਧੌ: ਲਾਇਮੇ: ਛਈਏ ਤਾਂ ਤਿਸਦਾ॰
ਜਾਂ ਹਿਮੇਤਾ ਦੇਖਾ ਜੇ: ਦੋੜਿ ਕੇ ਖਾਈ ਏ ਤੇ ਆਖਿ: ਆਖੀ ਐ
ਤੋਂ ਗਵਾਈ ਐ ਰਾਸ ਰਜਿ ਜਾਤ ਦੇ ਇਕ ਨੂੰ ਜਰਾ ਕਹਿ ਣਦ ਨਾ
ਦੇ ਆਖਿ: ਕਹਣਾ ਜੇਹੇ ਮੈਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਏਹੁ ਗਵਾਈ ਐ: ਨਾਕ
ਹੀਏ ਪ੍ਰੇਕਹੁ: ਪੁੰਨਾ ਨੂੰ ਤੇ ਆਪ੍ਰਾ ਜਰਵਾਣਾ: ਜਮਰਾਜ ਨੂੰ
ਪਰਹਰੈ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਚਾਹੈ ਤਾਂ ਜਰ: ਜਰਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਓਹ ਤੇ
ਆਪਣਾ ਦੋਸ: ਧਦਲੇ ਰਧੀਆ ਜਾਈ ਐ॰ ਤੇ ਕਾਲੂ ਕੇ ਸੇਟਰੇ
ਗਾ ਕੋਰਹੈਨ: ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਹੈ ਦਾ ਜਾ ਪਾਈ ਐ: ਪਾਈ ਜੇ ਸੇ
ਭੁਰਕੇ ਪਲਟੀ ਏ ਐਸੇ ਅਵਧੀ ਰੂਪੀਆ ਈ ਦੇ ਭਰਿਆਂ ਕੇ
ਕਹੈ ਨਾ॥ ੫॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਮਨਾ: ਮਾਨ ਸਿਫਤਿ॰ ਕਰਦੇ ਨੇ ਸਰ

ਸ੍ਰੀਅਤਿਕਿਰਪਾਬੁਧੇਅਨੁਸਾਰਭੁਗਤਿਸਰੂਪੀਆਬੀਦੇ: ਦਾਸੁਸੇਹੈਅਬੀਚੀ:
ਧੈਦਗੀਦੇਭਗਤੀਦੇਆਦੀਦਾਰਿ॰ਜਾਂਈਦਾਅਸਾਲਾਹੀ॰ਹੋਅਏਕੇ
ਛੋਦਾਅਮਪਾਰਰੂਪਦੇਨੂਰਸਾਨਿਦਸਤੇਅਰਥ: ਕੇਸਰੂਹਿਛੋਦੇਕਨ
ਦਾਮੂਰਤੀਆਦੀਅਮਰਾਰ: ਚਿਦਨਦੀਦਸੁ: ਸੁਰੀਦਤਾਰੂਧਹਕਾਰ:
ਮਾਹਿਕਾਦਵਾਕਰੇਅਛੋਦਾਜੇਤੇਜੋਗੀਹੈਂਸੋਸ੍ਰੀਨਿਰੂਪਿਆਦਾਨਿਤੇਕ
ਰਤਾਦਾਨਾਮਅਲਖਕਹਿਦੇਨੇਅਮੂਰਤਿ॰ਨੂਮਨਦੇਵੇਨਮਾਨਿਸਦਾ
ਨਿਰੰਜਨਹੈਤੇਕਾਇਆਕੁਅਕਾਰ: ਸਰਗੁਣਨੂਮਨਦੇਨੇਅਦਸੂਖ
ਅਮੁਰਤਿ। ਨਿਰਗੁਣਨੂਮਾਨੇਤੇਨੂਅਨਿਰੰਜਨੂ: ਨਿਰੰਜਨਦੇਕਮਨੂਅ
ਵੇਤੇਕਾਇਆਦਾਅਕਾਰ: ਸਰਗੁਣਨੂਮਾਨੇਅਸਤੀਆ: ਸਤਦਾਦੀ
ਆਂਦੇਨਾਕੇ: ਦੂਰਕਰਦੇਨੇਸਦਾਤੇਇਕੁਸਤੁਦਾਦੀ ਦੇਦੇ: ਦੋਇ
ਦੋਇਕੇਅਸਹਸਾਗੁਣ: ਹਜਾਰਗੁਣ॰ਤੇਇਕਕਹਿਦੇਨੇਸਾਡੀਸ
ਭ: ਸੋਲਾਅਪਰਾਧਾਦੇਕਾਰ: ਦੇਕਾਰਾਕਰਿਪਰਾਧਾਹੀਹੂੰਦਾਹੈਅਹੋਦ:
ਪਿਛਲੇਕਰਮਾਦਾਭਲਾਕਾਰੂ॰ਹੈਂਕਿਆਪੁਰਾਣੀਹਾਲਹੋਵੈਗਾ।
ਬਾਲਿ॰ਦੇਨੀਆਂਤੇਪੁਰੀਆਂਦੇਜੀਵਤੇਲੋਆ: ਲੋਕਾਂਦੇਜੀਵਤੇ
ਅਕਾਰਾਰੇਅਦੂਜੇਅਕਾਰਹੈਂਅਜੋ: ਜੋਤੇਰੀਸਾਰ: ਤੇਰੀਸਾ
ਲਕਰੇਓਹੁਦਾਤੇਰੀਸਮਾਲਕਰਿਬਚਦੇਨੇਓਹੁ: ਤੂਸਮਾਲਕਰ
ਦਾਹੈਂਤਿਨਾਦੀਗੁਖ॰ਹੈਸਲਾਹਣਿਦੀਬਾਣੀਕਰਿਤੈਮਨਕਰਿਕੈ
ਸਦੂਨਾਮਦੂਆਦੇਤਿਆਦੇਪਾ: ਪੈਰਾਂਦੀਛਾਰੂਹੋਰਹੇਹੈਂਦਦਤੇਹੈ
ਸਾਖੀ ਤੇਆਪਾਕਾਦਨੂੰਛਾਰਕੀਤਾਹੈਅਸਾਖੀਮਾਧੋਦਾਸਕੀਜੁਧਮਾਈਦੇ
ਪੇਛਾਮਾਰਿਆਥਾ। ੧।ਮ: ੧। ਧੀਰਕਾਸੇਖਚਰਾਮਦੇਅਗਿਸੈਂਦ
ਰਿਆਂਜੇਏਹਕਹਿਦੇਤੇਹੈਂਪ੍ਰਤੁਇਨਾਨੂੰਦੇਸਕਦੀਅਗੁਤਾਂਸਾਨੂੰ
ਦੀਹੈਪ੍ਰਤਖਤਾਂਉਸਦੇਚਿਤਦੀਜਾਂਹਰਕੇਕਹੇਹੈਂਅਮਿਟੀ॰ਜੋਹੈਮੁ
ਸਲਮਾਨਕੀ: ਧਰਤੀਕੈਸੇਜਾਣੀਏਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਸੀਏ
ਕਧਾਰਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਜੇਤਨੇਕਦਮਚਲੀਦੇਨੇਇਕੁਪਾਤਸ਼ਾ
ਹਾਦੇਤੇਇਕਵਜੀਰਦੇਸਿਰਤੇਆਂਵਦਾਹੈਏਤੇਰਾਜੇਵਜੀਰਕਏ
ਹੈਤੇਮਨੁਖਾਦੀਕੁਛੁਗਣਤੀਨਹੀਆਪੇਰੂ: ਵਸਾਕੁਮਿਆਰੁ॰
ਦੇਤੇਓਸਾਜਲਦੀ: ਸਾੜ੍ਹਦੀਆਂਵੀਮੈਂਪੁਕਾਰ: ਸ੍ਰੀਸ੍ਰਾਰਦੇ॰
ਤਰੇਲੀਆਂਵਦੀਹੈਅਮੀਗਿਆਰ: ਪਿੰਗਗੀਕਰਤਾਰ॰ਜੋਦੇ
ਜਕਤੇਧਰਿਸਤਕਿਸਨੇਜਾਣਾਹੈਂਵਾਮਿਟੀਦਾਮੁਸਲਏਹੁਤਰ
ਹੈਇਸਦਾਮਾਨਕੀ: ਮਾਣਕੀਹੈਆਪੇਰੂ: ਦਸਪੁਈਧਰੁਹਮੇਬੁਪਲਮਿ
ਆਰਦੇਆਕਾਲੇਵਿਣ: ਚੇਤਨਜੜ੍ਹਦਾਦੇਛੋਟੇਅਪੁਕਾਰ॰ਗਰਚੇਮੈ

ਰੋਵੈ॰ ਤਿਸ ਨਾ ਕਰਕੈ ਮਧੁਕਾਲੁ ਮੈ ਧਪਨੀ ਤੋ ਆਗਿਆਰ: ਅੰਗਾਰੇ
ਖਾਏ ਕਾਰਨੁ॰ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਜੋ ਸਾਹੁ ਕਰਤਾਰ॰ ਏਸ ਕਉ ਤੇਧ ਏਹਿ ਸ
ਤਉ ਜੋ ਕੋਈ ਸੇ ਦੇਖੈ ਵਾਰੈ ਤਾ ਥਾਪੈ: ਪਾਇਉ॰ ਪਿਛਾ ਪਾਇਆ॰ ਅਥਵਾ
ਆਪੁ॰ ਵਾਆ ਆਪੁ ਗਉਨੁ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਦਾਵੇ ਦਾ ਦੂਆ ਰੇ ਆਖਿ ਕਰ
ਪਰਗਟ ਸੁਣਾਇਆ ਜਿਨੀ॰ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰਾਂ
ਮਿਲਿਕੇ ਸਚੋ॰ ਨਾਮ ਦਾਨੁ॰ ਏਹੁ ਸੇਵ ਕਾਰ ਹੀ ॥੬॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਪ
ਹੁਕਾ ਕੇ ਸੋ ਪੂਛ ਹਿਗਤਾ ਕੇ ਸੇ ਛੂਟੈ ਤੁਕ ਹੇ ਹੈ ਹਉਮੈ ਤਾ ਸਾਰੇ ਜੀਵ
ਸੇਕ ਹੇ ਹੈਂ ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ: ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਮੈ ਸੇ ਸਾਰ
ਹੀ ਕਰਤਾ ਆਰ ਖਾ ਗਾਇਆ: ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਾ ਕੁਆਰ॰ ਮਹਿ
ਹੈ ਵੀਚਾਰੁ॰ ਦਾਨੁ ਮੈ ਨਦਾ ਹੈ ਭਰੀ ਐਂ॰ ਪਾਪਾ ਕਰਿ ਧੋਵੈ॰ ਗੀਗਾ
ਦਿ ਪਾਪੁ ਸਿਉ ਤ ਕਰਕੇ ਜਾਤਿ॰ ਤੇ ਜਿਨਸੀ॰ ਮਨੁਖਾ ਦੇ ਵਕਣ ਕਾ
ਦਿਆ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ: ਕੈਵਲ ਮੁਕਤਿ ਜਾਣਾ: ਜਾਣ ਹਿ ਦਾ ਛਾਇਆ:
ਅਦਿ ਆਹੇ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੈ ਦਾ ਛੇਦਾ ਹਉਮੈ ਨੂੰ
ਕਰਿ ਕੇ ਸੋਤਾ ਦਾਉ ਪਾਉ ਤਾ ਕਾਰਿਆ ਹੈ ਹਉਮੈ॰ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਦਾ ਹ
ਉਮੈ ਨੂੰ ਬੁਝੈ: ਨਾਸ ਹੋਵੈ ਦਾ ਜਾਣੈ ਤਾ ਦਰੁ: ਸਤ ਸੰਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦ
ਅੰਦਰੁ ਹੀਣ ਵਿਹੂਣ॰ ਹੋਰ ਬਾਣਾ ਨਾ ਹੁਕਮੀ॰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਗਿਆ ਲੇਖੁ॰
ਜੋ ਕਹੈ ਤਿ ਸਨੁ ਜਾਣੀ ਐਕੀ ਕੈ ਤੁਕ ਹੇ ਹੈਂ ਵੇਖਹਿ॰ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਜੇਤੇ ਬ
ਹੈ ਦੇ ਨੇ ਤੇਹਾ ਵੇਖ: ਜਾਣਾ ਖਿਦੇ ਲੇਖਾ ਨੂੰ ਦਾ ਲੇਖੁ॰ ਏਹੁ ਦੇਖਹਿ॰
ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖ॰ ਸਤਨੂੰ ॥੧॥ ਮ: ੨॥ ਪਾਠ ਕਾ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੇ
ਪਾਸੋ ਕਿ ਸੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀ ਤਾ ਜੀ ਏਹੁ ਆਪਣੇ ਦਾ ਹਉਮੈ ਕੌਣ ਬਹੁ ਉਪਜੇ ਤਾ ਰੂ
ਤੁ ਸੈਤਮਿ: ਸਾਧਨ ਕਰਿ ਏਹ ਜਾਣੀ ਉਤੁ ਕਹੈ ਹੈ ਆਪਣੇ ਦਾ ਜੋ ਹਉਮੈ
ਕਰਿ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਏਹਾ ਹਉਮੈ ਦੀ ਜਾਤਿ: ਉਤਪਤੀ ਹੈ ਬੰਧਨ:
ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਜੀਵਾ ਛੇਦ ਏਹੋ ਹਉਮੈ ਹੁਕਮ ਵਿਚਿ ਹੈ
ਕਿਰਤਿ: ਕਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਾ ਦੀ ਰਧ: ਦਾਰੂ ਭਾਇ ਇਸ ਮਾਹਿ:
ਇਸ ਮਾਹਿ ਹੈ ਆਇ ਇਸ ਦਾ ਹੈ ਗੁਰ॰ ਮੇਲੇ ਤੇ ਏਹ ਜੀਵ ਗੁਰ ਕਾ ਜਨ:
ਹੈ ਕਾਈ ਜਨ ਦਾ ਦੁਖ॰ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਕਾ ਥਾਪੈ: ਸੇਤੋਖੀਈ: ਸੰਤੋਖੀ
ਆ ਨੇ ਸਚੋ ਸਚੁ: ਸਚ ਹੀ ਸਚੁ ਦਮ ਨਾਨਕ ਕਰਾ ਮੰਦੈ॰ ਕਰਮ ਮੰ
ਦਾ ਰਸਤੇ ਪੈਰੁ॰ ਸੁਧੀ ਰੂਪੀ ਦਾ ਧਰਮ ਤ ਰਖਿਓ: ਰਖਿਆ ਸੁ
ਕ੍ਰਿਤੁ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇਸ ਨੁ ਕਾਰਿ ਕੀਆ ਦੁਨੀਆ॰ ਦੇ ਬੰਧਨਾ: ਬੰਧਨ
ਮੋਹ ਦਾ ਖਾਇਆ: ਛਕਿ ਦੇਨੇ ਅਗਲਾ: ਚਿਰਿ ਕਾਲ ਦਾ ਦੇਵਹਿ॰
ਤੇ ਹੋਰੁ ਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹਾ ਦਾ ਵਡਿਆਈ॰ ਕਰਕੇ ਹੀ ਵਡਾ: ਪਰਮਾਤਮਾ
ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੭॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਪਾਠ ਕਾ ਸੋ ਸਾਹੁ ਸਾਰੇ ਦੀ ਆਪੁ ਪਾਲਣ ਹਾਰ
ਰਿਹਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਪੁਰਖਾ: ਮਨੁਖਾ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਗਹਿ ਦੇ ਹੈਂ ਸ

ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਠਰ: ਕਨਾਰਿਆ ਆਮੇਘਾ। ਧਰਤੀਆਂ ਖੇਤਾਹਾਂ:
ਖੇਤੀਆਂ ਮੈਂ। ਦੀਪਾ॰ ਤੇ ਅਦਰਕੇ ਤੇਰਾ ਹ: ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂ ਦਾ ਸਮੁਦ੍ਰਾਂ। ਸੇਤ ਜ
ਹਾਂ: ਸੇਤ ਜ ਜੋ ਹੈਂ ਗਛੇ ਦਾ ਸਰਾ: ਤਲਾ ਵੰਤੇ ਮੇਰਾਂ: ਪ੍ਰਬਤਾਂ ਮੈਂ ਜੇਤਾਹ:
ਜੇਤ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਤੂੰ ਹੈ ਜੋ ਮਿਤ ਜਾਣੈ ਹੈ। ਜੇਤ: ਜੀਵਾਂ ਨਾਹ: ਨਾਨੂ ਕਰ
ਣ: ਕਰਤਤ ਨ੍ਹਾਂ ਕਿ: ਬਹੁ ਤੋਂ ਤਾਹ: ਤਿਸੇ ਹੀ ਜਗ॰ ਸਾਰਾ ਜੋ ਹਾਂ:
ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਸੁਮਸ ਤਿ ਤਿਸ: ਤਿਸ ਦੀ ਕਾਲਿਆ ਨਮੈ
ਗਏ ਹਾਂ ਵਾ ਤਿਸੇ ਨੂੰ ਅਮ ਸੀਰ ਘਾਤ ਕਰਨੇ ਹਾਂ। ਤਿਸ ਦਾ ਦੀਵਾਨ:
ਦੀਵਾਨ ਸਤ ਸੈ ਗਊ ਪੀ ਵਾ ਆਸਾਰਾ ਹੈ। ਨਕਿਆ: ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ।
ਤਰਾ: ਜੁਗੇ ਉ ਹੈ। ੧। ਮ: ੧। ਲਖ॰ ਕਰਾ ਨੇਵਾ ਸੀਆ ਭਿਰਿਆਈਆਂ॰
ਉਹੁ ਦੋ ਲਹਿੰਦੇ ਤੇ ਤੁਰਕਾ ਦੀ ਨਾਸ ਹੈ ਵ ਲਖ: ਲਾਖ ਜੋ ਭੀਰਿਆਈ
ਆਕੀਆ ਹੈ। ਪੁੰਨ॰ ਨੂੰ ਕਰੇ ਜੋ ਪੁੰਨ ਹੈ ਪਰਵਾਣੁ: ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੈ।
ਤੀਰਥ॰ ਦੇ ਕਰੇ ਤੇ ਸਹਜ: ਸਹਜ ਜੋ ਪੀ ਕਰੇ। ਅਬਿਬਾਣ: ਉਜਾੜਾ ਮੈਂ
ਸੁਰਤਣੁ: ਸੂਰਮਾ ਤੇ ਤਾਂ ਸੰਗਰਾਮ॰ ਮੈਂ ਕਰੇ ਕੈਸੇ ਸੁਰਤੀ: ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ
ਤੇ ਲਖ ਗਿਆਨ: ਅਰਥ ਕਰੇ ਤੇ ਧਾਰੇ। ਪੂਰਾ ਣੁ: ਸੂਦੇ ਕੀਆ ਰਾਕੀ
ਆ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ। ਨਾਨਕ॰ ਮਨ ਦੀਆ ਮਤੀ ਕਰਿ ਸਭ ਪੂਰਬ ਕੇ ਤਿ ਹੈਂ
ਕਰਮ: ਲੇਖ ਹੀ ਵ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਹੀ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ। ਵਾ
ਧੀ: ਤੂੰ॰ ਹੈ। ਸਚੋ ਸਚੁ: ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਦੇ ਹਿ। ਗੁਰਾ ਦੂਆਰੇ। ਕਥਾ
ਇਆ: ਜਪ ਨਾ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਜਿਨ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਦਸਾਇਆ॰ ਸਤਿਗੁ
ਰ ਮਿਲਿ ਸੈ ਤਾਂ ਸਚੁ ਪਾਇਆ। ਆਸਚੁ॰ ਨਾਮ ਨ ਮੁਖੀ: ਮੁਖਾ ਨੇ ਦਾ
ਮੁਖ ਨੂੰ ਕਰਕੇ। ਕਾਹੇ ਆਇਆ: ਇਹ ਅਰਥ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ। ੧। ਸ: ਮ:
੧। ਪੀਠ ਕਾ ਪਾੜੂ ਨੂੰ ਦੀ ਕਹੁ ਤਾਂ ਕਹੇ ਹੈ। ਪਾੜ੍ਹ ਪਾੜ੍ਹ॰ ਕੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀਆ
ਐਸੇ ਸਾਰਾ ਅਰ ਸੁਕਰ ਭਰਾ ਸਾਥ: ਪਲੇ ਦਾ ਖੇ ਤੂੰ ਕੋ। ਐ ਪੁਸਤ
ਕਾ ਖਾਤ: ਦੁਨੀਆ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੇ ਪੜ੍ਹੇ। ਬਰਸ ਰ: ਵਰੇ ਵਰੇ। ਆਸ: ਮ
ਹੀਨੇ ਹੈਂ। ਆਰਜਾ: ਉਮਰ ਹੈ ਤੇ। ਸਾਸ: ਸ੍ਵਾਸਾ। ਇਕ ਗਲ: ਨਾਮ
ਦਾ ਇਕੁ ਨਿਬੁਣਾ ਸਾਖ: ਸ੍ਵਖਣਾ ਹੈ। ਵ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਕੇ ਇਕ ਤਾਂ ਗ
ਡੀ ਲਦੀਆਹਿ: ਲਾਦਦੇ ਨੇ ਦਾ ਹਿ ਸਦਾ ਸੁਤੇ। ਐਸੇ ਸਭ ਕਾ ਕਰੇ
ਅਰਥ ਸਾਥ: ਪਲੇ ਦੇ ਅਨਿ ਦੇ ਭੂਣ ਦਾ। ਪਾਈ ਐ॰ ਕਣਕ
ਤੁੜੀ ਤਿ ਕੇ ਲੇਆਣਦਾ। ਖਾਤ: ਦੁਨੇ ਅਨੁਦੇ। ਬਰਸ ਰ: ਦਰਿਆ
ਦੇ ਵਰੇ ਹੀ ਮਹੁ ਸੀ ਲੇ ਕਦਾ ਸਮਤ ਗਿਣੁ ਦੇਨੇ ਬਾਹ ਮਣਾ। ਮਾਸ:
ਮਹੀਨਾ ਜਾ ਸੈ। ਆਰਜਾ: ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕਾ। ਸਾਸ: ਸਾਸ ਸਭ
ਕਾਮੈ ਦਿਉ ਹਾਰਾਨੂੰ ਲੇ ਖੈ॰ ਤਾਂ ਇਕ ਗਲੁ: ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਐ ਦੇ
ਤਨਿਸ ਆਇਸ ਤੋ ਸਭ ਣਾ ਸ੍ਰਪ: ਸ੍ਰਪ ਦਾ ਸ੍ਰਪ ਣਾ ਪੇ ਦਾ ਸ੍ਰਪ ਮਪਰੀਆ ਹੈ

੧।ਮ:੧।ਪੜ੍ਹਿਆ: ਅਧਿਆਸ ਕੀਤਾ ਕੜ੍ਹਿਆ: ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਲਦ੍ਹਿ
ਆ: ਥਕ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹਮੂਉ ਹੰਗਣੇ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਹੀ ਛੁਟੇਦਾ ਦੇ: ਹੇ ਜੀਆ
ਸਹੁ: ਸਹਾਰਾ ਕੀਆ ਪਿਛਲਾ ਸਾਦ: ਹਠ ਦੇ ਭਜਨ ਦਾ ਸਾਦ ਦੁਉ ਸਹੇਕ
ਰੂਮੈਂ ਛੇਦਾ ਦੂਜਾ ਭੁਲਾਇ ਗਇਆ ਡੀਘਹੁ ਕਹਹਰੈ: ਕਰ ਲਾਂਦਾ ਰਹੇਂਦਾ
ਹੈ ਦੁਖੀ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਮੋਨਿ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀ ਦਿਵਾਨੁ: ਖਰਾ ਬੁਰੇ ਹੋਇਆ
ਜੋ ਹੀ ਮਾਂਗੇ ਪਾਣੀ ਤੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਆਨੁ ਤਾਂ ਕੂੰ ਪਹੋਤਾ ਹੈ ਸੂਤਾ ਸਾਰਾ
ਗਣੂ ਪਰਾ ਉਪੇਤਾਨੁ: ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਨਗਾ ਰਹਿਣਾ ਦੁ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਮਰਕਾਸਦ
ਲੁਤਾ ਨਣਾ ਕਪਾ ਭੀਆਸ ਣ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਜੋ ਕਰਮ ਸੋ ਕਮਾਣੁ:
ਕਮਾਂਵਦਾ ਹੈ ਐਥੇ ਦਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ਈ ਐਥੇ ਲੈਣਾ ਹੈ ਅਲਾਲੁ:
ਮੈਲੁ ਵਾਇਜ ਰੀਧਿ ਜਰੀ ਛੁਈ: ਸੁਆਹ ਹਾ ਅਪਿ ਜੀਵਨ ਐਸ
ਕਰਮਾ ਕਾਰਿ ਕਿਛੁ: ਕਛ ਕੀ ਕਰਿ ਕੇ ਪਾਈ ਦਾ ਵੇ ਬਾਣੀ: ਉਜ
ਕੂਮੈਂ ਮੜ੍ਹੀ: ਪਕੀਆਂ ਸਮਾਧਾਂ ਮੈਂ ਮਸਾਣੀ: ਜਹਾਂ ਮੁਰਦੇ ਸੜੇਂ ਜਾ
ਹੈ ਹੁਣ ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣੀ: ਤਾ ਦੇ ਗਿਆ ਛੇਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ
ਉਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਨਿਵ ਸਾਈ ਤੇ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਏਗਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਪਰਹੁ
ਰਿਨੁ ਸੁਖਾਏ ਅੰਦੇ ਸੇ: ਸੋਝਿਆ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ: ਰਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਸਾਧਿ ਕਰ ਕੇ ।੨। ਪੌ: ਭਗਤਿ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਨਾਦਰਿ
ਦਿਖੋਂ ਸ਼ਾਹਰੇ: ਰਹਿਤਾ ਦਾਰਿ ਮੈਂ ਲਾ ਹਨੀ: ਲਾਹਿ ਦੇ ਤੇ ਕੋ ਨਾਮ ਸਦਾ
ਮੂਲ: ਉਤਪਤੀ ਦਾ ਹਰੀ ਗਹਣਾਇ ਦੇ ਹੈ ਦੋਹਿ ਆਤਮ ਨੂੰ ਰਾਕਸੀ
ਕਰੇ ਹੈ ਹਉ: ਮੈਂ ਤਾਂ ਢਾਢੀ: ਮੰਗਤਾ ਹਾਂ ਕ: ਕਿਆ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹਾਂ ਤੂ
ਹੇਰੁ ਜੀਵਾ ਦੇ ਹੈ ਨੂੰ ਆਤਮ: ਢਾਢੀ ਹੋ ਕੇ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮੰਗਾ ਤੁਝੈ: ਤੂਦ
ਨਾਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸੇਖਬ ਦੁਹੁ ਸੁਪਾ ਜੋ ਚਲੇ ਆਏ ।੯। ਸ: ਮ: ੧। ਪੀਠ ਕਾ ਸੋ
ਰੁਤਾਂ ਮੇਜਾ ਹੈ ਇਜਮੈਂ ਕੂੜ: ਝੂਠਾ ਹੈ ਨਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੋ ਜੇ ਸਭ ਕਾ
ਅਰਥ ਕਰੇ ਪਰਜਾ ਰਜਤਾ ਇਕਰਾ ਜੂਦੀ ਆ ਮੰਡਪ ਜੋ ਲੋਚੇ ਕੂੜ ਸ
ਤਾਰ ਵਾਲਾ ਮਕਾਨ ਹੈ ਦੇ ਇਕ ਛਤ ਕਾ ਦੇ ਦੋਇ ਆ ਮਾੜੀ ਚੋ ਉਹਿ ਤਿਸ
ਹਾਉ: ਵਾਲੇ ਨਰੁ ਨਾਰੀ ਹਾਰੁ: ਵਾਲੇ ਛੇਦਾ ਆਪਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਸੀ
ਆ: ਘੜਾ ਕਹਿਣਾ ਤੇ ਖੀਚੀ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਹੈ ਖਾਰੁ: ਸੁਆਹ ਦਾ ਧ
ਰੁਪ ਰੂਕੇ ਖੀਓ ਹੋਇ: ਮਰੁ ਗਏ ਹੈਂ ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ: ਕੂੜਿ ਆਂ ਹਾਰੁ ਕਾੜਿਆ ਦਿਖ
ਆਂ ਦਿਖੋ ਹਾਰੁ: ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਿਮਰ: ਗੁੜੂ ਆਦਿ ਤੇ ਮਾਖਿਉ: ਸਹਿ
ਤ ਹੈ ਵ ਕੂੜਿ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਠਾ ਤੇ ਲੀਆ ਤੇ ਜੀਵਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕੂੜ ਸ
ਹਿਤ ਦਤੁ ਮਿਠਾ ਪੂਰੁ: ਪੂਰਾ ਦੇ ਪੂਰਾ ਥਾਇ ਹੋਰ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਕੂੜ
ਹੀ ਹੈ ।੧। ਮ:੧। ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕਹੇ ਜੀਵ ਸਚਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਹੋਵੇ
ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਪਰੁ: ਤਾਂ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋ ਜੇ ਸਭ ਕਾ ਅਰਥ ਕਰਣਾ
ਸਚਾ ਲਾਗਾ ਮਲ: ਮੈਲਾ ਛੇਦਾ ਤਨ: ਮਨ ਧੋ ਇਹ ਫਕਰੇ ਸੁਚਾ

ਕਾਲ੍ਹਾਰਹਸੀਐ:ਪੂਛੇਹੋਵੈਦੁਆਰ।ਰਖਾਨਾਜੁਗਤਿ:ਜੁੜਕਰੀ
ਹਰਿਦੇਖੈਕਾਹਇਆ॰ਰੂਪੀਨਾਸਾਧਿਕੈ:ਸਾਧਨਾਦੁਆਰੇਦਾਰਿ
ਕੇਕਰਤ•ਏਨਾਮਰੂਪੀਂਈਉ:ਬੀਜੁਸਿਖ:ਸਿਖਿਆਗੁਰੋਂ
ਪਾਂਜੇਮਜੂਲੀਆਰੀ:ਸਭਜੀਆਪਰਦਾਆਪਨੇਜੀਆਦੇਉਦਰ
ਨੇਕੀਪੁੰਨਪੁਰਬਾਪਰਤੇਦਾਨ॰ਹੋਜਦਾਆਤਮਤੀਗਧਿ:
ਰਿਦੇਮੈਂਧੂਪਮਤੀਰਥਮੈਂਕਰੇਨੈਵਾਸ॰ਕਿਸਤਕਾਂਛੇਦਾਂਹਿ
ਸਕਰੈ:ਕਰਕੈਧਾਰਿਰਹੈਸਭਨਾ•ਦੁਖਾਦਾਦਸਵਿਦਾਗਧੇ
ਸਿ:ਉਤਾਰਿਦੇਗਾਛੇਦਾਹੋਇ॰ਤਿਨਾਂਦੀਆਂਤਲੀਆਦੀਆ
ਕੁਸਾਹਿਬ:ਮੇਰਾਦਾਨਹੋਜੋਮਿਲੈਤਮਸਤਕਲਾਈਐਤਾਂਅਮ
ਲਖੁਜਾਤੇਵੇਹੇ:ਤਿਹਾਜੇਵੇਹੀ:ਜੇਹੀਚੰਗੀਵਮੰਦੀਆਖੀਐ
ਆ॰ਲੋਕਪੁਜਤਿਨਾ॰ਸੀਤਾਂਦੀਆਤਿਸੰਗਤੀ:ਹੋਛੀਆਤਿਕਾਰਿਜੇ
ਫਲਮੈਂਜੀਇਤੇਂਵਾਮਾਤਿਸੰਗਤੀਜੈਹੋਇਸਨੂੰਸੇਵ॰ਨੂੰਦਾਕਰਕੈ
੧੦ ਸ: ਮ: ੧ ਪੀਠਕਾਰੈਈਕਹੈਅਗੇਲੋਕੁਜੋਗਪਿਆਨੁਪੂਜਾਦੇ
ਕਰਮਕਰਦੇਸੋਭੇਖਵਾਸਤੇਅਬਨਾਕਰੀਏਜੋਕਰੇਹੈਸਾਚਿਕ
ਲ:ਸਾਚਿਦਾਕਾਲਸਾਸਤਿਗੁਰਾਦੇਪਿਛੇਅਧਤਾਂਕੁਝੁਦਸ
ਮਾਹ ਸਾਚਿਨਾਮਦਾਕਾਲਹੈਅਵਤਿਪੁਰਸਾਂਤਾਂਹੇਤੁਕੁੜੀਮੈ
ਵਗਤਿਆਕਲਦੇਕਾਲਖ:ਪਾਯਾਕਰਕੈਜੀਵਭਏਹੈਂਵੇਤਾਲ:
ਭੂਤਨੇਚੇਹਲਾਈਉ:ਕਰਮਸਾਧਤੁਰੂਪੀਯਾਤਿ॰ਸਾਨਾ ।
ਦਾਲ:ਕਰਮਸੰਜੋਗੀਪਾਗੁਨਹੀਹੋਤੇਇਸੁਕਾਰਿਦਲੀਆਕਜਾਹੇ
ਇਕ:ਸਾਧਤਦਾਣਾਕਰਮੁਸੰਜੋਗੀਪਾਗੁਆਰੁਤੀਹੁਰਤਿ:ਰੁਤੀ
ਵਿਚੋਂਰੁਤਉਸਕਰਮਹੀਸਤਿਗੁਰਾਂਦਾਹੋਇਤੂੰਫਲੋਨਾਨਕ॰
ਨਹੀਤਾਂਜੈਸੇਪਾਹੇ:ਲਾਗੁਤੇਰੁਕੇਰੰ॰ਧਬੂਨਾਜੇਇ:ਕਨ੍ਹੇ
ਇਕੀਵਸੋਇਹਰੀਦਾਸੇਕਹੋਰਗਕੈਸੇਹੋਇਸੋਕਹੇਹੈਂਗਣਦ
ਚ॰ਗਹਿਣਾਇਹਾਸਰਮ:ਵੈਰਾਗਰੂਪੀਆਤਰ:ਮਾਨਨਾਕੁਰਾ
ਜੀ॰ਰੂਪੀਮਜੀਠਨਾਲਾਕੂੜੇਸੋਇਨਕੋਇ:ਕਾਰ੍ਹੇਦੀਕਣਿ
ਸੋਇਕੀਨੋਇਕਏਕੀਵਕੁਰੇਕਰਕੇਸੇਹਿਦਨੋਹੀਰਵੀਕੀਆ
੧੧ ਮ: ੧ ਅਧਕਲਜੁਗਕੀਧਾਤਕਹੇਹੈਂਗਛੋਟਾਲਯਰਾਜਾ
ਨੇਦੂਜਾਪਾਪਮਾਹਤ:ਪਟਵਾਰੀਹੈਅਧੇਰਲਬੀਰਾਜੇਹੋਤੇਪ
ਪਟਿਵਾਰੀਹੈਇਹੋਦੂਜਾਐਸੇਸਭਕਰੇਅਰਥਾਸਿਕਦਾਰ:ਨ
ਵੇਦਾਰਾਨੇਧ:ਵਜੀਰਵਚੋਪਦਾਰ॰ਹੈਤਿਸਨਵਨਾਈਚਾਰ॰
ਅਸਕੇਪਰਮਨਸੁਕਰੀਏਅਸੇਨੂੰਕੇਵਕਰੀਏਇਤਾਂਹਿਰਾਛੋਟਾ

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਅੰਧੀ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਰਯਤ ਭਾਹਿ : ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ
ਕਰਿ ਭਰੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਤੇ ਮੁਰਦਾਰੁ : ਹਰਾਮ ਵਢੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਹੈਂ ਗਿਆ
ਨੀ : ਰਾਸਧਾਰੀਏ ਵਾਗੀਆਂ ਨੀ ॰ ਸੋ ਕ੍ਰਾਹ ਦੇਨੇ ਜੋ ਨਚਾਰੇ ਤੇ ਰੂਪ :
ਰੂਪ ਧਾਰਦਾ ਸਾਰਾਂ ਦੇ ਸਾਦਾ : ਕਾਨ ਗੋਪੀਆਂ ਦੇ ਵਾਜਿਆਂ ਤੇ ਟੱਕਾ
ਨਾਲ ਜੋਧਾ : ਜੁਧ ਦਾਵ ਮੂਰਖਿਆ ਕਾ ਕਰੇ ਪੰਡਿਤ ਤੰ ॰ ਕ੍ਰਾਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋਆ
ਪਈ ਬਾਤ ਨੂੰ ਅਹਿਕਮਤਿ : ਜੁਗਤੀ ਕਰ ਕੈ ਸਿਧ ਕਰੈ ਤੇ ਅਗਲੇ
ਦੀ ਬਾਤ ਮੈਂ ਹੁਜਤਿ ॰ ਕਰ ਕੇ ਖੰਡ ਦੇਵਹਿ ਸੰਜੈ : ਧਨ ਤੇ ਅੰਨ ਦੇ
ਸਗ੍ਰਹਿ ਮੈ ਵਾ ਜੋਨੀ ਆ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇ ਈ ਹੋਵੈਂ ਧਰਮ ॰ ਨੂੰ ਕਰਹਿ ਤੇ
ਕਾਮਨਾ ਕਰਿ ਵਾ ਹੰਕਾਰੁ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਆ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ : ਮੁਕਤੀ ਦਾ
ਅਨੇ ਤੇ ਗਵਾਵਹਿ ਸਕੂ ਮੰਗਹਿ ਮੋਖ : ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ : ਘਰਿ
ਵਿਚਿ ਹੀ ਕਾਤੁਰ ਤਰੀਆ ਜਤੀ : ਸਿਨਿਆਸੀ ਜੁਗਤਿ : ਹਰਿ ਮੈ
ਜੁੜਨ ਦੀ ਰੀਤੀ ਧਾਰਿ ॰ ਤੇ ਜਾਵੈ ਬਾਰ : ਘਰੁ ਮੈ ਵਾ ਆਪਣ
ਤੇ ਸਾਈ ਹੋਏ ਪਰਾਏ ਬਾਰੁ : ਦਰ ਸੇ ਧਰਮ ਦੇਕੇ ਵਾ ਜੋਰੇ ਸਦਾ ਲੇਖਾਏ
ਕੋ ਆਪੇ : ਆਪਹੁ ਆਪੁ ਤਾਂ ਪਾਤਿ ॰ ਰੂਪੀ ਪਰਵਾਣਾ : ਦਾ
ਜੇਨਾ ਸਾਧ ਨਾ ਕਰਿ ਸੈ ਤਰੀਪਤਿ ਰਹੀ ਹੈ ਓਹੁ ਸਾਧ ਨਾ ਆਪਣੇ
ਮੈਂ ਦੇਖੀਏ ਏਹੁ ਵਟਾ ਤੋਲਿਆ : ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਪੈ । ਜਾਣੀਐ
੨ ਮ: ੧। ਵਦੀ : ਜੋ ਹਰਿ ਨੇ ਠਟੀ ਹੈ ਸੁ ਵਜਾਗਿ : ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਂਦੀ ਹੈ
ਵਾ ਜੋ ਠਟੀ : ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਰਣੀ ਜੀਵ ਨੇ ਸੁ ਵਜਾਗਿ : ਅਗੇ ਪ੍ਰਗ
ਟ ਹੋਵੈਗੀ ਵਾ ਵਦੀ : ਧੁਰਿ ਆਖੀ ਤੇ ਸੁ ਵਜਾਗਿ : ਚਲਿਆ ਈ
ਨੂੰ ਛਾਲਾਂ ॰ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰੇ ਏਹਾ ਹੋਏ : ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋਂ ਜਾ
ਤਿਂ॰ ਵਡੀ ਤੇ ਜੋਰੁ : ਚਲਾ ਜੀ ਉਨਦੇ : ਜੀਵ ਚਿਤੁ ਉਦਿਨਵੀ
ਨਹੀ ਜੀਉ ॰ ਆਪੇ ਨੂੰ ਏਹੁ ਸੁਖ ਦੇਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਦੇ ਓਹੋ ਸੁਖ ਦੇ
ਦਾ ਹੈ ਆਦਰ ਤੇ ਅਨਾਦਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਦਾ ਕੁਛ ਨਹੀ ਵਟੀਦਾ
ਲੇਖੈ ॰ ਹਰਿ ਵੇਖੈ । ਐਸੀ ਕੋਇ : ਕੋਈ ਥੋੜਾ ਸੇ ਈ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰੁ
ਕੋਇ : ਕਿਆ ਹੈ । ਤ੍ਰ। ਪੌ : ਕਰਮ : ਲੇਖੁ ਜਾ ਤਿਨੀ ॰ ਹੇ ਖਸਮ ਤੇ
ਨੂੰ ਵੇਕੀ : ਤਿਨਾ ਤੁੰ ਨਹੀ ਮਿਲੇ ਹੋ ॰ ਆਪਣੇ ਦਾ ਦਿਖੇ ਤੇ ਇਕਨਾ
ਪਏ : ਆਪਹੁ ਦੇਵ ਲੋਕਾਂ ਖੁਆਇਆ : ਭੁਲਾਏ ਕੂੜੇ ਹੈਂ ਗੁ
ਦਾ ਜਿਥੈ ਤੁਧ ਆਪ ਬੁਝਾਇਆ ਤਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਤੇ
ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਸਹਜੇ ਹੀ : ਨਿਸਕਰਿ ਸਾਚੇ ਮੈ ਓਹੁ ਵਾਸਿਧ
ਕਰੋਂ ਜਾਣਿਆ ॰ ਤਿਥੈ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਨੇ ਤਾਂ ਓਹ ਨਰੁ ਸਹਿਜੇ

ਹੀਆਂ ਹੈਂ॥੧੧॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਦੁਖੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੁ ਪਰਤਖ ਦਾ ਏਹੁ ਦਾਰੂ ਹੈ॥ ਸੁਖੁ॰ ਜੋ ਹੈ
ਵਿਸਿਆਂ ਦਾ ਏਹੁ ਰੋਗ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਵਿਸਿਆਂ ਦਾ ਤਿਸ ਤੇ ਰੋਗੀ ਹੋਵਹੀ
ਤਾਮਿ: ਓਹ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ਏਹੁ ਦਾਰੂ ਹੈ ਤੇ ਦੁ
ਖ ਜੋ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੇ ਕਾਟਣੇ ਕਾ ਏਹੁ ਰੋਗ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ: ਜਿਥੇ ਸੁ
ਖ ਰੂਪ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਥੇ ਆਮਿ: ਰੋਗ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਨ ਹੋਈ ਵਾ ਜਾ ਸੁ
ਖੁ ਹੈ ਤਾਮਿ: ਤਹਾ ਨ ਹੋਈ ਦੁਖ॥ ਕਰਣ: ਕਰਤਾ ਦਾ ਮੈ ਨਾਹੀ॰ ਕੁੱਛ ਭੀ
ਕਰਦਾ ਤੇ॥ ਕਰੀ: ਕੁਛ ਕਰ ਭੀ ਤੇ ਨ ਹੋਈ: ਹੁਣ ਦਾ॥ ਹਾਰੀ: ਹਾਰ ਹਾ ਕੁਦ
ਰਤਿ॰ ਤੂ ਆਰੇ ਜੀ ਜਾਤੂ ਕਰਕੇ ਵਿਚ ਅਲਖਿਆ॰ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ॥੧॥ ਰਹਾਉ
ਜਾਤਿ: ਉਤਪਤੀ ਮਾਹਿ ਤਾ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਹਰੀ ਹੈ ਤੇ ਜੋਤਿ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮ
ਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੂੰ॥ ਅਕਲ ਕਲਾ: ਆਪ ਅਕੁਲ ਹੈ ਤੇ ਸਕਤੀ ਕਰਿ ਸ
ਭਮੈਂ ਵਿਚ ਹੈ ਦਾ॥ ਕਲਾ: ਕਲਪਣਾ ਤੇ ਅਕਲ ਹੈ ਪਾ ਰਹਤ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਮੈ
ਸੁਆਲਿਉ: ਸੁਆਰੀ ਹੋਈ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ ਜੋ॰ ਸੀ ਸਾਰੁ ਤੇ॥ ਬਾਤਾ॰
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੀਆਂ ਤੇ॥ ਕਰਣਾ॰ ਹੈ॥੨॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਅਥ ਸਭ ਕਾ ਧਰਮ ਕ
ਹੇ ਹੈਂ॥ ਜੋਗ: ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਸਬਦੰ: ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ ਗਿਆਨੁ ਤੇ ਗਿਆ
ਨ ਹੀ ਹੈ ਸਬਦੰ: ਉਪਦੇਸ ਕੀ॥ ਬੇਦੰ॰ ਹੀ ਸਬਦੰ: ਧਰਮ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮ ਣ
ਹ: ਣਾ ਦਾ ਤੇ ਬੇਦ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦਾ॥ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਸਬਦੰ:
ਧਰਮ ਕੀ ਸੂਰ: ਸੂਰਮਾਪਨ ਤਾ ਤੇ ਸਬਦੰ। ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਸੂਰਮਾਪਣਾ
ਹੀ ਹੈ॥ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਹ: ਇਸ ਮੈਂ ਦੋ ਸ ਸੂਦ੍ਰ ਦੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਇਸ
ਤਰਾਂ ਕਿਆ ਦੋ ਸੇਕਾਂ ਸਬਦੰ: ਧਰਮ ਕੀ ਪਰਾ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ੍ਰਿਤਹ: ਕਰ
ਤੇ ਵਿਕਰਹਿ ਕਰਣੀ: ਖਰੀਦਣਾ ਤੇ ਵੇਚਣਾ ਹੈ ਤੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਕਰਾ
ਤੇ ਵਿਕਰਹਿ ਹੈ॥ ਸੂਦ੍ਰੰ ਦਾ ਸਬਦੰ: ਧਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਹ: ਪ੍ਰਾਈ ਕ੍ਰਿ
ਤ ਕਰਣੀ ਤੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਪਰਾਈ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਣੀ॥ ਏਹੁ ਚਾਰੇ ਵਰਣਾ ਕੇ
ਧਰਮ ਹੈ ਆਪਣੇ ਧਾਰਣੇ ਮੈਂ ਤੇ ਅਗੇ ਕਹਣੇ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਹੈ॥ ਅਥ ਸਭ
ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਸਾਂਝਾ ਧਰਮ ਕਹੇ ਹੈਂ॥ ਸਰਬ॰ ਕਾ ਸਬਦੰ: ਧਰਮ ਕੀ ਏਕ॰
ਤਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਤੇ ਸਬਦੰ: ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਏਕਤਾ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਪਰੁ॥
ਭੇਉ: ਭੇਦੁ ਏਹੁ ਦਾ ਦੇਉ॰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ॥੩॥ ਮ: ੧॥ ਅਥ ਬਾ॰ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ
ਹੇ ਹੈਂ॥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਰਬ ਦੇਵ ਦੇਵਾਤ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵਾ ਆਤਮਾ॥ ਸਰਬੇ ਕ੍ਰਿ
ਸਰਬ ਦੇਵ ਦੇਵਤਿਆ ਕਾ ਆਤਮਾ ਜੀ ਦੇਵ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮਾ: ਮਨ
ਆਤਮਾ: ਸੋ ਮਨ ਬਾਸੁਦੇਵਸਿ: ਦੇਵ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਏਹੁ ਭੇਉ ਕਾ ਦੇਉ:
ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ॥੪॥ ਮ: ੧॥ ਕੁੰਭੇ: ਘੜੇ ਦਾ ਬਧਾ ਜਲ ਰਹੈ
ਹੈ॥ ਏਹੁ ਨੇਮੁ ਹੈ॥ ਜਲ॰ ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਹੋਵੇ॰ ਏਹੁ ਕੀ ਨੇਮੁ ਹੈ ਬਧਾ ਸ
ਨ॰ ਵਸ ਮੈਂ ਰਹੈ॰ ਏਹ ਭੀ ਨੇਮ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ॰ ਸੋ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਹੋਇ॰

ਏਹੁ ਕੀਨੇ ਮਹਿ ਚਾਰੋ ਪਾਰ ਹੈਂ॰ ਤੇ ਜਲ ਮੂਤ੍ਰ ਕਾ ਹੋਇ॰ ਜੈਸੇ ਜੇਤੇ ਸੋ ਪਰ ਹੈ: ਰ
ਹਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰ: ਮਨਤੋ ਪਾਪੀ: ਪੜ੍ਹਿਆ: ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾ॰
ਉਦੇ ਬਾ ਓਸੀ ਸਾਧ: ਅਣੁ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਸਾਧੁ ਜੇਹਿਆ ਤੇ ਘਾਲੇ: ਕ
ਸੋ ਘਾਲਣਾ: ਕਰਮ॰ ਜੁਗਾ ਦਾ ਭੁਲਾ ਤੇ ਦੇਹਿ: ਤਿਹਾ ਹੀ ਪ੍ਰਚਾਰੀਐ।
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਕਲਾ: ਖੇਡਾ ਜੇਤਾ: ਜੇ ਸਕਰ ਕੇ ਓਸੀ ਆ॰ ਦੀ ਗੁਣ
ਅਉਗੁਣਾ ਦੁਆਰੋ ਪਾਰੀਐ॰ ਗੀਵਾ ਦੀ ਹੈ ਮੁਹਿ ਚਲੇ: ਮੋਉ
ਚਲੇ ਨੇ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵ ਮੁਗਾਇ ਚਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੂਹੁ ਦੇ ਚਲੇ: ਲਗੀ
ਹੈ ਵ ਅਸਤਵਾਂਦੀ ਹੈ॥੧੨॥ ਸ: ਮ:੧॥ ਛਿਦਾ ਨਾਨਕ॰ ਸਰੀਰ ਕਾ
ਮੇਰ: ਸਿਰੋਮਣਿ ਜੋ ਹੈ ਜੀਵ ਦਾ ਇਸ ਕਾ ਇਕੁ ਰਥੁ ਹੈ ਤੇ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ:
ਜੀ ਹੈ ਜੋਰ ਘੁਤੇ ਰਥੁ ਵਾਹੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਂ ਫੇਰ॰ ਫੇਰਿਆ ਤਾਹਿ: ਤਿਨਾ
ਨੂੰ ਜਾਣਿ॰ ਮੇਂ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਰਥੁ ਥਾ ਸੰਤੋਖ ਕਾ: ਸੰਤੋਖ ਵਾਨ ਥੇ ਸਰੀਰ
ਜੋ ਕੁਛ ਵਾਹੁ॰ ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਧਰਮ ਹੀ ਆਪਣੇ ਦਿਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾੜੇ ਤੇ॰ ਮੇਂ
ਰਥ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸੀ ਜਤੇ ਕਾ: ਜਤੀ ਸੇ ਸਭੁ ਲੋਕਾ ਜੋਰੁ: ਬਲੁ ਵਾਹਿ
ਦੇ ਅਨਾ ਵਾਹੁ॰ ਚਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਦੁਆਪਰਿ॰ ਮੇਰ ਰਥ ਥਾ ਤਪੈ ਕਾ: ਤਪੀ ਸੇ
ਸਭ ਸਰੀਰ ਤੇ ਸਤ॰ ਬੋਲਣਾ ਥਾ ਵਾਹੁ॰ ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਕਲਜੁਗਿ॰ ਮੇਂ
ਰਥ॰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹੈ ਅਗਨਿ ਕਾ: ਲੋਭੀ ਕ੍ਰੋਧੀ ਸਭ ਜੋ ਰੀਰ ਹੈ ਤੇ
ਕੂੜ: ਝੂਠ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ: ਰਥਵਾਹੀ ਹੈ ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਇਹ ਦੇਵਾ ਧਿਦਾ
ਕਾ॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਸਾਮ ਬੇਦ ਚੋਹਾਂ ਜੁਗਾ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਹੇ ਹੈ ਸੁ
ਮਾਣਿਆ ਜਾਮ॰ ਬੇਦ ਸਤ ਜੁਗ ਦਾ ਸੇ ਤੰਬਰੁ: ਸੇਤ ਵਰਣ ਵਾਲਾ
ਹੈ ਸਾਮੀ ਉਤਾਰ ਰਹੇ ਆਛੈ: ਇਸ ਤੇ ਸਚ ਮਹਿ ਦੇ ਸੇ ਲੋਕ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ
ਸਾਚਿ ਰਹੇ: ਸਭੁ ਕੋ ਸਚਿ ਹਿਦੇ ਸੇ ਤਨ ਕਰਿ ਸਾਚ ਚਿ॰ ਮੇਂ ਸਮਾਵੈ ਵਾ ਰਿਗ
ਕਿ॥ ਪਾਰਰਿਗ॰ ਵੇਦ ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਾ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ਸੁਆਮੀ ਕੇ
ਰਾਮ ਨਾਮ॰ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮਹਿ ਜੋ ਸੂਰ: ਸੂਰਜ ਵਤ ਪ੍ਰ
ਕਾ ਸੁਕਰ ਹੈ ਵ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਨਾਇ॰ ਤਿਸ ਦਾ ਲਇਐ: ਲੈਣੇ ਕਰਿਕੈ
ਪਰਾਛਤਿ: ਪਾਪਾ ਮੋਖੰਤਰ: ਮੋਖ ਅੰਦਰੋ ਹੀ ਵਾ ਅੰਤਰੇ ਵਲੋਂ ਸ
ਖਨਾਰ। ਜੁਜ॰ ਰਵੇਦ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਦੁਆਪਰ ਮਹਿ ਜੋਰੁ ਕਰ ਕੇ ਛ
ਲੀ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ॰ ਨਾਮ ਗੋਪੀ ਦਾ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀਆ
ਰੂ ਹਾ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਇਕ ਤੋਂ ਉਨਾ ਦੀ ਕਾਂਤੀ ਲੀ, ਲਈ ਦੁਜਾ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
ਛਾੜਨ ਹੀ ਵਿਨਾ ਛੁਆ ਆਮਾ ਸਕੀਆ ਤੇ ਕੀਤੀ [illegible] ਸੀਆਂ
ਤੂੰ ਛਲ ਕੇ ਲੈ ਗੋਪ੍ਰਭਾਮਾ ਨਾਮ [illegible] ਰਥ ਮੇਂ ਕਾਨ੍ਹ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਤੇ ਜਾਦ
ਮੁ॰ ਏਹ ਨਾਮਾ ਜਾਦਮ ਦਾ ਇਕ ਭਇਆ ਸਭੀ ਸੀਦਾ ਪਾਰਜਾਤ:
ਕਲਪਤਰੁ ਗੋਪੀ: ਸਤ੍ਰਭਾਮਾ ਵਾਸਤੇ ਸੁਰਗ ਤੇ ਵ ਗੋਪੀ: ਪਿਸ
ਲੈ ਆਇਆ [illegible] ਨਾਮ ਤੇ
ਦੀ ਦਾਪਤੋ ਪਾਰਜਾਤ ਲੈ ਆਇਆ

ਰਾਗ: ਆਦਿਦੁਵਾਤਿਸਨੋਥਿੰਦ੍ਰਾਵਾਨਮਹਿਗੋਪੀ ਆਂਜਾਬਰੈਦੁਕੀਆ।
੩।ਕਲਿਜੁਗਾ ਨਾਉ॰ ਸੁਆਮੀ ਦਾਸਦਾਈ ਤੇ ਅਲਹੁ ਏਹੁ। ਨੀਲ
ਬਸਤ੍ਰ: ਨੀਲੇਰੰਗਾਦੇਬਾਨ ਲੇ: ਲੈਕੇ ਕਪੜੇ: ਖੁਦਾਨਸਾ ਫਿਰਾਦਗੁ
ਦਿਆਹਿਰੈ॰ ਕਲਕੀਅਉਤਾਰੁਨੇ ਤੁਰਕਪਠਾਣੀ: ਤੁਰਕਜੋਹੈਪਠ
ਣਤਿਨਾਦਾ ਅਮਲ: ਹੁਕਮ। ਜਾਚੈਆਰ॰ ਕਰੇਹੈਕੇ ਆਪੇਆਪ
ਣੇਧਰਮ ਗੁਣਹਿ॰ ਜੋਤਿਨ ਹੋਵੈ ਚਾਰ: ਸੁੰਦਰੀ ਚਾਰ। ਪ੍ਰਭੁ ਅਬ
ਜੀਦਕਾਲਿਆਨਵਾਸਤੇਕਿਆਕਰੇ ਉਤਰਾਨੀਚ: ਦਾਸਾ ਸੇ ਪੰਤਰੁ:
ਸੇਖਾਂਅੰਦਰੋਹੀ ਦਾ ਅੰਤ੍ਰਿਦਲੋ ਸੇਖਨਾ।੨।ਪੌ: ਵਿਣੁ: ਉਪਰਉਹ
ਦਾਉਪਦੇਸੁ॰ ਤੋਗਿਆਨਰੂਪੀ ਆਦੀਆ॰ ਤਾਂ ਨਲਿਆ: ਰਿਆ॰
ਸਤਿਦਾ ਆਸਨਤਾਦੈਸੋਂ॰ ਤ੍ਰਾਵਦਾ ਦੇਵਤਾ ਦਿਸੈ। ਗੁਰੂ॰ ਪਾਸੁਨਮੁ
ਰੂਪੀਆਕਿਰਪਾ॰ ਤਿਸਨੂੰ ਦ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਸਾਰਤੇ।੧੨। ਸ: ਮ: ੧।ਪਾਪੀ
ਠਕਾਸਿਤਾਦੀ ਤੇਕਰੀ ਆਪੁ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਦੀ ਕਰੇਹੈ ਪਾਤ੍ਰ ਸੋਸਾਸ
ਰਾਇਰਾ: ਸਿਦਾਉਦਾਹੈ। ਦੀਰਘ: ਲਿਖਾਹੁਦਾਹੈ। ਸੁਚ: ਸੋਟਾ
ਦਾਹੈ। ਤਿਸੁ॰ ਤੇ ਤੋਕਰਿ॰ ਚੋਰਾਦੀ ਨਕੇਤ॰ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਨਾਹਿ
ਕੇ॰ ਹੁੰਦੇਹੈ ਤੇ ਪਤ੍ਰ। ਪਤ੍ਰ ਭੀ। ਛੇਆ ਨਾਨਕ॰ ਉਦੇ ਨਾਲਿ ਨੀਦੀ:
ਖੇਰੀ ਸੇਗੀਹੈ ਜਿਸਸੋ ਸਿਰਤ ਫਲਸੋਂ ਤੇ ਰਾਹੁ॰ ਏਹੁ ਪੜ੍ਹਾਕਰਿਪ
ਸੁਰਿਪਤਕਰਦੀਹੈ ਤੇ ਚੰਗਿਆਈਆ। ਉਪਕਾਰਕਰਦੀਹੈ ਛਿ
ਇਆਕਰਿਕੇ ਤਤੁ: ਸੋਦਾ ਤ੍ਰਿਸਾ ਵਿਖੇ। ਅਧਦਾਰਿਸਾਤਕਹੇਹੈ
ਸਿਮਲਰੁਖਦਤ॰ ਜੇਪਖੰਡੀ ਹੈ ਸਰਾਇਰਾ: ਸਿਦਾ ਕਾਕਰਕੇ
ਦੀਰਘ: ਉਚਾਹੈ ਮਾਨਪਤਿ ਸਾਕਰਿ ਸੁਚ: ਸੋਟਾਹੈ ਪ੍ਰਦਾਰੁਕਰਿ
ਫਲੁ॰ ਸਰਮਾ ਸੁਆਕਾਰਿ॰ ਸੇਖਦੀ ਤੇ ਨਾਕਿਤ॰ ਕਰਕੇ ਸਕਿ ਓਦੇ।
ਫਲ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪੀ ਨ ਫਿਰੇ॰ ਕਰਣੀ ਬਿਨਾ ਹੈ। ਫਲੁ: ਧਰਮਾਬਕ
ਧਕੇ: ਸਕਾਮੀ ਹੈ। ਪਤ੍ਰ: ਪਤਿਸਾਧ ਨਰੂਪਾ ਸੋ ਦੇਖਾਲੇ ਸਾਨ੍ਹ ਹੈ। ਤੇ
ਤੇਜਿਨਸੇ ਸਿਠ ਤ॰ ਹੈ ਪਾਣੀ ਕਰਿਆ ਨੀਦੀ: ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਹੈ ਤਨੁ ਕਾਰਿ
ਗੁਣ: ਗੁਣਤਾਂ ਨੂੰ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਤੇ ਚੰਗਿਆਈਆਂ:
ਉਪਕਾਰ ਕਰਿਦੇ ਹੈਂ ਤੇ ਤ॰ ਨਾਵਿਚਾਰੁ ਦੇਨੇ ਦਾ ਤਤੁ ਸਿਖ ਨਾਦਾਵਿ
ਚਾਰੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਚੰਗੇ ਹੈਂ। ਕਉ॰ ਨਿ ਦਾ ਉਹੇ ਦਾਸ ਤੇ ਤੁਧ ਛੋਦਾ ਸਭ
ਕੋ: ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪ ਕਉ ਨਿਦਿਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪਾ। ਤਰਾਜੂ॰
ਪਤਪੁਕੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਪਰਕੀਆ। ਗਉਰਾ: ਭਾਰਾ। ਏਕੇ ਕਹੇ ਭੀ
ਦੇਕਿਸੇ ਤ: ਰਾਨਿਦੈਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਐਸਾ ਨਾਦੇ ਦੇ ਸੋਗਾਹਿ ਤਾਸਿਰਗਾਹਿ:
ਸਿਰਗਾ ਦਾਸ ਗਾਹੀ ਨਿ ਉਗਾਹੈ ਦਾ ਹਿਤਾ: ਫੇਰ ਕੁ ਸਿਰਗਾ ਨਾਨਿਕ
ਦਾਹੈ। ਬੀਐ: ਹੋਵੈ ਸਾਰਿ ਦੇ॰ ਕਰਿ।੧।ਮ: ੧।ਪਾੜ੍ਹ॰ ਨੇ ਸਾਧਿਆ॰

ਕਰਨੀਆਂ ਤੇ ਬਾਹਿ: ਚਰਣਾ ਕਰਿ ਨੀਆਂ ਦਾ ਇਆ ਅਰਥ ਹੈਸਿ ਸਿਲ: ਸਾ
ਲਗ੍ਰਾਮ ਪੂਜਾਸਿ: ਪੂਜੇ ਹੈ ਤੇ ਜਗਲ: ਜਗਲੇ ਦਾ ਤਲਾਈ ਦਾ ਕਿਨਾ
ਰੇ ਲਾਏ ਦੇ ਅੱਖੀ ਤੇ ਝੂਠ ਕਰਹਿ ਨਾਤੇ ਕਰਣਾ ਇਕ ਕਥ ਸਾਰਿ: ਜਾ ਚਿਦਾ
ਸੁਣਿਨੇ ਦੇਵਣਾ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਇਕ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਝੂਠ ਕਰ ਫੁਕਰਨੇ ਦਾ
ਸੁਭਾਉ ਥਾ ਇਕ ਸਮੇ ਰਾਜਾ ਕੀਆ ਨਗ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਆਈ ਹੋਣੇ
ਲਾਗਿਆ ਤਾ ਥਾ ਇਕ ਸਮੇ ਰਾਜਾ ਕੀਆ ਨੇ ਇਕ ਝੂਠ ਕਰ ਫੁਕੀ ਆ ਥਾ ਕਿਸ
ਲਗੀਥੀ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਜਾਇ ਕੇ ਝੂਠ ਕਰ ਫੁਕੀਆ ਥਾ ਕਿਸ ਮਾਰਾ ਰਾਜਾ ਇਹ ਥਾ ਥਲੀ
ਤਰਾ ਇਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਰਾਜਾ ਇਹ ਚਥਲੀ
ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਕ ਥਾਨ ਕਾਰਿ ਚਰਨ ਕੀ ਪੁਥੀ ਕੋ ਅਰ ਖੁਰਕ ਚਿਦਦੀ
ਆਥਾ ਤਬ ਰਾਜਾ ਸੁਨ ਕੇ ਹਸਾ ਥਾ ਤ ਥਾ ਇਸ ਨੇ ਰਫੁਕੀ ਆਥਾ
ਕਹਾ ਥਾ ਹੇ ਰਾਜਨ ਹਰਨ ਅਪਨੇ ਕਾਨੇ ਕੋ ਖੁਰਕ ਤਾ ਥਾ ਖੁਰਕੇ ਸਾ
ਥਤ ਥਰਾਜਾ ਨੇ ਨਮਾਰਾ ਥਾ ਤੇ ਪਾਲ ਤਹਾਲ: ਤੈਪਦੀ
ਜੋਹੈ ਗਾਇਤ ਰੀਤਿਸ ਨਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਦ ਤਿਨਾਲੇ ਕਾਦੇ ਪਾਲ
ਨਦਾ ਲਾਤੇ ਰੇ ਹਾਲ ਨਾ ਬਿਚਾਰਿ: ਬਿਚਾਰਨ ਦਾ ਬਿਚਾਰਦਾ ਹੈਆ
ਲਾਂ ਪਹਿਰਨੀ ਤੇ ਕਰਨਾ ਧੋਤੀ ਰਪਣੀ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ: ਸਾਫ ਰਖ
ਣਾ ਕਪਾਟ: ਮਸਤਕ ਪਰ ਦਾ ਬਸਤ੍ਰ ਦਾ ਛੋਦਾ ਬਸਤ੍ਰ ਰਖਣੇ ਪਟ:
ਪਟੂ ਦੋਆ ਣਾਸਿ: ਣਦੋਹੈ ਬ੍ਰਹਮੰ: ਬ੍ਰਹਮਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਰਮੰ:
ਕਰਮਾ ਛੋਦਾ ਤਿਨਾਦੇ ਨਿਸਚਉ ਏਹੁ ਤੇਰੇ ਸਭ ਫੋਕਟ ਕਰਮੰ:
ਮੁਹੈ ਨਿਹਚਉ: ਨਿਹਚੇ ਕਾਰ ਕੇ ਟਟ: ਨਿਹਚਉ ਪੂਰ ਬਕੁਧਿ
ਆਉਣਦੀ ॥੨॥ ਪੰ: ਏਹੁ ਜੋ ਸਿਸ ਗਾਦਿਸੇ ਹੋ ਕਪੜ੍ਹੰ ਤੇ ਰੂਪ ਆਂ
ਦਾਰਿ ਹੀਏ ਸਨੁ ਛੋਦਾ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਵਸਿ
ਪਾ ਕੀਤਾ ਕਰ ਸੁਗਾ ਦਾਦੇ ਐਥੇ ਤਿਨ ਕਰ ਕੇ ਨਿਗਾ ਹੋਇ
ਕੇਦੇ ਜਕਿਨਾ ਨਾਦਣਾ ਹੋਇਆ ਦਾ ਹੋ ਦੇਗਾ ॥੧੪॥ ਸਃ ਮਃ ੧ਪੀ
ਠਕਾ ਜਧ ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਿਤਮ ਨੇ ਊਪਾਂ ਉਹ ਲਵਾਸੀ ਤੇਕ
ਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਦਾਇਆ ਰੂਪੀ ਕਪਾਹ ਹੋ ਵੈਸੇ ਸਭ ਕਰੇ
ਜਤਿ ਗੰਢਿ ਣਾ ਸਤ ਬੋਲਣਾ ਜੀ ਅਕਾ ਹੈ ਤਣਦਾ ਨਹੀ
ਜੇਹਾ ਈਤਾ ਪਾਰੇ: ਪੰਡਤ ਆਪ ਕੀਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਏਹੁ ਜੇਣੇ
ਤੁਟੇ ਪਤਪਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਖਾ ਕਾਰਿ ਦਾ ਜਸਨਾ ਕਾਰਿ ਮਲ ਪਤਥੋ
ਦਾ ਗਾਦੇ ਖਰੂਪੀ ਜਲੈ: ਪਤਥ ਦਾ ਤਿਸ ਨਾ ਕਰਿ ਜਾਇ
ਪਤਥ ਦਾ ਆਦੇ ਕਰਿ ਛੋਦਾ ਜੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਗਲਿ ਮੈ ਚਲੇਆ
ਇਸ ਮਾਣੇ ਪਨੋ ਚਉਕਾੜੂ: ਜੇ ਚਹੁ ਕਾਰਿਆ ਦੇ ਸਤਿ
ਮੈਚਹੁ ਪਉਣਿਆ ਕਰਿ ਦੇ ਤਾ ਮੈ ਚਹੁ ਆਨਿਆ ਕਾਰਿ ਦੁਆਪ
ਰੁ ਮੈ ਚਹੁ ਪੈਸਿ ਆਕਾਰਿ ਕਾਲਿ ਮੈ ਚਹੁ ਦਮੜੀ ਆਂ ਕਰਿਆ
ਉਦਾਹੋ ਚਉਕਾੜੂ: ਜਨੇਊ ਨਾ ਚਉਕੇ ਮੈ ਗਣੇ ਸਾ ਮਾਣਦੇ

ਧਰਕੇ ਸਿਖਾ: ਜਿਥਨਾ ਕਰਿ ਨਿਮੇਂਹ ਕੂਈਆ: ਲੀਤੀਆਂ ਤੇ ਓਹੁ ੦ ਨਰੁ
ਓਹੁ ੦ ਜਨੇਊ ਆ ਦੇਤ ਰਗ: ਧਿਨ ਸੈਦੂਤੇ ਪਲੇ ਕਨੂੰ ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਲਖ: ਅਨੇਕ
ਹੀ ਅਛੇ ਦਾ ਲਖਿ ਖਿਲ ਖਿ ਕੂੜੀਆਂ ਗਾਲਿ: ਗਲ ਕਰਦੇ ਹੈ ਧਾਹਿ ਲਮੀ
ਆ: ਛੁਧਾ ਓਨੀਆਂ ਲੁਕਾਇ ਛਪਾਇ ਕਰਨੇ ਨਾਲਿ ੦ ਏਹੁ ਗਲ ਹੈ ਤੇ
ਤਗ: ਜੇਦੂਜੇ ਹੈ ਸੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕਤੀਐ ੦ ਸੂਤੁ ਤਾਂ ਪਾਹਿ: ਮਾਰਿ ਕੇ ਧਰ
ਤੇ ਪਾਖਾਂ ਏਆ ੦ ਜੇਦੂ ਦੇ ਪਾਂਉ ਹੈ ਮੈਂ ਕੂ ਦਰਣਾਇ ਜਾਤੀਖ ਤ੍ਰੀਆਂਦੀ
ਰੀਤ ਹੈ ਜਨਮੁ ਅਨਮੀ ਵਾਲੇ ਦੇ ਨਚਕਰੇ ਦਾ ਕੇ ਨੁਕੂਤਰੁ ਕੇ ਤਿਲਕੁ
ਲਾਦੇ ਨੇ ਤੇ ਓਹ ਕਿ ਮੋਦਿ ਨੁਖਾਣੋ ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਪਾਇਆ
ਹੈ ਜਨੇਊ ਤਗੁ: ਜਨੇਊ ਜੇਰੁ: ਧਲ ਕਰਣੀ ਰੂਪ ॥੨॥ ਮ:੧॥ ਨਾਇ
ਮੰਨਿਐ: ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਨੀਐ ਏਹੁ ਤਾਂ ਪਤਿ: ਕਧਾ ਹਿ ਆਛੇ ਦਾ ਸਚ ਦਾ ਸ
ਲਾਹੀ ਹੈ ਨਾ ਏਹੁ ਸੂਤ: ਸੁਤ੍ਰ ਹੈ ੦ ਇਸੁ ਜੇਦੂ ਕਰਿਦਾ ਇਸ ਜੇਦੂ ਨੂੰ ਦਰ
ਗਹੁ ੦ ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੀ ਦੇਵਾ ਸਤਿ ਸਿਕਾਤਿ ਦੇਗ ਧਾਈ ਐ: ਸਹੂਲੂਰੇ
ਈ ਵਧਾਰੀ ਐ ਅਛੇ ਦਾ ਤਗੁ ੦ ਏਹੁ ਪੂਤ: ਧਾਇ ਦੂਹੈ ਤੁਟਾ ਸਿ ਨਾ
॥੩॥ ਮ:੧॥ ਤਗ ਨਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ੦ ਨੂੰ ਤੇ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ਨਾਵ ਭੇਕਦੇ ਨਹੀ ਓ
ਈ ਨੂੰ ਤੇ ਤਗ ਨਹੀ ਨਾਰੀ ਵਲੋ ੦ ਇਸ ਕਾਰ ਕੇ ਅਛੇ ਦਾ ਭਲ ਕੇ ਨਿਤ:
ਸਵੇਰੇ ਰੂਜਹੀ ਥੁਕ: ਪਿਤ ਕਾਰ ਰੂਪੀ ਪਵੈ ਦਾੜ੍ਹੀ: ਮਖਿ ਵਿਖੇ ਦਾ
ਭੋਗ ਜਾਨੇ ਨਾਰੀ ਦੀਆਂ ਬਕਾ ਪਵੈ ਹੈ ਮਖਿ ਮੈ ਧੇਰੀ: ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰ
ਵਲੋ ਹਥੀ: ਹਥਾ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਵਲੋ ਜੀਭ ਦਾ ੦ ਨੂੰ ਨਿੰਦਾ ਵਲੋ ਅਖੀ ੦
ਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇਖਣੇ ਵਲੋ ਅਵੇ ਤਗ: ਧਿ ਨ ਜੇਦੂ ਤੇ ੦ ਧਿਨਾਇ
ਦੇਐ ਨਤਾ ਵਤੈ: ਦਰ ਤੇ ਤਾਂ ਅਦਰਾਂ ੦ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭਾਣੇ: ਤਾਂ ਕੂੜਾਤੇ ਕ
ਰੇ: ਕਰਾਵਹਿ ਕਾ ਗਲ: ਧੜੀ ਤਾਂ ਰਾਹੁ ੦ ਜੇ ਫਲਾ ਹੈ ਸਾਂ ਏਹੁ ਦਾਂ
ਨੂੰ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੁ ਹਿ ੦ ਕੀ ਤੇ ਦੇਖ ਹੁਤੀ ਹੈ ਸਦਿਰਾਹੁ: ਅਚਰਜਾ
ਅੰਧਾ ੦ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਜਾਣੁ: ਚੜ੍ਹ ਹੈ ॥੪॥ ਪੰ: ਸਾਈ: ਸੋਈ ੦ ਜੇਵ ੦
ਨਾਨੇ: ਨੂੰ ਮਹਲ: ਸਰੁਪਸ਼ੂ ਜੋ ਕਰੇ: ਸੇਵਕ ਨਾਂ ਗਾਉ ਕਰਿਆ:
ਇਛੁ ਤਜੋ ਹੈ ਧੇਧਾ: ਧੈ ਨ ਕੇ ਕੁਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪੁਸਕ ਕੂਲੂ ਦਾ ਜਾਇਸੀ:
ਜਾਵੈਗਾ ॥੧॥੫॥ ਸ:ਮ:੧॥ ਪੀਠਕਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਦੇ ਪਤਣ ਦੇਉ
ਰਾਉ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਥੇ ਉਥੇ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗਊ ਲਈਆ ਧਾਲ
ਹੈ ਰੇ ਮਣ ਸਾਇ ਕੇ ਤਾਂ ਗਊ ਨੇ ਗੋਧੂ ਰੀਆਂ ਤੇ ਓਹੁ ਓਸੁ ਮਣਸੀ
ਨੇ ਰਖਿ ਲਿਆ ਲੇਧ ਣ ਵਾਸੁਤੇ ਜਾਂ [illegible] ਆਣਿ ਧਾਰਲਿਆ ਣੁਲ
ਗਾ ਤਾਂ ਓਸੁ ਧਾਸੇ ਹਾਰੁ ਆਨੇ ਗਊ ਦੇ ਤੇ ਦੋਇਆ ਨੇ ਓਦੋ ਮੈਂਗ
ਣਲਾ ਗਾਮ ਸੁਲਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਏਨੂੰ ਜਾਂਣ ਦੇ ਓਸ ਮਣ

ਜੀਕਹਾਂਇਸਦਾਮੂਲਆਪਦੇਇਵੇਹੈਤਾਂਉਸਕੋਕਰੇਹੈਂਅਕੁਰ: ਤੈਨਵਾਮਸ
ਲਾਗੇਬਾਰਿ॰ ਕਰਿਤਾਂ ਤਰਣ: ਤਰਿਆਜਾਊਥੇਹਏਹਜੇਹੜਕੂੜੇਤੇਲੋਗੋ
ਧਾਰਿਕਾਤੋਂਕਥਾਭਇਆਹੈਇਸਕਰਿ ਤਾਂਤਰਨਨਹੀਹੈਨਾਤੇਰਾਮਜਾਰਤਾ
ਮਾਲੀ: ਮਾਲਾਧਾਰਣੀਆਧਾਨੁ: ਧੋਤੀਵਾ ਤੂਲਧੁਜੇਅਤੁਸੁਰੂਪਹੈ।
ਮਲੇਛਧਾਨੁਪੂਜਾ॰ ਕਰੇਤੇਬਾਹਰੁਵਾਲੇਦਾਪੂਜਾਦਲੋਅੰਤਰਾਂਧਿ
ਆਪੇਤਾਸੀਜਮ: ਰਾਹਣੀਧਾਹਿਣੀ॰ ਕੀਨਰਕਾਂਦੀਤੈਨੂੰਲਾਈਹੈ
ਛੋਡਾਲੇ: ਲਿਆਜੋਹੈਪਾਪੀਡਾਇਵੇਕੁਛੋਡੀ॰ ਏਓਛੋਡਾਲਾਇਸੀਏ: ਲੇਤਾ
ਤਰਦਾ: ਤਰਿਜਾਇਗਾ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਮਾਣਸੁਖਾਣੇ: ਕਰਾਂਦਾਤਨਧੀਕੂਤਕ
ਰਨਾਤੇਧਨਖੋਹਿਲੈਣਾਜੋਨਾਕਾਜੀਆਜੇਕਰਹਿ: ਪੜਹਿਛੁਰੀ:
ਲਿਖਣਕੂਧੀ॰ਠਸਤੂਲਿਖਣਾਵਾ ਈਰਖਾਕੂਧੀਤਾਗ: ਜੇਦੂਜੰਸਾਦ:
ਦੇਵਦੀਆਰਿਹਾਉਚਾਰੇਤੇਸੀਖਪੂਰੇਸਾਦ: ਸ੍ਵਾਦਓਨਾਦੇਮੇਲੇਛਾਂਧ
ਨਦਾਂਰਾਸਿ: ਸਰਧਾਧਾਰ: ਧਾਰਕੂਨਾਸਹਣਿਨਾਆਹਾਰ: ਵਣੀ
ਆਂਦਾਅੰਨਿਧਖਵੇਂਧਰਮ॰ ਵਰਣਾਸਮਕਾਤੇਸਰਮ॰ ਕੁਲਦੀਦੂਰਿ॰
ਹੋਇਆਹੈਪੂਰਿ॰ ਰਹਿਆਕਥਾਈ: ਲਾਲਕਨੀਵਾਲੀਵਾਰੈਗਹੈ
ਈਹਰਮਤੀਸੋਛੁਰੀ: ਕਲਮਵਾ ਈਰਖਾਜਗਾਤ॰ ਕਸਾਈ: ਕਸਿ
ਦੇਣਵਾਲਾਨੀਲ: ਨੀਲਾਪਰਵਾਣ॰ ਤੁਰਕਸਬਾਸੋਂਧਾਨੁ: ਧੀਨ
ਜੇਸਭਕੁਝਹੈਸੁਰਾਣੁ॰ ਅਭੋਸੇਆਏਕੈਅੰਤਖਿਆ: ਤੁਰਕਸੇਹੁ
ਕਰਿਠਹੈਇਆਜਾਣੁ॰ ਅਖੇਛਾਇਨਜਾਦੇਕਾਰ: ਲੀਕਾਦੇਹੀ
ਕੁੜੀਆਰੁ: ਕੂੜਵਾਲੇਮਣਸੀਛੋਡਦਾਵੇ: ਹੇਕਾਈਸਾਂਨੂੰਮਾਤਿਭਿਟੇਹੋਕੁ
ਈਸਾਨੂੰਮਾਤਿਭਿਟੇ: ਛੁਟੇਹੋਣਾਹਿਣੇ: ਤਿਣੁਜਾਂਦਾਹੈਕਾਭਿਟਿਆਜਾਂਦ
ਹੈਜਾਹਿਣੇ: ਖਰਾਬੁਹੋਇਹੋਇਹੋਤੇ: ਕਰਮਾਨੂੰਜਾਣੁਠੇਹੇਤੇਧਾਰਉਚੁਲੀ॰
ਆਂਕੇਰੇਨਿ: ਕਰਿਦੇਨੇਸਭੁ॰ ਨਾਮਜਾਂਦਾ॰ ਅੰਦਰਿਦੀਆਸਕੁ: ਕਾਮ
ਵਾਹਕੀ॥੩॥ ਪੌ: ਅਚੇਤੇ: ਹਰਿਦੇਚਿਤਰਦੇਵਾ ਦਿਸਟਦੇਵ ਦਰਕਤਰਦੇ
ਨਦਰੀ॰ ਸਕਨੂੰਨਦਰਾਕਰਣਾਇਕ॰ ਹੈਧਰੇਰਕੇਵਰਨ॰ ਹੈਆਪੂਤੇ
ਵਡੂ: ਵਡੀਹੈਤੇਸਦੀ ਮੇਦਨੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀਆਜੋਰੇਸਿਰਿ: ਸਿਰਧਾਸਿਕੁ
ਵਾਸਿਰਜਾਸਿਰਜਕੇਉਪਠੀ: ਏਡੀਸੁਲਤਾਨਾ: ਰਾਜਿਆਂਨੂੰ।
ਘਾਹੁ: ਘਾਸਦਾਤੇਜਨਾਤੇਸਪਜਾਵੇ॥ ਏਹੁਵਚਨਸੁਣਿਕੇਦਾਰਾ
ਸਕੋਹਏਕੇਕਹਿਆਜੁਸੁਲਤਾਨਨੂੰਆਪਦਾਹੀਧਰੇਗੀਤਾਮੈਂਕਲੀਨਜੁ
ਤੈਂਗਾਜੁਧਾਸੁਧਾਵੇਗਾਵਹੋਰੁਕਿਸਕੇਧੀਨਾਹੋਵੇਗਾਤੁਘਾਸਦੇਚੇਗਾ
ਸਹਾਜਹਾਂਦੇਬੇਟੇਔਰੰਗਜੇਬਤੇਦਾਰਾਸਕੋਹ॥ ਜੋਔਰੰਗਜੇਬਨੇ
ਬਾਪਨੂੰਕੈਦਕਰਿਆਤੇਦਾਰਾਸਕੋਹਨੂੰਧੀਕੈਦਕਰਿਕੇਕਾਬੁਲਨੂੰਲੇ
ਜੇਜੁਤੇਕਹਿਓਸੁਇਨਾਂਅੰਨਨਹੀਦੇਣਾਰਸਤੇਵਿਚਭੁਖੇਨੇਸੁਤੇ
ਦੇਘਾਸੁਉਤਰਿਕੇਘਾਲੀਤੇਲਿਆਂਦੀਮੂਹੁਨਾਲਤੇਤੂੰਕੇਘਾਈਦਿਸਤਾ

ਤਾਂ ਆਖਿਓਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਨੈ ਸਚੁ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕਾਬਲ ਮੇ ਜਾਇ ਕੇ ਪਾਸ
ਬੈਠਿਆ ਥਾ ਦਾਰਿੰ ਦਾਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੋਈ ਸੁਣੀਆ ਸਾਖੀ ਦਾਰਾ ਸਕੋਹ ਨੂੰ
ਸੁਣਿ ਦਿਤਾ ਔਰੰਗਜੇਬੁ ਨੇ ਤੇ ਦੋਨੋ ਰਾਹੀਆ ਨੋ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਿ ਦੇਵੈਗਾ
ਓਨੂੰ ਸਹੁਣੇ ਟਬ ਫਾਸੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਦਾਰਾ ਸਕੋਹ ਨੋ ਇਕ ਮਾਛਣ ਨੂੰ ਕਹਿ
ਆਮੈ ਨੂੰ ਕਢੁ ਦੇਹਿ ਮੈ ਨੂੰ ਪਾਹਾਂ ਤਿਸੁ ਕਹਿਆ ਤੇਨੂੰ ਦੇਇ ਕੇ ਮੈ ਸਾਰੇ ਨੂੰ
ਟਬ ਨੂੰ ਫਾਸੀ ਮਿਲਾਵਣ ਤਾਂ ਆਖਿਓਸੁ ਓਹੁ ਦਾਕ ਸਚੁ ਗੁਰੂ ਦਾ ॥੧੫॥
ਸ: ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਲਹੌਰ ਮੈ ਦੁਨੀ ਤੇ ਕਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਭਾਈ ਦੁਨੀ ਤੇ ਚੰਦਾ ਪਰੀਸੇਓ
ਨਾ ਬਾਪੁ ਦਾ ਸ੍ਰਾਧ ਕੀਤਾ ਦੁਧ ਮੰਗੁ ਕੇ ਪਿਛੇ ਲਗੇ ਵਡਿਆਈ ਕਰਣ ਲਾਂਗੁ
ਭੂਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸਾਡਾ ਬਾਪੁ ਤਾਂ ਭੁਖਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਿਨਾ ਦਾ ਤਾਂ ਓਨ ਕਾਹਾ ਗਰਿ
ਬ੍ਰਹਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਇ ਕੇ ਬੇਲੇ ਮੇ ਬਾਗਿਆ ਝੂ ਰੂਪ ਸਦਿ ਪਾਇਆ
ਓਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਇਆ ਤੇ ਸਤਿਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਿ ਕੇ ਜਲੁ ਸੁਚਿ ਕੇ
ਮੁਕਤਿ ਕੀਤਾ ਗਇਆ ਪੁਲੋਕ ਨੂੰ ਤਾਂ ਓਨਾ ਪੁਛਿਆ ਸਰਾਧ ਲੋਕ
ਕਰਦੇ ਨੇ ਏਨਾ ਦੀ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਓਸੁ ਮੋਹਾਕਾ: ਮੋਹਿਣ ਵਾਲਾਂ ੦ ਹੋਇ
ਕੇ ਪਰਾਏ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੁਹਿ: ਮਹਿ ਬੈਠ ਕੇ ਪਿਤਰੀ: ਪਿਤ
ਰਨਾ ਅਗੈ ੦ ਪਿਤ੍ਰ ਲੋਕੁ ਮੈ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੀ ਪਿਤਰੀ: ਓਹੁ ਆ
ਪਣੇ ਪਿਤ੍ਰਾਂ ਨਾ ਪਦੇ ਪਾਲੇ: ਪਾਲਕੇ ਪਾਟਕੇ ਕਰਾ ਦਸਾਂ ਨਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾ
ਈ ਕਰਕੇ ॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਜੋਰੂ: ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਜਿਰਨਾਵਣੀ: ਰਿਤ ਸਿਰ ਨਾਵਣ
ਣਵਾਲੀਆ ਵਾਰੋਵਾਰ: ਵਾਰ ਵਾਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਨਾਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਪਵਿਤਰ ਹੁੰਦੀ
ਹੈ ॥ ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ: ਝੂਠੇ ਦੇ ਝੂਠ ਹੀ ਮੁਖਿ ੦ ਮੇਂ ਦਾ ਸੋ ਆਖੀ ਆਹਿ: ਆ
ਖੀਦੇ ਹੈ ॥ ਜਿਨਿ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਨਿਰ ॥ ਪੈ: ਪੀਠਕਾ ਬਿਸਾਰੁ ਦੀ ਕਹੋਤਾਂ ਨੂੰ ਰੇ:
ਘੋੜੇ ਨਾ ਪਲਾਣੇ: ਜੀਨ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਿਧੂ ਹੈ ॥ ਉਨ ੦ ਵੜਾ ਜਿਨਾ ਦਾ ॥
ਰੈਰੀ: ਰੈਗਾ ਦੇ ਹੈ ਤੇ ਹਰਮ: ਨਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ੦ ਕਚੇ ਤੇ ਮੰਡਪ ੦
ਛਤੜੀਆ ਹਵੇਲੀਆਂ ਮਾੜੀਆ ੦ ਚਾਰ ਪੰਜ ਦੇਹਿ ਦਲੀਆਂ
ਛੋਡ ਜਾਇ ਏਹੁ ਪਾਸਾਰਿਆ ਕਾਰਿ ਚਿਤ ਲਾਇ ਬੈਠਾ ਚੀਜਿ: ਚੋਜਾ ।
ਧਾਰਿ ੦ ਨੂੰ ਬੁਝਣਿ ਨਾਹੀ ਇਸੇ ਕਾਰਿ ਜਰ ਮੁਆ ਰਹੁ ਬਮਾਇਸ: ਜੋਰੁ
ਦੇ ਹੁਕਮੁ ਆਮਰ ਲਤਿ: ਰਥੁ ਘੋੜੇ ਮੈ ਦਾਰਿਦ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਨੂੰ ਤੇ ਜਾ
ਰੁ: ਜਰਾ ਅਵ ਸਥਾ ਆਈ ਤਾਂ ਹਾਰਿਆ ॥ ਜਾਂ ਕਾਲੁ ਆਇਆ
ਤਾਂ ਸਰਾਬੀ ਹਾਰੀ ॥੧॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹ
ਮਣਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਜੇਵਣ ਦਾ ਸਮਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ
ਓਦੇ ਕਟੈ ਬਿਮੇਲਾ ਤ੍ਰਿਕ ਜਨਮਿਆਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਨੇ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨਿ ਕੇਨ
ਆਖੇ ਸਿਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ਅਵਗਿਆ ਨੂੰ

ਜਾਣੂਕੇ ਸਿਖਾਨੂੰ ਮਦ ਦੇ ਛਕਾਇ ਦਿੰਤਾ ਤਾਂ ਦੇਸਾਂ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਸੂਤਕ: ਅਪਾਇ ਦੂਤਾਨੂੰ ਸਭ ਤੇ: ਇਕੋ ਜੀਆ: ਅੰਕਰੁ ਦਾ ਸੂਖਮਰੀ
ਦੋ ਰਾਖ ਪੂਰਾਦਾ ਜੀਉ॰ਰੂਪ ਾਹਰਿਆ॰ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਰਖੀਐ: ਹਟਾ ਏਸੇ ਨੂੰ
ਰਸੋਇ: ਸੋਈ ਮੈਂ ਏਵ: ਇਸ ਤਰਾਂ ਸਰਿਆ ਨ: ਪਥਾਦ ਸਤੂ ਦਾ ਜਾਣਿ
ਨੂੰ ਸਤੇ ਅਜਾਤਾ ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਪਿਛੋ ਅੰਨ ਦਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਅਬ ਤਨ ਦਾ ਕਹੇ
ਹੈਂ ਲੋਕੁ ਕਰਨਾ ਕੂੜੁ॰ਬੋਲਣਾ ਛੋਦਾ ਪਾਰਿੜ੍ਹਿਆ ਰੂਪ ਤੇ ਪਰਧਨ
ਨਾ ਪੇਖਕੇ ਲਾਇਤੇ ਧਾਰੀ: ਚੁਗਲੀ ਖਾਹਿ: ਕਰਕੇ ਦੀਤੇ ਵਿਦੀ ਸੁਣੈ।
ਹੈ ਜਾ॰ਦੂਤੁ ਮਦਾਸੇਦਾ ਹੈ ਜਾ: ਨਹੈ ਸਾਦਾ ਲੋ ॥੨॥ ਮ:੧॥ ਭਰਮ: ਅਦਰਹੋ॰
ਤੈਸਕਾਰਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮੈਂ ਮਰਣਾ॰ਤਾਂ ਹਰੀ ਦਾ ਕਹਾਣੇ॰ਵਿਦੂ ਜੀਵ ਏਹਾ
ਖਾਣਾ॰ਅੰਨੁ ਤੇ ਪੀਣਾ ਪਾਣੀ ਦੁਧਾ ਦੇ ਏਹੁ ਗਾਦੇ ਤੇ ਨ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਸਿਧਾ
ਸਿ: ਪੁਚਾਇ ਹੈਂ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਤਾ ਸਤਨਾ ਨਹਿ: ਨਹੀ ਹੈ ਤ੍ਰਾਪੈ: ਦ
ਤਾਂ॰ਜਾਣਿ ਦਾ ਦੂਤਾ ਕਰਕੇ ਵਡਿਆਈਆ: ਮਹਤਤਾ ਹੈ ਸਾਹਿ: ਸਾਂ
ਮੀਮਲੇ॰ਗੁਰਨਾਲਾ ਤਿਸ॰ਹਰਿ ਦਾ ਹੋਇਆ ਦਾ ਗੁਰ ਜੀ ਦਾ ਅੰਸ਼ਿ
ਮੈਂ ਛੋਦਾ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਹਥੁ ਦਾ ਮਸਤਕ ਪਰ ਧਰਿਨਾ ਕੀਤਾ ਆਤਾਂ ਸਹਿ:
ਸਭ ਗੁਨਿਧਿ: ਨਿਧੀ ਕਿਆ ਸਭ ਸੁਖਾ ਦਾ ਦੀ ਧਧੁ ਬਸਨ ਭੁਕਨ ਕਪੜ
ਧਾਧਾ ਰੈਪ ਗੁਲਾਮਾ ਸਹਿਤ ਦੂਰੀ ਹਥ ਆਰ ਜੋ ਏਹਨ ਉਨਿਧਿ ਕੇਨਾਮ ॥੧॥
੧੮॥ ਸ: ਮ:੧॥ ਪੀਠਕਾ ਸਗਤ ਕੀ ਸੁਚਤਾ ਕਹੀ ਤਾ ਸੁਣੋ। ਸੁਚੇ॰ਚੌਕੇ ਸੈ
ਸੁਚੇ॰ਰਸੋਈ ਏਕੇ ਅਰੇ ਭੋਜਨ ਨਾ ਤਿਉ: ਛਹਿ ਉਕੀ ਹੋਇ ਕੇ॰ਰੀ
ਸਾਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਿ ਜੋ ਦਿਆ ਫੇਰੁ ਪਿਛੋ ਸੋਮੰਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰਥ
ਣ ਬ੍ਰਹਮ ਹਵਿਰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਗਨ ਉ ਬ੍ਰਹਮ ਣਾ ਹੁਤੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮਈ
ਵਤੇ ਨਾਹਿ ਤਿਬ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮ ਸਮੇਦਨੇ ॥੧॥ ਸਲੋਕ॰ਗੀਤਾ ਦਾ:
ਅੰਨੁ ਆਦਿਕ ਦੇਤੇ ਭੁਤਾਂ ਨੀ ਪ੍ਰਿਥਿਆ ਦੇਨ ਸੇਕ ਦਾ ਜਾਗਿਆ
ਤਿਭਦਿਤੀ ਪ ਪੀਣੇ ਆਂ ਪਕ ਕੁਕਰਮ ਸਮਾਹਾਰੀਨਾ ॥੧॥ ਏਹ ਪੀਛੇ
ਪੜੀ ਤਹੈ ॥੧॥ ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ: ਕੋਬਰੀ ਜਾਗਾ ਮੈ ਨਰਿਸ॰ਨਾ ਦੋਖ:
ਪਾਪਾ ਜੋ ਅਨੁ ਮੈ ਕਹੈਤੇ ਸੁਣੋ। ਅੰਨ॰ਭੀ ਲੂਣ॰ਭੀ ਦੇਦੇ ਤਾ।
ਪਾਕ: ਭੋਜਨਾ ਛੋਦਾ ਪਾਪੀ ਤਨ ਸਿਉ ਗਾਡਿਆ: ਪਾਪੀ ਤਨ ਵਿਚੇ
ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਤਿਤ: ਤਿਸ ਪਰ ਸੇ ਸੁਣਿਆ ਰਸ: ਅੰਨਨੂੰ ਸੁਧਿ॰
ਮੈਂ ਬੂਕਾਂ॰ਪੁਤਪ ਦਾ ਪਿਰਕਾਹਾ ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਪੀਠਕਾ ਕੇ ਈਆ ਆਇ
ਕੇ ਨਾਰੀ ਕੀਨੈ ਦਾ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਜਾਂ ਘਹੁ ਤਸੀ ਕਰੀ ਉਸਤੇ ਕਹੈ ਹੈਂ
ਛੋਦਾ ਕੀੜੇ: ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਹੀ ਨਿਮੀਐ: ਜਬ ਹਰ ਕਿਤ੍ਹੀ ਕਿਆ ਕਠਾਹੋ
ਦੈਗਾ ਬਧੇ ਮੈਂ ਕੀੜੇ॰ਦੁਆਰੇ ਕੀਮੀ ਐ। ਕੀੜੇ॰ਰਾਹੀ ਵੈਸਨੀ:
ਸੈਬੰਧੀਆ ਨਾਲ ਪੀਤੀ ਆ ਰਾਹੁ: ਭਾਜੀ ਜਾਵੀ ਦਾਲੇ ਨਾ ਦੇਣਾ ਕੇ
ਤਿ: ਕਧੀ ਲਾਅਗਾ ਲੜੀਆ॰ਤਾਂ ਕੈ ਤੁ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਸਾਕਾ ਧਿਧਾਨੂੰ॰

ਪਰੋਤੰਤੇਆਦੇਲੈਕੈਰੋਗਖੁਸਰੇਸੁਕਰੇਸਕੇ॥ਅੰਤ: ਜਿਸਤੇਜੀਮੈ ਰਾਜਾਨਾਂਰਾ
ਜੇਧਰਮਾਤਮਾਤੇਜੇਤਾ ਕੁਰੂਪੀਕੰਨੂ: ਨਾਰੀਤੇਹੀਨਾਰੀਆਂਕੋਇੰਹੈ॥ਜੋ
ਇੰਹੈਵਹੈਕਿਆਨਹੀਹੁਆਭੀਲਛਮੀਹੈ॥ਮੁਖਿੰਕਾਰਿਹਾਰਿਨੂਭਾਗਾ
ਰਤੀ: ਕਰਮਾਦੀਰਤੀਤਹਾਂਜਾਣੋ ਚਾਰਿ: ਮੁੰਦ੍ਰਾਚਾਰ੦ਮੈਂ॥ਅਥਵਾ॥
ਭੇਤ੍ਰੇ ਤੇੜ੍ਹੀਵਾਲਾਅਰਥਕੀਕਰਦੇਹੈਨੂੰਕੋਈਕ੍ਰਾਂਜੋਗੋਨਹੈ॥ਮੁਖਪਹਲਾ
ਹੀਹੈ॥੨॥ਪੰ:॥ਆਪੇ੦ਹਰੀਨ੍ਹਾਜ੍ਰੇਸੁ੦ਦਾਆਪਣ੍ਹਾਂ੦ਜੋਹੈਤਿਸੁਦਾ
ਸਿਦੀਐ: ਭਰੀਐਵਾਸਹਾਰੀਐ॥ਐਤ: ਏਸੁਾਕਾਇਤ ਕਿਸਵਾਸ
ਤੇ॥ਰਾਕਿਰਧਿ: ਗਰਧੁਮੈ ਰੈਦੀਐ: ਫਿਰੀਐਨਰਕੈਸੇ੦ਨੂਅਖਰੁਅੰ
ਏਹੋਕੁਝਾਮੂਰਖੇ: ਮੂਰਖਦੇਾਲੁਝੀਐ: ਝਗੜੀਐ॥੧੯॥ਸ:ਮ:੧
ਫਿਕੈ: ਕੈੜਾਮੂਰਖਤ੍ਾਂ੦ਦੇ॥ਫਿਕੋ: ਫਿਕਾਬੋਲਣਵਾਲਾ॥ਫਿਕੋਂ
ਦੀ॥ਜੋਇ: ਕਾਣਿਜੋਇਵ ਸੋਭਾ॥ਰਗਾਹ੦ਤੋ॥ਥੁਕਾ: ਧਿਤਕਾਰਾਰੂਪੀ
ਫਿਕੇਦਾਮੂਰਖ੦ਨੂਪਾਣਾ: ਚਰਣਦਾਸੀਦੀ॥੧॥ਮ:੧॥ਕੂੜੋ੦ਹੈਤੇ
ਪੈਜ: ਪਤਿਵਾਸਤੇਧਾਰਿਦੁਨੀਆ੦ਦੇ॥ਫਿਲ: ਫੇਦੁਸੂਠੀਆਂਕਰਿਦੇਹੈਂਵ
ਲਫੈਫੇਕਰਦਾਹੈ॥ਅਠਸਠਿ: ਸਮੂਹਾਂਮੇਲ੦ ਕੂੜਰੂਪੀਵਾਲਫੇ
ਰੂਪੀ॥ਪਟੁ੦ਸਫਾਈਵਾਨਿਸੁਕਪਟਤਾਰੂਪੀ॥ਗੁਦੜੁ: ਲੀਰਾਂਲਾਗੀ
ਗੋਦੜੀਹੈਪਮਾਣਾ॥ਸਾਤਗਾਂਠਕਪੀਨਮੈਸਾਧੁਨਾਮਾਨੈਸੋਕ੍ਰਾਪ੍ਰੇਮਮਗ
ਨਮਾਤੇਫਿਰੇਗਨੀਏਕੁਕੋਰੀਕਾ॥੧॥ਸਿਸਾਰਿ੦ਮੈਂਗਰਬ: ਪ੍ਰਵਰਤਦਾਗਾਰ: ਪ੍ਰ
ਤਪਾਲਾਦੇਕਰਨਵਾਲਾਹੈ੦ਕਿਆਹਰਿਤਿਸੁ ਸੇਤੀ: ਨਾਲਾਦੇਖਨੇ: ਦੇਖ
ਨਦੇਵਿਚਾਰਿੰਦਾਸਤੋਰਿਗੀ: ਓਹੁਪ੍ਰੇਮਪੂਰਬਕੁਹਸਾਹਿ੦ਮਨਿਦਨੁਪ
ਇਕਾਰਿਗੈਰੋਵਾਰਿ: ਗਿਇਆਂਦਿਨਨੂੰਜਾਦੂਕਰਕੇਪ੍ਰੇਮਪੂਰਬਕਰੋਂਦਾ
ਪਾਰਥਦੁਕਰਮਾਵਿਚਾਰੇ ਭੁਪਤੀਕਾਰਿਜਾਣਏ: ਜਾਦੇਨੇ॥ਕੇਰੀ: ਦੇਂਇ
ਕੁਨਾਹਿ: ਨਾਮਦੇਾਛਿਦਾ ਦਾਰਿਉਪਰਿਵਾਟਦਾਖਰਚੁਮੈਗਾ॥ਖਾਹਿ: ਖ
ਚੀਏਵਾਧਾਦੇਨੋ॥ਤਿਨਾਨਿਸ੍ਰੇਕੀਤਾਹੈ॥ਦੀਬਾਨ: ਦਰਗਾਹਰੂਪੀਦੁ ਸ
ਤਿਸਿਗੁਰੂਪੀ॥ਕਲਮ: ਹੁਕਮਰੂਪੀਏਕੀਹੈਤੇਜਿਨਾ॥ਹਮਤਮ: ਓਗਤ
ਤੇਗਤਾਨਾਲਮੇਲੁਕੀਤਾਹੈਤਿਨਾਨੂੰਤੇ॥ਦਾਰਿ: ਦਾਰਿਗਾਹਿਮਾਂਫੂਟੇ:
ਛੁਡੀਦੇਨੇ॥ਤੇਲੁ੦ਵਾਸਤੇਤਿਲੁਪੀੜੀਦੇਨੇ॥੨॥ਪੈ: ਕਰਣਾ: ਕਰਤਤ
ਸੈਸਾਰਰੂਪੀ॥ਕਲ: ਸਕਤੀਚੇਤਿਨਤਾਰੂਪੀ॥ਧਾਰਿ: ਧਰਕੇਵ ਧਰਤੀਓ
ਪਾਰਿਆਸਾਰੀਐ: ਨਰਦਾਜੀਵਰੂਪੀਨਾਂਕੋਈ੦ਜੋਥਵਾਰੀ ਆਈਐ
ਹਹਿ: ਚੋ੦ਜੁਗਾਛੇਦਾ॥ਆਪਣਿਆਂਹਥਾਂਨਾਲਆਪਣਾਕਾਜੁ ਆਪੇਹੀ॥
੨੦॥ਸ:ਮ: ਪਾਪੀਠਕਾਰਿਸੋਸਾਧੁਨੂੰਦੇਖਕੈਕਹਿਦੇਨੇ॥ਆਸਕੀ: ਧ੍ਰੀ
ਜੀਹੈ॥ਗ੍ਰਾਦੂਜੇ੦ਪਦਾਰਥਾਂਮੈਂ॥ਆਜਰੂ: ਪ੍ਰੇਮੀਸੋ ਕਾਦੀਐ: ਕਹੀਦੇਹੈ॥ਜੋ

ਜਮਾਤ ਉਹ ਹਰੀ ਰੂਪ ਮਿਸਲ ਮੇਂ ਗਾ ਚੰਗੇ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤਿਸੁ ਕਰਮ ਨੂੰ ਆਮੰਦੇ ਕ
ਰੇਮ ਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜਾਣੋ ਮੰਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਚੰਗਾ
ਕਰਿ ਮੰਨੇ ਤੇ ਮੰਦੇ ਕਰਮ ਕਰਿ ਹਰਿ ਮੰਦਾ ਹੋਇ: ਮੰਦਾ ਜਾਣੋ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
ਜੋ ਸੋਇ ਹਰੀ ਨਾਲ ਲੱਗ ॥੧॥ ਮ: ੨ ਸਲਾਮੰ ਕਰੇ ਪਹਿਲਾ ਤੇ ਜੇ ਕਹੁ ਕਹੇ
ਤੋ ਅਰੋਜ ਯਾ ਯੁਕਤੋ ਅਰਥੁ ਸਲਾਮਤੀ ਤੇ ਜਬਾਬ ਕੀ ਦੋਵੇ ਕਰੈ ਤਾਂ ਜ
ਹੋ ਜਾਇ: ਜੋ ਦਾ ਹੈ ਗਵਾਇ: ਲੇਖੇ ਵ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਵ ਸਲਾਮ ਕਰੇ ਜੁ
ਜਾਬ ਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵ ਸਿਖ ਪਹਿਲਾ ਗੁਰੂ ਅਰੋ ਸਲਾਮ ਕਰੇ ਜਬਾਬੁ: ਫ
ਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਇਹ ਦੋਵੇ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਤੇ ਮੂਢੋ: ਸਰੂਪ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਮੇਰਾ
ਕੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਤੂੰ ਈਸ੍ਵਰ ਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਮੈਂ ਤੋਂ ਅਲਗ ਪਰਗਾਹਾਂ ਓਹ ਸਰਬ
ਗ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਇਹ ਦੋਵੇ ਕੂੜੀਆ ਹੈ ਥਾਂ: ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ॥੨॥ ਪੌ: ਸੁਖੰ ਨੂੰ
ਜਿਤੁ: ਜਿਸ ਕਰਿ ਜੋ ਛੁਟੇ ਦਾ ਜਾ ਬੁਰੀ ਘਾਲ: ਕਾਰ ਮੰਦੀ: ਪਾਪ
ਕਰਮਿ ਮੂਲਿ: ਕਦਾਚਿਤ ਨ ਕੀਚਈ: ਕਰੀਏ ਅਗੇ ਦੇਖ ਲਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾ
ਲੀਐ: ਦੇਖੋ ਲਮੀ ਨਦਰੋ ਦੇਖੀਐ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਰਮ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੋਤੁ ਗਣਿ ਹੈ
ਇਸ ਪਰ ਸਾਖੀ ਰਾਜਾ ਪਿਤਰਾਸ੍ਰਨੇ ਥਿਆ ਸੱਜੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁਛਿਆ
ਜੋ ਮੇਰਾ ਸੌ ਪੁਤ੍ਰ ਮੁਇਆ ਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਅੰਧਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਸੋ ਕਿਸ ਕਰ
ਮ ਕਾ ਫਲੁ ਹੈ ਤਾਂ ਥਿਆ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਿਬ੍ਯ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਦੇਖਿ
ਓਸੁ ਸੈ ਜਨਮ ਤੇ ਉਪਰ ਇਕ ਜਨਮ ਮੈਂ ਰਾਜਾ ਥਾ ਇਕ ਦਿਨ ਸਿਕਾਰ ਕੋ
ਗਇਆ ਤਾਂ ਇਕ ਮ੍ਰਿਗ ਕੋ ਮਰਾਰ ਪਾਇਆ ਓਹ ਇਕ ਮਪੇਲੇ ਮੈਂ ਜਾ ਵੜਿਆ
ਤਿਸ ਮੈਂ ਓਹੁ ਮਲਾਹ ਫਰਦੀਆਂ ਓਸ ਮੈਂ ਇਕ ਨਾਗਨੀ ਸੀ ਜਾ ਚੇ ਸ
ਹਿਤ ਮਰ ਗਈ ਤੇ ਹਾਰ ਤਿਨੀ ਭੀ ਪਏ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅੰਧੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਉ
ਸੁ ਕਾ ਫਲੁ ਮੈਂ ਨੂੰ ਲਗਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੋਚ ਕੇ ਦੇਖੋ ਲਮੀ: ਗਿਆਨ ਨਦਰਿ ਦੇ
ਖੀਐ ਜਾਰੇ ਆਪਣਾ ਆਪਾ ਤੇ ਦੇਹ: ਤੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ:
ਕਰਮ ਕਰੀਐ ਲਾਹੇ: ਲਾਭ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥੨੧॥ ਸ: ਮ: ੨ ਚਾਕਰ:
ਸੇਵਕ ਕਾ ਗਾਰਬ ਵਾਦਾ ਗਾਰਬ ਯੁਕਤੋ ਵਿਅਰਥ ਵਾ ਗਰਬ ਤੇ ਝਗੜੇ ਕ
ਰੇ ਗਲਾਂ ਫਿਰੇ ਪਰੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇ: ਖਸਮ ਤਿਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਖਾਵੰਦ
ਨ ਗਾਵਣ ਇਕੋ ਕਿਛੁ: ਕਛੁ ਕਰਿ ਕੁਛ ਜਾਣੇ ਜਿਸ ਦਾ ਰਤਨ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪ
ਗਾਂ ਜਿਸ ਨੇ: ਜਿਸ ਕਰਮ ਨੂੰ ਆਦ ਹਰਿ ਨਾਲ ਲਗਾ ਸੀ ਮਿਲਣ ਨੂੰ
ਤਿਸੁ ਮੈਂ ਹੀ ਮਿਲੇ: ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਪੇਖ ਦੇਖ ਦ ਤਿਸ ਮਿਲੇ ਵ ਢਿਲੀ
ਖਣ ਕਤਾ ਪਰ ਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੨ ਆਉ ਗਦੇ: ਉਦੇ ਹੋਦੇ ਯਾ
ਰੂ ਹੋਗਾ ਵਾਉ। ਵਾਉਦੂਆ ਉਹੈ ਵਾਦ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਜਾ ਦੇਖੰ ਵਿਖਨਾ
ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮ ਵਾ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਨਿਆਉ ਜਿਕਿਆ ਨਹੀ

੨।ਮ:੨।ਣਇਆਣੇ: ਬਾਲਕਦੇ ਦਾ ਮਨੁ ਹੈ। ਰਾਸਿ: ਦੁਰਸਤ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।
ਵਰਤੈ॰ ਬਾਲਕੁ ਦਾ ਮਨੁ ਹਾਨਿਰਜਾਸਿ: ਨਿਰਨੇਕਾਰਿ। ਵਸਤੂ: ਜੇਹੇ ਹੈ ਭਾਂਡਾ ਤਿ
ਸੁਦੇ ਸਮਾਵੈ॰ ਤਾਂ ਭਾਂਡਾ ਪਾਸਿ: ਪਾਸੇ ਦਾ ਨਿਆਰੀ। ਦ ਵਸਤੂ: ਦੁਧਾ ਦਧੀ
ਕਣਕ ਆਦਿ ਦੇ ਅੰਦਰੁ ਹੀ। ਦੂਜੀ: ਹੋਰ ਜੇਹੇ ਸੋਨਾ ਦਿ ਵਸਤੂ: ਚੇਤਨ ਸਭੂ
ਪਸੰ ਵਸਤੂ: ਜੀਵ ਕਲਾ ਸਮਾਵੈ ਤਾਂ ਜਾਂ ਦੂਜੀ। ਦ੍ਵੈਤ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ: ਨਿਆ
ਰੀ ਜੇਤੀ: ਨਾਲ ਜਾ ਬਣੈ: ਬਣਤੀ ਹੈ। ਕੂੜਿ॰ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਦ ਕੁਸੁ
ਕੂੜੋ: ਝੂਠ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ। ਸਿਫਤਿ॰ ਕੀਰਤੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵ
ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਗਾਸਿ: ਖਿੜਨਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਈ ਹੈ। ੧। ਮ:੨।
ਇਆਣੇ: ਬਾਲਕ ਦੇ ਦੋਸਤੀ ਤੇ ਵਡਾਰੂ: ਨਾਰੀ। ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ ਜਾਣੈ ਸੋ ਇਕ
ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਭੀ ਥਾਉ ਥੇਹੁ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਵ ਦਾ ਜਾਂ ਨਾ ਇਆਣੇ: ਮਨੁ
ਦੀ। ਵਡਾਰੂ: ਮਾਯਾ ਦਾ ਥੇਹੁ॰ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਇਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੇਹੁ ਦਾ ਥਾਂਥ
ਉ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਵ ਵਡਾਰੂ: ਵ ਨੇ ਸਤਰਾ ਬਰਸਾ ਤੇ ਉਪਰ ਦੇ ਦਾ ਵ ਹੈਕ
ਰੂਪੀ ਬੁਢੇ ਦਾ। ੨। ਮ:੨। ਣਇਆਣਾ: ਬਾਲਕ ਦਾ ਅਰਥਾਨੀ ਕੰਮ:
ਪਤਸ਼ਾਹ ਨਾਮ ਜਮਨ ਰੂਪ ਰਾਸਿ: ਦੁਰਸਤ ਦਾ ਪੂਰਾ। ਅਧ॰ ਬਾਰੂਆ ਵੇਰਾਸਿ:
ਖਰਾਬ ਕਰੇ। ੩। ਪਉ: ਚਾਕਰ: ਸੇਵਕ ਦਾ ਖਸਮੈ: ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਭਾਣੇ ਆ ਅਨੁ
ਸਾਰ। ਤ ਚਲੈ ਦਾ ਉਹ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਦੂਣਾ ਪਾਏ: ਸੁਖ ਭੋਗ ਦੇਹੈ ਐਥੈ ਤੇ ਅਗੇ
ਹਰਮਤਿ: ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਿਸਨੋ ਅਗਲੀ: ਬਹੁਤੀ। ਖਸ
ਮੈ: ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਨਾਲਾ ਗੈਰਤਿ: ਗਾਸਾ ਦ ਅਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਅਗਲਾ:
ਅਗੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਦੁਖ ਭੋਗੇ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ। ਪਾਣਾ: ਚੁਰਣ ਦੁਸਮੀਆਂ
ਤੋਂ ਤੇ ਹੈ ਲਾਈ। ਜੇ ਸਦਾ: ਜਿਸੁ ਹਾਰ ਦਾ ਸਾਇ। ਸਿ॰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਚਲ
ਈ: ਚਲਦਾ ਤੇ ਅਰਦਾਸਿ: ਬੇਨਤੀ। ੨੨। ਸ: ਮ: ੨। ਕਿਆ ਹੀ: ਕੇ
ਹੀ। ਆਪਸ ਤੇ: ਜੋ ਮੰਗਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਾਰਥ ਤੇ। ਕਰਮਾਤਿ:
ਸਕਤੀ ਹੈ ਦ ਕਰਾਮਾਤ ਦੀ ਦਾਤਿ ਹੈ ਦਾਤਿ ਚੇ। ੧। ਮ: ੨। ਚਾਕਰੀ:
ਸੇਵਾ ਹੈ ਜਾਣਏ: ਜਾਦੇ ਦਾ ਉਤ ਪਾਤਿ ਹੋਵੈ। ਕਾਚੀ ਸੇ। ਕਰੀਦੇ ਹੈ।
ਸੇਤੀ ਖਸਮੁ: ਖਸਮਾ ਵਿਖੇ ਹੀ। ੨। ਪਉ: ਹਾਰਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ
ਦਾ ਵਾਛੇ ਦਾ ਤਾ ਹਰਿ ਦੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ। ਸਾਖਤੀ:
ਸਕਤਤਾਈ ਦ ਕਰ ਕਾਈ ਤੇ ਮਾਰ: ਕੁਟਣਾ ਜਿਸੀ ਰੀਸਾ॰
ਸੰਗਲੀਆਂ ਦ ਦਾਮ ਨਾਰੂਪਾ। ਤੁਰੀ ਚੜ੍ਹਾਹਿ ਬਿਸੀ ਆਰ: ਛੇਦ
ਚੰਗੀਆ ਘੋੜੀਆਂ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਹਿ ਦ ਬਡੀ ਤੁਰੀਆ ਦਾ ਬਾ ਮੈ ਚੜ੍ਹਿ
ਹੈ। ਕਰਾਏ॰ ਈਸੁਰ ਹੋਕੇ ਕਰਮਾ ਤੇ ਜੀ ਦ ਹੈ ਕੇ। ਸਿਉ: ਨਾਲ। ਦਾ ਆ
ਕੋ। ਪੂਰਣ: ਪੂਰਣਤਾ ਚੇਤਨ ਰੂਪ। ਦੁਧ: ਜਪਤਪਾ ਦੇ ਸਮਾਈ

ਹੋ: ਸਿਖ ਪਹਿਰੀਏ॥ਦੁਲੇਰ ਹਨਿ ਚੜੇ: ਵਿਹਾਰਾਂ ਮੈ ਖਪਦੇ ਰਹਿਦੇ ਨੇ
ਕਿਹਾਲੀ: ਜਗ ਈ ਰੂਪੀ ਸੈਂ॥ਖੜੇ: ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਂਉਦੇ ਨੇ ਜੂਨਾ ਮੈਂ॥ਦ
ਖੜੇ॥ਜੂਨਾ ਦੇ॥ਕਉ: ਨੁਨ ਦੇਰੀ ਆਪਣੀ॥੧॥ਮ:੨॥ਜਾਜਾਣੈ: ਤਤਵਸ
ਜਾਣਾ॥ਕਰੇ॥ਆਪਿ॥ ਜੀਵ ਰੂਪ ਤਤ ਨੂੰ॥ਜਾਣਈ: ਧਰਤੀ ਨੂੰ॥ਤਿਸ:
ਧਰਤੀ ਵਾ ਧਰਤੀ ਆਦਿ ਤਤਾ॥ਉਥਾਪਿ॥ ਕੋ॥ਨ ਨਕਾ॥ਜਾਂ॥ਆਪੇ
ਆਪਿ॥ ਹੀ ਹੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ ਕੀਆ: ਦੀਆਂ॥ਸਾਈਆਂ॥
ਦਾ ਕੇਹ ਕਹਣਾ॥ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕਹਣ: ਕਹਿਆ॥ਕਰਤਾ ਕਾ॥ਦੁਰਕਰੀਸ:
ਤੀਨ ਕਾਲ ਕੂੜਾ॥ਸੋ ਧਾਹਿ: ਪਚਾਇਆ ਕਮਾਵਣੀ॥ ਭੁਲੀ ਹੈ ਵ ਕ
ਮਾਈ ਦੀ ਹੈ ਜੋ॥ਛੁਦਾ॥ਧੁਰੋਂ ਤੈ ਨੇ ਪਾਇ ਛੋਡੀ: ਆਪੇ ਜੋ ਤੈ ਸੁਹ
ਰਿਨ ਪਾਇ ਛਡੀ ਹੈ॥ਏਕੀ: ਇਕਤੋ॥ਜਾਇ: ਜਾਗਾ॥ਤਿਸੈ: ਤਿਸ
ਦੀ ਰਜਾਇ: ਆਗਿਆ ਵਾ ਭਾਣੀ ਹੈ॥੨॥ ਸੁਧ॥ ਵਾਰ ਹੈ ਸਠ
ਵਾ ਯਾਦ ਸੈ ਪੂਰਨ ਕਰੋ॥੧੯ ਰਾਗ ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ॥ਬਿਨਤੇ:
ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਏਹੁ॥ਕਹ: ਕਿਸ ਕਰਕੇ॥ਜੀਉ॥ ਦੋਹਿ ਵਿਖੋ ਪਹਲਾ ਪ੍ਰਸਨ ੧
ਜਰਾ: ਜੀਵ ਉਪਜੈ॥ਬਿਨ ਸੋ॥ਇਹੁ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਸਨ॥੨ ਕਿਉ॥ ਸੰਸਾਰ ਦੇ
ਦੂਜੇ ਦਾ ਉਤਰ ਹੈ ਹੈ॥ਛੁਦਾ॥ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਦੁਖ ਰਹਮਾਦ ਹੋਣ:
ਕੀਤਾ ਹੈ ਇ ਸਕਰਾ ਸੁਖ: ਸੁਖਾਤੇ ਵਾ ਸੁਖਤਾ ਹੋਵੈ ਜਾਂ॥ਪਹਿਲੇ ਕਾ ਉਤਰ
ਕਹੇ ਹੈ॥ਮਾਇਆ ਦੀ ਫਾਸ ਬੰਧ॥ ਭੁਪ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਵ ਮਾਇਆ
ਫਸ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨਹੀ ਛਰੇ॥ਇਸ ਕਰ ਜੀਵ ਦੇਹਿ ਵਿਚ ਪਾਇਆ॥
ਸੀਸੁ॥ ਸੋ॥ਗਲੁ ਕੇ: ਅਭੈ ਦਹੋਵੈ॥ਆਵਉਨ: ਅਭੈ ਨ ਹੋਇਆ
ਚੁਕੇ: ਚੁਕ ਜਗਿਆ ਹੈ॥ਕਹੀ: ਕਿ ਤੇਰੀ ਨਾ ਜੋ ਮਾਯਾ॥ਉਪਜੇ ਅਨੁ
ਭਵ॥ਹਰਿ ਮੈ ਕਰਨਾ ਥਾ॥ਅਭਵ॥ਮਾਯਾ ਦਾ ਕਰਣਾ ਥਾ ਸੋ ਨਾ ਕੀਤਾ
ਤਾ ਵਕਹੀ॥ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਉਪਜੈ ਤੇ ਮਨ ਦੀ॥ਭਾਵ॥ ਹਰਿ ਦਾ॥ਅਭਾਵ
ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਹੂਣਾ: ਖਾਲੀ ਰਹਾ॥ਉਦੇ॥ਅਸਤ॥
ਪ੍ਰਜਿਤ ਪਦਾਰਥਾ ਦੀ ਮਨ ਤੇ ਵੋ ਉਦੇ: ਹਰਖ ਅਸਤ: ਸੋਗ ਦੇਏ
ਹੈ ਦਲੇ ਪਦਾਰਥਾ ਦੀ ਮਨ ਤੋਂ ਅਲਿਦ॥ ਲਗਾਇ ਕੇ॥ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਾ
ਜਿਉ ਅਕਸਵਾ॥ਦਾਸਾਂ ਤਾ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ॥ ਜੀਵ ਰੂਪੀ॥ਬਿੰਬ॥
ਹਰੀ ਰੂਪੀ॥ਉਦਕ॥ ਨਾਨਾਕੁ ਮਕਰ ਮਰੂ ਪਾਨੀ॥ਕੂੰਭ॥ ਅੰਤਸਕਰ
ਹਰੂਪੀ॥ਨਵਿ ਗਰਾਨਾ: ਭੁਲਿ ਪਾਇਆ॥ਗੁਣ॥ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ
ਪਾਇਤੋ॥ਭਾਗਾ॥ ਜਉ॥੧॥ਆਸਾ ਪੀਠਕਾਕ ਸੀ ਕਿ ਨਗਾ ਦੋਧਾ
ਤਨ ਕਹਿਹੈਂ॥ਕੈਸੇ ਹੈ ਉਹਾ॥ਛੁਦਾ ਰਹਾਉ ਸੋ ਕਰਨਾ ਜਾ ਤੈਰੈ ਰਾ
ਜਬਾਂਧੋ॥ਤਿਹਰੇ: ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਰਾਂਦੇ ਤਰੁ: ਸੋ ਛੁਗਾਲੀ: ਕਿਨ ਸੋਨਾ
ਟੇ: ਗੜੇ॥ਨਿਧਰਾ: ਉਜਲਾ॥ਨ: ਨਾ॥ਧੋਨਰ: ਕਸੀਕੋ॥ਨਾਹੀ
ਭਾਲਾ: ਭਾਲ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ॥ਧੋਤ: ਧਿਛਦਾ ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਸ ਰੂਪੀ ਜਿ

ਗਟਕਾਵੈ: ਖਾਵੈਹੈਂ ਅਥਵਾ ਮਨੁਖਨੁ ਮਾਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਖੋਇ ਲੇਦੇ ਹੈਂ। ਬਾਸਨ:
ਪਾਤ੍ਰ ਤੂਪਾਰਿ॰ ਚੂਲੇ ਦੇ। ਕਾਠੀ। ਲਕੜੀ ਖੋਇਕੇ। ਚੂਲੇ॰ ਦਾਇਦਾ ਸਤ
ਰੋਟੀ ਦਾ ਲਾਭ ਤਿਨ ਤਿਨਾ ਆਣਸ॰ ਨੂ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਖੋਇਕੇ। ਪਰਾਧੀ। ਪ
ਰਾਧੀ ਮੋ। ਅਪਰ ਸ: ਦੈਸ ਨਦ ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਅਛੋਹਿ ਕਿਸੇ ਸਾਥ ਸਪ੍ਰਸ ਨਹੀ
ਕਰਤੇ। ਮਾਨੀ: ਮਾਨ ਮੈ ਸੋ ਆਪ ਤੇ ਬਡੇ। ਜੈਤ੍ਰ। ਜਿ ਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਅ
ਬਦਾ। ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਕਹੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿ ਜੀਭਿ ਤਪੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਉਨਥਾਨੂ
ਕਹਣ ਜਾਸੀ ਬੁਰਾ ਭਲਾ। ਤੇ ਕਹੈ ਹੈਂ ਏਹੁ ਸਿਤਾ ਦੀ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਛੋਡ
ਸਾਦੇ ਤੈਂ॰ ਜੈਮਾਤ੍ਰਾ ਓਅਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸਨੂ ਗਜ: ਉਚਾਰ ਕੇ ਜੋ ਨਾ
ਤੈਪੋਤੀਆ: ਤ੍ਰੈ ਅਵਸਥਾ ਜਾਗ੍ਰਤ ਦਾ ਦੋ। ਦਬਾਲਣਦੇ। ਦਾ ਸੁਤਦ
ਤਲੋ ਕਈ ਪਣ ੩ ਸੁਪਕਰੀ ਆ। ਅਤਿ ਹਰੇ: ਤਿਨਾ ਗਣਾਦ ਲੈ ਪਾਇ
ਨ ਤਰਾ: ਰੋਕਣਾ ਮਨਨੂ ਗਲੀ: ਗਲਾ ਹੀ ਜਿਨਾ ਦੀਆ ਜਪਮਾ
ਲਾ ਹੈ। ਲੋਟੇ॰ ਜਿਨਾ ਦੇ ਹਥ ਹੀ ਹੈ ਉਜਲ ਦਾ ਲੋਟੇ: ਉਲਟੇ ਹੈ
ਹਥ ਜਿਨਾ ਦੇ ਮੰਗਨੇ ਖੋ। ਨਿਦਰ: ਦਗਣ ਤੇ ਖੋਟੇ ਮਾਰ ਗਦਬੋ
ਦ ਦਾਨ ਦੇਣਨਾ ਸੀਤਨ: ਸੀਤਾ ਇਨਾ ਰਹਸ਼: ਬਾਣਿਆ ਜੋ ਹੈ
ਰਸਿ ਸਿ ਸਾਰ ਰੂਪ ਇਸ ਕੇ ਠਗ॰ ਣਦਾ ਲੈ ਹੈ। ਸੀਤਨ: ਸੀਤਾ ਤ
ਲਾ॰ ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ ਪੇਡੁ॰ ਅਗਆਨ ਰੂਪੀ ਗਟ
ਕਾਵਹਿ: ਖਾਵੈਹੈ ਕਰ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਹੈ। ਬਾਸਨ: ਵਾਸਨਾਨੂ ਮਾਂਜ
ਕੇ ਦ ਬਾਸਨ: ਪਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਰੂਪੀ ਨੂ ਕੁਵਾਸਨਾ ਤੇ ਮਾਂਜਿਕ ਰੱਖਿ
ਰਿ॰ ਪਵਣ ਦਾ ਬ੍ਰਿਤੀ। ਕਾਠੀ॰ ਦੋਹਿ ਰੂਪੀ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਮਲ ਤੇ
ਜਲਾਵਹਿ॰ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਬਸੁਧਾ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ। ਖੋਵਿ:
ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਧਾਰਨਾ ਚੂਲੇ॰ ਰਾਮਨਾਮ ਦਗਿਆਨਾ ਦੈਰਗਰੂਪ ॥
ਸਾਰੇ ਆਣਸ: ਸਾਰੇ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਨਦ ਸਾਰ ਮਾਣ॰ ਜੋ ਹੈ
ਸੋ ਅਥਵਾ ਭਿਖਿਆਣਾ ਮਾਂਗ ਕੇ ਮਾਣ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਾਖੀ
ਮਾਂਧੋ ਦਾਸ ਕੀ ਜੈਸੇ ਤਿਨ ਨੇ ਭਿਖਿਆ ਮਾਂਗੀ ਸੀ ਤਬ ਇਕ ਮਾ
ਈ ਨੇ ਪੋਚਾ ਮਾਰਿਆ ਥਾ। ਪਾਪੀ: ਪਾਕੇਪਤੀ ਨਾ ਫਿਰਹਿ॰
ਹੈ। ਦ ਅਪਾਰ ਹੈ ਪੀ: ਬੁਧੀ ਜਿਨਾ ਦੀ। ਦ ਅਪਰਾਧੀ: ਅ
ਪਰਾਧਾ ਤੇ। ਨਿਖਿਹੁ ਅਪਰ ਸ: ਹਰੀ ਕੂ ਆਪ ਕਹੈ ਹੈ ਤੇ ਸਿਖ
ਤੈ। ਫਿਰਹਿ॰ ਹੈ ਅਭਿਮਾਨੀ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਦੇਮਾਨ ਤੇ ਆਪ ਤੂ ਬਡੇ
ਮਗਨ ਹੈ ਇਹੈ ਬੂਹਮਾਤੇ ਦਰੂਪੀ ਕੂਪ ਮਿਤੇ ਸਗਲ ਕੁਟੰਬ: ਜ
ਰਪਾ ਸੂ ਆਂ ਨੂ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇ ਮਗਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਲਾਗਾ॰ ਪਿਛੋ ਸਮਾ
ਣੇ॰ ਆਰਹੇ। ਕੋਟੇ॰ ਅਬ ਮੋ।੨। ਆਸਾ ਬਾਪ॰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ॥

ਵਿਲਾਸ: ਆਦਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੇਜ॥ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਸੁਖਾਲੀ: ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਘਰ ਕਰੀ ਹੈ
ਸੁਖਿ॥ ਸੋਵਨਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਸਾਰੇ ਆਗੈ ਛੇਦਾ ਬਾਜੀ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਰੂਪੀ
ਹਾਰਿ ਕੇ ਨਗਾਇਆ ਅਬੇਹ ਸਫਲ ਕਰੀ ਹੈ ਮਾਈ॥ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਸੁਖ
ਲ: ਸੁਖਦਾਯ ਪ੍ਰਕਾਇਆ ਦਰਾਲੀ: ਖਫਨੀ ਦੇ ਹਿਆ ਜਿਆ ਰੂਪੀ॥
ਲਗੈ ਜੋ ਪਾਲਾ: ਜੜਤਾ ਰੂਪੀ ਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਆਥਲਿ॥ ਜਾਂਦਾ ਲਾ
ਇਆ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤਾ ਪੰਚਾ॥ ਵਿਸਯਾ ਤੇ ਦ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਤੇ ਘਾਤ
ਤਾਲ: ਦੂਜੀ ਕਿਾਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ॥ ਦੋਵੈਂ ਗੋਸਾਈ: ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੁਆਮੀ
ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਉ: ਕਿਸਾ ਬਿਧਾਂ ਉਤ੍ਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਾਰਗ ਗਿ॥ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਜਿਧਾ॥ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਜਾਂ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੈਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਸਾ ਪੂਤ:
ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਆਪ: ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਨਾਹਰ॥ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਸੋ ।
ਕਬੀਰ॥ ਮੈ ਜਨ ਨੇ ਨਾ ਕਿਛੁ॥ ਨਗੀਆ ਨਾਗਮਾਣਾ ਦੇਉ ਧਾਊ ਆਸਾ॥
ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਸਮੇ ਮਾਯਾ ਆਈ ਤਾਂ ਹੀ ਦੇ ਵੇ ਮੁਹੁਰਾ ਦੇਵੈ ਇਤਾ ਵਿਛ
ਛਕਰਿ ਕੈ ਕਹੈ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੂੰ ਉਹ ਆਇਰਿਆਂ ਮੈ ਸੀ ਰਚ ਨਾ ਹੋਇ
ਉਰਕਟ: ਫਲਾ ਕੁਰਕਟ: ਫਲਾ ਪਤਰ: ਪਾਤ੍ਰ ਮੈ ਕੁਰਿਪਾ ਨੀ ਧਰੇ
ਪੀਚ॥ ਚੇਲੇ ਵਾਲੇ ਆਰਨੀ॥ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤ ਤਿਆਰ ਕੈ ਸੇਵੇਕ ਕਰੇ ਨਕ
ਟੀਕੋ: ਹੇ ਨਕਟੀ ਆਪਦਾ ਠਨਗਨੁ ਰੂਪੀ ਸਬਦ ਸਾਰੇ ਪਾੜੂ॥
ਬੁਜਾਰਿਆ ਹੈ ਡੂੰ: ਡਉਰੂ ਵਾਜਾ: ਬਜਾਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਡਉਰੂ ਡੂੰ ਦੇਨ
ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਕਾਟੀ: ਤੇ ਆਗੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਵਾਹੇ ਨਕਟੀ ਸਗਲਾ ਨਕਟੀ
ਏ ਹੇ ਨਕਟੀ ਆਪਕਾ ਮਾਰਿ॥ ਕੋ ਅਉਹੇਰੀ: ਪੁਨਾ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਜੀ
ਵਿਦੇਨਾ ਹੋਣ ਵਾ ਹੋਰਨਾ ਨੂ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕਹੈ ਜਗਾਲਿਆ ਕੀ॥
ਚੇਰੀ: ਦਾਸੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਭੀ ਚੇਰੀ ਹੋਇਆ ਰਹੀ ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ ਹਮ ਆਪ
ਨਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੂਛੇ ਮਾਯਾ ਤੇਰਾ ਪਤੀ ਕਉਣੁ ਹੈ ਤੋ ਕਹੈ ਹੈ ਸਬੀ ਬੇਰੀ: ਦੁਇ ਤੋਇ
ਕਰਤਾ ਸਬਲਗ ਉਹੁ ਕਾਇਆ: ਇਸਾ ਬਿਤਪੈ ਤਬੂਲਗਾ ਅਉਰ ਤੋਰੇ
ਜੇਹੀਆਂ ਜਾਂ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਲੇਈ ਪਾਜੋਂ ਕਰਧ ਮੰਗਾਵਾਇ ਕੇ ਤਾਂ ਮਾਯਾ ਕਾਟਿ॥
ਕੈ ਗੁਨ ਤੇ ਮੁਕੀਆ ਨਾਲ ਕੁਟਿਆਦ ਨਾ ਕਹੁ: ਸ੍ਵਰਗ ਤੇ ਭੀ ਕਾਟੀ: ਕਾਟਿ
ਣਵਾਲੀ ਹੈ ਤੂੰ ਕਾਨਹ: ਬਨੁ ਵਿਚੋਂ ਭੀ ਕਾਟੀ: ਕਟਣਵਾਲੀ ਹੈ ਸੀਰਾਹਿ
ਖਦਨਾ ਕਾਟ ਕਾਟਿ: ਕੁਟਿ ਕਾਟਿ ਕੈ ਤੂੰ ਸਭ ਸਿਨੀ ਹੂਰੀ ਨਕਮੋ ਨਵ
ਸੀਤਾ ਨੇਤੂ ਨਾਕਹੁ॥ ਸੁੰਘਣੇ ਤੋ ਕਾਨਹੁ॥ ਸੁਣਣੇ ਤੋ ਕਾਟਿ: ਰਸਨਾ ਕਰ
ਚਖਣੇ ਨਹੀ ਕਾਟਿ: ਤੁਚ ਕਰਿ ਪਰਸਣੇ ਨਹੀ ਤੇ ਨੇਤ੍ਰ ਕੇ: ਕਰਕੇ ਡਾਰੀ
ਦੇਖਣੇ ਤੋ ਐਰਨਿ॥ ਅਸਾਂ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤੂੰ ਤੋ॥੭॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕ
ਕਹੈ ਹੈ ਮਰਨੇ ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਬਚਦਾ ਭਾਵੈ ਜੋਗੀ ਕ੍ਰਮ ਨਾ॥ ਕਰੇ ਲਿਜ
ਤੂ: ਸੇਵਕ ਕੋ ਮੈ ਕਿਤ: ਜੋ ਹੈ ਮੁਰਤ ਪਮਹਿ ਸਾਮੋਨਿ॥ ਧਾਰੀ ਤਾ ਤਉ॥

ਤ੍ਰੀਆ ਰਮਨਾ: ਰਾਮਨਾਮ ਦੁ ਰਮਤੇ ਨਾ: ਹੋਨ ਰਵਾ ਰਾਮਰੂਪੀ ਨਿਰਾਛੇਦਾ ਜਾਕੇ:
ਜਾਕੀ ਰਸਨਾ ਨਾਹਿ ਤੰ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜਮਨਾ: ਜਮਾ ਛੇਦਾ ਆਰਾਮ ਬਹੁਨਿਰਾ
ਮਬਹੁ ਜੋਤਿਕ ਬਹੁ ਜਾਨ ਹਿੰਬਹਾ ਤੁੰਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਛਰੰ ਭੂਪਰਤੇ
ਤਲੇ ਰਮਨਾ: ਨਾਰੀ ਪਾਨੰ ਤੇ ਕਪੁਰਾ ਸਬਾਸਕ: ਸੁਭੂ ਦਮਨਾ ਚੰਦਨਾਦਿ
ਕਹੂਨ: ਕਿਧੋ ਨਹੀ ਲਿਖਾ ਵਾਕਸੇ ਕਰੋ ਭੂਧਰਨਾ: ਬਚਨਾ ਛੇਦਾ ਕਹੇ ਕਬੀ
ਰਰਮਹਿ ਜੇਪਉ: ਉਚਾਰੇ ਇਉ ਮੈ ਨਾਥਾ ਆਸਾ ਪਠਿਕਾ ਕੇ ਸੇਕਾ ਜਗਤ
ਸਤ ਹੈ ਕੇ ਅਨਤ ਹੈ ਤਕੇ ਹੇ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਕੋ ਈ ਕਹੈ ਢੀਲ: ਹਾਥੀਰ ਥਾਧੀ ਹੋ ਤੇ
ਪਖਾਵਜ: ਜੋੜੀ ਵਾਲਾ ਤਾਲ: ਕੈਸੀ ਆ ਭਗਤਿ: ਨ੍ਰਿਤ ਕਰੀ ਨੂੰ ਰਾਮੰ
ਹਲਵਾਲੀ ਕਰੀਆ: ਕਕਰਦੇ ਬੂਝਨਹਾਰੇ: ਸਿਆਣੇ ਨੇ ਲਗਾਏ:
ਛੁਪਦਾ ਹੈ ਗਲਉਰੇ: ਲਹੁ ਵਾਪਾਨ ਦੇ ਬੀੜੇ ਮੁਸਰੀ: ਚੂਈਆ ਸੈਥੰ ਨੂੰ
ਬੈਸ: ਬੀਦੇਆਂਦਾ ਜਾਇ ਰੇ: ਅਕਾ ਸਦੇਜ ਹਾਂ ਛੇਦਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਵਾਲੀ
ਬੇਧੀ: ਮਿਲੀ ਹੈ ਸਜੇ: ਸਹਨੇ ਗੁਨ: ਵਿਆਪਦਾਤਿ ਨੂੰ ਜਿਤਹੁੰ ਕੇ ਬੀਕ
ਹੈ ਕੀਟੀ: ਕੀੜੀ ਨੇ ਕਹੈਂ ਜਲ ਹੈ ਤਾਲੂਕੀ: ਗੁਤੀ ਆਦਿ ਸੂਖਮ ਜੀਵਾ ਜੋ ਜੇ
ਸੈ ਸਤ ਹੈ ਤੈ ਸੈ ਜਿ ਸਾਰ ਜਤ ਹੈ ਅਬਦਾ ਛੇਦਾ ਜਿਨ ਤੇ ਗੁਰਾਦੀ ਤੇਰਾ ਜਾਰਾਮ
ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਕਕਰੀ: ਖਖੜੀਆ ਦੇ ਆਬਰੇ: ਅੰਬੂ ਹੋਇ
ਕਾ ਆਉਗੁਣਾ ਦੇ ਗੁਣ ਭਏ ਹੈ ਪਾਏ: ਧਾਰੇ ਹੈ ਓਹਰਾਣ ਨਾਪਸਕੇ ਨੇ ਗੁਣ ਭ
ਏ ਹੈ ਉਨਾ ਢੀਲੰ ਮਨਰੂਪੀ ਰਥਾਥੀ: ਰਥਦੀ ਤਰਾ ਦੰਤ ਵਾਲਾ ਕਾ ਭਗ
ਤੀ ਦਲ ਕਾਇਆ ਹੈ ਬਲਦ: ਅਲਮਾਟੇ ਜਾਹਿ ਜੋ ਜੀਵ ਬਾਜੇ ਪਖਾਵਜ:
ਉਦਿਮੀ ਕੁਜਾ ਹੈ ਹਾਰਿਦਾ ਕਉਆ: ਪਾਪ ਦਾ ਰੂਪਾ ਵਿਸਿਜੋ ਜੀਵ ਬਾਜੇ
ਤਾਲ ਬਜਾਵੇ: ਉਦੇ ਦਮਨ ਕਰੋ ਹੈ ਗਾਦਰ: ਕਾਮਾਦਿ ਸਿਜੋ ਜੀਵ ਜੋ ਨਾਚ
ਦਾ ਖਾਤਿਸ ਨੇ ਪਾਰਿਰੰ ਆਹੈ ਲਜਾ ਰੂਪੀ ਚੋਲਨਾ ਤੇ ਜਾ: ਲੋਕ ਦੁਲਜੇ
ਜੀਵ ਬਾਂ ਜੋ ਈ ਦੋਆ ਤੇ ਭਗਤੀ ਅਜੈ: ਸੁਧਹਿ ਕਾਰਦਾ ਲਾ ਜੀਵ ਪਾਰ:
ਪ੍ਰਿਦੇਸੀਆ ਪਾਨ ਲਗਾਵੇ: ਮਹਾਵਾਕ ਵਿਚਾਰੇ ਹੈ ਪੀਸ: ਬਧੀ ਗਲਉ
ਰੇ: ਸੈਤਾ ਵਿਚੋ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪਾਰਿਕ: ਗੋਲ ਕਾਸੈ ਮਸਰੀ: ਉਦੂੰਆ
ਸੈ ਗਲ: ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਹਰਿਜਸ ਬੇਧੀ ਕਰਮ ਕਰੋ ਕਹੂੰ ਚਿਤਰੂਪਿ
ਅਸੀਖ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਬਜਾਵੇ: ਉਚਾਰੇ ਬੀਸ: ਹਰਿਰੂਪੀ ਕੁਲੋ ਕਪਤਾ ਬੀ
ਆਹਨ: ਦੈਤ ਨੂੰ ਹਤਕੇ ਜਾਇਕੇ: ਸੈਰਪ: ਅਛਰੈ ਜੋ ਸੰਦਰ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਸੈਦੂਜੇ
ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਵਿਛਾਏ: ਜਿਸ ਤੇ ਹੈ ਕਿਸਿਆ: ਬੈਹ ਮਾਵਿਦਾ ਛੇਦਾ ਗੁਨ
ਗਾਏਤਾਂ ਸੈ ਤੇ ਸੈ ਪਰਭਜਾ ਜੀਵਤੇ ਈ ਸਾਕੀਟੀ: ਬਿਤੀ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਬੰਤ
ਸਿਜਾ ਰੂਪੀ ਕਢੀਆ ਚਿਤਰੂਪੀ ਕਹੈ ਅੰਗਾਰ ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲੂਕੀ:
ਏਹ ਲੱਕਿਆ ਹੈ ਆਲਮ ਕੇ ਧ ਆਸਾ ਕੇ ਸੇ ਜੋਗੀ ਕਹਾ ਤੁਸੀ ਬਟੁਆ
ਝੋਲੀਆ ਨਹੀ ਰਖਦੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਬਟੁਆ ਹਮਾਰਾ ਏਕ ਨਾਮ ਹੈ ਬ
ਹਤਰਿ ਕੋ ਕਿਰਿਆ ਵਾਲੀ ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਅਧਾਰੀ: ਝੋਲੀ ਹੈ ਦਾ ਆਰਾਂ
ਮੁਖ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਜੋ ਹੈ ਦੇਹੀ ਇਸਮੇ ਨਮਰੂਦ ਹੈ ਜਿ ਸਦੀਨ ਨੂੰ

ਵ ਦੇਹਹੀ ਆਗਾਰਾ: ਜਾ ਰਿਦਿਓ ਵ ਸਾਧਨਾ ਨਉਨਿਧਿ: ਭਗਤੀ ਵ ਹਰੀ ਅਤੁਲ:
ਤੁਲੋ ਧ੍ਰਿਮ: ਪਦ ਦਵਾ ਮਨ ਗਾਗਨ: ਦਸ ਦੁਆਰ ਵ ਹਰੀ ਦਲਾ ਗਿਆਨੰ
ਰੂਪੀ ਤੇ ਅਖਿ: ਵਟ ਘਾਟ: ਪਾਇਆ ਕੀੰਰ ਤਿਤਪਾਰ ਨੀ ਇਹੁ ਵ ਜੋ ਹੈ ਦੋਹਿਲੇ
ਜੇ ਮੈ ਨਿਮਤ ਹੋ ਰਹਾ ਇਹੁ ਧਾਰਿਆ ਇਸ ਤੇ ਅਉਰ ਨ ਕਰੇ ਤੇ ਰਾਹੁ ਪਾਏ ਤੇ ਘਰ
ਮਾਗਾਊ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਹੁੰ ਜੁਗਾ ਮੇ ਵ ਚਹੁ ਬੇਦਾ ਮੇ ਜਗ: ਜੁ
ਗਿਆ ਆਣਿਆ ਹੈ ਇਹੁ ਜੋਗ ਤਨ: ਜੋਗ ਦਾ ਮੂਲ ਧਰਾ ਨੂ: ਧੁਣਿ ਹੋ
ਸਚਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਸਾਨਾ: ਧੁਨ ਨਾ ੭॥ ਆਸਾ ਕਾਜੀ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ॥
ਰਾਹ ਦੀਨ ਜਾਦਾ ਕਾ ਗਾਰੀ ਤੀਆ ਸੋ ਚ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਨੂ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਕਦ
ਦੇ: ਉਹ ਦੋ ਅਕਿਲ: ਕਿਸ ਤਰਾ ਵ ਕਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਗਿਆਨ ਤ: ਬਿਚਾ
ਰ ਦੋ ਆਮ ਚਿੰ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਮਕਤੁ: ਅਉਰਤ ਦੇ ਸਨੇਹ: ਹਿਤ ਕਰਿ ਇਥਰਾ
ਹੀ ਅਧਿਕ ਧਰ ਨੇ ਘਰਹੁ: ਮਾਨ ਹੁਗਾ ਆਪ ਨਹੀ: ਆਪਨਾ ਆਇ ਕੇ ਵ
ਆਪੇ ਹੀ ਛੋਡੈਂ ਅਦ ਵ ਕੋਈ ਹੁਰ ਹੀ ਸੁਨਤਾ ਬਿਨਾ ਕਤੇ ਪੰਦਾ ਕਹਿਣ ਤੇ
ਜੁਲਮ: ਜੋਰ ਜੀਵ ਤੇ ਪਾਰੇ: ਬਕਰੋ ॥੮॥ ਆਸਾ ਅਬ ਉਪਦੇਸ ਸਧਾ
ਰੂਕਹੇ ਹੈ ਸਰੁ ਨਾ ਤੇਲ ਸੁਆਸਾ ਰੂਪੀ ਵ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪੀ ਬਾਤੀ ਜੋਤਿ
ਰੂਪੀ ਵ ਸੁਧ ਸਾ ਰੂਪੀ ਸੂਨਾ: ਸੁਣਾ ਕੀੰ ਈਆ ਜੋ ਈ ਤੋ ਕਿਸ ਜੋ ਈ ਕਾਪੁਰ
ਖ਼ਾਪਟ: ਤਰੁ ਖਟੀਆ: ਮੰਜੋ ਵ ਸਿਰਹੀ ਲਟ: ਜਿਟ ਵਾਲ ਦੀਆ ਆਹਿਸ:
ਜੀਦਾ ਤਾਈ ਸਭ ਸੰਧੀ ਪਹਿਤੇ ਆਰੋਵ ਵਾਸਤੇ ਵ ਸਗਰ ਕੇ ਨਾਲ ਲਗਾ
ਜੁਲਮ: ਜੋ ਰੂਹੇ ਤਹੈ ਗੁਸਾਈ ਦਾ ਵ ਗੁਸਾਈ: ਹੇ ਹਰੀ ॥੯॥ ਆਸਾ ਕਬੀਰ
੧੬ ਗਵਾਇਆ: ਬਿਤਾਇਆ ਬਿਲੋਵਨਾ: ਰਿੜਕਨਾ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ:
ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਸੇ ਅਤਰ: ਅਨੰਦ ਵ ਸਰੂਪ ਛੇਦਾ ਤਨੁ ਮਟਕੀ ਆ ਹਿਮ
ਨਕਾਰਿ ਬਿਲੋਈ: ਮਧਾਣੀ ਜੋਈ: ਜਾਗ ਲਾਇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ
ਪੀ ਦੁਧ ਨੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ: ਮਖਣ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਮੀਰਾ: ਹਰੀ ਉਤ
ਰੰ ਸੋ ਸਾਰ ਜਿਧਤੇ ॥੧੦॥ ਬਧੀ ਆਸਾ ਰੂਪੀ ਤੇਲ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਅ
ਦਲ: ਢੋਲ ਦੇ ਹਿ ਰੂਪੀ ਨਟ ਮਨ ਰੂਪੀ ਪੇ: ਬਹੁੜਿ ਆ ਗਾਨਿ ਤੇ ਰਿਆ
ਧੂਆ: ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਆਇ ਕੇ ਹਰੀ ਤਿਨੰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਰਧਾਬ:
ਅਰਥਾ ਨਾ ਕਾਜ: ਸੇਖਾ ਬਦਨੀ: ਕਵੀ ਸਰੋ ਪਰੀ ਸਰੂਪ ਦੀ
ਗਾਵਨੁ: ਗਾਵਣਾ ਵ ਗਉਣ ਪਦਾਰਥਾ ਪਚਿ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ॥੧੧॥ ਆਸਾ
ਦਿਆਤਾ ਸੁਤ: ਪਰਸਾਦ ਆਤਾ ਰਾਮਈਆ: ਹੇ ਹਰੀ ਧਾਈਆ ਵਾਲ
ਕੁਤੋਕ ਛਗਾਦਾ ਹੈ ਆਇਆ: ਮਾਤਾ ਚਿਤ: ਚਿਤਾ ਰੂਪੀ ਭੁਵਨਿ: ਮੰਦ
ਰ ਵ ਜਲ ਵ ਘਣੇ ਮਾਂ ਦੇ ਹਿ ਹੇ ਹਰੀ ਜਰੀਰਾ: ਤਨੂ ਨਾਂ ਤੋ ॥੧੨॥ ਰਾਖੀ
ਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਅਪਨੂ ਨਹੀ ਜਾਦੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਤੀਰ: ਕਨਾਰੇ ਦੁ ਆਰਕ
ਦੋ ਸਤਸਿਗਤ ਕੇ ਤੀਰ: ਧਾਸਾ ਧੀ ਤੇ ਧਰ: ਧੀਬ ਬਤੁ ਵਾਲਾ ਪੀਰ:

ਪੂਜਾ ਗਾਵਤ ਤਾਰੇ॰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਾ ਸਤ ਸੰਗ ਦੇ ਅਰਥ ਮੇਂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਨਾਰਦ: ਸੁਰ
ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਪ੍ਰਕਾਸੀ: ਟਹਿਲਾ ਕਵਲਾ: ਦਾਸੀ ਲਛਮੀ ॥੧੩॥ ਆਸਾ ਕਬੀਰ ॥੧
੬ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਦਿਜ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਸੀਭੀ ਪੂਜਾ ਕਯਾ ਕਰੇਂ ਲੁਗਟ੍ਰ ਕਹਾ ਦ੍ਰਵੋ ਹੋ।
ਤੋ ਦਿਜ ਆਪ ਮਲਾ ਨੇ ਦੇ ਸਾਰਿ ਤਫਲ ਪੱਤ੍ਰ ਤੇ ਕ੍ਰਤਾ ਸੀ ਤਿ ਕਹੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤੇਰੇ॰ ਹੋਏ ਦ
ਮਾਲਨੀ: ਮਾਜ ਮੇਲੀ ਕਬੁਧਿ ਵਾਲੋਂ ਪਾਹਨ॰ ਪੂਜਨਾ ਜੀਉ॰ ਹੋਂ ਛੇਦ
ਸਤਿ: ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਆਬਾਦ ਗੁਰੂ: ਪੂਜ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪਾਬ੍ਰਹਮ: ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ
ਤੀ: ਪਤ੍ਰਾ ਮੈਂ ਹੈਂ ਫਲ॰ ਸੋ ਕਰਹਿ॰ ਗਾ ਕਿਸ ਪਤੇ ਤਰ ਦੀਆ ਗਾਢਿ: ਪਾਤ੍ਰਿ
ਛਾਤੀ॰ ਪਰ ਪਾ ਕੋੱਤ: ਚਾਦਲਾ ਪਹਿਤਿ: ਦਾਲਿ ਕਰ ਕਰਾ: ਕਰਾਰਾ ਫੈ
ਗੀ ਪੰਜੀਰੀ ਕਸਾਰ: ਮਠੀਆਂ ਦਾ ਦ ਸੁਕੀ ਪੰਜੀਰੀ ਆਛਾਰ: ਸੁਆਹਾ
ਵਾ ਛੁਆ ਕੇ ਹਮ॰ ਤੋਂ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮ ਰਾਖੋ ॥੭॥
ਆਸਾ ਬਾਲਪਨ॰ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ॰ ਧੀ ਨਦੇਹਿ ਆਵਾ ਛਿਦਾ ਭੁਜਾਦੇ
ਬਲਰੂਪੀ ਸਾਇਰ ਸੋਂ ਖਿਲਾਇਓ ਵਾਰੁ ਪੇ ਨੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਛ ਤਾਵਣਾ ਐਸਾ
ਹੈ ਜੈ ਸੋ ਪਾਲਿ: ਵਟਾਂ ਲੂਣੇ: ਵਡੇ ਹੋਏ ਹਥਵਾਰਿ: ਹਥਾ ਕਰ ਕੇ ਵਾੜ੍ਹ
ਵ ਹਥਾ ਨਾਲ ਵਡੇ ਹੋਏ ਚੋਰੁ॰ ਕਾਲਰੂਪੀ ਵਾ ਧੁੜੇ ਪੇ ਬੁਪਿਆ ਤ੍ਰੇ ਤਹ: ਤੁਰਤ
ਮੇਰੀ॰ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਹੀ ਵਾ ਜੁਧਾ ਵਸਥਾ ਅਸਾਰ: ਇਕਰ ਸਾਰੇ॰ ਨਰਾਕ
ਰੋਂ॰ ਗਾ ਕਰੇਂ ਤੇ ਆਪ ਨੀਲਾ ਵੈ॰ ਤਾਂ ਅੰਤਿ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੁਛ ਮੇ: ਕ੍ਰ
ਛਲੀਆ ਤਲਬ॰ ਜਮਦੂਤ ਰੂਪੀ ॥੧੫॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਹਥਾ ਦੋਵੇਂ ਦੇ ਤੇ ਬਿਨ
ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ ਕੋਹੂ: ਕਿਸੇ ਤੇ ਰੋਵਦਾ ਨਾ ਪਾਟ: ਧਸਤ੍ਰ ਪੰਇਬਰ: ਦੂ
ਸਾਲੇ ਹਿਦੂ ਦੁਸਾਲੇ ਹੀ ਅਗੇ ਲੈ ਦੇ ਹੋਨ ਐਸੇ ਸਤ ਕਥਰ ਨਾਗਰੀ: ਗੁ
ਲੀ ਹੋਈਆ ਖਾਨ॰ ਨੂੰ ਪਰਾਰਾ: ਸੁੜੀਆ ਫਰਾਈ ਹਥੀ ਖਾਣਾ ਦਾ ਘਰ ਮੇ
ਪਰਾਰਾ: ਪਰਾਲੀ ਪਾਏ ਕੇ ਸਉਣਾ ਆਹਿਰ ਖਦਾ: ਈਰਖਾ ਦਾ ਦੁ।
ਲਿਜਿ: ਲਈ ਦੇ ਨਾ ਦੂਸਾਂਤ ਜੇ ਸੋ ਘਾਤੀ: ਵੈਨੀ ਆ ਮੁਕਤਾ ਹਲ: ਗਜ
ਮੋਤੀ ਆਧਿ ਆਧਿ: ਮਧਾਨ ਦੀਆ ਸੁਮਾਹਿ: ਸੁਮਨਾਂ ਨੇ ਧੇਰਾ: ਤੇਰਾ ਕੁਛਨ
ਹੀ ਸਦਾਵੈ॰ ਤਿਨ ਕੀ ਪਾਈ॰ ਪਿਛੋ ਸਾਰੇ॰ ਸਬੁ ਤੇ ਅਗੇ ਮੇਰੀ॰
ਕਰਨੀ ਆ ਚੇਰਗਟ: ਪਿੰਜਰਾ ਚਿਟਾਰ: ਤੇਤੇ ਨਾ ਵਿਲਾਤਰੀ ਤਾਰਗੀ:
ਭੁਨੀ ਹੋਈ ਜਾਲੀ॰ ਦ੍ਰਿਸੰਤ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਫਰ ਕੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਬਿਲ
ਤਰੀ ਤਾਰਗੀ: ਵਾਸਨਾ ਛੁਟੀਆ ਵਾਪਾ ਨੇ ਦਾਨੇ ਕੀਆ ਨੂੰ ਠੀਆ ਰਹਸ ਵੈਗੀ
ਆ ॥੧੬॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਾਜੀ ਕਹਾ ਹੈ ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਤੂੰ ਹਿਦੂ ਨ ਤੁਰਕ ਹੈ
ਕਿਥੇ ਜਾਵਿਗਾ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਸਕੀਨ: ਗਰੀਬਾ ਖੁਦਾਈ: ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਤੂ
ਸਰਾ: ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਜਸ ਸਾਡੇ ਮਨ ਕਾ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਕਾਜੀ ਸਰਿ ਜੋ ਹੋਂ ਤਾ ਹੋਵਾ
ਤੈਨੂੰ ਰਜੋ ਗੁਣ ਅਦਲਿ: ਪਹਿਲੇ ਜੋਰ॰ ਕਰ ਜੀ ਮਾਰਨੇ ਇਹ ਕਾਜੀ॰

ਤੇਰੇਸੋਂਆਅਦੈ॰ਤੈਮੂਰਖਹਾਆਗਿਆਨੀਵਾਤੈਰਾਜਸੀਹਮੁਗਰੀਬਾਨੰਤਿਸਤਿੰਨਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀਇਨਕਰਿਆਜਤਰਿ: ਕਈਵਾਛਪਿਆਆਕਾਬਾ॰ਦਾਫਲਦਾਕਾਬਾਹੈ
ਕਲਮਾ॰ਜੋਅਕਲਹਿ: ਹਰੀਨੂਰ ਸੁਧਬਧੀਨੂੰਮਾਸਿ: ਸੋਭਾਦਾਠਗਾਹ
ਏਹਾਤਉ: ਤੈਪਛਾਨਿਨ॰ਕੋਮਲਮੋਂਤਰਸ: ਦਯਾਜੀਅਮਹਿ: ਜੀਵ
ਚਵਾਜੀਆਂਵਿਖੇਕੋਮਲਚਿਦਾਮਣੀ: ਮਨਨੂੰਮਾਰਿਕੈਕਰਿਠੀਕਿਰੀਆਕੇਦਾ
ਆਪੁਜਾਣੈਮਦਰਕਉਜਨਾਇਆਸਰੀਰਕੀ: ਰੈਹਣਵਾਲਾਆਟੀ: ਪੰਚ
ਤਤਰੂਪੀਆਪਛਾਨਾ॰ਹੈਹਮਨੋਕਾ[illegible]॰ਹੇਕਾਜੀਤੇਰਾ॥੧੭॥ਆਸਾਕਬੀਰ
ਕਾਉਹੁਪੂਰਬਪੁਰਖਨੇਗਿਮੁਦ੍ਰੀਮੈਜੋਗੀਮਿਤਕੈਅਮਸਥਾਨਦੇਸਬਦਕਹੇਹੈਂਏ
ਹਭੀਤਿਸਪ੍ਰਾਨਿਜੋਜਪਦਕਾਅਰਥਪਹਲਾਨਾਹੋਵੈਸੋਦੂਜੇਅਰਥਕਾਕ
ਰਨਾਗਗਨਨਗਾਰ॰ਮੈਂਕਰਦਾਸੀਅਮ੍ਰਿਤਝਰਦਾਮੈਂਆਖੀਦਾ॰ਮਾਤ੍ਰਕੀ
ਨਾਦ: ਸਬਦਤੁਬਾਸੋਕਹਾਮਾਧੋ॰ਹੈਤਿਸਮੋਂਪਰਮਹੀਸ: ਜੋਗੀਆਂਕੇਦ
ਸਿਧਾਨ: ਸਿਧਾਈਕੇਲੈਹੋਆਹੈਂਤਿੰਸੇਵਚਨਤੋਸੁਰਤਿ: ਸੁਤੀਆਜੇ
ਗਏਕਰਹਣਵਾਲੀਆਬਾਰਸੂ॰ਜੋਗਾਦੀਆਂਹਾਰੇ॰ਮਨਮੋਂਮੰਦਰ॰
ਮੰਨਿਆਸੁਰਤਿ: ਗੀਆਤਾਤਜ: ਚੇਤੰਨਤ੍ਰਾਵ੨ਅਸਥਾਸਿਧਾਂਤਅ
ਰਥਾਗੀਆਨਦੇਹੋਇਆਗਗਨਨਗਰ: ਲੋਕਤੋਬੀਚ: ਵਸਨਾਰੂਪੀ
ਨਾਦ॰ਮੈਹਿਦਾਕਹਣਸੁਣਿਨਾਹਿਸਲੇਸਿਧਾਨ: ਜੌਵਾਸਿਧਾਈਕੇ
ਲੈਹੋਆਰਹਤੋ॰ਜੋਧਪੂਹਮਮੋਹੇਏਮਬਹਕਰਣਾਸੁਰਤਿ: ਗਯਾਤੁਵਾ
ਪੀਤੀਆਕਹਤੋ॰ਸੋਹਰਿਕੀਗਾਇਓ॰ਆਗਿਆਨਾਮੰਦਰ॰ਤਨੁਅ
ਪਣਾਹੁਣਤਾਂਸਾਖੀਦੋਹਰੇਤੇਸਬਦਕਬਿਤਾਤੇਜ॰ਅਰਥਾਨੰਦਾਰਿ
ਆਪਨੇਕਛੇਦਾਸੰਗਦੇਸਵਨਾਤੇਰੇ॰ਮੇਰੇਦੇਕਹਣਤੇਵ ਸਧਾਬਿਧ
ਕੁਧਾਤਾਂਅਸੋਲਈਦੇਅਵਥਾਐਸੇਕਰੋਂਕੁਮਤਿ: ਕੁਮਤਿਤੋਂਉਰਥ
ਕ: ਰਿਦੇਥਾਂਵਾਲਾਤੇਜ॰ਜਿਸਦੇਤੇਜ ਸੂਤ: ਪੁਕਾਰਧਾਰਿਕੇਰਮਤੇ
ਪੀਬੀਦਾ॥ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਦੇਵਪੂਣਾਦੇਨਧੀਆਂਵੈ॰ਜੋ॥੧੮॥ਆਸਾਕਬੀ
ਠਕਾਕਿਸੈਨੇਕਹਾਹੇਕਬੀਰਜੀਮਾਯਾਸਰਪਨੀਬੜੀਬਲਵਾਨਹੈਤੇਕ
ਹੈਹੈਂ॥ਪ੍ਰਸਨਾਨਹੀ॰ਕੋਈਆਦੇਉ॰ਨਾਮਾਰ੨: ਕੇਸਮਾਨਜੀਵਾਜਾਣਿ॰
ਜੋਹੈਸੋਤੁਤਿਨਦੇਰਿਦੇਬੀਹਰਜੀਅਲੋ॰ਸੋਹਮਾਉਤਰਾਸਾਚੁ॰ਨਾਮਾ
ਆਨਿ॰ਅਸਥਾਨਮੋਂਬੂਝਿ: ਤੁਛਾਅਦਰਾ: ਹੋਰਕੋਈਜਮਰਾ: ਜਮਾ
ਤਾਕੀ: ਤਾਹਰਿਕੀਪਬਲ॰ਤੇਅਬਲਹੈਪਸਤੀਨੈਵਾਏਹਤੀਪਸ
ਹੋਵੈਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿਕਰਵਾਸਹਜੋਇਸਨਾ॥੧੯॥ਆਸਾਕਬੀਰਕਬੇ
ਮੁਖਨੂੰਉਪਦੇਸਅਐਸੇਹੈਜੇਸੋਕਹਾ: ਕਿਆਹੋਆਜੋਰਾਮਤੁ: ਰਮੇ
ਰਮਤਤਿਸਨੂੰਮਿਰਹੀਐਮਨਾਦਿਕਰੋਵਾਤਿਨਕਾਲੁਕਰੋਹੋਈ॰ਜੋ
ਸੋਕਛੇਦਾਸੋਈਲੈਹਰਿਚਰਨਾਸੁਆਨ॰ਦਤਲੋਕੀਦਾਦੇਹੋਅਮ੍ਰਿਤ:
ਦੁਧਾਸਹਜੁ: ਸੁਭਾਉਕਉਤ੍ਰਾ॥੨੦॥ਆਸਾਕਬੀਰਕਾਲੋਈਕਹਾਜੀਉ

ਛੁਰਾਮਜੇਮਾਂਗੋਤੌਂਤੋਂਜਨਤੇਮੈਂਦੂਰਮੈਤਾਹਿਤਕਰੀਏਤੌਂਕਹੇਹੈਂਗਨੂੰਦਾਨਰਿਆਂ॰
ਹਰਿਤੇਆਜਾਈ॥ਜਾਤਾਹੈਤੇਥੇਅਤੇਦੂੰ॰ਤੇਸੂਰਜਜਾਕੀਤਪਨਤਰਮੈਈਤੇਦ
ਛੇਦਾਜਾਲਿਕਾਜੀ॥ਹੇਜੀਆਪਾਈ॰ਮੂਏਦੀਗਨਤ੍ਰ॥ਪੂਰੋਆਪਾਤੀ॰ਮੈਂਤੁ
ਦੀਕੀਆਫੁਦਾਚੰਦਸੂਰਜਜਾਰੈਕਪਰਿਧੋਈਆਏਥੇਮੈਤਰਜਾਕੈਤਪਤਨਰਮੈ
ਈਦੂਚੰਦੂੰ॰ਜਾਕੀਚਉਰੀਦਾਰਾਸੂਰਜੁ॰ਜਾਕਿਛਟੀਦਾਰਹੇਗਰਸੋਈ
ਕੀਏਮੈਤਰੁਤੇਥੋਂਮੈਤ੍ਰੁਹੀਜਾਕੋਆਏਮਾਈ॰ਮਨਦਿਖੋਰਹੇ॰ਮਨਾਲੇ
ਲੀ॥ਹੇਲੇਈਦੂਹੇਲੋਕੋ॥੨੧॥ਆਸਾਅਪੀਠਕਾਕਿਸੈਪੂਛਿਆਜਰਾਤੁਮਤ
ਹੈਕੇਅਮਸਤਹੋਂਗਤੂੰਕਹੇਹੈ।ਜੈਸੇਕੋਈਕਹੇਪਾਹਿਲਾਗੀ॰ਸਖੀਐਸੋਸਭ
ਕਾਅਰਥੁਕਰਨਾਜੋਏਹਅਮਸਤੋਂਤੌਂਜਰਾਤਲੀਅਮੈਂਤਹੈਂਗਦਦੂਜਾ।
ਪੂਤ॥ਜਵਿਕਾਰੀ॰ਸਖੀਲਗੀਮਾਈ॥ਮਾਯਾਗਰਾਰ॥ਜੀਵਾਚੇਲੇ॥ਮਨ
ਕੀਆਸਿੱਧ॥ਸੁਪਹਿਕਾਰਦਾਲਜਵਿਕਾਰਗਾਈ॥ਇੰਦ੍ਰੀਆਨੁਧਰੇਪਾਜੋ
ਜਲ॥ਆਤਮਜਲਸਤਸੰਗਰੂਪੀਸਰੋਵਰਾਅਛਲੀ॰ਧੰਧੀਆਤਰੁਵ
ਰੁ॥ਸੰਸਾਰਰੂਪਤਿਆਵਿਆਈ॥ਪ੍ਰਸੂਤੁਹੋਈਅਵਗੁਣਜਨੇਕੁਤਰਾ॥
ਸੰਤੋਖਰੂਪੀਕੁਨਾਆਧੋਲਾਈ॥ਬਿਲੀਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਦੁਲੋਭਦੀਘੂਤੀਰੂ
ਪੀਦਾਹਰਿਦੀਲੋਨੂੰਜੀਵਕੁਤਰਾਲੈਕੇਧਲਾਇਗਈਆਏਸਾ॥ਮੁਕਦਾਸਕਾ
ਮੂਲ॥ਅਗਿਆਨਰੂਪੀਛੇਦਾਤਿਸਪੇਡਕੈ॰ਮਾਯਾਫੂਲ॥ਕੁਕਰਮ।
ਫਲ॰ਦੁਖਨਰਕਦਾਘੇਰੇਅਚਿਤਰੂਪੀਆਦਪ੍ਰਾਣਾਰੂਪੀਪਰਾਏਭੇਸ॥
ਭੈਸਧੁਪੀਰੂਪੀਜਾਈ॰ਕੁਸੰਗਆਜੇਦਚਰਾਵਨ॥ਚਰਅਚਰਮੈਜਾ
ਈ॥ਜਨਮਤਿਹੋਂਬੇਲ॥ਉਦਮਰੂਪੀਗਰੋਨਿ॥ਛੁਟਿਅਗੁਣਾਰੂਪੀਆਂ।
ਥਦਾਜੋਕਹੇਅਚੰਭਾਕਿਆਹੂਆਹੈਸੋਕਹੇਹੈ।ਪਾਹਿਲਾ॰ਗੁਰਾਂਨੂੰਮ
ਲਕਹੇਆਪੂਤ॥ਪਾਵਿਤ੍ਰਾਰੀ॥ਰਹੀਮਾਈ॥ਮਾਯਾਗਰਾਰ॥ਮਨਾਚੇਲੇ॥
ਜੀਵਾਸਿੱਧ॥ਸੁਪਹਿਕਾਰਾਗਾਈ॥ਇੰਦ੍ਰੀਆਨੂੰਭਲੋਂਪਾਜੋਜਲ॥
ਪਦਾਰਥਾਂਅਛਲੀ॥ਧੁਨੀਤਰਵਰਿ॥ਸਤਸੰਗਰੂਪਲੋਗਵਿਆਈ॥
ਪ੍ਰਸੂਤੀਸੁਭਗੁਣਜਣੇਕੁਤਰਾ॥ਲੋਭਰੂਪੀਆਬਿਲੀ॰ਸੰਤੋਖਦਾਲੀਬਿ
ਤੀਰੂਪੀਦੇਦੇਪਾਇਆਂਹੀਕੁਤਰਾਜੀਵਦੇਅੰਛੇਦਾਲੈਹੋਕੇਧਲਾਇਬਿ
ਈਆਏਸਾ॥ਦਾਸਨਾਪੋਟੀਆਸੂਲ॥ਮੂਲਚੌਪਾਠੇਹੈਦੂਹਾਂਬੀਕੁਰੇ
ਸੂਲਾਆਦਤੇਮੂਲਾਕਾਈਧਨੇਜੋਦਾਮੁੜਦਿਚਾਰਰੂਪੀਆਛੇਦਾ
ਤਿਸਪੇਡ॥ਮੁਭਕੇਦਿਖੋਫੂਲ॰ਧਰਮਾਦੋਫਲ॥ਗਿਆਨਰੂਪੀ
ਘੇਰੇ॰ਚਿਤਰੂਪੀਦਾਪ੍ਰਾਣਾਰੂਪੀਪਰਾਏਭੇਸ॥ਭੈਜੁਤਾਜਾਈ॰ਸੁਭ
ਪਾਸੋਦਾਚਰਾਵ॥ਚਰਾਚਰਦੇਖੇਨਾਜਾਈ॥ਨਹੀਜਨਮਦਾਬੇਲ॥
ਆਲਸਰੂਪੀਗਰੋਨਿ॰ਗੁਣਾਰੂਪੀਪਿਆਰਿ॥ਪ੍ਰਿਓਪਦ॰ਨਾਹ
ਮਤ॥ਜਪਤਾਕਿਛੁ॰ਪਰਮਪਦੁਸੁਭਾਸੁਕਾਰਦਾਆਸਾਕਹੀਗ

੧ ਓਤਿਜੋਨਿ ਸੰਹਰੀਗਾਰੰਤ: ਗਰਭ ਦੁਖੇਆ ਮਾਤੰ ਰੋਗਪਹੁਰਿ ਬਹਰਮਾ
ਇਆ ਰਤਨੰ ਰੂਪਾ ਕੁਮਿ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੈ ਸੁਕਰਮ ਰੂਪੀ ਹੋਨਾ ਸੀ
ਲੂਟ: ਲੂਟਿ ਓਨ ਚੋਟੀ ਓਕਰਹਿ ਤੂ ਤੇ ਤੇਰੋ ਧਾ ਜਗਿਰੀ: ਧਜੀਗ
ਰਦੀ ਧਜੀ ਦਤਾ ਚੇਤਿ: ਚੇਤਨ ਦਾ ਹੀ ਨੂ ਦੇਖਕੇ ਧਾਸਾ ੪ ਕਰਮਕਰਾ
੨੩। ਆਸਾ ਦੁਇਆ ਕੇ ਅਲਿਕਾਰ ਹੈ ਰੈਨੀ: ਮਟੀ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਰਿਗਏ
ਤਿਸ ਮੈ ਮਨ ਕੇ ਪੁਨ: ਪੁਨਾ ਰਧਿ: ਰਿਡੂਣਾ ਕਾਰਿ ਆ ਹਉ: ਹਮਾ ਤੁਤੰ
ਕਾਸੁਧਾ ਹੁਧਾਰਿਆ ਹੈ ਏਹ ਵਾਸ ਤਮੈ ਤੁਖਾ ਦੇਧਾਰੇ ਹੁਹਾ ਧਰਾ ਕੀ:
ਜੀਦਾ ਭਦਰਿ: ਲਾਂਦਾ ਆਤਮ ੨ ਹਰੀ ਵ ਮਨਾ ਦੂਲਹ ਨੀ: ਇਦ੍ਰੀਆ
ਸਖੀ ਰੂਪਾ ਭਤਾਰ: ਪਤੀਆ ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਜੋਹਰੀ ਵ ਮਹਿਹਰੀ ਹਿਕੀ
ਬੇਦੀ: ਵੇਦੀਆ ਉਚਾਰਾ ਏਹਰੋ ਤਾਚਾਰਾ ਦੂਲਹੁ: ਲਾੜਾ ਅਸ: ਐਸੇ
ਸਾਉਜਾਨ! ਅਜਾਨ ਦੇਵ ਤਾਵ ਤੇਤੀਸ ਉ ਜਾਨਾਂ ਪਰ ਚੜਕੇ ਆਏ
ਜਾਨੋ ੨੪ ਆਸਾ ਮਾਸ: ਆਦਿ ਦਾ ਵ ਹੈ ਗਤਾ ਸਸੁਰ: ਦੇਹਿਅ
ਦਾਸਾ ਜੇਠ: ਧਰਮਰਾਜ ਹੈ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਆ ਨਨਦ ਗਹੇਲੀ: ਇਦ੍ਰੀ
ਆਂਨੇ ਗਹੇਲ ਈਆ ਦੇਵਰ: ਦਿਚਾਰ ਰੂਪਾ ਹਹਿਨ: ਸੁਕਰ ਹਨੀ ਦਿਖਾ
ਟਾਖੋਟੀ ਰਹਿਣੀ ਵਲੋ ਰਮਤੰ ਹੈ ਹਰੀ ਪੁਰਾ ਧਾਪ ਸਾਦਕਾ: ਧਪੁਜੇ
ਹੈ ਸਕਾਲ ਰਾਈ: ਖਾਣ ਪਹਿਰਣ ਤਮੰਗੀਆ ਮਾਇਆ ਕਰਹੋਈ
ਧਧੀ ਕਾਈ: ਗਿਆਨ ਕੇ ਜਤੁ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਾਰਭ ਮੋ ਨਾਹ: ਪਤੀਹ
ਰੀ ਨੂ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕੋ ਰਮਤ: ਉਚਾਰ ਕੇ ਦਾਸ ਹਕੋ ੨੫ ਆਸਾ
ਪੀਰ ਕੀ ਕਿਸੇ ਦਿਜ ਕਹਾਤੁ ਮਲਗਤ ਕਹਾਵੇ ਜਨੇਊ ਕਾ ਮਧਕਾਰੀ
ਨਹੀ ਤੇ ਕਹੇਹੈ ਸੂਤੰ ਜਿਸਦਾ ਕਿਰਿ ਸੂਤੁ ਤਿਸ ਦਾ ਗੋਬਿੰਦ
ਸਤ ਵੇਦਾ ਦਿਕਾ ਕਰਤਾ ਬਿਸਨ ਨੂ ਜਪੇ ਤੇ ਨ ਦੇਖੋ ਮੁਕਿਦਾ
ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਵ ਮੁਕੰਦ: ਹਰੀ ਨੂ ਗੋਰੁ: ਗਊ ਆਗੁ ਆਰ: ਗੁਆਲੇ
ਪਾਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੋਨ ਸੀ ਸਾਰ ਤੋਚਾਰਾ ਇਹੁ
ਆਤਮ ਪਾ ਸਦਾ ਚਤੁਰਾਇਕਾ ਕਾਮੀਕੁ: ਕਾਮੀ ਕਾ ਜਿਉ: ਸਾਖਤ
ਜਨਨੂ ੨੬। ਆਸਾ ਜਗਿਜੀਵਨ ਜੇਹਰੀ ਹੈ ਐਸਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਜੀਵਨੇ ਸੁਪਨੇ ਜੈਸੇ ਤੇ ਜੇਤੜਾ ਸਮਾਕਿ ਸੀ ਤਿਸ ਦੀਆ ਦੁਧਕਿਹ
ਰੀਨਾ ਮੋਹਿ ਦਿਖੋ ਰਤਨ ਰੂਪ ਦਾ ਤੇ ਵੈਰਾਗਾ ਜੈਸੇ ਨਿਨਾ ਲਗਿ
ਤਾ ਹੈ ਕਿਦਾ ਤਾਰਨ ਨੂ ਤਰਨ: ਜਹਾਜ ਰੂਪਾ ਐਸਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾ ੨੭
ਆਸਾ ਜਉ ਮੈ ਆਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਰੂਪ: ਜਨਮਾ ਤਾਰਾ: ਦੁਤੇਦਾ
ਤੇਤ: ਇਕਤੁ ਤਾਸਾ ਜ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਵ ਤਾਰਗ: ਮੋਹਿਆ ਤੇਤ: ਵਸ
ਨਾ ਰੂਪੀ ਮਾਜ: ਆਸੀ ਸੀਧ ਵਾ ਨਾ ਛਨੇ: ਦਿਵਹਾਰੇ ਮੋ ਮੰਦਰੀਆ:
ਚੌਲਕੀ ਦੈਤ ਰੂਪੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਲੋਕਾ ਮੰ ਰੂਪੀ ਸਭ ਕਲਪ

ਹੁਦਾ ਆਮੁ॥ ਕੂਤ: ਰੂਪ ਮੈ ਗਾਵਾਦ: ਸੋ ਜਮਾਨ ਤੇ ਵਿਸੇਸ ਵਾ ਕ੍ਰਿਆਰਥ ਜੋ ਹੈ ਪੂਰਾ:
ਕਾਮਨਾ ਪਰਸਾਦ ਹੈ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ॥੨੮॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਇ
ਰੂਪ ਜੋ ਹੋਹਿ ਦੂਜੰ ਤੁਰਕਾਂ ਤੈਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਾਪਰੈ: ਧਾਰੋ ਸੁ ਆਦਤਿ: ਸੁ ਆਦਿ ਦਾ ਜੋ ਤੇ
ਅਵਰੰ ਜੀਵ ਆਪਨੇ ਜੋ ਹੈ ਸੁਖ: ਟਕਰਾ ਨਿਮਾਜਾਂ ਦਿਵ ਮਛੀਆ ਦਿ ਜੀਵ
ਨੂੰ ਮਾਛੇ ਦਾ ਕਾਜੀ ਤੇਰਾ ਸਾਹਿੰ ਹੈ ਦਾਤੇ ਰਾਹਿ ਉਹ ਮੈ ਨੂੰ ਸੋਚ ਹੈ ਤੂੰ ਦਾ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ:
ਸਮਝ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਤੂੰ ਗਾਬਤੁ ਰੋਂ ਆਪਣੇ ਰਿਦੇ ਨੂੰ ਦਾ ਸਿਖਾ ਨੂੰ ਅਲਲੇ ਪੈ: ਵਿਸ
ਰੂਬੰ ਤੇਰਾ ਦਾ ਤੇਰੇ ਸਿਖਾ ਦਾ ਮਾਛੇ ਦਾ ਸਾਚੁ ਅਲਹੁ ਨੂੰ ਸਾਚੁ ਕਤੇ ਬਾ ਅਲ ਹੁਨੂ
ਕੋਈ ਰੂਪ ਵਿਹੁ ਸੁਧ ਰਹੈ ਗਨੇ: ਵਿਚਾਰੋ ਕਿਛੁੰ ਧੂਪ ਤੈ ਗਰੋਬ: ਛੁਪਿਆ ਹੈ
ਆਦਾ ਅਕਾਸ ਦਿਤਾ ਏਕੋ: ਏਕੋ ਹੈ ॥੨੯॥ ਆਸਾ ਜੀ ਗਾਰੁ: ਜਪ ਤਪ ਪਾਛੇ
ਹਰਿ ਜਗੁ ਜੀਵਨ ਗੁਸਾਈ ਨ ਮਿਲਿਓ ਇਨਾ ਕਰਕੇ ਬਹੁਰੀਆ: ਨਾਰੀ ਬੰਦੇ: ਦ
ਤ੍ਰਿਆ ਤੇ ਵਡੇ ਹੈ ਤਨ ਕਲਹਰੀਆ: ਤੁਛ ਤੇ ਤੁਛ ਹੈ ਧਨ: ਜੀਵ ਤੇ ਹਰੀ ਸਿ
ਰਿ: ਕਠਾਰ ਦੇ ਸੋ ਹੈ ਧੇ: ਬਹੁੜਾ ਦੁਹੇਰਾ: ਕਠਨਾ ਨਿਰੰਸੋ ॥੩੦॥ ਆਸਾ
ਕਬੀਰ ਦੁਪਦੇ ॥੧੬ ਚੀਜੇ: ਹਰਿ ਹੀਰਾ: ਜੀਵ ਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨਾਲ ਮਨਾ
ਬੇਧਿ: ਮਿਲਿਆ ਪਦਨ ਵਤਾ ਮਨ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਪਦਨ: ਪਾਇ ਤੇ ਮਨ ਸਹਜੇ:
ਸੁਕਾਦਿਕ ਦਾ ਸਾਧਿ ਜਪ ਦੁਸੋ ਸਗਲ ਵਿਖੋ ਇਨ ਹੀਰੇ ਦੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤੇ
ਨਾ ਬੇਧੀ: ਮਿਲ ਰਹਿ ਹਿ ਸਾ ਅਨਾਹਦ: ਇਕੁ ਰਸ ਹੈ ਹੈ ਸੰਦ ਤ ਕੋ ਸਿ
ਖਦਿ ਦੇ ਕੀ ਹੈ ਇਸੋ ਹੀਰਾ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਅਸ: ਹੈ ਦੂ ਅਸਾਨੇ ਗਾਮੰ ਤੁਸੰ ਕੇ
ਤ ॥੩੧॥ ਆਸਾ ਪਹਿਲੀ ਦਾ ਧੀ ਸੋਸਾਰਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਕਰੂਪਿ: ਸਠ ਈਬਿ
ਨਾ ਕੁਜਾਤਿ: ਖੋਟੀ ਜੋਰ ਗੋਤ ਵਲੀ ਦਾ ਕੁਰਿਆਨ ਵਾਲੀ ਕੁਲਖਨੀ: ਆ
ਸੀ ਗੁਣ ਵਾਲੀ ਸਹੁਰੇ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੇ ਲੋਕ ਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਪਹਿ॥
ਰੂਪਿ: ਸਠ ਈ ਵਾਲੀ ਸੁਜਾਨਿ: ਚਤੁਰਦਾ ਹਰਿ ਦੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਸੁਲਖਨੀ:
ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਵਾਲੀ ਸਰੀ: ਰੋਈਆਂ ਬਰੀ: ਪਤ੍ਰੀ ਦਾ ਦਾਰੀ ਜੋ ਬੁਧਿ ਸਾਬਰੀ:
ਜੇਧਾਰੀ ਹੈ ਸਹੁਰੀ: ਛੋਟੀ ਸੁਹਾਗੁ: ਆਨੰਦ ਜੇਠੀ: ਦੂਜੀ ਸਤੁਰੰ
ਜਗਤ ਨੂੰ ॥੩੨॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਬੀਰ ਕੀ ਮਾਤਾ ਜੋ ਸੋਕ ਹੈ ਬਹੁਰੀਆ:
ਸਨੁਖਾ ਧਨੀਆ: ਧਨ ਦੇਤੀ ਰਾਮ ਜਨੀ ਆਂਤੇ ਸਦਾ ਸਾਮੁੰਡੀ ਸਨ:
ਸਿਨਾ ਕੋ ਧੀ ਧਰਾਦ: ਘਰ ਬਰਕੀ ਤਾ ਘਿਟ ਦਾਰਿ: ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਰਾਮ ਧੂਆ: ਰ
ਮਹਾ ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੈ ਜਾਤਿੰ ਠਗਤਾ ਦਾ ਉਤਪਤੀਆ ਬਿਦਾ ਕਬੀ
ਰਜੀ ਕਹੈ ਹੈ ਬਹੁਰੀਆ: ਬਧੀ ਕੋ ਧਨੀਆ: ਧਨਾ ਕਰਣੀ ਸੀਰਾਮ ਜ
ਨੀਆ: ਰਾਮਦੇ ਜਨ ਨੇ ਦਲੀ ਗਸਰ: ਪ੍ਰਿਦਾ ਦੇ ਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰੀਧਰਾਦ:
ਉਜਾੜਿਆ ਬਿਟਦਾਰਿ: ਮਨ ਨੂੰ ਆਈ: ਭਾਈ ਜਾਤਿੰ ਪਾਤਿ ਹੈ ਗਤਾ ॥੩੩॥
ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਧਿ ਬਸਨ ਨਖਾ ਸਿਗਿਆ ਕਾਜੀ ਨਹੀ ਬੀਤ ਬ
ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਨੂੰ ਮਾਰਿ ਕਿਉ ਕਹੀ ਜਾਂ ਡੀਠ ਪੁ ਸਾਰਿਗਾ ਈ ਤ ਬਹੋਰ ਦਿਵ

ਦੀਤੋਲਗੀਖੁਭੁਖਿਕਰ ਦੇਤਾਉਜਨੁਕਹੈਹੈ॥ਰਹਉ॥ ਹਰਹਰ॥ਜਿਨਿ॥ਮਤਿਆ
ਦੈ॥ ਛਿਦਾਮ ਦ ਦੇਕੌਰਾਂਕੀਤੇ ਇਸਦਾਮੂਲਾ ਤੇਰੀ॥ ਸੋਕਹੁ॥ਰੋਲਿ॥ ਖੋਇ ਦਾ
ਦਾਦੀ॥ਭਲੇ ਆਈ॥ ਭਲਿਆ ਈਲੇ ਣੀ॥ਪਾਰਿ॥ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਜਾਚੇ॥ਸਚਾ
ਹੈ॥ਭੂਦਾਹਿਨਾਚੈਹਿ॥ ਪਸੰਤਰ ਹੋਏ ਸੇਵਾ ਦਿਖੋ॥ਤਬ ਏਤੁ॥ਅਖਰ ਦਾ ਪਰੁ
ਰੀਆ॥ ਸੁਧੁਧਿ॥ਖੁ ਘਟ॥ ਸੋਕਾਰੂਪ॥ਤੇਰੀ॥ ਭੈਦਕੂਹੁਧੀ॥ਗਏ॥
ਖਾਣੀਕਾਰਿ॥ਕੁਦਹਿ॥ਮਨਿਕਰਿ॥ਨਾਚੈ॥ ਤਨਕਾਰਿ॥ਧਹੁ॥ ਸੁਧ ਧੀ ਭੂਮਿ
ਸਾਰਨਾ॥੩੪॥ ਆਸਾ॥ਪੀਠ ਕਾ ਇਕ ਦਿਜ ਨੂੰ ਕੁਸਟ ਹੋਆ ਦੁਖ ਕਰ
ਆਤੁਰ ਹੋਇ ਕੇ ਗੰਗਾ ਮੇ ਡੁਬਣ ਨੂੰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਕਹਾ ਤੂੰ ਚ
ਦਾ ਕਿਉਂ ਹੈ ਕਬੀਰ ਕੇ ਘਰ ਜਾਹਿ ਤੇਰਾ ਰਾਜੀ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਾਧੂ
ਕੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰ ਨਹੀ ਸੇ ਲੋਈ ਜੀ ਤਾਂ ਲੋਈ ਨੇ ਤਿਨ
ਵਾਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਾਇ ਕੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਿਆ ਤਾਂ ਦਿਜ ਕਹਾ ਕਬੀਰ ਕਾ
ਕੀ ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਪੁਛਿਆ ਤੇ ਲੋਈ ਕਹਾ ਨਦੀ ਇਸਨਾਨ ਗਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਦਿ
ਜ ਕਹਾ ਕੈਸੇ ਜਾਣਾਂ ਤਾਂ ਕਹਾ ਲੋਈ ਨੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਕਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਜ
ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਸਭਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਕਲਗੀ ਆਹੀਂ ਜਾਂ ਤੂੰ ਣਕਾ ਤੇ ਡੂਕੇ ਚ
ਲੇ ਤਬ ਕਬੀਰ ਕੇ ਸਿਰ ਰਹੀ ਰਹੀ ਤਾਂ ਦਿਜ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਕਬੀਰ ਜੀ
ਖੁਸੀ ਕਰੀ ਦਿਜ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹਛੇ ਹੋਏ ਨਦੀ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਮ ਕ
ਹਿਆ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਲੋਈ ਪਰ ਕ੍ਰੋਧ ਭਯਾ ਘਰਿ ਆਇ ਤਾਂ ਪਿਠ ਦੇ ਬੈਠੇ
ਤਬ ਲੋਈ ਕੋ ਪਸ੍ਰੁਭੁ ਕੁਕ ਤੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਦਤੁ॥ ਕਾਹਿ ਮਰਣਾ॥ਨਾਹੀ
ਚੇਗੀ ਕਰ ਦਟ॥ ਕੈਰ ਦਾ ਪਿਠਾ ਛੇਦਾ॥ ਸੁਨ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ਤੈ ਲਾਗੁ ਰਾ
ਲਾ॥ ਫੇਰਿ॥ ਓਹਾਦੇ ਰਕੋ॥ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰਾ॥ ਪਰੇ॥ ਮਰੈ॥ ਬੀਚ॥ ਤੇਦ ਦਰਕੀ
ਲਾ॥ ਸੁ॥ ਸੂਏ॥ ਅਧ॥ ਪੁਜਿਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰ ਦੁ॥ ਹਮ ਕੋ॥੩੫॥ ਆਸਾ
ਪੀਠ ਕਾ ਕਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਜੁਲਾਹੀ ਹੈਂ ਨਾਆ ਹਣਾ ਤਾਂ ਹਾਕ
ਰਿਆ ਕਰ ਤਬ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਜੁਲਾਹਾ ਤੂੰ ਇਕ ਹਰੀ ਹਿਤ ਸਾਰੇ ਰੀ॥ ਜੁਲਾ
ਹਾ॥ ਤਾਨਾ॥ ਜੋ ਸਹਰਿ ਕੇ॥ ਤੁਮ॥ ਹੋਂਦੇ ਜਾ॥ ਹਮ॥ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾ
ਣਿਆ ਹੈ॥ ਪਰਤਕ॥ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਛਿਆ ਤਾ ਕਰਗਹ॥ ਰੰਗੀਆ ਜਾ ਥਨੋ
ਲਾ ਪਾਈ॥ ਪਉੜੇ ਜੋਰਿ॥ ਜੋਰੀ ਦਾ ਜੋਰਿ ਕੇ॥ ਪਾਤੁ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦ
ਭੇਕਪੁ ਲੋਕਦੀ ਇਕ ਆਪ ਣੇ ਦਸਾ ਤਾਂਤੀ॥ ਜੁਲਾਹਾ॥ ਨਾਲ॥ ਸਾਰਾ
ਸੇਜੋ ਲਾਹੇ ਘਰ॥ ਸਰੂਪਾ ਕਾਰ ਰਗਹ॥ ਰੰਗੀ ਤੋਰੀ ਜਬ॥ ਸੂਤੇ॥ ਚੇਤਿਤ
ਸੈ॥ ਸੂਤ॥ ਪਪਿਚਾ ਕਰੀ। ਜੋ ਲਾਹਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ॥੩੬॥ ਆਸਾ॥ਪੀਠਕਾ
ਕਿਸੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾ ਹਮ ਤੀਰਥ ਸਨ ਕੀਤੇ ਹੈ ਤੁਮ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਬ
ਕਹੈ ਹੈ॥ ਸੇਲ॥ ਹੁਤੋ ਸੇਰੂਪਾ॥ ਖੈ ਕੁਠ॥ ਦੇਕ ਦਾ ਹਰੀ॥ ਜਾਨ॥ ਜਾਣਾ ਦਾ
ਜਾਣਿਆ॥ ਤੀਹੈ॥ ਪੜਿਆ ਹੋ॥ ਅਗਿਆਨ॥ ਬਾਲਕਾ ਦੇਦ॥ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਕ ਦਾ ਹੈ ਦਿਜ॥ ਸੇਦਾ॥ ਸੋ ਸਿਰਿਕ॥ ਡਰੂਆ ਨਰਕ ਤੇ ਨਹੀ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਕਿ

ਆਸਾਤਾਹੀਹੈਵ ਉਨ੍ਹਤੇਨਖਕਨਹੀਹੋਂਦਾ ਬਚ ਆ: ਬਚਹੀਜਾਤਾਹੈ।ਓ
ਦਾਸੋਗੀਕਿਈਨਹੀ ਧਖਦਾਤੇ।ਹਾਨੂੰਥੈ: ਮਗਾਹਰਿਦੇਸੁਮੈਆਸੈਨ: ਕੁਟੰਬ
ਦਿਲੋਕਾ।ਜਹਾ ਦਿਸਸੁ: ਦਿਨਾਦਿਸਨਾਨਾਲਲਗਿਕੈਹੈਬਹਾ ਬਾਵਰਿ
ਆ: ਬਾਵਰਾ।ਵਾਕ੍ਹੋਦਾ।ਹੈਸੰਸਾਰਦੇਨਰਬਾਵਰਿਆ।ਤਿਸਹਿ।੩।੧।
੧ਓ ਆਸਾਨਾਮਦੇਉਜੀਕੀ।ਛੈਦਾ।ਏਕਪੂਰਕ: ਪੂਰਨਅਨੇਕ ਮੈਧਿਆ
ਪਕਹੈ।ਚਿਤ੍ਰ: ਮੀਤ੍ਰ ਬਾਚਿਤ੍ਰ।ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੀ।ਜਵੈਮੋਹਿਤ੍ਰ: ਮੋਹਿਤਹੋ
ਰਹੇਹੈਜੀਵਵਾਰਹਿਤਹੋਇਕੋ।ਹੈ।ਪ੍ਰਿਛੈ ਹੈ। ਅਬਾ।ਕਿਉਂ।ਆਗੋ
ਸੂਤ: ਸੂਤਏਕਸੋਮਣਿ।ਕੇਫੁਲਮਾਲਾਦੇਬਾਣਾਈਦੇਹੈ।ਜੈਸੇ।ਤੈਸੇ
ਓਤਪੋਤਿ: ਤਾਣੇਪੇਟੇਜਗਤਕੋ।ਜੈਸੇਜਲ।ਦੇ।ਤੇਸੇਏਹੁ।ਜੋ।ਲੀਲ:
ਖੇਲਾ।ਬਿਚਰਤ: ਬਿਚਾਰੀਏਤਾਂ।ਛੈਦਾ।ਸੁਪਨਅਰੁਮਨੋਰਥਵਤੀਮਿਥਿਆ
ਪਦਾਰਥਹੈਜੋ ਸੋਗਮਕਰਸਤਿਜਾਨਿਆ।ਹੈ।ਸੁਕ੍ਰਿਤ: ਪੁੰਨਾਵਲੀ।
ਮਨਸਾ: ਬੁਧੀਜ ਬਾਛੈਦਾ।ਸਰਬੁਘਟਘਟਅੰਤਰਿ ਕਿਰਿਤ ਰਹਾਉ
ਕਰਜਿ।੧। ਆਸਾ।ਪੀਠਕਾਰਕਿਸੇਦਿਜਕਹਾਨੂੰਸੀਕਗਤਹੈ।ਰੁਕੁ
ਪੂਜਾਕਰਿਆ ਕਰੋਂਤੂ ਕਹਿਹੈ।ਆਨੀਲੇ: ਛੋਤ੍ਰਿਦਕ: ਜਲਾਕਰਉ: ਕ
ਰਾਂਵ ਓ।ਵਾਇਆ।ਲੀਸ: ਬਿਤਾਲੀ।ਬੀਠਲ: ਹਰੀ।ਓਨਾਮੋਂ ਭੇਲਾ:
ਮਿਲਿਆ।ਹੂਆ।ਹੈ।ਮੈਂਪੂਜਾਤਿਜਰੀ।ਸਦ: ਸਦਾਵ ਸ੍ਰਿਸਾ ਕੇਲਾ:
ਕੀਤ੍ਰਾ।ਕੇਲਾ।ਤੁਵਰਹਿਤੇ ਪੁਸਪਾਮੈਂ।ਮੈਂਪੂਜਾਨੂੰਸਰੀਕਾ।ਇਕਰਉ।
ਐਸੇਸਭਕਾਰਕਰੇ ਅਰਥਾ।ਖੀਰਿ: ਖੀਰਾਨੈਵੇਦ: ਭੋਜਨਅਰਪਣ।
ਬਿਨਾਰਿਓ: ਜੂਠਾਇਓਆਈਭੋ: ਜਲਜੀਤਾਂਭੇਕਵਰੇਤੇ ਦੂਖੈਨਾ ਇਸ
ਲੋਕਮੈਂ।ਉਭੋ: ਜਲਤੇ ਫੂਲਾਂਤੇ ਦੁਧਤੇਪੂਲਿਕਮੈਂ।ਪ੍ਰਹੁਏ: ਕਹੇਹੈ।
ਮਾਹੀ: ਵਿਹੂਦ ਪਰਤੀਸੋਂ। ਦਾਆਸਾ।ਪੀਠਕਾਰਕਿਸੇਕਹਾਨੂੰ ਆਧ
ਸੁਮੀਵਨਾ ਕਰਿਆ ਕਰਿਤੇਂ ਕਹੇਹੈ।ਗਾਜ।ਦੇਗਾਣੁਤੀਨਹੈ ਸੀਧਾ੧:
ਸਾਠਰ ਤੇਹਥਾਵਿਚ ਤ ਸੋਮਨਮੇਰਾ ਸੀਧਾ: ਸਨਮੁਖਤੇ ਸਠ ਗੁਣਕਰ
ਤੇਹਥਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਦਸੀਕਾਰਹੈ।ਕਾੜ੍ਹੀ: ਕੈਚੀ।ਅਧਿਰ: ਮਿਣਕੇਸ
ਪਜਪਕੋ।ਠਸੀ: ਦਾਟਵਠਰੀ।ਜਾਤੀ।ਨੂੰ।ਰਾਗਗਤਿ: ਰੰਗਨਕੀਪੇਮ
ਭਗਤੀਰੂਪੀਵ ਰੰਗਨਨੂੰ।ਸੀਵਨਿਕੀਗੁਣਦੇਰਹੁਪਣਰੂਪੀ।ਦਾਸੀ
ਵਨਿਤਰੂ ਨਾਂ।ਏਹੁਵਤੇਰਾ।ਆ।ਖਸਮ। ਸੁਆਮੀ।ਜੁਏਨਕੀ: ਅਕੂਰਦੇ
ਜਾਣਵਾਲੀਵਿਤੀਏਹੁਸੂਈਹੈ।ਰੂਪੇਕਾ: ਮਨਨੂਅਰੋਪਣਾ।ਹਰਿਸਿ
ਏਹੁ ਤਾਗਾਹੈ।ਇਸ ਤਰਾਂ ਤ੍ਰਾ।ਆਸਾ।ਪੀਠਕਾਰਕੇਈਠਗੁਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਨਾਮੇਦੇਪਤ੍ਰਣਪਾਸਜਾ।ਵੇਕਾਕਪੜ੍ਹਿਆ।ਫਲਤਰੇਤੇ ਕਰੇਪੂਜਾਤੂੰ ਓਥੋ
ਕੋਈਧਨੀਦਿਨਜਾਰਾ।ਆਇਆ।ਸੀਨਾਵਣਕੇ।ਦੋ।੧ਵ ਸਣੀਰਹਿ
ਗਈਤਾਂ ਉਸਠਗਨੇ ਆਸਣਪੇਠਰਪਛੜੀ ਤਾਂ ਉਸਦਣ ਜੂਨਾਰੋਲੀਆ
ਕਿਨੁਬ ਉਥੇ।ਆਇਆ।ਤਨਾਮੇਨੂੰਪਰਾਏਕੁਆਧਲਪਏਵਿਹਠਗ।

ਭੀ ਛੁੜਦਵਣ ਆਈਆ ਤਾਂ ਪਦਵਣ ਕਲ ਓਹਦ੍ਵਾ ਸਵੀ ਕਰੀ ਹੋਈ ਓਹਪਕੀ
ਲੈਕੈ ਨਾਮੇ ਨਮਖਾ ਏਕ ਕੇਗਾਇਆ ਤਾਂ ਪਿਛੋ ਓਸ ਵਰਗਾ ਚੀ ਆਈ ਕਹਾ ਮੇਨੂ
ਸਿਖਾਦੇ ਉਤੇ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਆਹੂੰ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਪੰਨਾਂ: ਜਪਣਾ ਸੀ ਅਰਥ
ਸ਼ੇਰਦਾ ਹਿਸਾਦਾ ਹਾ ਵਿਤੁ ਜੈਸੇ ਓਹ ਚੋਲਤਾ ਹੈ ਸੁਦ੍ਰਤੇ ਜੀਵ ਮਾਰਦਾ
ਹੈ ਤਿਸ ਵਤ॥ ਦੋ॥ ਜੈਸਾ ਚੰਚਲ ਪਹਿ ਚੋਲੁ ਚੋਰ੍ਹਾ ਅਦੇਹ ਜਿਉ ਰੇਗਾ ਲਪਟ
ਏ ਦਰੀਆ ਉਥਿ ਨਚੇ ਤ੍ਰੀਧਿਨਤੁਲ ਲਤੂ॥ ਠਗਾਦੇ ਉ: ਠਗਾਦੇ ਸੁਆਮੀ
ਸ੍ਰਗਾਰ॰ ਪਾਪ ਕਰਮਾ ਦਾ ਗਾਗਰਾ: ਦਗੇ ਬਾਜ ਵ ਏਹੁ ਰਸਤਾ ਖੂਲਾ ਹੈ
ਵਾ ਗਾੜਾ ਹੈ॥ ੯॥ ਆਸਾ ਚੀਨਸੀ: ਜਾਣਸੀ॥ ਤੇ: ਤਿਨਨਾਰਾ ਭਗ
ਤਹ॰ ਨੂ ਦਾ ਭਗਤਰਾ ਮਹਾ ਸਾਗਰੁ॰ ਹੈ ਤੇ॥ ਬਨ: ਬਣਹੋਦੇ॥ ਬਿਖੇ ਕੇ: ਦਾ
ਇਸ ਜਾ ਦੇਖੋ ਬਨ: ਜਲ ਹੈ ਕੈ: ਤ੍ਰੈਦੋਲਾ: ਦਿਨਾ ਤੋਲਾ: ਮਿਲਿਆ
ਭੇਟਲਾ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ੨॥ ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ॥ ੧੬ ਏਕ: ਇਕ
ਇਕ ਦੋਖ ਕਾ ਵਿਖੇ ਨੇਕੀ ਤੇ ਗਾਵੈ ਖ: ਵਿਖੇ॥ ਜਾਂ॰ ਨਰੁ ਮਾਹਿ ਆਸੰਬ
ਚਣਦੀ ਹੈ ਮਾਧੋ॥ ਕੀਨ॰ ਜੀਵ ਨੇ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਦੇ ਕਰੁਪੀ॥ ਅਚੇਤ: ਅ
ਗਿਆਨਾ ਸਿਕਦ: ਉਤਪਾਤ ਹੈ ਸੋ ਪਾਪ॰ ਤੇ ਅਸੋਚ: ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਹੈ
ਵ ਜਨੂ ਹੈ ਦੁਲਭ॰ ਸੀ ਤਹੀ: ਤਿਸ ਨਾ ਪੋਚ: ਨੀਚ ਕਾਮਣ ਦੇ ਕਾਕੀ
ਲਗ: ਪੂਰਿ ਕ੍ਰਾ ਆਘਦ: ਨਹੀ ਬਧੀ ਜਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਉਦਾਸ॰ ਜਗਤ
ਤੇ॥ ਤਪਨ ਤਪ: ਤਪਾ ਦਾ ਸਿਰੋਮਨ ਤਪ ਹੈ॥ ਜਗ॰ ਕੋ॥ ਨੀਦ॰ ਹਰੀ
ਨਿਧਾਨ: ਅੰਤ ਮੇਰੇ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਛੋੜਾ ਮੇਨਿਦਾ ਨੂ ਕਰ ਹਪਗਮਾ
ਨੰਦ॰ ਸਰੂਪ॥ ੧॥ ਆਸਾ ਛੋਦਾ ਤੁਸਾਂ: ਤੇਰੀ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ॰ ਮੇਰੇ ਤਨ
ਦੇ ਪਣਾ ਛੋਦਾ ਸੰਤ ਜਾਨੇ ਦੇਵਾ ਦੇਵ॰ ਰੂਪਵ ਹੈ ਦੇਵਾ ਦੇਵਾ ਚੀ: ਦੀ
ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਛੋਦਾ ਸੰਤ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਜੋ॰ ਹੈ॥ ਸੰਤ॰ ਦੇ ਆਚਰਣ:
ਕਰਤਬਾ ਚੋ: ਦਾ॥ ਚ: ਦੀ॥ ਓਲਿਗਾ ਓਲਗਣੀ: ਦਾਸਾ ਦੀ ਦਾਸੀ
ਦੇ ਜੋ ਲਗਨ ਓਨਾ ਨੂ ਸੋ ਮੈਨੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ॥ ਭਗਤਿ॰ ਰੂਪੀ॥ ਜਵੀ: ਮ
ਤਿ॥ ਪਾਪੀ ਸਾਵਿ: ਪਾਪ੍ਰਿਸਵਾ ਪਾਪੀਆ ਦੇ ਈਸਰੁ ਵ ਪਾਪ ਦੀ ਇ
ਕੋਦਾ ਲੋ॥ ਜੋ: ਜਾਣੈ॰ ਸੋ ਸੋ ਜਾਣੁ ਹੋਵ ਜੋ ਜਾਣੈ ਹਰੀ ਨੂ ਸੋ ਜਾਣ॰ ਹਰੀ
ਰੂਪ ਹੈ॥ ਸੀਤ ਤੇ ਅਨੇਤ ਹਿ: ਹਰੀ ਸੋ॥ ਅੰਤਰੁ: ਭੇਦ॥ ੨॥ ਆਸਾ ਚੰਦ
ਨ॰ ਵਤ ਸੁਧਾ ਚਾਪੁਰੇ. ਵਿਚਾਰੋ॥ ਇਰਿਡ॰ ਵਤ ਅਸੁਧ ਹੈ॥ ਗੀਧ: ਗੀ
ਧਾ ਵਿਚੋ ਤੇਰੀ॥ ਦਾਸੰਤ॥ ਚੰਦਨ ਦ ਤਰਾਹ ਦਾ ਤਾ॥ ਇਰਿਡ ਵਤ ਇਹ
ਣਾ ਸਿਗੁਣ ਮਾਰੇ॰ ਸੀਤਾ ਦੇ ਕੁਝਾ ਗੀਧਾ ਵਿਚੋ ਸੁਗੰਧ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
ਛੋਦਾ ਤੁਸਾਰੀ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਦੀ ਸਗਨਿ ਵ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਤੁਆਰੇ ਤੁਆ
ਰੀ ਸਰਨਿ ਹੈ॥ ਗਨ॰ ਵਤ ਤੇ ਅਮਖ ਤੂਲ: ਦੁਸਾਲੇ ਦਤਾ ਜਪੇਦ: ਸੇਤਾ
ਸਪੀ ਅਲ: ਪੀਲਾ ਦੇਰੇ ਗਾਵਲ ਭੁਕ ਕੀਗ: ਕੀੜੂ ਵਤ ਹੈ॥ ਅਰਥੇਹੁ

ਦੁਸਾਲੇਰਖਤਾਕਰੇਂਕੀੜੇਕੀਤੇਕੀੜੇ ਜਨੂਰਕਟਦੇਹੈਤਦਵਤਹਮਾਵ੍ਰਿਤਪਨ
ਹੈਂਦਾਮਖਤੂਲ: ਰੇਸਮਵਤਾਕੀਰਾ: ਕੀੜੇਆਵਤਾਅਰਥੋਹਣੇਹੋਕਰੇਂਕੇ
ਹਮਾਰਾਆਵਰੇਹੋਤਾਹੈਗਾਵ ਮਖਤੂਲ: ਰੇਸਮਾਕੀਰਾ: ਤਪਤੇਦਤਾਕੇਰੇ
ਲੀਏਹਮਾਰੇਰਖਿਆਕਰੇਹੈਲੋਕਾਤੇਰੀ ਸਾਤਾਮਧੁਪ: ਸਾਹਿਤਂਮੋ।
ਮਖੀਰਾ:ਮਖੀਆਂਾਓਛਾ: ਤੁਛ ਪਾਤੀ: ਪੰਗਤਿਦਾਕੀ ਓਛਾ: ਤੁਛਾ।
ਓਛਾ: ਤੁਛਲਗਤਾਹੈਗਸੇਦਂਭੀਨਾਵ ਸੇਦਨ: ਸੇਵਾਤਾਂਗ੍ਰਾ।ਆਸਾ।
ਪੀਰਕਾਰਵਿਦਸਜੀਜਿਸਜਿਲਾਪਰਕਾਰਕਰਦਾਸੀਉਸਮੈਂਹਰਿਮ
ਰਤਿਸੀਇਕਾਦਿਨਜਦੇਖਕੇਕਹਾਮੈਨੂਦੇਛਾਡਿਜਿਲਾਂਤਾਂਨਾਦਿਤੀਓ
ਕਾਦਿਨਮਿਤਾਦੇਣੇਜਨਦਾਸਤੇਦਸਰੂਪੀਵੇਦੇਆਇਆਤਾਂਉਸਮਾਂ
ਜਕੇਧੂਪਾਦਿਪੂਜਾਕਰੀਤਾਂਰਾਤੀਓਹੀਛਾਤੀਪਰਚਾੜ੍ਹਕੇਕਹਾਮੈਨੂ
ਓਸੇਹੈਦੇਆਵਹੁਤਾਂਉਸਜਰੂਪਵਸਤੀਛਡੇਤੇਦੇਆਇਆ।
ਅਗਲੇਦਿਨਰਵਿਦਾਸਿਪਰੀਖਾਵਾਸਤੇਛਾਤੀਪਰਲਗਾਵਾਨਕੜ੍ਹੇ
ਅਰੁਕਹਾਹਮਾਰੇਕੋਮਲਾਕੇਉਪਰਆਇਆਥਾਤੂੰਕੇਹੇਹੈਂਛਿਨਰ:
ਜਰਾਜੁਰਾਗੋਇੰਦਕਾ ਭਵਨ: ਘਰਮੇਰਾਮਨੂੰਹੋਵਮੈ: ਮੇਰੇਮਨਦਾ
ਭਵਨਹੈਪਾਣਿਓ: ਮਨਾਦਿਕਰਨਾਰੂਪੀਂਪਨਵਾਪਨੁਤਾਜੋਗੁਸਾਹਿ
ਦਾਸੀਪਤਿਤੋਵਿਪਤਿਤੋ ਮਾਇਆ: ਰਖਣਦਾਥਨ: ਰੋਕਣਾਇਹਪ
ਟਲ: ਪਾੜਦੇਹੈਤੇਰੇਪਾਵਣਾਦਿਖੋਸਤਾਂਮੈਪਤਾਦਾਤੂਰੇ: ਤੇਰਾਦਾਤੇ
ਰੇਕੋਜਨਾਂਹੀਵਜਨਾਂਓਛੁਟਿਓ: ਛੂਟੇਗਾਵਾਛੁਟੇਗੋਹੋਰੁ।੪।ਆਸਾ
ਹਰਿ੫! ਮਨਾਦਿਕਰੇਂਗਾਵਤੀਨੰਕਰਤਾਪਕਰੋਂਹਰਿਂ ਹੋਏਹਾਂਛਾਡਾਜਨ
ਵਿਸਤਰ: ਨਾਤਰਨਵਾਲੇਭੀਤਰਗਏਨਾਮਂਕਰਾਕਾਗਰ: ਕਾਗਤ
ਲੇਖਦੋਨਮਿਤਂਮਾਦਾਜਗਾਂਮੈਂਨਾਇਉ: ਇਸਤਰਾਂਨਰਕਂ ਅਘਾ
ਪ।ਆਸਾਮਾਟੀਂਪੰਚਤਤੁਰੂਪੀਆਨਚੂਤ: ਫਿਰਦਾਹੈ ਵਿਛਾਕੋਈ
ਥਾਤਕਰੇਪਨਦੀਤਾਂ ਸੁਨੈਤਿਸਦੀਤਰਨਦੇਖੈਬੋਲੇ ਪੂਛੋ ਫਿਰਦੇ
ਖਨੂਦਰਿਤਿਤਾ ਕੂਮਂ ਕਰਦਾਮਨਂ ਕਰਚਾਹੈਗਾਬਚਂਕਰਮੈਰੋ
ਕੂਮਂ ਕਰਤੇਗਹਿਗਰੂੰਜੁਨਮੈਂਵਾਜੀਂਰੂਪਹੈਗਾਬਾਜੀਗਰਂ
ਜੋਹੇਹਰੀਤਿਸਾ ਧਾਆ ਸਾਧਾਣੀਪੀਨੇਕੀ।੧੬ ਬਿਲਤੇ: ਬੀਤੇ
ਮਾਇਆਲੀਏਪੀਰਿ: ਇਸਾਬਿਤਰ ਤਨਮੈਜੋਮਨਿਪੈਸੋਪਨੁਕਰਵ
ਤਨਕਮਾਤ੍ਰਲੀਮਨਪਨੁਕਰਾਛੇਦਾਕਾਮਾਦਿਵਿਖਿਆਦੇਲਾਲਚ
ਦਿਖੈ ਲਖਪ: ਬੋਤਕਰ ਦਾ ਠ ਦਕਦਤਾਦ ਸਾਲਚਕਰਕੇਧਿਖ
ਆਦੀਆਕਾਮਂਨਾਦਿਖੋਹੀਰਂਦਤੋਹੈਗਾਫਲ: ਬਿਖੈਸਾਰ:
ਸੈਂਦ੍ਰਵਸਿਸਦਾਚਾਰਦੇਵਾਂਦਾਗੁਨ! ਤਿਨਾਗਣਾਦਾਇੰਦ੍ਰਿਆ

ਦਾਵਿਸਤਾਰਅਨਭੰਤੀ:ਹੋਰਤੁਰਾਂਦੀਤੌਂਤੋਤਕਿਆ:ਤਨੇਹੀਰਹੇਵਾ
ਏਹਜੀਵਦਸਮਾਹੀਰਹੇ।ਜਾਂਤਿਨ੍ਹਦੀਆਤਾਂਤੇਜਲਤ:ਜਲਦਾਹੈ।
ਜਾਲ:ਲਾਟਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਜੋਤਾਂਤੇਅਤ੍ਰਿਸਨਾਕਰੇ ਓਹੋਅਨਿੰਤੇਅਪੂਰਿ
ਸੁੰਹੋਣਾਦੀਆ ਜੋਬਾਮਾਨੁ: ਮਨਕਰੇਮਨਾਦਿਖੋਆਅਏ:ਰੂਪਭਏ।
ਸੁਖ ਸਰੂਪਦਾ।ਤ੍ਰਿਪਤਿਅਘਾਨੇ ਤਨਮਨਕਰ ਵਾਲੇਕਪੂਲੇ
ਕਦੇਪਦਾਰਥਾਸੇਂਤੇ।ਅਤ੍ਰਿਸਨਾ।ਜੋਤ੍ਰਿਜੋਹੋ ਸਮਾਇ: ਸਮਾਈ
ਜਾਕੇ ਸਮਾਨੀ: ਸਖਿਆਤੋਹੇਈਤਿਸਨੇ।ਅਛਲੀ:ਲਾਛੇਦਾਸਿ
ਤੇਜਨ ਲ੍ਹਾਸਮਾਨਿਆ: ਸਮਾਨਜਾਣਨਿਆ ਵਾ ਸਮਾਇਆਹੈ।੧
ਮਾਹਲਾਪਾਪੀਰਕਾਸੇਰੋਪਤ੍ਰਿਪੀਨੇਨਾਦਿਤਾਹੇ ਮ:੫ ॥ਗੋਬਿੰਦ:
ਮਨਾਦਿਕਰੋ।ਦੇਉ ਦਾਆਦ੍ਰਦਾਮ:ਇਕਕੌਡੀਦਾਥਾ ਲਖਿਓ:
ਲਖਦਾਦ੍ਰਿਸਪਣਵਲਾ।ਚਰਨ ਨਾਲਾਗਹੀਰਾ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਲੁਦੇਤ:
ਲਦਾਥ ਦੇਰ: ਸੁਰਦੇਪਸੁਆਦੋ।ਹਰਿ ਦਾ ਯੁਤਕਾਰੀਆ:
ਯੁਤੀਆਕਰਨਵਾਲਾ।ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਤੀਏਕੇ ਜੋਕਮੀ ਨਹਾਰਿਨਲੇ
ਲਾਇਆਹੈ।ਜਾਟਕੇ: ਜਣੁਪਿਕਾ।ਭਾਗਾ ਭਾਇਆਸਕਣਾਤੋ।
ਨਾ।ਅਸਾਰੇਚਿਤ:ਹੇਮੇਰੇਚਿਤਾ।ਬਿਧਾਹਿ:ਦੂਜਾ।ਜਾਨਸਿ:
ਜਾਣ: ਜਾਣਦਾ।ਕੋਈ ਹਰਿਬਿਨ ਹਰਿਆਪਾਖੀ ਪੂਰਾ
ਰਖਾ।ਕਉ।ਉਦਰਾਤੇਉਦਰ ਦੋਪਾਠਹੈ।ਅਰਥੁ ਉਦਰਾ:ਪੇਟਦੇਤੇ
ਉਦਰ: ਜਲਾ।ਦੁਆਰ ਦਲਾ।ਅਹਾਰੁ ਨਾਲੇਗਰਭਾ।ਨਹੂਜਉ
ਜੈਸੇ।ਕ੍ਰਿਮੀ: ਕਛੁਹੀ।ਤਨ: ਆਂਡੇ।ਪੰਖਤੇਖੀਰ: ਨਾਹੇਰਾਵੇ
ਨਪੰਖਾ।ਹੇਠਪਾਲੇਨਾ।ਦੁਪੂਰੇਦਣਜੋਰਹਿ।ਪੂਰਨ ਕਰੋਤਿਨਾਨੂ।
ਰੇਮਾਨੁਸਾ।ਤਾਪਧਾਣੈ ਜੋਨਤਾ।ਚੇ:ਤਿਸਨੂੰਪੂਰਨ ਕਰੇ।ਤੇਮਤ:
੦:੦ ਨਾ।ਤ੍ਰਿਆਸਾ।ਫਰੀਦਜੀ।੧੯ ਮਹੁਬਤਿ:ਪ੍ਰੇਮ।ਕਾਚੇ ਕਹੀਦੇ।
ਇਸਕ:ਪ੍ਰੇਮਾਰਿਗਿ: ਸਰੂਪਹੋਇਕੇ ਦੀਦਾਰ: ਹਰੀਦੇਵਾਹੁਦਾ।ਜੋਦੇ
ਖੁਦਾਇਕੇ।ਇਸਕਾਵਿਚ ਆਪਣੇ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਕੁਰਤੇਹੋ ਸੋਦੀਦਾ
ਰਕੇਰੂਪਹੀਕੁਏਹੇ।ਭੁਇੰਨੁਭਾਰਰੂਪਾ।ਆਪ ਲੋਅਸੋ ਹੋਏ।ਏਵਾਂਵੈ
ਦਾ।ਜੋਦਰਦੇਦਰਦੇ ਸਹੋਏ।ਹੋ ਜੋ।ਆਪਾ।ਆਭੁੰਗੀ ਤੇਜਗਾਦ੍ਰਿਕੀ
ਪਰਵਦਗਾਰ: ਹੇਹਰੀਪਾਲਨਾਕਰਨਹਾਰੇ।ਪੈਰ ਤਿਨਾਦੇ ਮੂੰ:ਮੁਖ
ਕਰਕੇਵਮੈਂਵ ਪੈਰਤੇ ਮੂੰ:ਮਥਾ।ਪਨਹ: ਸਰਣਾ।ਬਖਸਿ ਦਰਗੀ:ਬ
ਖਸਸਕਰਣਹਾਰੇ।ਜੋਨੂੰ॥੧॥ਆਸਾ।ਬੋਲੇ: ਕਹਿਦੇਹੈ।ਲਗੇ:ਲਗੀ
ਏ।ਨੀਆਂਣੀ ਜਿੰਦਾ।ਪਰੇ:ਪਰਦਿਖਿ।ਆਸ:ਇਸਦੇਹੀਮੇਂ।ਟਾ
ਕਿਸ: ਰੋਕਾ।ਕੇਜਣੀਆ: ਇਤ੍ਰੀਅਨਾ।ਮਨਹੁ: ਮਨਨਾ।ਮਚਿਦੜੀਆ:

ਸ੍ਰੀ ਮਹਲਾ ਸੀ ਉਸਕੇ ... ਵੇਸਟ੍ਰੀ ਆਖਾ

ਸਭਾਂ ਵਡਵਾਲੀਆਂ ਦੇ ਕੂੜ ਜੜੀਆ: ਕੂੜ ਵਾਜ ਨਾ ਰੂਪੀ ਮਨਹੁ: ਮਨ ਦੀਆ ਆਸੀ
ਦਸ ਝੀਆ: ਉਤਪਤਿ ਕਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਧਾਵੈ ਗਾ ਮਨ ਦੀਆਂ
ਇਛਨਾ ਪੂਰੀਸਿ: ਫੇਰਿ ਆਪੁੰ ਣਾ ਆਪ ਸਭੁੰ ਕੋ ਦਾਤਾ ਤਿਸ ਪਰ ਸੁਰੀ
ਦਉਰੈ ਦੇ ਤਿਸ ਪਰ ਆਪ ਚਲੀਏ ਨੇ ਸੁਰੀ ਦਾ ਨੂੰ ਜੋ ਲੀਏ: ਚਲਾਈ ਏ ਫੇ
ਲੁ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਪਾਰੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰੋਗੀ। ਜਗ ਮਾਣੀਆਂ ਦੋਵੇ ਨੇ: ਦਤਾਜਿ
ਨਾ ਦੇ ਪਾਸ ਹੈ ਜੋ ਦ ਵਨੋ। ਵਲਹੋਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਹੈ ਯਾਤੀ: ਅਦਧੀ ਕਰਜ
ਗਮੇਂ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅਰੋਗਾ ਕਤਿਕ ਮੈ ਕੂੜ ਜਾਤੇ ਚੇਤ ਮੈਂ ਰੁਤ ਵਾਨਾ ਨੂੰ ਅਗਨਿ
ਦਾਤੇ ਸਾਵਣਿ ਮੈਂ ਜੋ ਜੋਗਾ ਉਨਾਰੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹੜੀਆ: ਕੂੜ ਏਹ
ਸਤੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨ ਜੋ ਸਰਕਿਦ ਤ ਕਾਲ ਰਹੇ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਸਭ ਜਗਤ ਹੈ ਹਾਰ
ਸਭ ਜਗ ਹਾਨ ਵਿਚਾਰਾ: ਵਿਚਾਰ ਲੋਇ: ਲੇ ਮਨੇ: ਮਨ ਸੋ ਮਾਹਿੰਗਾਰ
ਭ ਮੈ ਦੇਹਿ ਨਾ ਖਿਨੋ ਮੈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਧ੍ਰਸਨਾ ਬੇਦਟ: ਸਾਡੇ ਰਖ ਕਰਾ ਜੋ
ਸੋ ਕਿਸਿ: ਰਿਧਰ ਦ ਜਿਮੀ ਰੂਪੀ ਸਿਖਿਆ ਅਸਮਾਨ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਖੇਦ
ਟੂ: ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਖਕਾ ਕਿਧਰਾ ਉਤੜਾ ਜਾਲਣ: ਘਿਤਾ ਦੇ ਨੇ ਨਾਲਿ ਸੋ
ਖੇਤ ਅਗੀ ਦਾ ਹਿਦੂ ਜਾਲਣ ਤੇ ਤੁਰਕ ਗੋਰਾ ਨਾਲਿ ਸੋ ਖੇਤੇ ਅਰੋਗ ਹੈ॥

॥੧ ਆਸਾ ਗਗਜ ਮਾਪਤਾ ॥੧॥

੧ੴ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮ: ੧॥ ਚੰਨਣ ਵਾਂਭੀਆ: ਚਰਨਾਠੀ ਹੈ ਉਰਸਾ
ਪਥਰ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਨ ਸਿਖਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕੁ ਗਹੀ ਰੂਪੀ ਕੁੰਗੂ: ਕੇਸਰੁ ਅੰਤ
ਰਿੰਹਾ ਕੀ ਚੇ ਏਹੁ ਜੋ ਪਖਾਲੀਆਹਿ: ਸਾਨਾਨ ਕਰਾਈਏ ਕੁਛ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ਹੋਵੈ ਫਲੁ ਜੋ ਜੀਉ ਦਾ ਮਨ ਨੂ ਮਾਜੀਐ: ਸੁਧ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮੋਖ
ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ: ਗਊ ਨਾ ਪਸੂ: ਗਊ ਆਦੇ ਕਰਕੇ ਪਸੂ: ਘਾਸੁ ਖਾਵਹਿ
ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਦੁਧ ਆਦਮੀ ਆਦਾ ਕਰੇ ਹਿ ਜੋ ਭੀ ਪ੍ਰਿ ਗਹੇ ਨੇ ਫੂਹੈ:
ਨੇੜੂ ਹੀ ਹੈ ਹਰੀਆ ਸਾਰੇ: ਸੋ ਰਿਆ ਨੂ ਦੇ ਖਬਰ ਸਕੁਦੀ ਸਾਚਾ ਹੈ: ਸਚਾ ਕੇ
ਹੈ॥੧ ਮ: ੧ ਸੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਕਿਨੈ ਨੂ ਸਦਾਰਿ ਕਰਕੇ ਤਾਰੂ: ਤਾਹਰੀ ਰਿਦ
ਤਾ ਬਹੁ ਮਾਰੋ ਗੁਬਾਰ ਹੀ ਕ ਮਲੂ ਦੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਬਹੁ ਮਾਰੇ ਦਾ ਗੁਬਾਰ ਕੀ
ਵਨੂ ਜੁਨਾ ਮੈ ਅਧਾਰ ਹੋ ਕਰਹਿ ਜੋ ਜਨ ਪਰਕ ਏ ਹੈ ਤਾ ਦੀਰਾਰਿ
ਦੁਆਰੇ ਤਦ ਹੈ ਮੈਂ ਜੋ ਏਕ: ਏਕੂ ਹੈ ਸੋ ਤੀ ਹੈ ਤ ਮਰਾਠੀ ਹੈ ਦ ਛੇਦਾ ਜੋ
ਤਿਸ ਕਿ ਸੁਰੀ ਰੀ ਦੀ ਹੈ ਨਰਮਲ ਹੈ ਤੇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੀ ਰੋ ਦਿਹੈ ਜਨਮਾਧਿ
ਦਾ ਸਤੇ ਗਾਰਾ: ਧਤਨ ਦੇ ਕਮਾਏ ਕਨਾਫ ਗਾਰਾ ਛੇਦਾ ਦੁਹਲੋਚ
ਨੀ ਟਕ ਡ ਦੇ ਨੇ ਤੇ ਹੇ ਰਿਆ ਦ ਦੈਤ ਰੂਪੀ ਨੇ ਕਰਿ ਕਿਆ ਹੋਰੇ: ਏਖੇ
ਸਧ ਦੂ ਦੀ ਧੁਨਿ ਜਾਗੈ: ਜਾਗੀ ਹੈ ਦ ਧੁਨਿ ਕਰਿ ਕੈ ਜਾਗ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੇ
ਛੇਦਾ ਸੁਰਨ ਬਤੇ ਨਾ ਨਾਥ ਹੈ ਤੇ ਧੇ ਅਤ ਅਜੋ ਨੀ ਹੈ ਤੇ ਸਾਚੇ ਦਾ ਮਹਾਲਿ
ਹੈ ਨਦਰਿ ਕਰਹੁ ਜੋ ਸਧਗਤਿ ਸਦ ਕਰਹੁ ਦੇ ਨਦਰਿ ਕਰਕੇ ਸਾਡਾ॥

ਸ੍ਰਿਆਸਾ ਰਮਾ ... (margin, illegible)

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ ਮਃ ੩ ॥੧੯ ਹਰਿ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਿਮਿ: ਕਰਮੁ ਕਰਿ ਦੂਜੇ ਨ ਦਿਖੈ ਮਨ:
ਹੇ ਭਾਈ ਕੇਸਾ ਹੈ ਗਾਹਿ ਗਾਟ ਹੋਇ ਵਿਛੁੜੇ ਦਾ ਚਿਤ ਜੇ ਤੀ ਹਰਿ ਨੂੰ ਗਾਹਿ ਕੈ
ਜਰਾ: ਘੁਤ ਏਹ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ: ਅਮਰ ਹੁਇ ਦੇਨੋ ਇਕੁ ਸਹਿਜੁ: ਅਦੇਤ ਗੋ
ਆਨੁ ਦਿਖੰਤ ਸੁਕਰ ਕੇ ਪਾਵਨੀ ਹੋਇ ਕਿਆ ਅਪੁ ਸੇਤੀ ਆਪ: ਆਪ
ਨੇ ਮਨ ਸਾਥ ਆਪ ਬੁਝਾਵਨਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਮੇ ਜੋਤਿ ਪਾਈਐ ਕੋ
ਦੇਗ ਕੁਝੈ ਕੁਤ੍ਰਿ ਪਾਲਿ: ਕੈਧਾ ਕਰੇ ਪੂਜਨ ਤੇ ਉਤ੍ਰ ਪੂਰ ਹੋਇ: ਅਰਪ
ਨ ਕਰੋ ਚਿਤ ਮੇਂ ਜਾ ਦਕਰੇ ਤਾ ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ਜੀ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਜੀ: ਜੀਵ
ਦਾਨ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇਰੀ ਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਤਨ ਕਰਿ ਤਬ
ਹੀ ਕਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਕਹਾਨੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਘਨੀ: ਘਨੀ ਹੈ ਹਰਿ
ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਅਸਥਾਨੀ ਹੈ ਤਾ ਮੇ ਜੇ ਚਾਰੇ ਕਾਅਰ ਥਕਰੇ ਪੰਧ:
ਸਾਹਾ ਇਕ ਪੇ ਮੇਂ ਨ੍ਹਾਨ ਮੇਂ ਕਰਿ ਹੀ ਸਾਕੁ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿ ਦਾ ਰਾਸਿ:
ਪੂੰਜੀ ਧਨੁ ਹੈ ਸੁਭਾਤ ਹ ਮੇਰਾ ਹੀ ਸਾਥੁ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾਲਿ ਕਮਾਈ
ਤਿਸ ਤੇ ਸੂਠਾ ਫਲੁ ਪਾਈ ਹੋਆ: ਪਿਛੈ ਤੇ ਅਬੁਝੀ ਤਿਸੁ ਪਰਾ ॥੨॥ ਮਃ ੩॥
ਜੁਗ: ਚਾਰੇ ਕਲਿਜੁਗ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦਿਤੁ ਪਾਇ: ਵਿਸੇਸੁ ਉਪਦੇਸ
ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤਬ ਹੀ ਕਰਿ ਸਹਜੇ: ਗਿਆਨ ਦ ਸੰਤਿ ਕਰ
ਕੇਦ ਸਹਜ ਵਿਖੇ ਕਉ: ਤੇ ਆਪਣੇ ਤਾਂ ਏ ਹਾਰੇ: ਵੈਰਾਗੁ ਪਾਈ
ਐ ਤਾਂ ਜੀ ਹਰਿ: ਜਿਤ ਹਿਤ ਸਨਾ ਧਾਤੁ: ਮਾਯਾ ਦ ਧਾਵਣੇ ਜੋ ਨਾਦ
ਦੁਆਰੇ ਮੇ ਰਹਤੁ: ਰਹਣੀ ਇਸ ਬਤੀ ਦ ਦਸ ਵੇਦੁ ਆਰ: ਹਰੀ ਸੋਇ
ਸਿਕੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਿਚ ਦਾਣਾ ਦੀ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਗਾਰ: ਪਹੁਤੇ ਪਰੰਦ ਗੁਰ ਤੇ ਗਾਰਕੁ
ਪਹੀ ਕਾਰਣ। ਕਰਤਬ ਕਾਰਣ। ਕਾਰਜ ਜੇਤੀ ਮੇ ਜੋਤਿ ॥੩॥ ਮਃ ੩॥
ਕਹਿਐ: ਕਾਹੇ ਕਰਿ ਰਾਮਦਾਸ ਲ ਦ ਰਾਮਦਾਸੁ ਪਾਰ ਹੋਇ: ਕੇਈ ਗੋ
ਬਿੰਦ ਵਿਖੇ ਜਿਸੁ ਦੀ ਤਿਸੁ ਨਾਮ ਨਿ ਤੇ ਚੀਨ ਕਰਕੇ ਪਾਹਰਹੁ
ਭੇਖ ਕਰਕੇ ਦਾ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਚੁਕਈ। ਚੁਕਦੀ ਤੇ ਏਹੁ ਤੀਰਥ ਮਨ ਨਾਨਕ
ਜਾਂ ਕੀ ਹਉ ਮੇਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲਾ ਕਰਮ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸ ਪਰ ਦ ਕਰਮਾ ਜਿਸ ਦੇ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਪੁਛੈ ਓਹੋ ਓਈ ਗਉੜੇ: ਮਿਲੇ ਸੋਈ ਨਕੁਗ ॥੪॥ ਮਃ ੩॥ਸਾ
ਤਿਂ ਹੋਤੇ ਸਦਾ ਅਤਿ ਨਿਹਚਲੁ ਤਿਸ ਦੀ ਹੈ ਗਾਦਾ ਹੈ ਪੂਰ ਕੇ ਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਛਾਣੇ ਤਾਂ ਚੇਤ ਹੋਆ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪੀਵਤ: ਜਪਦੇ
ਸਦਾ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਰਸੁ ਰੂਪ ਦ ਸੰਤ ਰੂਪ ਪਾਪ੍ਰ ਨੇ: ਜਾ ਉਸੁ ਪ
ਰਸਨ: ਸੰਤ ਰੂਪ ਨਾਰਦਾ ਸਾ ਦੇ ਦਾਸ ਨਾ ਸਾਚ ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਈ ਇਕੁ ਬੇਤੀ ਪਾ
ਰਸੇ: ਪਾਰਸੁ ਹੋਇ ਪੂਜ ਨ ਜੋਗ ਨਾ ਪੀਰ ਹੋ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਅੰਧਾ ਹੈ ਆਪ ਤੇ
ਆਗੇ ਮਾਰਗੁ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮੇ ਨਦਰੀ ਦੀਨ ਦਾਰਿਦ ਦ ਨ ਰਹੀ: ਹਰਿ
ਦੇ ਪਾਇ ਸਭ ਕਛੁ ਤ੍ਰਿਆਈ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਤਿਨਾ ਸੋ ਸਬਦੁ ਹੁਕਮ ॥

੧॥ਮਃ੩॥ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਦਿਜ ਕਹਿਆ ਕਾਂਸੀ ਮੈ ਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕਾਂਸੀ
ਦੇ ਛਡਿਆ ਮਤਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੋ ਤਿਨ ਕਹੇ ਹੈ ਕਾਸੀ ॥ ਮੈਂ ਸੁਭ ਮਤਿ ਦ ਕਾਂਸੀ ਮੈ ਰਹਿ
ਐ ਮਤਿ ਉਪਜੈ ਨਾ ਕਾਸੀ ॥ ਮੈ ਅਸੁਭ ਮਤਿ ਦ ਨਾ ਕਾਸੀ ਛਡਿਆ ਮਤਿ ਜਾ
ਇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ॥ ਸੁਭ ਪਾਈਐ ॥ ਆਪਣੀ ਰਿਦੈ ਮਨਿ ॥ ਏਹ ਬੂਝੈ ਤੇ ਸਚ ਪਾਇ ॥ ਉ
ਪਦੇਸੁ ਦ ਬੁਝਿਆ ਜਾਇ ॥ ਸੁਣਿਆ ॥ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥ ਤਿਸੁ ਦ ਅਠਸਠਿ
ਤੀਰਥ ॥ ਆਤਮ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਮੋਖ ॥ ਮੁਖ ਹੋਆ ਮਤਿ ॥ ਨੂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮੈਂ ਸਮ
ਝੂ ॥ ਹੀ ਕਾਂਸੀ ਤਿ ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਤੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਦ ਮਨੁ ਮੈ ਹੀ ਤਿਸੁ ਦੇ
ਕੇ ਦਾ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹੁਕਮ ॥ ਹਰਿ ਦਾ ਏਕੁ ॥ ਹਰੀ ਹੈ ॥ ਇਹੁ ਜਾਣਿਆ
ਤਿਸ ਦੇ ਮੈ ॥੨॥ਮਃ੩॥ ਪੀਠਕਾ ਤੇ ਸੀਪੰਡਤ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਨਿਧਾਨ ॥ ਹੈ ਹਾਸ
ਇ ॥ ਤੇ ਸਿਖ ਤਾ ਪਡ੍ਹਨ ਗੁਣ ਤੇ ॥ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਦਿਸਾ ਦਿਆ ਸੁਖ ॥
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰਹੁ ॥ ਤਿ ਸਹਰਿ ਦੀ ਰਸਨਾ ॥ ਕਰਿ ਸੋ ਪੀਐ ॥ ਸਿਖ
ਤੇ ਹੈ ਦ ਸੋ ਤੇ ਸੁਕਰੇ ਪਾਇਆ ॥ ਜਿਨਾ ਤਿ ਨਾ ਦਿਚੋਂ ਪਰਥਾਇ ॥
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਕੋਈ ਦ ਕਦੇ ਕੀ ਮੁਖਿ ॥ ਨੂ ਦ ਤਾ ਕਰਕੇ ਆਪ
ਣੀ ਮਤੀ ॥ ਆਂਦਾ ਚਾਨਣ ॥ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਦ ਚਾਨਣ ॥ ਤੇ ਸ
ਨਹੈ ਜਾਇ ॥ ਹੈ ਪੰਡਤ ਦ ਸੁਣਿ ਕੇ ਸਾਧੂ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ॥ ਵਾਰਿ ਵਾਰ ਦ
ਦਰੁ ਦਰੁ ਦ ਸੁਨ ਸੈਨ ਮੈਂ ਸਾਚੇ ॥ ਨਾਲ ਸਚੈ ॥ ਨੇ ਜਗਤ ॥ ਜੀਵ ਨੂ
ਰਹਕਾਇਆ ॥ ਤੂੰ ਮਨ ਇਛਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਕਾਰ ਕਰੇ ॥ ਪੰਡਿਤ ਰਸਾਇ ॥
ਸੁਕਰੇ ਅਬ ਤੇ ਮੈ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਅਰਾ ॥੨॥੧੯॥ ਗੂਜਰੀ ਮਃ੩॥ ਪੀਠਕਾ ਜੀ
ਹਿ ਰਾਮ ਦਲੀਤੇ ਅਰਥ ਬੀ ਦਿਹੈ ਕੁਛ ਭੇਦ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਏਹ ਬਚਨ ਹੈ
ਏ ਪਹਿਲਾ ਤੇ ਸਬਦ ਮੈ ਕੀਤੇ ਹੈ ਗੁਰੀ ਪਰ ਪੀਠਕਾ ਹਤੁ ਪਾਠ ਏਹੁ
ਹੈ ਨਹੀ ਸੋ ਸਲਿ ਨਾਨਕ ਪਾਠ ਏਹ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਠ ਹੋਆ ਹੈ ਸ
ਰਗਾਇਸ ॥ ਚਾਨਣ ਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੋ ॥੧॥ਮਃ॥ ਛੋਡਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮਨ ਰਾਖੀ
ਆ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਤੇ ਮਹਿ ਸਬਦ ॥ ਦਿਖ ਦ ਕਰਕੇ ਮੋਹੈ ॥ ਮਹਿ
ਮੈ ਮਨ ਕਉ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਉ ਹੈ ॥ ਕਹੀਆ ਹੈ ਦਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਿਨ
ਮੈ ਮਨ ਕਉ ਗੋਬਿੰਦੁ ਮੋਹੈ ਤੇ ਮੈ ਤਨ ਕਉ ਗੋਬਿੰਦ ਮੋਹੈ ਤੇ ਮੈ ਚਾਹੀ ਕਉ
ਗੋਬਿੰਦ ਮੋਹੇ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ॥੩॥ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪੀ ਦ ਸ
ਨਾ ਏਕ ਰੋਗ ਕਾਰ ॥ ਪੂਜੇ ਤੇ ਸਾਧੁ ॥ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਜਨ ਮੋਹੈ ॥ ਸੋ ਚਕ੍ਰ ਹੈ
ਮੁਖ ॥ ਦੀ ਮਤਿ ॥ ਦੁਆਰੇ ਸੈਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਕਉਲ ॥ ਲਛਮੀ
ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ॥ ਸੋ ਜੁਗਤਿ ਦ ਕਉਲ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਦੀ ਦਾਤੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ
ਹੈ ॥ ਤਿਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ॥ ਮਨ ਕਰਿ ਤਿਨ ਸੁਪਤ ॥ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਸੋਹੈ ॥
ਤਨ ਕਾਰਿ ਆਤਮ ॥ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈ ਮਤਿ ॥ ਦੇ ਕੀ ਕੇ ਮੂਰਖ ਦ ਬਿਨਾ ਤਿਨ ਦੇ
ਹੈ ॥ ਰੂਪ ਕਉ ਆਕਾਰ ॥ ਸੋ ਸੋਧ ॥ ਤੇ [illegible] ਗੁਨਾ ਪਾਈ ਸੋ [illegible]

ਪਾਇ॰ ਕੈ ਸੋ ਜਾਣੀ ਐ ਅਖ੍ਰਿਤ ਰਾਜ ਕੇ ਜੁਗੋ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ।
ਸਤਵਾਦੀ: ਸਤੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ: ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ। ਕਉਆ: ਪਾਪੀ ਤਿ।
ਹੰਸੁ: ਸਧਾਰੇ ਹੈ: ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧਨ ਧੰਨ॰ ਹੋਏ ਕੂੰ ਆਂਤੇ। ਸਤਿ॰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਿ
ਵੈਂ॰ ਧਾਰਿਆ ਤੇ ਹਉ ਮੈ ਰੂਪੀ ਮਲੁ ਨਾ ਧੋਏ ਹੈ: ਧੋ ਕਰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ੨। ਮ: ੪।੧।
ਬਾਣੀ॰ ਲਿਖਿ ਦੁਆਰੇ। ਸੇਤੀ॰ ਤੇ ਸਨਾ। ਰਾਮ: ਹੇ ਰਾਮ॥ ਛੇਦਾ। ਜਨ ਧਿਆ
ਏ ਮੇਲਿਆ ਹੰਕੂੰ ਦਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੋ ਤਿ ਗੁਰ ਗਿਰ ਪ੍ਰਸ ਅਰ ਪੂਰਾ ਹੈ
ਹਮ ਪਾਪੀ॰ ਨੂੰ ਭਾਗੀ॰ ਆਂਤੇ ਦਰ ਭਾਗੇ ਹੈ। ਅਧਾਰੇ: ਅਧਾਰ ਹੈ। ਛੇਦਾ
ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਾਵਹੁ ਜੋ ਭਲੇ ਹੈ
ਭਗਤੀ ਹੈ। ਪੁਰਖ॰ ਦਾ। ਛੇਦਾ। ਹਰ ਪ੍ਰਭ॰ ਆਦਿ ਜੋ ਨੀਆਂ ਏਗਾਰ ਭਸੇ
ਪਵਹਿ ਵਜੋ ਨੀ॰ ਆਂ ਮੈਂ ਦਾ ਧੇ: ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ॰ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਮੈ ਦੀਨ ਜ
ਨ ਉਪਰਿ ਦਇਆ ਲਹੋ ਹੁਜਨ॰ ਹਮ। ਛੇਦਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਾ।
੩। ਮ: ੪। ਛੇਦਾ। ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਤ ਥਨਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੂੰ ਧਿਆਵ ਕਰੋ। ਨਿਤ:
ਸਤਿ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਹੋ ਹਿ ਹੈ। ਨਿਧਾਨ। ਖਜਾਨੇ ਹਰਿ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ। ਨਿਧਾਨ ਦਾ
ਘਰ ਹਰਿ ਹੀ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਸਖਾ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਭਾਈ ਹੈ। ਸਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ। ਛੇਦਾ। ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਗਾਹ ਬੇਲੀ
ਹੋਇਕੇ ਵ ਸੀਧਾ ਕਰੇ। ਅੰਤ ਕਾਲ ਦਾ ਬੇਲੀ। ਦਾਤਾ॰ ਹੈ। ਹੈ। ਲੋਚ: ਚਾਹ
ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮੈ: ਮੇਰਾ ਸਰਣਾਈ॰ ਦੁਆਰੇ ਵ ਦੇਇ ਕੇ। ਪੂਰਿ: ਪੂਰਨ
ਕਿਰਾਰ। ਧਿਤਕਾਰ ਧਿਤਕਾਰ ਜੋਗ ਹੈ ਤੇ ਅਰ ਸਕਸ॰ ਦੇ ਭੋਗ ਨੂੰ ਕਰਿਕੇ
ਦੁਖ ਪਾਵੈ: ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਵ ਖਾਵੈ: ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ। ਪਵੈ ਤੇ ਖਾਵੈ ਦੋ ਪਾਠ
ਹੈ। ਪਾਵੈ ਪਾਠ ਭਾਈ ਬਨੋ ਜੀ ਦਾ ਹੈ। ਸਖੁ: ਫੀਕਾ ਕਾ ਸੋ ਭਾਤੇ ਹੀਣ ਹੋ
ਬਕ: ਧਿਤਕਾਰਾ ਨੂੰ। ਛੇਦਾ। ਜੋ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਪੁਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸਰਣਾ: ਸ
ਰਣ ਹੈ। ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੇ ਸਾਬਾਸ ਜੋ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਕਹੈ ਲੋਕੁ ਜਨਾ ਕ ਉਤੇ ਅੰਤ
ਨਾ। ਛੇਦਾ। ਗਲਿ ਲਾਈ ਮੇਲਿ ਲਏ: ਗਲ ਲਿਲਾਇ ਕੇ ਅਭੇਦ ਕਰਿ ਲੈ।
੪। ਮ: ੪। ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀ: ਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰੀ। ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਧਨ
ਦੇਸੀ ਵਣਿਆ: ਜੀ ਵਧਣੇ ਵਾਲਾ। ਲਾਲ ਲੇਗੀ ਲੇ: ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸੁ ਤ
ਕਿ॰ ਨ। ਬਿਰਹੁ। ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਰਸਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ: ਪ੍ਰਾਨਾਂ ਦੇ
ਸਖਾ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਹੇ ਭਾਈ ਆ ਮਿਲੇ॰ ਤੁਸਾਂ ਡਾ ਪ੍ਰਭ॰ ਨਾ ਗੁਰ॰ ਜੋ
ਮਖਿ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਵ ਮੁਖਿ॰ ਨਾ ਗੁਰੂ: ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਮਨਿ ਮੋ। ਭਾਗੀ॰
ਹੈ। ਪਿਆਰੇ॰ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਧਾਣੀ॰ ਨਾ ਮਿਲਕੇ ਨ੍ਰਿਰਬਾਣ ਪਦ: ਸਰੂਪ। ਪ
ਛੇਦਾ। ਗੁਰ ਕੀ ਜਨ ਮਸਗਤਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਗੁਰ॰ ਦੀ ਜੋ ਗਾਂਠ ਦਾ
ਪਾਪੀ॰ ਨ ਜਮ ਨੇ। ਛੇਦਾ। ਆਪ ਕਰੂੰ ਪਾ ਲੁਪ ਭਾਕੂੰ ਪਾਧਾਰੇ ਤੋ ਆਪਿਹ
ਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਦਾ ਮਿਲਾਇਆ ਮਿਲੇ। ਗੁਣ॰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰਬਾਣੀ
ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮਿ॰ ਕਰਕੇ ਵਮੈ। ੫। ਮ: ੪। ਛੇਦਾ। ਜਿਨ ਜਨਿ ਸਤਿ

ਗੁਰਪੁਰਖੁ ਦੁਆਰੇ ਪਾਇਆ॥ ਸੋ ਲਗਾਵੈ: ਲਗਿਆਵੈ॥ ਕੇਹੜਾ ਮਨੁ ਮੀਤਲ
ਤੇ ਤਨੁ ਸਭ ਹਰਿਆ ਭਾਗੀ॥ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਵਡਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ਮਿਲੈ॥ ਜੋ ਸਾਂਨਾ ਹੇ
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ॥ ਹਉ ਧੁਨ ਅਨਤ ਤਨੁ ਸਭੁ ਦੇਵਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ॥ ਛੇਦਾ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੈ ਧੀਰਜੁ ਪਰਮੁ ਨਾਮ
ਰਿਆ ਹੈ ਨਿਤ ਹੀ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਿਤੁ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਮਾਇਆ
ਧਾਣੀ॥ ਦੇਖੇ ਲੇ ਛੇਦਾ ਸੁਧਿ ਕਰਕੈ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾਂ ਨੂੰ ਦਸੇ
ਮੁਖਿ ਮੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਿਤ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਵ [illegible] ਕਰੌ ਆਤੁ॥ ਕੁਰੰਕੇ ਦ
ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ॥ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿ ਮੁਖ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਤੇ ਮਰਿਅ
ਧਤੇ ਆਗੇ ਮਾਰਿ ਜਾਵੈ॥ ਛੇਦਾ ਹੈ ਆ ਨਦ ਮੂਲ ਹੈ ਜਰਾ ਲੀਦ ਨੇ ਹੇਦਾ
ਜੋ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ਸਭ ਜਨ ਕਉ ਅਨਦ ਕਰਹੁ ਧਾਪਤਿ ਸੁਧਿ: ਦੁਆਰੇ
ਬਖਸਿ ਕੈ ਮਿਲਾਵੈ: ਮਿਲਾ ਲੈਂਦਾ॥੫॥੧੬॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੪॥ ਪੀਠਕਾ ਸਭ ਸਧਿ
ਹਰਿ ਕੀਤੇ ਹੈ॥ ਕਰਿ ਕਉ ਜੋਰ: ਨਾ ਸਰਨਧਿਧ: ਕਰਮਾ ਦੇਵ [illegible] ਪਾਨੀ ਦੇ॥
ਹਰਿ॥ ਜੋਰੁ: ਬਲਾਹਰਿ ਉ॥ ਹੈ ਤਨੁ ਮਨ: ਸੁਖ ਮਨ ਤੇ ਵ ਮਰੁ ਤਨਾਲ
ਸਰੀਰ॥ ਅਸਥੂਲ ਹੈ ਵਤਨ ਮਨੁ॥ ਆਪਣਾ ਤੂ ਸਰੀਰ॥ ਮੈ ਦੀਧੀ ਆਂਦੇ
ਲਾਈ॥ ਵਿਹਾ ਰਹਾਈ: ਰਹਿਦੇ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ [illegible] ਮਿਉ ਪੀਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ
ਭਾਈ: ਭਾਵਦੀ ਹੈ॥ ਕਾਰ॥ ਲਾਇਹਾ ਜੇ ਕਰ ਦੇ ਸੰਧ ਛੇ ਜੋ ਸੁਕਿ ਮਨੁ ਹਰਿ
ਲਾਇਹਾਂ ਸੁਣ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਹਮ ਕਰਹ॥ ਅਰੋਪ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਤੇ ਜਨ: ਤਿਨਾ
ਜਨਾ ਨਾਮ॥ ਨਾਲ॥੭॥ ਮ: ੫॥੧੬॥ ਪੀਠਕਾ ਭੀ ਜੋ ਈਸ ਹਰਿ ਰਾਸ ਦ
ਤੇ ਅਰਥ ਗੁਣੀ ਉਹੀ ਹੈ ਕੁਛ ਤੇ ਦਹੇ ਜੇ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਮਾਧੋ ਜੀ: ਹਰਿ ਜੀ ਦੀ
ਵ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਦੀ ਸਾਖੀ ਭੀ ਲੇ ਕਰ ਦੇਹੇ ਪਰ ਸੰਧ ਦਾ ਇਤਨਾ ਹੀ॥ ਤਿਨ ਕਰ
ਨ ਪਾਠ ਵਿਸੇਖੇ ਹੈ ਤੇ ਉਨ ਕਰ ਨ ਪਾਠ ਮੈ ਭੇਦ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੫॥੧੬॥ ਕਿਰਿਆ
੭: ਕਿਰਿਆ ਸੁਦ੍ਰਿੜ ਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਜੋ ਹੈ ਹਉਮੈ॥ ਰੂਪੀ ਤੇ ਧਾਰੀ: ਨਾ
ਨਮਰੂਪੀ [illegible] ਸਾਂਨੂੰ ਧਾਰੀ: ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਸਧੇ ਉਹਾਰੀ: ਸਕਾਮੀ ਹੈ
ਸਕਾਮ ਨਾ ਹੋਆ ਨਿ॥ ਮੈ ਸਰਿ॥ ਤੀਰਥ ਧਾਰੇ ਮਜਨ: ਪੁਰਬਾਂ ਦਾ ਪਰ॥ ਤੀ
ਭੀ ਸੋਚ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਸ ਪਿਆਰੀ॥ ਹੈ ਬੁਧੀ॥ ਧਾਦ ਤ ਧਾਰ: ਧਾਦ ਹਦ
ਲੇਪ ਦਾ ਬਾਦੇ ਪਿਛੇ ਪਾਂਦ ਵਾਲੇ ਹੈ ਇਕੋ ਸਭ ਜਗ ਮੈ ਦੁਆਰੀ: ਸਤਿ
ਸੰਗਤ ਮੈ॥ ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਨੇ ਦ ਦੁਆਰੇ॥ ਤਾਰੀ: ਤਾਰੇ ਹਾਂ ਵਦ ਵੇੜੀ ਪਾਈ ਹੈ
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਦਿਨ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਮੈ ਤੀਸ
ਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਖੇਲਤੇ ਥੇ ਸੇ ਪਲਘ ਦੀ ਹੀ ਨਾਮ
ਗਤਿ ਕੇ ਧਰੇ ਭਏ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਨਾ ਤੇ ਪਗ ਕੁਕੇ ਤੇ ਲਿਆ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਿ
ਨੂੰ ਚਰਨ ਉਠਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਾ ਕਾਲੀ ਨਾ ਕਰਿ ਪਰਥਾ ਜੋ ਲਈ ਹੋ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿਆ [illegible] ਜਾਂਦੀ ਧੀ ਭਾਨੀ ਜੀ ਨੇ ਬੁਕਲ ਤੇ ਪਾ ਛਿਆ ਅਬ ਰੂ
ਕੀ ਲਿਆ ਦਾ ਹੈ ਸਾਹਬਾਧਾ ਸੋ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ ਰਾਮ ਹਾਉ ਤੇ ਦਾ ਕਹੇ ਹੈ ਮਾ

ਸ੍ਰੀ॰ ਏਹੁ ਭਾਪ੍ਰਕ੍ਰਾ! ਬੇਟਾ ਜ੍ਰੋ ਕਹੈ ਕਿਆ ਤੋ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਹਾਤਿਧਨੁ: ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਨ ਲੇਖੇ
ਚਲਤੇ ਤੋ ਐਸੇ ਸਰੇਸ ਘਦਕਾ ਕਰੋ॥ ਸੂਨੁ॰ ਭੀ ਜਪ॰ ਹੈ ਮੇਰਾ ਤੋ ਭਜ
ਨੰ॰ ਮੈਨੂ ਆਹਿ: ਵਿਚੋ ਹੈ॥ ਲਾਇ: ਲਵੈ ਹਮ ਭੁਲਾਹਾ॰ ਹੈ ਮਿਕਲਧਾਰੂ
ਪੀਵ ਹੈ ਲੀਏ ਧਣ ਨੇਤਾ ਬੇੜ੍ਹੀ॰ ਏ ਆਸਾ ਰੂਪੀ ਕਦੀ ਤੇ ਤਾਰਨ ਨੂੰ ਤਾਰਿਧ
ਰਾਨ। ਮਿਸਾਰ ਸੈਧੁਨੇ ਤਾਰਿਨ ਨੂੰ ਜਹਾਜੁ ਹੈ॥ ਡਿੰਡੁ॰ ਪਦਾਰਥ ਖਾਂਦੀਆ।
ਧੇਖਾ॰ ਧੂਲਿ ਕਰੇ ਖਾਦਾ ਨਾਦਿ ਨਿੰਧਿ: ਧੂਤੇ ਖਸ ਦ ਕਵਾੜੀ॥ ਹਰਿ ਥੋਕ:
ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਖਾ ਖਾਵਹੁ॰ ਆਪਨੇ ਸਿਖਾ ਦਿਖੋ ਰੋ: ਦੇ ਸਿਖੋ ਹੋ।
ਲਾਵਿ: ਸਮਾਲ ਕੇ ਦ ਕਣਾਕ ਕਰੋ॥ ਗਾਰ॰ ਨੇ ਮੈਂ ਆਮਨਿ: ਅੰਤਹਿ ਕਰਣਹਾਰਿ
ਦੇਰਿਗਿਮੈ॥ ੨॥ ਮ: ਪਾਪੀ ਠਕਾ ਆਗਿ ਚਉ ਪੀ ਭੀ ਜੀ ਅਸੀ ਸਦੇ ਤੋ
ਛੇਦਾਰ ਹਾਉ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ॰ ਮੈ ਆ ਤਾ ਕੀ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਏਹੁ ਹੈ ਸਾਰ ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ ਅ
ਨਕਰਿ ਤੇ ਨਦੀ ਸ॰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਹਿ ਜਿਸੁ॰ ਦੋਇ ਧਿਰ ਕੀ: ਬਹੁੜਿਆ ਦਾਕੀ
ਪਾਰੋ: ਪਾਰ ਦਾਰ ਹੈ ਮਕਉ: ਨ ਵਤੋ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਹੈ ਵੇ ਛੇਦਾ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ
ਰ ਪ੍ਰਤਿ ਰਾਖੀਏ ਹੁ ਕਾ ਪਤ੍ਰ ਪਾਹਿ ਰੈਤਿ ਕੀਰਤਨ ਨੀਤਿ ਕਰੋ ਏਹੁ ਤੇਜ ਨ
ਪਾਵੈ ਆਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਨਾਮੁ ਧੀਵ ਧੁਨੇ ਸਦਾ ਚਿਰੁ: ਸਦਾ ਹੀ ਵ ਸਦਾ ਹੀ
ਚਿਰਕਾਲ ਨਾ ਅਨੰਦੁ॰ ਹੋਵੈ ਅਨਿਤ: ਅਨੇਕ ਹੀ ਰਿਗਤ ਮਾਸਾ॥ ਰੋਗਾ
ਰੋਗਾ ਦਾਤ ਮਾਸਾ ਜੇਹੇ ਸਿਜਾਰ ਇਨੁ ਮੈ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ ਵੇਪੂਰਨ ਆਸਾ ਤੇਤੋ ਨੂੰ
ਕੁਦਰੁ॰ ਰੂਪਾ ਕਉਲ: ਕਵਲ ਰੂਪਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ: ਮੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਾ
ਈਦਹਿ: ਈਦ ਕਰ ਕੈ ਅਉਲ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਉਦਾ ਹੈ॥ ੪॥ ਮ: ਪਾਪੀ ਠਕਾ
ਹੈ ਜੀਵ ਕੇ ਅਧੀ ਨ ਕੁਛ ਬਾਤ ਨਹੀ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਮਨ: ਸੀ ਕਲਪ ਦ ਸਲਾਹ
ਪਛੁਮ॰ ਦਿਸਾ ਜਾਨੁ॰ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਪਾਨੁ ਸਾਰ ਹਰਿ ਜੀ॥ ਮਤਾਤੁ: ਮਤਾ ਦਸ
ਲਾਹਾ ਹੈ॥ ਕਾਹੂ॰ ਕੇ ਦਾ ਕਿਧੇ ਭੀ ਆਨੁ! ਅਵਦੀ ਸੀ ਵਡੀ ਅਨਰੂ
ਪਿਓ: ਆਰੋ ਪੇਓਵ ਠਇਓ ਹੈ॥ ਬਾਤੁ॰ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਮਾਵਨ:
ਜਿਤਣ ਦੀ ਤੋ॥ ਮਨਸਾ॰ ਏ ਬੀਚੇ ਹੀ ਨੇਧ: ਚੋਪਦਾਰ ਦ ਵਜੀਰੁ।
ਖਵਾਸ: ਟਹਿਲ ਵਾਲੇ ਦ ਚੌਰ [illegible]ਰਾ ਸਿਧਾਸ: ਧਾਏ ਰਾ ਦ ਸਿਧਾਏ
ਆ॥ ਅਤਿ ਨਿ॰ ਨਗਾਤਿ ਦਾ ਏਕਰ ਸਾਮ੍ਹੇ ਫਤੁ॰ ਕਰਿ ਜਾਨਾਤੁ: ਜੋ
ਫਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਅਗਿਦ: ਅਨੇ ਜਲ ਨਾ ਦੇਨਾ ਨਿਦ ਨੇ ਜੋਰਾਹੇ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੀ
ਖਾਤ: ਖਾਦਾ ਹੈ॥ ਭੂਏ॰ ਗੁਰ ਦ ਹਰੀ ਨਿਜ ਸਪਰੁਗਾ ਭੋਟਿਆ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੇ
ਪਰਦਾ ਹੈ ਰੋਗਿ ਰਸ ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਦਾਸ ਭੀ॥ ੫॥ ਗੂਜਰੀ ਮ: ਪਾਜਬਿ
ਖੁ: ਬਿਖੇ ਨਾਤੁ॰ ਓਹੁ ਦਾ ਤਿਸੁ ਤਾ ਸੀਰਿ॰ ਮੈ ਸੁਖਾ॰ ਦਾ ਸਿਰੋ ਮਗੁ ਨਾਭ
ਲ: ਭੁਲਾ ਭੁਚਾਤੇ: ਸੋ ਦਾ ਤੇ॥ ਸਮਾਨੇ॰ ਸਮੁ ਆਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਜੋਰਾ॰ ਮੈ ਜੁ
ਗਤਿ: ਜੁਗ੍ਰਿਨਿ ਦੀ ਏਹੁ ਹੈ॥ ਪੂਰਨ॰ ਹੀ ਆਮਨਿ: ਹੋਰਾ ਜਾਤਾ: ਜਾਣਿਆ
ਹੈ ਕੋਈ ਛੇਦਾ ਸਰਬ ਧੁਧਾਨੋ ਧਨ ਏਸੀ ਤਰਿ ਨੇਰਿ ਨਰਹੀ ਸਿਭ ਨਾਰਿ
ਹਿ: ਹੋਗਾ ਮੈਂ॥ ਗਵਿਓ: ਗਵਿਆ ਹੈ ਹੋਰੀ ਗਾਤੁ: ਦਹੀ ਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜਬ

ਧਰਿ॥ ਆਤਮਪਦ ਵਿਖੇ॥ ਕਾਲਿ॰ ਕੋ ਮਸਤਕ॰ ਪਦੁਮੇ॥੬॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਆਪਣੀ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ॰
ਕਰਿ ਅਤਿ ਨਿੰ॰ ਮਿਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ ਗੁਰ॰ ਤੇ॥ ਬ੍ਰਿਖ॥ ਪੀੜਾ ਅੰਦਰੂਨੀ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੀ
ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਾਵ ਕੋ ਮਾਨਵ ਕਾ॥ ਦੁਖ॥ ਦੁ ਬ੍ਰਿਖ॥ ਦੁਖ ਕਲਪਤ ਆਤੁ ਦੂਖਨ॥ ਅਦਰ॰
ਦੋਨਿਤ॥ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਅਨ ਮਹਤ ਜਸੁ॥ ਆਦਰ ਤੇ ਮੁਰਾਤ ਬਾਤ ਕੀਰਤਨ॥ ਸੋ ਜਨ ਸਾ
ਕਃ ਸਾਬੀ ਤੇ ਸਰੇ ਵਾ ਸਨਨਾਲੁ ਧੀਯ॥ ਧੀਏ ਜੋ ਹੈ ਆਪੁ ਜੇ ਨ ਸਾਕਤੇ ਓਹੁ ਸਾਕੋ॥
ਆਇਆ ਵਾ ਆਵਣੁ ਹੈ॥ ਕੁਲ॰ ਮੈਲੀ ਹੈ॥ ਪਾਇਆ॰ ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਮੈ॥ ਧਿਖਿ
ਆ॰ ਕੇ ਧਿਜਨ॥ ਭੋਜਨ ਹੋਵੇ ਕੋਟਿ॰ ਮੁਕਤ ਦਾ ਲਾਇਆ ਹੈ॥ ਧਨ ਤੂੰ॰ ਆਤਮਾ
ਰੂਪੀ ਜੋ ਹੈ॥ ਜੁਗਤੀ॥ ਜੋ ਦੇਖਿ ਹਿ॥ ਫਿਰ ਤੂੰ॰ ਜੇ ਨਾ ਮੈ ਅਧ॥ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਧੁਰਿ॰
ਮੈ॥ ਇਹੁ॥ ਇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਵਛੋਦਾ॥ ਨਕੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਇਹੁ ਧੁਰਿ ਨ॥੭॥ ਮਃ ੫॥
ਓਵਿ ਸਾਂਝਾ ਉਹਾਂ॥ ਉਸ ਕੋ॥ ਸਲੁ॥ ਅਬਨਾ ਅਟਰੀ ਅੰਦਿ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾ॥ ਬਾਗ॰
ਤੇ ਮੰਦਰਿ॥ ਧਰਿ॥ ਜਾਇਆ॥ ਜਾਣੁ ਮੋਲੇ ਤੂੰ॰ ਕਰ ਕੇ ਲਭੀ ਹੈ ਣੁ॥ ਨਵੀ॥ ਮੈਦੂ
ਲਗਿ ਹੈ ਵ ਧਣੀ ਹੈ॥ ਇਸ ਟਮੇ ਤਿ॥ ਪਿਆਰਾ ਮੀਤ ਤੇ॥ ਰਚਿ॥ ਮਿਲਕੇ ਹਸਿਆ॥
ਖੁਸੀ ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਅਉ ਸਰੁ॥ ਸਮਾਂ॥ ਉਨਿੰ॰ ਸੈ ਘੜੀਆਂ ਹੋ॥ ਬਿਹਾਣੀ॥ ਲਈ ਵ
ਕਠੀ ਕੀਤੀ॥ ਜਿਥੇ॥ ਮਾਯਾ ਦਾ ਮਾ॥ ਰੋਕ ਕਿ॥ ਭਾੜੀ॰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ॥ ਓਹੁ॰ ਧਾਹ
ਤੇ ਧਾ ਹਿਰਨਾ॥ ਧਿਰਨ॥ ਧਿਰਾਂ ਨਾ ਹੈ ਵਰ॥ ਧੋਖੇ ਬਿਖਿਆ ਵੰਦਰੁ॥ ਹਾਥੀ ਸਿਧਿ
ਤੋ॥ ਜਿਧਾਹਿ॥ ਕਠੇ ਕੀਤੇ ਵ ਖਰੀਦੇ॥ ਗਹੁ॥ ਮੋਹੁ ਵ ਹੇਤੁ॥ ਧਾਣੀ॥ ਧਾਂਵ ਣੀ ਧੂਲ
ਕਦੀ ਤਾਂ ਓਹੁ॥ ਧੇਰੇ॥ ਧੇਰੁਕੀ ਨਾਲੁ ਆਰਾਮ॥ ਰਾਜੇ ਭੰਡੇ ਹਾਂ ਦਾ ਰਜੇ ਹਾਂ॥ ਸਚਈ॥
ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਨਾ॥ ਨਾਮੰ॰ ਰੂਪੀ॥ ਗੁਰਿ॰ ਨ ਮੋ ਜਿਸੁ॥ ਓਹੁ॰ ਜਪਤਾ ਵ ਨਰਿ
ਟੇਰੁ॥ ਛੇਦਾ॥ ਮਰੈ ਜਾਈ ਨ ਤੇ ਜੈ ਮੁਕੂਆ ਦੇਨਾ॥੮॥ ਮਃ ੫॥ ਓ॥ ਸੁਖੰ॰ ਤੇ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ॥ ਰੂਪੀ॥ ਵੂੰਝਾਇਆ॰ ਜੋ ਟਰੁ॥ ਛੇਦਾ ਜਾਈ ਨ ਤੇ ਨਾ ਜੈ ਮਰੇ॥
ਦੇ॥ ਜਪ॰ ਕਰਿ ਆਇਆ॥ ਦੋ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॰ ਜੋ ਹੈ॥ ਛੂਟੈ॰ ਹਾਂ ਜਨ ਮਾਂ ਤੇ ਜੈ ਸਿਤ॥
ਭੁਗਤਿ॰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮਰਸ ਜਿਸੁ ਮਾਤਾ ਹੈ ਵ ਜੋ ਕਰਤੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੈ॥ ਨਿਰਾਲ॰
ਰਹੈ ਤੇ ਜੈ ਸੁਆਸਾ॥ ਬਾਲੀ ਆ॰ ਸਰਣੁ ਮੈ॥ ਤਾਂ॥ ਦਇਆਲਾ॥ ਦਇਆਲੁ॰
ਹੈ ਤਿ ਸੁਣਦੀ॥੯॥ ਮਃ ੫॥ ਓ॥ ਪੀਠ ਕਾ ਆਪਣੀ ਵਲੁਲੀ ਤੇ ਧਰੁ ਵਲੁ ਕੋ ਕ
ਰਨਾ॥ ਅਰਥੁ ਜੋ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਕਾਰੇ॥ ਕਾਰ॰ ਜਾਂਦਾ ਓ॥ ਜਿਤਨੁ॥ ਨਾਹੀ॰ ਜਾਂਦਾ
ਵਿਨਾਂ ਦੀ ਸਕੁ ਲੋਕੁ॥ ਕਦਾਰੇ॥ ਧਰੀ॥ ਤੁਮਾਰੇ॰ ਹੈ॥ ਧਣੀ॥ ਸੁਆਮੀ ਕਹੀਜੈ॥
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰੁ ਤੈ ਲੀ ਕਹੇ॥ ਅੰਗੁ॥ ਪਖਾ॥ ਆਧਾਰੇ॥ ਆਸਰਾ ਰੀਤਾ ਹੈ ਇਸੁ
ਕਰਕੇ॥ ਦਾਸਰੇ॥ ਦਾਸ ਜੀ ਤਿ॥੧੦॥ ਮਃ ੫॥ ਹਾਰੇ॰ ਤੇ ਨ ਤੇਤਰੀ॥ ਗਤਿ॥ ਨਰਾ॥
ਮੋਨਿ॥ ਮੁਨੀ॥ ਗਨਿ ਨ ਸਕਾਹਿ॥ ਜਰੇ ਕੋਈ ਗਤਿ॥ ਰਾਤੇ ਤੇਰੀ॥ ਕਥ॰ ਹੋਂਦ
ਵਛੇਦਾ॥ ਕੀ ਕਥਾ ਹੈ॥ ਅਦਰ॥ ਸੁਗੁਣ ਤੇ ਅਦਰ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਬਿਧਿ ਕਾਰਿ॥
ਧਕਨ ਕਥਨ॥ ਬੋਲਣ ਤੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਰਹਤਾ॥ ਤੇ ਹੈ॥ ਭਰਾਤਾ॥ ਜੇਦ ਕਤੇ॥
ਸੈਗਿ॰ ਆਪੇ ਹੀ॥ ਸਬਰਤ॥ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ॥੧੧॥ ਮਃ ੫॥ ਸਮਤਾ॥ ਗੁਰਮਤਿ
ਦੇ ਇਚਾਰੁ ਕਾ ਤਿ॰ ਸੁਰਤਿ॥ ਜਲਾਹਾ ਧਰੁ ਤਿਆਂ ਦੀ॥ ਨਸਿਆ ਨਯ॰ ਬੁਧੀ

ਦੀਏਹੁ ॥ ਜਤਨ ਕਰਣਾ ॥ ਤਿਹਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਹੇ ਵਾਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾਇਓ ॥ ਦੁਹੇਲਾ ਨਿਆਣੀ
ਸਤਕੀ ਤੇ ਮਿਲ ਕੁਚਾਇਓ ॥ ਸੁਖ ਭੁੰਚਾਵਿਦਾ ਹੈ ॥ ਧਰਮ ਇਹੀ ਕਰੇ ਜੋ ਜਾਂ
ਨੇ ਵਡ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰਕੇ ਵਾਇਸੇ ਤੂੰ ਐਸੇ ॥ ੧੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਅਰਾਧੁਤ
ਰੁਮਾਸਚਾ ਦੇ ਪਾਠ ਹੈ ਅਰਾਧਹ ਪਾਠ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਰਾਧ
ਹੁੰ ਭੁਜੀ ਤੇ ਅਰਾਧਹ ॥ ਹਮੁ ਪਿਆ ਰੇ ॥ ਰੇਨਾ ਕੁਰਿਨ ਮੈਂ ਭੁਦ ਨੀ ॥ ਸਰਧਾ
ਵਡੇ ਦਾ ਸਾਦ ਨੀ ਲਾਇ ਕੈ ਸਿਤ ਸੇਵ ਕਰੀਏ ਤੇ ਆ ਨਹਠੀ ਲਿ ॥ ਮਨੁ ਦਾ ਹਠ
ਦਮਾਨ ਤੇ ਹਠ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਵ ਛੁਟਦਾ ਸੋਹਨ ਧਾਂਨ ਮਾਨ ਰਾਗੀ ਲਿ ॥ ਸੋਹਣਾ
ਨ ਤੇ ਮਨ ਮੇਰਾ ਰੱਗੀਲ ॥ ਰੰਗੀ ਆਹੇ ਇਆ ਹੈ ਮਨ ਨੂੰ ਰਿਝਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਛੋਡ
ਪੈ ਖਿਲੀ ਲਾ ਮਨ ਮੋਹਿਓ ॥ ਸਨਿੰ ਨਾ ਜੋਗੀਲਾ ॥ ਤੁੰਗਾਲੁਰਾਰਾ ਦੇ ਖੂਪੀ
ਪਰੀਲਾ ॥ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸੋਨਿੰ ਤੇ ਜੋਗੀ ਜੁ ਸਾਜਨੁ ਰਗਿ ਆਤਾ
ਪਨਹੀ ॥ ਪੁਨਾ ਕੋਨੜੂ ॥ ਕੂੜਿਆ ਹੈ ॥ ਰਤਿ ॥ ਬੁਧੀ ਲੀ ਵਿਤਿ ॥ ਵਲੀਆ
ਇਆ ਮਹੀ ॥ ਦਿਖੇ ਵਾ ਪੁਰ ਨੀ ਮੈਂ ਅਰਮਾ ॥ ਭੇਦਾਲ ਹੀ ॥ ਲਖੀ ਹੈ
ਮਨਾ ਜੀ ਤਿ ਰ ॥ ਜਿਤਨੇ ਤੇ ਆਨਜਿਤ ਜੋ ਥੇ ਸੋ ਜੀਭੇ ਦ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰ
ਟਹੀ ॥ ਟੀਹੈ ॥ ਭਾਗੀ ॥ ਡਰਕੇ ਜੋ ਕਰਹਿ ਭਜਹੀ ਗਈ ਨਾ ਅਧੋਗਾਹੀ ॥ ਰ
ਹਿਣ ਕਰਨੀ ਭਈ ॥ ੧੪ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਜੋੜਿੰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਧਿ ਨੇ ਤੀ ਬਾਣੀ
ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰਿ ਭੀ ॥ ਦੋਇ ਜਿਰਪਰਾ ਕਾਲਿਆਣ ॥ ਸੋਧ ਤੇ ਤਾ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਹੇ
ਏਹਾ ॥ ਉਧਰੇ ਥਾਲ ਗੁਪਾਲ ॥ ਉਧਾਰ ਲੇ ਹਾਂ ਬਾਲਕ ਜਾਣ ਕੇ ਗੋਪਾਲ ਨੇ
ਵਾ ॥ ਸਿਸਿਵ ਦਰਦੀਆਂ ਨਾਰੀ ਨਾਲਾ ਜੋ ਕਾਹੂੰ ਕਰ ਨੇ ਹਾ ਧਾਣੀ ਕਰਿਆ ਸਿ
ਨਿੰ ਜੋ ਸੁਰਣਿ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਚਲ ॥ ਜੋਰੁ ਵ ਆਸਰਾ ਪੇਖੇ ॥
ਪੇਖੀਦੇ ਹੈਂ ਰੂਰਾ ॥ ਚਿਤ ਰਮਾਤੁਭੀ ਵ ਭੋਰਾ ਮਾੜਾ ਹੈ ਸੁਖ ਜਿਨਾਦਾ ਵ ਕਾਲਹੂ
ਪੀ ਕੇ ਰਦੇ ਲਈ ਆਂ ਮਾਹਿ ॥ ਹੈ ਕਛਾ ਆਹਿ ਓ ਵ ਧਾਹਿ ਓ ਧੋਰਾ ॥ ਆ
ਸਰਾ ਬਾਲਿ ॥ ੪ ॥ ਛਿਆਪ ਦੇ ਕਰਕੇ ਸਨਕਾਦਿ ਕਾ ਮਰਖ ਕਰੇ ॥ ਜੋਰਾ ॥ ਬਲ
ਹੈ ਸਿਰੀ ॥ ਦਾਨ ਕਰਕੇ ਸਨੇਹੁਰਾ ॥ ਮਛੇਦਰੀ ਵ ਦੀਨਤਾ ॥ ੧੬ ॥ ਮਃ ੫ ॥
ਆਲ ॥ ਘਰ ਕੇ ਜਾਲ ॥ ਧਿ ਧੇ ਤੇ ਮਲਾਈ ॥ ਲਾਂਉ ਦੇਨੇ ਵ ਲਾਈ ਹੈ ਭਾਈਆ
ਈ ॥ ਗਾਇ ਵ ਗਾਈ ਹੈ ਭਾਈ ਛੇਦਾ ॥ ਸਾਜਨ ਮਿਤ ਐਸੇ ਸਹਾਈ ਹੈ ਵਾਹੇਸ
ਜਨਮੈ ਜੋ ਮਿਤੁ ਸਹਾਈ ਹੈ ॥ ਬੰਧਨ ਤੇ ਹਰਿ ਜੀ ਭੀ ਆਨਿਕ ਧਹੁ ॥ ਬ
ਹੁਨੀਆਂ ਤੇ ਧੁਨੀਆਂ ਭਾਤੀ ॥ ਤਰਾ ਅਧਾਗਾ ਦੇਂ ਤਾਂ ਪਰਾਈ ॥ ਪਰੀ
ਏ ਦ ਪਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਕਰੀਂ ਤਾਂ ਕੀਆ ਰਾਜਾਂ ਤੇ ਜੋਤਿ ॥ ਮਾਯਾਵ
ਧਕਾ ਸਤਾਵ ਕਲਾ ਧਰੀ ਤਿ ਉਚ ਕਰੇ ॥ ਸੋਚ ॥ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਅੰਦੇਸਾ ॥ ਸ
ਸੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਇਕ ਧੂਮਾਨਗ ਤਰੇ ਇਥੁ ਮੇਹਰਚੰਦ ਤਾ ਧਰੀਂ ॥ ਕੀਨਹੀਗਹ
ਲੇਦ ਮਾੜਭੀ ਸਖਨਹੀ ਵਮਾਣ ਸੁਖ ਹੈ ॥ ਟਕੰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਲਾਈ ਹੈ ॥ ਅਰੇ ਤਿਇ
ਨ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰੀ ॥ ਮਨ ਕਰਾ ਕੈ ਤੁਮਾਰੇ ਸਰਨਿ ਪਰੀ ਹੈ ॥ ਹਥ ਦਾਸੀ ਦਾਤ
ਆ ਤੇ ਬਾਰਿਕ ਜੋ ਮਨ ਬਾਧਨ ਤੇ ਤਨਕਾਰ ਹਾਂ ਕਰੀ ॥ ਹਥ ਦਾਸੀ ਦਾਤ

ਕਲਾ॥੧੮॥ਮ:੫॥ਕ॰ਹੇ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ॥ਤਹਾ: ਤਿਥੇ॥ਜਾ: ਜਿਥੇ॥ਪ੍ਰਭੁ॰ ਤੁਮ
ਕੇ ਕਿਰਪਾ ਹੇ ਗੁਰੋ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
ਰੇ ਜੁ ਸਤਨਾ ਆਹੀ: ਚਾਹੁਨੇ ਹਾਂ॥ ਬਿਡਾਣੀ: ਬਿਗਾਨੀ ਲਾਹੀ: ਲਾਇ ਛ
ਡੀਐ॥੧੯॥ਮ:੫॥ ਦੀਜੈ॰ ਤੇ ਤੇਰਾ ਕੇਰਾ॥ ਦਿਨਾ ਕੁਸ: ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਮੋਰ:
ਮੋਰਾ ਚੌਰ ਆਈਆ: ਦੂਜਾ ਦ ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਇਆ॥ ਚਿਤਿੰ ਕਰਿ ਗਲੁ ਸਨ॰
ਕਰਿ ਕਰਿ: ਦਲਾ॰ ਨੇੜਾ ਕਰਿ ਗਿਆ ਦਇਆਲ: ਹੇ ਦਾਇਆਲੁ॥ ਜੋਰਿ: ਜੋੜਿ ਕੇ
ਉਧਰਾਧਿ: ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਦ ਉਧਰੇ ਗਾ ਆਖੀਦੇ ਹੈਰ: ਛਰਕਣੇ ਮੈ ਦਾ ਆਖੀ:
ਝਾਣ ਹੀ ਏਰ ਹੋਰ: ਸਚੀ ਹੋਵੈ॥੨੦॥ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਮਾਣਇਆ ਕੀ ਘਾਤਕਹੇ
ਹੈਂ ਨਾਲੇ ਕ॰ ਨਾਸਤਕ ਕੇ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਨਾਲੋ ਕਾਂਕਾ ਅਰਥ ਗਾਧਾਇ॰ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇਂ
ਪਭੁਲਾ ਜੋਹਿ: ਦੇਖੁ ਦ ਤਕੁ ਨਸਾਰੇ॰" ਕੁਰਿਦ ਕਰਿਤੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਾਣ: ਨਤੇ
ਰੀ ਗਪਾ ਦੂਕੋ: ਅਗਨੀ ਮਾਸਾਰੁ ਪੀ॥ ਘਤਾਣਇ॰ ਮਾ ਪਾ ਅਗਨੀ ਰੁਪ ਸਿਖ॰
ਜੋਹੈ ਤੇ ਐਸੇ ਪਾਰੋਕਾ ਕਰੋ ਅਰੱਖਾ ਰਹੀ॰ ਸਭਨਾ ਦੇ ਅੰਗੁ: ਪਖਾ ਦਾ ਸਾਣਇ:
ਦਾਸੀਆਂ ਹੈ॥੨੧॥ਮ:੫॥ ਜਾਗਿ॰ ਮੈਂ ਦੇਸਣ: ਬੈਠਣਾ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਪ
ਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਪਾਲ: ਮੋਹਿ ਨ ਬਾਛੈ ਦਾ ਤਨਿ ਵਿਖੇ ਮਨਿ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿ:
ਮੈ ਜਰ ਨੇਹ ਤੇਰੀ ਹੈ ਗਾਛੇ ਦਾ ਤੇਰੇ ਚਰਣ ਕਮਲਾ ਦੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਾਤੁ ਹਾਂ ਹੈ॥
ਰਖਾਈਐ॰ ਨਾ ਮੁਦੁਆਰੇ ਦਾ ਰਖੀਏ॥੨੨॥ਮ:੫॥ ਹੈ ਬਿਸ੍ਰਿਤ ਹੇ ਦਾਤਾ॰
ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਦੇ ਭਰੇ ਹੈ ਭੰਡਾਰੇ ਜਿਤਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਜਾਕੀ॥ ਜਾ ਮੈਤਾ ਦਾ ਹਰਿ ਕੀ
ਕਮਨ॰ ਹਰੀ ਦੇ ਦ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਆਂ ਦੇ ਰਚੁ: ਤਤਪਰ ਹੋਇਆ ਜਾਬੁ: ਮੈਂਗਾ
ਤੁਮਾਰੀ॰ ਹਾਂ ਹੋ ਅਧਾਰੁ ਹੈ॥ ਜਿਸ॰ ਨਾ॥੨੩॥ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਗਰਿਗੋ
ਬਿੰਦ ਦੇ ਤਾ ਪਦੀ ਪੇਜ: ਪਤਿ ਦਾ ਪ੍ਰਤੇ ਗਿਆ ਤਾਪ॰ ਪ੍ਰਤਖ੍ਰਤ ਦਾ ਆ
ਪਾ ਦੇ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਨੂੰ ਨਾਣਿਆ ਧਿ: ਧੋਤ੍ਰੁ ਦਾ ਰੋਗੁ ਬੀਚਾਰਿ॰ ਨੇ ਹਾਂ ਕ
ਰਤੇ॰ ਨੇਹੁ ਨਾਨੀਦ॰ ਭਗਤੀ ਦ ਜੋੜੀਆਂ ਦੀ ਕੁਲ ਰੂਪੀ॥੨੪॥ਮ:੫॥
ਲਾਇਓ॰ ਹੇ ਜੀਵਾ ਨਿਧਿ॰ ਦਾ ਕਪਟ: ਕਪਟੀ ਦਾ ਕਪਟੁ ਕਰਕੇ ਜੁਗ
ਤਿ: ਜਹਾ ਸੁਤ ਰਕੇ ਚਲਾਦ ਣਾਦੇ ਧਣਇਓ॰ ਮਾਜਾ ਦ੍ਰਮ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੇ
ਕੇ ਤੇ: ਕਿਤਨੇ ਕਾ ਖਾਇਓ: ਖਾਇ ਛਡੇ ਹੈ ਕਮਾਇਓ: ਕਮਾਇ ਕਰਮੁ
ਸੁਭਾ ਸੁਭਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪ: ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਐਸੇ ਕਰਨੇ ਮੈ ਧੇਧਨ ਜਮ ਕੇ ਨਾਨ
ਕ॰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਣਾਇਓ: ਣਾਇ ਹਾਂ॥੨੫॥ਮ:੫॥ ਗਰਸਨਾ॰ ਕਰਿ ਕਰਿ
ਤ: ਜਪਦੇ ਹਾਂ ਇਕ॰ ਦਾ ਭਗਤਾ॰ ਨ ਜਿਸਦੀ ਈਤ: ਇਥੇ ਤੇ ਗੁਰ॰
ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ॰ ਕਰਮ ਧਰਮ ਆਦਾ ਦ ਸਾਮ੍ਰਕਾ ਤੇ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਬਿਬੇਕ:
ਤਨੁ ਮਿਥਲਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰੁ ਗੁਸੀ ਧਰ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਉ ਦ ਹੋਕਰਣ ਕਰਣੇ ਮੈ ਸਮ
ਥਹਿ ਸੀ ਧਰ ਅਸਾਂ ਤਾਕੀ॥ ਤੰਕੀ ਦ ਤੇਰੀ ਹੀ ॥ਮੁਕਤਿ॰ ਦੀ ਗਰਦਾਲ:

ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਹੈ ਇਸੇ ਪਾਸੇ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ॥ ਜਿਸ ਪਿਛ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ
ਪਾਸੋਂ ਹੀ ਰੀਤੀ ॥੨੬॥ ਮਃ ੫ ੧੬ ਆਉ ਹੋ ਭਾਈਆ ਸਰੋ: ਸੰਤ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਸ
ਰੂਪ ਕੁਕੇ ਕਮਲੁੰ ਹਰਿ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ: ਮੁਕਤੀ ਅੰਚਾਰੋ ਹੀ ॥ ਤ੍ਰਿਯਾ
ਧਿ: ਜਨਮਾਦਿ ਦ ਕਾਮਾਦਿ ਦੀ ਬਾਈ ਜੋ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰਖਕੁ ॥ ਈਨਉ ਤ੍ਰੰ ਏ
ਥੇ ਤੇ ਡ੍ਰਿਥੋ ॥ ਸਰਧੁੰ ਸੋ ॥ ਅੰਤਰੁੰ ਮਨੁ ਦੇ ॥ ਉਪਾਦੁੰ ਤਨੁ ਦੇ ਮਿਥੁ ਤਾਂ ਹੋ
ਕਾਮਿੰ ਤੇ ਰੋਗ ॥ ਨਿਰਮਲਾ ॥ ਸੁਪਿ ਹੋ ਕੈ ਦ ॥ ਸੁਪਤ ਰੀਗ ਕਾ ਅੰਕੁਰ ਕੇ ਗਾਅ
ਗਮ: ਹੈ ਅਗਾਮ ਦਾ ਹੈ ਅਗਾਮ ਹੈ ॥ ਇਕੋ ਸੈ ਚੋ ਧਨ ਕਰਨ ਦ ਚਾਰੇ ਕਰਕੇ ॥
ਜੋਗੁ: ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਾਨੁ ਵਛੋਦਾ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਸਰਣਿ ਕਰ ਕੇ ਜੁੜ੍ਹਨਾ ਹਉਦਾ ਤੇ
ਹੋਦਿਖੋ ॥ ਜਿਜੋਗੁੰ ਹੋਣਾ ਸਿਜੋਗੁ: ਲੇਖੁ ॥੨੭॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸਦਹੀਂ ਤੇ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੂੰ ॥ ਅਢਿੰਦ: ਚਿੰਤਾ ॥ ਸਹਜਿ: ਅਦ੍ਭੁਤ ਸੁਖਦਾ ॥ ਥ੍ਰਾਉ: ਥੇ
ਰੋਰ ਦ ਸਰੂਪ ਦ ਸਤ ਸੇਗੁ ॥ ਇਹੁ ਮਨ: ਇਜੁ ਮਨਤੂ ਤੇ ਹਰਿ ਕੋ ॥ ਸੁਆਂ
ਮੀਂ ਜੋ ਹੈ ॥ ਹਿਰਦੇਂ ਤੇ ॥ ਧਾਰੀ: ਕੀਤੀ ਤਾ ਸੁਖੁੰ ਰੂਪਾ ॥ ਜਪਿ: ਜਪੂਰੇ
ਹਾਂ ਦ ਜਪੂਣਾ ॥੨੮॥ ਮਃ ੫ ॥ ਆਇਆਂ ਜਿਸ ਕੇ ਤੇ ਸਦੀ ॥ ਸਿਕ: ਲ
ਜਾ ਦ ਕੁਟੀਅ ਦੁਖੁੰ ਤਨੁ ਦੇ ਦ ਨਰਕ ਦੇ ਤੇ ਗਿਆ ਗੁਰੂ ਪੀ ॥ ਕੋ ਜਮ ਦਾ
ਪੀੜੰ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਸਾਧੂਜੁ ਤਿਨ ਕੇ ਧਚਨ ਕਰਿ ॥ ਗੀਤੇ ਹੈਂ ਏਹੁ ਹੈ ਅਕ
ਰਣੀਂ ਆਂ ਕਰਿ ਕ੍ਛ ਨਹੀ ਹੈ ਤੂ ਤੇ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਜੀ ਦਾ ਕਾਮੰ ਸਕੁਦਾ ਕਾਮਨ
ਕਾਰਿ ਪੂਰਨ ਭਏ ॥ ਗਕ ਥਉਂ ਹੈ ਥੂਹਮਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਸਮਰਥ ॥ ਛੋਦਾ ਗਰੇ
ਆ ਹੈ ਰਸਨ ਜੋ ਧਿਖਾ ਨੈ ਹੈ ਅਗਾਨ ਤੋ ਹੈ ਦ ਅਗਾਧ ਤ ਰ: ਤੀਨ ਕਲ ਕਰੋ
ਦੀਨ: ਦੀਨਾ ਦਾ ॥ ਨਿਦਾਰਿੰ ਸਿਜਾਰ ਤੇ ਤਾਰਣਹਾਰ ਹੈ ॥ ਸਿਮਰਣੁੰ ਦੀ
ਹੈ ਇ ਸੇਦ ਸਤੇ ॥ ਦ੍ਰਿੜ ਤਗੜੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਦ ਛੋਦਾ ॥ ਪਦਵੀਂ
ਪਾਈ ਮਨਿ ਕਰਿ ਤੇ ਚਾਣੀ ਕਰਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਸਰਣਿ ਦੇ ਰਕੀ
ਤੀ ਹੈ ਤਨਕ ਰਾ ॥੨੯॥ ਮਃ ੫ ॥ ਪੀਠਕਾ ਇਸੁ ਸਬਦ ਦੇ ਸੋਂ ਇਕਾ ਇਕ ਪਦ
ਨਿਖੇਧ ਸੇ ਤੇ ॥ ਇਕਾ ਇਕ ਪਦ ਦਾ ਦ੍ਰਿਪੁ ਸੇ ਹੈ ॥ ਅਹਿ ਧੁਪ: ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹੈ ਬ
ਧੀ ਹੈ ਇਹ ॥ ਮਹਾ ਦੀਰਘ: ਦੀਰਘ ਤੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗੁਰੂ ਪਹੈ ॥ ਉਖਧੁੰ ਰੂਪ ਗੁਰਿ:
ਗੁਰਾ ਹੈ ॥ ਜੋਗੁੰ ਦਾ ॥ ਤਾਨਿੰ ਕਰਿਆ ਪਾ ਤਰ: ਪਾਪੁਰੋ ॥ ਪਾਰਿੰ ਸਾਰੁਲੋਸ
ਨੂ ਸੁਰਿ ਦੇ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ: ਧਾਲਕ ॥ ਚਿਰਧ ਤੇ ਜੋਬਨ ਸੋਂ ਕਰਾਲੁੰ
ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਲਾਰਾਰ ਹੀ ਹੈ ਦ ਰੂਪਾ ਗੁਰੁੰ ਨੇ ਗਿਆਨੁ ਤੇ ਗਰਮਣਿੰ ਦਿਤ
ਦ ਦੇ ਦੈ ਤਾਂ ॥ ਸੋਹੰ ਨੇ ਸੁਠੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ॥ ਗਾਦਣੁੰ ਸੈਂਰਾ ਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਭੁੰ ਕੀ ਦਾਦ
ਪ੍ਰਸੁਤੇ ॥ ਸਿਮਰਣੁੰ ਕਰਕੇ ॥ ਕਦਨ: ਭਉਣਾਂ ਜੋ ਹੈ ॥ ਸੁਰਾਰਿਦ ਤੇ ਸੁਹਿਰਿ
ਦ ਹੋ ਧਾਵ ਹੈ ॥ ਅਰਥ ॥ ਸੁਰੰ ਦੀ ਸੇਦਾ ਕਰਿ ਰਿਹਾ ਤੀਨ ਤਾ ਧਾਕਰਿ ਜੁਲਿਤ:
ਜਲਦਾ ਹੈ ਜੀਦਾ ਦ ਸੁਹਿਰਿਦੰ ਜੋ ਹੈ ਸਾ ਤਾ ਧਿਗਾ ਇਨ ਸੇਲ ਗਿਆ

ਜੀਵਾਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਤਾਂ ਜੋ ਵਾ ਰਾਮ ਤੇ ਸੀਤ ਤਾਂ ਤੇ ਉਹੁ ਜੀਵਦਾ ਜੀਉ ਕੀ
ਪਿਧਿੰ ਕਰਕੇ ਵਾ ਵਿਖੇ ਹੋਵਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸਰਣ ਅਪਾਰ ਹੈ ਹੋਇ ਸੋ
ਕਰਿਕੇ ਦ੍ਰਿੜੂ ਟਿਕੰ ਕੀ ਗਹੀ॥ ਵਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਾਰ ਕੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸਰਣ ਜੋ
ਹੈ ਏਹੀ ਦ੍ਰਿੜੂ ਟਿਕ ਗਹੀ॥੩੦॥ ਗੂਜਰੀ ਮ: ੫॥੧੯ ਜੋਗੁ ਜੋ ਹੋਮ ਮਹਾਂ
ਕਰੀਏ ਧਾਈਂ ਕਰਿ ਤੇ ਸਾਹਿਮਾਂ ਸੁਣੀਏ ਤਾਂ ਨਿਵਿਰਤਿ॥ ਪਿੱਛੇ ਰਾਖਿਆ
ਸ: ਜਪੁ ਦਾ ਉਪਾਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਾਲਿੰ ਕੋ ਸਰਾਹਿੰ ਕਰਿਕੇ ਹੋਵਦਾ ਹੈ ਨਾਮ
ਕਹਣ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਆਉ: ਲਾਭ ਦਾ ਸੁਆਦੁ ਵਾ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
੩੧॥ ਮ: ੫ ਸਰਣਿ ਆਇਆ ਦੇਖਿ ਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੋਇ
ਹਿ: ਜਾਵੇਂ ਪੰਜੇ ਕਲੇਸ ਤਾਂ ਸੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਨਾਉਂ ਸਾਰਦਾ ਜਪੀਏ॥
ਸੋਹਿੰ ਤਾਂ ਲਾਗੀ ਕਰਿ ਨਾਮ ਸੋਂ ਦਲ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਦਿਵਕ
ਦਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋਇ ਜਾਏ ਸੇਗੇ: ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਏ ਕੰਵਲ ਦ
ਕਵਲ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ: ਦੁਸ਼ਟ ਸਿਖਿਆ ਬੁਧਿ ਭਾਗ
ਹੈਂ ਚਾਰਾਂ ਕਰਿ ਤੇ ਚਰਣ ਕਰਿ ਤਾਂ ਤੈਂ ਤੇਹਰਾ ਜੋ ਚਾਲ: ਧੀਪੇ ਵਾ ਧੀਪਕ
ਹੋਵਦਾ ਜੋਤਾ: ਤੇਰੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਹਾ ਓਤਿ ਪੋਤਿ: ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਭਾਂਤਿ
ਜੁਲਕਤੇ ਏ ਜੁਲੇ ਸੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹੋਵਾ
ਨਾਨਕ: ਹੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕੋ ਰਖਿ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਹਾਥ ਆਪਣੇ
੩੨॥ ਗੂਜਰੀ ਮ: ੫ ੧੯ ਅਸਟਪਦੀਆ॥ ਨਗਰੀ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸੋ
ਅਏ: ਦੋ ਹੈਂ ਜੋ ਚੋਰੀ ਕਰਦਾ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਦਸ: ਚੋਰਾਂ ਤੇ ਵਾ ਤ੍ਰਿਹ: ਤਿਨਾ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ
ਦਸ: ਚੋਰਾਂ ਤੇ ਵਾ ਤ੍ਰਿਹ ਦਸ: ਤੇਰਾਂ ਤੇ ਦਸ ਮੁਏ [illegible] ਤੀਨ ਗੁਣ ਏਨਾਂ ਤੇ ਹਰਪੇ
ਸਾਲ [illegible] ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਸੋਖੁ [illegible] ਵੇਦਲਾ [illegible] ਜੀਤੀ ਸਾਲ [illegible]
ਸੇਨਾਰ ਬਣਦਾ ਦਲੀ ਜੋ ਹੈ ਹੋਵਦਾ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਮਾਲੀ: ਮਾਲਾ ਕਰ ਕੇ ਰਾਮ
ਜਪੇ [illegible] ਪੀਠਕਾ [illegible] ਹਰਿ [illegible] ਪਿਪਲ ਰੂਪ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਉਰਧ: ਉਚਾ ਪ੍ਰਭ ਮੂਲ
ਕਰੂਪੀ ਮੂਲ ਹੈ ਤੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸਾਖਾ: ਡਾਲੇ ਹੈ ਪਤਾਲ ਨੋ [illegible] ਤਲਹਾ॥ ਤ
ਲੇਗਾ ਜਿਤੁ: ਜਿਸ ਤੂੰ [illegible] ਜਾਏ ਤੇ॥ ਸਭਾਦਕ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋ
ਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਸਦੀ ਲਿਵ ਦ੍ਰਿਖੇ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਸ ਫਲ ਹੋਵੇ॥
ਅਥਵਾ ਉਰਧ: ਉਚਾ ਬ੍ਰਹਮ [illegible] ਮੂਲ ਤੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ [illegible] ਤਲਹਾ:
ਪਤਾਲ [illegible] ਵੇਦਾਂ [illegible] ਜਾਏ ਤੇ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਦਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ [illegible] ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸ ਦਾ ਜੋ ਲਿਵ:
ਦੀ ਲਿਵ ਸੋ [illegible] ਪਰ ਹੋਵੇ [illegible] ਪਿਪਲ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਕਿਉ ਪਾਰ ਜਾਤ॥
ਕਲਪ [illegible] ਰੂਪ ਹੋਵਦਾ ਮੇਰੇ ਦੇ ਹਿਰਦੇ [illegible] ਰੂਪੀ ਅਗ
ਨਿਸੋ ਤਿਸ ਦੇ [illegible] ਪਦ [illegible] ਤਸੋ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਤਤ: ਤਿਸ ਦੇ ਡਾਲਾ:

ਭ੍ਰਾਲਤੀ ਨਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿਕ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਪਰ ਤ੍ਰਿਸਖਮ ਅਸਥੂਲ ਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਸਰਬ ਜੋ
ਤ੍ਰਿਨਿਰੰਜਨ ਸੋਊ: ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿਸਟੇ ਪ੍ਰਕਾਸਤ
ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਿਖ ਵੇਤੇ ॥ ਸਿਖਿਆ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਆਦ ਨ ਦੇਵੈ: ਕਉਹੈ ਚਾਹੀਐ ਜਾਲ: ਪ੍ਰੀ
ਧਾਮ ਨਿੰਦੇ ਬਿਚਾਰਿ ਕਰਿ ਏਕ ਵਿਖੇ ਜਿਸਦੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨ ਤੋ
ਨ ਕਾਲ: ਕਾਲੁ ਹੈ ਗੋ ਕੂਦਾ ਆਦਿ ਸ੍ਰਤੂ ਦਾਸੁ ਤਾ ਸੋ ਦੇਦਾ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਰੋਗੀ: ਰੋਗੀ
ਸੋ ਜੋ ਆਪਣੇ ਰੋਗ ਨੂੰ ਜਾਣੈ ਤੇ ਵੈਦ ਦੀ ਸੁਧਾ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਵੈਦੁ ਸੋ ਜੋ ਰੋਗ ਭੀ
ਜਾਣੇ ਤੇ ਦਾਰੂ ਭੀ ਜਾਣੈ ਤੇ ਸੋ ਸੋ ਗੁਰ ਜੋ ਸਿਖ ਕਥੀ ਅਲੇ: ਸਿਖ ਸੋ ਜੋ ਆਪ
ਣੇ ਭੀ ਮਨ ਨੂੰ ਭੀ ਜਾਣੈ ਤੇ ਸਰਧਾ ਭਗਤੀ ਭੀ ਕਰੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਜੋ ਸਿਖ ਦੇ ਆਰਿ
ਆਸਨੂੰ ਭੀ ਜਾਣੈ ਤੇ ਜਥਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਪਦੇਸ ਭੀ ਜਾਣੇ ਆਛਾਦਾ ਤਿਸੁ ਗੁ
ਰੂ ਨੂੰ ਕਿਆ ਦਾ ਕਾਰਣਿ: ਨਿਮਿਤ ਨਹੀ ਕੋਈ ਤੇ ਤਿਸੁ ਸਿਖ ਨੂੰ ਧੀਧੇ ਦਾ ਕਾਰਣੁ
ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗਿਰਹੀ: ਗਿਸਤਾਂ ਦਿ ਧੀਧੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੂ ਹੈ ਤਾਂ
ਭੀ ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਜੋਗੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸੁ: ਤ੍ਰਿਜਤਾਂ ਤੇ ਦਾ ਤਿਸ ਦੇ ਤਜੀ ਹੈ ਆਦਿ
ਮੈਤ੍ਰ ਕਰਪਣਾ ਸੋ ਪਾਇਆ ਜੋ ਸੋ ਹਰੀ ਤਿਨ ਨੇ ਧਿਆਨ ਆਦਿ
ਕਥੀ ਅਲੌ: ਕਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸੇਤ ਚਰਨ: ਤ
ਰਦੇ ਨ ਸਭ ਭੂਤ: ਕਮਾਂਦੇ ਦੂਤ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਰਿਦੇ ਕਮਲ ਮਧੁ ਤਾਸ:
ਤਿਸ ਦੇ ਰਸਾਈ: ਰਸ ਨੂੰ ਪਾਨ ਕਰੈ ਸੋ ਰਸਾਈ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਤਾ ਸੁਮ ਧੁ ਰਿਦੇ ਕ
ਮਲ ਨੂੰ ਰਸਾਈ: ਤਦਾਕਾਰ ਦੇ ਨਾਦ ਰਿਦੇ ਕਮਲ ਮਧ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਤਾਸ:
ਤਿਸ ਦੇ ਰਸ ਨੂੰ ਪਾਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸੋ ॥ ਜਾਗਤ ਨਾਹਿ ਸੂਤ: ਜਾਗਤੇ
ਹੀ ਹੈ ਨਾਹੀ ਸੁਤੇ ਕਦੇ ਵਾ ਜਾਗਣ ਤੇ ਸੋਵਣ ਦੋਨੋ ਨਾਹੀ ਤਿਸ ਮੈ ਗੋਰਾਭੀ
ਰ॰ ਹੈ ਓਹ ਬ੍ਰਿਛ ਪੂਰਬ ਕਾ ਤਿਆਂ ਪਤ੍ਰ ਨਜ਼ ਸਦੇ ਬੇਦ ਹੈ ਤੇ ਫਲੁ ਹੈ ਸਰ
ਬੰ ਮੈ ਜਿਆਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਧੁਨ ਮਮ: ਸੋ ਬੂਝਗ
ਹਧੀ: ਗਰਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤ ਕਾਹਿ ਤਿਆਗਿ: ਛੁਜਾ ਇਕੁ ਤੂ ਨਾਮ ਵ ੧ ॥
ਮਃ ੧ ॥ ਦਾਤੇ ਤੇਰੂ ਕੋ ਸੁਮਾਰ: ਗਿਣਤੀ ਹੋਇ ਨਕਿ ਸੇਦੇ ਅਭੁ: ਜਿਦੇ
ਸਚੁ ਹੈ ਸੋ ਈ ਦਸਤੂਰ ਦੇ ਐਜੀ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ॥ ਜਿਸ ਮੁ ਇਹੁ ਹੈ ਸਰ
ਦਾ ਜੋ ਕਰਤਾ ਦੇ ਹਿ ਤਾਂ ਕਿ ਰਾਰ ਮੈ ਤਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਜੋ ਸੁਨ ਸਮਾਧਿ: ਜਧੁ
ਅਛਰ ਸਮਾਧਿ ਸੋ ਲਾਗੋ ॥ ਲਗਾਇ ਤਬ ਏਕੀ ਇਕੀ: ਅਦ੍ਵੈਤ ਸਬ
ਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਬੀਚਾਰ: ਬੀਚਾਰੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਬੀਚਾਰ ਕਰ
ਤਾ ਹੈ ਤੂ ਆਪਹੀ ਆਪੇ ਆਪ: ਇਕ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੀ ਅਗਨਿ ਤੋ
ਛਾਇਆ: ਆਵਿਦਿਆ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ: ਜੋਤ ਹੀ ਹੈ ਅਪਾਰ ਦੀਆ ਦ੍ਰਿਸ
ਟਿ ਜੋ ਆਵੁਦੀ ਹੈ ਲੋਚਨ: ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਭ ਤੇਰੇ ਅਭ ॥ ਰਿਦੇ ਅੰਤ
ਰਿ ਜੀਆ ਇਕਾ: ਇਕ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ ਜੋ ਹੈ ਸੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮੈ ਸਾਰੂ ਹੈ ਵਾ ਇਕੁ

ਨਦਰਿ॰ ਤੂੰ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਸੁਣਿਤ ਵਡਾ ਜਾਣੁ ਸਾਰ: ਗੁਣ ਵਡਨ ਹੋਯ ਵਡਿ ੧: ਤਿਨੇ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਤਿ
ਨਿ: ਤੈ ਨ ਕੀਆ ਤੇ ਕੀਏ ਅਕਾਰ॰ ਤਿਨੇ ਗੁਣਾ ਬੀਚਾਰ॰ ਅਨੁਸਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ
ਨਾਇਕ॰ ਤੈ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰ॰ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਨਾ ਵੁਧੇ: ਮੂਦੇ ਵ ਮਨਮੁਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਸੀ
ਧੈ: ਸਿਰੇ ਵ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਭਾਂਡੇ ਮੇਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਦੁਧਾ ਦੇਣ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਪਰੇ: ਪਰਿਦਾ ਸਿਹਾਰ: ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਦਾ ਵਰਤੇ ਤਾਂ ਏ ਸੇ ਕਰਿ ਕਿ ਏ ਹੋ ਨਿਹਾਲ ਸ
ਮਾਧੀ॰ ਆਂਦੇ ਸਿਧਿ॰ ਨੂੰ ਤੇ ਜਾਣ ਚਿਕੇ ਪੁਨਾ ਅੰਤਰਿ॰ ਕਿਸੈ ਦੇ ਛੋਡਦਾ ਤੈ
ਸੋ: ਤੂੰ ਤੇ ਸੋ ਪਰਕਾਰ ਕਾਲੁ ਚੇ ਵਰਤਿ ਜਨੂੰ ਅਧੁਨ॰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਿਸ ਚੇ ਹੋ
ਜਾਂਦੇ॰ ਤੇ ਸੁਰਾਰ ਮੇਂ ਛੋਡਦਾ ਕਾਲੁ: ਪਤਿ ਕਰਣ ਦਵਲਾ ਧੂਤਾ ਜਮ: ਧਰਮ
ਰਾਜ ਦਵ ਜਮ ਕਾਲ ਲਾ ਬਧਨੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਅਧ: ਹੁਣਾ ਤਧ: ਅੰਤ ਜਮੇ
ਛੋਡਦਾ ਹੈ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਮੁ॰ ਦਾਦਾ ਸੋ ਨਾਨਕ॰ ਰੂਪੀਦ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਰੂਪੀ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ: ਅਮਰੁ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਸੁ॰ ਰੂਪ ਜਿਲੁ ਧਾਰਿ॰ ਕਰਕੈ ॥੮॥ ਰਾਮ:
੧॥ ਐਜੀ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਗਤਿ: ਮੁਕਤੀ ਦ ਤਰਣਾ ਕਾਈ: ਕੋਈ ਕੀਆ
ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਰਾਤੇ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਗਤਿ ਪਤਿ: ਗਤਿ ਤੇ ਪਤਿ
ਵ ਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਾਈ: ਲਾਇਆ ਹਮ ਵਾ ਲਾਈ ਤੂੰ ਸਾਚੇ॥ ਏਹੁ॥
ਕਾਹਿ ਤੇ ਜਿਸ ਕਰਿ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਐਸੋ ਨਾਮ ਦੀਧ ਲਾਈਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ
ਦਾ ਧਰੁ ਤੇ ਖਵਰ ਪਿਕੇ ਤੇ ਪੁਰਜ ਤਿਧਿ ਆਕਉ ਆਪਣੇ ਉਦਰ ਧਾਨੀ॰
ਨੂੰ ਕਿਉ ਦਵੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਗਰਬ: ਹੰਕਾਰ ਕਾਲ॰ ਭਗਵਾਨ ਦਵੇ ਰੁਤਾ ਨਠਦੇ॥
ਖਣ੍ਹੀ ਸਨਮੁੰ ਚੈ ਵੈਰਾਗੀ: ਵੈਰੀ ਸਬਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ ਦ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ
ਧਾਚੇ: ਬਚੇ ਹੈ ਜਿਨਾ ਸਾਰੈ॰ ਕਾਮਾਦਿ ਐਥੇ ਤੇ ਅਰੋਸ ਮੁਦੇ ਗਰੋ ਜਾਨਿ॰
ਮੈਰਾ ਤੇ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਦ੍ਰਿੜੁ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਅਰ
ਕਾਈ॥ ਤਨ ਕਰਿ ਕਰਮੀ॰ ਤੀਨ ਕਾਲ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਬਿਰਤ: ਕੀਤਾ ਹੁਕ
ਮ ਦ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਛੋਡਦਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਨੂੰ ਮਾਰੀ ਸਰਣ ਭਾਗੇ: ਭਜਕੇ
ਪਰੇ ਹਾਂ ਦ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਭਾਗ ਕਰਕੈ ਨੂੰ ਮਾਰੀ ਸਰਣ ਪਰੇ ਹਾਂ ਦੂਜੀ॰ ਸ
ਰਣ ਲਾਗੇ: ਭਗਤੀ ਦੇ ਹੋ ਭਾਈ ਅਧਤਧ: ਪੁਣੀ ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਭੀਆ
ਦਿ ਜੁਗਾਦਿ: ਜੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਪੇਜ: ਪ੍ਰਤਗਮਾਨ ਸਿਉ॰ ਜੋ ਭੀ ਪੀ
ਤਿਹੋ ਸਿਖਾਵਹੁ॰ ਆਪਣ ਦ ਹਰੀ ਦਾ ਸਧਾਦਿ॰ ਕਰਕੇ ਅਸਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ॰
ਦਤੋ ਆਇਆ॰ ਹੈਸੋ ਸਤਾ ਹਿਰਦੇ॰ ਤੇ ਕੋਠਿ ਮੇਂ ਬਣਾਈ: ਬਣਾਇਕੇ
ਰਖਾਵ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਰਿਠੇ ਦੰਭ ਗੁਣ ਨਾਇ ਰਖਾ॥੯॥ ਰਾਮ:੧॥ ਮਧਿਮ ਭ: ਤਿਨਾ
ਦਾਹੀ ਹਿਕਾਰ ਨਰੀ ਸਭੂ ਤੇ ਗਤਿ॰ ਹਾਂ ਮੂਲੇ ਗ॰ ਹੇ ਅਸੀਂ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਨਾਹਮ
ਉਤਮ ਨ ਮਧਿਮ ਹਾਂ ਨੀਚਾ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਸਰਣ ਜੋ ਹੈ ਤੂੰ ਨਕੀਜ
ਰਣਾ ਗਤਿ ਹਾਂ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋਇਕੈ॥ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਸੋ ਗਧਿ

ਜੋਗ ਰੋਗ ।ਬਿਸਰਜਿਨ: ਤਿਆਰੇ ਹੈ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਕੀ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।ਦਾਰ: ਦ
ਜਿਨਾਦੇ ਕਾਰਕਰੋਂ ।ਨਿਰਮੱਲਾ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨਾ ਚਾਕੀ ੦ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ।ਛੁਡਾਵਾ ਹਰਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਗਾ ਦੁਰਜਨ ਮੈ ਗੋਰ ਦਾਹਿ ।ਛਿਦਾ ਜੋਤਿ ਸੁਹਰੀ ਨੂ ਭਾਵੈ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਕਰ
ਦੇਵੇਗਾ ।ਵ ਜੋਤਿ ਸੁਹਰੀ ਨੂ ਭਾਵੈ ਸੋ ਸਹਜੇ ਹੁੰਦਾ ਜਾਣੈ ਆਪ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੇ
ਜਗ ੦ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਹੈ ਬਹੁਤਾ ਰਕਿਆ ।ਮੇਕ: ਏਕ ਪਰੀ ਭੀ ।ਖੋਟੇ ਨੂੰ ।ਧਾਰਿਬ
ਹਰਿ: ਅੰਤਰਿ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਵ ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੇ ਲੋਕ ਮੈਂ ਵ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਤੇ ਫਿਰੇ ਬਾਹਰਿ:
ਜੋਨਾ ਮੈ ਹੀ ।ਨਿੰਦਕ ੦ ਰੀ ਗਤਿ: ਭੁਰਾ ਦ ਮੁਕਤੀ ।ਰੇਜੁ ਕਰੋ ੦ ਵਿਹੁ ਜਿਤਾ ਪੂਰਤੇ
ਮੋਟੇ ੦ ਜੋ ਮੋਭ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਹੋਹੀ ਹੈ ਓਹੁ ਸਰੋਗ ।ਦਾਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ।ਹਦਿਵਾਈ: ਦਿ
ਤੀ ਹੈ ਵ ।ਹਦੈਵਾਈ ਹੈ ਓਨਾ ਦੇ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ।ਨਰ: ਨਰਾ ਦੇ ਕਾਲੇ ਮੁਖ ਹੈ ਨਿੰਦਾ
ਕਰਿ ।ਦਾਤਿ: ਪਤਿ ਮ੍ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ।ਪਰੇ ੦ ਨਾ ।ਮਿਲਦੇ ੦ ਆਪ ਹੈ ਮੈ
ਬਿਲਮ: ਦੇਰੀ ਕਰੇ ਨ ਅਪੁ ਆਰਾਧੀ: ਅਦੀਰਾਈ ਭੀ ਬੇਰਾ ਕਾਲ ਕੀ ਨਾ
ਥੰ ੦ ਹੈ ।ਜਿਰਿਨਾਥਾ: ।ਜਿਰੋਮਾਣਿ ਹੈ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਤਿਨਾ ਬਾਦੋ ।ਗੁਰੁ ੦ ਨੇ ਤਿਸ ਦੇ
ਮੋਲਿ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਜੇ ਦੂ ਵ ਬੁਧੀ ਦਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ।ਦਇਆ ਕਰਿ: ਦਇਆ
ਦੀ ਖਾਣਿ ੦ ਸਭ ਮੈਂ ਗਦਿ ਆਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਭ੍ਰਮਿ: ਭ੍ਰਮਤਾ ਚੂਕ
ਈ ਹੈ ।ਧਾਤੁ: ਲੋਹਾ ਤਬਾ ਹੋਈ: ਹੁਈ ਹੈ ਦੂਹੀ ਹੈ ।ਵਣਿ ਆਈ ੦ ਹੈ ਜੋ ਲੋਹੇ ਦਤਆ
ਦੇ ਸੋਕੇ ਛਨ ਦਤੁ ਸੁਧ ਹੋ ਦੇ ।ਹਰਿ ੦ ਰੂਪੀ ।ਨਿਰਮਲ ੦ ਮੈਰੇ ਵੈ ਮਨ ।ਇਸਨਾਨੀ: ਸ
ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵ ਪਾਵ ਦੂਏ ਏ ਮੈਂ ਜਨ: ਇਸਨਾਨ ਸਤਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਈ: ਭਾਵਦਾ
ਹੈ ।ਪੁਨਰਪਿ: ਪੁਨਾਪੁਨਾ ।ਜਿਗਤਿ ੦ ਕਿਉ ।ਜੋਤੀ ਮੈ ਜੋਤਿ ਜੁ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ।ਤਰੋ
ਦਰ: ।ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਹਮ: ਅਸਮਦਾਦਿਕ ਮਾਮਜੀਵਾ ਛੇਦਾ ਹੈ ।ਹਰਿਜਨ ਨ
ਸੁਜਾਨਾ ।ਸਦਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸੇ ਨੂੰ ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ।ਹੀ ।ਸਲਾਹੀ:
ਸਲਾਹੀਏ ।ਪ੪ ।ਮ ੧੧੯ ੳ ਭਗਤਿ ੦ ਤੋਂ ।ਧਿਤੁ: ਧਿਨੋ ਹਾਸਤ ਨੂੰ ਕਰਿ ਤੇ ਸਭੁ ੦
ਦੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਪਰਮ ।ਹਿਤੁ: ।ਹਿਤ ਹੈ ਤ ਨੂੰ ਕਰਿ ।ਬਿਲਲਾਪ ੦
ਹੀ ।ਬਿਲਲ: ਬਿਲਲਾਪ ਪੂਰਬਾ ਕਾ ਬਿਰਤੀ ਆਂ ਕਰ ਦੇ ਸਾਂ ।ਵ ਬਿਲਲ:
ਬਿਲਲੇ ।ਕਿਆ ਕੂਚਜੋ ਛਿੱਦਾ ।ਚਿਤ ਸਿਤੁ: ਚਿਤ ਦਾ ਹਿਤ ਕਰਿ ਆਤਮ ਸੁਖ ।
ਭਾਣੇ: ਭਈਆ ਰਕੋ ਬਿਲਲਾਪ ਦੀ ਆ ਬਿਰਤੀ ਆ ਕਰ ਦੇ ਸੋ ਸਰਣੀ ੦
ਪਉਦਾ ਲੋਈ ।ਛੁਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਏਹ ਜੋ ਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦੇ ਤ ਥਹ
ਨੂ ਤਾਰਿ: ਬੇੜੀ ਹੈ ।ਸਿਮਰਤ ਤੇ ਮਿਰਤ ਦੋਏ ਪਾਠ ਹੈ ਮਿਰਤ ਪਾਠ ਪਹਿ
ਲੀ ਬੀੜ ਦਾ ਹੈ ।ਅਰਥ ਛੇਦੋ ਹੈ ।ਏ ਮਨ ਸੁਭ ਚਿਤੁ: ਚਿਤਵਦਾ ।ਸਿਮਰ
ਤ: ਨੂੰ ਕਾਹਿ ।ਵ ਏ ਮਨ ਸਿਮਰਤੀਆਂ ਦੁਆਰੇ ਸੁਭ ਚਿਤਵਨ ਕਰਿ ।ਦ ਏਮ
ਨੇ ਮਿਰਤ: ਮਿਰਤਕ ਹੋਏ ਗਏ ਹੈ ਸੁਭ ਚਿਤਵਨ ਕਰਿ ਤੇ ।ਸਬਾ ਦਿ ੦ ਦੁ
ਆਰੇ ਹਰਿਦੁ ਰਮਣਿ: ਸਪਣਾ ਕਰਿ ।ਅਤਿ ੦ ਦਿਖੇਧਾ ਰੂਪਾ ।ਆਣ ੦ ਕਾ ।ਨਿਧ
ਨੇ: ਧਜਾ ਨਾ ਜੋ ਹੈ ਤਾ ਰਮਣੁ; ਰਮਣ ਕਰਿ ।ਚਲ: ਚਲਾ ।ਇਮਾਨ ਵ ਚਿਚਲ

ਜੋਤਿ ਤਹੈ ਸੋ ਵਿਤ: ਧੀਨੁ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰਮਾ ਕ੍ਰਮਿ: ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਹੀ ਕ੍ਰਮਾ ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਕ੍ਰਮਣ ਹੁਆ ਹੈ
ਆ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਹੈ॥ ਜਗੁ: ਜਗਤ ਦੇ ਵਾ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਮੋਹ ਦੀ ਮਗਨਤਾ ਮੇ ਸਹਿਤੁ: ਹਿਤ ਕੀ
ਤਾ ਹੈ॥ ਛੁਟਦਾ ਨਾਹੀ॥ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਮਤੀ॥ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਮਤ ਵਾਲੇ ਸੋ ਤੁ ਨਾਮ ਤੇ ਭਗਤੀ ਕਰਿ ਥਿਰ ਭਏ ਹੈ
ਤੇ ਗੁਰ ਦੇ ਵਾਕਿ ਦਾ ਜੋ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸੁ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਰਤੁ: ਰਤੇ ਹੈਂ ਵ ਦਾ ਕਿ ਦੁਆਰਾ
ਥੂਹ ਮੂ ਸੋਰ ਤੇ ਹੈਂ ਭਰਮਾ ਤਿ ਭ੍ਰਮੁ: ਭਰਮ ਕਰ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਵਾ ਭਰਮਾਦਿ ਆਂਤ
ਕਮਾਦਿ ਆ ਭਰਮਣ ਚੁਕਣੀ॥ ਏਸੇ ਕਰਿ ਜਗੁ: ਜੀਵ ਜਨਮਿ॥ ਤੇ ਹੀ ਲੋਕ॥
ਬਿਆਧਿ: ਆਦ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਤਾਪਾ ਮੇ ਖਪੈ: ਖਪਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜਨਮ॥੪
ਰਨੂੰ ਦਾ ਬਿਆਧਾ ਮੇ ਖਪਦਾ ਹੈ॥ ਹਰਿ॥ ਦਾ ਕਿਰਪ ਕੇ ਵਲ: ਜੁਪ ਜੋ ਹੈ ਸਾਤਿ
ਸੰਗੁ ਬੂਪੀ ਸੋਕੇ ਸੋ ਹੈ ਸਤਮਤੀ: ਸਤ ਵਾਲੀ ਮਤਿ ਹੈ ਤੇ ਨੂੰ ਮਤ ਧੁਰੁ ਤਪੈ:
ਤਪਦੇ ਨੇ ਜਗੁ: ਜੀਵ ਮੋਹ: ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਹੈ ਤਾ ਵਿਖੇ ਬਿਆਧਿ ਤਿ:
ਬਿਆਧਿ ਆ ਹੈ ਇਸੇ ਕਰਿ ਹੈ ਤਾ ਹੈ ਸੰਰਣਿ: ਸਰਣ ਦਾ ਜਗੁ ਜਸ: ਸੇਵਾ॥
ਰੁਰ॥ ਦੀ ਤਾਂ ਗਰਮਣਿ: ਰਮਣ ਕਾਰਿ ਅਨਿਮਰੁ: ਦਸ ਗੁਰ ਵਿਖੇ ਮਨੁ
ਕਰਿ ਤੇ ਮਨਿ: ਮਨੁ ਵਿਖੇ ਸਹਜ: ਸਹਜੇ ਬਿਚਾਰੁ: ਰੂਹੇ ਵੇਰੀ ਦਾ ਸਹਜ:
ਥੂਹ ਮਨੁ ਬਿਚਾਰੁ ਨਜੋਤੁ: ਜਿਸ ਦੇ ਸਚੁ ਹੈ ਸਾਰਿ: ਸਾਰ ਸੁਮਿ ਸੀ ਭੇ॥ ਤੇ ਕਾ
ਇਕ ਗਤਿ ਕਰ ਕੇ ਤਰਲ ਦੇ ਜਲ ਹੈ ਮਨਾ ਤੇ ਵ ਭੈ ਤੇ ਜਾਇ ਤੇ ਕਗਤਿ ਕਰ
ਕੇ ਤਰਲ ਦੇ ਜਲ ਹੈ ਮਨਾਂ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ॥ ਹੈ ਇਸੇ ਕਰਿ ਲਏ ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਤੇ ਸਰੀ
ਰ॥ ਭੀ ਦ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਗਸਰਣੀ॥ ਪਤ੍ਰੇ ਹੈ ਵ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈ ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਚਰਿ ਨਾਮ ਕੁਥੀ
ਰਾਖੀ ਮਨੇ! ਮਨ ਸੇ ਧਾਰਿ ਕੇ ਸੀ ਹੈ ਏਹ ਰਾਜੀ ਹੈ ਲਭਲੋ ਕਦੀਲਹਿ ਰਿ: ਰਾਨੁਕਿ
ਵਰ ਨੈ: ਨੁ ਵਾਲੀ ਹੈ ਮਨ ਮਾਰਿ ਤੁਹੀ: ਸਾਡੇ ਮਨੁ ਨੂੰ ਮਾਰਿ ਤੁਹੀ ਹੈ ਨਾਨਕ॥
ਤੇਰੀ ਸਰ ਣੈ: ਨਹਾਂ ਦ ਛੁਟ ਦਾ ਕਹੁ ਨਾ ਨਕਾਸਰ ਣੌ ਹੈ ਏਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਰਿ ਤਾਂ
ਤੂੰ ਹੀ ਨਿਰਿਜ ਨਾ: ਨ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸਾ ਹਇਆ॥੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩॥੧੭॥
ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਰਾਮ ਧਾਰੀ ਆ ਦੀ ਨਿਤ ਕਾਰੀ ਦੇਖ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਕਰੀ॥
ਤਾਂ ਸਤ ਰੂਪ ਹੋਵੇ ਜੰਗ ਨਚਾਈ: ਹਰਿ ਦੇ ਵਰ ਚਲਾ ਵੈ ਆਪੁ ਭਾਵੇ ਵਾ ਦਾਣਆ
ਪੁਸੀਨਿਆ ਸੋ ਹੋਵੈ॥ ਰਹੁ: ਉਦੇਧਾ ਸੋ ਕੋਈ ਨਾਚੁ: ਅਗਿਆਕਾਰੀ ਹੈ
ਇਗਾਵਾਵਿ॥ ਐਸੇ ਤੇ ਅਗੋ ਮਤਨੂੰ ਆਪ॥ ਨੂੰ ਜੋ ਕਹੀ ਸੋ॥ ਜਿਸ ਨੂੰ॥
ਪਿਆਰੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਗਲਾਵੈ॥ ਤਿਸ ਨੂੰ ਲਾਗੋ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗ ਗਿਆ
ਸੂਵਾ ਛੁਟਦਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ਗਾਵੈ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸੁਣਨੂੰ ਆਵੇ ਜਗਤ ਨਾਮੁ ਤਾਂ ਸਕਤਿ:
ਮਾਯਾ ਦ ਤਸੋ ਗੁਣ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਵ ਧਾਰਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਧਾਰਿ ਸੋ ਵ ਸਾਂ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਸੋ
ਸੂਤਾ ਨੈ ਨਾਚੈ ਨਾਪੈ: ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਕਰਮ ਵ ਤੀਰਥ ਕਰਿਆ ਅਦਰੋ: ਹੇਰੁ ਦੇਵਤਾ
ਦਿਆਂ ਛੁਟਦਾ ਸੁਰਿਤਾ ਗਿ ਵਿਰਤ ਪਖਿ ਕਰਮੀ ਨਾਚੈ: ਸੁਰ ਨਰ ਕੀ ਕਰਮਾਦੀ
ਪਾਵਿਰਤਿ ਦੇ ਪਖਿ ਸੇ ਨਾਚੇ ਵਾ ਵਿਰਤੁ: ਹਰ ਕੇ ਪਾਖ ਕਰਮਾਦਿ ਵਿਚ ਨਾਚੇ ਹੈ॥

ਸਾਖੀ ਰਸ ਪੁਸਤਕਾ ਗਾ ਕੀ।

ਬੀਚਾਰੀ॰ ਜੋਤੀ ਬਿਚਾਰ ਮੈਨਾ ਚੈਦ ਸੋ ਬਚੇ ਹੈਂ ਨਾ ਚਲੇ ਤੋ ਗੁਣ ਨਿੰਦ੍ਹਤ ਦਾ ਮੈਂ ਮਾ ਜਿ
ਨੰ ਨੂੰ ਲਖੀ ਹੈ ਹਰੀ ਧਾਰੀ: ਧਾਰੋ ਸੇਵੀ॰ ਤੇਰੀ ਤੁਰਕ ਨਜੇਨਾ ਜੋ ਤਤੰਚੇ
ਭਗਤਿ ਨੰ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕਿਨੰ ਸ਼ਬਦ ਤੋ ਪਾਵੈ॰ ਓਹੁ ਕੋਈ ਬਿਚਾਰੀ॰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਯਾ
ਏਂ ਤਨੂ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨੂੰ ਹੈ ਹਰਿ ਦਮੁ: ਦਾ ਸੁਕੀ ਛੇਦਾ ਤੇ ਆਪੇ ਬਖਸ ਲੇ ਕਰੇ
ਰਜਾਏ: ਅਛਾਦ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਦਾ ਆਪੇ ਰਜਾਈ ਬਖਸ ਕਰੇ ਛੇਦਾ ਰੂਪ ਭਾਵ
ਹਿ ਸੋਈ ਰੂਪ ਦਲਨ ਚਾਹਿਦਾ ਸਿਧਾ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਦਾ ਹਿਤ ਦੀ ਚਾਰੀ॰
ਭੀ ਹਿਰਦੇ ਸਹਜ: ਅਰਥਾ ੧੦॥੧॥ ਗੂਜਰੀ ਮ: ੩ ੧ ੴ ਅਧਾਰੀ॰ ਹੈ ਸੋ ਧੀਰ
ਧਿਨ ਨਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਪਰੂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਪਾਈ ਐ ਇਸ ਕਰਕੇ
ਹਾਰੀ। ਹਾਰ ਹਾਂ ਕੀਰਤਿ ਕਰਕੇ ਤਾਰੀ: ਜਿਸਾ ਰੂਪ ਨਦੀਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ:
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਾਈਐ॰ ਸੋ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਦਾਰੀ॰ ਨੂੰ ਦਤੇ ਕੋ ਪ੍ਰ
ਹਲਾਦ॰ ਆਦਿ ਏਕੋ॰ ਦਾ ਹੁਕਮਾ ਮੁਰਾਰੀ॰ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਮੈ ਪਸਾਰੀ:
ਟਿਕ ਸਭੇ ਅਕਥ॰ ਚੀਦ ਜੋ ਹੈ ਨਿਆਰੀ। ਨਿਰਲੇਪ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਸੇ
ਸਾਰੂ ਤੇ ਤ੍ਰਿਆਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੁਧਿ ਨੂੰ ਕੇਰ: ਦਾਤੇ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖੰ ਭੀ ਸ੍ਰਧ
ਧਾ॰ ਕਰਕੇ ਦੇਤੇ ਸੋ ਦੁਰਗੁ ਧਾਰੀ: ਮੋਹ ਦੀਆਂ ਦੇਰੀ ਹੋ ਵਾਰੀ: ਦਾਰੂ ਦੀ
ਕਾਰ॰ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਮਲ॰ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਛੇਦਾ ਓਹੁ ਮਾਣਇਆ ਧਾਰੀ ਮਲ ਭਖ
ਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਦ ਓਨਾ ਮਲ ਭਖਣ ਹਾਰ ਇਹੋ ਮਾਣਇਆ ਧਾਰੀ ਹੋਆ ਧਾਰੀ। ਪ੍ਰਲੋਕ
ਸਕ੍ਰਿਪੇ ਭੀ ਨਹੀ ਗਹਿਰ ਤੇ ਕਰਤੇ॰ ਨੇਤੋ ਕਲ: ਸਕਤੀ ਸੂਤ। ਸੁਰਤੁ
ਪਰੈਤਿਨ ਤਾ ਜੁਗ ਤੇ ਜੁਗਾਦੇ ਪਾਠ ਹੈ ਅਰਥ ਜੁਗਾ ਜੁਗਾਦੇ ਦ ਜਗਤ
ਦੇ ਕਾਰੀ: ਕਾਰੂ ਜੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਨ ਦੀ ਮਾਇਆ ਵਤ ਛੇਦਾ ਜੇਨਾ ਨੇਰ ਸਨਾਹ
ਰਿਰ ਸੁਮੇਂਧਾਰੀ ਸੋਰ ਸਾਤ ਨਿਰ ਸਨਿ ਹੋਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਕ ਹੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵ
ਪਿਾਰਜੂੰ ਦੀਆ ਪਿਆਰੀ॰ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ॥੮॥੧॥ ਗੂਜਰੀ ਮ: ੫ ॥ ੧ੴ ਅਬਹ
ਰੀ ਨੂੰ ਸਰਬ ਰੂਪ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿੰਨ ਵਡਾ ਰਾਜਾ ਕਹੀ ਐ: ਦਾਹੇ ਐਸੇ
ਸਭ ਦਾ ਕਰਨਾ ਭੂਮਨ:: ਭੂਮੀ ਦਾ ਇਸਾ ਮਹਿਦੜਾ ਭੂਆ: ਭੂਮੀ ਪਤੀ ਹੈ
ਅਰਥ ਚਊਦੀਸੀ ਹੈ ਵਡਾ ਠਾਕੁਰ: ਪੂਜਨੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਕੇ ਮਾਨ ਸਿਰਕੇ
ਮਾ। ਕੁਲ ਵਾਲਿਆ ਮੇਂ ਸਿਰੋਮਨੀ ਕੁਲ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹਿ ਪਿਨਾ ਧਨੀ॰ ਹੋ ਸਤ
ਤਿੰ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੀ ਜੋ ਹੈ ਨ ਬਿਸਮਾ: ਅਚਰਜੁ ਹੋਇਆ ਮਹਿੰਦ
ਰੋ ਸੁਖੀਆ ਦਾਤਨ: ਦਾਤਿ ਦੇ ਜਿਰ: ਸਿਰੋਮਨੀ ਤੇ ਜਨ: ਤੇ ਜਦੇਸੀ
ਆ ਮਹਿ ਵਡਾ ਗਾਤ: ਵਡਾਰ ਸੀਆ ਹੈ ਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹੀ ਸੁਰਾਂ ਵਡਾ
ਭੋਗੀ॰ ਤੂੰ ਵਡਾ ਹੈ ਮਹਿੰ ਤੂੰ ਦ ਤਾ ਕਰਤਾ॰ ਬ੍ਰਹਮਾਦੇਕਾ ਦਾ ਆਚਾਰੀ।
ਜਗਾਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਾਹਾ॰ ਹੈ ਜੋ ਦੇਣੇ ਨਹੀ ਹਟਦਾ ਮਹਿੰ ਤੂੰ ਵਡਾ ਹੈ
ਬਾਰਾਂ॰ ਬਡਾ ਹੈ ਦੇਵਤਿਆ ਦੀ ਸਭਾ ਰੂਪੀ ਪਾਲਨ ਵਾਲਿਆ ਵਿਚੋ ਟੀਕਾ।

ਸਾਖੀ ਬਨੂੰਦੇ ਸ੍ਰਦੀ

ਸ਼ਿਰੋਮਨੀ ਹੈਂ। ਕੇਤਕ॥ ਹੈ ਤੇਰੀ ਸੋ। ਜਾਈ ਐ॥ ਹੋਰੁ ਕਿਆ ਗਿਣਨਾ ਹੈ ਤੇਰਾ।
ਸੀਕ। ਕਹੁ ਅਜਰਸੀ ਦਾ ਸਿਕ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਸੋ ਹਰੁ ਜੋ ਦਰਿਆਂ ਤੇ ਰਜਾਇ ਪਰੁ
ਚਲਦੀ ਹੈ ਰਾਜਾਕਾ। ਨਾਮ। ਨਾਮਦਰੁ ਹੈ। ਅਹਿ॥ ਤੂੰ ਵਡੁ ਹੈ। ਜੁਗਤ: ਰੀ
ਤੀ ਘਰੁ ਹੈ। ਸਨਨੀ॥ ਤੇ ਵਡਾ ਹੈਂ ਸਿਧ। ਸਿਧ ਤਾਂ ਈ ਹੈ। ਕਰਮਾ। ਨਿਤ
ਕਰਮ ਹੈ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੈਂ। ਆਗਿਆ॥ ਘਰੁ ਹੈਂ। ਹੁਕਮੀ: ਹੁਕਮ ਕਰਨਦ
ਲਾ ਹੈਂ। ਠੇਉ॥ ਹਮੁ ਬੋਲਹ ਹੇ ਗਹਮਾਰੀ॥ ਜੇ ਹਮੁ ਆਪੇ ਬੋਲਾਂ। ਸ੍ਰਗ॥
ਤੇ ਐਂ ਜੋ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਕੀਆ ਦ ਸੋਜੁ ਆ ਅਰਥ ਐ ਸੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਟੈਤੇ ਕੀ
ਕਰੋ। ਰਾਮ॥ ਤੂੰ ਪਹੀ ਅਖਰ ਦਾ ਸੋ ਤੁਮ ਨਾ ਦਿਰਾ ਜੋ ਕਹਿ ਲੈ ਵਾ। ੫।੧।ਮ:
੫।੧ ਓ। ਨਾਥ ਪ: ਹੇ ਨਾਥ ਹੇ ਨਰਹਰ ਹੇ ਸੁਚੋਧ ਨ ਕਰੋ ਐ ਸੋ ਹੀ। ਦੇਵ: ਹੇ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ। ਤੇ॥ ਦੀਨ ਤੇ ਤ੍ਰਾਸ ਨਾਸ ਕਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੇ। ਦ੍ਰਿਸਟ ਦਾਸ ਲਲਤ
ਰੀ ਸੋਦ ਹੈਂ। ਹਰਿ ॥: ਹੇ ਹਰਿ ਹੇ ਐ ਸੋ ਚਾਰੇ ਕਰੋ। ਸਰਗਣੁ॥ ਹਾਹੇ। ਕੇਸਵ:
ਹੇ ਕੇਸਵ ਕੇਰ ਵਾਲੇ ਦ ਕੇਸਾ ਵਾਲੇ ਦ ਕੇਸੀ ਦੈਂਤ ਦੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਦਕੇ:
ਜਲ ਤਿ ਸਮੇ ਸਦ। ਸੋਨ ਕਰਤਾ ਸੋ ਕੇਵ ਸਦਾ ਕੇਸਵ: ਕੇ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ: ਸਿ
ਵਾਦ। ਵਿਸਨੁ ਇਹ ਤ੍ਰਿਦਾ ਮੂਰਤੀ ਸੋ ਕ੍ਰੀ ਜੇ ਕੇਵ ਸਾਵ ਸਦਰਨਦ ਤਜਿ
ਸਦੇ ਕੇਸੁ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰੀ ਹਿਦੈ ਧ੍ਰੁ ਲੋਕਾ ਲਸੋ ਕੇਸਵ। ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹਰਨ ਸਮਸ
ਤੁ ਕੇਸਾ ਸਸੋ ਸਾ ਕੇਸਵ। ਜਗ: ਜੀਦ ਕੁ ਕ੍ਰਿਧ॥ ਦੇ ਹਰਨਹਾਰੇ ਤਾਂ ਸੋਹ॥
ਤੂ ਦਹਨਹਾਰੇ। ਮੁਰਾਰਿ ਮਨ ਮਕਰਿਦ: ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਰੀ ਮਕਰਿ
ਦ: ਰਸ ਦਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭਉਰਾ ਹੈ। ਨਿਵਾਰ॥ ਹੈ ਧਰ ਣੀ ਧਰ ਤੇ ਸਾ ਕ੍ਰੀ ਪਤਿ
ਰਖ ਹੈ। ਕਿਦਾ ਆਇਆ ਦੇ ਅਨੇਕ ਤਰੰਗਾ: ਸੋ ਕਿਲਪ ਕਰ ਕੇ ਜਲਤ
ਹੈ ਜੀਵ ਦ ਜਗਤ ਮੈ ਆਇਆ ਦੇ॥ ਤਰੰਗਾ ਕਰਿ ਜਲਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਕ੍ਰੋਧ
ਗੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ: ਸਣਾ ਵਿਣੇ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਾਰਿਆ ਹਰਿ ਮੈ ਤ੍ਰਸੋ ਸੀਤ
ਲ ਭਏ ਹੈਂ। ਕ੍ਰੋਧ॥ ਸਾਡੀ ਅਹਿ ਧ੍ਰਾਧੇ ਹੇ। ਮੇਟਿ॥ ਹੇ। ਸਿਮਰਿ॥ ਨੇ ਹਾਂ ਸ
ਮਰਥ • ਤੂੰ ਦ ਤੇ ਨੂੰ ਪਲ ਮਹੂਰਤ: ਪਲ ਪਲ ਮਹੂਰਤ ਮਹੂਰਤ ਮੈ ਪ੍ਰਭ
ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਏਹੀ ਹੈ। ਦੀਨ: ਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭ ਸਿਨ ਪੂਰਨ॥
ਤੇਰੇ ਤੇ ਰਜ: ਪੁਰੀਸਾ ਧਾਰੀ ਸਿਖਨ: ਸਿਖਨਾ ਹੈ ਦ ਤੇ ਸਿਖਨਾ ਹੈ ਤੇ
ਦਰਿਤ: ਕਵਨ ਜੋ ਹੈ ਆਸਾ ਤੇ ਧਾਸ ਨ ਤੇ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਹੈ। ਧਰਮ॥ ਸਾਡਾ
ਤੇ ਸੋ ਹਿਰਦੇ ਪਿਛਲੇ ਤੇ ਭਰਮ ਕੀ। ਬਿਦਾਰਿ ਸਾਡੇ ਮਨ ਤੇ ਤੇ ਉਧਰ:
ਉਧਾਰੁ ਲੈ ਸਾਂ ਤੂੰ ਹੇ। ਛਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਨ ਚੀਰ: ਦਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਹੁ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਕਰਿ ਧਨਾਸ਼ਰੀ ਆਦਿ: ਧਨਾਸ਼ਰੀ ਆਸਰਾ ਕਰੈ ਤੇ ਹਰਿ ਨਿਧਿ: ਹਰਿ
ਰੂਪ ਨਿਧਿ ਦੇਵ ਭਗਤੀ ਦੇ ਤੇ ਦੁਆਰੇ ਭਏ ਹੈਂ। ਬਲ॥ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇ ਮਗ
ਵ• ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਅੰਗ॥ ਮਨ ਕਰਿ ਜੋ ਸੋ। ਕਟਾਖ: ਸੋ ਤੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖ

ਰਿਭਏਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਆਦਿ ਦੇ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ॥ ਮੁਕਤ ਹੋਏ ਹੈਂ॥ ਗਾਯਾਰਿ: ਤੇ ਪਾ
ਜੀਅੰਦਰ ਕਰ ਣੀ ਦਾ ਇਆ ਤੇ ਮਾਏ ਆ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਜਾਨਿਆ ਸਰਬ ਤ੍ਰੈ ਮੈਂ
ਰਮਣੁ: ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਓਹੁ ਹੈ ਪਰਮਹੰਸ॥: ਸਾਦੀ ਨੇ ਤ੍ਰੈਤੇ ਦੇਤ ਦੋ ਪਾਠ ਹੈ
ਦੇਤ: ਪਾਠ ਪਹਿਲੀ ਵੀਰ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨੇਤ੍ਰ ਪਾਠ ਭਾਈ ਚਨੇ ਦਾ ਹੈ॥ ਨੇਤ੍ਰੰ ਕਰ
ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਿ ਸੁਣੇ ਰਸਨਾ ਕਾਰ ਕਰੇ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਸਨਾ ਕ
ਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੇ ਤੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਸ ਸੁਣੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦੇਤ: ਦੇਤਾ ਹੈ ਦਰ
ਸਨਾ ਪਿਛਲਾ ਪਰਗਾਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਤ ਰਾਹਿ ਐਸਾ ਦੇਸਗ
ਪਰਸਨ ਕਰਦੇ ਨੇ॥੮॥ ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ:੩॥ ਸਿਕੰਦਰਿ ਬ੍ਰਾਹਿਮਿ
ਮਲਾਮ ਦੇ ਸੁਰਮੇ ਬੇ ਜੋ ਪਯ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਹੈ ਓਨਾ ਦੀ ਵਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਓਹੀ
ਆਂ ਤਿਸ ਵਾਂਗੂ ਦੀ ਧੁਨੀ ਪਰ ਇਹ ਵਾਰ ਗਾਉਣੀ॥੧੦ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰ॥
ਸ:ਮ:੩॥ ਮਮਤਾ ਅਵਿਵੇਕ ਕਰਕੇ ਨਾਹਿ ਕੋਈ ਲਾਹਿ: ਲਾਉਂਦੇ ਨੇ॥ ਨਦ
ਰੀ: ਹਰੀ ਨਵ ਸੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ ਰੋ॥ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਾਂਤੀ ਮੈਂ
੧ ਮ:੩॥ ਅੰਦਰ ਜਿਨਾ ਦੇ ਸਹਸਾ ਤੇ ਵਾਸਹ ਸਰੂਪੀ ਦੁਖ ਹੈ॥ ਆਪੇ॥
ਛੁਟਦਾ ਧੰਧੇ: ਧੰਧਿਆ ਮੈਂ ਸਿਰਿ ਮਾਰਦੇ ਹੈਂ॥ ਭਾਇ ਅਵਿਵੇਕ ਕਰਕੇ ਮੋਹ:
ਦੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ॥ ਚੇਤਾਹਿ: ਜਪਾ ਹੈ ਤ੍ਰੈ॥ ਅਚਾਰ: ਕਰਣੇ ਯੁਹੇ॥ ਮਾਰਿ
ਕੇ ਹਉ ਦਾ ਛੁਟਦਾ ਖੁਆਰ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਦਾ ਹੈ॥੨॥ ਪੈ: ਆਪਣਾ ਆਪ: ਜੋ ਆ
ਗ॥ ਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਮਾਯਾ ਦਾ ਜੋਤ ਨੂੰ ਮਾਯਾ ਦਾ ਆਹੇ॥ ਕੋਈ ਸੀ ਸਲਾਈ॥ ਮਤਾ
ਤੇ ਮਸੂਰਤਿ ਕੀ ਹੋਈ: ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਿਦੋ ਆਲੋਈ: ਲੋਕੀ ਸੀ॥ ਹੇ ਜੀਜਬ
ਅਜੋਨੇ ਉਪਤਿ॥ ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਸੀ॥ ਕਰਿ ਤਦੇ ਬੀ ਤੇ ਪਹਣ ਕੀ॥੧॥ ਸ:ਮ:
੩॥ ਦੇ ਸੈਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੋ ਓਹ ਅਉਗਾਣੀ: ਵਿਵੇਦ ਜੇ ਸ ਕਰਕੇ ਸਾਦਰ
ਸਕ ਓਦਾ ਨਾਸ ਵਾਂ ਭਰੀ ਘਰ ਤ੍ਰਹਾਨੀ॥ ਨਾਹਿ ਕੋਈ ਦ ਦੂਰ ਦਾ ਹੁੰਦੀ
ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਓਹ ਰਹਿੰ ਹੈ॥ ਅਦਰ: ਹੋਰ ਅਦਰੀ: ਹੋਰੁ ਦੇਵੀ ਦੇ
ਤਾ ਜਾਪਈ: ਜਾਣੀਨੂੰ ਜੋ ਕਰਤਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਅਰਿ॥੧॥ ਮ:੩॥ ਸਭੋਂ ਸ਼ਿ
ਈ ਮਿਸ ਹੋਇ॥ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਦਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਚੁ॥
ਕਥਨੀ: ਹੋਰੁ ਕਥਨੀ ਤੇ ਬਦਨੀਆ ਨੂੰ ਹੁਕਮੈ: ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਕਚੁ ਨਿਕ
ਚੁ: ਕਚਿਆ ਤੇ ਕਚੁ ਹੈ॥੨॥ ਪੈ: ਵਹਿਦਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮੂਲ ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਜਿ
ਸਨੇ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਦਾ ਜਿਸੁ ਮੂਲ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾਰ ਚਿਣ
ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਸੇ ਨੇ ਸੰਜੋਗਾਦਿ ਜੋਗ ਉਪਾਇ ਵਿਤ: ਉਪਾਈ ਹੈ॥ ਆਚੀ॥
ਉਕਮੀ ਨੇ॥ ਜੀਅਨ: ਜੀਹੈ ਜਾਤੂ ਤੇ ਜੋਤੀ ਨੇ ਜੋ ਤਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਤੇ
ਚੇਤਨ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਜੋਤੀ ਓ: ਜੋਤੀ ਕਰਕੇ ਸਭ ਤਹੈ॥ ਸੁਣਾਇਆ ਜਿ
ਨੇ ਕੇ ਤਿਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਅਹੇ ਸੰ ਜਾਣੀ ਦੀ ਜੋ ਹੁੰਦਾ॥ ਇਨਾ ਦੇ ਸਿਰਿ
ਪਰਤੀ ਦੇਗਣ ਦੇ ਧੰਧੇ ਨੂੰ ਵਾ ਮਹਿ ਸਾਂ ਤੇਰੇ ਗਾਣੀ ਜੀਵ ਸਭ ਨੂੰ ਸਿਰਿ

ਜੋਕੇ ਧੰਧੈ ਮੋਹ ਛੁਟੇ ਦਾ ਮੂਲ ਨੇ ਮਾਇਆ ਆੜੇ ਰਹੁ ਵੀਕਾ ਰਚਾਇ ਤਿਨ੍ਹ । ਰਚਿਣਾ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜਿਨਾ ਤੁਰੀਆ: ਚੋਥੇ ਪਦ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਮੂਲ ਨੇ ਮਾਇ
ਆ ਦੂਆ ਰੇ ਜਗਤ ਕਾਰ ਚਿਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਤਿਸ ਮੂਲ ਤੁਰੀਆ ਨੂੰ
ਜਾਣਿਆ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨ ॥੨॥ ਸ: ਮ: ਰਾਤ ਪੰਸਰ ਲੁਭਾ ਕੋ ਹੈਂ ਕਰਿ ਦੇ ਮਨਣ
ਕਰਿਨਾ । ਆਪੁ ਵੰਞਾਣਾ ਗੁਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥੧॥ ਮ: ੩ ॥ ਅਧਿਕ ਹਰਿਨਾਮ
ਧੀ ਮੋਹ ! ਦੇ ਮੋਹ ਦਾ ਬਿਖਮ । ਕਠਨਾ ਛੁਟੇ ਦਾ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਬਹੁ ਕਬਰ ਕ
ਰਿ ਲਦਿਆ ਹੈ ਜੀਵਾ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕੁਗਤੀ ਵਿਖੇ ਡੁ
ਤਾਰੀ: ਉਨਾ ਰਦਾ ਹੈ ਸਬਦੀ ! ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ: ਵਿਕਾਰਾ
ਤੋਂ ਧਿਆਈ ਐਸੇ ਤਾ ਸਤਾਰੀ: ਸਦੂਰਦਾ ਹੈ ॥੩॥ ਸ: ਮ: ਧੀਰਕ ਤੀਸ
ਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀਦਾਰ ਰੂਪੀ ਪੈਗਤੀ ਮੈਰਹੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੇ ਕਰ ਧੀ ਕਿ
ਨੂੰ ਪੰਗਤ ਮੈਂ ਮੁਲਾਇਆ ਦੇ ਆਦਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਲੋਕ ਆਪਣੀ ਕ
ਹੀ ਮੰਗਧਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸਿਕਦ । ਤੇਰਾ ਦੇ ਭੀੜਾ ਹੈ ਰਾਇ ਦੇਦਾ
ਣੇ ਤੇ ਭੀ ਦੁਸਟੇ ਭਾਣੂ: ਕਾਰਹੇ ਅਰਥੇ ਹ ਸੁਖ ਮਤੇ ਸੁਖ ਮਹੇ ਹੈ ਐਸਾ ਗੁਰ:
ਹਾਕੀ ਦੇ ਨ ਮੇਟਾ । ਜਾਇ ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲੇ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦੁ: ਦਾਨ ।
ਸੋਕਲਾ ਤੁਰਨਾ ਤੇ ਹਿ ਜਾਣੇ: ਸੁਭਾਦ ਕਰੀ ਦੇ ਛੁਟੇ ਦਾ ਆਦ ਦੇ ਤੇ ਜਾਦੇ ਤੇ ਨਾਦਾ
ਸਹਜਿ: ਸੋਤ ਭਇਆ ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੨ ॥ ਤੀਕਾ: ਸੁਖ ਦੇ ਸੁਖ ਮਹੈ ਤਿਸ ਮੋਨਾ ਨਾ: ਸੁਖਮਤੇ
ਸੁਖ ਮਹੇ ਇਹੁ ਉਸੈ ਕਰਿਆ ਵਿਛੁੜੇ: ਵਿਚੋ ਦੀ ਮਿਲਿਆ ਸੈ: ਮਿਲੇ ਤਾ ਜੋ ਤਿ: ਚ
ਤੇ ਨ ਤਾਰ ਹੀ ਸਕੁ ਹੀ ਦੇ ਸਭ ਮੈਂ ਅਇਸਾ ਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਦ ਕੁਦਾ ਸਕਾਸ
ਦੇ ਮੇਰਾ ॥੨॥ ਪੈ: ਤੈ: ਭੀ ਤਾ ਦੂਜੇ ਵਿਖੇ ਭਰਮੀ ਤਾ: ਦਾ ਹੈ ਦੇ ਛੁਟੇ ਦਾ ਭਰਮੀ ਬਧੀ ਤਾ
ਸਮੀਤਾ: ਤਾ ਸਮਾਦ ਦਾ ਹੈ ਦੇ ਛੁਟੇ ਦਾ ਸਮਾਈ ਦਾ ਹੈ ਸਬਦੇ: ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀ
ਤਾ: ਵਿਖੇ ਮਿਲੀ ਦਾ ਹੈ ਦੇ ਛੁਟੇ ਦਾ ਵਿਖੇ ਤਾ ਮਿਲੀ ਜਾਏ ਕਰ ਮੇਲੇ ਜੀ ਦਾ ਨੂੰ ਕੀ ।
ਮੀਤਾ: ਮਿਦਾ ਹੈ ॥ ਧਪਦੁ ਹੈ ਧੀ ਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥੮॥ ਸ: ਮ: ੩ ॥ ਮਨਿ ਮੇਂ ਜੁਗ: ਕਲਿਜੁਗ
ਆਇ ਕੇ ਰਾਜ: ਸਰਧਾ ਦੇ ਪੂਜੀ ਚਸੇ: ਚਸਾ ਕਾਲ ਮੋ ਪਾਜਾ: ਦੇਖਾ ਲਾਕੀ
ਮਾਯਾ ਤਾਂ ਘਦਰ: ਸੁਖ ਭੀ ਸੁਖ ਹੀ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦੇ ਰੂਪ ਹਿਕਾ ਨਧਿ ਆਦ ਹਿ:
ਜਪੇ ਹਿ ਰੰਗਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਮਨੁ ਕਰਿਆ ਖੁਣ:
ਨਾਮ ਦੇ ਆਤਮ ਧਨ ਦੇਵੀ: ਭਗਤੀ ਦੇ ਭੁਮ ਕ ਰੂਪੀ ਦੇ ਨੀ ਦਾ ॥੧॥ ਮ: ੩ ॥ ਜਗਤਿ
ਨਾਮੇਦ: ਰੰਖ ਅਗਾਰ ਤੁੰ ਮੈਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਾਲਿ ਦੂਲਿ: ਚਾਲਿ ਮਲਿ
ਕੋ ਲਾਈ ਪਾਈ ! ਦਾਸੀ ਕੀ ਸਾਚਿੰ ਨਾਮ ਦੇ ਸਰੂਪ ਮੋ ॥੨॥ ਪੈ: ਦੂਜੀ: ਮੈ
ਜਾਚ ਕਰੂ ਣਾ ਇਸੀ: ਣਾਇ ਕੇ ਦੇ ਸਾਹਿਬੀ ਤਾ ਧਰਕ: ਧੀਰ ਜੋ ਹੋਇ ਸਮ ਧਰਾ
ਨਾਮ ਦੇ ਕੁਣਾ ਨ ਰੂਪੀ ਦਾਨ ਪਾਇ ਸੀ ਤਾਂ ਸੋਂ ਸ਼ੀਤਾ ਕਮਾਇਸੀ: ਕਮਾਂ ਉ ਦਾ ਹੈ ਸੀ
ਦਾ ਮਹਲ ਨੂੰ ਧਾਰੁ ਵਿਚੋ ਹੀ ਪਾਇਸੀ: ਪਾਉ ਦਾ ਹੈ ਨਦਰਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ
ਰੋ ਲਾਇਸੀ: ਲਸੀ ਦੇ ਪਾਇਸੀ ਹਰੀ ॥੫॥ ਸ: ਮ: ੩ ॥ ਸਹੁ: ਸੁਆਮੀ ਆਪੂ
ਰਿੰਜ ਹੂ ਦਾ ਹੈ ਦੇ ਹੈ ਨਾਇਸੀ: ਨਾਉ ਦਾ ਹੈ ਧੇ ਮੁੰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਦਾਲੀਆਂ ॥

੧। ਮਃ ੩। ਸਬਾਣੀ॰ ਮੈ ਵਿਹੁ ਜਖੀਆ ਕਿ ਤੰ ਨਾਲੁ ਸਧਿਆਰਾ॰ ਲਗਾਚੇਆ ਨਾ ਪੈ ਜਣ੍ਹ॰ ਨੂਹਿ
ਰਿ॰ ਕੇਆ ਦਾਤ॰ ਹੈ ਪਾਛੈ ਦਾ ਹਰਿ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ: ਫਲੁ ਪਰਦਾ ਹੈ ਹਭੁ ਕਿਤੇ ਉਪਾਇਆ
ਪਾਈਐ ਆਸ ਘਰੀ: ਸਚੁ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਮਨ ਕੇ ਵਿਮੈ ਤਾ ਹਰਿ ਨੂ ਸਹਜੇ: ਸਭ ਦ
ਕਦ ਸੰਤੁ ਕਰਕੇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਰੁਪੀ ਹਾਰਿ॰ ਰੂਪੀਆ ਸਰਿ॰ ਮੈਂ ਆਵਛੇ ਦਾ ਸਤ ਸੋਰਾ ਰੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਮੈਂ ਨਾਤਾ ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਬੋਲਾਤਾ: ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਦ ਆਪ ਬੋਲੇ
ਤੇ ਅਉਰਨ ਨੂ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਹੈ॥੧੪॥ ਸਃ ਮਃ ੩। ਪਤਿਨਾ ਕਾਕੋਣ ਇਆਣੇ ਜੀਵ ਦੀ ਪੀਤਰੁ
ਮੈ ਹੈ ਕੋਹਿਆ॰ ਨਾਲ ਹੰਸ: ਜਿਵਿਦੀ ਆ ਪਇਆ ਹੀ: ਪਈ ਨੂਹੀ ਆਏ ਸਤੇ: ਤੇ ਇਸ ਦੇ
ਹਿਨਾ ਕਿ॰ ਆਪਕਿ: ਜੇ ਕੋਆ ਨਾਲਿ॰ ਜੀਵਦੇਆ ਮਟੀ॰ ਦੀ ਅੰਧੁ: ਜਨ੍ਹਕੈ॥
ਪਏ ਨੇ: ਪਾਣਾ ਦ ਮਨ ਦ ਜੀਵਨੂ ਆਪ ਸੂਤੇ ਉਤ੍ਰਾ [illegible] ਜੀਵ ਕਰਿਦਾ ਹੈ ਅੰਸੋਹਿਆ॰
ਕਰ ਮਾਨ ਸਾਹਾ ਜਾਏ: ਜਾਨਾ ਹੈ ਆਸ ਰਿ॰ ਮੈਂ॥੧॥ ਮਃ ੩। ਧਨੁ॰ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਸੂਹਿ: ਤ੍ਰਭ
ਓਹੁਕਿ: ਠਗਾ ਦ ਲਦਾ ਮੇਤੀ: ਨਾਲਾ ਜੀਐ: ਜੀਵਦਿਆ ਗਾਵੀਆ ਮੁਖਿ॰ ਤ
ਕਰਿ ਕੀਆ ਵਾਪਾਰੀ: ਗੁਰਮੁਖਾ ਰੂਪੀਆ ਨਾਪੈ: ਵਡਾ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਚੁ ਤੇ ਗਾਹਿਰ ਤੇ ਆਸੀ
ਗਃ ਦਰਫਰ ਹੁਕਮ ਹੈਂਦ ਹਦੁ ਮੈ ਹੈ॥ ਧਨੁ॰ ਤਾਂ ਜੀਵ ਦਿ ਹੋਵੈ ਆਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਤੇ ਟੇ ਤੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ [illegible] ਮੇ ਦਾਤੇ ਟੇ ਗੁਰ ਸੁਰਾ ਤਾਂ ਜਿਸ ਦੀ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਦਿ ਤੀ: ਦੇ ਤਿਆਨੇ ਆਛੇ ਦਾ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਪੂਰਾ
ਤਾ ਨਿਹਚਲੁ ਭਏ ਦ ਜਿਧਾ ਆ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ: ਥਿਰ ਤੇ ਥਿਰੁ॥੧॥ ਸਃ ਮਃ ੩॥
ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਨਾ ਪਰਹਾਰ ਤਿਆਗਦੇ: ਤਿਆਗ ਛਡਿ ਦੇ ਹੈ ਤੇ ਦੁਖ॰ ਦਾਇਕੁ ਦਾ ਰੂਪ
ਹਉਮੈ ਕਰ ਕੈ ਮੋਹ॰ ਵਿਖਿਆ ਕਾਈ: ਕੋਈ ਦਿਵ ਹਾਰੁ ਮਾਰਖ ਦੀ॥ ਅੰਤ ਗਏ:
ਅੰਤ ਗਏ ਐਥੇ ਤਾਂ ਆਛੇ ਦਾ ਤਿਸ ਵਿਚ ਹੁ ਹਉਮੈ ਆ ਪਾਇ: ਪੈਂਦਾ ਹੈ॥੧॥ ਮਃ ੩।
ਭੂਧਾ: ਉਲਟਾ ਸੂਦਾ ਦ ਆਛਾ ਦੇ ਆਹੇ ਆਰਿਦਾ ਸਨਾਉ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥
ਸਕਤੀ: ਮਾਇਆ ਉਪਾਉ॰ ਜੇ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਅੰਦਾਰਿ॰ ਤਾ ਮੁਖਿ॰ ਤੇ ਕੀ ਫੇਕਾਅ
ਲਾਉ: ਕੂੜ੍ਹੀ ਦਾ ਕੋ ਕੂੜ੍ਹੀ ਕਹਿਦਾ ਹੈ॥ ਪਰਮਿਆਂ ਵਿਖੇ ਦਾ ਵਿਖੋ ਗੁਰੂ॰
ਦਾ ਹੈ ਕਰਤੇ॰ ਨੇ ਏਹਾ ਗੁ ਖੇ॰ ਤੇ॥੨॥ ਪੈ: ਧੁਨੈ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਫਿਰੁ ਲੀਨਾਂ ਦਾ॥
ਫਿਰੁ॰ ਫਿਰਦ ਫਿਰੁ ਆਏ ਫਿਰਾ ਤਾਈ: ਤਾਂ ਉਦਾਪੈ ਕਰੋ॰ ਹਰੀ ਕੋ ਆਆ
ਪ: ਅਪਤਨ: ਹੰਗਾ ਤਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਰੂਪੀ ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਨਾਮ ਸਲਾਹੀ ਐ॰ ਥਾਂ
ਏ ਕਰਿਨੇ ਹਿਰਦੇ ਕਰਿ॥੮॥ ਸਃ ਮਃ ੩। ਗੋ: ਨਾਮ ਸਿਰਿ॰ ਏਹੁ ਸੀਤਲਿ॰ ਹੋਵੈ ਜਾਂ
ਜਪਿ॰ ਕੇ ਹਰਿ ਨੂ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਂਹਾ॰ ਸਫਲੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤੇ
ਸਫਲ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪੈਨਣਾ ਪਤਖਾਂ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਤਿਨਾ ਖਾਣਾ! ਜਪ
ਨਾ ਕੀਆ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਤਿਨਾ ਪੈਨਣਾ॰ ਸੂਦ ਨੂ ਕੀਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਮਃ ੩। ਸੁ
ਣਿ॰ ਤਾਂ ਹਉਮੈ॰ ਕੀ ਜਾਇ ਤੇ ਨਾਲੇ ਨਦਰੀ॰ ਗੁਰੂ ਦ ਪਰੀਆ॥੨॥ ਪੈ: ਸੇਤ ਖੁ॰
ਆਦਿਕ ਦਾ ਸੁਭ ਪਦਾਤ ਨੇ ਕਰ ਨੂਆ ਸਨ ਸਤੁ ਮੈ ਤੇ ਖਸਤੁ ਨੇ ਸਚੁ ਸਭੁ ਹੈ॥ ਪਾਦਿ
ਤਾ॥ ਪਾਈ ਦੇ ਹੈ ਕਪਟੁ॰ ਰੂਪੀ ਦਰੀਆ ਜੇਤਾ: ਜਿਤਿਆ ਤੁਹ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੋਤਿ॰
ਦਾ ਪੂਰਾ ਸੁਤੇ ਆਨੇ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਇਆ ਦੇ ਆਦਿਤ: ਦਰਾ ਹੈ ਗੁਰ ਦੇ: ਉਚਾਰੇ॰
ਤਿਸ ਨੂ ਗੁਣ ਨੇਦ ਆਗੇ ਗੁਣ ਨੂ ਤਿਸ ਨੇ ਆ ਕਿਤਾ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਦਾਤਾ॰ ਤੀ॥

ਅਰਥ:ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇ॥੯॥ ਸਃ ਮਃ ੩॥ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ॥ਪ੍ਰਭੁ ਵਿਚਿ॥
ਜੋ ਹੈ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ:ਸਚੁ ਤੇਇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨੂਪ ਸਚ ਦਾ ਧਾਰਣਾ ਤਉ ਮਨ ਰੂਪੀ ਜੋ
ਤੀ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਦਾ ਆਪ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਦੀ ਜੋਤਿ ਕਉ ਹਰਿ ਮੈਂ ਦਾ ਜੋਤਿ ਕੇ ਮੂੰਹ ਸਦਾ
ਕਾਲ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿਧ॥੧॥ਮਃ ੩॥ਅਗਿਆਨੀ ਦੇ ਤੇਰੇ ਸਤਾ ਕਰਿ ਭੀ ਝੂਠ ਬੋਲਾਇ:
ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਦਾ ਬੋਲੁ ਆਪ ਤੇ ਆਗੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਜੋ:ਹੀ ਜੋ ਉਹ ਤਾਂ ਨਾ ਦੇਖੇ
ਸਭ ਦੇ ਕਰਮ ਤੇ ਸੁਣੇ ਸਭ ਕੋ ਕਹਿਦਾ ਤੇ ਜਾਣੇ ਸਭ ਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਲਾਇ ਦਾ ਸੁਣਾਇ ਕੇ
ਛੋਡਦਾ ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦਾ ਸੁਆਉ:ਸੁਆਉ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰਿ ਕਿਆ ਇਸ ਗਾਫਲ ਬੇਧ ਕਮਾਣੇ:ਕਰਮ ਦੇ ਕਮਾਇਆ ਛੋਡ ਜੋ ਮ
ਅਦੇ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਜਾਣਿਆ ਪਚਿ ਪਚਾਇ:ਪਚੇ ਪਚਾਣਿ ਆ ਹੋਇਆ ਦਾ ਪ
ਚੇ ਆਪ ਤੇ ਅਉਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿਖ:ਜਿਖਣਾ ਧਿਆਵੈ ਜੋ ਨਰੁ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾਮ:
ਨਾਮ ਹੀ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਤ ਕੂਰਾ ਰਾਖੈ:ਉਨ੍ਹਾਂ:ਜਾਹਿ ਦਾ ਹਿਤ ਹੈ ਤਪੂਰੇ ਭਏ ਹੈਂ।
ਸਬਦਿ:ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਬੇਰ ਦੀ ਕਰੇ ਜੋ ਦਾਸ ਕਰੀ:ਅੰਦਰ ਦੀ ਤੇ ਬ
ਰਣੀ ਦਾ ਵੇੜ੍ਹ ਤੇ ਦੁਬਿਰੀ ਦਾ ਸਰਧਾ ਕਰਿ ਤੇ ਪੀ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਦਾ ਸੇਵਕ ਕੂਰ ਕੇ ਕਰੀ
ਦਾ ਸੇਵ ਚਾਕਰੀ ਬਹੁਤ ਕਰੀ ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਮੈ ਕਰੇ ਮਾਰਿ:
ਮਾਰੀ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਤਰ ਧਾਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਚਾਹਿ ਦੇ ਜੋ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਦਾ ਸਿਧ ਭੀ ਕਰਨਾ॥੧੦॥ ਸਃ ਮਃ ੩॥ਧਿਆਨਿ ਧਰਾਇ ਹੋ
ਇ ਨੇਤੇ ਸਹਜ:ਸਹਜੇ ਹੀ ਨਾਮ ਦੀ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਤਾ ਸਹਜਿ ਮੈਂ ਮੁਖਿ:ਦੂਜਾ
ਰੋਗ ਤਿ ਮਰ:ਗਾੜ੍ਹਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅਧੇ ਭੁ:ਗਾਦ ਤਿਮਰ ਤ੍ਰ:ਮਨਾ ਦੇ
ਕਰੇ ਕਰਮੁ:ਲੇਖਾ ਮੁਖਿ ਨੇ ਦਾ ਦੁਆਰੇ॥੧॥ਮਃ ੩॥ਸਬਾਦਿ ਦੇ ਬੇਧ ਣੀ
ਕਰਿ ਆਨ ਮਨਿ ਕਰਿ ਕਰਤ:ਹਿਰਕਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਕਿਤ ਦਾ ਸਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟ:ਗੁਰ ਛਡਿ
ਬੇ ਹੈ ਦੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮ ਹੈ ਕੇ ਹੈ ਦੇ ਪਾਰੂ ਭੀ ਇਸ ਸਾਖਿ ਤੇ ਹੈ ਦੇ ਦਾ ਚੀਨੂੰ ਪਾਉ
ਦਾ ਹੈ ਮੇਲੇ ਹੂਰਾਂ ਦਾ ਆਪ ਹੋ ਦ੍ਰਿਖੇ ਰਾਖੈ:ਦੂਰਿ ਦ੍ਰਿਖੇ ਰਹਾਇ:ਰਹੇ
ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨੂੰ ਹਾਰਿ:ਜੋ ਹਰਿ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕੰਜਾਇ:ਕਸਾਇ ਚੁਆਇ ਕੇ
ਛੋਡਦਾ ਬਿਰਾਗ ਦੇ ਰੰਗ:ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰ
ਗਿ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਤੇ ਆਗੇ ਹੋਏ ਨਾਨੂੰ ਰਸਨਾ ਦੂਆ ਰੋਗ ਜਨਮ ਤਿਨਾ ਦਾ।
ਜਾਤੁ ਹਰਿ ਨੂੰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਜਿਸੀ ਖੁਆਇ:ਖੁਆਰ ਹੀ ਰਹਿ ਦਾ ਬੇਇਹ
ਤੀਹੈ॥੧੧॥ ਸਃ ਮਃ ੩॥ ਭਗਤੀ:ਭਗਤ ਤੇ ਪ੍ਰਿਆ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਕਰਿ ਆਸੋ ਦਿ
ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਆਇਆ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਉਦਾਸੀ ਨਹੈ ਜਿਨਾ ਕੁਲ ਨੂੰ ਜਗ
ਤਤੇ ਦਾ ਕੁਲ:ਸਮੂਹ ਜੀਵ ਜੋ ਸਰਨ ਆਏ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਾ ਸਮੂਹ ਜਗਤ ਨੂੰ ਮਾ
ਇਆ:ਮਾਈ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਹਰਿ ਨੇ ਲੇਖਾ ਭ੍ਰਮਿ ਮੈਂ॥੧॥ਮਃ ੩॥ਗੁਹੁ:ਹੀ
ਣੀ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਪਚਾਇਆ:ਸੜਦਾ ਹੈ ਕੁਲਿਕ:ਦੇਦਾ ਸਾਂਝੂ ਦਲੇਆ
ਇਆ ਨੂੰ ਕਿਓ:ਕੁਛ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈਕੇ ਨਹੀ ਪੜ੍ਹਾਹਿ:ਪੜ੍ਹ ਦੇਨੇ ਦਾ ਪ

ਢੋਹੈ ਗਾਵਣੁ: ਨਾਮ ਵਲੋਂ ਦਿਸਿ: ਹਾਹੀ ਨਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਗਰਬੁ: ੩
ਕਾਰੂ ਵਾ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਵਾ ਤਿਨਾ ਭੇਖਾਂ ਦਾ ਲੁਤਿਨੇ ਕਰਨਾ ਭੇਜਨੁ ਆਦਿ।
ਸਤਿੰ ਚੀਜਾਂ ਹਠਿ ਕਰਕੇ ਸਮਧਾ: ਸਿਮਿਛਿਆ ਦਾ ਸਮਾਈਆਂ ਹੋਇ ਕਰਦੇ
ਹੈ ਸੋ ਵਿਸਤਿ ਤਿ ਸੇਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਛੋਡੁ ਆਇਆ ਆਦਾ ਮੋਹੁ ਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰ
ਕਾਰੁ ਏਹ ਪਰੇ ਤਜੇ ਦਿ ਨੂਲ ਗਾਰ ਹੋਇ ਹੈ ਦਾ ਇਨਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਪਰਿਤ ਹੋਇ ਇ
ਹਾਹੋਇ ਸੋ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਦਾ ਇਸੁ ਜੀਵ ਦੇ ਸਿਰ ਕਾਰ: ਰਜਤਿ ਦ
ਸਿਰ ਪੰਚ ਕਾਰਾ ਏਨਾ ਜੀਵਾਂ ਦੋ ਕਰਾਰ: ਤਗਾੜਾ ਹੈ ਸਾਰਿ: ਰਸ ਤੇ ਧਾ
ਈ ਆਇ: ਦੋਨਾਂ ਸਿਖ ਕਰੇ ਤਿ ਕਦਾ ੧। ਸ: ਮ: ੩। ਹਉਮੈ ਤੇ ਵਚੀ
ਮੋਹਣੀ: ਡੁਾਇਣ ਹੈ ਫੁਲੇਦਾ ਮੋਹਣੀ: ਮਾਇਆ ਦੀ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹ
ਕਰਕੇ ਦੂਜੈ ਭਾਵ ਦਿਖੋ ਲਪਟਾਇ: ਲਿਪਟ ਹੋਕੇ ਦਾਰੁਹੀ ਓਹ ਮਖਾਣੇ
ਮਾਇਆ ਮੇ ਓਹ ਰਹੇ ਪੀਠਕਾ ਜੋ ਸੇਵਤੇ ਮਾਦਰੀ ਓਨਕੇ ਸਾੜੁ ਦੇਹੋ ਜੋ ਮੇਂ
ਓਸਦੇ ਮਧੇ ਮੈਂ ਦਾਗ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਮੰਤ੍ਰ ਨਹੀ ਫੁਰਦਾ ਓਸਕਾ ਤੇ ਸੋ ਪਰ: ਭੁਲੀਪ
ਕਾਗਾ ਜਾਇ: ਜਾਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮਾਰਣੁ ਵਲਾ ਮਸਾਲਾ ੧। ਮ: ੩। ਮਨ ਤੇ ਆਵੈ
ਜਾਇ: ਆਂਵਦਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਣਾ ਵੇਦੇ ਕਇਆ ਅਨੁ: ਦਿਤੇ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਖੇਲ
ਉਪਾਇ: ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਦਾ ਉਪਾਵਣਾ ਦਾ ਖੇਲ ਉਪਾਇ ਕੇ ਅਸਥਿਰ ਰਹੇ: ਸਮਾਇ
ਕੇ ਅਸਥਿਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ। ਮਨ: ਮੰਤ੍ਰ ਹੀ ਤੋ ਛੁਟਦਾ ਨਾ ਫਿਰ ਮਰਨਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ:
ਜਾਣਾ ਕਿਛੁ ਹੈ ਵਾ ਜਿਧਾ ਜਾਣਿ ਆਹੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ਸਭ ਹਰਿ ਰੂਪ
ਹੀ ਹੈ ੧। ਪੈ: ਹੇ ਇਸੁ ਮੇ ਹਰਿ ਦਾ ਸੰਜੋਗੀ: ਕਰਮਾ ਕਾਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਲਿਪ ਕਰਿ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਸੋ ਤਕਰਕੇ ਰਹਿਆ ਇਸੁ ਕਰਿ ਦੇ ਅਧਕੁ ਹੈ ਤੇ ਭੋਗੀ ਹੈ ਇਸ
ਕਾਰਿ ਸੁਗਾਣੁ ਹੈ ਅਤੀਤ ਆਲਿਪਤੁ ਹੈ: ਆਲਿਪਤੁ ਤੇ ਅਲਿਪਤੁ ਹੋਇ ਸਕ
ਰਿਤੇ ਕਿਰ ਜੋਗੀ: ਅਲੇਪੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜੋਗੀ: ਗ ਸਾਨੂੰ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਇਸੁ ਕਰਿ ਜੁਤਿ
ਆਹੈ ਆਕਰਹੀ ਦਾ ਹੈ ਕਰੇ ਪਿਛੇ ਤੇ ਅਬਤੀਤ ਅਗਿਲੀ। ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਵੇ
ਗੀ: ਪੀੜ੍ਹਾ ਦਾ ਵਿਛੁੜਾ ਹਰਿ ਦਾ ੧। ਸ: ਮ: ੩। ਅਬ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਵ
ਹੁਗੁਰੂ ਦੀ ਅਸੁਤਤਿ ਕਰਦੇ ਹੈ ਅਸਤੇ ਰੀ ਬਾਣੀ ਕਾਹਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜੋ ਸਬਦ
ਹੈ ਸੋ ਅਖਾਇਦਾ: ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਰਖਾ ਸੁਆਂ ਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ: ਸੁਬਦ
ਆ ਹਾਹੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨਾਮੁ ਸਿਫਤਿ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਾ ਹੈ ਸਭੁ ਹੈ
ਇਸ ਕਾਰਿ ਸਾਚਿ: ਹਰੀ ਦਾ ਵਾਹੁ: ਅਚਰਜ ਅਚਰਜ ਵ ਧਿਨ ਧੰਨ ਹੈ ਕਰ
ਸਿ: ਕਰਮਾ ਤੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਏਹੁ ਕਹਣਾ ੧। ਮ: ੩। ਛਿਦਾ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਬਦਿ
ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ ਦ ਵਾਹੁ ਨਾਮ ਕਰਿ ਭਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਤੁ ਸੋ ਕ।
ਕਰਮਿ: ਕਰਮਾ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾ।
ਰਾਧੇ: ਬਜਰ ਦੀ ਤਾ ਕੂੜੁ ਕਮਾਤਿ ਰੂਪੀ ਦਾ ਆਸਾ ਤੇ ਅੰਦੇ ਸੋ ਰੂਪ। ਅਭਿ
ਮਾਨੀ ਦੇ ਵਾ ਇਸੇ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ: ਕੂੜਾ ਤੇ ਕਹਠੀ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨੀ
ਭੁਲੇ ਸੋ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਓਹੁ ਕਧਾਵਾ ਅੰਧ ਆਗਿਆਨੀ: ਅੰਧੇ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ।

ਕਾ ਮਹਾਂ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਮਿ ਵਾਲੀ: ਵਾਲਾ। ਸਬਦੀ੦ ਦੁਆਰੇ।
ਸਧਾਰੀ: ਜਪਹੁ। ਜਿਨ੦ ਤਿਸ ਦਾ ਸਾ ਮੁਰਸੁ ਤਾਰੀ: ਤੁਹੋਇਆ।੧੮। ਸਃ ਮਃ
੩ ਰਹਿਣਿ੦ ਅਉਧੀਰਥੀ ਅਖਿਨਲਾ ਮਾਣਿ: ਸਖਿਆ ਲਾਏ: ਲਾਈ ਦੀਵ
ਲਗਾ ਦੀਹੈ। ਕਰਮੀ: ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਇ੦ ਆਦਾ ਆਪੁ ਚੇ
ਲੇਤੇ ਅੈਗਨੁ ਬੋਲਾਇਆ। ਵਾਹੁ੦ ਕਰਤਾ ਏਹ ਸਤ: ਪ੍ਰਤਮਾ ਦੀਵ ਸਚੀ। ਰਜਾ
ਇ: ਆਗਿਆ ਹੈ।੧। ਮਃ ੩॥ ਮਖਿ੦ ਨੇਵ ਦੁਆਰਾ ਸਬਦੇ: ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬ
ਦੁ ਕਰਿ ਦਾ ਬਾਣੀ ਕਰਿ। ਨਾਲਿ੦ ਧਾਰੇ। ਪਾਇਆ੦ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨਾ ਕਾਇ:
ਭੁ ਵਾਹੁ ਦਾ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਹਜੇ ਬਿਲਕਿ ਕੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ। ਨਾਨਕਾ੦ ਜੋ
ਮਾਲਿ੦ ਦੇ ਨੇ। ਰਾਧੇ: ਲੋਤੇ: ਲੋਭ ਦ੍ਰਿਖੇ ਤੂੰ। ਢੰਦਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਦੀ
ਮਨਸਾ: ਆਸਾ ਕਰਿ। ਅਸਾਤ: ਧਾਏਗਾ ਕ ਧਤੇ: ਨਰਕ ਮੇਂ ਪਵੇਗਾ। ਟੀਕਾ:
ਕੋੜ੍ਹਾ ਵਾਹੁ ਨਹੀ। ਵੋਲਾਤ: ਵੋਲਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਪਤਾਤ: ਤ੍ਰਿਪਤੁ ਹੋ
ਇਆ।੧੫।। ਸਃ ਮਃ ੩॥ ਵਾਹੁ ਰ: ਧਨਿ ਧਨਿ ਵਾ ਵਾਹੁ ਸਾ ਮੁਜੋ ਹੈ ਏਹੁ। ਸਚਾ੦ ਤੇ
ਗਹਿਰ ਤੇਰੀ ਭੀਰੁ ਹੈ। ਗੁਣ੦ ਦਾਦਾਤਾ ਤੇ ਮਾਤ੍ਰਿ ਦਾ। ਸਬਾਹਿ: ਸਭਨਾਂ
ਧਹੁ ਚਾਣਿ। ਏ ਕੋ ਕਰਿ: ਇਕੋ ਸਾਰੇ ਜਾਹੁ ਕਰਿ। ਜਾਣਦਾ ਕੋ ਨਹੋਏ। ਤਿਨਿ੦ ਸ
ਨਾ।੧। ਮਃ ੩॥ ਵਿਖੁ੦ ਆਪੁ ਥਾ ਵਾਹੁ੦ ਨਾਮਾ। ਦੁਖੇ ਰ: ਦੁਖਹੀ ਦੁਖ ਮਾਧੀ
ਵੈਹ੦ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਸੋ। ਨਿਰਮਲੇ: ਸੁਧ ਹੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ੦ ਰੀਸੋ ਲੀਯ ਪਾਇ ਕਿਆ ਸ
ਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਨਾਸੀ ਹੈ ਦਾ। ਅੰਤ੍ਰਜਾਮਿ ਤਾ ਧਾਣਿ। ਰਾਧੇ: ਭਾਣੈ੦ ਨਸਾਰ ਗੁਰਮਿ
ਲੇ ਕਾਂ। ਜੇਦ: ਦਾਗਿ ਤੇ ਕਰਾਤਿ: ਭਜਨ ਬਨੀਜੈ: ਬਾਹੁਦੀ ਹੈ। ਤੇਤੇ੦ ਕਰਿਹ
ਰਿਨਾ ਮਾਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਆਨੰਦੁ ਪੀਜੈ: ਪਾਨ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। ਹਰਿ੦ ਨਾਮ ਮਲਾਹਾ।
ਤਖਤਿ: ਸਤਿ ਸਿਰੁ ਰੂਪ ਹੈ। ਆਲੀ ਅੰ੦ ਤੇ ਨਿਜਾ। ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਦਾ। ਰਿਦੇ ਮੇ।
ਸੀਜੈ: ਸਦੇ ਹੈ ਕ ਸੀ ਦਾ ਹੈ। ਲੀਜੈ: ਲਿਆ ਹੈ।੧੯। ਸਃ ਮਃ ੩॥ ਕਉ੦ ਰਾਗਾ ਦ
ਆਰੇ। ਕੀਤਿ ਦਾਅ: ਇਛਤਾ। ਸਗਿ੦ ਕਰਿ ਮਿਲਾਇ: ਮਿਲਿਦਾ ਹੈ ਕ ਮੈ
ਸਾਂਨੂ। ਉਚਾਰ੦ ਤਮਾ ਕਰੇਉ: ਕਰੇਨੇ ਹਾਂ। ਦੇਉ: ਆਰਪ ਹੁਕਰੋ।੧। ਮਃ ੩॥
ਵਾਹ ਕ: ਧਨਿ ਧਨਿ ਵਾ ਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਸਮੂਦਾ ਹੈ ਅਤਿ ਰੂਪ ਹੈ। ਫਲ:
ਸੁਖ ਕ ਫਲੁ ਚਾਰੇ ਪੂਰਮਾ ਦਾ। ਗੁਣੀ: ਗਾਹਾ ਦਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਦਾ। ਨਿਧਾਨੁ: ਖ
ਜਾਨਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਧਾਇ: ਧਾਰੁ ਦੇ ਹੈ। ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ: ਹਰੀ ਜਾਲਿ ਬਾਲਿ੦
ਮੇਂ। ਸੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ। ਢੂੰਢੇ ਦਾ ਹੈ ਗੁਰਸਿਖ ਸਭ ਨਿਤ ਕਰ ਧੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੂੰ।
ਚਿਤਿ੦ ਕਰਿ। ਕਿਵਹੁ: ਦੂਤ ਕ ਤੈਨੂੰ। ਰਾਧੇ: ਸਚੇ ਹੈ: ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਸਚੁ੦
ਨਾਮ ਕ ਹਰੀ। ਸਾਚੇ: ਤੇ ਸਾਚੇ ਮੈ ਚਿਤੀ ਦਾ ਧੁਧੀ ਸਹ ਸਿ: ਜੋ ਜਾਗਹਿ: ਸ
ਨੇ ਸੁਖਿ ਕ ਸਾਦ ਧਾਨ ਰਥੇ ਨਾ ਸਦਹਿਆ ਵਿਚ ਆਣੀ ਦੂ ਮੈਂ ਤਿਨਾ ਦੀ। ਹਰਿ੦
ਨਾਮਾ। ਪੂਰਨ: ਧਾਵਿ ਰਤ ਵਧੁੰਨ ਆਨਮਾਹੇ ਦਾ ਪੂਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਧਚਿ: ਸਾ ਤ੍ਰਿਸੁਇ

ਅਜਾਣੀ॰ ਬੁਧੀਵਾਲੇ।੧੭।ਸ:ਮ:੩।ਨਿਰੰਕਾਰ॰ਰੂਪਹੈ।ਪੈਸੋਂਦਾਹੁਣਾਹੁਕਰੇ
ਸੁਸਚਾਸੋਇਦਾਰਪਸੀਹੁਦਾਹੈ।ਵ ਸੋਈ॰ਦਾਨਮੰਹੈਦਾਤਿਨਕਲੁਕਰੇ।
ਸੁ॰ਤਿਸਦਾਰੂਪਹੀਹੈ।ਵਾਹੁ॰ਦਾਵਾਇਹਾਰੇਇਕੇ॰ਜਾਈਅੰ॰ਜੋਵਡਾ
ਲਏਇ॰ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ।੧।ਮ:੩।ਜਾਣਇ:ਜਾਗਾਜਿਥਸੰਤਿਆਂਦੀਕਰਮੇ:
ਕਰਮਾਂਦਾਕੂਪਾਦੇਹਾਲੇਕੁ॰ਰੂਪੀਦਾਆਂਦਾਹੈ॰ਸੁਦੂਜੈਭਾਇਕਾਰਿ ਖੁਆ
ਇ:ਖੋਇਗਏਨੇ।ਹੁਕਮੀ॰ਹੋਕਾਂਤ੍ਰਿਸਾਪਲੀ:ਰੋਂਤਾਤਲਬ:ਰੁਕੂਦ
ਵਾਲੇਸਪਾਹੀਬਹੁਤੇਜੋਰਾਜਾ ਤੇਐਸੇਕੂਹੀਇਨਲਬੁ ਗਾਰਦਕਿਹੈ
ਤਿਸਨਾ।ਉਬਰੇ॰ਸੰਸਾਰਤੇਅੰਤਕੂ।ਕਾਪੈ:ਛਦੀ:ਜਸੁਕਰਨਵਾਲਾ ਵਾਰ
ਸਵਜੋਂਚਕਾ।ਸੇ:ਮਾਵਿਖਿਆਧਕੂ:ਜਨੁਮੁਖਾਸਬਦੀ:ਸਬਦੁਦੀਦੀਦਾਰ
ਕਰੇ।ਵ ਸਬਦੀਉਸਿਨਾਦਰਧਾਰਿ:ਅੰਦਰਗੀਸਰੂਪਲੂਦਾ ਪ੍ਰਿਤਅੰਦਰਿ
ਹਰਿਨਪਾਇਸੀ॰ਜੋ।ਅਗਲ:ਸਨਾਤਨਹੋਵਣਾਇ:ਨੌਮਦੇਪਿਆਰਕ
ਰਿਪਾਂਈਦਾਹੈ।ਜਪਿ॰ਹੀਹੈ।ਉਸੇਕਰਿ ਕਰੇਹਾਰ ਚਾਰਦੀਹੈ।੧੮।ਸ:ਮ:੩
ਗੁਜਰੀਜਾਤਿ:ਗੁਜਰੀਦੀਜਾਂਦੀਹੈਹੇਗਵਾਰੀਏ ਪਿਆਰਖਸਮਸਹੁਪਾਇਆਪ
ਣਾਤੂੰਸਚਲਹੈਹੈ।ਵਾਛੇਦਾਜਾ ਸਹੁਪਾਇ ਆਪਣਾਤੇਂਗਵਾਰਿਜਾਤਿਗੁ
ਜਰੀ:ਨੀਚਤਾਬੀਤੇਉਤਮਾਹੋਵੈ।ਵ ਗੁਜਰੀ॰ਰਾਗੁਦੁਆਰੇਕਹੇਹੈਹੇਗਵਾ
ਰਿਜਾਤਿਜਾਸਹੁਪਾਏਆਪਣਾਤਉਹੁਜੁਹੀਪਾਇਵਾਛੇਦਾਗਵਾਰਿਜ
ਤਿਗੁਜਰੀਆਂ।ਜੋਜਾਸਹੁਪਾਇਆਆਪਣਾਜੋਤਿਕਿਉਨਪਾਇਉਤਮ
ਜਾਤਿਜਾਪਣਾ:ਸਬਦਵਿਚਾਰਿ।ਕੁਲਵੰਤੀਨਾਰਿ:ਸਤਿਸੰਗਤਿਵਾਲੀ
ਸਰਮਾਂ।ਸੁਰੂਪੀਨਾਰੀਆਂ।ਨਾਰੀ।ਖਣੀ॰ਹੈ।ਜੇਵਾ ਛੇਦਾ।ਜੋਪਕਹਾਰਿਦੇਕੂੜੀ
ਭਤਾਰਿਵਹੁਕਬੜੀ:ਕੁਕਰਮਾਂਵਾਲੀਤਿਕੁਲਖਣੀ:ਖੋਟਿਆਣਾਵਾਲੀਹੈ।
ਮਲ॰ਰਾਗੁਦੇਖਰੂਪੀ।ਸਰੀਰੁ:ਤਨੁਵ ਇਕਾਸਰੀਰੁਦੇ ਮਨਦਾਜੀਵ।
ਸਤਿ॰ਭੀ।ਗਹਿਰ:ਆਸਰਾਦ ਬਹੁਤਿਆਂਵਾਲਾ।ਏਸੇ:ਛੇਰ ਬੈਸ
ਭੈਹੈਤਉਠਕੇਕੀਤੋਵਿਚਾਰਿਹੈ ਤੇ।ਦਰਗਾਹ॰ਸੈਪਾਵੈ ਮੋਖਦੁਆਰ:ਮੁ
ਕਤੀਵਹੁਣਦਾ ਮੋਖਦੁਆਰ:ਗਿਆਨਅੰਦਰਜਾਗਾਦੇਪਾਵੈਗਾ।ਕਉ॰ਹਰੀ।
ਜੋਤੀ॰ਦਜਿਤਿਮੈਂ ਅਪਾਰਰੂਪਹੁਦਾਹੈ।ਭਗਤੀ॰ਹੈਭਾਵੇਕੂੜੀਅਖੇ।
੧।ਮ:੩।ਲਾਹੀਐ॰ਬਾਣੀਕਰਿ।ਜਾਉ॰ਤਨੁਕਰਿ।ਛੋਡਿਐਜੇਕੂ।
੩।ਪੈ:ਐਸਾਅਉਤਾਰੁ॰ਪ੍ਰਸਰਾਮਕਪਿਲਮੁਨਿਆਦਿਕਾਦੂਜਾ॰ਤਿਨ
ਮੋਭੀ।ਮਾਰਦੇ॰ਹੈਤੇਸੋਉਹਕਮਾਂਦੇਤੇ ਦੁਖਸੁਖਪਾਂਦੇਤੇ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀਆਂ:
ਜੁਧਭੀਕਰਿਤੇਸੋਹੀ।ਬ੍ਰਹਮਾ॰ਭੀਸੇਵਦੇਹੈਦ ਚਾਰੇਬੇਦ।ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟੀਆਂ:ਪ੍ਰਗਟਹੁੰਦਾਹੈ।ਜਗਿ:ਜੀਵ ਸਭਿਆ:ਹੋਇਆ
ਹੈ।੧੯।ਸ:ਮ:੩।ਜਾਣਹੁ॰ਦਲਾਹੈ।ਲਿਖਿਆ॰ਹਿਰਦੇਮੈਂਦਾ।ਜਿਸਹਰਿਕੇ
ਪਰਵਾਣ:ਪਰਮਾਣੀਕ॰ਹੁੰਦਾਹੈਵਾਹੈ ਆਪ॰ਨੁਗਰਾਦਾਰੁ॰ਮਸਤਕ
ਕਰਿ।੧।ਮ:੩।ਕੁਚਰੁ॰ਹੈਤੇਪਲਕ:ਪੂਰਬਕਰਮ ਹੈਤਰੂਪੀਗਾਰੂਹੈਤੇ।

ਤੇ ਤਾਂ॰ ਹੈ ਸਖਿ ਰੇ: ਪੇਰਾ ਪਾਇ॰ ਤੇ ਸੈ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਨਰਕੁ ਜਾਂਦੇ ਹੈ।
ਰਾ ਪੌ: ਜਿਨਿ॰ ਜਗਤ ਫਲ॰ ਅਰਥ ਧਰਮਾਦਿ ਦੁਖ॰ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਭੂਲਾ
ਇਆ: ਚਲੁ ਆਇਆ ਆਰ ਦੇ ਮੈਂ ਜਪਦਾ॥੨੦॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਨਦਰੀ ਸਾਂਤਾ ਜਿਨਾ ਨੇ ਖੇਤੀ
ਸਿਆਲ: ਨਦਰਿ ਕੀਤੀਆਂ ਨੇ ਘਰ ਉਚਾ ਜੋ ਹੈ ਸੇ ਬਦਲ ਤਿਨਾ ਦਾ ਨਿਰਣਉ:
ਨਿਰਣੇ ਕਰ ਦੇਨੇ ਜੋ ਜਲ ਦੀਆਂ ਨਹਿਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਤਨੈ ਸੋ। ਜਿਨਾ ਨੇ ਕਰ ਸੂਆਂ
ਨੇ ਖੇਤਿ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਦੀਆਂ॥ ਸਿਆਲ: ਦਟਾਂ ਕਰ ਣਾ ਮੁਦਤਾ ਦੇ ਉਚੀ ਆਂਕੀ
ਤੀਆਂ ਹੈ ਘਰ ਉਚਾ: ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਅਕਾਸ਼ ਜੋ ਹੈ ਘਰ ਉਚਾ ਤਿਸ ਦੇ ਰਹਿਣੁ
ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਦਲ ਤਿਨਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਨਿਰਣਉ: ਨਿਰਣੇ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਈਹਾਂ ਨਿ ਕਿਰਾ ਵਾਟਿ ਕਦਾ ਹੈ ਛਿਡ ਜਿਨਾ ਦੇ ਪਾਰ ਮੈਂ ਮਹਲ
ਵੀ ਭਗਤੀ ਸਰੈ: ਹੁਈ ਹੈ ਤਿ ਬਹੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਦ ਮੇਤ ਦ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ
ਸਜਣ ਪਾਏ ਨਿ: ਨਾਆਉ॰ ਦੇਨੇ ਜੋ ਸੇ ਘਾਹ ਰ ਲੋਕ ਣ ਦਲ ਨੁਕਰੇ ਹੈ ਤੇ
ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਾ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਤ: ਤਾਂ ਘਰ ਮੁ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਹੈ ਧਨ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਜਿਨ ਬਾਬੀਤ ਫਤਾ ਕਹਿ: ਕਿਆ ਹੈ ਇਕ ਦਾ ਕਿਆ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰ॥
ਮਾਹਿ: ਵਿਖੇ ਦਾ ਵਿਚੋ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਸੋ॰ ਪਦਾਰਥ ਗੁਰ ਜਿ: ਸਾਲਾਹਿ ਦ ਅਗੁਸ
ਰਹੇ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਸੋ ਨਰ॥ ਰਾ ਪੌ: ਜਨ: ਦਾਸ॥ ਸਾਈ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ। ਵਾਲਾ॰ ਹੈ ਜ
ਤਾ ਸਮਾਈ॰ ਸਭ ਮੈਂ ਪਚਾਈ॥ ਜਾ ਕਉ ਦਾ ਹੈ ਗਲ ਰਾਗ ਪਾਈ: ਲਾਗਿ ਕਪ
ਈ ਹਰਿ ਦੀ॥੨੧॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਜਾਇ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਵਛੋੜਾ॥ ਅਰ ਜਾਇ: ਨਹੀ
ਮਰ ਜਾਂਦੀ॥ ਪੂਰੀਆ: ਨਾਮ ਹੀਣੀਆਂ ਨੇ ਜਾਂ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ: ਬੁ
ਧੀ ਦੀਆ ਜਾਤ ਜਾਇ: ਜਾਵੈ ਜਬ ਵਛੋੜਾ ਜੋ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ
ਨਾਇ: ਨਾਮ ਦੇ॥੨॥ ਪੌ: ਭਿਤੁ ਦਿਤਾ ਹੈ ਵ ਆਪ ਹੈ ਘਾਟ॥ ਚਣਾਇਦ ਸਾਚੁ
ਸਾਹੁ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਜਾਰ॰ ਸਿਖ ਰੂਪੀ॥ ਹਾਟੁ: ਹਟੁ ਹੈ ਮਤਿ ਸਿਗੁਰੂ ਪੀ॥ ਸਾਰਾ॰
ਸੋ ਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ ਬੋਹਿਥ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਖੇਟਾਟੂ: ਮਲਾਹਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ॥ ਘਾਟ: ਰ
ਸਤ ਕੈ ਨਾਰ ਗਾਅਰ ਦੇ ਸਾਧ ਨ ਰੂਪੀ॥ ਤੂੰ॰ ਹੇ ਮਨ ਵਹੇਕਾਈ॥ ਕਾਟ: ਕਟ ਵਕ
ਟੁਣਹਾਰਾ॥੨੨॥ ਸੁਧੁ॥ ਹੈ ਵਾਰ॥ ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫॥ ੧ ੴ ਸਤਿ
ਸਲੋਕ ਮ: ੫॥ ਨਾਉ: ਨਾਮ ਜੇਤੀ: ਨਾਲਾ ਦਰਗਾਹ॰ ਵਿਚ ਦਾ ਦਿਉ: ਦਸ ਗੁ
ਰਾਵੀਆਹਿ: ਕਹੀ ਦੇਨੇ ਕਰੀ॰ ਆਪ ਵਿਚ ਕੋਇ: ਕੁਈ ਹੈ ਵਾ ਵਿਰਲੇ ੩॥ ਤੀ
ਨ ਕਾਲ ਕਰਿ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਤਾਰ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਨਾਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸਾਰਾ ਤਾ ਪਾਇ॰
ਕੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰ ਪਾਏ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੇ॥ ਅਨੁ: ਦੇਦਾ ਹੈ॥ ਅਨੁ: ਦਾਦੇ ਦੇਵਾਂ
ਸੋ ਰਿਾ॰ ਰੋਕੇ ਜਾਰ ਕਤਾ ਮਨੁਮੁਖਾ ਨੀਦਕ: ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ॥ ਦੁਸਟ: ਦੂ
ਵੈ ਖੁਰਕ ਤਾਂ ਦ ਦੁਸਾਈ ਕਰੇ ਜੋ ਘਿਦਾਰਿ ਅਨੁ: ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਹੈ॥ ਟਿਕ॰
ਲਈ ਹੈ ਹਾ॥ ਸੁਖ॰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਸਿਭਤੇ॥ ਰਾ ਪੌ: ਅਸੁਲ॰ ਵੇਪੁ ਨਹੀ ਕਰਿ॥ ਸਾ
ਕੁਲ॥ ਕੁਲ ਕਾਇ ਤੇ ਹੈ ਤਾਰੀਆ॥ ਕੁ ਹੈ ਸਚੋ ੧॥ ਸਚ ਨਿਧਿ ਸੁ ਸਚੋ ਪਛਤੇ

ਕਰਣਕਾਰਣਜਲੇਥਲੇਭਾਜਾਪੈ: ਜਾਪਹੁਦਾਜਾਣੀਏ
ਦਾਸਚੋਸਚੁਥਿਹੈਬਾਤੇਐਸੇਕਰਣੇਹਾਰੁਪੁਰਖੁਹੈਜੇਤ: ਜਿਤੁਲਗਾਉਧਾਰੀਐ: ਉਧ
ਧਾਰੀਐ: ਧਾਰੀਜੈਹੈਸਭੁਸਭੁਰੂਪਹੈਜਿਸਾਰੀਐ: ਮਿਲਾਈਹੈਸਭੁਮੋਹਿਮੋਹਿ: ਵਿ
ਛੁੜੇਹੈਜੁਗਤਿ: ਹੁਕਮਸਭੁਥੰਮਿਆਜਿਸਾਰੀਐ: ਮਥੇਚੋਟੇਦੇਗਰੀਐ: ਰਹੰਗ੧
ਪੁਰਖਦੇਹੈਸੰਦਾਰੁਤੋਹਮਦਾਰੁਗੈਐ: ਮਥੇਚੋਟੇਹੈਆਰਚਿਤ: ਤੁਆਚਿੰਤਨਾਈਦਾਤੰਅ
ਸਃ ਮਃ ੫ ਪਾਤਸਾਹਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁਹੋਵੈਹੈਆਰਚਿਤ: ਚਤੁਰਪਦਾਰਥਦੁਹਰਿਰੂਪੀਦਤੁਗਾਤੀਰੂਪਿਆਅ
ਕਿਸਮਾਣੂਹੀਆਨਿਧਿ: ਚਤੁਰਪਦਾਰਥਦੁਹਰਿਰੂਪੀਦਤੁਗਾਤੀਰੂਪਿਆਅ
ਰਿ: ਗ੍ਰਿਹਰਿਦੇਆਸਾਰਿ੦ਮੋ੧ ਮਃ੫ ਬਿਹਨਿ: ਬੈਠੀਹੈਬੈਠੇਹੈ: ਸਿਆ
ਸਹਾਪਰੁ੦ਤੇਮਨਚੋਦਾਤੁਨਾਅਗੋਅਰ: ਧਹਤੇਹੀਦਜਾਇਨਿਦਜਾ:
ਦਜਾਇਕੋਦਜੇਦਦਜਾਦਦੋਦੇਜੋਗਲਜਾ: ਲਜੰਪਤਿਆਨਾਪੈ: ਸਣੁ:
ਸਣੁਨਾਲਖੜ੍ਹੀਆਪਤੂ: ਪਈਹੈਜੇਤਨਾਬਹੁਮੋ੦ਕੇਤੇਹੀਸਣੁ੦ਪਰਥੇ
ਠੇਧਿਆਏਸਿਕਰ੦ਤੇਧਿਸਨ੦ਤੇਦਾਦਾਗੁਹੁ: ਕ੍ਰਿਆਹੈਮਾਸਾਇਕ:
ਜੋਦੜੀਆਦੇਕਰਨਦਾਲੋਉਰਿਪਤਿ: ਤੂੰਹੋਧੋਟਨਿਰਿਕਾਰ੦ਸਕਾਸੁਭਾਲੀਏ:
ਫ੍ਰਿਆਧੁਰਾਹਿਆਹੋਗੁਹੂ: ਕੂਤੂਕਰਕੋਤਰਗੀਐ: ਇਸਾਬਿਤਹੋਈਦ
ਹੈਆਪਿ੦ਹੋਭਾਈਜੋਸਮਃ੫ ਗਿਆਈ੦ਨੂਗਲਕਦਆਲਸਾਜੇਰ:
ਤਗਤੂਹੋਦੇਹੋਸਰਕੀਆਈਆਆਦਮੀ: ਆਦੇਗੀਦਆਇਹੋਗਾਰੁਕ:
ਦੇਸਰੋਪਰ: ਪੋਰਸੋਦਪਦੇਗੀਦਪੋਰਾਤਾਸਿਰਤੁਤ੍ਰੀ੧ ਮਃ੫ ਬਾਹੁਗਾਕਿਤੀ
ਆ: ਕਿਤਨਾਹੀਸੋਕੂਤੁਗ: ਖੋਟਸਬਧੁਦਾਹਿਨਕੀਗੁਸੋਗਾਲੁ ਬੀਐਨ: ਹੋਣ
ਵਲਾਨਹੀਸੀਛੇਦਾਨਾਨਕ੦ਪਰਤੇਢਕਿਆਸਨਆਹਿਹੋਸਾ: ਸਭੁਸਿ
ਤੁਜੋਹੈ੦ਨਾਪੈ: ਦਾਸਾਗੀਲਿਆ: ਦਾਸਾਦਾਦਾਸਾ ਛਿਦਾਨਉਨਿਧਿਠਰਾ
ਜਤੀਬੋਲਿਆ: ਤੁਧੁਲਾਹਿਤੋਜੀਵਿਂਦਾਸਿਧਾਤੇਨਬੋਲਿਕੇਜੀਵਆਦ
ਸਾ੦ਦੋਪਛਿ: ਬੋਹੁਤਾਹੈ੦ਸਿਰਿ੦ਜਦਾਕਰਹੋਦਾਨੇਨਿਹਾਲ: ਦੇਖਾਦਰਿ
ਦੁਖਹੋਦਾਤੋਸੁਹ • ਤਿਨਕਾਦਤੋਰਾਕਾਰ: ਟਹਿਲਤੋਪੁਖਾ੦ਠਰਾਤੇ
ਪਾਣੀਦੇਵਤੇਚਰਨੀਪੀਸਿਤੇਪੋਧੋਇ ਪ੍ਰਿਰਾਸ: ਪੁਸੋਨਾਹਦਸਿਧਾਈ
ਕਰਨਾਹੋਇ੦ਸਾਬੋਹਪਭੁਕਰਿਕ੍ਰਿਪਾਗੁਣ੦ਨਾਦਿਚੋ: ਦੇਈਏਬਾਉਸ
ਤਜੇਹੈਧਰਮ ਸੁਣੀਐ: ਦੀਸਾਖ: ਜਾਗਾ੩ ਸਃ ਮਃ੫ ਸਦ: ਸਦਾਹੀਗਰੀ
ਆ: ਰੀਹੋਦੇਤੇਤੇਨਾ੧ ਮਃ੫ ਪਤ: ਪਾਪੀਆਤੋਅਸਿਖ: ਅਨਿਕੋ
ਹਿਹੋਲਾਗ: ਲਗਾਹੋਜੇਨਾਦੁਦਲਗਾਇਓ ਤੀਰਥੀ੦ਭੂਪਦਾਹੋ
ਪਕੁ੦ਦਾਤਿਸੁਨਾਪਾਤਿਹੋਦੇਲਾਰੁ੦ਸੁਤੁਹੋਦੇਨਾਪੈ: ਪਰਦਾਦਿਗ
ਰ: ਪ੍ਰਦਸਨਾਦੇਕਰਣਦਾਲੋਰਹਿਮ: ਕ੍ਰਿਪਾਨ੦ਠਰਾਹਾਰ੦ਹੋਜੀਦਨ
ਤੋਜਾਣ੦ਹੈਅਦਰਦੀਤੇਧੁਰਿ੦ਦਾਹੋਚਾਹਰਦੀਤੇਪਥਛਲਦੇ
ਛਾਕੀਕੁਦਰਤਿ੦ਦੁਆਰੇਸਣਚਿ੦ਨਾਲ ਹਾਰਦਾ੦ਜਨਮਦਕਅ
ਇਕਾਤੋਗਰੀਧਾਣ: ਆਸਰਾਦਦੀਦਾਨੁਸਾਤਿਸਿਗੁਰੂਪੀਹੈਜਿਸਦਾ
ਕਾਰਦਾ: ਕਾਰਕਰਦਾਹਾਂ੪ ਸਃ ਮਃ੫ ਲੋਭ੦ਮੋਹਿਤੋਚਕਾਰਨੂਛੋਡੀਐ

ਜੇਫੇਰੁਆਇਜਾਇਤਾਕਹੇਹੈ।ਨਾਅਖੇਦੀਜੋਅਗਾਧਿ: ਜੋਅਗਾਧਿਕਹੇਜਤਿਸੰਤ
ਸੰਤੋਖੁਵੈਰਾਗੁਨਿਮਿਤਾਇਜੁਮੈਜਲਾਇਆ।ਨਿਤੰਹੀ॥੧॥ਮ:੫॥ਸਿਮਰਤਾ:ਜਿ
ਮਰਜਿਮਰਕੇਵਮਨਾਦਕਰੋ।ਆਦਿ: ਹੇਨੁਵਾਚਾਹੁਦੇਸਾਂਜੋ।ਮਿਲਾਇੰਹਰਿਮੈ
ਵਡੇਦਾ।ਕਾਰਪਰੈਦੂਆਰਾਨਾਮੁਅਰਥੇਧਿਆਨੰ।ਤਿਸਨੇਹਰਿਮਿੰ॥੨॥ਪੌ:ਸੋਸਾ
ਰਿੰਮੈਜਿਸਨੂੰਮਰਾਰਨੇ।ਬੁਲਾਇ: ਆਦਿਖਾਤੀਤਾਅਮੋਦੇਸਿਆ:ਉਸੇ
ਜਨਮੁਮਰਣੁਦੇ।ਨਿਹਾਲੁ: ਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤਦੀਨ੍ਰਿਦਖਾ।ਨਿਹਾਲ: ਨਾਨਿਪਾਰਕੇਤੇ।
ਕਿਧਾਰੁਕੋਹਰਿਕ੍ਰਿਤੇਪਾਯਾਪਾਰੁਪੀਵਾਨਿਦੁਖਭੀਭਿਏਤੇਪਾਯਾਪਾਰੁਪੀ।ਤਿਵੇ: ਸਤਗਿ
ਰਮੈ।ਰਖਿ: ਤੈਸਕਾਂਭੀਕਦਲੋਵਾਤਨਭੀ।ਟੀਐ: ਟੀਦੇਹੈ।ਟੀਐ: ਟਿ
ਆਹੇਵੇਧਨੁੰਰੁਪੀਵਾਈਸਿਪਤਾ॥੫॥ਸ:ਮ:੫॥ਛੁਡਾਮਨਅਪਿਤੇਰੀਚਿਤ
ਵਨੀਕਾਰਿਤਵਉਤੇਤਨਕਗਿਵਡੇਦਾ।ਆਹਰੋ: ਉਦਮੁਕਾਰੇਂਘਾਂਣੀਕਰਿ
ਹੋਰਿਕਿਨਕਕੋਮੀਤੁਏਹੋਵੇਹਾ॥੧॥ਮ:੫॥ਮੂਲਿ: ਹਰੀਮੈਂਵਡੇਦਾ।ਜਿਕਾਦ
ਮਨੁਤਨੁਰਤਾਮੂਲਿਮੈਤਿਨਕੋਦ੍ਰਿਸਟਿ।ਭੁਹੀਆਂ ਜਗਨਾਸਰੁਪਿਕਾਰੀ।
ਛੇਦਾ।ਤਿਨਾਦੀ ਸੂਲਿ: ਪੀੜਾਵਿਚਾਅਰਥੁ: ਮਰਿਜਾਂਦੀਹੈ॥੨॥ਪੌ: ਬਿਰਥਾ: ਪੀੜ
ਵਾਵਿਰਸੰਤਾਅਮਰਿਦਾਜਿ।ਅਰਜਾ।ਧਾਤਿੰ ਗੁਰਾਂਆਗੇਵਛੇਦਾ।ਮਨਅਰ
ਚਿਤਤਨਆਗੇਧਾਰਿ।ਪੈਰ: ਚਰਨਤਾਂਜਾਰਿ: ਜਾੜ੍ਹਾ।ਬਿਖਮ: ਕਠਨੁੰਜਾਈ
ਦਾਹੈਤਰਿਆ।ਦੇਵੰਤਾਂਠੇਰਾਤਾਰਿ: ਡਰੁਕੇਵਾਛੇਦਾ।ਦੇਵੰਤਾਫੇਰੁਅਗੋਨਅਰ
ਧੁਤੇਨਡਰਾ।ਹੇਵੇ।ਸੁਭਕਰਿ: ਲਭਾਲਭਕਰਦਾਹੈ।ਸੰਤੋਖੁੰ ਭਜਨਾਧਾਰਿੰ
ਦਾਹੈ॥੨॥ਸ:ਮ:੫॥ਮੁਖਾਪ: ਸਭੁਪਦਨਾਮਦਾਸਿਤਾਮੈਜਾਂਦਾਛੇਦਾ।ਜੋਰਣ
ਜਾਵੈਜੋਤੀਆਤੁਲਗਾੜੀ।ਚਿਤੀਦੇਧੁਪੀਸੁਖਾਨੁਮੈ।ਲਹਰੀੰ ਮੈਕੂਲ
ਪਾਰੁਪੀਲਖਸਿਆ: ਲਖਸੋਕਤੇਵਾਲਖਹੈਤੂਤਰੁਪੀ।ਆਪਿਰੀ: ਸੇ
ਗਾਪਿਰੀਮੈਨਾ॥੧॥ਮ:੫॥ਧਾਨਿੰ ਸਿਸਾਰੁਰੂਪੀ।ਸਿਉੰ ਮੈ।ਲਧਮ: ਲਦ
ਹੈ।ਨਾਮ: ਨਾਮਰੁਪੀ।ਨਾਨਕੰ ਜੋ।ਕਾਮ: ਕਾਮਨਾਦਾਲੇਹੈ ਵਕਾਮਨਾ
ਕੁਰਨਵਾਲੇਹੈ॥੨॥ਪੌ: ਨਿਧਾਨ: ਸੁਖਦਾ ਖਜਾਨੇ।ਤੇ: ਨਾਕੋਇੰ ਜੋਤੇ
ਰੀ ਟੇਕ: ਸਰਣਿਜਨਹੈ।ਪੂਰਿੰਵਦਾਹੁਵਾਹੁਆਖੀਐਤੋ।ਜਿਵਾਤਿ।
ਅਸੁਭਤ੍ਰਦੇਹੈਭੰਡਾਰਸੋ।ਨਿਹਾਲੁੰ ਕਰੇਤੂੰ ਵਕਾਰਿ ਨਿਹਾਲ: ਦੇਖੇਤਾ
ਛੇਦਾ।ਆਪਿਦਿਆਲੁਦਾਸਾ।ਨਰਖੇਆਪਣੇਕਰਿ ਵਾਅਣੀਪਦਾਇਆ
ਲਦਾਸਾ।ਨਾਮਆਪਣੇਕਰਿਰਖੇ।ਹਰਿਓ।ਹਰਿਹਰਿਦਾਹਰਿਹਰਿਆਸਾਣੇ
ਸੁਣੇ।ਸੁਣਿਸੁਣਿਕੇ ਵਧਵਣੀਸੁਣਿਕੇ॥੧॥ਸ:ਮ:੫॥ਪ੍ਰੇਮੰਰੁਪੀ ਪਟ
ਲਾ: ਧਮਕੁ ਤੈਸਾਹਿਨੋ।ਢਕਣ। ਰਖਣਾ।ਦਾਨਾ।ਓਇਹੈ।ਧੀਨਾ॥ਅਮਿ
ਥਰੀਦੇਖਣਵਾਲਾਹੈ।ਨਾਨਕੰ ਮੈਸਾਰ: ਕਦਰ॥੧॥ਮ:੫॥ਤੈਡੇ: ਤੇਰੇ
ਲਧਮੁ: ਲਧਾਹੈ।ਕੋਈੰ ਪਦਾਰਥਭੀ।ਨਾਨਕੰ ਤਿਸੁਦੀ॥੨॥ਪੌ:
ਦਾਤਿ: ਹਰੀਨੂੰਜਾਂਪਾਣਿ: ਸਮੂਹੁਜਾਂ।ਠਾਢੇ: ਸਾਤੀਜਾਂ।ਆਸੰ
ਜਾਂਨਾਇ: ਨਾਮਨੂੰ।ਧਿਆਨ: ਦੋਸੁਜਾਂ।ਆਪੁੰ ਭਾਵਾ।ਮਾਤਿ: ਤੇਮਤਿਭੀ
ਵਾਛੇਦਾ।ਬਾਰਮਾਤੇ।ਨੇ।ਥੋਕ: ਪਦਾਰਥ ਅੰਤਰੁਬਾਹਰਦੋ।ਵਾਈ
ਧਾਟੀਪਗਾ।

ਅਰਥ: ਵੇਈ ਏਕ ਦਾਈ ਮੈ ਹੇ ਹਰੀ ਕਰਮਾ ਦੁਆਰੇ । ਫਾਈਐ: ਛੁਟੈ ਹੈ ਏਕ ਆਸਰੇ
ਹੈ ॥੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਨਦੀ ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ । ਤਰੰਦੜੀ: ਵਿਖੈ ਤਰਦੀ ਦਾ ਨੂੰ ਤਾਰੂ ਮੈਂ ।
ਮੈਡਾ: ਮੇਰਾ । ਖੋਜੁ: ਚਰਣ ਕਮਲ ਰੂਪੀ । ਖੁੰਭੈ: ਖੁਭੇ ਕਹਾ ਧਸੇ ਹੈ । ਅਰਥਾਤ ਅਖੇ
ਮੰਝਿ: ਵਿਚ । ਮੁਹਬਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇਰੀ ਜੋ ਹੈ ਏਹੀ । ਜੀਤਸ: ਸੀਤਾ ਹੈ । ਹਰਿ ਚਰਣਾ
ਮਹੀ ॥ ਤੁਲਹਾ ॰ ਹੈ ਸੋ ਕਲਪ ਰੂਪੀ ਦਾਹਿਆ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤੇ ਬੇੜੀ ਆਸਾ
ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਹੈ ॥੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਜਿਨ੍ਹਾ ਦਿਸੰਦੜਿਆ: ਦੇਖਿਆਂ ਅਸਾ-
ਡੜੇ: ਸਾਡੇ ਹਾਰੀ । ਆਹੇ ਢੂਢੇਦੀ: ਹੇਰਾਂ ਸਬਾਇਆ: ਸਾਰਾ ਹੀ । ਕੇਈ: ਕੋਈ ਕੋ
ਰਾਪੈ: ਆਵੈ ॰ ਤੂੰ ਹੇ ਡਿਠਿਆ: ਵਸਿਆ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਜਪਿ ਕੇ
ਕਰ ਕੇ । ਧਿਧਨ ॰ ਤੇਰਾ ਦੂਤ । ਕਮਾਵਦੇ ਭਿਰੀ: ਧੂਮਾ ਆ: ਹੈ । ਉਹੀ ਹੂ: ਉਤਿਆਂ
ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਬਾਲੁ: ਢੂੰਢਣੇ ਸਰੂ ਪਾਰੀਆ: ਹੁਦਾ ਰੂਹੈ ਜੋ ਤ੍ਰਿੰ ਕੇਤੇ ਅਰ
ਗਤਿ: ਭਗਤਾ ਦਾ ॥੯॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਧਾਰਿ: ਦਰੁਣਾ ਵਿਡਾਨੜੇ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇ
ਦੇ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਹੈ । ਹੁੰਮਸ ਧੁੰਮਸ । ਤ੍ਰੈਰੂ ਰੋਲੀਦਾ ਸੈ ਭੁਸਰਾਇਆ ਹੈ ਨਰਕ ਮੈਂ ।
ਕੂਕਾ: ਪੁਕਾਰਾ ਗਾਹੀ: ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਪਰਾ ਅਥਵਾ ਪਾਵਕ: ਧਣੇ ਸੇਸਾਰੁ
ਰੂਪੀ । ਵਿਡਾਨੜੇ: ਬਿਗਾਨੇ ਮੈ ਅਪ੍ਰੇਹ ਕਾਲੂਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਰੂਰੂ ਰੋਲੀ ਹੈ ਕਾ
ਸਾਹੁ ਕੋਈ । ਤੇ ਕੂਕਾਂ ਪਈਆ: ਪੁਕਾਰਾ ਪੈਂਦੀਆ ਆਹੇ ਗਾਹੀ: ਵੇਦਾ ਸਾਡੂੰ ਮੈ
ਜੋ ਸੌਰ ਧਤੇ ਮੋਗ ਹੈ ਰਿਪੁ ਤੇ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਦਿਮਾਰ ਹੈ ਏਨਾ ਦੇ ਅਜ ਅਮਕਾ ਮੁਆ
ਕਲਅ ਮੁਕਾ ਸੁਆਹੇ । ਸਹ: ਸੁਆਮੀ । ਡੋਰੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਂ ਨ੍ਹੀ ਹਮ ਤੈਂਹੁ
ਦੇ ਅਰਗੋ ਘਨ ਰਾਹੀ: ਘਨੂ ਅਸਪਰੂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਲੱਗਦੇ ਹਾਂ ਦੇ ਹੈ
ਗਾਰੇ ॥੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਥੇ ਸਕ: ਬੇਠਕਾ । ਤਿਨ ਸੰਗ ਸੰਗਾ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਦਾ
ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਖੀ ਦਾ ਦੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਾ । ਤਿਨਾ ਤੇ ਸੰਗ: ਹਟਕੇ ਸੰਗਾਨ ਕੀ
ਚਣੀ: ਕਰੀ ਉਹਾ ਸੁਆਉ । ਪ੍ਰਸੰਜਨ ਹੀ ਹੈ ਦੇ । ਰਾਪੈ: ਡਿਠਿਆ: ਸਿਰ
ਆਵ ਦਿਸਦੀ ਆਇਆ । ਬਾਗ: ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਸਰੂਪ ਤਾਂ ਹੈ ਰਗਾਰ ਭਿਆ
ਦੇ ਸਮੇਟਿਆ: ਸੁਹੀ । ਨਤੁਰਗਿਆ ॰ ਰੂਪ ਮੈਂ ਪਿਆ ॰ ਤੁਹੋ ਹਰੁ ਸਟਿਕ
ਸਮੇਟਿਆ: ਦੁ ਸਕੀਤ ਦੇ ਆਕਾ ਦਰੂੰ ਤਾ ਮੈ ਸੀਤ ਏਤਾਂ ਹੈ ਕਾ ਹੋਲੇ
ਆ: ਬੁਲਾਂਦੈ ਤੂੰ ਦਾ ਬੋਲਿ ਦੇਹਾ ਹੁਕਮੇ । ਹੁਕਮਨਾਮ ਨਿਹਾਲ ॰ ਕਈ ਤੇ ਸ
ਖਸੁਖੋਟਿ: ਸੁਖਾਤੇ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਏ ਪਾਏ ॰ ਹੈ ਜੋ ਖੋਟਿਆ । ਖੋਟ ਕੇ
੧੦ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਵਿਛੋਹੇ: ਵਿਛੋੜਾ ਰੂਪੀ ਜੋ ਧੂੜ ॰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਦਤੇ ਹੋਏ ਦੇ ਰੋਕਿਆ
ਦਤੇ ਹੈ । ਖਵੇਨ ਵਿਡਾਨਿ । ਸਹਾਰੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ ਕਹਿਤੇ ਗਾਖਤੂੰ: ਕਠਣ ਏ
ਧਣੀ । ਸੁਆਮੀ ਮਿਲਨਿ ॰ ਤਾ ਹੋਦੇ ਸਚੁ । ਨਿਸੁਕਾਰਿ ਦੇ ਸਚੇ ॥੧॥
ਮਃ ੫ ॥ ਪੇਠਕਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸਕਤੀ ਕਾ ਰੂਕੋ ਹੀਐ: ਹੀਐ ਤੇ ਬੀਧਣ:
ਕਸਠ ਮੈ ਜਿਸਾ ਆਹਿ: ਹੈ ਦੇ ਚਾਹਿਤੂੰ ਆਦਰੁ ਲਿ । ਆਸੁਰੇ ਹੈ ਹ
ਕੁ: ਸਕਾ ॥ ਰਾਪੈ: ਰੰਮ ॰ ਪਰਣੀ ਆਦਿ ਸੋ ਗੋਚਰੇ । ਜੋਗ ਹੈ ਜਾਰਿ ॰
ਸੈਂ ਪੂਰੇ । ਅਧੇਹੀ ਹੁੰਦਾ । ਨਵਿਸਮ ਤੇ ਵਿਸਮਾਦ ਭਏ: ਅਚਰਜ ਤੇ
ਅਚਰਜ ਭਏ ਦੇ ਅਚਰਜ ਭਏ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇਖਿ ਕੇ । ਸਾਖੀ ਪ੍ਰੇਮ

ਸਿਧਿਭਗਤਕੀਜਸਧਜਲਕੇਲੇਤੇਕੌਚਲਿਆਹੈਤਧਕਗਦਾਨਹਰੀਨੇਮਸਾਲਚੀ
ਕਾਰੂਪਧਾਰਕੇਆਇਬੈਠਾਤਿਨਾਂਕੂਦੇਖਕੇਅਚਰਜਹੂਆਥਾ ਸੋਭਗਤਮਾਲਾ
ਮੈਂਲਿਖੀਹੈਓਹੁਦਾਦਾਸਹੋਇਕੈਤੇਰੀਸਰਣਿਪਰੇਹਾਂਕਰਿਗਤਿਮੇਰੀਆ
ਨਿਧਾਨ:ਖਜਾਨਾਤੂੰਹੈਂ: ਚਾਹੈਤਿਸਨੂੰਲੋਹਿ: ਲੋਹੇਦੇਤੇਗਾਰਾਮਾਂਤੇਆਗੇ
ਚਰਣਤੇਚੇਅੰਤਰਹੈਤੂਰਾਗਆਈਐ: ਆਦਰਦਾਹੈ।੧੧।ਸਃ ਮਃ ੫ ਅਘੁਰ
ਕਈਕਿਨਾਈਕਹਿਹੈਂਜੋਸੋਕਰਕੂਛੀਆਂ ਟਿਕਿਓਨਿ: ਫਿਰਦੀਆਂ ਹੈਂ ਤਸਾ
ਮੈਂ ਪਰੁ ਸੁਆਉ: ਸੁਆਦਨਾ।ਸੁਈਆਂ: ਖਾਲੀਰਹੀਹੈਂ ਮੁਖ: ਮੂਹੁ।
ਟਿਕਿਓਨਿ।ਟਿਕਦੇਹੈਂਪੁਸਿ ਨੇ ਤਾ ਪੁਤ੍ਰਾਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਤਿਸ ਰਸਿ: ਰਸਮੈਂ
ਤੈਸੋਕਾੜ੍ਹਿਛੀਆਂਦਰਤਾਂਫਿਰਨਿਜੋਚੂਧੀਆਂਦੇਰਸਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਤੋ ਸੁਆਉ:
ਸਿਧਾਂਤ।ਸੁਈਆਂ: ਖਾਲੀਹੀਰਹੈਹੈਂ।ਟਿਕਿਨਿ।ਆਨੰਦਸਹਿਤ ਕੋ
ਰਾਜਿ।ਮੈਦੁਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਤਿਸੁਤ੍ਰਮੈ [illegible] ਮਃ ੫ ਪੰਜੀ।ਹੈਇਕੇ ਦੁਧ
ਮੁ: ਲਦਾਹੈ ਥੋਜੁ: ਸਿਤਾਦਾਮਾਰਕ੍ਰਾ [illegible] ਜੋਸੋਖੋਜੀ ਸਿਤਨੇ ਦਰਕੇ
ਮਰਨੇਤੇਂਧ੍ਰਿਪਰਿਤਪਾਇਕੇਨਾਧਜਨੇਕਾਧਜਲਦਾਥਾ ਜੋ ਭਗਤਮਾਲਮੈ
ਲਿਖੀਹੈ।ਉਜਾੜੂ: ਵਿਸਰਾਂਦਾਕੁਸਰੂਪੀ।ਦਾਤੂੰ।ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਪੀਐਤਿ।
ਗੁਣਦਾਸਾਧਨਾਰੂਪੀ।ਰਾਧੇ: ਜਿਰਿਆ: ਲੋਕਪਲੋਕੂਦਾਨਾਰਾਮੈ: ਦੂਰ
ਸਤਿਦਾਸਮੂਹ।ਫਿਟ: ਸਰਣਿ।ਸੁਖੀਉ: ਸੁਖਾਂਦੇਨਾਗਿਆਨੂੰ।ਏਹਸਤੇ
ਹੋਇ।ਪ੍ਰਾਪਤੋਂਤਾਬਿਧਾਨ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਕਾਦੋਸਾਨਾਠਸਿਆਂਦਾ ਦੂਰਹੋਦੂਰਿ
ਆਹੇ: ਵਸਿਆਹੋਆ ਆਦਿ: ਦੇਹੈਨਾਤੁ [illegible] ਆ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁਹੈ ਆਪ ਦਾ
ਸਃ ਮਃ ੫ ਵਿਛੋੜਾ ਲਭਨਹਾਰ ਹੋਇ ਕਿਉ ਕਾਲ ਪ੍ਰਭੁ: ਲਧਾਹੈ। ਕਰਮ: ਕਿਰ
ਪਾ ਕਰੀਦੋ: ਕੀਤੀਹੈਆਪਿਰੀ: ਮੇਰੇਪਿਰੀ ਨੇ।ਵਿਕਿਰਪਾਕਰਣਵਾਲਾ
ਜੋਮੇਰਾਪਿਰੀਹੈ।ਹਾਰੂ ਜਾਣੂ।ਆਹੇ ਹੁਣਿਆਧਿਆ: ਦੂਜਾਨਾਧਸੀਐ:
ਦੇਖਦੇ।੧।ਮਃ ੫ ਪਾਪਾਤ੍ਰਿਆ: ਪਾਪਾਨਾਧਵੰਤ੍ਰਿ: ਪਟਾਕਿਦੂਸ
ਨਿਧਾਨ: ਤੀਰਿਸਚਾਵ੍ਰ: ਸਭੁਨਾਮਦਾਤੇ ਸਚਦਾਲਾ। ਸਿਨਿਕੇ: ਧੁ
ਧੀਰੂਪੀ ਕਮਾਨੇਮੈ ਸਿਰੂਕੇ।ਵ੍ਰਤ੍ਰ: ਕਨਾਬੀਦਵੀ: ਹੋਈਰਗਾ।ਰਾਧੇ:
ਹਰਿ।ਜਿਸੁਆਂਨ: ਦਿਤੀਹੈ ਨਾਦਿ: ਸੌਂਤਾਂ ਜੋ ਨੂੰ ਪਹੁਜੇਹੈ।ਬਾਬਿ।
ਨੇਤ੍ਰਾਂਨਾਵਿਲ: ਵਿਰਲਾਪਹੀਦਾਵਿਲ: ਦੇਹੀ ਮੈਂ ਜੋ ਕਰਦੇ ਸਾਂ।ਤਾਪੁ।
ਤਿਨੇਤੇਦੁਖਜਨਮਮਰਣਦੇਨਾਰੋਗ।ਅਰਜਨਾਨਰੂਪੀ।ਰਖ: ਰਖਿ
ਆਜੈਸੋਕੋਈਸਿਕੁਕਰਿਦੇਤਾਹੈ।ਨਿਵਾਜਿ।ਨੇਬਾਂਧਿਆਹੈਦਾਨੂੰਦ
ਕਿਆਰੇ ਬੂਧਿ: ਸਿਸਾਬਿਤਕੀਤੀਹੈ।ਆਹਿ: ਹੈਸਕਾਧਿ: ਕਪੁਕੋਾਛੇ
ਦਾ।ਚੂੜੀਤੇਆਸਦਾ ਆਸਾਧੀਨੀਤੇਤਿਸਕਾਧਸਹੀ।ਸੋਤੋਖਿ।ਪਾਇ
ਕੇਪਾਂਧਿਆਹੈ ਦ ਸੋਤੋਖਿਆ ਤੋਂ ਤਨੁ ਧਾਪਿਆਹੈ।ਦਰੀਰ: ਦੇਦਕਾਦ
ਕ੍ਰਿਆਤੇਕੀਦ ਨਾਦ ਦਰੀ: ਸਾਧਾਂਤੇਕੀਦਰਾ ਆਧਾਰਹੈ।ਧਾਪਿਦਾ

੧੩॥ਸਃਮਃ ਚਾਹਚਾਹਤੁ: ਪਦੇਹੈਂ ਸਿਰਗਾਤੁ: ਸੰਗ੍ਰਾਮੇ॥੧॥ਮਃ੫॥ਸੋਇਨ੍ਹੇਜੋਹੈ॥
ਵਿਘਨ: ਵਿਤਬੇਦੂਪਾਵਣੁਵਾਲਾ॥ਰਾਪੈ: ਹੈਂ ਐਸੇ ਬੇਤੁ ਆਰੋਗ ਟੈਕੰਹੋਤੇ ਜੋ
ਦੂਖੰਜਨਮਦੇਕਾਲ: ਲਹੈ ਉਨਾਂ ਵਿਖੇਤੁ ਮਿਹਰ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ॥ਦੂਖੰ:ਧ
ਰਹੁਲੇਤੇ ਅੰਦਰੁਦੇ ਰੋਗ ਅਰੁ ਪਾਨ ਰੂਪੀ॥ਤਿਸੁਮਾਇ: ਤਿਸਨੂੰ ਹੋਰ ਭਾਇ
ਵਛੇਦਾ ਤਿਸਨੂੰ ਤੇ ਆਪ ਜਾਭੀ ਨਪੋਹੈ॥ਗਣਾਇ: ਗਾਉਦੇ ਹੈਂ॥ਗਾਇਕੋ ਇਕ:
ਇਕਹੀ ਇਕਨਾ ਜਨੰ ਤੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ॥੧੪॥ਸਃ ਮਃ੫॥ਬਿਘਨ:
ਪਾਪ ਦੁਕਰਮਾਣੁ॥ਬਿਲਪਤੇ: ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ਕਉੰ ਦਿਆਰ
ਬੁਖਪਦਾ ਹੈ॥੧॥ਮਃ੫॥ਰੁਤਿ: ਬਸੰਤ ਦੇ ਛਿਅ ਜੋ ਹੋਣੁ ਦੇ ਦਿਵਸੀ
ਨਿਾਨਿਤੰਹੀ॥ਰਾਪੈ: ਚੀਰ ਕਾਕਮਾਣ ਇਕ ਦੀ ਬਾਤਕੁ ਹੈਂ ਜੁਰਚੀਰ
ਵਰੀਆਮਃ ਰਥੀ ਮਹਾਰਥੀ ਅਰੁ ਰਥੀ ਜੋ ਭਏ ਹੈਂ ਹੋਰ ਤੀਐ: ਹਟਾਇਆ
ਹੁਦਾ॥ਖਿੰਚ: ਖੰਜਾਨੇਜੋ ਤੀਐ ਉਜਰੈ ਜਹਿ ਬਤਾਣ ਹਿਤੇ ਹਾਣ: ਹਠ ਦ
ਲੀਹੈ॥ਜੋਕਹੋ ਬਣੁ ਬਾਸੀ ਬਚ ਦੂਹੋ ਤੈਕੁ ਹੈਂ॥ਨਾਰੀ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਰੂਪੀ ਅ
ਉਪੁਤੰਨਕੀ॥ਦਿਨ: ਦਿਤੀਆ ਹੈ॥ਸਭ ਮੇ ਕੀਐ: ਚਮੇਂਦ੍ਰਿਆ ਜੀਵ ਦੇ ਰਾਜ
ਤ ਜਿਤੁ ਕੋ ਰਲਾ ਤਿੰਆਪ ਹਿ ਮੇ॥ਦੇਰਾਣ: ਦੇਰਾਣੀ ਜੀਵ ਦਾ ਬੁਧਿ
ਦਿਤਿਨੇਤੇ ਜੀਵ ਦੀ॥ਤੀਐ: ਮੇਤ੍ਰਾ ਜੋ ਕਹੇ ਆਕੀ ਹਿਰਖ ਹੈ ਤੇ ਤਕਹੈਂ ਭ
ਰਮੰਰੂਪੀ ਕੋਟ: ਕਿਲਾ ਹੈ ਤੇ ਮਾਣ ਇਆ ਰੂਪੀ ਖਾਈ ਹੈ॥ਤੇ ਤੀਐਂ ਏਹੁ
ਪੁਸ਼ ਤੇ ਉਤਰਾ ਦਇ: ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾਟ ਤੀਐ: ਛਾੜ੍ਹਿਕੇ ਇਕਾਇਕ ਨੂੰ
ਭਿਨ ਕਰਕੇ ਮਾਰੀ ਉਨ ਅਥੋਹ ਕਾਮ ਨੂੰ ਤੇ ਦਮ ਸੁਦਿਰ ਰੂਪੀ ਸਰਮਸੇ
ਮਾਰੀਏ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਖਿਮਾ ਸੇ ਮਾਰੀਏ ਤੇ ਲੋਭ ਨੂੰ ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਮਾਰੀਏ ਤੇ ਮੋਹ
ਨੂੰ ਵਿਵੇਕ ਸੇ ਮਾਰੀਏ ਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਅਭਿਮਾਨਤਾ ਸੇ ਮਾਰੀਏ॥
ਜਿਸ ਮਾਰੇ ਹੈ ਹਉਮੈ ਤਾਂ॥੧੫॥ਸਃ ਮਃ੫॥ਨੀਤੰ ਨੇਤ ਨਿਤ ਤਾਰਾਗਾਉ ਨੂੰ
ਕਰਿਆ ਕਲਿ ਆ: ਆਦਿ ਸਥਾਨ ਦੇ ਪਚ ਤੇ ਹੈ ਰੁਭੀ॥ਨਾਨਕ ਜਾਂ॥੧॥ਮਃ੫
ਜੁਗਤਿ: ਨਾਮ ਦੀ ਵਿਧਾਨਾ ਦੀਦਾ ਗਾਤ੍ਰੀ॥ਮੁਕਤਿੰ ਤਿਨਾ ਦੀ॥ਰਾਖੈ
ਭਰਮੰਰੂਪੀ॥ਦੇਇ: ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਦਾਰੂਏ: ਔਖਦੀ॥ਰੋਗੰ ਅਰੁ ਪਾਨ ਰੂ
ਪੀ ਜੋ ਹੈ॥ਭੂਦਿ॥ਰਿਆ ਹੈ॥ਨਿਧਾਨ: ਨਿਧਾਨਾ ਨਿਆ: ਕਾਜੂ ਹੋਦ ਨਿ
ਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਤੇ ਹੋਰੁ ਚਹੁ ਤਰਾਣੁ ਨਾ ਦਾਤੀ॥ਅਪਾਰੁ॥ਜਿਨਾ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ
ਚੇਰੰਚੀ॥ਅਤੇ ਦ੍ਰੰਰੂਪ ਹੈ ਸਤੇ ਜੋ ਚੋਪਨ ਪੀਕਰਤੇ॥੧੬॥ਸਃ ਮਃ੫॥
ਅਮੀਰ ਘਾ ਦਕਹੈਂ॥ਉਦਮੰ ਗਰਿਦ ਲਾਤੁੰ ਤੇ ਕਮਾਦ ਦਿਆਂ ਨਾ
ਮਨੂ ਤੂ ਭੀ॥ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਆਂਦੇ ਢੋਵਾ ਜੀਉ ਤੂ ਤਨ ਕਰਿ ਉਦਮ ਕਰੇਦਿਆ
ਤੇ ਯਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰ ਰਿਸਾ ਉਚ: ਉਚੇ ਮਾਤੇ ਮਨਕਾਰਿ॥ਪ੍ਰਭੁੰ ਨਾਮ ਲਃਲੋਗਾ
ਜੰਮ ਚਿਤੁ: ਚਿਤਾਂ॥ਚਿਤੁ: ਚਿਤਾਂ ਤੇਰੀ॥੧॥ਮਃ੫॥ਚਿਤਨੂੰ ਹੈ ਗੰਧਿਦਾ
ਸੇਗੰ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ॥ਪੜਾਂ ਭੀ ਏਹਾ॥ਰਾਪੈ॥ਹੋਇ ਸਭੁ ਕਛੁ
ਰਪੀਐਂ ਹੋਰਨਾ ਤਾਂ ਤਿਸੰ ਗਾਰੂੜਾ ਛੇਦਾ॥ਸਾਧਿ ਬਸੁ ਮਾਰਸਾਇ

ਜੇ ਚਿਤਿ ਤਿਨਾਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੀਏ ॥ ਵਲਿ ॰ ਹੋਵੈ ਹਰਾ: ਹਰੁ ਹੈ ॥ ਵੁਠਾ: ਵਸਿਆ ਤੇ
ਉਨਾਂ ਹੋਆ ਜਾ ਚਿਸ ਮਾਹਰਾ: ਸਚਾ ਅਨਿਦੁ ਵਸਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਭ ਮੈ
ਸਮਾਹਰਾ: ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤੁਧੁ ॰ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਨਾਲਿਆ: ਲਾਹੇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ
ਭਨੂ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥੁ ॰ ਤੂ ਕਿਨੇ ਨ ਦਰਿਕਰਿ ॥ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ਲੁਕੀ
ਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੈਨੂ ਕਿਨੇ ਨ ਦਰਿਕੌਰਿ ਨਿਹਾਰਿਆ ਹੈ ॥੧੭॥ ਸ: ਮ: ੫ ॥ ਮੋਹ ॰
ਤੋ ਲਹੁ ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੇ ਦਾਸੁ ਜਾਣਕੇ ਮੋਹ ਨਿਵਾਰ ॰ ਹੇ ਤਾਈ ਤੇ ਆ
ਪਣੇ ॰ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਾ ਧਾਣੀ ਕਰ ॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਠਾ: ਪਾਸਿਗਿਆ ਤੇ
ਅੰਗ ॰ ਕੀ ਪਸੋ ਜਾ ਜਾਚਿ ॰ ਦਾ ॥ ਰਾਧੈ: ਹੋਵਣਾ ॰ ਹੈ ਜੂਹ ਰ: ਜਿਸੁ ਜਿ
ਹੁਕਮੁ ਮੇਵ ਜਨ ਮੈਂ ਪੜੂਵਣਾ ॥ ਇਸ ਬਿਨ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥ ਰਾਗੀ: ਪ੍ਰੇਮ ॰
ਕਰਿ ਦੂਰ ॥ ਅਤਿਨਾ ਤੁਧੁ ॰ ਨੂੰ ਹੇ ਸੇ: ਤਿਨਾ ਨੋ ਜੋਵਣਾ: ਦੇਖਣ ਵਾਲੋ
ਸ਼ਿਨਾ ਪੇਦੇ ਹੈਂ ਅਲੇਵਣਾ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਵਾ ਇਕ ॰ ਜਾਣਿਆ ਤੇ
ਣਕਰਿ ਭੀ ਕੀਤਾ ਰੋਵਣਾ ॰ ਜਨ ਮੁਕੇ ਵ ਨਰਕਾ ਮੇਵ ਦੁਖ ਮੈਂ ਨਾ
ਨਰਕ ॰ ਦੀ ਕਰੋਗਾ ਵਣਾ ॰ ਕਰਾ ਤਿਸ ਦਾ ॥੧੮॥ ਸ: ਮ: ੫ ॥ ਫਲੀ ਦਤੂ: ਰ
ਲਿਖਿਆ ਕਮੈ ॥ ਗੁਦਾਰਿਆ ॥ ਪਿਤਾ ਇਆ ਸਮਾਂ ॥ ਸਾਕਤੁ ॰ ਧਾਣੀ
ਕਰਿ ਤੇ ਮੂੜ੍ਹਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਨਪਾਕ ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਕੇ ਸਾਕਤ ਮੂੜ੍ਹ ਨਪਾਕ
ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਰਾਗੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਤਾਰਿਆ ॥ ਸਫਲੁ ਕੀ
ਤਾ ਹੈ ਸਿਰਿ ॰ ਦੁਆਰਾ ॥ ਰਾਧੈ: ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ
ਦਾ ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤਿਸ ਚਾਹੀ ਤੂ ਜਗਤ ਦਾ ਸਿਧਾਤਾਰੁ ॰
ਤੇਸੁ ਉਠੇਰਾ ਹੈ ॥ ਸਾਰਿਆ: ਸਿਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਵ ਸਾਰੇ ਹੈ ਵ ਸਮਾਇ
ਦਾ ਹੈ ॥ ਪਾਲਿਆ ॥ ਪਾਲਨੂ ਪਾਸ ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੁਗਾ ਨਾ ਵਣ ॰
ਹੈ ਨਾਹਿਆ: ਲੋਭੁ ਏ ਹੈਂ ਗਰੂਰ: ਜਗਤ ਨੂ ਆਪਿ ॰ ਹੇ ਹੈ ਟਿਕਾ: ਸ
ਗਣਿ ਨੂੰ ਵ ਸਗਵਿ ਦੁਆਰਿ ਤੇ ਨੂ ॥੧੯॥ ਸ: ਮ: ੫ ॥ ਅੰਤਿ ॰ ਤਿਨਾ ਅ
ਵਸਤਾ ਤੇ ਦਾ ਕਾਲ ਮੈ ਖਾਧਿਆ: ਧਾਰਿਆ ਦਰ ਪਾਧਾ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ
ਪਾਸਿਗੁ ਅਨਦਿਨੁ ਅਪਾਰੁ ਹਰਿ ਦੇ ਗੁਣ ਰਵੈ ਸਾਧਾ ਮੈਂ ਹਾ ਅਪਾਰੁ
ਹਰਿ ਦੇ ਅਨਦਿਨ ਗੁਣ ਰਵੈ ਹੈ ॥ ਸਾਧਿ ॰ ਤੇ ਠਹਿਰਾ ਕਾਰਣ: ਧੂਆ
ਰਿਕਾ ਨੂੰ ਵ ਸਗਤ ਤਨ ਵਾਕਾਰ ਹੁਰੂਪ ਜੋ ਸਭੁ ਨੂੰ ਗਧਾਰਿ ॰ ਜਿਸੁ ਕਰਿ ਮਿਸ
ਹੂਨਾ ॥੨॥ ਮ: ੫ ॥ ਜਿਨਾ ॰ ਸਭ ਨੂੰ ਵ ਤੇਨੂ ॥ ਤਿਸ ॰ ਤਿਨਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਦਾ ਆਇਆ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਤੇ ਅਰਾਧੇ ਹੈ ਏਪਰ ਦਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਪਸ
ਮਿਦਾ ਰੂਬ ਮਾਇਆ ਹੁਕਮੈ: ਮੁਖ ਧਿਕੇ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਨਾਹ: ਨਹੀ ॥
ਹਖ ॰ ਤੂ ਪਜਾਣਿਕੇ ਹੁਕਮ ॰ ਨੂੰ ਹੇ ਦਾ ਦੀਸ ਪਾਦਾ ਆਪਿ ॰ ਸੋ ॥ ਰਾਧੈ:
ਖਿਨ ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪਧਿ: ਸਹਾਰਾ ਜੁਤੇ: ਜੋ ਤੈਸੈ ॰ ਸੁਲਹੀ ਆਵਦਾ ॥

ਮਕੇਵਾਲਿ: ਸਿਰੋ ਪਕੜਿ ਕੇ ਵਾਸਿਰਿ ਦੇਵਾਲਾ ਤੇ ਛਡਕੇ ਸੁਤੇ: ਤੇਜੇ ਹੈਂ ਘੋਰਿ੦ ਮੈ
ਸੁਤੇ: ਇਜਾਬਿ ਤਕੀ ਤੁਧ ਸੁਣੇ ਸਤੇ: ਸਤਿਸਰੂਪ ਨੇ ॥੨੦॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਸੋਇ੦ ਜੋ ਮੈ
੧॥ ਮ: ੫॥ ਬਿਘਨ: ਦੋਜਾ ਲਪਤੇ: ਲਾਪ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ॥੨॥ ਪੌ: ॥ ਜਿ ਮਾਰਿ ੨: ਸ੍ਰੀ ਮਰਿ
ਸਿਮਰਿ ਗਿਆਵ ਮਨਾਦਿਆ ਦਾਨਾ ਰੂ੦ ਤੇ ਮਨਿਰਥਾਨਾ ਪੁਨੀ੦ ਬਾਹਰੁ ਦੀਤੇ ਸ
ਨਿਆ ਲਿਕੀ ਪੂੰਨੀ ਤੇਨਾ ਦਿਜਾਰਿਆ: ਲੋਰੈ ਤੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਗਾਲਦਾ੦ ਜੋ ਇਧਾ
ਲਾਇ:੦ ਸਾਜੇ ਪਾਲਾਤ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਂ ਹੁਕਾ ਜਪਜ: ਅਜੁਤ ਸੁਖ ਤੇ ਹੋਰੁ ਅਨੰਦੁ ਵੁਠੇ:
ਵਸੇ ਹੈ ਜਾਣੁ੦ ਤੇ ਮਾਰਿ੦ ਨਾਹੈ ਸੁਕ੦ ਹੈ ਇਕਹੀ ਅਸਾਂਵ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ
ਟਾਇਆ: ਦੇਖਿਆ ਵਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸਚ੦ ਮੈਂ ॥੨੧॥੧॥ ਸੁਧੁ ॥
ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ॥ ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ॥
੧ੴ ਪੀਠ ਕਾਰੋ ਈ ਸਾਧ ਬਾਕ ਹੂ ਕਹਿਦਾ ਬਾਣ ਕਿਸੀ ਹਿਹ ਸਤ ਕੇ ਚੋ ਬਾਰਾਸ
ਹਿ ਓਹੁ ਭਜਨ ਨ ਕਰੇ ਤੇ ਮੈ ਚਾਰਿ ਵਡੁ ਕੇ ਸੰਓਹਿ ਰਹੇ ਦਾ ਬਾ ਤੇ ਮਰਕੇ ਬੈਲੁ ਭ
ਇਆ ਤੁਰੇ ਨਗੀ ਬਾ ਮਾਰ ਖਾਵੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਖਾਲੇ ਖਾ ਦਿਤੇ ਇਕ
ਛੁਟੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਰਚ ਜਾਤਾਂ ਬੈਲ ਲਵਾਇਆ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਹੁ ਕਿਆ ਕਬੀ
ਰ ਜੀ ਕਹਾ ਇਹੁ ਓਹੁ ਸਾਧੂ ਹੈ ਸਾਂ ਓਨਾ ਓਦਾ ਖਾਦਾ ਪੀਤਾ ਬਾਬਖਿਸਿਆ ਓਹੁ
ਤਾਂ ਓਹਿ ਛਡ ਕੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੀ ਰਾਬਾਸੇਂ ਰੇ ਕੁਠ ਕੇਰਣ ॥ ਤਿਸ ਪਰ ਉਪਦੇ
ਸੁ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਹੇ ਹੈਂ ਜਬ ਬੈਲ ਹੁਜਾਤ ਤਾਂ ਚਾਰਿ ਕਿਆ ਰਾਈ ਹੈ: ਗਟੈ ਗਾਹੇ ਨ ਰਾਠੇ
ਗਾਂ: ਡੰਡੁ ਲਾ ਬਿਰਕ ਨੇ: ਬਿਗਾਨੇ ਦਾ ਉਜਾੜੂ ਦੇ ਵਾ ਭੂਮ ਦਾ ਨਾਈਆਂ ਦੇ ਟ
ਟੇ: ਨਥੇ ਗਇਆ ਕਾਧਨ: ਕੰਧੇ ਕੰਨਾ ਕੇਦਉ: ਕੇਦੂ ਭੁਸ: ਤੈਂ ਉਗਾ ਡੋਲਤ:
ਫਿਰਹਿਆ ਅਜਹੁ: ਅਜੇ ਭੀ ॥ ਤਨ: ਜਿਨ ਨਰਾਂ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇ ਸਾਧ ਨਾ ਬੂ
ਮੁ੦ ਮੈਂ ਬਤੋ ਤਿਸ ਚੁ ਫਲਾ ਰਤਨ੦ ਰੂਪ ਚਾ ਵੈਰਾਗ ਸਦੇ ਸਾਧਨ ਬਿਨ ਜਾਤੇ
ਲਕ: ਤੇਲੀ ਦਾ ਕੋਧਿ: ਬੈਲਾ ਗਤਿ: ਪੱਤੇ ਦੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਤਦ ਦਤਾ ਵਿਹਾਰ
ਮੈਂਧ ਹੁਚਣ ਬਿਨ ਰੈਨਿ: ਐਵਧੀ [illegible] ਵਾ ਤੇਲਕ: ਰੇਤ ਕੁਟੀ ਅਗਨੀ
ਦੇਕ ਧਿਵ ਭਾਨੈਂ ਹੁ ਆਪੁਨਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਅਗਨੀ ਕਿਸੇ ਕੁ ਹੈ ਤੇ ਸੇਜੁਖਾ
ਤੇ ਮਾਕਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਇਸ੍ਰੀਆ ਦੁਕਾ ਕਰਿ ਸੁਪਹੇ ਤਾ ਹੈ ਵ ਤੇਲਕ: ਤੇ
ਭੁਦੇ ਮੋਤੀ ਨਪਗ ਤੂੰ ਮੁਸਟ ਜੇਸੇ ਸੋ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤ ਦਵਤ ਪ
ਦਾਰਥ ਓਸ ਦੇ ਮੋਤੀ ਹੈ ਉਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਨ੦ ਐਤਨੂ ॥੧॥ ਸੁਜਿ ੨:
ਬੁਸ ਕਧੁਸ ਕਵਾ ਭੁਸ ਕ ਹੁਸਕੁ ਵਾ ਗਜੀਰਣੀ ਮਾਈ੦ ਤੇ ਮਾਤ੍ਰੀਨਾਮਾ
ਬਾਰਿਕ੦ ਕਮਾਲੀ ਕਮਾਲਾ ਤੇ ਨਿਹਾਲੀ ਨਿਹ ਲਾਰਥ ਪਰਾਈ੦ ਦੇ ਆਸ
ਰੇ ਕਿਆ ਸਾਡੁ ਕੋਈ ਕਿਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉਸਨੇ ਸਰੀਰ੦ ਮੈਂ ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕ
ਹੈ ਹੈ ਆਤਾ ਬੋਹੀ: ਨਲ ਦੇ ਛਿਦ੍ਰ ਮੈਂ ਜਾਤਿ੦ ਭੀਰ ਧਰਾਈ੦ ਹੈ ਪਾਲੁ
ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ॥ ੧ੴ ਜੌ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸੇਸਣ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਏ ਸੇ ਤਾਂ
ਲੋਕ ਕਹੇ ਨਾਮੇ ਬਡੀ ਸਿਤ ਪਾਈ ਹੈ ਤੇ ਵ ਸੁਨਾ ਵਕਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਕਵਨ:
ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਵਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਆ੦ ਸਾਡਾ ਛੇਦਾ ਤੂੰ ਹਰਿ ਨਿਰ ਬਾਧੂ ਪਰਤੇ [illegible]

ਤੈਂ॰ਸਿਮੀਆਤੂੰ॰ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਲਾਇਆਬੁਝਾਈ:ਬੂਝਿਆਸੀਪਾਬੂਰੰ॰
ਫਿਰਿਆਚਾਤੂੰ:ਪੈਰਾਓਹੁੰ॰ਪਾਰਿਲਾਗਮਰੇਉਂ॰ਤਾਂਤੇਸੇਵਾ॰ਕਰਨੇਹਾਂ
ਜਿਸਜੇਸਾਹੋਰਨਹੀ॥੧॥ਪੀਠਕਾਕੋਈਕਹੈਤੁਮਹਰੀਪਾਇਆਹੈਤੋਸਾ
ਵਤਾਜਾਤਾਦੇਖਿਆਨਹੀ॥ਤੋਕਹੈਹੈਂਅਲੇਖਲਾਖੈ॥ਮਲਦਾਨਹੀਲ
ਛਣਉਸਮੈ॥ਕਾਹਿਤੇਪਾਰਹੇ ਮਲ:ਮਲੁਤਾਪਰਿਆਲੀਓ:ਚੰਦਨਦੀ
ਸੰਗਦਤਾਵਨੰ॰[illegible] ਮੇਰੇਮੈਂਪੈਠੋਹੈ ਗੀ:ਹੇਸਖੀ ਆਈ:ਆਇਕੇਦਾਬ
ਲੀਤਰਾਂ॥ਮਲਿਕੇ ਪੈਠੋਰਿਸਖੀ॥ਕਦਨੇ:ਕੋਈਨਹੀ॥ਤਿਸਨੂੰ॥ਕਿਹ:
ਕਿਸਤਰਾਂ॥ਆਕੁਲ:ਰਹਿਤਹੈ ਕਲਤੇਵ ਸਰਬਓਰਤੇਸਭਮੈਂਹੈ
ਅਲੇ:ਦਾਲੇ: ਦਾਜਾਈ: ਜਾਂਦਾ॥ਤੇਸੋਤਿਸਹਰਿਦਾ॥ਆਵਣਾਜਾ
ਣਾਹੈ॥ਅਕਾਸੇ: ਅਕਾਸਦਾ॥ਪਛੂਆਈ:ਪਛੂਆਨ੍ਰਿਸਨਾ ਵਦੇਸ
ਲਨਾਲਕਦੇਨਹੀ ਭਰਿਆ॥ਤਦਵੇਤਾ॥ਤਿਸਮੈਂਸੰਸਾਰਹੈ॥ਚੇ:ਚੋਸਾ
ਨ:ਜਿਸਮੈਂ॥ਤੀਨੋ॰ਏਹਦੂਸੰਤਜਰਿਆ: ਜਣੈਹੈ॥ਵ ਈ: ਉਤਪ
ਤਿਹ:ਪਾਲਨਾਲੇ:ਲੈਕਰਨੀ॥ਤੀਨੋ॰ਸਕਤੀਆਨੂੰਜਰਿਆ:ਸਹ
ਰਿਆਹੈ॥ਬਨਹੁ:ਬਣਮੈਹੀ ।ਗੂਜਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ॥੧॥ੴਕਿਸੇਕਹਾ
ਤੁਮਭਗਤਹੋਕੁਛੁਪੂਜਾਕਰਿਆਕਰੋ ਤੋਕਹੈਹੈਂ ਹੈਬਿਨਾਰਿਓ:ਬਿਗਾਰਿਓ
ਹੈਵ ਜਠਾਕੀ ਤਾਹੈ॥ਕਹਾ:ਕਿਸਿਹ ਕੁਛਿਸੁਚਾ ਵਾ ਕਿਆ॥ਅਨਪੂਨ:
ਅਨੂਪੰਮਹ ਵ ਅਵਰੁ॰ਨਾਦੂਧ॥ਅਨੂਪਮਪਾਵਉਤੇਅਵਰੁਨਫੂਲਅਰੁ
ਪਪਾਵਉਤੇਅਵਰੁਨਜਲ॥ਅਨੂਪਪਾਵਉ॥ਦੋਇ ਟੇਨੇਕੇਤੀਨਕਰਨੋ
ਮੈਲਾਗਰ: ਚੰਦਨਕਾ॥ਪੇਰੇ:ਘੇਰਿਆਹੈਆਹੈ॥ਜਿਗਾ॰ਸਮੁੰਦੂਮੈਂ
ਕਸੀਹੈਵ ਚੰਦਨਮੈਂਪਹੁੰਗਨੂੰਈਬੈਦਹਿ:ਭੋਜਨ॰ਆਦਿਕਾਵਿਚੋਂਕੀਵ
ਮੈਲੀ॥ਬਾਸਾ:ਵਸਨਾਲੇਈਹੈਏਹੈਵ ਵਸਾਹੈ ਹਰੀਦਾ॥ਤੇਰੀ॰ਸੇਂ॥ਪੂਜਾ॰
ਏਹਵਛੇਦਾ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॰ਏਹੁਪੂਜਚਰਾਵਉ॥ਕਿਆ॥ਤਨੁਮਨੁਅਰ
ਪਉ ਤਾਂ॥ਗੁਰਿਜਨੂੰਪਾਵਉ॥ਅਰਚਾ॥ਜਲੁ ਵ ਚੰਦਨਸਿਚਣਾ ਵ ਮੂ
ਰਤਾਦਿ॥ਆਹਿਨਤੋਰੀ: ਤੋਰੀਦੀ[illegible]ਹਾਨਹੀਸੋਨੂੰਵ ਤੇਰੀਹੁਈਨਹੀ
ਦਾਸ॰ਤਾਂਤੇ॥ਮੇਰੀ॰ਤੇਰੀਸਰਣਹਾਂ॥੧॥ਤ੍ਰੈਲੋਚਨਜੀ॥੧॥ੴਪੀਠਕਾ
ਜੇਓਦਦਿਸ ਪੂਛਿਆ ਵੇਖਕੇ ਕ੍ਰਾਚਰਗਾਹੈਤਿਸਨੂੰ ਤ੍ਰੈਲੋਚਨਜੀਕਹੇਹੈਂ
ਭੇਖਤੇਨਾਸਦੀਸੁਖ ਤਾਕਹੈਹੈਜੇਓਦਦਿਸਨੂੰਸੁਣਾਣੇ॥ਮਲੁ:ਮਲਨ
ਹੈ॥ਤਿਸ ਮਲੁਤੇਗਦਾਸੀ॰ਤੋਕਿਆ॥ਛੇਦਾ॥ਪਾਟ ਦੇਹਿਰ ਹੈਕਮਲਮੈਂ
ਕੁਲੀ॰ਜਿਸੀ॥ਗਨਰੀਰ:ਮਨਾਦਿਕਰੋ ਵਨੇਮਕੀਤਾਹੈ॥ਪਾਰਿਰ:ਮੰਗ
ਕੇ॥ਮੁੰਦ॰ਧਾਰੀਪਾਹਰੁ ਤੇਅੰਤਰੁਹੈ॥ਛੇਦਾ॥ਮਸਾਣਕੁਸਿਮਾ॥ਗੁਰ॰
ਪੁਗਾਤਤ:ਸਿਧਾਂਤਾ॥ਕਾਏ:ਕਿਆਹੈਵਾਕਿਸਵਾਸਤੇ॥ਜੰਪਹੁ:ਜਪਦ
ਜੰਪਦੇਹੋ॥ਪਾਣੀ॰ਕਰਮਾ॥ਕੂਪੀਆ॥ਕਮਲਿ॰ਪਾਰੇਤੋਕਿਆਭਉਸਹਿ

ਗੂਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਪਦਾ

ਤੀਰਥ ਮੋਆਂ ਪਦਤਿ: ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਕਹਿ: ਦਾਹਿਨੁ ਆਂਖਿ ਨਾ ॥੧॥ ਗੂਜਰੀ॥
ਪੀਨਕਾ ਕਿ ਸੋਕਹਾਂ ਜੀਵ ਜਨਮ ਦਾ ਕਿਸ ਕਰ ਕੇ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਵਾਸਨਾ ਅੰ
ਤਸਮੇ ਦੀ ਕਰ ਕੇ॰ ਕਹੇ ਵਲਿ: ਰਾ ਫੇਰਿ ਫੇਰਿਆ ਅਉਤਰੈ: ਉਤਰ
ਦਾ ਕਹਾ ਜਨਮ ਦਾ ਮਰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸਕੁਕਾ ਕਰ ਨਾ ਦਾ ਬਾਈ: ਹੇ ਮਾਈ ਹੇ
ਸਖੀ ਮੁਕਤਾ॰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਾ ਹੈ ਕਾ ਹਿਤੋ ਗਾਰਿਦੇ॰ ਜੋ ਧਮੇ: ਧੁਸਤ ਕੋ
ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਪਦਾ ਪਰਮਾਦਿ: ਸਰਬ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਸਰਬ
ਦੀ ਆਦਿ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਖ ਮਨੋਪਮੰ: ਪੂਰਨ ਹੈ ਤੇ ਅਨੁਪਮ ਹੈ ਅੰਕਾਰ
ਸੇ ਦੋ ਅਖਰ ਹੈ ਇਕ ਤੇ ਪਖੇ ਦੀ ਏ ਦੀ ਤੇ ਇਕ ਅਕਾਰਾ ਸਤਿ ਆਦਿ:
ਸਤਿ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਏਨਾ ਭਾਵ [illegible] ਭਾਵ ਦੇ ਸੇਸਹਾ ਦੇ ਸੇ ਜੁਤਿ
ਹੈ ਵ ਸਤਿ ਹੈ ਤੇ ਆਦਿ ਹੈ ਭਾਵ: ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ ਰਤੁ: ਸੋ ਜੁਤ ਹੈ ਵਰਤ
ਹੁਆ ਹੈ ਪਰਮ ਅਦਭੁਤ: ਸੁਧ ਹੈ ਤੇ ਅਦਭੁਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪਰਕ੍ਰਿਤ: ਮਾਯਾ
ਤੇ ਪਰੇ: ਪਰੇ ਹੈ ਜਾਦਿ ਚਿੰਤ: ਜੋ ਆ ਚਿੰਤ ਹੈ ਵ ਜੋ ਕਾਰਿ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿ
ਆਵਾਹਨ ਤੇ ਸਰਬਗਤਿ: ਸਰਬ ਮੈ ਬਿਆਪਤਿ ਜਾਣ ਕੇ [illegible] ਕਰਿ॥
੧॥ ਹਰਿ ਮਨੋਰਮੰ: ਸੁੰਦਰ ਵ ਮਨੋਹਰ ਹੈ ਚਹਿ: ਕਹੀਏ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤੰ ਦੀ ਤੀਜੇ ਤਤ: ਸਾਰ ਆਇਆ: ਭੂਤ ਹੈ ਅਨੁਭਵ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ
ਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਦਾ ਦੇ ਕਾ ਕੀ ਦੀ ਨਿਵ੍ਰਤੀ ਹੈ ਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ
ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਅਰੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਨਿਵ੍ਰਤੀ
ਹੋਤੀ ਹੈ ਛੇਦਤੇ ਆਧਿ ਆਹਾਰ ਭੀ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੇ ਅਪਜੀ ਦੇਹ॥
ਜਰਾਧਿ: ਬਾਲ ਜੁਵਾ ਤੇ ਜਰਾ ਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਬਿਆਧਿ ਭਾਇਆ:
ਇਨਾ ਕੇ ਜੋ ਤੇ ਹੈ ਜਾਸ ਮਰੇ ਣਨ: ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਾਰਾ ਨਦ ਹੋਤੀ:
ਨਹੀ ਪੀ ਰੂਤ ਕਰ ਦੇ ਵ ਉਤਪੰਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦੇ ਦੁਖਾ ਦਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਇਛਸਿ ਜਮਾਦਿ: ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਮਾਦਿਕ ਤੇ ਦਦਾ ਪਰਾਭੁਤਿ:
ਪਰੇ ਹੋਨ ਦੀ ਵ ਤਿਰਾਦਰ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾ ਜਸੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਤੁਤਿ: ਕਲਾ
ਨਰੂਪਾ ਸੁਕ੍ਰਿਤ: ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸੁਕ੍ਰਿਤ: ਕਰਾ ਭਵ ਭੂਤ ਭਾਵ: ਭੂਤ:
ਪੀਛੇ ਤੇ ਭਵ: ਵਰਤਮਾਨ ਤੇ ਭਾਵ: ਭਵਿਖਤ ਕਾਲ ਭੀ ਐਸਾ ਆਇਆ:
ਭਲੀ ਤਰਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਪਰਮ ਪਸਿਨਮਿਦੰ: ਇਹ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ
ਸੋ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸਿਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਨ ਜਾਣ॥ ਰਾ ਦੁਰਮਤੀ: ਛੋਟੀ ਹੈ ਖੋਟੀ
ਮਤੀ ਵਾਲਾ ਜਾਦੇ: ਜੋ ਲੋਕਾ ਦੇ ਕ ਪੁਰਬ ਕਪਰਗ੍ਰਹਿ॰ ਦਿਖ ਖੋਟੀ
ਦ੍ਰਿਸਾਟ ਸੈ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਸਕਲ ਦੁਕ੍ਰਿਤ: ਪਾਪ ਕੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨੇ ਵ
ਰੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਜਿ: ਆਗਾਕੇ ਚਕ੍ਰਧਰ: ਸੁਦਰਸਨ ਚਕ੍ਰ ਕੇ ਧਾ
ਰਨੇ ਵਾਰੋ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣ: ਸਰਣ ਭਜੁ: ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਿ॥

ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਇਗੇ। ੩॥ ਅਰੁ ਜੋ ਤੂੰ ਛੋਡਿਆ ਨਿਜ:
ਆਪ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ: ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਕਰੈ ਸਿਦ: ਹੂਏ ਤੇ ਕਰਮਣਾ: ਸ
ਰੀਰ ਕਰਿ ਤੇ ਪਚਸਾ: ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੈਂ ਨਿਹਕੇਵਲ: ਸੁਧ ਹੋਇਆ
ਇਹਾਂ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਜੋਗੇਨ: ਜੋਗ ਕਰਕੇ ਨਾਕਿ: ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਗੇਨ:
ਜਗੁ ਕਰਿ ਕੇ ਕਿਆ ਹੈ। [illegible]ਨੇਨ: ਦਾਨ ਕਰਕੇ ਕਿ: ਕਿਆ ਹੈ ਤਪਸਾ: ਤਪ
ਕਰਕੇ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਰਥ ਏਹ ਇਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀ ਦੂਰ ਹੋਤਾ।
ਤੇ ਭਗਤੀ ਕਰਿ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੪। ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ
ਪ੍ਰੀਤਿ: ਐਸੇ ਜਪ ਨੂੰ ਜੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਰ ਹੋਇ ਸਕਰ ਕੇ ਸਕਲ ਸਿਧਿ ਪਦ: ਸਿ
ਧੀਆ ਦੇ ਪਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਾ ਸਕਲ ਸਿਧੀਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪ
ਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਦੇਵ ਮੈਂ ਭੀ ਆਇਉ ਹਾਂ ਤ: ਤੇਰੀ ਸ:
ਸਰਣ ਨੂੰ ਸਫੁਟ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਵਾ ਸਫਲ ਹੋਇ ਵ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਕਿਸ ਕੀ
ਉਤ ਰਾਤ੍ਰੇ ਭਵ ਭੂਤ: ਭੂਤ: ਪੀਛੇ ਭਵ: ਵਰਤਮਾਨ ਤੇ ਤਿ ਵੇਖੋ
ਤਤੀ ਤੀਨੋ ਕਾਲੋ ਮੇ ਤੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋ ਮੇ ਗਤ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ। ੫।੧॥
੧ੳ ਸਤਿਨਾਮੁ ਗੁਰਾਦਿ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮ: ੪ ਪਦਰੇ ੧॥ ਬਨੇ: ਨੈਣੀ
ਲਾਗੇ: ਲਗਾਵਣੇ ਕਰਿ ਵਲ ਲਾਗੇ ਜਬ ਅਤਿ ਕਰਕੇ ਨੈਣੋ ਦਾ ਭਾਗ ਕੇ
ਮੁਖ ਭਾਗ ਹੈ। ਈਧਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਰੂਪ ਲਾਗੇ: ਲਗਾਵਣੇ ਕਰਿ ਮੁਖਿ
ਲਾਗੇ: ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਨੈਣੋ ਦਾ ਹੈ ਨਿਆ ਪਿਆਰੀ ਜੋਈ: ਅਵਧੀ
ਵਿਖੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਇਹੁ ਹੀਆ ਕਿ ਚਤ: ਬਚਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਕਿਰਪਾ
ਕੀਨੀ ਤਾਂ ਸਾਰਿ: ਸਦਾ ਰਸ ਕੋਈ। ੨।੧। ਗਲੀ: ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂਪੀ ਗਲੀ
ਦਾ ਗਲੀ ਚਲੀ: ਤੁਸਾਰੇ ਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੇਮ: ਪ੍ਰੇਮ
ਰੂਪ ਗੁਨ ਲਾਲ ਟੂਰੀ: ਫਟੋਰੁ ਬੈ ਤੁਲ ਹੈ ਮਧੁਰੀ: ਕਿਆ ਬੇਟੀ ਹੈ ਕੀ
ਸੋ ਲੀਆ ਭਾਈ: ਤਾਂ ਵਹੁ ਮੁਦਾਰਿ ਤੇ ਵਹੁ ਹਰਿ ਨੂੰ ਫਲਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੋ ਮੁ
ਲੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਉ: ਹਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਿਰ ਨੂੰ ਚਲੀ: ਚਲਨੇ ਹਾਂ। ੨।੨। ਮੇਰੇ
ਮਨ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਕਾਈ। ਮੁਖਿ: ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵ ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮੁਖਿ। ਦੂਆ ਰੋ ਚੁਲੀਏ: ਚੋਲੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ।
ਆਦਿ ਲਪ ਆਦਿ ਲ: ਉਪਰਿ ਦਾ ਐਰੀ ਬੈਰੀ ਵਾ ਅਪਾਤਿ ਵਿਖੇ
ਤਦ ਮਨ ਦਿ ਕਰੋ ਨੈਣੋ ਦਾ ਤਸ ਹਰਿ ਵੇ ਲੀ ਐਕਾ ਰਹਿ: ਤਿਸ ਹਰੀ
ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਵਸ ਤੋ ਗਲ ਗੋਲੀ ਐ: ਦਾਸਾ ਦੀ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹਾਂ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਪੀ ਤਾਂ ਹੈ ਸੋਲੀਐ: ਵਿਸ ਜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਇ ਕੇ ਦੇਰ ਦੇਵ
ਚੋਹੀ ਟੋਲੀਐ: ਲਭ ਕੇ। ੨।੩। ਹਰਿ ਕੇ ਅਤਿ ਮਾਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਏ

ਦੁਖੇਨਤੀਕੀਤੀਜਾਰਿ: ਸਾਡੂਛਡੀਹੈਜਾਰਿ: ਭਾਉਦਾਛੇਡਾਧਾਰਿ: ਕਰਕੇਦਾ
ਧਾਰਕੇਲਾਲਜੰ ਸਾਰੀਹੈ।੧।੪।੫।ਰਾਗਦੇਵੰ ਜੋ ।ਜਾਧੰਤੇਵਜਾਧ: ਸਿਧਿਆਰਾ
ਰੀਂ ਦਾਹੈ।ਧਾਵਿਤੁਧਾਵਨ: ਧਾਵਨਤੇਧਾਵਨ।ਜੁਠਰੀ: ਸਧਾਵਿਤਾਜੀ
ਓਹੈਰੁ: ਜੀਅਮੈ ਹੋਰੁਧਾਤੁਝੈ।ਆਰੀ: ਆਰੁਹਾਂ ਮੁਦੂ: ਚੇਹਨਿੰਗਾਨਮੁਹ
ਰਿਸਾਆਮੀਏਵਛੇਨੇਤੇ।ਦੁਸਟ ਦੁਸਟਾਰੀ: ਦੁਸਟਾਤੇਦੁਸਟਹੋਏਕਆਟ
ਕਹੈਵਾਮੂੰ: ਕਰੀਤਾ।ਸੁਆਮੀਂ ਦਾਹੈ।ਦੁਸਟਾਰੀ: ਕਆਟਿਦੇਸਿੰਗਾਰੂ
ਧੀਮੇਲਟੇਧੇਨਿਰੋ।ਰ।ਧਾਨਕਟੀ: ਨਰੂਦਰੀਦਿਤਾ।ਧੂਕਟੀ: ਧੂਲਦਵ
ਧਿਤਕਾਰਜੋਰਧਵਾਧਕੁਟੀ: ਕਲਏਕਟਣਵਾਲਾਹੈ।ਵਨਹਿ: ਕਾਧੀਅਧਿਰਾਰੂ
ਰੂਧ: ਕੁਸਟੀਰੂਧਹੈਤੇ ਘੇਰਕਟੀ: ਭਿਆਨਕੁਹੈ।ਬਟਕੀ: ਚਟੇਹੈਵਾਚੇਟਕ
ਲਾਇਆਹੈਵਾ।ਲਿਵਲਾਈਹੈ।ਧਤਿਤ: ਪਤਿਤਾਤੇਧਾਵਿਨਕਏ।ਗੁਰ:
ਪੂਜਾਛੁਟਕੀ॰ਹਰਿਤਸਧੁਵਾਸਿਧੀ।੨।੪।ਦੇਵਗੰਧਾਰੀਮ:੫।੧ੴ ਮਾਈ:
ਹੋਂਆਈ।ਕਮਲ: ਰਿਦਾਕਮਲਧੁਰਾਸੇਤਾਂ ਸਮਾਈਐ: ਸਮਾਇਆਸਾਣੀ
ਐ।ਧਾਟਿ॰ਤੇਅਦਧਾਟਿਮੈਂ।ਨਦਿਖਾਈਐ: ਦੇਖੀਦਾਹੈ।ਸੇਵਕਮਾਨਿ:
ਮਾਨਿਸੇਵਕਾਧਾਈਐ: ਧਾਈਦਾਹੈ।ਕਾਨਕਾ॰ਤੇਰੇਤੋ।੧।ਹੋਈਐ:
ਹੁੰਦੀਹੈਵਾਹੋਵੇਗੀ।ਧੋਈਐ: ਧਾਟੂਹੈ॰ਕਿਆ ਲਾਭੁਧਾਟਹੋਨਾਹੀ।।
ਬਿਧਿ॰ਏਕਰਿਤੇਕਧਹਿਜੋਗੁਤੇ।ਹਸਨੈ: ਹਸਣਾਤੇ।ਆਨੀ: ਮਾਨਕਰਿਕੇ
ਜੀਵਤੇ।ਅਲੋਈਐ: ਦੇਖੀਐਵਾਦੇਖੀਦਾ।ਸੁਖ॰ਮੈਸੋਈਐ:੨
ਸਾਥਿਤਹੋਈਐ।੧।ਰਹਾਉ।ਮਾਈ: ਹੇਭਾਈ।ਸੁਨਤ: ਸੁਣਕਰਕੇਤੇ ਸੋਚ:
ਵਿਚਾਰੁਕਰੇ॰ਭਮਾਸਦਾਤੇਭਰਤ: ਡਰਦੇਹਾਂ।ਛੋਰਕਰਿਆ।ਧਰਤ:
ਧਏਹੋਵ।ਧਰੇਹਾਂ।ਨਾਹਨਕਾਬੋਲ: ਨਾਹਿਕਾਹੀਬੋਲਣਾਵਾਠਾਹੀਕਾ:
ਨਾਕਰਣਕਾਬੋਲਨਹੀ।ਅਰਤ: ਮਾਰਿਆਇਅਨਧ: ਇਆਣਭਾਈਨੂ
ਵਾਇਵਾਣਤਾਨੂ ਜਰਤ: ਜਹਾਰਏਹੈ।ਕਹੁਧਿ: ਬੇਸਕਾਈਵਾਲੀਆਰੂ
ਲ: ਸੁਭਸੈਗੁਤੇ।ਹਉ: ਮੈਂਹਾਂ।ਭਰਤ।ਧਨੀਹੈਮੇਰਾ।ਵਾਤਰਣਹਾਰਾਹੈ
।੨।ਸਦਾਹਿ: ਜਦਾਹੀ।ਧਰਨ।ਦਿਜਾਏਾਰੋ।ਅਧਾਰਨਾ।ਚੋਤਾਲਾਰਿ
ਜੋਹੈ।ਸਭੂਹੁ: ਸਭਕੋਛੇਦਾਜਧਸਹਾਇਹਏਹੀਧਾਰੀਰਹਨੁਸਾਈ
ਓਕਧਹੁ ਏਹਾਵਾਧਿਜਾਨੀਜਸਧਉ ਜਹਤੇਭੁਧਾਨੂ ਓਤਹੀ ਸਮਾਇਓਤ
ਵਾਭੂ।ਭੇਂਜਾਮਕੇਤੇ ਠਰਮ: ਅਦਰਣਭੀ।ਜਧਉ: ਜਦੋਂ।ਲਭਉ: ਲ
ਧਾਨੂਵਸਿ: ਜੋਲਧੁਲਈਏ।ਾਸਨ: ਹੇਭਾਈ।ਕਾਵਓ॰ਤਿਉਕਹੈ।
ਨੀਵਹੁਨੀਚੁਨੀਚੁ।ਅਤਿਨਾਨਾ: ਦਾਸਾਦੇਦਾਸਾ।ਦਾਦਾਸ।ਅਤਿਸੇਕਰਿਕੇ
ਦਾਹੋਇਗਰਧਿ।ਧੁਲਾਵਉ: ਬੋਲੀਏਤੇਨੂਵਾ ਧੁਲਾਇਸਾਨੂ ਤੂੰ।
ਅਤਿਧਰ: ਘਹੁਘਣਾਇ।ਟਾਵਉਂ॰ਹਮਦੋ ਭੂਸੀਹੇਭਾਈ।ਤਾ॰ਕਰਮ
ਦਾਸਨ: ਦਾਸਾਦੇਦਾਸਜੋਹੈਤਿਨਦਾਸਨਕਹਿਣਧਾਵੇਤੇ।ਆਈ॰
ਕੀਨਾਨਕਤੇਜੀਵਵਿਭੀਸਾਂਤੇਨੂਵਸਾਂਤੂੰਸੇਨੂੰ।ਧਾ।ਤਾਰਉ:ਸਾਹਿਬਾ

ਅਪ॥ਰੂਪਹੈ॥ਪਰਾਧ:ਅਪਰਾਧਪਾਪਾਦੁਖ॥ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਦੇ॥ਤਿਨਾਂ॥
ਤੇਰੋਗ:ਅਗਯਾਨਰੂਪੀ॥ਆਧਿਦਾਰਿਦ॥ਦੂਰਿਕਰਿਦਿਤੇਨੇ॥ਦਾ॥ਏਹੁਜਸ
ਭਗੀਆਦਿਧਨਾ॥ਉਧਾਰਿਓ:ਰਖਿਆਲਿਓ॥ਪਾਮਨ:ਹੋਗਏ॥ਇਹਸਾ
ਕੀਦਮਨਦੀ॥ਸੁਆਮੀ॥ਦੀ॥ਆਪੁ:ਆਪਾਭਾਵਾ॥ਸਾਧੂ:ਗੁਰੂਨੇ
ਅਪੇਰਾਲਹੀ॥ਅਪੇਰਾਲਹਿਗਯਾਨ॥ਮੇਰੇ॥ਤੈਨੂ॥ਅਰੀ:ਆਖੇਰਾਵ
ਜ਼ਾਹਿਹੋ॥ਸਾਹਿਬ॥ਤੇਰੀ॥ਕੁਦਰਤਿ:ਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿਦੀ॥ਪੂਰੀ:ਪਾਈਦੀ
ਹੈਦਪੇਦੀ॥੧॥ਕ੍ਰੋਧਹਾਰਿਪ੍ਰਭੁ॥ਪਾਨੇਦੇ॥ਕਾਹੂ:ਕਿਸੇਨੇਹੀ॥ਸਿਠਦ੍ਰਾ
ਰੇਤੁਮਰੇ॥ਸ੍ਰੀਹਰਿ॥ਪਾਤੇ:ਖੁੰਦੇਦਨਰਕਹੋ॥ਤੁਸਾਰੇ॥ਕਾਰਿ॥ਨਾਮਮੰਦੇ
ਜਿਸੇਹੈ॥ਧਿਖ॥ਚਾਰਤਾ॥ਦੇਖ:ਪਾਪਾ॥ਰੋਗਾ:ਅਗਯਾਨਹੈ॥ਹਾਤੇ:
ਨਾਸੁਭਏ॥ਹਰਿਕ:ਤਿਨਵਾਰੀਕਥਨਹੀਹੈਦਮਨਦੇ॥ਪਰਾਤੇ:ਪਰੇਹਾਂ
ਦਪਛੁਤੇਹੈਂ॥ਪ॥ਦੇਣੀ:ਨੇਤ੍ਰਾਕਰਕੇ॥ਦੇਖਣੀ:ਧਚਨਾਦਿਖੇਰੈਦ
ਧਾਣੀਹੈ॥ਸੁਣੀ:ਸ੍ਰੋਤਾਨੇ॥ਦੇਣੀ:ਦੇਵਣਹਾਰੇਹੈਂ॥ਅਪਨਾ॥ਦਾਸ
ਤੇ॥ਲੀ॥ਹੋਣੀ:ਹੋਏਹੈਂ॥ਕਰਮ:ਨਿਤਕਰਮਸਨਾਨਾਦਿਕੇਧਰਮ॥
ਦਰਣਾਦੇ॥ਕਰਣੀ॥ਭਗਤੀਨਾਸਰੂਪੀ॥ਸੰਜਮ॥ਇੰਦ੍ਰੇਦਮਨਾਦਿ
ਦ॥ਅਲਪਹਾਰਣਦਿਰੂਪ॥੮॥ਸਹਾਂ॥ਰੂਪਦਾਲੋ॥ਸਹਜ:ਅਦ੍ਰਤ
ਫਹ:ਫਹੈ॥ਖੋਜਤ:ਮਨਾਦਿਕੋਰੈਦ ਸੋਤਜੋਹੈਖੋਜਣੇਦਛੋੜਤਿ
ਨਾਦੂਆਰੁਖੋਜਨੁਖੋਜੇਕੋ॥ਆਹਾ:ਹੈ॥ਖਾਹਾ:ਖਿਆਹੈ॥ਸੁਹਾ:
ਸਾਹੂਕਾਰਹੈ॥ਸੁੰਦਰ ਸੁਘੜਸਰੂਪ:ਗੁਣਾਕਰਤੇਬਨਕਰਿਤਸਠਾਇਕਰਿ
ਵਿਸਾਹ:ਵਿਸਾਸਕੀਤਾਹੈਦਾਨ੍ਹੇ॥ਕੀਤਾਹੈ॥੧੦॥ਕਹਾ॥ਕਿਸੁਅਹਿਕਾਰ॥
ਕਰਿ ਅਠਰਾ॥ਆਠਰਿਆਹੈ॥ਦਰਗੀਧ॥ਰੂਪਜੋਦੇਹਹੈ ਅਪਾਦਿ
ਤਅਪਾਦਨ:ਅਪਾਦਿਤ੍ਰਤੇਅਪਾਦਿਤ੍ਰਦੇਨੀਤਰੇ॥ਧਾਰਾ:ਕੀਤਾਹੈਤੇਰਾ
ਦਤੇਰੇਸੇਧਾਰਿਆਹੈ॥ਪਟਾਦਹਿ॥ਏਸੇਕਾਰਿ॥ਅੰਧ:ਗਯਾਨਦੇਗਾ
ਰੂਪੀਨੈਨਾਤੇ॥ਰੋਗ:ਪ੍ਰਸੁਰੂਪੀਜ੍ਹਿਧਾਤੇ॥ਪਹਿਲਾ:ਨਿਸੁਕਾਮਕ
ਰਮਾਰੂਪੀਚਰਣਾਤੇਕੋ॥ਹਾਰਾ॥ਹੇਤੂ॥ਅਰਦਾ॥ਮੈਂਬਿਚਾਰਾਹਾਂਸੋਕਛੁ
ਕਰਿਸਕਾ॥੧੧॥ਨੇਰੈਰ:ਨਜੀਕੁਤੇਨਜੀਕਦਾ ਨਜੀਕਜੋਹਸਭਨਾਦਿਕ
ਹੈਤਿਨਾਤੇਭੀਨੇੜੈਹੈ ਆਪਨਾਆਪਹੈਹੋਤੇ॥ਜਿਸਾਰਿਧਆਇਗਾ
ਇ:ਧਾਣੀਕਰਿਤੇਮਨਕਰਿਤੇਗਾਹੁਕਾਕੋ॥ਉਧਰੁ:ਉਧਾਰਲੋ॥ਪਰੋ:
ਪਰੇਦਾਜਪਕਰੇ॥ਭਾਈ॥ਵਿਲਿਧਉ:ਅਟਕਹੁ ਤੇਰੀ ਕਰਹੁ॥ਹੈਗੋ:ਦੇ
ਧੈਦਗਿਰਦੇਹੈ॥ਅੰਧਾਧਿਲਾ:ਰੂਹੁਖਾਦਰਮੀਆਦਿਕਰੂਪੀਦਅੰ
ਧਾਅੰਧੇਸੀਦਨੁਦੇਹਾਧਿਲਾਤੇਦ ਸੰਸਾਰਰੂਪੀਰੂਹਤੇ॥ਕਢੁ:ਨਜਿਸਕ
ਰਿਹੋਏਹੈ॥ਅਨੰਦਸੁਖ:ਅਦ੍ਰਤਆਨੰਦਦ ਸੁਖਾਂਦੇਆਨੰਦ॥੧੨॥ਸ
ਨ:ਹੋਭਾਈ॥ਛੋਡਾਂ ਸੁਖਸਹਜ:ਅਦ੍ਰਤਸੁਖਦਾਆਨੰਦਮਨਕਰਿ॥

ਮੰਗਲ ਕੁੰ ਉਤਸਵ ਤਨ ਕਰਿ ਭੁਇਆ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਕਰਿਆ ਉਤਿੰਨ
ਮਦ ਹਰਿ ਕਿਆ ਏਹੀਆ ਟਪਿਓ: ਫੋਹਾ ਭਗਾਤਿੰ ਪੂਰਬ ਕਾ ਸਾਧਿਓ:
ਜੀਤਿਓ ਅਨਗਹ: ਨ੍ਰਿਪਾਤੋ ਮੇਰਚਾ: ਗੋਪਾਲ ਅਗਪਾ ਨਰੂਪੀ ਨਾਦ
ਰਥੰ ਨਾ ਮਰੂਪੀ ਲਾਲ ਣਪਿਓ: ਲਾਧਿਓ ਕਾਂਧੇਰਾਂ ਹੋ ਅਗਾਧਿਓ: ਅਗਾ
ਧਾ ॥੧੩॥ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਆਈਆਂ ਉਹੁਤੋ ਫਲੁੰ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਭਇਆ ਤਾਕੂੰ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਰੰ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਸੁਧਾਰੂੰ:
ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਰੂਤ ਕਰਿਓ ਸੁਰੰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੋਖਾ ਰਨ ਕਰਿ ਧੇਤ: ਚਤਰਦਤ
ਤਧੇਤਾ ਹੋ ਸੇਰੁ ॥ ਹੀਯੈ ਦੇ ਰ ਸੋਗਾਦੂਅਰਦਾ ਮਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਨਮਰ
ਸਨਕਾਰਿ ਉਚਾਰ ਕਰੇ ਤਾ ਜੋਨੀ ਆਂ ਮੈਂ ਆ ਨਹੀ ਭੀਤੇ ਚਾਹਰਤੀ
ਆਨ ॥ ਹੋਰੁ ਰੋਗ: ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਦਪੀ ਕ੍ਰਾਲਾਤ੍ਰੇਂ ਕ੍ਰਿਪਾਦ ਚਰਣ
ਰੂਪੀ ॥੧੪॥ ਚੰਚਲੰ ਮਨ ਮੈ ਸਾਰੁ ਦ ਮਾ [illegible] ਸੁਪਨੇ ਰੂਪੀ ਹੀ ਮੋਜੀਦ
ਬਿਕਲ ॥ ਬਿਆਕੁਲ ਦ ਚਿਸਕਤ ਤੁਸਮ: ਪ੍ਰਸਪਦੇ ਰਗਾਦਤੁ ਸੋਸਾ
ਰਦਾ ਸੋਗਾਤੁ ਸਮੈ ਗਸਿ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਧਿਖਿਆ ਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਕ:
ਦਿਕੋ ਹੀ ॥ ਲੇਤ: ਜਹਾਂ ਧੀਨ ਦਾਲਾ ਭਾਪਾਏਓ: ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਧਾਏਓ
ਐਸੇ ਰੀਅ ਧਾਸਮਾ ਏਓ ਹੋ ॥੧੫॥ ਸੁਖ ਦੀਪਾਪਤੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚ
ਰਨਾ ਮੈ ਹੋ ਭਾਰ ॥ ਹਾਰੈ ਮਨਹਿ: ਮਨ ਨਾਸ ਧਾਰਨ: ਸੁਧਾਰਨ ਹਾਰੇ ਹੈ
ਆਸ ਰੋਗ ਅਰਚਾ ਉਦਨਾ ਛੋਡਿਕੇ ਣ ਦ ਮੂਰਤਾ ਦੋਸ ਸੇਵ: ਉ
ਧਾਸਨਾਂ ਬ੍ਰਿਧਨ: ਨਮਸੁਕਾਰੁ [illegible] ਹਲੰ ਨਾ ਪਰਗਾਸਾ: ਰਪਾਨ ਰੂਪੀ
ਪਰਨਾਂ ਹੈ ਦੇਗਾ ॥ ਧਿਆਨਾ: ਧਿਆਨ ਦਾਕੀ ਤਾਂ ਕਉ: [illegible]ਤਾਂ ॥੧੬॥ ਧਹਿ:
ਧਾਸੰ ਸਭਾ ਦਾਰਥੰ ਤੇ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਤੇ ਨਿਧਿ ਤੇ ਸੁਖ ਤੇ ਸਹਜ
ਤੇ ਸਿਧਿ ਏਹ ਸਭਾ ਦ ਦਾਰਥੰ ਜੋ ਹੈ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਤੇ ਨਿਧਿ ਰੂਪਾ ॥
ਛੋਡ ਅਦਭੁਤ ਸੁਖ ਤੇ ਸਿਧਿ ਰੂਪ ਲਹੀਐ: ਲਈ ਦੇਹੋ ਅਚਲੰ
ਚਰਣਾ ਦਾ ਕੂਪਾ ਰੂਪੀ ਪਲਾ ਆਚ: ਲਾਟ ਤੇ ਅਗਨੀ ਸਾਗਰੰ ਸੈ
ਸਾਰੁ ਰੂਪੀ ਅਰਹੀਐ: ਚਾਹੀਐ ਧਰਾਧੂ: ਧਾਪ ਤੇ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨੰ
ਤਏਹ ਹਮਾ ਸਹੀਐ: ਧਾਰਨੇਹਾਂ ਦੇ ਕਰਨੇਹਾਂ ਤਿਸ: ਤੇਰੀ ਸਰਨ
ਹੀਐ: ਸਰਣਹਾਂ ਦ ਸੁਰ: ਤੁਲਾ ਨਹੀਐ: ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਰੁਕੇਹੀ
॥੧੭॥ ਮਃ ੫ ॥ ਦੇਸਾ: ਦੇਸ ਹੋਏ ਤਾ ਸੋਗਾਂ ਪ ਚਾਰਥਾਦੇ ਦੁਖੰ ਤਨ ਕੇ
ਮਜਨ: ਪੁਰਧਾਦੇ ਇਸ ਨਾਨਾਦਾਂ ਫਲ ਹੋਇਆ ਨਿਧਾਨੰ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਇਆ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਦ ਸਹਜਿ ਵਿਖੇ ਨਿਰਾਰੰ ਕਰੋ ਧਾਣੀ ਦ
ਦਰੂਪ ਕਰਕੇ ਦਛੋਡਾ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀ ਜਪੁ ਜਪੁ ਜੀਦਾ ਹਾਰੇ: ਹਾਰ
ਹਾਂ ॥੧੮॥ ਛਕੇ ॥੩॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਉਂ ਮੈ ਤੈ ਨੂ ਦ ਤੁਸੀ
ਮੈਨਾ ਮਖਿ ਜੋ ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਮੈ ਰੂਪੁ ਆਣਦੇ ਧਿਖ: ਧਿਖਿਆਂ ਨੂ ਜਗ
ਉ: ਜਾਤ੍ਰਾ ਆਤਮ: ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਸੁਖੰ ਰੂਪ ਦ ਸੁਖ ਜਾਣਿਕੇ ॥

ਰਉ: ਤਿਆਗੇ ਐਂ [illegible] ਲਾਇ: ਕਿਰਤਿ ਮੈਂ ਜਪੈ ਤੇਂ ਉਰਿ ਮੈਂ ਭੀ ਧਰਉ ॥੧੮॥ ਮ: ੫॥ ਧਾਰੁ:
ਧਾਰੋਂ ਪਿਆਰੇ ਜਾਣਕੇ ਆਵਿ ਲੋਕੇ: ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਜਲੇ [illegible] ਮਿਤ੍ਰ: ਤੀਆਂ ਦਾ ਤਤ: ਸਿ
ਧਾਂਤ ਕੀਆ ਉਧਰਨਹਾਰਾ ਮੈ ਹੋਦ [illegible] ਉਧਾਰਨਹਾਰਾ ਤੂ ਹੈਂ ਜੇ ਦਰ [illegible] ਹੈਂ ਤਾ ਕੀ
ਧਿਖੇ ਅਧਾਰਾ ਕਿਆ ਨਾ ਅਧਾਰਾ ਧਿਖੈ ਤਾ ਕੋ ਹਾਰਾ। ਦੇਵੈ ਤਾਂ ਧਾਵੈ ॥੨੦॥ ਮ: ੫
ਰਸਾਇਣ: ਰਸਾ ਦੇ ਪਰਿਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ [illegible] ਛੇਦਾ ਸਰਬ ਰਸਾ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਧਿ
ਜਾ ਕਉ ਉਪਜੀ ਜਿਨ ਗੁਰਾਂ ਸੁੰਹੀ ਲੈ ਦਾ ਹੈ [illegible] ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ [illegible] ਅਸ
ਉਤ: ਸਤੁ [illegible] ਸਗਲ ਸਮੂਹ: ਸਮੂਹ ਦੇਸ ਸਮੂਹ ਤਾ ਨਾਨਕ ਜਿਨ [illegible] ਛੇਦਾ
ਸਗਲ ਮੈਂ ਜਿਨ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਤਾ ਜੋ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਉਧਰੇ ਨਾਨਕ ॥੨੧॥
ਮ: ੫॥ ਪੂਕਾਰ: ਦੇਹਾ ਮੈ ਦ [illegible] ਕਰ ਕਰਕੇ [illegible] ਹਰੀ ਰੋਗ [illegible]
ਰੂਪੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਬਾਦ [illegible] ਇਸ ਕਰਿਕੇ ਭੁਆਈ ਐ [illegible] ਦੂਰ
[illegible] ਗੁਰਦੇਵ [illegible] ਸ
ਭੂਪ [illegible] ॥੨੨॥ ਮ: ੫॥ ਕਾਲਿਆਣ: ਮੁਕਤਿ [illegible] ਹੋਇ ਹੈ [illegible]
ਬਰੇ: ਉਧਾਰਲੇ ਹਾਂ ਹੈ ਜਾਂਤ [illegible] ਉਧਰਲੇ ਹਾਂ [illegible]
ਨੇਤ੍ਰੀਂ ਤੇ ਨ ਕਰਿ ਤਾ ਦੂਰ ਤ: ਪਾਪਾ ਦਾ ਸਮੂਹਾ ਦਾ ਰਤਾਗੀ: ਦਰੁਦੀ ਆਂਨ
ਰੀ ਨਾਲ: ਸੀਤ ਨਾਲ [illegible] ਕਾਰੁ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਧਾਰੁ: ਛੋਟਿਕਾ ਰਾਟ ਕਲਿ
ਆਨਾ ॥੨੩॥੧੯ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੫॥ ਪਹਿਨਉ: ਚੇਤਨੀ ਨੂੰ ਭਿਜਨ [illegible]
ਅੰਦੇਸਰਾ ਸੀ ਸਾਗਰ ਨ [illegible] ਵਾਛੇ ਦਾ [illegible] ਸਕਲ ਗੜ ਕਰਿ
ਸਾਇਆ: ਸਹਾਰੇ ਹੈਂ [illegible] ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਜੇ ਕੇ ਮਸ ਤਾਰਿ ਪਰ ਕਰਿ ਧਾਰਿ ਕੋਂ ਨਿਵ
ਜੋ ਧਾਇਆ: ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਜਾਂਣੂ ਸਧਾਰੀ: ਸੁਧਾਰਨੇਹਾਰਾ ਸਹਜਾਇ
ਆ: ਸਹਜੋ ਹੀ ਠਧਾ ਦ ਸਹਜੋ ਹੀ ਕਮਲੰ ਨੂੰ ਦ ਕਮਲਾ ਨੂੰ ਉਰ ਮੈਂ ॥੨੪॥
ਮ: ੫॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ। ਹੇ ਅਨਾਥਾਂ ਕੇ ਨਾਥਾ ਆਇਓ ਹੈਂ ਪਾਖ: ਪਖੁਜੋ
ਅਸਾਮ ਨੇ ਹੋਇ ਜੋ ਤਿਨਾ ਤੇ ਰਾਖ ਹੈ ਦ ਬਾਖ: ਰੁਖ ਸਾਡਾ ਆਗੇ ਠੇ ਪਾਛੂ
ਤੇ ਅੰਤ ਦਰੇ: ਦਰ ਨੂੰ ਭੀ ਅਚਿਤ ਦਉ: ਦੇਖਹੁ ਤੁਹਾਰੇ ਕੋ ਹੀ ਦੇਖੋ ਦਰਿ
ਤਦਹੁ ਤ ਬਤੁਹਾਰੇ ਹੀ ਦਾਸੁ ਹਾਂ [illegible] ਹਰੀ। ਸਧਾਰੇ: ਸਹਤਿ ਅਧਾਰ ਦੇ ਲਗਾ
ਹੈਂ ਵਛੇ ਦਾ ਸੁਰਿ ਗੁਰ ਬਚਨਾਰੇ: ਗੁਰ ਬਚਨਾ ਦੁਆਰਾ [illegible] ਸਾਰੇ: ਸ
ਨਤੇ ਆਸਾਰੇ: ਆਸਰੇ ਬ੍ਰਾਹੀ ਹਾਰੇ। ਤੇਰੀ ॥੨੫॥ ਮ: ੫॥ ਰਥ [illegible] ਹੈਂ ਛੇਦ
ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹੇ ਦਇਆਲ ਮੋਹਿ ਸਿਤ [illegible] ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਦਰਸਨੁ
ਛੇਦਾ ਅਨੁ [illegible] ਨ ਕਰੁ ਕਰਉ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ [illegible] ਮੈਂ ਨਾਇਹੁ: ਨੇ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਸੁ ॥੨੬॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੫॥੧੯ ਪਾਏਂ ਪੈਮ ਸੰਗੇ: ਸੰਗਾਰ ਹੈਂ ਗਾ
ਵੇ [illegible] ਹੈਂ ਸੁਖੇਨ: ਸੁਖਾ ਦਾ ਘਰੁ ਤੇਨਾ ਜਾਣੇ: ਜਾਂਦਾ ਅਨਿਕ ਰ: ਅਨੇਕ ਤੇ
ਅਨੇਕ ਕਾਂਤਿ: ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਰੋਮ ਦੋਸ ਲਾਏ:

ਲਗਾਵੈ ਓਹੁ ਅਨੰਦੁ ਪਾਵਦਾ। ਭਾਗਾ ਦੇ ਮੰਦਰ ਤੇ ਜੋ ਕਾਰਣੁ ਆਰੰਭ ਤੇ ਹਾਂ ਦ
ਚੜੇ ਭਾਗ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੁਆਰੇ ਦੁਆਰੋ ਅਨਹਤ ਸਬਦੁ ਵਾਜੀ।
ਲਾਵੈ: ਲਗ ਰਹਿਓ ਸਰਿ ਹੁ: ਕਿ ਦੇ ਮੋ ਪ੍ਰਿਆ ਬੀਤਿ: ਇਸਾ ਬ੍ਰਿਤਧ ਹੋਇਕੇ
ਸਦ: ਸਿਮ੍ਰਤ ਬਾਏ: ਬਾਂਸਤ ਸੰਗ ਦੇ ਬੈਕੁੰਠ ਪਾਵਰੂਪ ਰੂਪੀ ਵਾਲੇ ਦਾ ਗਿਰ:
ਪਾਰਿ ਬਿਖੋ ਪ੍ਰਿਅ ਬੀਤੇ ਸਦ: ਸਿਮ੍ਰਨ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਵਾਇ ਇਮੇ ॥੨੭॥ ਮ:੫।
ਨਾਮ: ਨਾਮੀ ਕਿਵਨੁ ਨਾਮ ਤਾ ਆਵੈ: ਚਾਹੇ ਬਾਹੇ: ਜਨ ਮੈ ਦੇਵ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ
ਲੋਗ ਆਹਿ: ਆਏ ਇਛਾ ਹਰਿ ਕੋ ਗਾਵੈ: ਜਾਵੈ ਰਾਗ। ਚੌਰੀਸੀ ਮੋਂ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੀ॥
ਬਾਵੈ: ਚਾਹੇ ਜੁਗਤਿ: ਪੁਨਾ ਪਾਮਾਦਿਕਾ ਦੀ ਗੁਨ: ਉਪਕਾਰੁ ਕੀਆ ਦੁ
ਤਰ: ਦੁਸਤਰ ਕਠਨ ਹਾਬੈ: ਹੈ ਦੁਰਾਵੈ: ਦੁਰਾਸਾ ॥੨੮॥ ਮ:੫। ਵੈ
ਹੇ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਤੁਹਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਤੂਰੂਪ ਹੇ ਮਾਧੋ ਅਤਿ ਨਿਰਾਰੇ ਕੂਹਿ।
ਕਮਲਾਰੇ: ਕਮਲਾ ਦੀ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਚੋ ਹੇ ਹਰੀ ਮਨਕਿ ਇੰਦ੍ਰ: ਮੁਨੀ ਤਾਂਏ
ਦੇਵ ਲਛਮੀ ਮੋਹਿ: ਮੈਂ ਵਾ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ: ਸਨਚਾਦਕਾਹ ਦੁ ਸਨਚਵਦੇ
ਤੇ ਸਕੇ ਅਸਿਤ: ਸੀਤਾ ਦੀ ਹਾਰੇ: ਹਾਰ ਕੇ ਅੰਤ: ਅੰਤ ਸਕਰ ਹੁੰਭਏ ਉਪਬਿਗਸਾਰੇ:
ਪ੍ਰਿਤ ਹੈ ਵਾਮਧੁਸੀ ਤਲਤੇ ਤਨ ॥੨੯॥ ਮ:੫ ਜਪਿ ਕਰਿ ਮਾਰਿਓ ਨਾਮ
ਰਓ ਗਹਾਰਿ ਕੇ ਅਸੁਕਾਰਿਆ ਪ੍ਰਿਓ ਤੂਪੀ ਬਨ: ਜੇਲਾ ਕੁਲਕ: ਕੁਲਾ ਦੇ
ਕਮਲ: ਹਰੀ ਉਚਾਰਿਓ ਤਿਸ ਨਾ ਦੀਸ ਰੁ ਕੀਤ ਨ ਕਰਿ ਤੇ ਪਾਂਣੀ
ਕਾਰਾ ਨੂੰ। ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫। ੧੯ ਵੈ ਬਨ: ਬਨਾਮੇ ਭੇਖ: ਭੇਖਾ ਨੂੰ ਤੇ ਕੀ
ਨਿਰਾਰ: ਨਿਆਰਾ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਕੇ ਗੀਤ: ਰਾਗੁ ਨਾਦਨ ਕਰੇ ਤੇ
ਗਾਰ: ਗਰਬ। ਚਤਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਿਆਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਮੋ ਰਸਨਾ
ਕਰਿ ਪੜੈ ਚਾਰ: ਸੁੰਦਰ ਤੇ। ਬਿਧ ਗਬਿਤ: ਗਹਿਤੁ ਹੇ ਹੁੰਡਾ ਧਾਰ
ਵਨੁ ਹੈ ਤਰੀ ਅਲੇ: ਤੁਰਿਆ ਹੈ ਸਿਗਾਰ: ਸਿਗਾਰ ਜਿਨ ਕੇ ਕੁਪਾਹੇ ॥੩੦॥
ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫। ੧੯ ਰੀ ਸਖੀ ਊਚ: ਊਤ ਕ੍ਰਿਸਿ ਊਚਾ ਜੋ ਹੈ
ਲਾਗੇ ਤਿਸੁ ਦੇ ਮੂਚਾ: ਏਹੁ ਤਾਹੀ ਗਾਹਰੇ: ਡੂਗਾ ਹੈ ਇਸੇ ਹੈ ਭੂਤ ਥਾਹ
ਨਹੀ ਅਗਾਹੁ ਚਾ: ਅਗਾਹ ਹੈ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਤੁਲਾ ਅੰ। ਜੋ ਪਟੁ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਾ
ਦਿਸਾਨਹੀ ਮੂਲੀ ਸੈ: ਮੂਲਆਂ ਦਾ ਨਹੀ ਰੂਚ: ਰੂਪਚ ਦਾ ਜੋ ਹੈ॥
ਖੋਜ ਅਸਿਖ: ਖੋਜ ਦੇਹੈ ਅਸਿਖ ਹੀ ਅਨਕਤ। ਅਨੇਕ ਹੀ ਪੰਥਾਦਿ
ਕੇਵ ਅਨਕੰਤ ਪੰਥ: ਅਨੇਕ ਹੀ ਤ ਪ੍ਰਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਪਹੂਚਾ: ਪਹੁਚਿਆ ਕੇ
ਕੀ ਕੀ ਪਰਸ: ਅਨਿਦਨਾ ਕੁਚ: ਭੋਰਾ ਦੇ ਹਾਂ ॥੩੨॥ ਮ:੫: ਰੀ ਸਖੀ ਅਖ
ਰਤੇ ਦੀਪ ਜੋ ਹੈ ਲੋਊ: ਲੋਕਾ ਮੇ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹਰੀ ਅਗਮ ਅਗਮਾ:
ਅਗਮਾ ਨੇ ਅਗਮ ਹੈ ਮਹਿਮਾ ਕ੍ਰਿਖੋ ਤਿਸ ਦੀ ਜੋਊ ਹਰੀ ਨਾ ਧਰਿ
ਨਾ: ਵਰਣ ਜੋ ਹੈ ਤਿਊ: ਤੇਰੀ ਵਾ ਤੈ ਨ ਹੀ ਦੁਤੀ ਅੰਭਾਵਾ ਹੈ ਊ: ਹੋਇ॥

ਹਰਿੰ ਕ੍ਰਿਪਾ॥ ਸਹਜੇ ਉ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਨ ਸਾਂਤਿ ਕਰਕੇ॥੨੨॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫॥
੧੯ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਮੁੰਧਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਦ ਏਕੋ ਰੇ ਏਕੋ ੨ ਰੇ: ੨: ਇਕੋ ਰੇ ਹੇ ਭਾਈ
ਐਸੇ ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ॥ ਕਾਰਿਪੰ ਕੋਊਮ ਤ: ਦੇਹ ਉਪਾਨ: ਨਾਹੀ ਹਾਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ॥
ਬਾਨੰ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਮ ਸ੍ਰਣਿ: ਵਿਖੈ ਹੈ ਪਰਾ॥ ਮਿਜਮ: ਮਥਨ ਤੇ ਸਾਂਤਿ: ਕੁਰਾ
ਦੁਆਰ॥ ਲੋਕੁ ਦਾ ਸਤਜਿਗੁਰ ਦਾ ਗਿਆਨ॥ ਮਾਨੰ ਕੋਤਾ ਨਿਧਾਨੰ ਹਰੀ॥
੨੪॥ ਮਃ ੫॥ ਗਾਤਿ: ਗਤੀ ਦਾ ਕਥਾ ਪੇਖਾਰਉ: ਦਿਖਾਵਉ॥ ਬਿਸਮੰ ਭਏ
ਹਾਂ॥ ਕਣਤਿ: ਕਹਾਵਨੇ ਕਰਿ॥ ਸੁਰਿੰ ਜੋ ਪੂੰਨਾਕਾਰਿ ਹੋਏ ਹੈਂ॥ ਦੇਵੰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਦੇਸਿ ਕਲਪ ਤੇ ਹੋਏ ਹੈਂ॥ ਬ੍ਰਹਮ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ: ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਆ
ਦਿ ਚਾਰੇ ਵਰਣ ਭੀ॥ ਗਣਤਿ॥ ਸਭੇ ਏਹੁ ਕੁਹੈ॥ ਅਕਾਮ ੨: ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਏਕ ਸੰ
੩੦॥ ਏਤੇ ਏ ਅੰਤ ਹੀ॥ ਭਨ: ਕਹਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਪਰਾ॥ ਪਰਣਤਿ: ਪਰੇ ਹੈ॥ ੨੫॥
ਮਃ ੫॥ ਹਾਰ॥ ਨਾਪੀਆ ਉਨੇ ਕਾਰਿ ਭਊ॥ ਅਨੰਦਾ: ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ॥
ਛੇਦਾ ਰੇ ਭਾਈ ਅਨਿਕੋ ਵਿਖੈ ਓਹੀ ਏਕੰ ਜਾਣਕੇ ਸਮਾਰਿ: ਸਿਮਰਿ ਦਾ ਨੂ
ਸਮਾਲਿਆ ਬੋਲੰ ਪਰੇ ਹੈਦ ਆਰੋ ਹੈ॥ ਥੇ: ਥਰੀ ਹੈ ਕਮਲੰ ਹਰੀ॥ ਅ
ਥਾਹ: ਮਨੁ ਬੁਧੀ ਤੇ ਅਥਾਹ ਹੈ॥ ਨੇਰਾ: ਨਜੀਕ ਜੋ ਹੈ ਜਮ ਦਾ ਛੇਦਾ
ਤਾਰੀ: ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਿ ਆਸਰ: ਅੰਤਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦ ਸਰਣਿ ਦਾ
ਆਸਰਾ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ ਜਾਕ: ਜਾਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨਾ॥ ੨੫॥ ਮਃ ੫॥
ਉਲਟੀ: ੨॥ ਉਲਟਣਾ ਅਨਾਦਿਕ ਰੋ॥ ਝੂਠੇ॥ ਸਾਕਤ ਕੀ ਏ ਨ ਝੂਠੀ
ਹੀ ਪਰੀਤਿ ਹੈ॥ ਛੂਟਕੀ ੨: ਛੂਟੇਗਾ ਮਨ ਓ ਦੇਵਾਤ ਨਾ ਕਾਲ ਦਾ ਕਰੇ॥
ਕਾਜਰ: ਸਾਹੀ ਦਾ ਪੇਸੇ: ਪਦੇ ਉਸ ਮੈਂ ਸੋ॥ ਕਾਲੁਖੀ: ਕਾਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਹੈ॥ ਸੋਨ ਰੂਣ ਤ੍ਰਿਕਟੀ: ਰਤਨਾ ਤਾਰਤਨਾ ਨਾਰਿਦ ਤਿਨਾ ਗੁਣ ਏਹੀ॥ ਦਾਸੰ
ਏਹੁ ਹੈ॥ ਜੁਟਸੀ: ਜੁੜੇਗਾ ਰੇ: ਹੇ ਹਰੀ॥ ਦਾਸ ਦਾਸਕੋ: ਦਾਸਾਂ ਕੇ ਦਾਸ॥
ਗੁਲਾਮੀ ਰੇ: ਗੁਲੇ ਹੇ ਹਰੀ॥ ੨੭॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫॥ ੧੯ ਛਿਨਾ ਸਭਾਦਿ
ਨਕੋ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸਮਰਥ ਚਿਰਲੇ ... ਗਾ ਦਿਖਾਵਨੇ ਕੋ ਪੰਥ: ਸਿਤ ਮਾਰਗ
ਰੂਪ ਦਾ ਤੇਰੇ ਮਾਰਗ ਦਿਖਾਵਣੇ ਕੋ ਸਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਤੇ॥ ਗਾਦਨ: ਗਾਦ ਦੇਣੇ॥
ਕੁਾਦਨ: ਛਾਹੁ ਦੇਣੇ॥ ਸਿਤਨ: ਸਿਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ ਗਾਦ
ਦੇਣੀ ਚਾਦਰ ਦੇਣੀ ਹਾ ਤੇਰੇ ਸਿਤਨ ਕੋ ਹੀ॥ ਕਹਿ ਤੇ॥ ਪਾਉ: ਪਾਵਾਂ॥ ਜਾਸ
ਨ: ਜਸੁ ਦਾ ਬਾਸਨ: ਪਾਣੀ ਹੈ ਸਹਜ ਸਰੂਪ ਕੇ ਲਹੇ ਤੇਰਾ ਹੈ॥ ਹੇ ਏਕ ਅਨਿ
ਤ ਰੂਪ ਅਨੂਪੇ: ਅਨੁਪਮ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਸਭ ਦਾ ਦਾਸਨ: ਜਿਨ ਦਿਖੇ॥
ਬਾਸਨ॥ ਬਾਸਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਤੂ ਨਾਹੀ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਕੇ ਲਹੇ ਹੈ ਕਰਣ
ਮੈਂ ਏਕ ਅਨਿਤ ਅਨੂਪੇ ਤੇ ਰਾ ਦਿਖੇ ਤਿਨਾ ਠਾਉ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਜੀਵਨੰ ਦੇਹੇ
ਸੁਖੰ ਦਾਤਾ ਬੈਂਠਾਂ ਅਨੇਕੇ: ਅਨੇਕ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਉ॥ ਦਾਇਆ॥ ਸਰੂਪ ਮਾਹਿ

[illegible]

ਆਪਕਰ ਕੋ ਕਰ ਪਰਕਾਰਿ ਆਦਿ ਮਨਾਦਿ ਕੂਰੋ ॥ ਸਗਿ: ੨: ਵਾਰਿ ਵਾਰ ਵਾਰੋ ਜਾਉ ਕੁਰਬਾਨ ਤੇਰੋ
ਜਸੁ ਤੇਰਾ ॥੧॥ ੴ ਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੯ ॥ ਨੈਕ: ਥੋਰਾ ਭੀ ॥ ਕਰੈ ਹਮਾਰਾ ਸੀ । ਜਿਤਨੀ ਕੁਛ
ਕੁ ਤੇਤੀ ਭੀ ॥ ਟਰੈ: ਹਟੈ ॥ ਵਰੁਦਾ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਾਦਿ ਕਾਮਿ ॥ ਡਹਕੈ: ਭ੍ਰਮਾਇ ਲੈਦਾ
ਹੈ ਤੋ ਕਾਨ ਮੈ ਧਰੈ: ਸੁਣਿ ਕੈ ਧਾਰੈ ॥ ਨਿਤ: ਸਤਦਾ ਰੋਜ ਹੀ ॥ ਸਰੈ: ਸਉਰੈ ॥੧॥ ਮਃ
੯ ॥ ਹਾਰ ਹੈ ॥ ਨਾਰਿ ਜ੍ਰੋ ਹੈ ॥ ਟੇਰਤ: ਕਹਿ ਦੇਨੇ ਪ੍ਰੇਤਿ ਪੁਕਾਰਿ ਕੈ ਦਾ ਛੋਡਾ ॥ ਪ੍ਰੇਤ
ਪ੍ਰੇਤ ਟੇਰਤ: ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈਨ ॥ ਪੁਕਾਰਿ: ਉਚੀ ਉਚੀ ॥ ਅਧ: ਅਧੀ ॥ ਘਰੀ ॥ ਘੜੀ
ਭੀ ॥ ਰਿ: ਹਿ ॥ ਜਿਉ ਤਿਉ ॥ ਨਿਤ: ਸਤਦਾ ਰੋਜ ਹੀ ॥੨॥ ਮਃ ੯ ॥ ਦਾਰਾ: ਨਾਰੀ
ਚੀਤ ॥ ਚਿਤ ਪਰਸੁ ਪਰੁਕਾ ਮੀਤ: ਨੀਤਾ ਨੁਸਾਰੁ ਦਾ ਨਿਤ ਹੀ ਦਾ ਰੋਜ ਹੀ ॥ ਗੀਤ:
ਬਿਸਰ ਦਿਵਾ ਗੁਣਾ ਦੇ ਗੀਤ ਦਾ ਜਸੁ ॥੩॥੧॥ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ॥
ਰਾਗ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਃ ੫ ॥ ਪ੍ਰਿਠਕਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿ ਛਡਿਆ
ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਹੈਂ ॥ ਦੂਤਨ: ਦੂਤਾਂ ਦੀ ॥ ਸੰਗਰੀਆ: ਸੰਗ ਮੇ ਸੋ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ॥ ਭੁਇਅੰ
ਗਨਿ: ਸਰਪਾਂ ਮੇ ॥ ਬਸਰੀਆ: ਬਸਣਾ ਹੈ ॥ ਇਨਾ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਦਾ ਇਨਾਂ ਨਾਲ
ਨ: ਦੂਤਾਂ ॥ ਉ: ਨੂੰ ਪਰੀਆ: ਪੇ ਦੇ ਹੈ ਦਾ ਅਨਿਕ: ਅਨੇਕ ਹੀ ॥ ਉਪਰੀਆ:
ਪਟਿ ਦਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸੋਹਰ ਰਹਾਉ ਦੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਦਾ ਵਿਦ ਕਰੋ ॥ ਮਿਥਨ: ਮਿਥਿ
ਆ ਹੈ ॥ ਮੋਹਰੀਆ: ਮੋਹਾਦਿਕ ॥ ਅਨਿ ਕਉ: ਦੂਤ ਰੂਪ ਦੇਹਿ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ
ਮੇਰੀਆ: ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਗਹਿਆ ਹੈ ਦਾ ਮਿਥੀਆ ਪਾਠ ਹੈ ਦੇਤਾਂ ਮਿਲਿਓ
ਹਿਆ ਹੈ ॥ ਘਿਰੀਆ: ਘੇਰੀ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਦੇ ਪੇਰਿ ਗਿਹਿਆ ਹੈ ॥ ਬ
ਟਰੀਆ: ਰਾਹੀ ਹੈਨ ॥ ਰਾ ਬਿਰਖ ॥ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਦੇ ਤਲੇ ॥ ਇਕਤਰੀਆ:
ਇਕਠੇ ਹੋ ਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਬੰਧਹਿ: ਬੰਧਨਾਂ ਮੋਹਾਦਿਕਾਂ ਮੇਂ ॥ ਪਰੀਆ: ਪਏ
ਹੈ ॥ ਸਫਰੀਆ: ਸਫਲ ਹੈ ॥ ਹਰੀਆ: ਹਰੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨੇ ਤਾਂ ਕੀ ਸ
ਰਨਰੀਆ: ਸਰਣੁ ਹੈ ॥੧॥ ੴ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਃ ੯ ॥ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀ
ਤੀ ॥ ਪਚਿ: ਥਕਿ ਕੇ ॥ ਜਿਆਨੇ ਭੀ ॥ ਰਾਉ: ਰਾਜਾ ॥ ਰੰਕ ਕਉ: ਕੰਗਾ
ਲ ਨੂੰ ॥ ਰਾਉ ॥ ਨ੍ਰਿਕਾ ਰੀਤੇ: ਖਾਲੀਆਂ ਤੇਂ ਭਰੇ ਤੇ ਭਰੇ ॥ ਕਰੈ ਸਖਣੇ:
ਸਖਣੇ ਕੋ ॥ ਹਾਰੈ: ਹਾਰੁ ਹੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁਰੰਗੀ: ਹਰੀ ਤੇ ॥ ਨਿਆਰਾ ਭੀ ॥
ਹੈ ਜਨ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਭੂਤਿ: ਮਾਇਆ ਛਾਡ ਦਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾ ਜਿਨ ਕੋ ਨਾਨਕ ਹੋ ਨਾਲ
ਇਓ ਲਾਇਆ ਹੈ ਹਮੁ ਵਾਲੁ ਵਤੁ ਜੀ ॥੧॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮਃ ੪ ॥
੧ਓ ਛੰਦਾ ॥ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ: ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੇ ਦਾ ਐ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ॥ ਅਮੋਲੇ: ਅਮੋਲਕ ਜੋ ਹੈ ॥ ਦਾ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ॥
ਐਸੇ ਦੋਇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਅਰਥ ਹੈ ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਿ ਲੈਣਾ ਛੋਡਾ ॥ ਹਰਿ
ਰਿਸਜਿਸੇ ਬੀਧਾ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋ ਆ ਹੈ ਮਨੁ ਪਿਆਰਾ ਤੇ ॥ ਮਨ: ਐ
ਤੁਹਕਰ ਣ ਭੀ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਿਦੇ ਰਸ ਮੇ ਝੂਰਕੇ ॥ ਹੋ ਘੋਲੈ ਦਾ ਹਰਿਨਾ
ਮਿਰਗ ਜਿਸੇ ਝੂਰਕੇ ਲੈ ਹੈ ਹੈ ਰਾਮਾ ॥ ਮਤਿ ਦੁਆਰਾ ਛੋਡਾ ॥ ਢੋਰ ਮਨ ਤ:

ਰੋਹੁਰਾਆਬਿਨਾਕਾਹੂਤੇਲੇਦਹੋਰਾਆਗੁਨ॰ਰੀਝਬ੍ਰਾਬੋਲੇ॰ਹੋਂਦੂਠਣਃ
ਦਾਸਿਆਹੈ॥ਛੋਦਾਅਖਿ॰ਕਰਭੀਰਖਿਨਾਮੂਦੇਆਲਾਏਃਉਚਾਰੇ॥ਛੋ
ਦਾਸੁਣੀਐਤਾਂਆਖਿਹਰਿਰਾਇਆਦਵੇਖੋਲਿਵਲਾਏ॥ਵਿਛੁੜਨਾਃਵਿਛੁੜੇ
ਆਸੁਭਾਏਃਸੁਭਾਇਹੀਹੇਰਾਆ॥ਛੋਦਾਸਬਦਰਾਮਨਾਮੁਦੇਂਸਖੀਸ
ਹੇਲੀਃਪਿਆਰੀਸਖੀਆਂਜੋਹੈਂਰੇਖੀਃਤਿਨਾਹਮਕਹੈਕਥੀ॥ਛੋਦਾ
ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਰਾਮਸਾਨੂਦਰਾਮਃਹੇਭਾਈ॥ਛੋਦਾਜੋਹੋਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਕੀਕਥਾਸ
ਣਾਵੈਸਾਨੂ॥ਛੋਦਾਹਰਿਰਾਮਹਿ॥ਮਨਚੀਂਦਿਆਸੁਃਤਾਮਹਾਇਛਾ॥ਛੋ
ਦਾਹਰਿਸਰਣਾਗਤੀਭਜੁਃਲੈ॥ਛੋਦਾਰਾਮਨਾਮਧਿਆਵੈਂਪ੍ਰਭੁਃ
ਹੇਪ੍ਰਭੁਸਾਨੂਦਪ੍ਰਭੁਨੂ॥ਛੋਦਾਅਤਿਕਰਿਰਾਮਨਾਮਪ੍ਰਗਾਸੇਃਉਚਾਰੇਜ
ਪਾ॥ਛੋਦਾਹਉਹਰਿਰਾਮੁ॥ਉਡੀਣੀਆਃਉਦਾਸੀਨਹਾਂਦਸਾਨੂਦਰੂਲਾਂ
ਉਦਾਸੇਃਉਦਾਸਹੂੰਦਾਹੈ॥ਛੋਦਾਹਮਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਸਜਣਦੇਪਾਸੇਃਸੁ
ਪਨੁਪਨੁ॰ਮਰਤਨੁਕਰਿਹੈਰਾਹੂਜਿਨਾਰਾਮਨਾਮਿਕਰਿਵਿਰਾਸੇਃਖਿ
ਵੈਹਾ॥੪॥੧॥ਮਃ੪॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਰੂਪਾ॥ਛੋਦਾਜੋਰਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਰਾਮਅਤਿ
ਕਰਿਪਾਏਃਪਾਈਦਾਪੈਅਖਿਖੁਃਵਿਹੂਰੂਪਹੈ॥ਛੋਦਾਹਰਿਰਾਮਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਕਰਿਸੋ॥ਛੋਦਾਜਾਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਧਿਆਇਆ॥ਛੋਦਾਦ
ਛੇਦੇਲਿਖਿਆਨੁਸਾਰੁਗਾਨਾਕ॰ਤਾਰਾਮਨਾਮਿਕਰਕੇਦਾਦਿਖਾ॥ਛੋਦਾ
ਹਰਿਰਾਮਸੇਤੀ॥ਦੁਧਖੀਰਿਃਦੁਧਵਾਲੇਕੁਚਰੈਮੈਨਦੁਧਮੇਖੀਰਾਬ
ਲਕਜੋਹੈਦਦੁਧਕਰਿਕੈਖੀਲੋ॥ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ॥ਛੋਦਾਹਰਿਰਾਮਬਿਨਾ
ਟੇਰੇਃਪੁਕਾਰਦਾਹੈ॥ਛੋਦਾਹਰਿਰਾਮਪ੍ਰਭੁਕੇਰੇਃਦੇ॥ਛੋਦਾਹਰਿਰਾਮ
ਮੇਲਾਇਆਆਧਾਰਿਃਤੌਸਰੀਰਮੈਂਪ੍ਰਾਣਹੋਰੇਃਘਣੇਹੀ॥ਛੋਦਾਹਉ
ਮੈ॰ਕਰਕੇਰਾਮਤੇ॥ਬਿਖਪਾਏ!ਬਿਖਨਾਲੇਬੀਪੇਹੈਤਿਹਉਮੈਨੇਜਾਲੇਃ
ਸਾੜੇਹੈ॥ਕਪੇਉਃਕਪੂਤਨੇਆਪਨੂੰਆਪੇਹੀ॥ਕਾਲੇਃਕਾਲਦੇਹੈਰਾਮ
ਬਿਨਾ॥ਛੋਦਾਅਨਮੁਖਰਾਮਤੇ॥ਛੋਦਾਅਨਮੁਖਰਾਮਤੇਮੂੜਾਬਿ
ਤਾਲੇਹੈ॥ਜਣਃਜੋਜਨਾ॥ਤ੍ਰਾਹਿਤ੍ਰਾਹਿਃਕਹਿਆਹੈਰੇਰਖਿਆਕਰੋਐ
ਸੇਕਹਿਕੇਸਰਣਾਗਤੀਹੈਂਹੇ॥ਛੋਦਾਗੁਰਹਰਿਰਾਮਤਿਨਾਦੇਰਖਣ
ਲੇਭਏਹੈ॥ਦਾਛੋਦਾਨਾਨਕਗੁਰਹਰਿਰਾਮਰਖਣਵਾਲੇਭਏਹੈਜਿਨਾਕੇ
ਸੋਜਨਤ੍ਰਾਹਿਤ੍ਰਾਹਿਕਰਿਸਰਣਾਗਤੀਆਏਹੈਹੇ॥ਹਰਿ॰ਰੀਦਿਦ
ਕਰਿਵਾਦਤੂੰ॰ਕਰਿਹਰਿਰਾਮਪਾਇਆਹੈ॥ਛੋਦਾਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮ
ਪੋਤਃਜਹਾਜੁ॥ਖੇਵਟਃਮਲਾਹਹੈ॥ਸਬਦ॰ਰੂਪੀਅਨੁਕੂਲੀਪਉਣ

ਫੇਰਿ ਕੇ ਦ ਸਬਦ: ਸਿਜਾਰ ਸਿਧੁ ਤੇ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਗੁਰ: ਪੁਜ ਮੀਤੁ: ਪਿਆਰਾ
ਬੇਨਤੀ ਹੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਤੇਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਡੇ ਬੇਨਤੀ
ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਅਜਾਂ ਤੋਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ॥੨॥ ਮਃ ੪॥ ਜੁਗੁ
ਪੁਨ ਰੂਪਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਜਸੁ ਮਨਿ ਮੈ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਨੇ ਹਾਂ ਛੇ
ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਧਾਰੇ: ਆਪ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਾਂਗੁ ਪਾਪ ਜਮ ਗੁਰੂ ਤੇ ਦੁਖ ਤਰਨ ਦਾ ਰਾਮ
ਲ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਛੇਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਰਿ ਉਤਾਰੇ ਪੁੰਨੀ: ਪੁੰਨਾ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ ॥
ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਨੇ ਛੇਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਵ ਜਗਤ: ਵਜੀਕ
ਉਆਇ ਹੈ ਵਡੇ ਦਾ ਨਿ ਧਿਰੁ ਪਰਾਮ ਨਾਮਾ ਗੁਰ: ਪੁਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਲਖ:
ਹਰੀ ਲਖਾਇਆ ਹੈ ਆਸਾ ਮਨ ਸਾਂ ਬਾਹਰੁ ਅੰਤਰੁ ਰੀ ਵਾ ਛੇਦਾ ਮਨਸਾ: ਬੁਧੀ
ਦੀਆਂ ਆਸਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਅਸਤਾਰੂ ਪਰੂ ਛੇਦਾ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ਹੈ ਪਾਪੀ: ਹਾਂ ਇਸੇ ਕਰਿ ਧਰ ਦੂਹੀ ਹਾਂ ॥
ਬਲ ਵੰਚੀਆ: ਹਾਂਇ ਜੇ ਕਰਿ ਠਗ ਮਾਇਆ ਦਾ ਹਾਂ ਛੇਦਾ ਹਮ ਰਾਮ ਤੇ ਭੁਲ
ਹੋਇਆ ਪਾਪੀ: ਹੈ ਕਰਮਾ ਕਰਿ ਹਿਸਾਬ ਰੋ ਬਲ ਵੰਚੀ: ਛਲੀਆ ਹੈ ਵਡ
ਨਾ ਕਰਿ ਧਰ ਦ੍ਰੋਹੀ: ਰਿਦੇ ਕਰਿ ਕੇ ਠਗ ਮਾਇਆ: ਹੈ ਵਿਹਾਰੁ ਕਰਿ ਕੇ ਦੁਮਾਇ
ਆਦਾ ਠਗੀ ਹੈ ਵਿਸਾ ਘਾਤੀ ਹੈ ਅਬ ਕੁਪਾਪੀ: ਪਾਪੁ ਜੋ ਅਕਸਮਾਤੁ ਹੋਵੈ
ਬਲ ਵੰਚੀਆ: ਜੋ ਜਾਣ ਕੇ ਪਾਪੁ ਕਰੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਠਗਾਹਣ ਦਾ ਸਤ ਭਲੀ
ਪੁਕਾਰੁ ਧ੍ਰੋਹੀ: ਘਾਤੀ ਹੈ ਬਾਰੀ: ਅਨੇਕ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਛੇ
ਦਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਦੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ: ਗਤੀ ਦੀ ਮਿਤ ਨ ਪਾਈ:
ਹੈ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੁਖੀ ਮੈ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾ ਬਹੁੜੁ: ਫਿਰ ਫਿਰ ਮਰਦਾ
ਜੀਵਾਇਆ ਹੈ ਫਿਰਿ: ਮਨਮੁਖਿ ਹੈ ਇਕੇ ਮਰਦਾ ਜੀ ਬਹੁੜਿ: ਮੋ
ੜਿ ਕੇ ਕਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਕੇ ਜੀਵਾਇਆ ਹੈ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਨਦ
ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਗਾਵਾਇਆ: ਗਾਵਾਇ ਹੈ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਛੇ
ਦਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨੇ ਕੀਏ ਜਾਤੇ: ਹੈ ਸੋ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਲ
ਤਿਨਾ ਦੀ ਛੇਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰ ਮੈ ਨਾਤੇ ਹੈ ਅਮ੍ਰਾਪ ਧੋ
ਪਾਪੀ: ਬਡੇ ਪਾਪੀ ਲੀਕ ਘਾਤੀ ਪਾਪੀ ਲੀਕ ਕਿਲਵਿਖਾ ਵਾਲੇ ਤੁਧ
ਪੀ ਲੀਆ ਛੇਦਾ ਜੋ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਹੈ ॥੪॥੩॥ ਮਃ ੪॥ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਛੇਦਾ ਧਾਰਿ: ਪੁਜ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨ ਦ੍ਰਿਖ:
ਰੂਪਾ ਇਕ: ਇਕਾ ਗੁਰ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਜੈਕਾਰੋ: ਜੈਕਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਛੇ
ਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਹਾਰੁ: ਜੋ ਹੈ ਛੇਦਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਖੀ
ਏ ਸਾਰਸ ਨਾਪ ਨੁਧਿ ਨੁ ਹੈ ਜੋ ਗੁਣ ਗਾਂਦੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਮ ਕੇਰੇ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹ
ਰਿ ਰਾਮ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਿ ਹਿਨਾਂ ਤੇਰੇ ਭੀ ਸਫਲ ਹੋਵੈਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨਾ:
ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਦੀ ਪੈਰੇ: ਚਰਨੀ ਛੇਦਾ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚਿਤੇਰੇ: ਚਿਤਾਰੇ ਹੈ ਸਾਧੂ: ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆ
ਰੇ ਦੇਖ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪੁਨੀਤਾ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ:

ਬਹੁਕਾਰੁਲੇਖਹਿ॥ਛੰਦ॥ਰਾਮਦੇਧਰਮੁਮਾਰਗਿਮੈ ਚਲੇਸਹਿ: ਚਾਹਤੇਹੈਂ॥ਛੰਦ॥
ਜੋਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁਸੁਣਿਕੈ ਮੰਨੇਸਹਿ: ਮਨਦੇਹੈਂ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਧਿ
ਆਵੈ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਦਾਹਰਿਜਸੁਗਾਵੈ॥ਸਭੰਜੋਅਕਾਰੁਹੈ॥ਛੰਦ॥
ਮੁਖਿੰਜੋਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਜੋਧਿਆਵੈ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦੇਦਰਿਪੈਲਾਇ
ਆ: ਭਗਤੀਰੂਪੀਦੇਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਪੈਸਾਕਰਿਆਪਿੰ: ਦੁਆਰੇਭਗਤੀਂਦੇ
ਪ੍ਰੇਮਨਾਲਾਦੋ॥੬॥ਨਾਮ: ੭ ਛੰਦ॥ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁਆਰਾਮੰਪਾਸਦਾਟਲੋ
ਭੁਲਕੇ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦੀਪਾਖਿੰਵਿਖੇਲਭਣੈ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਹਰਿਰਾਮ
ਜਪਿਕੇ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀਮੈਂ ਸਮਾਣੇਹੈਂਦੇ ਮਿਤ੍ਰਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਜਪਿਮੈਂ ਜਾ
ਣੈਤਾਂ ਉਧਰੇਹੇਮੇਰੀ॥ਛੰਦ॥ਮੇਰੀਜਿੰਦੁੜੀਏ: ਹੇਮੇਰੀਸਖੀਅਹੁਸਕਿਲਾ
ਇਮਿਲਹੁਸਤਿਗੁਰੁਕਉਜੋਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਦ੍ਰਿੜਾਵੈ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿ
ਰਾਮੁਜਪਦਿਆਂਮਿਨਮਾਣੀ॥ਸਾਹੁ: ਸਦਸਾਦੇਸਾ: ਸਮਾਂਮੁਹਤ: ਦੋ
ਇੱਘੜੀਆ॥ਘੜੀ੧॥ਮੁਹਤ: ਅਧੀਘੜੀ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਮੇਰਾ॥ਛੰਦ॥
ਨਾਮਕਰਮਨਾਮਾਕਿਰਹੁ: ਦੂਤਦੇ ਭੈਤਾ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮ॥ਕੁਮਤਿ: ਕੁਮ
ਤਿਹੋਣਾ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਦਾਰਾਮੰਨਾਮਕਰਕੇਜਪੁਹੈ॥ਘਤੇ: ਵਡੇਦੇਪਾਪੀ
ਨੂੰ॥ਛੰਦ॥ਨਿਰਭਉਹਰਿਦੇਨਿਰਭਉਹੋਇਕੇਹਰਿਰਾਮ [illegible] ਮਦਿਲੋਕ
ਪਤਿ: ਨਾਪਤਿਦਲੋ॥ਛੰਦ॥ਨਾਨਕਹਰਿ ਪੂਰਾ: ਪੂਰੇਦੁਆਰੇਰਾਮਜੋਦੇਆ
ਹੈ॥ਘਤੇ: ਪਾਇਹੈ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਨਿਤਾਜਾਨਿਹਿਥ: ਸੁਆਮੀਦੇਨਾਹੈ॥ਨਿ
ਕਮਨ: ਇਕਾਗ੍ਰਮਨਕਰਿ॥ਛੰਦ॥ਇਕਰਾਮਅਰਾਧਿਆਹੈ॥ਚਤਾ: ਚਾ
ਹਦੇਕਾਂਣਹੈ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦਾ ਮਹਲ: ਸਰੂਪਦੇਹਰਿਰਾਮਨੂੰਜਗਮਾਸੂ
ਨੇ॥ਸ੍ਰਿਸਮਾਰਨੁ: ਖੋਹਿਖਾਂਣੁਦੇਘਟਾਛਨਣੈਦੇਟਕਰਾਮਾਰਣੇ॥ਘਟੇ
ਨਿਉਜਸੇਪੈਕਾ॥ਛੰਦ॥ਮੁਰਿ: ਅਧੋਹੀਮੁਸਤਕਿਧਰੁਹਰਿਰਾਮੂਨੇਲਿਖ
ਛਡਿਆਹੈਤਿਸੁਅਨੁਸਾਰੁ॥੪॥ਪ੍ਰਮ: ਅਟੇਰੇਰੰਗੀਲੇਦਾਸੁ॥ਛੰਦ॥ਹੇਮੇ
ਰੇਹਰਿਪ੍ਰਭਰਾਮਜੀ॥ਜੀਇ: ਜੀਦੀਕਰਕੇ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮ॥ਵੇਖਿੰਹ
ਰੀਤਿਅਸੀਗਮਨਿਮੁਕਰਾਈਐ: ਮਨਨੂੰਮਕਰਾਂਦੇਨਹੀਂਦੇ ਮਨਕਰਕੇ
ਮੁਕਰੁਪੈਨੇਹਾ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦੂਰਿ॥ਗੋਦਾਈਐਂਤਿਨਾਦੀਦੇਗਦੇ
ਵਦੇਹੈਸੋਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਦੇਮੁਖੀਨਾ॥ਛੰਦ॥ਤਿਨਾਂਹਰਿਰਾਮਨਦਰੀ॥
ਆਈਐ: ਆਣਿਆਪੈਪ੍ਰਭੁਰਾਤੰਹੈਅੰਦਰੋਤੇਸੇਵਕਪੈਂਬਾਹਰੋਅ
ਰਥੇਂ ਅੰਦਰਸੇਵਜਨਕਰੈਹੈਤੇਬਾਹਰਤੇ ਸੇਵਕ: ਟਹਿਲਕਰੈਹੈਂ॥
ਛੰਦ॥ਜੇਸੇਸੇਵਕਕੁਰਾਤਹੈਦੇ ਭਗਤਸੇਵਕਹੈ ਹੈ॥ਛੰਦ॥ਪ੍ਰਭੁਰਾਮਮੇ
ਰੇਦੇਮਨਿਕਾਣੇਹੈਂ॥ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦੀਆਪੇਨਾਇਆਤੇਪੇ॥ਨਾਈਐਦੋ
ਪਾਣੂਹੈ ਅਰਥਪੇਨਾਈਦੇਹੈ॥ਸਾਚਿੰਨਾਮਮੈਂਸਮਾਣੇਹੈ॥ਛੰਦ॥ਜੋਰਾਮ
ਰਾਤੁਰਾਮੁਦੀਨਦਰਿਕਰਿ ਨੀਸਾਣੇ: ਪ੍ਰਗਟਕਰੀਏਹੈ ਦੇਜੋਰਾਮਦੇਰੰਗਿਰ
ਰੇਹੈਤੇਤਿਸਦੀਨਦਰਿਕਰਿ ਨੀਸਾਣੇ: ਪ੍ਰਗਟਕਰੀਏਹੈ॥ਛੰਦ॥ਪ੍ਰਭੁਰਾਮ

ਅਗੋ।ਅਪਾਰੇ:ਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਈਆ॥ਛੰਤ॥ਹੇਮੇਰੀਜਿੰਦੜੀਏਰਸਨਾਕ
ਰਿਜਪਿਗੋਬਿੰਦੋ॥ਛੰਤ॥ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਦੋਜਪਕਰਿਤੇਤ੍ਰਿਸਨਾਜਾਏ॥ਛੰਤ॥
ਮਨਿਰਾਮਨਾਮਵਜਾਏ॥ਛੰਤ॥ਹਰਿਰਾਮਧਨਨਿਧਿਰੂਪਪਾਏ॥ਸਿਗਾਤੇਂ
ਮੈਮਿਲਿਹੈਹਾਂਨਾਨਕ॥ਤਿਨਾਹਰਿਰਾਮਦੋ॥ਛੰਤ॥ਰਾਮਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਭ
ਭਾ॥ਛੰਤ॥ਜੋਰਾਮਪੂਰਨਪੁਰਖ ੧ਬਿਧਾਤਾ:ਫਲੁਪਰਦਾਤਾਹੈ॥ਛੰਤ॥ਜੀ
ਆਂ॥ਨੂਰਾਆਧਾਲਰੂਪਨਾਸਹਸ੍ਰਸਿਆਣਪ:ਹਜਾਰਸਿਆਣਪਾਕਰਿ
ਕੇ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਦੁਆਰੇਰਾਮੈਨੂੰਜਾਤਹੈ॥੪॥ਪਦਛੇਦਾ॥੧॥ਬਿਹਾਗੜਾਮ:
ਪ॥ਛੰਤਾ॥੧੩ਅਚਰਤੁ:ਅਚਰਜਾ॥ਛੰਤ॥ਮੇਰੇਰਾਮਲਾਲਜੀਉ:
ਹੇਮੇਰੇਭਾਈਜੀਉ॥ਅਨਿਆਏ॥ਹੀਕਰਦਾਹੈ॥ਛੰਤ॥ਹਰਿ:ਸਮੂਹਰੰਗਾ
ਦਾ ਅਖਾੜਾ:ਸੰਸਾਰਰੂਪੀਰਾਮਜੀਨੇ॥ਮੇਰੇਲਾਲਜੀਉ:ਹੇਮੇਰੇਭਾਈ
ਜੀਉ॥ਜਨਮਨ॥ਵਾਲੇਹੈਸਜਘਾਏਜੀਦਾਮੇਦਨਿ:੧ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀਆਮਹਲਿ:ਸਰੂਪਦਿ
ਖੇਪੁਲਾਏ॥ਦਿਆ:ਦੇਹੈਨਿਆਰੇ॥ਦਿਖਾਵਦਾ॥ਸਹੇਲੀਹਿ:ਮਿਤ੍ਰਜਨ
ਮੇਰੇਰਾਮਲਾਲਜੀਉਦੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਅਰਾਧੇਸਕਾਰਿ:ਧਾਰਿਕਰਕੇ
ਕਰਾਕਰਕੇ॥ਮੇਰੇਲਾਲਜੀਉ:ਹੇਮੇਰੇਭਾਈਜੀਉ॥ਛੰਤ॥ਤਿਨਾਦੂਆ
ਰੇਰਾਮਨਾਮੁਕਰਿਜਮਕੂਮਾਰਰਾ ਸਾਧੇ:ਜੀਤਿਆ॥ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਤੇ॥ਬ
ਧਾਤੇ:ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਹਰੀਨੇ॥ਲਾਈਐ:ਲਾਈਹੈ॥ਸਾਧੇ:ਸੰਤਾਦੇਹੋ
ਆਂ॥ਜਾਂਮੇਰੇਲਾਲਜੀਉ:੨ਹੇਮੇਰੇਭਾਈਜੀਉ॥ਛੰਤ॥ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਪੂਜੇਹਾ:ਪਜੰਦਾ ਪੂਜੀਐ॥ਖੋਜੀਆ॥ਤੇਖੋਜੀਐਂਦੋਪਾਠਹੈ॥ਖੋਜੀ
ਆਂਹੈਤੇਐਤਨਰਾਂਅਗੋ॥ਅਗਾਧਹਾ:ਅਗਾਧਿਆਹੈਂ॥ਚਰੂਪੇ:ਚ
ੜਾਏਂ॥ਆਪਣੀਕਿਰਕੇ॥ਪ੍ਰਭੂ॥ਦੇ ਅੰਕਿ:ਸਰੂਪਮੈ॥ਛੰਤ॥ਜਿਸਕੇਮਸ
ਤਕਿਪਰਭਾਗਹੋਇਆਸਨੇਹਾ:੨ਮਲਗੇ ਵਸਨੇਹਾ॥ਉਹਪੂਜੂਹੋਵੇ॥
ਪਜੇਹਾ:ਪੂਜਨੇਹਾ ਜਪਨੇਹਾਵ ਨਾਮਜਪਕੇਪੂਜਕ ਹੋਏਹਾਂ॥ਟਿਕੇ॥ਹੈ
ਛੰਤ॥ਘਰਿਆਏਤਾਂਹਰਿਹਰਿਰਾਮਪਾਇਆ ਵਾ:ਹੈ॥ਛੰਤ॥ਹਰਿ
ਮੰਦਰਾਵਿਚੋਏਹੁਆਪਣਾਮੰਦਰੁਹਰਿਜੀਉਨੇ ਵ ਹਰਿਜੀਨੇਹਰਿਮੰਦ
ਰੁ॥ਦੇਹਿਰੂਪੀ॥ਛੰਤ॥ਹਰਿਰਾਮਾ॥ਸਰਬੇ:ਸਰਬਾਵਿਖੇ॥ਮੁਖਿ:ਮੁਖਨੂ
ਵ ਦੁਆਰੇ॥ਪ੍ਰਗਟ:ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਾ॥ਦੁਖੁ:ਦੁਖਾਦਾਸਮਹਾਰਸੁਨੂੰ
ਪੀਜਬਗੁਰਨੇਚੋਇਆ:ਉਪਦੇਸਿਆ॥ਤਾਂਠਰੂ॥ਠਾਏਂ॥ਪੂਰਨਹੈ
ਛੰਤ॥ਘਰਿਆਏਤਾਂਹਰਿਪਾਇਆਸਕਾ॥੪॥੧॥ਮ:੫॥ਹਉਆਤਿਪ੍ਰਿਆਹੇਮ
ਨਮੋਹਨਾਹੇਪਟਮੋਹਨਾ॥ਪਟਨੂੰਸੋਭਨੀਕਕਰਨਹਾਰੇਵਪਟਮੈਸੋਭ
ਨੀਕਹੇ॥ਪਨਾ॥ਸੋਕਾਂ॥ਹੇਮੇਰੇ॥ਅਪਰ:ਦੇਵਤਾਤੇਭੀ ਅਪਾਰ॥ਅਪ
ਰੇਹੈਰਾਮੁ॥ਹੈਸੋਪਾਲਦਾਇਆਲਰੋਸੋਈਦੇਲਾਲਨ:ਲਾਲੂ॥ਛੰਤ॥ਨਿਮਾ
ਣੀਆਂਮਿਲਪ੍ਰਕਿਤੁ:ਮੈਨਿਮਾਣੀਨੇਮਿਲਪਹੇ ਕਿਤਾਦਰਸਨ॥ਦੇ ਪਰਸਨ:
ਪਾਉਣਨੂੰ ਵ ਦਰਸਨ॥ਤੇਅੰਗਸਨੂੰ ਤਰਸਨਤੇਰੇਪਰਸਨਨਾ॥ਨੀਦੰ॥ਆ
ਵੈਤੇਨਾਰੈਣਿ ਦਿਹਾਣੀਆ:ਦਿਹਾਂਉਦੀਹੋਵਦੀ ਨੀਦ:ਸਾਂਤੀਆਵੈਤੇਆ

ਵਧੀਰੂਪੀ ਅੰਜਨੰ ਤਿਨਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾਮਰੂਪੀ ਪੀਜਨ: ਤਿਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਜਿ
ਨਾ ਦਾ ਸੀਗਾਰ: ਸੀਗਾਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਪਾਇਆ ਅਰਥ: ਕਹਿਦੇ ਨੇ ਤੋ ਸਿਤਕੀ ਜੋ
ਪੈ: ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਾਂ ਮਿਤਾਂ ਨਾਲ ਜਪ ਨੇਹਾ ਨਾ ਵਾਪਾਇ: ਪਤੀ ਅਰਥ: ਆਪਣੇ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ
ਜੋ ਪੈ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹਾਂ ਉਲਾਹਨੇ: ਉਲਾਂਭਾ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਚਲੈ ਹੇਰੋ
ਮਾ ਚਲਿ ਚਿਤ: ਚਲਦਾ ਹੈ ਚਿਤ ਬਿਤ ਅਨਿਤ ਵਿਖੈ ਕਵਨ: ਕਿਸੇ ਬਿਧੀ
ਕਰਿ ਅਧਿਨੰ ਹੈ ਤੇ ਸਾਧਨਾ ਆਸਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪਿਆਸੀ: ਚਾਹਵਾਨਾ ਤੇ ਲੋ:
ਤਿਸ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪਾਇਆ ਅਰਥ ਬੰਦਾਸੀ: ਕਹਿਦੇ ਨੇ ਸਿਤਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ ਹੈ ਵਾਧੀ
ਆ ਆਪਣੇ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਦੀ ਦਾਸੀ ਹੈ ਇਕੰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਸੀਗਰਿ ਹੈ ਪਰਾਗਰਾਮ: ਹੇ
ਭਾਈ ਕਿਤ: ਕਿਸ ਤਰਾ ਮਹਾਬਿੰ ਵਿਖੇ ਨਾ ਬੁਲਾਈ ਅਤੇ ਬਣਾਈ ਐ
ਦੇ ਪਰ ਹੈਂ ਅਰਥ ਭੀ ਦੇ ਇਕ ਰੋ ਪਲਾਇ ਦਾ ਬੁਲਾਇਆ ਅਨਾਥੰ ਮੈਂ ਚਿਨ ਦੇਕ
ਰੋਗਨਿਧੇ: ਨਿਧਾ ਘੋਈ ਐਂਤੇ ਸਹਾਜੁ: ਸਾਂਤੀ ਵਿਖੇ ਸੋਈ ਐਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਕ
ਦੇ ਪਲਕੁ ਮਾਤ੍ਰਾ ਨਿਧੇ: ਨਿਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਵੈਂ ਲਾਲ: ਹਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਆਵੈਂ ਤਾਂ
ਸੀਗਰਿੰ ਸਿਤਾ ਦਾ ਵਾਛੇ ਦਾ ਜਾਂ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਮੰਗਲ ਗਾਈ ਐ ਤਾਂ ਗ੍ਰਿਹਿ
ਮੋਹਿ: ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ: ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੀ ਤਾ ਕ੍ਰਿਤ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਂਤ
ਆਈ ਤਿਨ ਪਤਿ ਨੂੰ ਸਰੋਏ: ਸੋਰਾਤਭੀ ਅਨਨੰ ਹੋਆ ਮਨ ਨੂੰ ਤੇ ਮੈਂ
ਗਲੇ ਨਾਲ ਨੂੰ ਤੇ ਚਾਂਣੀ ਕਰ ਭਾਇਆ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਲਾਲਨ: ਨਾਕਵਨੰ
ਕਵਨ ਗੁਣ ਰਸ ਨਾ ਕਰਿ ਤਿਸ ਦੇ ਭਗਤਾ ਦਾ ਮੈ ਕਵਨ ਹਾਂ ਕੋਤੇ ਸੰਦੇਰ ਸਨ
ਕਰਾ ਥਾ ਕੇ ਜਾਂ ਮਿਲਿ ਸਖੀ: ਸਿਤਾ ਨਾਲ ਮੰਗ ਲਾਤ੍ਰ ਲਾਨ ਨਾ ਛੇਦਾ ਨਕਿ
ਕਿ: ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਸੰਜੋਗਿ ਐ ਦਾ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗਿ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾ
ਪਹਾਮ: ਪਛੇਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਿਖਾਣਾ ਜਸੁੰ ਦੀਤੇ ਵਾਣਾ ਹੇ ਰਾਮ ਕੀ
ਦਾਇਆ ਹੈ ਮਾਇਆ ਸਰੂਪਾ ਧਿਨ ਸਾਤ੍ਰਾ ਅਰਾਧੁ: ਅਕਥ ਕਾ
ਮਾਇਆ ਤੋ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਮਨਾ: ਮਨ ਤੁਮ: ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਹੈ ਸਮੇਤਾਂ ਮਰਖੰ
ਅਨੁਕਰਿ ਤੇ ਮੁਗਧੰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਅਨਾਥ: ਕਖਕ ਨਹੀ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਬੰਚ
ਲੰ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਚਲਜੀਨ: ਸਾਧਨਾ ਤੇ ਹੀਨ ਹਾਂ ਨੀਚੰ ਕਰਮਾ ਕਰਿ
ਅਜਾਣਾਂ ਬੁਧੀ ਕਰਿ ਧਿਨ ਦਿਤ: ਏਨ੍ਰਤੀ ਪਰ ਧਕ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜਾਣ:
ਜਾਣੂ ਤੇਗ ਸਾਧਹ: ਸਾਧਾ ਦੀ ਜੀਉੰ ਨਜੋ ਛੇਦਾ ਹਰਿਰਾਮਦੇ ਨੀਕ:
ਸਭੁਦਾ ਕਿਤਹੀ ਛੇਦਾ ਹੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਾਗ ਰਹੇ ਦਾ ਜਿਨਾ ਨਾਲ
ਲਾਗ ਕੇ ਸਭ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਏ ਦੇਤਿਨੰ ਕੀ ਪੁਰਿ ਦਾ ਤਿਨ ਸਿਤਾ ਦੇ ਸਧਿ
ਧਾ ਹਰੀ ਨਾਮੰ ਨਾਲ ਸਦਾਇਆ ਓਨੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਿੰ
ਰੂਪੀ ਦਾ ਕੀਤੇ ਤਿਨਾ ਪਾਸੋਂ ਆਤਮ: ਮਨਾ ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਹੈ ਮੀਤਾ ਛੇਦ
ਹਰਿਰਾਮ ਜੀਉ ਸਿਧਾ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉੰ ਰੂਪੀ ਤੇ ਹਰਿਰਾਮ ਦਾ
ਕੀਰਤਨ ਰੂਪੀ ਲਿਆ ਹਾਲਿਆ ਹੈ ਰਾਤ੍ਰਿਆ: ਰਤਾ ਹੈ ਇਕ: ਉਹੁ ਬੁਕਾਰ
ਕਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਚਰਣੀ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਪਤ੍ਰ ਸਰਣੀ ਆਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ

ਭੀਤਿਨਾ ਦੇ ਵਡੇ ਦਾ ਮੈਂ ਤਦੀ ਚਰਣੀ ਲਗ ਕੇ ਸਰਣ ਪਈ ਹੈਂ ਤੋ ਪਲੇ: ਹਿਰਦੇ।
ਕਮਲ: ਸਕਤੀ ਆਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਆ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਮੁਖਾ ਦੇ ਸੂਖੰ ਸਰੀਰ ਤੇਰੋ
ਗੁਣ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਭੈ ਜਮਾ ਦਾ ਲਿਖਿਆ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਇਆ
ਹਰੀ ਵਡੇ ਦਾ ਪੁਰਬ ਬਿਓ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਤਰੇ ਭਵ ਜਲ ਤੇ ਗਦ ਪਾਈ:
ਖੁਸੀ ਤਿਮਨਿ ਨੂੰ ਅਪਾਰੀ: ਗੁਣ ਬਿਨ ਵਿਓ: ਬਿਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਹੀ ਹੈਂ ਹਰਿ
ਨੂੰ। ੨। ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫। ੧ ੴ ਸੁਖੰ ਦਾਲੀ ਅਦਖੀ ਰੂਪੀ ਰੈਨ ਵਿਹਾਈਏ
ਆਵਿਦਿਆ ਦੁਖੰ ਦਾਲੀ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਪਰਾ: ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਗਿ ਜਾਗੀ
ਕਾਮਿ ਕਰ ਕੇ ਹੋਈਆਂ ਸਹ ਜ: ਜੋਗਨੀ: ਰਹਿਆ ਭੁਜਾ ਬਾਧੀ ਰੂਪੀ
ਮਿਲਨ ਹੋਇਆ ਮਗਾ: ਰਸਤੇ ਭਰਨਾ: ਚਰਨਾ ਦੇ ਸਖੀ: ਪਿਆ
ਰੀਆ ਮਨਿ ਵਿਖੇ ਪਿਆ ਦਾ ਹੈਦਾ ਜਾਈ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਜਨਾ ਤੇ ਹਰਿ
ਭਗਤਿ: ਭੁਜਨ ਪਾਈ ਐ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਨਧਿ ਆਈ ਐ ਦਾ ਪਾਈਐ ਮਨ
ਕਰਿ ਤੇ ਵਾਣੀ ਕਾਰਿ ਜਨਾ ਗੁਣ ਤਨ ਕਾਰਿ ਮਨ: ਮਨੁ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਹੋਆ ਜੇ
ਹੈ ਪੁਰਖੰ ਜੋ ਹੈ ਪਰਨ ਸੋ ਪੂਰਨ ਗੁਣਾ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੀ ਤਿਤੁ ਸੁਹਾਗਿ
ਰਿਨ੍ਹਾ ਨਿਤ ਰ: ਨਿਤ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨਿਤ ਰਹਿ ਨਾਗਣੇ: ਗਣੀਆਂ
ਹੈ ਰੰਗ: ਅਨੇਦ ਨਾ ਚਿਰਾਣੇ: ਚਿਰੁ ਜੀਵੀ ਜੋ ਹੈ ਸੁਖ ਸੁਹਾਗਿ: ਸਹ
ਜੋ ਸੁਖ ਮੈਂ ਦਾ ਅਦ੍ਭੁਤ ਸੁਖ ਮੈਂ [illegible] ਵਿਖੇ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਹਣਾ
ਕੀਨਾ ਹੈ ਤੋ ਗਹਣਾ: ਭੁਸਣ ਹੋਇਆ ਭਾਣੇ। ਭਾਈ ਹੈ ਫਲ ਰਹੇ ਹੈ ਇਸੇ
ਕਰਿ ਨਰ ਭਾਈ ਹੈ ਸਭਨਾਂ ਮਨਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿਰਾਣੇ: ਸਨਾਤਨ ਜੋ ਹੈ ਸਥਿ
ਤਿ: ਰਹਦੋ ਕਰ: ਕੋਟ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਬਾਸ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤੰ ਜੋ ਹੈ ਰਹੇ:
ਰਹਣਹਾਰਾ ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮੂਗੀਰੀ ਨਿਰੂਪ ਪਾਰੀ ਤਾਂ ਦਾਇਕਾ
ਸਿੰਧ ਸਾਗਰ: ਸੈਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਤੇ ਦਾ ਸੈਸਾਰ ਸਿੰਧ ਜੋ ਸਾਗਰੁ: ਸਹਿ
ਤੇ ਗਾਰਲ ਦੇ ਹੈ ਤਿ ਸਦੋ ਤਾਰਣੇ: ਤਾਰਿਆ ਦਾ ਤਾਰਿ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਕਿਰਿ
ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਦੇ ਗਲੁ ਬਿਰਦੁ: ਧਰਮ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਸਿਦਾ: ਦਾ ਹੈ ਕੇਲ:
ਅਨੰਦੁ ਕਰਿਦਾ: ਕਰਨੇਵਾਲਾ। ੪। ੪। ਮ: ੫। ਸਰੋਵਰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ।
ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਸਦ ਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਰੇ: ਸਰੁ ਮੈਂ ਨਾਸੰ ਹੋਵੈ ਹੈ।
ਸਜਨ: ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਲੈਂਆ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੁਖ ਦਾਇਕ ਕਾਠ ਸੈ: ਢਹੇ ਸਿਰੇ:
ਸੈ ਗੁਣ ਜੋ ਨਾਮ ਮੇਰੀ ਗੋ ਹੋ ਇਕੋ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੁ ਰੇ ਰੇ: ਹਰੀ ਦਾ ਆਸ
ਹੋਵੈ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੈਂ ਰਹਿਆ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਬਿਨੋਦ:
ਕੌਤਕ ਹੈ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਝੁਣਕਾਰੇ: ਇਕਰ ਸੁਣਾ
ਸ: ਹੇ ਭਾਈ। ਜੈ ਕਾਰੋ: ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਆ ਖਸਮੁ ਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਸਰਿਰਿ
ਭਿਨੀਆ: ੨ ਹਰਿ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕਰ ਕੇ ਰੰਗੁ: ਅੰਤਰਿ ਮੈਂ ਭਿਨੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੀ
ਬੁਧੀ ਆਵਾਛੈ ਦਾ ਮਿਲਿ ਸੈਨਾ ਨਾਲਿ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੈਂ ਭਿਨੀ

ਹੈ॥ਤਿਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨਾ ਨੂ ਰੰਗੀ: ਅਤੈ ਉਹੋ ਆਹੋ ਮਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਪਾਇ ਕੈ ਤ੍ਰਿ
ਆ: ਇਹ ਕ੍ਰਿਤ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਆਏ ਇਆ॰ ਏਹ ਪਰਿ ਦਾ ਦਾਇਆ ਕੀਨੈ: ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ
ਆਪਾ ਰੋ: ਜੁਨੇ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਨਿਰਮਲ॰ ਭਏ ਹਾਂ ਸਚੁ ਸਬਦੁ: ਸੁਮਰੁ ਉਹ ਸ੍ਰੁਣ
ਕਾਰੇ: ਇਕ ਰਸ ਜਾਣਿ ਕੇ ਕ੍ਰਿਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਕਰਮਿ: ਕਰਮਾਨੁਸਾਰੁ॥
ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਕਰਣੀ: ਕਥਾ ਅਨਿਸੁ॰ ਪਰਾਈਆਂ॰ ਜੋ ਕਲੇਸਾਂ॰ ਕੇ ਹਾਥੀ
ਈ॰ ਜੋ ਪ੍ਰਭ॰ ਦੀ ਗਲਰੁ: ਗਰਕ ਅਤੇ ਦਾ ਜਾਈ॰ ਹੋ ਅਨੁ: ਅਜੀ
ਕ੍ਰਿਦਾ ਤਿਨੈ ਨਿਰਾਸੁ ਨੋ ਜੋਤੀ॰ ਮੇ ਉਤ੍ਰੀ ਪੇਤੀ: ਤਾ ਹੈ ਪੇਟ ਵਤਨੇ ਜੋ ਸੋ ਉਦਰ
ਮੇਟਾਇਆ: ਇ ਆਣਇ ਅਨਾਦਿ ਨਿਹਿ॰ ਅਣਰੋ ਕ੍ਰਿਤੁ ਦਾਨੇ ਮੇ ਪੂਰ: ਪੂਰਿ
ਰਿਆ ਹੈ ਪੂਰਣ ਨਿਤ ਸਦੀ ਜਾਣੋ॰ ਕੀਮਾਤ ਨਾ॥੧॥ਪਾਮ: ਪਾਮੇਧਾਰੇ: ਅਧ
ਰੁਨੇ ਹੋ ਤਾਣ: ਬਲ ਨੇ ਤਰੁ ਣਤਿ ਨਾ ਦਾ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਰਾਮ ਜੀ ਰੇ ਧਾਰੇ: ਧਾ
ਰਿ ਕੇ ਤੋ ਮਲ ਕੁ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਸੁਆਮੀ॰ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਪੇਖੇ: ਪੇਖ ਕੇ ਜੀਜੀ
ਐ ਜੀਦੀ ਐ ਜਸਮਰਥ॰ ਆਦਿ ਛਿਅ ਜਿ ਦੋਖ ਨ ਕਰ ਨਾ ਹੇ ਸਮਰਥ ਹੋ
ਮਿਲਹੁ॰ ਸਾਨੂ ਹੋ ਚਰਣ: ਚਰਣ ਰਾਮ ਏਦ ਚਰਣ ਹੇ ਰਾਮਾ ਕਤੁਹਿ: ਕ੍ਰਿਤੀ
ਦਾ ਕਰੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਦਾ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਦੀ ਸਰਣ ਹੋਏ ਦ ਸੁਆਮੀ ਦੀ ਸਰਣ ਹੋ
ਰਾਮਾ ਤੇਰੀ॰ ਹਾਂ ਤੂੰ ਸਭੀਆ ਚੇਰੀ: ਚੇਰ੍ਹੀ ਦਾਸ ਨਾ ਰੂਪੀ ਤਿ ਸਾਗਰੁ॰ ਤੇ ਜ
ਨਾ॰ ਮੈ ਚਾਰੀ ਐ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਕਰੀ ਏ ਸਦੀਨ ਦਇਆਲ॰ ਆਪਦਿ ਖੰਚ ਸੋਚੇ
ਪਨਹੀ ਕਰੋ ਬੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਹੋ ਕਾਰਣ ਕਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਇਕਾਦੇ ਕਰਣ
ਵਾਲੇ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਨੂ ਆਮਿ ਆਸ ਕਰੇ:
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੋਵਰ ਸੁਜਲ ਸੋ ਰੂਪੀ ਐ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਦਾ ਸਥਿਰਾਮ
ਤੇ ਪਰਨੋ ਏ ਕਾਮਾਂ ਪੂਰਨ॰ ਹਾਹਾ ਤੇ ਦੀਰਨ॰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਆਨੰਦ
ਨ: ਨਿਰੰਤਰ ਦਾ ਇਕ ਰਸ ਸਦਾ ਸਾਥਾ ਹੈ॰ ਇਤਾਂ ਕਿਆ ਹੋਰ ਕੀ ਦੀ ਸਰੇ:
ਦੀ ਸਰਮੇ ਹੈ ਠਾਕੁਰ ਜੋ ਧਾਮਾ॥ ਸਰੂਪ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠਾ ਸੀ: ਲਛਮੀਨ
ਰੈਣ: ਆਨੰਦ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਰਾਮਾ ਕ੍ਰਿਦਾ ਜਗਛਲ: ਜਗ ਦੇ ਟਹਲ ਪ੍ਰਭੁ ਹੇ
ਦੈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਾਣਿ ਗਾਵਣ ਹਾਰੇ ਹੈ ਕ੍ਰਿਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਤ ਜੋ ਹੇ ਸੋ ਜ
ਪਤ: ਦੋ ਜੋ ਹਿਤ: ਸੇਤੁ ਦੇ ਕੋ ਕਿਤ: ਕਿਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਿਨੇ ਕੀ ਕ੍ਰਾ ਚਿਤ
ਇਤ: ਦੀਏ ਮਨ: ਮਨ ਮੈ ਅਪਾਰੇ: ਅਪਾਰ ਨੂ ਦ ਨੇ॥੪॥੬॥ਮ: ਪਾਛ
ਤਾ ਅਨੁ: ਦੇਤ ਦਿਖੋ ਕਾਏ: ਕਿਸ ਦਾ ਸਤੋ ਪਾਟ: ਰਸਤਾ ਦੇਤ ਰੂਪੀ ਰਾਮ:
ਹੇ ਭਾਈ ਅਨੁਵਾਦ ਹੇ: ਤਾ ਦੇਗਾ ਸਾਆਦ ਹੈ॰ ਜੋ ਦੀ ਤਗਾਏ ਨੇ ਦ ਗਜਾਪਤਦਾਰਦ
ਲੋ ਅਨੁਰੁ ਤੋ॰ ਜਿਉ ਤਿਤੁ ਨੈਤਨੀ ਆਦ ਹਾਤੇ ਗਏ ਕੇ ਛੀ॰ ਜਿਉ ਦਾਦ
ਇਕਾ ਇਕੁ ਦਾ ਹੇ ਦੇਗਾ ਦੁਹੇਲੀ: ਦੁਖੀ ਹੀ ਦਲ ਦੇਖ: ਠੇਰੀ ਆਧਾਉ
ਕਿ: ਲਕਕੇ ਸਾਣੇ ਜਾਈ॰ ਸਾਣੇ ਰਾਮਾ ਪਰਮ॰ ਰਾਸ ਦੇਕਾਇਆ॰ ਤਾਂ ਮੇ
ਸੋਧੀ ਕੀਏ ਜਿਉ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਂ ਜਸੁ ਦੂਤ ਕਹੇ ਰੋਗ ਕਮਾਣੇ॰ ਅ

ਸਾਰੁਦੁਖ ਸੂਰੁ: ਸਾਰੁਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਾਂ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਫਲੁ ਰਤਨ ਰੂਪ ਅਮੋਲਕ ਹੈ:
ਹੋਣੁ ਕਾਰਣ ਸ੍ਰਮੇਂ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਪੈ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੁ ਤਾਂ ਧੀਚੁ: ਵਿਚੋਲਗੀ
ਦਵਦਕੀ ਲਗੀ ਪਾਇਆ: ਗਿਇਆ ਘਰੇ: ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਕਰਿ: ਦੂਤਾਤ
ਨਾ ਕਮਾਇਆ: ਕਮਾਏ ਅਨੁਸਾਰੁ ਜੋ ਰਾਤਿਆ: ਰੁਤਾਸੀ ਮਧਿ: ਦ
ਆਗਰੋ ਆਤਿਆ: ਲਾਇਆ ਹੋ ਹਿਕਾਰਿੰ ਕਰਿਹਾ ਧੋਇ: ਗਦਾਇਕੇ
ਸਿਜੋਗਿ: ਕਰਮਾ ਦੇ ਸਿੰਜੋਗ ਕਰਿ ਦ ਸਿਲਿਣੁ ਤੋ ਛੇਦਾ ਹਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਮਾ।
ਛੇਦਾ ਹੇ ਰਾਮ ਅਗਰਿ ਛੇਦਾ ਉਪਾਰਨ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਹਾਂ ਹੋਵਾਂਇ
ਆ ਡਾ: ਭੂਮੂਰਤੀ ਉਦਰੁ: ਉਧਾਰੁ ਲੈ ਹੋ ਪਾਲਾ: ਪਾਲਕਰਨਹਾਰੋ।
ਬੇਤ੍ਰੀਂ ਅਦਿਸਾ ਦਵਸਨਾਰੂਪ ਨਾਮੰ ਦਾਕਰ: ਹਥਾਗਾ: ਲਾ।
੨ ਛੇਦਾ ਗਰਿ ਰਾਮ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰੂ ਨੇ ਦ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਾਇਆ ਹੇ ਰਾਮ।
ਪਰਣਾਇਆ: ਪਰਿਆ ਦ ਗਿਆ ਹੇ ਰਾਮਾ ਜਦਹੀਂ ਹਦੇ ਜਾਂ ਰਿਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਕੇ ਦ ਹਰੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਹਿ: ਗੁਹਿਣ ਕਰ ਕੇ ਹੁ ਦੇ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਤੋ ਜਾ
ਸਿਸੁਭਾਏ: ਸਾਹਿਜਸੁ ਨਾਦ ਹੀ ਦ ਜਾਂਤੇ ਸੁਭਾਦ ਕਹੇ ਕੋਈ ਅੰ
ਕੁਰ: ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਸੋਦੇ: ਹੋਇਆ ਕਤਹੂ: ਕਦੇ ਕ੍ਰੀਨਾ ਜਾਇਆ: ਜੋਦਾ।
ਪਾ੧। ਮਃ ੫। ਛੇਤਾ ਛੇਦਾ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਚੇਰੇ: ਦਾਸ ਹਾਂ ਹੇਰਾ
ਮਜੀ ਹੇ ਦੁਖਹਰਨ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਹੇ ਮੋਹਨ ਹੇ ਕਲਿਮਲ ਜੁਗਦੇ ਮੇਰੀ।
ਲਾਸਾ ਸਰਬ ਮੈ: ਹੇ ਸਰਬ ਰੂਪਾ ਨੇਰੇ ਤੁਹੈ ਹੇ ਚੇਰੇ ਜਾਣੁ ਕੇ ਧਾਰੀ।
ਹੇ ਰਾਮਜੀ ਛੇਦਾ ਲੇਹੁ ਹੇ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਮੋਹਿੰ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰ ਕਰਿ
ਮਾਂਣੇ ਹਾਂ ਅਲਿਪਤਿੰ ਹੈ ਤੂੰ ਕਾਹਿ ਤੋ ਕਰਤਾ ਜੋ ਹੋਆ ਤੇ ਹਮ ਜੀਦ
ਪਾਦਲੇਂ ਹਾਂ ਗ੍ਰਹੁ ਹੋਗ ਹਾਰੀ ਹਾਂ ਮੈਂ ਦ ਹੈ ਸਾਡੀ ਕਿ ਭਾਕਾਂ ਭਾਇ
ਆ ਹਾਂ ਜੀਆ: ਜੀਵਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੀ: ਆਸਰਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ।
ਰਾਮ: ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇਰੀ ਹੈ ਰਾਮਜੀ ਧੋਧਿੰ ਤੇਰਾ ਹੈ ਹਾਂ ਰਤਨਾਂ
ਮਦ ਨਰੁ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਸਿਗਹਨ: ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਹਿ ਹੈ ਕਉਡੀ। ਮਾਇਆ
ਪਸੂ: ਆਲਸੁ ਕਰਿ ਤਿਨੀ ਦੁ ਕਰਮਾ ਕਰਿ ਤੇ ਪਧੀ ਕਰਿ ਚਲਤੀਂ
ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇਖ: ਜੋ ਪਾਪਾ ਜੋਰੀ: ਜੋੜੀ ਹੈ ਸਰਨਿ ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਹੇ ਸ੍ਰੀ
ਆਂ ਸੀ ਛੇਦਾ ਤਿਨਰ ਅਨੇ ਜਾ ਸਾਧ ਸੰਗਮੈ: ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ ਹ
ਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਨਤੀਕੇ: ਰਗੇ ਤਾਂ ਕਉ ਲਿਆਣ ਮੈ: ਸਰੂਪਾ ਸੇ ਆਖੀ
ਦੈ ਰੂਪੀ ਹੋਈ ਆਪਣੇ ਦਾਸੁ ਪ੍ਰਭ ਲੋਗ ਚਿਤ: ਚਿਤਾ ਤੇ ਗਿਨਿਧਿ ਨੂੰ ਗਾ
ਇਆ ਹੇ ਦਾ ਛੇਦਾ ਗੋਧਿ ਦ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਦਰਸਨ ਪੇਖ ਜੀ
ਦੇ। ੨। ਪਮਃ ੫। ਛੇਤਾ ਧੀਠਕੁ ਇਕੁ ਰਾਜਾ ਤੂ ਪਾਹਿ ਲੈ ਕਹਿ ਰਹਿਸੋ,
ਓਹੁ ਪਨਾ ਦਿਕਾਰੀ ਨਾਇ ਛਾ ਛੇਤੇ ਜੋ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਉਠਾਇ ਕੇ
ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਦ ਮੁਰਦੇ ਪਾਸ ਜੀ ਰਾਂਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਦ ਜਗਾ ਸੂਆਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ।

ਸੀਤ੍ਰਿਆ: ਸੀਆ ਕਤ: ਕਿਉ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਰਾਮ ਵਲੋਂ ਚਲਿਆ ॥ ਹੈ
ਹੇ ਰਾਜ੍ਨ ਦਾ ਚਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ॥ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਨਾਮ ॥ ਦੇ ॥ ਦੇਸ: ਧੁਸਾ ਕਤੇ
ਕਾਮ: ਕਸਮ ਹੈਂ ਕੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਸੋ ਭਾ: ਦਾਤਿਆ ਈ ਕੀ ॥ ਦ੍ਵਿਕਾਰੀ:
ਦ੍ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ॥ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥ ਸਿਰੀ ਮਿ: ਤੋ ਸਿਸਾਰੀ ॥ ਸਿਈ ਹਿ ॥ ਰਾ
ਜਨ: ਹੇ ਰਾਜਾ ਦੇਹ ਜਰਾ ਪ੍ਰਾਸ੍ਨਾਤੀ ਦਕ੍ਰੇ: ਨੀ ਦਨ ਲਠਕੇ ॥ ਕਨ: ਕ੍ਰਿਉ ॥
ਰਾਮ ॥ ਵ ਲੁਾ ਆਇਆ ॥ ਦੋ ॥ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਸੋਂਹਨ: ਸੋਹਨੀ ਮਾਯਾ ਵ
ਕੇ ॥ ਸਹਮ: ਹਜੂਰ ਜਿਆ ਨੂੰ ਪ ॥ ਤੇ ਉਪਾਵ ਭੀ ਕਾਰਿ ॥ ਭਾਵਤ: ਭਾਵਣੀ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੀਵਦੀ ਤਹ ਜਾਹੀ: ਜੌਂਦਾ ਹੈ ਵਜਨੁ ਮਦਾ ਹੈ ॥ ਦਭਾਵਤ ਕੁ
ਵਦਾ ਹੈ ਹਰੀ ਨੂੰ ਆਹੀ: ਹੈ ॥ ਜਿਗਮੁ ॥ ਪਾਇਆ ਸਾਹੀ: ਜਾਵੈਗਾ ਨੂੰ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਵ੍ਰਿਦਾ ਹੇ ਨਰ ਪਤਿ ਰਾਮ: ਹੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਸਿਖਾ ॥ ਗੁਹ ਓ: ਤੇ
ਸਿਆਣੇ ॥ ਜੋ ਹੈ ਇਨਾ ਸਰਪਰ: ਕ੍ਰਿਹ ਚੇਤੇ ਕਰਿ ਸੋਹੰ ॥ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਨੂੰ
ਤੇ ਨੇ: ਤਾ ਦੇਗਾ ॥ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਹਰਿ ਚੰਦਰੀ: ਹਰੀ ਚੰਦੁਰੀ ਨਗਰੀ
ਦਤੁ ਜਗਤੁ ਨਾ ਪਾਈ ਸੋ ॥ ਇਸ ਸੇਂ ਆਨਰਚਨ: ਹੋਰੁ ਵਿਖੇਲਗ
ਨਾ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਕੁੰਕਰਿ ਆ ॥ ਹਿਲ: ਸੁਖੁ ਦਾ ਦੁਰਲਭੁ ॥ ਨਹਕਾ ਸੰ ॥ ਨਹੀ ਹੁ
ਦਾ ਪੂਰਨ ਗਿਆ ਨੇ: ਨਾਵਿਨ ਦਾ ਨਹ: ਨਹੀ ਕੰਮ ਪੂਰ ॥ ਨਹਿ ਚੇਨੇ ਤਨ
ਗਿਆ ਨੇ: ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕੇਤਿਆ: ਕਿਤੇ ਹੀ ਪਛੋਤਾਵੇ ਹੈ ॥ ਧਾਰਿ ॥ ਕੇ ॥
ਆਪਨਾ ॥ ਦਾਸ ॥ ਰਾਮ ॥ ਨੈਂ ॥ ਭੁਜਾ ॥ ਤੇ ਗਹਿ ਕੇ ॥ ਰਾਮ ॥ ਨੇ ਦਾ ਹੇ ਭਾਈ
ਅਰਾਧੇ ॥ ਤਾਂ ॥ ਮਹਾ ਧਰਮੁ: ਸਿਸੁ ਧਰਮੁ ਤੇ ਸੁ ਦਾਨ ॥ ਤੇ ਸੁਭ ਕਿਰ
ਜੋ ਹੈ ॥ ਸੁਆਮੀ ॥ ਨਹਰਿ ਨਾਮੇ ॥ ਭੀਨਾ: ਸਾਨਿਰਾਧੇ ਹੇ ਭਾਈ ਮਿਲਾਏ
ਆਪ ਦੇ ਮੈਂ ਦ ਸਤਿ ਮੈ ਰਾ ਮੈ ॥ ਗਣ ॥ ਮੈਂ ॥ ਪਰਬੀਨਾ: ਚਉਥੇ ॥੪॥੮॥
ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪ ॥੧੬ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਭਾਈ ਰੇ: ਏਕੁ ਅਨੰਦ
ਚੇਟਾ ਸੁਭਾਵ ਤੇਰੀ ਸੇ: ਦੂਰ ਕਰੀ ਏ ਦ ਸਤੇ ਸੇ ਭੇਰੀ ਸੇ: ਜਾਂਣੀ ਸੇ
ਨ ਦਾਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਿ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਹੈ ਨਿਹਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਹਾਲ ਕਰ
ਰਿ ਕਰਕੇ ॥੧॥ ਮ: ੩ ॥ ਸਿਫਤ ॥ ਰੂਪੀ ॥ ਧਨ ਸ: ਧਨੀ ਸਹੇ ਪਰਾਪ
ਰਚੈ ॥ ਅਗੋ ਤੇ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਾ ॥ ਭੁਵੇ ॥ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਗਤੁ: ਜੀਵਦਾ ਨਕ ॥ ਆ
ਰਾਧੇ: ਤੇਰੀ ॥ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ਦਾ ॥ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਬਿਸਾਰਦੀ
ਸਭਨੀ: ਸਭਨਾ ਕੇ ॥ ਧੁਸ: ਤੇਰੇ ॥ ਸਾਤ੍ਰ ॥ ਜੀਵਦਾ ਪੇਟ: ਪੂਤ ਕਪਾਟ ਪ
ਤਾ ॥੧॥ ਸ: ਮ: ੩ ॥ ਜਗੁ: ਦਿਸ ਤਾਂ ਨੂੰ ਜੀ ਤਾ ਜਿਸ ਜਾਗ: ਦਿਸਤਾਂ ਨੇ
ਜੀ ਤਾ ਹੈ ਸਭੁ ਕੇ ॥ ਇ: ਈਨਾ ਸੇ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਕਾਰਜ ॥ ਸੋਧਨ ਰੂਪੀ ਸਿ
ਧੇ ਹੈ ॥ ਜਿਨਾ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਨਾਮ ਤਿਨਾ ਤਿਨ ਪੂਜਾ ਅਤਿ ਸਾਠ: ਸਿਖਾ

ਵਾਲੀਮਤਿਅਚਲੁਹੈਤਿਸਨਾਅੰਗੀਕਾਰੁ:ਪਖੁਕਰੇਤਾਂ।ਮਲਹੁ:ਮੂੜ੍ਹਜੀ
ਵਾਮੂਲਤੋ।ਵਿਕਾਰੁ॰ਦੋਲਗੇਹੈਂ।ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ:ਵਿਚਿਹਾਰਾਦਾ।ਸੈਂਪਾਦਿ:ਭਾਰਤ
ਪਰੋਸੁਵਾਬੇਦਨੂੰਬ੍ਰਹਮਦੀ।ਸਧਿਮਤਿ:ਮਤਿਬੁਧਿਦਾਚਤੁਰੀਮਤਿ।
ਕਿਤੇਂ॰ਪਦਾਰਥੁਦੇਣਵਾਕਿਤੇ:ਕਿਸੇਦੋ।ਅਕਿ:ਦੇਹੈਨਾਬਹੁਤ॰ਹੈਤੇ।
ਮਾਣਿਆ॰ਦੋਸੋਹਿਦਿਖੋ।੧।ਮ:੩।ਭੈਂ॰ਜਮਾਦਾਤੇਨਰਕਦਾ।ਹਰ
ਜਿਨਿਕੋ।ਸਿਰਿਪਰਮਤੁਗਰਕਰਤਾਰਹਿ।ਪੂਰਿ:ਅਪੋ।ਗਟ:ਦ੍ਰਾਲ
ਹਰੀ।ਸਬਾਦਿ॰ਵੀਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇ।ਹਾਰ॰ਜੋਹੈਪੋਟੇਪਰਿ।੨।ਪੈ:ਗ
ਜਿ:ਪੂੰਜੀਹੈਵਰਾਜਿਥਪਪਾਰਿਦੇਦੇ।ਹਰਿ:ਹੇਹਾਰਤੇਰੇਪਾਹਿਸਤ੍ਰੀ
ਤਿਸਦੀ॰ਅਰਜ਼ਾਬਾਣੀ:ਬਾਜੀਜੋਗਹੁੰਦਾਹੈ।ਚੋਜੁ:ਕੌਤਕੁ।ਪਾਸਿ
ਸਭਕਹਦੇਹੈਂਵਾਤੂੰਪਾਈਦਾਹੈ।੨।ਸ:ਮ:੩।ਸਚੋਂ॰ਨੂੰਕਾਵਦੇਹੈਂਸੋ।ਸ
ਸਨ:ਸੈਤਾਂਦੋ।ਵੀਚਾਰ॰ਕੋ।ਸਬਦ:ਉਪਦੇਸੁਦਰਹੁੰਮਦਾਪੇਦਾ।
ਤੁਲਰ॰ਹੋ।ਰਖਸੀ:ਰਖੇਗਾ।੧।ਮ:੩।ਜੇਵਡ੍ਹਾਕਰੀ:ਅੰਦੂਪਾਹਰੋ।
ਜੋਇਹੁਹੈਸੁਤੈਸੇਰਚਿ:ਮਿਲਕੋ।ਤੇਰੇ:ਤਿਸੇਦਾਰੂਪਹੀ।ਰਜਾਇ:
ਆਗਿਆਸੋਂ।ਜਾਣਇ:ਜਾਗਾ।੨।ਪੈ:ਜੇਵਡੁ:ਜੇਤਾਵਡ੍ਹਾ।ਹੋਇ:
ਹੈ।ਕਿਈ॰ਨਹੁਾਸਭ॰ਸ੍ਰਿਸਟੀ।ਵਰਤੀਗੀ:ਸੁਮੇਦੂਜਾਤੇ।ਪੁਰੀਈ:
ਪੁਰੀਆਂਤੋ।ਅਸੁਰਾਮਾਯਾਅਯੁਧਿਆਕਾਸੀਕਾਂਤੀਦੁਆਰਕਾ
ਅਵੰਤਿਕਾ੭।ਲੋਈ:ਲੋਕਾਂਸੋਂ।੩।ਸ:ਮ:੩।ਆਦਿ॰ਨਾਂ।ਸਹਜਿ:
ਸਾਂਤਿਦਾਸਰੂਪਾਦਿਖੋ।ਭਾਉ:ਪ੍ਰੇਮ।ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਦੋ।ਹਠਿ॰
ਕਰਿਵਿਹਾਂ।ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰਿਸਦੁਸੋਂ।੧।ਮ:੩।ਮੂੜ੍ਹ॰ਜੀਵਤੇਅਦ
ਗਾਨੂੰਕੀਸਿਦਾਵਚਨਾਮੂੜੋ।ਮੂੜ੍ਹੋ।ਖੁਸਲਾਂਤਿ:ਵਾਹੀਦਾਅਣ
ਤਾ।ਅਧਿ॰ਜੀਵਦੀਵਿਛੁੜਿਆਂਹਰਿਤੇਇਸਕਾਰਿ।ਪਾੜ੍ਹੀਏ:
ਪਾੜ੍ਹਿਆਹੈ।ਜਿਸਨੇਮੁਝਤੇਵਾਹੂਦਾ।ਸੁਮਸਾਇਰਹੈ।ਅਗਿ:ਸ
ਰੂਪਸੋਂ।ਸੁਹਸਾ॰ਉਨਾਦਾ।ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਦੋ।ਸਬਲਾ:ਸਾਣਤ
ਬਲਦੇਹੈਂਇਸੇਕਾਰਿ।ਚੁਰਣਾਂਕਰਤੇਦੇਖਤ:ਨੇਤ੍ਰਤੇਸੁਣਿ:ਸ਼ਬਦ
ਨੂਸਭਇਹਾਛੋਦਾਤੇਦੋਹਿਨੇਤ੍ਰੈਆਇ।ਮਰੇ:ਚੁਕੇਹੈਂ।ਨਾਮਿ॰ਕਾਰਿ
ਨੇਦਾਨਿਧਿ:ਭੁਗਤੀਦਾਹਰੀ।ਜੀਵਤ॰ਹੋਏਜਿਸਦਰੂਪਦਰੇਮਰੇਤੇਸ
ਰੈਹੈਜਿਦਰੋਵਿਦਰੋਵਾਲੀਕੀਵੈਹਰੀਦਲੁਤਾਂਸੈਖਿਤ:ਅੰਦਰੋਂਜੀ
ਸੋਖ੍ਯਾਦਸੋਪਾਅਦਰੁਹੀ।ਕਰਮੁ:ਬਖਸੈਨਾਮੁਜਪਨਾਵਿਰਾਹਾ।
ਕਿਆ:ਕਿਹਾ।ਪਾਇ॰ਕਿਆਨਾਪਾਇਆ।ਗਤਿਮਤਿ:ਗਤੀਦੀਸਿਧ
ਦਾਨੂੰਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਕਰਕੇਹੀ।ਆਪੁ:ਆਪਾਭਾਵਦਾਛੇਦਾ।ਗਵ
ਦੇਤਦਾਹਿਸਤਿਗੁਰਪਾਇ।੨।ਪੈ:ਗਾਲੋ:ਗਲੁਵਪਦਾਰਥਪਾਪੜੀ॰

ਮਾਰਤੀ। ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ: ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਨਿਤ: ਤਿਨਾ ਮੁਹੁ ਜੋ ਕੀਏ: ਪ੍ਰਭੂ ਉਤਰ ਕਹੀਏ
ਦੁਖੰ ਤਨ ਦੋ ਰੂਪ ਤਿਸ ਨਾ ਰੂਪ ਤਿਰੋ ਰੋਗ ਅਰਥਾਤ ਜਨਾ ਰੋਗੰ ਤੇ ਬਿਧ ਨਾਤੀ
ਤੋੜੀਏ: ਤੇ ਤੇ ਕੋ ਸਭ: ਜੋ ਤੇ ਹੀ ਲੋੜੀਏ ਪਦਾ ਛੋਡਾ ਸਭ ਜਗਤ ਤੇ ਤਾਰਿਆ
ਲੋੜੀਏ ਵਿਆਪੇ ਰੂਨਾ ਪਵੈ ਜਗ ਮੇ ॥੪॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਜਾਇ ਆਉ: ਸੁਆਦੁ ਸਭ
ਦਿਓ ਮੇਰਾ ਸ: ਵਿਚੂ ਹੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮੁਖਿ: ਰਾਤ ਲਇਓ ਦੇਹੀ ਕੋਈ ਹੋਵੈ ਨਾਇ
ਕਰ ਕੇ ਮਾਣਇਆ ਹੈ ਪਿਆਰਿਆ: ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਪਾਪੈ: ਨਾਵਰੋ ਹੈ
ਤੇ ਜੋ ਦਰ ਭਗਤ ਤਿਆ ਏ ਤੇ ਕਰੇ ਜੀ ਦੋ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਪੀ ਸਦ ਰਹੇ ਕੇ ਕਰਾਏ ਕਰ
ਸੁਣਾ ਦੇਵੇਂ ਤੇ ਲਾਏ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਰਗ ਤਪਦ
ਸੁ: ਨਿਆਂ ਏ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਗਾਏ ਓਹੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਜੀਵਾਂ ॥੫॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਦਰਵੇਸੀ।
ਫਕੀਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਸੀ: ਏਦਾ ਪੈ ਦਰ ਜਾਣੇ ਗਾ ਦਰਵੇਸੁ ਹੈ ਜੋ ਦਰ ਦਾ ਦੇਸ: ਸ
ਰੂਪ ਹੀ ਤਪਾ ਹੈ। ਹਿਰੈ: ਫਿਰੈ ਜੀਵਨ ਹੈ ਤਿ ਨਾ ਦਾ ਤੇ ਧਿਰਾ ਦੇਸੁ ਹੈ ਤ
ਨਾਦਾ ਬਾਰ ਨਾ ਜੋ ਕੇ ਕਰਿ ਆਸਾਂ ਤਨ ਦੀ ਤੇ ਅਦੇ ਸਭ ਨਦਾ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਲੋ ਤਿਖਿਆ ਨਾਉ ਦੀ। ਪਖਾਲੀਆ ਹਿ: ਧੋਈਆ ਹਿ
ਤਨ ਕਰਿ ਜਾਉ ਓ ਥਾਂ ਨੀ ਕਾਰ ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਤਰਵਰ: ਬ੍ਰਿਛ ਤਨ ਰੂਪੀ ਵਣ
ਚਾਤ ਰੂਪੀ ਇਕੁ ਹੋਇ ਫਲੁ ਦਾਈ ਹੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪ ਤੇ ਦੁਇ ਪੰਖੇਰੂ: ਆਤਮ
ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਆਹਿ: ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਨਾਦੀ
ਸਹੀ। ਛੋਡਾ ਤਾਹਿ ਪੰਖੀ ਨੂੰ ਪਰੁ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਨਾ: ਨਹੀ। ਤੇ ਜਿਸ ਆਤ
ਮਾ ਨੇ ਛੋਡਾ ਰਸਾ ਨੂੰ ਚੋਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁ ਰੰਗੀ: ਬਹੁਤੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਤੁਪਾ ਸੈ
ਤੇ ਜੋ ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਬ ਮੇਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ: ਨਿਰਵੀ
ਧਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਨੇ ਬਹੁ ਰੰਗਾ ਦੇ ਰਸਾ ਨੂੰ ਬਹੁ ਰੰਗਾ ਨੂੰ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੈ ਤੇ ਚਾਖਿਆ
ਸੋ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੇ ਕਾਤੇ ਰਹੇ ਕੇ ਜੋ। ਉਤਮ ਸਬਦਿ:
ਉਪਦੇਸ ਨਦ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਤੇ ਨਿਰਬਾਣੁ ਹੋਇ ਰਹੇ। ਛੋਡਾ ਜੋ ਹਰਿ
ਰੂਪੀ ਫਲਿ ਵਿਖੇ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਾਤੇ ਹੈ ਨਾਨਕ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਕਰਮਿ:
ਕਰਤਤ ਸਭ ਸਚਾ: ਸਫਲ ਹੈ ਆਹੇ ਤੀਜਾ ਹੈ: ਪ੍ਰਗਟ ॥੨॥ ਪੈ: ਪੀ
ਠਕਾ ਕੂ ਹੈ ਨਿਰਹਾਰ ਹੋਇ ਹੈ ਜੀਵ ਏ ਪੂਜਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਹਕ: ਕਿਰਸਾਣ ਹੈ
ਜੈਮਾਵੈ: ਉਤਪਤਿ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਦੋਇ ਓ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਜਲ ਖੰਡ
ਨਾ ਵਰਾਵੈ: ਕਰਾਵੈ ਤੇ ਸੈ ਨੈ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਏ ਹੁਜਾ ਨਹੀ ਦਾ ॥੬॥ ਸ: ਮ: ੩
ਛੋਡਾ ਕਰਮ ਧਰਮ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਦੁਸਮਨ ਬਿਕੂ ਜੋ ਹੈ ਏ ਹੁ ਸਾਰੇ ਬੰਧਨਾ ਦਾ
ਕਾਰਨ ਹੈ। ਬੰਧਨਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਨਾ ਧਿਧ: ਧੰਧਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੋ ਦਰੀ: ਫ
ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜਹਾਲ ਰਾ ਅਧ ਨਾਈ ਦੀ ॥੧॥ ਮ: ੪॥ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਨੂੰ

ਰਜਾਇ: ਆਗਿਆ ਵਾ ਹਰੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਸਚਿ॰ ਨਾਮ ਹੀ ਦੇਵ
ਸੈ ਤਾਂ ਤਰਨੁ ਵਾਲਾ ਕੀ॰ ਜੈ ਕਰਤਾ ਸਕਦੀ॥੨॥ ਪੈ: ਬਣੁ: ਬਣਾਇਆ ਕਰਤੇ॰
ਨੇ ਆਪ ਸਭ ਚਲੁ ਹੋਰੁ ਕੋ ਪਾਰਹੁ ਨ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀ ਸੀ ਪਈਆ: ਦੂਜੇ ਪ
ਸੇ ਕੀਆ॰ ਜੋ ਕਰਤੇ॰ ਤੇਤੇ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਅਨੁ: ਹੋਮੁਖਿ: ਦੂਜਾ
ਹੋ ਅਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਨਾਮੁ ਪੀ ਬੀਆ: ਹੋਇਆ ਤੀਨ ਕਾਲੁ ਸੋ॥੧॥ ਸ: ਮ: ੩॥
ਸਾਚਾ॰ ਤੁਨ ਕਰਿ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨਾਲੁ ਕੀਤਾ ਧਿਆਇਆ ਰਿਦ
ਹੀ ਕਰਿ ਸਾਚੇ॰ ਵੇਰਾਗ ਕਰਿ ਅਰਧ ਉਰਧ: ਪਤਾਲੁ ਅਕਾਸੁ ਮੈ
ਦਾ ਸੀਦਿਤੇ ਈਸਰ ਮੈ ਜਾਣਦਿਕੇ ਉਰਧਾ ਰਿਆ ਹੋਣ ਹਿ ਖਿਆ॰ ਗੁਰੂ ਸਾਰੁ
ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਜਾਂ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪਿ॰ ਨਦਰਿ ਕੋ ਪਾਇਆ ਰੰ ਕੋ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਗ
ਇ॰ ਸੋ ਪਾਏ ਜੋ ਭਉ ਉਰਿ ਮੁਹਿ ਸੇ ਲੇਖੇ ਤੇ ਅਗੇ ਦਾਹਿ ਦਾ ਭਉ ਕਿਵੇਲ
ਭਾਇ ਸਹਿਜ ਕਿਨੇ॰ ਤਾਂ ਨਦਰੀ: ਗੁਰੂ ਪਾਈ ਏ ਏਤਾਂ ਮਿਲਾਇ॰ ਗੁਰੂ
ਦਾ ਹਰੀ॥੨॥ ਪੈ: ਕਥੈ: ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਪੂਜੇ: ਪੂਜਾ ਦੇ ਪੂਜੇ
ਵੇਦਾਂ ਨਾ ਪਰਥਾਇ: ਜਗਤ ਨਾ ਰਤਿ॰ ਰੂਪ ਹੋ ਰਤੀ॰ ਰੂਪ ਹੋ ਤੇ ਅ
ਕਥ॰ ਹੋ ਤੇ ਆਪੇ ਦਾ ਮੋਨੀ ਤੇ ਆਪੇ ਦਾ ਕਤਾ ਹੈ ਪੁੰਨੁ॰ ਹੋ ਤੇ ਸਭ ਪ
ਜੋ ਤੀਜੇ: ਤਦਾ ਹੋ ਣਖਾ ਸਿ: ਮੁਕਤਿ॥੮॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਪੀਠ ਕਾ ਗੋਇ
ਦਾ ਲੇਕੇ ਈ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਦਾ ਦੁਕਰ ਦਾ ਜੀ ਤਿ ਸੂਨੁ ਕੇ ਹੋਏ ਦਾ ਜ
ਗਿਆ ਸੁਨਕੇ ਹੋ ਸੇਖਾ: ਹੇ ਸੇਖਾ ਜੋਰ: ਹਕਾਰ ਕੇ ਬੂਲ ਦਾ ਭਉ ਕੀਆਂ
ਈ ਦਾ ਕਰਤੇ ਸਲ: ਸੁਦਾ ਪਹਿਨਾ ਦਾ ਹੇ ਸੇਖਾ: ਸਿਖਿ ਆਲੇ ਹੁਦਾਲੇ
ਦਾ ਸੇਖ ਜੋ ਹੈ ਪਮਾਤ ਮਾ ਤਿਸ ਦੇ ਸਾ ਨ ਹੁਦਾਲੇ ਜਗ ਨਾਸੁ ਗਜੋ: ਹੇਕ
ਗਾ ਸਲ: ਬੇਲਾ ਆਸਰੀ ਸਿਧ ਦਾ ਰੂਪੀ ਭੈ ਵਿਚਿ॰ ਹੋਰੂ ਦਾ ਭੈ ਦੇ ਵਿਚੁ
ਕੀ ਨਿਰਭਉ ਨਾ ਮਨੁ ਦਾ ਕਠੋਰ ਸੁਭਾਵ ਸ ਚਾਇ ਕਰਿਕੇ ਭੈ ਦਾ ਦੇ
ਦੇਤਾ ਸਾ॰ ਵੈਰਾਗਿ ਗਿਆਨੁ ਨੀ॰ ਅਨੁਦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨਾ॥੯॥ ਮ: ੩॥
ਸੋਖ॰ ਦਿਚੁ ਗਨਾ ਮਿ॰ ਨਾਮੁ ਕਮਾਏ॰ ਤੇ ਨ ਕਰਿਆ ਗਵਾਹੇ॰ ਪੂਰੇ ਮੈ
ਕੇ ਹਾਰੁ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਨ ਇਖ॰ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਦਾ ਹਾਰੁ॰ ਤਨ ਦ
ਧਨਾ ਇਕਾਰੁ॰ ਹੈ ਤਾ ਪਏ॰ ਅੰਤ ਨਾ॥੨॥ ਪੈ: ਦਰਤੇ ਰੂ: ਧਾਮ ਭੰਡ
ਸਮੁੰਦੁ॰ ਸਤੋ ਸਾਰਾਰ: ਸਰਾਵਰ ਜਾਂ ਦੇ ਪਤੁ ਦਾ ਲਾਂ ਜੋ ਹੋ ਰਤ
ਨ॰ ਚੋਦੂ ਮਾਣਕ ਲਾਲੁ ਹਾਰੇ॥ ਲਭਾਇਆ ਹਰੇ: ਹਰੀ ਦਾ ਹਰੇ ਗਣ ਕਰਿ
ਖੇਦਟ: ਅਲਾਹਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨਾਤਰੇ॰ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਕਰੇ॰ ਜੀ ਦਾਤੇ ਕਰ
ਮਗੀਆ ਪੇ ਸਰੇ: ਸਦਾ ਰਿਸੁ॥੯॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਨਾਚਿਤੁ ਆਇ
ਤ ਤਾ ਈ ਦਾ ਹਰੀ ਦਾ ਅਕਸੁ ਮਾਤੁ ਹੀ ਅਮਰ॰ ਤੇ ਦਾ ਆਦਿ॥

ਪਾਈਐ॰ ਐਥੈ ਤੈ ਅਗੈ ਦਰਿ ਏਹੁ ਜੋ ।ਆਇ॰ ਨਰਜਨ ਮੇਮੇ ਅਥੁ ।੧। ਮ: ੩। ਕਲੀਆ
ਨਾਲਿ ਰਤਾ ਜੋ ।ਜੁਗ॰ ਮੇਮਿ ਜਾਗ ਜੀਉ ਦਾ ਹੋਇ॰ ਆਰੋ ।ਕਰਮਿ: ਕਰਮ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭੁ
ਦਾ ਛੈਦਾ ਜਾਂ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਇਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇਆ ਅਦ ਸਤਿ॰ ਪੁਰ
ਜਾਂ ਨਾਲਿ ਮਿਲ ਕੇ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕਰਮਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਰਾਪਤਿ:
ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਿ ਪਤਿ ਹੋਇ ।੨। ਪੌ: ।ਪਾਰਸ ਗੁਰ ਰੂਪ ।ਧਾਤੁ॰ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ।ਕ
ਚਨ: ਸੁਧ ।ਠਾਕੁਰ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਸੇਵਕ ਭੀ ।ਧੂੜ॰ ਕਰੇ ਰੋਗ ਵੈ॰ ਸਾਧੀ ਰੂਪ
ਅੰਜਨੁ॰ ਮਾਣਾ ਬੁਧ ਅਕਾਰੁ ਹੈ ਦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਜਨ: ਸੁਰਮਾ ਦੇਦ
ਹੈ ।ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ।ਖੇਤ: ਜਾਣ ਹੁਦਾਸ ਹੈ ।ਮੁਖਿ॰ ਹੋਇਕੇ ਭੋਜਨ:
ਭਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ।ਨਰਜੈ: ਨਹੀ ਕਮਿ ਦਾਨ ਰੂਪ ਨ ਹੋਇ ਦਰਿਨ: ਦਰਸ ਹੈ ।੧੦।
ਸ: ਮ: ੪। ਇਹ ਪਨਾਂ ਕਾਰਣ ਹੈ ।ਆਦਰ ਹਿ ਕਰੁਣ ਹਿ॰ ਜਿਸਾਰ ਮੇ ।ਗਲਿ ਕ:
ਕੂਠਾ ਦਾ ਕੌਤੁਕਾ ਕਾਲੇ॰ ਐਥੈ ਤੈ ਅਗੈ ਦ ਕਾਲੇ ਦਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ।੧। ਮ: ੩।
ਚਾਕਰੀ: ਕ੍ਰਿਇਕ ਕੋ ।ਕਾ॰ ਜੀ ।੨। ਪੌ: ਚਾਣ ਸਾਲ: ਧਾਲਕਾ ਦੇ ਪਕੰਨਦੀ
ਸਾਂਦਾ ਆਣੇ॰ ਪੂਰਕੇ ।ਆਪੇ॰ ਧਾਲਕ ਪੜੇ ਨੇ ਪਾਦੇ ਤੇ ਆਪੇ ਜਾਣੇ॰
ਪਾਧਾ ਹੋਕੇ ਦ ਬੁਧੀ ਦੇ ਕੇ ।ਖੇ: ਸਾਂਦਾ ਤੇ ਸਭਨੂੰ॰ ਦਿਖਾ ।ਸੇ: ਸਾਂਦਾ ਤੇ
ਇਆਣੇ॰ ਇਨਾ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਆਂਦਾ ।ਅਹਿਲ: ਸਰੂਪ ਦੇ ।ਅਨਿ॰ ਹੋਦ
ਕੈਦਾ ।ਅਨਿਕਾਣੇ ਹੋਸ ਚੇ ।ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ।ਜਾਣੇ: ਜਾਣੀਦੇ ਹੈਂ ।੧੧।
ਸ: ਮਰਦਾਨਾ ੧। ਪੀਠ ਕਾ ਭਾਈ ਮਦੁ ਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇ ਈ ਮਦੁ ਪਾਣੀ ਪਕਦਾ ਦੇ
ਖਰੇ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਲੋਕ ਮਦੁ ਕਿਉ ਪਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈ ।ਕਿਆ ਸੁਖ ਹੈ ਕੋਈ
ਇਸ ਮੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ।ਚਾਤੁਤਰ ਕੀ ਮਦੁ ।ਕਲਿ॰ ਜੁਗਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਏਹ ।
ਕਲਵਾਲੀ: ਮਟੀ ਹੈ ।ਕਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਮਦ ਹੈ ਤੇ ।ਕ੍ਰੋਧ॰ ਰੂਪੀ ।ਮੋਹਿ॰ ਰੂ
ਪੀ ਭਰੀ: ਸੁਰਾਈ ਹੈ ।ਪੀਲਾ ਦਣਦਾ ।ਅਹੰ ਹੈ ।ਮਜਲਸ: ਕਚੇਰੀ ਹੈ
ਕੂੜੇ ਲਬ ਕੀ: ਕੂੜਿਆ ਤੇ ਲਬੀ ਆਂਦੀ ਹੈ ।ਪੀ ਪੀ॰ ਕੇ ।ਅਬ ਸੇਤ
ਦੀ ਸਦੁ ਕਹੇ ਹੈ ।ਕਰਣੀ॰ ਸੁਭ ਹੈ ।ਲਾਹਣਿ: ਪੂਰਦਾ ਪਰਾਗਾ ਸਕਾਦ
ਸਤੁ॰ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ।ਸਚ ਸਰਾ। ਇਹ ਸਚ ਹੀ ਸਰਾਬ ਹੈ ਸਾਰ: ਸ੍ਰੇਸਿ
ਗੁਣ॰ ਸਾਂਤਿ ਆਦੀ ।ਸੀਲੁ॰ ਰੂਪੀ ।ਸਰਮ: ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ।ਆਹਾਰੁ ਨਾ ਏਹੁ ਮਾ
ਸੁਦਾ ਆਹਾਰੁ ਹੈ ।ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ।ਖਾਧੈ: ਪਾਨ ਨੇ ਕਰਿਦਾ ਇਸ ਖ
ਪੈ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਪੀਤੇ ਏਸ ਮਦੁ ਕੋ ।੧। ਮਰਦਾਨਾ ।ਕਾਇਆ॰ ਰੂਪੀ
ਮਟੀ ਤੇ ਕੁਕਰਮ ਰੂਪੀ ਲਾਹਣਿ: ਪੂਰਾ ਹੈ ਦ ਸਕਾਰ ਹੈ ।ਆਪੁ॰ ਹੰ
ਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਦ ਹੈ ।ਕਿਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇ ਧਾਤੁ: ਧਾਉਣ ਹਾਰ ਏਹ ਮਜਲਸ ਹੈ
ਦ ਮਜਲਸ ਏਹ ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੈ ਧਾਤੁ: ਮਨਸਾ ਹੀ ।ਮਨਸਾ ।ਕਟੋਰੀ ਭ

ਸੀਤੁ ਰੂਪੀ॥ ਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਭਰੀ: ਸੁਰਾਹਿ ਹੈ॥ ਪੀਲਾਏ॥ ਹਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦਾ ਕਾਮ
ਕਰੇ ਕਾਲੁ ਕਾ ਪੀਲਾਏ: ਪਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਮਕਾਲੁ॥ ਖਟੀਅਹਿ: ਲਈਦੇ ਹੈ॥ ਗਰਿ
ਆਨੁ॥ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਸਾਲਾਹ ਰੂਪੀ ਮੰਡੇ ਗਲ ਉਸ ਕੇ ਕਾ ਧਾਰ ਨ ਹੈ ਏਹੁ ਆਸੁ
ਦਾ ਆਹਾਰੁ ਹੈ॥ ਹੈ ਤਾਂ ਏਸੁ ਕਰ ਕੈ ਜਸੁ ਨਾਮ ਦਾ ਆਧਾਰੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਵਾਕਾਂ ਜਾਂ॥
ਰੂਪੀ ਮਟੀ ਤੇ ਜੁ ਭਰ ਕਰਿਆ ਰੂਪੀ ਲਾਹਿ ਨੁ॥ ਸਕਲ ਦਿਪੂਰ ਹੈ॥ ਆਪ: ਆਪ
ਹੈ ਆਪੁ ਦਾ ਜਾਣ ਕੈ ਛਾਏ ਹੁ ਮਦ ਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ॥ ਧਾਰ: ਧਾ
ਰਾ ਹੈ॥ ਹੋਏ ਏਹ ਮਜਲ ਜੁ ਹੈ॥ ਪਿਵੰ॥ ਪੀਤੀ ਰੂਪੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॥ ਅਮ
ਤਤਾ ਰੂਪੀ ਭਰੀ: ਸੁਰਾਈ ਹੈ॥ ਪੀ ਪੀ ਕੇ ਇਹੁ ਮਦੁ ਤੇ॥ ੨॥ ਮ: ਦਰਸਨ:
ਜੋਗੀਆਦਿਕੀ ਬਾਣੀ: ਬਣਾਂਉਣੀ ਹੈ ਵਾ ਦਰਸਨ: ਜਾਸਰਾ ਕੀ ਬਾਣੀਕ
ਹਿਨੇ ਹੈਂ ਬਿਆ ਸੁਆਨਦਿਕ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਏਕੋ ਅਜਿਦ ਜਿਕਰ ਮਹੇਸਾਂ॥ ਜਾਰੁ
ਨਾਮ ਹੈਂ ਸਿਵ ਜੀ ਤਿਨ ਮੈਂ ਤੀਨ ਕਹੇ ਦੁ ਸਿਵ ਕਿਆ ਸੰਕਰ: ਕਲ੍ਯ॥ ਨੁਰੂਪ ਹੈ,
ਕਿਆ ਮਹਿਜਾ: ਮਹਾਈ ਸਰੂ ਹੈ॥ ਅਪਿ॥ ਹੈ ਏਕੋ ਅਕਸਦੀ ਕਰਾਈ ਨੂੰ ਕਥ
ਦਾ ਹੈ॥ ਜੋਗੀ: ਜਾਤ੍ਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਭੋਗੀ: ਵਿਸਈ ਹੈ॥ ਆਸੀ॥ ਹੋਕੇ
ਪਿਯਾਣੀ॥ ਉਜਾੜਾਂ ਮੈਂ॥ ਗੋਸਟਿ॥ ਕੇਰੋ ਸਿਖੁ ਹੋਕੇ ਤਾਂ ਉਪਦੇਸ॥ ਗੁਰੂ ਹ
ਇਕਾ ਸਪਦੁ: ਸੁਣਾ ਸਰੂਪ: ਸਤ੍ਰਈ ਦਾ॥ ਸਜਿਆਣੀ॥ ਹੋਇ ਪਰਤੀਤਿ
ਸਚੀ॥ ਚੋਜੁ: ਕੌਤਕ ਜਾਣੀ: ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ॥ ੧੨॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਡਖੀ ਠੱਕਾ ਕਿਸੇ
ਪੰਚ ਤਨੇ ਕਹਾਂ ਤੁਸੀ ਸਿਧਿ ਆਕਰਿਆ ਕੂਰੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ॥ ਉਪਜੇ॥ ਕਾਂ॥ ਬਿਰੰ
ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਕੇਵਾ ਰੂਪੀ॥ ਟਿਕੋ॥ ਫਿਹੁ॥ ੧॥ ਮ: ੫॥ ਪ੍ਰਿਉ ਕ: ਪੀਆਪੀ
ਆਸਾ ਪਿਆਸ: ਤਿਸਨਾ ਭਾਈ॥ ਤੇ॥ ਪਾਰਿਆ ਆਈ: ਅੰਦਰੁ ਮੁਖੀ ਹੋਏ
ਰਾਪੈ: ਤੇਤ: ਜੀਵਤੇ ਪਰਮ ਤਤ: ਚੀਸਰ ਰਭੁ ਸਭ ਮੈਂ ਵ ਹੈ ਸਭ ਆਪੇਠ
ਵਰਤੇ ਆਪੇ ਦਾ ਸੁਦਾ ਅਪੇਠਾ ਕਰਤੇ ਆਪੇ ਸਭ ਦਾ ਸੁਭਾਇਆ ਆਦ
ਬਅਠ: ਨਾਰਾਇਣ ਠੇਹੈ ਨ ਵਿਦਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਬ੍ਰਹਮ: ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ਤੇ ਸਰਬ
ਨੁਰੂਪ ਹੋਕੇ ਆਪਿ ਹੀ॥ ਵਡੇ॥ ਧਰਮਰਾਜੁ ਹੈ ਕੋ॥ ਬਖਸੇ: ਮੁਕਤਿਕ
ਰੇ ਜੋ ਸੁ ਪਰਤਾਤ ਪਾਵ ਜੁ॥ ਹੋਤੇ ਸੁਦਾ ਤੇ ਸਭੁ ਰੂਪ ਹੀ ਸਿਖਿਆ: ਹੋਆਏ
ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਮੈਂ॥ ਤਿਨੰ ਕਾ॥ ੧੩॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਗਿਰਿ॥ ਨੂੰਆਰਾ ਤੇ: ਤਿ
ਨਾਦੇ॥ ਖੇਹ॥ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਅਲੂਣੀ: ਵਿਰਸੁ ਦਾ ਬਿਗੁਣ ਦੇਹ ਨੂੰ
੧॥ ਮ: ੫॥ ਪਾਟਿ॥ ਮੰਡੀ॥ ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਦੋ॥ ਣਾਇ ਪਿਰਦਾ: ਨੁਕਦਲੁ ਤੇ॥ ਰਸਨਾਂ
ਭੀਜਿ ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਦੀ ਆਨਨ॥ ਜਿਸੁ ਦੇਹੀ ਮੈਂ॥ ਪਾਇ ਓ॥ ਅਨਾਆਦਿ ਕਿਸਾ
ਕਰਨੈ ੨॥ ਪੈ: ਤੀਰਥ॥ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਸਨਾਨ॥ ਨਾਤ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਜੋ ਜਮਿ: ਸਾਧ
ਨ ਮੋ ਸਿਖ ਹੋਕੇ॥ ਨਾਮ॥ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ॥ ਹੋਇ॥ ਭਉ ਖੰਡਨ ਕਰੇ ਤੇ ਸਭੁ
ਕੇ ਦਾਨ ਮੈਂ ਨਾ ਦੀਆ ਸੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ॥ ਮਾਨ: ਆਦਰੁ॥ ਹਰਿ॥ ਸਰੂਪ ਹੀ
ਜਾਣ ਵੇਖੇ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਨਸਿ ਚਾਜਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਹੈ॥ ੧੪॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਜਤੁ: ਜੀਵ
ਸੁਖ॥ ਹੀ ਦਾ ਸਭੁ ਪਹਰੋ॥ ਸਾਮਿ: ਤੇ ਮੈਂ ਗੁਣ ਵਾਲਾ॥ ਜਲਤ: ਸਾਕਿਰੇ

ਨੂਹੀ।ਨਬਿਹਾਈ: ਦਿਹਾਉਦੇਨੇ। ਤਿਸ॰ ਹਰੀ ਨੂ। ਜਾਈ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਯਹੁ
੧।ਮ:੩।ਹਰਮਾਇਆ॰ ਜੋਹੈ ਕਾਰੀ: ਔਖਦੀ ਏਹ ਕਰੇਹੁ: ਕਰਹੁ ਅਖਾ
ਨਾਂਦਿ ਕਰੈ ਗਵਾਜਤੋ ਸਿਆਲੇਹੁ: ਸਮਾਲਹੁ। ਭਰਮੇ: ਭਰਮ ਕੇ ਛੁਟੁੜ:
ਰੋਗੁ ਜੋ ਹੈ। ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤ। ਲਾਏਹੁ: ਲਾਵਹੁ। ਸਿਜਮ: ਥਬੂਏ ਹੁਹੇਜੋ
ਸਚਾ ਨੇਹੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੁਖੇ: ਸੁਖਦੇ ਕੇ ਲੇ: ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰੇਹੁ॰ ਦੇ ਕੁਠ
ਸੈਂ। ਹਰਖੁਸੀ: ਜੀਵਣ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ ਤੋ ਕੇਲ ਕਰੇਹੁ: ਅਕੇਦੁ ਹੋਵੇ।
ਨਾਕੀ ਆਏ॰ ਹਰੀ। ਣ ਸਮਪਤਿ॰ ਹੈ ਤੋ। ਟਲ॰ ਪ੍ਰਤਪੁਹੀ। ਅਲੀ: ਰਖ
ਕਹੈ ਘਾਰਾਵਾਂ ਨੂ ਤੋ। ਅਹਿਪਾਏ॰ ਫਲਾ ਨੂ। ਦਿਵਾਏ॰ ਪ੍ਰੇਰ ਕੇ ਵਛੇਦਾ। ਦਿ
ਦਾਏ ਦੇਏ। ਸਾਹਿਬ: ਮਾਲਕੁ ਤੋ। ਸਮਾਏ॰ ਸਭ ਮੋ। ਤਿਲਾ ਮਾੜ ਕੀ
ਤਮਾਏ: ਤਮਾ ਦਾ। ਇਛਿਆ। ੧੫।ਸ:ਮ:੩ ਮਾਣਸੁ: ਮਾਨਖੁ ਨੇ ਭਰਿਆ॰
ਹੋਇਆ ਪਾਤ੍ਰ ਸਰਾਬ ਦਾ ਆਣਿਆ ਕਲਾਲ ਨੇ ਦੀਹ ਟੋ। ਮਾਣਸੁ: ਹੋਰੁ
ਮਾਨੁਖੁ ਨੇ ਭਰਿਆ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋ ਪਿਆਲਾ ਆਏ ਕੇ। ਮਤਿ॰ ਚੋਰ ਗੀ। ਬ
ਰਲ: ਸੁਦਾਪ ਣਾ। ਖਸਮਹੁ: ਗਜਾਪਾ ਸਹੁ। ਦਰਗਾਹ। ਰਾਜਾ ਦੀਕ
ਚੋਰੀ ਸ[illegible]ਠ॰ ਏਤੁ। ਆਲਿ: ਕਦਾਚਿਤ। ਪੀਰਈ: ਪੀਜੀਏ। ਜੇ
ਕਾਪਾਰਿ ਵਸੋਂ ਆਏ: ਜਿਤ ਨਾ ਚੋਰ ਵਜੁ ਚਲੇ। ਆਣੁ: ਹੰਕਾਰੁ ਕਰਿ ਕੇ। ਸ:
ਸੋ ਨਬੁ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਆਸਹਿ ਏ ਸੇਕਾਰਿ ਜਨੁ ਮਸੈਂ ਆਣਿਆ: ਲਿਆਂਦੇ
ਹੈ ਤੇ ਸੁ: ਸੋਈ। ਆਣੁ। ਹੰਕਾਰੁ ਰੂਪੀ ਮਦੁ ਨੂ ਭਰਿਆ। ਆਏ: ਲਿਆਇਆ
ਹੈ ਏਸ ਨੇ ਆਏ ਏ ਸੇ ਥੋ। ਜੋਤ॰ ਮਦ ਹੰਕਾਰੁ ਰੂਪੀ ਦੇ। ਸਤਿ॰ ਸਭਗੁ
ਣੇ ਵਾਲੀ। ਬਰਲ: ਵਿਸ ਜਾਂ ਰੂਪੀ ਸੁਦਾਪੁਣਾ। ਪਮਾਣ। ਲਖਣ
ਉਚਕੀਚ ਪਰਪਰ ਕੀ। ਵਾ ਆਪਣਾ॰ ਸਰੂਪ ਤੇ ਪਰਾਇਆ। ਕਆ
ਦਿਭਾ। ਖਸਮਹੁ: ਹਰੀ ਵਲੋ। ਦਰਗਹ: ਜਮਰਾਜ ਦੀ ਸੋ। ਝੂਠਾ॰ ਸੇ
ਸਾਹਿਕਾਰੁ ਰੂਪੀ। ਨਦਰੀ॰ ਦੀ ਨਦਰ ਕਰਿ ਸਚ ਰੂਪੀ ਵਾ ਕੇ ਦੇ। ਆਏ
ਤਾਂ ਤਿਨਾ ਦੀ ਨਦਰੀ ਸਚੁ ਮਦੁ ਪਾਈ ਐ। ਗਿਰਿਚਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਹੈ ਤੇ ਮਹਲੀ:
ਜਰਪਾਸੀ। ਬਾਉ: ਜਹੁਪਨੂ।੧।ਮ:੩ ਜਿਗਤ: ਜੀਵ। ਜੀਵਤ॰ ਬਾਵਤੇ
ਹੋਏ॰ ਚਾਰਾਂ ਦੂਆਰੋ। ਵਛੇਦਾ ਹੋ ਏਤਾਂ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੇ॰
ਹੋਏ ਰਾਵੂਦੁ ਆਰ ਤਾਂ ਏਹੁ ਜੀਵ ਜੀਵਤ ਬਾਦ ਤੇ ਮਰੈਂ ਜਾਣਤਿ॰ ਰੀ
ਆਵਿਦਿਆ ਨੀ ਦੂ ਸੈਂ ਜੀਵ ਨੂ। ਜਗਾਏ॰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕੇ। ਸੁਧਿ: ਗਿਆ
ਤਾ। ਆਪ ਣਿ॰ ਤਾ। ਜੋਏ॰ ਹਰੀ। ਰਤਏ॰ ਜੀਵ ਦਾ। ਨਾਥ: ਤਿਸਨੋ:
ਤਿਸੁ ਹਰੀ ਨੂ। ਕ੍ਰਿਪਾ: ਦੀਆ ਮੁਹਤਾਜੀ: ਮੁਥਾਜੀ। ਕਦੇ। ਕਰੋ। ਨਹੀਂ:
ਜੋ ਕਰੇਗੀ। ਦੀਹੈ ਦੇ। ਸਾਹੁ: ਗੁਰੂ। ਵਣਜਾਰਾ: ਸਿਖ ਹੈ। ਤੇਰੀ॰ ਪ੍ਰੀ
ਤੀ ਕਰਕੇ ਵ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਵਛੋੜਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀਤੀ ਏ

ਰਿਸਾਅਰੂਪਧਿਆਨਦਯਰੂਲਾਦੇਆਜੋਈ ਸਾਰ: ਸਭਾਤੇਜੋਈਵਡਾਗਾਸਰਾ
ਹੈ ਲਾਹਿਰ: ਲਾਹਾਵਿਚਾਰੀ: ਕਰੀਹੈਚੰਗੀ।੧੦। ਸ: ਪੀਠਕਾਪੰਜਵੀ
ਪਾਤਸਾਹੀਕਬੀਰਜੀਕਾਪ੍ਰਮਾਣਕਹੇਹੈਂ ਜਗਾਂ ਤੁਸਾਕੋਈ ਆਪਾਭਾਵ
ਤੋਜੇਸੀਆਪਾਭਾਵਤੇਮਰਹੁੰਦੀਮਰਣਹਿ ਐਸੀਜੋਹੋਇ ਤਿਸਦਾ
੧। ਮ: ੫ ਹਰਿਦ: ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਾ ਹੋਇ ਗਲਿਪਉ ਜਾਹਿਲਾ: ਸੁਖਾਲਾਵਸ
ਣਲਾਗਕੋਇ ਜਗਤੁਮੈ ਜੀਵਣੁ ਭਾਵਤੇਮਰੈਤਾਂ ਹੁਕਮੈ: ਹੁਕਮੁਨਾ
ਸਦ: ਸਦਾਣੈਰੁ।੨। ਪੌ: ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਰਿਰੂਪੀ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਾਵੈ
ਸਭੁਜਗਤੁਨਾਹਿਲਦਾ। ਹਰਿਦੇਸੇਵਕਜਨਾਂਦੇ ਵਾਹਰਿਜਨਾਂਜੇਵਕਾਂਦੇ
ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਹੋਰਕੋਤੀ ਬਾਣੀਆ ਸਿਖਿਸਿਖ: ਸਿਰਸਿਰਕੇ ਵਾਖਯਿਖ
ਖਿਕੋ।੧੧। ਸ: ਮ: ੩। ਜਾਣਾਇ ਕਹਿ ਏਕਰ ਕੋਵਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਨੁਖਹੋ
ਕਿਉਂ ਕਿਤੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ। ਕੇਦਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਅਭੇਤੁ: ਅਭੇ
ਪਹੈ। ਕਿਆ। ਮਿਤੀ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਜਆਇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਮਾਇਆ
ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨਾ ਰਹਿਆ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਗੁਰੂ ਨ ਤਾਂ ਆਇ ਹਰਿ ਵਿ
ਲਿਆ ਪਿਛੈ ਤਾਂ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਵੁਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਆਗੇ ਕੈਸੇ ਉਰ
ਸਭੁਮੈਂ ਜੁ ਆਇ ਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਾ ਆਪੇ ਜਗਤਾਂ ਸੂ ਮਿਲਿਆ
ਹੋਇਆ ਸੋ ਤਾਂ ਨਾਲ ਜੰ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਆਪੇ ਹਰੀ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਲਿ
ਆਇ: ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ।੧। ਮ: ੩। ਏਨਰ: ਹੋਪਿ ਆਰੋ
ਜਿਤ:। ਜਿਸਕਰਕੇ ਮੂਲ: ਕਦਾਚਿਤਾ ਲਾਹਾ: ਲਾਭ ਪਾਵੈ ਆਪੁਤੇ
ਜਗਤਾਸੂ ਆਮੈ ਦੋਇ ਹਰੀ ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰਦਰੀ ਕਾਹਿਤੇ ਹ
ਣਤ: ਗਜੀਦਾ ਘਾਟ ਸੁ ਸੁਖਿ: ਦੁਆਰੋ ਨਦਰਿ ਹਰਿ ਜੀ ਉਰ।
ਜੈ: ਘਟ: ਘਣਾਦੇ ਗੁਪਤੁ: ਸੂਖਮ ਦਾ ਨਿਰਾਣ ਰੂਪ ਜਾਹਰਿ: ਅਸੂ
ਲੁ ਦਾ ਸੁਰਾਣਾ। ਛੁਤੀਹ: ਅਨੇਕ ਹੀ। ਸੁਨਾ ਹਰਿ: ਸੁਨ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ।
ਹਰਿਨਰਹਰਿ: ਹਰਿਨਰਾਸਿ ਘਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਗਰਿਦਰਾਦੇ ਹਰਿ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਦਾ ਹਰਿ ਨਰਾ ਰੂਪ ਪਾਏ ਤੇ ਪਾਲੇ ਤੇ ਹਰਿ: ਲੈ ਕਰੇ ਹੈ। ਯਾਹਾਰਿ ਹੋਇ
ਕੇ ਦਾ ਹੈ। ਗਉਹਰੁ: ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਕੁਟ ਸਥ ਤਰੂਪ ਦਾ ਜੋਤੀ ਦਤ ਸੁਯਹੈ
੧੨। ਸ: ਮ: ੩। ਮਰਦੇ ਮਰਦਾ: ਮਰਦਾ ਹੀ ਮਰਿਦਾ ਦੇ ਮ: ਸੁਆਸੁ।
ਚੇਤਥੀ: ਚੇਤਦਾ ਤੇ ਣੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਤਾਈ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਨਕ ਛੋਡਦਾ ਪਿ
ਛੇਕਮਾਇਸੋ ਮਿਲੈ ਏ ਸੋ ਤੇ ਜੇ ਏਥੇ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਆਗੈ ਪਾਇ ਜਾਣਿ।੧।
ਮ: ੩। ਪਾਇਆ ਹੈ ਏ ਹੁਜੋ ਰਹਿਆ ਜਾਣਿਆ ਤੇ ਤਿਸੁ ਮੋਹਾ
ਛੋਡਾ ਮਿਲਿ ਐ ਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਂ ਮੀ
ਤੁਰਿਰੀਰ ਦਿਰਾਹਿਆ ਜਾਣ ਆ ਤਾਂ ਣੇ ਕਾ ਦੇ ਮ: ਤਿਕ ਦੇ ਮੁਕਤੀ।
ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ। ਮੁਕਤੀ। ਮਰਤ ਯਾ: ਮੁਰਾਤੁਯਾ ਦਾ ਪਤਾਯੁ ਵਦਣਤਾ

ਰਜਾ ੧ਓ: ਸ੍ਰੀ॥੨॥ਪੌ: ਦਾਤਾ: ਨਦਾ ਹੈ ਅੰਤਰ ਦੀ ਜਾਣਨਹਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਕਿਆ
ਧਾਰਨ ਕੀ ਜਾਣਨਹਾਰਾ ਪਰਧਾਨ ਮੁਖਿ ਹੈ॥ਰੂਪ: ਸਰਗੁਣ ਥਿਆ
ਨਾ: ਧਿਆਨ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾ ਸੋਨੀ॰ ਹੋਕੇ ਕਿਦੇ ਰਖੈ॰ ਕਿਦੇ ਨਕਿਸੇ॰ ਨਹ
ਆਪਣਾ ਪੁਕਾਰੁ ਦਹਰੀ॥ਭਾਨਾ: ਤੁਧੁ ਦਾ ਹੈ॥ਸਕੀ ਐ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਤਾਂ
ਜਾਣੀ ਐ॥੧੯॥ਸ: ਮ:੧॥ਕਲੀ: ਕਾਇਜੁਗ ਅਉਤਾਰ ਹੋਇ ਨਰਾਪਰ॰
ਜੈਸੇ ਸੇ ਜਿਨ: ਜਿਨੁ ਹੈ ਤੇ ਪੀਅਣੇ ਹੈ ਸੇ ਜੈ ਨੁਰੀ: ਜਿਨ ਣਿਖੇ ਤੇ ਜੇਰੁ
ਜੈਸੇ ਸੋ॥ਸੰਕਾਰ: ਨਾਣੇ ਦਾ ਰਣੀ ਹੈ ਚਲਾਇਦੇ ਦਲੀ॥੧॥ਮ:੧॥ਮੁ
ਲੋ: ਮੂਲ ਤੇ ਹੀ ਅਖੁਟੀ ਜਾਹੀ: ਵਿਅਰਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨ ਅਖੁਟ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ
ਨਾਕ ਦੇ ਕਹਿਆ॰ ਹੈ ਜੋ ਪੰਚਰਾਤ੍ਰ ਨਾਦੇ ਰੀਖਾਤ ਸੁਅਰੁ ਸਾਰੂ॥ਸਿ: ਤੇ
ਪੂਜ: ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਕਰਾਂਹੀ: ਕਰਿਦੇ ਹੈਂ॥ਅੰਧੇ॰ ਗਿਆਨ ਤੇ ਰਾਗੁ ਨਦੇ ਨੇ
ਭਾਤੇ॥ਕੂਰੇ॰ ਰਾਮਨਾ ਅਨੂਪੀ ਬਾਂਣੀ ਤੇ॥ਅੰਧ ਅੰਧਾਰ ਨ ਅੰਧਿਆ
ਨੂੰ ਅੰਧਕਾਰ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅੰਧੇ ਅੰਧਤਾ ਈਨੂੰ ਕਮਾਂਵਦੇ ਨੇ॥ਰੂ ਬੇ॰ ਗਰ
ਭੂਤੇ ਸੇਦ ਕੂ॥ਹਾਰ॰ ਹੋਵਦੇ ਰੇ॥੨॥ਪੌ: ਕਿਹੁ: ਕੁਛੁ॥ਇਕੁ॰ ਆਪੁ ਕੈਹੀ
ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹੀਆ ਦਾ ਕੈ: ਦੇਹੀ ਤੇ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹੀਆ॥ਦੇ ਜਾਹੁ:॥ਨਿਸਚਾ
ਹਰਿ॰ ਕਾ ਹੈ ਸੋਰਾ ਫਿਰ ਜੋ ਹੈ॥ਛੇਦਾ॥ਸਿਮਰਣੁ ਕਰ ਸਚੁ ਲਾਹੁ ਪੂਪ
ਤਿ ਹੋਇਆ॥ਜਿਸ ਕਰਿ ਸਾਤ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈ ਆਹਿ: ਦੇਨਾ ਵਰਸੀ
ਧਾ॥ਪਾਈਅਨੁ॥ਪਾਈ ਹੈ ਸਿਮਰਣੁ ਕਰਿ ਪੂਪਤਿ ਜੋ ਹੈ॥ਆਦਿ॥
ਬ੍ਰਹਮ॰ ਦੇ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਅਰਾਮ ਤੇ ਅਰਾਧਣ॥੨॥ਸ: ਮ:੩॥ਕਿਛ
ਕੁ ਜਸ ਪਦਾਰਥ॥ਆਪਣੁ: ਆਪ ਤਿਪਤ ਇਆ॥ਜਾਣੇ॰ ਸੁਅੰਧਾ
ਪੁਤਾਈ ਨੂੰ॥ਰਜਾ ੧ਓ: ਸ੍ਰੀ ਹਰੀ॥੧॥ਮ:੩॥ਸੇ ਜੋਰਗੀ ਜੁਗਤਿ: ਸੋ
ਨਬ ਜੁਗਤੀ ਸੁ ਝਨਦੀ ਕਿ ਸੋ ਜੋਰਗੀ ਜੁਗਤ ਨਦਾ॥ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਨਗਰੀ: ਦੇਹੀ ਐ॥ਸਭ ਕੋ॰ ਸਭ ਸੋ ਤੋ ਧਿਆਨ ਦੇ ਅੰਤਿ ਪੀ: ਭੇਖ ਵਾਨਾਂ ਦੇ
ਕਰਿ ਜੋਗੁ: ਜੁਝਨਾ ਹੋਇ॰ ਹਰੀ॥੨॥ਪੌ: ਅਨ: ਦਿਤੇ ਹੈ ਕਿ ਹੈ ਤੇ
ਅਪਾਰ: ਆਣੂ ਪਾ ਭਾਦਿਕ ਦਾ ਆਸਰਾ ਦੇਨਾ ਹੈ॥ਕਾਲੀ ਐ: ਦੇਖੀ
ਦਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪਸਾਰੁ: ਪਸਾਰੇ ਦਾ ਖਾਹੈ ਸਰਗੁਣ ਹੈ॥ਇਕੋ ਤੀ:
ਅਖਰਪਦ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ॥ਪਰਦਾਰੁ॰ ਵਾਲਾ ਹੋ ਇਕੋ ਹੈ ਸ੍ਰਾਦਿਕ ਸ੍ਰ
ਗੁਣ ਰੂਪ॥ਹਰਿ॰ ਪਾਸੇ ਸੇ ਤਾਦੀ ਰੇਨਾਰੁ: ਧੂੜੀ॥ਦਾਤਾਰੁ: ਦਾਤਾ ਤੇ
ਰੇਤੁਲਾ॥ਹਰੁ॰ ਹੈ ਸਭੁ ਕਛੁ॥੨੧॥੧॥ਸੁਧੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥

॥ ੧ਇਹ ਰਾਗੁ ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਸਮਾਪਤੁ ਹੂਆ ਹੈ॥ ॥

ਸ੍ਰੀ॥ ਮਃ ੩॥ ਉਲਟਾ: ਬੁਧੀ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਕੈ ਹੈ। ਜਿਸ· ਗੁਰੂ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਆਪੇ॥
ਛੁਡਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਾਮਨ ਹਰਿ ਜਪ: ਮਨ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਣਾਈ· ਤਾਂ
ਬਣਾਇ: ਸਰੂਪ ਜਾਣਾਈ· ਮੇਲ ਲਏ ਹੈ। ਮਨ ਨੂੰ ਓਹ ਕੀਤਾ ਕਬੂਲ ਕਰਦੇ ਸੀ ਹੈ ਉਣ ਛੋਡ ਮਨਮੁ
ਖਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਐਸੇ ਜੋ ਤਨੁ ਫੁਟਿ ਰਹਿਆ ਪਾਇ: ਪੈਦਾ ਉਥੇ ਅਨਿ ਐਥੇ ਸੁਖ ਗਵਾਇਆ:
ਕਰਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਿ: ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾ ਹੋਇ ਆਪ ਹੇਤਿ ਆਧਾਰਿ:
ਅਧਾਰ ਹੇਤ ਕਹਿਕੇ। ਸਬਦੀ: ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜੋ ਦ ਸਬਦੀ ਜੋ॥੮॥ ਮਃ ੩॥ ਤਿ
ਜੀ: ਤਿਲੀ ਮਉਦਣ· ਪ੍ਰਪੰਚ ਜਾਣਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ। ਅਖਿ: ਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਦ ਦੁਆਰੇ। ਨਾਮਿ·
ਨਾਲ ਚਉਥੇ: ਤੁਰੀਆ ਮੋ। ਗਾਇ· ਤੂੰ ਜਤਿ· ਗੁਣ ਦਾਸ਼ਟੀ। ਅੰਧ ਗਿਆਨ ਵੈਰ
ਗਰੂਪੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ। ਜਤੇ· ਰੀਓ ਪੂਰੇ: ਪਚੇ ਹੈ। ਜਲ ਤੇ। ਤਾਰਿ: ਤਰੇ ਹੈ। ਭਾਈ· ਤਿਨ
ਛੇਦਾ। ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ: ਵਿਸ਼ੇ ਦ ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਦਾਉਰਿ ਕਰਿ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਵਿਸੇਖ ਧਿ
ਆਧਾਰ। ਉਧਰੇ: ਬਚੇ ਹੈ। ਨਾਮਿ· ਵਿਖੇ ਗਧੇ ਤੂੰ: ਰੂਪ ਹੈ ਤਨ ਉਸੀ ਤੁਲ ਧਣੂ
ਪਹਿ ਹੈ। ਜਨ: ਨਕਾ॥੯॥ ਮਃ ੩॥ ਸੁਖ· ਦਾ ਛੋਡ ਜਗਤ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਰੋਗਿ ਰੋਗੁ
ਖਾਵਿਖੋ। ਧਾਹੀ: ਧਾਵਦਾ ਦ ਛੁਹੀ ਮਾਰ ਕੈ। ਸੇਦ· ਕੇ ਦਾ ਤੰਗਾ। ਨਾਹਿ: ਨਹੀ ਤਾਂ।
ਧਾਤੁ: ਧਾਵਦਾ ਦ ਮਾਯਾ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਕਰਾ ਹਰਿ ਰਸ: ਤੇ ਹਰਿ ਰਸ ਦਾ। ਜਿਧੀ ਅੰਤਰ
ਪਣ ਕਰ ਰਹਿ ਗਾਇਡੀ॥ ਜਿਧਿਆ ਸਮੇ ਤਰਪਣ ਜਲ ਅਰਗੇ ਮੈ ਪਾਇ ਕੈ ਸੀ ਕਲਪ
ਕਰਨਾ ਇਤਿ ਤਾਹਿ ਕਿਰਿਆ ਗਾਇ ਕ੍ਰੀਸਿ ਛੂਦਾ ਪਤ੍ਰਿਨਾ ਕਰਹਿ ਧ ਸੰਗੀ· ਹੋਸ
ਤੁਗਰੂ ਕੌਣ ਸੇਵੈ। ਧੀ: ਛੂਕ ਕੇ। ਆਪ· ਗੁਵਾ। ਅੰਧ· ਤਾਈਨੂੰ। ਮਰ ਸਮਤਾ। ਵੇਖੇ·
ਕੀਤੇ ਦ ਹਰੀਨੂੰ। ਸਚੁ: ਸੁਖ॥੧੦॥ ਮਃ ੩॥ ਲਾਗਾ· ਕਿਆ ਮਾਈ· ਦਾ ਹੈ। ਜੁਗਰ
ਜੁਗਾ ਜੁਗਾ ਦੇ ਦਾਤੇ ਹੈ। ਸਬਦੇ· ਦੁਆਰੇ। ਛੋਦ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਆਦਾਤਾ·
ਦੇ ਮੇਲਿ ਮੈ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ। ਧਾਰੇ: ਧਰਾ ਦੁਬਿਧਾ· ਭੀ। ਸਹਜਿ: ਸਹ
ਜੇ ਸਮਾਣੀ ਤਾਂ ਹੋਆ· ਜੋ ਹੈ। ਸਬਦ· ਕਰਿ ਕੈ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਮਰਹ ਤਾਮਾਰਿ· ਨੂੰ ਮੀ
ਠਲਾਰਗਾ ਹੈ। ਦਾਤੇ· ਹਰੀ ਨੇ ਰਤੇ· ਤਿਨਾ ਜਾਪਹਿ: ਜਾਣੀ ਦੇਹੋ॥੧੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਹ
ਜਧੁਨਿ: ਸਹਜੇ ਨਾਮ ਦੀ ਧੁਨੀ। ਆਤਿ: ਸੁਮਤੀ। ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ: ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਮੈ ਦੂ
ਨਾਮ ਕਹਿ ਕੇ ਨਾਮੀ ਮੈ। ਰਾਨਾ: ਰਹੈ। ਭਰਮਿ· ਮੈ ਦ ਭੂਠੇ· ਪ੍ਰਪੰਚ ਮੈ ਭਰਮ ਕਰਿ ਕੇ
ਮਾਇਆ· ਦੇ ਦ ਨਾਤ ਭਰਮ ਮੈ। ਗਏ ਧਨ· ਹੀਣ ਰੂਪ ਜੋ। ਓਭਉ: ਖਕ੍ਰਾ ਹੈ। ਜੋਨਿ· ਮੈ
ਗੁਣ· ਮੈ। ਖੋਈ: ਗਵਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਨਾਮਿ· ਕਰਿ ਕੇ। ਗੁਣ· ਜੀਵਾ। ਸੁਹੋਈ· ਤੀ
ਨ ਕਾਲ ਮੈ। ਸਬਦੇ: ਸਬਦ ਕਰਿ ਕੇ। ਖੋਈ· ਹੈ ਜਿਨਾ॥੧੨॥ ਸਲੋਗ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫॥ ਉ
ਅਧਾਹੁ: ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਦਰਜਾਰਾ: ਜਰਖਾ ਸੂਰਪਾ। ਜਾਹੁ: ਹਾਰੂਰੂਪੀ। ਸਚੁ· ਰੂ
ਦ ਦਾ। ਵੇਸਾਹੁ: ਧਰੀਦਾ ਹੈ ਦ ਨਿਸਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਛੋਦਾ ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ
ਜਪਿ ਹੀ ਜਲਾ ਹਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ· ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ। ਜਾਣਿ· ਦਾਜਿਧ ਹੋ ਕੇ। ਸਭ ਦੇਖਦਾ ਹੈ·
ਗਰੂ ਹੋ ਕੇ। ਟੋਲੇ॰ ਬਾਣੀ ਨਾ ਮਹਾਹੁ: ਸੋਹਣੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਦ ਸੂਹੁ: ਮੁਖਿ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਧਾ॰
ਧੇਰ ਕੇ। ਗਾਹੁ: ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਹੈ ਨਿਹੰਦਾ। ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਸਭੁ ਰੂਪ ਹੈ। ਧਿਆਹਾ ਤੇ। ਦੇ
ਪਰਦਾ ਹੁ: ਦਿਲੇ ਤੂੰ ਹੈ। ਜਿਰਿ ਆਪੇ ਧੀਧ ਤੂੰ ਲਾਹੁ: ਜਿਰਜ ਜਿਰਜ ਕੇ ਆਪੇ
ਧੀਧ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕੇ ਈਆਨ ਦਦੇ। ਲਾਹੁ: ਲਾਇ ਛਡੇ ਹੈ। ਜਾਪਤੀ: ਸਖਤਾਈ॥
ਮਾਰੇ· ਜੋ ਮਰੂਪ ਹੋ ਇ ਕਿਆ ਤੇ ਮਰਿਜਾਹੁ॰ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੈ ਕੈ। ਪਤਣ: ਵੇਰਾਗਰੂਪੀ
ਪਾਤਣੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ। ਲੰਘਾਹੁ: ਈਸਵਰੂਰੂਪ ਪ੍ਰੇਰ ਕੇ ਦ ਸਬਦ ਦੇ ਕੇ। ਸਾਗਰੁ॰
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਤੇ। ਬੋਹਥਾ: ਨਾਮ ਰੂਪ ਹੈ। ਖੇਵਟ: ਮਲਾਹ ਹਾਰੋ ਕੇ। ਆਪਿ ਹੀ। ਚਲਾਹੁ:
ਚਲਾਉਂਦਾ ਮੋਖ ਦਦ ਦ ਹਰਿ ਦਲਾ। ਆਪੇ ਹੀ॰ ਸਿਖ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ। ਚੋਜ: ਕੌਤਕ।
ਸਾਹੁ: ਰਹੀ। ਨਾਨਕ॰ ਜਿਨੁ ਬਖਸਿ ਕ ਰੇਤੇ ਨੂੰ ਮਿਲਾਹੁ ਮਿਲਾਇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ॥੧॥ ੨

ਮ: ੧॥ ਪਰਿਠਕਾ ਸਰਬ ਗੁਰੂ ਪਹਰੀ ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਛੋਇ: ਲੋਕ ਹੈ ਸਤ: ਚੇਤਨਤਾ
ਤੇ ਮਣੀਆ: ਜੀਵਾਂ ਕੂਪਿਆ ਸਕਤਿ ਕੂ ਕਲਾ ਤੇ ਜਗਤ ਨ ਪਹੋਇ: ਪਰੈਤਾ ਹੈ ਜੁ
ਤਪਾਰ: ਸਰੂਦੇ ਧਾਰਨਹਾਰਾ ਹੈ ਵ ਨਟ ਹੈ ਸਤ: ਚੈਤਨਤਾ ਨੂੰ ਖਿਚੇ ਲਾ ਛਹੋ
ਛੋਰੀ ਤੇ ਸੰਮਾਹਦਾ ਚੋਪਾਨ ਹੈ ਅਥ ਛੂਹਿਕੇ ਛੋਰੀ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਮੁਖਿ ਮੇ ਚੋਇ ਦੇਵੈ ਸਭ ਤ: ਸਾਰੇ ਹੈ ਹੋਇ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇ
ਸਧਾਹਦਾ ਪਹੁਚਾਰ ਦਾ ਖੇਲ: ਖੇਲ ਮੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਵ ਜਗਤ ਨਾ ਹੋਇ: ਹੁੰਦਾ
ਹੈ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇ ਪਿਆਰਾ ਪਿਛੋ ਜੋਇ ਹੈ ਆਗੇ ਭੀ ਸੋਈ ਹੈ ਸ਼ਬਾ ਆਪੇ ਜੁਗ
ਤਦੀ ਵ ਆਪਣੀ ਹੋਇ ਸਦਾ ਹੀ ਜੋਇ ਲਖੇ ਘਟ ਨਾ ਸਭ ਸੋਇ:
ਸਤਦੇ ਸੋਇ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦੁ ਮੁਖ ਨਾ ਰਾਮ ੪ ਛੋਦੇ ਆਪੇ ਹੀਆ
ਪਸਰੂ ਹੈ ਬਾਪ ਤੇ ਉ ਥਾਪੇ ਵੇਖ ਕੋ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨਾ ਚੋਜ ਕੈ ਤਕੁ ਗੁਧਿਆ
ਇਕ ਵ ਅਵਤਾਰ ਕਿਰਿਆ ਰੂਪਿਆ ਸਭਤ: ਸਾਰੇ ਮੁਖਿ ਹੋ ਕੇ ਜਾਪੇ: ਜਪੇ ਵ
ਜਾਣੇ ਛੋਦਾ ਹੈ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਤਿ ਸਰਸ ਕਾਰਿ ਧਾਪੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੇ
ਗਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀਆ ਰਖਿ ਤਾਜਾਪੇ: ਜਾਣੇ ਰਸਨ ਵ ਜਾਣੈ ਹਰੀ ਨਾ ਤੀਰਥ ਦਰੀ
ਆਉਆ ਆਪੇ ਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੁਲ ਹਰੂ: ਜਾਜੈ ਹੈ ਤਰੇ ਸਿਖ ਹੋਇ ਕੇ ਪ੍ਰਭਆ
ਪੇ ਤ ਰਹੇ ਵਤਾਇਦਾ: ਟੋਰ ਦਾ ਮਛੂਲੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਪੇ: ਜਾਣੀਦਾ ਵ ਜਾਪਦਾ
ਸਿਖੀ ਛੋਟੀ ਅਨਾਦ ਬਡ੍ਹਾ ਧੁਨੀ ਭੀ ਆਪਿ ਆ ਵਜਾਏ: ਉਚਾਰੇ ਪੁਰਖ: ਪ
ਰਸਾਤਪ ਨਾ ਪਦੇਸ ਭੀ ਜਪੁ ਨਾ ਛੋਦਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਰਸ
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਆਪੇ ਪਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਰਜਿ ਕਰਿਕੇ ਧ੍ਰਾਪੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥੩॥ ਮ: ੧॥
ਕੋੜ ਵੜ ਤਕੜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀਆ ਤਰਾਜੀ: ਤਕੜੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀਆ ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਇਆ:
ਵਿਚਾਰ ਨ ਵਿਚਾਰਾਉ ਦਾ ਹੈ ਸਾਹੁ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਵਣਜਾਰਾ: ਸਿਖ ਵਣਜ: ਗੁਣ ਰੂਪੀ
ਸਾਜੀਅਨੁ ਸਾਜੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ ਵ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀਆ ਟਿਕ: ਜੋ ਪੰਚ ਤਤਾ ਦੀ ਆਪੁ
ਚੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ ਕੀਤੀ ਆ ਅਧ ਮੇਰ ਰਾਇ ਕਤਨੂੰ ਤੇ ਅਧੁ ਅਧ ਪਾ ਹੋਰ ਚਾਰੇ ਤਤ ਪਾਏ
ਇਹੁ ਟਿਕ ਵ ਸਾਡੇ ਤਿਨ ਮਾਸੇ ਦਾ ਤੀ ਟਿਕ ਕਹਿਦੇ ਨੁ ਜੋ ਜਾਡੀਆਂ ਤਿਸ ਮਾਤ੍ਰਾ ਉਅੰਕਾਰ
ਕੀਆ ਹੈ ਇਹੁ ਟਿਕ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਟਿਕਾ ਮਨੁ ਨੇ ਮੀਠਾ ਪਿਆਰਾ ਲਾਇਆ:
ਲਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕਰੇ ਜੀਵ ਹੋਇ ਕੇ ਅਈਸ ਰਹੋਇ ਕੇ ਕਰਣਾਇਆ: ਕਰਾਉ
ਦਾ ਹੈ ਹੁਕਮ: ਸਭ ਉਪਰ ਵ ਸਭ ਮੇ ਜਲ ਮਾਟੀ ਨਾ ਬੰਧਿ: ਬੀਨਾਰ ਧਾਇਆ:
ਰਖਿਆ ਹੈ ਭਉ: ਡਰਾ ਪਕਰੀ: ਧਰਤੀ ਰੂਪੀਆ ਸੀਹੁ: ਸੇਰ ਪਾਣੀ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਹਡ
ਇਆ: ਵਿਚ ਰਖਦਾ ਹੈ ਛੋਦਾ ਆਪੇ ਆਪ ਕਾਸਟ ਰੂਪ ਹੈ ਹਰਿ ਧਿਆਰਾ ਕਾਸ
ਟ ਦੇ ਅਗਨਿ ਨਾ ਮਾਰਿ: ਮਾਰੇ ਆਪ ਸਾਹ ਸਾਸ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸੇਦਾ ਲਦ
ਇਆ ਦਵਾਏ ਵ ਲਵਾਇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਤਾਣ: ਬਲਾ ਦੀ ਧਾਣ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਕਾਰੇ ਸਭ
ਨਾ ਲੀਜੇ ਹੈ ਮੇਰੇ ਨ ਭਾਇਆ ਤਉ ਚਲਾਇਆ ਜੇਤੀ: ਜੇਤ੍ਰ ਤੇ ਜੇਤਾ ਸਾਜ: ਵ
ਜੋਗਵ ਜਾਇਆ ਤਿਸ ਦਾ ॥੪॥ ਮ: ੧॥ ਛੀਦ ਦਾ ਚਨਾਣ ਚਾਨਣਾ ਸਣਿਆ ਦਾ
ਮਾਨ੍ਹਿਆ ਦਾ ਮਾਣੁ ਹੈ ਰਖਦਾ ਹੈ ਸਭ ਨਾ ਸੁਘੜ: ਸੀਦ੍ਰ ਹੈ ਸੁਜਾਣ: ਚੜ੍ਹੇ
ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟ ਜੋਹੇ ਵ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈਗਾ ਅਹਰਿ ਹਰਿ ਤਾ ਹੋਵੈ ਗੁਣ: ਗੁਣਾ
ਵਿਚੇ ਮਨਮੁਖ ਹੋਕੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕੇ ਬਖਸ ਕਰਾਇਦਾ: ਬਖਸੀਸ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਵ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਹੁਕਮ ਨਾਟਕ ਰਮਣ:
ਫੁਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤਿ ਦੇਗਦਾਣ: ਦਾਨ ਨਾਮ ਦਾ ਸੇਵ: ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਕੇ ਮਾਣ:
ਆਦਰ ਆਪੇ ਕਿਦੇ ਤਾ ਤ੍ਰੀ ਗੁਣੀ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਛੋਦਾ ਆਪੇ ਆ
ਪਵਤ੍ਰ ਹੈ ਪਰਧਾਨ: ਮਖ ਹੈ ਤੁਲ: ਬ੍ਰਧੀ ਰੂਪ ਤਕੜੀ ਹੈ ਪਰਵਾਣ: ਦਾ ਹੈ

ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਅਤੁਲ॰ ਹੈ ਜਗ੍ਯਾਸੂਆਂ ਤੇ ਪਾਣੁ॰ ਹਾਂ ਤਿਸ ਤੇ॥ ੫॥ ਮ: ੪॥
ਸੇਵਾ॰ ਵਿਖੇ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਉਮਹਾਂ॰ ਉਤ ਸਾਹਕਰ ਦਾ ਹਾਂ ਗਾਵਾਇਦਾ:
ਉਹੁ ਗਾਵਦਾ ਹੋਇ ਸਮਾਹ: ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੂੰ ਦਾਖੈ ਲੇਖਣਿ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ
ਵਾ ਲੋਹ ਕਲਮ ਰੂਪੀ ਲਿਖਾਰੀ: ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਰੂਪੀ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪੀ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਹ:
ਲੇਖ ਲਿਖ੍ਯ ਉਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਵਾ ਹੈ ਜੀਵ ਦੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਗਾਉ ਮਾਹ: ਪ੍ਰਮਿਲਾਕ
ਰਿ ਵਾ ਹੋਵੈ ਭਾਗੀ॰ ਓਦੇ ਵਾ ਨਾਵ ਪੂਰੇ॰ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਪ੍ਰਤਖ
ਹੀ ਲੇ ਣਾ ਬਾਨਿ: ਧਨਿ ਸੋ ਵੇਸੁ: ਬਉਸਰੀ ਨਾ ਕੁਵਲੀਆ ਪੀੜੁ॰ ਨਾਮ ਹਾਥੀ
ਨੂੰ ਭੀ ਪਚਾਹ॰ ਪਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਮਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਖਾੜੂ॰ ਮਥੁਰਾ ਵਲ
ਪ੍ਰਤਖ ਹੀ ਚੋਜਾਹ॰ ਕੋਤਕ ਨਾਨਾ ਰੂਪ॰ ਆਪਨਾ ਚੇਰੂ॰ ਤੇ ਮਸੂ ਦੇ ਦੈਤ ਲਵਾ ਨੂ
ਅਕੇਸ ਰਾਜਸ੍ਯ ਕੇਸ॰ ਕੇਸੀ ਦੈਤ ਨੂ ਮਰਾਹ: ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਛੇਦਾ ਆਪੇ ਹੀਆ
ਮਿਹਲ ਰੂਪ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਗਧਾਹ: ਗਧਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਅਪਣੇ ਹਥ ਦੇ ਵਸ ਸਭ ਨੂ
ਗਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੇ ਦਰੂ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਜਾਹਾਂ: ਜਾਵੇ ਹੈ ਸਭਾ ਗਰਚੇ: ਹੰਕਾਰੀ
ਹੋਵੈ ਪਚਸੀ: ਜਾਉਸੀ ਹੈ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਜਪ॰ ਨਾਮ ਠੇਕਾਰ ਤ ਗਤਿ ਤਾ ਸਮਹਾਂ:
ਸਮਾਵੇਗਾ ਵਾ ਅਨੰਦ ਹੋਵੈਗਾ॥ ੫॥ ਮ: ੪॥ ਵਿਛੁੜੇ॰ ਹਰਿ ਤੇ ਕਾਰਿ॰ ਕਾਰੂ ਚੋ॥
ਪਰਸਤਹੀ: ਭੇਟਤ ਹੀ ਪਾਇਆ॰ ਹੋਤਾ ਨੁਮਾਰੀ॰ ਲਈ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਦੀ॥
ਛੇਦਾ ਜਧ ਸਾਧੂ ਜਨ ਦੇਸ ਤ ਸੰਗ ਮੈ ਭਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਬ ਹਿਰਦੇ ਸਾਂਤਿ ਆਮਿਲ
ਆਮੁ ਗਾਰੀਆ ਭਾਉ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਆਮਿਲਿਆ॰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟਿਆ॰ ਜਾਣਿਆ
ਹੋਵੇ ਗੁਣ ਹੀ ਗਾਵੇ ਤੇ ਗੁਣ ਹੀ ਵੀਚਾਰੀ ਕਹੇਹਾ ਮੁਖਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਆਈ॰ ਮਨ ਨੂ
ਆ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮ ਰੂਪਾ ਛੇਦਾ ਹੈ ਪੁਰਖ: ਪੂਰਨ ਤੁਮਾਰੀ ਮਤ
ਸੰਗਤ ਮੈ ਮਿਲਾ ਛੇਦਾ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਤੁਮਾਰੀ ਤਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਪੁਰਖੰ:
ਚੇਤਨ ਸੇ ਪੁਰਖ: ਜੀਵ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੁਲ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਹਜ: ਅਡੁਤਾਰਹੇ॰
ਜੋ ਘਰ ਵਾਰੀ ਵਲ ਵਾਸੇ॥ ੭॥ ਮ: ੪॥ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਉ ਅੰਤਰ ਮਨ ਬੇਧਿ
ਆਹੇ ਗਰਹਣ॰ ਰਿਹਿਆ ਨੀਰੇ॰ ਜਲ ਦੇ ਬਿਨ॰ ਹਾ ਛੇਦਾ ਕਿਰਪਾ॰ ਕਰਿਕੇ
ਹਰਿ ਨਾਈ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੇਵਹੁ ਅੰਤਰਿ: ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਚੀ॰ ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਹੀ
ਜਾਈ: ਜਾਦੀ ਉਸ ਦੀ ਗਤੇ ਸੇ ਜਬ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ॰ ਨਾਮ ਜਲ ਪਾ ਦੇਤਾਂ ਸੁਖ ਹੋ
ਤੈ ਸਹਜੇ ਤੇ ਹੋਇਆ ਭਾਇ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਦੁਖ॰ ਦੀਖਣ
ਦੇ ਹੀ ਸਜਾਈ॰ ਇ ਸੇ ਕਰਿਕੇ ਕਰਹਿ॰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰਿ ਰਸ॰ ਨਾ ਪਾਈਆ
ਉਂਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਏਹਿ॰ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਸਬਾਦੇ॰ ਕਰਿ ਕੇ॥ ੮॥ ਮ: ੪॥ ਅਚਰੁ:
ਅਚਰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿ ਤਿਨ ਕੋ ਚਰੈ: ਖਾਵੈ ਵਾ ਅਚਰ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂ ਚਰੈ॰
ਉਚਾਰੇ ਸਿਧਿ: ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਦੀ ਸੁਧੀ ਹੋਈ: ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਿਧੀ: ਸੁਧੀ ਪਾਈ॰
ਦੀ ਹੈ ਸਰ॰ ਬਾਣਾ ਪਰਗਾਸਹੁ: ਉਚਾਰਹੁ ਛੇਦਾ ਮਰਖਿ ਅਜਾਣ ਚੇਤਿਆ
ਸਿ॰ ਸੈ ਮਨ ਨੂ ਵਖ: ਸਿਸਾਉ ਵਾ ਨਾਮ ਪਾਇ: ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਗੋਚਰ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਸ
ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਲਖਾਇ॰ ਲਖੇ ਜਾਣੇ॰ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਈ॰ ਵਡਾ ਰਤਨ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਵਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਜਾਮੀ॰ ਹੋ ਕੋਈ॰ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਦਾ ਪਾਉਣੇ ਦਾ ਲਾ॥ ੯॥ ਮ: ੪॥ ਸੋਤੀ
੫ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ੧ ੴ ਕੀਤਾ॰ ਤੇਰਾ ਹੋਸੀ: ਹੈ ਸੀਖਿ ਛੇ ਤੇ ਹੈ ਅਘ ਤੇ ਹੋਸੀ ਆਰੋ॥
ਖਾਕੂ: ਖਾਕ ਮੈ ਰਲ ਜਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਸੋ ਭਉ॰ ਤਾਂ ਕਿਰਤਕਾਰ ਹੈ ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪ ਵੇਸੀ
ਤਿਨ ਕਾਲ ਸੋ ਰਾਜਾ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵਦਾ ਲਾਹੀ: ਲਾਹੀਏ ਤੇ ਤਾਜ: ਤਾਜੁ ਹੋਣਾ ਹੈ ਮਰਿ
... ਕਿਉ ਅਧੋਗਾਵਣੀ: ਗਾਈ ਹੈ ... ਨੇ ਜੋ॥

ਛੁਟਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਬੁਧੀ ਤਾਂ ਅਨਦੁ ਭੀ ਨਾਇਆ ਸੁਖ ਸਹਜ:
ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਮੈ ਸਮਾਣੇ ਜਪਿ॰ ਜਿਹਾ ਵਖਾਣੀ॰ ਬਾਣੀ ਕਹਿ ਕੇ ਦ ਜਪਤੇ ਨਾਮ
ਹੀ ਅਰਾਧਿ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਦਿਖਾਣੀ: ਕਹੋ ਬਾਣੀ ਕਹਿ ਸਾਧ ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਕਾ ਦਾਸਾ
ਧ: ਜੋਣ ਮਿਠ ਕੀ ਕਾਦ ਸਾਧ: ਜਰਮਾਣੂ ਸਿਤਾਕ॰ ਜੋ ਸੁਕਰਿ ਜਮਾਣੀ: ਜਮਾਂ
ਦੀ ਬਾਣੀ॰ ਮੋ ਜੀਆਂ॰ ਪਰਾ ਪਾਲ ਗੁਪਾਲ: ਬਾਲਕ ਕਹੈ ਸਕੇ ਪੁਤ੍ਰ॰ ਪਰ
ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਭਾਈ॰ ਹੇ ਭਾਈ ਛੂਟਦਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨੇ ਤਨਿ ਕਰਿ ਧਾਰ
ਦ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਤਨਿ: ਨਾਲੇ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰਾ ਸਾਰ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ਆਧਾਰ: ਸਦਾ ਹਾ
ਕੇ ਕਾਰ॰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਚ: ਹਰੀ ਪਚਿ: ਜਲਦ ਸਾਰੁ ਬਾਣੀ: ਹੇ ਭਾਈ ਜਾਤਿ
ਨਾਈ ਸਚ॰ ਦਾ ਸਭੀ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾਰੇ ਧਣੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਣੀ॰ ਮਨ ਤ ਦਵ
ਆਈ ਕਾਰ ਕੇ ਮੁਖਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਨਰ ਸੋਵਦ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੋਟਿ: ਕੂੜ ਕੂੜਾ
ਠਾਵੇ: ਨਾਮ ਦੀ ਤ੍ਰੇਕਰਣੀ: ਇਕ ਅਖਰ ਸਕਾਰ ਦੇ ਮਕਾਰਾ ਭਾਈ॰ ਸਭ ਕਹੈ ਬ੍ਰ
ਧਨ॰ ਹੀਣਾ ਹੀ॰ ਕੋਈ ਜਾਇ॰ ਜਾਰਾ ਭਾਈ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਨਿਰ
ਮਲ: ਸੁਧ ਹੈ ਛੂਟਦਾ ਸੋ ਇਸਾ ਚੇ ਕਰਿ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਦਾ ਹੈ ਦਾਸਿ ਧਾਨੇ
ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਸਾਚੇ ਕੂੜੇ ਹੈ ਸੋ ਇਆ ਹੋਇ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਹਰੀ ਨਾਇ ਵਿਰਲਾ
ਕੋਈ ਕੋਇ: ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਆਂਦ ਵਿਚੋ ਕੋ ਇਹੇ ਦ ਤਿਨੇ ਪਦ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਨਾਠ
ਨਕ॰ ਜੋ ਰਤਾ ਹੈ ਸਚ ਨਾਮ ਮੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਤੇ ਸੁਣਿ ਕਰਿਆ ॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਜਉ
ਲਉ॰ ਜਬ ਲਗ ਭਾਉ ਅਭਾਉ॰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਹਿਤ ਅਨਹਿਤੁ ਦੁਰਾਈ॰
ਦੂਰ ਹੈ ਆਪਨਾ ਆਪਣਾ: ਹੋਰ ਦਾ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੋ ਜਉ ਲਉ ਸਾ ਬਿਖਾਈ: ਬਿਖ
ਹੀ ਆਈ ਹੈ ਦ ਬਿਖਾਈ: ਬਿਖਾਈ: ਵਿਖਹੀ ਪੇਰਗੀ ਹੈ ਮਾਧਵੇ: ਹੇ ਮਾਧਵੇ
ਓਟ॰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਮੁਹਤ ਚਮਾਈ: ਅਧੀਧ ਰੀਆ ਮੁਚ ਸਾਮਾ ਰੂਨੀ
ਮਗਧ: ਮੂਰਖਾ ਅਚੇਤ: ਜਾਰੂਾਨੁਮ: ਭੂੰਦ ਤੇਰੇ ਅਨ: ਹੋਰ ਥੇ ਉਰਿ
ਲਿਉ ੩ ਨ ਸੌਰ ਹਿਆ ਹੈ ਬੇਰਾਈ: ਵੈਰੀ ਕਮਾ ਦੇ ਕਾਚੇ ਸੰਗ॰ ਭੀ ਆਪਣ
ਥਾਪੇ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੀਨ ਥਾਪੇ ਮਿਨੇ॰ ਜਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਬਕਨਾ: ਕਹਿ
ਣਾ ਸਲਾਈ: ਦਾ ਗੁਦੀ ਹੈ ਦ ਭੇਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰਾਧਿ: ਅਪੁਰਾਧਾ ਕਰਿ ਅਛਾ
ਲਿਉ॰ ਚੂਕਿਆ ਹੈ ਜਾਈ॰ ਓਨਾ ਪਾਪਾ ਦਾ ਮੂਲ॰ ਤੇਰੀ ਜਾਂ ਲੇਖਾ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਛੂ
ਟੀਦਾ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਉਠਾਈ: ਉਠਾਇ ਕੈ ਦੂਰ ਕਰੋ ॥੩॥ ਮ: ੫॥ ਕ
ਲਿਤ੍ਰ॰ ਸਨਖਾ ਲੋਕ: ਸੇਵਕਾ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਬਕਤਾ: ਨਾਰੀ॰ ਇਹ ਸਭੇ ਸਨਬੰਧੀ:
ਸਨਬੰਧੀ ਹੈ ਦ ਸਾਸ਼ਤ੍ਰੀ ਪੇਰ ਇਹੈ ਖਰਾ॰ ਖੋਟੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਦ ਖਰਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸ
ਅਸਨੇਹੀ: ਸਨੇਹੀ ਹੈ ਦ ਅਸ: ਹੋ ਨੇਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਾਪ ਪੇਰਹੁ: ਪਾਲਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ
ਧਾਦਰੋ: ਧੂਏ ਦੇ ਬਦਲ ਦੇ ਤਾ ਤੋਂ ਤੇ ਭਾਗਹੁ: ਤਜ ਗੁਸਾਈ ਛਿਆ: ਧਾਤਾ ਦ ਨਾਮ
ਦ ਸਤੁ ਛੂਟਦਾ ਜਲ ਤੇ ਕੂ: ਧਰਤੀ ਤੇ ਭਸਮੇ ਹੀ ਅਗਨੀ ਕਰ: ਕਾਹਿ ਕੇ ਅ
ਮਰੋ: ਅਮਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗ੍ਰਿਹ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਪਾ ਬਿਸਰੋਈ: ਬਿਸਾਰ ਦੇਤਾ ਦ ਬਿਸਾਰ ਕੇ
ਮਣੀਏ: ਮਣ ਕੇ ਸੀਦਾਂ ਰੂਪੀ ਕਾਚੇ ਤਾਗ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਰੂਪੀ ਮੋ ਪਰੋਈ: ਪਰੋਏ ਹੈ
ਸਤੁ: ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪੀ ਤਾਗਾ ਤਾਂ ਬਾਪੁਰੇ: ਬਿਚਾਰੇ ਤੇਈ: ਤਾਂ ਦੇ ਰੋਗ ਸਿਰ ਕੇ: ਰਚੇ
ਬਾਪ ਦੇ ਬਿੰਦ ਜੋ ਮਾਤਾ ਰੁਰ ਮਾਤਾ ਦੇ ਰਕਤ ਸੋ ਸਿਰਜ ਕੇ ਸਦਾ ਰੇ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤਿਗਾ
ਕੈ ਨੇਹੀ: ਰਾਤ੍ਰੀ ਧਾਰੀ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਹੇ ਹੀ: ਗਹਿ ਣ ਕੀਤੀ ਦ ਗਹੀ ॥੪॥ ਮ: ੫॥
ਭਾਗੀ॰ ਤਾਂ ਦੂਜਾ॰ ਜਿਸਨੂ ਤਿਸਾ ਦਾਸਾ॰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਆਗੇ॰ ਪੂ ਲੋਕ ਮੈ ਸੁਖ ਤੇ

ਪਾਛੈ ਲੋਕ ਮੇ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਜਹਤਾਂ: ਸਹਜੇ ਧੀਆ ਘਰਿ: ਹਿਰਦੈ ਮੇਂ ਭੀ ਨਾਹਰਾ ॰ ਜੋ ਹੈ
ਭਏ ॰ ਕਥਾ ਲਾਗੇ ॰ ਟੇਕੀ ਤਾ ਨਾਮ ॰ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ॰ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ॰ ਜੋ ਹੈ ਕੀਅ ਪੁਤੇ
ਹੋਵਨਹਾਰਾ ਆਰੋਗ ਜਨ ॰ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ॰ ਦਾ ਹੈ ਧਿਆਰਾ ਹਰੀ ਨਿਕੁਆਈ ॰ ਤੇ ਅਚ
ਰਜ ਸੋ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਈ ਤੇ ਕਾਰਜ: ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਰਾਜੇ: ਰਾਸਾ ਤੇ ਟਿਓ ॰ ਮਿਲਿਓ ਤਾਂ
੫ ॥ ਮ: ੫ ਪਾਛੈ ਦਾ ਸੁਖੀਆ ਸਭ ਕਉ ਸੁਖੀ ਇਪੇਖਾ ਰੋਗੀ ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਾਹਿ ਘਰੇ ਨਿ
ਸਭੇ ਇਹੁ ਹੈ ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ਪਾਛੈ ਦਾ ਤਿਸ ਨੇ ਸੰਜੋਗੀ: ਸੰ
ਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਵਿਚ ਹੀ ਰਖਿਆ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪੂਰਬ ਉਕਤਾ ਜੋ ਸਭ ਕ
ਉ ਸੁਖੀਏ ਪੇਖੇ ਤਿਸ ਤਤ ਵੇਤਾ ਦੇਨਿ ਸਭੈ ਇਹੁ ਹੈ ਕੀ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਸੋਈ
ਕਰਨਾ ਅਰਥਾ ਅਥਵਾ ਏਹੁ ਪਦ ਜੋ ਹੈ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰਾ ਲਗਾਵਣਾ ਅੰਤਰੀ
ਧੋੜੀ ਮੇਂ ਜਾਹਾ ਅਰਦਾਸ ਕਹੈ ਗੋਪਾਲ ਦਾਤਾ: ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸਗਲੇ: ਸਭੋ
ਨਾਰੀ: ਨੇ ਰੀਤ ਇਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ॰ ਹੈ ਗਤਾ ਮਮਤਾ ਤੇ ਰੋਗ ਮੇਂ ਓਹ ॰
ਜਾਣੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤਾ ਕਉ ॰ ਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਤਾ ਕਉ ਸਰਬ ਪ੍ਰਗਾਸ ਵਾਲੇ ਕੀਏ
ਸਿਦੇ ਹੈ ਮੇਂ ਪੇਰੈ ॰ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਝ ਸਨਾਹੀ ਓਹੁ ਕਾਲ ਰਮਾਤਾ: ਭਰਮ ਦਾ ਹੈ ਦਕ
ਰਿ ਜਿਨ ਨੂੰ ਸੁਝ ਸਿਨਾਹੀ ਓਹੁ ਪਹੁਤੇ ਧਾਉਣੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਕਰਮਾਤਾ: ਭਰਮ ਦਾਹੀ
ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ॰ ਦਾਸਨਾ ਨਕਰੀ ਮੈ ਓਹੁ ਪਦੁ ਧੇਰ ਲੀ ਧੋੜੀ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਈਸ
ਧਰਨਾ ਅਰਦਾਸ ਮੇਂ ਦਾ ਆਪਨੇ: ਮੇਰੇ ਨਾਹ ॰ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਅਥਵਾ ਮੇਰਾ
ਮਾਰੈ: ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਹੇ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਨੂੰ ਅਪ
ਨੇ ਹਾਥ ਰਖੇ ਹੈ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਓਹ ਸੰਜੋਗ ਦੇਹਿ ਜੋ ਨਿਜੋ ਜੀਅ ਥੋਂ ਨਾ ॥ ੨ ॥ ਮ: ੫
ਕਾ ॰ ਕੀਆ ਤੇਰਾ ॰ ਕੀਆ ਤੇਰਾ ਕਾਕੀਆ ॰ ਅਰਪਣ ਕਾਰਿ ਕੈ ਧਿਆਇਆ
ਜਥਾ ਕੁਸਲ: ਅਨੇਦਾ ਧੀਆ: ਤੂ ਸਭ ਦਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ ਪਾਰਗਰਾਮੀ:
ਪਾਰਹੀ ਵਾ ਮੈਂ ਸਾਰ ਤੇ ਅਪਰਾਧ: ਅਪਰਾਧ ਸੇਵ: ਕਾਰਿ ਕੇ ਤੇ ਰਾਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ
ਕੇ ਪਾਛੈ ਦਾ ਜਨ ਕਾ ਸੰਗ ਵਡ ਭਾਗੀ ਪਈਐ ਤਾਂ ਈਹਾ ਸੁਖ ਤਿਆਗੇ ਮੁਖ ਉ
ਜਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗੁਣ ॰ ਹੈ ਪੂਰਨ ਦੇ ਸੋ ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਕਹਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਵਾ ਗੁਣਾ ॰
ਕਾਰਿ ਕੈ ਪੂਰਣ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਸਦ: ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਰਣਿ ਸੰਤਨ ਕੀ
ਕਾਰਿ ਵਾ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸਰਣਿ ਨਿਰਾਧਾਰੀ ॰ ਹਾਮੈ ਪਰੁ ਆਰੀ:
ਹੈ ਵਾ ਚਾਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਤਮੋਹ ॰ ਕਾਰਿ ਕੇ ਰਿਹ ਰੂਪੀ ਨਿਧਾਹੀ: ਰਖਿਆ ਕਾਰਿ
ਵਾ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਨਾਰਿ ॰ ਤੇਰੀ ਧੂਰਿ ॰ ਦਾਸੁ ਦੇ ਕਥਾ ॰ ਹੈ ਉਚਾਰ ॰ ਰੇ
ਤੇਰੀ ਪਾਈ ॰ ਕਰਮ ਰੇਖ ਦਾ ਆਧੋਹੀ ਦਾ ਲਿਖ ਪਾਈ: ਲਿਖਤੁ ਪਾਈ ਹੋਰਦੀ
ਨੀ ॰ ਤਿਸ ਕਾ ਹਮ ਵਾ ਸੋ ਤੂ ਤੇਰਾ ਅਪਣਾਈ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਹਾ ਦਾ ਹੋਇਨੇ ਸਰਧ ॰
ਵਿਖੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੈ ਸਾਧੂ ਸਾਈ ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਧੁਨ ਆਈ ਹੈ ਠਾਈ ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹੇ
ਰਿਤੂ ਮੀ ਵਾ ਓਹੁ ਨਰਾ ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੈ ਤਾ ਕਉ: ਤਿਸ ਕਉ ॥ ੨ ॥
ਮ: ੫ ॥ ਸਮਗ੍ਰੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੋਹਿ ॰ ਵਿਖੇ ਨੀਚੇ ॰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਤਨਾ: ਜਤਨਕ
ਰਿਓ ਕਿਤੁ ਕ: ਅਤਿ ਨੂੰ ਨਿਧ ਪੂਰੇ ਚੋਪ ਹੁਚੇ ॰ ਮੈ ਧੀਧੀ ਵਾ ਕਰਮਾ ਸਗਹਿ ॰ ਕਾਰਿ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪੂਰੇ ॰ ਮਿਲਿਆ ਬਰੋਧਾਰਾ: ਧਾਰਿਧਾਰਾ ਓਹ ਜੋ ॰ ਪੂਰਬ ਉਕਤ

ਭ੍ਰਮ ਸੰਸਾਰ ਮੋਹ ਦਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਹਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਏਹੁ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਹੋਰ ਨਾਮੇ ਹੋਵੈ ਸੋ ਓਹ
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਭਰਮ ਹੈ ਨਹੀ ਔਰ ਜੀਵਾਂ ਮੈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਓਹੁ ਕਹਿਆ ਹੈ ਦਾ ਤਿਨ ਜੁਗ
ਮ॰ ਹੈ ਸੋ ਭੁਲਾਵਾ: ਭੁਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਕਹੀਅਤ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਕਾ॰ ਸੋ ਹੈ ਜੋ ਖੋਟ:
ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਨਿਆਰਾ: ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੈ ॥ ਕਾਹੂ ਘਾਤੇ: ਕਾਹੂ ਕੇ ਘਾਤਿ ਕਰਿਕੈ ਵਾ ਕਿਸੀ ਘਾ
ਤ ਨੂੰ ॥ ਏਹੁ॰ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ॥ ਗਤਿ॰ ਮੈ ਤਿਸ ॥ ਜੋ ਸੁਰ॰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾ ॥
ਰੂਤ: ਸਾਰ ਹੈ ਵਾ ਤਤ ਦਾ ਹੈ ॥੯॥ ਮ: ੫ ॥ ਖੋਜਤ ਰ: ਖੋਜਦਿਆਂ ਖੋਜਦਿਆਂ ਏਹ
ਖੋਜ: ਤਮ ਤਾ ਬਿਚਾਰਿਓ ਵਾ ਚਾਰੇ ਵਾ ਪੜੈ ਮੈ ਸੋਕੇਰੇ ॥ ਖੋਜਤ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ
ਸਾਸ਼ਤ੍ਰ ਖੋਜਿ ਪੁਰਾਣ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸੰਤ ਕਹੈ ॥ ਤਤ ਸਾਰ॥
ਸਾਰ ਤਤ ਹੈ ਵਾ ਤਤ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ ਵਾ ਤਤ: ਜੋ ਸਾਰ ਹੈ ॥ ਨਿਮਖ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਦੋ ਅੱਖਿ॰ ਦਾ
ਫਰਕਣਾ ਵਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਕਰ ਆਪੀਵਹੁ॰ ਹੇ ਪੁਰਖ ਗਿਆਨੀਓ ਚਤੁਰ ਨਰੋ ਸਾਧੂ॰ ਦੀ
ਵਾ ਦੁਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮੁਕਤਿ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਸਚ ਅਭੁਗਤ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਸਚ ਨਾਮ ਹੈ॰
ਜੀ ਵਾ ਜੁਗਤਿ ਕੀ॰ ਜਾਂ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਵੇਦੈ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੁਣੀਐ॰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸੁਣਾਵੈ
ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਣੈ ਤਾਂ ਰਸ ਨਾ ਕਰਿ ਗਾਈਐ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਣੇ ਸੁਣਾਵੈ ਤਾਂ ਹਿ
ਰਦੇ ਧਿਆਈਐ ਜੋ ਹਰੀ ਸਿਧਿ ਰਥਾ: ਰਹਿਤ ਵਾ ਬਿਅਰਥਾ ਰਤਨ॰ ਰੂਪ ਨਰੂ
ਕ੍ਰਿਪਾ॰ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰੀ ਵਾ ਗੁਰੂ ਰਾਹੁ: ਜੁਗਤਿ॰ ਹਰਿਦੇ ਵਾ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਗੋਪਾ
ਲਾ॰ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਵਾ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੇ ਕੋ ॥੧੦॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਤਿ ਕਾਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿ
ਬਾਨੂ ਕਹੇ ਹੈ ਓਨਾ ਦੇ ਤਾਪ ਉਤਰੇ ਪਿਛੋ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਅਪਨਾ॰ ਉਨ੍ਹਾ ਸਰਣਾ॰ ਦੀਸ
ਰਣ ਕਾਰਿ ਕੇ ॥ ਜੋਰਾ॰ ਕਰਮਾ ॥ ਪ੍ਰਭ॰ ਦੀ ਵਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਬਦ: ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁ:
ਭਲੀ ਤਰਾ ਦਾ ਸੁਭ ਸਬਦ: ਸੁਜਸ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਭਾਖਿਆ: ਕਹਿਆ ਕਹੇ ਗਾਵਹੁ॰
ਰਾਗ ਕਰਿ ਸੁਨਹੁ ਕਥਤਿ ਪੜ੍ਹਦੂ ਪੋਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਬਾਣੀ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ
ਪੂਰੇ: ਹਰੀ ਵਾ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਵਡਾਈ॰ ਹੈ ਜੋ ਜਸ ਦੀ ਤੇ ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਪਤਿ ਪ੍ਰਤ
ਗਿਆ ਆਪਣਾ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ॥ ਬਿਰਦੁ॰ ਧਰਮ ਹੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ: ਛਨਾ ਸਲ ਨੂੰ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰਿਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਜਨਾ ਦੇਖ: ਦੇਖੀ ਹੀ ਮੁਖ ਮੇ ਪਾਵਹੁ: ਜ
ਪਹੁ ਜਰਾ: ਬੁਢੇਪਾ ਮਰਾ: ਮਰਨਾ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਦਾ ਤੇ ਤਾਪ: ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਤ੍ਰਿਤੈ
ਤਾਪਾ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਜਲਨਾ ॥ ਤੇਹੂ ਵਾ ਮੇਰੇ॰ ਨੇਤਾਂ ਕਲ॰ ਸਕਤੀਆਂ ਵਾ ਆਰੋਗ
ਤਾ ਤੇ ਵਡਾਈ ਤੇਰਾ ਗੁਰਿ ਆਪੀ ਏਹੁ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ: ਹਰੀ ਦੀ ਵਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ
ਬ ਦੀ ਵਾ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੈ ਨਾਨਕ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫ ॥੧
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪਹਿਲਾ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਪੰਜ ਵੀਪਾ ਤਸਾਹੀ ਨੂੰ ਵੇਪ
ਉਣੀਆਂ ਮੇ ਕਿਸਾਨੂ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਤੇ ਚੋਇ ਪਉਣੀਆਂ ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤਰ ਕਰੈਂਗੇ ਜੋ
ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਪਿਤਾ: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੁਰ ਭਾਈ ਵੀ ਹੈ ਮੀਤਾ॰ ਤੇਰੇ ਤੇ ॥
ਹਰਿ॰ ਦਾ ॥ ਮੀਤਾ॰ ਤੇਰੀ ਜਾਈ॰ ਏ ਮਨ॰ ਸਾਰੂ ਤੇਰਾ ਭਾਈ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਏ ਆ
ਹੈ ॥ ਪਾਵ॰ ਤੇਰੇ ਮਲੋਵਾ ਅਠਿ ਗਾਤ੍ਰ ਕੂ: ਤੇਰੇ ਕੋ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਉ: ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ
ਅਘਸਾਹਿਬ ਉਤਰ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ॥ ਮਾਣ: ਮਾਣ੍ਹਾ ॥ ਪਰੀਜੈ: ਪਰੀਏ ਸੋ ਰੋ ਜੋ
ਸ ਨਾਈਐ: ਮਨੀਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜੀਉ ਤੇ ਪਿੰਡ: ਅਸਥੂਲ ਤਨ ਸੂਖਮ ਏਹੁ ਸਭ

ਅਰਥੁ ਜਿਸੇ ਨਇਓ: ਨਇ ਜਪੁ ਕਰਾ ਜੀਉ ਦਾ ਅਨਰਥੁ ਹੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਦੀਆ ਪ੍ਰਸਾਦਿ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਜਿਤਨੇ ਕੇ: ਕੀ ਕਰਿਕੈ ਨਾਮ ੦ ਦਾਸ ਮਦਾਇ ਲਗਾ ਧਾਰੀ ੦ ਜਪ ਤਪ ਸਭੁ ਮੋ॥
੧੨॥ ਮਃ ੫॥ ਦਾਤਾ ੦ ਹੇ ਰੇ ਮਹੇ ਭਈਆ ਸਮਾਲੇ ੦ ਸਤ ਦੀ ਨਹੀ ੦ ਮੈ ਮੂਰਖ ਨੇ ਜਾਨਾ ਰੇ ੦
ਭਾਈ ਅੰਦਰੋ ਕਰਤਾ ੦ ਹਾਂ ਰੇ ੦ ਭਾਈ ਧਾਹਿ ਰੋ ਨਾਇ ਜਿਸੇ ਕਰਿਕੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰਾ ਰਾਮਦਾ
ਸ: ਰਾਮਦਾ ਦਾਸਾ ਵਾ ਹਰਿ ੦ ਦਾ॥੧॥ [illegible] ਆਰਾਧਿਨਾ: ਅਰਾਧਨਾ ਜਾਨਾ ਹੇ ਰੇ:
ਹੇ ਹਰੀ ਅਛੇਦ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗੁਰ ਲੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਮ ਤੇ ਹੇ ਰੇ: ਹੇ ਹਰੀ॥ ੦ ਨਇਸੇ ਕਰਿਕੇ
ਮੇਰਾ ਰਾਮਦਾਸ: ਰਾਮਦਾ ਦਾਸ॥੧॥ਰ॥ ਦੀਨ: ਹੇ ਦੀਨਾ ਘਟ ਘਟ ਭਰਪੂਰੀ ਰੇ: ਘਟ
ਮੇ ਭਰਪੂਰ ਹੇ ਨੂ ਰੇ: ਹੇ ਹਰੀ॥ ਜਾਨਿਆ ੦ ਤੈਨੂ ਦੂਰੀ ਰੇ: ਦੂਰ ਹੇ ਹਰੀ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿਨੂ
ਸਿਤਿ: ਮੁਝਾਂ ਦਾ ਕੇਸੋ ੦ ਮੇਰਾ ਹਾਲਾ ਅਪਨੇ ੦ ਆਰੋ॥ ਜੁਮੈ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਕੇਤਕ: ਕਿਆ
ਤਰਿਆ ੦ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ੦ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਨਾ ਪੇਖਿਆ ੦ ਦਰਸਨ ਜੋ ਠਿਰਿ:
ਸੋ ਪੂਨਾ ਗਰਭਾਸਿ: ਗਰਭ ਜਿਸਿ ਮੇਦਾ ਗਰਭ ਅਸ ਥਾਨ ਮੋ॥ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਅਦਾ ਹੇ
ਰੀ॥੧੩॥ ਮਃ ੫॥ ਬਾਤਕੇ: ਬਾਣਤਾਂ ਦਾ ਸਿਟੇ: ਸਿਟਿ ਗਾਇਆ ੦ ਜਿਸ ਉਪਦੇਸ ਕਾਰਿ
ਕੇ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਮੇ ਜੈਠ ਲਾਇਆ ਅ॥ ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ: ਭਗਤੀ ਪਾਪਾਤਿ ਲਾਈ ਅ
ਊਪ ਕਮਲ ਲਗੀ ਦੇਖਹੁ ੦ ਭਾਈ ਏਹੁ ਸੁਨਤ: ਸੁਣੀਦਾ ਸੀ ਹਰਿਦੇ ੦ ਸੋ ਦੂਤ ੦ ਕ
ਮਾਦਿਤਾ ਤੇ ੦ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਭਾਇਆ ਨਕ ਭਾਇਆ: ਕਿਨਿਆ ਰਕਠੇ ਲਾਇਆ ਹੇਦ
ਛੇਦ ਭੈਆਣਿਕੇ ਭਾਇ ਭਾਇਆ ਹੈ ਦਾ ਸਾਧ ਸੇਹੀ ਤੂੰ ਦਾਇਕ ਭਾਇਆ ਹਾਂ ਜਿਨ
~~ਨਾਸਿ ਟਿਕਾਣੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ [illegible] ਹੇ ਪ੍ਰਭ [illegible] ਸੁਖੀ ਹੋ~~
ਏਹੋ ਛੇਦਾ ਰਾਖਣਾ ਕੂਰਤੇ॥ ਠਾਕਰ ਤੇ ਰਾਖਸਾਂ ਨੂੰ ਜਹ: ਕ੍ਰਿਸਅ ਅਸਥਾਨ ਗੁਰਪ
ਸ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀਆ ਖੁਲਿਆ ੦ ਤਿਥੋ॥ ਜਿਹ: ਜੇ ਸਦੀਆ ਰਤਨ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਥਿਆ: ਹੇ
ਇਆ ਧੈਦ ੦ ਮਾੜ ਗੁਰਨਾਮ ਛੇਦਾ ਅਮਰ ਸੁਆਨ: ਅਮਰ ਭਾਇਆ ਕਿਉ ਮੂਆ
ਜੋ ਨਾ ਭੁਗਾਤਿ ੦ ਦੋ ਗੁਰਿ ੦ ਨੇ ਮੈ ਮਨ ਲਾਇਆ ੪ ਲਿਇਆ ਜੋ ਕਹਾ ਦਿਤੇ ਲਏਨੇ॥
੧੪॥ ਮਃ ੫॥ ਲੀਨਾ: ਲੀਨ ਭਾਇਆ ਹੈ ਨਿਪਤਿ ਸਧਾਈ: ਮਨਤ ਨਕਾਰਿ ਆਮੋਲ ੦
ਜੋ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾਈ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਿਕੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤਭ ਏਹੈ ਅਰਾਧੇ ੦ ਜੋ ਜੋ ਈ ਅਰੋਗਾ
ਸੋਈ ਅਨੰਦਾਈ: ਅਨੰਦ ਲੇਭ ਏਹੈ ਸਨੇਹੀ: ਪਿਆਰੇ ਧੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਜਾਇ
ਆਈ: ਮਾਣੋ ਆਈ ਦਾ ਜਾਣ ਆਈ ਦਾ ਚੀਤ ਆਈ ਦਾ ਆਇ ਪ੍ਰਭ ਲਈ ਹੈ ਪ੍ਰਭ
ਸਰਣੇ: ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਕਰਿਕੇ ਦਾ ਛੇਦ ਜਿਹ ਜਨ ਓਟ ਗਹੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਣੇ
ਹਜਨ ਗਹੀ ਤੇਰੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਭੁਤਨ ਕਰ ਜੇ ਸੁਖੀ ਏਭ ਏ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਧਿਧਾਤਾ ੦ ਭੁਗਾਨੇ:
ਰਿਨੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ੦ ਦੇਖੋ ਆਨੰਦ ੦ ਦਾਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੈ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆ ਤਿਹ: ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਲਾਇਆ ਸੁਖਾਈ: ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਕਿਸੂਨੇ
ਕਿਆ ਕਹੈ ਜੀਤ: ਜਿਦਰਾ ਰਤਾਰਾ ੦ ਦਰਤੇ ਜੀਦਾ ਸਹ: ਸਰਣਾ ਹਰਿਦੇ ੦ ਸੋ ਭ
ਏ ਮਗਨਾ ਇਸ ਥਿਤ ਚਰਣਾਰਾ: ਚਰਨਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿਦਾ ਲਾਇਆ ਚਰਨਾ ਸੇਸ
ਗਨ: ਤਦਰੂਪ॥੧੫॥ ਮਃ ੫॥ ਰਾਜਨ: ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾ ਮਾਨਨ: ਤਨ ਧਨ ਦੇਕ
ਮਾਣਾ ਦਾ ਮਾਣ॥ ਲੋਭਨ: ਲੋਭਾਂ ਰੀਤਿ ੦ ਸੇ ਦਾ ਰਾਜਾ ਕਰਿ ੦ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕ
ਰਣੀ ਤੇ ਹਰਿ ਕਿਰਤ ਨਿਕਰਣੀ॥ ਅਮਲਨ: ਅਮਲਾ ਕੂ ਮਨ: ਜੈ ਸੇ ਕਿਸੀ ਦਾ ਕੁ
ਧੀਰ: ਜੈਸੇ ਦੁਧ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਸੋਤ: ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਸੈਤਾ॥ ਧਿਦਾ ਸੀ: ਧਿਦਿਆਰਥੀ

ਨੈਨ: ਨੇਤ੍ਰ ਜੈਸੇ ਸੇਸ ਕ੍ਰਿਪਦਾਰਥ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਵਾ ਅੰਧਾ ਜੈਸੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਈ॥
ਸੋ ਅਨੂਪ॥ ਕ੍ਰਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋਵੈ ਪੂਰਕ॥ ਹੋਰ ਕੀ॥ ਤਾਂ ॥੧੬॥ ਮ: ੫॥ ਦਾਤਾ॥ ਹੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ॥
ਕਲਾ: ਸਕਤੀ ਕਾਂ ਐਸੇ॥ ਜੈਸੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਤੇ ਤੂੰ ਐਸਾ ਜੋ ਸਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੂਰਬ ਤੇ ਹੋਰ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਨੀਕ: ਛੀਗਾ ਹੈ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰਾ ਦੇਸ: ਬੈਕੁੰਠ ਵਾ ਸਤ ਸੰਗੁ ਵਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ
ਸਾਜੇ॥ ਤਨ ਤੇ ਸਾਜ ਕੇ ਨਿਵਾਜੇ: ਵਾਡੇ ਆਏ ਜੀਉ॥ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਦੇ ਕੇ ਆਏ॥
ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮੈਂ ਆਜਾਨ ਹਾਂ॥ ਕੀਤਾ ਦਾਸੀ॥ ਹੈ ਹੇ ਬਾਲਾ: ਬਾਲਕ ਜਾਣ ਕੇ ਸਾਂ ਲਿਤਾ:
ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਹੋ ਤੇ ਜਾਚੇ॥ ਤੇਨੂੰ ਹਵਾਲਾ: ਹਵਾਲੇ ਹੈ ਸਾਡੇ ਤੈਂ ਤੂੰ ॥੧੭॥ ਮ: ੫॥ ਤੂੰ
ਤੁਮ: ਤਹਕੀਤ ਮਹੀਰ ਖੂਹ ਹੈ ਅਥਾਹ॥ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਦੀਵਾ ਪਾਵਕ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ
ਸਾਗਰ ਦੀ ਲਹਰ: ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਵਿਚੋਂ ਹੇ ਤਾਰਨ ਹਾਰੇ ਤਾਰ ਹੁਣ ਸਿਰੋਮਣਾ: ਸਿਰੋਮ
ਨੇ ਹੈ ਧੇਰਾ: ਆਸਰਾ ਹੋ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੁਛ ਦੇ ਕਉ ਮੇਹੈ: ਮੇਰਾ ਸੰ
ਮਾਨੈ: ਸੀਮਾਨ ਮਾਨੈ ਤੇ ਕਰ ਣਹਾਰ ਜੋ ਤੂੰ ਹੈ ਤੇਨੂੰ ਤੇਣਕੜ ਜਾਨੇ: ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ॥
ਭਾਨੈ: ਭਾਨੈ ਅਨ ਸਾਰਾ ਅਦਰ॥ ਪੁਕਾਰਾ ਰੂੜੋ: ਸੁੰਦਰਾ ਗੂੜ੍ਹੋ: ਗੁਪਤ ਤਾਗਹਿ
ਰ: ਤੈਂ ਗਾਰੀ ਕੀ ਹੋ: ਨਿਹਲਾ ਉਚੋਂ: ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਹੈ ਤੂੰ ਹੋਤ ਸਹਿ: ਤੁਮ ਨੇਤਾਨ
ਕ॥ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਤਪਾਲਾ ॥੧੮॥ ਮ: ੫॥ ਪਿਆਰੇ॥ ਤਨ ਕਰ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿ ਭੁਣੇ ਸਤ
ਵੀ: ਬਲ ਵਾਲੀ ਤੇ ਗਾਹਣਾ: ਭੂਖ ਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਮ॥ ਰੀਆ ਲਿਖਿਆ: ਲਿ
ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਈ॥ ਹੇ ਗਤਿ ਹੈ ਇਹੁ ਬਾਤਾ ਕਾਈ: ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਹੋ ਲੇ
ਵਦੇਦੀ: ਲੈ ਣ ਦੇਣ ਗੁਣਾ ਦਾਤਾ ਬਿਉਹਾਰਾ: ਪ੍ਰਤਖ ਖਾਣ ਪੇਰਣ ਦਾ ਲਾਹਾ
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤੇਰਾ॥ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ: ਸੂਧਾ ਰੂਪੀ ਟਟੋਲ: ਨਿਬੜਿਓ ਵ
ਪਾਇਓ ਪਰਸਾਦੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇਰੀ ਤੇ॥ ਹਾਂ ਬਿਸਮਾਦੇ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇ॥
॥੧੯॥ ਮ: ੫॥ ਸੁਆਮੀ: ਧਨ ਧਾਮ ਸੁਆਮੀ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਜਾਨੀ: ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ॥ ਉ
ਹਾਰ॥ ਤੋ ਪਿਆਰੇ॥ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰੀਆ ਦੇਸ॥ ਤਾਂ ਪਰਾਤ: ਨੂੰ ਲੀਪ ਕਾਰਾ
ਤਾ ਵਪਛਤਾਵਾ ਪਾਇਆ ਸਾਤ: ਤਿਨਾਕੀ॥ ਹੇ ਅਨੰਦ॥ ਤੇ ਮਗੀਲਾ: ਉ
ਤਮ ਵਤੋ ਪਾਲਨ: ਜੋ ਪਾਲਣੀ ਨ ਭਾਨੈ ਤੇ ਅੰਤਾਂ ਗਬਿਪਿਤੀ ਜਾਨੈ ਪੂਜਾ:
ਸੁਧ ਅਰਪਣ ਨਾ ਹੋਸਿ: ਹੇ ਮਨੁ ਗੁਰਦੇਵ: ਕੇਵਲ ਜੋ ਹੈ ਤੇਨਾ ਆਗੇ ਗੋਬਿ
ਦ॥ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਦੇ॥ ਹੇ ਨਾਮ॥ ਤੇਰਾ ਵਰਤਦਿ ਆਖ ਪਹਿਰ ਦੀ ਬਾਲ ਛੁ
ਨੇ ਆਦਿ ਤੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਹੀ ਵਲੇਵਾ: ਜੋ ਬਹੁਤ ਰੋਕੜੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਨਾਨਕ॥ ਸਾਡ
ਦੀ॥ ੨੦॥ ਮ: ੫॥ ਵਿਛੁਰਤਾ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ ਇਹੁ ਮਿਰਤਕ ਤਨਿ ਕਉ ਸਾਸ
ਸਾਇਓ ਕਾ ਅਰਥ ਜੋ ਵਿਛੜੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਆਣ ਮਿਲਾਇਆ ਹਰੀ ਮੈਂ ਇਹੁ ਮਾਨਿਸ
ਇਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ਦਸ ਪਾਇ ਹੈ ਭਏ॥ ਨਾਮ ਦੇਸੰਤ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਨੂੰ ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਟ
ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੋਈ ਗਾਇਆ ਹੈ ਜਾਈ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗੁਰੂ॥
ਅਰਮਾਨ ਦਾ ਸਮਾ ਦਾਇਆ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ॥ ਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਆਹਿਤ: ਆਏ
ਭੂਰੀ ਤੇ ਕਾਮ॥ ਬਾਹਰ ਦੇ ਭੀ ਸੁਖ॥ ਹੋਇਆ ਤੇ ਉਜਲ॥ ਹੋਇਆ ਤਾ
ਰੁਏ॥ ਜੋ ਵਿਸਿਆ॥ ਤਾਂ ਗਾਏ॥ ਤਾਂ ਪੂਰ ਕਰਮਾ ਪੂਰੇ ਕਰਮ ਸਹੋਰ ॥੨੧॥
ਮ: ੫॥ ਰਤਨ: ਨਾਮ ਕਉਡੀ: ਮਾਇਆ ਕਛੂ॥ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸੂਰ॥ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹੋ
ਪਰਾਨੀ: ਹੇ ਜੀਵਾ ਸੇਹ॥ ਹੋ ਨੇਰਬ॥ ਜੇ ਸੋਗ ਸ: ਤੇ ਸੰਗ ਸਾ ਆਦਾ ਸੇ॥

ਮਾਯਾ ਤੇ ਨਾ ਆਰੋਗ ਕਾਹੂ॰ ਕੋ ਹਉ ਹਉ॥ ਹਿ ਗਤਾ ਹਿ ਗਤਾ ਅਦਰਦਾ॥ ਅਦਜਗ
ਕਾਮ॰ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਤਾ ਸਿਆ॥ ਤਾਇਆ ਤੋ ਛਡ ਦ ਬਿਖੈ ਰਸ ਸਾਦੇ ਸਾਦਾ ਬਿਕ
ਰੂਪ ਹੈਮੈ ਮਾਤੇ॥ ਮਾਤੇ ਹੈ ਅਮ ਸਿਖ ਖਤੇ ਕਾਰਿ ਫਿਰੇ॥ ਅਸਿਖ ਹੀ ਦੋਸ ਕਰਦੇ ਹਿ
ਰਤੇ ਹੀਆ ਪਾਹਿ॥ ਪਾਸਾ॥੨੨॥ ਮ: ੫॥ ਅਬਿਨਾਸੀ॰ ਕੋ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਗਰ॰
ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਦੇ ਕੈ ਉਧਾਰੇ ਹੈ॥ ਭਰਮ॰ ਰੂਪੀ॥ ਭਜ॥ ਸੇਵ ਪ੍ਰੇਮ ਭ
ਗਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰਾ॥ ਨੇਰੇ ਹੀ ਹੈ ਵ ਨੇਰੇ ਹੀ ਜਾਨਾ ਗਿਆਨ॰ ਦਾਰ ਸੁਗਾਪੀ ਆਤਮ
ਨਤਨ ਕਰ ਕੇ॥ ਮੇਸਰ॰ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਾਬੇਤਾ॰ ਜੋ ਈਹੈ ਪਾਲ॥ ਮੇਹਨਤ ਹੈ ਕਾਲਿ॥
ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਵ ਕਲਪਣਾ ਤੇ ਧਾਰੀ॰ ਲਾਬਤਾ॥੨੩॥ ਮ:੫॥ ਦਾਤਾ॰ ਹੈ ਪ
ਛੈ ਤੋ ਸੁਆਮੀ॰ ਹੈ ਆਗੇ ਸਾਡਾ ਦਾਇਆਲਾ॰ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਜਾਮੀ॰ ਕੋ ਜੂ
ਖਸਰਜ॥ ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਤੇ ਅਨੰਦ ਅਮੰਗਲ ਅਰਸ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਇਆ ਤੋ ਪਾਇ॰
ਤੋ ਦਰਗਹ॥ ਸਤ ਸੰਗ ਮੈ ਵ ਪਲੋਕ ਦੀ ਮਾਨੇ॥ ਮੰਨਿਹਾ ਗਾਦਤ॰ ਤੋ ਹਰਿ॰
ਦਾ ਬਾਨੇ॥ ਸਰੂਪ ਮੇ ਕਰੇ॥ ਤੇ ਕਰੇ ਸਭ ਉਸਤਤਿ ਜਾਂ ਲਗੀ ਹੈ॥ ਛਡ ਦਾ ਜਾ
ਧਸੰਗ ਠਪਿਆਰੀਆਂ ਪਰੀਨ॰ ਹੀ ਦਨੋ ਰੋਗ ਸਹਿ॥ ਮਿਲੋਗਿਆ ਨਮੇ ਤੋ ਧਾਰਿ॥ ਸਰੂਪ ਮੈ
੨੪॥ ਮ:੫॥ ਲਾਵੈਂ॰ ਤੋ ਸੁਆਮੀ ਜਾਂ ਰੰਗਿ॰ ਮੈਂ ਰਾਤਾ॥ ਰਤਾ ਹੋਇਆ ਕ੍ਰਾਇ
ਆਰ ਤਾਂ ਲੀਨਾ॰ ਦਾਸ ਤਾਂ ਛਡ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚਾਖ੍ਯੋ ਸੇਵਕ॰ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਅ
ਪਨੇ ਕੀ ਰਖਾਈ॥ ਰਖਿ ਹਿ ਵ ਰਖਾਈ ਗੁਰਾ ਤੇ॥੨੫॥ ਮ:੫॥ ਮੋਹ॰ ਦੀ ਮਗਨਤਾ ਕਰਿ
ਕਈ ਅੰਧਿਆਰੇ ਤਾ ਤੇ ਛਡ ਦਾ ਜੀਉ ਦਾ ਪਿੰਡੁ ਰਚਿਆ ਜਿਨਿ ਕਿਤਾ ਤਾਨੂ ਸਾਜਿ ਕੇ ਵ ਜਿ
ਨਿ ਪਿੰਡੁ ਰਚਿਆ ਤੇ ਜੀਉ ਤਨੂ ਵਿਚ ਸਾਜਿ॥ ਜਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਬਾਲ॥ ਏਹ ਜੀਵ ਦਾਲ
ਮਾਨੇ॰ ਜੋ ਏਹ ਮੈ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਰਹਿਓ॥ ਗਹਿਆ ਹੈ॥ ਕਰਹਿ॰ ਤੂੰ ਛਨੀ॥ ਛਪਿ ਧਾਤਾ ਸੁ
ਆਦਰ ਤੇ ਛੌਤੁ ਦੇ ਮਾਦੀ ਮਾਂ ਤੋ ਇਕ ਕਾਰਿ॥ ਤਾਰਾ॥ ਭਾਰ ਕਰਿ ਕੋ ਕਿਦਰੂ॥ ਤਖਤੇ
ਤੋ ਹਰਕੈ॥ ਠਸੈਂ ਕਾਈ॰ ਜਾਨੂ ਮਾਹਿ॥ ਵਿਚੌ ਪ੍ਰਭ॰ ਜੀ ਲਈ ਤੇਰੀ॥੨੬॥ ਮ:
੫॥ ਜਹਾਈ॰ ਤਾਲਾ ਰਾਹੈ ਜਾਪ॰ ਕਰਿ ਭਾਈ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਈ ਅੰਤੋ ਜੀ
ਦੈ॰ ਜਗਮਾਤੋ ਕਰਮਿ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਵ ਕਰਮ ਕਰਿ ਨਾਸਨ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਰਾਮਦੀ
ਨਾਮੀ॰ ਕੇ ਤਾਂ ਰੰਗਿ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਵ ਕਰਿ ਕੋ ਪਾਏ॰ ਜਿਸੁ ਸੁਣੀ ਕਉ॥ ਨਾ॥੨੭॥ ਮ:
੫॥ ਮੋਹ॰ ਤੋ ਤੇਰਾ॰ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਧਾਰੀ॥ ਅਪਨਤ ਤਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਵ ਆਪ
ਨੀ ਹੈ ਬਾਤ ਅਮੰਨੀ ਹੋਈ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਕਾਰੀ॥ ਅੌਸਦੀ ਵ ਹਿਕਮਾਤਿ ਕਿਦ
ਰੀ॰ ਏਹ ਭੂਤ॥ ਜੀ ਰੇਨਾਰੀ॥ ਰੇਣ॰ ਜਿਸੁ ਕਰਿ ਛੂਕੇ ਨੀਤਿ ਬਿਮਾਰੀ॥ ਚੁਕਰ
ਈ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਬੀਤਿਆ ਛਡ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਉਖਧ ਹੈ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤੇ ਨਾਮ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਸੁਮਾਰੀ॥ ਤੇ ਧਿਦਾਰੀ॥ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਵ ਦੂਰ ਕੀਤਾ
੬੧੯ ੨੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮ:੫॥ ਬਿਪਾਤਿ॥ ਪਤੀਆ ਬੇ ਸੰਤਰੂ॰ ਜੈਸੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੋ ਪਧੀ
ਆ॥ ਪਿਉ ਹੈ ਛਡ ਦਾ ਤੇ ਸੇਉ ਚਰਨੀ ਚਨੀਆ ਚੇ ਪਾਇ ਪਾਇ ਮਾਹਿ ਆਧਉ
ਦੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ॥ ਮਾਹਿਓ॥ ਮਾਇਆ ਪੁਰਖੁ॰ ਹਰੀਆ ਮਾਹਿਓ॥ ਹੈ ਵ ਚਾਹਿ
ਓ ਵ ਕਹਿਆ ਹੈ॥ ਨਿਧਾਨ॰ ਹੈ ਗੁਰ॰ ਨੇਹ ਰਾਮ ਅਲੇਪ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਾਸਾਹਿ
ਓ॥ ਮਾਇਆ॥੨੯॥ ਮ:੫॥ ਦੁਖੀ॥ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰ॰ ਰੂਪੀ ਵ ਤੇ ਦੇਸ ਕਾ॰ ਰੂਪੀ
ਭੁਖੀ॥ ਭੁਖ ਲਗੀ ਸੁਖੀ॰ ਹੋਵੇ ਛਡ ਦਾ ਹੈ ਜੀਅ ਰੇ ਮਨ ਤਨ ਸੁਖੀ॥ ਸੁਖ ਕਰਿ

5A

ਕੇ ਦੇ ਠਾਕੁਰ ਮੁਖਿ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰਿ ਕੇ ਹੇ ਜੀਅ ਰੇ॥ ਅਗਨਿ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਦੁਖੀ:
ਦੁਖੀਆ॥ ਰੁਖੀ: ਰੁਖੀ ਮੇ ਅਰਥ ਜਾਤ੍ਰਿ ਚੇਤਨ ਮੇ॥ ੩॥੧੫॥ ਮਃ ੫॥ ਤੇ॰ ਹੇ ਹਰੀ॥ ਇਹ: ਇ
ਜਜੀਵਦੇ॥ ਇਨ੍ਹੰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਕਉ ਭਾਰਹੁ: ਦੂਰ ਕਰਉ ਤੇ ਆਪਨ: ਆਪਣੇ॥
ਅਪਨੀ: ਆਪਣੇ॰ ਜਣਾਦਣੇ ਦੀ॥ ਉਡ੍ਹਾ ਕਹੈ ਆਪ ਹੀ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸੋ ਨਾਲਿ ਮਿਲ
ਕੇ॥ ਧਾਵਹੁ॰ ਸਾਡੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਧਾਵਹੁ॰ ਹਮਦਾ ਹੇ ਭਾਈ॥ ੩॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜਾਈ:
ਜਾਵੇ॥ ਕਤ: ਕਹਾ॥ ਕਿਥੇ ਦਾ॥ ਹੇ ਮਨ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਗਰਿ ਗੋਪਾਲ॥ ਸਾਰਿ: ਸੋਖ ਧਾਰਿ
ਗਲਿ ਲਾਵੇ: ਅਭੇਦ ਕਰੇ॥ ਜੀਵਨ: ਜੀਵਨਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪਦ॥ ੩॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਦ
ਤੇ॰ ਜਿਸਾ ਕਉ: ਨੂੰ ਵਾਦੀ॥ ਧਰਤਨਿ: ਵਰਤਣ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਗੁਰੂ॰ ਦੁਆਰੇ॥
ਪਰਾਪਤਿ॰ ਹੋਇਆ॥ ਨਾਮ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹਿਰਦੈ ਪਰੋਈ: ਧਾਰੀ ਹੈ॥ ੩॥੩॥ ਮਃ ੫॥
ਸੁਕ॰ ਗੁਣਾਂ ਤੇ॥ ਸਾਧਾਰੈ: ਸਹਤ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹੋਇਆ॥ ਕਿਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਕਥਾ ਮ
ਧੀਚਾਰੇ ਸੋ ਦਰਸਨ ਲੇਟ ਤਹੋ ਤਨਿਹਾਲ॥ ਗੁਰੂ॰ ਤੇ ਵਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ॥ ਨਾ
ਮ॰ ਰੂਪ॥ ਅਮੁਖ: ਮੁਖ ਜੋ ਹੈ ਦੁਮੁਖ ਮੋ॥ ਛਿਧ: ਛਾਜੀਆ॥ ਧਿਧਾਤੇ॰ ਤੂੰ ਹੈ॥ ਦਾਸ॰
ਜਾਣ ਕੇ ਤੈ ਨੇ ਦੇ॥ ਨਾਮ॰ ਦਾ ਦੇਕੇ॥ ੩॥੪॥ ਮਃ ੫॥ ਨਿਧੋਰੋ: ਕਹਿਨੇ ਹਾਂ ਵਾਨ ਧੇਰ
ਸਾਡੇ ਹੈ॥ ਅਪਨੇ॰ ਜਾਨ ਕੇ ਹਮ ਤਾਂ॥ ਕਿਦੋ॥ ਲਾਖ ਖਤੇ ਕਰ ਛੋਰੋ: ਲਖ ਦੋਸ ਕਰ
ਦੇ ਫਿਰ ਦੇਹਾਂ॥ ਨੇਰੋ: ਨੇੜੇ ਹੈ॥ ਕਿਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੋ॥ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰਣਿ ਹਾਂ ਮੋਹ ਚੇਰੋ:
ਮੈ ਦਾਸ॥ ਸੁਆਮੀ॰ ਹੋ॥ ਜਿਲਕ: ਛਹੀ ਪਾਪਾ ਵਿਕਰਮਾ ਰੂਪੀ॥ ਕਹਾਂ॰ ਕਿਸੇ ਦਾ
ਨਿਹੋਰੋ: ਮੁਲਾਜਾ ਦਾ ਦਾਬਾ॥ ੩॥੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫॥ ਗੁਰੂ॰ ਤੇ ਵਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
ਰੂਪ॥ ਸਰਣੀ॰ ਤੇ॥ ਗੁਣ ਗਾਇ: ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਗਾਇਣ ਕਰੇ ਨਾ॥ ਭਲੋ॰ ਹੇ ਜੀ॥
ਪੂਰਾ॰ ਗੁਣ ਕਰਿ॥ ਅਨੰਦ॰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ॥ ਪੂਰਾ ਹੂੰ ਸਦਾ॥ ਕਾ॥ ਘਰ ਮੰਦਰ: ਹਿ
ਰਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਸੁਖਦਾਈ: ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਪਾਇਆ॰ ਤੇ॥ ੩॥੬॥ ਮਃ ੫॥ ਭੀ
ਤਰਿ॰ ਇਹ ਸੁਭ ਲਖਣ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ॥ ਚੀਨੇ: ਜਾਣੇ॥ ਮੀਤ: ਹੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਦੂਣ
ਛੋਣੀ: ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਦੀ ਦੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਧਰਤੀ॥ ਜੋ ਕੁ॰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਹਾਰੇ॰ ਜੋ ਹੋ
ਗਰੇ: ਹਾਰ ਹਾਬੁਰਾ ਤੇ॥ ੩॥੭॥ ਮਃ ੫॥ ਬਾਤੀ: ਇਹੁ ਬੈਲੀ ਹੈ॥ ਧਿਲਾਕਿ: ਧ
ਖਸਿ ਦੇਇਆ॥ ਅਨੰਦ॰ ਦਾ ਸੁਖ॥ ਖਾਇ: ਜਪ ਕੇ ਭਿਕੇ॥ ਸਿਖ॰ ਤੇ॥ ਕਮਲ॰
ਕਾ ਕੀਤਾ॥ ਸਚ ਬੋਹਿਥ: ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਿਰੂ॥ ਵਿਖ॰ ਰੂਪ॥ ਨਾਸਿ॰ ਤਾ
ਸਾਰ: ਸਮਾਲ॥ ਨਾਨਕ: ਪੀਛਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਿਗਸਾ ਨੇ ਨਾਨਕ: ਪ
ਮਾਤਮਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ॥ ੩॥੮॥ ਮਃ ੫॥ ਕਲ: ਸਕਤੀ ਧਾਰੀ॰ ਤੇ॥ ਦਇਆ॰
ਸਾਡੇ ਉਪਰ॥ ਵਰਤਾਈ॰ ਪ੍ਰਾਪਤ॥ ਕੁਸਲ: ਪ੍ਰਾਪਤੇ ਖੇਮ ਰਖਿਆ॥ ਨਿਹਾਲ॰ ਭਏ
ਹਾਂ॥ ਜੋਈ॰ ਹੈ॥ ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾ ਕਾ ਹਿਕੇ॥ ੩॥੯॥ ਮਃ ੫॥ ਪਠਿ ਕਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ
ਕੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ: ਸਾਂਤਿ ਦੀ ਧੁਨੀ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਜੋ॥ ਧਾਰਿ ਕਾ: ਹ
ਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਨਾਈ: ਨੂੰ ਕਰਿ॥ ਸੁਖ॥ ਆਂ ਕਉ॰ ਜਣਾ॥ ੬॥੧੦॥ ਮਃ
੫॥ ਰਤਨ॰ ਦੇ ਜਸ ਨੂੰ ਗਾਈ: ਗਾਇਆ ਹੈ॥ ਅਨੰਤਾ: ਹਰੀ ਦੇ ਸੈ ਸਾਰਾ॥ ਭਾਈ
ਹੇ ਭਾਈ॥ ਚਰਣ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਦੀ॥ ਧਾਨਿ: ਖਾਣੇ॥ ਆਖਿ:
ਆਖਿ ਕੇ ਵਾ ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਦਿਖਾਣ॰ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ॥ ਨਾਸੀ॰ ਰੂਪ ਜੋ॥ ੪॥੧੧॥

ਮ: ੫॥ ਕਲੇਸ: ਆਦਿਕੁ ਆਦਿ ਪੰਜੋ ਰੋਗ॥ ੪ ਅਗਿਆਨ ਜਨਮ ਸਭਨਾ ਮੇ ਸੋਤਾ॥
ਪੂਰਨ੦ ਹੋਇਆ॥ ਸੰਪਤਿ੦ ਦੀ ਰਾਜ ਹੈ॥ ਭਾਈ॥ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਕਉ੦ ਏਹੁ ਸਾਡੀ॥
ਖਸਮ੦ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤੇਰੇ ਓ੦ ਮਿਲਿ ਕਿਤਨਾ॥ ੪ ੨॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿ
ਦ ਜੀ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਗੁਰ: ਪੂਰਨ ਤਾ ਤਾਪ੦ ਰੂਪੀ॥ ਫਲ: ਫਲਾਨੂ॥ ਸੁਖ: ਸੁਖਾਂ ਦਾ
ਬਿਧਾਤਾ੦ ਜੋ ਹੈ॥ ਬਿਨੋਦ॥ ਕੌਤਕ ਰੂਪ॥ ਮੰਗਲ: ਉਤਸਵ ਰੂਪ॥ ਛੈਦਾ ਨਾਨਕ੦
ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਭਏ: ਹੋਵੈ ਹੋਇਆਂ੦ ਜੀਆਂ॥ ੪ ੩॥ ਮ: ੫॥ ਗਣਤ੦ ਕਰਮਾਂ ਦੀ॥ ਬਿਰਧ:
ਧਰਮਾ ਛੈਦਾ॥ ਹਾਥ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਅਪਨੇ ਕਰ ਰਾਖੇ ਨ ਹਾਥ ਦੇਇ ਕਰਿ ਕੇ ਅਪਨੇ ਕਰ
ਰਾਖੇ॥ ਰਿਗਿ: ਅਨੰਦ ਮਾਣਿ: ਮਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਵਣ: ਵਨ ਹੈ॥ ਬਿਧ: ਰੋਕ ਹ ਪਾਇ
ਆਦਿ ਗਿਆਨ ਵਲੌ॥ ਕਲਿਆਣ: ਮੁਕਤੀਆਂ ਚਾਰੇ॥ ਜਿਨਿਆ: ਉਜਾੜਿ
ਤ ਕੀਤਾਂ ਵ ਛੈਦਾ॥ ਜਿਨਿ ਪਿੰਡ ਸਾਜਿਆ ਅਤੇ ਜੀਉ ਪਾਇਕੇ॥ ਖਾਣ੦ ਨੂੰ॥ ਨਾਨਕ੦
ਲੇਤੇ ਤਿਸ ਤੇ॥ ੪ ੪॥ ਮ: ੫॥ ਦੁਰਤ: ਪਾਪ॥ ਬਿਸਾਰ੦ ਜੋ ਸਰਣ ਆਇਆ
ਸੋ ਤਰਿਆ: ਲਿਆ॥ ਰਖਵਾਲੀ: ਰਖਿਆ॥ ਸੁਖ ਸਹਜ: ਅਚੂਤ ਸੁਖ ਤੇ
ਅਨੰਦ੦ ਹੋਵੈ ਜੋ ਵਾ ਰੂਪ॥ ਤਨੁ: ਸੂਖਮ ਦੇਹ॥ ਅਸਥੂਲ ਛੈਦ ਵ ਪਤੇ ਤਨ: ਨ
ਲੇ ਦੇਹ ਹੋਈ॥ ਓਹਿ: ਮੈਨੂ॥ ਸਭ: ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਵ ਅਉਗਣ॥ ਸੁਣਿ੦ ਕੈ ਮੈ॥
੪ ੫॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਸਰਿ੦ ਨੇਤਾਂ॥ ਸਗਲ੦ ਲੋਕ
ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ॥ ਜਨ ਕਿ: ਜਨਾਂ ਦੇ॥ ਅਧਾਰ੦ ਰੂਪ ਦਾ ਕਰਹਿ੦ ਹੇ॥ ਗੋਬਿੰਦ੦ ਨੂੰ॥
ਕੀ੦ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਸਤ: ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਿ ਕੇ॥ ੪ ੬॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ
ਤਾਪ ਦੀ॥ ਦਰਿ ਘਰਹਿ: ਸਤਿ ਸੰਗਿ ਮੇ ਵ ਛੈਦਾ॥ ਤਿਤ ਸਚੇ ਦਰ ਘਰਿ: ਸ
ਤਿ ਸੰਗ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਏਤਾਂ ਭੁਏ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਵ ਹਰੀ ਨੇ॥
ਕਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਵ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾ੦ ਸਾਡੇ ਨਾਨ੍ਹੇ ਤਾਂ ਵ ਸੰਤੀ ਰੂਪੀ॥ ਜੀਅ
ਜੰਤ: ਵਡੇ ਛੋਟੇ॥ ਜਮ ਹਿ: ਜਮਾਨੂ॥ ਰਟਤਾਰ: ਮਾਰਣਾ ਵ ਹਟਾਉਣਾ॥ ਰਿਦੇ
ਉਰ: ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਉਰ ਕਰਕੇ ਵ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਭਾਈ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਦੁਖ੦ ਤੇ॥ ਭਾਈ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਜੋ੦ ਹੇ: ਹੇ॥ ਜੋਇ: ਜੋ ਭਾਈ ਭਾਈ੦ ਤਾਂ॥ ੪ ੭॥
ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਨਾਮ੦ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵ ਦੇਤ ਏਹ॥ ਨ
ਹੀ੦ ਤੂੰ ਨਾਦਿ ਜਰੇ ਤਾਂ॥ ਪਾਈ: ਪਾਈ ਹੈ ਵ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ॥ ਗਵਾਇਆ੦ ਜੀਆਂ ਦਾ ਰੀ॥
ਦਾਰੂ ਦਾ॥ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ॥ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਕਿਸ ਰੋ: ਰੂਤੇ ਦਾ ਰੂਚੀ॥ ੪ ੮॥ ਮ:
੫॥ ਪੀਠ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀਆ॥ ਰਖ: ਰਖਣਾ॥ ਰਾਖਿਆ੦ ਤਾਂ ਹੋਇਆ॥ ਨਵ
ਨਿਰੋਆ: ਅਰੋਗ॥ ਰਖਾਈ੦ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਵ ਰਖੀ ਹੈ॥ ਫਲ੦ ਚਾਰੇ ਪਾਇ੦ ਤੇਸ
ਤੇ ਸੀ ਗੜ ਵਲੋ॥ ਜਾਈ: ਜਾਂ ਨੇ ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ੦ ਹੇ॥ ਸਫਲ॥ ਸਹਿਤ ਫਲ ਦੇ ਜੋ ਹੈ
ਕਰਿ ਸਮਸਤ ਰਿਮੋ॥ ੪ ੯॥ ਮ: ੫॥ ਜੀਅ ਜੰਤ: ਵਡੇ ਛੋਟੇ॥ ਸਿਤ: ਸੇਤਾ ਦਾ
ਹੈ॥ ਕੀ੦ ਪਾਤਾ॥ ਪਤ ਰਾਈ੦ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਵ ਹਰੀ ਦੀ॥ ਨਾਲਿ੦ ਹੈ॥ ਸਾਖੀ੦ ਪਰਤ
ਖ ਪਾ ਵ ਧਾਤਾ॥ ਸਰਬ੦ ਜੀਵ ਸਾਡੇ ਪਰਾ॥ ਧਿਆਏ੦ ਤਿਸ ਦੇ ਜੋ ਹੈ॥ ਧਾਰਿ ਪੰ
ਕ੦ ਨੂੰ॥ ੫੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ੧ ਓ ਪੀਠ ਕਾ ਕਹੈ ਜੋ ਗਮਾ॥ ਸੂਦਾ ਪੰਚ: ਪੈਰਾ ੧੫

ਪੰਡਤਿ ਨਾਲਿ ਕੀਆ ਸਿਕਦਾਰ ਹੁਃ ਠਾਣੇਦਾਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜਾ ਉਮਰਾਵ ਹੁਃ
ਪਟੇਦਾਰ ਰਾਜੇ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੈਨ ਸਿਤ ਜਬ ਸੋਤਾ ਆਗੇ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਤੋ ਮਿਲਿ॥ ਮਿਲੇ ਰਾਜ
ਨਰ ਮਤਿ ਭਇਆ ਕਤਹੁ॥ ਕਿ ਜੇ ਥੋਭੀ ਹੋ ਸਾਈ॰ ਦੁਆਰੋ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੋਪ੍ਰ
ਕਾਰ॥ ਪੁਕਾਰੁ ਆਗਿਆ ਅੰਨਦੀ ਲਿਆਇ॥ ਆਭਾ ਕਤ॥ ਕਿ ਬੇਹੁ ਆਵੇ ਤੋ।
ਤਹ॥ ਤਿਸ ਨੇ ਦਾਤਿ ਬੋਲ ਸਮ॰ ਹੀਠਾ ਕੂਰੁ ਤੇ ਸਮਹੀ ਜਾਨੇ॰ ਸਬਦ ਧਾਤਿਆ
੫॰ ਹੀਰ ਰਾਜਾ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਅਨਹਦ॥ ਇਕਰਸੁ ਸਬਦ॰ ਦਸੋ ਦੁਆਰ ਦਾ
ਦ ਪਹੁ ਮੂਆ ਅਗਾਜਾ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਹਿ॥ ਪਾਸਿ॰ ਹਮਾਰੀ ਨਾਨਕ॰
ਸੋਤਾ ਨਾਲ ਆਪ॥ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੂਦ ਆਪਣੀ ਮਨੇ ਨੂਆ ੫॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠਕ
ਦਾਲੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਜੀ ਤਿਸ ਨਾ ਨਾਕਰਕੇ ਤੇਕ ਹੋ ਹੈ ਸਾਇਹੁ॰ ਅਸੰਦਰੁ
ਸੀਸ ਚੁ॰ ਨਾਮਾ ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਨਾਮ ਮੰਗਲ॥ ਉਤਸਵਾ ਗੁਰ॰ ਕੀ ਸਾਹਾ॰
ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸੋ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰਾ ਉਮਾਹਾ॥ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰਾਛਤ॥ ਪਾਪ
ਸਾਬੇ॥ ਸਾਬਾ ਹਰਿ॰ ਦੇ ਹੋ ਦੁਆਰਾ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕ
ਤਿਦੁਆਰ ਬਾਨੁ ਤਾ ਸਾਬੇ॥ ਸਾਬ ਹੈ ਤਾ ਕੇ॰ ਕੈ ਕੈ। ੫॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਧਾਰੀ॥ ਕਰੀ
ਤਾਂ ਲੋਚ॥ ਇਛਿਆ ਆਇ॰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੇ ਦਰਬਾਰੀ ਸੋ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁ
ਖ॥ ਸਭੇ ਹੀ ਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰ ਕਰਾ ਨਾਮ॰ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ ਧਰਮ ਦ ਪੁੰਨ ਹੀ ਆਰ
ਗ॰ ਏਹੁ ਧਰਮ ਕੀ ਪਉੜੀ ਹੈ ਪਗਾ ਨਾਮੋ॰ ਜਪਾ ਅਪਨੇ॰ ਕੀਨ ਕਲ॰ ਸਕਲੀ
ਸਤਾਨੀ ਅਜੀਤ॥ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਦ ਵਡੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਖੀ॥ ਸਿਖਿਆ ਜਿਸੁ ਸੁਣੀ ਹੈ।
ਨਾਸਦ॥ ਨਸਾਵਨ॰ ਹਾਰਾ ਛੇਦਾ ਖੋਇ॥ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਪਾਪ ਸਭਿ ਤੇ ਭਏ ਪਾਵਨਾ
ਸੁਖ ਪਾਰਿ॰ ਸੋ ਦ ਸੁਖ ਪਾਰਿ॥ ਸਰੂਪ ਸੋ ਪ ੫॥੩॥ ਮਃ ੫॥ ਸਾਹਿਬ॥ ਹੇ ਸਾਹਿ
ਬ ਗਹਿਰ॥ ਗਹੀਰਾ ਸਮੂਹਾ ਤੇਰਾ॰ ਹੈ ਦਾਲੇ॰ ਹੋ ਏ ਭਏ॰ ਸਾਰੇ ਉਪਰਿ
ਛੇਦਾ ਜਪਿ ਗੁਰ ਚਰਣਾ ਅੰਨਦਰ ਹੁਕਤਹਿ॥ ਕਿ ਦੇਭੀ ਕਾ ਕਿਤੇ ਬੰਧੀ।
ਸਰਣ॥ ਸਰਣ ਕਰਿਆ ਰਿਦੇ॰ ਤੂ ਹੈ ਹਾ ਪ੍ਰਭਿ॰ ਜੀ ਤੂ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਦ ਤੇਰੀ ਭਗ
ਤੀ ਰੂਪੀ। ਅਬਦ ਛੇਦਾ ਹੈ ਮੁਰਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਿਆ ਦਾਸਾ ਦਿ ਦੋਸ ਧ ਚਲ ਨੀਦ
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਉਸਾਰੀ ਹੈ ਤੇਰਾ॰ ਹੈ ਸਾਨੂਾ ਭਰੋ॰ ਦੜਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭਿ॰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ॰
ਦਾ ਕੁਸਲ॥ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਖੇਮ॥ ਰਖਿਆ ਸਹਾਈ॰ ਜੋ ਤਾਂ ਲਾਗੀ॰ ਸਿਮ੍ਰੀ
ਹਰਿ॰ ਦੇਦ ਹਰਿ ਮੰਗਲ ਰੂਪਾ ੫॥੪॥ ਮਃ ੫॥ ਛੇਦਾ ਸਹਜ॥ ਅਦੁਤ ਸੁਖ
ਤੇ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਗਾਵਦਿਦ॥ ਭੰਦਦਾ ਪਾਰੀ॰ ਜੋ ਗਲ ਗਤਿ॰ ਸੇ
ਗਾਇਆ ਅਨਹਦ॥ ਇਕਰਸਾ ਧੁਨਿ॥ ਸਬਦ ਦਸੋ ਦੁਆਰ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂ
ਪੀ ਅਸਤਾਣੀ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਕੈ ਲੋਕਾਣੀ॥ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਗ ਜੀਵਨ॥ ਜਗ
ਤ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦ ਛੇਦਾ ਲਾਛੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸ ਕਿਦ॥ ਰਸਿ ਰਸਿ ਕੇ ਦ ਗਸਿ
ਕਿ ਸੋਤਾ ਨਾਲ ਰਸ ਕੇ ਹਰਿ ਗੁਣਾ ਕਾ ਨਾਸ॥ ਛਾਰਾ ਮਨ॰ ਦੀ ਸ ਸੋਈ॰ ਹੈ ਅ
ਦਰ॰ ਹੋਰਾ ਪ੍ਰਭ॰ ਲੋਤਉ॰ ਦਾਨਿ ਨਕੁ॰ ਤਾ ੫॥੫॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿ ਗੋ
ਬਿਦ ਕੇ ਤਾਪ ਕੀਆ ਦਾਰੇ॥ ਦਰਸਾ ਹਿਤ ਦਦਰ ਗੁਨਾ ਹੈ॥ ੫ ਤਿਆ ਤਕੀ॥ ਤਕੀਏ

ਸਤਗੁਰਿ ਸੁਖੁ ੮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖ੍ਯਾ। ਨਾਮ ੦ ਰੂਪੀ ਦ ਦੀਆ ਧਿਦਾਤੂ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ।
ਤਿਨਿ ੦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਸਤਰਿਆ ੦ ਲਿਆ। ਸਾਖੀ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਾਸ
ਬੀ। ਲਾਜ: ਲਜਿਆ ਬੋਲੀ: ਬੋਲਨਾ ਗਹੇਰਾ: ਗਹੀਰੁ ਹੈ। ਸਾਖੀ: ਸਾਖੀ
ਦ ਸਖਾਈ ਹੈ ਦ ਸਾਖੀ ਹੈ। ਧੇਜ: ਪਾਤਿ ਦ ਪ੍ਰਤਗਮਾ। ੫॥੫॥ ਮ: ੫॥ ਪਰਿ
ਕਾਜ ਬਾਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਤਪੁਰ ਹੈ। ਪਲੋਆ: ਖਲੋਤਾ ਆ
ਪਤਾ। ਮਜਨ: ਸਨਾਨ ਦ ਤਾਲਾ। ਰਾਜੇ: ਸਾਬਤ ਦ ਦਾਸਤੁ ਦ ਗਾਸਾ। ਹਰਿ
ਹਰਿ ੦ ਨਾਮਾ। ਟੀਕਾ: ਚੇਰਾ ਦ ਮ੍ਰਿਦੂ ਹੈ। ਹੇ ੦ ਤਿਸੁ। ਜਗ ੦ ਮੇਰੋ ਦ ਜਗ:
ਜੀਵ ਜੋ। ਫਲ ੦ ਸੋ। ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ: ਸੁਖ ਸੋਦੀ। ਧਿਆਇ: ਧਿਆਵ
ਨੇਹਾ। ਸੇਤ: ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਜੋ ਨਾਮ ੦ ਦਾਰੋ ਦੇ। ਬ੍ਰਹਮ: ਵੇਦ ਦਾ ਦ ਬ੍ਰ
ਮਬੀਚਾਰ ਹੈ ਇਸਨੂੰ। ਜਿਸ ੦ ਪਰਾਵਨੇ ੦ ਦੇਨਾ। ਬਾਬ: ਹੋਤਾ ਈ। ਵਾਹ
ਕਮ੍ਰਿਤੁ ੦ ਦੀ ਹੋਏ ਸੋ। ਚਿੰਤਾ ੦ ਤੋ। ਗਣਤ: ਗਿਣਤੀ। ੫॥੬॥ ਮ: ੫॥ ਪ੍ਰਭੂ
ਜੀ ੦ ਸਭ ਥਾਤਾ। ਛੂਰੀ: ਘਨਾ ਮਾਰ: ਮਾਲੇ ਦ ਸਿਮਰਤਾ। ਕਾ ੦ ਹੋਇਆ।
ਅਪਨੇ ੦ ਦਾਸਾ। ਕਾਰਗੀ: ਭਾਰਾ ਕਾਰਕੋ। ਪੰਥ: ਰਸਤਾ ਸਾਬੋਂ। ਲਾਈਏ ੦ ਦਿ
ਖੋ। ਜਪਿ ੦ ਕੇ ਨਾਮਾ। ਜੀਵਾਹਿ: ਜੀਵਦੇ ਨੇ ਦ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਦੇ। ਹਰਿ ੦ ਦੀਆ। ਗਾਵੈ ੦
ਤੋ। ਨਾਵੈ ੦ ਤਿਸਨੂੰ। ਹਾਰ ੦ ਨੋ। ਹਰਿ ੦ ਦਾ। ਅਧਾਰ ੦ ਹੈ। ਵੀਚਾਰ: ਬਿ
ਚਾਰ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ੦ ਹੇ। ਨਾਨਕ ੦ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਹੈ ਹਾ ਦ ਹੋਵਦੇ ਹਾਂ। ੫॥੭॥ ਮ:
੫॥ ਛਿਦਾ। ਲਾਇਆ ੦ ਤਾਂ ਹਰਿ ਸਹਾਈ ਸੰਗੀ ਹੀ। ਜਹ ੦ ਉਨਾ ਮੇਲੇ ੦ ਅ
ਪਣੇ ਦਿਖੇ ਦ ਗੁਰੂ ਨਾਲਾ। ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਵਕ ਦ ਸੇਜ ਲਾਇ ਕਰਿ ਕੇ। ਸੰ
ਗਿ ੦ ਹੋਵੈ। ਅੰਤ ਨਾ। ਅਧਾਰ: ਅਧਾਰ ਹੈ ਜੀਆ ਦਾ। ਹਮ ੦ ਤਿਨਾ। ਰੇਨਾਰ: ਰੇਣਹਾਂ। ਜਿਸਨੇ
ਜਸ ੦ ਜਾਨੂੰ। ਪਾਲਾ ੦ ਸਭ ਦੀ। ਜਦ ਦਾ ੦ ਜਦਾ ਹੀ। ਹਰਿ ੦ ਦਾ। ਆਇਆ ੦ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਇ
ਆ। ਪਾਇਆ: ਧਿਆਇਆ। ਪਰ [ਮ: ੫॥] ਪੂਰੀ ੦ ਪ੍ਰਤਾਗਿਆ ਕਾ ਬਾਲਾ। ਭਰਪੂਰੀ:
ਭਰਪੂਰ ਜਾਣਿਆ। ਖੇਮ ਕੁਸਲ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋਂ ਸੁਖ। ਅਦ ਕਾ ਲਿਆ। ਨਤੇ ਸੁਖ ਬੁੰਦ ਬਕ
ਰਿਦ: ਰਿਦੇ ਮੇਂ। ਤਿਲਕ: ਤਿਲਕ ਮਾੜ ਕੀ। ਸਗਲ ੦ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ। ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ:
ਜਿਨਾ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ਹੈ। ਪਤਤ: ਤਾਂ ਪਾਪੀਆ। ਨਾ ਤੇ ੦ ਤਾਂ। ਕਮਾਤੇ: ਕਮਾਇ ਹੋਇ ਗੋ
ਬਿੰਦ ੦ ਦੋ। ਜਿਆਈ ਸੇ ੦ ਹਰੀ ਨੂੰ। ਧਾਏ ੦ ਜਾਂ। ਪੂਰਾ ੦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ। ਅਸਕੇਦ ੦ ਰੂ
ਪ ਜੋ ਹੈ। ਜੀਵੈ ੦ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਿ ਦ ਸਰੂਪ ਨੂੰ। ਰਖਾਇਆ ੦ ਗੁਰੰਦੁਆਰੇ। [੬॥੭॥ ਮ:]
[੫॥] ਪੀਠ ਕਾਜ ਬੁ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆ ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਲਾਹੋਰ ਗਏ ਸੇ
ਤੇ ਸੇ ਰਾਮਨਲੋਂ ਚੇ ਗੁਰਦਰਸਨ ਤਾਂਈ ਇਤ ਆਦਿ ਚਿਠੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣ ਉ
ਸੀਪ੍ਰ ਏਹ ਭੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਦ ਹਦਿਸ: ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਦਿਖੋ। ਛਕ: ਛਕਾ
ਅਕਾਰ ਸੋ ਘਪਘਟਾ। ਘਟ: ਸੇਘਾਂ ਦੀ ਆਂਘਟਾ ਹੈ ਘਟ: ਸਗਣਾ ਤੇ ਦਾਸਰਿਆਧਿ
ਜਲੀ ਨੇ। ਸੇਜ ੦ ਹੈ ਮੇਰੀ ਅਗੇ ਚੌਥੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਚਰਣਾ ਵਿਚ ਸੀ ਏਸੋ। ਨੀਦ ੦
ਭੀ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਾ ਨਹੁ ਨੈਨਹੁ ਪਾਠ ਪੜੀ ਥੀ ਕ੍ਰਦਾ ਹੈ ਅ ਨਾਹਣੇ ਨੈਨਹੁ ਏਹ ਪਾਠ ਬਦਲੀਦਾ ਨੇ
ਹੈ ਅਰਥ ਨਹੀ ਨੇਤਾ ਸੋ। ਫਿਰ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ੦ ਸਾਖੇ ਦ ਅਸੀ। ਨਹੀ ੦ ਆ
ਵਣਾ ਜੀ ਕੋ ਸਰੋ: ਸਨੇ ਹਾਂ ਜੀ ਆਏ ੬: ਹੇ ਭਾਈ। ਕੋਸਰੋ: ਕੋਮਲ ਰਤੀਆ ਜਿ

ਪ੍ਰਕਰਤ: ਜਾਵੈ ਸੇਵ ਹਮ ਜਾਂਦੇ ਸੋਂ ਲਾਲ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰਗਾਪਾ ਸੋ ਹਮਾ ਚਤਰ:
ਚਾਰਾ ਪਾਤਰੋ: ਪਤਰ ਕਾ ਮਾਇਓ: ਆਂਦੀਆਂ ਜਾਨੂੰ ਨਿਹੁ: ਅਸੋਂ ਗੁਣ॰
ਤੇ ਸੁਖ ਦੇ ਦਾਇਓ: ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਮੰਦਰ॰ ਪਰਪੂਰਤ ਖੁਲ ਹੋਰ ਸੋ ਨੈਨ: ਨੇਤ੍ਰਾਂ
ਹਉ ਹਉ: ਮੇਰੇ ਦਿਖੇ ਹੋ ਗੁਣਤਾ ਰੂਪੀ ਕੀਤਿ ਦਾ ਭਾਇਓ ਹੈ ਬਚੋ: ਪਤ੍ਰ ਦਾ ਸੁਨਤ
ਦੇਸਿ: ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਦੇਜਿਅੰ ਅੰਤ ਸਰੂਪ ਜਾਣਾ ਹਿਓ: ਟਹਿਨਾ ਭਾਂ ਕੀਰੀ ਕੋ: ਤੈ
ਕੀਰੀ ਪੰਛੀ ਕੀਟ ਦੇ ਪਾਤ: ਪਰ ਵਤਹੋ ਪਾਰ ਦੇ: ਪਾਤ੍ਰਿ ਦਾ ਪਰਾ ਦੂਗਾਇਓ:
ਦੂਰ ਹੋਆ ਇਤ ਨੇ ਸੋਭਾ ਸ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਪਲਕ ਸੇ ਗੁਵਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤੈ ਕਹੇ
ਹੋਆ ਨਾ ਕਰ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਤਾਂ ਦੁਖ॰ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਕੀਤੇ॰ ਕੀਗੁਰ ਕੇ
ਈ॰ ਜੋ ਹਮਰੇ ਸੋ ਪਿਤਾ ਸੇਵੀਯੀ ਰੂਪ ਜਿਆਦ [illegible] ਗੁਰੂ ਪੀ [illegible] ਨਾ ਦੇਕੇ ਆਵੀ
ਠਲੋ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਮ ਸਭ: ਹੁਣ ਸਭ ਤਾਂ ਪਛੋਰ ਰਹਿਓ ਅੰਦੇਸਰੋ: ਜੈਸੇ ਹੋ ਚਾਹਤ॰
ਸੋ ਦਰਸਨ ਨ ਦੂੰਹੋਦਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਚਾਹਤ ਸੋ ਸੋ ਹਰੀ ਹੋਆ ਗਾਇਓ: ਰਾਜਾ ੧ ਪਾਥਰ
ਤੇ ਸੇਜ ਰਖਾ ਸੂਕੀ ਬਾਤ ਰਹੇ ਹੋਆ ਹਾਦਿਸ: ਦਸੋਂ ਦੇਸ ਸੋਂ॰ ਦਸਾਂ ਹੀ ਇੰਦ੍ਰਾਂ ਸੇ
ਛੇਤ੍ਰ: ਛੇਤ੍ਰਾਕਾਰ॰ ਸੋ ਹੂਰੂਪੀ ਸੋਮ ਦੀ ਘਟਾ ਘਟ: ਇਕ ਰਸ ਹੋਇ ਰਹੀ ਆ ਹੈ
ਦਾਮਨਿ॰ ਰੂਪ ਜਿਆ ਜਾਕੀ ਚਮਕਿ: ਚਮਕਦੇ ਡਰਾਇਓ: ਡਰਾਉਂਦੀ ਹੋ ਸਿਜ:
ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ॰ ਸਿਮਰਨਾ ਦੇ ਨਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤੋ ਬਿਨਾ ਹੋ ਨੀਦ: ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ
ਨਹੁ: ਨਹੀਂ ਨੈਨੇਹੁ: ਚਿਤ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਸੋ ਪਿਰ: ਹਰੀ ਪਰਦੇਸਿ: ਹੋਰ ਦੇ
ਸਿ॰ ਸੋ ਅਗਿਆਨ ਦੇਸ ਸੋ ਅਪਿਰ ਰਥਾਨ ਦੇਸ ਸੋ ਹੋਣਾ ਸੋਧਾਇਓ: ਹੇ ਦਾਗਿ
ਆਹੈ॰ ਜਾਣਿਆਂ ਨਹੀਂ ਜੇ ਦੇਸਰੋ: ਜੈਨੇ ਹਾਲੀ ਕੋਈ ਸੰਤ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਬੇਦ ਬਚ
ਨ ਰੂਪੀ ਹੋਆ ਕੇ ਸਤੋ ਸਿਧ ਕਰਤ: ਬੇਰੇ ਮਾਤ੍ਰ ਕੀ ਬਿਸਰ ਜਾਂ ਦਾ ਸੀ ਉਤਰ ਪਾਤ: ਹ
ਰਪੇ ਹਕੂਮਾਰੇ ਆਇਓ: ਰੋਚਿ ਆਈ ਵਿਤ੍ਰ ਦੇ ਹੋਂ ਨਾਵ: ਕੋ ਸਰੋ: ਕੋ ਸਮਅੰਨ ਸੇਤਾ
ਸਿਧ ਕਰਤ: ਤੂਰ ਦੇ ਹੋਆ ਲਾਲ॰ ਕੀਵ ਕਾ ਚਤਰ: ਚਾਰ ਕੇ ਸਾਰੂਪ ਆਗੇ ਹੋਰ
ਪਾਤਰੋ: ਪਾਤ੍ਰਿ ਦੇਆ ਆਇਓ: ਆਇ ਜਾਂ ਦੇਹੈ ਨ ਬੇਰੇ ਮਾਤ੍ਰ ਨ ਦੇਹਾਂ ਭੂਲ ਦੇਸਾਂ
ਲਾਲ ਦ ਛੇਤ ਬਚਤਰ ਦੇ ਦੇ ਦਾਸਿ ਧੋਤ ਆਇ ਜਾਂ ਦੇ ਸੀ ਹੁਣ ਸੂਹੀ ਅੰਦਰਾ
ਇਹੁ॰ ਜੋ ਪਿਛੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਣ॰ ਤੇ ਸੁਸੁਖ ਦੇ ਦਾਇਓ: ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਮੰਦ
ਰਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਦ ਸੁਦਣਾ ਦਿਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸੇ ਚਾੜ੍ਹਕੇ ਦਾਤ ਨਿਤੇ ਇ ਪਰਾਮ
ਹੋਇਕੈ ਆਪ ਬੈਠ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਭਾਨੀ ਗਿ॰ ਤਿਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੈ ਹਉਰਾ ਸੇਰੇ ਸੋ ਹੈ
ਗਤਾ ਰੂਪਾ ਕੀਤਿ ਦੀ ਭਾਇਓ ਹੈ ਬੀਚੋ: ਪਾਤ੍ਰਿ ਦਾ ਸੁਨਤੇ ਦੇਸਿ ਨਿਕਟ ਇਓ:
ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਦੂਰੈ ਰੂਪਾ ਨਿਕਟ ਦੇਜਿਸੋ ਪਾਤਿ॰ ਕੀੜਿਆਂ ਈਆਂ ਪਾਰਦੇ: ਪਤ੍ਰ ਦਾ॰
ਹੋ ਦੈਪਰਾ ਦੂਗਾਇਓ: ਦੂਰ ਹੀ ਹੋਆ ਨਾ ਕਰ॰ ਤਾਂ ਗੁਰ॰ ਜੋ ਬੀਨਲੋ: ਹਰੀਆ
ਹਿਓ: ਮਹਿਰ ਇਹ ਹੋਆ ਅੰਦੇਸਰੋ: ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗਤਾ ਅਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਗਤ ਮਾਇਓ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਨ ਨਦਾ ਚਾਹਤ॰ ਹਰੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਗੁਨਾ ਨਿਧਿ: ਗੁਨਾ ਦੀ ਨਿਧਿ ਜੇ ਸੋ
ਗਇਓ: ਰਾਜਾ ੮੭੫ਮ:੫ ਗਈ॰ ਅਧਧੀਰੇ ਦਾ ਪਤਿ ਹੋਆ ਘਰੋ ਤ੍ਰਿ:
ਸਫਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦ ਰਖਿਨੇ ਦਲਾ ਹੋ ਧੀਧੀ ਛੇੜ: ਧੀਰਤੇ ਵ ਮਾਇਆ ਤੇ
ਛੁਡਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਦੁਖਦਾਰੀ: ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਦਲ ਨੇ ਦਲ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਆਰ ਹਿ:

ਦੁਖਦਾਇਕਾ ਦਾ ਵੈਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਕਾਮ [illegible] ਦੇ ਕਦਾ ਕਰਮ: ਮੈ ਤੂੰ ਕਰਮਾਇਆ
ਰੀ: ਵਡਾ ਹੋਆ ਇਹ ॰ ਜਾਣ ਕੇ ਰਾਮ ਰਹੁ ਪੈਜ ਸਾਡੀ ਅਸਾ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਦੇ ਪੈਜ ਰਾਤੁ
ਮਾਰੀ ਪਤਿ: ਏਹ ਤੁਮਾਰੀ ਪਤਿ ਹੈ ਆਣਿਆ ॰ ਦਾਂ ਚੀਜੇ ॥੩॥ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਲੇ
ਕਉ: ਨਾਕਾਇ: ਜਾਣਿਕੈ ਸੁਭਾਈ: ਅਜਾਣ ਹੀ ਦੇ ਸੰਤੋ ਲਾਵੈ ॰ ਤੈਸੇ ਤੁਅ
ਸਾਨੂ ਲਕੇ ਦੇਵਦ ਤੈਸੋ ਲਏ ॰ ਸਾਡੇ ਹੋਆ ਪਾਵੈ ॰ ਪਾਣੋ ਪਾਹਿ: ਪਾਲਕਾ ਕਾਥਿ ॰ ਕਾਰਿਕੇ
ਰਖਾਈਐ: ਕਿਸੇ ਕਾ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਦ ਰਖੀਏ ॰ ਦੇਖੀ ॰ ਝੂਠੀ ਰਹਾਈਐ: ਰਹੀਦ
ਚੈਦ ਰਖੀ ਹੈ ਠਾਕਰ ॰ ਨਾ ਪੂਰਾ ॰ ਹਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਨਚਿੰਤੀ: ਚਿੰਤਾ ਮੇਟੀ:
ਵਸੇ ਹਾਂ ਦਾ ਦਸੀ ਜਿੰਦਾ ॥੪॥੩॥ ਮ: ੫॥ ਦੁਖ ॰ ਤੇਦਾ ਦੁਖ ਭੁਖ ਪਾਸਾਂਠੇ: ਸਉਰੇ ਹੋ
ਉਤਾਰਾ: ਉਤਰੇ ਹਾਂ ਅੰਤਰੀ: ਮਤਿ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਹਾਰਾਂ ॰ ਈਸਰ ਜੀਤੂ
ਹੋਆਈ ॰ ਤੇਰੀ ਜੀਦੈ: ਜੀਦੈ ਆਣਮੀ ॰ ਨੋ ਹਾਰੀ: ਹਾਰੁ ਹਾਠੇ ਰੇ ਤੇ ਹਆ ॥ ਵੜ।
ਮ: ੫॥ ਪੂਰਾ ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨਾ ਕਾਰੇ ॥ ਕਾਰੁ ਹੈ ਤਾਂ ਮੂਲ ॰ ਨੇ ਕੀਤੇ ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ
ਤੈਨੇ ਹਣਿ ਓਤਾਲਿ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਦ ਸਾਤਿ ਸਿਗੁਰੂ ਪਾਇਦੇ ਦਾਇਆ: ਲਦਾਇ
ਆਦ ਖਟਦਾਇਆ ਦਾ ਦਿਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਤਾਰੂ: ਕੌਈ ਕੀ ਦਾ ਕਦੇ ਲੀਗ ਗੁਰ ॰ ਨੂ
ਏਹੀ ਆਲਾ ॰ ਇ ਸੇਕ ਰਿਕੇ ਸਾਡੇ ਉਪਾਰਿਗ ਕਾਰੁ ॰ ਕਰੇ ਨੇ ਹਾਂ ਗੁਸਾਈ ਦੀਆ ਦ
ਣਤ ॰ ਤਾਲੁਦ ਜਗਤ ਦ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੀਆ ਛੇਦਾ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਸਤੁ ਤੇਰ
ਪੂੰਨ ਹੈ ਛੇਦ ਪੁਨ ਦਾ ਫਲਾ ॥੪॥੬॥ ਮ: ੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਸਾਗਾ ਨਾਤੇ ॰ ਤਾਂ ਕਮਾਤੇ: ਕਮਾਇਹੋ ਏਹੀ ਕੀਨੇ ॰ ਏਹੁ ਕੁਸਲ: ਸੁਖ ਖੇਮ:
ਸਖਿਆ ਲੋਕ: ਪਦਾਰਥਾ ਵੀਚਾਰੇ: ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ। ਸੋਗਿ ॰ ਦੁਆ ਰੋਗ।)
ਲਾਥੀ ॰ ਤੋ ਆਇਆ ॰ ਤਾਂ ॥੪॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਜਿਤ: ਜਿਸ ॰ ਸਰੀਰ ਸੋ। ਘਰ: ਸ
ਰੀਗੁਰਾ ਦਾ ਜਿਤੁ ॰ ਦੇਖੋ ਸੋ ॰ ਦੇਲੇ ਪਾਰਸੇ ਦਾ ਜਿਨੋ। ਗੁਰੂ ॥ ਗੁਰੂ ਦਾ ਗੁਰਮੰਦੁ
ਆਰੋਗ ਆਈ ॰ ਏਹੁ ਹੋ ਗਾਈ ॰ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤੇ ॰ ਏਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॰ ਰੂਪਾ ਤੇ ਨਾਮਜ
ਣੀ ਹੈ। ॥੪॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਆਰੋ ॰ ਪੂਲੋਕ ਸੋ ਪਾਛੈ ॰ ਲੋਕ ਸੋ ਨਿਧਾਨ: ਨਿਧਾਨ
ਪਗਿਆ ਆਈ ॰ ਏਹੁ ਹੈ ਪਾਈ: ਪਏ ਹੈ ਚੜ੍ਹੇ ॰ ਓਹ ਦੜਿਆ ਈ ਆਲਾ ॰
ਸਾਡੇ ਪੁਰੁ ਜਾਂ ਦੀਨੇ ॰ ਦਿਆਲ ਦ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਪੂਛੁਨੇ ਅਪਨੇ ਕਾਰਿ: ਹਥ ਦੀਨੇ
ਸਾਡੇ ਊਪਰ ਨੋ ਸਭ ਜੀਅ ਜੀਤ ਕੀਆ ਛੇਦ ਨਾਨਕ ਜਾਂ ਸਾਚਿ ਨਾਮ ਸੇ ਪਤੀਜੇ
ਤਾਂ ਸਹਜਾ ॥੪॥੩॥ ਮ: ੫॥ ਦਾਰੇ: ਦਾਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈਦ ਦਾਰਾ ਹੈ ਚਉਕੀ: ਪਹਿ
ਰਾ ਹੈ ਇਹਾ ਨਾਮ ॰ ਦਿਖੇ ਲਜਾਇ: ਲਜਾ ਕਰਿਕੇ ਸਰ ॰ ਨੂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਕਰਤ
ਸਿਧ ਪਾਤਾ ॰ ਜੋ ਹੈ ਸ ਕਰਹਿ: ਕਰਦੇ ਨਿਜਾਪਿ ॰ ਕੇਨਮਾ ॥੪॥੪॥ ਮ: ੫॥ ਅਪਨੇ ॰
ਤੋ ਪਾਇਆ ॰ ਕਿਆ ਦਰ ॥ ਦਰਦੀ ਨੇ ॰ ਤਾਂ ਦੁਖ ॰ ਨਾ ॥੪॥੫॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠਕ
ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀਆ ਤੁਰੇ: ਦਾਜੋ ਕਾਲਿਆਣ: ਸੁਖਾਏ ਦਨ: ਪੀੜਾ
ਸਰਸੇ: ਸਹਤਿ ਰਸ ਕੇ ਕਾਮ ॰ ਦੇਹੋ ਏਹਾਂ ਸੋ ॰ ਗਾਗਾਂ ਤੋ ਸਿਤਾਂ ॰ ਨੂ ਦਾਦਿ ॰ ਨੂ
ਕੁਨੋ ਸਾਚ ਸੁ: ਸੋਸਾ ਚਨ ਭਾਖਿਆ ਹੈ। ॥੪॥੬॥ ਮ: ੫॥ ਮੋਹਿ: ਮੈਨੂ ਤਉ: ਤੇਰੀ
ਰਖਾਈ ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੋ ਪਿਤਾ ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਹੋ ਕਰੀ ॰ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ॰ ਸਭਦੀ।)

ਛੇਰੀ॰ਹੈਸਰਣਾਗਤਾ॥ ੧੧॥ਮ: ੫॥ ਕਾਜ॰ਸਗਲੇ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਤਾ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ॰
ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਾਪੂਰਬਲ: ਪਰਲੇ ਤੇ ਪਰਲਾ ਦਾ ਪੂਰਬ ਤੇ ਪੂਰਬਲਾ॥ ਅੰਕੁਰ: ਲੇਖੁ
ਜਾਗਿਆ॰ਜੌਂ ਤਾਂ ਦਰਸਿ: ਦਰਸਨ ਮੇ ਦਾ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਚੇ॰ਦੇਵ ਸਚੇ ਹੀ॥
੧੨॥ਮ: ੫॥ ਮੰਦ: ਮੰਦ ਕਰਮ ਦਾ ਅਲਾਏ: ਕਹੈ ਹੈ ਹਾਥਿ: ਦਸੀ ਕਾਰਾਸਦ
ਰੇ॰ਹੈ ਜੋ ਮਾਲੇ: ਮਾਲੇ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਮਾਰੇ ਜੋ ਤਾਂ ਕਰਤ ਧਸਭ ਸਦਾ ਹੋ ਨਾਮ॰
ਦੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਨਾਨਕ॰ਤਿਸ ਤੇ॥ ੧੩॥ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ
ਸਾਂਤਿ॰ਕੇ ਲਹਰੂ: ਬਾਲਕ ਕਾ ਮਾਤਾ॰ਕੀਆ ਈਸ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਗੁਰਦੇ
ਸਜੀਵ ਤਾ॰ਜਾਣਿ ਕੇ ਦਾਤਿ: ਦਦੇ ਲਿਆ ਕੀ॰ਤੇ ਸਭੁ ਕਲ: ਸਕਤੀ॥ ਆਇ
ਆਜੋ ਤਾਂ॥ ੧੪॥ਮ: ੫॥ ਜਾਪੇ: ਜਪੇ ਬਾਲਕ: ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸੀਤਲਾ:
ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਜਰੂ ਤਾ ਰੂਪ ਨਾਸੀ: ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਜੀਅ॰ਸਿਮਦਾਇ ਰਾਖਾ:
ਰਖਿਹੈ॰ਤਿਸ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਜਭ ਜੁਖ ਮੇ ਸਦੇਤੀ: ਜੋ ਏਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਚਿਤ ਕਰੇ
੧੫॥ਮ: ੫॥ ਧਿਆਏ: ਧਿਆਇਆ ਕੁਸਲ: ਸੁਖ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕੀ ਪਤਿ ਸਿਮ॰
ਵਡਾਈ ਦੀਆ ਹਰਿ ਤੂ: ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਾਈ ਸੇ॰ਪਲੋਕੁ ਦੇ ਛੇਦਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਮੇ ਲਾਗੀ ਧੁਧੀ ਸਭਾਗੀ: ਭਾਗ ਹੋਵੇ॥ ਸੁਖ ਫਲ: ਸੁਖ
ਦਾ ਫਲ ਦਾ ਸੁਖਾ ਦਾ ਸੁਖ॥ ੧੬॥ਮ: ੫॥ ਦੀਨ: ਆਸਰਾ ਦਾ ਜੋ ਸੋ ਕੇ ਏਵਡੂ ਕੇ
ਨੂ ਦੀਨਾ ਦੇਵੇ ਦਾ ਜੈ ਸੇ ਖੇਤੀ ਦਾ ਦੀਨਾ ਉਦਾ ਹੈ ਤੇਰਾ: ਸਮਦਾਇ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਅਗਮ
ਨਦ ਦੇ ਹਾਕ ਮਾਨ ਰੂਪ ਨਾਰੀ॰ਸਭੁ ਦਾ ਕਰਹਿ: ਕਰਤਾ ਥਾਈ॰ਜਪੁ ਜਾਣਿਆ ਹੋ
ਧਾਣੀ॰ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦਾ ਲੇਖ ਰੂਪ ਦਾਨ: ਦਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਚੁ: ਸਚਾ ਦਾ ਨਿਤ
ਕਰਿ ਕੇ॥ ੧੭॥ਮ: ੫॥ ਆਪਨੇ॰ਨਾਮੁ ਕ੍ਰਾਪੇ: ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੈਸਾ ਜਾਈ॰ਜਿਸੁ ਦ
ਆਰੋਗ ਬਾਈ॰ਜੋ ਹੈ ਛੋਆ: ਛੋਟਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਭਗਤਿ॰ਕਰਿ ਕੇ ਵਡਿਆ
ਈ ਪਾਈ॥ ਅੰਗੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭ॰ਦੀਆ ਦਾ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭ ਦੀ॥
੧੮॥ਮ: ੫॥ ਪੂਰੇ॰ਨਾ ਹਰਮਾਣੇ: ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ਮਾਂ ਦੇ ਹੇਤਾ ਸਾ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਭ ਗੋਬਿੰਦ
ਦੇਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤੇ ਵਾਸਿਧਾ ਧਾਰੀ॰ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰ ਨੇ ਜਾਈ॰ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਤਿ
ਜ॰ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਤਿ॰ਮੇ ਲੀਣ: ਲੀਣ ਭਇਆ ਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॰ਕੀਤਿ ਸੁਦੇਸ
ਸੁਹੀਰਦਨ: ਜਪਣ॰ਕੀਤਾ ਤੇ ਤਿਸੁ ਦੀ ਸੰਗਿ॰ਆਪਣੇ ਦਾ ਰੂਗ ਦੇ ਸਾਧ:
ਜੋ ਸਾਜੀ ਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰ॰ਦੋਸ ਰਬ ਸੁ: ਸਰਬ ਸਹਿ ਆਪ ਹਿਆਪ: ਆ
ਪਹਿ ਦਿਖਾ ਪਰਨ: ਭਏ ਜਾਂ॥ ੧੯॥ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰਿਥੀਆ
ਤੁਸਾਡਾ ਦੈਰੀ ਹੈ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਧਾਜ ਰਖਿਆ ਕੋ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਗਰੀਬ ਹੀ॰ਰੂਪ ਗ
ਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸਗਲ ਕੀਰ ਨੁ ਹੋਏ ਹਾਂ ਏਹ ਪੰਥ: ਪੰਡਾ ਹੈ ਛਾਰੀ: ਛਾਰ ਕਰ
ਨ ਵਾਲਾ ਦਾ ਜੋ ਰੇਨ ਹੋਇ ਹਾਂ ਏਹੁ ਖੰਡਾ ਹੈ ਸਗਲ ਨ ਛਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰੀ:
ਦਾਰੇ ਵਾਲਾ॥ ਸਾਰੀ: ਸਮਾਲੀ ਦਾ ਕਹੀ ਹੈ ਕੋਟ: ਕੂੜ ਕੂਹੀ॥ ਹਰਿ॰ਨਾਮ ਦਾ ਪਾਜੋ॥
ਆਪੁ॰ਲਾਵਾ ਸਭ॰ਮੈ ਦਾ ਹੀ॥ ੨੦॥ਮ: ੫॥ ਪੁਰੀ॰ਧਾਤ ਦਾ ਪਤਿਆ ਅਨਿਦ॰ਤੇਸ
ਪ੍ਰਭੂ ਆਧਾਰ॰ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਗਲੇ ਮੇ ਦਾ ਛੇਦਾ॥ ਸਗਲ ਥਾਦ ਮੋ ਗਾਦਹ: ਗਾਦ

ਤ੍ਹੌ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੯॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪੀਠਕਾ ਨਾਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ
ਰਾਮ ਸੇ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੇ ਮਨ: ਹੇ ਮਨ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਗਤਿ: ਜਾਣ ਮਿਰਗਤ੍ਰਿਸਨਾ॥
ਪਤਿਤ ਤੇ ਤਾਰ॥ ਖਿਆਲ: ਸੁਪਨਾ ਭੁਲੇ॥ ਫਿਰ ਤਾਂ ਪੈ ਪਸਾਰੇ: ਪਸਾਰ ਕੇ ਹੈ॥
ਅਉਸਰ: ਸਮਾ॥ ॥੧॥ ਮ: ੯॥ ਕੀ ਬਾਤ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਨ ਤੇ
ਸਭੁ ਮਹੀ: ਧਰਤੀ ਨੀ ਦਾ ਧਨ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸਭ ਧਰਤੀ ਦੀ ਮਹੀ
ਸਹੀ: ਜਤੋਂ ਹੋਵਾ ਨਿਸਚੈ ਹੋ॥ ਧਰੀਆ: ਦੇਲ ਹੈ॥ ਕਹਾ: ਕਿਉ॥ ॥੨॥ ਮ: ੯॥
ਦਾਸਾ ਤੈ ਧਰਾ ਨਾਹਨਿ: ਨਾਹੀ॥ ਕਾਹੂ: ਕੁਛ ਨੀਦ ਕਿਜੇ ਨੀ॥ ਦੀਨ: ਦਿਤਾ
ਗੁਰ ਜਨ: ਪੂਜਮਿ ਤਾ ਨੂੰ ਦਾ ਗੁਰ ਭੁਜਨਨਾ ਭਿਦਿਆ ਨ: ਉਜਾੜ ਮੈ॥ ਪਦ: ਚਕਾ
ਨਾਨਕ ਤੈ ਨੂੰ ਏਹੁ॥ ॥੩॥ ਮ: ੯॥ ਸੌ: ਸਾਰਖੀ ਪਾਪਨਾ॥ ਨਿਧਿ ਦੀ ਤਧਾ॥
ਗਰਾਹ: ਤੇਦੁਵੇਦ ਗਸਣ ਾਲਉ: ਪ੍ਰਫੀਤਾ॥ ਤਿ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਤਾਰ ਭਾਇ
ਆਮਨਿ ਹਰੀ ਨੂੰ ਤਾ॥ ॥੪॥ ਮ: ੯॥ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਦੇ ਹੈ॥ ਕੈਸੀ: ਕੇਹੜੀ
ਕਰਣੀ: ਕਰੇ॥ ਗੁਰ: ਘੜਾ ਹੈ॥ ਉਤਕ੍ਰਹੇ ਹੈ॥ ਕਲ: ਕਲਜੁਗ॥ ਨਿਧਿ ਦੀ
ਨਾਹੇਨ: ਨਾਹੀ ਕਉਨ ਕਹੇ ਦਾ ਹੈ॥ ਪੀ: ਪੁਹੇ॥ ਗੁਸਾਈ: ਸੁਆਮੀ॥ ਨਾਨਕ
ਕੈ ਸੇ ਧਾਸੁ ਦਾ ਹੈ॥ ਦਰਪਨਿ: ਸੀਸੇ ਦੀ ਵ੍ਹਾਈ ਆਪਣੀ॥ ॥੫॥ ਮ: ੯॥ ਮਾਈ:
ਹੇ ਭਾਈ॥ ਗੁਸਾਂਈ: ਹਰੀ ਨੂੰ॥ ਮੋਹ ਤੇ ਦਾ ਮੋਹ॥ ਮੋਹ ਵਿਦਾਲੇ॥ ਮੋ ਮੋ ਅਰਥ
ਮਾਹਿ: ਮੇਰਾ॥ ਭਰਮ ਹੋਂਦਾ ਵਿਖੇ॥ ਧਿਖਿਆ ਸਕਤਿ: ਮਾਯਾ ਮੈ ਆਸਕ
ਤਹੋਇਆ॥ ਮਾਈ: ਮ੍ਰਤਾਈ॥ ਨਾਈ: ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ॥ ॥੬॥ ਮ: ੯॥ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾ
ਈ ਦੂਰ ਹੋ ਹਰੀ॥ ਅਨ: ਅੰਨ॥ ਜਿਰਾਵੈ: ਧਿਤਾਵੈ॥ ਅਰਮ: ਭੇਦ॥ ਕੀ ਏਤਨ
ਕੁ॥ ॥੭॥ ਮ: ੯॥ ਧਾਰ: ਡੇਰਾ॥ ਧਾਤੁ: ਰੇਤ ਦੀ ਜੋ ਸੋ॥ ਰਚਿ ਪਚਿ: ਜਤਨ ਕ
ਰਕੇ॥ ਉਰਝਿਓ: ਲਾਗਾ ਹੈ ਦਾ ਫਸਿਆ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਹੈ॥ ॥੮॥ ਮ: ੯॥ ਜ
ਗਿ ਮੋ॥ ਜੁਧਿ ਮੇਦਾ ਲੀਏ ਬੀਚਾਰ॥ ਸਿਉ: ਨਾਲ॥ ਜਿਆ: ਇਜਾ॥ ਸਰਗ ਲੋ
ਦੋ॥ ਮੈ ਕਰਮ ਧਰਮ॥ ਰਾਖਉ ਅਬੂਤ॥ ॥੯॥ ਮ: ੯॥ ਹੇ ਜੇ ਕਹਿ ਗਹਿਓ:
ਲਾਇਓ ਦਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤਾ॥ ਮੂੜ: ਸਿਰ ਮੂੜਾਇਓ: ਮੁਨਾਇਓ ਤੋ॥ ਸਾਚ
ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ॥ ਸੂਠਰ ਬਤੋਂ ਦਾ ਨਾਪਸੁ: ਅਗਿਆਤਾ॥ ਗਤਿ: ਰੀਤੀ॥ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ॥ ਅਚੇਤ: ਅਗਿਆਤਾ॥ ਸਿਰਾਨੀ: ਬਿਤਾਈ॥ ਹਰਿ ਅਖੜਾ॥ ॥੧੦॥
ਮ: ੯॥ ਦੁਖ ਮੈ ਸੁਖ ਨਹੀ: ਦੁਖ ਮੈ ਸੁਖ ਹੀ॥ ਪਾਠਾਂਤ੍ਰ ਦੁਖ ਮੈ ਦੁਖ ਨਹੀ: ਦੁਖ
ਮੈ ਦੁਖ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ਸੁਖ ਹੀ ਮਾਨੇ॥ ਭਾਵ ਦੁਖ ਨੂੰ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੀ ਮਾਨੇ॥ ਸੁਖ ਮੈ ਸ
ਨੇਹੁ ਅਰ ਦੁਖ ਮੈ ਭੈ ਮਾਟੀ॥ ਤੁਲ ਹੀ॥ ਨਿਆਰਉ: ਨਿਆਰਾ॥ ਨਾਹਿ: ਨਹੀ
ਜਿਸ ਨੂੰ॥ ਆਸ ਮਨਸਾ: ਬਾਹਰ ਅੰਤਰ ਦਾ ਤਨ ਦੀ ਤੇ ਬੁਧੀ ਦੀ॥ ਦਾਸ
ਜਾਣੋ॥ ਨਰ ਪਰਤੇ ਨਰਕ ਉ: ਨਰ ਉਪਰ ਤੇ ਨਰਕਾਂ ਨੂੰ॥ ਜੁਗਤਿ: ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਦਾ
ਵਿਚਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਓਹਾ ਸਿਉ: ਮਿਗ ਕੇ ਸੋ॥ ॥੧੧॥ ਮ: ੯॥ ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਹੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਘੇਰੇ: ਘੇਰੀ ਦਾ॥ ਗਿਰੁਦੇ ਨੇਰੇ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਸ ਬੋਧੀ ਨਾਹੀ ਛਡਦੇ
ਠੌਕਰਦੇ ਹੈ॥ ਹਸ: ਜੀਵ ਨੇ॥ ਕਰਿ ਓਹਲੀ॥ ਜਾਨਿਓ: ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੂੰ ਹਰਿ ਕੀ
ਦੋ॥ ॥੧੨॥ ਸਭ ੧੩੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ

ਦਾ ਗਾਵਣੇ ਕਰਕੇ ਹੋਯਾ ਸਫਲ॥ ਤੇਰੇ ਛੋਡਣੇ ਦਾ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਜਾਂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ॥ ੬॥੧॥ਮ: ੫॥ ਰਾਧੇ: ਰਾਧਿਆ ਤਾਂ ਨਿਰਬਹੀ ਪੂਰੇ
ਸੁਖ ਸਹਜ: ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਸਹਜੇ ਹੀ ਦਾ ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਦੁਖ॥ ਨੂੰ ਤੀਆ ਥਾ
ਈ: ਉਪਦੇਸ ਸਰੂਪੀ ਦਾਸ॥ ਨਾ ਕਹਾਣੀ॥ ਸੋਹੈ॥ ੮॥੨॥ਮ: ੫॥ ਕੂਕੇ: ਜਿਉ ਕੂਕੇ
ਨੂੰ ਖਾਵਤ: ਖਾਂਦਿਆਂ ਗਾਵੈ॥ ਨਿਲਜੁ ਹੋਕੇ ਅਲਕਾਈ ਐ: ਆਲਕ ਕਰੀਏ
ਉਜਲ॥ ਤੇ ਐਸੇ ਕਾਮ॥ ਵਿਖੇ ਦਾਸ॥ ਨੂੰ ਬਿਖਲੇ॥ ਵਿਖੇ ਪਾਵੈ॥ ਤਾਂ॥ ੮॥੩॥
ਮ: ੫॥ ਜੋਦਿ: ਜਾਂਚੀਆ ਛੂਇਆ॥ ਕਲਿਕਾ ਗੁਰਿ॥ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸਿਰੋਪਾਉ
ਸਘਾਇਆ: ਸਾਰੇ ਹੀ ਲੋਕ: ਸੋਭਾ ਕਾਣੈ॥ ਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ॥ ਦੀ॥ ਕਿਲਿ॥ ਸਾ
ਕੀਦ ਸਭਦੀ॥ ੮॥੪॥ਮ: ੫॥ ਆਏ: ਆਇਆ ਦਾ ਅਪਨਾ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਮੀਸਾਰੇ: ਮੀਜਰ ਦਲੋਂ ਲੇ: ਲੈਕੇ ਦਾ ਛੋਡਣਾ ਤਾਰੂ ਲੋਗ ਗਣਤ: ਗਿਣਤੀਆਂ
ਲਾ॥ ਦਾ ਗੁਣ ਥੋਕ॥ ਪਦਾਰਥ ਤੁਸਿ: ਰਿਝ ਪਾਲਹੋ ਕੇ॥ ੮॥੫॥ਮ: ੫॥ ਛੋਡਦਾ
ਜੋ ਈ ਹਰਿ ਤਾਰੀ: ਤਾਦ ਤਾਈ ਕੀਨਾ ਦੈ: ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਜੀਤਾ॥ ਨਾਨਕ॥ ਹਮ ਤਾਂ
ਛਾਈ: ਸੁਆਹਾ ਹੈ॥ ੮॥੬॥ਮ: ੫॥ ਆਗੈ: ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਪਾਛੈ: ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ॥
ਥਾਣ ਈ॥ ਭਗਤੀ ਦੀ ਦਾ ਗੁਰਿ ਆਈ ਦੀਆ ਹਰਿ॥ ਨੂੰ ਸਰਣਾ ਦਿਖੇ ਤੇਰੇ॥ ਨੈ
ਹੈ ਭਗਤ॥ ਜਾਨੁ ਕੇ ਤ੍ਰਿਆਈ॥ ਜਾਣਕੇ ਨਾਮ॥ ਦੇ ਹੋਏ ਹਾ॥ ੮॥੭॥ਮ: ੫॥
ਮੇਰੇ॥ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਿ: ਸਿਗਿ ਸਾਖੇ: ਸਾਖੀ ਕਰਿਕੇ ਦਾ ਸਖਤਾ ਕਰਿਕੇ ਦਾਸਿ
ਸਚਾ ਕਾਰਿਕੇ ਪਰੀ॥ ਬਾਠ ਕੀਤੀ ਕੇ ਛੀਆ ਬਾਨ: ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਆਏ॥ ਦਰ
ਲੀ ਦੀ ਭਾਈ ਤੇਗ ਨਾਏ: ਨ੍ਹਾਵਾਰੋਗ॥ ਭੀ॥ ੮॥੮॥ਮ: ੫॥ ਪਾਈਐ॥ ਆਪ
ਨਾ ਆਪ ਦਾ ਪਈ ਏ ਗਾਇਆ॥ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨੂੰ ਗਾਈਐ ਤਾਂ ਦਾ ਗਾਇਆ ਤਾਂ॥
ਸਰਨਾਈ॥ ਹੋਇ ਇਤਨੁ ਕਰਿ ਪੂਰਨ॥ ਹੈ ਹੈ ਜੀ॥ ਏਹੁ ਹੈ ਜੁ॥ ੮॥੯॥ਮ: ੫॥ ਕਰ
ਦਨ॥ ਹਾਰ ਹੈ ਗੁਰੂ॥ ਦੇਦਾ ਦੇਕਰ ਕੇ ਛੋਡਣਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਤੁਮ॥ ਕੇ
ਹੀ ਗਾਏ॥ ਸੋ ਨਰੁ ਦਾ ਜਿਨਾ ਨੇ ਅਨੰਦ॥ ਹੋਏ ਬਾਪ ਨੇਰੇ ਜਾਂ ਦਿਲਾਸਾ: ਸਤਗ
ਰੂ ਦਾ ਆਦਰ ਜਿਤ ਕੇ ਮਤਿ: ਸਿਖਿਆ ਹੈ ਕਾਮ: ਕੰਮ ਹੈ ਸਾਗਰ॥ ਤੇਰਾ
ਰੂਦਾ ਆਦਰਾ ਜਿਤਕੇ ਬੇੜੀ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਦਾਸ ਰੂਪੀ
੮॥੧੦॥ਮ: ੫॥ ਕੈ ਜਨ॥ ਤਾਂ ਬਾਟੀ॥ ਬਡਭਾਈ ਬੇੜੀ: ਸਤਸੰਗਿ ਰੂਪੀ ਸੇਵ
ਸਫਲ॥ ਤੀਆ ਕੀਨੇ॥ ਸੁਆਇਆ॥ ਤਾਂ ਦਰਬਾਰ: ਸਤਸੰਗਿ ਰੂਪੀ ਸੇਵ
ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ ੮॥੧੧॥ਮ: ੫॥ ਸਾਂਈ: ਸੁਆਮੀ॥ ਕਿਤ ਦੇਲੋ ਰਾਖੇ॥ ਸਭ ਘਾਤ
ਸੋ ਤਿਸ ਦਾ ਦਾਤੇ॥ ਤਾਂ ਸਭ ਜੀ ਅਲੀਦਾਨ॥ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਈ॥ ਤਾਂ ਕੀਆ ਦੁ
ਖ॥ ਦੀਪੀ ਤ੍ਰਿਆ ਸੁਖ: ਉਨ ਸੁਖਾ॥ ੮॥੧੨॥ਮ: ੫॥ ਮੇਰੇ॥ ਏਹੁ ਸਭਾ ਪੇਜ: ਪ੍ਰਤ
ਰਖਣਾ ਕੀ॥ ਹੇ ਛੋਡਣਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਤਜੀ ਪਿਆਰੇ ਖਸਮਾਨਾ: ਪਖ ਕਰਾ ਬਾਹੇ: ਤੇਰੇ ਹਾਂ
ਸੁਆਮੀ॥ ਨੈਨਾਂ ਦਾ ਨੇਹੁ ਕਾਢੂ ਆਰੇ ਧਾਰਿ: ਪੇਰਿ ਰਾਇਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
ਨਾਨਕ॥ ਓਹੁ ਹੋਇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਹਾਰੇ: ਪਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੇਂ॥ ੮॥੧੩॥ਮ: ੫॥ ਛੋਡਣਾ ਸਤਿਗੁ
ਬੀਚੀਆ ਸਾਹਿਤ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਇਹਾ ਦਰਬਾਰੇ: ਰਜਾਇ ਹਿਬ ਦੇਦਾ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਕਸ
ਤਿਸ ਸਾਡੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪਖਾ ਆਪਨੇ॥ ਨੈਣਾ ਨਿਧਿ॥ ਹੋ ਬਾਈ॥
ਹੈਆ ਨੂੰ ਤੇ ਉਨ: ਘਟਾ ਭਗਤਿ: ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਆਪਨੇ॥ ਨ ਏਹੁ ਪ੍ਰਭ॥ ਦਾਸਾ

ਪੀਠਕਾਉਪਦੇਸਕਰੈਹੈਆਪਣੇਨੂਆਰਾਮਾਦੁਬਿਧਾ: ਦੂਜੀਬਿਧਿਮੈਨਾਪਰਤਉ॰
ਤੁਸੀਦਾਹਮਾਰਾਹੈਰ॰ ਦੇਵਤਾਕੀਕਪੂਜਉ ਤੇਮੜੈ: ਮਟਪੈਕੇਤੇਮਸਾਣਨੂਪੂਜਣ
ਕੀ॥ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ਮੈਜਾਵਦਾ॰ਕਿਉਕਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾਜੋਨਾਮਨੇਬੁਝਾਈਹੈ॥ਧਰ: ਰਿਦੇ
ਦੇਤੀਤਰੁ ਧਰ: ਸਰੂਪਗੁਰੂਨੇ ਦਾਧਰ:ਤਨਦੇਤੀਤਰ ਧਰ: ਰਿਦੇਮੈਗੁਰੂਨੇਆ
ਪਣਾਆਪਾਸਹਜੈ: ਗਿਆਨਾਦਿਕੋ ਰਹਤੇਹਾਂਮਨਕਰਿਕੇ॥ਸਾਈ: ਹੈਸਾਈ
ਦਾ ਸਾਈਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਣੈ॥ਬੈਰਾਗਿ॰ ਬਿਸੇਰਤਉਤੇਬੈਰਾਗੀਹੋਇਆਜੋਸਾਰਦਾਲੋ
ਤੋ ਸਬਦ:॥ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਮਨਬੇਧਿਆਹੈ॥ਅੰਤਰਿ॰ਜੋਹੈਜੋਤੀਤਿਸਨਾਲਿ
ਰੰਤਰਿਹੀਬਾਣੀਕਰਿਕੇਉਚਾਰਨੇਹਾਂਤੇਸਾਚੋ॥ਲਾਈ॰ਹੈਮਨਕਰਿਕੇਦਾਛੋਟਾ
ਜਿਸਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਦੀਜੋਤਿਅੰਤਰਿਨਿਰੰਤਰਹੀਂਬਣੀਹੋਈਹੈਤਿਸਸਾਚੇ॥ਲਾਈ॰
ਹੈ॥ਬੈਰਾਗੀ: ਤਿਆਗੀਦਾਪ੍ਰੇਮੀ॥ਮੈ: ਮਨਾ॥ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸਨਾਲਤੇ॰ਮੇਰ
ਇਆਮਨਤੋਕਾਰ: ਟਹਿਲਾ॥ਤੋਲੈ॰ਤੋਇਦਵੇਲੀ॥ਸਹਜੇ: ਸੰਤੋਕਰਿਕੇਦਾ
ਰਮਾਨਕਰਿਕੇਮਾਤ੍ਰਾ॰ਮਨਾਰਾਤਾ॰ ਤਨਾਰਾਤੈ॰ਬਾਣੀਕਰਾਮਨੂਆ॰ਜੋਹੈ
ਪਉਣਰੂਪਾਬਿੰਦੁਮਾਤ੍ਰਸੁਖਦਾਸੀਦੇਨਾਮੈਮੇਦਸੈਤੋਸੁਖਹੋਦੈਹੈ॥ਜੋਤ੍ਰ॰ਅੰਦੇ
ਇਦ੍ਰੋਜਾਲਿ: ਲਾਟਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪਾ॥ਆਸ॰ਤੇਨਿਰਾਸਹੋਕੇਰਹੈਬੈਰਾਗੀਜਿਸਾ
ਰਤੇਤੋ॥ਧਰ: ਸਰੂਪਮੈ॥ਨਾਮ॰ਰੂਪੀਕਰਿਕੇਰਚੈਹੈ॥ਛੋਦਾਸਹਾਚਿਅੰਮ੍ਰਤ
ਦੇਹੋਏਕੇਪਿਆਈ: ਪੀਣੇਦਾਲੋਦਾਪਿਆਦਿਹੋਦਲੋ॥ਦੁਬਿਧ: ਦਵੈਤਾਦੂ
ਜੀਰਾਈ: ਦ੍ਵੈਤਰਾਈਮਾਤ੍ਰਕੀਦਾ ਦੂ: ਦ੍ਵੈਤ ਜੀ: ਜੀਆਦਿਕੋਰਾਈਮਾਤ੍ਰਕੀਆਦੂ
ਜਾ॰ਹੈਤਤੇਰੋਬਿਨਾਹੋਭਾਈ: ਪਿਆਰੋ॥ਦੁਖਿ॰ਮੈਸਦਾਹੋ॥ਸੁਖਿ॰ਨਾ॥ਅਪਰ:
ਦੇਦਾਤੇਹੈ॥ਗੋਚਰ॰ਤਿਸਦੀਕਹਿਣੇਕਰਿ॥ਸੁਨਿਸਮਾਧਿ॰ਰੂਪਜੋਹੈਮਹਾ
ਪਰਮਾਰਥਰੂਪ ਪਰਮਅਰਥਤੋ॥ਪਤਿ॰ਤਿਸਦਾ ਨਾਮੈ: ਨਾਮਹੈ॥ਦਾ ਸੁਨਿਸਮਾ
ਧਿ॰ਲਗੀਹੈਮਹਾਪਰਮਾਰਥਰੂਪਮੈਮਨਕਰਿਅਤੀਨਲਦਾਨਿਪਤੀਦਾਨਾਮ
ਜਪਿਆ॥ਬਾਣੀਕਰਾਛੇਦਾਜਰਲੋ ਜੋਨੀ: ਪ੍ਰਸੰਸਨੇਜੀਆਨੂਸਿਰਜਾਸਿਰਜਕੇ
ਮਸਤਕਿਪਰਲੇਖਾਲਿਖਿਆਹੈਤਿਸ ਅਨੁਸਾਰਸੁਖਦਾਦੁਖਨੂ ਸਹਾਮੈ: ਸਹਾਰ
ਦੇਨਿ॥ਅਥਵਾ ਜੀਆਦੇਮਸਤਕਿਪਰ ਸਿਰਸਿਰਿ: ਸਿਰਾਵਿਸਰ ਦਾ ਸਿਰਜ
ਸਿਰਜਕੇ ਜਾਗਿਜੋਨੀ: ਬ੍ਰਹਮਾਨੇਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆਹੈ ਸਹਾਮੈ: ਦੁਖਅਸੁਖਦਾ॥ਆ
ਪੇ॰ਕਿਸੇਪਾਂ॰ਤੇਰੋਕਿਸੇਨੂਆਪੋ॥ਤ੍ਰਾਮੈ ॥ ਤ੍ਰਾਉਦਾਹੈ॥ਸੁਖ॰ਤਾਦੀਸੁਣਿਲਾਹੈ॥ ੫।
ਕੈਮਾਨੈ: ਭੈਦੇਮਨਿਣੇਕਰਿ ਤੇਆਪੇਰਿਆ॥ਨ॰ ਦੇਦਾਹੈ ਅਗਾਮੈਨੂਹਰੀ॥
ਜਾਣਨਿ॰ਕੈਸੇ॥ਅਕਥੇ: ਅਕਥ੍ਯਾਭਾਈ: ਹੇਭਾਈ॥ਸਦਾ॰ਤਿਸਦੀਰਜਾ
ਈ: ਰਜਾਇਮੈ॥ਮੇਲੇ॰ਹਰੀ॥ਕੋ: ਕੋਈ॥ਅਪਾਰ: ਅਪਾਰਜਿਤਪਰੂਲਾਦੇ
ਉਦਰਲਗੋਸਭਾ॥ਲਾਏ॰ਜੀਦਤਿਨਾ॥ਹੁਕਮ॰ਦਿਖੈ॥ਅਪਣਾ॰ਤਾਂਨਾਇਰੂਜੀ
ਉ: ਮਨਤੇ॥ਕੀਨੀ॰ਤਾਂ॥ਅਧਾਰਾ: ਆਧਾਰੁਕੀਨਾਹੈ॥ਗਗਨੰਤਰ: ਹਰੀਅੰਦ
ਰਿਦਾ ਹਿਰਦੇਅੰਦਰਦਾ ਜਿਆ॥ਗੁਣ: ਗੁਣਾਨੂ ਪਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਿਟਕੀ
ਤਾਕੇਨੂੰ ਜਿਨਿਗੁਣਮਾਹਿਗਿਆਨਧਿਆਨੈ: ਗੁਰਮੁਖਿਹੋ॥ਭਾਵੈ॰ਜਿਸਦੇ॰ਸੋਈ

ਆਗੋ ਤਤੋ ਤਤ: ਤਤ ਹਿ ਤਤ ਦਾ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਤਤ ੦ ਦਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ੦ ਏਕ ਰਿਕੇਪੁ
ਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗਾਨਿ: ਰਾਹੈ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਹੋਆ ਆਮਾਨਿ: ਮੰਨਿਆ ਹੋ
ਪ ਜੋਰ ਨਿਮ: ਖਾਧੀਧਨੀ: ਖੋਤ੍ਰੀ ਹੈ ਓਹੋ ਕਾਰੀ: ਵਾਲੇ ਹੈ ਪੁਨਿ ੦ ਨੇ ਜਗੁ ਨੂੰ ਕੀ
ਇਆ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤਾ ਵ ਪੁੰਨਿ ਨੂੰ ਜਗਿ ਨੇ ਜਾਣਇਆ ਆਰੀ: ਹੁਕੋ ਕਾਰੀ: ਕਰਣੇ
ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਕਿਰਮਾ ਕਾਰੀ: ਕਰਮਾ ਕੇ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਵ ਕਾਰੀ ਕਰਮਾ ਜਿਤ ੦ ਕਾਰੀ: ਕ
ਮਿਕਰਾ ਚਾਰੀ: ਚਤੁਾਂ ਖਤ੍ਰੇ: ਸਦਾਧਾਰ ਨੂੰ ਹੈ ਵ ਖਤ੍ਰੇ: ਸਦਾਧਾਨ ਹੋ ਸਾਰੀ: ਸਿ
ਸਾਰਦੇ ਵ ਸੈਸੇ ਦੇ ਅਰੀ: ਵੈਰੀ ਜੋ ਹੈ ਪਾਖੰਡ ੦ ਕਰਿ ਵ ਕਰਮ ਕਹਿਆ ਕਾਰੀ:
ਕਾਰਾ ਰੂਪੀ ਹੈ ਇਨ: ਏਨਾ ਧਿਧ: ਧਿਧਾ ਕਰਿਆ ਮਾ ਕਰੀ: ਜਿਸ੍ਰੀ ਮਾਯਾ ਜਿਸ
ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਧਿਆ ਰਿਆ ਊਂਧੀ: ਉਲਟੀ ਹੈ ਸਿਰ ਕੇ ਭਾਰੀ: ਭਾਰੂ ਗਰਭ ਮੇ ਵ ਨਰ
ਕੈ ਅੰਮਿਤਿ ੦ ਕਰਿ ਧਣੀ ਜਿਸੀ ਭਾਈ ੦ ਕਾਮਿ ਭਾਈ ੦ ਤੋ ਭਾਈ ੦ ਤੇਤ
ਦਹੀ ਰਹਾਈ: ਰਹਦਾ ਹੈ ਸਹਜਿ: ਤੇ ਗਿਆਨ ਆਮਾਲਿ ੦ ਹੋਦੈ ਜੋ ਅਗ: ਰ
ਸਤਾ ਲੋਭਿ ੦ ਓਹੁ ਧਿਖ: ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਦਾ ਵਿਖ ਨੂੰ ਦਹੀ: ਨਿਸ ਕਾਮ
ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਅੰਤਥ: ਮੋਖਣ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਲ: ਸਕਾਮ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਜੋ
ਤੇਂ ਜਲਦੀ ਤਿਸ ਮੇ ਦੇਖੀ ਐ ਹੇ ਭਾਈ ਤੈਸੋ ਅਵਥ: ਦਸ ਨੂੰ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਣ
ਭਾਈ ੦ ਗੁਰਾ ਤੇ ਜਾਣੀ ਚਾਹੈ ਭਾਈ ੦ ਜੈ ਕਹੋ ਖੜ੍ਹਾ ਕੇ ਸੇ ਆਖੋ ਮਾਇ: ਮਾ
ਯਾ ਰੂਪੀ ਪਾਣੋ ਛੁਟ ਦਵਾ ਇਹ ਜਗੁ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਸਤੁ ਕੇ ਨਾਗੇ ਨੇ ਵੀ ਪਿਆ
ਹੈ ਦਹਿ ਦਿਸ ਹੋ ਭਾਈ ਗਾਨ: ਚਿਤ ਜੜ੍ਹ ਰੂਪੀ ਗਾਂਥਾਂ ੦ ਕੇਤੇ ਹੀ ਕਰਮ ੦ ਮੋ
ਜਾਇ ੦ ਤਿਸ ਭਰਮ ਦਾ ਭੇ ੦ ਕਰਿ ਕੇ ਜੀਵਨ ਭਾਇ ਤੇ ਮਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਚੁ ਨੂੰ ਸੇ
ਖ: ਲਖਿ ਕੇ ਵ ਲਿਖੁ ਕੇ ਭਾਈ ੦ ਸਤੇ ਹੇ ਧਾਰ ਜੋਖ ੦ ਹੈ ਅਕੂ ਸੁ ੦ ਰੂਪੀ ੧)
ਦਸਿਆ: ਦਸ ਆਇਆ ਦਾ ਦਸਿਆ ਕੇਖੁ: ਪਾਖੰਡੁ ਵ ਜੈਨਾ ਦਾ ਫਿਕਾ
ਹਾਟੁ ੦ ਹੈ ਜਰਾ ਫਕੇ: ਉਜ ਲਹ ਟਹੇ ਵ ਪਰਖਣ ਦਾ ਲਾਹੋ ਭਾਈ ੦ ਇਸ ਮੋਆਖ
ਪਾਰ ੦ ਹੈ ਦਦਾ ਨੂੰ ਦੂਰੇ: ਲਦੇ ਹੇ ਭਾਈ ਓ ਮੋਲਿ ੦ ਕੇ ਆਪਨੂੰ ਸੈਤਾਨ ਨਾਲ ਤੋਂ ਰਾ
ਮ: [illegible] ਸਾਥ: ਨਾਲਾ ਕੇਈ ਵ ਸਮੂਹਾ ਗਾਕ ੦ ਰੋ ਕੂਨ ਪਾਈ ਐ ੦ ਕਿਤੇ ਕੀ
ਛੈਦਾ ਤਰਸਨਹਾਰੇ: ਹਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇ ਜਿਨਾਰ ਸਨਾ ਰਸਾਈ ਹੈ ਗਰੇ ੦ ਜੋ ਹੋ
ਤਾਰੇ ੦ ਜਿਸੁ ਪਰਾਣੀ: ਧਾਹੜੇ ਨੂੰ ਹੈ ਭੀ: ਫਿਰ ਫਿਰ ਤੇਰੀ ਧਾਹੁੜੇ ਤੇਰੀ ਸਲਾ
ਹ ਕਰਣੀ ਵ ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਵ ਭੀ: ਜ ਧਲਗੁ ਲੋ ਦੇਖੇ ਹਾਂ ਤ ਦਹੀ ਨੂੰ ਹੈ ਸਲਾਹ
ਣਾ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਜਾਂ ਨਿਰਫੈ ਤਦ ਵੀ ਤੇਰੀ ਸਾਲਾਹ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਤੋ: ਸੰਸਾਰ ਮੇ
ਕੇਧੀ: ਵੈਰਣੀ ਆਦੇ ਕਾਈ ਕੇ ਤੇ ਜੀਵ ਪਾਇ ਵ ਕੈਧੀ: ਜੋ ਦੇ ਗਾਗਰੁ ਪੀਣ
ਧਿਧਰ ਬੈਠੇ ਹੈ ਸੋ ਪਾਇ ਕਹਾਨਿ ੦ ਜੇਨਾ ਨੂੰ ਥੋ ਸਲਾਹੀ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਦ ਸੋ ਤੂੰ ਦੁਆ
ਗੋਆ ਅਦਵਰ ੦ ਹੋਗਾਰਤੇ ੦ ਤਿ ਨਾਵੂ ਹੈਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਨੇਦਾ ਰਸੁ ਲੈ ਤ ਤਾਦਿ ਵਿਲੋਇ:
ਤਤ ਰਸ ਲੈ ਵਿਲੋਇ: ਵਿਚਾਰ ਕਾਢਿ ਦਾ ਪਾਤਿ ਸਾਚ ੦ ਦੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪਰਵਾਨਾ
ਹੈ ਐਥੇ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਨਾਮ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣ: ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਆਗੇ ਵ ਪਤੀ ਸਚੇ
ਕਾ ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਨਾਮ ਸਚੇ ਕਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਦਾ

ਪਤਿ ਸਾਚੁ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਆਇਆ ॰ ਜੋ ਹੈ ਜੀਵ ਤਿਸ
ਦੇ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤੁ ਨੇ ਹੁਕਮੀ ॰ ਏਹੁ ਕਮਦੁ ਆਰਾ ਪਛਿਨੁ ਕੋ ਤਾਣ: ਬਲ ਹੈ ।੩।
ਨਿੰਮਿਆ: ਗਰਭ ਮੇਰ ਕਤ ਧੀਰਜੁ ਕਰ ਹੇ ਆਮ ਝਾਰਿ ॰ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਇਆ ਉਧ
ਉ: ਉਲਟਾ ਸਾਰਿ: ਸਾਰਿ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਜਾਇ: ਜਾਂਦਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁ ਜੰਦਾ ਹੈ ਜਾਇ:
ਜਾਗਾ ਸਰੂਪ ਕੂਪੀ ਮਾਲ ਹੈ: ਲੈਦਾ ਹੈ ਸਬਦਿ: ਗੁਰਾ ਕਾ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਦਾ ॰ ਪੈ
ਸਾਕ ਕਰਿ ਕੇ ਗਣਾਈ ਐ ॰ ਕਰਮਾ ਦੀਆ ਹਉਮੈ ਹੋਇ: ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਦੇ ਵਿਚ
ਗੁਰ ਹੀ ਹੈ ਛੋਡਾ ਕਦਾਈ ਐ ਤਾਂ ਤ ਵੈਰਾਂ ਨਾ ਮੇ ਮੁਠੀ ॰ ਜੋਈ ਪਸਿਆ ਪੇ: ਪਛਾਣੈ
ਦ ਜਿਵਾ ਹੈ ਸਮਿਲੇ ॰ ਤਾਂ ਛੋਡਾ ਸਚਨਾਉ ਦਾ ਆਖਹਿ ਅਉਖਾ ਆਖੀ ਐ: ਕ
ਹੀ ਦਾ ਹੈ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਕੇਉ ਸੁਣੀ ਐ: ਸੁਣਨਾ ਕੀ ਕਠਿਨ ਹੈ ਤਿਨ ॰ ਕੋ
ਸੈ ਤੋਖੀਆ ॰ ਨੂ ਹਿਰਦਾ ਦਰੀ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰਿਦੇ ਮੇਲਿ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਾਉ ॰ ਭਾਇਆ
ਜਿਆਂ ਕਾਗਦ ॰ ਦਤਾ ਦਾਣੀ ॰ ਦਤਾ ਪਾਰਿ: ਜਾਣ ਦਾ ਪਾਰੇ ਲਾਲਤਾ: ਜਿਹਬਾ
ਹੋਵੈ ਸਚੁ ॰ ਨਾਮ ਕੀਧਿਆ ਰੇ ਤਾਂ ਚਾਰਿ ॰ ਕੋ ਸਚੁ ॰ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਕੇ ਸੋ ਛਿਉ
ਰਿ ਧਾਰਿ: ਧਾਰੇ ਦਾ ਧਾਰ ਕੇ ।੨।ਸਾਮ: ੧।। ਬਾਣੀ: ਹੇ ਹਰਿ ਆਤੇ ਨ: ਹਰਿ ਮਨਾ ਭਾਈ:
ਹੇ ਹਰਿ ਆ ਐ ਸੇ ਸਭ ਕਾ ਕਰਣਾ ਗੁਣ ॰ ਤੇ ਮੋਇ: ਜੋ ਭਾ ਹੋਇਆ ਕਰਤਾ ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ
ਤਨਿ ॰ ਨੂੰ ਦਾ ਵਿਖਿਆ ਸੇਖੁ ॰ ਕਰਣਹਾਰਾ ਦਾ ਹੈ ਤ ਰਾਈ ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਪਤਿ ਨੂੰ ਛੋਡ
ਸਚੁ ਨਾ ਕਰਦ ਜੋ ਸਮੋਇ: ਸਮਾਵੈ ਤਾਂ ਰੂੜੇ: ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਲਾਲ: ਹਰੀਆ ਲੁਲ:
ਗਾੜੇ ਰੰਗ ਕਰਿ ਕੇ ਦਾ ਰੂੜੇ ਹੈ ਜੀਵ ਲਾਲ ਦੇ ਚ ਲੂਲ ਰੰਗ ਕਰ ਕੇ ਸਿਉ ਬੈਰਾਗੀ
ਐ: ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਹੈ ਦਰਿ ਪਾਰਿ: ਪਾਰ ਹੇ ਅੰਦਰ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਪਾਰਿ ਦ: ਸ੍ਰੀ
ਰਜੀਰ ਦਾ ਕੋ ਸੁ ਕੇਸੁ ਦਾ ਸਾਬ੍ਰ ਸਾਬ੍ਰ ਮੈ ਭੂ: ਤੇਰੀਆ ਗੁਣ ॰ ਦਾ ਕਰੋ ਕਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ
ਜੋ ਜਲ ॰ ਨਾਲ ਭੀ: ਛੋਰ ਲੀਆ ਗਜਿ: ਜਲ ਨਾਲ ਜੇ ਨਾਈ ਐ ਨਾਈ ਤਾਂ ।੪।
ਮਾਗਉ ॰ ਤਿਨਾ ਤੇ ਹੋਕਿਆ ਸੋਇ ਦੇ ਹਿਨਾ ਜੇ ਕਹੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਤੌ ਕਹੋ ਪਾਹਿ
ਣ: ਪਥਰਾ ਤੇਹਿ: ਜੋ ਦਾ ਹਿਤ ਕਾਰਿ ਕੇ ਜਗੁ: ਜਗਤ ਸਾਰਾ ਧੋਇ ॰ ਕੋ ਛੋਡ
ਜਿਸ ਦਾ ਪਿਰੁ ਨਾਲ ਭਾਏ ਸੁਘੜੀ ਆਰਿ: ਸੋ ਨਾਰੀ ਮੀਠ ਲੀ: ਮਿਠੀ ਹੋਤ
ਈ ਤੇਸ ਚੂਕ ਹੈ ਹੈ ਘਰ ਹੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਧੀ ਸੋ ਆਧਿਕ: ਅਧਿਕਤਾ ਕਰ ਕੇਲ
ਗੁਣ ਸੁਜਾਨੁ: ਸੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਬੀਧੇ: ਤਦਾਕਾਰ ਭਏ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੀਸਾ
ਨ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਉਨਾ ਨੂੰ ਦਾ ਛੋਡਾ ਸਚਾ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨਾ ਵਿਖੇ ਜੋ ਬੀਧੇ ਸੇ
ਉਧਰੇ ਹੈ ਜਕੇਲੀ ਐ: ਕਠੇ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸੇ ਹੈ ਪਾਇਣ ਤੇ ਸੋ ਪਖਿਨ: ਪਲਮਾਤ੍ਰ
ਭੀ ਦਾ ਜੋ ॰ ਤਾਂ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਤੇ ਮਿਲਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ ਕਰੀ ।੧॰
੪।। ।ਮ: ੧।। ਇਤੀ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩।।੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ॰ ਪੈਜਾ ਧੁ
ਰਿ: ਆਦਿ ਹੀ ਕੌਣ ਕੌਣ ਰੰਧਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ॰ ਆਦੀਆ ਪਚਾਇ: ਗਾਦ
ਇਆ ਦਾ ਪਚਾਇਆ ਨਾਈ: ਨੂੰ ਹੈ ਜਾਈ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਜਿ: ਸੰਤਿ ਦਾ ਗਿ
ਆਨ ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਲੋਭ ॰ ਦਾ ਸੁਆਉ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੈ ਛੋਡਾ
ਮੁਖਿ ਸਬਦ ਦਾ ਹਰਿ ਦੇਨ ਤੇ ਦਿਉ: ਮੁਖਾ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਹਰਿ ਦੇ ਵਿਖੇ ਨਾਜਾਣਿ ਆਦ ਮੁ

ਖਿ: ਦੂਆਰੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਹਿਰਦਾ ਕਠੋਰ ਨਹੋ ਦਿਓਕਾ ਨਰਮ ਕੀਤੇ ਤੋ ਕਉ:
ਪ੍ਰੇਮਾ ਕਪਟ॰ ਰੂਪੀ ਪਾਜੂ ਅਲਾਉ: ਕਹਿਣਾ ਭਗਤੀ ਹੀ: ਭਗਤਾਂ ਨੇਹੀ ਦਾ ਭਗ
ਤਾ ਤੇ ਛਿਦਾ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹਿ ਜਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ਦ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਜਤ ਲੋਕਾਂ
ਧਾਤਾ॰ ਹੋਨਿ ਲੇਖਾ ਮਾਹਿ॰ ਅੰਤਾਂ ਸਧਾ ਦਿ॰ ਨਦਾ ਕਰਿ ਕੇ ਆਖਿਤ: ਅਕਸਮਾ
ਤ੍ਰਹੀ ਨਦਿ ਗੁਲੇ: ਖਰਾਬ ਹੋਂਦੇ ਹੈ ਛਿਦਾ ਭਉ ਕਾਇ ਲਲਾਈ ਮੁਏ: ਖਪ ਖਪ ਕੇ ਮੁ
ਏ ਮਾਹਿ॰ ਹੋਰੁ ਦੁਖ ਸਮਾਈ: ਸਮਾਂਵਦਾ ਹੈ ਛਿਦਾ ਦੁਖਹੀ ਦੁਖ ਮਹਿ ਈ ਦੀ ਹੈ
ਸਮਾਈ ਪੀਦੇ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਹੋਂਦੇ ਹੈ ਛਿਤੇ: ਛੂਟਿ ਦੇ ਛਿਦਾ ਅਨੇਕ ਅਧਿਕਾਈ ਕੋ
ਮਤੀ ਕਰਿ ਪਤਿ: ਪਤਿ ਸਾ ਛਿਦਾ ਭਜਿ: ਸੇਵਕ ਕੇ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਛੂਟ ਹਿਰਦ
ਰਿਸਾਰੇ: ਸੰਸਾਰ ਦਰਿ ਮੇਲੀ ਜਾ ਹੇਤੇ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਲੀਆ ਹੋਈ॰ ਓਕ੍ਰਾ
੧੦॥ ਮ: ੩॥ ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈਆ ਭਾਈ॰ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਕੇ ਮਿਲਾਇ॰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਗਲਾ
ਇ॰ ਆਪਣੇ ਦਿਖੋ ਕਉਣ ਕਉਣ॰ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰ॰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰ॰ ਨੇਲਮ
ਰੂਪੀ ਪਾਰਸੁ॰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਮੇ ਜੋਤੀ॰ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਗਾਵੀ ਤ:
ਮਨਾ ਦਿਕ ਸਹਜ॰ ਪਦੁ ਮੇ ਸਹਜੁ: ਗਿਆਨੁ ਸਭਉ: ਰਰੂ ਦਾ ਲੀ ਕਰਣੀ
ਸਚ: ਸਚੀ ਤੇ ਸਾਰੁ ਹੈ ਦ ਭਉ ਕਰਣੀ ਤੇ ਸਚ ਸਾਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਆਧਾਰ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਲਾਈ: ਲੈ ਨੇਹਾਂ ਵਾਣੀ॰ ਤੇ ਸਚੁ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਹੈ
ਦ ਛਿਦਾ ਸਚ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬਾਣੀ: ਵੇਦ ਰੂਪ ਸਿਚ ਹੈ ਹੋਇ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਸ॰ ਨਦਰ॥ ੨॥ ਮ: ੩॥ ਸਬ ਦੇ: ਦਕਰਿ ਕੇ ਭਾਗਿ॰ ਕਰਿ ਗੁਰ ਦ ਸਬਦ ਗਈ॰
ਆਨੁ ਭਾਈ ਜੋ ਆਏ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਭ੍ਰਮ: ਤ੍ਰਾਵਦਾ ਹੈ ਲਾਇ॰ ਲੇਖਾ ਹੈ
ਤ ਲਾਇ॰ ਕਾਰ ਮੇ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਦਾ ਸੁਖ ਹੈ ਕੁਲਖਣੀ: ਮੰਦੇ ਲਖਣਾ ਵਾਲੀ
ਤੇ ਕੁਨਾਰਿ: ਖੋਟੀ ਨਾਰਿ ਹੈ ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ਅਪਾਰਿ॰ ਹੀ ਹੈ ਵੈਰਾਗ॰ ਹੋਇਆ
ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਰਾਤੇ: ਰਤੇ ਹੋਏ ਗੁਣ: ਗੁਣਾਂ ਨਾ ਨਿਰਭਉ॰ ਹੋਇ ਕੇ ਚਗਾਵੀਏ
ਦਾ ਦੇਖੇ ਲਾਗਦ ਨਿਰਭਉ ਦੀ ਲਿਵ ਦਿ ਖੇ ਰਾਗਾ ਦਾ ਆਰੇ ਲਾਗ: ਲਗੇ ਪੰ
ਸਭਨਾਂ॰ ਨੂੰ ਸੋ ਭ੍ਰਮਣੀ: ਦੁਚਿਤੀ ਦ ਉਦਾਸੀ ਸੋਹੈ ਸਾਉ॰ ਚੇਠਣ ਨੂੰ ਗੁਣ:
ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮਿ: ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸਾਚਿ ਮੇਦ ਛਿਦਾ ਸਚਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇ ਸਮਾਉ:
ਸਮਾਉ ਦਾ ਹੈ ਜਾਣਈ॰ ਆਗੋ ਸਕਤੀ: ਪਰਮੇਸਰ ਦ ਦੇਸ ਕਹਿ ਦੇਨਿ ਦ ਲੋਕਮ
ਰ ਦੇ ਦਿਸਦੇ ਨਾ ਪਦਿ ਦੀ: ਪੈਂਦੀਆ ਪਨੁ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਭਾਈਆ ਕਿਉ ਧਿਖਿਆ ਨੇ:
ਧਿਖਿਆ ਦਿ ਖੇਜੋ ਛਿਦਾ ਸੁਖ ਸਰਿਤੇ ਸਾਂਤਿ ਅੰਦਰਿ ਗਾਹੀਰ ਦਾ॥
੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਜਿਨਹਿ: ਜਿਸਕੇ ਸਮਰਥ॰ ਸੋ ਹੈ ਜੀਉ॰ ਤੇ ਦ ਦਾਤਾ ਵਸੁ: ਵਸਤੂ ਨਾ ਚਿਤੇਨ
ਤਾਨਕਿ ਨਿ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਰ॰ ਤੇ ਦ ਗੁਰ ਰੇ ਬਿਦ ਰੂਪ ਤਤ: ਤਤ ਸਰੂਪ
ਕਹਿਤਾ: ਕੇਹਤ ਨੇਵ ਲਹੈ ਨਿਧਿ॰ ਆਦਿ ਦੇਪ ਦਾਰ ਥਾਂਦੇ ਸਾਰ: ਸਮਾਲੁ
ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਦ ਸਬਦ ਦੇ ਕੇ ਸਚੇ॰ ਦੇਸ ਸਭ॰ ਮੇ ਨਾਮ॰ ਮੋਹਦੇ
ਨਤਾਂ॰ ਰੂਪੀ ਪਸਾਰਿਆ: ਪਸਾਰਿਆ ਹੋਇ ਬੇ: ਭ੍ਰਮੇ ਹੋਏ ਕਲਾ: ਸਕਤੀ

ਕਰਾਰਥ॰ ਤੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਭਾਈ ਜਿਸ ਕਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿ ਵੇਕੇ ਦਾ ਦੇਂਦੈ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ: ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਹੈਂ ਜਿਨਾ ਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾ ਜੀਐ: ਜਿਆ ਹੋ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਦਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਾਦੈ ਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨ ਤੰਤਰਿ ਦੇ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਐਹੋ ਭਾਈ।
ਪੂਤ॰ ਦਾ ਭਾਈ ਜੋ ਪੂਤਾ ਪੂਰ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਤ੍ਰ ਲਿਆ: ਮਿਲਿਆ ਹੋ ਮਿਤੋ ਖਿਆ:
ਮੀਤੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾਉ: ਪ੍ਰੀਆਰ ਦੇ: ਜਪੇ ਜਾਦ ਸਆਉ: ਸਦ ਦਾ ਲਾਲ ਤੂ ਹੋ।
ਕਰਨੀ: ਸੁਦ ਣੀ ਤਾਉ: ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸਰੂਪ ਜਾਉ: ਜਾਈਆ ਦੇ: ਬੁਦੇ ਹੈ ਬ੍ਰ
ਕਿਖੇ ਹੋ ਆਰੇ: ਅਗਿਆਨਾ ਬਾਦ॰ ਅੰਨ੍ਹ ਬਾਉ ਸਾਜਤ ਜਿਸ ਜਾਸਿ: ਜੀ ਅਜੀ
ਅਮ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਜਪੋਂ ਦਰਖੇ ਗੁਰੂ: ਗੁਪਤ ਹੈ ਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ਪ੍ਰਕ॰
ਮਾਉ: ਕਰਮ ਹੈ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ: ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਹੈ ਦਾ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਕਾ
ਲਭ ਹੈ ਜੋਗਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਜਰਧ॰ ਜੋ ਝੁਰਿ॰ ਝੁਰਿ ਝੁਰਿ ਕੇ ਮਿਲਿ:
ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਲਾਇ ਹਰੀ ਨੇ ਦਾ ਚਰਣਾ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਲਾਇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਛੋਡ ਦੁਖ
ਪਸਿ ਸਾਰਭ ਉ ਜਲ ਤੇ ਕਢਦੇ ਹਿ: ਦਿਸਾ ਨਿਹਾਲ ਲਿਆ: ਨਿਹਾਲੁ ਕੀਨਾ ਦਾ ਦੇ
ਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਤੋਨ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਅੰਗ: ਪਖ ਅਪਾਰ॰ ਨੋ ਨਾਮ॰ ਦੇਅ
ਪਾਰੁ ਕਰਿ ਗਤੀ: ਗਤਿ ਹੈ ਨਕਿ: ਜੋ ॥੯॥੧॥ਮ:੫॥ ਦੁਖ ਸਾਗਰੋ: ਦੁਖ
ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪਸਰੀਆ: ਪਸਾਰਿਆ ਮੋਹ॰ ਨੂੰ ਕੀਦੇ।
ਕਰਮ: ਲੇਖ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਮ॰ ਲਿਵ ਨੂੰ ਭੀ ਲਾਇਆ ਤਿਸ ਨੇ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ
ਲਿਵ ਵਿਖੇ ਲਾਇਆ: ਲਗਾ ਹੈ ਜੇ ਦੀਟੇ ਕਹੇ॰ ਪਿਛੇ ਟੇਕ॰ ਹੈ ਅਧਤੇਅ
ਭੀ ਕਰੋ ਟੇਕ॰ ਤੂ ਹੀ ਹੈ ਜਨਮ॰ ਮੋਹ ਜੋਰਿ॰ ਵਾਦ ਆਮੋ ਸਜਾਇ॰ ਤ
ਸਤੁ ਅਰੋ ਨਜਿਨ॰ ਕੋਣ ਣਾਇ: ਨੂੰ ਹੋ ਏਕਾ ਤਿਨਤਰਿ: ਤਿਸ ਨੇ ਤਨੁ ਮੋ ਪ
ਤਿਜਟਿਆ: ਪਸਿਰਿਆ ਜੋਰੁ: ਦੁਖਾ ਭੀ ਚਾਇ: ਭੁਗਾਇਆ ਟੇਕੋਗੁ:
ਦੁਖ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਜੋਗੁ: ਲੇਖੁ ਦਾ ਕਰਮਾ ਅਟਿਆ: ਪਰਿਆ ਦਾ ਭ
ਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੂਲਿ: ਹਰੀ ਦਾ ਕਦ ਨੂੰ ਚਿਤਾ ਪ੍ਰਾਤ੍ਰਿ: ਮਿਟੀਆ ਬਿਲਲਾਟ:
ਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੂਲਿ: ਸੰਜਮ ਫਲ ਹੋ ਇਹੋ ਜੋ ਕਾਪਾ
ਬਿਲਲਾਪਾ ਸੂਲ: ਦੁਖਾ ਰਹਿਆ ਮੂਲਿ: ਕਲੀ ਕਨੁ ਕਰਿ ਦਾ ਕਾਲੇ ਦਾ ਲੇ
ਰਿਦ ਜਾਇ: ਜੈਤਨਕੁ ਦਸੁ ਚਲੇ ਕਾਲੋ: ਕਿਆ ਹੂੰ ਦਾ ਹੈ ਅਖੋ ਪਾਇ: ਪੇ
ਦੂਤਾਂ ਨਾਲੁ ਮੁਖਿ॰ ਨਾ ਦਰਗਾ॰ ਭੀ ਦਾ ਨੂੰ ਨਾਲਿ॰ ਪ੍ਰਲੋਕ
ਦੀਹੇ ਦਾ ਪਤਿਓ ਸੰਜਮ॰ ਭੀ ਤੇ ਸਹਜ: ਹਜਾਰ ਹੀ ਹੋਦੇ ਕਾਤ੍ਰਿ॰ ਤਨਧਨੁ
ਮੇਦਾ ਹਰੀ ਦੇ ਰਾਗ ਲਿ: ਕਲਿਕਾ ਦਸਨੁ॰ ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਕਾਤ੍ਰਿ ਛਡਾ ਗੁਣ
ਓਨੁ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਲਿਆਰੇ ਤਿਨਾ ਨਧਿਆਨ॰ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਹੇਕ ਭਰੇ
ਕੀਰਤਨ ਨੂਰ ਦੇ: ਗੁਣਾ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਨੂਰ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮ ਕਰ ਪੂਰਕੇ ਭਰੇ
ਹੋ ਦੁਖ ਸਾਗਰ ਜਿਨ ਲੇਖਿਆ ਆਪਿ ਆਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰ ਣ ਜੋ ਪਇ ਹੈ ਸਦਾ
ਦੁਖ ਸਾਗਰ॰ ਭੀ ਤਿਨ ਲੇਖਿਆ ਆਪਿ ਆਰੇ ਤੇ ਭਦ ਜਲ ਤੇ ਭੀ ਸੇ ਈ ਆਖਿ॰
ਹੋ ਇਠਾ ਤਾਣ: ਘਲਹੋ ਜਾਣੁ॰ ਭੁਦ ਆਹੇ ਮਸ ਨਕਿ॰ ਦੇ ਸਰਨੀਸਾਣ:

ਲੇਖਕਰਿਕੇ ਦ ਮਸਤਕ: ਉਤਕ੍ਰਿਸ੍ਸਾਚੁ ਜੋਇ ਆਤਮਾ ਨਿਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟਿਓ
ਇਆ ਵਾਹੁ॰ ਹੋਤਿ ਸਤੋ॥੮॥੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ ੴ ਸ
ਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਾਠ ਪੜਿਓ॰ ਅਸੁਤੇਰ ਵਾਦਤੇ ਗਾਨਿ ਦਾਇਓ॰ ਕਰਮ ਕਰੇਤੇ
ਭ੍ਰਮਿਗਿਆ॰ ਨਾੜੀਲੀ॥ ਅਧਿਕ॰ ਤਪ ਕਰਿਕੇ॥ ਮਿਲਣ: ਮਿਲਿਆ॥ ਦੀਜੇ॰
ਸਾਨਾ ਬਿਬੇਕ: ਬਿਬੇਕ॰ ਦੀ ਦ ਦਾਲੀ॥ ਏਹੁ ਰਹਾਉ ਦੀਆ ਤੁਕ ਪਹਿਲੀਆ
ਪੌੜੀਆ ਤਾ ਕਰਿ ਜੋ ਰੂਨੀਆ॥ ਮੋਨਿ: ਚੁਪ ਕੀਤੀ ਭਾਇਓ॥ ਕਰਪਾਤੁ ਬਿਗਾਹਿਓ:
ਹਥ ਹੀ ਪਾਤ੍ਰ ਕਰਿ ਗਹਿਓ ਦ ਕਾਰਿ ਮੈ ਪਾਤ੍ਰ ਧਾਰ ਰਹਿਓ॥ ਫਿਰਿਓ ਉਧਰਨਾਗੀ:
ਦਿਖੇ ਦ ਫਿਰਿਓ॰ ਤੇਧ ਸਿਓ॥ ਤਟ: ਕਨਾਰੇ ਤੀਰਥ॰ ਏਕੋ॥ ਛੁਟਕੇ: ਛੁਟ
ਕੀ॥ ਕਾਮਨਾ: ਕਰਣ ਤੀਰਥ ਸੋ॥ ਕਰਦ੍ਰਤ: ਕਲਦ੍ਰ॥ ਜਤਨ॰ ਇਹੋ ਜੋ
ਕਰਾਏ: ਕਰੋ॥ ਦਾਤਾਰਾ: ਦਾਤਾ ਹੋਏ ਦ ਦਾਤਾਰੁ ਹੋਏ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਏਨਾ ਦੁਆਰਾ
ਏ ਹਰਿ ਦੇ ਦੁਆਰ ਸੋ॥ ਅਰਚਾ: ਪੂਰਨਾ ਦੀ ਦ ਚੰਦਨ ਛਿਨ ਕੇ॥ ਬੰਦਨ॰
ਹਥ ਜੋੜਿ ਕੇ ਤੇਤ ਨ ਕਰਿ ਕਰੇ॥ ਰਤੁ ਪੀਤੁ ਸੋ॥ ਇਹ ਜੁਗਤ: ਇਨ ਜੁਗਤ
ਕਰਿ॥ ਜੋਗ॰ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਧ ਭੀ ਹੋਏ ਰਾਸੀ॰ ਭੀ ਜੋ ਹੈ॥ ਆਰਜਾ॰ ਭੀ ਕੀਤੀ
ਤੇਭੀ॥ ਰਨਹਿਆ: ਲਹਿਆ ਲੀਓ॰ ਸਿਕਾਰਾਦਿਕ ਕਰੀ॥ ਰਚਨਾ॰ ਮੰਦਰ
ਆਦਿਕ ਰਚੇ॥ ਅਨਰਾ: ਆਮੋਤ੍ਰਿਗ ਚੋਆ॰ ਲਾਇਆ॥ ਏਹੁ ਤੰਸਕ੍ਰਾ ਦੂਆ
ਰ॰ ਹੀਹੈ॥ ਕੀਰਤਨ॰ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਜੋ ਹੈ ਏਹਾ ਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਹੋ॥ ਲਹਨਾ॰
ਲਿਆ ਹੈ ਦ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਿਨਾ: ਪੂਰਬਿ ਕਾ ਲੇਖਿਆ ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਇਹ:
ਇ ਸਰੰਗਿ ਮੈ ਮਤਾ ਹੈ॥ ਭਿਸਨੂ॰ ਤੋਂ ਗਰਤਨਿ॰ ਮੈ॥ ਰਾਤਾ: ਰਤਾ ਹੈ॥੮॥੩॥
ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਵਾਰ ਮ: ੪॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮ: ੧॥ ਸੋਰਠਿ॰ ਰਾਗ
ਣੀ ਦ ਬੁਧਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਹੈ॥ ਮਨਿ॰ ਸੋ॥ ਵਦੀ ਮੇਲਨ ਕਤ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਵੈ
ਦੋ ਮੈ ਮੇਲੁ ਨਹੀ ਕਤ: ਕਤ੍ਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕੋੜੇ ਦ ਕਬੋਲਣ ਰੂਪੀ ਦ ਮਾਸਾਦਿਕ
ਦੋਕਤਰ ਣ ਰੂਪੀ॥ ਅਥਵਾ ਤਿਨਾ ਮੈ ਦੋਈ: ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਨਹੀ ਕਤ: ਕਤ੍ਰਾ
ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ॥ ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਨ ਨੀਤਿ: ਜੀਭ ਮੈ ਹੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ਦਾ ਨਾਮ॥ ਜਸਰੇ: ਪ੍ਰਲੋ
ਕ ਮੈ ਤੋ॥ ਨਿਸਿਰਾ॰ ਹੋਕੈ॥ ਕਪੜੁ: ਕਪਟਾ॥ ਖੁਸੀ ਰਾਏ: ਤੋਂ ਖੁਸ ਭੌਰੇ॥ ਸਜੀਰਾ
ਹੀ॰ ਹੈ ਜੋ॥ ਜਿਨਾ ਦੇ ਕਦੋਨ॰ ਲਗੇ ਮੇਲ ਤਿਨਾ ਨੂ ਪਤਿਰ: ਰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਦ ਸੂ
ਰਜ ਦਤਾ॥ ਦ ਤਿਨਾ ਦੇ ਪਤਿਰ: ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅਮੁਏ ਦੁਖ॰ ਰੂਪੀ ਦ ਦੇਦਰ: ਲਗਾ
ਜੋਠ: ਲੋਭ ਰੂਪੀ॥ ਮੁਏ ਦੁਖਿ॰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਏ॥ ੧ ਮ: ੧॥ ਸੋਰਠਿ॰ ਰਾਗਣੀ ਦ
ਬੁਧਿ॥ ਛੋਲੇ: ਛੁਟੋ॥ ਮਤੀ: ਮਤਿ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਕ੍ਰਸਾਈ: ਦੀਕ ਸਾਦ ਹੁਆ
ਈ॥ ਛਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੋਹਿ ਗਾਦ ਦਿਖੇ ਰਤੀ॥ ਚੋਲੇ: ਚੋਲੀ॥ ਬੁਧੀ ਦ ਦੇਹ ਰੂਪੀ
ਨ॰ ਹੋਕਾ ਟੋਲੇ: ਸਭ ਕੋ॥ ਗਹਿ: ਪੂਜਾ॥ ਅਨਤ: ਹੋਰ ਥੋ॥ ਗੁਰ: ਪੂਜਾ ਗੋਲ
ਗੋਲੇ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸ ਸੁਣੋ ਪੋਤ੍ਰੀ॥ ਸਸਿਸਟਿ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਏ॥ ਪਲਿਓ:
ਤਾ ਦ ਜਗਤ ਰੂਪੀ॥ ਸਦਾ ਰਿਆ॰ ਸਗਾਂ ਪ੍ਰਤੋ ਗਾਂ ਨੂ ਦ ਸਭ ਦੇ ਕਾਰਜਾ ਨੂੰ

ਦਾਤਾ੦ ਤੇ ਕਰਤਾਂ ਭੀ ॥ ਹਾਰਿਆ: ਹਾਰ ਹੈਂ ਸਭਨਾਂ ॥ ਸਬਦ: ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ੦ ਹੋ ॥
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਤੇ ਗੁਰ ਕਉ: ਨੂੰ ਤੋ ॥ ਵਾਰਿਆ: ਵਾਰਨੇ ਹਾਂ ॥੧॥ ਸ:
ਮ:੩॥ ਹਉਮੈ੦ ਵਿਖੇ ॥ ਜਲ ਤੇ ਜਲ: ਜਲਤੇ ਜਲਤੇ ਹੀ ਗਵਾਇ੦ ਕਰਕੇ ॥ ਪੈ
ਨੈ: ਦਰ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਸਰਣਾ ॥ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ ਸੁਭੁ ਭਾਇ ਵਾਲੇ
ਹੋਏ ਤਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕਰੀ ॥ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਵਿਖੇ ॥ ਸਚੁ ਰਤਾ
ਮਨਾ ॥੧॥ ਮ:੩॥ ਸਦ ਰਲਿਓ: ਜਹਿ ਤਰਲ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ॥ ਧਿਨ: ਧਨ ਤਾ ਜੋਗ
ਜਨਮ ਮਰਣ ਵਣ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸੁਜਾਣ: ਚਤੁਰ ਹੈ ਤੇ ਸੁ ॥ ਹੋਏ੦ ਆਪ ਭੀ ॥ ਹਰਿ:
ਹੈ ਨਾ ॥ ਸਰਾਈ: ਸਰੁ ਦੇਨਿ ॥ ਸੁਏ੦ ਜੋ ॥ ਆਖੀ ਆਖਿ: ਆਖੀ ਦੇਹੋ ॥ ਸਬਦ੦
ਵਿਖੇ ਵਕਾਰਿਕੋ ॥੨॥ ਪੌ: ॥ ਜੋਟ੦ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ॥ ਸਾਧੂ੦ ਆਂਦੀ
ਮੋ ॥ ਨਾਮ੦ ਵਿਖੇ ॥ ਕਾਰ੦ ਸੇਵਾ ਹੈ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਮੈ ਸੁਰਹਨਾ ਹੋਇਆ ਲਾਲ: ਦਾ
ਸਾਦਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ਤੁਧ: ਤੇਰਾ ਮੈ ॥ ਮੈ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਈਏ ੦ਸੁ ਕਰਾਂ ॥ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ॥ ਗੁਰ੦ ਦੁਆਰੇ ਵਾ ਹੋਇਕੇ ॥੨॥ ਸ: ਮ:੩॥ ਲਿਖਿਆ ਸ: ਲਿਖਿਆ
ਹੈ ॥ ਮੋਹ੦ ਰੂਪੀ ॥ ਮਨ: ਦਿਤੀ ਹੈ੦ ਇਸ ਕਰਿਕੇ ॥ ਆਸ: ਆਹੇ ਆਹੋ ॥ ਧਸਿ੦
ਸਤਿ ਸਿਗ ਹੈ ਦਾ ਹਰਿ ਦੇ ॥ ਬਹੁ ਅਤਿ ਧਾਣ: ਬਹੁਤ ਆਤੇ ਬਹੁਤਾ ॥ ਜਾਸਿ:
ਜਾਂਦਾ ॥ ਉਤੇ ਸਾਸ: ਹਉ ਕੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨੈ: ਨੂੰ ॥ ਕੋਡ: ਕੋਈ ਨਹੀ ॥ ਦਿਸਈ:
ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ॥ ਟਿਸਾਜ: ਨਿਜ ਚੋ ॥ ਅਗਲਾ: ਬਹੁਤਾ ॥ ਨਾਮ੦ ਦਾ ॥੧॥ ਮ:
੩॥ ਸੋਣ: ਸਾਖੀ ॥ ਲੋਕ ਵਦੇ ਸੇ ਸਜਣ: ਸਜਣ ਹੈ ਤੇ ਪੁਲੋਕੁ ਦੇ ॥ ਸੁਭਾਇ:
ਸਭ ਦਰਕ ਦਾ ਸੁਭੁ ਭਾਇ ਕਰਕੇ ॥ ਸਚਿ੦ ਮੋ ॥ ਭਾਇ੦ ਵਿਖੇ ॥ ਛੋਡਣਾ ॥ ਅਭਿਆ
ਨੇ ਦਿਕਾਰ ਕਰਾਹਿ ॥ ਸੁਆਰਥੀ੦ ਹੈ ਤੇ ॥ ਅਗਲਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ॥ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ
ਉਸ ਨੂੰ ॥ ੩॥ ਪੌ:॥ ਖੇਲ: ਲੈ ਣਾ ਦੇਣਾ ਵਿਦਾ ਗਰੂੜੀ ॥ ਵਡੇ ਦਾ ਤੁਧ ਆਪੇ ॥
ਪਜਰਤ ਉਪਾਇਕੈ ਖੇਲ: ਖੇਡ ਆਰੂਹੀ ॥ ਤ੍ਰੈਗੁਣ: ਤਿਨਾ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਹੀ
ਸਾਰਾ ॥ ਮੋਹੁ੦ ਨਾਦਾ ॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਾਰ ਕਰੇ ॥ ਹਉਮੈ੦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪਾਜੋ ॥ ਜਾ
ਇਆ: ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰ੦ ਦੁਆਰੇ ॥ ਆਪਣੇ੦ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰਿ ॥ ਧਿਆਇਆ੦
ਤੇਨ ਕਰਿਕੇ ॥੩॥ ਸ: ਮ:੩॥ ਛੋਡਾ ਮੋਹਣੀ੦ ਦੀ ਮਮਤਾ ਹੈ ਦਾ ਮਮਤਾ ਨੂੰ
ਪੀਤੇ ਜੋ ਮੋਹਣੀ ਹੈ ॥ ਉਬਰੇ: ਬਚੇ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੈਨਿ ਹੈ ॥ ਅਖੋ ॥ ਕਮਲਾ:
ਸੁਦਾਈ ਹੋਇਆ ॥ ਸੁਖਿ: ਸੁਖਾ ਦੀ ॥ ਦਾਤਾ੦ ਹਰਿ ਜੋ ॥ ਜਿਨ ਕਉ: ਜਿ
ਨੇ ਦਾ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ॥ ਪਾਇਆ: ਛਡਿਆ ਹੈ ॥ ੧॥ ਮ:੩॥ ਪਰਹੀ ਮਹਿ: ਰਿ
ਦੈ ਵਿਖੇ ਹੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਸੁਖਾ੦ ਨਾ ਤ੍ਰੁਮਦਾ੦ ਹੈ ਤੇ ਉਮਨਮੁਖ
ਭੀ ॥ ਸਿ.ਗ ਹੈ੦ ਕਰੇ ॥ ਕਰਤੇ ਨੇ ਆਪ੦ ਦਲੋ ॥ ਸੁਖਿ੦ ਦੁਆਰੇ ਵਿਰਲੇ ਨਾ ॥
ਪਾਇਆ੦ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ॥ ਰਸਨਾ੦ ਕਰਿ ਭੀ ॥ ਸਬਦੇ ਹੀ: ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੁਤੇ ਹੀ ਨਾ ਉ
ਉਪਜੇ: ਉਚਾਰੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਬਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚੁ ਆਪਣੂ ॥ ਅਿ
੩: ਅਮਰ ਕਰਨੂੰ ਵਾਲਾ ॥ ੩॥ ਪੌ: ਰੇਖੁ੦ ਹੈ ਤੇ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਹੈ ਕਰੂ ਹੋ ॥ ਅਗ

ਮ॰ ਹੈਕਿਆਕਹਿ ਕੇਤਿਸਦੇ ।ਛੇਦਾ ।ਆਪਿਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਤਾਂ ਪਾਈਐ: ਪਾਉ
ਣਾਹੈ ।ਪਾਇਆ॰ ਜੋ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਸੇਵ: ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪਾਈਐ ।।੮।। ਸ: ਮ: ੩।।
ਜਿਉ ਤਨ ਕੋਲੁ ਪੀੜੀਐ ਛੇਦਾ ।ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਤਨੁ ਨੂੰ ਕੋਲੂ ਜਿਉ ਤਾਂ ਪਾਈਦੀ
ਪੀੜੀਐ ਤਾਂ ਭੀ ਰਤਨ ਛੋੜੀ: ਜਰਾ ਆਵਣੀ ਭੋਹਿ: ਦੇਹਿ ਦਿਸੈ: ਜਾਂਦੇ ॥
ਦੇਵ੍ਹੈ: ਦੇਨੇਸ ॰ ਤੋਂ ਨਾ ਚੁਕਾਈ: ਜੋ ਦੇਂਦਾ ਡੋਹਿ: ਦਿਨੇ ।੧।। ਮ: ੩।। ਰੰਗਿ ਲਾਏ
ਮਨੁ ਲਾਇ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਾਇ ਇਕੇ ਮਨੁ ਨੂੰ ਲੈ ਇਲੇਂਦੇ ਹੈ ।ਛੇਦਾ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਪਾਹੇ ਹਿ:
ਪਾਹ ਦੇ ਹਿ ਤੇ ਭੀ ਰੰਗੇ ।ਅਤੁ ਖਾਂ ਤਾਂ ਤਿਉ ਮਜੀਠੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਪਾਈ ਦੈਗ
ਗੁਰੂ ਪੀ ਪਾਹ ਦੇਹਿ ਕੇ ਭੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਮਜੀਠ ਦਾ ਰੰਗ ਚੋ ।ਨਾਨਕ॰ ਰੰਗਿ ਵ
ਹੁਨਾ ਧਿਆ: ਦੂਜਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਹ: ਕੋਈ ਤੀਦਾ ਕਰਦੇ ਭੀ।।੨।। ਪਉ: ।ਛੇਦਾ ਹਰਿ
ਆਪਿ ਆਪਿ ਵਰਤੇ॰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਸਿਖੁ ਹੋਕੇ ਕੇ ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਇਦਾ॰ ਨ
ਮ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ।ਨਨੁ ਕੈ ਸੋ ਉਤ੍ਰ ਸਦਾ: ਰਚਕੇ ਸਿਰ: ਸਿਰ ਧਿਸਿਰ ਸਭਨੁ
ਧੰਧੈ ਸੋ ।ਨਾਮ ਨੂੰ ਨਾ ਇਕ ॰ ਨਨੂ ਆਪਿ ਹੀ ਖੁਆਇਦਾ: ਖੁਦਾ ਦੇ ਤਾਂ ਭਗ
ਤੀ ਦਲੋਂ ਮਾਰਗਿ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਉਛਾੜੂ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੋ ਨਾਪਿ
ਆਏ॰ ਤਿਸੁ ਦੁਆਰੇ ਜੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਾਣ॰ ਨੂੰ ਹੀ ।।੫।। ਸ: ਮ: ੩।। ਪਾਵਣ:
ਪਾਈ ਜਾਏ ਤੇ ਤਾਂ ਹੋਇ॰ ਐਥੈ ਤੇ ਆਗੈ ।ਅਲਭ: ਦੁਲਭ ਹੈ ।੧।। ਮ: ੩।। ਮੁ
ਖ: ਮੁਖ ਦਾ ।ਦੂਜੈ॰ ਭਾਇਐ ।ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ: ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਮੈ॰ ਤਿਨਾ ਦੀਆ
ਦਈਆ ਪਾਰਿ ਕੁ: ਧਰਾਂ ਧਰਾਂ ਮੇ ।ਜਿਧ॰ ਥਕੇ ।ਸਰੇ॰ ਧਹੁ ਤੇਰੀਆ ਥਾਕੇ॰
ਤੇ ਤੀਰਥ ਦਸੀ ਦਾ ਜਾਣੂ ਥਕੇ ਹੈ ।ਸਾਰ: ਖਧਰ ਮਹ ਹਉਮੈ॰ ਦੇ ਭਰਮ ਮੈ
ਭੁਲਾਇ ਹੋ ।ਇਆ ਭਉ: ਡੁਰਣ ਹਿਦਾ ।ਭਾਗਿ: ਭਾਗੀਆ ਨੂੰ॰ ਤਾਂ ਹਰਿ ।ਸਘਰ॰
ਕਰਿਕੇ ।ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ: ਤਿਨਾ ਨੇ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ।ਆਪ ਤਨੁ ।ਨਾਨਕ॰ ਤਾਂ ਸੁਖ ਮੈ
।।੨।। ਪਉ: ।ਕੁਪਤਿ: ਵਡੇ ਤੇ ਗਣੇ: ਛੋਟੇ ਰਾਜੇ ਰੰਗ: ਅਨਿਦਾ ਇਨਾ ਦਾ ਦਿਨ
ਚਾਰ ਹੈ ।ਕੁਸੁੰਭ॰ ਦਤੂ ਹੈ ।ਚਲੇ॰ ਕੋਈ ਕੀਤੇ ਹੂ ਦਾ ਹੈ ਜਿਰਿਪਾਹਿ ਗਿਰਾ ਦਣਾ॰
ਹੂਦਾ ਹੈ ।ਤਾ ਦਣਾ॰ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ।।੫।। ਸ: ਮ: ੩।। ਫਿਰੇ: ਫੇਰੇ ।ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ:
ਫਿਰ ਦੇ ਹੀ ਫਿਰ ਦੇ ਹੈਂ ਅਹਿ॰ ਹੋ ਗੁਮਾਨ ਦਰੀ: ਹਰੀਆ ਸਬਦੇ: ਗੁਰ ਸਬਦਿ
ਦੇ ਸੋਇਆ ਦਿਦੇ ਖਿਆ ।੧।। ਮ: ੩।। ਠਾਉ ਰ: ਠਹਿਰਨ ਨੂੰ ਨਹੀ ਥਾਉ ਦਾ ਲੋਕ ਪਲੋਕ
ਮੈਂ ।ਛੁਟਕੁ॰ ਨਾਰੀਆ ਦੁਹਚਾਰਣਿ: ਦੁਰਾਚਾਰਣੀ ਤੇ ਘਾਦਿ ਨਾਉ: ਧੁਰੋ ਨਾਉ
ਟਲੀਆ ਸੀਆਹਿ: ਜਦਿ ਨਾ ਗੁਰ॰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚੁ ਮਿਲਾਉ: ਮਿਲੇ ਹੈ ।
ਦ ਛੇਦਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਮੈ ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸੀਆਹਿ ।
੨।। ਧੈ: ।ਮੁਰਾਰਿ॰ ਨੂੰ ।ਜਲੁ॰ ਤੋ ।ਤ੍ਰਿਨ॰ ਨੂੰ ।ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ।ਜਿਨਾ ਹਰਿ
ਤ੍ਰਪ: ਜਿਨਾ ਉਪਰਿ ਹੈ ਸਹਿ ਤੇਰੀ ਹੈ ।ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ॰ ਤਾਂ ਦ ਜਿਨਾ ਗੁਰ ਦੋ
੧।। ਸ: ਮ: ੩।। ਧਾਲੇ: ਬਾਲ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੈ ।ਤੇ: ਤੇਰੇ ਨਾ ਪਈ ੬: ਪਾਈ ਹੈ
ਛੇਦਾ ।ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰ ਭੋਜਨ ਰੂਪੀ ।ਦ੍ਰਿਪਤੀ ਐ: ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਤਾਂ ਦੀ ।

ਚਾਰ॰ਦੁਆਰੇ॥ਮਦਾਵਣੀ:ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੇ ਜੈਸੇ ਜੋ ਦੂਰੋ ਟੋਰੀ ਸੁਰੀਧੁਆਵੈ ਵਿਹੁ
ਕਾਢਿ ਕੈ ਰੋਟੀ ਖਾਣੀ ਦੀ ਹੈ॥ਸਦਾਸਾਂਤ ਏਹ ਮਦਾਵਣੀ॰ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ॥ਮਾਣੀ॰
ਕਾਢਿ ਕੈ ਰੋਟੀ ਖਾਣੀ ਦੀ ਹੈ॥ਅਦਾਸਾਂਤ ਏਹ ਮਦਾਵਣੀ
ਜੈਸੇ ਮੇਸਦੇ ਧਾਵਣ ਰੂਪੀ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ਨੇਵ ਦੁਆਰੇ ਪਾਣੀ: ਮੇਹਿਨਤ ਕਰਕੇ
ਰਹੇ॰ਹੋਂ॥ਕੇਨੁ: ਕੈਹੈ॥ਖੁਆਣਿ: ਖੁਇਲੈਹੈ ਦ ਖੁਇਕੈ॥ਲਿਖਿਆ॰ਜੋਝਾਰ
ਪੈ: ਲਾਹਿਹੁ: ਲਾਹੁਦੀਆਂ॥ਹਾਰੀਆ: ਹਾਰੁਜਾਂਦੀਆਂ॥ਤਿਨਾਂ॰ਤੇ॥ਮੁਖੀ
ਆ: ਮੁਖਿ॰ਹਰਿ ਦੇ ਮੇਲ ਦਿਖੈ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੀਆ ਹੈ॥ਹਾਰੀਆਂ॰ਤੇ॥
ਆ: ਮੁਖਿ॰ਹਰਿਦੇਮੇਲਾਦੇਖੈ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੀਆ ਹੈ॥ਹਉਮੈ॰ਕਰਿਕੇ॥ਗੁਰਕਾ
੮॥ਸ: ਮ: ੩॥ਜਗਿ: ਜੀਵਨੂੰ ਤੇਟਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੇ॥ਹਉਮੈ॰ਕਰਿਕੇ॥ਗੁਰਕਾ
ਰੂ॰ ਹੀ ਹੈ॥ਵੀਚਾਰਿ॰ਰੂਪੀ ਦ ਦੁਆਰਾ॥੧॥ਮ: ੩॥ਜਾਗੇ: ਨਾਮ ਜਪੇ ਜੋ ਦੇ:
ਸਮਾਧਿਲਦੇ॥ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਦੇ॰ਵਰਿਦਗਾਨੀਦ: ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਦ ਸਾਂਤੀ
ਕਰਿ॥ਜੁਗਾਇ: ਜੁਗਾਦ ਕਹੀ॥ਰਤਿਆ॰ਤੇ॥੨॥ਪੈ: ਜੋਹਨਿ॰ਮੇਰੇ ਤਿਆ:
ਰਤੇ ਹੈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ॥ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਜਾਤਿਆ: ਜਾਤਿ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ॥ਹ
ਰਿ ਇਕੋ ਇਕੁ ਵਰਤੇ॰ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਤੇ ਇਕੋ ਉਤਪਤਿਆ: ਇਕ ਹੀ ਤੇ ਉਤਪਤਿ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ॥ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਂ ਨੇ ਹੀ॥੯॥ਸ: ਮ: ੩॥ਜਿਤੁ: ਜਿਸ ਕਾ ਹੈ॥
ਤਿਨਾ: ਤਿਨੋ॥ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ: ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧ ਪਤਾਈ ਨਹੀ॥ਸਬਦ: ਗੁਰ
ਸਬਦ ਨੂੰ ਦਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ॥ਪਛਾਣੀਐ॰ਤਾਂ ਦੇ ਤੇਂ ਜਾਂ॥੧॥ਮ: ੩॥ਬਾਣੀ: ਵੇਦ
ਰੂਪੀ॥ਗੁਰੁ: ਗੁਰੂ ਹੈ॥ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਹੈ॥ਦਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ॥ਗੁਰ:
ਸੈ ਤਾ॥ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਹੈ॥ਸਉਦਾ: ਨਾਮ ਦਾ॥ਹਟੁ ਸਚੁ: ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ॥
ਰਤਨੀ: ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॰ਜੈਤਾ ਦੇਹਿ ਦੇ ਰੂਪੀ॥ਆਨਿ: ਦੇਹਿ॥ਸਉਦਾ॰
ਹੈ ਤਿਸ ਤਾ॥ਅਪਾਰ॰ਹੀ ਦਾ ਦਾ॥ਵਿਬੁ: ਮਾਯਾ ਕਾ ਦਿਖਾ॥ਕਰਮਿ॰ਪੂਰ
ਬਲਾ॥ਹਾਰੁ॰ਹੈ ਉਹੁ ਸਚੁ ਦ ਹਰੀ॥੨॥ਪੈ: ਵਰਤੈ॰ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕੂੜ॰ਨਗਰ
ਜੈ ਕੂੜਿ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਏ ਨ ਕੂੜਿ ਨਾਲ॥ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਮਰਾ ਪੀਤਾ॥
੧੦॥ਸ: ਮ: ੩॥ਪੀਠ ਕਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਲ ਵਾਲੇ ਜੋ ਖਨੂੰ ਕਰੇ ਹੈ॥ਹੇ ਸੇਖ ਚ: ਪੁਨਾ ਉਹ
ਕਿਆ ਤੂ ਚਉਦਾ ਇਆ: ਮਚਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਆ ਚੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥
ਕਿਸੇ ਦਾ॥ਇਕਤ: ਇਕ ਤਾ ਦੇ ਘਰਿ ਵਿਚੁ ਆਣਿ: ਲਿਆਣ ਇਆ ਏਹਤੂ: ਏਹਾ॥
ਤੇਹਤੂ: ਟੇਰਤਾਈ ਨੂੰ॥ਅਬਦਾ ਜਗਿਆ ਨੂੰ ਨੂੰ ਕਰੇ ਹੈ॥ਸੇਖ: ਹੇ ਸਿਖਾ॥ਲੈਣ ਦ
ਲੇਲ ਕਿਆ ਨੂੰ॥ਚਉ: ਚਦਾ॥ਚਕਿਆ: ਚਕਾ ਦਿਸਾ ਮੇਂ॥ਚਉਦਾਇਆ॰
ਹੈ ਲਾਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਏਹੁ ਮਨ॰ਇਨਾਂ ਏਹਤੂ: ਏਹੁ॥ਤੇਹਤੂ: ਤੇਰੂ ਤਾਈ ਤਿਨ
ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ॥ਜਾਣ॰ਹੈ ਗੁਰਾਂ॥ਮਿਹਮਾਣ: ਪਿਰਾਂਉਣਾ॥ਕੀ: ਬਹੁਤੇ॥ਨਿ:
ਜੋਤਿ ਨ॰ਦਾ॥੧॥ਮ: ੩॥ਗੁਣ॰ਵੀਚਾਰਦਾ ਹੈ॰ਜੋ ਜੋ॥੨॥ਪੈ: ਛੇਦਾ ਹਰਿ
ਨੇ ਦੇ ਹ ਸਦ ਗ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਚੋਲੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਪੈਧੀ ਹੈ ਕਢਿ ਕਰ॰ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
ਹਰਿ॰ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ਪਟ: ਰੇਸਮਾ॥ਬਹੁਤ ਬਿਧਿ: ਬਹੁ ਰੰਗਾ ਦਾ ਤਸਕਰ ਕੇ
ਬਹੁ ਭਾਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਕਰਦੀ ਹੈ॥ਬਿਬੇਕ ਕਰਿ॰ਕੇ॥ਬਿਬੇਕ: ਬਿਚਾਰ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਤਿ॰ਕੇ ਹੈ॥੧੧॥ਸ: ਮ: ੩॥ਪਰਥਾਇ: ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਬ

ਬਤੇ ਜਾਣੀਐ ॰ ਹੈ ਸਰਲ ਜਗਾਨੈ: ਜਗਤ ਨੂੰ ਦਾ ਦੀਆ ਕਰੇ ॰ ਸੁਆਮਣੀ: ਸੁ
ਖਮਨ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਤੇਹੀ ਨਾਹੀ ॰ ਇਸ ਬਿਧ ਤ ਹੋਣ ਦੀ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁ
ਆਰੇ ॰ ਜਿਨਾ ਆਈ ॰ ਤਿਨਾ ਅੰਧਿਆ: ਅੰਧੇ ਹੈ ਪੰਡਿਤ: ਹੇ ਪੰਡਿਤ
ਤੋ ਬਹੁ ਕਰਤੀ: ਕਮਾਈ ਸਬੰਧ ॰ ਨੂੰ ਸਲਾਹਿਆ ਤੁਹਾ ਬਹੁ ਕਰਤੁ: ਬਹੁ
ਕੀਮਤ ਤਬ ਦਾ ਕਮਾਈ ਸਿਰਦੀ ਬਹੁ ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਤ: ਜਲ ਦਿਆਂ ਨੂੰ
ਕੂਕ: ਤਿਨਾ ਦੀ ਉਹੀ ਕਾਲੋ ॰ ਨਾਲ ਦਾ ਦਾ ਲਿਖ ਨਾਲ ॥ ੨ ॥ ਪੌ: ਗਾਵਹਿ: ਹੇ
ਹਰਿ ॰ ਸੋ ਤਾ ਦਸਾਈ: ਪੁਛਾਈ ਹਰਿ ॰ ਨਾ ਸਾਂਝੀ: ਭਿਜਾਲੀ ਧਿਆ
ਈ ॰ ਓਹ ਸੇਵੀ ॰ ਓਹ ਹਰਿ ॰ ਨੂੰ ਸੁਖਦੀ ਖਾਣਿਆ ਜੋ ਸਭ ਪਾਈ ॰ ਹੇ ਸਾਨੂੰ ॥
੧੨ ॥ ਸ: ਮ: ੩ ॥ ਪੰਡਿਤ: ਹੇ ਪੰਡਿਤੁ ਜੁਗ ਚਾਰਿ: ਚਹੁੰ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਚ
ਰੋਜੁਗਾ ਮੋਹ ਦੋ ਦਾ ਮੂਲ: ਮੂਲ ਹੈ ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ॰
ਰੂਪੀ ਦੇ ਦਾ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ਭੁਖਿਆ: ਭੁਖੇ ਹੀ ਮੂਏ ਸੋਦਿਐ: ਸੇ
ਵੈ ਤਿਨਾ ਸਬਦਿ ॰ ਨਾ ਨਾਇ ॰ ਦੋਰਕੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇਨਾ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੩
ਲਿਗਾ ॰ ਤਿਨਾ ਜੁਧਿ: ਖਪਾਰਿਆ ਹਨਿ ॰ ਕਰਿਕੇ ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਦ
ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਨੂੰ ਬੀਜਿ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੇ ਦਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥
ਖਾਇ ॰ ਗੁਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਵਲਾ ਦੂਜੇ ॰ ਭਾਇ ਵਿਚ ਮੁਖਿ: ਮੁ
ਖਾ ਨੂੰ ਆਪੇ ॰ ਹਰੀ ਨੇ ॥ ੨ ॥ ਪੌ: ਦੇ ਦਾ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸ ਗਾਵੈ ॰
ਸੋ ਹੈ ਮੁਖਿ ॰ ਕਰਿ ॥ ਸਾ ॰ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਭਾਵਣੀ: ਭਾਵਦੀ ਹੈ ਤੁਦ
ਣੀ: ਤਾਦਦੀ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ॰ ਕੇ ਭੁਣੀ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਵਣੀ: ਭਾਵਣ
ਦਾ ਲੀ ਹੈ ਸੋ ਰਸਨਾ ॥ ਸਾ ॰ ਰਸਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਬੁਲਾਵਣੀ: ਬੋਲਦੀ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਸ: ਮ: ੩ ॥ ਪੀਰ ਕਾ ਸਿਖ ਕੀ
ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਹੈ ਕਿ ਸਾਹੇ ॰ ਤੇ ਓਹ ਨਹੀ ਸਿਰ ਹਲਾਉਦਾ ਹੋਇ ॰ ਦਾ
ਣਾ ਰੂਤੇ ਸੋ ਹੀ ਉਭੀ: ਖੁੜੀ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਇਕੇ ਦਾ ਚੋਰੀ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਕਾਜ ਹਿਜਾਣਿ: ਜੋ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾਰਾਜੁ ਮੁਖਾ ਆਪੇ ॰
ਹਰੀ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਕੁਲ: ਕੁਲਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ॥ ੨ ॥ ਪੌ:
ਸਿਖ: ਸਿਖਾ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ... ਪਾਜਿ ॰ ਕਹੈ ਕਾਰੇ: ਜੇ ਦਾ ਮੋਹ ਭਾਉ: ਭਾ
ਗੁਰ ਦੇ ਗੁਰਾ ਦਾਈਆ: ਦਾਇਆ ਹੈਵਾ ਦਾਈ ਹੈ ਦੇ ਦਾ ਗੁਰਾ ਦਾਇ
ਕੋਜੋ ਅੰਧਿਆ ਰੂਪੈ ਗੁਰ ਜਿਖਾ ਮਤਾ ਤੇ ਪੁਤਾ ਭਾਈਆ ਸੋ ਗੁਰ:
ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰ ॰ ਨੂੰ ਬੋਲਹੁ ॥ ਸਭ: ਸਭੇ ਹੀ ਦੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਆਖਿ:
ਆਖਣੇ ਕੋ ॥ ੧ ॥ ਸ: ਮ: ੩ ॥ ਅਵਰੇ: ਹੋਰ ਹੀ ਪਚਾਹਿ: ਖਪ ਦੇ ਨੇ ਦ
ਜੁਖਦੇ ਨੇ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਸਦੇ ॰ ਤੇ ਪੂਰਣ ਹੈ ਨਾਉ ॰ ਸੋ ॥ ੨ ॥ ਪੌ: ਬਧਨ:
ਹੋਰ ਕਦੂ ਸੀਪੇ: ਗੈਣੇ ਕਦੂ ਮਣਿਆ: ਹਾਥੀ ਘੋੜਿਆ ਅੰਤੇ: ਅੰਤ ਨੂੰ
ਪਾਹ: ਕੋਠੇ ਕਰੇ ਮੰਦਰ: ਰੋਜਾਰ ਕੇ ਤੇ ਮਹਲ: ਹਵੇਲੀਆਂ ਹਰ

ਤਰੀ: ਘਣੇਰੇ ਰਾਗ ਦੇ॥ ਤੁਰਿ: ਘੋੜੇ ਕੋ॥ ਆਈ: ਆਵੈ॥ ਜਿਉ ॰ ਜੌ॥ ਸੁਖੁ ॰ ਦੁਖੁ
ਤਿਨਾ॥੧੫॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਕਰਮ: ਕਰਮਾਂ ਤੇ॥ ਮਤਿ ॰ ਦੁਆਰਾ॥ ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਲਿਏ
ਦੇ ਸਤੀਆਂ ਦੇ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਪਰਪੀਠ ਕਾ ਸਰੀਰ ਦਸਾ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਦਸਹਿ: ਸ
ੜ੍ਹੇ ਜਾਦੇ ਨੇ ਤੇ॥ ਉਸਟੀਆਹਿ: ਸੁਟੀਦੇ ਨੇ॥ ਭੀ: ਘਣੇ ਤੇ ਫਿਰਿ ਹਿਸਾਬਿ
ਪਾਇ: ਹਸਣਾ ਕਰਦੇ ਨੇ॥ ਜਾਪਈ: ਜਾਣੀਕੇ॥ ਸਮਾਹਿ: ਸਮਾਂਦਾ ਰੋਖ
ਸੀਭਿ॥ ਕਾ॥ ਪੌ: ਮਹੁ ਦਾ ਹਰਿ ਨੌਂ ਮੇਰਾ ਤੇ ਹੈ॥ ਸਗਾਈ: ਸਗਾਂ ਦੋ ਦਰ
ਸਾਂਤੋ॥ ਸੁਖ ਪਾਵਦੇ ਨੇ॥ ਜੀਠ: ਕਾਠੀਆਂ ਖੁਰਗੀਰੁ: ਖੁਰਗੀਰੁ॥ ਸਾਧ:
ਜੇਰਾਮਾਸੂ॥ ਮਿਠ: ਸਾਂਤਿ ਆਤਮਾ॥ ਕਰਮ: ਨਿਤ ਕਰਮ ਤੇ ਧਰਮ ਦਰਤ
ਸਮਾਂਦੇ॥ ਕਾਰਜ: ਪਰਾਰਿ ਭਾਹੁ ਦਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਸਾਂਤੇ: ਸਤ ਸਰੂਪ
ਦਾ ਹਰਿਨਾਮ ਘੇਲ ਲਹਿਆ ਪੌਤੇ: ਪਲੇ ਦਾ ਪੂਰ ਘਲੋ॥ ਜਾਂਤੇ॰ ਹੈ॥੧੬॥ ਸ:
ਮ: ੩॥ ਹਰਿ ਲਾਇਆ: ਘੋਹਿ ਲਾਇਆ॥ ਮੁਠੀ॰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ॥ ਜਨਾਇ॰
ਨਰਕ ਦੀ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਨਾਮਿ॰ ਕਰੇ ਸੋਹਿਆ ਸੂਹੀ॰ ਉਨਾ ਨੂੰ ਸੂਘਦਾ॰ ਫਿ
ਖੇਦ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਨਿੰਦਕਾ॰ ਦੇਹੁ ਦੇ ਹੈ॥ ਉਰਧਾਰਿ॰ ਸੁਖ ਹੈ ਨ ਪਾਰਿ ਸੁਖ ਹੈ
ਕਾ॥ ਪੌ: ॥ ਨਾਮਿ॰ ਵਿਖੋਦ ਕੇ ਹੁਕਦਾ ਸੋ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਾਹੀ ਰਤੇ
ਨਾਹੀ॰ ਜਾਂਤਾ॥ ਲਿਖਾਰੀ: ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਗੁਣੀ: ਹਰੀ ਦੀ ਜਸ ਮਝ ਆਈ
ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਾ ਗੁਣ ਨੂੰ ਮਰੇ ਭੀ ਮੁਖ॰ ਦੀ ਗੁਰ ਪੂਰੇ॰ ਦੁਆਰੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰੋ
ਈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੋ॥੧੭॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਗਾਖੜੀ: ਕਠਣ ਹੈ॥ ਸਿਰ॰ ਭੀ ਦੀਜੈ
ਤੇ ਆਪੁ॰ ਭਾਵ ਕੀ ਗਵਾਇ ਦਾ ਸਿਰ ਦੀਜੇ ਤੇ ਦੇਣਾ ਹੀ ਆਪ: ਹੈਕਾਰ
ਕੀ ਗਵਾਇਆ ਮਰਹਿ॰ ਜੁਠਿ ਰਿਕਾ: ਨਾ ਮੀ॥ ਬਾਣਿ: ਲੇਖੇ॥ ਪਾਰਸ: ਰੂਪ
ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਪਾਰਸੁ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੈ॰ ਸਾਂਗ ਰਾਰ॰ ਦੁਆਰਾ॥ ਗਣਤੇ:
ਕਰਮਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੇ॥ ਬਾਣਿ: ਲੇਖੇ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸੋ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮਹਲ:
ਸਰੂਪ ਤੇ ਕੁਮਹਲ: ਹੋਰ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਬਾਣਿ ਕੂੜਾ ਇਆ ਸੂਆਇ:
ਸੁਆਦ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ॥ ਲਹਹਿ: ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਜੋਤੀ ਦੀ ਚਾਨਣੇ ਸੋ॥
ਜੋਤੀ: ਗਿਆਤਾ॥ ਪਿਆਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ॥ ਮਿਲਾਇ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੇ॥ ਸਤ॰
ਦੀ ਦਪਾਲਾ॥ ਰਜਾਇ: ਰਜਾਈ॥ ਕਾ॥ ਪੌ: ਜਨਾ॰ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ
ਰਿਨਾਮਾ ਨੂੰ ਸੁਖਿ ਤੇ ਕਰਤਿਆਂ: ਕਹਿ ਦੇ ਹੈਂ॥ ਤਿਆ: ਦੋਹਾਂ ਘਣ ਤਿਆਂ:
ਘਣ ਰਾਇ ਹੈ ਦਾ ਘਣੇ ਹੈਂ॥ ਸਿਖ॰ ਆ॥ ਕੇਣ ਤਿਆਂ: ਤਿਨ੍ਹਾ ਹੈ ਦਾ ਤਿ
ਤੁ ਦੇਨੇ॥ ਪੜਤਿਆ: ਪੜ੍ਹੇ ਹੈਂ॥੧੮॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਧਿਰੇ: ਜਾਣੇ॥ ਬੁਝਸਨ:
ਘੂਹਮਾ ਪੁਣਾ॥ ਸਬਦ: ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੋ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ॥ ਬੁਝਹੁ: ਜਾਣਹੁ॥
ਭਾਰੀ॰ ਕਾਰਿ॥ ਜੁਗ ਚਾਰਿ: ਚਾਰੇ ਜੁਗਾਂ ਹੀ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹੋਇ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ॥
੧॥ ਮ: ੩॥ ਗਾਵਰੂ: ਸੁਦਾਨੇ ਤੇ॥ ਮੁਖ॰ ਦੀ ਆਪੁ॰ ਭਾਵ ਨੂੰ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ॰ ਕੇ ਘਰੇ
ਹੀਆ ਜਿ: ਜੋ॥ ਕਾ॥ ਪੌ: ॥ ਸਿਖਾ: ਸਿਖ ਹੈ॥ ਖਿਖਾ: ਦੇਖਾ॥ ਕੀਰਤਨ॰ ਕੇ ਨਾਲ
ਰਿਤੋ॥ ਰਦਾ: ਉਚਾ ਗਾਵਾ ਣੀ ਕਰਿਆ ਮਨ॰ ਦਿਖੇ ਲਿਖਾ: ਲਿਖ ਲਾਦਦਾ॥

ਕ੍ਰਿਸ: ਖਿਮ ਛਿਤ ਤਾ ਦਾ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਅਥਵਾ ਜੋ ਥਾਨ ਹੈ ਜਿਥੇ
ਵਿਖੇ: ਚਰਨਾ ੧੮ ਸ: ਮ: ੩॥ ਆਗਿਆ ਵਿਚਿ ਜਾਸਤਿ: ਜਾਵੈਗਾ॥ ੧ ਮ: ੩॥
ਬਾਰਿ॰ ਕਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ॰ ਜੋ ਮਿਲਾਇ ਹੋਇ ਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ॰
ਜੋ ਮਿਲਾਇ ਹੋਂਦੇ ਹੈ॥ ਯਾਨਦਿ: ਧਿਆਰ ਥੁ ਹੈ॥ ਸਿਧੀ॰ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੇ
ਦਾਹੂ ਦੂਆਰੇ ਜਾਤੂ ਦੀ॥ ਕਰਾਮਾਤਿ॰ ਜੋ ਕਿ ਜੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈਏ ਤਾ ਤੁਰ
ਕਾਏ ਮਤ ਦੀ॥ ਆਰਚਿਤ: ਅਕਸਮਾਤ੍ਰ ਹੀ॥ ਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਕਰਾਮਾਤਿ॰ ਹੈ ਦਾ ਸਰਲ ਹੈ॥ ਰਾਧੇ: ਛਾਡੀ: ਮੰਗਤੇ ਦਾ ਗਈ ਹੈ॥ ਛਿਤ:
ਛਿਤ ਕਰਿ ਕੇ ਕਿਤ: ਕਿਤ ਦਾ ਛਿਦ॥ ਮੰਗਤ ਜਨ ਜੀਤਾ: ਜੀਤਾ: ਸਭਮਤ
ਜਨ: ਅਸਥੂਲ ਜਨੁ ਮੰਗਤੇ ਹੈ॥ ਪਾਥਰ॰ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਕ੍ਰਿਆ ਜੀਤਾ: ਛੂਟੇ ਦਾ ਛਿਦ॥
ਸੁਖ॰ ਸੋਈ ਹੈ॥ ੨੦॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਗੁਰੁ ਨਾ: ਬਿਚਾਰਣਾ॥ ਤਿਸਨਾ॰ ਰੂਪੀ ਦਿ
ਕਾਰ ਜੋ ਹੈ॥ ਜਾਇ॰ ਕਰਿ ਖੁਆਰੁ ਹੀ ਹੋਇਆ॥ ਬੀਨ: ਚੜ੍ਹੈ ਜੋ ਦਾ ਛਿਦਾ
ਸੈ ਸੋ ਪੜ੍ਹ ਆਪੰਡਿਤ ਬੀਨ: ਚੜ੍ਹੈ ਜੋ ਅਬਾਦਿ॰ ਦੀ॥ ਤਤ: ਦਿਚਾਰ
ਨੂੰ ਲਹੈ ਤਾਂ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਛਿਦ॥ ਜਾਂ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰ
ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਰਹੀ ਖੋਜ ਲਹੈ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਨਾ ਪਾਇਆ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂਸ
ਹਾਲੇ: ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਕੁ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੀ॥ ਪਾਰੀ: ਜਗ ਪਾਤ੍ਰਾ ਮੁਖਿ॥ ਮੁਖਿ
ਨੇ ਕੀਤਾ ਦਾ ਦੁਆਰੇ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਨਾਮ ਦਾ॥ ੧ ਮ: ੩॥ ਕੋ: ਕੋਈ॥ ਥਕੇ॰ ਇ
ਨੁ ਕਰਿ ਜੀ॥ ਜਾਚੈ॰ ਮੋ॥ ਹਉਮੈ॰ ਨੂੰ ਸਬਾਦਿ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਦਪੈ: ॥ ਛਿਦ ਰਾਹ
ਗਿਹਰਿ ਦੇ ਮੀਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਹੁ ਤੇ॥ ਕਿਨਕਾ: ਥੋਰਾ ਕਾਲ ਲੀ ਦਾ ਥੋਰ
ਅਮਾਤ੍ਰ ਭੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਛਿਦ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਕਾਪਤ੍ਰ
ਪਾਹਿ ਰਹੇ ਖਿਮਕ: ਖਿਮਾਕਾ ਦਾ ਛਿਦ॥ ਖਿਮਾਰੁਪੀ ਕਪਤ੍ਰ ਪਾਹਿਰ
ਛਿਦ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਜੋ ਪ੍ਰਿਮਕ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਲਾਗੇ ਦਾ ਚੋਲ
ਕੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਜੋ ਸਾਜੀ ਗਾਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਵੈ॥ ਪਲਕ: ਪਲ
ਵਿਖੇ ਦਾ ਪਲੁ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਜਪਿਆ ਹੋਇਆ॥ ਜਿਣਕ: ਜਿਤਨਾ॥ ੨੧॥ ਸ:
ਮ: ੩॥ ਸਿਆਤੁ: ਗਤੁ ਦਾ ਥਤੁ ਕਾਲ ਹੋਇਆ॥ ਖਨਲੀ: ਤੇਲੀ ਅੰਦੀ
ਥਪੁਜਨ ਦਾ ਲੀ ਕੁਰੇਦੀ ਟਾਕੀ॥ ਉਜਲੀ: ਚਿਟੀ ਮਲਧੀ॥ ਧਿਨਾ ਧੋਵ
ਣਿ: ਧੋਇਭੀ॥ ਉਲਟੀ ਹੋਦੇ॰ ਮਿਸਾਰ ਬਦਲਾਹੁ: ਬਦਲ ਕੇ ਮਤਿ ਸੁਧ ਹੋ
ਦੈ॥ ਪਾਤੁ: ਪਉਦਾ ਹੈ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਚਹੁ ਜੁਗੀ: ਚਵਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਚੋ ਕਲਿਜੁ
ਗ ਕਿਹਿਆ ਕਾਲੀ ਕੋਛੀ: ਕਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾ ਪਾਰਿ ਦੀ॰ ਹੈ॥ ਕੀਰਤਿ॰
॰ ਰੂਪ ਪਾਪਨਿ: ਪਾਈ ਹੈ॥ ਕਲੁਗਾਤਿ ਜੇ ਤਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਉਚਾਰਹਿ ਤੇ ਕਲ
ਜੀ ਕਾਲ ਕੇ ਮਹਿਮਾਹਿ॥ ਰਧੇ: ॥ ਰਹਰਿ ੩॥ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਸਾਧ ਜਨ:
ਜਨਾ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਤਾ॥ ਬਾਣੀ: ਬਾਣੀ॥ ਗਾਦਾ॰ ਗਾਰੁ ਕਰਿਗ ਚਦਾ: ਉਥ
ਬਾਣੀ ਕਥਿ ਗਿਗੀ: ਆਨੰਦ॥ ਮਾਣਿ॰ ਜੇ ਹੈ ਤਨੁ ਦਾ ਮਨ ਕਰਿ ਹਰਿ ਰੂ
ਪਿ ਜਪਿ: ਹਰਿ ਜਪਿ ਦੇ ਜਪਿ ਹੈ ਤੂੰਮੀ ਅਉਖਧ ਨਾ॥ ਦੁਖ ਪਾਪ ਨਿਤੇ ਦੁਖ ਪਾਏ

ਸਗਾਧ ਦਾ ॥ ਐਸੇ ਜੈਸੇ ਸੇ ਪੀਂਧੀ ॥ ਏਹਾਂ ਕਥੀ ਉਤ : ਉਪਰ ਕਥੀ ਤਲੇ ਤਦ
ਤਾ ਛੂਟਾ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕਿਲੋ : ਕਲਾ ਸੋ ॥ ਤੁਮ ਚੈ : ਗੋ ॥ ਦੁਇ ਪਦੁ ਛੋਡਨੇ ਈਹਾ
ਤੋ ॥ ਆਲਾ : ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ॰ ਕਰੇ ਕੈ ਜਾ ਹੈ ਜਮਕਾਕਾਰ ਦਾ : ਦ
ਹੋ ॥ ਉਹੁ ਦੋਇ ਪਦੁ ਈਹਾਂ ਜੋ ਛੂਟੋ ॥ ਤੁਰਕ ਨਰੇ ਏਹ ਪੂਛਿਨਾ ਹੁਰਗੇ ਦਾ ॥ ਸੋ ਜੀ
ਨਾ ॥ ਜੀ : ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਜੀ ਦਾ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ਉਹੁ ਇਕ ਪਦੁ ਈਰਾਂ
ਜੋ ਛੂਟਨਾ ਗੁਰੁ ਕਹੇ ਹੈ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕੈ ਸਦਾ ਚਰਨਿ : ਚਰਾ
ਏਲੋ ॥ ਅਈਏ : ਆਇ ਕਰ ਕੈ ॥ ਮਈਏ : ਸੋ ਨੂੰ ਏਕ ਆਨ : ਸਰ
ਣ ਹੈ ਇਕ ਆਪ ਕੀ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਉ ॥ ਅਥਵਾ ਨਾਮਦੇਵ ਆਰੋਪਿ
ਸੇ ॥ ਆਇ ਇਕ ਰਾਜਗਾਦੀ ਉਤਪਤਿ ਕਹੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਉ ੩ ॥ ਪਿਛਾ ਹੀ ਜਾ
ਨਾ ॥ ਨਾਨੁ ਹਰੀ ਦੀ ਪਾਪੁ ਕੇ ਸੋਹੈ ॥ ਉ ੩ ॥ ਪੁਰਸ : ਪੁਰ ਸਨ ਗਾਹੀਏ
ਧਿਰ : ਧਿਰਾਗਾ ॥ ਦਮਰਾ : ਦਮਨ ਕਰਨਾ ॥ ਅਸਗਾ : ਜੀਵ ਉਸਗਾ ॥
ਈਸਰ ਅਸ ॰ ਪਦਾ ਸੈ ਸਚੇ ਕਰੇ ਤੇ ਜਾਣੇ ਸੈ ਸਾਰ ਏਦ ਨਾਚੇ : ਦਿਆ
ਪਕ ਹੈ ॥ ਕੇ ਸਦਾ ਏਹ ਜਾ ॥ ਰਪਦ ਦੁਇ ਕਛੋ ਤੇ ॥ ਆਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ਕਰੇ
ਹੋ ਜਮ ਦੇ ਕਾਰਨੁ : ਣਾ ॥ ਖੁਮਾਣ ਸੈ ॥ ਕੇ ਸਦਾ ਪਕੂੰਸ ਕੇ ਚਰਣੁਨੀ ॥ ਚ
ਰਨ ਹੈ ॥ ਅਈਏ : ਜੀਵਤੇ ਮਈਏ : ਸੋ ਰੋਵਿਖੇ ਏਕਆਨ : ਏਕਤ
ਲਿਆ ਇਹੈ ਜੀ ਉ ॥ ੧੪ ॥ ਪਤਿਤ : ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ॰ ਕਰਨਹਾਰਾ
ਤੇ ॰ ਮੁਨਿ ਤੇ ਦੈ ਜਨ ਧਿਨ ਨਾਲੇ ॰ ਹੈ ॥ ਦੂਰਿ ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ॥ ਛੁਦਾ ਤਿਹਾਰੀ ਚਰਨਾ
ਦੀ ਸਰਣ ਨਾਮ ॥ ਬਾਲੁ ॰ ਹਾਰੀ ॥ ੧੫ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥ ੧ ॥ ਸੋਰ : ਸਦ
ਰਸਾ ॥ ਦੀਨ ॰ ਨਹੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤੇ ॥ ਪਤੀਆਰ : ਨਿਰਨਾ ਛੁਦਾ ॥ ਤੁਰਚਰ
ਨੀ ਸੋਰਾ ॥ ਪੁਰਨ : ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾਮਾ ॥ ਕਾਰਨੈ : ਵਾਸਤੇ ॥ ਆਨੋਲ : ਬੋਲ
ਦਾ ਨਹੀ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਜਨਮ ਕੇ ਤੇ ਤੇ
ਚੇਖੇ ॰ ਅਧੁਦੇ ਹੋਦ ਰਸਨੁ ॥ ੧੨ ॥ ਚਿਤ ॰ ਕਰਤੇ ਰਾਮੈ ਨ ॰ ਕਰਤੇ ਹਾਦ
ਰਸਨਾ ॥ ਛੇਦੁ ਸੁਜਸੁਦੀ ਪਾਣੀ ਕਰ ਜੂਦ ਨਾ ਛੁਰਾਸੁ : ਸੁਧੂਮਨ ਲੇ ਹੈ
ਸੋ ॥ ਰੋਸਿ : ਹੇਰੇ ਸਿਰੁ ਤੇ ਰੋ ॥ ਜੀ ਆਸਟੇ : ਜੀ ਦੇ ਦਟੇ ਸਟੇ ਦਾ ਜੀਵਦੀ
ਹੈ ਗਾਤਾ ਨਸੁਟ ਕੇ ॥ ਭਾਉ : ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਪ੍ਰੇਮ : ਪਤਿ ॥ ੨ ॥ ਆ
ਰਣੀ ॰ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਮਜਨ ਹੈ ਹੈ ॥ ਲੇ : ਲੋਕਾਂ ਸੋ ਫੁਲ : ਜਲ ॥ ਪਾਸਿ ॰
ਣਾ ਏਹੁ ਜੋ ॥ ਚਾਰੇ : ਚੜ੍ਹਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਪਸਾਰੇ : ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋਤਿ : ਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ॥ ਉਜੀਆਰੋ : ਚਾਂਦਨ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀਆ ਹਾਰੇ ॰
ਸੋ ਦੇ ਥਾਹ ਹਰੀ ਪੁਰਨਾ ਤਾਰਾ : ਧਾਗਾ ॥ ਮਾਲਾ ॰ ਹੋ ਹੋ ਰੂਆ ਛੁਦਾ ਨਾਮ ਤੇ
ਰਾਮ ਦਰੁ ਤੁਹੀ ਦੇ ਲਾਰੇ ॥ ਅਠ ॰ ਪੁਰਾਣਾ ਸਠ ॰ ਤੀਰਥਾ ॥ ਛੁਦਾ ਨਾਮ
ਭੋਗ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ॥ ੩ ॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ॥ ੧ ॥ ਪੀਨ ਕਾਰਿ ਲੋਚਨ ਜੀ ਕਾਪੁ
ਰੇਮਰ ਗਜਾਧ ਤੁਸਿ ਤਾ ਕਾਜੇ ਦਰਸਾਇ ਪਛਿ ਮੂ ਦਨ ਕਰੇ ਤਾ ਹਰੀ ਆਪਕਾ
ਮਾ ॥ ਆਇ ਕੇ ਭਗਤ ਜਾ ॥ ਹਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਰਗਿਆ ਤੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਕੀ ਨਾਰੀ ਕਹੇ

ਚਲੇ॰ ਜੁਧ ਸਮੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਭੀਖਮ ਪਿਤਾਮਾ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਨ ਗਏ ਜੋ ਬਾ
ਰਾਜੇ ਜਨ ਪਰ ਤੇਰਾ ਖਾ ਸੋ ਤਿਸ ਮਾਰਾਗ ਮੇ ਰਾਜੇ ਆਈ ਹਾਜਰੀ ਦੇਖ
ਦਾ ਜਾਪ ਹੁੰਦਾ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜਨ ਕਾ: ਇਲਾਨੇ ਆਏ ਕਿਵੇਂ: ਅ
ਧਕੀ ਕੌਣ ਹੈ ਸਿਉ॰ ਸਾਂਚੇ ਨਾਮ ਜਾਦਵਨੇ ਤਿਆਗ ਰਾਖਹਿ ਦਾ ਦੇਖ
ਕਰਿ ਠਗੀ ਕਰੀ ਸੀ ਇਕਾਦਸ ਮੇ ਲਿਖਯਾ ਹੈ ਗਾਏ॰ ਹੈ ਬਿਦਰ ਲਹੋ ਕੋ
॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਬੈਰਾਗਨਿ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਆਪ ਚਿਤੁ॰ ਕਾਮਨਾ ਦੇ ਕਾਕਾ) ਬਿਖ: ਬਿਖਰੂਪੀ
ਮਿਟ॰ ਆਂਹੈ ਮਦੋਇ: ਬਹੁਤ ਰਜੋ ਹੈ ਕੋਠੀਆਂ ਦੇਹਿ ਮੈ ਬਿਖ: ਚਜਰਤ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੁ
ਪਾਤ੍ਰੈ: ਮੀਜਾਰ ਮੇ ਆਤਮ: ਮਨ ਨੂੰ ਆਬੇਦਾ ਮੇ ਹਿਰੂਪੀ ਕੁ ਜੋ ਹੈ ਰਾਗਾ ਰੂਪੀ ਕਿਰਨ
ਠਾਰਦੈ ਰਾਗਾ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੀ ਨਾਦ ਬਜਰ॰ ਦਤਕਰ ਕਾਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੁਠਾਰ ਜੀ ਤਾਦੀ
ਗਤਿ ਸਕਰ ਕੇ ਮੈ ਹਿਰੂਪ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੀਨਾ ਹੈ॥ ਤੇਲੀ ਆ ਹੈ ਸੋ ਕੁਠਾਰ ਜੋ ਤਾਦੀ
ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਉਲਟ: ਉਲਟ ਕੇ ਮੀਜਾਰ ਦਲੋ ਹੋ ਏਹਾਂ ਸਡਰ ਪਾਦਉ: ਅਦਬੁ
ਕੁਰੋ ਅਡਰ ਦੇਹ ਹੈ ਨਾਮ: ਕਾਰਣ ਹੈ ਦ ਨਾਮੁ ਹੈ ਇਤਿ॰ ਪਧਿਆ ਜਨ ਅਕ
ਕੋ ਸੀ ਜਮ: ਆਦਰ ਕਰਦ ਉਦਮ ਕਰਦ ਜਾਪਨ ਕਰ॥ ॥੨॥ ਅਧਪੁ੍ਰ
ਤਦਰਨ ਨਕਰ ਤੇ ਹੈ ਦਾਤ੍ਰਿ॰ ਦੇਸ ਮੈ ਣਾਲਕਾ: ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਕਰਹਲ:
ਉਠਿ ਨਾ ਕੁਰੰਕੁ: ਮ੍ਰਿਗ ਨੂੰ ਨਾਦ॰ ਪੰਡਰੇ ਕੋਲਾ ਰਾਮਈ ਆ॰ ਪਿਆ
ਰਾ ਹੈ ਰੂੰਡੂ: ਸੀ ਦੁਧ ਬੁਦਰਲਾ: ਭਵਰੇ ਨੂੰ ਜਲ: ਉਜਲਾ ਨਰਣੀ: ਨਰੀ
ਜੁਬਾ ਨੂੰ ਜਲਧਰ: ਬਾਦਲੁ ਮੀਹ ਚਾਤ੍ਰਕ ਦੀ ਜੋ ਸੋਮ ਖੁਪ੍ਰਿਤਿ ਹੈ ਬੀਠੁਲਾ:
ਬੀਠਾ ਹੈ ਬਦਣ॰ ਮਹਿਜਿਤਨਾ ਕੁ ਹੈ ਸਤਿਉ: ਤਿ ਤਨਾ ਕੁ ਪਿਆਰ ਨਾਮੇ
ਦੇ ਹੁੰਦਾ ਕਰਣਾ॰ ਨੂੰ ਜੋ ਸੋ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਪਾਲਹ ਤਿਉ ਨਾਮੇਦੇ
ਮਨੂੰ ਤੇਰੋ ਨਾਮ ਹੈ ਬੀਠਲਾ॥ ॥੩॥ ਪੀਠਕਾਰਿ ਆਨਦੇਵ ਲੋਗੁ ਰੂਹ ਹੈ ਤਿ
ਲਗਿਆ ਦੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਹਿਲਾ ਪੁਰੀਏ: ਪ੍ਰਥਮ ਪੁਰ
ਦੇ ਪੁੰਡਰਕ: ਕਮਲ ਵਨਾ: ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਆਆਂਣੀ ਏਂ ਤਾ ਚੇ ਹੰਸਾ: ਤਿਸਤੇ
ਪ੍ਰਫੁਲਿਤ ਹੁਣੀ ਏ ਸਗਲੇ ਜਨਾ: ਤਿਸ ਤੇ ਸਗਲੇ ਜਨ ਹੋਏ ਜਾਣੀਏ
ਕ੍ਰਿਸ੍ਨਾ: ਅਦਥ ਮਾਯਾ ਤੇ ਜਾਨਉ: ਜਾਣੀਐ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਵੀ ਨਾਚਤੀ: ਨਚਾਈ ਹੈ ਨਾਚਨਾ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਤ੍ਰਰਾਗੁ ਕਰੋ ਹੈ ਉਪੁਤ
ਦੇ ਇਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਤੇਰੇ ਜਾ ਦੇਤੇ ਤੇ ਏਹ ਪੁਛੀਏ ਹੈ ਪੁਰਸਾ: ਪੁਰਸ ਤੇ ਦਿਰ:
ਬਾਣੀ ਕਹੀਆ ਅਵੇਲਾ: ਤਦ ਨ ਉਤਰਾ ਪੁਰਸਾ: ਪੁਰਸ ਤੇ ਦਮਗਾ: ਮਾਯਾ
ਕੁਹੀ ਅਮਰਾ: ਮਾਯਾ ਉਪਰਾ: ਈਸਰ ਆਸ: ਹੈ ਏਨਾ ਦਾ ਆਪ
ਜਸੋ ਅਧਿਆਸ ਜਾ ਹੋ ਇਆ ਬਾਗਰਾ: ਬਾਗ ਮੈ ਸਾਰਰੂਪ ਭਿ ਪਾ ਹੈ
ਨਾਦੋ॰ ਜਿਸਾ ਰਕੇ ਸੋ ਜੈਸੇ ਪੀਪੀ: ਟਿਭਾ ਸਾਗਰਾ: ਜਲ ਹੈ ਗੋਪੀ ਪੀ
ਨਾ: ਗੋਪੀਆਂ ਦ ਗੋਪੀ ਤੇਰੁ ਦਾਲ ਦ ਨਾਰੀ ਤੇ ਨਰ ਸਭਾਨ ਈਆ ਤੇ:
ਪ੍ਰਗਤਾ ਖੇਰੇ ਕਿਨਾ: ਇਨਾ ਇਕੁ ਨਾਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇਵ ਨਾ ਤੁਰਗ ਨਚ: ਤਰ
ਕਨਾ ਕਰਾ ਬ੍ਰਮੀਆਂ ਜਾ: ਬਹ ਤ੍ਰੈ ਭ੍ਰਮ ਦਾ ਹੈ ਰਹਿਦਾ ਈਹਾਂ ਏ ਕਪਾਦ ਲੋਕੇ

ਪਹਿਲੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਰਿਆ ਪਿਛੇ ਕੰਮਾਣ ਭੀ ਕਾਟਿਆ ਹਾ॥ ਸਾ ਬਹੁਰੀ ਨੇ ਦੂਰ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ ਭੂਲੀ ॰ ਮਨ ਕਰਤੇ ਵਚਨ ਕਰ ਦੁਸਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ:
ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦਾ ਸੁਖ ਦੁਖ ਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ ਰੀ ॰ ਨਾਰੀ ਜੈਸੇ ਹਮਾਰਾ ਕਰਮ ਅ ਕਾ
ਜੇ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦਾ ਤੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹੇ ਹੈ ਜੇ ਕਰ: ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਕਾ ਧਨੁ ਸਤ ॰ ਹੋ
ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹਾਥ ਕਰੇ ਛੁਟੇ ਦਾ ਕੁਲ ਮਧੇ ਜਨਮ ਲੈ: ਲਿਆ ਧਾਨ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੇ
ਰੀ ਨਾਰੀ ਕਰਮ ਕਰਿ: ਗੋਤਮ ਦੀ ਨਾਰੀ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਦੀ ਸਾਖੀ ਮੈ ਜੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੈ
ਗੋਤਮ ਨੇ ਸਾਪ ਮਾਰਿਆ ਸਾ ਕਲੰਕ ॰ ਜੈਸੇ ਜੋ ਮਣਿ ਟਟੀਰੀ: ਅਣਿ ਟ
ਟੀਰੀ ਨਾ ਛਿਰਿਆ ਸਾ ਮੇ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ ਦੀਪਕ ॰ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ
ਸਾਮੀ: ਪੂਜ ਸਕਦੇ ਤਾ ਤੇ: ਤਿਸ ਦੇ ਸੁਆਰਥੀ ਰਥ ਵਾਹੀ ਤਾ ਤੇ:
ਤਿਸ ਦਾ ਕਰਿ: ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇ ਗੋਤ੍ਰ ਦਾ ਵੀਰ ਜੋ ਹੈ ਜੀ ਦਿ ਪਾਲ ਕਾ ਹੀ
ਖੇਤ੍ਰ ਮੇ ਤਿਸ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਤ੍ਰੈ ਸੋ ਅਰਣ ॰ ਨਾਮ ਰਥਵਾਹੀ ਭਇਆ ਹੈ
ਹਰਤਾ ॰ ਜੈਸੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨਾ ਬਰੀ ॰ ਨਾਰੀ ਜੋ ਸ਼ਿਵ ਹਥ ਦੇ ਪਰ ਲਗਾ ਜੋ
ਹੈ ਕਪਾਲ ਤਿਸ ਲੀ ਏ ਕਰਿ ॰ ਜੋ ਲਗਾ ਹੈ ਦਾ ਏਹੁ ਭੀ ਹੈ ਕੁਮਤਾਂ: ਬ੍ਰਹਮ
ਤੇ ਹੈ ਨਰ ਤਾਂ ਭੀ ਤਿਸੁ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਰੀ: ਹੇ ਨਾਰੀ ਸੁ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਭੀ ਕਰਮ ਕ
ਰਿ: ਕਿਸੀ ਜਨਮ ਮੇ ਦਾ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਕੇ ਸੇ ਮੁੰਨੀ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰ
ਖੋਪਰੀ ਰਖੁ ਦਿਤੀ ਸੀ ਤ੍ਰੈ ਸੋ ਸਾ ਪੁਤੇ ਉਥਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਾਹਿ ਨ ਲਗਾ ਤੇਰਾ
ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੈ ਬਡਾ ਹੈ ਦੇਸ਼ ਪਰ ਭੂੰਡ ਮਾਲਾ ਤੇ ਰੋਗ ਲਪ ਟੀ ਰਹੇ ਗੀ ਸਦਾ
ਕਪਾਲ: ਭੂੰਡ ਮਾਲਾ ਅਪਾਤ ਕਾਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਸਜੀਆ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਧੇ
ਨ: ਕਾਮਧੇਨੁ ਤਾਂ ਸਿਖਰਿ: ਉਚੀ ਸਰੁਦਾ ਘੋੜਾ ਸੁਨਾਗਰ: ਧਨੰਤਰ
ਦ ਐਰਾਪਤ ਏਹ ਸਭ ਜੋ ਸਤੇ ਨੇਕ ਸੇ ਹੈ ਨਦੀ ਚੇ ਨਾਥ: ਨਦੀਆ
ਦਾ ਨਾਥ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਕਰਿ ॰ ਅਗਸਤ ॰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਿ ਨਮੰਤ੍ਰ ਨਹੀ ਕੀਆ
ਸਿਆ ਰਿਖੀਆਂ ਕਾ ਤਬ ਅਗਸਤ ਨੇ ਪਾਨ ਕਰ ਚੀਤੇ ਦੂਆ ਰੇ ਨੇ ਕਾ ਸਾਗਾ
ਜੋ ਭਈ ਹੈ ਖਾਰੁ: ਖਾਰ ਭਾ ਜੋ ਗਾੜ੍ਹ ॰ ਜਿਸ ਹਨੂਮਾਨ ਨੇ ਉਖਾੜੀ ਲੈ: ਹੈ
ਸਾਲਿ ਬਿਸਾਲਿ: ਪੀੜਾ ਤੇ ਰਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜੋ ਬੂਟੀ ਤੇ ਥੀ: ਪ੍ਰਸ
ਨ ਕਰੇ ਹਰੀ: ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਕੋ ਹਰਿ ॰ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇ ਭੀਲ ਹੋ ਕਰ ਜੋ
ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰ ਦਾ ਸੀ ਤੇ ਇਕ ਲੇਰੋ ਟੀ ਛਾਡ ਦਾ ਸੀ ਸੋ ਕਛੁ ਉਟੀ: ਲੰ
ਗੋਟੀ ਨ੍ਰਿਤ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਆ ਗੋਪਿਨ ਹਿ: ਇਸਤ੍ਰੀ ॰ ਤਾ ਤੇ: ਤਾਂ ਤੇ ਮੋਹਿ:
ਮੋਰਾ ਰਾਮ ਜੀ ॰ ਨੂੰ ਜਪੈ ਤੂ ਸੀਲਿ॥ ॥੧॥ ਸ੍ਰੀ ਸੈਣ ਜੀ॥ ਧੂਪ ॰ ਆਰਤਿ ਕ
ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਧੂਪ: ਜਸ ਰੂਪੀ ਦੀਪ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਘ੍ਰਿਤ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ
ਪਤੀ ॰ ਤੇਰੇ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਲਾਵ ਦਿਚੇ ਮੰਗਲ ਹੈ ਛੇਦਾ ਰਾਜਾ ਰਾਇ
ਰਾਮ ਕੋ ਨਿਤ ਮੰਗਲ ਹੈ ਦੀ ਆਰਾ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪਾਤੀ ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
ਰਾਮ ॰ ਕੀਆ ਰਾਮਾਨੰਦ ॰ ਹੀਦਾ ਰਾਮ ਦਾ ਅਨੰਦ ਜੋ ਨਾ ਪਾਇਆ ਜੋ ਨੰਦ ॰
ਰੀਨ੍ਹਾ ਹੈ ਮਦਨਾ ਹੇ ਭੈ ਤਾਰ: ਭੈ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਭਜੁ ॰ ਹਮ ਦਾ ਤੇਸਾ॥

ਪੀਆ॥ ਕਾਜਉ: ਕਾਇਆਂ ਦੇ ਲਾਹਣੀ ਦੇਦ: ਏਦਤਾ ਹੈ॥ ਏਹੁ ਲਾਲ ਮੈ
ਦਰ ਹੈ॥ ਜੋਗਮ: ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ॥ ਜਾਤੀ: ਜਾਣਰਹੇ॥ ਨਈ ਖੇਦਾ: ਭੇਜਾਲੋ
ਪਾਤੀ: ਪਤ੍ਰ ਪੁਸਪਾਨ ਦਿਆ ਖੰਡ॰ ਫਲੀ ਨੂੰ॥ ਨਵਾਨੈਧ: ਨਾਮਦਾ ਭਗਤ ਹੈ॥
ਹੁਣ ਹਮਰੈ ਨਿਸਚੇ ਨਾਕਛੁ ਆਇਓ: ਆਵਦਾ ਹੈ॥ ਦੁਹਾਈ: ਜੁਗਦ ਹੈ
ਤਤ॰ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਜਯਨਰ ਪਰਮ ਤਤ ਨੂੰ ਜਾਣਿਹੈ ਤੇ ਕਾਜਉ: ਕਿ
ਆਹੈ ਓਰ ਮੈ ਸੇਜ ਭਕਰਨਾ॥ ॥੧॥ ਧੰਨਾਸਰੀ॥ ਆਰਤ॰ ਹੈ॥ ਪੀਉ
ਪਤਖ੍ਯਾ ਪਨੀਆ: ਚਰਣ ਦਾਸੀਆ ਛਾਦਨਾ: ਵਸਤ੍ਰਾ ਸੁਤੁ ਸੀਕ: ਸ.
ਤੰਸੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦ ਸਤੁ ਸੀਕਾ: ਚਾਦਲ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਗਾਊ ਤੇ ਕੇ ਸਾਗਤਾ ਲ॰
ਜਾਤਦੀ ਤੁਰੀ: ਘੋੜੀ॥ ਗੀਹਨਿ: ਨਾਰੀ॥ ਚਿਗੀ: ਅਗਿਆਕਾਰਾ
ਮੈਂਗੀ॰ ਹਰਿਪਾਸੋ॥ ਅਥਵਾ॥ ਆਰਤ: ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਆਰਤ ਭਗਤ
ਹੈ॥ ਦਾਲਿ: ਦਲਨਾ ਤਿਨਾ ਤੁ ਪਾਦਾ ਦ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ॥ ਏਹੁ ਦਾਲ
ਦੇਗਜੀਯਾ: ਸਨਮੁਖ ਤਾਰੂਪੀ ਆਟਾ॥ ਘੀਉ: ਰਿਦੇ ਕਰ ਜਾਨਿਗਾ ਧਹੋਣਾ
ਪਨੀਆ: ਪਨਹ ਪੂਣਾ॥ ਛਾਦਨ: ਛੇਦਨਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਦਾ॥ ਛੇਦਾ ਸ
ਤਸੀਕ: ਸਤਿ ਸੀਲ ਤਾ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਵ ਏਹੁ ਅਨਾਜ ਦਾ ਅਨਾਜ: ਹੋਰੁ
ਜਾ ਛੁਟੇ ਦਾਲ ਦੇਰੀ: ਲਿਵਲਾਇ ਕੇ ਤੇ ਦੇਸ ਵਿਜੁਗਤ ਗੁਣ ਗਊ: ਗਾਏ
ਕਾ ਏਹੁ ਮਾਂਗਉ ਆਇ ਇਕਤਾ ਜਾਣਿ: ਸਭ ਜਨਾ ਮੈ ਹੋਣੀ॥ ਤੁਰੀ: ਤੁਰੀਆ ਪਦ
ਪਾਵਣਾ ਏਹ ਚੰਗੇਰੀ ਘੋੜੀ ਮਾਂਗਉ ਆਗੀ ਹਨਿ: ਆਤਮਾ ਵਿਸੈ ਲੀਹੁ
ਪੀਆ॥ ਏਹ ਗੁਣ ਜਨਾ॥੧॥ ਜੈਤਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਹੀਅਰੇ: ਹਿਰਦੇ ਮੇਰਾ ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਤਨ॥ ਮਾਥ: ਮਸਤਕ ਪਰ੍ਹਾ ਕਿਲ
ਵਿਖ: ਪਾਪ ਤੇ॥ ਧੀਉ॰ ਤਾਂ ਜਮਾਂ ਦਾ ਰਿਨੁ: ਕਰਜਾ॥ ਅਰਥ: ਅਰਥ ਧਰ
ਮੁ ਤੇ ਕਾਮ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦ ਕਾਮ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ਧਿਰਥ: ਬਿਅਰਥ ਹੈ
ਛੁਟਦਾ ਮਨਮੁਖ ਗੁਰਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੂੜ ਭਏ ਹੈ ਦ ਮਨਮੁਖਾ ਬਿਨ ਗੁਰ ਮੂੜ ਭ
ਏ ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹਿ ਮੋ॥ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਨੇ ਸਾਧੂ: ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਦੇ ਗੋਤਿਨ:
ਤਿਨਾ ਦਾ ਅਕਾਥ: ਅਕਾਰਥੁ ਹੈ॥ ਜਨਮ ਵਿਆਰਥ ਹੈ॥ ਛੁਟਦਾ ਚਰਣ:
ਸਕ ਚਰਣਾ ਦੇ ਚੋ ਜੇਨ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਸਾਧੂ: ਬਿਸ੍ਵ ਪਰਗਸੇ ਦੇ ਦ ਜਿਨਸਾ
ਧੂ: ਜੋ ਹੈ ਪੂਰਣ: ਪੁਜ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਾਧੂ: ਬਿਸ੍ਵਪਰਗਸੇ ਦੇ ਤਿਨ੍ਹ॥ ਤਿਨਾ ਦਾ
ਜਨਾਥ: ਜਨਾਥ ਹੈ॥ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸ ਨਕੋ ਦਾਸੁ ਹੈ॥
ਅਧਲੇ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨ ਹੀਨ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨਾ ਕਰਿ ਗਾਵਾ ਅੰਧ
ਲੇ॰ ਹਾਂ ਕਿਉ ਗਿਆਨ ਹੀਨ ਕੇ ਸੋ ਅਗਿਆਨੀ ਹਾਂ ਤਾ ਤੇ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥ:
ਮਾਰਗਾ ਦੇ ਵਿਚ ਗੁਰ ਪੰਥ ਦਾ ਦ ਜਿਸਾ ਹੁ ਮਾਰੂ ਗੁਰਾ ਦੇ ਚੇ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਖਾ ਅੰਚਲ:
ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਗਣ ਰੂਪੀ ਪਲਾ॥ ਮਿਲਿਥ: ਮਿਲਕੇ ਥਾ: ਸਰੂਪ ਮੋ॥੪॥੧॥
ਮ: ੪॥ ਹੀਰਾ ਲਾਲ: ਚਾਮਾ ਨੂੰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਮ ਕਾਕਥ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਖੁਨ
ਮੂਲ ਦਾ॥ ਇਕੁ ਕਖੁ ਦਾ ਹੈ ਇਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਰਤਨ: ਰਤਨਾ ਰੂਪ ਦ ਵੈਰਾਗ ਵਾਨੁ ਗਾ

ਹਉਨੇਰਾਰ ਸਾਧੂ: ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਲਾਧਾ: ਲਖਨਾਲ ਕਰਾ ਸੁਧਾ ਅਰਥ ਪਹੂਤੇ ਆਨਿ:
ਭਾਈਆ ਹੀਰੁ: ਹੀਰਾ ਰਗੀਆ ਨਹਰਿ ਨੇਰਾਖਾ ਹੋਆ ਸਾਧੂ: ਸੋਨ੍ਹ ਗੁਰਿ: ਰੁ
ਰਾਂਦੇਰਾ ਪਰਾਖਾ: ਪਰਖਿਆ ਹੋਆ ਮੁਖ: ਮੁਖਾ ਦੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਕੋਠੀ ਮੇਂ ਮਾ
ਧੇਰਾ॰ ਹੋਣਇ ਸੋਕਰਿ ਤਿਨ: ਤਿਨਾਨੇ ਧਾਰਿ ਮੇਂ ਹੀ ਉਜਾੜੁ: ਉਜਾੜੂ ਸਿਸਾ
ਰੂਰੂਪੀ ਆ ਵਿਖ ਚਾਖਾ: ਵਿਖੁ ਦਲੇ ਨੇਤਿ ਨਾਨੂ ਭਾਖਾ: ਖਾਧਾ ਹੋਆ ਛੋਦਾ ਹੋਹਰਿ
ਹਰਿ ਸਾਧ ਜਨਨੀ ਕੇ ਮੇਲ ਹੂ ਤੇ ਹਰਿ ਆ ਰਾਖਾ: ਰਖੀਆ ਛੋਦਾ ਹੋਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆ
ਮੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰ ਹੁਕਮ ਪਰੇ: ਪਏ ਹੋਆ ਧਾਖਾ: ਸਰਣਾ ਜੀਹਾਧ:
ਜੀਪਕਰਕੇ ਆ ਆਖਿ॰ ਕੇ ਛੋਦਾ ਦਾਸਿਆਂ ਤੇ ਦਰਸਾ ਅਰਾਮ ਪੁਰਖਾ: ਪੁਰ
ਖੇ ਹੋਆ ਧਾਰੀ॰ ਤੇ ਪਖਾ ਨੂੰ ਦਤ ਰੂਧਤ: ਰੁਧਿਆ ਦੇ ਅਪੂ ਹਰਿ ਨੇ ॥੪॥੨॥
ਮ: ੪॥ ਕਹੂਆ: ਕੁਛ ਕੀਤਾ ਤੇਰੀ॰ ਹਮ ਹਾ ਮੂਰਖ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮੁਗਧ॰
ਨੇ ਆਲਸੀ ਆ ਉਪਲਾਨਾ: ਆਲਸੀ ਉਗਲਾ ਦਰ ਹੋ॰ ਅਵਿਦਿਆ
ਸੈਦਾ ਮੇ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਨੇ ਸਾਧੂ॰ ਆਂਨੇ ਕਪਟ ਖੁਲਾਨਾ: ਖੋਲਿਆ ਹੋਆ
ਗੁਰ: ਹੇ ਗੁਰੋ ਹੀ ਅਰੇ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਚੇਨਾ ਮੁ ਮੇਰੇ ਪਰਾ:
ਪ੍ਰਨ ਹੋਆ ਲੁਕਾਨਾ: ਲੋਕਿਆ ਹੋਆ ਓਹੁ ਅਮਲਾ ਧਿਨੁ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾਨਾ: ਪ੍ਰ
ਰਾਨ ਹੋਆ ਤਿਨ॰ ਕੋ ਲਗਾਨਾ: ਲਗਾ ਹੋਆ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰਿ ਨੇ
ਧ' ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਨਿਵਰੀ: ਨਿਵਰੇ ਕਾਲ ਦਾਸੀ ਸੋ ਨਾਨਕ॰ ਹਮੁ ਤਿਸ ਕੇ
॥੪॥੩॥ ਮ: ੪॥ ਦੁਤ: ਦਰਸਾ ਹਰਿ ਰਸ ਕਿ॰ ਵਿਖੇ ਰਸਕਿ: ਤਦਾਕਾਰ
ਭਏ ਤਾ ਫਲ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਲਾਗਯਾ: ਲਗਾ ਹੋਆ ਧਿਸ: ਇਹੁ ਹਰਿ
ਨੇ ਕਾਢਯਾ: ਕਾਢਿ ਦਿਤੀ ਹੋ ਦਾ ਕਢੀ ਹੋਏ ਪਰਸਿ॰ ਮੇ ਲਾਗਿਯਾ: ਲਾਗਾ
ਹੋਆ ਮਿਲਿ: ਮੇਲਕੇ ਸਾਧੂ: ਸੋ ਸਤਗੁਰਾ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਰ
ਸੁ ਦਾ ਚਾਖਿਯਾ: ਚਾਖਿਆ ਹੋਆ ਭੁਗਾ॰ ਕਰਕੇ ਸਾਧੂ॰ ਤੇ ਲਿਵ: ਧਿਤੀ
ਉਨਮਨਿ: ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੇ ਲਾਗਿਯਾ: ਲਗੀ ਹੋਈ ਨਿਰਮਲ ਨਦੇਪਗਾ
ਇਯਾ: ਗਾਏ ਹੈ ਦਾ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਭ
ਏ ਆਖਿਨੁ: ਕੈੜੇ ਦਾ ਮੰਦੇ ਧੁਰਿ: ਧੁਰੋ ਹੀ ਨ ਪਾਇਯਾ: ਨਹੀ ਪਾਇਆ
ਜਾਇਯਾ: ਜਾਂਦਾ ਹੋਆ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਸਾਧ: ਸਿਧਿ ਸਿਾ ਹਮ: ਤਿ ਸੁ ਨੇਹਮ
ਕੋ ਲਗਾਇ ਯਾ: ਆਹੇ ਸਾਧ ਪਗ: ਸੋ ਤਾਰੇ ਪਗੁ ਦੀ ਨਦਿਵਾਇਯਾ:
ਦਿਵਾ ਈਏ ॥੪॥੪॥ ਮ: ੪॥ ਛੋਦਾ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਆਵੀਨੇ: ਕ
ਰਣੀ ਸੀ ਹੋਦ ਕਰ ਦੇ ਵੇ ਹੋ ਬਾਣੁ: ਬੀਧਿਆ ਸਾ ਸੁ ਵੀ: ਧਾਲੀ ਕਰਾਏ: ਕ
ਰਲਾਂਉ ਨੇ ਵਿਖੈ ਦਾ ਕਜੀਏ ਵਿਖੇ ਦਾ ਕਰਜੁ ਦੇਰੇ ਧਨੁ ਮਿਸਾ ਰੂਪੀ ਵਿਖੇ
ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਕਾ ਮਨ ਨਾਮ ਮਾਲੁ: ਮਧੁ ਹਿਦੇ ਦੇ ਦਾ ਅੰਦਰ ਛੋਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ
ਪ੍ਰਭਿ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾ ਸਮਸੀ: ਸਮਾਇਆ ਹੋਆ ਹਰਿ॰ ਦੀਆ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰਭ

ਮਧਦੂੰ॰ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਆਖਦਾ:ਦਿਖੇ ਪਰਗਾਸੁ:ਪਰਗਾਸੁ ਕੀਤਾ ਦ ਪ੍ਰਗਾਸ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਧ॰ਦਾ ਬਾਣੀ:ਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਗਏ ਗੋਵਿੰਦ ਦਾਸੁ:ਗਏ ਗੋਵਿੰਦ ਦਾ ਤੇ
ਹੈ ਦ ਗਵਾਉ ਤੇ ਵਲੇ॰ਜੁਗਾਏ ਦਾਣ:ਦਾਤਾ ਦਾ ਦਾਨ ਇ॰ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਹਰਿ
ਦੇ ਬਹੁ ਗੁਣਾ ਦੀ ਕੀਏ:ਕੀਤੇ ਹੈ ਸਾਬਾਸ:ਸਾਬਾਸ ਤ੍ਰਿਆਲੀ ਹਰਿ ਉਰਿ:ਤਿ
ਸਨੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਉਰਿ:ਦਿਸੇ ਸਕਾਰਿ ਕੇ ਆਖਦਾ:ਦਿਖੇ ਦਾਰਿ:ਦੇਦ ਭੂਮੇ ਸਮਸਾ:
ਸਮਾਲਿਆ ਜੋ ਦੇਣਾ ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਰਹਿਆ ਦ ਗਾਇ॰ਜੇ ਅਪਨੇ ਦਾਰਿ ਪਰਿ ਹੀ
ਕਰੇ:ਦਾਤਿ ਕੁਛ ਤੋ ਹੈ ਸਮੰਸਾ:ਕ੍ਰਿਆ ਜੋ ਰਾਗਿ ਅੰਜਕ ਰਿਕਰ ਮੁਨ ਸਭ ਏਹੋ
ਥਾਪ॥ ਮ:੪॥ ਸਾਧ:ਸੇਤਾ ਦੀ ਬਾਣੀ:ਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਮਨ ਚੰਚਲ ਤੇ:
ਚੰਚਲਤਾ ਜੁ ਸੀ ਸੋ ਅਭੁਖਾ ਇਸ ਬਿਨਾ ਪਾਪਨਿ॰ਦਾ ਲੇ ਕੁਛ ਦਾ ਹਰਿ ਰਸ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਧਾਰ ਕਰਿ ਲੀਤਾ:ਲੇ ਕੇ ਹਾਂ ਦ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹੈ ਹਾਂ ਕੁਛ ਦਾ ਹਰਿ ਰਾ
ਮ ਨਾਮ ਰੂਪ:ਸੁਦੂਜੇ ਹੈ ਤਰਿ॰ਨਾ ਗੁਰਿ॰ਏ ਤਾਂ ਸਭ ਪੀਤਾ:ਗਲੁਦ
ਕੜੀਆ ਈਯ॰ਨਾਮ ਮਾਏ ਆ॰ਦੇਤ ਤਾਂ ਬਿਖੁ:ਬਿਖ ਸਭੁ ਦ ਮਾਸਾਨੁ ਸਭ ਕੀਤਾ:
ਹਨੁ ਦ ਹਾਲਾ ਇਕੇ ਦ ਸਭ:ਨਾਮ ਹਠ ਦਾ ਤੇ ਭਾ ਤੁਕਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਆ ਅਰਥ:
ਦਾ ਸੂਤ ਦ ਨ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕਲੁ॰ਦੀ ਪੀਤਾ॰ਅੰਤ ਨੂੰ ਹਰਿ॰ਦੇ ਸਾਧੂ
ਚੋਸਿਲੇ॰ਤਿਨਾ ਦੀ ਕੁਛ ਦਾ ਧੁਰ ਬੁਹ ਸਰਧਾ ਲਾਇ ਮੁਖਿ:ਧੁਰ ਕਿਧਰ
ਸਰਧਾ ਸੋ ਲਾਂਦੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਹਰਿ॰ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਹਿ ਤੇ ਹਰਿ ਦਾ ਰ
ਗ:ਪ੍ਰੇਮਾ ਗੂੜਾ:ਗਾੜਾ ਦ ਸੋਗਣਾ ਕੁਛ ਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਜਨਾ ਦੇ ਮੇਲ
ਮੇਲਿ ਤੇ ਹਮ ਹੈਂ ਕੀਤਾ:ਦਾਸ॰ਛੋਟਾ ਦਾ ਸੁਹਾਂਦ ਹੋ ਰੁਕੀ ਤੇ ਹੋਰ ਦਸ
ਤੂ ਦੇਹੇ ਤੇ ਹੈ ਤੇ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹਾਂ ਸਾਧ ਗੁਰ:ਜੇ ਸਿਰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਤੇ
ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ॰ਆਂਨੂ ਕੁਛ ਦਾ ਪਖਾਣ ਦ ਤਮਨ ਦਾ ਮੂੜ੍ਹ ਸੁਭਾ ਸੀ ਜੋ ਹਰਿ
ਓ:ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਦ ਮਨ ਮੂੜਾ ਪਖਾਣ ਦ ਤੁਰੂਖਾ ਸੀ ਸੋ ਹਰਿਓ:ਹਰਿ
ਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥੪॥ਧਨੁ ਜੋ ਤਸਿਰੀ ਮ:੪॥ ੧੯ ਅਸਤੋ ਭੀ ਧਾਰੀ
ਹੈ ਅਪਾਰਾ:ਅਪਾਰ ਜੋ ਹੈ ਹਮਾਰਾ:ਤਮਾਮ ਦਾ ਦ ਅਸਮਦਾ ਦਿਕਾ
ਦਾ ਮਿਲਿਐ:ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸੁਖ॰ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਰਾਮ:ਹੇ ਕੀ ਭਾਈ ਸਾਧ
ਰੇ:ਧਾਰ ਕੇ ਹੋਈ॰ਦਾ ਹੈ ਹੇ ਦ ਵਿਚਾਰੁ ਦ ਤਿਨਕਾਲੁ ਮੈ ਹੋਈ ਹੈ ਕੁਛ ਦ
ਹਰਿ ਮਧੁ ਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਪ੍ਰਾਨ:ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਰਿ॰ਮੇ ਨਾਮ ਸੁ ਲਗਾਨ:ਲ
ਗਾ ਹੈ ਮੇਲਹੁ॰ਤੇ ਹਾਰ ਮਿਲਦੇ ਗਏ ਸੋਈ॰ਨੂੰ ਰੋਗਿ:ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਨੰਦ
ਸੋ ਹਰਿ ੨:ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਨੋ ਮਿ:ਨਾਨਕ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਨ
ਮਕਰ ਕੇ॥੪॥੧॥ ਮ:੪॥ ਹਰਿ ੪: ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ
ਹਾ:ਜਪਹੁ ਦ ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਲੈ॰ਤੂੰ ਦਾ ਭਾਹਾ ਹਰਿ ੪॥ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਰਹਿ
ਹਿ ਭਗਤਿ ਆ ਨਾਮ॰ਕਰ ਕੇ ਹੋਇਆ ਉਮਾਹਾ:ਉਤਸਾਹ ਦ ਅਨੰਦ ਹੈ

ਐਸੋ ਕਰਨਾ ਮਸ਼ਕਲ ਕਾਹੂ ਤੇ ਦਾ ਵਾਇਆ ਲਦਾ ਨਾ ਮੋਧਿਆ ਹਾ: ਮਧਿਆ ਦਨੇਹਾਂ
ਰੋਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਚਾਵ ਅਨੰਦ ਕਰਕੇ ਚਾਗਾ ਹਾ। ਵਿਚਾਰੁ ਨੇਹਾਂ ਹਰਿ ਰੰਗ:
ਹਰਿ ਹਾਰਿ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਰਾਚੀ ਪ੍ਰਮਾਰਿ: ਲੂੜੀ ਪਾਵਹੁ ਅਨੰਦ ਕਰੋ ਸੰਗਿ॰
ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਲਿ॰ ਮੈ ਮਿਲਾਹਾ: ਮਿਲੀਆ ਕਥਾਂ॰ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਧਾਰਿ:
ਕਰਕੇ। ਹਰਿ॰ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਸੁ: ਹਰਿ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ
ਜਸ ਹੈ। ਗਾਵਹਾ: ਗਾਵੇ ਨਾ ਗਾਵਨੇ ਹਾਂ ਕੈਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਤਿ॰
ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ਹੈ। ੪॥੮॥ ਮ: ੪॥ ਰਸਿ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਸਿ: ਤਦਾ ਕਰੁ
ਹੋਕੇ ਰਾਮੁ ਰਸਾਲੁ: ਸੁਦ੍ਰਨੁ ਸਲਾਹਾ: ਸਲਾਹਨੇ ਹਾਂ ਨਾਮਿ॰ ਵਿਖੇ ਕੀਨਾ
ਲੇ: ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਲਾਹਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ। ਗਰਾਤਿ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਿ
ਮਾਹਾ: ਉਤ ਸਦਾ ਕੈਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਗੁਣਾਨੂ ਜਪਾਹਾ: ਜਪੁ ਨੇਹਾਂ।
ਜੀਤਿ॰ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ। ਮਤਿ॰ ਕਰਕੇ। ਤਨਿ॰ ਮੇਹਰਿ ਦਾ ਹੋਇਆ।
ਨਾਮ ਰਤਨ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੂ ਦਕੈਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ:
ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਸੋ। ਜਪਾਹਾ: ਜਪੁ ਨੇਹਾ। ਗਾਇ ਕੇ। ਕੈਦਾ। ਮਾਧੋ ਰੂਪ ਕ
ਰਿ ਤਾਂ। ਨਾਮੁ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਹੋਵੇ। ਦੀਸੁ॰ ਦਾ ਮਾਹਾ। ਵਿਖੇ। ਜਾਗਿ॰ ਮੈ ਹੋ।
ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਹੋਇਆ ਵਨੂ ਹੋਆ। ੪॥੯॥ ਮ: ੪॥ ਜੋਗੀ॰ ਹੋਕੇ
ਜੁਗਤਿ ਮੈ ਜੁਗਾਹਾ: ਜੁੜਿਆ ਹੈ। ਭਉ॰ ਹੋਕੇ। ਲਾਚਾ: ਲਾਈ ਹੈ। ਮਾ
ਧੇਹੀ ੪: ਆਪੇ ਹੀ ਆਪੁ ਵਰਤੇ ਪਿਛੋ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪੁ ਵਰਤੇ ਅਬੁਤੇ
ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਵਰਤੈ ਅਚੇਤੇ ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੀਪ॰ ਤੇਲੋਂ ਮ
ਹੈ ਤੇ ਆਪੇ ਦੀਪਾਹਾ: ਪ੍ਰਕਾਸਦਾ ਹੈ ਓਨਾ ਨੂ। ਸਤਿਗੁਰਿ: ਹਰੀ ਹੋਕੇ ਸ
ਮੁੰਦ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਨੂ ਮਥਾਹਾ: ਰਿੜਕਾਇਆ ਹੈ ਦੈਤਾ ਦੇਵਤਾ ਤੋ। ਤਤ:
ਰਤਨ ਚੌਦਾ ਕਢਾਏ ਹੈ। ਵਾ ਗੁਰ॰ ਹੋਕੇ ਮੈ ਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਮਥਾਹਾ:
ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਦ ਜਗ ਤਾ ਸੂ ਅੰਦਰੋ। ਤਤ: ਗੁਣ ਸਾਂਤਿ ਆਦੇ। ਰਤੁ
ਨੁ॰ ਨੂ ਹੋਇਆ। ਮਿਲਹੁ॰ ਸਾਨੂ। ਗਾਵਾਹਾ: ਗਾਵੀ ਏ। ਕੈਦਾ ਹ
ਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ॰ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਲਾਹਾ। ਮਨਿ ਭਾਈ: ਮਨ ਨੂ ਭਾਵਦੀ ਹੈ ਤੇਹ
ਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ਹੋਆ। ਦਾਣਾ: ਦਾਤੁ ਵ ਦਨਾਇ ਓਤੇ ਆਪੇ
ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਵਿਸਾਹਾ: ਖਰੀਦੀ ਹੈ। ਕੈਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਨੂ ਭਾ
ਵੈ ਤਾਂ ਗੁਣਾ ਦੀ ਦਾਤ ਕਰਦਾ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੋਵੇ ਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਆ
ਪਨੂ ਭਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈ ਨੂ ਦਾਤੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਦਾਤੁ ਗੁਣ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਉਮਾਹ
ਕਰਾ। ੪॥੧੦॥ ਮ: ੪॥ ਸੀਗਤਿ॰ ਸੀਗਿ ਗੁਰਾਹਾ: ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੁ
ਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਿਖ ਸਾਹਾ: ਖਰੀਦੀ ਏ। ਕੈਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਧੁਸੂਦਨ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਤਾਂ। ਸੰਗਿ॰ ਵਿਖੇ ਹੋਵੇ। ਸੁਣਾਹਾ: ਸੁਣਾਈ ਏ। ਹੋ ਹਰਿ ਤੇ

ਲਾਹਾ: ਲਾਭੁ ਵਾ ਸ੍ਵਾਦੁ ਹ॰ ਰਾਗੁ ਕਰਿ ਤੇ ਬਾਣੀ॰ ਕਰਿ ਤੋ ਜਪਿ ॰ਮਨ ਕਰਿ ਤਾਂ
ਕੈ ਤੁਲ ਲਾਹਾ: ਤੁਲੇ ਹੋਵੈ ਵਿਚਾਰੇ ਹੈ ਨਾਮ॰ ਨਾਲ ਆਪੁ ਜਾਹਾ: ਪੁਜਾਏ ਹੋਇ
ਅਤੁਲ ਹੈ॰ ਕਾਹਿ ਤੇ ਤਿਸੁ ਦਾ ਤੋਲ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਹੈ ਮਤਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਸਥਿਰ ਕੇ
ਹੁਦਾ ਹੈ ਧਰਮ॰ ਤਾਸੁ ਕੇ ਦੁਆਰ ਚੋਕਾਰ ਦੇਖਾਂ ਜੁਪਾਹਾ: ਜਪੇ ਦਾ ਜਪੀਏ
ਕੈਦਾ ਰਕਿਲਾ ਇਕਪਾਣਾ ਬੁਧੀ ਮੇਲਨੂ ਦੇਵਾਹ: ਦੇਈ ਦਾਹੇ ਕੈਦਾ ਦੀਨ
ਜਨ ਤੂ ਪਾਹਿ ਦ੍ਵਾਏ ਆਨਹੋ ਹੁਤੇ ਦੇਵਨਾਮ॰ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਓਮਾਹਾ: ਅਨੰਦ ਦੇ ਉ
ਤ ਸਦਾ ਰਾਮ ਹੋ ਕਾਈ ਏ ੨॥੧॥ ਮ: ਜੈਤਸਿਰੀ ਮ: ੫ ॥ ੧ ੴ ਕੋਈ: ਕੋਣ
ਮੀਤੁ॰ ਹੈ ਕਿਆ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੀਤ੍ਰ ਵਾ ਕੋਈ॰ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਜਾਣੈ ਮੀਤੁ:
ਜਗਿ ਮੈ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾ ਜੀਸ॰ ਪਰਗਾਏ ਇਸਟ: ਪਿਆਰੇ ਸੀ ਜੋਗੀ: ਸਧੀਧੀ
ਵ ਮੇਲੀ: ਅੰਤਹਿ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਮਾਲ: ਮੋਤੀਆ ਦੀ ਮਾਲਾ
ਹੀਰ॰ ਏਹੁ ਸਭੁ ਮਨਿ ਰੰਜਨ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਣੇ ਹੀ ਹੈ ਹਾਹਾ: ਹਾਥ ਮਰਕੇ ਥਾ
ਦੈਂਨ ਮਾਯਾ ਜੋ ਮਿਲੀ ਹਾਥ ਮਰਕੇ ਥਾਂ ਦੈਂਨ ਮਾਯਾ ਜੋ ਮਿਲੀ ਸੋ ਸੇ ਹੀ ਵਧਾਰਿ:
ਵਧੀਤਾ ਮਹਿ: ਤਾਂ ਮਾਯਾ ਮਹਿ॰ ਪਵਨ ਤੇਜ: ਪਵਨ ਤੇ ਵਣੁ ਹੈ ਤੇਜ ਜਾਕੇ
ਨੰਦਾ ਧਣੀ: ਧਨ ਵਾਨ ਹੈਂ ਭੂਮਨ: ਧਰਤੀ ਵਾਲੇ ਹੈ ਚਤੁਰਾਗ: ਚਤਰ
ਜਾਦਾ ਵਾ ਚਤੁਰੰਗਨੀ ਸੈਨਾ ਹੈ ਕਰਿ ਹੁਸੇ: ਕੁਕੁਭੀਆ ਨਾਗਾ: ਨਗਨ ਹੀਆ
ਰਿਕੈ ਸੈਤ॰ ਜੋ ਹੋ ਸੁਪ੍ਰਿਆ: ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਪ੍ਰਿਅ ਮਹੈ ਤਾਂਕੇ: ਤਿਨਾ ਦੇਸ
ਦਾਨਾ ਪ੍ਰਿਅ॰ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਸੈ ਤੁਮ ਸੁਖ ਰਤੇ
ਉਜਲ॰ ਹੈ ਨਾ ਏਹੁ ਗਾ ੪॥੧॥ ਜੈਤਸਿਰੀ ਮ: ੫ ॥ ੧ ੴ ਦੇਹੁ: ਕਹੋ ਪ੍ਰਿਅ ਕ
ਸੰਦੇਸਰਾ ਕਹਿਦੇ ਈਅਉ ਕਹੋ ਦੇਈਅਉ ਬਿਧਿ: ਬਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਸ
ਹੀਅਉ: ਸਖੀਅਉ ਦਾ ਸਚੋ ਸਭੁ ਸਭ॰ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕੰ: ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ
ਸਹੀਅਉ: ਸਖੀ ਹੈ ਸਖੀਏ॰ ਤਾਂ ਕਹੋ ਸੁਹਾਗਨਿ ਤੁਮੀ ਸਪਤਿ: ਸਚੁ
ਬੁਝੀਹੀਅਉ: ਬੁਝਾਇਦੇ ਹੋ ਅਲਪ ਹੀਅਉ: ਅਲੇਪ ਹੈ॰ ਸੋ ਕੈ
ਕੈਹੈ ਸਭ ਤਾਂ ਨਾਨਕ॰ ਉਰਾਧ ਸਹੀਅਉ: ਬਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾਸੇ
ਬੋਉਰ ਲੇਨਾ ਸਰਬ॰ ਮੇ ਨਿਵਾਸੀ ਤੋ ਲੋਗਾ॰ ਸੁਹਾਰਿ ॥੨॥੨॥ ਮ: ੫ ॥
ਧੀਰਉ: ਧੀਰੇ ਹਾਂ ਜਨ ਧੀਰ ਹਾਂ ਨੀਰਉ: ਨੇੜ੍ਹੋ ਪੇਖਿ॰ ਨੇਹਾਂ ਨੀਰ
ਉ: ਨੇੜ੍ਹੇ॰ ਮਨ ਨਾ ਦੇ ਕਰੋਂ ਦੇ ਕੈਦਾ ਨੇੜ੍ਹੇ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਂ ਕਉ ਨੇੜ੍ਹੇ ਪੇਖਿ
ਨੈ ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਹੂ ਹੈ ਮਨਹਿ: ਮਨ ਮੈ ਗਾਹੀਰਉ: ਗਾਹਿਰ ਹੈ ਜੀ ਵਗੀਤੀ
ਉਧਾਰੀ ਹੈ ਪਾਵਉ॰ ਤੇਆ ਸਾਂ ਮਨ ਸਾਗਲੀਆ ਦੂਖਿ॰ ਕਰਕੇ ਧਾਇ:
ਜਾਣਿ ਕੋ ੪॥੩॥ ਮ: ੫ ॥ ਲੋੜੀਦੜਾ: ਲੋੜੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਘਰਿ ਦੇ: ਘਰੇ
ਘਰਿ ਦੇ ਮੰਗਲ ਨੀਕੇ: ਚੰਗੇ ਘਟਿ ਘਟਿ॰ ਹੈ ਸਾਜੜੀ ਸੁ ਏਨਾਂ ਸੁਖ ਅਰਾਧਨੁ:
ਸਖ ਮੇ ਭੀ ਅਰਾਧਨੇ ਹਾਂ ਤੁਸਾ ਏਰਾ: ਦੁਖੋ ਭੀ ਸਮੂਹ॰ ਜਦ ਛੁਰੇ ਆ ਹੋਗਿ
ਸੋ ਆਰਧੀਆ ਬਿਨਸੇ: ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਿਆ ਹੋਆ ਤੇਰਾ॰ ਕੀਤਾ ਹੋਵਦ ਸਰੂਪ ਹੈ

ਠੋਰ॰ ਸੰਸਾਰੁ ਦਾ ਜੂਨਾ ਮੈ ॥੨॥੪॥੫੩॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੳ ਆਗਿ: ਆ
ਗਿਆ ਮੈ॥ ਦਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਮੈ ਆਨ ਪ॰ ਬਾਪੀ ਦੀਤੇ ਹੋਰਾ ਮੈ ਹਿ: ਜੁ
ਗਤਾ ਨਾਗਿ: ਗਿਆ ਸੋਹੀ ਅਉ: ਸੋਹੀ ਹੈ ਗੁਰ॰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ॰
ਗੁਰਾਂ ਨੈ ਹਰਿ॰ ਦੀ ਮੈ ਲਾਗਿ: ਪਿਛਾ ਦਾ ਲਗਤਾ ਕੋ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ॥
ਕੂਗਿ॰ ਆਨੰਦ ਕਰਕੇ ਪਾਇਓ॰ ਜਾਂ॥੨॥੫॥ ਮ: ੫॥ ਗੁਰ॰ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ
ਹਰਿਨਾਮ: ਨਾਮ ਦੇ ਕਰਕੇ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਿ ਕੇ ਗਿਆਨਾ ਦੂ
ਣ੍ਹਿਉ ਜਾਂ ਕਰਾਂ: ਕਰਿਆ ਦਾ ਕਰੀਗ ਕਾਲ ਜਾਲ: ਮਰਨੁ ਕਾਲ ਕੇ ਜਾਲ:
ਦੁਖ ਤੇ ਅਮਹਾ ਜੈਜਾਲਾ॰ ਮਧ ਕਾਲ ਦੇ ਤੇ ਛੁਟੇ ਸਮਾਹਿ: ਜਨਮ ਕਾ
ਲ ਦੇ ਕੀ ਫਾਹ: ਫਰੂਾਦ ਕਾਲ ਜਾਲ: ਪਾਨਿ ਛੇਦਨ ਵਾਲਾ ਅਮਹਾ ਜੈਜਾ
ਲ: ਮਧੁ ਕਾਲ ਦੇ ਤੇ ਛੁਟ ਕੇ ਸਮਾਹਿ: ਜਮੁ ਰਜ ਦੇ ਤੁਰਕੀ ਆਇਓ॰
ਹੇ ਦੁਖ ਹਰਨ ਕਰੁਣਾ ਪਤਿ ਤੇਰੀ ਸਰਣਤੇ ਦਾ ਆਇਓ ਦੁਖ ਹਰਣੁ
ਹੇ ਕਰੁਣਾਪਤਿ ਤੇਰੀ ਸਰੁਣਿ ਤੇਰਾ ਚਰਣ॰ ਦਾਸਾ ਨਾਦ॰ ਕਾ ਸੰਗੁ॰ ਤਿਸ
ਕਰਕੇ ਭਵਨਿਧਿ ਤਿਰਾ ਗਤ: ਨਾਸ ਬੀ ਕਿ ਭਰਮ॰ ਤਾਂ ਅਜਰ ਜਰਾ:
ਹਰੀ ਨੂੰ ਜਰਿਆ ਹੈ ਦਾ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰੁ ਜਰਾ: ਰੋਕਿਆ ਹੈ॥੨॥੬॥ ਮ: ੫॥
ਛੋ ਦਾ ਜਰ ਜਨੂਖ ਤੇ ਅਨੀ ਦਈ ਹ ਸਗਲੀ ਦੇ ਸਿਉ: ਸਾਹਿਤ ਭਾਇ ਆਹੋ ਨਾ ਬਿਆ
ਧਿ: ਪੀੜਾ ਜਲੁ॰ ਦੇ ਪੀਗ ਤਿਸਾ ਆਈ: ਮਾਯਾ ਪਾਇ ਕੇ ਰੋਗ ਓ: ਇਕ ਦੇ ਰੋਗ ਰਤੇ
ਚੈਤੇ ਪਾਈ॰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਇਆ ਤ: ਮਨਾ ਦਿਕੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ॰ ਭੀਤ ਕਾਂ ਦਾ ਦਇ
ਆ॰ ਦਾਨੁ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਮਇਆ ਕਰਕੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀ॰ ਤੀ ਜਿਨਾ ਥਗਾ ਸੁਭਾਈ:
ਸੁਭਾਇ ਮਾਨੁ ਭਇਆ ਬਿਗਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਤ ਦਾ ਕਾਰ ਹੋਕੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਿ
ਈ: ਗਾਈ ਹੈ॥੨॥੭॥ ਮ: ੫॥ ਜੀਵਨ॰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਸਾਡਾ ਦਾ ਛੇ
ਦਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਧਨ ਜੋ ਪੈਪ੍ਰਾਨ ਜੋਗੋ ਬਿੰਦ ਸਾਡਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਆਗਿਆ ਕਰਕੇ
ਮਹਾ ਮੋਹ ਮੈ ਮਗਨ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਿਸ ਕਾ ਮਨ ਹਿ: ਮਨੁ ਅਰੂਪ ਨ ਕਰੋ ਇਹ ਚਾ:
ਛਡਾਵਉ ਦੇਵੇਗਾ ਲੂਕ: ਸਰਣੁ ਆਪ ਪਰਿ॰ ਦਾਸ ਕਉ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕੂ
ਪ॰ ਤੇ॥੨॥੮॥ ਮ: ੫॥ ਛੋ ਸੋ: ਤ੍ਰਿਸ ਸਭ॰ ਜੋ ਸੁਤਿ ਸਦਾ ਰਸ ਨਾਤੇ ਕੇ
ਅਕੋਰਿ: ਭੇਟਦਾ ਉਕਰਕੇ ਸੁਧ ਅਰਪਣ ਕਰਾ ਛੇਦਾ ਤਨ ਰੂਪੀ ਨਿ
ਕਮਲ ਕਰਤ: ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਹੋ: ਰਾ ਤੇ ਹਰਿ ਸੁਧਾ ਸਿੰਚੇ: ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਜਲ ਸਿੰਚੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੇਲ ਨੂੰ ਸੀ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਜੋਰਿ: ਜੋੜਿ ਕੇ ਰਸ॰
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹੋਤ॰ ਤੇਰੀ ਤੋਰਿ: ਤੋੜਿ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਗਲ॰ ਤੇਰੀ ਹੈ ਨਾਚਿ
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹੋਤ॰ ਤੇਰੀ ਤੋਰਿ: ਦੇ ਹੇਦਾ ਲਾਲ ਹੈ ਪੂਰਨ॰ ਹੋ॥
ਤੁਦਊ: ਦੇਖਦਾ ਭੀ ਹੈ ਅਰਿ: ਤਰ ਫਾ ਦਾਨ॰ ਦੇ ਹੇਦਾ ਲਾਲ ਹੈ ਪੂਰਨ॰ ਹੋ॥
ਛੋਰਿ: ਛੁਡਾਦਣੇ ਵਾਲਾ ਮਾਹਿ॰ ਮਨਾ॥੨॥੯॥ ਮ: ੫॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ॰ ਦੇ
ਚਿਤਦਤ ਜੈਸੇ ਮੋਹ ਛੇਦ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣਾ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੇਹੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਦਾਸਾ ਮਨੁ
ਕ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਦੇ ਪੂਰਨ॰ ਹੁਦਾ ਹੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪੇਖ ਦੇਹਿ: ਸੁਰਨਾਤੈ
ਹ: ਤਿਸ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਨਾਥ॰ ਹੇ ਨਾਥ ਹਰਿ ਦੀ ਸਰਣੀ: ਸਰਣੁ ਹੋ॥

ਕਰੈਂਹ: ਕਰੈ॥ ਕਿਹ: ਕੋਈ ਭੀ ਦਿਸਤੁ ਨਾ ਕੋਈ ਭੀ ਆਰਥ ਨੇ ਪੋਹੁਚ ॥੨॥
੧੦॥ ਮ: ੫॥ ਢੂੰਢੇਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਾਂ ਨੈ ਧਾਨ ਮੈ ਦਾ ਸਿਰ ਹੋਂ ਹੈ ਹਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਟਿੰਕ
ਪਾਇਆ ਆਪਾ ਧਾਣੀ॥ ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨ ਰਸ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਹਮਾਰੀ॥ ਜੋ ਕਹਾ ਮੈ
ਉਧਰੇ: ਉਧਾਰ ਲੇ ਹੇ ਉਧਰਨ: ਉਧਾਰਨ ਹਾਰੇ ਨੋ ਸਿਮਰਿ ੨: ਮਨ ਵਿ
ਕਰੇਦਾ ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਗੁਰ ਸਿਮੁਦਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਸੋ ਸਿਮਰਿ ਕੇ ਸਰਹਿੰ
ਹੋਏ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ॥ ੨॥੨॥੧੧॥ ਮ: ੫॥ ਕ੍ਰਮ॥ ਕੇਤਰੀ ਆ ਉਦ
ਰੁ: ਉਧਾਰ ਦੇਹ ਅੰਧ ਕੂਪ॥ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਆ ਨਾਹਿਨ: ਨਾਹੀ ਨਿਰਮਲ
ਕਰਣੀ: ਤਪ ਜਪ ਪਾਠ ਦਿਕਾਂ ਦੀ ਨ ਉਪਕਾਰ ਰੂਪੀ ਆ ਅੰਚਾਲੇ: ਪਲੇ ਕ
ਲਾਵਹੁ ਤਾਂ ਨਦੀ॥ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਦੇਹਰਣੇ ਨਦੀ ਤਰਣੀ: ਤਰੀ
ਸੀ ਪਤਿ॥ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੋ ਧਰਣੀ: ਧਰੀਏ ਦਾ ਧਰਾ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ
ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੋ ਹਾਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗੀ: ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ ਦਾ ਹੋ
ਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਰੰਗ ਦੀ ਆਭਰਣੀ: ਭਾਰੀ ਭੂਸਣ ਹੈ ਦਾ ਮਟੀ ਹੇ॥
੨॥੧੨॥ ਮ: ੫॥ ਹਰਿਜਨ: ਹੇ ਹਰਿ ਜਨ ਤੁਸਾ ਪੂਰਨ॥ ਹੋਂਦੇ ਸੇਦ॥ ਤੇਤੇ
ਧਾਪਤਿ ਹੋਂਦੇ ਸਾਮ: ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸਭੁ ਧਾਨਾਹੀ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਿਦਾ ਜਮ:
ਜਮਰਾਜ ਭੀ ਕਰਣੀ॥ ਹੇ ਧਾਮ: ਕਹੀ॥ ਗਤੁ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਹੋ ਸ
ਮਾਹ॥ ਦਾ ਹੋਂਦੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂਦਾ ਮੋਹੋਂਦੇ ਤੇਰਾ ॥੨॥੧੩॥ ਮ: ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੯॥
੧ਓ ਮਾਇਆ॥ ਮੋਹ ਉਰਝਾਇਉ: ਫਸਿਆ ਹੋਂਦਾ ਲਗਾ ਹੈ ਲਬ
ਚ: ਲੋਕ ਮੋਹ ਆਪੁ॥ ਨੂੰ ਨਾਹਿਨ: ਨਾਹੀ ਤੇ ਧਨ॥ ਮੋਹ ਰਤੁ ਨ ਰੂਪ॥੨॥
੧॥ ਮ: ੯॥ ਜੁ: ਜੀਅ ਤ੍ਰਾਸ: ਡਰੁ ਦਾ ਕੈ ਅੰਤ ਰਿ॥ ਤੇ ਲੋਕ ਭੀ॥ ਬਾਂਮੇ
ਫਿਰਿ: ਧਾਹੁੜਾ ਮਰਦੇ: ਨੇ ਜਾਰ: ਸਾਨ੍ਹ ਆਹੇ ਕਾਰਨਿ॥ ਏਹੁ ਲੋਕ ਉ॥
ਖੋਜਨੇ ਨੂੰ ਮਰਮ: ਭੇਦ ਆਧ॥ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਹਮਕੀ ਜੋ ਸਰਣਾਗਤਿ:
ਸਰਣਿ ਮੋ ਆਧਾਨੂੰ ਹੇ॥੩॥੨॥ ਮ: ੯॥ ਮਗਹੋ: ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੋ ਧਾਰ ਧਾ
ਰੁ ਕਿਆ ਰ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਸਿਕਾਰ: ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੇ ਨੇ ਜਗ ਥੀਦਾ: ਜ
ਗਤ ਦੇ ਬੰਦ ਨੇ ਜੋ ਗੁਤੇਰੀ ਰਾਖਹੁ ਬਿਰਦੁ ਆਪ ਣਾ ਮੈ ਤੁਹਾਰੀ ਦਾਸੁ
ਦਾ॥੩॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫॥ ਛੰਤ॥ ੧ਓ ਸਲੋਕਾ ਦਰਸਨ॥ ਦੀਓ ਚਿਤ
ਵਉ: ਚਿਤਾਰਦੀ ਹਾਂ ਨੀਤਿ: ਨਿਤੁ ਹੀ ਖੋਲ: ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ਛਿੰਦਾਚ
ਮਿਤ ਦੇ ਸਿਖ॥੧॥ ਛੰਤ ਸਾਰ: ਪਿਆਰੇ ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਸਜਣ॥ ਤੂ
ਮਾਰੇ ਮਾਰੋ ਲਾਲ: ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਪਿਆਰਿਆਂ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਨਾ ਤਿਸ॥
ਨੂੰ ਦਾ ਸਿਹਾ ਛੋਡ ਦਾ ਸਿਰ ਉਤਾਰੇ ਧਰੀ: ਹੇ ਕਾਰੂ ਨ ਛੋਡਿ ਦੇ ਤਰਸੇ ਤੇਰੇ ਆ
ਰੋ ਵੈਰੀ: ਬੈਰੀਆ ਤੂੰ ਦਰਸਨ॥ ਦਿਖਾਇ ਆ ਪ੍ਰਿਅ॥ ਦੇ ਰੰਗ ਮੈ ਰੰਗਾ
ਰੇ: ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਧੀਰੀਜੈ: ਧੀਰਜ ਕਰਦੇ ਜੋ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਜਲ॥ ਨਾਲ ਹੈ ਮੀ
ਨਾ: ਮਛੀ ਦਾ ਮਨ ਜਿਵੇਂ: ਜਿਉ ਪਿਆਸ ਤਿ ਸੋਤੀ: ਤ੍ਰਿਖਾ ਤੇ ਹਾਲ ਸ੍ਰਿਤੀਆ:
ਬੂਝ ਗਈ ਹੋਯ ਧਾਵਦੇ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਿਅ॥ ਦੀਆ ਹਰੇ: ਸਤੇ॥

ਸੁ: ਮੈ ਕਹੀ: ਕਿਸੇ ਨਹਿ ਕਉ ਤੂ: ਦੂਜਾ ਚਾੜ੍ਹੈ: ਚੜ੍ਹਦੀ ਆਹੋ ਨਚਿ ਤੇਹੀਆ:
ਦੇਖਦਾ ਚਿਤੁ ਰਾਂਗਾ ਚਾੜ੍ਹੈ: ਚੜ੍ਹਦੀ ਆਹੇ ਅਨਿਕ ਰਹੀ ਧਿਆਰੇ ੦ ਰੀ
ਆਤੇ ਹਰੀ ਵੈਰਾਗ ਬਿਲਾਸ: ਆਨੰਦ ਹੀ ਆਨੰਦ ਦ ਆਨੰਦ ਦੀਆਂ ਕ੍ਰੀੜਾ
ਸਤਿ ੦ ਮੋਤਾਸਾ: ਤਾਸ ਨੂੰ ਰੇਹੀਆ: ਚੋਈ ਹਾਸਮ: ਮੈਨੂੰ ਕੇਹੀਆ: ਜਿ
ਹਾਕੂ ਹੋ ਰਾਣ ੦ ਹੈ ਕਿਛੂ ਨੀਜੀ: ਨਹੀ ਜੀਤਿ ਸਨੂੰ ਛੁਦਾ: ਮੂਲਾ ਨਾਲ
ਲਨੂ: ਪਿਆਰਾ ਮੂ: ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਦਾਸੀ ਦਾ ਸਿਦਾ: ਮੈ ਪੁਛਿਦਾਹਾਂ ਦ ਤੈ ਦਸਿ
ਨੂ ਦਾਨਾ ਹੈ ਲਾਲ ਨੂ: ਨਾਤੇ: ਤਿਸਨੇ ਆਪ ੦ ਭਾਣ ਨੂੰ ਜੋ ਧਰੇ: ਜਿ
ਸਪਨ ਦੇਖਣ ਗਿਹੇ ਮਥਾਣੈ ਮਥੇ ਦੇਸ ਭਾਗ ਆਗੇ ਓਹ ਸਖੀ ਕਿਹੇ ਹੈ ਉਰ
ਹੇ ਸਖੀ ਪਿਆਰ: ਭੁ ਜਾਤੋ ਧਿਧੀ: ਧਿਨੀ ਲਿਆਂਦੀ ਮੇਰੇ ਗੁਣ
ਹਰੇ: ਹੇ ਸਖੀ ਗੁਣ ਦਾ ਹਾਰੁ ਤੈ: ਤਿਸੇ ਹੀ ਰੰਗੁ ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਲ ਰ
ਲਾ ਤਿਸੁ ੦ ਨੂੰ ਧਨਿ ੦ ਤਾ ਜੋਗ ਹੋਂਦ ਵੀਦਾ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਦੀ ੦ ਬੀ
ਸਾ: ਸੋ ਆਇਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤੋ ਮੰਗਲ ੦ ਤੇ ਰਹਸ: ਅਨੰਦ
ਬੀਆਂ ੦ ਜਾਂ ਪਾਇਆ ਨਵ ਰੰਗੀਆ: ਨਵੀ ਨਰੰਗ ਦਾ ਲਾਲ …
ਜਾਂ ਰਾਮ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂ ਪਕੈ ਜਤ ਸੀ ਰਹੀਆ: ਗੁਸੈ ਤੇ ਵਡ ਭਾਗ
ਰਕੈ ਪਾਇਆ ਹਰੀ ਆਸਾ ੦ ਤਨੁ ਦੀਤੇ ਮਨ ਦੀਆ ਸੇ ਕਿਆ ਕਿ: ਧਿਆ
ਰੇਨਿ ਸਰੂਪ ਦਿਖੇ ਦ ਪਖੁ ਕਰਕੇ: ਸਾ: ਸੋ ਮੈ ਗੁਰ ੦ ਨੂੰ ਮਿਲਿਕੇ ॥੪॥੧॥
ਜੈਤਸਿਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ਓ ਸਲੋਕ॥ ਅਕਥ ੦ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ੦ ਕੀ ਰਬ …
੧॥ ਛੰਤਾ ਤੇਰਿਆ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹਾਂ ਗਨਉ: ਗਿਣ ਉਗੇ ਅਸਿਖ …
ਦਰਗਾਹ ੦ ਹੈ ਤਨੁ ਰੋਗ ਪਤੇ ਹੋਰੇ: ਅਨਿਕ ਦੋਸ ਟੇ ਕੂੜੇ ਹੈ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕੇ ਤੇਵ
ਨੀ ਕਰਿ ਛਿਦਾ ਬਿਕਰਾਲ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਮੈ ਮਗਨ ਭਏ ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ
ਲੀਸੇ: ਛੁਟੀਐ ਲੂਕ: ਲੁਕ ਕੇ ਨਇਪਤ੍ਰੈ ਓਥੇ ਅਸਥਾਨ ਸੇਤ
ਪ੍ਰਭ ੦ ਹੈ ਨੇਰਿਆ: ਨੇੜੇ ਨੇਰਿਆ ਦੇਖੇ ਰਿਆ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰ
ਨਤੇ ॥੧॥ ਸ:॥ ਨਿਰਭ: ਨਿਰਨਾ ਗੁਣ ੦ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਤੇ ਉਚਾਰੇ ਸੋ ਮਿਲੇ ੦
ਸੋ ॥੨॥ ਛੰਤ॥ ਨਾਉ: ਸਾਉ ਨਹੀ ਦੇਆ: ਚਿਤਾ ਦਿਆ ਫਲ ਸਾਰ
ਮੋਹੁ ੦ ਤੇ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਵਾ ਆਪ ੦ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿਰਪਾ ੦ ਤੇ)
ਨਾਮ ੦ ਸੋ ॥੨॥ ਸ:॥ ਹਾਥ: ਵਸੁ ਹੈ ਨਾਮ ੦ ਭੂਪੀ ॥੩॥ ਛੰਤਾ ਸਾ
ਬੀਅੜ: ਸਾਥੀ ਹੈ ਬਾਲਿ ਪੂਰਿ: ਬਾਲਿ ਮੈ ਹੈ ਪੂਰਨਾ ਸਰਬ ੦ ਦਾ
ਦਾਤਾ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਨਾਥ ਅੰਤ ੦ ਹੈ ਸੁਖ ਹਰਗਾਮੀ: ਸੁਖ ਸੋ ਰਾਮ
ਨ ਕਰਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ੦ ਭਜਨੇ ਦੇ ਗੁਣ ਪਾਰਹੁ ੦ ਜਿਸੁ ਪਰਾ ॥੩॥
ਸ:॥ ਚਿਤ ਜਿ: ਚਿਤ ਮੈ ਜੋ ਸਚਾ ਇਆ: ਸਭ ਮੈ ਆਇਆ ਦ
ਸਭ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਇਆ ॥੪॥ ਛੰਤ॥ ਮਨੁ ੦ ਦਾਜ ਭਾਰ ਦਾ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਦਾਸਿ
ਰਤਾਂ ਜੋਤੀ ੦ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ਰਲੇ ਹੈ ਆਪਣਿਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੈ ਹੋਏ ਜ ਭੁਜਾ ੦
ਤੇ ਕੀਨੇ: ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ੦ ਦੁਸਾ … ਪ੍ਰਭ ਮਿਦ ਛੇਦਾ ਗਾਹਾ

ਜਰੀਆ ਲਾਈਏ ਤੇ ਲੈ ਅੰਗਿ ਕੀ ਮਿਲਾਈਏ ਤਾਂ ਅਮਰਣੁ ਅੰਤੋ ਧਾਰੀ॰ ਤਾਂ ਪਲੇ: ਪਲਮੇ
੪॥੨॥ ਮਃ ੫ ਪਉੜੀ॥ ਧਾਧਾਨੂੰ: ਧਾਧੀ ਹੈ ਦਰ[illegible] ਹੈ ਗਰਬ: ਗਰਬਦਾ
ਅਣਿਆ: ਪੂਰਿਆ ਹੋਣ ਇਆ ਗਾਰਣਿਆ: ਰਤੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਦ ਰੰਗਨੂੰ ਉਚਾਰਿਕੇ
ਹੈ ਅਣਿ॰ ਕਰਕੇ ਚੂਰੇ ਹੈ ਤੋ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰਕੀ ਮਣ ਧਿਨਤਾ ਦਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ਜੋ ਹੈ।
ਧਿਹਾਦਾਏ: ਧਿਹੋਂ ਦ ਦੀ ਹੈ ਮੇ ਧੀ ਆਏ ਗਏ॰ ਕੌਲਿਊ ਮੇ ਮਾਏ: ਹੇ ਭਾਈ
ਤੇ ਦੁਖ॰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਧਰ ਮਰੇ ਦੂਤਾ: ਤਾਂਨੂ ਅਕਿਰਤ: ਕੀਤਾ ਅਣਿਆ: ਲਿਏ
ਆਨਾਨਿਕ॰ ਹੋ ਭੁਤੋ ਅਸਿਖ: ਅਨੇਕ ਮੇਂ ਆਦਰੀ: ਤੇ ਆਏਂ॰ ਜਾ
ਏ ਜੋਲ: ਪ੍ਰਯਤਾ ਤਰਦਰ: ਬ੍ਰਿਛੁ॰ ਇਤਾਦਿ ਜੋਨਾ ਦੀ ਅਥੋਂ ਦਾਸਿ: ਬੀਜਿ॰
ਰੁਗਤੇ ਗਹਿ॰ ਜੇ ਮੇਤੇ ਜੋ ਹਾਰਿਤ: ਹਾਰ ਦਾ ਹੈ ਕਾਹਿਤੇ ਸਾਥਿ॰ ਣਾਖੂਆ
ਏ॰ ਹੋ ਏ ਜਨਮਾ ਮੋ ਧਾਵਰੀ: ਧਾਵਦੇ ਹੈ ਜਰੁ: ਬਿਧਿ ਅਵਸਥਾਂ ਕੈ ਪਹਿ॰
ਤੇ ਸਿਰ ਤੋਲ: ਤੂ ਲੈਤੋ ਗਡੀ ਹਿਆ ਦੇ ਮਦਾ ਦ ਦੇਖਦੋ ਈਸੇ: ਈਸਰ ਦੇ
ਤੇ ਆਨਹਿ॰ ਜਬੀ ਧੀਸਿ ਰਿਤੇ ਰੋ ਛਨਹਿ: ਧਾਵੈਂ ਤਨੁ॰ ਲਾਈਆਕੇ
ਸਮਾ ਜਾਇਆ: ਧਿਤਾਈਆ ਹਿ ਛੋਣਾ ਜੀ ਰਿਗਰ ਅਆਪਾਰ ਪੁਰਖੁ ਨੂੰ
ਹੈ ਸੋ ਦੂਠਿਆ: ਦਸਿਆ ਛੋਦਾ ਚੇ ਦੇਹੁਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਕੇ ਟਿਕਾਗਰ ਜੋ ਸੇ
ਧਿਨਸਦੇ ਹੈ ਚਾਰ: ਜਲ ਕਰਕੋ ਤੇ ਸੋ ਲੂਠਿਆਂ ਧਿਨਸਤੇ ਵਾਰਨ: ਤੇਗੀ
ਨਹੀ ਲਗੁਦੀ ਕਮਲ॰ ਦੀ ਨਾਨਕ॰ ਦਾਸਾ ਚੂਤਰ ਤੇ: ਕਠਿਨ ਤੇ ਦਾਏਕੁ
ਮੀ ਸਿਆਹੁ ਤੇ ਅੰਗੁ: ਪਖੁ ਧਿਤਜੀ॰ ਤੋ ਛੋਦਾ ਹਾਰਿਨੂ ਮਾਨਿ: ਮਾਣਾਵੇ
ਕੁਦ ਮਨਤਨਧਨ ਦੀਏ ਤਾ ਨਾਮ ਲੀਏ ਤਾ ਮਨ॰ ਮੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ॰ ਜਾਂ ਜੋਤ
ਸਰੀਮ: ਧਾ ਦਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ। ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਲੋਕ ਮੇਸੁ
ਕਰੁ: ਮੇ ਸਰੁ ਹੈ ਸਰਧਤ੍ਰ ਮਣਿ: ਸਰਧ ਮੋਰ ਮਿਆ ਹੈ ਆਜਾਣੁ ਕੇ ਗਰਹ:
ਰੁਹੈ ਸ: ੧॥ ਪੇਖਰ: ਪੇਖੀਏ ਤੇ ਸੁਨਰ: ਸੁਣੀਏ ਤੇ ਸੁਨਾਦ ਕੈ: ਸੁਣਾਈ
ਏ ਕੀ ਜਾਣ: ਹਰੀ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗਿ ਮੇ ਲੋਈ: ਲੋਕਾ ਮੇਦ
ਹਰੀ ਪਉੜੀ। ਕਰਣ ਕਾਰਣ: ਜਗਤ ਦੇ ਕਰਣਹਾਰ ਹੋਈ: ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ
ਨੁ ਕਾਲੁ ਲਈ: ਲੋਕਾ ਮੇ ਲੁ ਹਰੀ ਸੋਈ॰ ਹੈ।੧ ਮਃ ੫ ਛੋਦਾ ਮਾਤਗ
ਰਕਤ ਅਸਥਾਪਨਿ: ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਮੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਥਾਪਕਰਕੇ ਰਚੈਤ:
ਰਚਤਾ ਹੈ ਜੀਅ ਦੀ ਰਚਨਾ ਮੰਗਾ ਦਾਨਾ ਨਕ॰ ਤਬੇ ਤਾਂ ਧਿਨਸਿ: ਨ
ਮੇਕਰ ਦੀ ਦ ਮੀਦੋ: ਦਸਦਾ ਹੈ ਕੁਹਥੜੇ: ਰੋਥੇਰੇ ਥਾਏ ਗੁਰਭੂਮੀ
ਧਣੀ: ਸੁਆਮੀ ਉਧਰਹਿ: ਉਦਰਿਆ ਹੈ ਜਮਸਦੇ ਨਾਏ ਕਰਿ ਗਰਭ
ਤੁ ਤੇ ਉਧਰਹਿ ਗਣਿ ਜਹੇਨਾ ਏਕ ਰਮਿ ਸਾਰ ਤੇ ਭੀ॥੨॥ ਪੰ: ਜਨਿਆ:
ਇਸ ਧਿਤੁ ਹੋ ਆਛੋਦਾ ਉਧਰ ਦੀ ਅਗਨਿ ਮਝਾਰਿ ਉਰਧਿ: ਉਲਟ
ਹੋ ਧਿਕੁਲ: ਵਿਆਕੁਲ ਹੈ ਗੁਧਾਰਿ॰ ਵਿਖੇ ਜਲਾਹਿ॰ ਇਹੁ ਧਾਤ
ਉਰ: ਧੂਰੇ ਮੇ ਦਾ ਚਿ ਮੇ ਸਕਰ ਦੇ ਤਿਸ॰ ਨੁ ਤਿਲੁ ਮਾਰ ਭੀ ਹਰਿ॰ ਕੇ।

੨॥ਸ: ਮਨਇਛ: ਮਨ ਦਾ ਚਾਹਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾ ਅਰਥ ਨੇਮ ਮਨ ਦੀ ਇਛਾ
ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਣੇ: ਕਰਣਹਾਰ ਤੇ ਆਸਾਂ ਕੋ ਹਾਰ ਨਹ: ਭੁਨਹਾਰ ਹੈ।
ਖੰਡਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਕਾਲੁ ਪਹੁਤਾ ਧੂਰਣਹ: ਦੂਰ॥੧॥ਮ: ਸਦੁ: ਹਰਿ॥
ਖੀਰ: ਦੋਹਣੇ ਆਰਤੀ॥ ਦਹੁ: ਤਕਾ॥੨॥ਪੋ: ਰਸੰਦੇ ਭੋਰ: ਅਨਿਦਾ ਕਿ
ਹੰ ਛੋਟੇ ਤੇ ਘਰੋਂ ਅਸ: ਧੋਤੇ ਸੰਜੋਗੁ: ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਜੋਗ ਕੇ
ਹਰਿਆਂ ਹੋਵੈ ਤੋ ਵਿਜੋਗੁ: ਦੁਖਾ ਰਮਹੁ: ਸਪਹੁਤਾ॥੩॥ਸ: ਕੁਟੰਬੁ:
ਇਸ ਤ੍ਰੀਆ ਸਤੋ ਜਤਨ ਕਰਣੇ: ਕਬਦਾ ਹੈ ਪਲੇ ਤੇ ਫਿਰ ਭਿ ਸੁਦਾਸ
ਤੇ ਕਬੈ ਮਾਣਿਆ ਕੋ ਹਰਿ ਦੀ ਭਾਵ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੋ ਵਿਸਰਤ ਹੋ ਜਿਨੁ
ਨੂੰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤਤਾ: ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ ਅਤ ਸੇਕਰਿ ਦਾ ਅਤੀ॥੪॥ਤੁਟੜੀਆ:
ਤੁਟੀ ਹੈ ਸਾ: ਸੋ ਧਿਆਇ: ਹੋਰੁ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਹੋਰ ਅਨਾ ਰੀਤੇ ਹੂੰ ਦਰਿ
ਦਾ ਤੇ ਕੀਜੇ॥੨॥ਪੋ: ਭਸਮ ਹੋਣੇ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੁਛੇ ਦਾ ਏਹ ਹੀ ਸੋ
ਈ ਜੋਨ ਸਿਉ ਹੈ ਤੁਸੀ ਕੇਤੁ: ਕੇ ਤ੍ਰੇ ਆਇਆ ਦਾ ਕਿਤੁ ਆਇਆ
ਲਹੇ: ਦੂਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਖੇਤੁ: ਖੇਤ ਹੈ ਤਨ ਦਾ ਭਾਰ ਬਖਤੁ ਆਪਣਾ
ਮੇਤ: ਕੁਮਦੇ ਨੇ॥੬॥ਸ: ਕੋਟਿ: ਕੋ ਤ੍ਰਹੀ ਕਰੋੜ ਜੋ ਯਤਨ ਦਾ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਤਾਹ:
ਜਤਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਤੇ ਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਤਾਂ ਧਿ ਮੁਚਤੇ: ਨਾਸ ਹੋ
ਦੇਨੇ ਕੇ ਸੇਜੇ ਸੇ ਈਧਣ: ਲਕੜੀਆ ਕੀਤੇ ਸ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਾਣ ਤੇ ਬੁ
ਰੀਆਰ ਦ੍ਰਿਤੀਮੁ: ਦੇਈਏ ਭਾਹ: ਅਗਨੀ ਤੇ ਭਸਮ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸੇਜਾਂ
ਸੈਦਤੂ: ਵਸੋ ਉਲਾਹ: ਲਾਹਿ ਜਾਂਦੇ ਨੇ॥੨॥ਪੋ: ਅਘ: ਪਾਪ ਰਾਉ
ਨੇ ਕਰਿਗਏ ਆਹਿ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ॥ ਬਾਉ: ਸਤਸੰਗੁ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ
ਸਰੂਪ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਸਮਾਉ: ਸਮਾਈਏ ਜਾਉ ਤੇਰੇ ਨੇ॥੮॥ਸ:
ਸਨ ਦੇ ਵਿਲਾਸ: ਅਨਿਦੁਤੋ ਛਿਦਾ ਰਸਹ: ਰਸਾਦੇ ਸੁਆਦਾ ਕਦਾ
ਚ: ਕਦੇ ਭੀ ਕਿਮਾਹ: ਕੀਤ੍ਰੇ ਹੈ॥੧॥ਮ ਤ: ਬਹੁਤੇ ਹੈ ਕਿਹੁ ਮੰਨਿ: ਕੁ
ਛਭੀ ਅੰਦਰਾ ਨੇਹ: ਨਹੀ ਪੇਹ ਹੋਵੈਗਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ॥੨॥ਪੋ: ਜੇਸੰਤੁ
ਓਹੁ ਰਸ ਭੋਗਣ: ਰਸਾ ਦੇ ਭੋਗ ਹੈ ਪੂਰੇ: ਪੂਰਣ ਸੋਇਨ ਜਾਇਕੇ
ਦੇਤੇ ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ ਹੁੰਨਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਲਾਏ: ਜੇ ਕੇ ਹੋਏ ਨੇ ਇਛਾ: ਘ
ਛਣੁ ਵਿਸਰੇ: ਸੋ ਰੋ ਆਵਈ ਤਾਂ ਜਾਣੋ ਰੀਰ ਹੋਵੈਗੀ ਹੋ ਇਕੇ
ਓਰਾ ਧੀਰੇ: ਧੀਰਜ ਕਰੋ॥੬॥ਸ: ਕਮਲੰ ਦੇ ਵਿਰਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਖੋਜ
ਤ: ਖੋਜ ਦੇਨ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋਕੇ ਦਾ ਦਿਸਾ: ਦਿਸਾ ਨੂੰ ਦਸੋ
ਰੀਤ: ਗਹਿ ਕਪਟ: ਛਲ ਕੁਪਾ ਰੂਪ ਪਾਇਆ ਹੋ ਦਾ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ: ਸੰਗ ਮ॥੧॥ਮਾਨਿ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਾਈ ਤੇ ਅਖਿ ਤੇ ਲੀ ਸਾਈ
ਉਦਾਹਾਦਤਾ ਫਿਰਾ ਡੀਹੜੇ ਲੋਅ: ਲੋਕਾ ਮੇ ਸਾਈ ਜਾਣ ਕੇ ਸੋਈ: ਸੋਭਾ
੨॥ਪੋ: ਬਸਤ: ਵਸਦਾ ਹੈ ਤੂਟੀ ਹੋਈ ਸੋ ਪੜੀ ਤੁਟੀਆ ਮੇ ਤੇਰੀ

੦: ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨ ਦਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜਾਣਤੇ ਨ ੦ ਊਚੀ ਪਤਿ ੦ ਸਾਟ
ਭੀ ਨਹੀ ਤੇ ਨ ਆਦਰੁ: ਆਦਰ ਹੈ ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜ ਮੈ ਭ੍ਰਮਨਾ:
ਭ੍ਰਮਦਾ ਹੈ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਪਿਆਰਿਓ: ਪਿਆਰਾ ਕੇ ਈ ਤੇ ਧਨ ਤੇ ਰੂਪ ਤੇ ਭੀ ਹੀਨਿਆ:
ਜੋ ਨਰ ਭੀ ਦ ਸਾਕੁ ਭੀ ਨਹੀ ਸੰਨਿਆ: ਜਿਸ ਦਾ ਤੇ ਸੁਨਾਲਾ ਰਾਜਾ ੦ ਰੈਫਿਹਾ
ਨਾਮਿ ੦ ਜੋ ਜਿਸ ਦਾ ਮਨੁ ਤਿਨ ਹੈ ਧਾਤ੍ਰ ੦ ਕਰਿ ਕੈ ਨ੍ਹਿਦਾ ਸੁਖ ਭੀ
ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਸ: ਲੀਲਾ ਰਾਜ ੦ ਦੀਆ ਤੇ ਰਸ ਤੇ ਰੂਪ: ਰੂਪ ਸ੍ਹਫਤੇ
ਭ੍ਰਮਰ: ਚਵਰ ੦ ਹੋਵੈ ਤੇ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਹੋਵੈ ਆਸਨ: ਆਸਨ ਰਚੀਤ੍ਰਿ:ਰ
ਚਿਆ ਹੈ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨ ੦ ਦ੍ਰਿਧੇ ਅੰਧਾਹ: ਅੰਧਾ ਸੁਪਨ ਤੇ ਮੋਹ
ਰਖਦਾ ਤੇ ਹੈ ਮਾਣਿਆ ॥੧॥ ਸੁਪਨੈ ੦ ਕੂੜ ਪਦਾਰਥ ਧਾ ਰੇਹ ਮੋਹੁ ੦ ਸਥ
ਵੀਆ ਦਾ ਵਿਹੂਣੀਆ: ਖਾਲੀ ਨੂੰ ਥੀਹੁ: ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ ੦ ਤਿਸ ਨੂੰ ਲੋਨ
ਗੁਲੇਲ ਇਹੈ ਵਾਰਿ ਸਰੋਨ ਗਾਣੇ ਮੇਲ ਲਗਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਰਾਧੈ: ਸੁਪਨੇ ੦
ਬਿਸਾਰ ਮੋ ਬਿਸਰੇ: ਵਿਛੜੇ ਭਖਲਾਇਆ: ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਦ
ਕੁਮਿਆਣਾ ਪਾਇਆ: ਪਾਵ ਨੇ ਦਿਖੇ ਦ ਪਾਉਦਾ ਹੀ ਰਹਿਆ ਕਰਮ ੦
ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਦੋ ਜਿਤ: ਜੀਦਨੇ ਜਾਂ ਹਾਰਿ ਗਇਆ ॥੨॥ ਸ: ਲੋਕ ਹਿ: ਲੋਕ ਮੇ
ਤੇ ਜਿਤੇ ਜਿਤਦੇ ਹੈ ਖੰਡਨਾ ਹ: ਖੰਡਾ ਨੂੰ ਦ ਖੰਡੁ ਭੀ ਨਾਨਕ ੦ ਭੀ
ਉਦਿਆਨ: ਬਿਜਾਰ ਉਜਾੜ ਮੈ ਭ੍ਰਮਣ ਹ: ਭ੍ਰਮਦੇ ਹੈ ॥੧॥ ਨ੍ਹਿਦਾਸੋ
ਰ: ਤੇ ਕੁਤਮਾਸਿਆ ਦੇ ਕਉਤਕ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕੋਕੇ ਛੀ: ਕੁੜ੍ਹੀ ਦ ਕੇ
ਲ੍ਹਿਦ ਵੀਹਾਂ ਨਰਕਾਂ ਦੇ ਦ ਨਰਕ ਦੇ ਥਾਉ: ਅਸਥਾਨ ਨੈ ਪ੍ਰਤਖ਼ਾ ਰਾ
ਧੇ: ਆਨ ੦ ਕਹੇ ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸੁਨਗਾਰ ੦ ਨਾ
ਸਮਗ੍ਰੀ ੦ ਨੂੰ ਪੇਖਿ ਕੈ ਹਿ ਕਾਰਿ ੦ ਕਰਕੇ ਵਿਦਾਨਿਆ: ਵੁਦਾਈ ਅੰਧ
ਤਾਨਿਆ: ਤਾਦ ਦਾ ਹੈ ਦ੍ਰਿਤਨਿਆ ਦ ਤ੍ਰਸਨਾ ॥ ਸ: ਕਪਟਿ: ਛਲਰੂ
ਪ ਹੈ ਗਾਰਬਤਾ: ਦਾਗਰ ਭੀ ਮਿਰਿਤ: ਕਠੀ ਕਰ ਦੇਨਾ ਦੂਖਿ ਖ੍ਹਿਰੇ:
ਛਲ ਛਿ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਛਲ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇ ਛਿਦੂਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖਨੇ ਹਾਰਾ
ਭੋ ੦ ਪਦਾਰਥਾ ॥੧॥ ਪੇਖੰਦੜੇ ਕੀ: ਦੇਖਣੇ ਵੀ ਭੁਲ ਹੈ ੦ ਸੰਸਾਰੂ ਪਦਾਰ
ਥੁਲੇ ਸੋ ਉਦਾ ਹੈ ਅਦਿਸਮ: ਦਿਸਣ ਨੂੰ ਆਮਦ ੦ ਦੇ ਇਕੇ ਰਾਤੀਂ ਨ ਲੀ
ਚਤ੍ਰੇ: ਲੈਂਦਾ ਦ ਲਕੁ ਦਾ ਤਿਸ ਦਾ ਮੁਲ ਨਾਨਕ ੦ ਤੇ ਸੋ ਮੁਲ ਲਈ: ਚਲ
ਦੀ ਹੈ ॥ ਰਾਧੈ ਸਿਜੀਐ: ਕਠੀ ਕਰੀਐ ਵਿਜੀਐ: ਵਿਜਣਾਈਐ
ਦ ਨਿਰਾਸੁ ਜਾਈਏ ਨਾ ਮਨ ੦ ਜੀ ਰਜੀਐ: ਪੂਰਨ ਹੋਵੇ ਆਸਨ: ਹੋਰ
ਥੇਲਾ ਰਹੈ ੦ ਹੈ ਸੁਨਰਕ ਮੈ ਸਮੰਜੀਐ ॥ ਜਮਾਂ ਦ ਉਚੇ ਨਾ ਰਹੁ: ਮਿਸਾ
ਰਜਨਮ ਮਰਣ ਨੂੰ ਦ ਜਮਾ ਦਾ ॥੧੦॥ ਸ: ਨਚ: ਨਹੀ ਰਾਜ ੦ ਦੇ ਸੁਖ
ਮਿਸਟਿ: ਮਿਠਾ ਰਸ ੦ ਦੇ ਮਾਣਿਆ ੦ ਦੇ ਮਿਸਟਿ: ਮਿਠਾ ਹੈ ਹਰਿ ੦
ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹੈ ਤੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹੈ ਜਾਂ ਮਿਸਟਿ: ਮਿਠਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ॥੧॥

ਧੰ: ਵੇਹੁ॰ ਹਰੀ ਹੈ ਵੇਹੁ: ਕਿਜਨ੍ਹਾ ਦਾਨੂੰ॰ ਦਾਤਾ ਸੈ ਹੋਂਦੇ ਤੇ ਲੇਹੁ॰ ਜਾਚਕੂ ਹੋ
ਕੇ ਹੁਕਮੁ॰ ਮੈ ਜਕੜ ਦਾਤੇ ਹੋਂ ਖੇਹੁ: ਅਜਥਾਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਕੰਠ ਰੂਪੀ
ਦਾਨੁ॰ ਏਹਾ ਵੇਹੁ॰ ਮੇਹਰੀ ॥੨੦॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਤਸਰੀ ਬਾਣੀ ਰਾਮਦਾਸ
ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ੳ ਨਾਵ: ਹੇ ਨਾਥ ਮੇ ਜੋ ਕਹੋ ਤੂ ਜੋ ਸਦਾ ਕਿ ਏਲਗਾ ਹੋਏ ਦੇਹਿ
ਤ ਓਹੁ ਕਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇਰਾ ਕਿ ਏਲਗਾ ਹੈ ਤੈ ਸੁ ਏਦ ਜੋ ਕਹੋ ਕਿਉ ਨਹੀ ਜਾ
ਣਦਾ ਤੈ ਕਹੋ ਮੇਰਾ ਕਾਨਉ: ਕਾਇਆ ਹੋ ਗੁਰ ਹੋ ਕਾਮਿ॰ ਨਗਾ ਪੰਚ
ਨ: ਪੰਚ ਕਾਮ ਦਿਕਾ ਨੇ ਪਲ॰ ਦਿਖੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰਿ: ਭੇਦ ਪਾਇ
ਪਾਇਓ ਕਾਸੀ: ਖਾਣਿ ਹੋ ਅਜੋ: ਅਜੇ ਕੀ ਨਿਗਮ: ਬੇਦਾ ਜਾਪੀ: ਸ
ਖਾਏ ਨੂ ਦਾਲੇ ਜੋ ਅਮਕਾ ਅਮਕਾ ਮੁਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੋ ਕੈ ਨਕੇ ਏਮਾਰੇ ਸੁ
ਜੁਣੇ ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ॰ ਸਿਲਾ ਰੂਪ ਭਈ ਕਾਮ ਕਰਿ ਤੇ ਉਮਾਪਤਿ: ਸਿਵ ਜੀ
ਮੋਹਨੀ ਰੂਪ ਪਰ ਮੋਹਿਤ ਭਏ ਤੇ ਦ੍ਰਸੀ: ਬ੍ਰਹਮਾ॰ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿ
ਸੀਸ ਧਰਹਿ: ਪਾਰਣ ਕੀਤੇ ਹੈ ਤੇ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ: ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਇਕ ਕਰ
ਮੈ ਗਮਨ ਕਰਿਆ ਤੇ ਸਹਸ ਭਗ ਦੇ ਸਹਿਤ ਭਯਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ॰
ਦੇਦਾ ਸਨੋ ਇੰਦ੍ਰ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ ਹੁ ਜਾਣੇ ਉਮਾਪਤਿ ਦੇ ਸ੍ਰਸੀ ਜੋ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਤਿਸ ਨੇ ਸੀਸ ਧਰਹਿ: ਪਾਰਣ ਕੀਤੇ ਹੈ ਦਾ ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ਸਿਲਾ ਭਈ ਤੇ ਉਮਾ
ਪਤਿ ਦੇ ਪ੍ਰਜਿ ਧੂਪੀ ਭਏ ਤੇ ਸੁਆਮੀ: ਦ੍ਰਿਸ਼ਜਲਿਪ ਦੀ ਨਾਰੀ ਧਿਵਾ ਦੇਦ
ਸਤੇ ਪਥਰ ਭਏ ਤੇ ਸੀਸੁ ਧਰਹਿ ਕੀਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਤੇ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ ਹੁ
ਸਾਇ ਦ੍ਰਾ ਪਲ: ਨਿਸੁ ਕਾਰਿਕੇ ਦਾ ਪਲਨੇ ਦਾ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਦਾ ਧੁਕਾਰਿਆ ਸਿ
ਆ: ਨਰਾ ਨੂੰ ਮਾਰੁ ਛਡਿਆ ਹੋ ॥ ਨਿਲਾਜੁ: ਨਿਲਜ ਹੋ ਮਨੁ ਹਾਰਿਓ: ਹਾਰ
ਦਾ ਕਰਾ॰ ਜਾ ਉਸਤੇ ਕੇ ਸੇ ਕਰਮ ਕਾ ਕਰੀ ਕਿਸ ਕਰਿ ॥ ੬॥੧॥੧੬ ਸਤਿਗੁ
ਰੂ ਸਾਹਿਬ: ਗਉੜੀ ਮ: ੪ ॥ ਪ੍ਰਨੁ॰ ਦੇਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਗੁਰ ਮੇ ਲੇਤਾ ਛੇਦਾ
ਕੇਰੀ: ਦੀਤਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਨਹੁ ਹੇ ਰਾ ਛੇਦਾ ਏਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ
ਪਾਧਰ: ਖੁਲਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਰੰਗੀ ਕੇਰਾ: ਦਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੇ॰ ਤੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੇਦਾ ਹਿਰਦੇ॰ ਮੇ
ਮਨੇ ਤਨੇ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕੁ: ਤਾਂ ਮੁਖਿ ਤੇ ਮਸਤਕਿ ਮੈ ਹੋ ਆਏ ਦਾ ਛੇਦਾ ਤਾਂ
ਮਸਤਕਿ ਮੈ ਮੁਖਿ: ਹੈ ਗੇਰਾ ਗੁਰ ਹੇ ਆਹੇ ਲੇਖੁ॰ ਦ੍ਰਪੀ ਦਾ ਤੇ ਜਿਨਾ॰ ਦੇ
ਮਨ ਲਾਗਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ॰ ਦੇ ਮਸਤਕਿ ਮੈ ਮੇਰਾ: ਮੇਰਾ ਧਿ ਧੇਰ: ਦੀ
ਚਾਰੁ ਦਾਲੀ ਗੁਰ ਗਿਆਨ: ਤਾਇ ਤਾਗਿਆਨ ਗੁਰੂ: ਪੂਜ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ: ਦਾ
ਹੋਇਆ ਹੋ ਲਿਖੇਰਾ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ॥੪॥੧॥ ਟੋਡੀ ਮ: ੫ ॥੧੬
ਕਾਹੂ॰ ਕੀ ਕਾਹੂ ਵੇਪਰਵਾਹ॰ ਹੈ ਓਹੁ ਜਾਰੋਂ ਕਰੇ ਪਾਖੁ: ਪਖ੍ਯਾ ਉਹ॰ ਹੈ
ਕਾਹੂ॰ ਕੀ ਕਾਹੂ ਵੇਪਰਵਾਹ॰ ਹੈ ਓਹੁ ਜਾਰੋਂ॰ ਕਰੇ ਪਾਖੁ: ਪਖ੍ਯਾ ਉਹ॰ ਹੇ
ਸਮਾਨ: ਚੰਦੇ ਦਾ ਜਸ ਰੂਪੀ ਹੋ ਕਾਹੂ॰ ਤਾਨੀ: ਤਾਣਿਆ ਹੋ ਦਾ ਕਾਹੂ॰ ਨੇ ਏ
ਚਾਨਣੀ ਤਾਨੀ ਹੋ ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਰਾਜਾ ਛਿਦਾ ਗਿਆਨੀ ਹਾਰਿ ਗਿ
ਮੇਂ ਰਾਣ ਚਿਰ ਹੋ ਰੋਗ॰ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਰ: ਧੁਤੇ ਪਾਤੇ ਮਰ ਏਹ ਸਤ ਹਰਿ ਜਨ

ਹਿ: ਜਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਹਿ: ਤੂੰ ਆਂਵਦੋ ਵੇਖੇ: ਇਕਦੀ ਵਿਖੇ ਆਖੀ: ਮਾਨਿ
ਅਹੋਂ ਮਨੁ ਵਰੀ ਪੂਰੀ ਮਾਨੀ ॥੨॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਖੁਮਾਰੀ: ਖੂਬੀ
ਅਹੋਂ ਮਨੁ ਕਰੀ ਧੂਤੀ ਮਾਨੀ ॥ ਜੀਉ ਦਿਆ ਰਹਿ ਤੂ ਹੋਵਣੀ
ਹੈ ਅਟਿ: ਸਰਣ ਹੋ ਜੀਵਣ ਘਲਨ: ਜੀਉ ਦਿਆ ਰਹਿ ਹੋਵਣੀ
ਵਨ ਦਾ ਵਲੇ ਵਹੇ ਵ ਜੋ ਜੀਵਨ ਹੋਏ ਜੋ ਘਲਨ: ਸਭਨਾ ਹੈ ਜਰਧਣਰੀ
ਜੈਸੇ ਅਰਜਾਰੀ: ਆਰਜਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਹਾਰੀ: ਹਾਰਕੇ ਹਨਿ
ਧਾਨ ॥ ਦੋਏ ਧਾਰੀ ॥ ਕਰੀ ਹੈ ਗਰਿ ਨਾ ਖੀਆ ॥ ਹੋਏ ਧਨ ਹੋਏ ਹਾਰੀ: ਹ
ਰੂਹਾ ॥੨॥੨॥ ਨਟੇੜੀ ਮ: ੫ ॥ ੧ਓ ਜੈਤਸਰੀ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਧਾਇਓ ਰੇ: ਧ
ਉਦਾਹੇ ਰੇ ਕਾਈ ਵ ਧਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਕੇ ਰੇ ਕਾਈ ॥ ਧਾਇਓ: ਧਾਂਉਦਾ ਹੈ
ਮਗਨ ਕਰਕੇ ਸੁ ਆਵਦੇ ਲੋਕ ਮੈਂ ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ: ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵ
ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨਾ ਕਥਾ ॥ ਸੁਨਿ ਦੀਨਾ ਜਸ ॥ ਕਹਿ ਡਾਇਆ ਦਿਖੋ
ਜਿਉ: ਨਾਲ ਵ ਦੁਆਰੇ ਮਹਤ: ਅਧੀ ਖੜੀ ਕਬੀਰ ਕੇ ॥ ਸਿਆਰ
ਰੂਪ ਤਿਨ੍ਹੇ ਪਰਗ੍ਰਿਹ: ਪਰਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਜੋਹਨ: ਤਕਣਾ ਆਇਓ: ਜਾਂ ਦਾ
ਹੈ ਵ ਇਸੇ ਕਰਿਕੇ ਪਰਗ੍ਰਿਹ ਨਾਰਿ ਕਾਦੀ ਜੋਹ: ਤਕਨੀ ਜਾਂਦੀ ਅਰ
ਨਕਮਲ: ਹਰੀ ਸਤਪੁਰਖ: ਹੁਰਾਨ ਵ ਹਰੀ ਨੂੰ ਧਾਵਤ: ਧਾਵਣੇ
ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ: ਨਾਸ਼ਤੀ: ਤਰੌਂ ਵਿਖੇ ਵ ਕਰਕੇ ਕੁਮਾਇਓ: ਤੂ
ਮਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਸੇ ਕਨੇ ਮੇ ਹੀਰ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਿ ਕੇ ਰੁਖੀ
ਕੁਟੇ ਘੂਤੇ ਓਹੀ ਜੂਨਾ ਰਹੈ ਜੀਵ ਨਾ ਗਾਵੀਓ ॥ ਤੇ ਕੀਰਤਿ: ਕੀਰਤਨ ਨੂੰ
ਸੁਨਿ ॥ ਪਦਾਰਥਾ ਮੇਂ ਅਧਲਾਇਓ: ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਸੋਦਿ ॥ ਰੰਗੀ
ਨਾ ਦੂਤ ॥ ਨਾਲ ਰਚਿ: ਰਚਿਕੇ ਦਿਸਦਾ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਦਿਸਦੀ ਅੰਦੀਰੋ
ਗੋਜਟ ਕਰੀ ਤੇ ਮਤਿ ਵਰੇ ਭਜੇ ਮਦਮਾਇਓ: ਮਾਇਆ ਦੇ ਮਦ ਕਰਿਕੇ
ਕਰਉ ॥ ਤੁਮੀ ਵ ਅਸੀ ॥ ਸੰਗਤਿ ॥ ਆਰੇ ਤੇ ਓਨਾ ਦੁਆਰਾ ਹੋ ਆਇ
ਓ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਆਪੁਨਾਇਓ: ਆਪ ਹੀ ਵ ਆਪਣੇ ਦੂ ਸੁਭਾਣ ਕੋ
੫ ॥੩॥ ਮ: ੫ ॥ ਬੂਝੇ: ਹਰੀ ਦੇ ਸਾਜ ॥ ਦਸੜਾ ਦੇਤੇ ਸੀਗਾਰ: ਭੂਸ਼ਣ
ਦੋ ਓਦਣਾਇਆ: ਪਾਹਿਰਾਈ ਦਾ ਹੈ ਸਭੁ: ਕਸਟਾ ਜੋਵਰ ਕੀਤੀ
ਤੇ ਓਹ ਧਨਾ ਦਿਸਣ ਤਕ ਹੋ ਕਰਿ: ਪਹਿਰੇ ਅਭਰਣ ਤੇ ਸੇਜ ॥ ਭੀ ਤੇਕ
ਮਨਿਨੇ ਸਾਜਿ: ਬਣਾਇਆ ਭਰਤੇ ॥ ਦਾਤੇ ਪੇਖਿਰ: ਗਾਹਿ ਨੇ ਤੇ ਸੇਜਾ ਨੂੰ
ਪੇਖ ਪੇਖਾ ਹੋ ਰੁਦਿ ਜਾਂ ਤਾ ਦਿਨ ਸੁ: ਦਿਸਾ ਤੁਹ: ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਸਲ
ਹਿ ॥ ਮੁਚੁਲੀ ਆਂ ਕਹੁ ਛੁਰਾਇਆ: ਛਡਣ ਰਾਗਹਿ ਆਂ ॥ ਤਿਨ ਮੇਂ ਅਨਿ
ਕਢਿ ਪਾਇਓ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਦਿਸਿਆਂ ਰੂਪੀ ਤੂਹਾਂ ਏਕ ਸਾਦਾਏ
ਆਕੁਛੁ ਪੂਲੇ ਕਰੇ ਕਾਂ ਸੁਨਾ ਆਇਆ ਅਪਨੇ: ਸਰਣ ਧਾਰਿ ਅਉ ॥ ਤਾਂ
੪॥੪॥ ਮ: ੫ ॥ ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਹਰਿ ਧਸਣਾ ਪਰਗਾਸਾ: ਪਰਗ
ਟਾ ਜਿਸ ਕਰਿ ਗੁਰ ॥ ਤੇ ਨੇ ਕਾ ਹੋਤ: ਹੋਵਣਾ ਕੀਰਤਨ ॥ ਰੇ ਅਨਰਿਆ:

ਵੇਦਸਾਬ੍ਰਿਦੁਖਕਾਰੀਓ ਸੁਖਦੁਖਤੇਰਾਹੁਕਮਲਾਕਾਕਾਢਉ: ਕਾਢੇਜਾਇ
ਦੁ॰ ਮਨੁਜਾਧਾਵਉ: ਧਾਵੈਜਾਸੁਆਮੀ॰ ਤੇਨਦੁਨਾਸਗਲ॰ ਦੀਆਟੂਹਰੇ:
ਬਾਲਕਾਮੀਰਾ: ਘਣਾਹੈਜਾਧਾਰਿਕ॰ ਜਮੁਤੇਜਾਪਿਤਾ॰ ਦਵਹੈਸਾਤੇਮ
ਖਿਮਾਖੀਰਾ: ਦੂਧਹੈ॥੪॥੫॥ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਠਾਕੁਰ॰ ਜੋਤਿਰੂਪਿ॰ ਤੇਮੀਤੈ
ਗੁਣਗ੍ਰਾਮ: ਗੁਣਾਦਾਸਮੂਹਦਾਗਾਉਣਾਗਾਜ॰ ਤੇ ਮਹ: ਰਸਥੋਂ ਤ੍ਰੈਆਦਿ
ਰਸ: ਰਸਨਾਕ੍ਰਾਮ: ਛੋਡਿਆਦਤੀਹੈ ਜਾਇਰ: ਮਨਤਨਕਰਕੇਤੇਵਾਣੀ
ਕਰਾਂਦਾ ਧਾਇਧਾਇਤੇਜੋਗਏਹੈਂਧਦਾਰਥਾਤਿਨਾਕੀਦਾ ਧਾਇਧਾਇਤੇ
ਗਏਹੈ ਸਈਪ੍ਰੀਤਿਨਾਕੀਆਕਾਮ॰ ਜੈਓਹੁਜਾਚਾਹਉ: ਚਾਂਦੇਤਾਖਾਮ:
ਕਚੀਆਮਾਂਗਉ॰ ਤਾਂਤੇਸਕੁਰਕੋ॥੨॥੫॥ ਮ: ੫॥ ਮਨੋਹਿ: ਨੂਮਾਧਾਰੇ:
ਸੁਧਾਰੇਦਾ ਸਾਹਿਤਾਅਧਾਰਦੇਕਰਦਾਹੈ ਜੀਆ॰ ਤੇਪ੍ਰਾਨਤੇਦੁਖਾਇਸਮ
ਨਕਉਨਾਮਹੀਹੈਤੇਮੇਰੇ: ਮੇਰੋਮੀਰਾ ਜੋਮੇਖੇਤੇਅਰਗੇਭੀਜਾਵਿਦਾਸ:
ਅਨਦਾਸੀਗਾਰੈ: ਮੀਗਾਆਇਸਣਾ ਧਿਆਰਾਮਝਾਰੈ: ਝਾਰੂਹੈ॥੨॥੭॥
ਮ: ੫॥ ਨੀਕੇ: ਚੰਗੇਤੇਹੈਹਰਿਦੇਰੋਗ: ਆਰੀਜਾਨਾਦੇਊਜਲ॰ ਜੋਵੈ
ਸਤਸੰਗਮੇਂਤੇਹੋਈਹੈ: ਹੋਵੈਹੈ ਈਹਾਂਉਹਾਂਲੋਕ: ਇਹਸਮੁਤ੍ਰੈਲੋਕ
ਕੀਧਪਖਾਰੈ: ਧੋਵੈਤੇਅਮਨਹਿ: ਨੂਹੀਸਜਦਾਂ: ਚਕ੍ਰਾ ਆਪਤੁ: ਆਪ
ਭਾਵਤੇਆਨੁ: ਮਾਨਿਆਲੇਪੈਗ: ਲੇਪਹੈਨਜੋਕਾ॰ ਹੈ॥੨॥੮॥ ਮ: ੫॥
ਤੁਹਾਰੀ: ਤੁਮਾਰੀਮਛਿਦਾ ਮਿਲੇਹਰਿਨਾਮਕਰਕੇਸੁਖਤੇਸੋਭਾਤੇਪ
ਲੋਕਦੀਨਾਹਾਰਿ: ਜਾਗਾਤੇਮਦੂਜਾਮਾਰੀ: ਰੋਗਾਲੇਖਾ॰ ਸਾਤੇਕਰਮਾਦ
ਛੋਡਿਕੇਜੇਅਲੇਖੈਵਲਆਕਹੁਤਾਂਸਾਰ ਛੂਟਹਿ: ਛੁਟਿਨਾਹੋਸ੍ਵਹਿ॰
ਹਮਾਰੇਗੁਣਕਉਣਜਿਦੂ॰ਹੈਤਾਂਤੇਅਉਗਣਦੁਖਸੁਤੇਜਾਦਾਨਾ: ਦ
ਜੇਹੈਤਾਂਤੇਗੁਣਾਨੁਦੇਇਤੂੰਜਾਅਧਾਰੀ: ਭਾਪਾਛੋ: ਸਭਨਿਜਾਧਾਰੀ: ਦ
ਕੀਦਾਜੀਨਾਰੂਪੀਤਾਕੀਪ੍ਰਭੂਦਾ ਸਿਸਾਰਰੂਪੀਉਜਾਤ੍ਰੇਤੇ॥੨॥੯॥ ਮ: ੫॥
ਕਿਰਪਿ॰ ਰੋਗਾਣਇਣਕੀਤੇਨੇਸਾਂਤਿਸਹਜ: ਸਾਂਤੀਤੇਸੁਖਤੇਰਹਸ:
ਅਨਦਮਹਿਮਾਪਾਲਇਣ: ਦੂਰਭਏਹੈ ਰਸਾਣਇਣ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਗਤੁ॰ ਤੇਰੀਤਰਣਇਣ: ਤਰੇਹੈਜੀਅਜੰਤ: ਦੇਹਸਾਸਤੇਤੇਏਹਦਾ
ਮਨਤਨਕਰਕੇਏਹਾਦਾਸ॰ ਭਏਹੈ ਪ੍ਰੇਮ: ਸਖਾਨਾਨਕ॰ ਤਾਂ
॥੨॥੧੦॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠਕੀਸਲਾਹੀਕੀਧਾਤਕਰੇਹੈਜਸਿਦਵੈਵਾਣਇ:
ਸਤੇਗਣਜੇਅਧਾਰਿਆਹੈ ਇਸੇਧਾਣਕਰਿਉਸਦਾਦਾ ਸਿਦਜੀਦਾ
ਧਾਣਇਜੇਹੈਅਮੋਘਜੇਉਸਧਾਆਰੂਪੀਨੇਸਲਹੀਦਾਛੇਦਾਜਾ
ਕਾਲਜਾਲਨਸ਼ਟਕਰਕੈ ਮਾਰੇ॰ ਜਿਸਨੇਪੀਥਾ: ਗਸਤਾਂਅਰਤਣਰੂ
ਪੀਧਨਾਭਸਮਾਭੂਤ: ਭਸਮਰੂਪਾਕੀਆ॰ ਉਸਨੇਅਗਮ: ਸਾਸਤ
ਕਿਰਮ: ਦੇਸਾਨਾਨਕ॰ ਤੇਸਭਦੇਪੇਲੋਕਭੀ ਸਧਾਣਇ: ਸੀਸੰਚਿਆ॥

ਮਃ ੫॥ ਕ੍ਰਿਪਨ॰ ਦੇਹੁ ਵਿਖ੍ਯ॰ ਨਾਲ ਮਿਹਰ ਦੇ॰ ਦੁਆਰੇ ਕਾਟਨ: ਕਟ
ਕਟ ਕਾਟਨਹਾਰੇ: ਹਰੀ ਹੈਂ ਛੁਟਕਤ: ਛੁਟਜਾਂਦੇਂ ਓਹ ਦਾ ਥਾਮ ਨਹਿ
ਨਹੀ ਕਰੇ ਜਾਂ ਦੇਹ ਬੋਹਿਥ ਜੈਸਾ ਖਰੇ: ਖਰਿਆਂ ਦੇ ਤਾਰੇ ਨਾਵ ਦਾ ਜਿਨਾ ਕਿ
ਨੂੰ: ਦੇਹੁ ਬੋਹਿਥ: ਸਰੀਰ ਛੁਟਕਤ: ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕੇ ਜੁ ਥਾਮ: ਦੂਜਾ ਅਰਥ
ਸੁ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਆਰਾਧੇ ਤਾਂ ਓਹ ਦਾ ਖਰੇ ਜੋ ਗਏ ਖੋਟੇ ਭੀ ਥਕ ਜੋ ਹੈ ਦੁਆਰ
ਥੁ ਬੋਹਿਥ: ਥੋੜ੍ਹੇ ਛੁਟਕਤ: ਛੁਟਜਾਂਦੇ ਤੇ: ਥਾਮ: ਥੀ ਮੇਰਨੀ ਜਾਹੀ
ਕਰੇ: ਹਥਾਂ ਕਰਕੇ ਜਿਸ॰ ਮਲਾਹ ਕਾ ਤਾਂ ਓਹ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਖੇਵੇ
ਦੁਆਰੇ ਖੋਟੇ ਖਰੇ: ਅਜਾਣ ਜੋ ਆਂਦੇ ਸੰਗ ਦੇ ਕੇ ਤਾਰੇ। ਨਾ ਬੋਹਿਥ:
ਸਰੀਰ ਥਾਮ: ਦੂਜਾ ਜਿਸ॰ ਹਰਿ ਕਾ ਓਹ ਦਾ ਤਾਂ ਖਰੇ॰ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰ
ਗਿ: ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਖੋਟੇ: ਖੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ ਗਲੀ: ਗਲਾਂ ਕਰ
ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਨ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰਿ ਮੇਲ: ਪ੍ਰਦਤ੍ਤ ਨ ਸੰਸਾਰੂ
ਰੂਪੀ ਪਰੇ: ਪ੍ਰਵਰਤਨ ਸੰਸਾਰ ਜੋ॰ ਗਿਆਨ ਦਾਤੇ ਸਕਤਿ:
ਉਪਾਸਨਾ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਭਿ ਸੰਤੇ ਤੇਰੀਆਂ॥੨॥੧੨॥ ਮਃ ੫॥ ਮਨਿ॰ ਮੋਹ ਕਾ ਓਹ
ਕੁਠਾਰ: ਓਹ ਦਾ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛ ਦੇ ਕਟਣੇ ਨੂੰ ਕੁਠਾਰ ਹੋਏ ਹਰਿ ਨਾਮ। ਪਿਤ
ਧਾਤੁ॰ ਆਦੀ ਰੋਗਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਅਉਖਧ ਰੂਪ ਹੈ ਨ ਕ੍ਰਤਤ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਰੋਗਾਂ ਨੂੰ
ਹਤਾ ਅਉਖਧ ਰੂਪੀ ਹੈ ਤਾਪ: ਧਾਤ ਬਿਤਾਂਦੇ ਦਾ ਆਦਿ ਵਿਆਧਿਆਂ ਦਿਆ
ਕਾਰਜ ਸਿ: ਖਾਣ ਹੈ ਸੂ ਮਾਰ॰ ਤਾਇਆ ਹੋਇਆ ਏਕ॰ ਜੈਸੇ ਪਾਲਣ
ਪਿ: ਪਤੀ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਿਤ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨ ਪਾਲਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੀਆਂ ਨੂੰ ਹੈ ਪੂਰਨ ਸੁਖ:
ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਟੇਕ: ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਹਾਂ॥੨॥੧੩॥ ਮਃ ੫॥ ਦਰਸਨ: ਰਿਦੇ
ਰੂਪੀ ਭੂਮੀ ਦਰਸਨੀ ਕੀਨੀ ਹੈ ਜਿਸਮਾਲ੍ਹੇ॰ ਤੇਂ ਅਧਪਨੇ॰ ਨੂੰ ਪਾਇਆ
ਤੰਜਾਂਨ ਨਾਥ॰ ਹੇ ਭਿਜਨ॰ ਦੀ॥੨॥੧੪॥ ਮਃ ੫॥ ਦਰਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ
ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਖੰਡਨ: ਦੂਰ ਕਰਨ ਕੇ ਦਾਤੇ॰ ਹੇ ਹਰੀ ਜਾਂਨੂੰ ਖੋਜਤ:
ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨ ਮਨਤਨ ਕਰਕੇ। ਅਰਥ: ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਨ ਪਾਵਕ ਕੋ
ਸੰਗਿ॰ ਕਾਰਿਕ ਓਹ ਦਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੀਧਿਨ ਮੈਂ ਰਚੇ ਹੈ ਸੋ ਹਾਰੇ ਨ
ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਚੇ ਬੀਧਿ ਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹਾਰੇ: ਦੂਰ ਹੋਏ ਓਹ ਮਨਿ॰ ਚੀਲ
ਗੀਜਾਂ ਜੋਰਜਨ: ਸੇਤ ਸਨਾ ਕਰੇ: ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ
ਦਾ। ॥੨॥੧੫॥ ਮ ਟੋਡੀ ਮਃ ੫॥੧੬॥ ਹਾਂ ਹਾਂ: ਹਾ ਕਸਟ ਹਾ ਕਸਟ ਨੂੰ
ਹਾ ਅਮਕ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਲਈਏ ਹਾ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਲਈਏ
ਇਸ ਮੈ ਥੋਰੀ॰ ਹੇ ਅਦਾਣੀ ਨ ਮਾਣਜਾਤੇ ਰੋ: ਕਿਸੇ ਮੇਰੀ ਛਨੀ
ਤੇਰੋ ਸੁ॰ ਮਾਣਜਾ ਆਪਨ: ਆਪਣਾ ਹੈ ਰਾਮ ਸੁ ਖਿਨੂਆ: ਖਿਨ
ਤੂਣੀ ਪਰਾਈ॰ ਮਾਜਾ ਦੇ ਦੇ ਮਨੂਆ: ਮੇਰੀ ਹੈ ਜਾਮ॰ ਸੀਗਰੀ

ਜੋ ਤਨੁ ਧਨੁ ਪਾਵਣੁ: ਝੂਠੋ ।ਤਿਆਗਿ ਓ: ਤਿਆਗਿਆ ਜੀਰਹੇ ਹੈਂ ।ਤੇ ਸਾ:
ਖਰਚੁ ਨਾਮੁ ਸੇਹਿ ।ਰੂਪੀ ਦਾ ਕਰਕੇ ਕੁਟ ਇਹ ਰੂਪੀ ।ਰੋ ।ਈ ਹੈ ॥੪॥੧੫॥ ਮਃ
੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ।ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਦਾ ਕਿਹੜੇ ਹੋ ।ਆਨ: ਅਦਰ: ਆਸਮ
ਸਥਾਨੁ ਅਦਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਤਾਰੀ ਦਾ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਤਾਰੀ ।ਗੁਰਿ: ਗੁ
ਸੰਨੋ ।ਹਰਿ ਹਰਿ ।ਜੀ ਹੈ ਸਾਡੇ ਸਭੁ ਜਲ: ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਸਭ ਕੇ
ਮ: ਰਖਿਆ ਕੀ ਕੁਝੀ ਅਧਾਰ: ਕਰਤਨੁ ਜੋਗਾਣ ਦੇਣ ਉਹਾਰ ।ਹੇ
ਤੂ ਜਗਤ ਤਰੇ ਅਜਾਤ ਤਾ ।ਹਰਿ ਗੁਨੀਆ: ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਹੀ ਹੈ ।ਅਨਿਦ ।
ਦਾਇਕਾ ।ਹਰਿ ।ਦਾ ।ਸਕੀਆ: ਸੁਨਿਆ ਹੈ ।ਰਹਿਓ: ਕਲਿਆਨ ਰੂ
ਸਾਧ ਸਰੀਰ: ਪੁਤਰ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ॥੪॥੧੭॥ ਟੋਡੀ ਮਃ ੫॥ ੧ੳ ਰੂੜੋ: ਸੁ
ਨਦਰਿ ਹੈ ਸੁ ਮਨ ਜੋ ਰੰਗੋ: ਰੰਗ ਨੂੰ ਗਾਲੀ: ਗਾਲ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਦਾ ਨੀਚ: ਨੇ
ਉਪਾਈਬੀ: ਨ ਗਲੀ ਗਾਲੀ ਸੋਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ।ਹੇ ।ਭਾਈ ਰਕਿਨਦ: ਪਾਸਹ
ਧਾਰਿ ਮਾਥੇ: ਧੂਰੇ ਹਮ ਥੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ।ਅਲੋਈ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥੨॥੧੬॥
ਮਃ ੫॥ ਗਰਬਿ ।ਗਹੇਲੜੋ: ਗਹਿਲਿਆ ਹੈ ਮੂੜੜੋ: ਮੂਰਖ ਦੀ
ਜੀਓ: ਹਿਰਦਾ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਓਹੀ ਜੀਓ ਸੋਹਿ: ਮੇਰਾ ਅਹਾਰ ਭਾਰੂ ਹੀ:
ਦੀ ਮਾਣਇ ਓਨੋ ਰਾਹੀ ਹਰਿ ਨ੍ਹਿਆਈ ਠਾਕਿਓਰੇ ਮਹ ਪਾਠ ਪਹਿਲੀ ਵੀ
ਰੋਦਾ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪਾਠ ਭਾਈ ਪਨੇ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਸਬਦ ਮੈ ਤ੍ਰਿਨੀ ਬਾਣੀ
ਹੈ ।ਕ੍ਰੀਪਰ: ਤੈ ਨੂੰ ਦੀਨ ਦਾ ਕੁੰਤੀ ਦੀ ਦਾ ਮਹੀ ਦੀ ।ਠਗਿਓ: ਖਾਇਓ
ਆਹੈ ਦਾ ਠਗਾਇਲਿਆ ਹੈ ਦਾ ਬਾਂਦਰੂ ਤੇ ਤੇਤ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਹਾਬੀਦੀ
ਨਿਆਈ ਠਗਾਇ ਓਾਪਨੇ ਤੂ: ਧਨ ਤੂ ਧਨ ਤ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਮਨ
ਦਿਕਾ ਕਰਿਕੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਮਲਾਹ ਹੈ: ਲੇਖ ਦੇ ਲਾਹ ਹੈ ਤਾਂ ਰੇਠੈ: ਕਿਥੇ
ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਅਹਮ ਰੋ: ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਜੇ ਗਾਥ: ਮਾਯਾ ਹੋ ।ਲੁਭਾਇ
ਓ: ।ਲਿਭਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਦਾ ਲੋਭਿ ਓ ਹੈ ।ਨਿਰਭਾਗੜੋ: ਮੰਦਭਾਗੀ ।ਭ
ਸਿ: ਤਿਸ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੰਜੋਇਓ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ।ਸਗਲੋ: ਸਭ ਰੀਤ ਬ
ਰੋ: ਤੇਰੇ ਅਮਿਟਿਓ: ਮਿਟਿ ਜਾਵੇ ।ਲਹਿ ਨੂੰ: ਡਾਰੀ: ਦੀ ।ਗਾਠੜੀ
ਓ: ਗੀਤੜੀ ।ਬਿਸਾਨ ਨਾਨਕ ।ਸੁਠ ।ਰਾਗਾਰ ਭਾਗਿ: ਗਰਭਿ ਅਸੁਖ
ਨੋ ਸੇ ॥੨॥੧੯॥ ਟੋਡੀ ਮਃ ੫॥ ੧ੳ ਸੋ ਡੋ: ਰੇ ਦੇਖ: ਦਿਸੋ ।ਆਈ: ਪੀਕਰ
ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਗਾਇਆ ਤੋਰਿ: ਤੋੜ ਕੇ ਤੈ ਛੋਰਿ: ਛੋੜਾਇ ਕੇ ਵਿਖਿਆ ਤੇ ।ਤੇ
ਰੂਪ ਅਰੂਪ: ਰੂਪ ਤੋਂ ਅਰੂਪ ਸੋਹਿ: ਮੇਰਾ ਤੇ ਸੋ ਹਰਿ ਰਿਠ ਦਿਖੋ ਭਨਿ:
ਕਿਲਾਂ ਹੋ ਦਾ ਭੇਦ ਇਆ ਹੈ ।ਲਾਲਨ: ਪਿਆਰਾ ਪਾਟ: ਪੜਦੇ ਦੀ
ਤੇ ਖੋਈ ਹੈ ।ਅਨਦਾ ਚਿਤ: ਅਨੰਦ ਚਿਤ ਹੋਇ ਤੇ ਹਰਖ: ਹਰਖ ਦਾ ਨਹੋਇ
ਤੇ ਪਤੀਠ: ਪਤੀਨੇ ।ਗਿਹੁ: ਗਿਹ ਹੈ ਤੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ।ਕੇ
ਪੀਨ: ਕੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਪਿਆ ਨਯਾ ਕੁ ਦੇਹਾਂ ਦਾ ਕਾਪਾਨ: ਅੰਨਖਾ

ਨੇਹਾ ॥੨॥੨੦॥ ਮ: ੫ ॥ ਮਾਝੀ: ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ੦ ਜੋ ਹੈ ਕਰਮ ੦
ਤੇ ਧਰਮ ਤੇ ਜਪ ਏਹੀ ਹੈ ਤੇ ਰੀਤਿ: ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਭ ੦ ਦਾ ਜੀਵਨ ੦ ਦਾ
ਦਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ੦ ਦਾ ਨੀਤਿ: ਨਿਤ ਹੈ ਘਾਟ: ਜਮਰ ਸਭ ਤੇ ਘਾਟ:
ਦੈਤ ਰਨੀ ਨਦੀ ਦਾ ਤੇ ਤੇ ਸ ੦ ਰੂਪ ਹੈ ਹਰਿ ੦ ਦਾ ਦਨਾ ਅਨ: ਅਨਾ
ਕਰਨਾ ਲੀਤ: ਲਏ ਹੈ ਪਾਣੀਆ ੦ ਜੋ ਹਰਿ ਸੌ ॥੨॥੨੧॥ ਮ: ੫
ਕੈਦ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਮਿਲਾ ਦਾਨ ੦ ਦੇਇ ਰਾਖ: ਹੇ ਰਖਿ ਕਰਿ ਹੇ ਮੇਰੇ
ਪ੍ਰੀਤਮ ੦ ਤੂ ਹੈ ਛਡਿ ਦਾਰ ਜਪ ਨਨ ਮਹੀ ਹੈ ਮਾਨ: ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਦਾਸ
ਤੇ ਮਨੁ ਪਰ ਹੌਰ ਸਨ ੦ ਤੇਰੇ ਛਡਿ ਦਾ ਹੇ ਸਮਰਥ ਤੇ ਰੇ ਜਾ ਸਿਕਰ ਕ
ਨ: ਕੇਨ ਪੂਰਿ ਕੇ ਅਧਾ ਦੀ ਹਿ ਸਥਾਨ ੦ ਜਾ ਦਾਂ ਥਾਂ ਨੀ ਕਰਿ ॥੨॥੨੨॥
ਮ: ੫ ॥ ਧੂਰਿ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਦੀਨ: ਹੇ ਦੀਨਾ ਲੋਚਾ: ਚਰਨ ਧੂਰਿ ੦
ਧੂਰਿ ਦੇ ਕੇ ਤੂ ਮਰਾ ੦ ਤੇ ਤੂ ਹੀ ਹੈ ਹਜੂਰਿ: ਸਮੀਪ ॥ ਧੀਯ ਬੰਧ: ਧੀ
ਧੀਯ ਨਰੂਪ ਹੈ ਧਿ ਸਰ: ਝੋਰੇ ਭੀ ਸੁਖ ਸਿਧਾਤ: ਸੁਖ ਸਿਧ ਛਾਰੇ
ਤੇ ਭੋਗ: ਆਨੰਦ ਦ ਧੌਣ ਧੀਨ ਜੋ ਹੈ ਕਰ: ਕ੍ਰੋਹੀ ॥੨॥੨੩॥ ਮ:
੫ ॥ ਮਾਝੀ: ਹੇ ਭਾਈ ਧਿਆਸ: ਇਛਿਆ ਹੈ ਮਨਿ ੦ ਮੈਂ ਕਰਤੇ ੦
ਦੇਤਾ ਤਾਸ ੦ ਹੇ ਵੈ ਪੂਰਨ: ਹੇ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ੦ ਹੇ ਮਨੂ ਤੇ ਧਿਆਤ:
ਉਜਲ ਹੈ ਜਾਸ: ਜਸਾ ਪੂਰ: ਪੂਰਨ ਕੀਤ ਮਨੋਰਥ ਕੇ ੦ ਜੋ ਭੇਟ:
ਮਿਲੇ ਹੈ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਤੇ ਸੁਖ ਮਨਿ ੦ ਮੈ ਹੂਰ ੦ ਜਦ ਤੋ ਹੋ ਕ
੨ ॥੨੪॥ ਮ: ॥੫॥ ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆ ਨੂ ਪਾਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਾਨ:
ਮਨੁ ਦਾ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ੦ ਹੈ ਤੇ ਭਾਵਨ: ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਸਭ ਦੇਤ: ਸਭ
ਤਕਾ ਜਾਨ ਣਹਾਰ ਹੈ ਰਿਦ: ਰਿਦੇ ਦਾਸ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਹੈ ਨਦ ਸਭ ਤੋ
ਭਗਤ ਹੈ ਗੁਨ: ਗੁਨਾ ਦੇ ਕਾਦਨ ਵਾਲੋ ਰੂਪ ੦ ਵਾਲਾ ਅਨੂਪ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆ
ਮੀ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਸੋ ਕੇ ਈ ਕਹੈ ਦਾ ਦਿਆ ਦਰਿਉ ਹੈ ਕੀਦ ਮੈ ਤੌ
ਕਹੈ ਏਹ ਜੀ ਦਾ ਕਰਮ ਮਿਕੁਮਿ: ਨਰ ਦੇਹ ਮੈਦ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਲੋਕ ਮੈ
ਧਿਸ ਮਨਰ: ਅਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਸਭ ਤੇ ਦੇਖੇ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਤੂ
ਦ ਮਨ ਤਦਿਕ ਸਾ ਆਨ ਨਹੀ ਉਦੁ ਸਰਲਾ ਦਰ: ਆਨ ਅਸਥਾਨ ਮੇ
ਨਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋ ਆਦੁ ਸਰਾ ਨੈ ਤੇਰੇ ਸਦ ਰਲਾਈ ਹੋ ਰਸਨ ੦ ਦ
ਆਰੋ ਜਾਵਾਨ: ਹਾਰ ਜਾਵਾਤ ਰੇਰਤੋ ॥੨॥੨੫॥ ਮ: ੫ ॥ ਮਾਝੀ: ਹੇ
ਭਾਈ ਦਾ ਰੇਹ ਰੀਆ ਛਲੁ ੦ ਰੂਪ ਹੈ ਕੇ ਸੋ ਜਲੁ ੦ ਜੈ ਸੇ ਛਿ ਨ ਰੋਗ ਹੋ
ਤੇਸੋ ਜਾਨਪ ੦ ਧਧੀਦੀ ॥ ਤੂ ਭਾਈ ੦ ਟਰਨਾ ਦੀ ਮਗ: ਰਜ ਤੋ ਕ
ਰਤੁ ੦ ਤੇ ਕਹੈ ਸਾਧ ਜਨ ਭੀਆ ਤਾਂ ਭੀ ਅਧਲ: ਮੁਰਖ ਜਿਵਾ ਰਾਹੇ: ਚੇ
ਰਚੇ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕੌ ਮਲ: ਧਾਧ ॥੨॥੨੬॥ ਮ: ੫ ॥ ਮਾਝੀ: ਹੇ ਭਾਈ ॥
ਮੀਠੇ: ਧਿ ਆਰੇ ਹੈ ਰਲਾ ੦ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਸੁਆਮੀ ੦ ਰੇ ਤਾਂ ਛੇਦ ॥

ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਮਦ ਬਿਨਸੈ ਕੀ ਨੋ: ਨਾਸ ਹੋਤਾ: ਜੋ ਸਚੇ ਰੰਗਿ ਮੈ ਰਾਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਨ
ਸਮਰਥ ਨਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭਿ: ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਹੈ ਰੋਗ ਤੇ ਰਸਾ ਆਦਿ ਕੇ
ਏਤਾਂ ਜਾਨੇ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਸਫਲ ਭਏ ਤੇ ਮੂਠਿ: ਛੁਟੇ ॥ ੨॥੨੭॥ ਮ: ੫
ਚਿਤਾਰਾ: ਚਿਤਾਰਿਆ ਤੈ ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤੀ ਤੇ ਅੰਕੁਰ ਪੂਰਨ ਕ
ਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਮ ਆਹਾ ਜੀਵ ਹੋਇਆ ਪਾਰਾ ਵਾਰ: ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕ
ਸਿਆ ਨਾ: ਛੁਟੇ ਸੰਕਟ: ਜੋ ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਅਕੀ
ਤਿ ਕਰਤੇ ਧਾਣੀ ਕ ਰਿਨ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ॥੨॥੨੮॥ ਮ: ੫ ॥ ਸੁਖ ਸੁਹੇਲ
ਜੋ ਆਦਿ ਕਾਦੇ ਸੁਖ ਭੋਗਦੇ: ਭੋਗੇ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਸੇ: ਦੂਰ ਹੋਏ ਨੇ ਧਾ
ਵਨ ਭਏ ਤੇ ਹੋ ਆਹੇ ਸਰੂਪ ਹਰੀ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸੁਖ: ਤਿ
ਸਨਾ ਅਸਟ ਜੋ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰ ਜਾਤ ਰੂਪ ਏਹ ਸਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੀ
ਹੈ ਸਾਤੇ ਸਾਗਰ ਦੀ ਤਾਂ ਦੁਖ: ਦੁਖੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ॥੨॥੨੯॥ ਮ: ੫
ਮਿਟੈ ਉਠਿ: ਮਿਟੈ ਦੇਖ ਉਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਨ ਮਿਟੇ ਦੇਖੇ ਦੇ
ਸ ਕਰ ਕੇ ਹਮਾਰੇ ਭਏ ਪੁਰਿ ਤੇ ਦਾਨ ਤੇ ਪੁਜਾ ਧੂਮ ਸੂਦੀ ਸਤ ਤੇ ਮਿਧਾਂ
ਤਸ ਬੀਚਾਰੇ ਹੈ ਅਪਾਰ ਦਾ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੀਨੇ ਹੈ ਰਖ ਲਿਓ ਰਾਮ
ਅਦਭੁਤ ਸੁਣਿ ਕੇ ਹੈਰਾ ਹਰਿ ਦਾ ਅਸਾਰੇ: ਸਧੁ ਵਾਦਿ ਦੇਖੇ ਸਰ ॥
ਤੇ ॥੩੦॥ ਟੋਡੀ ਮ: ੯ ॥ ੧ ਓ ॥ ਕਹਾ: ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿਤ ਨੀਕੀ ਅਧਮਾਈ: ਅ
ਧਮਤਾਈ ਪਾਪ ਸੰਮੇਤੇ ਰੁਝ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੁ ਸਦਾ ਹੀ ਮਗਨ: ਲਗ
ਰਹਿਓ ਦਾ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਹਿਓ ਕਾਈ: ਜਸ ਦੇਖੁ ਦਤ ਜੋ ਹੈ ਮਲਦ
ਕਾਈ ਧਾਤੁ ਭੀ ਅਨਿਤ: ਹੋਰ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਹੋਰ ਸੇ ਸਾਣਾ ਨ
ਈ: ਫੇਰ ॥੨॥੧॥ ਟੋਡੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ॥ ਨਿਰਵਾ: ਨੇੜੈ
ਏਹ ਕਹਣੇ ਕੇ ਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਹੇ ਜਲ ਕੀ ਮਛੇ ਲੋਗੋ ਸਭ ਛਪਾਇਓ ਅਧ
ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀ ਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਗਤਿ ਆ: ਪ੍ਰਤੀਤ ਰਾਖੇ: ਰਾ
ਖੇ ਹਰਦਾ ਆਈ ਹੈ ਤੇ ਹੀ ਏਕਾਦਸੀ ਆਦਿ ਧੁਤਲੀ ਰਹੇ: ਰਹੇ
ਹੈ ਤੇ ਦਾ ਫੇਰ: ਮਨ ਤੇ ਦਸੀ: ਦਸੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਾ ਧ੍ਰਿਤ ਰਹੇ: ਰੋਕਣਾ ਰਹੇ
ਤੈਦਾ ਇਕ ਜੋ ਆਦਿ ਅਜ: ਹੋਉ ਸਦੇ ਧ੍ਰਤ: ਧਾਰ ਣ ਮੈ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੁ
ਕ੍ਰਿਤ: ਪੁਨਾਂ ਵਾਲੀ ਸੁਮਤਿ ਵਾਲੇ ਜੋ ਭਏ ਹੈ ਦਾ ਜੋ ਪੁਨਾ ਤਮਾਤੇ ਸੁਮਤਿ ਦਾ
ਲੋਕ ਏਹੋ ਸਤਿ: ਸਿਖਿਆ ਕਰਿਆ ਕੇਕ: ਕੈਣ ਕੈਣਾ ਗਏ ਕਿ ਆਸ
ਤਕਾਏ ਹੈ ॥੩॥ ਛੇਦੇ: ਛੇਦ ਭਾਗਾ ਕਾ ਆਛੈ: ਹੈ ਦਾ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਕ
ਸਉ ਪਾਸ ਨਾਗੇ ਅਨ ਅਪਰਾਧੀ ਆ ਪ੍ਰਤੀ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ
ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਦੂਜਾ ਤਾ ਦੁਆਰੇ ਹਾਂ ਤੀ ॥ ਕਾਨੂ ਨੀ ਆਏ ਵੇਖਾ ਤਾਂ ਦਾ ਵਕ
ਛਲੀ ਆਛੈ: ਹੈ ਦਾ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਸੇਸ ਮਤ ਕਾਕ ਗਨਾ ਸਾਤੀ: ਸਾਤ ਹੀ

ਦਾ ਐਨਾ ਦਾ ਗਾੜ ਨੀਤਾ ਗੋ: ਕਹੀਹੈ। ਗਾੜੀ: ਪਰੀ ਦਾ ਕਰਮ ਕਾਂਡ।
ਗਾਂਢੀ ਤੇ ਜਾਂਢੀ ਤੇਹਾੜੀ ਗੋ: ਕਹੀਹੈ ਜੈਸੇ ਮੀਹੁ: ਪਿੰਗੁਆ ਆਦਿ ਦਸਤੂ
ਕੇ ਸਰ: ਗੋਡੇ ਦੋਗ ਸੀਹੁ: ਸਿੰਗੁਆ ਦੇਵਲ: ਸਿਵਲੇ। ਲੀਹੁ: ਲਿੰਗੁ
ਤ੍ਰੈ ਗੋ: ਕਹੀਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਧੌਲ: ਦੋਲਾ ਕੇਲ: ਕੇਲੇ ਆਦਿ ਦੋਲਾ ਤ੍ਰੈ ਜੈ
ਸੇ ਗੋ: ਕਹੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮਦੇਵ ਦੇ। ਗਮ ਆਦਿ: ਹੈ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਤਾਹੈ
ਨਨੂ ਇਨ ਮੇ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੈ ਉਤ੍ਰ ਗਾਮ ਜਿਆ ਅਮ ਗੋਧਿ ਦਾ ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ ਕੇ
ਨ ਕਹਿ ਚਾਹੈ ਉ ਗੋ: ਦੇਦ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਰਾਗੁ ਗੋੜੀ ਮਾਝ ਮ: ੪ ਕਥਾ॰
ਤੇ ਅਪੂਰਾਰਿ ਪਿੰ॰ ਤੇ ਬ੍ਰਾਧਿ: ਸੁਭ ਬੁਧੀ ਤੇ ਸੋਧਿ: ਸਿਧੀ ਆਦੇ। ਮਾਤ॰
ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ: ਕਥਾ ਤੇ। ਉਤਮ॰ ਗਾਵੇ ਤੇ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੀ। ਰਾਮ॰ ਨੂੰ
ਸੇਕਰ॰ ਤੇ ਕੋਟੂ ਤੇਤੀਸ ਦੇਵਤਾ ਭੀ। ਅਰ ਮਾਮ: ਦਾਮਰ ਅਮ ਗਾਹ॰ ਤੇ
ਗਾਵਹਿ॰ ਹੋਰ ਭੀ। ਉਪਾਮ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੇ ਹੈ। ਹਰਿ ਰਾਮ॰ ਦੇਹੈ॥੨॥
੧॥ ਮ: ੪॥ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ। ਜਨ॰ ਨਾਲ ਹ੍ਰਿਦਾ ਹਰਿ ਰਤਨਾ ਵਿਚੋਂ
ਬਿਹਾਰਿ ਰਤਨਾ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰ॰ ਦਾ ਆਰੇ ਦਾਨ ਸਿਵ ਇਵਿਹ ਠੀਕ
ਧਨੁ: ਰੋਕ ਰੂਪ ਆਇਆ: ਬੂਝ ਨਾ ਸੋਧਿ: ਰਬ ਹਸਤੀ ਆਦਿ ਖਿਨ:
ਕਿ ਚਤਾ ਧਨ ਕਾਲ ਮੇ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹਰਿ ਤ੍ਰੈ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਪਹਿ ਜਸੁ
ਕੁਟਿ: ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ॰ ਤਾਂ ਦੁਖ ਦਾ ਇਕੁ ਦਾ ਦੁਖ ਤੇ।॥੨॥੨॥ ਮ: ੪॥ ਨਾਮ॰
ਦੇ ਆ ਅਪਨਾ ਗੁਨ ਨ: ਹਮ ਤੇ ਦਤਾ ਅਪਨੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਦ। ਤਾਂ ਉਪਮਿਤ ਆਪਨੇ
ਗੁਣ ਨਹੀ। ਸੁਆਮੀ॰ ਈਸਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦਾ ਪਿਛੇ ਤੋ। ਕਮਾਵੇ॰ ਜੀਵ ਦੇ
ਕੇਦ ਆਗੇ। ਦੇਵੈ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਸੁਆਮੀ ਤੋ। ਇਹ ਲਿ: ਚਰਨਨ ਬੁਲਾਵੈ:
ਸੋਲੇ ਸਚਾ। ਸੂਰੇ ਕੋ। ਤਤ॰ ਦੁਆਰਾ ਕੀ। ਆ ਧਾਤੂ: ਧਾਵਨ ਦੁਲੇ ਕਾਮ
ਦਿਵਤ ਤਰਾ ਪੰਚਾਵੇ ਆਪਿ: ਆਪ ਨੇ। ਆਪ। ਆਪੇ॰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਹਰਿ
ਤਿਨਾ ਦਾ ਆਪੇ ਜਨ ਨਮ ਸਰਨ ਰੂਪੀ॥੨॥੩॥ ਮ: ੪॥ ਨਾਮ॰ ਤਾਂ ਹੈ
ਨਿਸਤਾਰਾ: ਉਧਾਰੁ। ਕੰਟਕ ਵੈਰ: ਕੰਟਕ ਨਿਆਂਣਾ ਦੇ ਰੂਪ ਹੀ। ਜਲ॰
ਤੇ ਲੀ। ਨਰਾਰ॰ ਮੇਹੀ। ਜੋ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਤੇ ਨਿਰਵੈਰੁ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾ ਰਾ: ਰੂਹੈ।
ਧਨਤੁ: ਦਸ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਛੁ॰ ਤਿਸੁ ਦਾ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ ਦਰਿਨ ਆਦੇ ਸੋ ਹਰਿ ਲਿ
ਧਾਹੇ ਗੁਰ ਵੀਚ ਰਾ: ਰਦੁਆਰੇ। ਸਾਹੁ ਸਰਾ॰: ਸਰਾਫ ਸਾਹੁ ਹੈ ਕਾ ਬ
ਰੂ ਸਾਹੁ ਹੈ। ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗੁ ਤੇ ਹੀਰ: ਗਿਆਨ ਭੀ ਆਪੇ ਹੈ ਤੋ। ਪਾਸਰ
ਸੇ ਸਾਰ ਰੂਪੀ। ਜਿਸ॰ ਪਰਾ ਵਡੇ ਦਾ ਸੁਸਰ ਦਨ ਸਾਰਾ ਸਾਹੁ ਰੂਪੀ ਹੈ ਦ
ਦਾ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਹੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਦੇਵੈ ਤੇ ਸੋਈ ਸਦਾ ਦਨ ਸਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਧਰੀ
ਦੇ।॥੨॥੪॥ ਮ: ੪॥ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ। ਅਗਾ ਨਿਕਟਿ: ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਮੇ ਉ
ਧ: ਉਲਟਾ ਹੋਕੇ ਲਿਵ ਮੇ ਲਾਗਾ। ਸਾ। ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਉਦਰ ਮਣੀ: ਵਿ
ਖੇ ਭੀ। ਮਨ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਿਰਿ ਸਿਠ ਨੂੰ। ਕਰਹੁ: ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਹੁ ਤੁਸੀ।

ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ: ਆਸਰਾ।। ਰਾਗੁ ਮ: ੪ ।।
ਹਰਿ ਹਰਿ: ਹਰਿ॰ ਤੇ ਗੁਰਿ ਨਾਮ ਨਿਤ ਧਿਆਇਓ॰ ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ। ਪੂਰਨਾਂ॰ ਸ
ਫਲ ਹੈ। ਹਰਿ॰ ਦੀਪ ਤੀਰਥ ਤੇ। ਮਜਨ॰ ਪੀਤਾਂ। ਕਲ: ਸਕ ਤੀਰਥ ਰਹਿ।
ਜਾਇ॰ ਤੇਰੀ ਜੀਉ॰ ਜਿਤੁ ਤੈਨੂੰ ।। ੨।।੬।। ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਮ: ੫ ।੧੬
ਸੰਤਾਂ॰ ਨਾਲ ਦੁਖ: ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ॰ ਵਿਖੇ ਦਾ ਨੇ। ਹਰਿ॰ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਆ
ਰੋਗ ਹੋਇ ਦਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਤੇ ਦਵਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਈ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਦੇਵ॰ ਕ
ਰਕੇ ਇਹੁ ।। ੨।।੧।।੭।। ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧ ।। ੧ ਓ ਧੀਠ ਕਾ ਜਧੁ ਕਾਜੀ
ਧਾ ਸਧਾਰੂ ਨੇ ਧਾਇਆ ਸੀ ਤਧੁ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਸੀ ਤਾਂ ਫਰਸੀਧ
ਕੈ ਹੋਇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਹੋ ਸੁਣਾਉ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ। ਕੁਛ ਓਸ ਨੂੰ ਤੇ ਸੀਸਾਰ ਦਾ ਹਾਂ
ਖੁਦਾ ਸੁਭਾ ਕਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਅਰਜੁ ਕਹੇ ਹੈ। ਯਕ: ਇ
ਕੁ। ਅਰਜ: ਅਰਦਾਸੁ। ਗੁਫਤ: ਕਹਿਨਾ। ਮ: ਮੈ। ਪੇਸਿ: ਅਗੇ
ਤੁ: ਤੇਰੇ। ਦਰ: ਅੰਦਰੁ। ਗੋਸ: ਕੰਨਾਂ ਦੇ। ਕੁਨ: ਕਰਿ। ਕਰਤਾ ਸੁਣਿ
ਕਰਿ। ਕਰਤਾਰ: ਏ ਕਰਤਾਰੁ। ਅਖੇ ਇਕ ਅਰਦਾਸੁ ਕਹਿਨਾ ਮੈਂ
ਗੇ ਤੇਰੇ ਏ ਕਰਤਾਰ ਅੰਦਰਿ ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਸੁਣਿ। ਹਕਾ: ਏ ਹਕੁ ਹੈ ਸਭੁ
ਸਰੂਪ। ਕਬੀਰ: ਵਡਾ। ਕਰੀਮੁ ਤੂ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੈ ਤੂੰ। ਬੇਐਬ: ਰਹਿ
ਤ ਦੋਸਾਂ ਤੇ। ਪਰਵਦਗਾਰੁ: ਪ੍ਰਵਸਤਾ ਦੇ ਕਰਿਨਹਾਰਾ। ਅਖੇ ਪ੍ਰਿਤ
ਪਾਲਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ। ਅਖੇ ਦਾ ਹੈ ਸਭੁ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਵਡਾ। ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੈ ਤੇ
ਰਹਿਤ ਦੋਸਾਂ ਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਿਤਿਪਾਲਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ। ਦੁਨੀਆ: ਪ੍ਰਿਥਮੀ।
ਮੁਕਾਮੇ: ਇਸੁ ਥਿਤੀ। ਫਨੀ: ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦੀ। ਇਸ ਥਿ
ਤੀ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਹਕੀਕ: ਨਿਹਚੇ ਕਰਿ। ਦਿਲ: ਰਿਦੇ ਮੇ। ਦਾਨੀ
ਜਾਣੀ ਈ। ਅਖੇ ਇਹੁ ਬਾਤ ਨਿਹਚੇ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਮੇ ਜਾਣੀ ਹੈ
ਮਮ: ਮੇਰੇ। ਸਰ: ਸਿਰ ਦੇ। ਮੂਇ: ਵਾਲਾਂ। ਅਜਰਾਈਲ: ਫਰਿਸ
ਤੇ ਜਮਦੂਤਾਂ ਨੇ। ਗਿਰਫਤਹ: ਪਕੜਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ
ਨੂੰ ਜਮਦੂਤਾਂ ਨੇ ਪਕੜਿਆ ਹੈ। ਦਿਲ: ਰਿਦੇ ਮੇਂ। ਹੇਚਿ: ਕੁਛ। ਨ: ਨ
ਹੀ। ਦਾਨੀ: ਜਾਣੀ ਈ: ਏਹਾਂ ਮੇਨੇ ਇਹੁ ਬਾਤ ਦਿਲ ਮੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜਾ
ਣੀ। ਜਨ: ਨਾਰੀ। ਪਿਸਰ: ਪੁਤ੍ਰ। ਪਦਰ: ਪਿਤਾ। ਬਿਰਾਦਰਾ: ਭਾ
ਈ ਸਕੇ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਤੇ ਭਰਾ ਇਹ। ਕਸ: ਕੋਈ। ਨੇਸ: ਨ
ਹੀ। ਦਸਤੁ: ਹਥ ਤੇ। ਗੀਰ: ਪਕੜਿ। ਹਥ ਤੇ ਪਕੜ ਕੇ ਰਖਿਣ ਵਾਲਾ
ਕੋਈ ਨਹੀ। ਆਖਿਰ: ਓੜਕ ਨੂੰ। ਬਿਅਫਤਮ: ਗਿੜੇਂਗਾ ਹੋ। ਆਮ:
ਮੇਰਾ। ਕਸ: ਕੋਈ। ਨ: ਨਹੀ। ਦਾਰਦ: ਰਖਿਆ ਕਰਾ ਤੂੰ: ਜਾ ਵਕਤ ਦਰ:
ਹੋਵੇਂਗੀ ਦਾ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਤਕਬੀਰ: ਤੁਤ ਧੀਰ ਦਾ ਕੋਹਣਾ। ਵੇਲਾ ਓੜਕੁ
ਨੂੰ ਗਿੜੇਂਗਾ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਜਬ ਹੋਵੇਂਗੀ ਏਹ ਤਤ ਧੀਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀ

ਰਖਦਾ ਜਬ ਬੁਰੋ ਹੈ ਕੋਹਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਖਦਾ ॥ ਸਬ: ਰਾਤ੍ਰੀ॥
ਰੋਜ: ਦਿਨੁ ॥ ਗਸਤ: ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਅਮ: ਮੇਰੇ ॥ ਦਰ: ਅੰਦਰਿ ॥ ਹਵਾ: ਇ
ਛਾ ਦੇ ਦਾ ਵਾਸਨਾ ਦੇ ॥ ਕਰਦੇ: ਕਰਦਿਆਂ ॥ ਮ: ਮੈਨੂੰ ॥ ਬਦੀ: ਬੁਰੀ ਦੇ
ਦਾ ਮੰਦੇ ਖਿਆਲੁ: ਸੰਕਲਪੁ ॥ ਰਾਤ ਦਿਨ ਗਏ ਹੈ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ
ਇਛਾ ਦੇ ਜੇਕਰ ਹੋਂ ਇਛਾ ਕੋਈ ਜਲਤੁ ਹੋਵੇ ਉਗੁ ਤੇ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ਕਰਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ
ਮੰਦੇ ਸੰਕਲਪੁ ॥ ਗਾਹੇ ਨ: ਕਦੇ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਨੇਕੀ: ਭਲੀ ॥ ਕਾਰ: ਕਰ
ਣੀ ॥ ਕਰਦ: ਕੀਤੀ ॥ ਅਮ: ਮੈ ਨੇ ॥ ਮੈ ਨੇ ਭਲੀ ਕਰਣੀ ਕੀਤੀ ਕਦੇ ਭੀ
ਨਹੀ ॥ ਅਮ: ਮੇਰਾ ॥ ਈ ਚਿਨੀ: ਕਿਆ ਦਾ ਇਹੁ ॥ ਅਹਵਾਲ: ਹਾ
ਲੰਤ ਦਾ ਹਾਲੁ ॥ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਵੈਗਾ ਦਾ ਮੇਰਾ ਇਹੁ ਹਵਾਲੁ
ਹੈ ॥ ਨਾ ॥ ਕੇਤੜਾ ਉਥਾਨ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਪਿਛੇ ਕਹਾ ਹੈ ਦਾ ਆਗੇ ਕਹਿ ਹੈਂ ॥ ਬ
ਦ: ਮੰਦੇ ॥ ਬਖਤ: ਭਾਗਿਆਂ ਕਰਮਾਂ ॥ ਹਮ: ਅਸੀ ॥ ਚੁ: ਹਮ ਭੀ ॥ ਕੂ: ਜੈ
ਸੇਹੀ ॥ ਬਖੀਲ: ਚੁਗਲਾ ॥ ਗਾਫਿਲ: ਬੇਸੁਰਤ ॥ ਬੇਖਬਰੁ ॥ ਬੇਨ
ਜਰ: ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ ਕੁਛ ॥ ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ॥ ਬੇਬਾਕ: ਬਿਨਾ ਧਾਕੀ ਤੇ ਹਾਂ
ਨਿਡਰ ਹਾਂ ॥ ਹਮ ਆਪ ਪਦ ਪਛਾਣੀ ਨਾਲ ਵਰਤ ਣਾ ਅਰਥ ਥੇ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਕ
ਮਾਦਾ ਲਾਹੌ ਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਇਹ ਧਾਰ ਕੌ ਜਦ ਅਰਜ ਇਹੁ ਪਦ ਭੀ ਐ
ਥੇ ਅਰ ਬਾਜੁ ਮੇਲ ਉਣਾ ਅਖਦਾ ਨਾਭੀ ਲਾਉਣਾ ॥ ਬੁਗੋਯਦ: ਕ
ਹਿਦਾ ਹੈ ॥ ਜਨ ਤੁਰਾ: ਦਾਸ ਤੇਰਾ ॥ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ: ਦਾਸਾ ਦੇ ॥ ਪਾ: ਪੈਰਾਂ
ਖਾਕ: ਧੂੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ
ਧੂੜਿ ਹੋਵੇ ਜੀ ॥੪॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧॥ ੧ਓ ॥ ਪੀਠਕਾ ਕਿ ਜੇ ਦੇ
ਮਸਾਹਿਬ ਗਏ ਥੇ ਆਗੇ ਕੋਈ ਕੁੰਗਾਰ ਗਾਵਿ ਦਾਸੀ ਉਨ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਅਸਾ ਭੀ ਕਿਛੁ ਕੋ ਤੋਂ ਕਹੋ ਹੈ ॥ ਭਉ: ਤੇਰਾ ॥ ਭਾਂਗ: ਤੇਰਾ ਹੈ ॥ ਖਲੜੀ:
ਖਲੀ ਇਕ ਕੀਰੁ ਖਲੜੀ ਪਾ ਸੁਰਖ ਦੇਨੇ ਮਸਕ ਨੂੰ ਉਰੇ ਦਿੰਦੇ
ਧੁਦੇ ਰੀ ਆ ਦੇ ਧਾਇ ਰਖਦੇ ਨੇ ॥ ਚੀਤੁ: ਚਿਤੁ ਹੈ ॥ ਅਤੀਤੁ: ਵਿਰਕਤ
ਤੇਰਾ ਭੈ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਦੇਵਾਨਾ: ਮਸਤਾਨਾ ਮੈ ਜੇ ਭਇਆ ਹੈ ਮਿਸਾਲ
ਤੇ ॥ ਕਰ ਕਾਸਾ: ਹਥੁ ਪਾਤ੍ਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਇਹੁ ਜੋ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੂਖ: ਚਾ
ਕੀ ਤੀ ਹੈ ਦਾ ਹਥ ਹੀ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਤੇ ॥ ਭੂਖ: ਚਾਹ ਇਹੁ ਭਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਦਰਿ:
ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਤੇ ॥ ਨੀਤਾ ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ ਤੁਧੁ ਪਿਛਾ ਸਮਾਇ: ਸਮਾਈ ॥ ਧਾਰਨਾ
ਦੇ ਇਛਿਆ ਚਾਹ ॥ ਮਾਗਤ: ਮੰਗਣਾ ਹਾਂ ਇਹ ਦਾ ਮੰਗਤ ਜਨ ਨੂੰ ਇਹ
ਰਾਗੁ ॥ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਸਰਧ ਸਰੀਰ ॥ ਸਰੀਰੋਂ ਦੇਹ ਥੇ ਚੜ੍ਹ ਤੇ: ਨ
ਚਲਆਦੇਨੇ ਉਤਮ ਅਸਥਾਨੀ ਅਪਿ ਦਿੰਦੇ ਸੇਹੀ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸੇਹਰਿ ਤੇ ॥

ਸਨੁ ਕਰਕੇ ਸਬਦ ਕਉ ਅਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਚੈਦਨ ॰ ਤੇ ਗੁਸਾਂਈ ਤਾਂ ਦੀਆਂ ਜੋਤਿ: ਰੀਤੀ
ਇਨੇਜੀ: ਏਸੀ ਹੈ ਸਰਬੇ: ਚੰਦਨ ਨੇ ਸਰਬ ਬੂ ਪਰਮਲ: ਚੈ ਦਨ ਰੂਪ ਕਰਣਾ
ਦਾ ਤੇ ਸੈ ਤਾਂ ਨੇ ਸਰਬ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸੁਗੰਧ ਤਦਾ ਹਰਿ ਰੂਪ ਕਰ ਲੀਆ ਅਪ
ਅਪਟ: ਪਿਉ ਤੇਰੇ ਸਮੁਦਾ ਕੀਤਾ: ਉਤਪਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ॰ ਜੋ ਅਪਿ ਦਿ
ਤੇ ਹੈਂ ਦਾ ਪਿਉ ਤੇਰੇ ਸਮੁ [illegible]: ਕਿੰਦ ਨ ਕੋਈ: ਕੋ ਈਕੀ। ਗੁਗਨੂ
ਕਾਟੇ ਕੇ ਸੀ। ਹੋਇ ॰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਅਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇ
ਤੇ ਨਾਮ ॰ ਵਿਖੇ ਕਿਦੇ: ਨਿਮੁਖੁ ਹੋਏ ਕੇ ਜਤਿ ਨ ਦਾਰਿ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਦਰਿ
ਤਿਨਾ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਕੀ। ੨॥੨॥ ਨਤਿ ਲੋਗਮ: ੧॥੧੯ ਤਨ:
ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਣਏ ਆਂ ਦੀ ਪਾਹਿਆ: ਪਾਹਿਲਾਈ ਹੈ ਹੇਥ ਆਰੇ ਲੀਕ ਦਾ ਲਿ
ਆਹਿਲਾਵਿ ਮੈ ਰੰਗਾਏ: ਰੰਗੀਆ ਕੇਤ ॰ ਨੂੰ ਨਕਾਣ ਓਹੁ ਚੋਲੜਾ: ਮਨ ਨੇ।
ਧਨ: ਸਰਾਨ ਸੂਰੂਪੀ। ਜੋੜੇ ਜਾਏ: ਸਾਣਈ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਮੈਂ ਜਾਉ ॰ ਸ
ਨੁਕਾਰ ਮੈਂ ਜਾਉ ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਜਾਉ ॰ ਵਚਨਾ ਕਰਿ ਤਿਨ ਕੇ: ਦੋ ਜਾਉ ॰
ਦਰਿਦਾ ਕਾ ਕਾਣਈਆ: ਬੁਧੀ ਦਾ ਚੋਹੀ ਨਾ ਉਰੂਪੀ। ਕੋਦਾ ਦਾ ਲਾਸਾ
ਹਿਦੂ ਜੇ ਰੰਗੇ ਮੈਂ ਸਾਈਂ ਗਨ ਡੀਠ: ਡਿਠਾ ਅਗੈ ਅਚਰਜ ਰੰਗ ਹੇ ਚੋਲੇ:
ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ। ਧਾਣਿ: ਸਾਂਈ ਪਹਿ ਜੀ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਰਦ
ਸਿ ॰ ਇਹੁ ਹੈ ਸਾਰੇ: ਉਤਪਤਿ ਕੇ ਰੰਗੇ ਰੰਗੇ: ਇਕਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਨਦ
ਬਿ: ਲੂੰਪਾਨ ਚਿਦਿ [illegible] ਕੀਤੇ: ਕੇਤਨੂੰ ਕਾਦੰ ॰ ਤਾਂਗਾ ਦੇਇ: ਮਿਲਾਇ ਲੈ
ਦਾ ਹੋਣ ਭੋਰੇ ਹੈ। ੪॥੩॥ ਮ: ੧॥ ਇਆਨੜੀਏ: ਇਆਣੀਏ ਆਰ
ਣ: ਮਾਣਾ ਕਾਇ: ਕਿਆ ਗਰਬੇ: ਰੰਗਨਾ ਕੀਨ: ਕਿਉ ਨਾ ਨੇ ਰੰਗੀ
ਹੈ ਹੇ ਧਨ ਨਾ ਕੇ ਹੋ ਕਿਉ ਮਾਣੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤੇ ਕਹੇ ਹੇ ਸਖੀ। ਕੇ: ਗੁਣਸਲ
ਈਆ: ਰੂਪ ਸਿਰਮ ਬੂਸਾ ਬਾਦ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ [illegible] ਲਾਗੀ: ਲਗਾਨ
ਵਾਲੀ। ਸਾਬਹੁ ॰ ਤਿਸ ਨਾਲ ਦਾ ਨਾਲੁ ਘਾਲੀ: ਜਖੀ। ਧਨ ਕੇ ॰ ਨੂੰ
ਕਰਣਏ ਪਾਰ: ਪਰਸਤਨ ਦਾ ਕੀਰਤਿਆ ਦੇ ਸਤਕਾ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ
ਲੂ ਬਹੁ ਤੇਰਾ: ਬਹੁਤਾ ਕੀਆ ਦੇ ਮਾਤੀ: ਮਤੀ ਹੋ ਈ ਹੈ ਸਮਾਣੀ ਜੋ
ਬੁਧੀ ਨਾਹੀ ॰ ਇਸੇ ਕਾਰਿ ਕੇ ਉ ਕਰ ਕਹੇ ਸਖੀ। ਸੁਹਾਗਣੀ ਜੋ ਹੇ ਦਾ
ਹੈ: ਉਨਾ ਨੂੰ ਅਗੇ ਓਹੁ ਕਹੇ ਹੈ। ਕਰੇ ॰ ਸੁਹਾਗਣੀ ਆਂ ਨਹਿ ਕਮਾਤਿ:
ਲੋਗ ਡੀਆਂ ਬਧੀ ਜੀਆ ਹੁਕਮ: ਬਲਮ ਨ ਦਾ ਦਾ ਤਨ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ॰
ਕਰ ਕੇ ਜਾਣੁ ਤਉ: ਤਿਨਾ ਦੀ। ਸਹੁ: ਸੁਆਮੀ। ਤਨ ਮਨੇ: ਸਾਧਰ
ਮਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਏਦ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁ: ਆਪ ਕਾਦ ਕੇ ਸੀ: ਕਿ
ਆਹਿ ਨਉ ਨਿਧਿ: ਨਉ ਨਿਧਿ ਦਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਕੇਤ ॰ ਨਾ ਸਕਾਈ:
ਸਕਨਾ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਦਾ ਸਹਿਤ ਕਾਦੰ ਚੇ ਹੈ ਸਉਤਿਆ ਦਿਗਣਾ ਦੇ।
ਮੈਗਿ: [illegible]

ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਸਾਣਿ: ਜੈਸੀ ਸਰੂਪ: ਸਚ ਬਾਣੀ ਦਾ ਜੀਤੇ ਸਥੋਚ ਖਣਿ:ਗਿ
ਆਨੁ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਨੇ ਦੱਸੈ ਤਾਂ ਲਾਲੋ: ਜੈਸੀ ॥੧॥੪॥ ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕ
ਇਮ ਨਾਦ ਦੂਜੀ ਕਾਬਲੀ ਮਰਦਾਨਾ ਕੂੜ ਰੂਪਾ ਨੇ ਲੈ ਕੇ ਧਾਇਆ ਸੀ ਅਰਥ
ਮੁਗਲਾਂ ਕੇ ਦਿਦਾਇਆ ਸੀ ਓਨਾ ਕੇ ਤਕੁ ਜੋਰ ਤੇ ਆਰੂ ਵੇਕ ਰੂਲਿਆ
ਏਹ ਧਾਤ ਸਾਹਿਕੇ ਕਾਬਲੀ ਲਾਲੋਜੀ ਨੂੰ ਸਾਹਿ ਧਰਕੇ ਹੈਂ ਆਖਦੇ ਮੈਨੂ
ਤੈ ਸਭ: ਤੂੰ ਸਾਚੀ ਗਿਆਨ: ਕਥਨਾ ਦੇ ਲਾਲੋ: ਹੇ ਕਾਬਲੀ ਲਾਲੋ
ਪਾਪਕੀ: ਏਨਾ ਕੇ ਪਾਪਾਂ ਰੀਆਂ ਨੇ ਜੰਞ ਜੈਨਾ ਰੂਪੀ ਧਾਇਆ ਅੰਧ
ਧਰੁ ਨਾਮ ਮੁਗਲਾਂ ਜੋਰੀ: ਜੋਰਾਵਰੀ ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਰੀਆ ਦਾਨ:
ਰੈਨੂ ਸਰਮ: ਲਜਾ ਤੇ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖੀਏ ਗਲੂ ਪੂਛਣ ਦੀ
ਅਗਦੁ: ਨਿਕਾਂਹਿ ਦਾ ਲਾਂਵਾ ਠੋਗੇ ਸੈਤਾਨ: ਕੰਮ ਰੇਵਾ ਕਤੇਬਾਂ
ਪੜਹਿ ਤੇ ਠੋਗ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਜਾਤਿ ਸਨਾਤੀ: ਊਚੀਆਂ
ਨੀਚੇ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਹਿਦਵਾਣੀਆਂ: ਹਿੰਦੂਣੀਆਂ ਏਹਿ ਭੀ
ਓਸੇ ਹੀ ਖੂਨ: ਅਸੁ ਕਾਮਾਂ ਰਿਆ ਦਰੈ ਏਕਾਰ ਤਕਾ ਕੁੰਗੂ: ਲਹੂ
ਪਿਕੇ ਸਰੂਦ ਪਾਇ ਪਾਉ ਦਾ ਕਰਸੋ ਦਾ ਰਤ ਦਾ ਕੁੰਗੂ ਪਾਇ ਆਖੈ
ਗਾਵੈ: ਗਾਉਨੇ ਹਾਂ ਮਾਸਪੁਰੀ: ਮਾਸਦੀ ਪੁਰੀ: ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ ਆਖੁ:
ਆਖਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਮਸੋਲਾ: ਮਸਲਾਦਾ ਛੇਕਾ ਇਸੁ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ
ਮਾਸੁ ਮਾਸੀ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜਜਲਾ: ਸਚਦਾ ਪੁਸੀ
ਨਾ ਉਪਾਈ ਜਿਸੀ ਓਸੇ ਹੀ ਰੰਗਿ: ਰੰਗਾ ਮੈ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਰਵਾਈ:
ਰਤੀ ਹੈ ਦਾ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਨਿਏਕੇਲਾ: ਨਿਰਲੇਪ ਤਪਾਵਸੁ: ਨਿ
ਆਂਵ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਪਿਛੋਂ ਕਰੇਗੁ: ਕਰੇਗਾ ਅਗੇ ਮਸੋਲਾ: ਏਹੁ ਭੀ
ਮਸਲਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ ਟੁਕਰ: ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਵੇ
ਸਤਾਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਅਟਕੋਂ ਉਰੇ ਉਰੇ ਜੋ ਕਹਿਦੇ ਨੇ ਏਹ ਇਸੁ ਨਾਦਾ ਦੂਰੇ
ਲੋਕ ਦੂਪੀ ਜਾਂ ਪੁਜੇ ਹੈ ਏਹੁ ਸਮਾਲਸੀ: ਸਮਾਲੇਗੀ ਕਾ ਜਾਣੇਗੀ ਦਾ
ਮਰਾ ਬੋਲਾ: ਵਚਨੁ: ਜੋ ਨਾਨਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕਹੇ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗੀ
ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ ਆਵਨਿ ਗੇਧ ਦਰਾ ਸੇ ਤੇ ਅਠਤਰੈ ਤੇ ਜਾਨਿ ਗੇ ਸਤਾਨਵੇ
ਤੇ ਸਤਾਨਵੇ ਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਭੀ ਉਠਸੀ: ਹੋਵੇਗਾ ਮਰਦ: ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਕਾਬਰ
ਦਾ ਜੀਤਿਨੂ ਕਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਚ ਕੀ: ਸਚਿ ਦੀ
ਸਚੁ ਸੁਣਾਇਸੀ: ਸਚੁ ਹੀ ਸੁਣਾਈਗਾ ਸਚ ਕੀ: ਕੋਈ ਬੇਲਾ: ਸਮੇ ਨਾਇ
ਸੁਸਮਾਂ ਦਾ ਕਲਜੁਗ ਰੂਪੀ ਜਮੇ ਮੈਂ ॥੨॥੫॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੪ ॥੧॥ ਖਸ
ਮਾਹੁ: ਖਸਮੁ ਤੇ ਕਰਕੇ ਤੇ ਹੁਕਮਿ ਹੀ ਵਰਤਨੀ: ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਖੇਲੁ ਹੈ ਧਨੀ
ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਸਚੁ: ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਿਰੋਕਾਰ ਉਪਾਰਿ ਜੋ ਹੈ
ਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ ਸਰੀਰੁ: ਧਰਾ ਧਰਾ ...... ਲੇਖੇ

ਨਾਪਰ॰ ਤੇ ਮੰਦਰ ਏਹੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਦੀ ਬਨੀ: ਬਣਾਉਟ ਹੈ ਨਾ ਪਰ॰ ਦੇ
ਮੰਦਰੁ: ਅੰਦਰੁ ਹਰਿ ਦੀ ਚਿੰਤ ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਬਨੀਆਂ ਗਨੀ: ਜਾਣੀਏ ਦਾ ਗਿਣੀ
ਏ॥੨॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧॥ ਯਰਵੈ: ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਏਹ ਸੁਕਾਰ ਆਖੇ: ਲਿ
ਆਵੈ ਸੂਠਿ ਤੇ ਦਾਲਿ ਵਿਚਿ: ਠਗਿ ਕਿਰਿਆ ਬਾਜੀ॰ ਰੂਪ ਮਿਸਾਰੁ ਸਾਦ
ਕੇਨ ਕੁਸੂਠ॰ ਤਾਤੇ ਹੈ ਫਕਟ ਕੁ: ਦੁਖਿਤਾ ਇਕੁ ਛੋਡਾ ਜਿਸੁ ਏ ਹਿਰਦੇ
ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਦੇਸੋ॥੨॥੨॥੭॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੫॥੧॥੯ ਪੀਠ ਕੁ ਆਲਮ
ਨਾਮ ਏਕ ਪਾਤੁ ਕੀਬਾ ਓਹੁ ਅਟਕ ਦੇਕੇ ਤੇ ਸਿਗਤਾ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਂਦਾ ਸੀ ਕਿ
ਸੇਕਹਾਂ ਤੂੰ ਏਹ ਨ ਕਰਿਆ ਕਰਿ ਗੁਰ ਗਾਦੀ ਬੀਗ ਤਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਾ ਕਾਰੂਮੇ
ਨੂੰ ਅੰ ਕਿਰਦੇ ਗਾ ਤਾਂ ਅੰਧਾ ਹੋ ਇਆ ਫੇਰ ਓਹੁ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲ ਆਇਆ
ਸਰ ਹੁਤਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਪਾਕ॰ ਆਦਿ ਤਤਾਤੇ ਨੂਰ: ਚੇਤਨ ਤਾਤੇ ਕਰਿ
ਦੇ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਲਮ: ਤਮਾਮੁ ਪਾਕ ਨੂਰ: ਹਰੀ ਨੇ ਤਮਾਮ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਇ:
ਸਿਸਟੀ ਪਾਕ ਨਾਦਿ ਤਤਾਤੇ ਕਰਕੈ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਾਕ ਨੂਰ: ਚੇਤਨ ਤਾਤੇ ਕਰ
ਦੇ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਲਮ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹਰੀ ਨੇ ਦਰਖਤ: ਜੜ੍ਹ॰ ਚੇਤਨ
ਆਬ॰ ਆਦੇਦਾ ਅਸਮਾਨ: ਉਪਰਲੇ ਲੋਕ ਜਿਮੀ: ਤਲੇ ਦੇ ਲੋ
ਕ ਦਰਖਤ: ਜੜ੍ਹ ਚੇਤਨ ਆਬ: ਸਮੁੰਦੁ ਏਹੁ ਸਭੁ ਪਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ
ਸਿ: ਪੈਦੇ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਥੀਦੇ॰ ਜੋ ਚਸਮ: ਨੇਤ੍ਰੀ ਦੀਦੇ: ਦਿਸ ਦਾ ਹੈ ਸੇ
ਫਨਾਇ: ਨਾਸੁ ਹੈ ਮੁਰਦਾਰ: ਹਰਾਮ ਹੋਇ ਖੁਰਦਨੀ: ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋ
ਰਹੀ ਹੈ ਗਾਫਲ: ਦਿਦਨੀਦ ਵੇਸਰੀ॰ ਅੰਦਰੁ ਹਦਾਇ: ਦਸ ਨਾਹੂ
ਪੀਹਦਾ ਇਦੇ ਦਾ ਛਿਡਾ ਦੇਗੋ ਯਾਨ: ਭੂਲਾ ਹੈ ਦਾਨ: ਪਸੂ ਹਰਾਮ ਕਸ
ਤਨੀ: ਹਰਾਮ ਦੇ ਕੰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਨੂੰ ਹਰਾਮ ਨੂੰ ਕੰਦਾ ਹੈਂ ਦੁਖੇ ਗਾਇ:
ਖਾਣੇ ਵਾਲਾ ਕਪਾ ਹੈਂ ਦਿਲੁ॰ ਨੂ ਕਬਜ: ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਕਬਜਾ: ਮਾਯਾ
ਨੇ ਕਾਦਰ: ਕਾਦਰ ਵਲੋ ਤੂੰ ਤੇ ਪਾਦੇਗਾ ਦੇਨ ਕਰੀ ਦਲੀ: ਪਿਤਾ ਦੇ
ਨੇ ਵਾਲਾ ਨਿਆਮਤਿ: ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਦੇਨਾ ਵਲੀ: ਚੇਗੀਆਂ ਨਿਆਮਤਾਂ ਦੇ
ਬਿਰਾਦਰ: ਭਾਈ ਆਦ ਭਰਾਇਆ ਦਰ ਯਾਰ: ਸਖਾ ਦ ਦਰਦਾ ਜੋ ਸਿ
ਸਾਕ: ਧਰਤੀ ਆ ਖਾਨਾਇ: ਘਰੁ ਦ ਇਸਰੀ॰ ਏਹ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮ
ਨੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਜਰਾਈਲ: ਫਿਰਿਸਤਾ ਸਕਾਇ ਚੇ ਨੇ ਵਾਲਾ ਯਮ
ਦੂਤੀ: ਪਰਾਡੇਗਾ ਨਚਿ ਕਾਰੇ ਥਿਦਾਇ: ਕਿ: ਕਿਆ ਕਰੇ: ਕਰੇਗਾ
ਤੂੰ ਪਚਿਦਾਇ: ਜਾਣੇ ਦਾ ਚਿਤਾਈ ਸਾਂ [illegible] ਜੋ ਕਹੇ ਕੇ ਨ ਸਾਣੇਦਾ ਹੋਮੈ
ਹੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਤੇਕ ਹੈ ਹੈਂ ਮਹਵਾਲ॰ ਤੇਰਾ ਦਾ ਤੇਰੇ ਦੀ ਆਲਮ: ਦਸਮਜੂ
ਕਰ ਦੇ: ਦਾ ਹੈ ਯਾਕ ਅਲਾਹ: ਪਾਦਿ ਤਸੋ ਹੈ ਹਰੀ ਅਲਖੁ ਰੂਪਾ ਸਨੋ
ਏਹ ਉਕਿਸਪਕਾਰ ਉ: ਛੋਰਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਦਰ ਦੇ ਸੋਖੀਦਾ ਪ: ਥੀਦੇ ਹੈਂ
ਤਿਨਾਦੇ ਪੇਸਿ: ਅਗੇ ਕਾ [illegible] ਸਾਰੀ: ਕਰੈ ਪਾਕ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੇ

ਧਰੋ: ਕਉਂ ਅਰਦਾਸਿ ਅਗੇ ਦਰਵੇਸ: ਦਰਦਾਰੂ ਪਾਇਓ ਇਨੇ ਜੋ ਦਾ ਦਰ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਜਤਨ ਵੇਸੁ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਈਦਾਰ: ਥੀਏ ਹੈਂ ॥੬॥
੧॥ ਮ: ੫॥ ਕੋਇ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ॥ ਜੋਰ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਤਿਆਂ ਏਕ ਕੋ ਤਨ
ਦਾ ਮਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੂ ਰ: ਪਿਛੋ ਤੇ ਅਮਬੂ ਤੋਆ ਹਾਰ॰ ਆਗੇ ਅਪਾਰ ੪॰
ਹੈ ਤੂ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਉਹ ਤੈਂ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਪਾਣੀ ਤਿਆ ਗਾਲਹਿ: ਗਾਵਤੇ ਹਾਂ ਦਾ
ਗਾਵਿਆ ਛੈ ਦਾ ॥ ਸਿਮਰਿ ੨: ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋ
ਉ॰ ਹਰਿ ਸਿਮਰ ਹੁਣੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹੂਆ ਸੀਰਿ॰ ਕਾਰਿਆ ਪੂਰਬ॰ ਮੇਰੀ ॥ ਦਾ॥ ਮ:
੫॥ ਮਿਹਰਵਾਨੁ॰ ਤੀਨ ਕਾਲੋ ਮੈ ਹੈ ॥ ਛੈ ਦਾ ॥ ਸਗਲ ਜੀਆ ਪੈਦਾ
ਇਸਿ: ਉਤਪਤਿ ਆ ਮੇਦਨੀ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਛੈ ਦਾ ਪਾਲਣਹਾਰਿ ਦੇਲ
ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਹੈ ॥ ਕੁਦਰਤਿ: ਕਦਰਤੀ ਕੀਕੀਮਾ॰ ਕਾ ਈਦਰੀ: ਭਗਤੀ
ਛੈ ਦਾ ॥ ਰਾਸਿ: ਜਮਗਰੀ ਤੇਰੀ ਹੈ ॥ ਰਹਮ: ਮੇਹਰੁ ਅਪਾਇਆ॰ ਹਮ
ਦਾ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ॥ ਦਾਸਿ॰ ਓਰਦਾਸਿ॰ ਓਹੁ ਜੋ ਮੇਹਰੁ ਕਾਰਿਆ ॥੩॥
॥ਮ: ੫॥ ਹੈ ਕੁਤੇ ਕੁਦਰਤੀ॰ ਤੈ ਨੂ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈ ਮੁਸਤਾਕ: ਮੋਹਿਤ
ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹਾਂ ॥ ਦੀਨ: ਪਲੋਕ ਦੁਨੀਆ: ਲੋਕੁ ਮੈ ਤੂਹੀ॰ ਹੈ ਪਾਕੁ
ਪ: ਸਚੁਪਾਕ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਜਤਨ ਚੇਤਨ ਤਾਈ ਦੀਪੇ॰ ਦਾ ਤੂੰ ਹੀ
ਖੁਦਿ: ਆਪਿ ਖਸਮ॰ ਤੂੰ ਹੈ ਖਲਕ: ਜਹਾਨ ਦਾ ਤੇ ਹੈ ਅਲਹ: ਖੁਦ
ਇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਭ ਪਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੈਂ ॥ ਦਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ॥ ਕੈ ਸੇ ਅਰ
ਥ ਆਪ ਖਸਮ ਹੈ ਤੂ ਖਲਕ ਦਾ ਪਿਛੈ ਤੇ ਆਪ ਖਸਮ ਹੈ ਤੂ ਜਹਾਨ ਦਾ
ਅਥ ਤੇ ਤੈ ਆਪੇ ਸਭ ਪਰ ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੈ ਅਗੇ ਅਰਥ: ਜੇੜ੍ਹਾ ਛੈ ਦਾ ਸਿ
ਸੁਧੀ ਦੇਤ ਤੇਰਾ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਅਜਰਾਈ ਲਾਵਾਰੁ ਹੈ ॥ ਗੁਨਾਹ: ਦੋ
ਸੁ ਆਪਣੂ: ਮਾਫ਼॰ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ: ਜਨਾ ਦਾ ਛੈ ਦਾ ॥ ਬੀਜ: ਪਦਾ
ਰਥ ਸਗਲੇ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਫਿਲਹਾਲ: ਨਾਸੁ ਹੈ ਸਚੁ: ਨਿਹਚੈ ਸਾਚ॰ ਰੂਪ
ਛੈ ਦਾ ਏਕ ਸੁ: ਸਦਾ ਗਾਉ ॥੧੪॥ ਮ: ੫॥ ਮੀਰਾਂ: ਪਾਤਸਾਹਾ ਦਾਨਾਂ:
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜੋ ਹੈ ਕੋਈ ਦਿਲ ਮੈ ਤਿਸ ਨੂ ਸੋਚ ਦਾ ਹੈ ਦਾਨਾ ਇਨ ਨੂ ਮੀਰ
ਨੂ ਦਿਲ ਮੈ ਸੋਚਣਾ ਦਾ ਹੈ ਮੀਰਾਂ ਦਾਨਾਂ: ਹਰੀ ਜਾਨਣਾ ਮੁਹਬਤੇ: ਪ੍ਰੀਤੀ
ਕਰਕੇ ਨੂ ਧਾਮੈ: ਬਸਨਾ ਹੈ ਹਾ ॥ ਬੰਦੀ ਮੋਚ: ਮਾਯਾ ਦਾ ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਬੰਦੀ
ਦਾ ਛੁਡਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਦੀਦਨੇ: ਤੇਰੇ ਨੇੜ੍ਹਾ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਦੀਦਾਰ ਹੈ ਦਾ ਦੇਖਣਾ ਜੋ ਹੈ ਤੇ
ਰਾਦਾ ਨੇੜਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਦੀ ਦਾਰੂ ਤੇ ਗਮਾ ਛੈ ਦਾ ਹੈ ਦੇਲਾ ਦਰ:
ਦਿਲਦਾਰ: ਪਿਆਰੇ ਦੋਹਿ ਸਾਂਨੂ ਦਸਤਗੀਰੀ: ਹਥ ਦੇ ਪਕੜਨਾ ਗੁਰੀ
ਰ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਏਕ ਹੈ ॥ ਛੈ ਦਾ ਹੋ ਕਰਤਾਰੁ ਖਾਲਕ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਕਰ
ਣ ਵਾਲੇ ਤੇਰੀ ਸਾਨੂ ਟੇਕ ਹੈ ॥੩॥੫॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧॥੧੯ ਚੇਖਆ: ਪਾਲਿ
ਆ ॥ ਕਾਈ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਛਾਣਾ ਨੇ॰ ਕਰਮਾ ਜੀ ਆ ਕੇ ਜੋ ਸਿਸਨ

ਵਾਲ੍ਹੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਰੂਪੀ॥ ਛੇਲਾ॥ ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਰਾਇਸਾਰ: ਰਾਵਣਾ ਜਪ
ਨਾ ਕਰੈ ਮਨਾਦਿਕ ਰ ਦਾ ਰਾਇ ਉਸਿਆ ਨਦਰਿ ਤੋਂ॰ ਤੇਰਾ ਹੋਨਾ ਜੇਤ: ਜਿਸ ਦੇ
ਆਪੇ ਸੋਭਾ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਂ ਛੇਦਾ ਰੰਗ ਭਾਈ ਜਾ ਪਹਿਲਾ ਤਾਂ ਹੀ॥ ਪਹਿਲੇ:
ਪਟ ਕੋ ਰੰਗੇ ਹੈ: ਅਉਧੀ ਰੂਪੀ॥ ਛੇਲਾ ਸਾਰੀ॰ ਅਉਦੀ ਦਾ ਨਰ ਦੇਹੀ
ਰੂਪੀ ਸੁਧ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਦਾ ਕਰਨਾ ਜੇ ਲੈ ਹਰੀ॥ ਦਾਰੀ: ਨਰਜ ਨਮੁ ਰੂਪੀ॥ ਕੇ
ਹਾਰਾਣੀ॰ ਆਨੇ॰ ਮੇਤੇ ਦਯਦੀ ਏਹ: ਦਯੀ ਕਹੇ॥ ਕੇਜੀ: ਧਰੂ॥ ਸਖੀ॰
ਆਨੇ॥ ਘਤਾਏ: ਪ੍ਰਾਹੁਣਿ ਸੁਧ ਸਿਖਿਆ ਕਹੇ ਅਧੁਲਧ ਰਗਕਤ
ਦੇ ਹੁਕਮਾ ਭਉ॰ ਰੂਪੀ॥ ਗੁਣ॰ ਰੂਪੀ ਕਾਮਣ: ਦੂਣਾ ਜੇ ਕਾਮਣਿ ਕੋ
ਕੀ॥ ਨਦਰਿ ਸਿੰ ਕਰ ਕੇ॥ ਰੇ॰ ਭਾਈ॥ ਪੇਚੀਐ: ਚਾਹੀਐ ਕੀਆ ਕਉ॰
ਤਿਉ ਲਿਵ: ਸਚੀ ਤੋ॥ ਲਿਵੇ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਲੁ ਹੀ॥ ਅਨਭਉ: ਹਰੀ ਨਾਂ
ਧਾਨ: ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮਹਾਂਦਾ ਕਾ ਰੂਪੀ॥ ਖਰੁ: ਖਲ ਨਰੂ॥ ਸਕ: ਭਗ
ਤੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਦਾ ਫੂਲ: ਦੇਦ ਰੂਪੀ ਨ॥ ਆਪਿਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪੀ॥ ਭੂਮਿਰ: ਭੇਂ ਭੂਮਿ ਆਪਣੇ ਕਾਰਣ ਭੂਮਿ ਮੇਦ
ਭੂਮਿ॰ ਨੂੰ ਭੂਮਿ ਰੂਪ ਜਾਣਿ ਕੇ ਹਰਿ ਮੋ॥ ਅਮਰਾਪਦ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ॥੧੦॥
੧॥ਮ:੪॥ ਕਥਾ॰ ਛੋਟੀਆਂ ਤੇ ਵਡੀਆਂ॥ ਆਪਣਿ॰ ਪਰਤਖ ਕਰ ਤੇ ਮੇ
ਨਕਾਰਿ॥ ਮਿਲੁ॰ ਸਤਸੰਗ ਮੇ ਰ: ਮਨਾਦਿਕ ਰੋ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਜਾਸੇ॰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ॥
ਤਿਨ॰ ਪੁਰਾ ਜਾਏ: ਜਾਈਏ॥ ਛੇਦਾ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਦਾ
ਸਮਦਾਈ ਦੁਖ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਹੈ॥ ਤੇ॰ ਸੇਵਨਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਦੂਆ
ਰੇ ਹੋਏ ਨ ਗੁਰ: ਘਤ ਸੁਖਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਹੈ ਨਾ ਸਤਿ ਸੁਕਾਰਿ ਪਾਏ ਦਾ ਗੁਰ
ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਪਾਏ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰੋ॥ ਵਾਰਿਆ॰ ਮਨ ਕਹਿਤੇ ਤਨ ਕਾਰਿ॥ ਛੇਦਾ॥
ਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਤੇ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਸਾ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ॥ ਆਖਿ॰ ਹੇ ਪਿਆ
ਰਾ ਸੋ॥ ਹਰਿ॰ ਰੂਪੀ॥ ਦਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ॥ ਫਲੁ: ਚਾਰੇ ਦ
ਸੁਖ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਏ: ਪਾਵਤੇ ਹੈ॥ ਜੀਅ ਦੇ॥ ਜੀਵ ਦੇ॰ ਧਾਣੀ ਕਾਰ ਤੇ ਮਨ
ਕਰਿ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਧਿਨ ਰ: ਮਨਾਦਿਕ ਰੋ ਦਾ ਤਿਨਾ ਕਾਲੁ ਲੀ॥ ਪੁੰਨਿ: ਪੁੰਨੀ
ਆ ਤੇ ਦਰਤੁ ਪੁੰਨੀ ਹੈ॥ ਪੁੰਨ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ॥ ਬਾਣੀ ਮਨਾਦਿਕ ਰੋ ਸੁਖਿ: ਸੁ
ਖੀਆ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀ ਜੋ॥ ਦਰਗਾਹ: ਧਰਮਰਾਜ ਕੀ ਦ ਜੈਰਾਤੇ ਮੇ
ਧਾਲਿਲਾਈਆ: ਅਗੇ ਦਰਕੀ ਤੀਆ॥ ਤਿਨ॰ ਕਾਰੇ॰ ਹਾਂ ਤੇ॥ ਧਾਨ ਤੇ
ਜੋ ਧਾਨ ਅਤੇ॥ ਥੀੜੀਆ: ਬਿਰੀਆਂ॥ ਚਲਾਈਆਂ॰ ਨਰਕਨੂੰ॥ ਛੇਦਾ ਹ
ਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ॰ ਦਾਸ ਮਦਾਏ॥ ਉਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਦਾ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ॥ ਗੁਰਸਿਖ
ਗੁਰ: ਜੋ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕੇ॥ ਛੇਦਾ ਰਲੀਆ ਰੰਗਿ: ਖੁਸੀਆ ਦਾ ਅਨੰਦਾ॥
ਪਸਾਉ: ਦਾਤਿ॥ ਨਾਉ: ਨਾਮ॥ ਸਾਧਾਸਿ॰ ਜੋ ਰਾਧੇ ਜੋ॥ ਗੁਰੂ॰ ਨੂੰ॥ ਗੁਰ:
ਘਰੇ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨ ਕੀ ਦੇਹਾ: ਦੇਹ ਨੂੰ॥ ਰਸਨਾ॰ ਨਾਮੁ॥ ਨਾਮ॰ ਕਰ
ਕਈ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ॥ ਜਿਨ ਸਿਖਾ ਗੁਰ॰ ਤੇ ਜੁਣਿ ਨਾਮੁ॥ ਜਾਣੀ: ਜਾਣੀ ਹੈ॥ ਕਰ॰

ਜੈਪਿਆਰੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀਆ ਵਾਹੁ: ਵੰਨਾ ਗੁਰ ਦੇਖ ਭਾਗੀ ਖਿਖੇ ਕੇਸ
ਮਾਹੈ ਹੈ ਤਿਨਾ ਤੇ ਬੀਦਰੇ ਅਗਿਾ ਤ: ਮਨਾ ਵਿਚ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋਗ ਗਹੀਰਾ:
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੋਇ ਇਕ ਰੰਗ ਹੇ: ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੰਗੀ: ਸਰਗੁਣ ਤਿਸ ਹਰੀ
ਨੂੰ ਗਾਲ: ਵਚਨ ਦਾ ਸਾਧਨਾ ॥੨॥੩॥ਮ:੪॥ ਤਿਲੰਗ ਮ:੯॥ ਕਾਫੀ:
ਜਿਸ ਮੈ ਮਰਣਾ ਕਹੀਏ ਸੋਵਾਂਦੀ ॥ ੴ ਚੇਤਨਾ: ਹੁਪੀ: ਚ ਚੇਤ ਨਾਗੀ
ਹੈ ਅਉਧ ਹੈ ਤਿਉ: ਜਿਉ ਛੂਟੈ ਜਗਤ ਦਾ ਕੂਟਿ ਘਟ ਤੇ ਅਜਾਈ:
ਅਜੇਹੀ ॥੧॥ਮ:੯॥ ਰੇ ਮਨਾ: ਹੋਕਾਈ ॥ ਜਾਗ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮਨਾ ਦੇ ਕਰਾ
ਗਾਫਲੁ: ਪੇਖ ਪਰ ਦੇ ਦੇਸ ਗਾ ਹੋਕ ਕਾਹੀ ਨਿਸ ਚੇਕ … ਜਨ: ਕਾਰੀ
ਈਨਾ ਤਨੁ ਲਉ: ਪੁਜਿਤਾ ਸੁਤਨ ਸਮਾਨ ਉ: ਸੁਪਨੇ ਦੇਸਾ
ਨੂੰ ॥੨॥੩॥ਮ:੯॥ ਕਾਮ ਦੇ ਸਾਂਤੋਗ ਬਾਦਰੇ: ਰੰਦੇ ਨਾ ਸੁਕਚਿਓ:
ਰੁਕਿਓ ਦਿ ਸਿਰਿ ਕਿ ਗਰਬ: ਹੇਕਾਰੁ ਗੁਰ ਅਪਦੇਸ ਸਤੁ ਕੋਰਾ
ਹੁ: ਗਹਿ ਪ੍ਰਭ ਕਰੋ ॥੩॥ ਤਿਲੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥੧ਓ॥ ਬੇਦਕ
ਕਿਤੇਬ ਕਹਾਵਤ ਪਾਤ੍ਰਿਅ ਕਰੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੋ ਇਫਤਰਾ: ਦਿਖਲਾਵਦਾ ਸੀਜੇ
ਦਤੇ ਟ … ਫਿਕਰ: ਜੀਸ ਦੇ … ਟੁਕੁ: ਬੇਗਾਰੀ ਦਮ: ਦਮ ਸੋ
ਕਰਾਰੀ: ਕਿਹ … ਹਾਜਰ ਹਜੂਰ: … ਖੁਦਾਇ
ਹੋ ਜਾਨੀ: ਸਰ ਸਿੰਦਗੀ ਦੇ ਖਰਾਬੀ ਮੇਂ: ਸਿਹਰ: ਮੇਲਾ ਕੀ ਦੀਪੇਲ
ਦਸਤਗੀਰੀ: ਹੁਕਮ ਪਕੜ … ਨਾਹਿ: ਨਪੀ ਕੋਈ ਦਾਇ
ਕ ਨਹਿ: ਹਰੀ ਹਿੰਮਤ ਦਰੋਗ: ਝੂਠੇ ਪੀਆ ਪਾਦ: ਪਿਆਰ ਬੁਧ ਹੋਇ ਦਾਸ
ਹੁਖਾਹਲ ਬੰ ਜੈਹੇ ਹਕੀਕ ਹਕ: ਸਚਾ ਸਚੁ: ਨਿਸ਼ੈ ਖਲਕ ਕੰ ਦੇ ਦਾਹਿ
ਆਨੇ ਦੇ ਦਾ ਤੇਰਾ ਹਕੁ: ਸਚੇ ਹੈ ਖਾਲਕੁ: ਹਰੀ ਖਲਕ: ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ
ਮਿਆਨੇ ਹੋ ਮੂਰਤਿ ਮਾਰਹੀ ਦ ਦਾਲਾ ਜੈਹੇ ਨਾਹਿ: ਨਹੀ ਦਾ ਹਰੀ
ਅਸਮਾਨ ਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਿਆਨੇ: ਮਧ ਹੈ ਲਹੰਗ: ਲਖਕੇ ਦਾ ਲਹਿ
ਕੇ ਦਰੀਆ: ਦਰੀਆਉ ਰੂਪਾ ਗੁਸਲ: ਸਨਾਨ ਕਰਦੁ: ਕਰਨਾ ਜੀ
ਸੋ ਨਬੂਦ: ਨਹੀ ਤਨ ਹੋ ਆਵਦਾ ਅਸਮਾਨ: ਗਿਰੇ ਮਿਲੇ: ਅੰਦਰ
ਲਹਿਰ: ਲਹਰੇ ਦਰੀਆ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨੂ ਗੁਸਲ: ਸਨਾਨ ਕਰਦ: ਕ
ਰਨਾ ਜੀ ਬੂਦ: ਕੀ ਤਨ ਨਾਹੀ ਫਕਰ: ਦੈਰਾਗ ਦੇ ਦਾਇਮ ਗੀਰੀ ਏਹ ਦੇ ਫਿਕਰ:
ਪਾਠੀ ਟੰਡੁੰਰ ਪਹਲੀ ਵੀਤੂ … ਤੇ ਫਿਕਰ … ਈ … ਦਾਇਮ:
ਹਮੇਸਾ ਚਸਮੇ: ਨੇਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਖਾਮ ਉਜਰੂ: ਜਹਰੁ ਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਪਾ
ਕੇ ਪਾਕ: ਪਾਕਿ ਸੁਤ ਪਾਕਿ ਤੋ ਹੈ ਸਕ: ਸੰਕਾ ਤੋ ਕਰਮ: ਕਰਤਤਾਰ
ਕੀਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁਣ ਹਰੀ ਦਾ ॥੪॥੧॥ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ॥੧ਓ॥ ਟੇਕ: ਛੁਟੀ ਰੂਪੀ
ਆਸਰਾ ਖੁੰਦਕਾਰ: ਹਜਰਤ ਹੈ ਸਬ ਪਤਦ ਛੋਤ ਕੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਦਾ ਛੀ
ਬੇ ਕੇ ਪਟ ਤੂੰ ਦੇ ਕੇ ਲੇਵ ਤ ਤੂੰ ਹੈ ਹਮਰਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਗਰੀਬ ਮਸਕੀਨ ਕਰਾ

ਗੋਚਰ॰ ਅੰਤਮਰੂਪ ਤਾਂ ਜੁਆਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਨਚਿਤ॰ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੋਚਤੁ ਅਸੋਚ
ਸੋ ਗੁਰ ਤੇ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਤੇ ਵੈਰਾਗੁ ਏਹੁ ਸਨਬਾਕਾਂ ਦਾ ਚਿਤ ਤੇ ਆਚਿਤ ਹੋਏ ਹਾਂ
ਛੁਟਦਾ ਅਸੋਚੁ ਤੇ ਸੋਚ: ਆਦਿ ਚਹੁ ਤੇ ਵਿਚਾਰੁ ਵੰਞੁ ਦਾ ਅਪੁਵਿਤੁ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਏਹਾ ਲੋਕੁ ਤੇ ਸੋਤੇ ਪਸੀਗੁ ਲੋਕ ਮੋਹੁ ਬਾਕਾਂ ਹਉਮੈ॰ ਆਦਿ ਰੋਗੁ ਮਿਟ ਗਏ
ਦ: ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਂ ਜਮ ਤੇ ਭਏ ਬਿਧਾਕ: ਜਮ ਦੀ ਬਾਕੀ ਤੇ ਪਿਨਕਏ
ਦ ਬਿਧਾਕਾ: ਪਿਨਾ ਬਾਕੀ ਤੇ ਫਾਕੰਏਂ ਟਹਲ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਆਸੇਵ॰ ਮਨ
ਕਰਿ ਦ ਧਨ ਕਰਿ ਆਭਾਣੀ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਾਢੇ: ਛੁਡਾਏ ਹਾਂ ਕਾਮ ਆਦਿ ਕੋਲੋ
ਬਾਣੀ: ਬਾਣ ਜਾਈ ਦੇ ॥੪॥੫॥ ਮ: ੫ ॥ ਮਨ ਹੈ ਤੇ ਚਲੀ ਜੋਈ॰
ਹਰਿ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰਭੁ: ਸੀ ਦੂਤੇ ਸੁਜਾਨੀ: ਚਤੁਰ ਹੈ ਦੁਖ॰ ਤੇ ਸੁਖ ਲੀਆ ਪਟਨੀ:
ਮਿਲੀ ਹੈ ਜੀਅ॰ ਮੇਰਾ ਪਹਿ: ਪਾਸਿ॰ ਬਾਤ ਮਾਨੀ: ਮਨ ਹਿਆ ਮਿਤ੍ਰ॰ ਦੇ
ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਸਾਰੀ ਤਿਲਮਾਤ੍ਰਲੀ ਦ ਸਾਧ ਨਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਦੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰
ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਮ ਜਨੋ ਹੀਰਾ: ਹੀਰੇ॰ ਦਤਤੇ ਸੋ ਅੰਤਾਨੀ: ਮੈ ਤ੍ਰਾਣ ਤ੍ਰਿਗੈਣ॰ ਹਰੀ
ਤੇ ਹਮਨ ਹੋ ਲੈ ਚਰਿਓ॰ ਨਾਮ ਜਨੋ ਤਾਨੀ: ਤੂ ਹੈ ਏਹਾਂ ਖੀਚ: ਭੇਦ
ਹਮਤੁਮ: ਹੈ ਗੁਤਾ ਤੂੰ ਲਗ ਨਾ ਆਦਿ ਕਛੁ ਹੈ ਤੇ ਬੋ ਬਾਤ॰ ਹੀ ਪਿਲਨੀ:
ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ਅਲਿਕਾਰ: ਭ੍ਰਮ ਨਛਲੇ ਮੈ ਦੂਜਾ ਆਦਿ ਸਲ ਮਿਲ ਕੇ ਬੇਲੀ:
ਰੈਣੀ ਹੋਈ ਹੈ॰ ਜਬ ਨੰਤੇ ਕਨਿਕ: ਸੁਣਿ ਨਾਹੀ ਦਖਾਨੀ: ਕਹੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋਤਿ:
ਜੋਤੀ ਤਾਂ ਸਹਜ ਸੁਖ॰ ਤੇ ਸੋਭ ਹੋਈਆ ਬਾਜੇ: ਵਜ ਦੇ ਹੈ ਦ ਉਚਾਰੇ ਬਾਨੀ:
ਸਬਦੁ ਦ ਬਾਣੀ ਨੂ ਘਰ: ਸਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਪਾਨੀ: ਮੁਜਾਦਾ ॥੫॥੬॥ ਹੋਇਆ ਸਭੀ: ਦਿਸਦਾ
ਮ: ੫ ॥ ਰਾਜਨ: ਰਾਜੇ ਭ੍ਰਮਨ: ਚੌਦਰੀਆ ਮਾਤੇ॰ ਹੋਇਆ ਸਭੀ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਨ ਏਕ॰
ਏਧਨ: ਕਾਜ ਕਰਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੇ॰ ਤੇ ਜੋ ਅਧਾਈ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਨ ਏਕ॰
ਪ੍ਰਿਤੀਆ ਪੀਜਨ: ਸਲੀ ਨੇ ਦ ਮੇਦੇ ਦ ਚਾਦਲਾ ਧੋਖਾ: ਖੋਜਦਾ ਹੈ ਦ
ਤ॰ ਜੋ ਹੈ ਨਾਰੀ ਆਂ ਤਾਂ ਕੀ ਪੂਰਗਹ ਦੀਆ ਜੋਹ: ਤਕਾ ਕਰੈ ਕਰੈ॰
ਉਦਮ ਤੇ ਪਛੁ ਪਿਛੋ ਤਾਪੇ: ਤਪਦਾ ਹੈ ਦ ਕਰੈ॰ ਉਦਮ ਤੇ ਫੇਰੁ ਕਰੈ ਧ
ਛੁਤਾਪੇ: ਪਛੁਤਾਵਦਾ ਤੇ ਮਹਿਸੂਕੇ: ਦਿਖੇ ਸੁਕਦਾ ਹੈ ਅਮੋਲਾ: ਅਮੋ
ਲਕੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਦ ਦਾਏਕ ਪ੍ਰਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸਹਜ॰ ਤੇ
ਨੈਦ ਹੋਇਆ ਮਿਤ ਨਕੇ॰ ਤਾਂ ਜਾਂ ਜਨ ਹਰੀ ॥੫॥੬॥ ਮ: ੫ ॥ ਲਦੈ: ਬ
ਰਾਬਰ ਕਾ ਕਛੂ ਮੈ॰ ਹਰਿ ਨੁ ਪਾਇਓ ਆਵੇ: ਆਵਦਾ ਹੈ ਇਕੁ: ਇਕਦਾ
ਰਸ: ਰਸਾਂ ਛੁਦਾ ਤਾਂ ਕੇ ਚਿਤ॰ ਮੇ ਭੀ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨ ਬਾਸ ਤੇ ਖਾਧਾ
ਨਜੋ ਹੈ ਆਨ: ਹੋਰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਭੀ ਨਹੀ ਖੁਧਿਆ ਮਨ॰ ਤੇ ਨਨਕੀ ਦੀਦ॰
ਮਾਤ੍ਰਲੀ ਨਾਮ ਦੀਓ ਜਾਈ॰ ਜੋ ਇਤਨਾ ਕੁ ਹੈ ਧ੍ਰਾਲ: ਸਾਧ ਨਤ ਧਾਨ ਦੇਕ
ਰਿਤੇ ॥ ਸੇਵ: ਪੁਜਾ ਜਲਪ ਤਾਦਿ ਕਰਿ ਲੀਆ ਆਚਿਤ: ਆਸ ਤੋ ਤਨ ਹੀ ਪ੍ਰ
ਮਕਰ ਕੇ ਗਾਰ ਹੈ: ਗਰਦਾ ਆਲ॰ ਹੈ ਬਾਲ॰ ਜੋ ਪਾਲ: ਪਾਲਦਾ ਹੈ
ਬਾਲਰੋ ਪਾਲ: ਛੋਟੇ ਬਾਲਕ ਦੇ ॥੭॥ ਮ: ੫ ॥ ਬਾਰਿ॰ ਨੇ ਅੰਧਕ

ਰੂ੦ ਸੰਸਾਰੂਰੂਪੀ ਸਾਗਰ ਹੁ: ਰਖਾ ਨਵਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਨ੦ ਹੋਸਾਚੈਦ: ਸੰਚਿ ਸੁਨੇ ਹੋ ਪੂਰੀ੦
ਹੋਈ ਹੈ ਪੂਰੀ੦ ਤਾਂ ਕੀਆ ਕਿਪਾਨ: ਹਰੀ ਗਾਉ ਆਮੀ੦ ਜਿਸੁ ਪਰਾਨ: ਪ
ਏਹਾ ਦਪਾਈਦਾ ਹੈ ਦ ਪਰਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੀਤ ਲ੦ ਭਏ ਤਿਸ ਨਾਤੇ ਸੋ
ਤਿ੦ ਭਾਇਆ ਮਨੁ ਦੌੜਨ ਤੇ ਤੇਤਨੁ ਕਰਿ ਰਹਿਗਇਆ ਲ: ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀਚਨ੦
ਕੀਤਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਨੁ ਕੀਤਾ ਚੇਲਾ੦ ਮੁਚ ਗੋਤੇਜ ਨਦਾ ਹੈ ਚਰੀਆਦੇ
ਦ ਚੇਲਾ: ਅਨਿਦਾ ੪॥੮॥ ਮ: ੫॥ ਕਰਣੀ੦ ਕਾਗਿਦੇ ਪਰੀਤੁ: ਦ੍ਰਿਪਰ
ਜੇਰੀਤੀ ਸੋਹਿ੦ ਕਰਕੇ ਹੀਰ: ਹਿਤਾ ਦੇਖਿ ਹਰਿ ਚੋਰ ਉਰੀ: ਹਰੀ ਚੋਰ
ਦੀਨਰਖੀ ਦਤੁ ਤੇ ਜੈ ਸੇਧਨ੦ ਰੇ ਹਰਪਾਤਰੇ: ਹਰੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਓਹੋ:
ਸੋਸਾ ਸੋਸ ਚੀਤ: ਧਨਾ ਕਉ੦ ਤਾਸਹੀ ਰਾਜੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗਰਧਨ:
ਗਦੋਨ ਕਸਮਰੇ ਸੰਗੀਤਿ: ਸੰਗਿ ਕਰਿਕੇ੦ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ੦ ਨਾਮ
ਰੋਗ ਬਿਖੁ: ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਠਗਉਰੀ ਸੰਕਰੋ ਜੋ ਜੋਰੀ੦ ਹਰਿ ਦੇਵ
ਸੰਜੋਗ ਕਰਾਂ ਦੇ ਇਨਾਲੇ ਹੈ ਹਰਿ ਨਲਾ ਪਾਦਿਤ ਪਨੀਤ: ਪਾਦਿਤ ਤੇ ਪ
ਦਿੜ ਹੈ੦ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋਗ ਤਿ ਬਿਨੁ ਅਕਾਰਥ: ਦਿਆਰਥ ਕਾਰਥ: ਮ
ਧਾਦੋ ਧਾਦਰੇ: ਧਦਲੋ ਜੀਤ: ਜਿਤਿਆ ਦੀਤ: ਦਿਤਾ ਜਦੋਂ
ਸੰਗ੦ ਕਾਰਿ ਏਕ੦ ਦੀਕੀ ਤੀਪਰੀਤਾ ੪॥੯॥ ਮ: ੫॥ ਜਸਨੂ
ਬਿਸ੍ਰਾਮ: ਸੁਖਦੀ ਸੋਤ੦ ਤੇ ਮਾਨਾ ਰਮਾਈ: ਰਮੁ ਤਾਈ ਦਾ ਰਮਾ ਨਾ
ਈ: ਜਰਗਾ ਸੋਗੁ ਜਾਈ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਦਾ ਕੌਟ ਰਾਜ ਦੋ ਬੁਲਾਈ:
ਬੁਲਾਦੋ ਸ ਬੁਸਜਾ: ਸੋਅਪਾਈ੦ ਧਧੀ ੪॥੧੦॥ ਮ: ੫॥ ਗੁ
ਣ: ਗੁਣੀ ਜਿਵਾ ਚਤੁਰ੦ ਦਸ੍ਰ ਦ ਚਤਰ: ਚਾਰ ਚਾਦਾ ਲ ਜੋ ਹੈ ਤਾਪ:
ਤਪ ਦੇਖਾਨ੦ ਭੀ ਖੰਡੇ ਤੇ ਸੇਤ: ਜੀਦ ਹੈ ਛੂਟੈ: ਛੂਟੇ ਹਾਂ ਹਰਿ ਤੁ:
ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣਾ ਬਿਆਪਿ੦ ਰੂਪੀ ਗੂਟੇ: ਘਟੈ ਹੈ ਸੁਈ ਸੀ:
ਸੁਣੀ ਦੀ ਕਿਦੇ ਪਰਪਰਤਿ ਕੇ ਧੈਣੀ ਹੋ ਧਕੀਏ: ਧਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਮ
ਕੇ ਅਮਕੇ ਨੁ ਸਾਰੇ ਰੂਗਿ ਸੋਹੈ: ਸੋਦੀ ਕਿ ਆਰਪੜ੍ਹੇ ਲਤੇ ਲਾਏ ਦੀਕੀ
ਕਿਜੇ ਦੋ ਭੁਲਾਦੈ੦ ਜੋ ਬ੍ਰਤਾ੦ ਦੋ ਦੇਖਿ ਉਨਿ ਮਾਯਾ ਨੋ ਚੂਆ੦ ਭਾਦ
ਕਿਸਹੀ੦ ਪਾਸੁ ਦਾ ਧਿਤੇ ਪਾਟਿ ਕਿਸਹੀ ਪਹਿ: ਪਾਸ ਸੋਜੇ ਹੀ ਮਾਨੂ ਕੇਸ
ਗਲੇ੦ ਭਾਈ ਭਾਈ ਪਿਤਾ ਪੁਰਾਦਿਆ ਇਹੁ੦ ਸੀਸਾਰੁ ਚਲਤੁ: ਚਿਲਤੇ
ਸਾਰਾ ਕਾਹਿ: ਸਾਯਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕਰਾ ਭਗਤ: ਭਗਤਾ ਨਾਪ
ਨ੦ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਟੇ: ਖਟਕੋ ੫॥੧੧॥ ਮ: ੫॥ ਦਾਤੇ੦ ਹੈ ਹੋ ਛੁਦਾ
ਹੋਨਾ ਇਕ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਪਸਮ ਹੈ ਸਧਾਰੇ: ਕੀਤੇ ਹੋ ਏ ਕਦਨ੦ ਕਦਨ
ਤੁਰੇ ਕਿਨਹੀ: ਕਿਸਹੀ ਧਿਧਿ ਧਿਪੀ੦ ਕਰਕੇ ਨ: ਨੀਹੇ ਸ
ਸਾਡੀ ਅਲਪ ਮਾਤੁ ਹੈ ਬੋਰੀ: ਘੁਝੇ ਜਾਣਦਾ ਲੀਦ ਛੋਦਾ ਅਲਪ:
ਬੋਰੀ ਤੇ ਬੋਰੀ ਮਾਤਿ ਹੈ ਰਖੁਦਦ: ਰਾਖਾ ਹੁਸਰਣਿ੦ ਤਨ ਕਰਲ
ਈਓ ਆਸਾ੦ ਮਨੁ ਕਰਿ ਠਾਸੁਹੇਲੇ: ਸੁਖਦਾਤੇ ਹੋ ਗੋਲ: ਗਾਸਨ

ਣਕੇ॥੩॥੧੩॥ ਮ: ੫॥ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇ ਦਾਨ ਰੋ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਨ: ਦਿਤੇ।
ਕੀਜੈ: ਰੀ ਜੋਗਾ ਦੇਨ ਕੀਦਾ ਸੁਆਮੀ ਤਾਂ ਕੀ ਜੋ ਜਾਂ ਦੋ ਲਹਿ ਮੀਠੇ ਦੇਨ।
ਧੋ ਚਰਨ ਗਛੇਨ: ਅਨੇ ਦੁਖ ਜਾ ਪ੍ਰਕਾਰ: ਜਪ ਤਪ ਦੀਆ ਧਿਕ੍ਰਮ ਹੋਇ ਲੈਨ:
ਲਿਆ ਕ੍ਰਮਨ: ਕ੍ਰਮ ਣਾਇ ਸਪਾਦਾ ਉਰਧ ਤਾਪ: ਉਰਧ ਤਪ ਕਾਰਿਕੇ
ਲੈਰੈਨ: ਲੈ ਜਾਣ ਉਦੇਹਿ ਗੇਨ: ਅਕਾਸ ਨੂੰ ਦ ਲੈ ਜਾਣ ਇਧ੍ਰਾਨ ਗੇਨ: ਦ
ਸਦੇ ਦੁਆਰ ਦੇਖੇ ਦਾ ਲਗਨ ਲਗਾਇ ਕੇ ਕਰਿ ਜੈਨ: ਕਰਕੇ ਤੇ ਜੈਨੀਆਂ
ਦਾ ਮਾਤ ਧਾਰਨ ਕਾਰਿਦਾ ਕਰਕੇ ਕੀ ਜੈ: ਜਿਤਨ: ਨਹੀ ਹੋਤੀ॥ ਛੋ ਦਾ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਜਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਕਿਰ ਮੋਲ ਕੂ ਹੋ ਧੇਨ: ਪਾਹੇ ਦੇ ਰਿਗੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ
ਨੇ ਕਰਿ ਸੁਖ ਹੋਆ ਜਨ: ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਨ ਤੇ ਰੈਨ ਦਾ ਜਨਾ ਦੀ ਰੇਨ ਕਰਿ
੩॥੧੩॥ ਮ: ੫॥ ਣਕਾਵੈ ਜੋ ਤੋ ਛੋ ਦਾ ਨਿਹਚਲ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਅਸਾਦਿ
ਉਕਰੇ ਇਹੁ ਮਨੂ ਆਤਾਂ ਅਮੀਦੁ: ਮਿਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਤਾਂ ਕੋਂ ਜੀਉ ਤੇ ਹੀਉ:
ਪ੍ਰਿਦਾਦੇਉ ਤੋ ਚੀਤ: ਚਿਤ ਭੀਗਤ ਨਾਲ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਮਿਤ ਹ: ਮੇਦਾਦ
ਸਿੰਨਾਲ ਕਰੋਂ ਜਾਰੇ ਜੋ ਸੁਖ ਕਰਿ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਦਾ ਲਾ ਮਾਤਾ ਪਾਸੋਂ ਮਾਂ
ਗੈਧ ਦਾਰਥ ਨੂੰ ਧਾਲ ਗੋਪਾਲ: ਛੋ ਟਾਂ ਪਾਲਕਾ॥੩॥੧੪॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠਕ
ਪ੍ਰਿਥੀ ਏ ਦੇਰ ਟਾਲੀਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੋ ਦਾਸ ਕੀ ਜੋ ਮਣਿ: ਸੌ ਗੁਦਾ ਹੋ ਗਾ
ਗੇ ਹਾਰਾ: ਹਾਰਿ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋ ਏ ਕੁਮਤ ਕੁਮਤ: ਦਿਲੀ ਮੋਗੀਆ ਤੇ ਛੇਰ ਪ੍ਰ
ਹੋਰ ਨਾ ਆਣਿਆ ਤੇ ਰਾਹਿ ਵਿਚ ਹੀ ਮਰਿਆ ਪ੍ਰਿਥੀ ਏ ਆਦਿ ਗਿਹ ਮੇਲਿ
ਰਿਨ ਆਇਆ ਭਿਜਨ ਦੀ ਤੋ ਅਪਾਰਿ ਹੀਦਾ ਦੋ ਕਾਲ: ਕੁਜਸੁ ਕਰਕੇ
ਦੀਨ ਦਲੋਂ ਮਨ ਮੁਖ ਹੈ ਤਾ ਦਾਰਿ ਧਾਰਿ: ਰਾਜਾਦਿਕ ਚੋਰੀ ਮੋ॥੩॥੧੫॥
ਮ: ੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਤਾ ਪ੍ਰਕੀਆ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਕੀਤਰਿ ਤ
ਸੁਨੇ ਤਾ ਰੋ ਸਟਿ: ਮਿਲੌਨੀ ਸੰਗਮਿ: ਸੰਗਾ ਨਾਲ ਤਾਂ ਲੇ: ਲਿਆਂ ਕੀ।
ਛੋ ਦਾ ਅਉਖਧੀ ਆਂ ਦਾ ਮੂਲ ਕੀ ਮਨ: ਮਨਨ ਕੀ ਤਾਤ ਮੰਤ੍ਰ: ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦਾ
ਮੂਲ ਕੀ ਮਨਨ ਕੀਲ ਏ ਕੈ: ਇਕਹੀ ਜੋ ਮਨਿ: ਮਨੁ ਦਿਖੇ ਦਿਸ ਸ੍ਰ
ਭੁਦਾ ਹਾਰਿਆ: ਹਾਰੁ ਹੋਤ ਸੁਹਰਿ ਦਾ ਧੂਰ ਤਾ॥੨॥੧੬॥ ਮ: ੫॥
ਕੇਤ: ਪਰਦਾ ਸ੍ਰੇਤਾ ਆਰਗਿਆ ਗੁਰੂ ਪੀਕਾਰਿ ਦਾ ਸੁਤਾ ਣ ਕੇਦਕ: ਨਿਦ
ਕਾਂ ਕਾ ਸੋ ਹੋਇਆ ਕਿ ਨਿਲਾਇ: ਸੂਨ ਲਾਇਕੇ ਗਾਏ: ਕੋ॥੨॥੧੭॥
ਮ: ੫॥ ਅਉਖਧੁ ਰੂਪਿ ਹੋ ਆਤੁਰ: ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੇਰੇ ਸਾਡਾ ਅਧ
ਨੇ ਦਾਸੁ ਕਰਿ ਤਾਂ ਹਿ ਗੁਜੀਵਾ: ਜੀਵ ਨਾ ਹਾ ਅਰਾਧੀ ਮਨ ਕਾਰਿ ਤੇਤ
ਨਕਰਿ॥੨॥੧੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਾਹਾ:
ਹਾੜ੍ਹੇ ਹਾੜ੍ਹੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਹਾ ਧੇਦ ਹਾ ਧੇਦ ਹੋ ਗਕੁਟੇ ਧ ਰੂਪੀ ਸਾਡ੍ਹਨੁ ਦਾਲੀ
ਹੈ ਸ: ਗੁਰ ਬਿਸਾਰ ਦਿਖੇ ਅੰਧਾਰ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਭਾਇਆ ਹੋ ਦੁਖ ਏ
ਦੁ ਸਭ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਛੋ ਦਾ ਧਿਖੇ ਧਿਆ ਧਿ ਰੂਪ ਦੀਆਂ ਧ੍ਰਾਸਨਾ ਮੈ ਮ
ਨਰਾ ਚੇਰ ਹੀਆ ਹੈ ਦ ਗਹੇ: ਰਾਚਿ ਦਾ ਹੋਆ ਧਿ ਰੂਪ ਦੀਆਂ ਸੀ

ਸਿੰ ॰ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾਂ ॰ ਹੈਂ ਜਨੂੰ ॰ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਸਮਰਥੁ ਹੈਂ ਅਸਾਂ ਹੈਂ ਨੇਤਾ : ਨੇੜੇ ਹੈਂ ॥੪॥੧੯॥ ਧਨਾਸਰੀ
ਮ: ੫॥ ਦੀਨ : ਦੀਨਾ ਦੇ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ ॰ ਨੂੰ ਹਾਰੂ ਨਿਧਿ ॰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਦਾ ਛੋਟ
ਨਿਧਿ : ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਰੂ ਰੂਪ ਦੇ ਤਾਰਨ ਨੂੰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੂੰ ਤਰਣ : ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜੇਵਡ
ਨੂੰ ਸੂਝੈ : ਦੇਖਿਆ ਕਰੀਏ : ਦਿਤਾ ਏ ਕਾਲਿ ਦਾ ਕਾਲਿ : ਸਮਾਂ ਦਾ ਕਟ : ਦੂਰ ਸੁਟ
ਕਾਲਿਜੁਗ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜਾਂਪਿ ॰ ਹੈ ਤੇਂ ਤੋਂ ਛੇਦਾ ਜਾਸਤਕ ਖੇਤੇ ਨਗਤਿ ਕੀਏ ਹੁਣ ਐ
ਧਾਰੂ : ਆਗਿਆ ਨਾਕ ਮਲਾ ਹੈਂ ਰਾਸਿ : ਪੂੰਜੀ ਸਚੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਏਕ ਏਹੁ ਦ
ਲੋਕੂ ਦੀਆ ਜੇਤੇ ਪਲੋਕੂ ਦੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਏਕ ਏਹੁ ਤਾਣੁ : ਬਲ ਮਾਣੁ : ਆਦਰੁ ਤੇ
ਦੀਧਾਨੁ : ਆਸਰਾ ਸਾਚਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਦਾ ਨਰ ਕਰੀ ॰ ਸੋ ਈਧੁ ਤੇ ਟਕ : ਸੁਣਹੈਂ
॥੪॥੨੦॥ ਮ: ੫॥ ਨਿਰਤਿ ਨਿਰਤ ॰ ਜਨ ਮਾਮੈ ਜਾਂ ਜਾਧੁ ॰ ਤਾਂ ਆਦੇ ॰ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋਤਾਰਿ
ਆ ਜੇ ਸੁਰਾਰੇ ਪਾਲੁ ॰ ਦੀਏ ਸਾਲ : ਸਗਲੇ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸੁਰਗ ਮੰਡਲ ਤੇ ਮਿਰਤ ਭੂ
ਮੰਡਲ ਤੇ ਪਾਇਆ ਮੰਡਲ ਦ ਸੁਰਗ ਤੇ ਮਿਰਤ : ਜਿ ਜੀਵ ਦੀ ਨਾਮ ਪੂਰੀ ਧਰਮਰਾ
ਜੁ ਦੀ ਤੇ ਪਾਇਆ ਲਤੇ ਭੂ ਮੰਡਲ ਆਣਿ : ਮਾਈ ਹਰੀ ਤਾਰਣ ॰ ਕੂਰਿ ਸੰਨੁ
ਦਾਰਾਈ ਮੇਤਾਂ ਨਿਧਾਨ : ਖਜਾਨਾ ਗੁਣਾ ਦਾ ਦ ਸੁਖਾ ਗਾਮੀ : ਗੁਰੂ ਤਿਸ
ਜੋਨ ॰ ਹਰੀ ਕੁਮਾਰੁ ॥੪॥੨੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਪਰਾਲ : ਪਲਾਲ ਦ ਪਰਾਲੀ ਦਾ ਖਾਲੀ ਧਿ ਧੇਰ ਜੰਜਾਲ : ਧਿਧੇ ਦਾ ਝਗੜਾ
ਚਾਲਹਿ ॰ ਸੈ ਧਦੀ ਧੈਰਾਈ ॰ ਹੈਂ ਕਾਮਾਦੇ ਸੇ ਈਕੀ ਏ ਭੂਲੇ : ਭੂਲਾ ਹੈ ਗੁੜ੍ਹਿ :
ਦੇਖਿਆ ਕੀਰਤ ਨਾਕ ਹਾਰ ਹਿਆ ਮੀਠਾ ॰ ਜਾਣੂ ਕੋਇ ਦਾਤੇ ॰ ਤਨੁ ਧਨ ਦੇਹ
ਗੀਨਾ ਦੇ ਚਾਰ ॰ ਜੀਵ ਦਾ ਸਰਣੁ ਦੀ ਦੇ ਚਾਰਨ ਪਰਾਈ ॰ ਧਨ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੀ
ਧਰਮੁ ॰ ਕੀ ਤਾਂ ਜਾਣੇ ॰ ਦਾਲਾ ਹੀਰ ਹੈਂ ਤਾਣੇ ॰ ਅੰਤ੍ਰਿ ਗਾਬਾਨੁ ॰ ਜੋ ਦਾਂਧੀ
ਦਾ : ਦਾਸੂ ਪ੍ਰਭੁ : ਰਖਕੁ ॥੪॥੨੨॥ ਮ: ੫॥ ਸੋ ਹਿ ਮਸਕੀਨ : ਸੋ ਗਰੀਬੁ
ਨੂੰ ਗਰੇ ਜੇਗਾਰ : ਧਿਦਾਰੁ ਹੈ ਕ ਉਨ ॰ ਭੀ ਹਰਿ ਦਾ ਏਕੋ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਜਪੇ ਦ ਜੋ ਜਪੇ
ਤਾ ਕੇ : ਤਿਸ ਕੇ ਦਾਤੇ ਰੋਗੀ : ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਗਰਿ ਕਾਰ ॰ ਦੇ ਜੋ ਬਾ
ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਅਤਿ ਮਸਕੀਨੀ : ਗਰੀਬੀ ਧਾਰ ਨੀ ਹੈ ਚੀਨੀ : ਜਸ ਣਾ ਰੋਗੀ ॰
ਦੀ ਕਰਿਆ ਧਿਨਸੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਿਤਰ : ਮਿਤਾ ਨਾਦ : ਰਾਗ ਕਰਿ ਕਾਦਿਤ : ਕਥਿ
ਤਾ ਦੇ ਛੇਦਾ ਕਰਿ ਦ ਕਾਥਿਤਾ ਕਰਿ ਆਮ ਨਦ : ਅਨੰਦ ਹੋਆ ਧਿਸਾਮ : ਚੈਨ ਹੋ
ਇਆ ਦ ਅਨੰਦ ਹੁਣਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਉਨ ॰ ਕਾ ਕਰਮ : ਕਰਮੁ ਹੈ ਦੇ ਪਖਤਿਰੁ ॰
ਕੋਤਾ ਸ ॰ ਨਾਹ ਜੂਰਿ : ਸਮਧਿ ਜੋ ਹੈ ਧੂਰਿ ॰ ਪਾਈਐ ॥੪॥੨੩॥ ਮ: ੫॥ ਸ
ਮਾਰੇ : ਸਮਾਲੇ ਪਚੇ : ਜਲਦੇ ਕਾਧਿਤ ॰ ਦਤ ਹੈ ਸੇਦ ॰ ਹੈ ਰਾਸਿ : ਪੂੰਜੀ
ਹੈ ਮਿਲ ॰ ਤਿਸੂ ਪਰਗਾਸ : ਗਿਆਨਾ ਠਾਇ : ਥਾਇ ਸੋ ਅਰਨੁ ॰ ਆਦਾ
ਸੁਖਿ : ਦੁਆਰੇ ਲਤਿ ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਆਇ : ਜੋ ਗਾ ਸਾਚੇ ॰ ਨੂੰ ਤੇ ॰ ਓਹੁ
ਦਰਧਾਰ : ਸਤ ਸੰਗ ਦੇ ਹੈ ਨੂੰ ਠਦ ਦੇ ਸਸ ॰ ਤਾਂ ਕੀਆ ਸਰਾਲ ॰ ਹੈ
ਰੇਣਾਰ : ਧੂੜੀ ॥੪॥੨੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਘਰਿ ਧਾਹਰਿ : ਅੰਤਰਿ ਦ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰੁ ਦ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਮੇ ਹਾ ਕਰਿਧੇ

ਮਕੁਰਿਕੈ ਕੁਰਹਿ ੦ ਆਪੁ ਤੇ ਸਯੋਂ । ਅਸਲਾਤਿ : ਜਲ ਹਾਜਾ ਨੂੰ ਹੈ ਸਮਪਤਿ ੦ ਕ
ਖੀਐ ਸੋ ਸੂਰਤੇ ਗਤਿ ਕੀਤੇ ਸਨਾਕਾ ਇਹੁ ਨੋ ਛੋਡਦਾ ਧਨ ਹੈ ਗੁਪਾਲ ਦੇ ਗੁਣਾਂ
ਦੀ ਸਾਖੀ : ਸਾਖੀ ਦ ਸਾਖੀ ਗੁਪਾਲ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਹੀ ਧਨ ਹੈ ਸਾਡਾ ਦ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ
ਧਨ ਕਰਕੇ ਗੁਪਾਲ ਸਾਖੀ : ਜਖਿਆ ਨੂੰ ਜਾਹੈ । ਛੋਡ ਦਾ ਹਰਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਦੇ ਚਰ
ਨਾਂ ਦੀ ਸਰਨ ਲੀਏ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਨੇ । ਸੇਤੀ : ਸੇਤਾ ਨੇ ਦ ਸੇਤਾ ਯਾ ਸੇ । ੨॥੨੫॥
ਮ: ੫॥ ਪਾਇਓ ੦ ਜਾਂ ਕਠ : ਸਰਣਾ ਦ੍ਰਿੜ ਤਰੁ : ਕੈ ਉਡੇ ਦਾਕ ਭਾਖੇ : ਕਹੇ ਹੈ ਦਾਯਾ
ਪੂਨੇ ਭਾਖੇ : ਖਾਧੇ ਹੈਂ ਦ ਕਾਮਾਦਿਕ ਨੇ ਖਾਦੇ ਹਾਂ । ਬਿਸਾਸ : ਤਿਸ ਚਾਹੇ । ਅਨ
ਦੇਸਦਾ ੦ ਹੋਇਆ ਮਨੁ ਕਰਿਅ ਤ ਕਰਿ ਭਾਇਆ । ਉਲਾਸ : ਉਤਸਵ ।
ਸਗਨ ੦ ਲਈ ਹੈ ਮੈ ਸੂਰ ੦ ਦੀ ਜੋ ਹੈ । ਸਾਖਿਓ : ਸਾਖਿਓ ਦ ਸਹਾਇ
ਤੂੰ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਦ ਸਾਖੀ ਸਭ ਦਾ । ਅਪਨਾ ੦ ਦਸਾ ਅੰਕਰ : ਪਖ ਦ ਬ੍ਰੀ
ਜੋ ਦ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਅੰਕੁਰ । ੨॥੨੬॥ ਮ: ੫॥ ਤਹ ੦ ਤੂੰ ਹਜੂਰ ਹੈ । ਸੇ ੦ ਸੁ
ਸੂਨੂ ਹੈ ਸਨਾ । ਗਨੀ ਸੇ : ਗਿਨੀ ਦਾ ਹੈ । ਆਲਾਪ : ਤੁਹਾ ਜੋ ਧਿਆਉ : ਤੇ
ਜਨੁ ਦੇਇ ੦ ਕੇ ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਨਾਂ ੦ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦ ਸੇਤਾ ਨਾਰੂਪ : ਸਰੂਪ ।
ਜਨ : ਸੇਤ ਜਨਾ । ਅਨੂਪ ੦ ਨਾ ਸਾਨ ਸੇ ਸਾਧਾ ੦ ਦੀ ॥੪॥੨੭॥ ਮ: ੫॥
ਪੀਠ ਕਾ ਦਰ ਗਲੀ ਭਜਤੂ ਸਣਦੀ ਦ ਸ ਧਣਾ ਨੂੰ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਪੂਣਾ ਸੰ
ਤੂ ਹੋਇ ਕੇ ਠਰ ਪਇ ਸੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ । ਲੇ ਜੇ ੦ ਜੇ ਦ ਡਾਲਾ ਦ ਪੂਲ ਕੇ ਸੋ । ਬੁਲ
ਏ ੦ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਸੇ ਦ ਇਸ ਲੋਕ ਸੋ । ਪਾਰਿ : ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੋਹਲੀ ਦ ਸ
ਗੀਰ ਸੋ । ਅਕਦ ੦ ਦਾ ਇਕ ਮੰਗਲ ਰੂਪਾ । ਧੁਨਿ ੦ ਕਾਰ ਕੇ ਨੋ ਰਾਸੁ : ਗੁਰ
ਬੀਦਾ ਦ ਸੁਖਾ ਮੀਤ : ਪਿਆਰੇ । ਵੇਖੀ : ਪ੍ਰਤਖਿ ਪ੍ਰਿਥੀ ਏ ਅਣਦਿ ਦ
ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਅਪਦਾ : ਪੀੜਾ ਕੀਨੇ : ਕੀਤੇ ਹੈ ਤ ਸਾਨਾ ਸਨ ਭਾਜਨ : ਨ
ਸਨਾਤ ਜਨਾਦਿ ਸਭ ਥਾਕੇ : ਹਟ ਗਏ ਨਾ । ਪਾਰਿ : ਸਹਲਾ ਸੇ ਦ ਤਨੂ ਸੇ
ਦਾ ਸੇ ੦ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇ ਲਾਦਿ ਦ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ । ਨਿਦਾਨੇ : ਦਾਤਿਆ ਏ ਹੋ
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਲਾਈ ਪੁਰੇ ਕੈ ਧਚਾਨਿ ਦਾ ਅਧਾਰਿ : ਆਸਰ
ਲੈਕੇ । ਸੰਭਲ ੦ ਸੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨੋ ਯਾਰ ੦ ਹਰੀ ਦੇ ਸੇ ਹਰ ਦੇਗਾ । ਜੀਅ ੦
ਜੇਤੂ ਸਦ ਹੈ ਸਨਾ ਠਿਰੇ ੦ ਉਦ ਡਾਲੀ ਓਦ ਪੂਲ ਕੇ ਨਾਂ ਕੀਆ ੦ ਇਹੁ
ਰੋਗਿਆ ਈ ੦ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਦ ਦਿਤੀ ਹੈ ਤੂ ਸਾਨਾ ॥੪॥੨੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:
੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਛੋਡਦਾ । ਹਮਾਰੈ ਜੀਉ ਦੀ ਧਿਰ ਤੁ ਸੁਨਹੁ
ਹਸੇ ਤਾ ਜੀਉ ੦ ਦੀ ਸਮਨ : ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲ : ਕ੍ਰਿਸ ਕਾਮਾ ਹਾਰਿ ੦ ਪ
ਧਤਿ ਹੋ ਦੈਗਾ ਤੇ ਕਾਮ ੦ ਹੇ ਹਾ ਜੀਦਨ ੦ ਭੂਪ ਦੇ ਦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ ਜੇਦ :
ਦੀਸੇ ਦ ਕਰਿ ਨੇਹ ਨਗ ਕਾਰ ੦ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ । ਜੀਉ । : ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਸਹੀ
ਤ : ਹਿ ਤਾ ਧੀਤ : ਗਹਿਣਾ ਓਹੁ : ਮਾਯਾ ਸਾਧ : ਜੋ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਹਿਰਦੇ ਕ
ਸਲਾਹਿ ਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸਰਨ ਗਹੁ । ਧਟਲ : ਧੂੜ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ
ਸੇਵੂ । ਹੈ ਕੀਜੈ ੦ ਹਰੀ । ਤੂ ॥੨੯॥ ਮ: ੫॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ : ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ
ਭਲੇ ਕੇ ਤ ਸਾਨਾ ਕਹਿ ਸਰਿ ੦ ਦਾ ਨੈਨ ੦ ਆਪ ਹਿ ਤੇ ਨ ਰਾਖ ੦ ਤੇ ਜਾਹਿ

ਹੇ ਦਾਨ ॥ ਤੇਰਾ ਦਾਸੋ ਆਲਾਏ ਤੇ ਰਸਨ ਦੇ ਭੋਗ ਕਰਤ ਅਨੇਕੇ : ਅਨੇਕਨ
ਬਿਕਾਰ ॥ ਰੂਪ ਪਾਪਨੀ ਕੇ : ਭਲੇ ਹੈ ਸੁਆਧਨੁ ॥ ਆਦਿ ਜੋ ਸਾਧ ਕੀਤ
ਹੈਨ : ਨੂਹੀ ਅਰਥ ਦੋਰਵਾ : ਦਾਰਥ ਜੋ ਦੇਖੁ ਦਾਸੈ ਮੇਰੇ ਅਰਥੁ :
ਕੇਮੂ ਆਦੇ ਰਾਏ ਹੁਨੇ ਤੇਰੇ ਪਲ : ਪਲੇ ਦੀ ਦ ਪਲ ਪਲੁ ਮੈ ਸੰਗ
ਨਾ : ਸੰਗੁਤਿ ਕਰਿ ਅਨਿਧਾਨ : ਮੁਖੁ ਦਾ ਹਰਿ ਆਰਿਕਾਰੁ ॥ ਮੈ ਲਾਗਨ : ਲ
ਗਏ ॥੨॥੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ੧ੳ ਹਰਿ ਏਕ ਸਿਮਰਿ ੩ ॥ : ਮਨ
ਇਕ ਰਿਦਾ ਤੀਨਾ ਕਾਲ ਕਰੇ ਪਿਆਰੇ : ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਲਿ : ਕਲਪ
ਣਾ ਤੇ ਪੈ ਜੋ ਮੋਹ ॥ ਤੀ ਦੂਰ ਕਰੇ ਜਲ ॥ ਤੇ ਭੀ ॥ ਸਾਜਿ ਸਾਜਿ ॥ ਤੇ ਭੀ ॥
ਚਿਤਾਰੇ : ਚਿਤਾਰੁ ਨੇ ਹੈ ਅੰਤ ਸਨਾ ਨਿਧਾਨ : ਹਰਿ ਨੂ ਧਾਰੇ : ਧਾਰੁ ਨੇ ਹੈ
ਚਾਰੇ ॥ ਹੈ ਰਿਨ ॥ ਕਰਿ ਕੇ ਮੰਗਲ ॥ ਤੇ ਸੂਖ ਸਮਾਰੇ : ਆਏ ਹੈ ਸਾਡੇ ਦ
ਲਦਾ ਆਏ ਹਾਂ ਹਮ ਓਨਾਂ ਦਲ ਦ ਮੰਗਲ ਤੇ ਸੂਖ ਪਾਏ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਅਧ
ਭੁਦੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥੨॥੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ੧ੳ ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਨਾ
ਗੁਹਰੀ ਨੂ ਆਪਦੁ ॥ ਤੇ ਤਿਸੁ ਨੂ ਸਮਾਲੇ : ਸਾਖੀ ਏ ਸਰਾਈ ॥ ਤੋ ਹੋ ਰੁਖੀ
ਮੋਹਿ : ਮੇਰੇ ਰਖਵਾਲੇ ॥ ਹੈ ਹਰੀ ॥ ਨਾਲੇ : ਨਾਲਾ ਜਸਲਿ : ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਪਦ
ਰਥਾ ਰੂਪੀ ਸੰਤ ਸਕਰੁ : ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਕਾਮ ਆਦਿ ਕਰੀ ਸਭਾਸੀ : ਪ੍ਰਤਖ ਦ
ਦ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ॥ ਨਿਰਧਨ : ਗਰੀਬ ਦ ਨਿਰਗੁਣਾ ॥ ਧਨ : ਪ੍ਰਤ
ਖਦ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਹੈ ॥ ਅੰਧੁਲੇ : ਅੰਨੇ ਦ ਅਰਮਾਨੀ ॥ ਟਿਕ : ਲਾ
ਠੀ ਦਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਲਾਠੀ ॥ ਬਾਲੇ : ਬਾਲਕ ਨੂ ਪਾਲ ਦਾ ਹੈ ॥ ਕੁਟੰਬ ॥
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ ਮਾਹਿ ਬੋਹਿਥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਪਾਏ ਓ ॥੨॥੩॥ ਮਃ ੫ ॥ ਰੋਗੀ ਦਾ ॥ ਤੁੰ ਆਜੀ ਚਾਈ : ਜੀ ਚਿਆ ਹੈ
ਕੁਛ ਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਦੀ ਪਾਈ ॥ ਸਾਈ : ਸਾਰਗ ਆਧਾਰ ਹਰਿ ॥ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਲੋ
ਅੰਗਿ : ਪਰਖਿ ਰੋਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ॥ ਤਿਸੁ ਦਾ ਸਾਈ : ਆਦ ਨੇ ਹਾਂ ॥੨॥੩॥
ਮਃ ੫ ॥ ਕੁਮਦਿਤ : ਜਿਸੀ ਦੂਰ ਰੋਏ ਹੈ ਕੁਸੀ ਦੇ ਹਮਾਰਾ ॥ ਹੇ ਕਿਉ ਲ
ਨੇ ॥ ਨੂ ਸਾਮੀ ॥ ਦੀ ਹਿ ਵਟ : ਆ ਸੇਰਾ ਧੇਤੁ : ਬਾਲ ॥ ਉਸ ਦੇ ਟੇ
ਕਾਦਾਲੇ ਦਾ ਦਰ ਤੇ : ਲਾਭੁ ਦਾ ਹੈ ॥ ਹਾਰੇ ॥ ਵਟ ਦ ਲਾਆਮਾਨ : ਤੇ ਸੇ
ਹੀ ਜਿਤ ਹੋਰਾ ਏਕੁ ॥ ਦੀ ॥ ਆਏ ਹੈ ਮਨ : ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਜੋ ॥੨॥
੩੪ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਰੋਗੁ : ਪ੍ਰੇਮਾ ਸੂਰਾ : ਸੂਰਮਾ ਆਤਮ : ਜੋ ਮਨੁ ਨੂ ਜਿਣੈ :
ਜਿਤੇ ਸਰਬ ॥ ਜਗਤ ਪੁਰ : ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਈ ਅਬ੍ਰਹਮੁ ਨੇ ਜੀ ਆਪ
ਸ : ਮਨੁ ਦੇ ਰੋਗੀ : ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਕਛੁ ਦਾ ਸਰਣੀ ਪਾਵਨ : ਜਿਸੁ ਦੀ ਸਰ
ਣ ਤੇ ਪਾਇ ਧਿਆਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਨ ਦੇ ਸਿਰਿ ਕਰਸ ਹਜਿ ਮੇਰੇ ਆਵਣੀ
ਤਾਂ ਦੀ ਸਰਣ ਦੇ ਪਾਵਣੇ ਕਰਿਤੇ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣ ਕਰਿ ਸਹਜਿ : ਸਰੂਪ
ਦੇ ਸਿਰਿ ਸਮਾਵਨ : ਨਾਵੇ ਦਾ ਹੈ ਸੀਰਿ : ਸਤ ਸੰਗਿ ਕਰਹੇ ਏਹੋ ਦੇਹੁ ॥
ਹੋ ਸੁਖ ॥ ਦਾ ਕਿਛੁ ਹੈ ॥੨॥੩੫॥ ਮਃ ੫ ॥ ਕਰੇ ॥ ਚੋਰੀ ਦੇ ਦ ਪਾਪਾ ਦੇ ਸਰ
ਹਕਾਂਦੇ : ਕੁਮਾਰ ਦਾ ਹੈ ਦ ਠਗਾ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹੁ ॥ ਸਭ ਭੁਛਾ ਕਰੇ ਕਰਿ : ਕਰਿ

ਕਰਿਕੇ ਮੁਕਰਿ ਪਾਵੈ: ਮੁਕਰਿ ਪਵੈ ਹੈ ਵ ਕਰੈ ਕਾਰਿ: ਕਰਿਕੇ ਕਰਾਂ ਉਤੇ ਹੀ ਮੁ
ਕਰਿ ਪਵੈਂਦੇ ਹੈ। ਨਿਰਧਾਨੇ: ਨਿਰਧਾਨਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਾਨ ਤੁਮ ਮਹਿ: ਤੈਂ ਤੇ ਤੇਰੇ
ਹੈ। ਪੂਤੁ ਨੇਰਿ: ਨੇੜੈ ਹੈ। ਉਤ ਤਾਕੈ ਉਤ ਤੇ ਉਤ ਪੇਖੈ। ਉਦਰ ਤੇ ਕੇਤੇ ਹੋ
ਰ ਉਦਰ ਤੇ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਉਰ ਪੇਖੈ ਹੈ। ਫੇਰਿ: ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਦ੍ਰਿਜਨਾਂ
ਦੇ ਮੈਂ। ਮਨ॰ ਨਾਮ॰ ਹੋਦੈ ਕੋਈ। ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਆਮੀ॰ ਜਿਸ ਪਹੁ ਸੋਈ ਸੇ
ਤ ਜਨੁ ਤੇ ਸੋਈ ਭਗਤ ਜਨੁ ਹੈ।੨।੨੫। ਮ: ੫ ॥ ਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਹੈ ਸ੍ਰਤ
ਕ: ਨਾਗਰਾ ਕਾਉ ਹੁ। ਪਰਮ: ਪਰਮ ਹੈ। ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਾਈ ਹੈ ਐਥੇ
ਤੇ ਸੌਭ: ਸੋਭਾ ਹੈ ਆਗੇ ਦਾ ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਾਈ। ਇਛਿਆ ਸੇ ਕੁਤੀ ਹੈ।
ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਗਾਤਿ ਤੇਨਾ ਮੋਖ ਪਾਤਿ ਹੋਵੈ ਜਨ ਕੀ। ਜਿਸ ਦਾ ਜੋ ਜੋ ਹੋ ਗੁਜੇ
ਸੋਮਾ ਨੇ। ਪਾਲੇ: ਪਲੈ ਹੈ। ਜਾਹ: ਧਨ ਹੈ ਹੈ। ਹਾਰ: ਹਾਰੁ॰ ਕਰਨੇ ਹੈ ਤ
ਨੁਕਰਿ ਅਧਾਰ: ਅਧਾਰੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿਕੇ ਪਰਾਪਤਿ
ਹੋਇਆ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ।੨।੨੬। ਮ: ੫ ॥ ਦਰਸ॰ ਨਾਰਦਲ: ਦੂਰ॰
ਤੇ ਮ ਥਾਪਾਦ ਸੋਹੈ ਇਆ ਪ੍ਰਸਨ॰ ਹੈ। ਹਾਰ॰ ਹੋਹੈ। ਪਿਤ॰ ਦਨਾ ਪਤਿ:
ਰਖਕ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਡੇ ਉਤੇ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਹਾਂ ਅਨੰਦ ਤੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਤੇ
ਰਸਾਲ ਤੁਮਰੇ ਚਰਨ ਹੈਂ। ਚਰਨ॰ ਧਾਰੇ ਹੈ ਤੇ। ਪਾਲ: ਪਲੈ ਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਂ।੨।
੨੭। ਮ: ੫ ॥ ਉਕਤਿ: ਜੁਗਤੀ ਦੀ ਕਹਣੀ ਵ ਮਰਜੀ ਕਰਕੇ। ਖੁਲਾਵੈ: ਖੁਲਾ
ਦੇਤੇ ਸਨ ਤੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਕੇ ਮੇਲਦੇ: ਵਿਛੜੇ ਦਾ ਹੈ। ਰਸ॰ ਭੀ।
ਮਨਹੀ: ਮਨ ਹੀ ਆਪਨੇ ਨਾਲ ਲਿਆ ਸੰਤ ਨੂੰ। ਪਾਲ॰ ਦਾ ਹੈ। ਮੀਤ॰ [illegible] ਮ
ਲੋਕ ਦਾ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦਾ। ਇਕ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ: ਇਸ ਥਿਤੋ
ਏਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪਾ। ਸਤ ਕਰਤਾ: ਜਿਦਰ ਕਿ ਦਰਗਤਿ ਦਰੂ। ਸੇਵ॰
ਸਾਨੂੰ।੨।੨੮। ਮ: ੫ ॥ ਸੰਤ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॰ ਭਏ ਹੈ। ਸੋ ਦੂਰ ਕ
ਇਨ॰ ਸੰਤਾ। ਧਾਰੇ: ਦਾਰਨੇ ਕਰੈ ਹੈ। ਕਾਰੇ: ਕਾਰੀਕ ਪਾਪ ਹੈ। ਨਿਧਿ॰ ਤੋ।
ਸੁਘਾਨ: ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦ ਕੁਟੀਆਂ ਦਾ। ਭਵਨ: ਮੰਦਰਾ। ਪਸਾਰੇ: ਧਾਮੁ ਦੇਹੋ ਤੇ
ਰੋ॰ ਕੇਕਰ ਨੇਹਾਂ।੨।੨੯। ਮ: ੫ ॥ ਬਲੀ॰ ਮਾਧਾ। ਧਰਤਿ: ਧਾਇਕੇ
ਸਰ: ਮਨੁ ਮੈ ਵ ਮਨ ਹੀ ਸੰਤ: ਸੰਤ ਸੁਬਿਨਾਸਿਨ॰ ਨਾਗਤਿ: ਗਤੀ ਆਂ
ਗੀਕਾਰ: ਪਖਿਆ ਭਗਤਨ: ਭਗਤਾਂ ਦੀ। ਪਤਿ: ਪਤਿ ਦ ਪੈਗਤੀ।
ਅਪਨੇ॰ ਦੇਤਾਂ।੨।੩੦। ਮ: ੫ ॥ ਪਰਹਰਨ: ਪਰਾਇਆ ਧਨੁ ਭੁਗ
ਦਣਾ ਤੋ। ਮਨਿਦਾ॰ ਜੋ ਹੈ। ਚਾਰੀ: ਜਾਰੀ॰ ਅਦਧੀ। ਜਿਸ ਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਤੀ ਸ
ਥਿਆ। ਆਸ ਜੋ ਹੈ ਸੁ ਮੀਠੀ ਜਾਣਕੇ। ਮਨ ਨਹਿ ਸਾਧਾਰੀ: ਮਨ ਮੇ ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਾਰੀ ਹੈ। ਆਦਰ ਦਾ: ਆਦ ਸਖਾ। ਘ੍ਰਿਧਾਰੀ: ਦਿਆਰ
ਬਹੀ। ਗਾਦਾਰੀ: ਗਦਾਰਦੇ॰ ਤੇ ਸੇ ਸੁਆਸਾ ਰੂਪੀ ਕਾਗ ਤਾਰੇ ਬਾਰਾਨੂ
ਵਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਦੇਦਾ ਕਾਰਿ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮੁਸਾਫ਼ਰ [illegible] ਹੀ ਕਟ ਗਦਾ ਉਦ
ਹੈ ਸਫਲ ਨਹੀ ਓਏ ਗਦਾਰ ਦੇ। ਬੰਧਨ॰ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰੀ: ਛੁਡਾਇਲਈ ਦੇ।

ਅੰਧ: ਅੰਧਾ ਦ੍ਰਿ ਅੰਧ ਕੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੋਂ ਗਾਢਤ: ਕਢੇਦ ਕਰੁ ਲੇਹੁ ਸੰਗਾ
ਤੀ: ਜਿਗੁਰਦੇਕੋ ॥੨॥੪੬॥ ਮ: ੫ ॥ ਸੀਤਲੰ ਹੋਈ ਹੈ ਛਾਤੀ ਸਾਹਰੋ ਪਰਤਖ
ਕੈ ਨਦੇ ਤੁਲ ਹੋ ਸੀਤਲ ਤਾ ਤਨੁ ਤੇ ਮਨੁ ਮੇ ਫ: ਛਾਇ ਰਹੀ ਆਤੀ: ਅਤਿ
ਜੇ ਕਰਿ ਕੇ ਛੇਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੁਖ ਧਨ ਜਾਤੀ ਜੀਅ ਕਾ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੁ ਧਾਰਯੁ
ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਹੈ ਰਾਮੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਸਾਇਣ ਮੈ ਮਾਤੀ ਹੈ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਮੋਂ ਗਿ
ਧਿੰਗੀ ਬਾਤੀ: ਬੇਲੀ ਰੂਪ ਪਾਈ ਹੈ ਦ ਨਿਧਿ: ਜੀ ਸਾਰਗਨਿਧਿ ਮੇ ਬੇਲੀ ਦ
ਪਾਈ ਹੈ ਦ ਨਿਧਿ: ਪਾਰੁ ਸਦੀ ਬੇਲੀ ਰੂਪ ਪਾਈ ਹੈ ਗਾਤੀ: ਤੁਰਾ ਹੈ ਪਾ
ਤੀ: ਪਤਿ ॥੨॥੪੭॥ ਮ: ੫ ॥ ਚੂਨੰ ਜੋ ਥੋ ਜੋ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕਾਤਨ
ਮਾਰ: ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਨਿਰਖਉ: ਦੇਖਹੁ ਗਾਓਰਿ: ਦਲ ਹੈ ਉਧਰਹੁ: ਉ
ਧਾਰ ਲੇਹੁ ਹੇ ਮੀਤ ਦ ਉਧਰਹੁ ਜਾਏ ਹੇ ਮੀਤ ਨੁ ਮਾਖ ਸਮਾਨ: ਪਖੁ
ਨ ਦਰਭਏ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਏ ਹਰੀ ਤੋਂ ਜਪਿ: ਜਪਿਆ ਦ ਜਪਿ
ਨੇਹਾ ॥੨॥੪੮॥ ਮ: ੫ ॥ ਚਤੁਰਦਿਸਾ: ਚਾਰੋ ਤਰਫ ਕੀਨੋ ਬਲੁ: ਜੋਰੁ ਕਰ:
ਰਖਣੀ ਯਾਰ ਸੁਆਮੀ ਹਰੀ ਨੇ ਕਟਾਖ: ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਅਵਲੋਕਨੁ: ਦੇਖਣਾ ਰੌਸਥ
ਦੰ ਨੇ ਕੀਤਾ: ਸਕਲ ਬਿਦ ਨਾਨਕ ਦਾਸ: ਦੂਖ ਬਿਨਾਸ ॥੨॥੪੯॥ ਮ:
੫ ॥ ਦੇਹੀ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨੇ ਦਾਸੁ ਛੇਦਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਅਚਰਜ ਬਰੁ
ਥੀ ਦੇਖ ਕੇ ਮਨਿ ਵਿਖੇ ਬਿਲਾਸ: ਅਨੰਦ ਭਏ ਕਰਿ: ਕਰਿ ਕੇ ਨਾਨਕੁ ਨੇ
॥੨॥੫੦॥ ਮ: ੫ ॥ ਅਭਾਗਾ: ਅਭਾਗੀ ਹੋਇ ਕਮਲ ਮੋਂ ਰਾਗਿਓ: ਰੰਗਿਆ ਹੈ
ਓਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰੁ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਮੇ ਪਾਗਾ: ਰੰਗਿਆ ਹੈ ਦਾਧ
ਇਆ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗਿ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਗਾ: ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਕੀਨੇ: ਦੂਰਿ ਕੀਤਾ
ਗਾ: ਮਾਲਾ ਦੇ ਧਾਗੇ ਦਰੂ ਦ ਤਾਗਾ: ਅਸਰਾਹੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾਮ ਉਦ
ਕੁ: ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਾਮ ਅਨੁਰਾਗਾ: ਹੋ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮੁ ॥੨॥੫੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਕਾਮ ਸਕ
ਥਿਧਿਆਂ: ਵਿਖਯਾ ਮੇ ਦੇ ਵਿਖ ਰੂਪਾ ਜਾਮ: ਜਮ ਦੂਤਾਂ ਮਾਰਤਿ ਦਾਇਕ
ਥੈਕੁ ਠਦਦੁ ਸਾਧ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਆਗਾ ਧਾਮ: ਸਰੂਪ ਚਰ
ਨ ਕਮਲ: ਹਰੀ ਖ੍ਯਾਤੀ: ਥੈਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਮੋਂ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਸਰਉ:
ਸਰਨੋ ਹੈ ਦ ਸਰ ਪ੍ਰਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧਨ ਹਰਿ ਹੋ ਦਰਸ ॥੨॥੫੨॥ ਮ: ੫ ॥ ਉ
ਕਟੇ ਹੁਦ ਛੇਦਾ ਇਕ ਰਾਮ ਤੇ ਮਾਰ ਰੁਪਾ ਨੇ ਰਥ ਕੀਆ ਕੁਮਾਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਗਿਆ
ਧੇ: ਪਵੈ ਕੇ ਸਮਾਤੁ ਤਿਧਿ ਦਮਖ: ਕਲਿਆਨ ਰੂਪ ਅਦ ਸਾਮੇ ਈ ਜਾਂ
ਜੇਦਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸਧੀਤ: ਸਧਰਿ ਦੇ ਦੇਖਤ ਜੋਪਹ: ਜਪੀਏ ਦ ਸੁਧਮ
ਸਥਾ ਮੇ ਅਦੁਖੀ ਅਥਸਥਾ ਮੇ ਭੀ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਦਾ ਕਰੀਏ ਅਧੀਤ: ਆਦਸ
ਤਤੇ ਮਧੁ ਭੀ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਜਪਹ: ਜਪੀਏ ਮੇ ਸਰ ਚਾਹੁ ਨਾ ਛਪਣ: ਦੁ
ਖ ਹੋਵੈ ਦ ਸਰਨਾ ਹੋਵੈ ॥੨॥੫੩॥ ਮ: ੫ ॥ ਬੇਕ: ਪਦਾਰਥ ਗ੍ਰਾਮ: ਕਰ
ਸੇਖ ਹੈ ਕੈ ਧੋਖੇ: ਧੋਖੇ ਧੋਖ: ਦੋਸੁ ਕੇ ਸਹੁ: ਸੁਖ ਪਾਈ ਐ ਤਾਂ ਹੋਵੈ
ਅਚਾਰ: ਕਰਮ ਤੇ ਨਿਹਚਰ: ਦਿਸਰ ਗੁਚੋ ਹੋ ਤਿਸੰ ਭੀ ਕਾਟੇ ਤੇ ॥੨॥੫੦॥

ਮਃ ੫ ॥ ਛੋਡਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਕਾਸਿ ਉਲਾਰੇ ਧਿਆਨਾ ਕਲੋਲ: ਤਰੰਗਾ ਸੀਕਲਮਾਂਤੁ
ਪੀਆ ਪਾਲ: ਮੇਹਰ ਨਤਿ ਗਾਜ੍ਹ ॰ ਤੇਜੁ ਖਰ ਸੰਜੋ ਹੈ ਤੇ ਸਦ ਖੁਸੀ ਆਪ੍ਰਪੂ ਹੋਦੇ
ਛੋਦਾ ਨੀਮ ਕੀਰਤਨੁ ਨੁ ਜਪਿਕੋ ਨਾਨ ਕੰ ਤਿਸੁ ॥ ੨ ॥ ੫੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸਾਰ:
ਖਧਗਾਮ ਲੋਂ ਤੋਂ ਏ ਕਾਰੰ ਭੀਗਸੁ ਆਮ ੧੦ ਜੈਨਾ ਜਾਣੇ ਆਣ ਤਿਨਾਨੂ
ਤਤ: ਜੋ ਦੇ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ॥ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰਭਿਅ ਪਤੈ ਦਾਸ ਰਖੇ ॥ ੨ ॥ ੫੨ ॥ ਧਨਾ
ਸਰੀਮ: ੫ ॥ ਪੜਤਾਲ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ
ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸਰਣ ਹਾਂ ਹੇ ॥ ਛੋਦਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਹੁ ਭੁਜਾ ਗਹਿ ਕ
ਰਿ ਤਾਰਹੁ: ਕਾਲਿਆ ਨੂੰ ਕਰੋ ਤੇ ਜੀ ਸਾਰੁ ਆਮਧ ੰ ਭਾਇਆ ਬੋਧ ੰ ਮੇਧਿਧਿ
ਆਤੋ ਦੇਖਾ: ਪਾਪ੍ਰਾ ਛਾਦਿ ਪੂਰੇ: ਛਾਇਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋ ਇਰ ਹੇ ਜਿਸਮਰਾਹੁ ੰ
ਹੇ ਸਰਨੀਦੇ ਸੂਰੇ: ਸੂਰਮੇ ਧਾਰਣੇ: ਧਾਰਣੁ ਹਾਰੇ ਹੇ ਤਾਰਣੇ ੰ ਹਾਹੇ
ਨਹੀ ੰ ਦੇਦਾ ਦ ਪੰਡਿਤਾਂ ਗੁਣ: ਹੇ ਗੁਣ ਤੇ ਸੁਖ ਦੇਸਾ ਗਾਹੇ ਬ੍ਰਹਮ:
ਦਿਆਪ ਕੁਤੇ ਹੇਰ ਤਨਾ ਮਰਾਹੇ ਭਗਤ ਵਛਲੁ ੰ ਤੇਨੂ ॥ ੨ ॥ ੫੩ ॥ ਮਃ
੫ ॥ ਹਲਤਿ: ਲੋਕ ਮੇ ਭੀ ਅਕਿਤ ਸੁਖ ੰ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਸਿਮਰਨੇ: ਸਿਮਰਨੁ ਕਰ
ਕੇ ਤਾਂ ਤੋ ਜੋ ਧਨ ੰ ਕਰਕੇ ਬਿਸਰੰਤ: ਬਿਸਰਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਤੋ ਦੁਖ ੰ ਰੂਪ ਹੋ
ਏਹੁ ਮਾਹੁ: ਮਹਾਤਮਾ ਆਸ: ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਦੀ ਪਿਆਸ: ਇਛਿਆ
ਹੈ ਤੋ ਦ੍ਰਿਤੁ: ਦਾਲੋ ਜਗੰਣੇ: ਹੇ ਸਰਣੇ ਸੰਮਰਥੁ ਹੇ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰਾ
ਧਾਰਣੇ ੰ ਹੇ ਪੂਰਨ ੰ ਹੈ ਤੂੰ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰਾ: ਮੇਰੇ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥ ਧਨਾਸਰੀ
ਮਃ ੫ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬੀਧਨ ੰ ਕਰੋ ਹਰਿ ਬੀਧਨਾ ਜੋ ਗੁਨੁ ਲੋ
ਦੇਦ: ਦੇਦ ਨੂੰ ਜੋਦ ੰ ਕਾਰਿਗਾਪੈ: ਰੁਗੀਏ ਜੋਗ ੰ ਰੂਪੀ ਜਨ ੰ ਨੂੰ ਜਾਗ
ਰ: ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ॥ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੋ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਤਾਂ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਭਉ ਨਾ
ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਜਾਂ ਹਰਿ ੰ ਦਾ ਰੰਗੇ: ਰੰਗੁ ਕਰਿਕੇ ਪਰਧਰ ੰ ਹਰਨਾਤੇ
ਦੇਖੁ: ਕਲੇਕੁ ਤੋ ਕੇ ਤੇ ਕੀਤੋ ਸੀਦਾਰ: ਜਿਹੁ ਚਾ ਅਰੀ ॥ ਨਾਈ: ਕੁ
ਕਰਕੋ ॥ ੨ ॥ ੫੫ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸਚੁ ੰ ਨਾਮ ਕੁਪੀ ਜਾਂ ਅਮਿਤ ਨਿਰਸਨਾ: ਸ
ਨੇਤ ਨੇ ਰਸਨਾ ਕਰਿ ॥ ਛੋਦਾ ਹਰਿ: ਸਮੁਹ ਜੀਦਨਾ: ਜੀਦਨੇ ਵਿਚੋ ਏਹੁ ਜੀ
ਦਨਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੀਦਨੁ: ਜਿਸ ਜੀਦਨ ਮੈ ਸਿਮਰਿ ੰ ਕਰਿਕੇ ਭਗਾਏ:
ਤਿਹੋ ਹੈ ੰ ਕੇ ਤੂੰ ਜੋ ਰਤਨ ੰ ਕਰੇ ਤੇ ਆਸ ਦਾਰੀ ੰ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਦਣਾ ਦੇਸਾ
ਧਨ ਕਰਿ ਕਿਹਾਰੀ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਚਰਨਾਂ ਚੀ ਦ ਨੂੰ ਦਾਸਿ ੰ ਨੇ ॥ ੪ ॥ ੫੬ ॥
ਮਃ ੫ ॥ ਚੁਰਨ ੰ ਕਰਿ ਸਾਗਰੁ: ਜਾਹਿ ਤੁ ਗਰਲ ਦੇ ਸੰਸਾਰੁ ਰੂਪ ਤਿਤੋ ਜ
ਤ: ਪਿਆਰ ਤੋ ਦਾਸੀ: ਦਾਸਾਨੋ ਸਿਮਰੈ ੰ ਸੁਆ ॥ ੨ ॥ ੫੭ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਬੀ
ਤਿ ੰ ਤੇਰੀ ਕੀ ੰ ਏਹਾ ਤੇ ਹੈ ਹਉਮੈ ੰ ਦਲੋ ਬੀਧੁ: ਰੋਕਣਾ ਚਰਨ ਕਮਲ:
ਹਰੀ ਲਾਗਉ: ਲਾਗੋ ਏਹ ੰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ੨ ॥ ੫੮ ॥ ੧ ੴ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:
੯ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ: ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਹੇ ਕਾਈ ਆਲੋਧ: ਨਿਤੂ ਉਹੁ ਹੈ ਸੁਆ ਸਮਾਈ:

ਜਮਾਰਹਿਆ ਨਾਨਕ ਵੇਸੇ ਉਧਰਨਾ ॥ ਧਾਮੁ: ਸੁਰੇਸ ਦਤਾ ॥ ਸੁਕਰ: ਸੀਸੇ ਕਾ ਛ
ਈ: ਛਡਿਆ ॥ ਜੋ ਦੇਖਿਐ ਤਦ ਹਰੀ ਹੋਦੈ ਤੇ ਸੁਗੰਧੀ ਜਹਾਂ ਲਭੀ ਹੈ ਤਹੀ
ਕੋ ਭਾਈ ॥ ਤਦ ਧਾਵੈ ॥ ਛੋਡ ਦਾਤਾ ਇਹ ਗਿਆਸੁ ਦਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਧਤਾਈ: ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਤੇ ਦੇਵਾਲ ਹੈ ਨ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ॥ ਗਿਆਨ: ॥ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਤੁ ਧਰਾਈ ਹੈ ॥
ਆਪ: ਆਪਣਾ ਆਪੁ ॥ ਕਾਈ: ਲੀਕ ਦ ਛਾਇਆ ਦ ਜੋ ਜੇ ਜਲੁ
ਤੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਮਲ ਰੂਪੀ ਕਾਈ ॥੨॥੧॥ ਮ:੧ ॥ ਗ
ਥਿ: ਵਸਤੋ ॥ ਰਜਿ ਮੈ ॥ ਪ੍ਰਭਤਾ: ਵਡਿਆਈ ॥ ਮਦੁ: ਮਸਤੀ ॥ ਕਿਵ
ਨ: ਕਿਸ ਧਰੂ ॥ ਹੋਇ ਹਰਿ ਨਾ ॥੨॥੨॥ ਮ:੧ ॥ ਜੋਗੀ: ਜਗਿਆਸੂ ॥
ਜੋਗਤਿ: ਜੁੜਿਆ ॥ ਜਿਹ: ਜਿਸ ਦੇ ॥ ਤੇ ਸੁਰਤਿ ਕੈਣੋ ਅਖੇ ਪਰ: ਪਰ
ਈ ॥ ਸਮਾਨੇ: ਸਮਾਨ ॥ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ॥ ਅਤੀਤ: ਨਿਆਰਾ ਜੋਗੀ:
ਜੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਧਖਾਨੇ: ਕਹਿਆ ਹੈ ॥ ਚੰਚਲ: ਚਪਲੁ ਜੋ ॥ ਅਚਲ
ਜੋ ਹਿਠਰਾਨੇ: ਅਚਲ ਜਾਗਾਮੇ ਠਹਰਾਇਆ ਹੈ ਵ ਕਿਸ ਨੇ ਅਚਲ
ਮੈ ਠਹਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ॥੨॥੩॥ ਮ:੧ ॥ ਅਬ: ਇਸੁ ਜਨਮ
ਮੈ ॥ ਨਿਧਿ ॥ ਤੇਰਾ ਡਰਉ: ਡਰਦਾ ਹੈ ॥ ਜੀਅ ॥ ਮੈ ਲੋਭ: ਚਿੰਤਾ ॥ ਪਸ
ਰਿਉ: ਫੈਲਿਆ ਹੈ ॥ ਧਰੇ ਰਹੁ ॥ ਆਪਣਾ ॥੨॥੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:੧
ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੧ੴ ਸਾਗਰ: ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਹੈ ॥ ਰਤਨੀ: ਗੁਣ ਰੂਪੀ
ਰਤਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ॥ ਸੰਤ: ਜਗਿਆਸੂ ॥ ਦੂਰੇ: ਦੂਰ
ਨਾਹਣ ਦੇਹ ਹਰਿ ਨਾ ॥ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਹੈ ॥ ਹੰਸ: ਜਗਿਆਸੂ ॥ ਬਗੁ: ਬ
ਗੁਲਾ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀ ॥ ਛਪੜੀ ॥ ਮਨਮੁਖਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰੂਪੀ ਮੈ ॥ ਕੀ
ਚੜਿ: ਚਿਕੜਿ ॥ ਵਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਮੈ ॥ ਮੈਲ ॥ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ॥ ਰਖਿ ਰਖਿ:
ਧਣਾ ਧਣਾ ਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਚਰਣ ਧਰੇ ਵੀਚਾਰੀ: ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਬਿਧ: ਮਾਯਾ
ਵਾਰੀ: ਕਰਤਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ॥ ਮੁਕਤਿ ॥ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਦੇ ਹੈ ਹਰਿ
ਦੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਚਾਖੇ: ਕੀਤੇ ਨ ਧਾਰਿਆ ॥ ਛੋਡ ॥ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ
ਗੁਰ ਰਾਖੇ ਸੁ ਆਵਣ ਜਾਣ ਤੇ ਰਹੇ ॥ ਛੋਡਾ ਹੈ ਸੁ ਸਰਵਰ ਨੂੰ ਛੋਡਿ ਨਾ
ਹਿ ਜਾਵਹਿ ॥ ਧਾਵੈ ਸੋ ॥ ਸਾਗਰ ॥ ਸਰਵਰ ਹੈ ॥ ਦਾ ਝਾਤਾ ॥ ਸਰਵਰ: ਗੁ
ਰੂ ਦੇ ਦਰਸ ਚੇ ਮਹਿ ਹੰਸ: ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਤੇ ਹੰਸ: ਜਗਿਆਸੂ ਦੇ ਦਰਸ ਚੇ
ਮਹਿ ਸਾਗਰ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਰਸ ਹੈ ॥ ਦੋਨੋ ਸਚਾ ਹੈ ॥ ਕਥ ॥ ਨੂੰ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰ:
ਗੁਰਾਂ ਬਚਨਾਂ ਦੂ ਆਰਾਧ ਆਦਰੁ ਨੂੰ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ॥ ਮੰਡਲ ॥ ਚੌਹੋਂ ਇਕ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਮੈ ਜੋਗੀ: ਜਗਿਆਸੂ ਧਿਆਵੈ ॥ ਕੈ ਸਾਚੇ ॥ ਕੈ ਸੋ ॥ ਕਹਿਸ
ਕੋ ॥ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ॥ ਸੁਰਨਰ: ਸੁਰ ਨਰ ਗਾਵਦਾ ਧਨੋ ਹੈ ਤਿ
ਸੁ ਸਚੇ ਦੀ ਲਖਿ ਹਿ ਆਮੂਲ ॥ ਹੋਤੇ ਅਨਾਥ: ਥਾਂ ਦਾ ਅਧਾਰੀ: ਆਸਰਾ
ਹੈ ॥ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਦੇ ਹੋਇ ਨੇ ॥ ਮਿਲੇ ॥ ਜੋ ਹੋਣਗੇ ਨਾਲ ਤਿਨਾਂ ਦੇ

ਰਿਦੈਮੈਤੂੰਵ ਜੋ: ਤਿਨਾਤੇਰੇਚਲਪਰਗਾਰੇ ਓਹੁਜਾਉਮੈਮੀਕਾਰਿ: ਕਰੇ॰ ਤੇਗੁਲਾਇਆ
ਇ॰ ਸਭੁਜੀਦੀਪ੍ਰਿਥਵੀਦਾਧੀਯਾ॰ ਕਰਿਆਪੁ: ਆਪਣਾਆਪਾਰਿਦੇ॰ ਧੀ
ਧਿਆਮੈਵ ਜਨਮੁਮਹਿਮਾਕਹਤਉ ੩: ਕਹਿਦੇਯਤੂਦੇਸੁਣਿਦੇਏਕ॰ ਨਹੀ
ਹੈ॰ ਪੂਰਿਜਪਰਮੁ॰ ਭੀਤਿਨਾਨੂੰਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਤੇਪਰਣੀਯਰਦੀਟੇਕ
ਲਈਨਾਵ ਕਹਤਉ ੩: ਕਹਿਦਾਪਤੂਦਾਸੁਣਿਦਾਏਕ॰ ਅਪੁਰਹਿਆ
ਧਹਿਜਪਰਮ॰ ਭੀਤਿਸਮੈਹੈਤੇਪਰਣੀਯਰਸਭੁਦੀਟੇਕਲੀਹੈਜਿਨਾ॰
ਕੀਤਿਸੁਨਰੁਦੇਦਾਹੈਜਰਾਂਤਿਸਦੇਤੂੰਗਕਉ: ਨਦਵਿਕੋਜੇ: ਜਿਸਦਾ
ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮਕਾਰਿਕੇਜੋਭਏਨਿਰਮਲੁਤਿਨੁਕੋਸਧਾਦਿ॰ ਕਰਿਕੇਸਾਭੂ
ਭਤਿ: ਸੁੰਦਰੁਹੈਜਿਸਦੀਮੂਰਤਿਤੇਆਦਿਹੈਸਭਦੀ ਅਨੂਪ: ਅਨੂਪਮ
ਸਰੂਪ॰ ਨੂੰ ॥੧॥ ਮ: ੪॥ ਸਹਜਿ: ਸੰਤਿਪੂਰਖਕੁਵਾਗਿਆਲਕਰਿ
ਮਿਲੇ॰ ਸਾਨਾਤਿਸ॰ ਨੂੰ ਠਹਿਰੂਜਾਣ: ਜਾਣੋਦ ਜਾਣੁਤੂੰਹੈਭਾਈਮੇਰੇ:
ਠਾਕਰੁਹੈਕੋਈ॰ ਹਰਿਬਿਨਾਭਗਤਿ॰ ਕਰਿਕੇਆਰਭ ਕੋਫਿਰਿਫਿਰਿ
ਸਲੋਕੁਆਣੀਐਤੇਜਾਣੀਐ॰ ਪਲੇਕੁਮੈਂਸਾਚੁਨਾਮਵ ਸਰੂਪਮਸਬਦਿ:
ਪ੍ਰਗਟਮੈਸਾਲੋਗ॰ ਜੋਹੈਤਿਨਾਨੂੰਸਾਚੁ: ਨਿਬੇੜੁਕਰਿਤਿਨਾਨੂੰਹੈਵ ਠਾਕਰੁਕ
ਸਾਚਨਾਮਕੀਤਾਸਮਨੂੰਆ॰ ਜੇਨਾਰੇਕਿਆਹੈਤਿਨਾਦੇ ਸਾਚਾ॰ ਦਿੜ੍ਹ
ਹੋਆਦ ਇਸਥਿਤਹੋਆਹੈ ਸਾਚਾ॰ ਹੈਜੋਮਿਲਿਕੇਸਾਰੇਦਿਖੇਦਾਹੈ
ਜੋਮਿਲਿਕੇਗੁਰਾਂਨਾਲਸਾਚੇਦੇਵਿਖੈਪਾਣੇ: ਚਰਣੀਮਿਲਾਇ॰ ਆਹ
ਰੀਦਾਵ ਢੂੰਢਦਾਸਾਤਿਗੁਰਾਂਦਾਮਿਲਾਆਪੂਰਾਮਿਲੇਨਦਿਖਾਦੇ॰ ਗੁਰੂ
ਕੈਦੇਖੇ॰ ਸਿਖਹੋਕੈਸਾਹਿਬ ਦੇਕਰਮਾਭੀਨਪਤੀਜੇਤਨਦਾਰੁ ਤੇਖੇ:
ਭੇਖਾਕਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਚੇਤਨਤੂਭੂਪੀਭਗਤਿ॰ ਕਰਿਪ੍ਰਭਦਾਅਭੂਲ
ਹਿ॰ ਹੈਜੋ ਸੋਆਗੇਆਪਣੇ॰ ਕਰਿਫਿਰਿਫਿਰਾਜਪੈ॰ ਤੇਭਉਰੂਪ
ਸੇਦਕ॰ ਹਰਿਮਹਿਮਾਮਿਲਾ: ਸਾਲਗਰਾਮੁਤੇਤੀਰਥ॰ ਨਾਦੇਤੇਕਰੇ ਭਰਮਤ
ਰੌਲਤ: ਭਰਮਦੇਫਿਰਦੇਨਾਮਿਲੇ॰ ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਜਿਸੁਨਾਆਚਾਰਾ:
ਅਚਾਰਜੁਹੈਵਿਚਾਰੁਮਹਿਲਗਾਹੈਜਾਂਕਾਵ ਸੁਭਕਰਮਤੇਦਿਚਾਰਰੂਪ
ਹੈਤਿਨਾਦਾਸਰੀਰੁਆਨਦਿਸੁਰਾਣਦੇ: ਸਦਾਸਦਾਢੂੰਢਦਾਸਹਜਿਠੇ
ਧੀਰਿਹੈਜਿਨਾਦੇਮਨਮੈਂਪਲਸੈਕਜ: ਨੇਤ੍ਰਕਦਲਦੀਪਲਕਮਹਿਦ
ਚਰਨਕਦਲਾਂਨਾਲਲਾਇਕੇ ਇਕਪਲਮੈ ਕੋਟ: ਕ੍ਰੋੜ੍ਹਹੀਜੀਵਾਂਨੂੰਸੇ
ਲਿ॰ ਹਾਨੂਧੁ॰ ਨਾਮੈ: ਮੇਰਾਵ ਮੈਜਾਣਿਆਹੈਰਜਾਇ: ਹੇਰਜਾਈ
ਨੇਸਕ॰ ਹਮੁਤਾਂਤੇਰੇਹੀਗਾਇ: ਗਾਦਿਨੇਂਹੂੰ ॥੨॥ ੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥
ਅਸਟਪਦੀਆ ੧੯ ਜੋਜੋ: ਜਿਸੁਜਿਸੁ ਜੋਗੀ: ਕਿਸੇਪੂਰਬਕਰਮ
ਕਰਿਕੇਕੀ: ਤਕੀਸਾਧ॰ ਕੀਤੇਕਹਿਨੇਹਾਂਹਾਥ: ਪਖ॰ ਪਾਪਾਤੇਤੇ
ਗਾਇਆ: ਕਾਜਾਨੂੰਭੂਮਿ: ਭੂਮਿਦਿਆਸੇਵਾ॰ ਤੇਗੁਰਾ ਗੁਰਾਂਦੇਲ

ਗਾਈ ਚਰਨ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਂ ਯਾ ਚਿਤਿ: ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਚਿਤ੍ਰਿ ਮੈ ਦਾ ਬਿਚਾਰਿ
ਕੁਝੈਂ ਨਾ ਦਿਹਾੜੇ॰ ਅਭੁੱਖਿਆ ਤੇਟੇ: ਮਿਲੇ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਪੇਦ॰ ਤਿਨ ਕਰਿ
ਲੀਆ ਮਨ॰ ਰੇ ਭੇਦ: ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਦਾ ਪੀੜਾ: ਪੰਜੇ ਕਾਮ ਦਿਕਾ ਰਹਿਤ॰ ਹੋ
ਦੈਆ ਪਤਿ ਅਜੀਚਾ: ਸੇਵਾ ਇਕ ਰੰਗ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਆਪ ਧਿ॰ ਰੂਪੀ ਗਤਿਲ॰
ਮਾਰਤੀ ਇਕ ਰਮਦੇ ਮਾਰਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ
ਦਤੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕਰਿ ਮੇ ਮਨ ਦੇ ਇਸ ਨਾਨ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵਤੇ ਦਾ ਨਿਸ
ਲਹੈ ਨਾ ਕਲਮ: ਆਸਣ ਚੌਰਾਸੀ ਭੀ ਦਾ ਆਸ ਮਾਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰ
ਸਮਤੁਲਿ ਦੇਖੀ: ਦੋਹ ਨਹੀਂ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਆਪ ਬਿਧਾਤਾ॰ ਪਰਾਪਾਰ ਬ੍ਰ
ਹਮ ਕੇ ਹੋਰੰਗ ਰਾਤਾ ਜੋ ਅੰਤਿ॰ ਭੂਪੀ ਅਲਨੁ ਜਗਤਾ: ਜੁਗ੍ਹੇ ਆਹੇ॰
ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਅਗਰ ਹਿਰਦੇ ਰਹਿਵਿਪਤੇ: ਹੰਕਾਰ ਕਰਿਕੇ
ਕਰਮਾ ਧਰਮਾ ਹੰਕਾਰ ਮੇਰੀ ਪੜ੍ਹੇ ਪੁਨ ਪੁਨ ਜੋ ਮੁਗਤਿ॰ ਹਰਿ ਤੋ ਖਸਾ
ਕਿ॰ ਫਿਰ ਕੇ ਭੂਪੇਖੈ॰ ਹਰੀ ਨਾ ਜੋ॰ ਕਰ ਮਾਬੁਰੋਲ: ਧਗਲੇ ਅਭੇਦ
ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਆਪ ਭਿਆ ਧਾਰੀ॰ ਜੇ ਹਿਰਦੇ ਮੋ ਸੁਖ ਹ: ਸੁਖ ਦਾਈ॰ ਜਿ
ਸੁਨੇ ਰਾਨ ਈ॰ ਭਾਈ ਤਾਂ ਮਾਣਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਮਾਣਇਆ ਹੋਤਾਂ ਗੁਰ ਕੇਸ
ਧਾਰਿ॰ ਕਰਿ ਕੈ ਦ ਵਿਸ੍ਰੇ ਆਨੰਦ॰ ਹੋਇ ਆਜਾਂ ਲਾਧੇ॰ ਤਾਂ ਜਾਂ ਹਰਿ
ਦੇ ਚਰਨ॰ ਮੈਦਾ ਨੂੰ ਦਾਰੇ ਪਰਾਤਾ: ਪਿਲਾਇਆ ਹਾਂ ਦਾ ਪਛੁਤਾਂਦੇ ਦ
ਮਨਾ ਇਕ ਰਿ ਭਈ ਦ ਸਫਲੁ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਫਲੁ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜਾਤ ਭਈ
ਤਿਸ ਕਰਿ ਹਮ ਭੀ ਭ ਏਸ ਫਲੁ ਜਾਣ॰ ਤੇਰ ਹੈ ਜਾਂ ਮਲੇ ਸਾਧਾ ਨੂੰ ॥੧॥
ਰਹਾਉ॥੨॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧ ਛੰਤ ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਪੀਠਕਾ ਕਰਤਾ ਚ ਪੁਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕੇ ਸੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀਵਾਂਨ ਤੀਰਥ ਕਾਸ
ਨਾਨ ਮਲਿਕੇ ਕਰੀਏ ਉਹਾਂ ਦ ਸਪੁਰਬ ਗਿਹਣਾ ਅਬ ਜਗ ਜੋਇਮ ਜੇਦ
ਸਹਰਾ ਜੋ ਰਮਾ ਟਲਿਆ ਜਸੇ ਦੇਮਾ ਸੌ ਜਿਤ੍ਰਪੇਖੇ ਦਸ ਸੈ ਅੰ ਧੁੰਧ ਹ ਸੌ ਜੋ ਦਛੀਆ
ਤੇ ਗੰਗਾ ਨੰਦੇ ਕੰਨਾ ਚਿਰੇ ਵਿਖੇ ਰਦੇ ਦਸ ਧੇਗਨ ਰਛਾਤ ਸਰਦਧਾ ਪੈ [illegible] ॥੧॥
ਜਾਉ॰ ਤੇ ਕ ਤੀਰਥ ਕਾ ਤੀਰਥ: ਹੋਰ ਤੀਰਥ ਹੋ ਸਬਾਦੇ ਦਾ ਬਿਚਾਰ
ਤੇ ਹੋਰੁ ਤੀਰਥ ਏਹੁ ਜੋ ਗਿਆਨ॰ [illegible]॰ ਏਹੁ ਥਾਨੁ ਤੀਰਥ ਹੈ ਤੇ ਦਸ
ਪੂਰਬ ਗੁਰ ਤਿਖੇ ਸਦਾ ਦਸਹਰਾ: ਪ੍ਰਗਟੈ ਹੈ ਦ ਦਸ ਪੁਰਬਾਂ ਦਾ ਜਸ ਦਾ ਆਹਿ
ਰਾਲ ਗੁਰ ਹਿਆ ਹੈ [illegible]॰ ਹੈ ਸਚ॰ ਨਾਮਾ ਦਾਨ ਨੁ॰ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਕਿਰਮ
ਲ॰ ਦਆਰਾ ਹੋਇਆ ਸਦਾ ਚਾਹਣ ਨੇ ਏਹਾ ਮੰਜਨ: ਸਨਾਨ ਹੈ ਸਾਚ॰
ਨਾ ਮੈਲ॰ ਤਾਂ ਮਨੁ ਨਹਿ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਹਾਰ ਪਰੋਇ॰ ਤਾ ਏਹੁ ਕਿਸ ਗੁਣ
ਵੰਸ ਨੇਤਾ ਦੀ ਚਾਰਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਆਪਾ ਭਾਦ ਮਾਰੇ ਤਰੇ ਆਪਿ ਤੇ ਹੋਰ ਨ
ਨਤਾਰੇ ਤੇ ਏਹੁ ਪਾਰਸੁ: ਗੁਰੂ ਹੈ ਪਰਮ: ਬਰੋਧਿਆ ਨੀ ਛੇ ਦਾ ਜਾ
ਚੈਨੁ ਸਾਧੂ ਨਾਮ ਹੀ ਭਾਵਦੇ: ਦੇ ਨੇ ਆਨੰਦ: ਆਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਅਨਾਦਿ

੧

ਨ ਹਰਖੁ: ਅਨਿਦਿਨੁ ਹੈ ਸਾਚਾ੦ ਤਿਸ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ ਜੋ ਆਛੇ ਦਾ ਜੋ ਸਚ ਮਲੋ ਤਿਸੁ
ਮੇਲੁ ਨਾਹੀ ਆਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਦੀ ਜੋ ਗਤਿ ਦਾ ਮਿਲਾਪੁ ਏਹੁ ਵਾ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਦੀ
ਗਤਿ ਦਾ ਮਿਲਾਪੁ ਏਹੁ ਪੂਰਾ ਹੈ। ਗਾਵੈ ਗਾਵਣਹਾਰ: ਜੋ ਗਾਵਣਹਾਰੁ ਸਬਦਿ:
ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦੁਆਰੇ ਸੁਹਾਵਣੇ: ਹਰਿ ਨੂੰ ਵਾਛੇ ਦਾ ਗਾਵਣਹਾਰ੦ ਗੁਰ
ਦੁਆਰੇ ਗਾਵੈ ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਹਾਵਣੇ ਨੂੰ। ਸਾਚੇ੦ ਨੂੰ ਮਨਿ ਮੰਨਿ: ਮਨੁ ਮੈ
ਸਤਿਗੁਰ੦ ਦੀਆਰੇ ਪੂਰਿ ਦਾਨ ਦਾਇਆ ਮਤੇ: ਮਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਪਿਰ ੦ ਦਾ
ਜੋਗਿ ਭਾਵੈ ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਜੋ ਆਛੇ ਦਾ ਸਤਿ ਜਤੇ: ਸਤਪੁਰਸਾਂ ਦਾ ਸਤਿ ਸੰਗ ਬ੍ਰਹ
ਪੀਜੇ ਬ੍ਰੇਹੀ ਤ: ਦਾ ਸੰਗ ਮਹਾ ਸਾਚਾ ੦ ਜੋ ਕੀਤ ਦੇਇ ਇਤੇ ਠਉ ਤਾ ਛੇ ਦਾ ਹੈ
ਸੀਤਾ ਭਗੁ ਦਿਤਨ ਦਾ ਰਿ ਕਰਕੇ ਸਿਤ ਸੰਗ ਸਤਿ ਦੇ ਮੇਲੇ ਸੈ ਮਿਲਾਇਆ ਅਠੰਗ
ਤਿ੦ ਹੋਇ ਹੋਰੁ ਸੰਗਾਵ ਭਗ ਦਿਤਨੇ ਦ੍ਰਿਪਾਨੁ ਦਾਰਿ ਕਰਕੇ ਸਿ ਕਾ ਦੀ ਸਤਸੰ
ਗਤਿ ਦੇ ਮੇਲੇ ਸੈ ਮਿਲਾਇਆ ਤਾਂ ਗਤਿ ਹੋਇਆ ਨੂੰ ਸੰਗੁ। ਕਿਹਨੂੰ: ਕ
ਹਿਣੀਆਂ ਨੂੰ। ਕੇਵਲ: ਕਿਰਾਵਰ ਤੈ ਤੂੰ ਆਖੀ ਐਰ ਏਹੁ ਕੇਈ ਨਹੀ ਕਿਹ
ਦਾ ਮੂਰਖਨੀ ਚਅਜਾਣੁ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰਿ ਸਮਝਿ੦ ਤਾਂ ਜਾ ਕੋਈ ਸਾਖੀ
ਐ: ਸਾਖ ਬਾਹਿ ਕਰਕੇ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਸੋਈ ਕਹੈ ਹੈ ਜਾਖੀ: ਸਿਖਿਆ ਸਿ
ਤ੦ ਰੂਪ ਕਾਖੀ: ਕਹੀ ਹੋਈ ਆ ਤਿਤ: ਤਿਸ ਮੇ ਆਛੇ ਦਾ ਆਵਹਿ ੦ ਇਸ
ਲੋਕ ਮੈ ਤੌ ਪਿਖਲਾਵੇ: ਪਿਖਿਆ ਨੂੰ ਕਮਾਵਦੇ ਨੇ ਤੇ ਠਉਰ ਸੈ ਬੇਕੁਰ ਕਰਹਿ:
ਕਰਿ ਜੋ ਦੇਨੇ ਜਾਣੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦੁਆਰਾ ਹੂਦਾ ਹੈ ਸਚੇ ਦਾ ਮੇਰ: ਲਾਗਛੇ
ਦਾ ਭੁਗਤਿ ਕੈਰਾਰੀ ਆਖਣਿ: ਆਖਿ ਦੇ ਨ ਨਾਮ ਨੂੰ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸੁਖ
ਣਕਾਰੈ ਤੋਰਿ ਨ: ਨਹੀ ਆਂਵਦੀ ਕਿਉ ਭਰਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜੋ
ਹੈ ਮਾਨੇ੦ ਤਾਂ ਸਚ: ਸੁਖ ਵਾ ਛੇਦਾ ਸੁਖ ਤਾਂ ਹੋਈ ਜਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਨੇ॥੪॥
੧॥ ਮ: ੧॥ ਤਨੁ ਅਗਨਿ ਦਹੇ ਤੇ ਮਨੁ ਮੈ ਅਨਿਦਕੀਏ ਜਾ ਜੀਉ: ਹੇ ਮਹਾਰਾ
ਜੁ ਜੀਆ ਛੇ ਦਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ਤੇ ਸਚੇ ਗੋਪਿ ਦੁਗਣ ਹੋ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਦਾ
ਸਾਚੇ: ਸਾਚਾਹੀ ਨਾਉ ਹੈ ਗੁਣ੦ ਦਾਨੁ ਦ ਦਾਇਕਾ ਗੋਪਿ ਦੁ ਦੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜ
ਉ ਗੁਰ੦ ਦਾ ਹਾਰਾ: ਹਾਰੁ ਦਾ ਕਿਆ ਅਪੇ। ਗੋਈ: ਛੁਪਾਈ ਦਾਨ
ਸਕੀਤ ਹੈ ਆਛੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਠਾਇਆ ਪੂਰਵਣਾ ਆਇਆ: ਹੁਕਮੀ ਦਾ
ਭੇਜਿਆ ਹੁਕਮੁ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਨਾ ਕਰਿ: ਕਰਕੇ ਉਤਪ
ਤਿ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੇ ਨਜਰਿ ੨: ਸਿਰਿ ਧਿਸਹੁ ਲੇਖੈ: ਲਿਖੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤ
ਸੁਗਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਸਾਹਿਬੁ੦ ਤੂੰ ਗੋਚਰੁ੦ ਹੈ ਹੈ ਜੁ ਵਾਟੇਰੀ ਸਚ ਨੋਈ:
ਦਾ ਤਿਆਈ ਕਰਿ ਸਾਰਿ: ਸਰ ਸੁਧ ਦਤਾ ਕੋਇ੦ ਹੋਰੁ ਜੋ ਹੈ ਸੁਆਜੀਉ: ਹ
ਹਰੀਆ ਨਿ ਧੋ ਤੂੰ੦ ਜਾਂ ਅਕਥੁ੦ ਨੂੰ ਸਾਚੁ੦ ਕਰਿ ਕੇ ਹੁਕਮੀ੦ ਦਾ ਹੁਕਮਿ
ਜਿਨਾ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨਾ ਪਛਾਣਾ ਦਾ ਹੈ ਤੈਨਾ ਮਨੁ੦ ਦਾਹੈਂ ਅੰਤਿ ਕਾਲ ਦਾ
ਤੇਰੇ੦ ਕਉ ਹੋਵੈ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ੦ ਹੈ ਪਿਛੇ ਤੇ ਅਲਖ ਸਿਰਿ ਦੇ
ਨਾ. ਆ: ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ ਅਧ ਤੇ ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ਵਾ ਹਾਰ੦ ਹੈ ਤਤਾਵ

ਤੇਤਿਨਾਦੁਆਰੇ ਅਲਖ: ਸਮੁਦ੍ਰ ਸਿਰੰਦਿਆ: ਸ੍ਰਿਜਣਹਾਰੁ ਹੈ ਹੇ ਹਾਰਾ
ਹ: ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਹਰਖ ਸੋਗ ਆਦਿਕ ਦੁਤੇ ਨਾਵਿਦਿਆ: ਵਾਦਿਤਹਿ ਆਏ ਹੈ ਸ
ਭਰਾਜੁ ਜੀਉ ਹੁਕਮਿ ਕਰਕੇ ਦ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸਥਾਨੇ ਏਸ ਕਾਰਿਆ ਵੇਲਿ
ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਨਾ ਭਾਰ। ਚੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਦ ਸਿਰ ਧਰੁ ਭਾਰੁ ਹੈ। ਹੁਕਮੀ: ਹਕ
ਮਕਾਰਿ ਕੇ ਹੁਕਮਿ। ਏਜੁਦੇ ਹੈਂ। ਸਿਦਾਪੇ। ਸਿਆਣੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਚ
ਦਿ। ਕਰਕੇ ਸਹਾਇਆ: ਜਭਾਏ ਮਾਨ ਹੋਵੈ ਨਾ ਥਾਣਿ: ਥਾਣੀ ਰਸਨ
ਰਸਾਇਆ ਮੋਰ ਸਨਾ ਨੂਰ ਸਾਏਕੇ ਹੈ ਦ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰਸਨਾ ਮੇ ਰਸ ਆਇ
ਆਹੈ। ਤਿਸਾਏ। ਚਾਹੰਦਾ ਲੇਭਏ ਨੇ ਤੇ ਸਥਿਤਿ। ਕਾਰਕੇ ਦ ਦੁਆਰੇ।
ਪਾਰਸਿ: ਗੁਰੂ ਨਾ ਪਾਰਸ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਹੋਇ। ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਮਿਲੇ। ਅਮਰਾਪ
ਦ: ਸਰੂਪ ਨਾ ਅਪੰ। ਭਾਵ ਗਵਾਇਆ। ਜਿਸੁ ਨੇ ਐਸਾ ਕੋ ਸਾਚੈ।
ਜੋ ਹੈਂ ਛਿਦਾ ਆਖੈ: ਮਾਇਆ ਦੀ ਭੁਖ ਤੇ ਪਿਆ ਸੋ: ਸੁਕਰ ਕੇ ਕਿਉ।
ਭਲੀ ਨਰਾ ਜਾਏ। ਤਾਂ ਸਏ ਸਾ। ਏਵੰਦ ਦੇ ਨਾਮ। ਦੇ ਭਏ ਹਾਂ ਚਰ
ਧੀ: ਉਚਾਰ ਨੇ ਹਾਂ ਮੁਖਿ। ਦੁਆਰੇ ਦ ਮੁਖ ਨੇ ਸਚੁ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ। ਦਾ
ਛੇਦਾ ਕੁਰਮਾਈ। ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਤਿਸੇ ਮਨ ਦੀ ਦਾਸ ਨਾ ਮਾਰੀ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਹੀ
ਆਪਿ: ਆਪ ਭਾਵ ਮੁਆਗਾਤ੍ਰਿਸਨਾ। ਭੀ ਨਾਮਿ ਨੇਹੀ॥ ਪ॥੨॥ ਮ:੧॥
ਸੀਗਾ। ਹੀ ਹੈ ਹੇ ਸੁਣੀਏ: ਸੁਣੀਏ ਹੋਈ ਏ ਤੇਂ ਕਮਾਇਆ: ਕਮਾਏ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰੁ ਲੇਖੁ: ਜੋ ਲੇਖੁ ਹੋ ਜੀ। ਆਗੋ ਗੁਣੀ ਅਚਾਰਿ: ਗੁਣ ਤੇ ਸੁ
ਭੁਕਰਮਾਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਤਾ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਗੁਣ। ਕਾਰਿ ਦ ਨਾਲੀ ਹੋਸੀ: ਰੰ
ਗਿ ਛੋਇਆ। ਦ ਨੈ ਤੁਛਾ ਪ੍ਰੀਤਿਆ ਅੰਤੁ ਦਾ ਛੂਟੀ: ਛੁਟਿ
ਹੋਈ ਹੈ ਛੁਠਿ। ਕਰਿਕੇ ਦਿ ਛੇਤਿਆ: ਵਿਛੁੜੀ ਹੋਈ ਸਾਧਣੀ: ਰੁਥੀ ਓ
ਈਏ ਪਰੁ ਪਾਲਿਓ: ਖਰਾ ਧਕ ਰਿਛਾਡਿਆ ਪੀਕੇ ਭੂਖੇ ਨੂੰ ਦ ਹੈ ਰੁਥੀਏ
ਪਰੁ ਨੂੰ ਪਾਲਿਓ: ਥਣਾਏ ਤੁਰਿ ਸੁਤਰਾ। ਮਹਲੇ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਾਰਿ।
ਗਹਿਣਾ ਹੈ। ਨਿਜ ਘਰਿ: ਜਾਣਿ ਸੀਗੁ ਮੇ ਆਏ ਥਏ ਤੇ ਸਚ ਨਾਮ ਪਾਏ ਤਾਂ
ਅਨਦਿਨ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਚੇ ਮਿਲੇ ਦ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੀ
ਤਾਂ ਏਜਾਏ ਥਏ ਹੈ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਨਿਜ ਘਰ ਦਾ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਪਾਏ। ਭਗਤੀ:
ਸੀ ਤਾਂ ਦੇ ਦ ਭਗਤੀ ਹੋ ਸਥਾਏ: ਸਾਰੇ ਨਾ ਛੇਦਾ ਗਤੀ ਸਾਚੇ ਨਾਏ ਤੇ ਸ
ਰਸੀ ਭਈ ਤਾਂ ਪਿਰ: ਹਰੀ ਪਾਏ ਹੈ। ਪਿਰ ਧਨੁ। ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਪਿਰ। ਨੂੰ ਦ
ਪਿਰ ਨੂੰ ਧਨ ਭਾਵੈ: ਚਾਹਾਂਵੈ ਤਾਂ ਪਿਰ ਨਾ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਕਰਕੇ
ਵੀਚਾਰੀ: ਵੀਚਾਰੁ ਵਾਨ ਭਈ ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਦੇ ਗਤੀ ਹੈ। ਨਾਹ: ਪਤੀ
ਨੂੰ ਹੋਈ ਪਿਆਰੀ ਤੇ ਜੋ ਈਆ ਪ੍ਰੀਤਮ। ਦੇ ਰਸੁ: ਅਨਿਦੁਆਰਿ ਗੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਨਾਲ
ਭੈ। ਦੇ ਰੰਗ ਜੇਤੀ ਰੰਗੇਤੀ: ਰੰਗਿ ਤੇ ਮਨ। ਦੀ ਆਦਾ ਸੁ ਨਾਮਾਰੀ ਆਂਤਾਂ
ਲਾਲ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਭਈ ਦ ਲਾਲ ਰੰਗੁ ਵਾਲੀ ਭਈ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਆਂਦ ਸਨ
ਮਾਰੀਆ ਹੈਂ। ਸਾਚੇ। ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਦ ਸਾਚੇ ਥਿਏ ਛੇਦਾ ਨਿਸਪਿ

ਰਸਿਉ ਪਿਆਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਵ ਪਿਰ ਸਿਉ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਸੇ ਕਰ
ਕੁਵੀਂ ਪਿਆਰੀ ਵ ਪਿਰ ਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਉ ਪਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਿਰ॰
ਦੇ ਪਿਰ ਕਉ ਵਿਨ: ਵਚਨੁ ਚਵੈ: ਉਚਾਰੈ ਸੋ ਅਲਾਵੈ: ਕਹੈ ਪਿ
ਰੰ ਨ ਕਿਤਿੰ ਨ ਛੁਟੀ॰ ਹੋਈ ਨ ਵਿਪਣ: ਦੂਖ ਰੂਪ ਹੈ ਰੈਣੀ: ਅਉ
ਧੀ ਕਾਚੀ॰ ਜਮਦੀ ਸੋ ਸਾਚਨ॰ ਜਰਮ ਸੂਤ ਆਏ: ਆਪਣੇ ਆਪ
ਨੂ ਮੁਖਿ॰ ਤੁਮ ਆਰ॰ ਨੇ ਕੂ ਕੂ ਨਹੀ ਅਣਿਆ: ਇਆ ਹੈ ਹੈ ਸਾਚੇ
ਨ ਪ੍ਰਭ: ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਤੀ ਹੈ ਜੋ ਰਲੀ ਆਲ: ਆਨੰਦੀ ਜੋਬ
ਨ ਬਾਲ: ਚਾੜ੍ਹ ਦੇ ਜੋਬਨ ਵਾਲਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨ ਰਾਵੈ: ਉਚਾਰੈ ਕਾ
ਕੁਰੰਗੈ ਸੋ ਜਾਣੁ॰ ਨ ਰਾਵਸੀ: ਰਾਵੈਗੀ ਵ ਰਾਵਦੀ ਹੈ ਗੁਣਕਾਰੀ: ਹਰਿ
ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਗਾਡਿਆਈ॰ ਜੋ ਨਾਰੀ: ਜਰਮ ਸੂਰੂਪ॥੫॥੩॥
ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੪॥ ਛੰਤ॥ ੧ਓ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ ਕਰੁ ਹੀਤੇ ਵ ਸੁਭਾ
ਭਾਇ ਕਾਰਿ ਕੇ ਤੋ ਅਨਦਿਨ: ਇਕ ਰਸ ਆਇਆ॰ ਤਾਂ ਸਹਜਿ:
ਸਹਜੇ ਹੀ ਨਾਮਿ ਮੇ ਜੋਈ॰ ਸਭ ਧਾਤੁ ਜੋ ਗੁਰੈ: ਗੁਰਿ ਦੇ ਹੈ ਮਰੀ:
ਮਾਲੀ ਤੇ ਪੀਵ: ਪਾਨ ਕਰੀਏ ਬੁਧਿ॰ ਨੂ ਭਾਗਿ॰ ਕਰਕੇ ਰਸਿ:
ਅਨਦਿਨ ਸਮਾਵਈ: ਸਮਾਇ ਹੈ ਅਤੀਤ॰ ਸੈ ਸਾਰ ਵਲੋਤੈ ਧੇਰਾ
ਰੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਹਰਿ ਦਾ ਹੋਵੈ ਵਿਛੋੜਾ ਜਗੁ: ਜੀਵਦੀ ਹਾਲ ਤ ਪਲਾਤਿ ਸੋ
ਭਾਜੋ ਵ ਹਲਤਿ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਭਾਤੇ ਪਲਤਿ ਜਗਿ ਅੰਤਰਿ ਸੋਭਾ
ਜੋ ਮੁਕਤ॰ ਜੋ ਹੈ ਜਿਸੁ ਨਾ ਆਵਈ: ਆਵੇ ਜੋ ਹਿਆ: ਤਕਿਆ
ਹੈ ਦੁਖਿ॰ ਰੂਪ ਦਾ ਹਉਮੈ॰ ਕਰਕੇ ਤਾਵਈ: ਤਾਵੈ ਗਾਹੇ ਧੋਹਿਆ:
ਠਗਿਣ ਵਾਲੇ ਹੈ ਲੇਹੁ: ਲਿਇਆ ਮਿਲਾਇ॰ ਤ ਮਹਲੁ: ਸਰੂਪ
ਰਿਦਾ ਜੋੜ॰ ਤਾਂ ਸਮਾਵੈ॰ ਰਿਦੇ ਮੈ ਤੋ ਅਨਦਿਨ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ
ਰਾਤੀ॰ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਾਰ ਭੀਨਾ ਨਾਮੈ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਕ
ਰਕੇ ਵ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮ: ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੀ ਨਾਮ॰ ਹੀ ਮਹਿ ਮੇ ਮਿਲਾਇ॰
ਗੁਰ ਨਾਲੁ ਤਾਂ ਪ॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆ
ਲ॰ ਹੈ ਰਾਵੀ ਐ: ਉਚਰੀਐ ਭਜੁ: ਸਿਮਰਣ ਅਰਾਧ: ਅਰਾਧਣੇ
ਜੋਗੁ ਵ ਆਰਧੋ ਭੀ ਤਾਂ ਨਾਸਏ: ਨਾਸ ਹੋਵੈ ਵ ਨਾਸੁ ਹੋਵੈ ਵੇਹ ਭਉ
ਲਿਖਿਆ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮ ਸਿਖਿਆ ਤਾ ਗਾਠੇ: ਚਿ
ਤ ਜਾਤੂ ਰੀਖੀ ਹੁਣਿ ਕਿਰਪਾ॰ ਤੋ ਸਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਿਧਾਰਿਆ॰
ਦੀਜਨੇ: ਜਨੁ ਦਾ ਭੰਜਨੇ: ਭੰਜਨਹਾਰਾ ਦੁਖ॰ ਨੂ ਹਰਤ ਤੇ ਸੁਖ
ਹ: ਸੁਖ ਨੂ ਸੁਆਮੀ॰ ਤਿ ਸਵਾਸ ਤੋ ਸਾਧੂ॰ ਆਂਦੀ ਪਲ ਏਕਾ
ਹਿ॰ ਤਿਨਾ ਬਾਣੀ॰ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਜਾ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਨੇ ਦਿਤਾ ਗਿਆਨ
ਭੂਪੀ ਲਾਇ॰ ਜੋ ਅਨਾਥ: ਰਖਿ ਲਕੇ ਈਨ ਹੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਤੂ ਹੈ
ਹੋਣਾ ਇਆਲੁ ਹੈ ਨੀਚ: ਹੈ ਨੀਚਾ ਦੇ ਹੋਵ
ਕੀਆ: ਗਾਵਏ ਆਲ:

ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਰਿਆ: ਸਮਾਲੁ ਕਰਦੇ ਹੈ ਵ ਸਮਾਲ ਵਿਚ ਹੈਂ। ਬੀਚਾਰਿਆ:
ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਕੈਦਾ ਹਰਿ ਧਨ ਵਰੀ ਦਾ ਜਸੁ। ਜਪਉ ਰਾ ਅਮੋਲਈ:
ਅਮੋਲ ਕਹੇ ਦਾਸ ੦ ਹੇ। ਲਈ: ਲੁਾ। ਜੀਉ: ਹੈ ਮਾਹਾ ਰਾਜ ਜੀ। ਰਸਨ:
ਰਸਨਾ ਮੈ। ਤੁਠਾ ੦ ਜੇਨਾ ਪਰੁਾਰ ਸਾਰੇ: ਰਸੁ ਮੈਂ। ਲਾਗੇ: ਕਚਾ ਵਲੋਂ
ਅਨਦਿ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ। ਜਾਗਿਆ: ਜਾਗੇ ਹੈ। ਅੰਸੀ ਮਿਤਬ: ਐਸੀ ਮੁਨੇ ਜੋ
ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਤਿਸੁ ਦੇ। ਸਾਧੂ ੦ ਦੀ ਪਾਈਏ ਤੇ ਜਪੀਏ ਮੋਲਈ: ਮੋ
ਲਕੁ ਦਾ ॥੪॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀ। ੧॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਮਾਨ ੦ ਤੇ ਹੋਰ ਬੀਚ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਮੋ।
ਬਸਾਈ: ਬਸਾਇਆ ਹੈ। ਸਾਰਿ: ਸਾਦਰ ਸਤੇ। ਗਾਨ੦ ਨਾਪ ਤਿੰਤੇ
ਨੂੰ ਕਵਲਾ: ਲਛਮੀ ਭੀ। ਵ ਕਵਲਾ ਤੇ ਕਮਲਾ ਪਤੀ ਜੇ ਤੇਨੂੰ। ਕੈਦਾਰਾ
ਮਰੇ ਪਰਾਦੀ ਸਰਨਾ ਹੀ ਲਾਗਿ ਰਹੇ ॥੧॥ ਕਬੀਰਾ। ਕੈਦਾ। ਪਰਤੀ ਅਧ
ਹਿਰ ਤੇ ਦਿਨਾ ਪ੍ਰਿਤੀ। ਆਵ: ਆਰਬਲਾ ਆਹੇਰੀ: ਗਿਰਚੇ ਵ ਸਿ
ਕਾਰੀ ਵ ਮਾਸਹਾਰੀ। ਕੀਜੇ ੦ ਤਿਸ ਤੇ ਬਚਣੇ ਦੀ। ਦਿਨ: ਕਾਲ ਦਾ
ਕਾਕਾ ਕਿ ਸਕਾ। ਪਸੁ: ਜੀਵਾ। ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ। ਲੋਚਨ: ਬਧਿਕੇਂ
ਗਿਆ ਏਕ ੦ ਹਰੀ। ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਜਿ ਸਾਰ ਤਰਨਾ ਕਠਨ ਹੈ।
ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ। ਕਹੁ: ਥੋੜੀ ਭੀ। ਕਾਹੇ: ਕਿਆ ਹੈ ਵ ਕਹੋ ਕਿਆ ਹੈ। ਪੋਸਿ:
ਪੋਇਕੇ। ਫਾਲਿ: ਨਿਮੋਹੋ ਇਕਾਰਿ। ਭੇਰਾ: ਭੁਲਾਹਾ। ਕਬੀਰ: ਕਬੀ
ਰ ਵ ਹੇਭਾਈ। ਨਿਹੋਰਾ: ਹਿਸਾਨੁ ਹੈ। ਲੋਈ: ਹੇ ਲੋਈ ਵ ਕਿਸੀ। ਉਖ੦
ਜੋ ਹੈ ਵ ਕਲਰੂ ਵਤੁ ਜੇ ਹੈ। ਸੋਈ ੦ ਤੈ ਸਾਰੇ ਹੀ ਮੋਖੁ ਹੈ। ॥੨॥ ਪੀਠਕਾ
ਹਰੀ ਕਹਾ ਰੋਰ ਰੂਪ ਕਰਾਇ ਦੂਣਿ ਏਕਾ ਕਾਤ ਪੁਕਰੇ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ ਤ ਪੁਕਰ ਕੇ। ਬ
ਹੁਰਿ: ਬਾਹਰ ਵ ਫੇਰ ਐਸੋ: ਆਵਣਾ ਹੂੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਕਹਾ ਕਛ
ਕੋ ਮਾਂਗ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਰਖੁ ੦ ਮੇ ਵ ਮੇਰੋ। ਰਾਜਾ ੦ ਦੀਤੇ। ਬਿਭੋ: ਸੰਪਦਾ ਦੀ
ਅੰਤਿ ੦ ਨੂੰ। ਕਲਤ੍ਰ: ਜਨੂਪਾਤੇ ਲਛਮੀ: ਇਸਤ੍ਰੀ। ਮਾਣਿਆ: ਰੋਕ
ਕ੍ਰਾ ਮਨ ੦ ਮੈ। ॥੪॥ ਰਾਮਸਿ ਮਰਤੁ: ਮਨਾ ਏਕਰਵ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ।
ਬੂਰਤੇ: ਰੂਪਤੇ ਹੈ। ਸੰਪਤਿ ੦ ਜੋ ਹੈ। ਕਾਲ: ਸਮੇਂ ਦੀ। ਗਨਿਕਾ ੦ ਜੋ ਦ
ਤਿ ਜੀਨੇ ਰਾਜਾ ਜਦੂ ਨੂੰ ਚੇਦੀ ਆ ਗੁਰੂ ਆਂ ਮੈ ਸੁਖੀ ਈ ਹੈ। ਪਤਿ ਤਿ: ਪ
ਪਾ ਆਈ ੦ ਹੇ ਨਰੁਾ ਬਿਖੁ ੦ ਬਿਖੈ ਰੂਪੀ। ਕਰਮ ੦ ਜੋ ਹੈ। ਵ ਕੈਦਾ ਕ
ਰਮਾ ਨਿ ਪੇ ਪਤੇ ਬਿ ਪਜੋ ਹੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ। ਸਨੇਹੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਵ ਪਿਆਰਾ
ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ। ੧੯ ਪੀਠਕਾ ਜੀਵ ਦੀ ਆਸਾ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ। ਗਾਹਰੀ:
ਭੂਰੀ। ਮੰਡਲ: ਮਹੁਲਾ। ਮਾਰੇ ਕਿਤ ੦ ਰਿਖੀ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਮਾਰ ਕਿ ਰੈਤੇ ਤਅ
ਵਪੀ ਕਰਿ ਜਿਸਨੂ ਸਨਕਾਦਿ ਕਾਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿ ਸਭ ਨੇ ਆਪਣੀਅ
ਵਪੀ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਮੂੰਡ੍ਰ ੦ ਉਪਰ ਤੇ ਦਿਨਾਂ ਬਲਾਏ: ਬਤਾਏ ਹੈ। ਕੈ
ਦਾ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ਮੈਰਾ: ਸਾਰਥੇ ਹੇ ਭਾਈ [illegible]

ਤੇਰਾਨਾਕਰੁਮੋਹਅਸਕੀਨ:ਗਰੀਬਾਂਅਧਾਰਾਂ॰ਬਾਣੀਕਰਾਂਕਰੀਮਾ:
ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਨੇਵਾਲਾ॥ਰਹੀਮਾਂ:ਰਹਮਦਿਲ:ਦਯਾਵਾਨ॥ਗਨੀ:ਗਨੀ
ਦਾਹਾਦਾਰਿਪੇਸਿ:ਅੰਦਰਭੀਤਿਅਗੇਮੰਦਿਰ ਅਗੇਹੈਤੂੰਮਨੀ:ਮੇਰਾ॥
ਦਰੀਆਉ:ਦਰੀਆਉਤਾ॥ਦਿਹੰਦ:ਦਾਤਾਂਨੀ॥ਬਿਸੀਆਰ:ਘਣਾਹੈ॥
ਧਨੀ:ਸੁਆਮੀ॥ਦੇਹਿਲੇਹਿ:ਦੇਂਦਾਤੇਲੈਂਦਾ॥ਦਿਗਰ:ਦੂਸਰਾ॥ਦਾਨਾ:
ਅੰਦਰਦੀਜਾਨਣਵਾਲਾ॥ਬੀਨਾ:ਬਾਹਰਦੀਦੇਖਣਵਾਲਾ॥ਚੇ:ਦੇ
ਬਖਸੰਦ:ਬਖਸਣਹਾਰਾ॥੧॥ਪੀਠਕਾਇਕਸਮੇਪਤਨੂਪਾਸਧਾਸੁ
ਦੇਖਕੇਨਾਮੇਕਹਾਇਕਪੌੜੀਹੋਵੈ ਤਾਂਹਛੀਹੈ ਤਤਕਾਲਹਰਿਪਰਾਣ
ਦਾਰਪਧਾਰਕਰਆਏਤਾਂਪੌੜੀਦੀਵਛੋਕੀਨਾਮੇਤੂੰਦਰਗਾਰੀਫੜਕੇ
ਚੁਕੀਤੌਕਹੈਨਾਮਾਠਾਕਰਮੇਰੇਹਾਛੀਕੀਨੀ॥ਤਲੇਕੋਮਾਂਗੀਸੀਜੋ
ਪੂਰਦੀਨੀ॥ਤਦਨੰਦਰਹਰਿਕਹੈ॥ਹਲੇਯਾਰਾਂ:ਹਲਮੇਯਾਰਰਾ
ਤੇਨਾਮਾਕਹੈ॥ਖੁਸਖਬਰੀ:ਖੁਸੀਦੀਖਬਰਦੇਪਿਛੈਤੇਰੇਘਰ
ਸੁਖਤੇਹੈਤੂੰਕਾਲੀਕਾਲੀਜਾਂਦਾਹੈ॥ਤਾਂਹਰਿਕਹੈਮੈਤੈਨੂੰਦਿਗਾਰੀ
ਫੜਿਆਹੈਤੂੰਮੇਰੀਸੁਖਪੁਛਿਦਾਹੈਤੌਕਹੈ॥ਬਾਲਿ੪੦॥ਮਨਤ
ਨਾਦਿਕਹੈ॥ਨਾਬੇਗਾਰੀ:ਬਿਗਾਰਹੈ॥ਤੌਹਰਿਕਹੈਤੂੰਮੇਰਾਨਾਮ
ਜਾਣਦਾਹੈਂਤੌਕਹੈ॥ਸਿਮਾਰਦੇ ਆਲੇ:ਚਲਾਵਣੇਵਾਲਾਤੇਰਾ
ਨਾਮਹੈ ਅਖੇਦੁ [illegible]ਸਿਆਰਦਾ॥ਪਿਰਿਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀਹੈ॥ਪਰ
ਏਹੁਕੌਹੈ॥ਜੀਕੁਜਾ:ਕਿਦਰੋ ਆਮਦ:ਆਇਆਹੈ॥ਕੁਜਾ:
ਕਿਦਰ ਰਫਤੀ:[illegible]ਆਸੀ॥ਕੁਜਾ:ਕਿਦਰ ਮੇਰਦੀ:ਹੁਣਤ
ਲਿਆਹੈ॥ਦ੍ਵਾਰਕਲੁ:ਕਿਦਰਗਿਆਸਾ॥ਏਨਗਰੀ॥ਮੈਰਾਸ:
ਸਚੁਆਖੁਗੋਈ:ਕਹੀਂ॥ਧਧ:ਸੁੰਦੂਹੈ॥ਕਾਹੇਕੇ:ਕਿਥੋਂ ਆਏਨੇ
ਮਰੋਲ:ਮੁਗਲਾ॥ਤੂੰਕਿੰਦਰਦਾਮੇਰਾਦਾਕਯਹੈਤੌਕਹੈ॥ਅ
ਜਾਂਤਾਂਤੇਨਾ॥ਚੰਦੀ:ਕਈ॥ਆਲਮ:ਦੁਨੀਆਮੈਂ॥ਲਖਾਨ:
ਲਖਾਂ॥ਹੈ॥ਹਮਾਚੇਨੀ:ਕੀਮੈਸੇਧਾਰਨਾ:ਰੰਗਦਾਲੇ॥ਅਸ
ਪਤਿ:ਸੂਰਜਾ॥ਗਜਪਤਿ:ਇੰਦ੍ਰ॥ਨਰਹਨਾਰਿੰਦ:ਬ੍ਰਹਮਾਦ
ਸਿਭੂਮੁਨਿ॥ਛਿਆਣਵਸੀਸੁਕਿਦੰ॥ਤੂੰਜਨਕ ਮੀਰ:ਪਾਤਸਾਹ
ਨਾਮਾ॥ ॥ ॥ ਤਿਲੰਗਇਤੀ॥

੧ ਓ ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ॥ ਘਰੁ ੧ ॥ ਭਾਂਡਾ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ॥ ਧੋਇ ॰ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰ
ਸਾਕਸਾਥ ॥ ਬੈਸ ॰ ਸੁਰਤ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ॥ ਕਰਮ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ਸੋ
ਦੁਧ ਹੈ ॥ ਜਮਾਇਣੁ: ਜਾਗ ਲਾਵੋ ॥ ਨਿਰਾਸ ॰ ਅਗਨੁ ਤੇ ਏ ਭਿਆਮਨ ॰
ਰੂਪੀ ॥ ਈਟੀ: ਗੁਲੀਆ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰੇ ਨ ਲਉਂਦੀ ਆ ਹੈ ॥ ਕੁ ॥ ਹਾਥ: ਵਸੁ ॥
ਨੇਤ੍ਰਉ: ਨੇਤ੍ਰਾ ਏ ਤੁਸੋ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਮਖਣ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ
ਹੋਰ ਅਲਿਕਾਰ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਛੋਡਿ ॥ ਅਨਿਜੇਤੁ ॰ ਨ੍ਹਾਇਹੁ ਸੰਪਟੁ: ਡਬਾ ਹੈ ॥
ਸਤਸਰਿ: ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਰ ਮੈ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵਨ: ਭਾਵਨਾ ਰੂਪੀ
ਪੁਸਪ ਪਾਤੀ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹੋਂਦਾ ॥ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰੀਤ ਪੂਜਾ ਕਰ ਸੇ
ਵੱਕ ਜੋ ॥ ਰਵਤੁ: ਜਪਦਾ ਵਾ ਮਿਲਾ ॥ ਕਹਦੇ: ਕਹਣ ਵਾਲੇ ॥ ਕਹਹਿ
ਤੁ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ॥ ਸਰਿ: ਸਦ੍ਰਸ ॥ ਜੰਪੈ: ਜਪੇ ਵਾ ਕਹਤਾ ਹੈ
ਸੋਈ ॰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਾ ਤੈਨੂੰ ॥ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ॥ ਬਸੈ ॰ ਹਰੀ ਤੂ
ਹੈ ਮਨੁ ॥ ਜਾਇ ॰ ਲਭਤਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਬਿਖੁ ॰ ਵਿਖਯ
ਰੂਪੀ ॥ ਗਿਆਨੁ: ਜਾਣ ਕੇ ॥ ਚਾਕਰ: ਦਾਸ ॥ ਕੇਰੇ: ਦੇਵ ਕੇ ॥ ਧਿਆ
ਨੁ ॰ ਵਿਖਿਆਰ ਦੇ: ਪ੍ਰਵਿਰਤੇ ॥ ਬੰਧਨ ॰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਦਾ ॥ ਭੇਦ ॰ ਸੂਨਾ
ਮੈਂ ॥ ਸੇਵ ॰ ਭਜਨ ਰੂਪੀ ॥ ਰਹਿਆ ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਕੋਇ ॰
ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ॥ ਤਾਰੇ ਸੋਇ: ਤਾਰਦਾ ਤਾਂ ਹਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸੂਹੀ
ਮ: ੧ ॥ ਸਾਖੀ ਸਜਣ ਨਾਮਾ ਇਕ ਜਾਂਈ ਲੋਕ ਥਾਉ ਧਰੇ ਉਜਲ ਰਹਿ
ਤਾ ਬਾਰੇ ਟੀਕੁ ਲਾਵਣ ਵਦੇ ਪਦਾ ਪੂਦੇਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਚੋਰੇ ਮੈ ਪਾ
ਵਤਾ ਥਾ ਜੋ ਬਾਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭੀ ਓਹੁ ਮਾਰਨੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
ਬਚਾਇਆ ਤੇ ਸਜਣ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕੈਹਾਂ ॰ ਜੇਹੈ
ਧਾਤੂ ॥ ਘੋਟਿਮ: ਘੋਟੀਏ ਤਾਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਵਿਚੋਂ ॥ ਮਸ: ਸਾਹੀ
ਸੁਠਿ: ਸਾਹੀ ਰੂਪੀ ਜੂਠ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾ ਜੋ ਕਹੇ ਹੈ ਆਪਣੇ ਸਥੀ ਦੀ ਆਸ
ਸੋ ਨ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੁ ਕਹੈ ਹੈਂ ॥ ਨਾਲਿ ਮੈ: ਨਾਲਿ ਦੇ ॰ ਹੂੰਦੇ ਹੈਨ
ਜੋ ਹੋਰ ਕਾਦੇ ਸੰਤ ਕਹੈਂ ॥ ਕੋਠੇ: ਇਕ ਛਤੇ ॥ ਮੰਡਪ ॰ ਬਹੁਤੀ ਆਂ ਛ
ਤਾਂ ਮਾੜੀਆਂ ॰ ਦੇਵੀਆਂ ਤਦਾ ਮੋਲੀਆਂ ॥ ਪਾਸਹੁ: ਉਪਾਲਤੋਂ ॥ ਚਿਤ
ਵੀਆਹਾ: ਚਿਟੀਆ ਵਾ ਚਿੜੀਆ ਹੈ ਈਆ ॥ ਢਠੀਆ: ਢੂਹਣ
ਜੋਗੀਆਂ ਨੇ ਜੋ ਆਵਨੀ ॰ ਕਾਰਿ ਤੇ ॥ ਸਖਣੀਆਹਾ ॰ ਨਰਾਤੇ ਤੇ
ਅੰਨ ਤੇ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਬਿਨਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਤੂੰ ਗੁਣਾ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਬਿਨਾ ਉਤੇ

ਸਰੂਪ ਦੇਸ ਮੇਂ ਨਹੀ ਰਹਿਤਾ ਖਿਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਵ ਖਿਨ ਤਿਲ: ਖਿਨ ਖਿਨ
ਮੈਂ ਤਾਕੀ: ਤੰਮਤਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਹੈ ਜੀਵਾ ਮੂੜ੍ਹ: ਮੂੜ੍ਹ ਜੀਵ ਪਾਦੇਂ
ਹਰੀਨਾਮ ॥੧੬ ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਪਧ ੧ ਛਿੰਦਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ ਕਰੀ
ਐਸੇ ਪੂਜ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਪਰਿਸ ਪਾਦਿ ਕੇ: ਕਰਕੇ ਗਤਿ ਨੈਂ ਦੀਆ ਛਿੰਦਾ
ਸਭੁ ਜਮ ਕੇਂ ਦੂਤਾ ਕਾ ਡਰੁ ਚੂਕਾ ਛਿੰਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਛਿੰਦਾ
ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਰਾਟ ਕੇ: ਗਟਗਟ ਕਰਾ ਕੇਰੀ: ਦੀਪਾਰਿੰ ਕਰਕੇ ਛਿੰਦੇ
ਦਾਸ ਭੁਨਆ ਵਿਚੋ ਰਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਜੋ ਹੈ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰ
ਸਕੇ: ਤਦ ਕਾਰ ਲਏ ਹੈ ਛਿੰਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਤਿਸ:
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਿਸ ਕੇ: ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰ: ਪੂਜਾ ਗੁਰ ਕੇਂ ਆਗੇ ਵ
ਪਾਸਾ ਗੁਰ ਚੇਲਾ: ਤੇਰਾ ਦਾਸਾ ਜਨ ਕੇ: ਜਨ ਦੀ ਵਾ ਜਨ ਕੇਸ
ਨਦੀ ॥੧ ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਛਿੰਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖੋਤਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥
ਦਾਲਦ: ਦਲਿਦ੍ਰ ਦਾ ਦਲ ਪਾ: ਪਾਪਾ ਦਾ ਦਲੁ ਮਰਣ: ਮਰਣ
ਦਾ ਜਮ ਪਾ: ਸੈਮਦਾ ਵ ਸਮਾਇਆ ਅਤਿੰ ਜੋ ਕਰਾਪਿਰਪਾ:
ਪਿਰੀਦਾ ਮਰਪਾ [illegible] ਜੋ ਹੈ ਰੋਗ ਪੈ
ਰਨੈ ਆਰ ਸੰਖ [illegible] ਕਲਨੇ ਵ ਕਲਪਣਾ ਤੇ ਅਪਾਰ
ਕੇ ਫਲ ਪਾ: ਫਲ ਲਗਾ ਤਾਂ ਛਿੰਦਾ ਕਿਰਮ ਜਨ: ਛੋਟੇ ਜਨ
ਗਤਿ ਤੇਰੀ ਹਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਤਿਪਲ ਪਾ: ਪ੍ਰਿਤਿਪਾਲ ਕੇ ਵਾਪਾਪੀ
ਦੇਪਾਲਣੇ ਵਾਲੇ ਤੁਮ ਪਾ: ਤੁਮ ਛੋਹਾਂ ਵਡੇ ਹੋ ਹਰਿ ਸੁਆਮ
ਨਿਮਪਾ: ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਧਿਆ ਮਪਾ: ਵਾਰ ਨੇ ਹਾਂ ਕਾ ਸੁਜੀ
ਮ: ੪ ਛਿੰਦਾ ਹਰਿ ਰਿਦਾ ਵਿਚੋ ਹੋਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਿਦੁ ਮਜੀਠਾ ਹੈਤਿ
ਸਮੇ ਮਨ ਨੂੰ ਰਿਦਾ ਤਿਕ: ਦੂਰਾ ਨਾਂ ਜੰ ਦਿਖੈ ਮਰਿਦੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਛਿੰਦਾ
ਹਰਿ ਰਾਉ ਭੋਟਿਆ ਮੁੰਧ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀਆ ਮੰਦੁ: ਤਨ ਮੈ
ਵ ਹੈ ਸਿਖਾ ਸਹ ਲਿਵ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਆ ਦੂਹ: ਦੂਰ ਛਿੰਦਾ
ਹੈ ਹਰਿ ਅੰਗੀ: ਅੰਗੀਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਖਹੁ ਅੰਕੁ: ਪਖ ਜਾਤਾ
ਸਰਿ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੀ [illegible] ਆਪ ਨੂ ਪਾਹਿ ਲੀਚੀ
ਜੂਦਾ ਤੇਨਾ ਵਾਲਿਆ ਆਪਾ ਤੋ ਦੂਜੀ ਬੀਜ [illegible] ਤੇ ਮਰਬੂਏ
ਕੋ ਹੈ ਵਿਖੰ ਰੂਪੀ ਪੰਛੁ: ਚਿੱਕੜਾ ਛਿੰਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ
ਦਇਆਲ [illegible] ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮੇਲ ਗਾਰਿਦੁ:

ਰੋਗਿਆ ਹੈ ਦਾ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ॥੩॥ ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ॥ ਪਖੰਡੀ ਆਦੀ ਪਾਤਕ
ਕੋਂ ਕਮਾਵਹਿ ॥ ਇਸ ਕਰਤਾ ਅਗਿਆਨੀ: ਪੂਰਨ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਪੂਰਨ ਅਜੋੜੀ
ਕੂੜੇ: ਬਿਮੁਖਾ ਮੁਖ ਨ੍ਰਕ ਕਾ ਗਾਉਇ ॥ ਤਿਨਾ ਦੀ ਬੁਧੀ ਹਉਮੈ ॥ ਵਿ
ਚ ਮਨਾ ਕਰੇ ॥ ਹਰਿ ਤਾਂ ਜੇ ਨਰਾ ॥੬॥ ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ॥ ੧੯ ਨਗਰੀ ॥ ਦੇ
ਹੀ ਮੈ ਖੋਜਨ ਖੋਜਾਹੀ: ਖੋਜਨੇ ਹਾਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ॥ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ
ਮੁਨਿ ॥ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਾਲਿ ਆਏ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਗਾਵਨਿ ॥ ਤੋ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ॥ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਢੂਢਿ ॥ ਨੇ ਹਾਂ ਆਪੁ ਤੇ ਅੰਦਰਾਂ ਤੇ ਦਰ ਪਿਆਰਾ: ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਢੂਢ ਢੂ
ਢੂਢਾਹੀ: ਢੂਢਨੇ ਹਾਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ॥ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲਿ ਵੇ ॥ ਅਨੁਜਾਹੁ
ਹਰਿ ॥ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ॥੨॥ ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ॥ ਮਨੁ ਹਰਿ
ਰੰਗੁ: ਮਨ ਵਿਖੇ ਹਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨਾਮੀ: ਨਾਮ ਸਿੰਗਾਰਿ: ਪ੍ਰੇਮਾ
ਰੰਗ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਸੁਆਦ ॥ ਕਰ ਚਲੂਲਾ: ਗਾੜ੍ਹਾ ਸੁਰਖੁ: ਮੂਰ
ਖ ਸਉ ॥ ਦੇਰੀ ਲੀਆ ਕੋਇ: ਕੋਈ ਨ ਕਰਦੇ ਭੀ ਕਰੇ ॥ ਹਰੀ ਆ ਪਾਵੈ ॥
ਜੀਵਾ ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰੰਗਿ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ॥੪॥ ਸੂਹੀ ਮ:
੪ ॥ ਹਰਿ ॥ ਨਾਮ ਰਸਿ ਕਰਿ ਜਾਪਿ ॥ ਪਦ ਮੈਂ ਛੋਡਾ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿ
ਨਹੁ ਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਦਾ ਅਨੰਤ: ਹੇ ਗੁਰ ਛੇਦਾ ਅਤਿ ਉਰਧਾ
ਹਿਰਸ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ਦਾ ਸੁਖਿ ॥ ਤਾਂ ਕਮਾਤਾ ॥ ਜੀਵਾ ਰਸਿ ॥
ਕਰਕੇ ॥੭॥ ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ॥ ੧੯ ਜਾਤਿ ॥ ਵਿਖੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੁਤੇ:
ਸੁਤ ਨੂੰ ਦੂਰ ਖੋਯਨ ਨੂੰ ਛਾਡਿ ਕੇ ਛੇਰਾ ਭਾਈ ਜਨ ਨਿਮਖ ਇ
ਕ: ਇਕ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੇਰਾ ਪਇ ॥ ਜਿਸ ਦੋ ਬੁਲਾਇ ॥ ਜਿਸ ਨੂੰ
ਪਿਠਿ ॥ ਪਿਛੋ ਲਾਇ ॥ ਡੇਰੇ ਦੋ ਸੇਵਕ: ਸੇਵਕ ਪੈਨਾ ਤਿਨ ਕੇ
ਮੁਖਿ ਦੇਖਣ ਕਾ ਅਠਸਠ: ਸਭ ਤੀਰਥ ਦੇ ਫਲ ਨਾਲ ਭੀ ਤਿਲ
ਕਸ ਸੁਰੂਪੀ ਵਧੀਕ ਕਢਾਇ: ਕਢਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ॥
ਛੇਦਾ ਨ ਨਕ ਜੇ ਹਰਿ ਰਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤਿਨ ॥ ਮਿਤਾ ਪਰਸੇ:
ਮਿਲੀਏ ॥੮॥ ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ॥ ਲਿਖਤੁ: ਲੇਖੁ ਲਿਲਾਟਾ: ਮਸਤ
ਕ ਮੇਂ ਅੰਗ: ਪਖਾ ਛੇਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ: ਧਿਆ
ਵਣੇ ਜੋਗ ॥ ਮਨ ॥ ਕਰ ਧਿਆਇ ਦਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮ
ਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਇਆ ਸਮ੍ਰਿਤ ॥ ਰੂਪੀ ਭਗਤਿ ਦਾ ਗੁਰ: ਲਾ
... ਵਿਰਤੀ: ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ ਇਹ ... ॥ ਵਡੇ ...

ਖਰੇਪਿਰੀ:ਪਾਤਸਾਹੀਆਮੇਂ ਆਦਿਜੁਗਾਦਿ:ਸਦਾਸਦਾ।
ਬਖੀਲੀਂਕਰਕੇ।ਨਿਸਤਾਰਾਂਭਜਹੋ।੯ ਸੂਹੀਮ:੪॥ਜਹਾਈ:
ਸਹਾਇਤਾਕਰੇ।ਹੋਰਤ:ਹੋਰੁਗਾਇਬਿਧੰਕਰਾ ਛੁਟੇਦਾ।ਜਿਹਕਿਆਸ
ਗਤੀ:ਸੰਗਤਦੇ।ਹੋਰਖੇ:ਹੋਰੁਖਾ ਛੁਟੇਦਾ।ਹਰਿਧਨੁਰਤਨੁਨਾਕ
ਚੋ:ਕਮਾਇਦਿਆਂਵਾਰਿਕੰ।ਤਿਨਾਪਾਸੋਂ ਛੁਟੇਦਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਵਤੇ:
ਨਰਤਨਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾਵੜਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਭਗਤੀਹਰਿਧਨੇ
ਨਾਲਿਲਿਵਲਾਈ।ਅਗਨੀਂਪ੍ਰਤਖਵਾ।ਤਿਸਨਾ।ਤਸਕਰੋਂਪ੍ਰ
ਤਖਵਕਮਾਇਦਿਆਂਪਾਣੀਂਪ੍ਰਤਖਵ।ਪਦਾਰਥੁਰੂਪੀਆ।ਉਚਰੰ
ਸੰਕਲਪਰੂਪੀਆ।ਸਾਕਤੀ:ਸਾਕਤਾਂਨੇ।ਵਿਖ:ਕਦਮਾਂ।ਗਾਇ
ਆਂਧਨਤਾਂ।ਛੁਟੇਦਾ।ਪਲਤਿਹਰਿਦਰਗਾਹਿਸਾਕਤੁ।ਲਦ:
ਜਪੁਰੇ।੧੦॥ਸੂਹੀਮ:੪॥ਗੁਣ।ਨਾ।ਭਗਤ।ਹੈ।ਤੋਂ।ਛੁਟੇਦਾ।ਗੁਰੂਦੇ
ਧਿਆਨਨਾਲਿ।ਗੁਰੂੰ।ਉਤਮਹੈ।ਨਿਧਾਨ:ਮੁਖਵਾ।ਹਰੀਅੰਦਰ
ਭੀਧ:ਵਿਸੈ।ਅਗਿਆਨ:ਅਗਿਆਨੀ।ਵਕਰਕੇ।ਕਪਟੀਂ
ਨਗ।ਜਾਇਗਾ।ਅੰਤਨੂੰ।੧੧॥ਸੂਹੀਮ:੪॥੧ੴਕਵਨਕਵਨ:
ਕੇੜ੍ਹੇਕੇੜ੍ਹੇ।ਛੁਟੇਦਾ।ਸੋਈਮੈਂਪਰਾਤਾਨੁ।ਤਨਕਰਕੇ।ਤੇਮਨਕਰਕੇ
ਚਾਨੁ:ਆਸਰਾ।ਮੈ:ਮੇਰੀ।ਮੈਂਨੂੰ।ਛੁਟੇਦਾ।ਪਰਤੀਵਿਚਪਾਣੀ
ਪਾਣੀਵਿਚਪਰਤੀ।ਕਾਸਟਂ।ਦੋਂਹ।ਚਕਰੀਂ।ਰੂਪੀਅਗਨਿ।
ਸਿੰਧਰੂਪੀਪਾਣੀ।ਤਲੇ।ਤੇਂ।ਅੰਤਨੂੰਜਨ।ਦੋ।੧੨॥ਸੂਹੀ
ਮ:੪॥ਪਹਿ:ਪਾਸ।ਤਪੁ:ਤੇਨੂੰਪਾਈਐ:ਪਾਵਦਾ।ਹੈ।ਵਧਾ
ਈਦਾ।ਹੈ।ਪਲਾਵਹਿ:ਉਚਰਾਵਨ।ਹੈ।ਛੁਟੇਦਾ।ਹਰਿਨੇਸਭਸਰੀ
ਰੂਮੈਮਾਇਆਦਾਮੋਹਿ।ਕੀਆ।ਮਾਨੁਖਦੇਹੀ।ਵਿਚਿ।ਇਕਨਾਂ
ਨੂੰ।ਮੁਖਿ:ਮੁਖਾਂਨੂੰ।ਤੇਰਾਂ।ਦਾਸਾਕਾਂ।ਸੁਆਮੀ।ਤੇਖਂਜਨਾ
ਸਾਦਿਵਸਰੀਰੁ।੧੩॥ਸੂਹੀਮ:੪॥ਰੋਗ।ਅਗਿਆਨਜਨਾ।ਰਾਮ:
ਭਾਈ।ਹਉਮੈਂ।ਰੂਪੀਵਾ।ਆਦੁ।ਦਾਦੇਉ।ਏਸਜਨਦੇ।ਕਹਿਦੇਹੈ।
ਤੈਗੁਣ।ਜੀਵਸਭਰੋਗੀਹੈ।ਹਰਿ।ਦੀਜਗਤ।ਨੂੰ।ਕਉ:ਨੂੰ
੧੪॥ਸੂਹੀਮ:੪॥ਕਰਣ:ਕਰਮਾਰਜਾਈ।ਦੀ।ਅਗਿਆਕਰਾ।
ਕੀਚੈ।ਆਪਾਰਖੀਐ:ਰਖਦਾ।ਹੈ।ਸਭ।ਇੰਦ੍ਰੇਆਦਿਪਿੰਡ
ਜੀਵਨਾਧਾਰੋ:ਆਪਲੋ।ਖ਼ਾਪੀ।ਠਕਾਨੇ।ਰੁਦੀਕੇ।ਹੈ।ਮੈਭਛਕ
[illegible] ਤਾਵੇਦੋ।ਚੇਤੇਨਾ।ਅਰਥ।ਗਿਆਨਾ।ਦਿ

ਕਰੇ॥ ਅਜਾਣੁ॰ ਦਾਸਾ॥੧੫॥ਸੂਹੀ ਮ:੫॥੫੧॥੧੬ ਪੀਰਕਾਸੰਤੇ ਖਸਮਜੀ
ਵਿਚੋ ਮਨੋਗੀ ਦਾਨਿਕ ਕਾਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਜਨੋਗੀ ਨੂੰ ਪੂਛਿਆ ਤੂ ਕਿਸ ਕਾਲਕ
ਹੈ ਤਿਸ ਕਹਿਆ ਮੈ ਜਨਕ ਦੇ ਸਮੇ ਦਾ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਉਸ ਜਨੇ ਸਾਰੇ ਹਿ ਬਾਕੇ ਆ
ਗੇ ਪੂਛ ਕੀਆ ਜੋ ਆਪ ਜਗਤ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਹੋ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਰੂਪ॰ ਕੇ ਤੇ ਧ
ਕਾ॥ ਏਕੰਕਾਰ: ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਸਟਿਓ॰ ਤੇ ਕ
ਵਨ ਰੂਪ ਬਿਨਸਾਇਓ ਜਾਂ ਕਾ ਦ ਜੀਵਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ॥ ਜੈਸੇ ਸੇ ਅੰਤਰ
ਗਾ: ਲਹਰਾ ਬੁਦਬੁਦੇ ਤਿਹੁ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ ਅਰਥ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ
ਪਰਕਾਰ: ਤਾਲੀ ਪਾਤਾਲ ਦਾ ਏਕੰਕਾਰ: ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਮਾਇਆ॰
ਕਰਦਿ ਵਿਕਾਰੀ ਜੀਵ ਕਲਿ ਏਹ ਸੋਈ॰ ਜਾਂਤਾ॥੧॥ਸੂਹੀ ਮ:੫॥ ਛੋਡਿ
ਜੈਪੁਤ ਕੀਤਾ ਕਾਜ॰ ਸਭਾ ਪਤੀ ਆਰੇ: ਪਤ ਆਇਆ ਛੋਡਾ
ਜਾਹ ਉਮੈ ਜਾਈ ਐਤਾਂ ਜਾ ਛਿਲਾਰੋ॥ ਲਏ॰ ਲਕੂਾ ਰਤਨੁ: ਦੀ
ਪਕਾ ਜਾਇ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰਾਸਿ: ਧਾਤ੍ਰਿ ਲਾਇ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ॥ ਦਾ ਸੂਹੀ ਮ:
ਪਾਧਰੁ: ਪਰਤਾ ਜੋਰਾ ਜੋ ਲੋ ਕਾਨੀ: ਲੋਕਾ ਦੀ॥ ਸਖੀ: ਸਿਆਣੀ
ਜਮਕਾਮੀ ਵ੍ਰੀਆ ਸਹੇਲੀ: ਅਜਾਣੁ ਨੂੰ ਸੋਈ॰ ਕਰਮੁ ਅੰਕੈ:
ਪਤੀ ਮੈਂ॥ ਗਹੇਲੀ: ਗਹੇਲਣੀ ਹੈ ਜੋ ਸੋ॥ ਆਪ ਹੀ ਧਾਤੁ ਕਹੈ॥
ਪਿਨਉ: ਬੇਨਤੀ॥ ਦਾ ਸੂਹੀ ਮ:੫॥ ਸਗ੍ਰਿਹੁ: ਪਤੀ ਨੂੰ ਕੀਨਾ: ਕਰ
ਦਿਤਾ ਘਰ: ਪਤੀ ਕੌ ਨੀਰ ਮੋਹ ਈ ਛੋਡਾ ਭਤਾਰਿ ਨੇ ਇਦ੍ਰੀ
ਦਸਾ ਸਗਲ॰ ਦੇਦੀ ਰੂਪ ਪਾਲਿ ਕੀ॰ ਸੋ ਪਾਇਆ ਕੇ ਦਾਕ
ਵਨ ਕੁਨਕਪਾ ਪਿਆਰੇ॰ ਦੋਰਾਰੇ: ਰਾਰੀ ਹੋ॥ ਸਤ॰ ਬੋਲਣਾ
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਿਰਗਨ॰ ਕਰਤਾਰ ਰਤਾ ਰੂਪੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਗਹਨੇ:
ਕ੍ਰਹਿ ਣਕਰਣਹਾਰ ਰੀਦਾਏ ਹੀ ਗਹਨੇ ਹੈ॥ ਧਨ: ਨਾਰੀ॥ ਕਾਮਣਿ:
ਤ੍ਰਣਾ ਮਿਦ੍ਰ॰ ਸਰੂਪ ਰੂਪਾ॥ ਸੂਰ: ਗਿਆਨ ਰੂਪਾ ਸੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਰਥ: ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰ॰ ਤੇਰ॥੪॥ ਸੂਹੀ ਮ:੫॥ ਕਿਓ: ਗਉੜਾ
ਈ: ਦਾਸ ਤੇਰੇ॥ਰਿ: ਲਿਆ ਜਾਈ: ਆਗਾ ਸਤ ਸੈਰਾ ਪ੍ਰਿਆ ਮੰਦੀ
ਗ੍ਰਿਹਿ ਮਸੇਜੁ॰ ਸਰਧਾ॥ ਤਉ॰ ਭ੍ਰੀਆ ਪਾਈ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਵਾਹਰ
ਨਾ ਮਿਲ॰ ਮੇਰਾ ਕੀਤਾ॰ ਦੀਆ ਦਾਰੋ: ਮਦਧਨ ਨੇ ਸਤ ਦਿਤਾ:
ਸਤ ਦਾਲਾ ਪਤਿਤਾ: ਪੁਲਾਦੇ ਤਾਂ ਲਾਗੋ: ਬੀਤੋ ਦੇ ਸਾਦ
[illegible] ਕਰੇਹੈਂ [illegible]

ਭਾਈ: ਭੰਦਾਲਾ॥੫॥ਸੂਹੀ ਮ:੫॥ਸਾਰਿ: ਸਾਰ ਦੇ ਸਚੇ ਦਾ ਖਬਰ ਕਾਢੈ
ਖਰੀਦ: ਮੁਲ ਖਰੀਦਿਆ ਦਾਸ ਦੂਜਾ॥ਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ ਰੰਗਲੇ: ਰੰਗ ਵਾਲੇ
ਬਾਰੇ: ਵਾਰਨੇ ਕਰੇ: ਕਾਰੀ ਛੁਟੇਦਾ ਖਿਪਰਿਦੇ॥੩॥ਕਿਤਾ ਪਿਆਸ
ਰੇ: ਸਨਾ ਪਾਈ ਸੋਂ ਤਨ ਕਰ ਤੇ ਦਾਸਨ ਕਰਾ ਨੂਰੇ: ਨਨ੍ਹਾ ਦੀ
ਨ: ਨਿਰਭੁਾਰੇ ਨਾਰੇ: ਖਰਾ॥੪॥ਸੂਹੀ ਮ:੫॥੧੯ ਚੀਠ ਕਾ ਪਖੰਡੀ
ਆਂਕੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਮਰੋ: ਝੂਠੀਆ ਚਉਤ: ਚਉਤੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਮੁਆ ਨਾਥ
ਅੰਨੇ ਦਾ ਨਾ ਹਠੀਸਾ: ਹਠੇ ਦਾ ਝੂਠੀਆ ਰਾਖਾ ਮਹਲੀ: ਮਹ
ਲਦਾਲਾ ਤੇ ਮਹਲ ਦੇ ਸੁਖ ਤੇ ਕਾਂਮੀ॥ਹਮ ਕੋ ਦੇਖੈ: ਦੇਖਣੇ
ਸੁਭਾਈ: ਸੀਦੂ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਆਦਾ॥੭॥ਮ:੫॥ਪੇਖੇ: ਚਰਨ ਸੇਖ
ਕੇ ਦਾ ਪੈ: ਸੁਹੇ ਕੂਰਮ ਪੇਹਾਂ ਸੋਹ॥ਵਿਖੇ ਰਿਗਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾ ਤੂ
ਲਿੰਦ ਤਹੇ ਆਨੂ: ਆਨੀ ਛੁਟੇਦਾ ਕਰਨ ਦਿਖੇਨਾ ਦਾ ਕੀਨਾ:
ਸਨਿਰਾ ਚਹੋ ਆ ਛੁਟੇਦਾ ਸੁਨਤ ਮਨਿ ਛੁਟੇਦਾ ਰੇਸ ਚੇ ਇਸ
ਟਿੰ ਕਰਨਾ ਹੀ॥੮॥ਮ:੫॥ਘਰ: ਪ੍ਰਿਦੇ ਭਰਮੇ: ਭਰਮਦਿਖੇ॥
ਨੀਰੁੰ ਕਰਮਾ ਭੂਖੀ॥ਲੂਣ ਹਾਰਾਮੀ: ਕ੍ਰਿਤਗਨਾ॥ਪਾਰਗਿਰਾਮੀ:
ਪਾਰ ਕਰਤੀ ਵ ਪਾਰਗਾਮਨ ਕਰਾ ਛੁਤੀ॥੯॥ਮ:੫॥ਖੂਲਿ ਸਖੀ
ਦਾਰੀ॥ਸਖੀ ਸਭ ਕਾ ਕਰੇ ਜਾਰਾਧ: ਸੂਹੀ ਭਈ ਹਾ ਤੂ: ਮਨ
ਵਿਕਾ ਨੇ ਨੰ ਦੀ ਭਗੀਰੀ: ਚੌਰੀਆਂ ਕਰਾਂ ਨਤੀ: ਤਾਹਾਂ
ਜਤੀ: ਜਤਾ ਓਹੁ ਸਖੀ ਕਿਹੇਰੀ ਸਖੀਆ ਣਿ ਤੇ ਮਹਤੀ: ਹਤੇ ਕੇ
੧੦॥ਮ:੫॥ਜੀਵਨੰ ਰੂਪ ਹੋਆ ਸਾਧਾਰ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਏ ਦਾ ਸੁਧਹੇ
ਏ ਸਾਜਨੰ ਲੋਕ ਦਾ ਤੇ ਪਲੋਕ ਦਾ ਗਰੇਰ: ਸਮੂਹ ਦਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ
ਨਨਕੰ ਤੇਰੇ॥੧੧॥ਮ:੫॥ਜੂਪੰ ਰੂਪਾ ਦਾ ਆਰੇ: ਸਤਜੀਰਾ ਵੂਧੀ
ਮੀਠੀ॥ਜਹਾ ਹੋਏ ਡੀਠੀ॥ਓਹੁ ਸੰਗਾਨਾ ਛੁਟੇਦਾ ਤਹ ਸੰਗਾ:
ਸੰਗਤ ਮੇ ਗੀਤ: ਰਾਗਾ ਨਾਦ: ਸਬਦਾ ਅਖਾਰੇ: ਜੋੜ ਮੇਲ
ਛੁਟੇਦਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ॥੧੨॥ਮ:੫॥ਸਾਜਨ ਤੂੰ ਮਿਤ੍ਰ ਦਿਕਰ
ਚਿਤਾਰੇ: ਚਿਤ ਕਰਾ ਦੇ ਸੁਖੰ ਹੋਏ ਦਾ ਧੀਰਕ: ਧੀਰਜਾ ਤਿਨੰ
ਕੀ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੇ॥੧੩॥ਮ:੫॥ਗੁਰੰ ਦੇਵਾ ਪ੍ਰਿੰਦੂ ਤੇ ਨਰ ਦੇਵਾ: ਹੁ
ਹਮਾ ਦਾ ਰਾਜੇ ਕਰਿ: ਕਰਦੇ ਜੇਦਾ ਪੇਖੰ ਕੇ ਜੀ ਗਿਆਨੀ
ਲਾਯਣਿੰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਿ ਕਰਾ॥੧੪॥ਮ:੫॥ਚਾਜਬੇ: ਚੁਸਤਾਹੇ

ਜਾਤਿ॰ ਹੁਕਮ ਦਾ ਚੇਤੇ ਨ ਤਾਰੂਪ ਪਾਯਾ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ॰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾਤੇ ਲੋਕ ਮੈ
ਕੂੰ ਮਿਤ੍ਰ: ਕ੍ਰਮ ਦੇਕੂ ਆਏ ਹੈਂ ਹੈ ਕ੍ਰਮ ਹਾਰੇ ਸੰਗਾਰੇ: ਸੰਗਦੀ॥੧੫॥
ਮ:੫॥ ਕਾਜ॰ ਕਰਾ ਕਾਈ: ਕੋਈ॥ ਸੋਵਤ: ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵ
ਅਚੇਤ: ਅਗਿਆਤਾ॥ ਬਿਨਾਹਿ: ਨਾਸ ਕਰੇ॥ ਉਧਾਰਾ: ਉਤ
ਪਤਿ ਕਰੇ॥ ਸੋਹਿਆ ਕਉ ਤੀਨਕਾਲ ਕਰੋ॥੧੬॥ ਮ:੫॥ ਸੁਣਿ ਨ॰ ਦੇ
ਸਭਾਸਾਦਾ ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ॥੧੭॥ ਮ:੫॥ ਬਚਨ॰ ਕਵਾ ਮੂਰਤਿ॰
ਹੈ ਤੇਰੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਤੇ॥ ਕਮਲ॰ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ॥ ਅਧਾਰੀ: ਆਸ
ਰਾ ਤਜਾਰੀ: ਤਜਿਆ ਹੈ॥ ਸੁਚਾਰੀ: ਸੁਭ ਅਚਾਰਾ॥ ਉਤਰੀ: ਉ
ਤਰੇ ਹਾਂ॥੧੮॥ ਮ:੫॥ ਸੋਹਿ॰ ਨ ਵਿਚਾਨੀ ਆਰੇ॰ ਨੂੰ॥ ਦੇਹ॰ ਕਾ ਪਦ੍ਰ
ਦ: ਵਿਅਰਥ ਦਾ ਸ੍ਵਰਗ ਤੇ॥੧੯॥ ਮ:੫॥ ਪੇਖਤ ਚਾਖਤ: ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਸੇ ਦੇ
ਖਤਾ ਹੂਆ ਤੇ ਰਸਨਾ ਤੇ ਰਸਾਂ ਨੂੰ ਚਾਖਤਾ ਹੂਆ॥ ਕਹੀਅਤ:
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜੀਵ ਦਾ ਸੁਨੀਅਤ ਸੁਨੀਐ: ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਸੁਣਦਾ
ਵਸਤ: ਵਸਤੁ ਦਾ ਵਸਦਾ॥ ਛੇਦਾ॥ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॥ ਘੋਰ: ਘੋ
ਰ ਤੇ॥ ਪੇਚ ਅਰੈ: ਪਾਲਕੇ॥ ਕੁਚੀਲ॰ ਈਹਾਂ ਤੇ ਆਗੇ॥ ਗਾਰਤ:
ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਖਾਤ ਮਹਿ॥ ਪਾਧਨ॰ ਵਤਾ॥ ਮੇਰੇ॰ ਰਖ੍ਯਾ॥੨੦॥ ਮ:੫
ਕਰਮਿ: ਉਤਮ ਕਰਮਾਂ ਨੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ॥ ਏਇਉ: ਐਸੇ ਜੋ॥ ਕੀਮ
ਤਿ: ਹਰਿ ਪੂਰਣਾ॥੨੧॥ ਮ:੫॥ ਟਟਾਂ॰ ਜੀਵਨ ਰਾਚੇ: ਮੇ ਲੇਉ
ਮਨਿ॰ ਨਾ॥੨੨॥ ਮ:੫॥ ਜਾਈਐ॰ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ॥ ਸਾਚੀ॰ ਤੇ ਪੂਰ
ਨ ਤੇ॥ ਰੀਤਿ॰ ਜਿਸ ਦੀ॥੨੩॥ ਮ:੫॥ ਛੇਦਾ ਹੇ ਗੁਰ ਤੇ ਰਾਮ ਛੇਦਾ
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ॰ ਤਾ ਮੇਰਾ ਦਾ ਮੇਰੇ ਪਰਾ ਕਰਮੁ: ਕਰਤਤੁ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਜਾ ਤੇ॰ ਹੋ ਤਜੀ॥ ਚੀਤ: ਚਿਤ ਮੈ॥੨੪॥ ਮ:੫॥ ਮੀਤੁ॰ ਤੇ॥ ਰਾਈ॰
ਦੇਖਾ ਜਾਤਿ: ਜਾਤਾ॥ ਛੇਦਾ॥ ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੇ ਅਨੰਦ ਦਾ॥ ਸਨ
ਹ: ਸੰਜੋਗਿ ਆਵਧ: ਹਥੀਆਰ ਕਾਮਾਦਿ॥ ਸਰਣ॰ ਏਹੁ ਛੇ
ਦਾ ਕਾਲੁ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਮ ਕਟਕੁ॥ ਛੇਦਾ॥ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਰਾਜਾ:
ਸੁਆਮੀ॥੨੫॥ ਮ:੫॥ ਗਾਹਾ: ਗਾਵਣੇ ਹਾਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰਣੇ ਹਾਂ
[illegible]

ਲਾਹੀਆ ਅਰਧਾਹ: ਅਰਧੀਆ ਕਟਾਹ: ਕਟੀ
ਬਾਢੀਆ ਲਾਹ: ਲਾਹੀਆ ਸਾਜਨ ਹਾਂ ਤਨਾਂ ਕਰਾ ਹਰਿ ਨੂੰ
ਓਰ ੨੧ ਮ: ੫ ਹੇ ਦਾਸ ਮਿਤ੍ਰ ਵ ਖਾਕ ਕਰਕੇ ਪੁਛੀ ਜਨਾਂ ਨੇ ਦਾ
ਮਰੂਪੀ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਤੇ ਗਤ ਤੁਛ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਬਾਕਰਕੇ ਪੁਛੀ ਜਨਾਂ ਨੋਦਾ
ਸੰਪਦਾ ॥ ੨੧ ਮ: ੫ ॥ ਧ੍ਰਿਗ: ਧ੍ਰਿਗਤਾਈਆ ॥ ਜਲਿ: ਜਮਦੂਤ
ਜਗਜਾਲ ਤੇ ਜੁਪਨਾ ਵਤੇ ਹੈ ॥ ਪਰਧਤੰ ਵਤਾ ਜੋਗੰ ਪਦਾਰ
ਥਾਦਾ ॥ ਰੋਗੰ ਦੇਹ ਦੇ ॥ ਬਿਪਤਿੰ ਜੋ ਨਾਦੀ ॥ ਦੁਖੰ ਦੁਸਟ
੨੨ ਮ: ੫ ॥ ਦੀਨ: ਧਰਮ ॥ ਦੁਨੀ: ਮਾਂ ਜਾਦ ਦੁਨਿਆ ਖੁਨ ਮੀ: ਗੁ
ਨਾਹੀ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਸਚਾ ਧਰਮ ਤੇ ਭੁਲਾ ਪੁਨ ਕਰਾਇ ਧਰੋ ਤੁਸੀਂ
ਨ ਜੋ ਕਰੇ ਤਿਸ ਦੀ ਆਦ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਜੋ ਦੁਨੀ ਨੂੰ ਕਰੇ ਸੋ ਦੀਨ ਕੈਤ
ਜੋ ਜਾਇ ਨਾ ॥ ਜਾਗੇ: ਪ੍ਰਕਾਸੇ ॥ ੨੪ ਮ: ੫ ॥ ਉਧਾਰੀ: ਉਧਾਰਦਾ
ਹੈ ॥ ਓਟ: ਆਸਰਾ ॥ ਜੀਵਤੰ ਭਾਵਤੇ ॥ ਜਿਤ: ਜਿਸ ਦੀ ॥ ਜੀ
ਵਨੰ ਰੂਪਾ ॥ ੨੫ ਮ: ੫ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਪਰਿਪੂਰਨ ਕਮਲ ਉਪਰ ਨਾਥੀਨੰ
ਹੋ ॥ ਨਮੰ ਹੋ ਆਦਾ ਨਾਂ ਹੋ ॥ ੨੬ ਮ: ੫ ॥ ਜੋ ਜੋਗੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥
ਸਾਧੰ ਸੰਗਮੇ ਗਾਵਹਿ: ਗਾਵਤਾ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੁ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਤੁਧੁ
ਭਾ ॥ ੨੭ ਮ: ੫ ॥ ਧਰਤੀ ਜਾਤੰ ਹੈ ਅਤੁ ਦੀ ॥ ਧਾਰਤ: ਦੇਖਤਾ ਜੀਵ
ਬੀਧਾ ॥ ਬੀਦਨ ਮੈ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰ: ਪਲਟਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਮਧਦੇ:
ਮਧ ਨਾ ਦੇ ਉਕਰ ਸਾਰਤ: ਧੂਲ ਕੇ ॥ ਤਿਲੰ ਮਾਂ ਝਾ ਭਰਨੂੰ
ਆਪਣੇ ਤੇ ਸਵੀ ਦੀ ਆਦਾ ॥ ਜੋ ਜੋਗਾ ਸਰਨੂੰ ਮੇਰਖਣ
ਨਾ ਉਧਰ: ਉਧਾਰਲੇ ॥ ੨੮ ਮ: ੫ ॥ ਨਾਗਰ: ਰਤਨਾ ਦੀਖ
ਣਾ ॥ ੨੯ ਮ: ੫ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਕਾਜ ਰੂਪ: ਸੁਦੂ ॥ ਉਧਰ: ਉਧਾਰਲੇ ॥
ਧਾਰੈ: ਧਾਰਕੇ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਹਰਿ ਦੁਆਰੰ ਦੀ ॥ ੩੦ ਮ: ੫ ॥ ਪ੍ਰਭੁ: ਸ
ਰੂਪਾ ਸੁਖੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਸੀਂ ਦੇ ॥ ੩੧ ਮ: ੫ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਸਾਧ
ਕੀਆਂ ਦੀ ਦੇ ਬਚਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਜਪੇਂ ਮਨ ਕਰਾ ॥ ਰਸ
ਨਾਂ ਕਰਣੀ ॥ ਪੁਰਿੰ ਜੋ ਮੁਖਿ ਹੈ ॥ ੩੨ ਮ: ੫ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਹੇ ਰਾਬਿ
ਦਾ ਹੇ ਦਇਆਲ ਤੇਰਾ ॥ ਹੇ ਦਾਸ ਨਾਮੁ ਜਾਪਿ ਚਲੇ ॥ ੩੩ ਮ: ੫ ॥
ਬੀਮੇ: ਪਾਲੇ ਵ ਆਸਰਾ ਦੇ ਵੇਨਾ ਨੇਰੇ ਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਰਖਾ: ਰ
ਖਦਾ ॥ ੩੪ ਮ: ੫ ॥ ਮੋਹਨੀ ਨੇਦ ਤਾ ਦੀ ਧਾਰੂ ਵ ਛੇਦਾ ਦੁਤਾਨੇ
ਮਰਾ ਮੋਹਨੀ ॥ ਪ੍ਰੇਮੰ ਦਾ ਬਿਛੋੜਾ ॥ ਬਿਛੋੜੇ ਰੂਪ ਜਿਤੰ ਕੰਮਾਦਿ

ਬੀਤੀਅਨ: ਬੀਤਗਏਹੈਨ। ਦੁਤਰਮਾਈ: ਮਾਯਾ ਦਾ ਦੁਤਰਕਾਮ
ਦਿਹੇਭਾਈ। ਪਾਈ।੦ ਦੇਂਹੇਂ।੪੦। ਸੂਹੀਮ:੫।੧੬ ਪੀਠਕਾਸ
ਚਿਚਪੰਜਦੀਪਾਤਸਾਹੀਇਕਸਮੇ। ਪੀਆਜਾਵੇਕੰਠੇਛਕਤੇਣੀਆਂਨਾਮ
ਨਗਰਬਾਤਿਸਨਗਰਕੇਲੋਕਾਨੇਆਦਰਨਹੀਕੀਆ। ਤਬਅਗੇਛ
ਚਰੀਪਾਇਕੈਮਹਿਮਾਨਾਅਸਿਖਨਿਟਹਲਕਰੀਖਤਿਕਪੈਂਸਥਿਸ
ਰਾਏ:। ਬਿਸਰਿਜਾਏ। ਦਰਪਨ: ਦਰਪੁਣ।੦ ਜਿਸਕਰਾ। ਪੀਸਨ:
ਚਕੀ। ਸੰਤੋਖਾਏ: ਸੰਤੋਖਕਰਕੇ। ਤਾਏ: ਤਾਆਦੇ।੪੧। ਸੂਮ:੫।।
ਸੰਤ੦ਮੇਰੋ। ਹਾਰ।੦ ਹਾਂਮੋ। ਬੀਜਨ: ਪਖਾ। ਚਉਰ: ਚਉਰ।
ਨਿਹਾਰਹੁ: ਨਿਵਾਊ। ਬਚਨ੦ ਬੋਲ ਕੇ। ਸਾਰੁ: ਸਨਾਸੰਚਹੁ: ਪਾ
ਵੇਦ ਕਠਾਕਰੋ। ਚਿਤਵਉ: ਚਿਤਕਰਤੇ।੪੨।ਮ:੫। ਸਲਿਸਿ੦ਮਾਯਾ
ਦਾਵਿਸਜਾਂਨੇ। ਪਾਉ: ਪਉਨੇਹਾਂ। ਕਉ: ਤਿਸਮੇਂ।੪੩।ਮ:੫।ਚਰ
ਤਾਲਾ।੧੬ ਪ੍ਰੀਤਿਤ੍ਰਾ: ਪ੍ਰੀਤਾਵਿਚੇਪ੍ਰੀਤਿ ਹੁਰੀਆ: ਬਰੀ।
ਲਾਲਨ: ਲਾਲਦੀ। ਸੰਤ੦ਕੇਮਾਰਰਗਾ। ਕੁਰੀਆ: ਵਾਦਵ ਤੇ
ਤ੍ਰੀ। ਹਰੀਆ: ਹਰੀਨੇ। ਧਰੀਆ: ਦ੍ਰਪਧਰਜਾਹੈ। ਕੋਠਰੀਆਂ੦
ਦੇਹਾਂਰੂਪ। ਸਿਨਸ਼: ਚਹੁਜੁਗਾਕਾਕੋਰਦੇਹਾਂਛੋਟੀਆਂਵਡੀ
ਆਂ। ਵਰੀਆ: ਵਲੇਹੈ। ਛੋਦਾ। ਫਿਰੀਦਾ। ਨਿਜਮੰਦਰਹੈ। ਕਰੀ
ਆ: ਕਰਦਾਹੈ। ਮਰੀਆ: ਮਰਦਾਹੈ। ਜਰੀਆ: ਜਰਦਾਹੈ।
ਕਿਰਤਾਰਿ: ਕਰਮਨਾਲ। ਬਿਚਨ: ਦਿਖਾਂਦਾ। ਫਿਰੀਆ: ਖੇ
ਡਾਹੈ। ਆ। ਧਰੀਆ: ਪਿਆਰਾਂ। ਸਮਿਰੀ: ਮਿਲੀ।੪੪।ਮ:੫।
ਮੰਡਲ੦ਵਤਾ। ਆਕਾਰ।੦ ਜਗਤਾ। ਰੂਪ੦ਤੋ। ਹੀ: ਨਿਸ਼ਚੈਕਰਕੇ।
ਮੁਖ੦ਦਾਈਵੇ। ਅਸਾਰ੦ਤਨ। ਚਰਨਾਰ: ਚਰਨਾਦੀ।੪੫।।
ਸੱਪ ਛੋਦਾ। ਜ ਉਤੁ ਕਿਰਪਾ ਸੈਂ ਆਇਆ। ਤਉਮੈ ਸਰਣੀਆ
ਇਆ੦ ਜਉਮੈਂ ਸਰਣੀ ਆਇਆ। ਤਮੇ ਭੋਰ ਸੋ: ਨਿਜ ਚੇਮੈ
ਆਇਆ। ਸੂ। ਆਭੀ੦ ਅਇ ਜੁ। ਆਇਆ੦ ਕੈ ਜੋਰ: ਤ੍ਰੇ
ਪਾਵਕ: ਅਗਨਕਾ ਜਗਾਰਣਇਆ: ਜਾਗਰਹੈ। ਧਾਇਆ:
ਧਾਈ।੪੬।ਮ:੫।। ਰਾਗਸੂਹੀ।੧੬ ਸੰਸਾਰ੦ ਰੂਪੀ ਵਾਦਾ
ਸਮਗਰੀ: ਜੜਚੇਤਨਾ। ਪਾਸਾਰ: ਸੰਸਾਰ।੪੭। ਸੂਮ:੫।
੧੬ ਤਾਨਿ੦ ਦਾ। ਛੋਦਾ। ਸਭ ਤੇਰੈ ਭਗਤ ਹੈ। ਸੂਫ ਰੂਪਾ।੪੮।
... ਹੋ। ਸਾਈ: ਫਕਰ ਕੇ। ਮਾਈ: ...

ਤਾਰ॰ ਕੀਤੇ ਹੋਰ ਚੜੈ ਸੂਖ॰ ਦਾ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ਭਾਣਾ।
੪੯।ਅ:੫॥ ਨਿਰਧਾਣ: ੧ ਇਕ ਰਸ ਦਾ ਛੇਦਾ। ਕਰਤੇ ਨਿਰਧਾਣ ਕਾ।
ਮੇਤਿਨ॰ ਪੂਰਬ ਧਾਰੇ ਅਖਰੁ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾਹਰੀ ਜੋਈ: ਜੋੜਾ।
ਛੋਦ। ਧਾਟਿਆਟਿਆਜ਼ ਪੂਰਣ ਮਾਣਕੇ ਵਾ ਧਾਟਿਆਟਿਦ
ਨ੍ਰੂੰਜੇ ਪਰਿਓ॥ ੫੦।ਮ:੫ ਕਰੈ॰ ਸੈਤ੍ਰਾਧਰਾਤੇ: ਪਛਾਤੇ ਗਹਰਿ॰
ਦੋ ਜੋਈ॰ ਨਿਸਚੈ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਿਨ॰ ਨਿਵਾਕੋ। ੫੧।ਮ:੫ ਅ
ਗਨਿ॰ ਗਰਭ ਦੀ ਵਾ ਆਧਾਰ ਧਾਟੇ ਕੌਂਤ ਨ ਕਰਤੇ ਮਨ ਕਰਾ।
ਕੂਪ॰ ਸੈ ਜਾਰ ਰੂਪੀਆ ਜਾਣੋਂ: ਧਧਰ ਵਾ ਸਾਣੋਂ ਆਂਨਾਧਰ।
ਮ:੫। ਪੀਠ ਕਾ ਅਧ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈ ਸਭ ਕਰਨਾ ਤੇ ਕਹੌਂ ਨਸ
ਓ: ਨਹੀ ਥਾਅ ਆਣਇਆ॰ ਗਰਭ ਤੇ ਧਾਹਰੁ ਆਨਿ: ਵਿਸੇਸ
ਕਰਮ ਆਣੀ॰ ਬ੍ਰਧਿ ਨਿਰਾਲੀ: ਨ੍ਰਿਲੇਪ ਹੈ ਜਾਇ ਹਿੰਤੇ
ਤੇਰੀ ਵਾ ਹੋਇ ਹਮ॰ ਨਿਰ ਕੂਣਾ। ੫੨।ਮ:੫। ਭਾਗਠ ੜੇ: ਭ
ਗਾਵਲੇਦ ਧਨਾਤੂ ਹੈ ਗਹਿ ਹਰਿ॰ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਛੇਦਾ।
ਓਇਹਿ ਜਿ ਸਾਰ ਮੈ ਆਏ ਜੋਈ ਪਰਦਾਨੁ ਗਈ ਕਾਰੀ: ਕ
ਰਦਾ ਸਤੋ ਜੀਅ ਜੰਤ ਮਾ ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮਾ ਜਾਹੀ: ਰਾਜ
ਧਾਰੀ ਸਭ ਸੈ ਗਤੂ ਹੈ ਧੀਆ ਤਿਨਿ॰ ਏਹ ਦਾ ਤਿ ਸਨੁਇਆ
ਧੀ ਸਣ: ਰਚਕੀਆ ੫੪।ਅ:੫ ਪਰਮੇਸਰ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ
ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਤੇ ਭੁਗਤਿ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਭੀ ਓਤੇ॰ ਸੁ
ਣਨ ਦੀ ਛੇਦਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀਆ ਸਿਮਰਨ
ਜੋਗ ਜਿਮਾ ਰਿਜਿ ਮਰਜੀ ਵਾ ਵੇਲੁ: ਧਨੂਪ ਸੁਹਾਦੀ:
ਜਿਦੂ ਹੋ। ੫੫।ਅ:੫॥ ਛੇਦਾ ਸੈ ਨਿਮਾਣੀ ਦਾ ਮਾਣ ਤੋਂ।
ਓਰ: ਵਿਵੈ ਵਾ ਵਿਸੇਸ ਕਰਾ ਤੇ॰ ਜਾਤਿਆ ਜਾਰੀ: ਰਹੀ
ਓਲੋਹਿ॰ ਜਤ ਸੈਗਤ ਰੂਪੀ ਲਿਭ੍ਰਮ ਗਾਵਾਂ॰ ਧਾਣੀ ਕਰ
੫੬।ਮ:੫ ਧਾਵੇਂ॰ ਤੇ ਹੋਰਾ ਕ॰ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ॰ ਦਾਸੁ
ਦਿਲਾਸਾ: ਆਦਰ ਜਰਣਿ॰ ਤ ਨ ਕਰਤੇ ਮਨ ਕਰਤੀ ਗਜ
ਰ: ਸਮਾਲ ਵਾ ਕ ਦਰੁ ਕਲ॰ ਜੁਗ ਮੈ। ੫੭।ਅ:੫॥ ਅ: ਤਮਾਮ
ਸੁਆਮੀ॰ ਦੇਹ ਭਉ॰ ਜਲ ਤੇ ਸਭ॰ ਦੀ ਸਗਿ॰ ਜੋ ਨਿਜਿਸ॰

ਪਗਾਰਦਲਾਂ ਰੀਝੇ ਦ ਦਾਸਦਕਾ। ਪ।ਮ ੧।ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀ
ਆ।੧੬ ਮੈ: ਮੇਰੇ ਮੋਾਰੂਪ। ਜਠਾਈ ਰੂਪੀ ਨੈਣ: ਗਿਆਨ
ਦਿਰਾਰਾ ਰੂਪੀ ਢੋਗੁ: ਜਬਧੁ ਜਤ ਸੈਗਾਰੂਪੀ [illegible] ਨੈਣ: ਦੇਰਬ
ਚਨਾ ਸਹਾਜੇ: ਸਾਂਤਿ ਵਾਰਿਆਂ ਨਰੂਪੀ ਮਤਿ ਸੁੰ ਹਰੀਦਾ।
ਅੰਤਿੰ ਨਾ ਜੁਗਤਿ: ਗਿਆਨਾ ਅੰਤੋਂ ਮਾਤ੍ਰਮਦ ਸੋਈ।
ਰਾਈ। ਵਚਨ ਦੀ ਪਾਈ: ਪੈਰੀ ਆਜਿ ਆਹੀ: ਦਿਹਾਰਾ ਸੋਪ
ਕਾਕੈਤੰ ਮੈਹੌ ਦੇਾ ਪਿਆਰੇ। ਰੂਪੀ ਕਰੂੰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀਾਰਾ
ਦੇਸੀ: ਅਭੇਦ ਕਰੇ।੧।ਸੂਹੀ ਮ:੧।੧੬ ਰੈਗ। ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ
ਜੀਉ: ਹੇਭੀ ਈਤਉ ਐਸੋਂ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ ਠਗਿ: ਠਗਾਨੇ
ਰੋਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਵਾਲਾ। ਗੁਰੂ ਧਨੁ। ਹਰਿਰੂਪੀ ਧਧਿਕ: ਬੁ
ਧਨਾ ਕਰਿ ਪੀਠ ਕਾ ਪਖੰਡੀ ਆਂਦੀ ਬਾਤ ਕਹੈ ਚਿਟੇ: ਧਰੋ
ਉਪਜੈ: ਨਿਕਲੇ ਦ ਕਹੀਏ। ਛੇਦਾ ਸੋਸੇ ਪਸੂਆ ਢੋਰ ਦ
ਪਸੁਆ ਦੇ ਸੇ ਢੋਰ: ਪਾਸਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦ ਢੂੰਰ: ਮੁਰਦੇ।
ਫਿਰੌਰ ੨: ਮੁੜ੍ਹਾ ਤਲਧੀਐ: ਤਬਧ ਪੇਦੀ ਹੇਜਮਰੂਪੀ
ਲਿਵੰ ਕਰਮਆਮਨ: ਹੋਰਾ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੁੰ ਦੀਤੋ ਨਦਰੀ:
ਹਰੀ ਦੇ ਵ ਨਦਰੁ ਕਰ ਸਤਮੈਰਾ ਦੇ ਮਾਲਿ ਦਿਚਾਰਾ ਫਲ:
ਭੁਲੇ ਹੋ ਦੈਾਗਾ ਫਲ: ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਵਾਦੇ ਸਰੋਾ ਖਿਚੋਤਾਣ੍ਹ:
ਸੂੜ੍ਹੇ ਆਪੇ ਅਪਹੋ ਦਿਜਾਂਦਲ ਲਖਿਚਣੇ ਕਰ ਦ ਕਰੇ
ਈਕੁ ਰੇ ਕੇ ਈਦੇ ਦ ਤਾਂ ਸੇ ਦ ਣਾਏ ਦਿਰੁ ਚੀਐ: ਖਰਾ ਬੁਰੇ
ਈਦਾ ਹੋ। ਭਲਾਂ। ਲੇਖਾ ਜਬਦੇਂ ਗੁਰੂ ਦੇਤੇ ਭੇਹਰੀ ਦੇ।
ਧਾਰਿਆ: ਰੱਖਿਆ ਨਿਧਾਰਾ: ਨਿਆ ਸਰਿਆ ਦਾ। ਰ
ਮ:੧।੧ ਕਾਫੀ।੧੬ ਪਾਇਆ: ਸਫਲ ਕੀਤਾ ਚਲਿਭੁ:
ਗਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ। ਛੇਦਾ ਦਖਰੂੰ ਸਚੁ ਲੈ: ਇਆੱਜੋਨ
ਜੋ ਚਲੇ। ਭੈਂ। ਕਰਕੇ ਜਲਾਹਿੰ। ਜੋ ਸੌ ਛੇਦਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ
ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਲਾਇਲਿੰ। ਦਿਖੈ ਮਨ ਰਤਾ ਮਾਨਿਆ। ਮਨ ਨਕ
੮ ਰਕੈ ਮਾਨਿਆ ਹਰੀ ਆਰ: ਸਮਾਲਾ ਗਸਿਰ ਸੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ

ਕੇਤਾਕਾਰਣੁ ਹੋਏ ਅਮਲ ੦ ਨਾਰਿ ਰਗੇ ਤਨੁ: ਰੰਗਿਆ ਰਮਾਣੀ ਹੋਰਹਣੁ:
ਗੁਣਾ ਕੋ ਨਦਿਖਾਣੁ: ਦੁਖੀ ਦਾ ਵਿਗਾਨਾ ਤਿਰਾਹੇ ੦ ਹਰਿ ਨਲੱਕੇ।
ਬਾਣੀ ੦ ਕੂਰਾ ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਜੋ ਮੈ: ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦਿਖੇ। ੩ਮ: ੧।
ਭਵਾਈ ਮੈ: ਭਵਾਇਆ ਭੁਲਾਵਣੁ: ਭੁਲਾਇਆ ਹੋਆ।
ਹਰਿ ੦ ਤੁਰਾ ਛੇਦਾ ਤੁਸੋ ਰਜਾਇ: ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਕਰ ਸਬਦੁ
ਕਮਾਈ ਮੈ ਤਾਂ ਤੂ ਮੇਲ ਲਹਿਆ ਦਰਿ ਦੀਨ ਣਾਈ ਮੈ: ਦਰ ਦੇਖੇ
ਦੀਣ ਦਾ ਹੈ ਵਧਨੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਲੋ ਹੋਆ ਪਦਿਣੁ: ਸੁਦਾਸਾ।
ਅਉਤਾਕ: ਪ੍ਰਹੁ ਰੂਤ ਕੁਖਾ ਦਿ ਹੁਈਦੀ: ਦਿਨ ਦੀ ਦੀ ਤੇਰੂ
ਘਬ: ਘਰੂ ਛਾਡੇ ਦਾ ਗਰਧਿ ੦ ਆਣ ਦਿ ਚੋਰ ਹੁ ਨਾਕਿਸ ੦ ਆਕੋ
ਮੁਖਿ ੦ ਨੂ ਜੋਤਿ ੦ ਹਗੀ ਦੀਆ ਛੇਦਾ ਪਾਈ ਐ ਜੋ ਸਦਾ ਰਹੇ ਨਿ
ਹਕਾਮਾ ਛੇਦਾ ਭਾਈ ਐ ਤਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ। ੪ਮ: ੧ਨਮ
ਰਪੀ ਲਕੁਟੀ: ਲਾਠੀ ਦਾ ਟੋਹਣੀ: ਅਜਰਾ ਹੋ ਛੇਦਾ ਬਾਹ
ਰਖਵਾਲਿ ਮੰਤ੍ਰਾਰਿ ਭਾਣਇ ੦ ਕਰਕੇ ਤੇ ਜਪੀ ਐ ਰਜਾਇ:
ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰ ਹੈ ਛੇਦਾ ਟਿਕਾਏ ਇਕੈ ਮਰਣ ਭਜਾਵਨਪੀ ੦
ਜਿਥੇ ਤਿਥੇ ਸਬਦ ੦ ਪਾਰਜਾਣਿ ਨਾਤਿਨ ਨਾ ਜਾਪੀ ੦ ਜੀ
ਦਾ ਸਮਾਇ ੦ ਜਿਸ ਜਾਣਿਆ ਹੋਆ ਨ ਦਿਸਮਾਦੁ: ਅਚਰ
ਦਾ ਸਮਾਇ ੦ ਜਿਸ ਜਾਣਿਆ ਹੋਆ ਗੁਰੂ ੦ ਏਹੁ ਨਾਮ ਸੁਹੀ ਮ ੩
ਸਰੂਪਾ ਹਦੂਰਿ: ਬਾਹਰ ਭੀਤੇ। ਗੁਰੂ ੦ ਏਹੁ ਨਾਮ ਅਪਣੇਆ
ਅਸਟਪਦੀਆ ੧੯ ਨਾਮੈ: ਹੀ ਬੀਤੇ ਆਪੇ ੪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਜ
ਪਨਾ ਮੇ ੦ ਆਦਿ ਦਾ ਪਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਜ
ਬਦੁ: ਵੇਦ ਨੂ ਉਪਜੇ: ਉਧਰੇ ਅੰਧ ੦ ਤਾਈ ਨੂ ਸਬਦੁ:
ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਜਾਚਾ ੦ ਜੋ ਈਜੋ ਕਰਮੁ: ਕਰਤ ਨੂ ਸੁਣਇ ੦
ਗੁਰੂ ਹੋ ਕਰਾ ਪਾਲੇ: ਜਪਾ ਦਿਕ ਰੋ ਖਟਿ ੦ ਨਾਮ ਨੂ ਜਪਾਏ ੦
ਸਿਖਾਯਾ ਜੋ ਅਰੋਗ ਸੁਣਾਏ: ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਗਿਆਨ
ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾ ਪੀਜੇ: ਨਿਸ ਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰੋ ਪਾਏ: ਫਲ
ਪਾਇਆ ਦਾ ਧਾ ੦ ਹੈ ਜੋ ਤੀਰਥ ੦ ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਤਿ
ਸਾਰਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰੂਪੀ ਸਰਿਐ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ ਰੋ ਤੀਰਥ ੦
ਸਾਰਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ੦ ਤੇ ਨਿਰਮਲ: ਸੁਧਾਏ
ਰੂ[illegible] ਨਾਮ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ੦

ਤਿਸਦੇਪਯਾਰਕਰਦਿਲੋਨਾਲਿਸਾਇੰਓਹੁਹੋਰਨਾਨੂੰਸਚੀਸਿਫਤਿੰਤ੍ਰੋ
ਕਰੇਉਸਦੀਸਚੀਸਲੋਂਨਾਗਾਉਂਦੀਹੈਅਛੇਦਾਤਿਸਨਾਰਿਕੋਰਾਹੇ
ਮਤਿੰਕਰਾਚਾਥੀ:ਧਾਰੀਤਿਨਾਦੀਆਸਹਜੇ:ਸੁਭਾਵਕਾਸਹ
ਜੇ:ਸਹਜਪਦਮੋਖਾਇ:ਅਨਸਾਰਹੈਨਾਇਓਧਿਆਰੇਂਦੀ
ਛੇਦਾਜਾਬਖਸੇਤੂਆਪੇਮੇਲਲਿਇ ਸਚੀਭਗਤੀਂਦੇਕੇ
ਸਭੋਸਚੁਤ੍ਰਾਂਦਰਤੇਇਹੁਤਿਨਕਦਪਕਰੋਗਮੁਖਿੰਕੋਈਆ
ਪੁੰਨਾਆਪੁੰਭਾਵਾ੧ਮ:੩॥ਸੁਆਲਿਓ:ਸੁਦੁਹੋਅਸ
ਚੇਤੇ:ਸਚੇਕਰਕੇਗਸਾਚੋ:ਹਰਿਮੈਵਹਰੀਨੁਕਹਦੇਹੈ।
ਕਾਇਆਂਵਿਰਾਟਦੀਮੇਂਦਾਤਾਂਵਈਜਨਾਂਸਮਾਲਾਂਜ਼ਿ
ਜ਼ਨੇਂਰਤਨਪਦਾਰਥ:ਨਾਮਦਾਵੈਰਾਗਾਛੇਦਾਭੰਡਾਰ
ਭੁਰੇਪਏਹ:ਨਗਨਾਮੰਰੂਪੀਤੋਲਿ:ਵਿਚਾਰਨਾਹ
ਰਾਂਹੇਸਭਨਾਮਾਣਕਰੂਪਹੈਵਵੈਰਾਗਾਦਿਤੇਹਰੀਦਾ
ਦਰਸਨਤੇਸੌਵਣਾਦੇਜੋਹੈਅਫਰਾ:ਘੜਾਹੈਭਉਂ
ਹਰਿਦਾਤੇਭਾਉ:ਪ੍ਰੇਮਾਉਪਤਿਤ੍ਰਪਾਲਨਪਲੋਜਿਤ:ਜਿ
ਨਾਂਦੀਆਨਾਮਿੰਕਰਿਹੈਕਾਇਆਂਜਫਲਾਤਾਂਧਨ੍ਹੋ
ਸਚੁਨਾਮਕਰਾਰਜਹੀਮ:੩॥ਪਉੜੀ॥੧੦॥੧੯ਵਿਸਮੀ:
ਜਾਵੈਗੀਆਥੀਈ:ਹੈਵੈਰੀਆਦਾਹੁੜਾ:ਧੀਨਾਦਾਹੁ:ਤੂੰਧਨੋ
ਵਾਹੁਂਤੂੰਆਦਾਇ:ਸਾੜ੍ਹਾਗਾਰਕਾਂਜਿਨਾਛੇਦਾਘੋਰ
ਨਰਕੋਜੈਸਾਂਕਰਮਨਾਹੋਂਦਾਹਿਂਫਲਤਾਂਤੈਕਮਾਇੰਜੇ
ਚੈਗੇਹੋਵੈਪੁਰਖਾਇ:ਸਾਧਾਧੁਮੇਗੁਣਕਾਰੀ:ਉਪਕਾਰੀ
ਸੋਨਿ:ਸਦੇਤੇਹੈਜੀਧਾਹਿ:ਪੁਚਾਣਾਮੇਦਨੀ:ਸੂਝੀ
ਸਚੁ:ਹਰੀਦੀਸਰੇਂਜਾਂਤਾਂਹੋਤਿਂਵਿਖੇਧਿਆਰਹੇ
ਜਿਨਕਾਨਾਰਿੰਜਰਪਾਸੁਰੂਪੀਅਸੁਧੰਕਾਨਿਕੇਰ:ਨਦੀ
ਨਦਨਿਰੀਕੋਰੀਆਜਾਹੁ:ਗੋਰੂਆਮਾਰੇ:ਜਿਧਾਦੁਖ:ਨਰਕ
ਦਾਦੁਖਪ੍ਰਤਧਾਪਾਣਿਐ:ਪਾਇਆਜੋਹੈਸਲਾਹੀ:ਸ
ਲਾਵਣੇਵਾਲਾਅਹਿੰਅਚੁਤੋਗਠਾਇਰਹਾਇ:ਦੂਰਕਰਾ।

ਛੋਡਿਆ ਨਸਤੁਪੀਤਨਲਾਗੀਆਆਪੁ।ਭਾਵਾਪਿਛੋਤਾਣਿ॥ਧੁ
ਕੁਤੀਆ ਜੇਵਡ ਕਰਵਾਇਟਿਦੇਆਦੇਵਿਜਾਕਰਤਾਸਾਚਿ।ਮੋਆਵਾ
ਖਿਆ॥ ਭਾਵਕਰਕੇ ਵਾਜਿ॥ ਹੇਭਾਈਆਦੇਜੀਨਿ।ਪੂਰਾਣਾਦਿ
ਕਾਹਿਪਲਭਨਿ॥ ਤਿਆਗਛਡੇ ਵ ਤਿਆਗੇਹੈ ਖਲੀਜਾਣ
ਕੇਤੋਜਾਂਞ।ਕਰਾਮੁਠੀ॥ਲੁਟੀਹੈਜਿਸੀਆਮੁਖਿ।ਦੇਵਣੁ
ਆਗੇਆਮਤੀ।ਤੇਸਰਪੇ॥ ਰੰਗੀਏਰਿਗਾਲਾ॥ ਰੰਗਵਲਾਆਮਿ
ਕਿ॥ਹਿਦੇਮੋਆਵਿਛੁੜੇ॥ਵਿਛੁੜੇਰਵੇਨ॥ਜਪਾਣਿਆਕੋਲਿ॥ਅਠ
ਦਾਆਹਿ।ਜੋਸਦੁ।ਗਾਆ੮ ਸੂਹੀਮ:੩ ਸੁਖਮ॥ਨਿਰਗੁਣ
ਹੈਤੋਆਚਿਤ॥ ਅਕਸਮਾਤੁਆਮ।ਕਰਕੇਜੁ ਸਰਵਰਾਸ
ਰੰਵਿਖੇਵਰੁਅਮੁਖਿ॥ਦੁਆਰੇਆਹਿਜਲੇ॥ਹੇਸੁਹੇਨਸਿਉ।ਗੁਰੂ
ਤਿਨਾਤੇਆਗੋਆਪੂਰ॥ਹਿਰਦਾਵ ਸਤਸੰਗੁਗਾਵਜੇ।ਨੂਮਾ
ਸਬਦਿ॥ਵੇਦਾਵ ਉਪਦੇਸਾਦੂਤੁ॥ ਦੈਤਾਸ੍ਰਿਆ॥ਜਿਨ
ਸੋਪ੍ਰਭੁ।ਦੀਵਨਾਗੁਰ।ਦੀਆ੬੮ ਰਾਗਸੂਹੀਮ:੪ ਅਸ
ਪਦੀਆ ੧ੴ ਪੌਰਿ॥ ਪਾਸਿਆਪੁ।ਣਾਆਪੁ।ਭਾਈ॥ਵਜੋਤੇ
ਮੇਲਹਿ।ਤਾਂਤਿਨਾਦੂਆਰੇਦੁਖੁ।ਮੋਆਇਤਹੋ॥ਇਸਵਿਚਹੀ
ਮਨਾਈ॥ਮਨੀਏਆਪੁ।ਨੂਆਲੇਹੁ।ਏਹੁਵੇਰੀਆਨਫਿਰਿ।ਕੋਏ
ਹੁਣਭੀ।ਤੇਨਾਉਪਮਾ।ਮਾਨੇਮੋਆਨਿਦੇ।ਲੋਕਤੁਤੈਨਾਰਹੇ।
ਮਨਮੇਰਾਨਕਿਹੁ॥ਕੁਜਾਪੇ।ਕੋਆਦਿਵਾਨ॥ਸਲਾਹੇਲਿਆਰੀ
ਸਾਰਕੋਆਛੇਦਾਬਹੁਪਿਆਰਾਹੈਵੇ।ਅਗੇਤੁਭੀਆਜੋਰ॥ਜੋਭਾਗੁ
ਰੁ॥ਭਾਰੀਆਗੁਰਨੂਵਿਚੁਦੇ।ਵਕੀਲਆਤੂਹੈ॥ਤੇਰਾਰੂਪਆਛੇਦਾ
ਹੇਹਰਿਤੇਰੇਭਗਤੀਰੂਪੀਭੈਡਾਰਭਰੇਆਛੇਦਾਰਾਰਅਪੁਨ
ਜੋਹੈਜਿਮਾਰਿਨਜੋਰਾਤਿਜਨਾਜਿਮਰਿਸਿਮਾਰਿਦੁਗੁਰਜੋਹੇ
ਹੇਹਰਿ।ਮੇਨਾਗੁਰ।ਮੇਨਾਗੁਰ।ਦੀਦਰਸੇ।ਤੁਕੀਆ
ਖੀ।ਦੇਆਪਰਾਈ।ਐਸੀਸਰਧਾਹੈਮੇਰੀਆਅਪਾਈਰਾ॥
ਮਨਤਨਕਰਵਾਅਪਾਇਕੋਤੈਪਤਿਭਏਜਤਕਤ॥ਜਿ
ਦਰਕਿਦਰਤਤ॥ਤਿਦਰਵਤਤੁਰੂਪਾ੧।੧੦ ਸੂਹੀਮ:੪
੧ੴ ਆਪਣੇ।ਐਛੇਦਾਤਤਨੁਮਨੁਹੋਇਨਿਹਾਲਾਦਿ
ਸਾਹੁ॥ਖਰੀਦ[illegible]ਤਾਹੋਆਮਹਿਮਤੁ।ਨਾਮਨਿਹੋਆਸਾਨੁ
ਹੈਤਾਦੇਹੁ।[illegible]ਨਾਆਲਾਉ॥ਕੋਲਹੁ॥ਲਵੰਜੋਆਤੁ

ਨੂੰ॰ ਅਰੂਪ ਰਹੈ ਨ॰ ਹੇ ਭਾਈ ਥਿਰ ਰਹਣੀ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਆਉ: ਹੇ ਭਾਈ ਪਰ: ਓ
ਣਾ ਗੁਰ॰ ਪਾਸ ਨਮੁ॰ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮੈ: ਨਾਮ ਹੀ ਛੋਡਾ ਆਣਿ
ਜੋ ਲਹੈ॰ ਫਲ ਤੂੰ॰ ਹੇ ਗੁਰ॰ ਨੇਹ ਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ: ਹਰੀਆ ਰਾਸਿ:
ਸਾਰੀ ਮੰਨਿਆ॰ ਜੋ ਨਰ ਤੇ ਜਿਨ ਕੀਤਾ ਧਾਜਿ॰ ਜੋਗੁ ॥੨॥੧॥
ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੫॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ: ਲਗਾ ਤਰੰਗਾ: ਸਿਕਲ
ਪੂ ਮੇਰੇ ਮਨ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਛੋਡਾ ਪਰਮੇਸਰ ਪੂਰਨ ਕਤ ਪਾਈ
ਜੋ ਮੋਹ॰ ਦੀ ਮਗਨਤਾ ਨੂੰ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਾ ਧੌਸਣਿ: ਵਸਦ
ਹੈ ਕਰੋਧ ਚੰਡਾਰਾ ਸਰੀਰਿ ਮੈ ਅਗਿਆਨਿ॰ ਕਰਕੇ ਗੁਬਾ
ਰ: ਅਧੇਰਾ ਭ੍ਰਮਤ: ਭ੍ਰਮਿ ਮੋਹ ਜਰੇ: ਜੜ੍ਹੇ ਹੈ ਕਿਵਾਰ: ਤਖਤੇ
ਇ ਸੂਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ॰ ਦੇ ਅੰਦੇਸਾ॰ ਰੂਪੀ ਧੀਰਪ॰ ਨ ਪਰਸ਼:
ਪਏ ਹੈਂ ਨ ਧਿਰਾਨ: ਮੂਰਖ ਵ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆ ਦਾ ਸਧਾਧੇ
ਆਧਿ॰ ਦਿਸਾ ਰੂਪੀ ਜੋ ਆਕਾਪ॰ ਬੁਧੀ ਦੀ ਉਕਤਿ॰ ਧਾਂਈ
ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॰ ਹਰੀ ਤਾਂ ਛੋਡਾ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਰਹਿ ਪਤਿ॥
੧॥ ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰ ੩ ੧ ੴ ਮਿਥਨ: ਮਿਥਿਆ ਮੋਹ ਅਗਨਿ:
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੋਕ ਕਾ ਸਾਗਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਾਰਤ ਜਨ ਤੇ ਉਧਰੁ: ਉਧਾਰ ਲੇ
ਹੇ ਛੋਡਾ ਨਰਾਇਣੁ॰ ਤੇਰੇ ਕਮਲ॰ ਕੀ ਸਰਨਾਂ॰ ਦੇ ਪ
ਰਾਇਣ: ਆਸਰਾ ਰੂਪ॰ ਸਭ ਦੇ ਹੇ ਛੋਡਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾ ਦਾਰ
ਦ ਨਸ਼ਰੀ ਏਤਾ ਪਰਸਨ॰ ਕਰਾ ਜਾਪੇ॰ ਜੋ ਤਿਸ ਨੂੰ ਰੂਪ॰ ਤੇ
ਹੈ ਗਰੋ ਬਿੰਦ॰ ਜਿਸੁ ਤਿਸੁ ਵਾਰੇ॰ ਕਾਮਾ ਦੀ ਕ੍ਰਮ॰ ਕਰ॥
ਫਲਾਂ॰ ਦਾ ਫਲ ਅਧਨਾਂ॰ ਦਾ ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ
ਈ॰ ਨਿਜ ਕੇ ਕੀਤਾ ਸੂਹੀ ਮ: ੫॥੧੯ ਰਹਸੀ ਐ: ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋਦੈ ਜੀਉ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਧਾਨ॰ ਦੇ ਜੋ॰ ਸੋ ਤੂਟਈ॰
ਤਾ ਪਵੇ ਰਾ: ਨਾਸ ਮਨ॰ ਦਾ ਜੁ ਹੈ ਨਾ: ਨੇੜਾ ਸੋ ਤਾ ਕਰਕੇ
ਦੇਖੇ ਆਪਤੇ ਐਗਾ ਤੇ ਦੇਦਾ ਨੂੰ ਸੁਣੈ ਨਰਪਉ ਦੇਤਾ: ਦੇਹ॥
ਜਿਨਿ: ਜਿਤਾ ਪੂਰੇ॰ ਕੋ ਹੁਕਮੇ: ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਛੋਡ:
ਦਿਖੈ ਛੇਦਾ ਦ ਹਰਿ ਦਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨੂੰ ਜੋ ਸ
ਖ॰ ਤੇ ਅਮਰੋ ਸਤ ਭਾਇ: ਨਿਤ ਕਰਾ ਜੀਆਂ॰ ਦੀ ਕਰੋ॥

ਸੂਹੀ ਮ:੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

ਨਅੰ ਰੂਪੀ ਜਾਣੁ ॰ ਏਹੁ ਸਾਜੀ ॰ ਕਰਾ ਕਰਤਾ ॰ ਆਪਿ ਤੇ ਅਰੇ
ਏਕੰ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੈ ਛੋਡਾ ਪਖੋਰ ਧੁਧਿ ॰ ਵਾਲਾ ॥੩॥ ਮ:੫ ॥ ਕਣੀ
੧ੴ ਤੇਂ ਤਨ ਕਰਾ ਚੁਕੀ ॰ ਘਾਣੀ ਕਰਹੇ ਤਹਿੰਜੀ ॥ ਤੇਰੀ ॥
ਕਾਂਛੀਆ ॥ ਕਹੀ ਦੀਹਾਂ ਦੂਜਾਣੇ ॥ ਦੂਜੇ ਨਾਲਾ ਵਾਛੀਆ ॥
ਵਿਛੜੀਆਂ ਪਾਸਰਾ ॥ ਪਾਜਾ ਰੰਗੀਲਾ ॥ ਅਨੋਂਦੀ ਆਹਿਦਾ ॥ ਮੈ
ਰਾ ਸਖੇ ॥ ਸੁਖ ਹੀ ਹੈ ਦੂਜਾ ॰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੂ ॥ ਮੈ ਨੈ ਤੁਲ
ਈ ॥ ਚੱਲਾਂ ਤਉ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਪਰੀਏ ॥ ਹੇ ਪਿਰੁ ਛੋਡਾ ਤੇਰੇ ਮਨ
ਲ ਨ ਪੁਜਨਿ ਸਾਹੀਦੂ ॥ ਸਾਹਾ ਦਾ ਤਉ ॥ ਤੇਰੀਆ ਸੰਞਦ ॥
ਮੈ ਬਧੁ ਹਥਿ ॥ ਜਤਾ ਵਧਾਣੀਆਂ ॥ ਵਧਹੇਂ ਤੇਰੀ ॥ ਬੇਰੋਸਾ
ਤਾ ਕੂ ਪਾ ਵਿਸਹਨਿ ॥ ਜਾਵਨਿ ਆਉ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਛੋਡਾ ਪੁਰੇ
ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਪਜਿਤੰ ਕਾ ॥੪॥ ਮ:੫ ॥ ਪੋਥੀਆ ॥ ਹੇਰਹੀ
ਬਾਰਾਮੀ ॥ ਭਾਲਾ ਨਿਧਾਨੰ ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਿਕਾਰਿ ॰ ਕਰਾ ਰੂਪਿ
ਆ ॥ ਰੋਣਹੋ ਏਪਾਰਿ ॰ ਕਰ ਕੋ ਛੋਡਾ ਆਇ ਆਪਿਧਿ
ਆ ॰ ਕਰ ਹੋਇ ਨਰ ਕਿਆ ਸੋਧਿ ॥੩॥ ਤਿੰਨੇ ਵੇਦਾ ਦਿ ਕੋਰੇ
ਤਤ ॥ ਸਾਰ ਏਹੁ ਵਾਦਿ ॥ ਵਿਅਰਥ ਜਨੀ ॥ ਜਨਾਨੇ ਅਨਿਤ
ਕੰ ॰ ਤਾਂਈ ਸਤਿ ਸੁਨਜਾ ਪੇ ਹੇਤ ਸਈ ਵਹੁ ਦਾ ਹੈ ॥੫॥੧੦॥ ਸੂਹੀ
ਮ:੧ ॥ ਕੁਚਜੀ ॥ ੧ੴ ਸਤਿ ॥ ਮੈ ਕੁਚਜੀ ॰ ਵਿਖੇ ਅੰਮਾਵਣੇ ॥
ਜੋ ਨਾ ਮੈਦਨ ਵਾਲੇ ਡੋਸੜੇ ॥ ਦੋਜ ਤੇ ਕਿਉ ॥ ਕਿਸ ਕਰਾ ਚ
~~ਤੈਂ ਛੋਡੇ ਵੇਠੀ ਆਹੇ ॰ ਸਦ~~ ਦੀਆ ਸਾ ਅੰਧਿ ਛਾਵਣੀ ਇਹਿ ॥
ਅੰਧਾਰੀ ਛੰਦੇ ਬੇਠੀ ਆਹੇ ਕਾ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਸਾਂਈ ਵੁ ॥ ਮੇਨੂ ਕੋਂ ਪਰ
ਜੀਂ ਚਾ ਨਵਿਖਰਾ ॥ ਵਿਸਥਾਰਾ ਟੋਲਿ ॥ ਪਦਾਰਥਾ ਅੰਧਿਰੂ ॥
ਅਪੁਣਾ ਰੰਗਲਾ ॥ ਰੰਗਾ ਦਾਲਾ ਤਿਨੰ ਦਸ ਤਾ ਸੈਦਣੇ ॰ ਦੇ
ਰਾਜਿ ॥ ਦਾਰੂ ਸਤ ਵ ਸੈ ਪਰਨਾ ਅਜੂੰ ਹਾਂ ਛੋਡਾ ਕਿਤ ਪਾਸਿ
ਨ ਬੇਠੀ ਅੰਧਾਰਿ ॥ ਸਿਰ ਤੇ ਕੁਜਾ ॥ ਕਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਰੂਪੀ ਕੁਰਲੀਆ ॥
ਉਡਗਈਆ ਬਗਾ ॥ ਚਿਟੇ ਕੇਸਾ ਰੂਪੀ ਛਾਡ ਛੋਡਾ ਬਗਬੀ
ਆਇ ਬਾਹਿ ਠੇਤੇ ਅਜੇ ਭੀ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਅੰਧਾਰ ਮੈਦਾਸ ਨਾ ਰੂਪੀ
ਕੇਸਾਂ ਕੁਰਲੀਆ ॥ ਬੋਲਦੀ ਆਹੇ ਸਾਹੁਰੇ ॥ ਪਲੋਕ ਮੋਸਲੂ ॥

ਸੂਲਗਕਾਲਰੂਪੀਆਦਾਟੜੀਆਸੁ:ਦਾਟੂਾਮੁਤੀਆਸੁ:ਛੁਟੜੂਹੋਈ॥
ਧਰੀਆਸੁ:ਧਾਰਤੀਹੈ॥ਛੋਦਾਸਭਜੋਹਾਗਣੀਆਂਦੀਆਂਰਾਤੀ
ਸਫਲੁਕੀਤੁਨਾਹੈ॥ਡੋਹਾਗਣਿੰਦੀਆਰਾਤਿੰਤੁੰਜਫਲਕਰੇ॥੧॥
ਮ:੧॥ਸੁਚਜੀ॥ਤੂੰਮੇਰਾਮੈਂਕ੍ਰਾਅੰਤਰਿੰਹੋਵੈ॥ਰਾਤਖਾੜ੍ਹ:ਗ
ਜਦੀਆਵਸਰੂਪੰਦੀਆਮਾਣੀਖੰਨੁਫਿਰੈਵਭੀਖ:ਜੈਨਮੈਣਿ
ਹੈ॥ਬਲ:ਮਨਮੁਖਾਦੇਰਿਦੇਰੂਪੀਬਿਲਕੇਜਿਰਿਧਾਰਿਜੱਰੁ:ਭਗ
ਤੀਦਨਾਮਰੂਪੀਕਮਲ॰ਜੁਭਰਾਣਾਰੂਪੀਆਕਾਸਿੰਰ
ਦੇਰੂਪੀਮੈ॥ਭਰੀਆਸਿ:ਭਰਦਾ:ਤੁਧੁਦਾਹੈ॥ਰੀਗਲ:ਆਂ
ਦੀਆਛੋਦਾਚਾਜਿਦੀਜਿਫਤੇਮੈਰਤੁਹੈ॥ਆਪਣਿੰਭਾਣੈਤੂੰਹੈ
ਜਹੁਭੀਹਾਬਲ:ਕ੍ਰਿਆਨੁਕਹੈ॥ਹਉ:ਹੈਗਾਤਾਕਰਕੇਅੱਈ
ਆਸਿ:ਮਰਣੁਜਨਮਣਿਹੋਇਆਕਹਿੰਕੇਸਰਨੁਮੈਕਹਿ:
ਕਹਾਤੇਕਿਆਸਨੰਦੀਆਰੁਖੰਮਨਕਰਤੇਤਨਕਰਾਛੋਦਾ॥
ਜਦੁਸਹੁਪਾਇਆਂ॰ਏਹਾਕੰਮ:੧॥ਗੁਣਵੰਤੀ॥ਸਿਖਣ:
ਸਿਖਾਉਪਦੇਸਣੁ:ਉਪਦੇਸਾਤੇਕੂ:ਤੈਨੂੰ॥ਰੇ:ਦੇਹਾਦੂਰਹੁ:
ਪ੍ਰਲੋਕਤੇਵਜਨਮਾਂਤਾਤੇ॥ਉੜਾਇਤ:ਇਸਾਭਾਈਅਤੇ:
ਰੇਭਾਈ॥ਦੂਜਾ:ਦੈਤਾਜਾਵਣ:ਸਹੁ॥ਤਤੀਵਓ:ਰਿਚਕਦੁ
ਧਾਹੁਕਮਾਉ:ਹੁਕਮਦਿਚਵਹੁਕਮਪ੍ਰਸਨੀਕਹੈਮੈਨਾ॥
ਹਰਿੰਨੈਪਜਾਊ:ਦਾਤੂਾਸਨੰਰੂਪੀਅਧਾਇਤਾਅੱਕ
ਦਿਕਰੈ॥ਤ੍ਰਸੂਹੀਛੰਦਮ:੧॥੧ੳਜੋਬਨਿੰਰੂਪੀਮੈ:ਸਰਾਬਕਰ
ਮਤ:ਮਸਤੁਹੋਈਹਾਂ॥ਬਲਰਾਮਜੀਉ:ਬਲਿਹਾਰਜਾਵਾਹੈ
ਮਜੀਉ॥ਮੈਜੇਸਭਕਾਕਰਨਾਗਣਿੰਜੋਹੈ॥ਦਰਸੇਹੋਪਰੁਦ
ਰੁ:ਘਰਅੰਦਰਾਸਹਜੁ:ਅਨਿਦਾਸਤੀਂਨਾਬਾਲਤਣਿ:
ਬਾਲਅਵਸਥਾਮੈ॥ਕਮਲਾਣੀ:ਨਿਮਿਖਣੀਹੈ॥ਬਾਬਾ:ਹੇਗੁਰੋ
ਦੇਵ:ਪਤੀਆ॥ਤਜਕੀਬਲੰਹਾਰਜਾਦਾਹੈ॥ਦਨੁੰਕਾਛੋਦਾ॥
ਜੈਸੀਮਨਸਾਂਮਨਮੈਤੈਸੀਆਸਾਤਨੁਮੈ॥ਭਰਪੂਰੇ:ਲਭ
ਲਭਾ॥ਜੋਹਰਿਕੀਂਤੀਆਨਾਲਜੋਪਰੋਡਨੰਨਾਛੋਦਾਕ
ਦੇਂਤੇਮੈਨੁਗਿਜੁਗਿਪ੍ਰੀਤਮਾਂਤੂੰਭਾਵਦਾਹੈ॥ਬਾਬਾ:ਹੇਗੁਰੋਸਾ

ਡਾਲਗਾਨਰੂਪੀਲਗਾਨ: ਮਾਹਾਰੇਕੀ: ਮੈਕੀਆਛੰਦੇਆਰਜਾਈਏਹੁਕਮ
ਵਿਚੁਸਾਹਾਰੇਆਛੰਦੇਦਾ ਜੋਕਰਤੇਕਰਿਪਾਇਆ: ਲਿਖਛਡਿਆ ਜੋ
ਕਿਰਤੁ: ਕਰਮਪਾਇਆ ਤਸਰੂਪ ਸਾਈ ਜੋਹੈ ਸੋਤੁੰ ਨਾਉ ਜਪਦੇਨੇ
ਦਲੁੰਦਾ ਜੋ ਛੰਦੇਦਾ ਪਾਲੀ ਜਗਜਾਸੀ ਬ੍ਰਿੰਦਾ ਪਾਲੇ: ਹਰੀਸੇ
ਹੇਤੇ: ਹੇਤ ਭਇਆ ਤਾਂ ਮਾਣਿ: ਮਾਯਾ ਵਿਛੁੰਨੀ: ਵਿਛੋੜੇਕਰਕੇ
ਨਿਰਾਜੀ ਹੋਏ ਇਕੇ ਰੋਇ: ਰੁੰਨੀਆ ਛੰਦਾ ਚੋਤੇ ਸਾਂਤ ਸਾਚਸਘ
ਦਿ: ਪ੍ਰੇਮਦਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਸਾਹਿਲੀ: ਜਿਖਨਿਆ ਦੂਰਿ: ਸ
ਰੂਪੀਆ ਪੇਈਐ: ਇਸ ਲੋਕਾਰ ਹਸੀ: ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਈ ਹਦੂਰਿ:
ਸਰੂਪਨ ਨਿਪਿ ੰਨੋ ਜੋੜੀ ੰ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਸੈ ਜੇਹੀ ਪੂਰੀ ੰ ਵਲੀ
ਤੈਸੇ ਥੀਆਂ ਧਾਨ: ਸਰੂਪਦੀ ਦਾ ਸਤਸੰਗਾ ਦਿੱਤੀ ੰ ਭਾਈ ਅਧਿਕ
ਨੂੰ ਦਦੇਆ ਭਾਈ: ਭਾਵਦਾ ਦਾ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਆਤਿ ੰ ਕਰਜੋ ਅੰਕਿ:
ਸਰੂਪਸੈ॥ ੧॥ ਮ: ੧॥ ਛੰਤ ਦਾ ੧ ੴ ਸਾਜਨ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀਆ ਸਾਚੇ ੰ
ਨੇਤਨਾ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚ ਆਇ ੰ ਵਿਧੋ ਪੰਚ: ਸੰਤੁ ਸਾਂ ਸਾਈ ੰ
ਹਰਿਰੂਪੀਆ ਪਾਰੁ ਤ੍ਰਾ: ਜਮਨਾ ਦੇ ਸੋਰ ਦ ਤਨਤੇ ਰੂਦਾ ਪਾਤਿ ੰ
ਵਾਲੇ ਅਨਹਦ: ਇਕਰਸਾ ਛੰਦਾ ਪਿਆਰੇ ਨਾਰਿ: ਨਾਲਦੇਵ
ਨੇੜੇ: ਜਗਜਾਜੀਰੂਪੀ ਨਾਰਿ ਜੋ ਹਿਲਰਾ: ਜਜਹੋ ਹੈ ਸਜਧਾਦਿ:
ਬ੍ਰਹਮਨੇਆ ਛੰਦਾ ਗਿਆਨਾ ਅੰਜਨੁ ਨੇਤ੍ਰੀ ਮਹਾਰਸ: ਮਹਾ ਸੋਸਹੁ
ਤਿਸਨੇਆ ਰੂਪ ੰ ਆਪਣਾ ਰਾਜਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ੰ ਨਾਮ ਦਿਵੇ
ਪ੍ਰੇਮ ੰ ਤੇ ਰਤਨਾ: ਵੈਰਾਗੁਆ ਭੇਖ: ਭੇਖਾਰੀਆ ਸਿਰਿਦਾ: ਸਿਰਿਧ
ਸਿਰਦ ਆ ਸਿਰਜਾ ਸਿਰਜੇ ਕੋ ਜਾਣੂ ਹੈਨਾ ਤੁਸਾਰਾ ੰ ਹੋਆ ਕਦ
ਰੂ ੰ ਹੋ ਜੋ ਕੁਲਿਦਾ ਕਿਆ ਕਾਲੁ: ਮਰਣਾ ਧਿਕਾਲੁ: ਜਨਮਣਾ॥
ਲਾਇ: ਇਸਾਖਿਤਾ ਦਾ ਸੂਹੀਮ: ੧॥ ੧ ੴ ਰਾਮ: ਹੈ ਭਾਈ ਦਾ ਹੋਰਸੇ
ਸਭਕਾ ਕਰੇਆ ਖੜੀ: ਤਕੜੀ ਹਿਕੇ ਦਾ ਸਰਦਾ ਦਨ ਹੋਕੇਆ ਕੇਦਲ:
ਸਪਾਹੇਦਾ ਸਰਾਲੀ ੰ ਜੂਈ ਸੋ ਹੈ ਸੋਤੀ ਜੋਈ ਤੂਜਾਂ ਤਾਭਾ
ਇੰ ਕਰਕੇਆ ਸਾਚਿ: ਹਰੀਆ ਸਰਸੀ: ਸਹਤਰਸ ਦੇ ਭਈ॥
ਅੜੀ: ਲਈਆ ਸਧਾਦਿ: ਪ੍ਰੇਮਤੇ ਹੈ ਰਹਿਸੀ: ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਈ
ਰਾਤੇ ੰ ਨੂੰਦਨੇਆ ਛੰਦਾ ਗੁਣੀ ਪੂਰਿ ਪੂਰਕ ਪਾਥਿ ਯਾ ਤੇ ਦੇਖੇਆਪ

ਰੁਛਾਇਆ: ਇਸਥਤੀ ਕਰੀਐ ਪੰਚਾਇਣਿ: ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜੋ ਅਦਲ:
ਅਦਾਲਤਾ ਛੇਦਾ ਨਿਕਰਾਰ ਮਤਿ ਵ ਸਿਧਾ ਕਰਣਾ ਧਾਲੜੀ
ਏ: ਜਗਮਗਾ ਸੀਨੇ ਅੜੀ: ਹੈ ਰਲੀਂ। ਭੰਜਨਾ ਹਾਹਾਰਿ ਰਜੀਆ:
ਰਜਾ: ਫਲਾਰਾਵੈਂ: ਭੋਗੇ ਅਪਾਰਾ ੪। ਚਾਰੇ ਜੋ ਵੇਦੁਨਿ ਹੋਜ
ਚੀ: ਹਰੀਆ ਜੋਗ: ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿ ਜੋਗ ਕਰਕੇ। ਗੁਰਿ ਪਾਉ
ਚੜੀਐ: ਉਚੀ ਅੜੀਐ: ਮਾੜੀ ਦਲਾ ਹੋਤਾਜਾ: ਸਿਰੋਮ
ਣਾ ਛੇਦਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦ: ਧੁਨਿ ਸੁ ਜੋ ਹੈ ਅਵਾਜ: ਪ੍ਰਗਟਾ
ਤਿ ਜਦੋ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਚਾਰੀਂ। ਤਾਂ ਕਰਣੀ ਹੋਈ ਸਾਰੀ: ਸਾਰੂ
ਨੀਸਾਣੈ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਰਤਨੁ। ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ਛੇਦਾ ਪੂਰਾ: ਗਿਆ
ਨਰੂਪੀ ਜਿਸ ਸੁ ਪਾਸ ਪਰਦਾ ਨਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਪਤਿ ਆ ਨੱਸੀ। ਹੈ ਤੋ ਜੋ
ਜੋ ਨਰੂ ਨਾਮੀ ਹੈ। ਝੁ ਛੇਦਾ: ੧॥੧ ਓ ਚਾਨਣ। ਗਿਆਨਰੂਪੀ
ਚੰਦ। ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਦੀਪਾਇਆ: ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਗੁਣਾਂ। ਰੂਪੀ
ਮੋਹਣੀ ਐ: ਜੋਰਪਾ ਜੂਆ ਨੇ ਜੋਤ: ਜੋ ਭਾਸ ਸਬਦੀਂ। ਜੋ ਹੈ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੀਤਾਂ। ਤੇ ਜਿਨਾ ਦੀ ਅਵ: ਹੋਰੁ ਰੀਤ: ਰੀਤ ਹੋ ਮਗਾ
ੜਿਆ: ਮੇਲਾਇਆ ਛੇਦਾ ਮਨੁ ਦੀਤਾ ਤੇ ਨਾਮ ਲੀਆ ਅੜ੍ਹਾਯਮਾਨ:
ਮਨੁ ਗਾਦੀ ਜਿਆ ਇਆ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀ ਆਤਿ
ਨਾਲਾ ਕੀਤ ਕਾ: ਨਿਤਾ ਦਾ ਜਲ: ਤ ਥਾ ਦਾ ਸੁ। ਗੁਣਾਰੂਪੀ
ਸਾਜ: ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਪਟਿਥਰ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਅੜਿ ਬਰ: ਉਦਮ
ਗੁਣਾ ਦਾ ਪਿੜ: ਸਰੂਪਾ ਭਲਾ। ਉਪਦੇਸਾ ਸ੍ਰੇ ਨਲਿ: ਹਟਾਇ
ਕੇ ਵਿਸੇ ਤੇ ਨਾਮ ਛੇਦਾ ਸੁਣੇ ਦੇਖੇ ਕਹਿਐ ਵਾਹੁ ਆਹਿਸ
ਗਿਆਨਦਾਨ ਰਿਦੈ।੪। ਅ: ੧॥੫ ਉਜੀ। ਭੁਕੜੀ ਦਾ ਸੰਗਤਿ
ਕੀ: ਚੀਆ ਸਨ। ਜੋ ਹੋਇ ਨਾ ਕਰਾ ਦੇਈ: ਦੂਤਾ ਮੇਲਿ ਐ:
ਮੇਲਿਆ ਨਾ ਸਕੈ। ਹੀਆ ਸਬਿ: ਵਿਚਾਰ ਕੈ ਪਾਹਿ: ਪਾਸੁ
ਮੋਲ: ਜਿਰਧੀ ਸਾਂਦਾ ਤਿਸੁ। ਸੰਤਾ ਦੇ ਛੇਦਾ ਜੋ ਤਿਸ
ਨਗਾਣਾ ਨਾਲਿ ਰਾਂਵਦਾ ਤਾ ਤਿਸ ਨਾ ਕਿਉ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿ
ਲੈ ਜੋ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਗਵਾਇਆ ਜਾਂ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ
ਪਦਾਰਥ ਨਾ ਕਿਉ। ਫੇਰਿ ਜੀਉ ਪੀਤ ਸ। ਗੁਰੂ ਬਾਤਾਂ।
ਸੁਣਿ ਨਬੀਧ: ਜਲ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਰੂਪੀ ਤੇ ਅਕੂ। ਤਾਕਾ।

ਜਿਵੇਂ: ਜਿਸਨੁ ਹਾਰਾ ਛੁਟੇਦਾ ਜਦੋਂ ਪਿੰਡ ਕਾ ਜਦਾਂ ਰਿਆ: ਜਦਾਰ ਨਵੀ
ਤਾ ਛੁਟੇਦਾ ਜੇਈਸ ਚਰੈ ਅਤਿੰਚੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੈ ਨਾਨਾਮ ਜੀ ਐ: ਪ
ਈਐ ਵਾ ਅੰਜੁਨੁ ਅਜੀ ਐ: ਗਿਆਂਨ ਕਰੀਐ ਜਮ ਐਨੀ ਸੁ
ਐਂਗੀ ਪਰਤਾਂ ਕਉਣੁ ਜਾਣੇ ਅਭੇਦ ਏ: ਦੀਰਜੁ ਸੇਂ ਹਰੀ ਤੋਂ
ਸਧਾਇਆ ਤਿਨਾ ਕਰਮਾ ਪੂਜਾ ਕਰੀਦਾ ਫਲੁ ਤਿਨਾ ਨਭ ਪਾ
ਜਿਨਾ ਵੇਖੇ: ਪਾਲੇ ਗਰੀ ਲੱਤੇ: ਰੰਗਾ ਵਾਲੇ ਨਾਲਾਲ: ਪਿਆ
ਰੰਨਾਲਾ ਅੰਧਾ: ਅੰਨਾ ਵਾ ਅਰਮਾਨੀ ਭਾਰੂ ਪਾਧਰ: ਰੁਸਤਾ
ਮੁਜੇ: ਖੁਸਦਾ ਹੋ ਹੋਛੀ ਐ: ਹੋਛੀ ਕਰਕੇ ਪੀਪਲੀ: ਧੰਧੇ ਮਾ
ਪਾਧਰੁ: ਖੁਲਾ ਪਰਦੇਜੀ: ਉਦਾਸੀਨਾ ਗੀਠ ਤ੍ਰੀ: ਵਿਰਥਾ ਵਿਰਤ
ਤ ਅਰੋਸੇ ਜਾਰ ਸਭਾ ਤੁਰਾ ਦੇਹੁ: ਤਿਆਗਕੁ ਹੋਰ ਹੋਹੋ ਜੀ ਵਾਟਰੀ
ਆਂ ਸੈਨਾਦੀਆਂ ਉਣੇ ਸੁਣੇ: ਨਿਮਸੁ ਏਤੇ ਓਹੁ ਸਰਣਿ ਆਏ
ਤੇਰਾ ਮਹੋਲੀ: ਜਰਮਾ ਜੀਏ ਜੱਸ ਤਰੇ ਆਹੋ ਪੂਰਿ ਹੋਏ ਕੋਲੀ
ਣੁ ਹੋਰਗਹਿਆ ਜਾਣੁ ਦਾ ਹਰੀ ਨਾ ਪਤੀ ਏ: ਪ੍ਰਤੀ ਜੇ ਤੁਹਾਂ ਅੰਕਾ
ਜਭੂਪਾ ਮਹਲੁ: ਹਰੀ ਮਹਲੀਂ: ਜੀਵਦੇ ਜੇਈ ਹੋਏ ਆਪਿੰ
ਆਦਮੀ ਤਿਨੇਰਿ ਤਰੇ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੋ ਧੀਏ: ਸਬਦਾ ਪਾਦੇਂ
ਜਿਸਨਾ ਅਮੁਲ ਏ: ਅਮੋਲਕ ਕਰਕੇ ਨੀਚ ਹੋ ਕੇ ਗਉ
ਤੁਮ ਵੀ ਹਮਾ ਜਾਈ: ਜੇਈਆ ਪਾਛੇ ਤਮਾ: ੨॥੧੯ ਸੁਖੰਰੁ
ਪਜਿਸਦਾ ਸੋਹਲੜਾ: ਜਸ ਹੋ ਸੋ ਛੁਟੇਦਾ ਦੂਜੀ ਦਰਮਾ ਤਿਨ
ਲੁਗਾ: ਕਲਜੁਗਾ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਕਾਂ
ਜਾਮਾ ਮੀਪਤੇਰਾ ਦਾਸ ਤੇਜ ਆਮੀਨਾ ਤਾਸੀ ਬਧੀਆ ਦਿਸਿੰ
ਵਿਖੁ ਜੋ ਤੁੰ ਕੋ ੧ ਮ: ੩॥੧੯ ਮੁਖ: ਸਨਮੁਖਾ ਸਥਾਇ
ਕਰਕੇ ਜਿਸਾ ਮੁਖਿ ਮੁਖਾਨੁ ਆਗੋ ਛੁਟੇਦਾ ਕੀ ਹਰਿ ਹੀ ਭਾਉ ਤੇ
ਹੋ ਹਰਿ ਹੀ ਕੇ ਵਾਲੀਆ ਦਿਨ ਰਾਤੀ: ਇਕਰਸੁ ਦੇ ਰਾਤ ਤੇ ਹੋਆ
ਹੋ ਦਿਨਾ ਧਰ: ਗ੍ਰਿਸਥਾ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਸਾਚੇ ਜੋ ਪਰਜ: ਪਰਜਾ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜੇਈ ਸਚਰੂਪ ਤ ਫਾਕੇ
ਭਾਇ ਕਰਜੀਵ ਨੋ ਪਰਜਾਨ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਗਾਮ ਵਿਧੇ ਸੁਭ
ਇਆ: ਸੁਭਾਦਕ ਹੀ ਜੁਹਾਇਆ: ਜੁ ਹਾਏ ਹੋ ਮਲਾਏ ਜਿ
ਸਨੁ ਓਹੁ ਰਾਮ: ੩॥ ਜੋਹਲਾ: ਜਸ ਹੋ ਇਆ ਦੂਤ ਭੂ ਸਿਸਾਰ
ਤੇ ਤਰੂਣ: ਲੰਘਣਾ ਛੁਟੇਦਾ ਨਜੇਰਿ ਜੇਈ ਸਚੁ ਭੂਪਜ
ਭੂਨ ਵੇਖੇ ਭੋਜਨ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਸੁਖੰਰੀ

ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਪਰਗਾਸ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ ਸਚੋਂ ਰੂਪੀ
ਸਾਚੋਂ ਦੇਵਕਾ ਜਾਚਾਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੈਨਾ ਦਾ ਤਿਨ ਸਭਨਾ ਸੇਈਂ
ਸਾਦਿਆ ਹੈ ਹਾ ਸੁਚੋ: ਹਰੀ ਹੀਆ ਸਚੋਂ ਤੋ ਛੁਟਦਾ ਜੈਨਾ ਮੇਦਨ
ਹੋਈ ਜੋ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਮੇਂ ਜੋਈਂ ਜੀਵ ਕਰੇ ਸਚੋ: ਸਚੁ ਹੀ ਸਚੁ:
ਸਚ ਕਰਕੇ ਆਪਿੰ ਨੂੰ ਸਚੁ: ਨਿਰਵੈਰ ਹਰਿ ਨੂੰ ਸਚੋਂ ਨਾਮ ਦਾ
ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁਖੰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰਹਸੀ: ਰੂਪ
ਕਈ ਹੋਂ ਸਭੁੰ ਦੀਆ ਭ੍ਰਾਮ: ਭ੍ਰਾ ਜੋ ਹਾਰੁ: ਅਨੰਦ ਕਰਾ: ਦਾ
ਧਨੰ ਤੇ ਪੂਰਦਾ ਮਤੀਂ ਆਦਦਾ ਕਰਕੇ ਧਾਲ ਭ੍ਰਈ:
ਇਖਾਣੀਆਂ ਮੇਲਾਵੇਸੁ: ਸਕਾਮ ਸਾਪਨ ਦ ਜੈਨਾ ਮੇਤ ਨੂੰ ਆ
ਰਿੰ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਛੁਟਦਾ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾ
ਦੇ ਨਾਂ ਏਕੋਂ ਤਿਸ ਨੇ ਓਦਰੁੰ ਤੇ ਨਾਂ ਪੀਤਮ: ਗੁਰੂ ਨਾ ਕਿਠ
ਲਾਏ: ਅਭੇਦ ਕਰਾ ਮਹਲੀ: ਜੋਗ ਪਾਸੀਆ ਮਹਲੁ: ਹਰੀ ਨੂੰ
ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੋਦ ਸਾਈਂ ਏਸ ਮੇਂ ਰੂਪੀਆ ਨਾਮਿੰ ਰੂਪੀਆ ਨ
ਸ: ਭ੍ਰਾ ਹਰਿੰ ਜੋ ਹੈ ਹਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਸੁ ਹਰਿ ਦੇ ਸਮੁੱਖੇ: ਦੁਆ
ਰੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮਨ ਕਰਾ ਧ੍ਰਜਾਏਂ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਹਾਏਂ ਦਿਖੇ ਸਿ
ਲੋਗ ਸੋ ਹਿਲ: ਅਨੰਦ ਹੋ ਸਖੇ: ਸੁਖੀ ਆਦਾ ਬਾਣੀਂ ਕਰ
ਕੇ ਸਬਾਦਿੰ ਚੇਤਨ ਤਾ ਨਾਮਿੰ ਨਾਲ ਲਿਦ ਨੂੰ ਸਖੇ: ਦੁਆ
ਰੇ ਜੋ ਨ੍ਹਾ ਛੁਟਦਾ ਭਗਤ ਜਨਾ ਘਰ ਦੇ ਦਾਰਿ: ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੈ
ਸਚੁ: ਨਿ ਸਚੇ ਕਰਾ ਸੁਖੰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਧਾਵਸੀ ਉਨਾ ਸਹ
ਸਿ: ਸਾਤਾ ਸੈਸਮਿੰ ਕਰਾ ਅਭ੍ਰਾ: ਹੋ ਰਾਤੀ: ਰਤੀ ਹੋਪ
ਪ੍ਰਭੁੰ ਦਿਖੇ ਜੋ ਹੈ ਰਾਤੀ: ਰੰਗੀਆ ਆਪੁੰ ਤ੍ਰਾਦ ਸਾਚੋਂ ਕੇ
ਸੋ ਹਿਲ ਭ੍ਰਾ: ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ: ਜਨਮ ਦਾ ਸੋਖ ਰੂਪੀਆ ਧਿਧ
ਤਾ: ਫਲ ਪਰਦਾਤਾ ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਮਹਾਰੇ ਮੀ ਨਾਂ ਧਾਮ: ਭ੍ਰਾ
ਨਾਮਿੰ ਕਾ ਛੁਟਦਾ ਮਨ ਤੇ ਨੇ ਕਰਕੇ ਨ ਹੋਂ ਦਿਖੋ ਘਰਿ ਅਨਹਦ:
ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸੁਰਤਿ: ਧਧੀਆ ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਸਕਾ ਨਾਮ ਸੋ
ਰਿਪੂ ਭਏ ਕੋ ਛੁਟਦਾ ਧਾਰੀਂ ਤਾਂ ਮੇਲੀਆ ਨਾਮ ਦਿਖੇ ਦੁ ਹੋਰੇ
ਮੈਂ ਸਾਂ ਤੇ ਜੋ ਛੁਟਦਾ ਸਭਨਾ ਘਰਿ ਏਕ ਘਟਾ ਦਿ ਚਿਏਕ ਏਕੋ:
ਅਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਸਾਮਾਨਾਂ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤੋਮਾਨਾਂ ਗਿਆਨੀ
ਆਂਦੇ ਮਾਨੈ ਦਾ ਗੁਰੰ ਦੁਆਰੇ ਛੁਟਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਹੁ

ਰੁਜੇਵਨਿੰਕੌਤਿਨਾਜਨ੍ਹਕਾਬੂਪੀਂਆਨਾਹਰਿੰਨਾਮਾਨਾਮਿੰਮੈਂ
੭ਮ:੪॥ਛੰਤ॥੧ੴ ਦ੍ਰਿਕਣ: ਤਿਆਗਾਂਤੇਬਲਿੰਹਾਰਜਾਵਾਂਹੋ
ਚਵਾ: ਉਚਾਰਾਂਤਾਤੇਂਰੂਪੀ॥ਛੰਦਾ॥ਜੁਬਰਲੀਆਨਿਤਮਾਣੇ
ਸੰਤੋਖੁੰਵਿਬੇਕਰਿਆਭਾਉ ਏਹ ਕੁੜਮ: ਸੰਤਾਦੁਆਰੇਕੁੜਮਾਈ
ਦਾਸਨੇਹਾਵ ਸਭੁਸੰਤਖੁਨੇਭਾਉ ਜੋਆਏਆਹੋ ਏਹੁਕੁੜਮਦੁ
ਆਰੇਕੁੜਮਾਈਕਰਾਪੰਚੁ: ਸੰਤੁਮਦ ਜਾਤਿਦਿਗਨ੍ਹਾਆਰੋ
ਗਤ: ਆਰੋਗਾਦੂਰਿੰਭੁਈਆਬਾਲਿ: ਸਾਕ੍ਹਾਕੂਰਿੰਹੋਤਾਤੇਕੂੜ
ਵਿਹਾਝੇ: ਖਰੀਦੇਕੂੜ੍ਹਿੰਨੇਮਾਰਲਈਆਮਤੁ: ਰਜਤਾਬਕੇਂਜੀਨ
ਮੈ॥ਛੰਦਾ॥ਆਇਆਜਬੁੰਲਗਨੁ: ਜਹਾਹਰਿਦੇਮਿਲਾਪਰੂਪੀ
ਗਣਾਇ: ਗਿਣਿਆਹੋਆਬਾਂਧੇਂਸੰਤਾਰੂਪੀਮਤੀ: ਚਰਚਾ
ਹਰਿਦੀਆਏਂਪ੍ਰਾਪਤਿਹੀਹੈਤਤੂੰਨਾਲਾਬਾਲ: ਆਦਦਾ
੧ਮ:੪॥ਚਾਰਲਾਂਵਕੀਹੋ॥ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ: ਜਗਾਦਾਵਿਦੰਨੇਖਾ
ਮਿਤਿੰਆਭੀਆਗੁਰ: ਬਡਾਤੇਪੂਰਾਭਾਗੀਂਆਨਾਆਰਭੁ:
ਉਦਮਕਰਾ॥੧ [illegible]॥ਛੰਦਾ॥ਭੈਤੇਮਨੁਨਿਰਭਉਹੈਇ॥ਛੰਦ
ਹਰਿਕਥਾ॥ਛੰਦਾ॥ਜੂਆਮੀਪਸਰਿਆਚਲਾਈ: ਤੋਰੀਹੈ।
ਜਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਵਜਾਏ: ਉਚਾਰੇ॥ਬੈਰਾਗੀਆ: ਵੈਰਾਗਦਾ
ਛੰਦਾ॥ਜਨਾਂਦੇਮੇਲਮੇਹਰਿਹਰਿਆਗਰੀਆਂਨੇਹਰਿੰਨਾਮਾ
ਹਰਿੰਨਾਮਦੀਹਾਰਿਹਾਰਿ॥ਤ੍ਰਾਸਹਜੁ: ਗਿਆਨਾਮੁਖਿੰਨਾ
ਨਕਾਰਿੰਦਾਵਦਾਸਤੇਅਵਿਰਾਸੀ: ਖਿੜ੍ਹੀ॥ਛੰਦਾ॥ਨਾਸੀਪਾਏ
ਆਨਾਨ॥ਛੰਤ॥ਮ:੪॥੧ੴ ਹਿਰਦੈ: ਅੰਤਹਕਰਣਤੇਰਸਾ
ਹਿਏਵੈਰਾਗਸਾਏ: ਤਦਾਕਾਰਕਰੇ॥ਛੰਦਾ॥ਸਹਜਿ: ਜਗਜੀ
ਵਲਾਜਾਰਿੰਸਤਸੰਗਰੂਪੀ॥ਜਾਲਿੰਨਾਮਸੋ॥ਛੰਦਾ॥ਪ੍ਰਭੂਦੀ
ਨੁਦਰਿਕਰਾ॥ਭਾਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਤਿਸਮੇਰਸਨਾਦਇਉਹੀਰਤਨੁ:
ਵੈਰਾਗਤੇਵਾਹਰੀਨ੍ਹਾ॥ਪ੍ਰਚਿੰਡ: ਪ੍ਰਬੁਲਤਾ॥ਜਾਨਹੁੰਭਜਾਹੋ
ਘਰੁ: ਤਨਾਮੰਦਰ: ਹਿਦਾਅਰਥਿੰਏਨ੍ਹਾਪਰੁ: ਭਲੀਧੁ
ਕਾਰ ਅੰਕਿ: ਸਰੂਪਸੋ॥ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ॥ਕੰਤੰਨਾਵਾਰੀਂ
ਬੁਧੀ॥ਛੰਤਮ:੪॥੧ੴ ਆਵਹੋ: ਆਵੋ॥ਕੇਰੇ: ਕੇਹਾ॥ਥਾਂ
ਥੀਂਪੂਰਣਹੋ॥ਛੰਦਾ॥ਸਧਾਦਿੰਕਰਕੇਸੇਰਦੇਜੋ॥ਸਭੁੰਨਾਮ

ਜਗੋ:ਜਗਦੁਤਰੁ:ਕਠਨਹੈ।ਛੇਦਾ।ਭੁਈਨੇਓਦਾਸੁਤੁਆਇਦ:ਇਸੁ
ਕਾਰਜਾਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਨਮਿਟਿਕੋ।ਪ੍ਰਭੁ:ਗਾਗਜਪਾਦਿ:ਉਪਰੇ
ਸਾਜੋਤਿ:ਚੇਤੈਨਭਆਪਣੀ।ਓਅੰ:ਰ॥੧੯ ਛੇਦਾ।ਹੇਸੋਤ
ਜੋਨਗੁਰੂ।ਧਿਆਂਤੇਗਾਈਆਂ।ਭਾਸੇ:ਤਾਸਨੁ।ਜਾਧਾਸੋ:ਸਧਾਸ
ਜੋਗੁਹੋ।ਹਰਿਮਾਰਗਾਂਵਿਚੋਪੰਥਦਾ ਮਾਰਗਾਂਵਿਚੋਹਰਿਦਾ
ਛੇਦਾ।ਮਿਲਿਆ।ਗੁਰੂਦੇਸਬਾਦਿਕਰਾਸਮਾਹਾ:ਆਨੰਦਹੋਆ
ਚਾਲਿਕੇਚਾਲਿ:ਭੈਡੀਰੀਦਾਗੁਰੂਦਾਚਾਲਿ:ਚੰਚਲਹੋਕੇਚਾਲਿ
ਛੇਦਾ।ਨਿਤਮਨਿਆ।ਜਾ।ਤ੍ਰਿਸਨਾ।ਰੂਪੀ।ਅਨਿਤ:ਘਣਤਾ
ਤੀ ਧਾਰਿੰਮੈ।ਧਿਖ:ਧੀਨਕੁ।ਪਾਚੈਰਾ:ਸਾਤ੍ਰਿਸਾਤ੍ਰਿ।ਗੁਰੂੰ
ਦੁਆਰੇ।ਪਾਇਕਰੇ:ਨੂੰਪਾਕਰਕੇ।ਧਾਣੀ।ਕਰਾ।ਚੈਤਨੁ
ਵੇਦਨ:ਧੀਤ੍ਰਾ।ਧਾਛੇਤੋਅਮ:ਓਅਮਾਰੇਹਿ:ਮਾਰਸ਼ਾਵੇਲ
ਨ:ਹੇਜਨਦੁਕਰੋ।ਪ੍ਰਭੁੰਨੂ।ਛੇਦਾਦੇ:ਹੇਜਨਦੇਹਰਕੇਚਨਦੇ
ਨੀਆਂ।ਸੀਆਂਵਿਗੁਤੀਆ:ਖਰਾਬਕੀਤੀਆਂਵੇ:ਹੇਜਨਮੋਹ
ਮਾਇਆਸਤਕਾਲਪਾ:ਖੇਹੇ।ਮਾਤ੍ਰਿੰ।ਦੇਸੰਗਦਾ।ਇਨਸੰਗ
ਮਨਮੁਖਮਾਤ੍ਰਿਦਾਮਨਮਾਤ੍ਰਿਨੇ।ਸੰਜੁਤੀਆ:ਜੋਤ੍ਰਿਅਹੋਵ
ਕਠੀਕੀਤੀਹੈ।ਸਬਦੀਂ।ਜਿਨਦੀ।ਧਾਸੇ:ਜਨਾਵਰਜਿਉ:
ਦਰੂ।ਛੇਦਾਦੇ:ਹੇਜਨਦੁਖਿਆਵੇ:ਹੇਅਨਿਤ:ਸਾਤਿ।ਸਉਦਿ
ਆ:ਸਟੀਏ।ਛੇਦਾ।ਚਿਤਮੈਆਸਾਕਰੇ।ਗਰਾਮਰਾਜੀਆ:
ਹੇਭਾਈ।ਹਰਿਪ੍ਰਭੁੰਦੀਧਿਧਰਾ।ਗੁਰਮੁਖਿ:ਹਰਿਦੀਆਂਦ
ਗੁਰਮੁਖਾਂਦੀ।ਜਰਧਾਂ।ਰੂਪੀ।ਪ੍ਰਭੁੰ।ਤੇਜੀਂਦਹੋ।ਮੇਲਈ:
ਮਿਲਈਏ।ਪ੍ਰੇਮੰ।ਤੇ।ਜੀਉ।ਭੀ।ਜੀਉ।ਪਤ੍ਰਿਹੋ॥੯॥
ਜਹੀਛਿਤਮ:੫॥੧੯ ਕਾਏ:ਕਿਆ।ਬੈਰਾਗਨ:ਰੰਗਦਾ।
ਰੂੰ:ਦੇ।ਅਦੇ:ਦੇਕੈਡਾ।ਲਾਲ:ਦਾਸਾ।ਗੁਰੰਦਾ।ਸੀ:ਹੋਇ
ਦੀਨੰ।ਤੇਰੀਸਰਣਿਹਾਂ।ਹੇ।ਗੁਨਾ:ਤਾਦੀ।ਹੁਣ।ਦਾਸਨਾਂ।ਹੋਮ
ਚਲੁ।ਜੋਤੁਸਾਣਿਆ।ਹੋਸੋ।ਦੀਨ।ਹਾਂਹੋ।ਭਦ:ਸੰਜਾਰਤੇ
ਨਿਚਲੁੰ।ਜੈਤੂੰਨੇਆ।ਹੈ।ਛੇਦਾ।ਪ੍ਰਭੁਕੇਸੰਤਾਕਾ।ਦਾਸੰ।ਗੁਰਦ
ਤੇਅਮਸਾ:ਆਹੋਆ।ਭਾਸੀਂ।ਤਿਨਦਾ।ਬਾਨੂੰ।ਭੀਹੋਇ

ਸਧਾਂਵਿਤਕਾ ਸੁਧਾਨਾਇਆ: ਨਿਆਰੀ ਵਾਹੋ ਅਪਣੇ॥੧॥ਮ:੫॥
ਤੂੰ ਜਿ:ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਹਿ ਹਰਿ • ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਿ: ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ ਹੱਟਦਾ
ਪ੍ਰਭੁਕਾਰਣਕਰਣਹਾਰਾ ਅਨਦਿਨੁ: ਨਿਰੰਤਰ ਜਨ ਨਾਲ
ਦਰਸ਼ੰਦਾ ਲਾਪਰਾ ਗੁਰਾ ਥਾਨੁ: ਸਰੂਪਤਾਂ ਆਨੁਤੇ ਮਹਤੁ:ਮਰਾ
ਤਥਾ ਹੱਟਦਾ ਧਨੀ ਵੇਗੁਣ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਹੁੰਦਾ ਸੁਣਕਾਰੇ: ਇਕਰਸ
ਹਰੇਂ ਨੂੰ ਸਾਹੁਰੇ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੇ ਏਹ ਲੋਕ ਰੂਪੀ ਸਹੁਰਾ: ਜੀਵਾਂ ਬਿ
ਸਮ ਤ੍ਰਾ: ਅਚਰਜ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ੨॥ਮ:੫॥੧੦ ਰਾਗ: ਪ੍ਰੇਮ
ਵਿਖੇ ਬਾਰੈਂ ਭਏ ਰਹਸ! ਅਨਿਦੁ ਅਰਾਧੁ: ਅਰਾਧਣੇ ਕੋ
ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭ ਦੇਕਰੀ ਸਿਤੁ: ਸੰਤਤਮਾ ਸਹੇਤੁ: ਹੈਰਾਨ
ਦਿਆ ਸਰਸੇ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਭਏ ੩॥ਮ:੫॥੧੦ ਬੈਰਾਗਰ: ਚੈਨਹ
ਰੂਪ ਦਾ ਹੀਰਿਆਂ ਦੇ ਗਿਰ ਦਤਾ ਰਤੁਨਾ ਗਾਰੇ: ਰਤਨਾ ਦੀ ਖਾਨਾਂ
ਨਾ ਸਾਰ: ਕਦਰਾ ਦਾਣੁ: ਦਨਾ ਹੋਸੀ ਮਹਰਿ ਮਾਤੁ: ਮੇਰ ਹੋਸਰਾ
ਤ੍ਰਿੰਹੋਂ ਗਉਹਰ: ਮੋਤੀ ਰੂਪਾ ਦੁਰੂ ਦਰੇਂ ਜੋ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਤਿਸ ਤੇ
ਭੀਂ ਇਤਨੀਕ: ਏਹੁ ਲਹੁਰੀਆ: ਛੋਟੀ ਜੇਹੀਆਂ ਨਿਮਖੁੰ ਭ
ਰਕਰੇ ਤਾਂ ਹੋਸਰਨੀ: ਸਰਣਹੋਂਸਉਲੋ: ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਸੀ
ਤੇ ਭਾਵਨਾ: ਸੰਕਲਪਨਾ ਤਾਣ • ਅਨਿਕਰ ਹੋਸਇਹਿੰ ਤਾਂ
ਇਹਿੰ ਤਾਂ ਨਦਾਰਿੰ ਕਰੌਂ ਹੋਸੰਗਿਰਦੇ: ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ਸੁਖਿੰ
ਦੀ ਧਧੀ ਰਿਗੁ: ਅਨਿਦਾ ਪਰਬਤ: ਦਭਾ ਖਲ ੩: ਮਨਾ ਦਿ
ਕਰੋ ਦਾ ਲਖੁਨ ਜੋਰਾ ਜੋ ਲਖੁ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਸਮੋਲੀ: ਅਮੋਲ
ਕੁਭਾਰਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤੋਲੀ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਦਰੁ: ਸਤਗੁਰੁ
ਤੋਲ: ਆਸਰਾ ੪॥ਮ: ਪਪਭਾਣੁ: ਭਾਦਦਾ ਦੀਆ: ਓਹੁ
ਹਰੀ ਕਾਲਿਆਣੁ: ਸੁਕਤੀਆਂ ਚਾਰੋਂ ਧਾਣੁ ਤਨੁ ਕਰਕੇ
ਜਾਪੇ: ਜਾਣੀਐ ਦਾ ਜੰਪੀਐ ਨਾਪੇ: ਨਾਈਐ ਸੇਰੁ ਪਦਾ
ਰਥਾ ਦਾ ਸੀਤਾਪੇ • ਅੰਦਰ ਦਾ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ ਹਰੇ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੁਣਾ ਕੀਨਿ ਪੇ ਛੇਦਾ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਚਰਣੰਦੀ
ਸੇਵਾ ਹਰਿੰਨੇ ਦਾ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਨੇ ਛੇਦਾ ਹੋਰ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੀ
ਭੇਟਿਆ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤ ਨੂੰ ਮੰਗਾਲੇ: ਮੰਗਲ ਨੂੰ ਸੇਤੀ:

ਸਲੋਕੁ ਸਹਜ ॥ ਸੁਖਮਨਾਂ ॥ ਤੂੰ ਨਾ ਸਾਈ ॥ ਜੋਈ ਧਾਮ: ਪਾ ॥ ਜੈਤ੍ਰੰ
ਮੇਰਾ ਦੇਹੁ ॥ ਮੈ ਨੂੰ ਹੋਯਾ ਤੈਂਦਾ ਸੁਖ: ਮੇਰਾ ਸਾਧੇ ॥ ਜੀਤੈ ਨੈਰਾਂ ॥
ਜਾਤਾ ਹੋਯਾ ਕਰਤਿ ॥ ਕੈਲਾ ਤੈਂਦਾ ਹਰਿਆ ਧਿਕਾਸੀ ਦੇਰਾ ਤੂੰ ਅਮ
ਗਲ ॥ ਰੂਪ ਤੈਂ ਹਸਤ ॥ ਦੇਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ॥ ਜੀਤਿਰੇ ਨਾਦ: ਚੌਤ੍ਰੀਤ੍ਰ
ਰੇ: ਬਾਜੋਂ ਯਾਗਗਿ: ਧਾਰ ਹੋਯਾ ਧਨ ਤੇਇ ਸੇਕਰਾ ਤੈਂਰਾਂ ॥ ਜੋ
ਤੈਂਦਾ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਜੋ ਤੇਰਾਂ ॥ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾਂ ॥ ਸੁਆਮੀ
ਹੈਂ ਹੈ ॥ ਸੋਹਿ: ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਧਜੂਹੀਮ: ਪਾ ॥ ਜਪੇ: ਜਪਹ
ਨਾ ਹਰਿਮੰਦਰੁ: ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਬੁ ਦੇ ਸਤ ਸੈਰ ਦਾ ਦੇਹਿਤੁ
ਜੈਸੇ ਬਾਣੀ ॥ ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਸਹਜ: ਸੰਤ ਰੂਪਾ ਭਲਾਂ ॥ ਹੋ
ਸੋਗਤੇ ਮ ॥ ਹੁਰਤ ਤੇ ਪਲਭੀਆਂ ਕੀਦ: ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਦ ਭ
ਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕਲਾ ॥ ਸਕਤੀ ਆਂ ਆਦਿ: ਆਦਿ ਦੇ
ਸੁਖੇ: ਸੁਖਾਦੀ ਸਾਰੀ: ਸੈ ਪੂਰਨ ਨਾਠਾਂ ॥ ਭਾਵ ਹੋਯਾ ਨਿਧਿ ॥
ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਜੋ ਨਾਮਿ ॥ ਨੌਲਾ ਸਨਾਂ ਨੂੰ ਛਾਇਆ ॥ ਜੋ
ਤਿਰੂਪੀ ਨਾ ਤਪਤਿ: ਤਿਸ ਨਾ ਡੇਰਾ: ਅਰਿਧਾਨ ਦੇ ਦੇਹਾਂ ਬੀ
ਮਾਨਾ ਧਰ: ਦਰਬਾਰੁ ਜੀ ਬਨ: ਬਾਗ ਗੁਰੂ ਕਾ ਤਲੂ: ਅ
ਅਤ ਸਰਜੀ ਰਜੇ ॥ ਭੁਈ ਗੁਣ ॥ ਦਾਲਾ ਤੇ ਮੈ ਗਲ ਰੂਪਾ ਸੁ
ਖਹਰਾਮੀ: ਸੁਖ ਮੈਗਮਨ ਕਰਾਂ ਦਨ ਦਾਲ ਧਾਰੀਆ:
ਬਹੁ ਇਆ ॥੧ ਸ: ਪਾ ॥ ਭੈ ॥ ਦਾਇਕ ਸਾਗਰੇ: ਸਮੰਦੁ ਦਤ
ਜੈ ਤੈ: ਮੈ ਸਾਰੁ ਸਾਗ ਤੁਹੈ ਜੋ ਤੈਂਦਾ ਅਰਾਧੇ ॥ ਬੋਹਿਥਤ
ਹੋਯਾ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਪਾਇ: ਪਏ ਹਾ ਤੈਂਦਾ ਹਰਿ ਗਿਰਿ
ਤਾ ਗਤਿ: ਕਾਰਾ ਸਰਬਸੁ: ਸਭ ਸੁਖ ਠਾਕਰਿ ਲੈ ਕਰਿ:
ਕੁਰੀ ਮੰਦਰਿ ॥ ਮੈਂ ਨੇ ਦੇ ॥ ਦਾਲਾ ਰਾਤੇ ॥ ਹਰੀ ਆਹਸ
ਰੇ ॥ ਧਰਿਆ ਰੇ: ਨੂਰ ਭਾਈ ਧਾਲਾਂ ॥ ਮੇਰਾ ਅਪਨੇ ॥
ਤਿਨਾ ਅਦ ॥ ਆਦਿ ਆਸੀ ਸਿਪਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ॥ ਜੋ ਤੁਲਿ ॥
ਮੇਂ ਸਾਰਾ ॥ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਸਾਇ: ਸਾਰਾ ॥੮ ਸ: ਪਾ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ਅ
ਅਤ ਸਰੂਜੀ ਦੇ ਸਤ ਸੈਰਾ ਮੇ ਸਰੁ ॥ ਹੈ ਧਰ: ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਹ
ਲਾ ਮੰਦਰ: ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਹਾਂ ਹਏ ਤਲੇ: ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਸਾਵਾ ॥

ਦਾ ਗ੍ਰਿਦਾ ਤੇ ਇਕ ਦੋ ਤ੍ਰਿਨਾ ਦੇ ਜੋਹੇ ਨਾਸੀ॰ ਦੋ ਨਾਸੀ: ਨਾ ਸੋਹੇਆ ਸਬਦਿ॰
ਦੇਖੋ ਪੂਰਿ॰ ਜਿਸ ਤੇ ਪੂਰੀ: ਸਾਰੀ ਖਸਮਾਨਾ: ਪਖਾ ਮੇ ਸੁਰ॰ ਦਾ
ਕੂੜ: ਜੋਨ ਮਰਨਾ ਧੰਨੀਮੈ: ਵਜਦੇ ਨਾ ਸ੍ਰਿਣਕਾਰੇ: ਇਕਰਸਾ ਰੋ
ਸਟਿ: ਗਿਆਨ ਰੋਦ ਤ੍ਰੀਆਂ ਨੈ: ਨਕਾਰ ਨੇ ਚਾਰ ਚਰਾ ਕਰਨਾ ਤੇ
ਨੀਮੈ: ਜੇਨੀਆਂ ਮੋਟ ॥ਮ: ਪ ਪੀਠ ਕਾਗੋਰ ਅਰਜਨ ਬੀ ਦੇਖਾ
ਅਸੁਰ ਮੈ ਇਕਨਾ ਓਹੁ ਕਛੁ ਲੈਤਾਂ ਓਹੁ ਦੇ ਸੋਰ ਤੇ ਟੇਕਰੀ ਉਚੀਜ
ਏਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਰੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤੋ ਕਹੈ ਜੀਤਾ: ਗੁਰੂ ਰਾਮ
ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਛਾਇਆ: ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਆ ਸਾਜੁ: ਉਸਾਰੀ ਤਪੂ
ਆਦਿਕਾ ਕਾਦਿ ਸੁਰੇ: ਏਰੋ ਜਸੁ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਰਦੁ: ਫੁ
ਮਾਰਿਧਿ॰ ਆਦਿ ਧੰਦਾ ਰਥਾ ਧਿਲਫਤ: ਬਖਸਾਦੀਆਂ॥
ਸਹਜਿ: ਸੁਖਾ ਜਿਸ॰ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਣਸੁ: ਮੇਮਾਣਸਾ ਵੇਚਾਰ॰
ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਿ ਸਕਾਂ ਧਨੀ॰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗਾਰਥੁ॰ ਦਾ ਪੁਨ ਤੇ ਕਿਰਿਆ:
ਪਜਾ ਛਾਰ: ਆਚਾਰ: ਕਰਮਾ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸ ਸਬਦ ਦਾ ਕੀ
ਤੋ ਕਰਨ॰ ਤਾਰੀ ਧਕਉਨ: ਕੇਰੀ ਫ ਕੋਨ ਗੁਰ ਸਨਾ॰ ਕਰਤੇ
ਰਾਗ ਕਰਾ ਜਿਸ ਜੀਵਨੇ ਹਾਂ ॥੧੦॥ਮ: ੫ ॥ ਛਿਤਾ ੧ ਓ ਬੋਲ
ਤੂ: ਬੋਲਣ ਵਲਾ ਜੀ ਆਖਿ: ਸੀ ਮਾਲਾ ਕੋਈ ਨ॰ ਦਾਸ ਕਾ॥
ਸਦਾਏ: ਕਰਾਏ ਘਾਲੇ: ਮੇਹਨਤ ਨਾ ਧਟ ਰਾ: ਪੁਰਸ ਮੇ
ਸਰਬ: ਜੜ ਚੇਤਨ ਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅਮਰ ਹੋਆ ਛੋਦਾ ਕਮਲ
ਦੀਛਾਰ ਮੇ ਪਰ: ਰੰਗੋ ਹਾਵ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਪਗਾ ਕੀ ਕਮਲ:
ਹਰੀ ਨਾ ਛਿਦਾ ਤੇਰੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਧ੍ਰਨ॰ ਦਾ ਜੋ ਹੇ
ਅਗਮੁ॰ ਦਾ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਮਨੁ ਸਹਜ: ਅਭੁਤਾ ਠੀ: ਸੀਸ
ਧਾਰੋ: ਜੁਧ ਹੋਆ ਪਰੁ: ਸਰੂਪਾ ਅਪੂਰ: ਚਲਾਏ ਮਨਾ ਛੋਦ
ਨ ਮਰੈ ਜਾਏ॰ ਤੇ ਠਜ ਮੇ ਆਵੈ ਨਰਚੀ: ਚਿਤ ਦੀਕਾ ਤੇ॰ ਕੇ
ਜਨ॰ ਏਤੀ ਗੁਰਾਗਿ॰ ਆਵੈ ॥੧੧॥੧ਓ ਵਾਰ ਸੂਹੀ ਕੀ ਸਲੋਕਾ ਨਾ
ਲਿਮ: ਤੂ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਸੂਹੇ ਵੇਸਿ: ਭੇਖ ਦੇ ਦੇਖਾ ਲੈ ਵਲੀ॥
ਪਿਰ: ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰੁ॰ ਤੇ ਜਾਏ: ਉਤਪਤਿ ਹੋ ਕਾ ਹਰਿ॰
ਮੇ ਸੁਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਮ: ੩ ॥ ਸੂਹੀਏ: ਸਏਰੰਗ ਵਾਲੀਏ
ਦੇ: ਓਨ: ਹੋ ਸਾਲ: ਨਾਰਾਇ ਸਚੇ: ਸਦੁ ਜੋ ਹੋਵਹਿ ਹੋ ਸਚੋ ॥੧॥
ਮ: ੩ ॥ ਜੁਹਧ: ਸੂਹੇ ਰਿਗ ਵਾਲੀਏ ਧਾਉਤ ਸਨੂ ਭਾਸ ਚਾ ਦਰੇ

ਗਾਰੜੂ ਨਵਲਾ ਅ: ੩ ॥ ਜਹਾ ਦੇਸੁ: ਦਿਖਾਲੇ ਦੇਕ ਮਾਰੂ ਕਰੀ: ਕਾਨ੍ਹਿਆਂ
ਬੀਐਂ॰ ਏਦੂ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਸੋਂ ਆਏ ਹੈ ਪੈ: ਤਿਤਿ: ਚੋਗੁ ਦ ਭੁਤਾਂ ਕਾਧਿ
ਚਾਰਾਂ॰ ਕਰਕੇ ਕਾਮ: ੩ ॥ ਸਚ ਰੁਤਿ: ਮਚਾ ਹੈ ਸਕਤਿ॰ ਵਲੋਂ ਜੋ
ਨਾਦੀ ਪੜ੍ਹੀਆ ਮਨਿ॰ ਸੋ ਅ: ੩ ॥ ਹੈ॰ ਤਿਸ ਕਰਾ ਛੇਦਾ ਦੂਜੇ ਭਾਇ॰
ਵਾਲੀ ਰਿਤ ਬੈਠੀਆ ਸੰਧ: ਜਰਘਾ ਜੀ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀਆ ਦੁਮੱਣੀ: ਦੂਚਿ
ਤੀਆ ਸਚੇ॰ ਦੁਆਰੋਂ ਕਾਇ॰ ਰੂਪ ॥ ਨਾਲਿ: ਜੋ ਪੈ: ਅਨੁ: ਚਿਤਾਨੋ
ਸਬਦਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਧੁਨਾਈ: ਬੁੱ[illegible] ਆਈਆ ਦੂਜੇ॰ ਭਾਵ ਦਿਖੇ ॥
ਰਜਾਈ॰ ਦੀ ਰਜਾਇ ਕਰਕੇ ੩ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਦੇਸਿ॰ ਵਲੀ ਅਖੁਆਤੁ॰
ਹੈਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਗਲਿ: ਹਿਰਦੇ ਦਿਖੇ ਭਤਾਰੁ: ਭਰਤਾ ਹੈ ਅ: ੧ ॥
ਰੰਗੁ॰ ਮਿਜਾਰ ਰੂਪੀ ਮੈ ਜਾਹੇ ਜੈਜਾ ਨਿਸੀ: ਰਾੜਾ ਦਾਤੇ ਜੇ ਸੋਹ
ਰ॰ ਹੈ ਦੋ ਮੁਖਿ॰ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਮਹਾ: ਵਿਚੁ ਜੋ ਛਾਰੁ॰ ਹੋਈਆਂ ਨੇ
ਪੈ: ਓਨਿ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਦੇਰਾਨੁ: ਅਚਰਜ ਰੂਪਾ ਧਾਤੁ: ਤਤਾ ਓਨਿ:
ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਅ: ੩ ॥ ਮੁਖਿ॰ ਤਾ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ ਮਨ ਰਤਾ ਤੇਤਨ ॥
ਸਾਰਿ॰ ਹੈ ਦਾ ਦੇ ਸਮਾਲਣੇ ਸੋ ਆਨਿ॰ ਜਿਨਾ ਦੇ ਤਾ ਕਰਮੀ: ਫਿਰ
ਪਾ ਕਰਕੇ ਦਕਰਮਾ ਕਰਾ ਅ: ੩ ॥ ਪਲਾਲੁ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਮਜੀਠ ਦਾ
ਰੰਗੁ ਸੁਹਾਵੀ॰ ਗੁਣਾ ਕਰ ਤੇ ਤਨ ਕਰ ਪਰਾਦੀ ਸੋ: ਰਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ
ਤਨੇ ਜੋ ਪਾਰੁ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਪੈ ॥ ਲਿਤਾ: ਲਇਆ ਮਿਤਾ: ਮਿਆ
ਹੋ ਓਨਿ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਸਕਮਿਤਾ: ਕਮਾਂਵਦਾ ਹੈ ॥ ਪ ॥ ਅ: ੩ ॥ ਪੀਰਕ
ਕੋਈ ਸੱਤੀ ਨ ਦੇਖਾ ਤੇ ਕਹੇ ਨਾੜੇ ਆਂ ਨਾਲਾ ਘਿਰ ਰਹੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ
ਚੋਟਾ ਸਤੀਆਂ: ਸਤ ਪੁਤ ਗਸਾਧੂ ਅਤੇ੍ਹਿਆ: ਧਿਣੀਆ
ਮ: ੩ ॥ ਅਹਿ॰ ਜੋ ਸੰਮਾਲਿ ਰਿ: ਸਮਾਲ ਦੇ ਨੇ ਇਸ ਦੇਂ ਭੀ ਦੇ ਹੈਕ
ਰਣੇ ॥ ਅ: ੩ ॥ ਨਾਲਿ॰ ਜੋ ਮਹੇਲੀਆ ਪਇ ਸਣੀਆ ਛੇਦਾ ਅ
ਗਿਸੇ ਤੀਆ ਜਾਣਹਿ ॥ ਨਿਸਚੇ ਕਰਾ ਤੁ॰ ਤੇਤਾ ਨਿ ਸੇ ਅਰਾਦਾਦ
ਖਤੀਆ ਨਾਨਕ॰ ਜੋ ਛੇਦਾ ਜੇ ਦੂਰ ਹੂਣੀ ਛਜਿ ਜਾਹਿ ਓਹੁ ਭਾਵੈ
ਜੀਵਤੁ ਕੈ: ਬਹੁਤੇ ਮਰ ਤੁ ਪੈ: ਸਖ॰ ਜੀਵਦਾਂ ਦੋ ਲੇਖ॰ ਮਸ
ਤਕ ਸੋ ਨਾਦੇ: ਨਾਮ ਨਾਮੀ ਦੀ ਅਭੇਦਤਾ ॥ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ
ਹਿਰ॰ ਤਿਸ ਦਾ ॥ ੫ ॥ ਅ: ੩ ॥ ਦਿਬਾਰ ਦਿ ਸਖਾਰ ਅਹਾਰ॰ ਬਣਾ
ਹੋ ਹੈਂ ॥ ਅ: ੩ ॥ ਗਾਤ: ਅਵਧੀ ਰੂਪੀ ਕਲਕੇ: ਸਦੇਰਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ॥

ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩॥

ਮ: ੨। ਪੀਰਕ ਦੁਖ ਦਰਦ ਦੇਵੇ ਚਾਹਿਆ ਜੋ ਏਥੰ ਨ ਕਰਤੇ ਤੌ ਕਹੇ ਹੈ। ਗੁਣ ਦੇ:
ਕਥਨ ਹੀ ਹੈ ਦੋਵੈਂ ਕਰਨਾ ਛੋਡ ਦੇ ਜੋ ਖੁਸੀ ਜਿਤੀ ਸਰਦਾਰੀਆਂ: ਕਰੀਐ ਤਾਂ
ਸਭੁ: ਸਉਰਦਾ ਹੈ। ਮ: ੨। ਮਨਿ ਦੇਹ ਨਿਕਰਾਂ ਤਰ ਹ: ਫੈਲਾਅ
ਸੀ ਸਿਪਦਾ ਰੂਪੀ ਜਿ ਜੋ ਪਈ। ਜਿਤੀ ਦੀਆ ਦੇ ਹਰੀ ਤਾ ਪੈ: ਛੋਡਾ।
ਜਿਨੁ ਕਰਤੇ ਕਾਰਣੁ ਸਜੋਂ ਕਾਰਣ ਗੋਈ: ਛਪਾਈ। ਸਭ ਜਿਸੀ
ਲਾਹੀਐਂ ਜੁ ੭। ਮ: ੨ ਸਭੁ ਉਹੋ ਹਰੀ ਦਾ ਭਉ ਜਨਮਾ ਖਿਕਾ
ਮੁਚ: ਪਹੁਤਾ ਭਉ ਹੈਂ ਹਰਿ ਤੇ ਨਿਕਾਦਿਆ ਹਨਾ ਪਟਿਰਾ: ਪ
ਤੀਆਰ ਵਾ ਨਿਰ ਨੂ ਵ ਪਟ: ਹਿਦੇਵ ਅੰਤਰਾਂ: ਭੇਦਾ ਦੀ ਧਾਤਿ:
ਦੀਵੰਨੇ ਮੇਂ ਆਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਮ: ੧। ਸਦਿਸੰਤਾ ਜੋ ਸੇਂ ਤੁਰਕਦੇਂਨ
ਰਨੂੰ ਉਰਤੇਂ ਪੰਛੀ ਨਾ। ਅਸ਼ਦਾ ਇਸ ਤਨ ਦੀ ਧਾਤ ਕਹੇ ਨੂਰ
ਦੇਂ ਜਲ ਨੂੰ ਉਰਤੇਂ ਪਉਣ ਨੂੰ ਨਾ ਜੀਵਤੇਂ ਅਗਨ ਨੂੰ ਉ:
ਪੁਰਤੀ ਨਾਵ ਭੁਰਦੇ: ਕਰਮਾਂ ਕੇ ਦਿਖੇ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕਰਮਕਾਂਡੀ ਹੈ
ਜੋ ਤਿਨਾ ਕੋ ਸਾਧਕ ਕਰਮ ਕੇ ਦਿਖੇ ਤੁਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਿਲਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਰ
ਤੇ: ਜੋ ਹਰੂ ਜੋਗੀ ਜਿਨ ਹੈ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਤਿਨਾ ਕੇ ਜੋਗ
ਮੇਂ ਉਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਜੋਗੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਾ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜੋ
ਤੇ: ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਕੇ ਭਜਨ ਮੇ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਕੇ ਭਜ
ਨ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਜੋ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੂਏ: ਜੋ
ਵਿਦੇਹੁ ਮੋਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੋ ਵਿਦੇਹ ਮੁਖ ਵਾਲੇ ਹੀ ਮਿ
ਲਤੇ ਹੈ। ਨਾਨਕ: ਇਸ ਤਨ ਮੇਂ ਪੰਜੇ: ਚਾਰੀ: ਚਾਰੇ ਵਾ ਚਾਰੀ ਹੋਇ ਨੇ।
ਨਾਮੰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵ ਭਗਤੀ ਪਾਏ: ਰਹੇ ਗਵਾਰੀ: ਮੂਰਖਾ ਭਾਬਾਰੀ:
ਅੰਧੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ। ਚਾਰੀ: ਚਾਰੇ ਹੈ। ਮ: ੩। ਕਾਮਣਿ: ਤੇਜ
ਰਖਾਸੀ। ਮਨ ਤਾਇ: ਮਨ ਵਿਚ ਲਿਆਇ। ਜਾਇ: ਗੀਰਾਰਾਪ
ਰੂ: ਦਿਖੋ। ਭਉ ਰੂਪੀ। ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ। ਭਉ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ।
ਭੌਰਾ: ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਅਨੰਦ। ਮ: ੩। ਕਾਜਲ: ਸਮਾਧੀ। ਫੂਲ: ਪ੍ਰੇਮ
ਹੋਣਾ। ਤਿਬੋਲ: ਮਿਠੇ ਵਚਨ ਰੂਪੀ ਪਾਣਾ। ਰਸੁ: ਦਾ ਭੋਗ ਭੁਗਤ ਖਦ
ਨਵਰਸ ਸਾਤਾ ਦੀ ਵਾ ਕਜਲਾ ਦਿ ਸਾਜ ਵਤ ਸਾਧਨਾ ਨਾਲੇ: ਲੋਕੋ।
ਵਿਕਾਰੁ: ਵਿਸਰਧਾ। ਮ: ੩। ਧਨ ਪਿਰੁ: ਨਾਰੀ ਨਰੁ ਵਾ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਵ ਭਗ
ਤੁਤੇ ਹਰੀ। ਪੈ: ਨਾਮ ਨਾਲ ਭੇਜਾਇ: ਕਰਕੇ ਰੰਗੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ਸਦਾਰਿ:
ਚਾਹਿਆ ਹੈ ਵਰੰਗ: ਅਨੰਦਾ। ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ। ੮। ਮ: ੧ ਵਾਹੁ: ਪੀਆ।

ਜਮਃ ਤਮਾਮੁਕ ਅਸਮੰਦਾ ਦਾ ਸਾਗਰ: ਸਗਰ ਦੇ ਸੁਤੰਦਾ ਲਹਰਿ:
ਲਹਰਾਂ ਕ ਨਦੀਆ ਸਮੁੰਦ। ਸਤਰਾਂ ਜਾਣਿ ਪਿਆ ਬੇਤ ਦੇ ਸਰਾਤ
ਲਾਦੇ ਲਿ: ਕਨਾਰੇ ਦਰ ਸ: ਦਰਖਾਕ ਫੇਹਾ ਦਰਾਹੁ: ਜੁਕਰਾਦੇ
ਅਦ ਤਾਰਕ ਮੁਕੁਜੁਨਾਦੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਥ੍ਰ ਘਤੁ ਏਹਕਰੀਕੇਸਾ।
ਖੜ੍ਹਕਹਿ: ਇਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤਰੋਹ ਇਰਹਾਹੋ ਆਪੀ ਹੈ: ਆਪੇਹੀ ਅਪਾਹੁ:
ਅਲੇਖੁ ਹੋ ਉਕਮਾਨਿ: ਕੁਰੀਆ ਜੋਹੇਤ ਤੁਤਿਸਨੂ ਕ ਤਿਨੇ ਅਨੇ
ਤਤੁ ਨਾਮ ਕਮਾਏ। ਕਮਾਣ ਇਆ ਹੋ ਮਸਕਤਿ: ਮੇਹਨਤ ਕਰੋ ਤੋ ਗਛੇ
ਦੁ ਅੰਗੇਰਿ ਅੰਗੇਰਿ ਖਸਮ ਦੇ ਦਰਾਹੁ: ਦਰਹੁ ਲਧਾ ਹੁਮ ਜੁਰੀਆਂ ਨੂ
ਪੂਰਦਰ: ਹੇ ਪੂਰੇ ਦਰ ਵਾਲੇਆ ਤਉ: ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਤੋਂ ਆਉਣਾ: ਖਾਲੀ
ਨਾਹਿ ਕੋ। ਆਂਵਦਾ ਤੂੰ ਆਮ:੧।। ਪੌੜੀ: ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਤ ਖੁਸ ਜਤੁ: ਧੀਰ
ਹੀਆ ਧੁਕੇ: ਹਿਕਾਰੀਆ ਕ ਮੋਤੀ: ਹਾਥ ਪਾਦਾਰਿ ਅੰਗੁ ਸਾਰਤਨਾ: ਨੇਤ੍ਰ
ਨਾਲਿਆ ਜਤੁ: ਖ੍ਰਿਦਾਕ ਸਥਾਏ ਵਚੇ। ਪੁਤ ਖੁਸਾਪੈ: ਤਨੁ: ਨਾਲੁ ਸਰੀ
ਰੁ। ਦੇਸ ਜਤੁ: ਹਰੀ ਪਾਏ ਇਆ ਸੋਹੇ ਜੋਸਾਂ ਫੇਰ। ਫਹੀਕ ਫੀਲਕਾਲ
ਰੁਪੀ ਕ ਪੀੜਾ ੧੦।। ਸਲੋਕ ਮ:੧।। ਕਸਿਮੇ: ਸਚੇ ਕੋ ਸਾਦੂਸਾਂ ਤਾਸਜੇ
ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੀ ਦੇਤਾ ਲੁਟੇ ਏਮੇ ਪਰਾਲ: ਕਖ ਪਰਾਲ ਪਦੇ ਤਾਂ ਜੇ ਕੁਸ
ਤੁਕ ਰਣੀ ਹੋਵੈ ਜੋ ਪਹਲੇ ਹੀ ਕਡੀ ਏਤਾਂ ਹਫੀਆ ਦਾਸਾਂ ਤਾ ਤੇਸ
ਤਿਤ: ਤਿਸ ਨਦ ਏ ਪੇਤਾਲ: ਨੀਵਿਦੂ ਏ ਰੂਪੀ ਤਾਲ ਮੇਂ ਪੜਿ ਦੀਜਾਇ
ਪਰਾਲਿ ਵਿਸ ਜਾ ਰੂਪੀ। ਤਾਂ ਆਤਮਾਕ ਜਤੁ ਪਹਲੇ ਹੀ ਕਡੁ ਲੇਪਿ
ਛੈ ਹਥੁ ਨ ਅੰਘੜੇ: ਅਪੜੇ ਰਾਆਮ:੧।। ਫਿਟਿਆ: ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ
ਲੋਸ ਜਰਿਮ: ਦੁਖਾਧਕਾ: ਦੁਖਾਪੈ: ਓਨੂੰ ਪਿਛੋਆ ਆਨੂੰ ਅਰੋਗਾ
ਸਦਾ: ਅਧਭੀਏ ਅਤਿ ਕਰਕੇ ਮਾ ਨੂੰ: ਨੀਦਾ ਹੋ ਨਹਿਦਾ ਹੋ ਹਰਿ
ਜਾ ੧੧ ਮ:੧।। ਘਦਰਾ। ਪੰਜ ਸੋ ਦਾ ਹੁਦਾ ਹੇ ਮਾਲ। ਧੀਨਦਾ ਆ
ਨ੍ਹੋਂ ਕਚੇਰੀ ਦੇ ਸਾਹਬ: ਰਾਜਾਣਾ ਦਾ ਸੋਤਾ ਘਦਰਾ ਮਾਲ: ਸ
ਮਹੂ ਜੀ ਦਾਂ ਆਂਣੇ। ਨਰਾਤੇ ਆਂਦੇ ਧਾਏਣਿ: ਦੀਵਾਨਾਮ: ੧ ਕਾਉ:
ਕਾਰੂ ਆਹੋਰੂ। ਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਜੇ ਜਾਣਿ ਕੇਰ: ਨਿਰੀ ਕੇਰੀ ਆ ਜੋ। ਛੇ
ਰਹੇ ਜਿਆਪੈ: ਅਨੁ: ਦਿਤੇ ਪੈਹੋਰੁ ਥੇਤੇ ਏਕ ਨਾਮਤੀ। ਕਰਕੇ
ਪਾਇਆ: ਛਡਿਆ ਹੋ ੧੨ ਮ:੧।। ਦੁਇ: ਰਵਿ ਸਸਿ ਆ ਚਉਦ
ਹ। ਲੋਕ ਏਤੁ ਜੋ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਦਿਨਾ ਪਾਰ। ਹੋਏ ਲੋਸਾ ਨੀਸਾਣੁ: ਨਿ

ਉਜਲੁਹੈਹੋਰਕਦਿਸੰਤਾਪਰਾ: ਘਰਾਲਿਆਂਦਾਪਾਖੰਡੀਆਦੋ।
ਕਪੜੇ: ਪੰਖਦਾਵਸਤ੍ਰਾਅੰਨਿ: ਵਿਚਦਾਉਪਰਾਘੁਣਟਿਣ: ਮਾਰੂਦਾਠ
ੜ੍ਹਿਆਘਰੋ: ਉਜਲਾਹੋਰਦਿਸੰਤਾਵਛੇਦਾਕੁਖਮੈ: ਰੁਖਰੂਪਸਰੀ
ਰੰਤੇਰਾਹੈਮੇਜਨ: ਮੇਰੇਜੇਹੈਜਨਦਾਤੇਰੇਗ੍ਰਫਲਾਂਸੰਬਲਦੇਦ
ਤੇਰੇਗੁਣਧਣਾਦਾਤਰੂਪੀਛੇਦਾਤੇਤਨੁਮੈਂਸੋਗੁਣਹੀਨਿਆਅੰਧ
ਲੇਂਜੀਵਨੇਾਕੁਚੁਂਪਾਪਰੂਪੀਦੂਗਾਰ: ਪੂਧਤਾਵਲੀਦਾਦੂਘਰੁ
ਤੇਰੈਪੂਲੋਕਦੀਪਲੋੜੀਂਗਿਆਨਵੈਰਾਗਰੂਪੀਅਖੀਜੋਤਬੈ
ਲੋੜੀਦੀਆਹੈਨਸੋਨਾਲਣਾਰਉ: ਨਹੀਲਾਹੈਦਾਮੈਕਾਨਹੀਦੇ
ਖਦਾਮੈਜੀਵਾਮੈਤੇਏਹਾਨਕਿਤੁ: ਕਿਸਤਰਾਂਜਿਸਾਰਦੀਆਚਾ
ਕਰੀਆਤੇਾਨਕਿਤੁ: ਕਿਤਨੀਆਈਵਾਕਿਤੁਕਮਾਤੂੰਭਾਈ
ਸਜਣਾਜਿਤੁ: ਜਿਸਕਰਾ ਤ੍ਰਾਮ॥੧॥ਬਿਧ: ਬਣਾਇਆਵੋਲ:
ਸੁਖੇਨਾਨੰਸਿਸਾਰਰੂਪੀਨਂਕ੍ਰਮਾਦਿਲੈਹੈਰਾਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖ
ਲਾਹੈਵੈਰਾਮਜੀਠੜਾ: ਮਜੀਠਦਾਰੰਗਹੈਲੋਚਾਂਮਨੁਦਾਤਨੁ
ਰੂਪੀਸਦਰੰਗ: ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਰੰਗਦਾਲੇ ਢੋਲਾ: ਪਿਆਰੇਾਸਜਨ: ਹ
ਰੀਪਾਜੋਪੁਜੀਦਵਿਛੁੜਚਲੇਹੈਂਹੋਗਰੀਠੜੀਏ: ਧੁਧੀਰੂਪੀਰਿਤੁ
ੜੀਮੈਂਤਾਂਸੋਈਂਹਰੀਆਤੇਂਇਸਤਰਾਂਵਛਿਦਾਮਿਲਿਆਹੋ
ਇਆਂਨਾਲਜੇਮਿਲਿਆਹੋਈਨਾਵਿਛੁੜੈਸੋਈਂਦਾਰੂਪਹੈ।
ਛੇਦਾਹਉਮਾਰਿਤੇਮੈ: ਮਮਤਾਨੂਨਿਵਾਰਿਆਜੀਤਾ: ਅਭੇਦ
ਕੀਤਾਹੈਚੋਲਾਂਮਨਰੂਪੀਬੋਲੋਂਰੂਵਾਛੇਦਾਗੁਰਬਚਨੀਕੇ
ਕਰਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਬੋਲਾਤਜਾਹਫਲੁਪਾਇਆਾਖਰਾ: ਅਤਸੇ
ਸਮ: ੧॥ਕਉ: ਨਾਸਦਾਰਸੀ: ਸਦਾਰਦਾਹੈਸੁਖੀ: ਸੁਖਾਚੀਪ
ਸਾਉ: ਦਾਤੂਾਵਿਸਾਰੁਸੀ: ਦੂਰਕਰੇਾਸਰਪਰੇਂ: ਨਿਸ੍ਚੇਕਰਕੇਾਕਉ:
ਨੂਲੇਖਾਕਾਇ: ਅਨੁਸਾਰੀਂਭੀਖਿਆ: ਜੂੰਨਾਮੋਾਮਹਲ: ਹਰੀ
ਦਰਵਾਨੀ: ਜੋਦਰਦੇਂਦਾਰਪਾਲਹੋਏਨੇਾਨਾਂਹਿਮੁਲੇ: ਨਹੀਕਦ
ਚਿਤਾਨਤਿਸੁਂਨਾਛੁਟੈ: ਛੁਟੀਦਾਹੈਾਜਿਸੁਂਪਰੂਾਪਲੇ: ਕੋਜੇ
ਜੀਵਨੂਤੇਆਨੈ: ਜੋਦੇਵਾਮਤਿ: ਸਲਾਹੀਦਾਗੁਰਮਤੇਵਾਲਾ
ਛੇਦਾਉਸਾਰੇਦਾਹੈਸਾਜਿ: ਰਚੇਤੇਨਾਸਕਰੇਤੇਫੇਰਰਚੇਾਸਭ॰

ਜੀਵਾਈਦਾ ਤਾ ਨਦਰੀ॰ਵੀ ਕਰਮੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਪਾਸੂ ਹੀਮ:੧॥ਕ੍ਰੋਂ,
ਤਾ: ਹ੍ਰਿਦਾ ਹਛਾ: ਜੁਧਾ ਧੋਤਾ॰ ਕਰਮਾ ਕਰਤਾ ਧੋਇ॰ ਤਾਂ ਦਰਤਾਈ
ਸੀ: ਦੇਦਾ ਹੋ ਜਾਇ: ਜਾ ਗਾ ਕਰਮਾ ਬਿਨੁ ਤਿਹਾ॰ ਫਲਾ ਵਿਚੇਦਾ
ਵਾਜਾ ਨ ਅਰੂਪੀ ਵਾਇਸੀ: ਵਜਾਇਸੀ ਜੋ ਚਾਲਿਆ ਆ ਮਾਨੁਸ: ਮਨੁਖ
ਲੋਕਾ ਜੁਨੁ ਆਇਸੀ॰ ਸਜੁਤਿ ਸਦਾ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਹੁ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਧਸੂ
ਹੀਮ:੧॥ ਵਿਚਦਾ ਜੋਗਾਵੇ: ਜੋਗ ਕਰੇ ਜੋ ਜੋਗੀ ਹੋਵੈ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਸੰਤੁਖ
ਇ ਜੋ ਭੋਗੀ ਹੋਵੈ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾਰ ਕਰੈ ਨਾਇ॰ ਜੋ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ॥ ਗਾਰੂਜੀ
ਕਹੈ ਹਮ ਤਾਂ ਸਦਕੂ: ਉਪਦੇਸਾ ਕਾਈ: ਕਾਇ ਕਰਕੇ ਧਰੈਂ॰ ਰੁਕੋ
ਅਲਾਇ: ਕਹਿੰਦੇ ਦ੍ਰਿਸੰ ਤਾ ਲੂਣੇ: ਵਡੇ ਨੀ ਸਾਣੈ: ਪ੍ਰਦਨੇਰ
ਮਰੂਪੀ॥ ਕਾਢੀਐ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਦਮੁ: ਸੁਆ ਸੁਆ ਥੋਕਰੀ: ਮੁਲਕਰ
ਕੇ ਦਿਕਾਇ: ਦਿਸੰਦਾ॥੭॥ਸੂਹੀਮ:੧॥੧ ਓ ਪੀਠ ਕਾਰਕਿ ਸੋ ਜੋਗੀ
ਕਹਾਣੁ ਮਜੋਗ ਭੀ ਕਰੇ ਅਰੁਖਿ ਥਾਦੇ ਪਹਿਰਾ ਤੁਕਹੈ ਜੋਗਨ:
ਜੋਗ ਨਹੀ ਹੈ ਤਾ ਖਿਥਾ ਕੇ ਪਹਿਰ ਨੇਕਰ ਕੇ ਐਸਾ ਅਰਥ ਸਭ ਨਾਤੁ
ਕਾਕਾ ਕਰੇ ਮੁੰਦ੍ਰੀ: ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕੇ ਅੰਜਨ: ਆਪਣਾ ਨਿਰੰਜਨਿ: ਗਹਿ
ਤ ਆਪਣਾ ਤੋ ਜੁਗਤਿ: ਰੀਤੀ ਦ ਸਾਤੂ ਨਾ ਇਦ: ਐਸੇ ਸਾ ਵਿਚਦਾ
ਸਮਸਾਰ ਕਾਰਿ ਮਰਮਾਂ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਰੂਪ ਦਿਖੋ ਪਾਦਨ॰ ਜੋ ਹੈ ਮ
ਨੁਸੋ ਨਿਰਸੁਰੇ: ਅਨਿਦਰੂਪੀ ਸ੍ਰਨਜਰੇ ਦ ਇਕਰ ਸਾ ਅਨਿਦ
ਝਰੈ ਹੈ ਪਾਰਜੀ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ॥ ਜੀਵਤਿਆਂ॰
ਹੀ ਦ ਜੀਵਤ ਕਾ ਵਤੋ ਧਾਜੈ ਚਾਹੂ: ਜਤਨ ਬਿਨਾ ਸਿਧੀ:
ਪ੍ਰਿਤੀ ਆਵਾਜੈ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਵੈ॥੮॥ਸੂਹੀਮ:੧॥ ਪ੍ਰਸਿਨਾ ਲਲ
ਰੂਪ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਿਕਟੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ: ਤੁਕੜੀ ਤੁਲਾ: ਦਟਾ ਸਰ
ਫ: ਪ੍ਰਥਣ ਦਲਾ ਭਰਿ ਪਾਰਿ॰ ਹੋਕੇ ਲੀਣ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ॥
ਉਤ੍ਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॰ ਰੂਪ ਵਿਚੇਦਾ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂ॰ ਏ ਪ੍ਰਸਰਾਫ
ਤੋਲੀ: ਵਿਚਾਰੀ ਰਹਾਉ: ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਜਾਣਹੁ ਮੈਂ ਤਾਂ
ਆਪੇ॰ ਹਰੀ ਅਕੈਡਾ॰ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਦੇਵੇ॰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਿਕੋ
ਧਰੇ॰ ਗਰੁਰੂਪ ਹੋਕਰ ਆਵਣ ਜਾਰਾ॰ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪੀ ਅਨਜੋ
ਕੁੰ॰ ਅੰਧੁਲਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ: ਨੀਚ ਸੰਗਤ ਵਾਲਾ ਪਰਦੇਸੀ:

ਹਰਿਹਟ:ਖੂਹੂਭੀਆਤੀ ਤੈਹੀ ਕੀ ਤੂਹੀ ਐਸੇ ਜੇਹੀ ਕ੍ਰਗਹਿ॰ ਤੈ ਸੇ ਨੈ ਭੀ ਚੋ
ਛੋਭਲੀ ਥਾਣੈ ਆਜਾ ਗਹਿਬ॰ ਜੋਤਾਂ ਰੰਗ॰ ਦਾ ਸਹੁ: ਸੁਆਮੀ ਸਹੁ
ਮੈ॰ ਕਰਕੈ ਜਾ ਬੋਲਣ ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਤਾ ਕਾਰ॰ ਨਾਮ ਦੀਆ ਦੇਹਾਣ: ਬੀ
ਤਦਾ ਹੈ ਬਖਸੇ॰ ਸਭੁ ਜੀਵਾ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ੮ ਸਾ ਜੋਗ: ਜੁ
ਤੁਨਾ ਹਰਿ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਵੈਸੈ: ਜੋ ਨੀ ਸੇਵ ਕੈ ਕਰੈ ਵ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆ
ਦੇਹੋ ਏਤੇ ਤਿਸ ਕਰਤਾ ਪਾਰਿ॰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਸੰਜੋਗ: ਮਿਲਾ ਪ੍ਰਾ ਉਪਦੇਸ॰
ਕਰਾ ੮ ਤ੍ਰਾਕੁੰਡ॰ ਦਿਸਾ ਮੈ ਜੁਗ॰ ਚਾਰਿ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ
ਟੈ: ਮਿਲੈ ਤਾ ਦੁਸੈ॰ ਛੋਡਾ ੮੪ ਨਨਕ॰ ਸਾਰੇ ਆਤਭਦੀ: ਮਤਿ
ਫਿਰੀ ਹੁਕਮ ਫਲੋਸਾ ਨਾ ਜੋ ਚਲਾ: ਚੇ ਚਲਾ ਸਉ: ਨਾਲਾ ਕਿ:
ਕੀ ਮਿਤ: ਹੈ ਮਿੜ੍ਹਾ ਦਵੈ ਸਤਾ ਮਿੜੀ॰ ਤੈ ਫਰ ਸੁਖਾ ਦੀ ਕੀ ਪੁਛ
ਹਿ ਮਿਤ: ਮਰਜਾਦਾ ਦੁਖਾ ਦੀ ਪੁਛਿ ਦੋਸਤੀ॰ ਤੋ ਮੂਛ: ਮ
ਕਪਾਨ ਜਾਂ ੮ ਪਾ ਭੁਲਿਆ॰ ਨੂ ਜਾਂ ਕਉ: ਜਿਸੁ ਪਰ ਨਦਰੀ:
ਪ੍ਰੇਮ ਸਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਸੋ ਕਰਣ: ਕੀਗਣਿਆ
ਦੋ ਪਲਾਹ: ਜਤਨ ਹੀ ੮੬॥੧੬ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ॥੪॥ ਜਿਨਾ॰
ਨਾ ਮੁਖਿ॰ ਦੁਆਰਾ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ॥੧॥ ਵਾਹੂ ਰ: ਪੀ ਨਪੀ ਨਾ ਛੋ
ਸੋਇ ਸਦੁ ਜਾਤਾ ਜਾਮਤੁ: ਸਮੁ ਸੁਜਾਣ: ਚਰੈ ਹੈ ਕਿਉ ਨਿਰਕ
ਰ॰ ਦਾਰੂ ਪਾਛੇਦਾ ਸਿ: ਜੋ ਜੇ ਸਚੁ ਦਿਕੂ ਣੈ॥੨॥ ਜੋ ਹਿਲ: ਮ
ਨੇ ਦਹੇ ਨਾਮੁ॰ ਜਪਿਆ ਜਿਨਾ ਤਿਨ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ
ਨਾਮ॰ ਦਾ ਲਾਹਣ॰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੀਦ॰ ਸਰੂਪ ਭਗ:
ਮਰਨਾ ਦਾ ਹਰਿ ਸੇ ਵਿਛੁੜਾ॥੩॥ ਸੂ: ਮੇਰਾ ਨੇਹੁ॰ ਹੈ ਸਜਣੁ॰ ਹਰਿ
ਸਜਣ: ਮਿਤਾ ਕੋ ਜਿਨਾ ਜਾਚੈ॰ ਹਰੀ ਨੋ ਦਾਰਿਆ: ਧਾਰੋ ਛੋਡ
ਸੋ ਪਿਰੁ ਦਾ ਸਿਦੇ ਦਾ ਹਾਰੁ ਸਜਣੁ ਨਸੇ ਕੇ ਸਾਹੈ ਸਜਣਾ ਭਾਲੀ: ਭ
ਭੁਦੀ ਸਾਂ॥੪॥ ਸਨਿਹਾਲੀ: ਨਿਹਾਰਿਆ ਮਤਿ ਸੁ: ਜੋ ਮੇਰਾ ਅਨੁਕੰਪੀ
ਨਰ ਮੈ ਨ ਮਿਤ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਜੋ ਮੈ ਨੂ ਪਿਰ: ਹਰੀ ਦੇ ਮਹਲਿ ਵਿਚ
ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋਸਾਚ ਉਖੰਨੀ ਮੈ: ਚਾਰੇ ਅੰਤ ਹਕਰਣ ਦਰੋ॥੫॥
ਛੇਦਾ ਅੰਤਰਿ ਤਨਿ॰ ਦੇਹ ਉਮੈ ਆਇਆ ਕਾ ਜੋਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਦੀ
ਮਾ ਜਾ ਕਰ ਕਲੀ ਦਾ ਨ ਸਕੀ॰ ਜੇ ਨਗਤਿ ਨਾਤੇ ਸੈ ਸਾਰਾ ਜਫਲ:
ਸਾਹਿਤ ਫਲ ਦੋ ਸਾਇ ਛੇ: ਚਾਹੇ ਸਲਿਦ: ਬਿਤੀ ੮ ਪਿਰੀ॰ ਨਾਲੁ
ਹਰ: ਪੁਫਲ ਤਹਿਵੈ॥੭॥ ਤੈ॰ ਨੇਹਾ ਤੈਹ: ਦੇਹਾ ਨਨਕ॰ ਤਿਨਾ ਦਾਰਿਦਾ
ਪਹੁਾਰ ਮੁਖਿ॰ ਦੀਆ ਮਾਸਕੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾ ਜਹਕ੍ਰਿ: ਗਿਆਨੁ ਮੈ॥੮॥
ਸੁਣਾ: ਸਚੇ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਭਗ: ਨਾਸੁ ਤਨੁ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹਰਿ ਤੇ॥੧੦॥
ਪਿਰੀ: ਪਿਆਰੇ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਅਖਿਆ॰ ਨੂ॥੧੧॥ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਮਨੁ ਦਾ
ਪਿਆਰਾ॰ ਤਨ ਕਾਰਉ: ਤੁ [illegible] ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ॰ ਕਾ॥੧੨॥

ਧਾਰੂਪੀ ਧਨੰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਸੁਣਹਿ: ਸੁਣਹੁ ਕਰੇ ਮੰਨੀਐ: ਮਨਨ ਕਰਕਾ
ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ: ਨਿਧ੍ਯਾਸਨ ਕਰੇ ਦਰਗਹਿ: ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਸਮਾਹਿੰ ਜੋ
ਈਸ ਜਾਹਿੰ ਹਰਿ ਤੇ ॥ ਪ੍ਰ ॥ ਬਾਣੀ ਹਾਂ ਅਰਥਾ ਜੀਵਰੂਪੀ ਨਿਧੁ ਓਰ:
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਲਾਨਿਧਿ: ਬਾਣੀ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਜਲੰ ਉਪਦੇਸਹੁ
ਪੀਅ ਤਿਸ: ਤਿਕਾੜ ਸਰੂਪੀ ਚਰੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰ: ਉਚੀਪ੍ਰ
ਕਾਰੁ ਹੋਇੰ ਜੋ ॥ ਪ੍ਰ ॥ ਬਾਣੀ ਹਾਂ ਜਿਖਰੂਪੀ ਹੇ ਭਾਈ ਚਉ: ਉ
ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਲਾਇੰ ਮਨ ਕਰ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ ਰੈ ਤਖ: ਤਿਸੁ
ਨਾਰੂਪੀ ਭਜਾਇ: ਅਰਥਾ ਗੁਰੰ ਪ੍ਰਤਖ ਦਦਰਸਣ ਮੈ ਸੁ
ਕ: ਸੁਕਰਕੇ ਦਖਿਆ ਕਰ ਕੇ ਬੀਦੋ: ਪਦ ਲਸਲ ਕੀ ਦਰਗਰੂਓਪ
ਦੇਸੁਰੂਪੀ ਜਿਸ ਕੋ ਪਦੈ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਦਗਿਆ
ਨਾ ਸੁਭਾਇੰ ਹੋਇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੇ ਪੂਤ ਪੁਨਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਜੰਦਾ ਹਰਿੰ
ਨਾਮਾ ॥ ਪ ॥ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਕੋ ਸੋਬਾਦਿੰ ਕਰਾ ਕੁਛੁੰ ਗੁਣਨਸ
ਰੂਪਾ ਦਰ: ਵਜਿਆ ਛੁਪਾਰ: ਇਕ ਰਸ ਵਤੀਆ ਹੁਇ ਮਰ: ਧਰਿ
ਰੂਪਾ ਦਰ: ਵਜਿਆ ਛੁਪਹਾਰ: ਇਕਰਸ ਵਤੀ ... ਫੋਰ ਜੋ ਸਦ
ਪੀਰੋ ਵਿਸਮਦਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪਾਵੈ ਤਿਸ ਦੀ ਹੋਵਈ ॥ ਸਚੈ ਪੁਰਹੁਆ
ਨਿਦ ਵਸਨਿ: ਨਿਚਿੰਤ ਹੋਏ ॥ ਪ ॥ ਵਿਛੋੜਾ ਖਸਮ ਸਚੈ ਪੁਰਹੁਆ
ਪਹਿਲੁ ਕਮ ਕਰ ਪਠਾਇ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਇਦੂ: ਬਦਲਾ ਛੁਪ ਘਰ ਲਾਇ:
ਇਕਰਸ ਤਤ: ਗਿਆਨ ਦਨਾਮਰੂਪੀ ਅਨੰ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਧਨੰ
ਨਾਮਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ॥ ਬਧਰੂਪੀ ਨੈ ਕਾਮਣੀ: ਅਰਥਾ ਸੁਆਮ ਹੁਆਸ
ਚੈ ॥ ਨਾਮ ਕਰਾ ਸਬਾਦਿ: ਸੁਹਮ ਮੈ ਜਾਹਿੰ ਨਾਮ ਨਾਲਾਂ ਦੇਸੈ ॥ ਤਾਂ ॥
ਪਧਾ ਬਾਣੀਓ: ਹੇ ਭਾਈ ਫਿਰਾਹਿ ॥ ਤੀਰਥ ਕਰਦਾ ਉਤੰਕ
ਰਮਾ ਕਰਾ ਆਕਾਸਿ: ਦਰਗਮੈਂ ਫ ਉਰਿ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਧਾਂਮ ਕਰਾ ਅਕਾ
ਸਿ: ਦਸੈਂ ਦੁਆਰ ਮੈ ਜਲੰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਭਖੰ ਖਾਣ ਦੀ ਪਿਆ
ਸੰ ਪੀਣ ਦੀ ਤਿਸ ਕਾ ॥ ਹੈ ਤੌਹਰ ਭੀ ... ਦਾ ॥ ਹੈ ਫਿਰ ਹੋਰਾਕਿ
ਸੰ ਦੇਹੀ ਦੇਦਤਾ ਕੀਚੈ: ਕਰਣੀ ਹੈ ਵਰਤਦਾ ॥ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੇਸਪ
ਦਿਜੇ ਹੈ ਸੋ ਪਰਗਾਸ: ਪ੍ਰਗਟਤਾ ॥ ਪ ॥ ਤਿਖੈ: ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ॥
ਰੋਇੰ ਪਾਪਾ ਸੋਇੰ ॥ ਹਰੀਆ ਬ ਮਿਤ: ਅਨੰਦ ਗਾਵੈ: ਜੋ ਵਣਾ: ਵਾਸ
ਪਰ ਫੁਲੈ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਇ ਆਦਫਲੰ ਰਿਣ ਹੁਰੂਪੀ ॥ ਪ ॥ ਗੁਰਾਂ ਦੇਸ
ਬਦੇ: ਸਬਦ ਕਰ ਸਿਰਿਆ: ਜਿਨਤਾ ॥ ਪ ॥ ਆਕਿ ਮੈ ॥ ੬੦ ॥
ਪੀਠ ਕਾਕੇ ਸੇ ਪਹਾੜੀ ਪਛਿਆ ਦਤ ਕੈ ਸਾਫ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੈ: ਦਨੇ
ਫਲ ਰਗੇ ਫਲ ਲਾਗੇ ਤਾਂ ਦਤੈ ॥ ਨਾਮਾ ਕਿਸੁ: ਕਿਸ ਦਾ ਤਕਹੈ ਸਾਰਿਖਾ
ਪ੍ਰਮੇਸਰੈ: ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜੋ ॥ ੬ ॥ ਪ ॥ ਪੀਠ ਕਾਕੇ ਬੀਨਰ ਬੀਤੂ ਅਨੇਕ
ਦੇਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਚੀ ਉਚੀ ਪੁਰੂਦੇ ਪਾਸੁ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਹੇ ਭਾਈ

ਤੈ: ਕਾਟੈ ਮਕਾ: ਮਹੀਨੇ ੧੨ ਰੁਤੀ: ਰੁਤਾ ੬ ਸਰੈਨੀ: ਰਾਗੁ ਜੈ ਜੈ ਸੋ ਆਦਾਰਉ ਜੈ ਹਰਗੀ ਜੋ ਕਲ: ਸਕਨੀ ਅੰਗ ੧ ਮ: ੩
ਨੁ: ਆਦ ਹਜਾ ਹਦਾ ਲਾ ਸਾਭੁ ਦਿਖੋ ਲੇ ਪੇ ਲਿਖੇ ਨਾ
ਸੋ ਹਿ ਕਰਕੇ ਪਾਜੋ ਹੋਇ ਨੇ ਭਾਇ ਕਰਾ ਪਹਿ ਦੂਜਾ ਜਗਤੁ ਈਆ: ਦੇ
ਕੋ ਆਪ ਤੈ ਅਉਰ ਪਤੇ ਵਰ: ਅੰਦਰਹੀ ਪੂਰਾ ਟਹੋ ਹੈ ਤਾਦੁ: ਸਮਰਥੁ
ਸਰਾ ਵਜੋ ਭਾਦ ਤੇ ਦਾਰਿ ਮੈ ਅਨੀ ਸਾਹੈ: ਕੀਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇ ਮਨਮੁਖ
ਤੁਰੇ ਕਿ ਜੇ ਤੇ ਤੈ ਸੋ ਅਤਿ ਆਦੋ ਸੇਦਕ ੧੦ ਜੀ ਪੂਰਨ ਦਾ ਸਿਖ ਸਚੋ ਹੈ
ਕੁਲੈ ਜੀਦ ਨੋ ਕਰਾਏ ਕਰਮਾ ਸਾਰੀ: ਸਧਾਰਿ ਕਰਕੇ ਭਲ ਹੈ ਤੇ ਸਕਰ
ਦੇ ਜੋ ਜਾ ਚੇਨੇ ਮ ਦੇਦੀ ਮਾਰੀ ਹੈ ਸਧਾਦਿ: ਪਿਗਤਹੀ ਅਮਚੇਤ ਪੈ ਹੀ: ਚੇ ਤਕਤ
ਤੁੰ ਸਫਲ ਹੋਵੈ ਨਿਗਤੀ: ਦਿਗਤਹੀ ਕੀਤੇ ਨ: ਕਰਾਦਿਤਾ ਹੋ ਭਾਇਤ
ਚੋਗਹਿ ਤੇ ਹੈ ਹੋਦ ਬਧ ਹੈ ਤੁ ਸਾਰੀ: ਨਰ ਦੇ ਹਿ ਰੂਪੀ ਪੂਰਾ ਕਿ
ਦਿਚ: ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਮੈ ਉਤਪਤੁ ਹੋਕੇ ਸਾਰੀ: ਨਰ ਦੇ ਹਿ ਨਖੇਤੀ ਤੇ
ਸਨੂਰ ਜੋ ਦੂਜਾ ਭਾਦ ਹੋਇ ਸਕਰ ਦੋ ਇਹੀ ਗਹਿ ਦਾ ਹੋ ਨਖੇਤੀ ਤੇ
ਦਾਗਨ ਜੋ ਨ ਹੈਕਤ: ਇਕੁ ਨਾਮ: ਭਗੀਮੈ ਰਾਨ ਇਲਾ ਦਲਮ: ੧ ਕੈ
ਦਖਣੀ ਸਿਗਨਲੋ ੧੬ ਮੈਧ: ਜਗਜਾਸੀ ਨਦੇਲ ਕੀਆ: ਨਦੀਕੇ
ਗੋਇਲਿ ਆਈ: ਚੜਾ ਦੇਨ ਦੇ ਰਹਨੂ ਨ ਆਈ ਆਪਨੁ ਜਾ ਹਿ ਆ
ਹੈ ਰਮ: ਹੇਕਣੀ ਮਟਕੀ: ਲਜਾ ਦਾ ਦੇਹਿ ਗਤਾ ਰੂਪੀ ਜਹਿ ਮੈ ਹੇ
ਇਲ ਆਈ ਆਪ ਨ ਜਾਣੈ ਆ ਸਮ ਧਾਦਿ ਕਰਕੇ ਕਰਿ: ਕਰੇ
ਹਾਂ ਸਾਚੁ ਕਰਕੇ ਦਾ ਹੋ ਸਚਿ ਪਿਆਰੀਆ ਨਾ ਪਨ: ਜਗਜਾਸੀ
ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਹੋਇ: ਦੇਖ ਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਜਿਨਾ ਕੈ ਨਾਮ ਸਿਦਕਿ
ਪਿਰੂ ਨ ਦੇਖਿ ਕੇ ਮਨ ਸਾਧਾਰਿਆ: ਸਹਤ ਆਂਧਾਰ ਦੇ ਕੁ ਹੋਣਾ ਮਾਰਿ
ਕਰਕੇ ਨਦੇ ਨਾਰੀ: ਨਦੀ ਨਡ ਈਆ ਜੇ ਧਾਨਿ ਵਾਲੀ: ਜਾ ਤੂੰ ਦੇ ਜੋਧਨ
ਦਾਲੀਆ ਨਾਲੀ: ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਹਾਧ ਜਿਸ ਕਾਇ ਧਰ ਹੈ ਜੋ ਆਦ
ਏ: ਗਾਈਏ ਰਸਾਲ: ਸ੍ਰੀ ਦੁਹੇਰੀਆ ਨਾ ਚਾਰੀਆ ਹਰੀ ਆ
ਰੀ: ਲਈ ਤਾਂ ਸਤੀ: ਮਿਲੀ ਜਿਗਤੀ: ਦੇਸ ਜੁ ਕਤਕ ਈਆਸ
ਖੀ: ਪਿਆਰੀ ਜੋ ਹੋਲੀ ਆਦੋ ਕਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਇਕ: ਇਕ
ਗਰਕੀ ਨਾ ਜਾਸਿ ੨੦ ਮੈ ਜਾਧੀ ਏ ਜਨ: ਜਨ ਨਾ ਸਧਾਰਿ: ਉਪਦੇ
ਸਕਰਕੇ ਜੋਤਿ: ਦਿ ਨੂੰ ਨਤਾ ਰੂਪੀ ਤੈ ਜੋ: ਤੈ ਜਨ ਨ ਜਾਣਿ ਆਪ
ਸਕਾਇ ਕ੍ਰਿਏ: ਸਤ ਮੈ ਆਈ ਹੈ ਸਾਰੇ ਜੋ ਰਹੇ ਹੋ ਆਪਾਰ ਨ:
ਪਰਿਤੇ ਪਰੈ ਸਾਚ ਹੋ ਆਪ ਭਾਦ ਮਾਨਿ ਕੇ ਤਿਸ ਮੈ ਆਪਨਾ ਸ
ਧਾਦਿ ਕਰਕੇ ਮੈਲ ਗਾਹਾ ਦੇ ਖੂਪੀ ਦਰਿ: ਸਤ ਮੈ ਰਮੈ ਜਾਣੈ
ਅਨੁਸਾਰ ਤੇ ਇਹ ਧੇਨਤੀ ਕਰਾ ਪਤੀ: ਪਤੁ ਤੇ ਏ ਮ: ੧ ਜਾਦਿਰਾ
ਸੀ: ਧਮ ਨਹੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਕਾਸੀ ਕੋ ਜੀਐ ਜੀਦ ਰੂਪੀ

ਤਦਹੀ: ਚੁਉਣੇ ਕਰ ਤੇ ਹਠ ਕਰ ਨਜਾਨ: ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸਚੁ ੦ ਰ
ਰਕੇ ਪਿਆਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਪਿਰਮ: ਪਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾ ਹਾਂ ਹੇ ੦ ਦਲਾਂ ਪਰ
ਤੇ ਨ ਦਧਾ: ਨਦੀ ਨ ਜਰਪਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆ: ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਠੋ: ਹਿ
ਮੇ ਸਚੁ ਦੂੰ ੦ ਕਰ ਤੈ ਜਾਣਿਆ: ਨੀਸਾਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ:
ਭਾਵੇ ਤਾਂ ਸਲੋਨੜੀਏ: ਸੁੰਦਰਿ ਅੜੀ: ਨੀਕੇ ਸਯਾਦਿ: ਪ੍ਰਮ
ਮੇ ਸਲੂਣਾ ਏ: ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਰ ੦ ਵਿਖੇ ਵਡੇ ਦਾ ਸਾਚੁ: ਸਚੇ ਦੇ ਗੁਣ
ਨਾਮ ਨਿਮੇ ਦ ਸਾਚੁ ਮੇ ਮਨਿ ੦ ਅਤਿ ਨਾਨਕਾ ੦ ਸੋ ਅਉੜੀਏ: ਲਈ
ਭੋਗਾਂ ਤੇ ਦੇ ਸਨੇਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰ ਰਹੇ ਰਹਸੀ: ਖੁਸੀ ਨਹੋਈ ਸੀ ਸੁਸ
ਦੇਹੀ: ਸੀਈ ਛਲੀ ਦ ਸਹਤੁ ਦੇਹੀ ਦੇ ਗਈ ਹੈ ੦ ਹਰਿ ਮੇ ਤਾਂ ਸਯਾਦਿ ਕ
ਗਾ ਤੋਲਿ ੦ ਕੇ ਤਾਣ ੦ ਮਨ ਚਿਤਿ ਤਨ ਦਾ ਰਾਮ: ਮਹਲਾ ਤਾ ਮੰਗਲ ੦
੧: ਕੁਆ ੧੬ ਸੇਜੈ ੦ ਅੰਤ ਸ ਕਰ ਣ ਹਰਿ ਪਿਰ ਗਿਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆ
ਦੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਹਰਿ ੦ ਨੂੰ ਮਸਤਕਿ ਮੇ ਜਿ ਨਾ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ
ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਿਗਾ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਸਿਕ ਕਾ ਦੇਰਾ: ਦੇਲਾ ਗਹਿ ੦ ਆਨਾ ਜਨਮਿ ੦ ਮੇ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ
ਰਿਦੇ ਸਾ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਧ ਦੇ ਹਰਿ: ਚਹੁ ਜੁਗਾਂ ਕਾ ਕਰੇ ਦ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਕਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਾ ਹਰਿ ੦ ਨਾਮੁ ਵਡੇ
ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਪ੍ਰਭਾ ਮ: ਸਲੋਕਾ ਭਾਗਾ ੦ ਕਰ
ਹਰਿ ੦ ਮੇ ੧ ਕੈ ਤਾ ਪ੍ਰਭ ੦ ਜੇ ਹੋਤਿ ਸਨ ਮੇ ਵਿਖ ੦ ਆਨ ਦਾਰੋ: ਲੈ
ਗਕੇ ਹਲਿ ਦ ੦ ਮੇ ਹਰਿ ਆਨੀ ੦ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ
ਵਧਾਈ: ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਪੂਰੇ ੦ ਕਰਾ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਹੈ ੦ ਅਧ
ਤੇ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਨ: ਸਰਸਾਂ ਸੀ ਕਸਾਈਆ: ਦੀ ਕਸੁ ਦਿਹਾ
ਈਆ ਨ ਧੀਲਕ: ਧੀਲੀ ਮਸਾਈ: ਮਾਸ ਨ ਗੁਰ ਨ ਕਰੇ ਦਾ ਮੁਸ
ਨਾ ਗਜਿ ੦ ਕਰ ਵਧੀ ਨਾਮਿ ੦ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਮੰਗਾਯ ੦ ਨਾ ਸਾਂ ਸਿ ੦
ਜੋਗਾ ਗੀਆ ੦ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ੦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ੦ ਬਾਨੀ ਕਰਤੇ
ਤਨ ਕਰਾ ਰਾਮ: ਪਾ ਛੰਤਾ ੧੬ ਸਾਸ: ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦਰੂੰ: ਹਰੀ ਮਨ ੦
ਮੇ ਆਨਿ: ਅੰਤਰਿ ਕਰ ਧਾ ਪਤਿ: ਪਤੀ ਨੂੰ ਦਾ ਲਾਗੇ: ਲਾਗੀ
ਮਤਿ: ਮਤਾ ਠਾਕੁਰੀ: ਸਨਮੁਖਾ ਪਾਇਆ ੦ ਤੁਸਾਂ ਮੇ ਨਕੀ ਕਹੇ
ਸਮਾਰਹਸ: ਅਨੰਦ ਦਾਨਦਿ ਸਾਰਸ: ਦਿਗਹਿਆ ਆਏ ਜੋ ੦ ਦੇਕਰਾ
ਪਾਹਾ: ਪਾਸੁ ਹੈ ਕਰ ਕਥਾਹਿ ੦ ਮਿਤ੍ਰ ਅਕਥ ਦਾ ਇਕ: ਇਕਾਗਰ
ਚਿਤ ਤੇ ਇਕ: ਇਕਾਗਰਾ ਬਾਹਾ ੦ ਹੇ ਸਾਹਾ: ਸਕੇਤਾ ਮਿਨੇਗੇ:
ਮੇਲੇ ਗਕਪਾ ਮਿਤ੍ਰਾ ਦਾ ਸੁਖ ਹਾ: ਸੁਖਾ ਦਾ ਮਿਲਿ ਕਿਆ ਸਹਜਿ
ਕੇਏ: ਸਹਜਿ ਮਿਲੀ ਦੀਆ: ...

ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੇ ਓਤਿ ਪੋਤੀ: ਪਰਸਪਰ ਕਾ ॥ ਸਕਤਰਸ: ਸਕਤਰਸਾਦ
ਰਸਾ ਮਿਤਿ: ਸਿਤਾਨੋ ਜੋਗੋ: ਜੋਗ ਨ ਲਾ ਭਦਨ: ਤਨ ਰੂਪੀ ॥ ਸੁਹਾਵ
ਣੁ: ਸਿਦ੍ਰੂ ਹੋਆ ॥ ਪਰਤਿ ॰ ਬ੍ਰਿਧੀ ਰੂਪੀ ॥ ਅਕਨੁ: ਆ ॥ ਸਫਲਿ: ਸਾਰੇ
ਰੀ: ਧਰਕਰਕੇ ॥ ਵਿਛੁੜਿਆ: ਵਿਛੁੜੀ ਆਣੀ ॥ ਆਣੀ ੨ ॰ ਹੋਸੁ
ਆਮੀ ॰ ਹੀ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਾਖਣੁ ॰ ਭਖਾਰੇ ਕਿ ਦੇ ॥ ਬਾਨੁਰ: ਬੁਝੇ
ਦੀ ਪਕਿ ਤਿਸਾ ॥ ਦਰਯਾਰ: ਸਤ ਸੰਗ ਮੇ ॥ ਉਮਾਹਾ: ਓਛਾਹ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅਮਰ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ॥ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀ ॥ ਰਚਾ: ਦੀਏ
ਰਸਾ ਰਾਦਾ: ਗੰਦੀਏ ॥ ਲਜਾਈਏ: ਲਜਤ ਹੋਵੀਏ ॥ ਪਾਰੀਏ:
ਪਾਈਏ ਦਾ ਭੋਗੀਏ ॥ ਠਗਉਰੀ: ਠਗ ਬੂਟੀ ॥ ਅਨਤ: ਹੋਰ ਥਾ ॥ ਥਾ
ਦਾ: ਧਰੀਏ ॥ ਖਦਾ: ਪਾਈਏ ॥ ਗਵਿ ਸੰਮਨਾ ਬਿਸਮ: ਅਚਰਜ
ਹੋਆ ਚਰਜ ॥ ਕਰੁ: ਮਨ ਰੂਪੀ ਕਰੁ ਗਹਿ ਭੁਜਾ: ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ
ਗਹੀ ॥ ਅੰਕ ਗਹਿ ਕਿਰਪਾ: ਕਰ ਮਰੁਪੀ ਅੰਕ ਗਹਿ ਦਾ ਉਤ੍ਰਿ ਪਤਿ ਹੋਵਣਾ ॥ ਸੇ
ਹ ॰ ਆਣਦੇਇ ਨਦਿਦ ਸ ॰ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਆਣੇ ॰ ਮੇਹਰ ਦੀ ਪੀਤਲਗੀ
ਜੈਸੇ ਸੁਰਜ ਦੀ ਅਸਿ ਲੋਂ ॰ ਜਰਥਾ ਜਲ ॰ ਦਰ ਫੁਕਾ ਜਲ: ਦੂਦ ਨੁ
ਵਾਲਾ ॥ ਤੈਸੇ ਜੋਤੀ ਨਾਲੇ ਜੋਤਿ: ਦੁਧੀ ॥ ਸਿ ਪੂਰਨ ॰ ਸਰੂਪਾ ॥ ਦੀਸੈ
ਨੇਕਾ ਕਰ ॥ ਸੇ ਸੋਤਿ ਨੇਕਰ ਕੇ ਨਾ ਪਸਾਰਾ ॰ ਜੋ ਜਗ ਤੋ ਹੋਤਿ ਸੋ ਦੁਆ ਕਰੁ
ਨੁ: ਕਰਿ ਤਤਾ ॥ ੨ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਛਿਤਾ ॥ ੧੬ ਹੇ ਸਖੀ ਆਉ ਸਖੀ ਵਸਿ:
ਵਸੋ ਆਉ ਸਖੀ ਅਸੀ: ਹਮਾਰਾ ਗਾਵਹ: ਗਾਵੀਏ ॥ ਮਨ: ਕਦਾਚਿ
ਤਾ ਛਿਦਾ ਦਾਇਆ ਲਪੀ ਤਸਦੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰ ਣ ਲਗਾ ॥ ਖੰਡ
ਨੋ: ਖੰਡਨ ਵਾਲਾ ॥ ਉਦਾਸੀ ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਲੋਕਾ ਦਾ ਹੁਣੁ: ਟੇ ॰ ਰਹੋ ਸਬਿ ਧੀਸੇ
ਨਪਾਵ: ਪਾਵਣੁ ਹੋਵੈ ॥ ਪਾਇਐ ਧੀ: ਪੀਆ ॥ ਆਪਣੇ ਦੇ ਕਥਨ
ਕਰੋ ॥ ਤਜਿ: ਤਜੋ ॥ ਟੋਹਨੀ: ਆਸਰਾ ਹੋਇ ਓਹੁ ਜੋ ਹੋ ॰ ਆਇਆ
ਬਾਂਚਿਰੁ: ਕਾਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚੇਤ ਲਿਹੋ ॥ ਦੀਠ: ਜਨੁ ਲਾਗੇ ਹਰਿ
ਦਾ ਮਤੁ ਹੋਏ: ਕਨਾਰੋ ॥ ਘਾਟ: ਰਸਤੋ ॥ ਘਾਟੇ: ਪਤਣੁ ਮੇਂ ॥ ਲੋਂ ਦੀ
ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ: ਮੈ ਅਨਾਥ ਨੁ ਹੇ ॥ ਅਖਹੁ: ਮੁਖ ਕਰਾ ॥ ਸੁਪਾਵ: ਸੁ
ਦ੍ਰਿਸੁਜਾਨ: ਸੁਸਟੁ ਗਿਆਤਾ ॥ ਵੇਤੀ: ਤਤਵੇਤਾ ॥ ਗੁਰਿ ॰ ਮੇਰੇ
ਬੀ ॥ ਰੂਪ ॰ ਸਟਣੀ ਰੂਪਾ ॥ ਜਸ ਰੂਪੀ ॰ ਧੂਪਾ ॥ ਕੇਣ ॰ ਗਿਆ
ਨ ਦੇ ਰੰਗ ਰੂਪੀ ॥ ਦੀਵੇ: ਸੁਦਾ ॥ ਜਾਇਆ ਧੁਹਿ: ਜਪੁਰੇ ਹੋ ॥ ਕਿਛੁ
ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਸੋਂਦੇ ॰ ਦਾ ਛੇ ਨਾ ਹੋ ॰ ਸਦਰ ਸਹੋ ॥ ਸਰੇ: ਘਟੋ ॥ ਪਤ
ਉ: ਪਤਿ ਹੋਵੇ ਜਸ ਥਾ ਜੀ ਅਤੇ ਹੀ ਅਤੇ ਧੂਨਾ ਦਾ ਪਤੋ: ਪਤੀ ਜੋ
ਦਾ ਛੇ ਦਾ ਹੀ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ੇ ਧੂਨ ਪਤੋ ਨੂ ਧਾਰਕੇ ਜੀਅ: ਧੂ ਸਿਨ ਹੋਏ ॥
ਲਾਡਲੇ: ਹੇ ਲਾਡਜੇਰਾ ॥ ਲਾਡ ਲਡਾਇ: ਸੁਖ ਦੇਹ ਸਭ ਮਹਿ ਮੈਨੂ

ਨਾਵਲ: ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਵੈ॰ ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਵਿਸੇਖ ਬਿਲਾਵਲੁ ਨਾਮ ਨੰਦ: ਗੁਰ
ਕਰਿਆ ਨਿਦਰਿ ਦੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹੀ ਅਨੰਦ ਸੰਗਤੀ॰ ਸੋਹਾਵੈ: ।ਆਪੁ॰ ਜੋਗੋ
ਦ੍ਰਿੜਾਵੇ ਪਛਾਣਿਆ ਅਨੰਦੁ ਹੂੰਦਾ ਸਰਬ ਤਜਨ ਸਉ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਗਸੈ: ਉਤ
ਵੇ ਪਰਿ ਅਰਥ ਨਿਸਿ ਜੋ ਹੋਇਆ ਕਰਿ॰ ਦੇਨਾ ਸਿਖਿਆ: ਪਪੁ ਪਕਿ
ਰਾਮ: ੩।ਪਇਦ ਰਹਿ: ਨਜ ਣਹਿ ਅਣ ਪਰਮ ਨੂੰ ਸੋਧਿ ਦਹਿ।
ਦਸੋ॰ ਤਿਨਾ ਗੁਰ ਦਹਿ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਤੇ ਪੁਰੇ ਕਰਾਰਣਹਿ॰ ਕਰੇਤ
ਨਾਦ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ਮਿਲਾਇ: ਮਿਲਾਪਉ ਦਾਹੇ ਨਾਮਿ॰ ਨਾਲ
ਵਾਦਿ ਖੇ।ਮ: ੩।ਦਦ॰ ਕੀਤਾ ਸੁਆਉ: ਪੂਜੈ ਜਨ ਲਾਇ ਆ।।
ਮਖਿ॰ ਦਾਹੇ॰ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਨਾ ਨਦਰੀ: ਹਰੀ ਪੈ: ਮੁਖਿ: ਭਲਾ
ਰੋਗਲੀ: ਜੇਤੂੰ ਗੁਪਤ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰੁ ਮਰੂਪੀ ਲਾਈਐ: ਜਾਦੇ ਗਾ
ਦੀਐ: ਗਾਏ।੩।ਮ: ੩।ਨਹੀ॰ ਰਹਿਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੇਰੈ ਪੁਲਿ ਟੇਗਾ
ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚਾਹੇ॰ ਤਿਨਾ ਪਾਸੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਪੀ॰ ਕਰਾ ਸਚ
ਵਿ॰ ਉਪਦੇਰੂਪੀ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ।ਦਜਾਏ: ਗਾਵੈ ਦਦਜਆ
ਉਦੇਨਾ ਸਚੇ: ਸਚਾ ਹੀ।ਸੁਭਾਏ॰ ਕਰਜਾਣਿਆ ਹੈ।ਦੂਪਰਿਣ: ਛ
ਪਏਨਹੀ।ਅ: ੩।ਕਰੋਇ॰ ਜੋ ਜੋ ਦਾ ਕਰੋ ਦੇਵਦਤੇ: ਗਣਾਨ ਨਾਮਿ॰
ਨਧਾਰਿਆ ਨ: ਦੇਦੇਨਾ ਸੁਚੋਏ: ਵਿਪਤ ਹੋਇਕੇ ਆਈ॰ ਜੋ
ਨਾਪੇ: ਗੁਰ: ਧਤੋ ਕਣੀ: ਕਾਦਦੀ ਹੋ ਆਈ॰ ਹੈ ਸਤਾ ਦੀ।
ਜੋ: ਜੇ ਕੀ।ਸਦਾਈ॰ ਤੇ ਹੋਰੁ।੪।ਮ: ੩।ਜੇ: ਤਿਸ ਕਰਾ ਪਲਾਰਿ
ਤਿਆਗਿਆ: ਤਿਆਗ ਛਡਿਆ ਦਾ ਪਾਲੀ ਸੁਣਿ ਹੈ ਕੇ ਤਿਆਗੀ
ਪਾਇਨਿ: ਪਾਵਦੇ ਨੇ।ਮ: ੩।ਆਸਾ॰ ਤਨੁ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦੀ।ਸਗ:
ਜੀਵਨੁ ਮੋਹ ਹੀ: ਹਦ ਲੀ ਹੀਰੇ: ਦਰ ਤਰੁ ਉਧਰੇ॰ ਸਮਤੇ
ਮਨੁ: ਜੀਵਾਏ: ਸਭ॰ ਮੋਨਿਆਈ: ਕਿਆ ਇਕਰਨ ਦਲਾ ਗਠ
ਟਕੀਆ ਹਿ: ਫਿਟ ਕੀਦੇ ਨਾ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿਹੁ ਦੀਹੇ।ਸੁਖ॰ ਦੀਪੁ
ਪਤੀ।।੫।ਮ: ੩।ਸੁਖ॰ ਪਾਪਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ
ਨਾਇ॰ ਕਰਾ ਮ: ੩।ਏਮਨ: ਹੇਤ ਹੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਪੈ:
ਪਾਤਿਸਾਹ: ਜੇ ਮੁਲਖ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪਾਤਸਾਹ: ਧਨੀ।ਰਾਜੇ।ਟਿਕੇਦ
ਰਜਪੂਤਾ ਖਾਨ: ਪਠਾਣ।ਉਮਰਾਵ: ਪਟੇਦਾਰਾ ਸਿਕਦਾਰ:
ਕਾਣੇ ਚਰਾ ਹਹਿ: ਹੈਂਅਰ ਕੀਏ: ਸਾਚ ਕਹੈਂ।ਪ੍ਰਕ: ਸੁਆਮੀ।
ਦਰਨ॰ ਠਾਰਾਂ ਤੇ ਗੇਲੇ: ਦਾਸਾ ਸਿਦੇ: ਸੋਦਨਾ ਦੁਸਮਨ: ਦੁਸਮਨੀ
ਕਰਾ ਲੇ ਦੂਤਾ ਕਦੀਏ: ਕਢੇ ਨਾ।੬।ਮ: ੩।ਕਪਟ॰ ਕਰਾ ਮੁਖ॰
ਦਾ ਸੋਣੀ॰ ਕਰੋ ਦਰਤੇ॰ ਅਧਤੇ ਦੁਖ ਫਲੁ ਹੋਵਦੇ ਨਾ ਨਾਮਿ॰ ਨਾਲ
ਮ: ੩।ਸੁਖਿ॰ ਨਾ ਭਾਗ: ਪ੍ਰੇਮ।ਨਾਮ॰ ਹੇ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ।ਤਿਮਰ: ਅ

ਵਰ ਦੇ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੁ: ਗਾ ਦਾ ਛੇਦੁ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤਿ
ਮਰ ਦਾ ਅੰਧੇਰੁ ਦਾ ਤਿਮਰ: ਗਾ ਦੂਜਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ॥ਮ: ੩॥
ਛੇਦਾ ਮਨਮੁਖ ਗੁਬਾਰ ਮੈ ਸੋਏ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾ ॥ਮਲ॰ ਹੈ ਜਸ ਕਾ ਗੁ
ਤਿ: ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ॥ਸਿਸਾ॰ ਪੂਲੋ ਕਦਾ ਤੇ ਤਨੁ ਦਾ ਕਿਤਾ ਛੇਦਾ ਧੀ ॥ਸਿ
ਕਿਤਾ ਸਿਰਿਆ ਗਿਆ ਕੁਝ ਇਹ॰ ਕਰਾ ਪੈ: ਅਲੁ: ਸੈਤੀ ਹੈ ॥ਹਟਿ: ਬਾ
ਵਖੁ: ਵਸਤੁ ਨਵੇ ਸਾਹੁ: ਨਵੇਂ ਈ ਖਰੀਦ ਦਾ ਹੈ ॥ਕਉ: ਨਜ਼ਰੋ ਰਗਿ:
ਸਰਧਾ ਲਾਈਆ: ਜਾਪਿਆ ਹੈ ਜੈਨਾ ਥਿਹਾ ॥੭॥ਮ: ੩॥ਹਿੰ॰ਸੀ
ਨਾਹੁ ਛੂਮੈ ਨੂੰ ਸਧਾਰਿ ਕਰਿ ॥ਕੁਲ॰ ਭੀ ਮਲਿ ਦੰ॰ ਨੂੰ ਗੁਣੁ॰ ਮੈ ਪਾਕੁ
ਕੁਲੇ ਮੈਲੀ॰ ਮੈਨੁ ਧਾਰ ਧਾਰਾ ਵਿਣੁ॰ ਪੂਰਾ ॥ਸਮਧੇ: ਸਮਝੇ ਦਾਸ
ਸਾਈ ਜਿਨ॰ ਨਾਨ੍ਹਾ ॥ਮ: ੩॥ਤਿਸ: ਬੋਲੈ ਹੈ ॥ਛੇਦਾ ਮਾ ਨਿਮੈ ਤੁਰਿ
ਧੈ: ਵੇਵਲੀਏ: ਦਿਖਲਾਏ ਦੁਲੇ ਹੈ ਵਾ ਦਵਾਏ ਨਿਕਲੇ ਦਾਲੋ॥
ਕੋਈ ਮੁਹ ਥੁਕਨ ਤਿਕਉ: ਕੋਈ ਤਿ ਨਵਲ ਨਜਰ ਕਰ ਕੇ ਵੇਖ
ਦਾ ਕੀ ਨਹੀ ॥ਜਗ ਵਾ: ਗੋਵਾ ਨਦੇ ਸਿਰੇ ਆਪੁ॰ ਜਾ ਆਪੁ ਗ
ਲੀ॰ ਕਰਾ ਕਾਰੇ॰ ਜਿਥੇ ਮਰ ਜੀਹੈ ਮੁਖਿ॰ ਨੂੰ ॥ਲੈਨ: ਲੈਨਹੀ
॥੮॥ਮ: ੩॥ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਨੂੰ ਗਾਲਾਇਆ ਨੁ ਧੈਨੈ ਪਾਈ: ਛੇਦਾ ਦਾਤ
ਰੂਪ ਪਾਇਲੇ ਨੇ ॥ਮ: ੩॥ਕਾਲੁ॰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਮਨ ਸਾਕੀ ॥ਕਉ॰ ਧਾ
ਰਿਆ ਹੈ ਧਿਆਉ: ਧੀ ਦੇ ਨੇ ॥ਧਾਣੀ॰ ਕਰਾ ਵਿਸਾ॰ ਹੈ ॥ਆਜਿ
ਨਾਦਾਸੋ ॥ਧੈ: ਹਰੀ: ਹਰ ਹੈ ॥ਛੇਦ ਜੋ ਹਰਿ ਨੇ ਗਰਿਧਾ ਸਹੁ ਹਥਿ
ਨੂੰ ॥ਕਿਸੇ॰ ਪਾਸ ਕਿਤੁ: ਭੁਛਾ ॥ਅਕੈ: ਘਰੁ ਨੂੰ ਜਤੇ ਤਿਸ॰ ਨਾ ਪਾਈ
ਆ ॥ਛਡਿਆ ਆਖਤ: ਪੂਰਾ ਨਾ ਸੀਦ: ਹਦੂ ਆਰ ਦੀਨੈ॰ ਦਾ ਰੋਲੁ:
ਰੋਲਾ ॥ਕਿਤਾ ਕਿਤ: ਕਿਤੁ ਪ੍ਰਤਿ ॥੯॥ਮ: ੩॥ਜਗਤ: ਜੀਵ ਜੋ ਜਨ
ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਨਾ ਗੁਰ॰ ਨੇ ॥ਵੀਚਾਰਿ॰ ਕਰਾਇਆ ॥ਮ: ੩॥ਮੋਹਣੀ
ਇਸ ਕਰ ਦੂ ਜੈਤਾ ਚਾਦਵੇ ਪੇ ॥ਮਾਰੀ॰ ਦੀ ਹੈ ਨੁ ਆਪੇ ਮਰੈ ॥ਦਿਕਾਈ॰
ਜੈਦੇ ਚਲਈ ਏ ॥ਮਾਰਣੁ॰ ਹਰਾਮ ਸਾਲਾ ॥ਧੈ: ਹੁਕਮ॰ ਨੂੰ ਬੁਝ
ਕੇ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ॥ਹੜਿਕਾ॰ ਚਦਾ ਹਾ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਂ ਨਾ ਅਬੁ॰
ਕਰਾ ਵੀਏ ਤੀ ਸੇਦ ਕਾ ਨੂੰ ॥ਤਿਸ: ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ਜਿ: ਜੋ ਕੇ ॥ਕਿਤਿ:
ਚੋਗੁਣਾ ॥ਕਿਆਹੁ: ਕੋ ॥੧੦॥ਮ: ੧॥ਵਾਹੇ: ਵਾਉ ਦਾ ਹੈ ॥ਵਾ ਸਦ ਵਕਾ
ਲੁਣੈ: ਵਤੁ ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਮੈ ਨਕਰੋ ॥ਖਾਲਿਜਾਹਿ: ਖਲਵਾੜੇ ਦਾ ਨਿਧ
ਆਸ ਨਕੂਰੋ ॥ਇਦ: ਇਤਾ ॥ਖਾਈ: ਖਾਦੈ ਗਾ ਵਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਾਖਿਆ
ਤਕਾਰ ਹਦੈ ਸਿਧਾਰੈ: ਅੰਤੁ ਨਾ ॥ਮ: ੧॥ਕੁਵੈ॰ ਹਾਰਿ ਨਾ ॥ਧੈ: ਆਲ॰
ਹੋ ਏ ਤਾਂ ॥ਸਾਗਰੁ॰ ਭੀ ਸਾਰ ਤੇ ਵਾਂਗਿ॰ ਹੋ ਏ ਤਾਂ ॥੧੧॥ਮ: ੩॥ਕਹਣੁ
ਕਹੈ ਨਿ: ਕਹਣ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇ ਨੇ ॥ਤਿਨਾ॰ ਦਾ ਗਾਹ ਦੁਮੈ॰ ਨੂੰ ਧੀ ॥ਜਿਨਿ ਓ

ਹੋਵਦਾ ਦੁਰਮਤੀਏ ਮਨਿ ਭਰਮਿ ॰ਕਰਕੈ ਆਰਜਾਹਿ: ਆਪਤੇ ਉਰਾਂਹੀ॥
ਪਿਰਹਰੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋਂ॥ ਕਿਰਤਿ॰ ਅਨਸਾਰ॥ ਮ: ੩॥ ਤਿਸ: ਹੋਵੈਰੇ
ਤਿਸਨੂੰ ਜਾਨਾ ਕਰਦਾ: ਮਾਇਆ ਕਾਰੇ ਥੰ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਪਾਤਿ ਹੋਵੈ॥
ਨਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਣੀਆ ਹੋ॥ ਪੈ: ਘਾਟਿ ਰੰ॰ ਨੇ ਮੁਖਿ ਤਿਸ ਸਾਹਿਬੈ: ਸੁ
ਹਿਰਦੀਆ॥ ਸਭੁ ਸਹਜੁ ਅਨੰਦੁ: ਸਭਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਨੈਦਾ ਅਣੀ
ਆ: ਵਡਿਆਈਆ॥ ਜਿਉ: ਜਿਵੇਹੀ॥ ੧੨॥ ਮ: ੩॥ ਹਜੂਰਿ: ਸਮੀਪ
ਹੋਵਦਾ ਮਨਮੁਖਿ ਕੂੜੋ ਕੂੜਿ॰ ਕਰਕੈ॥ ਅਮ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਸਬਦਿ:
ਉਪਦੇਸ ਕਰ॥ ਮ: ੩॥ ਵਿਚੋਂ ਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰੰਗ ਗੋਪੀਏ ਦਾ ਨਾਮ ਰਾਮੁ
ਖਿ: ਦਾਮ ਰਿਜ ਧਿਆਨ ਸਭਾ ਸੋਹਿਲਾ ਭਾਇਆ ਲਾਹਣਾ॰ ਕੀ
ਨਾਪਾਣੀ ਕਿਰ ਅਸਿ॰ ਕਰਨਾ ਹੋਆ ਅਨੰਦੁ॰ ਸਰੂਪਾਂ॰ ਭਾਇਆ
ਪੈ: ਕੁਲੰ॰ ਤੁਅਰਗੋ ਧਾਵਨ: ਤੈ ਪਾਇ ਕ੍ਰਾਜ ਅਪੈ॰ ਤੇ ਸੋ ਉਹਨ ਰ
ਕੀ ਸੁਧ ਹੋਤ ਨਾਹੋ॥ ਤਿਸਨਾ॰ ਕੂਪੀ॥ ਤਰਕੁ: ਸੀਧ ਪੂਰੀ॥ ਨਿ: ਜੋ॥
੧੩॥ ਜਪ॰ ਉਚਾਰੀ ਹੈਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਨਾਇ ਸਦਾ ਰਕਾ ਵਿਲ
ਵਲੁ ਧਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਕਿ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਇਲਾ ਦਲ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਪੇਖਨਾ: ਮੰਦਾਰੀ ਵੀ ਖੇਤ ਦਵਤ ਦ ਪੇਖੀ
ਕਾਹੈ॥ ਪਈ ਹੈਰੇ: ਪਾਦ ਦਾਰੇ ਭਾਈ॥ ਰੋਗਿ: ਤੁਰਦ ਸੁਪੇਰੇ:
ਰਸਤੇ ਸੁਪੇਚ ਲਹਦਾ ਨਤਰ॥ ਨਹੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕੁਧਕਾ॰ ਸੂਲਾਂ ਸੋ॥ ਧਾਰੇ:
ਧਲਕਾ ਤਰਨੇ: ਜਧਾ ਅਮੁਸਾ: ਚੂਏਦਤਾ॥ ਧਿਲਈਆ: ਵਿਲੀ
ਦਤਾ ਹੋਵਦਾ ਤਾਕੀ ਕਾਨੀ ਕਢਨ ਮਨ ਈਰੋ॥ ਵਰਨੀ: ਅਚੂਰ
ਸੀ॥ ਸੋਗਾਰੀ: ਸੰਗੀ ਭਏ ਹੈ ਕਲਤ੍ਰ: ਸਨੁਖਾ ਲਛਮੀ: ਕਿਸ
ਨਾਰੀ ਹੈ॰ ਤਦਾ॥ ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਕਿ ਸੇਵਕ ਹਨੁਮਾਨ ਦਿਸਾ ਪਕੂਹਤੇਕ
ਹੈ ਯਾਦ: ਚਰਨਾ ਕਥਤ॰ ਸੋ ਤਾ ਪਾਹਿ ਤਿਦ ਕਤਾ ਪਾਸ ਹਾਵਉ
ਗਨੇ॰ ਸੀਸਾਰਦਲੋ ਸੋ ਬਕਉਗਾ: ਮਨ ਤਨ ਕਰਮ ਸਿਸਾਰਦ ਲੋਗ॰
ਭਫਾਨੂੰ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦਾ ਸਰਿਆ ਕੁਮ ਸੋਰਗਾਇ ਵਿਚ ਵੀ॰
ਸੀਸਾਰਦਲੋ ਮਤਿ॰ ਹੋਰਾ ਸੋ॰ ਮਾਰੇ ਮਾਤੇ ਸੋ॥ ਅਧਾਹਿ: ਇਸ
ਤਨ ਮੈਰਾਤ॰ ਜਾਤੋ॥ ॥੨॥ ਧੰਤੁ: ਅਸਥਾਨ॥ ਕਿਦਾ॰ ਮੂਲ
ਛੁਟਉ॰ ਸੋ ਚਿਤੇਤਾ॥ ਧਨਿਲ: ਹੇਹਰੀ ਸੋ॥ ਪਟਾਣੀ॰ ਮਨੁ ਨਾ ਹੋਵਦਾ
ਜੈਧਨੁ ਸਰਾਜੀਦ ਨਾਨੀਕਾ: ਭਲਾ ਸੋਲਕੈ: ਸੋਲਕ ਧਾਰ ਕਉਡੀ:
ਮਾਯਾ ਸੀਕਾ: ਇਕ ਕੌਡੀ ਦਾ ਭਫਾਏ ਦ ਸਿਲਰਹਿਆ ਹੋਆ ਰਾਹੁ
ਖਾਲ॰ ਹੋਰਕੋਈ॥ ੩॥ ਪੀਠਕਾ ਕਬੀਰ ਕੀ ਆਈ ਕੋ ਹੈ ਤਮਾ ਨੀਸ
ਸੁਹਾਗਨਾ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਆ ਨੇ॰ ਕਬੀਰ ਤੇ ਧਾਂਦ ਨਾ ਨਿਦ॰ ਕੀਧਧਾ
ਵਾਸਰਿਆ ਹੋ ਗਏ ਨਾ: ਉਨਾਗਾਸਿ॰ ਸੋ

ਕਉਨੇ: ਕਿਸਨੇ ਆਰੋਗੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਅਸ ਪੁਨੰ॰ ਹੀ ।। ਜਾਤ ਸਤ: ਸਤੋਸ
ਤ੍ਰਪਤਿ ਰੂਪ ਮੁੰਡ੍ਰਿਉ: ਕਬੀਰਿ ਨੇ ਤੋ ਤੈਂ ਕਬੀਰ ਰੱਖੀ ਕਿਹੇ ਜਨ ਥਾਨ ਕੀਆ: ਅਧਾਰ ਕਾਂ
ਦੇਦ॰ ਮੰਤ੍ਰੈ ਮਰਕੇ ਆਦੇਸ ਪਿਤਾ॰ ਦੇਹੁ ਹਰਨ ਕਛੁ ਪਾਇਆ ਛੁਟੀ॰ ਸੀਤਖ
ਸਿਲਾਦਨੇ ਤੇ ਨਾਰਦ ਦਾਖਿਡੁਨੁ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋ ।।੪।। ਦਿਵਾ: ਦਾਦੇ ਦਾ ਸਿ
ਲਾਦੇ ਕਰ: ਕਦਾ ਭੁਦਨ॰ ਮੈਦ ਦੇ ਪਰ: ਕੁਲੀ ਤੁਰਾ ਦਾ ਉਪਰ ਛਾਜਾ॰
ਜੋਜਨਾ ਪ੍ਰਸਾਰਿ: ਪਾਇਆ ਜਿਨਾ ਨਾਲ ਧੋ ਲਿਕ੍ਰੀ ਨ ਸਕੇ ਅੰਦਾਜਾ: ਅੰਦਾ
ਜੇਦਾ ਤੇ ਥੇ ਅੰਦਾਜਾ ਕੌਣ ਕਹੈ ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਅਚੇਤ ਮੁਗਧ ਮਨ ਮੇਰੇ ਚੇਤਿ ਹਰੀ
ਤਾਂ ਅਨਿਵਾਰ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਰਖੇਗਾ ।।੫।। ਲੋਹੁ॰ ਹੋ ਹਰੀਆ ਦੇਹੁ॰ ਤਾਈ।
ਪਗਰੀ: ਪਗ ਤ੍ਰੀ ਹੈ ਮੰਜੀ: ਪਾਲੀ ਛੁਟਦਾ ਜਿਨ ਹਿਮਾਜਿ ਕਰ ਹਮਾਰਿ
ਦਾਜਿ ਕੀਆ ਅਦਰ॰ ਕਟਿਧਦਾ ਦੇਹ ਤਾ ਸੋ ।। ਮੰਧਿਕ ਤੋਹਿ: ਚੋਰਹਾ ਤੇਰ
ਪਗਰੀ: ਪਗਾ ਦੀ ਪਾਲਹੁ: ਤੇਜੇ ਦਾ ਪਾਦਤੁ ਖਬਰੀ: ਖਬਰ ਦਾਰ
ਹੀ ।। ਧਾਦਰਮਾ ਦੇ॰ ਹੋਰੇ ਦਾ ਅੰਦਰੁ ਹੁਮਾਦੇ ਹੈ ਇਆ ਸੁਰਤਿ: ਯਾਦਗੀਰੀ
ਕਿਦਾਰ: ਪਟਕ ਰਮਣ ਕੋਸਾਂ ਦੇਣ ਭਰਮਾਣ ਰੂਪੀ ਆਪਨ॰ ਕਰਾਉਦਾ
ਰ॰ ਜੋ ਸੂਦਨਾ: ਸੂਦ ਹੀਆ ਧਿਪ ।। ਹੈ ਜਾ ਅਪਾਰ॰ ਬਹੁੜੀ ਦਾ ਦੀ ।।
ਵਾਰ: ਤੇਰੀ ।।੭।। ਪੀ ਰਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਜੋ ਗਰਕੇ ਤੋਂ ਤਾ ਦੇਕੂ ਛੁਨ ਪਾਵਨੇ ਹਾ
ਛੁਟਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਅਧਾਰੀ: ਝੋਲੀ ।। ਭ੍ਰਾਇ: ਮਨਸਾ ਰਾਖਣੇ: ਭਦਦੇ
ਹੈ ਪਦਨ॰ ਮਰਾਦਨਾ ।। ਜੋਹ॰ ਮਾਧਾਨੁ ਤੁਰੀ॰ ਹੋਈ ਦਾ ਕੋਗਨ ਦਲੀ
ਕੇ ਸੋ: ਹਰੀ ਹੈਇ ਕਾ ।।੮।। ਇਨਿ: ਇਸ ਜੀਂ ਦੇਨੇ ਦਾ ਇਆ ।। ਇਆ॰ ਕਰ
ਕੇ ਹੈ ।। ਪ੍ਰਿਗਮਤਿ॰ ਦਿਦਾਰ ਕਾ ਪ੍ਰਿਗ ਬੁਧਿ॰ ਚਤੁਰਾਈ ਦਾਲੀ ਕੇ ।। ਫਲੀ:
ਫਲਾ ਹਾ ਰੂਪਾ ਰਾਧਾਹੁ: ਰਧਦੇਨੇ ਬਚੋਲੀ: ਬਚਾਏ ਤੇ ਦਾ ਬਚਨਾਂ ਕਰਾ ਛੋਦਾ
ਪਰਪੰਚ ਦਾ ਗੁਮਾਨ ਛੁਟ ਹੈ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਕਾਲ ਨਦਾਲਾ ।।੯।। ਅਹੁ
ਹੈ ਦਾ ਸੋ ਭੁਲਾ ਹੈ ਉਹ ਦੁੱਲਾ ਛੁਟਦਾ ਪਰਮ ਪੁਰਖੋ ਤਮ ਦੀ ਜੋ ਲਹੈ ਛੁਟਦਾ ਰ
ਮਨ ਜਾਗੀ ਦਾਰਾ ਭਕਤ ਜਨ ਤੇ ਬੁਧ ਤਜਹੁ ।। ਇਸ ਜੀ ਦਦਾ ਅਦਤਾਂ ਜਾ:
ਜਿਸ॰ ਹਰਿ ਤੋਂ ਪੂਰਿਦਨ: ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਪਾਤ ਜਲ ਤੇ ਹੋਏ ਦੇ ਜਲ ਸੋ ਧਿਨ
ਜੋ ਅਜੈਨਾ ਸੋਤਾ ਸਿਧਿਆ॰ ਜਾਣ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰਿ॰ ਆਹੇ ਹੈ ਮੈਂਦੇ:
ਦਿਚਦਾ ਉਜਲਾ ।।੧੦।। ਛੁਟਦਾ ਰੋਗ ਬੀ ਦਾਲਿਦ ਲਾਗੀ ਤਾਂ ਕਨਮਾ ਗਿ
ਨ: ਆਟਲੋ ਸੋ ਜਾਈ: ਸਿਖਾਕਰ ਬਧੀ ਜਾ ਰਹਿ ।। ਜੈਸੇ ਕਾਸੀ: ਪ
ਤ੍ਰਿਆ ਲਾਟੇ॰ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾਈ: ਨਧਸਮਾਈ ਏਤੰਲੀ ਨਹੋ ਜਾਤੀ
ਹੈ ।। ਟਾਟ॰ ਜਾਧ ਹੋ ਜਮਾਈ: ਸਮਾਦਤੀ ਹੈ ਉਡ ਅਕਾਸ ਕਾਰਣ
ਬਾਤ ਹੌਂ ਹਰਿ ਸਮਾਈਆ ਤੇ ਸੇ ਕਾਸੀ: ਸਰੀਰ ਪੁਨਿ: ਬੋਲਣ ਛਲ
ਫ੍ਰਾ ਹਿਆ ਕਾਸੀ: ਤਨ ਮੇ ਹੀ ਸਮਾ ਜਾਈਆ ।। ਜਾਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਰੂਪੀ ਆਸ
ਜਾਈ॰ ਚੇਤਨ ਤੀ ਚੇਤਨ ਨੇ ਸੇ ਅਕਾਸਾ ਦੇ ਤਨਾ ਕੇ ਗੁਣ ਤਤਾਂ ਮੈ ਸਮਾਇਆ।

੧੧

ਛੁਟਦਾ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ: ਤਿਨ ਗੁਣ ਦਾ ਤਿਨ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਵਹੇਰਗ ਮਾਤਾ ਗਰਭ ਜੂਨਾ ਦੇ ਮੈ ਸੀ
ਧਿ: ਮਿਟਿਆ ਆਪਾ ਘਟ ਦੂਧ ਘਟ ਜਾਗੀ: ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਜੋ ਸਦੀ ਚੇਤੇ ਤਿਨ ਕਾ
ਜਾਗੀ ਹੈ ਜਸ ਮਾਚਰੀ: ਭਲੀ ਤੁਰਾਗ ਹਿ ਫਕਰੀਆ ਤ੍ਰਿਆਗੀ ੦ ਕੁਬੁਧੀ ਦ
ਭਏ ਆਪ ਆਪਤੇ: ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਤੇ ਆਪਣਾ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਰ: ਅਗ
ਨਾਗ ਨਮੋ ਅਬ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਸਰਨ ਆਨਾ ॥੧੧॥ ਦੇਹ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਹੇਦੇ
ਦਾਹੁ ਦਾ ਸਹਕੀ ਰ: ਜੈਸੇ ਸਨੇ ਜਲ ਧੋ ਲੈਤੇ ਮਾਖੈ ਸਭ ਸੁਖ ਨਉਨਿ
ਧਿਤੁ ਕੇ ਅਤਿ ੦ ਸੁਭ ਹੋਗ ਜੰਨਿ ੦ ਚਿਤ ਜਨੂੰ ਧੀਆ ਅਟਕੈ: ਅਟ
ਕਦੇ ਨ ਹਟਕੈ ਛੁਡਾ ਨਰਜ: ਤਕਰੀ ੦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਤੇ ਬਿਚਾਰ ਬੁਧੀ ਦ
ਟਾਲੇ ਕੇ ਮਨ ਮੋ ਦੂਲੇ: ਫੂਲਾ ਦੇ ਫਲ ਪਲੇ ਦ ਭੁਲਾ ਦੇ ਛੁਡਾ ਪੀ
ਤਿਸ ਲੋਕੀ ਕਿ ॥੧੨॥ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ੧੯ ਛੁਡਾ ਗੁਰ ਮੋ ਕਉ ਜਨ ਮਸ
ਫਲ ਕੀਨਾ ਲੀਨ: ਲੀਨ ਕੀਨਾ ਛੁਡਾ ਮਨ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੀਨ:
ਹੀਨ ਮਨ ਆਹੇ ਦਾ ਜੀਵ ਰਮਨ ਮੋ ਸਿਮਰਨ ੦ ਹੀਨ ਸਿਉ: ਨਾਲ
॥੧॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥੧੯ ਦਾਰਿਦੁ: ਦਲਦ੍ਰੀ ਨੂੰ ਕਰਤਲੇ: ਕਰਤ
ਲੀ ਪਰ ਹੈ ਏਹਾ ਜਾਨਤ ੦ ਸਭ ਕਛੁ ਜਾਨਤੀ ੦ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਸਰਨਾਗਤੀ:
ਸਰਨ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਭਾਰੁ: ਦੁਖਾ ਦੁਖਦਾ ਸੀ ਸਾਰ ਆਲਜੁ: ਆਲ:
ਘਰ ਮੇਦ ਲਜਾ ਤੇਰ ਹਤ ਜੈਸਿ ਸਾਰ ਹੈ ਦੇ ਆਲਜੁ: ਚਹੁ ਓਰ ਤੇ ਲਜ
ਬੀਚ ਨਰ ਪਹਿਆ ਬਹੁ: ਬਹੁਤ ਹੈ ਕਾਇ ੦ ਕਥਨੇ ਕਹਿ ਆਤੇ ਨਾ ॥੧॥
ਬਰਨ ਹੈ ਦੈਦ ਅਬਰਨ ਹੈ ਦ ਫਿਰ ਕਹੈ ਦੈਨ ਹੀਨ ਤੇ ਸੀਸਰਹੀ ਹੈ ਦੈਦ
ਓਹੁ ਅਬਰਨ ਨਹੀ ਬਰਨ ਹੈ ਰਿਕ ਨਹੀ ਈ ਸਰਹੀਆ ਬਾਸ ੦ ਨਾਵ
ਲਾ ਸਨ: ਸਤੀ ਦ ਸਕੈ ਤਾਰ: ਤੁਰੇ ਹੈ ਦੋਇ ੦ ਨਾਨਕੇ ਦਾਦਕੇ
ਛੁਡਾ ਬਿਨ ਕਈ ਬਾ ਪੁਨੀਤ: ਸਭ ਲੋਕ ਸਾਰ ਰਸੁ: ਆਤਮ ਰਸ
ਰਸ ੦ ਮੈਲ ਬਿਖ: ਬਿਖੈ ਪੁਰੈਨਿ: ਚੁਪਤੀ ਚੇ ਪਾਤ: ਪਤੁ ਜਲ ੦ ਤੇ
ਜਨਮ ਕਿ ਮੁਕਦੇ ਰਹੇ ਜਨਮ ਜੈ ੦ ਤਜ ਰਾਮੈ ਤੇ ਜਗਤ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੇ
ਕਿਤਿ ॥੨॥ ਸਧਨੇ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧੯ ਬਿਲਾਵਲ ਬਾਣੀ ਸਧਨੇ ਕਾ ਇਕ ਸਮੇ
ਧਰਾਗਰਾਜ ਦੇ ਕਿ ਲੋਚੀ ਨੀ ਹੀ ਦੇਹ ਲਏ ਦੇ ਨਲੋ ਸਏ ਜੋ ਰਾਜੇ ਧ
ਛਿਆ ਸੀ ਬਾਜੀ ਆਣੂ ਤਾ ਉਨਾਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾ ਸਧਨਾ ਸਕਸਾ
ਬੀਜੇ ਹੋਇ ਜੈ ਦੇ ਹੋਨੀ ਹਾਰ ਤੇ ਕਹੇ ਜੋ ਸੋ ਇਕ ਬ੍ਰਿਧ ੦ ਕੀਆ ਇਕ ੦
ਸਭਿਆਰ ਸੀ ਤੇ ਤਰਖਾਣ ਓਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਸੀ ਤੇ ਰਾਜੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਦੀ
ਕੰਨਿਆ ਨੇ ਇਕ ਸਹਿਨ ਹੀ ਸੀ ਕਰ ਹੋਇ ਆਖਿਆ ਮੈ ਇਸ ਨੂੰ ਨ ਦਰੋਗੀ
ਤਕਿਸ ਸੁਨਿਆ ਰਿਨੇ ਤਰਖਾਨ ਪਾਸੀ ਆਪਣੀ ਆ ਚਾਰ ਕੂ ਜਾਤੇ ਕ
ਠਕਾਗਰ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਕੇ ਦੇ ਬਾਏ ਜੋ ਸੰਦੂ ਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਏ ਸੋ ਸੁਏ ਰਾ
ਜਕਰਿਆ ਕੇ ਧੁ ਪਤਿ ਕਿਪਾ ਤੋ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਭਈ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਿਸ
ਨਨੂੰ ਸਦਵਾਈ ਜਾਨ ਕੇ ਸੋਨਾ ਨੂੰ ਛੁਡ ਦੇ ਠਾਰੇ ਈ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਚੜ੍ਹਿਆ

ਇਆ ਜਿਤਨ ਨ ਤੋਰਾ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਆਰੇ ਕਹਾ ਹੈ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕ
ਰੋਤਾਂ ਦ੍ਰੁਪਜ ਹਰੀ ਉਨੇ ਚਿਤ ਕਰ ਠਾਕਾ ਲਗਾਇਆ ਨ ਤੋ ਦੇਸ ਨ ਨੇ ਅਧਿਕ
ਰ ਆਪ ਦਾ ਬਿਰਦ ਜਾਣ ਕੇ ਸਕਤ੍ਰਿਦ ਈਤ ਠਹਿਦਾ ਡਾਇਆ ਤੋ ਦ
ਸਨੇਅਨ ਰਾਜਾ ਕੌਂ ਜੀਤ੍ਯਾ ਤ੍ਰੇਪ੍ਰਾ ੦ ਦਿਸਨ ਕੋ ਸੁਆਰਥੀ: ਅਪਣਾ
ਅਰਥੀ ਪ੍ਰੇਮ: ਪਤਿਆਨਾਂ ਹਰਿ ਕਹਾਤੁ ਅਪ ਨਾ ਕਰਮ ਠਲੋ
ਗਤੇ ਕਹੇ ਹੋਇ ਭੂਦ: ਤੇਰਾ ਗਣ। ਉਪਕਾਰੀ ਕਰਮ ੦ ਭੀ। ਕਤ: ਕ
ਨੂਜੇ ਪੁਕ: ਗਿਦ ਕ੍ਰਕਰਮ ਅਨੁਪੀ। ਜੋ ਹਰਿ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਮਕਤਿ ਕ
ਰਾਂ ਤੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਾਇ ੦ ਤਥਾ ਜੋ ਹਰਿ ਕਹੇ ਕਛੁ ਮਸਹਾ ਹੋ ਤੋ ਕ
ਹੈ ਅਬਿਰਮਾਦਉ: ਦਿਰਤਾ ਦਹੁ ਮੁਝੈ ੦ ਨਾ ਤੋ ਕਹੇ ਸਪ ਨਾ ਨਾਹੀ:
ਮਨ ਕਰਾ ਨਹੀ। ਤਨ ਕਰਾ ਮੇਰਾ ੦ ਵਾਨੈ ਕਰਾ ੧। ੧੯ ਸਤਿਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਾਗੀ ਮ: ੫ ਨਾ ਚਿੰਤ ੦ ਦੀਆ ਪਾਈ: ਪਾਏ ਗਾ ਜਾਈ ੦
ਦਿਪੋ ਗਵਾਈ: ਗਦਦਦਾ ਅਛੇਦ। ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੀ ਸਜਾਈ ੦ ਦੀਪ
ਮਤ: ਕਦਾ ਚਿੰਤਾ ਗਵਾਈ: ਗਦਦੋਦ ਹਿਆ ਕਛੁ ਨ ਦਸਾਈ:
ਵਸ ਕਛੁ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਜੁਨ ੦ ਨ ਤਾਰੇ ਤੋ ਛੁਨਾਈ: ਛੁਡਾਦੇ
ਪਰਮਿਤ੍ਰ: ਮਾਯਾ ਦੀ ਦਿਪਰਾਈ ਮਤ ਚੇਦੀ ਦੇਦਾ ਦੀ ਆਈ:
ਆਏ ਗੀ ਜੂਠ: ਜੂਠੇ ਆਸਾ ੦ ਤਨ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਵ ਆਸਜੋ
ਹੈ ਮਨਸਾ: ਬੁਧੀ ਦੀਆ ਕਰਾਈ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਐਰੈ ੦ ਕੇਵਾ ਸਤਿਗੁ
ਰਾਨੇ ਦੇਖਿ ੦ ਨੂ ਦੀ ਆਸਾ ਨੂ ਹਰਿ ਦਰਸ ਨਕਰ ਦ ਹਰਿ ਦਰਸ
ਨਾਇ ਚੋ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ। ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਈ ਹੈ।
ਪਾਗੋਤ ਮ: ੫ ਸੇਦੀ ਐ ੦ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿ ਕੀ। ਗਦਸ: ਗ
ਦਦਾ ਹੈ ਲਹਾਸਾ: ਲਾਹਜਦਾ ਹੈ। ਭੁਰਦਸਾ। ਨਿਧਚਾ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਜੋ ਦਾਸਾ ਦੀ ਅਪਨੀ ਜਾਣ ਕੇ ਪੈਜ ਰਖੀ ਦਾਹੁ: ਦਾਦਾਧ
ਹੁਤੇ ਕਦੂਸਾ: ਕਦੂ ਦੇ ਨਾ ਪਾਹਿ: ਪਾਸੁ ਕਟਾਸ: ਕਟ ਦੇਵੈ
ਕਹਿੰ ਨੇਕ ਰਿਆ ਰਸਾ: ਮਾਰਿਦਾ ਹੈ ਜੁਆਇ: ਪੁਜੋ ਕਨਨ।
ਮਿਲਾਸਾ: ਮਿਲਦੇ ਨੇ ਕਾਸਾ: ਕਟਾ ਉਪਕਰੇ ਪਾਠ ਗੁਰ ਕੀ ਦੀ
ਬੀੜ ਦਾ ਅਰਥ ਪੁਕਰੇ ਦ ਸਮੀਪ ਤਾ ਕਰੇ ਦੂਖ ਸੁਖਾਸਾ। ਦੂ
ਖਾ ਸੁਖਾ ਮੇਤੇ ਉਪਰ ਕਰੇ ਪਾਠ ਪਨੇ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰੇ
ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਕਰੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਮੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਾਸਾ: ਸਕਦੇ ਛੇਦ
ਹਰਿ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇ ਪਨਾ ਤਿਤੋ ਨੇ ੦ ਕੇ ਅ ਲਿਨਾ ਛੇਦ ਜਿਨਿ ਕੇ ਚਿਤ
ਸਾ: ਚਿਤ ਮੈ ਹਰਿ ਦੀਪੀ ਤਿਤੋ ਮਹਰਿ ੦ ਦਾਹੇ ਗਾਕੁਰ ਦਾਸ: ਨਿਸਚ
ਦ ਆਸਰਾ। ੨। ਗਉੜ ਮ: ੫ ਜੀਤਰਿ: ਅੰਦਰਿ ਸੰਤ ਤਿਤੇ ਮੀਤ
ਹੈ ਆ ਸਕਤ: ਰੋਤਾ ਸੂਰ ੦ ਸਕਰ ਪਾਤ ਸਲ ਨਾ ਸੋ ਤੇ ਚੇਤ੍ਰ ਆਕ

ਰਿਸੀ ਕੇ ਹੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਸੇਤ ਮੇ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਸੂਰ ਕਰਤੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਰੇ ਤਾਤਪਰਤ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰ
ਰੂਰੂਪ ਗਿਤ ਅਪਨ: ਤ੍ਰਪਤਾ ਭਿਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪਕ: ਜਪਾ ਭਿਦਾ।
ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਲੀਦਨ: ਸੁਖਦਾ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰ ਤਨ: ਰਤਨ ਦਾ ਭਿਸਟ ਜੋ ਹੈ।
ਮਲਹੁ॰ ਜਿਨ ਹਰਿ ਦਸਨ: ਦਾਨਿਆ ਕੋਇਦ ਛੈਦਾ ਤਿਨ ਹਰਿ ਦਸਨ:
ਦਾਸਾ ਕੇ ਚਰਣ ਮਲ ਧਾਰ ਸੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਵਾਰ ਪਰਨ: ਧਾਰਿਆ ਤੇ ਚਰਨ।
ਤਿਲਕ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਕਰ ਜੁਗਨ: ਕਰਜੋੜ ਕੇ ਵ ਤਿਸ ਨਾਲ ਕਰ
ਜੁਗਨ ਵਾ ਤਿਸ ਦਲ ਕਰ ਜੁਲਕ: ਤੁਰਨਾ ਭਿਦਾ ਹਰਿ ਦੇ ਮੇ ਹਿਰਦੀ
ਦੋਸ ਰਾ ਗੀਤਮ: ਪਾਪ ਮਾਧਵਿਆ॰ ਜੋ ਹੈ ਨਿਰੂਰਦਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਨਬਿ
ਰੁਨਿਹਚਲ: ਨਿਸਚਿਤ ਤਰੋ ਨਿਸਚਿਤ ਵਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਪਰਵਾਣ:
ਨਿਹ ਸ੍ਰੇਕਰਾ ਭਿਦਾ ਤੂੰ ਕੀ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਦੀਚਾਣ: ਸੰਤ ਸੰਗ
ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾ ਤਣ: ਬਾਲਾ ਮਨ: ਹੋਵਾਈ। ਕਰਚਾਣ: ਕਥਾ ਹਰਿ: ਹੈ
ਪਰਵਾਣ: ਪਰਮਾਣੀ ਕਰੋ ਜਾਤਿ॰ ਸੈ ਸੇਵਕਾਨੁ: ਸੇਵਕ ਹੋ।
ਸ੍ਰਾਮ: ੫ ਪਾਤੇ: ਉਪਰਵਾ ਦਿਖੀ। ਕਰਈ ਸੇ: ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰੂ: ਪਾਵਣ
ਤੇ। ਕਰਣੀ ਸੇ: ਸ੍ਰੀ ਈਸ਼ ਭਿਦਾ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਨੇ ਸਭਾ ਧਰੀ ਉਇ ਸੇ:
ਧਰੀ ਹੈ। ਚੋਲੇ॰ ਜਗਤ ਸੀ ਹੈ ਕਰਾ। ਧੁਲਾਏ॰ ਗੁਰੂ ਹੈ ਕਰਾ ਸਿਖ
ਈਸੇ: ਸਿਖਣ ਇਆ ਹੈ॥ ਧਾ। ਗੀਤਮ: ੫ ਤਪਤੇ: ਤਪਦਾ ਹੈ। ਆਸਾ
ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਿਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲਗੀ ਹਰਿ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਤੀਰ: ਵਾਹੁ
ਜਾਤੇ॰ ਤਨ ਕਰਾ। ਪੀਰ॰ ਕੀ ਹਰਿ ਜਾਣੈ। ਪੀਰ: ਸਰ ਅਰਿ ਵਿਛੋੜੇ
ਜੋ ਸੋ ਮੇਰਾ ਪੀਰ ਹੈ ਹੋਵਣਾਈ। ਪੀਰ। ਪੀੜਤਾ ਵਾਲੀ ਦਾ ਤੇ ਦੂਖੀ
ਤੇਰੇ ਜਾਦਾਹੁ: ਮਨ ਦੀ ਆਸ ਨਿ॰ ਕਰ ਸਾਤ ਹੋਵੈ। ਧੁ ਭਿਕਾ। ਗਾਰੇ
ਭੁਮ: ੫੧ ਉਪਨਿਕੇ ਗਾਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰੂਪ ਦਰਸਨ ਕਰ ਹੈ। ਕਰ ਤਾ ਆ
ਪਹਿਸਰ॰ ਭੁਛਿਆ ਆਦਿ ਸਟੇ: ਅਣਪੰਥ ਦਾ ਈਆ ਉਪਤਿ: ਉਤਪਤਿ
ਨਾਭੀ। ਧਕ ਤੋ॰ ਗੁਰੂ ਹੈ ਕਰਾ ਸੂਤ॰ ਸਿਖ ਹੈ ਕਰਾ ਆਦਰ॰ ਨਾਮ
ਕੋਮ ਦ੍ਰਿਸਟਾ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ੧। ਗੀਤਮ: ਧਾ। ਵਰਿਉ: ਦੁਸਿਆ ਹੋ
ਭਸਿਤਾ ਇਲੇ: ਕਮਲੇ ਰੂਪ ਜਿਸਾ ਰਦਿਖੋ। ਧਗ॰ ਕਿਤ ਤੇਗ ਭਿਦਾ ਆਸਾ
ਜਿਨ ਤੇ ਲੈ ਮੇਲੇ ਵੀ ਲੇ: ਲੇਦੇ ਸਾ। ਆਦਾ ਇਲੇ: ਆਦੇ ਰੂਪ ਹੈ। ਆਪ
ਨੇ॰ ਮਨ ਲੋਚਨ: ਰਥਹੀ। ਲੇ॰ ਰਥਹਰੂ ਜਾਇਲੇ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਰਥ
ਆਪ ਹੁਸਮ ਨਾ ਦਸਨ ਹੀ ਤੇ ਪਰਕੇ ਉਪ ਦੇ ਸਕਾ ਹੈ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੇ। ਪ੍ਰਿਤਿ
ੳ॰ ਤਿਕ੍ਰਿਆ ਕੀਏ ਧਾਇਲੇ। ਨਾਰੀ ਦਿਖੋ। ਭਿਦੇ॰ ਤੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਹੋ। ਚਿਤ॰
ਤੇ ਹੈ ਜਾਂ ਸੰਗਤਿ ਮੇ ਮਿਲਕੇ। ਲੇ॰ ਵੇਤਾ ਆਰਸਨ: ਰਸਨਾ ਦੇ ਸਾਵੇ:
ਜਾਵੇ ਕਰਾ ਭਿਾ ਭੁਲੇ: ਲੋਕ ਦਿਖੋ। ਭਿਦਾ ਤੂੰ ਹੈ ਆਪ ਚਿਦੇਰੀ ਕੈ ਤਾਲਿ:

ਵਸ੍ਯਾ ਨਾਇਕੋ: ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇ ਪੀਠਕਾ ਮੈ ਸੋ ਏਥੇ ਨਤੀ ਕਰਿ ਜੋ ਆਹੇ ਹਰੀ
ਹੋਹੁ: ਹੋਏ ਆ ਦੀਨ: ਦੀਨਾ ਕੇ ਭਾਇਲੇ: ਤੂੰ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਧਾਰਣੁ॥ਇਹੁ ਦਾਨ
ਜੈ ਤੇਰਾ ਮਿਲੁ॥ ਸੋ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਇਲੇ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸ ਜਾਣਕੇ
੩॥ਗੌੜੀ ਮ: ੫॥੧੯ ਅਰਥੁ ਪ੍ਰਾਨ ਕੀਏ ਤਿਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ਨਿਸਾਣੀ॥ ਏਕੀ
ਆਆਟੀ: ਪੰਜ ਭੂਤ ਕਰਦੇ ਰਿਹੁ ਧਾਰ ਰਖੀ॥ ਤਿਸ ਕਰਾਮਾਤਿ ਛਿੰਪ
ਦਾਰ ਧਰੀ ਏਤੇ ਰਦੇ: ਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪ ਰਾਗ: ਸਾਦੇ ਪੀਲੇ ਆਦੇ ਲਾਲ
ਕਰੇ ਇਕੁ ਗਤਿ: ਧ੍ਯਾਪਤੀ ਦੀਗਿਆਨ: ਗੁਣਾ ਲਾਲ॥ ਰੂਪੀ ਗਨੂਰ॥
ਸੇਤਾ ਦੇਰਿ ਰੇਤੁ ਪਾ ਘਾਟ॥ ਨਾਨ੍ਹੋ ਦਾ ਗਾਉ॥ ਹੈ ਕਰਿ ਸਿਮਟ ਰਿਕੋਟ
ਅਧਾਰ ਬਾਲ॥ ਆਦ ਸਭ ਤੇ ਸਧਾਈ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਧਰ: ਦ ਮੀਤ ਹੈ ਬਾ
ਲਸਧਾਈ॥ ਲ੍ਹੇ ਦਾ ਚਿਤ ਦਾ ਹਿ ਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਦਿਖੈ॥੩॥ਗੌੜੀ ਮ:੫॥
ਨਾਮ: ਨਾਮ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ ਦੀਈ: ਦਿਤੀ ਨਿਦਿਸ॥ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਤਿਸ
ਦਾ ਕਾਮੇ: ਨਾਮੀ ਹੈ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਸੀਧ: ਸਿਧ ਕੀ ਏ ਨਾਮ॥
ਮੋ ਹਾਜ॥ ਮੈ ਭਜਾ॥੬॥ਗੌੜੀ ਮ: ੫ ਧਧੇਰ: ਕ੍ਰਿਆ ਦਰੂ ਧਪ ਇਆਦ
ਘਾਟਿ: ਸੁਖਾਲੇ ਦੁਖਾਲੇ ਬਾਂਮੇ ਜਾ ਕੈ॥ ਜਾਨ ਹੈ ਮੇਦਾ ਕੀ ਤੇ ਹੋਂ ਪੂਰ
ਨ: ਪੂਰਨਾ ਬੀਓ: ਦੂਜੇ ਨਾ ਅਸ ਲਤਿ: ਸਲਾਹਾ ਘਟ ੪: ਤਿੰਨ ਕਾ
ਲ ਕਰੈ ਦਾ ਚਾਰ ਜੁਗਾ ਕਾ ਕਰੈ ਬਰਤੇ॥ ਜੋ ਹੈ ਸਿਤ ਸੰਭਏ ਗਿਗਿ॥ਕ
ਗਿਆਨ॥ ਕੇ॥੫॥ਗੌੜੀ ਮ:੫॥ ਸਿਤਨ: ਸਿਤਾ ਜਾ ਕੈ॥ ਦਿਖੈ ਸੀਤ੍ਰਿ॥
ਕਰਿ ਸਾਰ: ਸਿ ਸਿਆਣ੍ਹੇ ਦਾਰਿ ਕਾਰੁ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾ ਕੇ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ
ਰੂਪ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ॥੬॥ਗੌੜੀ ਮ:੫॥ਗਤਿ॥ ਨਾਮ ਨਾਨ੍ਹੇ ਦਾ ਗੁਰ
ਕੈ ਸੰਤ ਕਰਿ ਸਧਾਰੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਮੋ ਬ੍ਰਹਮ॥ ਰੂਪ ਜਾਣਦੇ ਭੂਲੇ॥ ਜੀਵ
ਊਰਧ॥ ਹੋਆ ਕਮਲ ਤੇ ਕਾਰ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕੀਆ॥ ਸਕਰ
ਛਾ ਮੁਗਧ ਮਨ ਕੀ ਨ ਮੁਗਧ ਦਾ ਜੋਗੁ ੩: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੈ ਹੋਗੁ
੩: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੈ ਨਇ ਹੇ॥ ਦਾਤਾ ਪਾਈ ਐ॥ ਹੋ॥੭॥ਗੌੜੀ ਮ:੫॥
ਗੁਰੂ ੩: ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਗਤਾ ਹੋਰ॥ ਆਸਰਾ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਸਦਾ॥ ਜਾਈਏ ਬ੍ਰਹਮ॥ ਦਿਖੈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਦਿਖੈ॥੮॥ਗੌੜੀ ਮ:੫॥ ਪ੍ਰਭਾ॥
ਹੈ ਅਗੋਬਿੰਦ॥ ਰੂਪ ਕੈ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਸੂਰਜ॥ ਨਦੇ ਗਾਸੇ ਉ॥
ਨੈਣਾ ਗਿਆਨ॥ ਹੈ ਗੁਰ ਕਾ ਹੋਰ॥ ਆਸਰਾ ਕਾ ਭੂਦ॥ ਜੋ ਸੰਦ॥ਕ
ਗਿਆ ਮੀਤ੍ਰਿ॥ ਕਾ ਸਧਾਰ: ਦਚੁ ਨਾਨ੍ਹੇ ਦਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੋਇਹੁ
ਪਤਿ ਹਰਿ ਜੋ ਇਨ ਨਕ ਰੂਪ ਕੈ॥੯॥ਗੌੜੀ ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਉਸ ਤਤਿਰੂ
ਪ ਹੈ॥ ਰਾਮ ੩: ਕਰਨਾ ਇਹੁ ਕੀਹ ਤ ਨਾ ਕਾਮ॥ ਏ ਹੂ ਹੈ ਪੀਨੁ॥ ਦਾ ਰਾਮ ਕੋ॥
ਦਾ ਕਰਿ॥ ਰਾਮ ੩॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਾ ਕਰੈ॥ ਰਾਮ ੩॥ ਦਿਖੈ ਨ੍ਹੋ॥ ਭਦਜਲਤਿ

੮

ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ: ਉਤਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਾਰ ਉਤਾਰੈ ਹੈ: ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ।
ਪਰਗਾਸਾ: ਪਰਕਾਸਕ ਜਾਨਣਾ ਦਾਸ ਕਹੈ ॥੧੦॥ ਗੌੜੀ ਮ: ੫॥ ਉ
ਨ: ਕਾਮਾਦਿ ਦੂਤਾਂ ਨਾ ਠਾਕ: ਰੋਕ ਤਾਂ ਦਾਸ: ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਨਾਥ ਦਾਰੇ: ਦੂ
ਰ ਕੀਤੇ ਪਾਪ ਹੋਏ। ਦੂਤ ਦੇ ਜਨ। ਨਾਲ ਪੰਚ। ਕਾਮਾਦਿ ਸਾਰੇ:
ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਦਾਸੁ: ਤੈਨੂ ਸਾਕਤ। ਨਤੇ ਪਤਿ ਕੀਆ ਜਨ। ਦੇ ਪੂਤ। ਕਾਮ
ਕਿਆ ਆਖਿ। ਆਨੇ ਉਤਲਣ। ਥੌਣੁ ਆਦਿ ਖੇਲ ਕਰਿਆ ਹੈ ਵਾਲਾ
ਤੇਸੇ ਦਿਖਾਇ: ਪ੍ਰਭੂ ਤੂ ਹੇ ਕੋ ਨਾਹੀ ਲਿਆਏ: ਤਿਹਾਂ ਦੀ ਜਿਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ
ਰਸੇ: ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਜਿਨ। ਦੂਤਾਂ ਸੇ। ਦੂਤਾਂ ਸਾਰ: ਸਿਮ੍ਰਤੋ
॥੧੧॥ ਗੌੜੀ ਮ: ੫॥ ਕਲਿ: ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚ ਕਲਪ ਤਰੁ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ। ਕਿਸੇ
ਉਰਿ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾਰਿ ਦੇ ਉਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਧਾਰਣ। ਆਦਿ ਸੰਤ
ਤੇਰਿ। ਮੈ ਜਾਣੈ ਆਪ ਪਰ। ਸੋ ਨਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮੈ: ਕੁਲਾ ਨਾਲੋ
ਹਿਰਦੇ ॥੧੨॥ ਗੌੜੀ ਮ: ੫॥ ਕਮਲ। ਨਾਰੀਨ: ਪੂਰੀ। ਜੋ ਹੈ ਏਨੇ ਤਿਨਾ
ਹੋਵੇ ਸਕਲ ਪਾਰ ਪਾਰ ਇਮ ਹਰਿ ਮਣੀ ਆ ਚੀਨ ਆਰਮ ਏ: ਜਪ ਹਰਿ ਗੋਪਾ
ਲਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੀ ਦਾ ਜੀਵ: ਚਿਤ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਾਨ। ਕੇਸ ਨਾਲ ਪੈ ਹਰਿਕੇ ਦਾਂ
ਸੁਆਉ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦਾਮਨ ਨਹਿ ਅਮੁਲ ਤੇ ਤਨੁ ਹੋਇਆ ਮੈਂ ਗੋ: ਮੈਂ ਗ
ਦਾ ਹੋ ਜੀ ਵਿ। ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ॥੧੩॥ ਮ: ੫॥ ਦੀਪ ਆਦਿ ਪਾਲ ਨਦੀ
ਕਰੋ ਪਾਉ ਦਾ। ਕਰੋ ਮਿਲ। ਹੈ ਵਾਲਾ ਪਰਮ। ਕਾਤ ਤੁਸਿ ਗਿਆਨ
ਹੈ ਹੈ ਵਾਲਾ ਸਾਗਰ ਤਰਿ। ਨਰ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣ ਧੋਇ ਪਏ ਸਕਲ:
ਗਿਆਨ ਕਾ ਜੂਏ: ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਮੇ ਅੰਗ: ਪਦ ॥੧੪॥ ਗੌੜੀ ਮ:
੫॥ ਕਰਿ ਹੋਇ: ਕੌਤਿਗ ਦੇ ਨੇ ਬਾਲਕ। ਜਾਣੈ ਕੇ ਸਗਲੇ: ਸਗਲੇ
ਆਰਾਹਾਲ ਹੋਇ ਆ ਵਾਲਾ ਜਰ ਬੁਧ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਮਾ
ਹੀ: ਸਮਾਣਿਆ ਹੋਇਆ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਪਿਤਾ: ਪ੍ਰਭ ਸੋ
ਵਾਲਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਿ ਨਕੋ ਇਆ ਪ੍ਰਭ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾਲਾ ਤੂ
ਤਮੋਤ ਕੁਰਾਵਿਤਕ ਭਜੀ ਸੇ: ਜਨ ਨਹਿ ਦੇ ਤੈ ਨ ਮੈ ਤੂ: ਜਾਸਤਾ ਤੇ
ਮੈਰਾ ਕਰਿ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਪੂਰਨ: ਨਾਮ: ਨਿਧਾਨ: ਨਿਧਾ ਨਾਮ ਨ
ਮਾਰਾ ਚਿਰ ਵੈ ਨਿਧਾਨ। ਹੈ ਤੇ ਮਹਾ ਬੀਚਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾਲਾ ਨ
ਨਕਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਬਖਸਲੀਏ ਜਾਪ: ਜਪ ਨੇ ਹੈ ॥੧੫॥ ਮ: ੫॥
ਬਲਾਇ: ਆਦਿ ਮਾਗੀ: ਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ਕਾਲ। ਕਰਣ ਵਾਲਾ
ਮੁਖਿ: ਦਾਸਾਰੇ ਜੀਨਾ ਮਾਦ: ਮਨੁ ਤਨ ਸਕਾਰ ਰਹਿ ਗੁਰ ਸਾਰ: ਕਠੋ
ਸਦਾ: ਸਦਾ ਰਹੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰੋਗ ਕੈ ਸੋਗ ਕਰਿ ਸਾਰਾ ਹੈ ॥੧੬॥ ਮ: ੫
ਸਾਗਰ। ਕੇ ਤਰਨ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾ: ਜਪਿ ਅਗਾਧ ਬੀਚਾਰ। ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਮੈਥ:
ਮਥਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰਣਾ ਤਉ: ਤੇਰੀ। ਰਾਮਦਾਸ: ਜੋ ਨਿਤ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਨਾਹੀਂ॰ਨਾਨਕ ਨੀਰਿ ਬਿਸੋਗਾ ਨਾਸ:ਨਾਜੀ ਦੀ ਗਕਰਣ ਪਲਾਹ:ਘਤ ਭ੍ਰਾਮਾ ਸਿਧ॰
ਆਦੇ ਆਤਿਲ॰ਮਾਤ੍ਰਾ ਅਭੇਦ॰ਨੂੰ ਨਾਸੁ॰ਨੂੰ ਨਦੋਖ॰ਜੋਗਸਿਧ:
ਨ:ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਜੇ॰ਹੇ।੧੭।ਮ:੫।ਪਾਪੀ ਠਕਾ ਪੀ ਜਦੀ ਪਾ ਤੁਝ ਜਾਹੀ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਐ ਸੇਵਕ ਚਿਤ ਹੋ ਐਲੀਆ:ਫਿਰ ਬਿਆਹੇ ਆਪ ਪਰਤਿ॰
ਤੋ ਅਕਾਸ:ਸਰਕਾਤ ਤੇ ਕਿਸ ਹਤਾਲੇ:ਸੀਧਰ ਤੇ ਸੀਧਰ ਪਾਪੀ
ਠਕਾ ਅਪ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈਂ।ਰਾਮ॰ਜੀ ਕਿਲਾ ਛੇਕੇ:ਛੈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਤੇਦ
ਸੈਤਾ ਦਾ ਰੋਗ ਦੇ ਦੂਖ ਕਾ ਅਹੋ।ਟਾਲਿ॰ਦਾ ਹੋ।ਪਤਰ:।ਗਿਰਕ
ਬਿਸਾਸ:।ਸਿਭ ਆਰਤਸੇ:ਸਾ।ਗੀ।ਗਕੁ॰ਏਤਾ ਸੁਖ॰ਦੀ ਹਰਤੇ
੧੮।ਮ:੫।ਛੈਦਾ ਨਾਮ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਏਹੁ ਨਿਰਿਜਨ:ਮਾਧਾ ਤੇ ਗਰੇ
ਤਨੀ ਰਹੈ ਆ ਬਿਛਾਇਣ:ਬਿਲਾਸਾਰੇ ਲੋਗ ਣਾਇਣ॰ਦਾ ਗਾ
ਸ॰ਗਹਿਆ ਹੋ ਨਾਇਣ॰ਦਾਮਨ ਸਿਮਾਰ॰ਮੋ ਕਾਗੀ ਪਲਾਈ
ਣ:ਭਾਰਿ ਕੇਦੂ ਰਹੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦ ਭੁਲ ਸਾਦਾ ਹੋ ਚੇਤ:ਕਾਮਾਦਿਕ
ਭਾਇਣ॰ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਛਿਤੇ ਸਰਦ:ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ॰ਦੇ।
ਬਾਪ॰ਪਾਲਕ ਨੂੰ ਸੀਗ॰ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਰਾਇਣ ਰੂਪ ਹੋ ਸਗ
ਇਣ॰ਕਰੇ ਦ ਕਰੇ ਹੈ ਗਹੀ:ਲਈ ਹੈ।੧੯॥ਮ:੫।ਸੰਗ:੫
ਖੁਸਾਮਦਿ॰ਤਿਸ ਨੂੰ ਪੈ ਹੋ॰ਬਾਹਰ ਲਾਗੇ:ਲਗਦੀ ਹੈ।ਰਾਮ ਕਦ
ਭ॰ਸੈਮ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਦ ਰਾਮ ਜੋ ਕਦੇ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਦ ਕਦੇ ਸਨਾਹ ਸਮ
ਦਿਦ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ:ਜਾਂਦਾ ਰਹਿਦਾ ਹੈ।ਸਰਨਾਇ॰
ਆਸਰਾ ਹੈ।ਛੈਨਿ ਲਾਇ:ਰਖਿਆ ਕਰਕੇ।ਪਾਲੂ:ਦੂਤ੍ਰਿਗਾਇ:
ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਕਾ ਜਾਣੀ:ਜਾਣੇ ਹਾ ਤਿਸਤੇ।੨੦।ਗੋੜ ਮ:੫।ਆਨੂਪ॰
ਸੁਣੋ ਆਤਮਾ:ਜੀਵਾ ਰੂਪ॰ਹੈ ਸਾਇਹੁ॰ਜੀਵ ਨਾਸਾਇ:ਜਨਮ ਲੈ
ਗੁ॰ਦਾਸਾ ਹੈ ਆਇਆ:ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ:ਦੇਹ ਕਾਪਰ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਰੋ
ਗਾ ਏਸੁ॰ਨੂੰ ਜਾਗੇ:ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਹਾਣੁ॰ਨੂੰ ਉਹੁ ਮਹਾ ਮਾਇਆ
ਜੁ॰ਈਸਰ ਕੀ ਹੈ ਛੁਟਾਇਆ ਕਰੀ ਹੋ ਈ ਓਹੁ ਕੈਸਾ ਹੋ ਪਾਇ:ਪਾਈ
ਦੀ।੨੧।ਮ:੫।ਸੰਤ:ਸੰਤਾ ਸਾਧੂ॰ਨੇਹਾ ਭਾਰੀ:ਭਾਗਾ ਵਾਲੇ
ਜਾਪੇ:ਜਪੀਏ ਦ ਜਾਣੀਂ ਦਾ ਹੈ ਕੀ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਹਦ:ਪਰਮਾ
ਣੀਕ ਹੈ ਜਾਣ॰ਰਹੈ ਹੈ ਪ੍ਰਭ॰ਰੇ ਕੀਰਤਨਿ ਵਿਖੇ ਜਾਗੇ ਅਨਾ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਰਿ ਛੈਦਾ ਮੀ ਬੀ ਦਰੇ ਗਹਣਾ ਰਉ:ਜਪ ਹਾਏ
ਹੁ ਦਾਸਨ ਨ:ਜਨ ਦਾਸਾ ਮਨਸਾ:ਆਸਾ ਪੂਰਿ॰ਕਰਿਆ
ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਆਸਟਪਦੀਆ ਮ:੫।੧ੴ ਛੈਦਾ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਕਰਿ।
ਚੇਦ॰ਨਾ ਜਾਮੀ॰ਤੇ ਪੁਰਖ:ਪੂਰਨ ਤੇ ਬਿਧਾਤਾ:ਰਲ ਪਰਸ ਤੇ ਜੋ

ਗਾਤਾਹੈਅਨੁਗੋਬਿੰਦ॥ ਰੂਪਹੈਤੇਸਪ
ਪਹਰ॥ ਤਿਸਤੇਨਮਦੇਰਗਿਦੇਖੈ ਜਿਸਦਾਕੀਤਾਕੋਪਚਾਏ: ਦੁਗਾਦਕੀਤੇਰੋਗ॥
ਤ੍ਰੀਆਏ॥ ਜੋਤੋਸਾਦੇਖੈ ਦਾਹੂਨਾਧੁਰਹਿ: ਨਕਕੋਮਾਕਰੈ:ਕ
ਪਤਥਕੋਈ ਦਾ ਜਿਦਾਰੂਪੀ ਦਾਹੈ: ਜੈਤੋਕੁਲ: ਕੁਲਾਸਤਕਾ ਮਾਏ:ਮ
ਰੋਗਪਹਰ॥ ਜੋਜਾਏ: ਆਦਾਂਦੇਹ॥ ਜੋਕੂਰੇ॥ ਕੋਈਸਾਰਪਰ: ਜਿਸ
ਨਾਦਦੇਲੋਸਿਧਿ: ਸਿਧਾਲੋਬੁਧਿ॥ ਜਿਆਸਾਰਿਆਨਾਕੇਰੀ: ਦੀ ਲਜਾਪੇਕ:
ਚੋਕਰਾ ਨਿਧਾਰਿਆ: ਕਬੀਰ ਜੀਕੀ॥ ੧ ਓਸਤਿਗੁ
ਪਤਿ॥੧॥ ਰਾਗੁਗੌੜੀਪਰਸਾਦਿ ਗਤਾਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀਕੀ॥ ਜੋਸੋਤਾਸਿਮਲੈਤਾਸਮਿਤ:ਮਨ
ਰਪੁਸਾਰ॥ ਮਿਤ॥ ਦਕਤਾਕਰੀਐ॥ ਕੈਸਾਗਾਦਿ: ਮਿਲਾਸਿਤਨ:ਸੀ
ਮੁਖਤਾਅਸਾਰਿ: ਮਸਤਾਅਕਿਆ: ਉਪਕਾਰ ਹੈ॥ ਸੁਖਮਾਰੀ: ਸੁਖਮਾਰਨੂਆਸੋ
ਤਾਉਪਕਾਰੀ: ਏਹੁਉਪਕਾਰਹੈ॥ ਨਰੂ: ਨਰਅਰੈਨ ਨਰ: ਨਰਾਦੇ॥ਅਰੋ॥
ਸੁਖੁ: ਸਧਣ॥ ਕਹਨਾਤੇ॥੧॥ ਪੀਠਕਾਪੰਚਪਤਾਦੀਹੈਤੇਕਹੈ॥ਪਹਿਲਾ
ਤੇਨਾ ਨੂਲਾ: ਭਰਾ॥ ਮ੨॥ ਕਿਸਤੇ॥ ਕਰਮ: ਕਰਮਦ
ਰਾਤੁਕਹੈਪੰਚਾ॥ਮਾਇ: ਮੇਲਕੋਕਰਾ: ਕਰਮਨੂਅਸਬਾਪਹਿਲੇਪਦਕਹੈ॥ਅਕ
ਚਪਾਹੈਆ॥ਕਰਮਹਿ: ਰਹਿਆ ਦਾਹੈ॥ਜਾਇਲੇ: ਸਾਦੂ
ਸ: ਗਗਨ॥ ਚੇਤਨਹੈ॥ ਰਹਾਉ॥ਲੇ: ਰਹਿਮਹਿ: ਹਰਿਰੂਪਾ॥ਸਦਕੇ:
ਹੈ॥ਆਇ॥ ਕੋਠਾ॥ ਤੇਜਾਣਿਆਹੈ॥ ਹਰਿਮਾਹਿ: ਪੀਠਕਾਜਪਰਾ॥ਜਸਹਾਸਕੇਦ
ਸਬਦਕਾ॥੩॥ਕਬੀਰਜੀ॥ ੧੯ ਆਦੇਕਹੈ॥ਪੀਅ
ਰਅਗੋਲੈਕਾਨੂਗਲੀਕਰੀਤਾਂਰਾਜਾਨੇਕਾਜੀ ਆਦੇਕਹੈ ਓਥੇਕਿਆਤੁ
ਗੇਪਾਜਾਸੀ ਓਥੇਆਏਤਾਂਸਿਧਾਪੁਛਿਆਜੋਓਥੇ ਰਮਹਿਮਾਰਿਏ
ਖੀਤੇਕਹੈ॥ਕਿਲਾ: ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾ॥ਹਸਤੀ ਦੇਅੰਕ ਗਾਬੀਕਹੈ॥ਆ
ਰੂਪਿ: ਕੈਰਾ ਦ ਰੂਪਕਰਿਕੇ ਚੀਸਾ: ਚੀਕਾਹਾਰੋ॥ ਕਹੈ॥ਹਸਤੀਨੂਦ
ਜਿ: ਹੇਦਾਸੋ ਏਨਾਕਰ॥ ਸਾਨਾਪਰਚੇ: ਕਹੈ॥ ਹਸਤੀਨੂਦ
ਹਿ: ਹੇਦਾਸੋਏਨਾਕਰ॥ ਕੋਪਪਾਲਹੁ: ਪਾਦਹੁਆਰ
ਪਾਸੋਤੇਰੁ: ਟੇਰਦ ਤੁਰੂਉਨਾਨੂਸ॥ ਕਬੀਰਨਾਦ॥ ਹਾਥੀਕੇਲੋਕ
ਹਾਸਾਨੂ: ਸਾਦੂਦ ਸੁਟਪਾਈਏਕਬੀਰਨਾਦ॥ ਏਹਚਾਤਾਂਹੇਠੇ॥ਪਾਰਕਰੁ:ਦਰ
ਕਹੈ: ਕਿਆਪੇਟ॥ ਨਾਨਪੀ॥ ਏਹਚਾਤਾਂਹੇਠੇ ਅਗੋਬਿੰਦੁਜੈਰਉਤਾਪਰ
ਪੁਖਿਤਾਪਤੀਨ: ਪੈਤੀ ਜਿਆ॥ਹਮਗੋਬਿੰਦੁ॥੪॥ ਗੌੜਾਹੇਠਾਪੁਸਠ॥
ਹੈ॥ਤਿਸਮਹਿਮੇਜਨਕੀ ਦੇਹੈ॥ ਉਤਰਾਤਾ॥ ਹਰਿਸਰੂਪ
ਮੰਦਰ॥ ਰੂਪੀਸੋਪਧਸਾਈ: ਦਸਦਾਹੈ॥ ਤਾਸੋਉ: ਸੇ
ਜੀਦਕਾਪਾਈ: ਪਾਦਤਾਸਾਇਹ॥ ਜੀਦਾਦੇਦ॥ ਰਾਜਾਪਿੰਡ: ਸਰੀਰ॥
ਦੀਆਸਿਦ ਉਪਾਸਕਾਕਾਹੂ॥ ਕਾਹਾਸ: ਰਾਜਾਪਿੰਡ

ਰਕਤੁ: ਰਕਤ ਹੈ ਸਰਾਤੀ: ਰਤੀਆ ਤ੍ਰਾ ਪ੍ਰਾਤੀ: ਖਰੇ ਕਿਆ ਦ ਤੁਮ੍ਹਾਣੇ ਪਤਿੰ
ਘਾੜ ਤਗਰੋ: ਰਸਤਾ ਖੁਲਾ ਸਾਇਹਿ ਜ੍ਹੀਦਾ ਜਸ: ਤੇਸੇ ਮੈਸ ਸਾਜੀ,
ਦ ਇਸ ਦਾ ਸਕਾਰਾ ਤਪਰਗ ਲਿਖੀਏ ਮੈਸ: ਸਾਜੀ ਕਰਤੇ ਸਿਟੇਨ:
ਮੋਂਦਿ ਦਾਸੂ ਹੀ ਅੰਪ। ਗੈਤਾ ਕਬੀਰ ਕੀ ਮਾਈ ਕਹੈ ਹੈ ਪਨਿ: ਪਾਵਾਸਿ
ਲਕਾਦਹਿ। ਸੂਲ ਦੇਨੇ ਕਾਨ: ਕਾਨੇ ਸਪਹੈ। ਕੂਚ: ਕੂਚਾ ਕੂਏ ਓ
ਲ: ਫੂਲ ਟਲ ਗਾਏ ਹੈ ਮੁੰਡੀਆ: ਕਬੀਰ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਕਾਲ:
ਸਿਨੂ ਜਾਤ: ਜਾਤੇ ਹੈ ਸਿਤਾ ਸਿਤ ਨਾਕਸਰ। ਸਕੂ ਪਰੀਹ ਦਾ ਅਕਪ
ਤ੍ਰੀਹਾਂ ਤੁਰੀ ਕਰੀ: ਤੁਰਤੇ ਨਾਲ ਦੀ। ਛੈਦਾ ਦਾਰਾਮ ਨਾਮ ਨਾਲ ਕਬੀ
ਰ ਕਾ: ਦਾ ਲਾਗਿਕਨ: ਲਾਗਿਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪੇਖੋ: ਖਾਹੇ ਨੂੰ ਮੁੰਡੀਆ:
ਸਿਤਾ ਪਾਪੈ: ਰਸਜਕੇ ਮੰਦਰਿ ਮੈ ਹੈ ਅਕੇ ਤਾ ਪਾਟ ਮੈ ਆਦ
ਤੇ ਹੈ ਸਾਬਰ: ਸਬਰਾ ਪਾਟ: ਮੈਜੋ ਪਲੋਸਿ: ਮਲਦੇ ਨੇ ਹਥ ਮਥ
ਕਮਰ ਨਲਾ ਮੁੰਡੀਆ ਨ: ਸਿਤੁ ਤੇ ਕਬੀਰ ਦੇਦੇ ਪੁਤੁਤ: ਤੂੰ ਪ ਣਕੀ
ਟੇਕ। ਸਰਣੂ ਲੈ ਈ ਹੈ ਤੇ ਮਾਈ ਨਾਲ ਲੈ ਈ ਉਗਾ ਈ ਦੇ ਤੰ ਸਿਤ
ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਕੈਸੂਨ ਚੇਪੀਰ: ਨਿਗਰੀ ਛਿਦਾ ਇਨ ਮੁੰਡੀਆ ਨਕੀ
ਸਰਨਤ ਜਿਹੈ ਕਬੀਰ ਨੇ ਦ ਏ ਨਾਲ ਈ ਹੈ ਸਰਨਿ ਕਬੀਰ: ਪ੍ਰਸਤ
ਮਾਂਦੀ। ਦ ਅੰਤੀ ਦਾ ਤਾਰੋ: ਦਿਦਾਰਾ। ਪਾਸਿ: ਤਿਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਦੁਆਰ: ਮੁਖਅ ਗਰ ਭਾਗ ਉਪਾਰਿਨ ਇਲਕਾਦਹਿ: ਸਾਖਤਾ
ਕਾਰਭ ਪਾਹੈ ਕਾਨ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦ ਦੁਆਰ: ਸਰੀਰ ਤੇ ਕਦੇ ਉਪ
ਰਿ: ਉਪਰਮਤਾ ਇਲਕਾਦਹਿ: ਪਰ ਟੂਲ ਤਕ ਏਈ ਕਾਨ: ਅ
ਤਪਕਰ ਨ ਹਾ ਛੇਦਾ ਫਏ: ਫੁਲੇ ਜੋ ਹੈ ਟਾਲ: ਪਦਾਰਥ ਸੋਧਿ
ਚਾਰੇ ਹੈਂ ਕੂਚ ਹੋਣ ਦੇ ਲੇਹੈ ਕਾਲ ਦਾ ਦੂਖ ਆਸਰੀ ਸਿਪਤਾ
ਪੀ। ਆਦਤ: ਜਨਮ ਜਾਤ: ਮਰਣਾ ਨੇਕ: ਸੁਰਗ ਏਹ ਸਭ ਸਰ:
ਜਿਤੇ ਹੈਂ ਤੁਰੀਆਂ ਸੈਪ੍ਰਾਪਤ ਕਏ ਤੇ ਨਕਾਰ: ਮਾਪਦੀ ਗਲ ਕਰੀ:
ਇਨ੍ਹੀਆਂ ਲਾਗਿਕਨ: ਕਿਸਾ ਨੂੰ ਪੇਖੋ: ਪਾਦੇ ਮੁੰਡੀਆ: ਮਨਾ
ਪਾਪੈ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਆ ਜਾਹਿ। ਜਾਹੂੰ ਦਲੋਂ ਇਕ ਦੁਏ ਤ ਤਿਨ ਜੋ ਹੈ
ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਇਮਨ ਨਿਧ ਪ੍ਰਾਸਨ ਦਾ ਕੂਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਿਆਨ ਏਹਾ
ਮੈ ਦਾਰਿ: ਅੰਦਰ ਪਾਰੇ ਹੈ ਇਕ ਦੋਏ ਤ੍ਰੀਨ ਜੋ ਹੈ ਸਤਾਰਿਗੁ
ਨਕ ਤੀਨੋ ਤਾਪਾ ਪਾਟ: ਪਾਹਰਤੇ ਹੈ ਹਮ: ਹੋਗਤਾ ਕਉਸਾ:ਨੂ

ਰਾਰੋ।ਵਿ੍ਤਰ॥ ਅਤਸੈਕਾਵਰਜੋਹੈਹਰੀਸੀਸਾਰਸਮੈਂਦਤੁਕਰਤੇ
ਜਿਵਨਾਰੇ:ਜਿਵਲਾਈਹੈਏਵਕੁਰਸਾ।ਤੁਝਹਿਰਦਿ: ਹਰਿਦੇਤਰਿ
ਕਰਜੋਨਰਿਮਰੇਤਾਂ।ਨਿਤੂ॰ਜੋਹੈਏਨੇ।ਹਰਿਤੇਸੋ।ਪਾਰਥ
ਰ:ਹਿਰਦਾਤੇਵਿੂਦੇ।ਤਪਤਿ: ਸਰੂਪਮੈ।ਸਚੁ॰ਦੇ।ਬਾਵਰਿ:
ਥਾਂਤੁਰੀਆਂਨੂਜਾਹਿ: ਤਪਪਾਵੈ ਜੋਂ।ਸਤ॰ਗੁਣ ਮੈਕਾਲ: ਜਿ
ਵੇਵੈਤਿਨਾਗੁਣਾਮੈਤਿਤੁਨਕਾਲਮੈ ਸਮਾਵੈ: ਸਮਾਵਣਾਗੁਣਿ
ਆਹੈ।ਜਸੀਅਰ: ਚੰਦ੍ਰਮਾਰੂ ਘਰ: ਆਵੈਅਰਾਰੂਪੀਰਾ
ਰੇਮੈਸੂਰ: ਗਿਆਨਦ ਸਤਗੁਣਕੇ ਘਰ ਸੂਰ: ਤਮੋਗੁਣ।
ਜੁਗਾਤੇ: ਜਤੁਨਾ।ਪਤਾਲ॰ਆਦਿਮੈ।ਸੋਹੰ॰ਮੈ।ਵਸਿਆ
॰ਮੈਜੋਸੋਰਵੈਣਾਰਿ: ਆਕਾਸਮੈ।ਵਧੂਤਾ।ਹਰਿਦੇਰੂਪੀਅ
ਕਾਸਮੈ।ਗੁਪਤੁਹੋਚੋਰ: ਗਿਆਨਤਿਸਨੂੰ।ਸਧੂਦੰ॰ਉਪ
ਦੇਸਨੂੰ।ਸਸੀਅਰੁ: ਚੰਦ੍ਰਮਾਤੇ ਗਗਨਿ: ਚੇਤਨਸੈਚੇਤਨ
ਰੂਪੀਚੰਦ੍ਰਮਾਰੀਦੀਸੈ: ਰੇਖੇਗਰਿਨੂੰ।ਮਾਹਿ॰ਸਮਾਹਿਗੁ
ਲੋ॰ਹੈਜੋਤਿਨਕੂੰਆਦਹਿਜਾਹਿ: ਆਵਣਜਾਵਣ।ਹੁਵਾਣੋ
ਘਰਤੇਦਰ: ਦੌਰਦਾਜੇਥਾਪਿਰੇ ਥਿਰ: ਹਰੀਸਲਖਣਿਸੈ
ਵੈਘਰੁ।ਹਿਰਦਾਤੇ ਦਰ। ਇੰਦ੍ਰੇਜਿਨਾਥਾਪਿਰਖੇਨੈਸੋਥਿਰ
ਥਾਨਿ: ਸਰੂਪਮੈ।ਆਪੁ: ਆਪਣੇ।ਆਪਨੂੰ।ਧਿਨਸਿਧਿਕ
ਸਾ:।ਥਿਨਾਸਵੀ।ਧਿਨਸਹੈ।ਛੁਟਿਵਾ।ਵਧਿਧੋ।ਮਨਸਾ: ਥੁਰੀ
ਕਰਕੇ ਪਾਪੁ: ਸਰੀਰ ਛੂਟੇਹੀਗਾ ਵਸਿਧਾ।ਅਰਥਜਾਂਛੂਟੇ
ਮਨਸਾਰੂਪੀਤੇਜੋ।। ੨॰॥੧॥ ਮ: ੩॥ਵਾਰਸਤ। ੧੯ ਵਾਰ॰
ਦੇਆਗਾਕਹੇਹੈਂ।ਜਗ॰ਮੈ।ਕਰੈ॰ਜੁਗ।ਹਿਰਦੈਰੂਪੀਪ
ਨੈਕਰਾ।ਤਾਸਾ (ਤਾਸਨੂੰ।ਦਾਸਨਿਦਾਸਾ: ਦਾਸਾਂ।ਦਾਸ)
ਸਤਿ॰ਤਿਸਮੈਜੀਂ।ਪਾਵੈ॰ਨਹੀਤੁ।ਸਧਾਵੈ॰ਵਰਜਾਵਤਿ
ਆ।ਜਿਸਨੂੰ॰ਆਪਿ।ਸੂਝੈ: ਜਾਹੀਦਾ।ਹੈ।ਸਾਰੁ॰ਜੋ॥
ਆਪੇ: ਜਾਂਆਪੇ।ਵ ਆਪਣੇ।ਆਪਾ।ਜੋ॰ਹਰੀਦਾਗੁਣਾਦੀ
ਰਿ:ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਨੇਜੀਵਤਰੀਆਦਿਰਾਂ।ਪੇਤਕਤ॰ਜੋਹੈ।ਆਸ
ਰੀਗੁਣਏਕਾ।ਦੂਜੇ॰ਭਾਵਮੈ।ਵਿਕਾ:ਤਿਨਤਿੰਨਾਂ।ਸਕੂੰਵਰੀ
ਸੈਜਮ॰ਦੀ।ਪੂਜਾ॰ਜੋਕਰਦੇਹੈ।ਨਾਸਵਣੁ। ਸਗਨਦਜੋਤ
ਸਾਹਤਮੈ: ਹੈਗਤਅਮਤਾਤੇਮੇਰਾਤੂਰਾ।ਏਨਮੈ।ਗਾਵੈ॰
ਕਰਿ।ਕਹੀ: ਕਰੇਤਨੂੰਕਰਨਤੇਹਿਰਦੈ: (ਗੋ।ਤਿਨਾਨੂੰਤੂਹੈਸੁਖ॥

ਚੇਲੇ ਦੇਖਦੇ ਕੇਨਾ ਪਤਿ॰ ਨਾਨਕ ਤੂ ਜੇ ਸੋਗ ਕਾਉ ॥ ਤੇ ਸੋ ਓਹ ਮਲ ਨ ਹੋਆ ਪ੍ਰ
ਜਾਣੈ॰ ਸੋ ਫੜੁਰੀ: ਪਿਜਰੇ ਦੀ ਆਂਗਲੀ ਆਂਦਿ ਚਾ ਮਤਿ॰ ਆਰ
ਲਹਰਿ ਮੇਲੇ ਤੇ ਓਕੁ ਸਬਦ ਦ ਘੂਰ ਮੁਗਾ ਵਾਲੇ: ਦਜਦਾ ਹੈ ਦਪ੍ਰ
ਗਣ ਹੋ ਅਗਾਹੁ॰ ਸੋ ਸਬਦ ਦੇਤੇ ਦੇ: ਘੂਰ ਮਨੁ ਜਾਣਦਾ ਦੇ ਸਾਂਝੇ
ਪਾਵੈ॰ ਖਪ ਹਿਤੇ ਤਿਸ ਨ ਕਰ ਸਾਚੇ ਰ: ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕਰਣੇ ਸਾਚੇ
ਕੁਝ ਹੈ ਜੇ ਸਾਚੇ ਸੋ ਸੋਤੇ ਖੰ॰ ਦਾਕੀ ਤਨੁ ਜੇ ਸਾ ਸਾਤੁ॰ ਗਿ ਆਰ
ਇਤੇ ਪੰਚ ਤੇ ਮਨ ਚੁਪਿ ਰਪਨੀਰਿ: ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਕਰਾ ਫੜੁ ਦਾ ਸੀਲ॰
ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਸਚੁ ਦਾਕੀ ਤਾਰਿ ਦੇਦੀ ਚਾਰਿ ਏ ਹੁ ਮਜਨ ਹੋਆ ਸਾਉ॰
ਜੀਦਾ ਅਖਿ॰ ਸੋ ਦਫੜੁ ਦਾ ਅੁਖਿ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਤੇ ਮਨਿ ਸਾਚੁ ਉ
ਕੁਉਗਾ ਨੀ ਸਾਰੈ: ਪਦਾਨੇ ਕਰਾ ਫੜੁ ਦਾ ਚੁਧਿ ਸਾਧੇ: ਸੈਨਸ
ਖਕਰੇ ਤੇ ਅਮਸਟ ਸੋਧਿ॰ ਮਗਮ ਛਿ ਸੋ ਫੜੁ ਦਾ ਸਿਰਕੇ ਦਲੁ
ਸਚੁ ਅਗਧੇ ਤੁੰ ਤਿਸ ਦੇ ਸਤੁ ਕਰਮਿ ਭਏਆ ਪਉਣ: ਦੁਸਨਾਧ
ਚੀ: ਪਦਾਰਥਾ ਅਗਨੀ: ਤਿਸ ਕਾ ਨੁ ਜਿਸ ਨੋ ਗਧਿਸ ਰਾਉ: ਦਿ
ਜਾਰ ਆਹੋ ਨਾਉ: ਹੋ ਤਿਸ॰ ਨਾਮ ਸੋਗਲਾ ਏ॰ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਿ
ਜਨਾ ਫੜੁ ਦਾ ਨਦੇ ਨਾਬ ਤੇ ਨਦ ਖੰਡ ਦਾ ਦਜੇ ਨ ਘੂਰੇ ਤੇ ਘਾਟਿਆਏ
ਸੋ ਦੇ ਆਪ ਕਰੇ ਸੋ ਮਹਾਬਲ ਦੇਣੁ: ਮਹਾਦ ਡਾਹੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਆ
ਗਿਆ ਹੋਆ ਆਈ ਪੁਤ: ਮਾਈ: ਮਾਪਾ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਦਾ ਆਈ ਹੈ ਪੁਤ:
ਭਿਤਲਾ ਪਿਰ ਦਰ ਤੋਂ ਏਹੁ ਫੜੁ ਦਾ ਸਚਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਗੁਣ ਹੈ ਗਾਵਦੇ ਹੋ ਅਨਾਦਿ
ਏਹੁ ਮਜਨ ਹੋਆ ਸਾਚਿ॰ ਨਾਤੁ ਟਸਿ: ਤੁਟ ਦੋਹਾ ਤਾਗੈ॰ ਨਾਮੀਤੁ॰
ਕਰੁ ਕੇ ਫੜੁ ਦਾ ਏਸ ਪੁਤ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਆਤਮ ਨਾਚੀ ਨਾ ਪੀਵੈ:
ਭੁਹੈ ਦਦੇ ਸੋ ਫੜੁ ਦਾ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕਰਣੇ ਸਚੇ ਭਏ ਤੇ ਨਾਨਕ ਮਲ:
ਮੇਲਾ ਵੇਰੇ: ਤਿਨਾ ਤਿਨਾ ਫਲ ਲੇ ਹਾਰ: ਪਤੇ ਖਦ ਕਰ ਮਣੇ ਨ ਲਹੀ ਕ
ਮਨਾ ਕਸ: ਕਜੇ ਲੇ ਆਣਿਆ ਸਾਦ: ਸੁਦਦਦ ਆਨੇ ਦਾ ਲਪ
ਏ॰ ਆਪੁ ਤੇ ਅਉਗਾ ਨਾ ਫੜੁ ਦਾ ਮਨ ਅਉਪੁਤ: ਅਉਪੁਤ ਕੀਕ
ਏਹ ਦਾ ਆਦਸ॰ ਪਕੌਰ ਕੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਹੈ ਦ ਮਨ ਕੀ ਤਾ ਅਉਪੁਤ ਕ
ਦ ਦਾ ਆਦਸ: ਦਸਾ ਇਦ੍ਰੇ ਤੇ ਮਨ ਵਾਪ ਇਕੋ ਕੇ ਮੁਦ: ਹੋ ਕਿਆ
ਜਾਗਤਿ: ਜਗਤ ਦਲੋ ਦ ਜਾਗਦੇ ਈ ਜਾਗਦੇ ਹੋ ਗੁਰ॰ ਸੋਦ ਸੋਤੇ
ਖੈਰਾਈ: ਕੁਆਰਦਿਆ ਤਹ: ਤਿਨ ਸੋਦ ਤਿਸ ਨਾਲੁ ਦਾਇ ਆ॰ ਪੂ
ਰਧਾ ਜਾਤੇ॰ ਮਨ ਨਾ ਧਾਰਤੀ ਧੂਰਨ: ਦਰ ਤਾਂ ਦੇ ਰੇ ਧਾਮ ਤੇ ਏ ਹਰੇ
ਦ ਧਰਤੀ॰ ਕੌਨਿ ਹਕਾ ਮਧੁਰ ਤੁਰ ਹੋ ਜਾਪੁ॰ ਗਿ ਦੇ ਕਬਿ ਜਪੇ ਤੇਸ
ਖਿਕੁਰਿ ਜੁਪੇ ਜਿਨਸ॰ ਤਾਂ ਹੋ ਦੇ ਜਾਂ ਤੇ ਰਜਿ॰ ਦਾ ਆਰ ਕਹੇ ਤੁਰ
ਐਸੇ ਜਾਣੈ ਸੋ ਸੋਤੇ ਰਦਰ: ਵਿਛੁ ਤੇ ਹਾਰਿ ਕੇ ਸਾਹੇ ਜੀ ਸਿਤ ਆ
ਮਹਤੇ ਸਰਧ ਕਾ ਮੁਲਾ ਜਿ ਖਰ: ਉ ਤਰਿਹੁ ਟ ਤਿਸ ਸੋ ਸਿਵ ਦਲਾਈ

ਰੈਨਿ॰ ਦੀਆ ਸੁਨਾਈ: ਸੁਨਾਵਦੇ ਨੇ ਨਾਨਕ॰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ: ਸ
ਰਣਹਾਂ ਮਾਹੇ ਤੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾ ਹੇ ਆਇਆ॰ ਹੋਇ ਸਮਾਹਿ: ਸਮਾਉਣਾ ਹੋ
ਵੈ ਸਾਡਾ ਮਾਹਿ॰ ਤੇਰੀ ਤਾਨ ਕਰਤੇ ਚਿਤ ਕਰ ਤੈਨੂੰ ਚਿਤਵੀਹਾ ਓਹੁ ਦਾ ਹ
ਥ ਦੇਕਰ ਰਖਿਆ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॰ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਤੂੰ
ਦਾ ਹੇ ਰੋਗੀ ਬਿਰਧਾ ਆਸ ਪੂਰਨਾ ਜਾਣਹਿ॰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਭਾਗਿ: ਭਾਗਾਂ
ਰਦਾ ਵਾਲੇ ਤੈਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਜੈਸੇ ਸੋਗਾ ਜਿਉ: ਜੈਸੇ ਮੀਨ ਦਾ ਕਮਲ ਦ
ਦਾ ਜੈਸੇ ਸੋ ਚਕਵੀ॰ ਨਾ ਨਾਨਕ॰ ਤੈਸੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀਆ ਤਰਨਿ: ਨਾਰੀ
ਦੇ ਭਰਤਾ: ਤਾ ਪਰਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ਲੋਕੀ ਆ: ਲਪਨ ਦਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਸੁ
ਪੁਤ੍ਰ ਜਲਹਿ: ਜਲ ਦਾ ਰਥ॰ ਨੇ ਭੋਗ ॥੧॥ ਭੋਜਨ ਨਾਮ ਹੈ ਦਾ ਨਾਨਕ
ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਪਤਨ: ਗਿਰੂ ਤਾਹਿ ਚੋਰ॰ ਪਰਧਨ ਨਾਮ ਸੋਗ ਲਾਹਿ: ਹ
ਥੂਨਾ ਕਾਮੇ: ਕਾਮ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਤਾਹੇ ਖਾਈ॰ ਨਾ ਜੂਆਰ॰ ਏਦਾ
ਬਿਸਨੁ: ਸੁਤਾ ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਲਾ ਕਰਿ ਕੁੰਦਾ ਨਾਵੈ: ਨ
ਦਨਾ ਲਾ ਜੋ ਸੇ ਲੂਟਿਕਾ ਤੈਸੇ ਜਨ ਦਾ ਰਾਗਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਣ ਸਨ
ਕਾ ਦਾਨੁ॰ ਦੇਵੈ ਰਾਗਾਇ॰ ਜੋਤੇ ਸੁਨਿ: ਸੁਨੇ ਜੋ ਤੇ ਜੋ ਹਰਿ ਧਾਲੇ
ਸਮਾਹੁ॰ ਕਾਮ ਬਿਸਾਰ॰ ਜੋ ਤਾ ਤਾਹਿ: ਤਿਨ ਕੋ ਮਾਲਿ ਆਹੋ ਗਾਇ:
ਗਾਵੈ ਜੋ ਮਹੈ ਦਾ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰਿ ਆਹੈ ਦਾ ਨਾਨਕ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰਿ ਦੀ
ਸਰਨਿ ॥੨॥ ਰਾਮ: ਪਾਸ ਬਤੀਸਾ ਜੁਤਿ॰ ਸਿਗਪਾਹੋ ੧(ਓ) ਏਕ ਸ॰
ਦੁਆਰੇ ਕਹੋ ਹੈ ਅਮਰ॰ ਹੇ ਅਜੋ ਨੀ ਹੇ ਜੋਤਿ ਆਣਿ ਦੇ ਕਨ ਜਾਲ:
ਪੀਧਾ ਚੁਰ॰ ਹੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਪਾਨਿ ਦੇ॰ ਸੋ ਦੇਖਿ॰ ਆਪੁ ਤੇ ਹੋਵਨੁ
ਪਈ॰ ਦਾ ਹੋ ਪਹੁ: ਹਿਰਦੇ ਮੋ ਤਾਹੇ: ਤਾਦ ਕਰਤੇ ਹੋ ਆਦਨੁ
ਮੋਹੇ: ਆਦ ਦੇ ਜਾਦੇ ਹੋ ਬਿਸਾਰ ਸੋ ਹੈ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸਿਰਿ ਜਮ ਕਾਲ
॰ਈਆਂ ਟਾਸਿ: ਟਦਾ ਹੈ ਦਾ ਆਪੇ ਸੁਰਨੇ ਕੀਆ ਮਹਿਤ
ਤੁਆ ਰਿਦੈ ਤਾ ਕਾ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤਜ ਦੇ ਜੋ ਦ੍ਰਿਨ ਦੇ ਤ੍ਰਿਕ ਰਿਦੈ ਦ੍ਰਿ
ਆਹੇ ਪਦਿ ਨੀਤੁ: ਦਿਨਾ ਰਤੁ ਭੰ ਤੇ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਦੇਸਾ: ਕੀਈ
ਦੇ ਸਾਦਾ ਹੋ ਜੋਤੀ॰ ਦੀਆ ਜਾਤੀ: ਉਤਪਤੀਆਂ ਦੀ ॥ ਕਿਸੁ॰
ਪ੍ਰਕਾਰ ਨੇ ਤੈ ਆਖਾ ਕਿਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ ਕਿਸਰ: ਕਿਨਾ ਰਾਮਾਨੀਆਂ
ਦੇ ਨੇ ਤੇ ਕਿਨਾ ਅਰਮਾਨੀ ਤੈ ਆਖਾ ਦੂਰਿ ਵਾਣੀ॰ ਦੇ ਖਾਰੂ
ਕੀ ਏਆ ਤੀਰਿ॰ ਗੁਣ ਕ੍ਰੀਸ ਤਿਨਿ॰ ਗੁਣ ਦੇਸੁ ਪਦ ਨਾ ਚਉਥੇ:
ਤੁਰੀਆ ਮੋਹੇ ਦੈ ਦਾਸਾ: ਦਾਸ ਹਾਂ ਭਨੁ॰ ਕਰ ਹੋ ਇਹ ਹੇ ਨੇ ਜੀ
ਵਾ ਹੈ ਦਾ ਆਪਿ ਪੁਰਖੁ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ ਤੇ ਨਿ ਗਾਲਾ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਕਰ ਭੂਖ ਦੇ ਸੋਧ ਕਸਾਰ ਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਮ ਧਾਦੇ॰ ਕਗਾਰਿ:
ਪ੍ਰੇਮ ਦਿਖਾ ਦੂਰਿ॰ ਹੋਏ ਹੈ ਦਰਿਧਾਹਿ: ਅੰਦਰਿ ਰਿਦੇ ਦੇਸ

ਕੁਟੰਕਰਦਈਆ: ਖਾਲੀਕੀਖਾਲੀਹੋਤਾਈ॰ ਸਭਨੇਜਿਨਾਪ੍ਰਭੁ
ਲੀਓ॰ਤਾਕੁਈਸੁਹਾਗਣਿਤੇਹੋਰਨਾਕੇ ਬੂਕ:।ਫਿਕਕਾਗਾਪਈਆ:
ਪਏਹਾਂ।ਕੀਨ॰ਪਗਾ।ਜਾਮਈਆ: ਸਮਾਏਹਾਂ।ਪਾ।ਮ:੪।ਉਠਾਉਣੀ
ਆ: ਉਠਾਉਦੁਲੋਹੋ।ਪ੍ਰੇਉਰ: ਹੋਮੈਉਕਰਦੇਹੋ।ਪਈਆ: ਪਾਉਣੇ
ਸਾਂ।ਬੇਦਨ: ਪੀੜਹੋ।ਨੀਦ: ਸਾਤੀਰੂਪ।ਬੇਦਨ: ਦੈਦਨਟਿਕਾ
ਨਾੜੀਨਾ।ਪ੍ਰੇਮ॰ਰੂਪਹਿ।ਗਈਆ: ਜਦਾਹੋ।ਕੇਰੀ: ਕੀਤੀ।ਆਮਿਲ:
ਲਿਆ।ਬ੍ਰਾਲਿ ੩॰ਮਨਾਵਿਕਰੋ।ਸਤਿ ੩: ਸਤਿ: ਵਿਸੈਕਰਸਤਿ
ਸਰੂਪਜੋਹੈਸਤਿਗੁਰਤਿਸਦੀ।ਏਕ॰ ਜੋਹੈਸਰਧਾਰੂਪੀ।ਪ੍ਰਭੁਦਾ।
ਏਕਠਾਕਰਪ੍ਰਭੁਹੋ।ਭਰਮਈਆ: ਭਰਮਾਏਹੈਏਹੋ।ਆ॰ਆ
ਚਾਰ: ਕਰਤੂਤਾ।ਪਾਖੰਡ॰ ਦੇਕਰਮਕਰਦਾ।ਕਪਟ॰ ਵਿਖੇਲੋ
ਕਈਆ: ਲੋਕਤਾਹੈ।ਜੈਸੇਬੇਸੁਆ।ਗੁਰਿ॰ ਨ੍ਰਿਹਰਿਹਰਿਦਾ
ਮਤਿਹਰਿਹਰਿਦੀਭਗਤਿ ਜਮਈਆ: ਜਮਾਈਦਿਤੀਹੈ।ਭ
ਗਤਿ ੨: ਭਗਤੀਹੀਭਗਤੀ ਕਰਤੇ: ਕਰਤਿਆ।ਹਰਿਹਰਿ: ਹਰਿ
ਹਰਿਦਾਹਰਿਹਰਿ।ਆਣਿ ੨॰ਕੇਹਿਰਦੇਮੈਨਿਮਤਾਕੀਤੀ
ਏਹੁ।ਆਪੇ: ਆਪਣਾਆਪਰਘੋਲਿ: ਮਿਲਾਇਆਹੈਇ
ਹਘੋਲਿਕੇਅੰਗਿ ਲਈਆ: ਲੈਈਹੈ।ਲਈਆ: ਲਿਆਏ
ਮੇਸਾਰਤੋ।ਧ।ਬਿਲਾਵਲੁਮ:੫।ਅਸਟਪਦੀਆ। ੧ਓ।।੫
ਕਹੀ॰ਏਹੁਦੇਬੇਰਛੂਦਦੀਰਘਹੋ।ਗਹੀ॰ਪਕੜੀ।ਪ੍ਰਭੁਦਾ।
ਪ੍ਰਭਅਪਾਰਦੇਚਰਨਕਮਲਾਤੋ।ਤਾਹਿ: ਤਿਸਨਾਲ।ਅਲ॰
ਭੂਪਜੋਹੈ।ਚਾੜ੍ਹ: ਚਾੜ੍ਹੇਹੋ।ਪ੍ਰਭੁਦਾ।ਭੈਸਾਗਰਤੋ।ਪ੍ਰਭੁਦਾਪਰੀਤ
ਰੂਪੀਡੋਰੀਕਰਮਨਨੂਪ੍ਰੇਮਵਿਖੇਜੋੜਿਆਹੈ।ਸਿਤ: ਸੇਤਾਦੀ।
ਪਾਪ॰ਰੂਪੀ।ਪ੍ਰਭੁਦਾ।ਰਿਕਾਗ॰ਮਿਲੇ।ਮਾਦ॰ਰੂਪਾ।ਪ੍ਰਭੁਦਾ।ਜਾ
ਦਚਖਿ: ਚਖਿਆਹੈ।ਪ੍ਰਭੁਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਨਾ।ਜਾਸੁ॰ਨੂ।ਪ੍ਰਭੁ
ਹਰਿਗੁਪਾਲਸਰਣਿਜੁਰਹੋ।ਆਲ: ਆਲੁ।ਹਰਿ॰ਦਾਸੇ
ਦ: ਸੇਵਾ।ਪ੍ਰਭੁਦਾਦੀਨ॰ਦੇਦੁਖਦਾਰਦਦਾ।ਕਾਰ: ਭਗਤੀਆ।ਕਲਿ॰
ਮੈਪਰਣਹੋ।ਕਰਿਕਰਨੇਹਾਂ।ਦਰਬਾਰ: ਦੁਆਰੇ।ਬ੍ਰਿ॰ਪ੍ਰ
ਪਾਤੋ।ਮਨਸਾ: ਇਛਾਸਾਡੀ ॥੧॥ਮ:੫।ਵਾਰਿ॰ ਸਾਡਾ।ਪ੍ਰਹਿ
ਓ॰ਤੇਰੇ।ਚਰਨ॰ਤੇਰੇ।ਸਿਗ॰ਕਰਾਮਿਸਟ: ਮਿਠਾਲਗਾਹੈਚ
ਰਿਹਰਿਦਾ।ਨਾਨਕ॰ਤੇਰਾ।ਖਿਆ॰ਕ੍ਰਾਰੂਪਹੋ।ਪ੍ਰਭੁਦਾ।ਆਨ
ਰੂਪੀਪ੍ਰਪ: [illegible]ੜ੍ਹੇਮੈਮੋਹਤਹੋਇਰਹਾਂਹੈ।ਪ੍ਰਭੁਦਾ।ਪ੍ਰਭੁਜੀਕੂ
ਜਾਗਾਹਿਲੇਹੁਗਾਹਿ: ਹੇਹਰਿਜੀ।ਠਾਉ॰ਕੋਈਸਾਡਾ।ਮੈਹਿ
ਦੀਆ।ਆਨ॰ਕੁਹੇ।ਕਰਮਾਹਿ: ਕਰਮਾਨੁ ਜਾਨ: ਜਾਣਦੇਹੋ।੨॥

ਦਿਆ ਮ ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੫॥ ਕਰਨ ੦ ਜੀਆ ਨੋ ਕਾਰੇ ੦ ਹੈਂ ਗਾਤ ੦ ਕੋ ਸਾ
ਖ੍ਹਾ: ਸਚੇ ਦਾ ॥੬੯॥ ਮ: ੫॥ ਠਾਉ: ਦੇਹ ਅਬ੍ਰਮ ਲਾ ਯਾਉ ੦ ਦੋ ਪੇਖਤ:
ਪੇਖ ਵਿਤੋ ਪਲਿ: ਸੁਰਿ ॥੭੦॥ ਮ: ੫॥ ਤੇਰੇ ੦ ਚਰਨਾ ਆਸਰਾ ੦ ਹੇ।
ਦਾਸੁ: ਦਾਸ ਹਿ ॥੭੧॥ ਮ: ੫॥ ਨਜਿਧਿ ੦ ਦੇ ਹੋਦਵਲਾ ਗਾਈ ਐ: ਗਾਉ
ਦੇਨੇ ਮਿਤ ਤੇ ਸਭਿ ਦਾ ਸਾਧ ਨ: ਆਤੁਈ ਸਾਧਾ ਏ ਸਭੁ ਨਾ ਦਾਸ ੦ ਹੀ
ਧਿਨ ਤੀਤੇ ਆਧ ਹੈ ਮੋਂ ਗਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਪੀਰ: ਧਿਰ ॥੭੨॥ ਮ: ੫॥ ਮੇ
ਵਕੇ ਜੇ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ ਨਿੰਦਕ ੦ ਪ੍ਰਿਥੀ ਇਆ ਣ ਦੇ ਕਾਦੋ ਕੇ ੦ ਹੇ।
ਧੀਆ: ਦੂਜਾ ਜੋਰੁ: ਆਸਰਾ ॥੭੩॥ ਮ: ੫॥ ਈਠਕ ਹਰਿ ਗੋਬਿ
ਦ ਨੂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਰਾਖੇ ੦ ਗਾਤੇ ਨੂ ਗਏ ੦ ਪ੍ਰਿਥੀ ਆਤੇ ਸਲਹੀ ॥੭੪॥
ਪਿਆ ੦ ਤੇਸਾਂ ॥੭੫॥ ਮ: ੫॥ ਪਰਗਤਿ: ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਬਾਣ: ਅ
ਮਿਤ ਸਰਦ ਬ੍ਰਿੰਦ ਦਾ ਸਤ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਬਸਤ: ਦੇਸਹ ਪਹਨਾਸ: ਦੂਜੇ
ਇਆ ਸਾਨ ੦ ਦਾਹੇ ॥੭੬॥ ਮ: ੫॥ ਹਰਿ ੦ ਲੋ ਰਾਖੀ: ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਗੋਬਿ
ਦ ਜੀ ਕਾ ੦ ਜੇ ਹੈ ॥੭੭॥ ਮ: ੫॥ ਵਡੇ ਦਾ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਜਰਿ
ਨੇ ਅਗਿ ਦਿਨ ਸੇਵਿਆ ਕ ਰਤਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਜਨ ੦ ਕੀ ॥੭੮॥ ਮ: ੫॥
ਤਾਤੀ ਵਾਉ: ਕੋਈ ਕੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਾਰ: ਚੀਰ ਖੁਆਏ ਕਾ: ਵਿਕਾਦ ਦਿਖੇ ਨਹੀ ਆ
ਧਿ: ਪੀੜਾ ॥੭੯॥ ਮ: ੫॥ ਬਾਲਕ ੦ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਅਨ: ਦਿਤੇ ਹੈ
ਕਲੂ: ਸਕਤੀ ਅਨੂ ਹੈ ॥੮੦॥ ਮ: ੫॥ ੧੬ ਮੋਹਨ: ਹਰੀ ਵਤ ੦
ਹੈ ਤੂੰ ਸੇਵਤ: ਸੇਵ ਕਰੇ ਕੋ ਸੋਈ ਨ: ਮਨਾ ਦੂਰ ਕਰੇ ਕਿਰਤਾਏ: ਕਿਰਤ
ਅਗਾਹ ੦ ਹਰਿਦੇ ਅਗਾਹ ਗਿਆਨ ਮੈ ਛੋਡਿ ਸੇਹਿ ਹਿਰਦੇ ਸਭ ਪੂ: ਸ
ਕ ਤਲੇ ਜੋ ਹੈ ਚਰਨ ਤੇ ਨ ਦੇਤ ਜੋ ਹੈ ਆਤੁਰ ਹੋਈ ਦਾ ਏ ਸਭ ਦੇ ਨ ਦਿਸ
ਨਾ: ਖਿਆਦੇ ਅਭਿਆਨ ੦ ਤਾ ਦੀ ਪੋਇ ਕ: ਪੇਈ ਹਉ ਮਨਾਦਿ ਕਰੇ
ਮੰਤ੍ਰ: ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੋ ਅਭੁਲ ਤੂ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੇ ਪਾਏ: ਪਾਲਾ
॥੮੧॥ ਮ: ੫॥ ਬੀਦਨਾ ਕ: ਮਨਾਦਿ ਕਰੇ ਵਾਰੇ: ਦਾਰਣ ਹੋ ਦੂਖ ੦ ਰੂਪੀ
ਸਾਰੇ: ਕਰੇ ਨਾਰੇ: ਨਾਨੂ ॥੮੨॥ ਮ: ੫॥ ਅੰਤ: ਸੁਣੀਦਾ ਹੋਦਾ ਸਹਿ
ਆਹੈ ਛੋਡਦਾ ਮਰਗਨਾ ਸੋਗਿ ਪਤਿਤ ਹੋਰਿਹ ਆਪੁਨੀ ਐਸੇ ੦
ਪਭੂਨਾ ਗਹਣ ਸੁ: ਗਹਿਣਾ ਮ੍ਰਿਤ ੦ ਨਾਮ ਤਾਰਨ: ਤਾਰਿਆ ਹੈ
ਛੋਡਦਾ ਨਿੰਦਾ ਮੈਰ ਤੂ ਹੈ ਤੋ ਸਾਰਨ: ਸਰਨਾਰਿਕ: ਨਾਮ ਪੂਰਨ ਤੇ ਜੋ
ਰਿਕਾ ॥੮੩॥ ਮ: ੫॥ ਜਾਨਤ: ਜਾਂ ਦੇਰ ਹੈ ਛੋਡਿ ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ
॥੮੪॥ ਮ: ੫॥ ਰਾਗ ੦ ਜੋ ਹੈ ਰਤਨ ਰੂਪ ਆਤਮ: ਮਨਾ ਗਾਹੇ ੦ ਤੇ ॥੮
੫॥ ਮ: ੫॥ ਹਿਆ ੦ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਦਰਗਹ: ਸਤ ਸੰਗ
ਦਾ ਦੇ ਕਿਨਾ ॥੮੬॥ ਮ: ੫॥ ੧੬ ਮੰਦਰ ੦ ਤਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ: ਸੰਤ
ਆਣਿ ਦੂਣਾ ਦੀ ਕਠਰੀ ੦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਆਲ ਜਾਲ: ਨਘਰ ਦੇ

ਧੀਧੋ॥ ਉਚਨ ਉਚਾ: ਉਚਿਆ ਤੇ ਉਚਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਤਿਸ ਮੈ ਧੀਰ:ਪ
ਤੂ ਦਾਨੇ ਹੀ ਕੈ ਦੀ ਖੀਰਾ: ਖਿਚਿਆ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ॰ ਸੁਆਮੀਵ
ਰੂਪਾ ਕਾਰੁ: ਪਿਛੈ ਤੇਰੇ ਕਦਾਪ ਸਾਰਾ ॥ ਬੁਤਿਆ ਰੇਲੀ॥ ਬੀਰਨੁ:
ਬਾਰ ਹੈ॥ ਸ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਮੁਚਾਖ: ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਕਰੋ॥ ਅੰਤ ॰
ਲਈ ਏਤਾਂ॥੮੭॥ ਮ:੫॥ ਹਰਿ॰ ਕੁਛਾ ਹੈ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸੇਖ ਭਕਾ ਕੈ
ਦਾਰਿ ਤੇ ਮਾਣ ਚਿ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੈ ਕੇ ਦ ਗਲੇ ਉਪ੍ਰ ਸਿਨ ਹੋਕੇ॥ ਮੋਹਾਦਤ:
ਖੋਹਾਂਦ ਦੀ ਹੈ ਕਾਂਮਾਦਿਕਾਂ ਤੇ॥ [illegible] ਦਾ ਰਸ ਮਾਐ ਉਚੂੀ ਪ੍ਰਿਤਿਆ
ਦਿਆਂ ਤ ਪ੍ਰਤਪਤੇ ਦਾ ਸ੍ਰੋਤ ਤਿਨ: ਪੰਚ ਤਤਾਂ ਮੰਦਰ: ਤਨਾ ਕੋ
ਦਿਸਿਆਂ ਨਾਲ ਮਨੁਸਨਾਏ ਹੁ ਪਾਦਕਾ ਐਨਿ: ਆਕਰੂ ਕੋ ਪਾਦ
ਤ: ਪੈਠਾ ਹੈ॥ ਦੂਤ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਕਾਈਲ ਜਬਰਾਈਲ ਮੇਕਾਈਲ
ਅਜਰਾਈਲ ਆਸਾ ਫੀਲਾ॥ ਰਾਦਤ॰ ਨਰਕਾ ਮੈ ਦਾ ਜੈਨਾ ਮੈ॥ ਆ
ਨੀ॰ ਨਾਮਾਦਤ: ਮਤਾ ਹੋਇਆ ਸਾਲ॰ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ॥ ਅਚੈਗ॰ ਦਿਸੇ
ਰੂਪੀ॥ ਨਿਸਉ॰ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ॥ ਮਾਦਤ: ਆਇਆ ਹੈ॥੮੫॥ ਮ:੫॥
ਅਮੋਲੀ: ਅਮੋਲ ਕੀ॥ ਅਧਾਰੋ: ਅਧਾਰ ਹੈ॥ ਜੀਤਿ॰ ਮੈ॥
ਪਾਸਨੂ ਤੈਖੋਲੀ: ਬੀਤੈ ਘਨਾਦ ਦਵਲਾ॥ ਸਹਜਿ॰ ਪਦ ਐ॥
ਚੋਲੀ॰ ਤਰਰੂਪੀ ਦਾ ਧੁਪੀ ਰੂਪੀ॥ ਮੁਖਲਾਰੋ: ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਰੂਪ:
ਸਟੀ ਈ॥ ਰੂਪ: ਜਸਾ ਰੀਧ: ਭਗਤੀ ਸਰਧਾ॥ ਦੀਪਾ: ਗਜਨਾ॥
ਅਗਰ: ਐਗਾ॥ ਮੁਗਾ ਮੈ॥ ਮ ਉਲੀ: ਮਿਲੀ ਵਖਿਤ੍ਰੀ॥ ਪਟੋਲੀ:
ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਚੋ ਪਾਈ॥੮੯॥ ਮ:੫॥ ਗੋਬਿਦ ਤੂ: ਤ੍ਰੀਨਕਾਲ ਕੋ॥
ਮਣੀ: ਰੂਪ ਹੈ॥ ਰਾ: ਲਾਲ ਪੂਰਨ: ਹਰੀ॥ ਸੰਪੂਰਨ॰ ਮੈ॥ ਮੈ ਤੂ:ਮ
ਤਾ ਸੋਙ: ਖਪਰਾ॥੯੦॥ ਮ:੫॥ ਰੈਮਾਈ: ਰੈ ਸੈਬੁ ਹਮ ਤਿਰੂਪ ਕਿ॥
ਪਾਈ॰ ਕਿਸੇ ਕੋ ਛੈ ਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਚਰਨ ਗਹੇ॥੯੧॥ ਮ:੫॥ ਜ
ਪਾਈ ਐ: ਜਪੀ ਐ॥ ਪਤਿ॰ ਹੈ ਤਾ॥ ਕੈ ਨਲੇ: ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਸਿਤਾ ਨ
ਚਰਨ ਨ: ਚਰਨ ਹੀ ਚ ਰਨਾ ਮੈ॥ ਸਿਜਮਿ: ਨਿਰੋਧ ਕਰਾ॥ ਮੁਚਜਨੈ:
ਸੈ ਤਅ ਨ ਹਾ ਮਾਨਖ॰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ॥ ਕੀ॰ ਸੈਵਾ ਕਉ ਪਕਾਰ॥ ਜਾਈ
ਐ: ਜਾਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੋਰ ਕਿਉਨ ਯਾ ਦਰਖੇ ਗਾ॥ ਸਰਨਿ: ਸਰਨਾਦ
ਚੋ ਸਰਣਿ ਹਿ॥ ਹਾਂ॥ ਜਾਈ ਐ: ਨਾਮ ਦੀ॥੯੨॥ ਮ:੫॥ ਧਿਧ: ਧੀਏ
ਜੋ ਹੈ ਧੀਏ ਪਨ ਰੂਪਾ॥ ਜਾਰੋ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੇ॥ ਪਰੀ॰ ਪ੍ਰੀਤੀ॥ ਸਗ
ਲ॰ ਮੈ ਚਿਤ ਨਤਾ॥੯੩॥ ਮ:੫॥ ਕਹਤਾ॰ ਮਨਨ ਕਿ ਹੈ ਮਨਾ ਕਹ
ਤਾ॰ ਹੈ ਤੂ ਨਾਨਾਹਿ॰ ਹੋਰ ਕੀ॥ ਕਹਾ ਕਉ: ਕਹਾਂ ਤਲੇ ਕਾਹੇ ਦਾਤ
ਹੀ ਸੁਨਤਾ॥੯੪॥ ਮ:੫॥ ਦੇਖਿ॰ ਪਰਾਇਆ॥ ਤ੍ਰਿਆ॰ ਨੀ ਦਰ

ਦਾ ਕਰੀਐ: ਨਾਇਆ ਹੈ ਕਰੀਐ: ਕਰਨਾ ਹੈ ॥੯੫॥ ਮ:੫ ॥ ਐਸੇ ਜਨੰ ਐਸਾ
ਕਨੂੰ ਦੇਖਿਐ ਹਰੇ: ਹਰੀ ਕਾ ਭਾ: ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਿਰਪਾ ਦਿਚਨ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਔਖਧੀ ਕਰ
ਇਥੀ ਫੁਲਵਾ ਜਾ ਸ੍ਰਨ ਪਰੈ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਹੋਵਨ: ਮਰਨਾ ਜਰੈ: ਜਰੇ ਹੋਵ ਸਭੈ
ਮੋਹਿੰ ਆਸ ਦੇਕਾ ॥੯੬॥ ਮ:੫ ॥ ਨਇਆਨਪੁ: ਅਗਮਤਾ ਕਾ ਫੁਲਾਕ
ਭੂਦੇਕਰ: ਹਥੁਤੇ ਨ ਕਛੁ ਥੀਨ: ਥੀਨਿ ਹੈ ਦਾ ਛੀ ਨੰ ਪੂਰਨ ਹੀ ਆਦਿ
ਆਹੈ ॥੯੭॥ ਮ:੫ ॥ ਨਿਦਰੇ: ਨਿਦਰੇ ਸਿਮਰਿ ਤੂੰ: ਸਿਮਰਨ ਲੋਗ
ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਤਿਸ ਨ ਸਿਮਰ ਕੇ ॥੯੮॥ ਮ:੫ ॥ ਕਿਆਨ: ਖਲਾ
ਨੀਸਾਰ: ਪੂਰਨ ਨਾ ॥੯੯॥ ਮ:੫ ॥ ਸਹੀ: ਹੈ ਵਾਚਾ ਭੁਲੇ ਹੈ ਤੇਰੀ ਹਰੀ
ਗਾਹੀ: ਲੀਆ ਗਏ ਫੁਲੇ ਦਾ ਤਾ ਕੇ: ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰਾ ਸੇਵ
ਕੇ ਹੈ ॥੧੦੦॥ ਮ:੫ ॥ ਰਾਮ ਕਾ: ਰਾਜਾ ॥੧੦੧॥ ਮ:੫ ॥ ਫੁਲੇ ਦਾ ਰਾ
ਪਾਲ ਹਰਿ ਆਰੀ ਮਨ ਤਨ ਸਗਪਿਰਥ ਉਕੇ ਜੇ ਹੈ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਅ
ਕਥ: ਅਕਹੈ ਪਾਲ: ਦੂਤਾ ਫੁਲੇ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਜਨ ਕਾ ਸਰਧ ਸੁਪਨਾ
ਲਾ ॥੧੦੨॥ ਮ:੫ ॥ ਜਤਨ: ਸਾਧਨਾ ਅਰੇ: ਹੇ ਆ ਕੀਨੇ੦ ਅਧਮ
ਨਤ ਨਕਰ ਕੇ ॥੧੦੩॥ ਮ:੫ ॥ ਨਾਪਾਕ: ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕੁਠਾਰ੦ ਹੁਕਮ ਰੂ
ਪੀਤ ਪੁਤ ਕਆਪਣ ਕਟਾਰ ਦਾ ਕਿਸੇ ਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਲਗਾ ਸਾਸਾ
ਖੂ: ਸਮਾਦਾਕ: ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾ ਧਾ ਜੀਸ ਲਈ ਆਪ ਉਆਹੈ
ਤੇ ਕਹਾ ਖਾਵਾਰੂ ਅਧੇਰ ਖੇਗਾ ॥੧੦੪॥ ਮ:੫ ॥ ਸੰਤ: ਮੰਦਾ ॥੧੦੫॥
ਜਪ ਕੀਤ ਹੈ ਖੰਡ੦ ਮੋ ਜਿਸ ਦਾ ਆਲਾਪ: ਉਚਾਰ ਕੇ ਦ ਰਾਗੁ ਆ
ਲਾਪ ਕਰ ਕੇ ॥੧੦੬॥ ਮ:੫ ॥ ਨਿਆ੦ ਹੈ ਹੋਮੰਦਾ ਕੁਮਲ ਖੇ ਜੰਕ
ਲਿਆਨ: ਮਨ ਦੇਕਰੋ ਸੁਧ ਤੂੰ: ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੰ ਦਾਸ ਹੈ
॥੧੦੭॥ ਮ:੫ ॥ ਧਾਵ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਪਾਰੇ: ਪੂਰਿਮੇ ਧਿਸਰੇ:
ਝੋਰੇ ਦੁਖ ਕੂਮ੦ ਰੂਪ ਤੇ: ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਪੂਰੇ੦ ਆਣਿ ਇਆਰੋ
॥੧੦੮॥ ਮ:੫ ॥ ਵਸੇ: ਬਸੋ ਫੁਲੇ ਦਾ ਪਾਪ ਪੂਤਿਆ ਅਪਾਰ: ਅ
ਸਗਾਰੂ ਪਹੈ ਸਾਰਿ: ਸਾਰੇ ਦ ਖਪਰੂ ॥੧੦੯॥ ਮ:੫ ॥ ਚਲਕਰੂ: ਚ
ਲਾਨੇ ਸਿ੦ ਅਦ੍ਰਿਪਤਿ ਕੋਰ੦ ਕਲ ਰੂਪੀ ਫੁਲੇ ਦਾ ਦੇਤ ਦੇ
ਧਨਸਿਣ ਤੇ ਸੁਖ ਧਨਿ ਸਕਰ ਕੇ ਪਾਇਆ: ਬੋਹੇਆ ॥ ਧਿਕ
ਰੂੰ ਰੂਪਾ ਦੁਖ੦ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ਗਲ ਨੂੰ ਪਾਇਆ: ਗ
ਲਤਾਨ ਦ ਗਲ ਗਾਇਆ ॥੧੧੦॥ ਮ:੫ ॥ ਦੁਖ ਮਾਰ ਤਾ ਸੁਖ
ਮਾਰ ਕੇ ਵਿਆਪੇ: ਪੀੜਤ ਨਦੀ ਉਧਾਰਥੇ: ਗੁਹਿਆ ਦੀ
ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪਖਾ ਉਤਿ: ਵਿਖੈ ਦਾ ਦੇਸ ਕਰਾ ਹਾਰਿ੦ ਦੇਤ
ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਧਰ੦ ਉਸਕਾ ॥੧੧੧॥ ਮ:੫ ॥ ਕਾਲਿਆ ਹੁ ਸੁ
ਖਾ ਜਾਣ੦ ਕੋ ਜਾਣਾ: ਸਚੇ ਦਾ ਫੁਲਣੇ: ਟਕੇ ॥੧੧੨॥ ਮ:੫ ॥

ਪਾਲ: ਪਲਕੋ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ: ਸੁਖਸਾਂਦੀ। ਆਈ॰ ਵੇਰੀ ਲੀ ਦਿਸ਼ਟੋਦਾ।
ਪ੍ਰਤਵੇ ਗੁਰ: ਵਡੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਤੇ ਹੈ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਵਿਆ ਲਪਨ ਹੋ ਦੈਂਤਾਂ ਖ
ਰਥਿਆ ਜਿਧਾਰੈ॥੧੧੩॥ ਮਃ ੫॥ ਮੁ: ਮੇਰੀ ਮਾਧੋ॰ ਸੋ ਖਿੰਚ: ਖਿਚ ਕੇ ਲਈ
ਹੈ ਆਪਨੀ॰ ਤੇਰੇ ਸੋਂ ਦਿਸ਼ਟੋਦਾ ਕਬ੍ਹਾ ਤੇ ਅਰਥ ਕਾ॥੧੧੪॥ ਮਃ ੫॥ ਜਪਿ॰
ਤੇ ਘਰ॰ ਹੇ ਮਨ ਵਦ ਗਾਈ। ਸਿਮਰਿ: ਸਿਮਰਨੇ ਜੋਗ ਜਿਸਦਾ ਸਿ
ਮਰਨਾ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ॥੧੧੫॥ ਮਃ ੫॥ ਸਰਣੰ॰
ਆਇਕੇ ਵਦ ਆਏ ਤਾਂ ਤਰਣ: ਜਗ ਜਰੂਪ ਗ੍ਰੀ ਨਵੇਕਰ ਕੇ ਪੇਖਣ:
ਪ੍ਰਸਟਕਰਨਾ ਭਰਣ: ਪੂਰਨ ਕਰਨਾ ਸਿਧਿ॰ ਦਾਤੇ॥੧੧੬॥ ਮਃ ੫॥
੧ਓ ਈਧੇ: ਇਧਰਿ ਨਿਰਗੁਨ: ਜੀਵ ਹੈ। ਊਧੰ: ਉਧਰ ਸਰਗੁਨ:
ਈਸ੍ਵਰ ਤੇ ਇਕ ਸੁਆਮੀ: ਸਥਾਦਿਆਂ ਪੀ। ਵਾ ਨਿਰਗੁਨ॰ ਉਪ
ਸਕਾ ਸਰਗੁਨ॰ ਉਪਾਸਕ ਤੇ ਇਕ ਹੋਏ ਹਾਂ ਦੋਆਸਾ ਪੂਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁ
ਆਮੀ ਹਰੀ ਹੈ ਰਜਨ: ਰਜਾ ਗਾਇਆ, ਨਿਕਾਰੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਧੋ।
ਕਾਰਉ: ਕਿਸ ਤੋ ਦੁਰਾਉ: ਛਪਾਕਰੀਏ। ਬਲਵਿਚ: ਨਗੀਕਰੀਏ।
ਸਾਥ: ਸਿਕ ਸਅਨਹੋਰਾ: ਤਿਨ ਦੇਖੀਦਾ॥੧੧੭॥ ਮਃ ੫॥ ਰਥਾ: ਰਥ
ਹੈ ਚਾਕੁਨ: ਪਾਤ੍ਰੀ ਦੇ ਦਾਰਿ॰ ਨਵਲਾਹੇ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਦਾ ਚਰਨ ਸੀਸਰਨ
ਹੋ ਕੀਨੋਂ॰ ਹਮਾ ਦਿਸ਼ਟੋਦਾ ਕਹੁ: ਕਾਈ ਨਉਰ ਹੈ ਜਿਕਾ ਹੀਨੂੰ ਪੇਖਿਓ
ਤੇ ਛੀਨਤਾ ਕਰਕੇ ਮੁਕਰਨ: ਮੁਕਰਪੈਨੇ ਹਾਂ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਦਾ ਅਖਾਨੇ ਹਰ
ਨਵਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਸਹਾਉ: ਸੁਭਾਉ ਹੈ। ਲਕ੍ਰ॰ ਗਰਗਾ ਨਾਨਕ॰
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ॥੧੧੮॥ ਮਃ ੫॥ ਦਮਸ॰ ਦੇਖੇ ਤੇ ਤਰੁ ਮੈ ਹੋਹਮ ਕੇ ਜਾਣ:
ਸਾਤ੍ਰੋ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਦਾ ਦੁਬਿਧਾ ਦੀ ਕਾਦਰਨਾ। ਉਧਰਹੁ: ਉਧਾਰੋ॥੧੧੯॥ ਮਃ ੫॥
ਚੰਗਾ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਸੰਗਾ: ਪਖਾਵਰ॰ ਨਾਦੀ ਰਕੋ ਜੋ ਹੈ ਸੁਖ ਸੋ ਦਿਸ਼ਟੋਦਾ
ਅਨੰਤ: ਅਨੇਕ ਤਰੰਗਾ ਵਾਲੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨਾ ਗੀਰਗਾ॰ ਜੈਸੇ ਹੈ ਗਾਕ
ਲਿਆ: ਕਲੀ ਰੂਪ॥੧੨੦॥ ਮਃ ੫॥ ਘਾਲ॰ ਮੇਹਨਤ ਨਾ ਮਾਲ: ਵਸਤ
ਹੈ ਹਾਲ: ਹਵਾਲਾ ਦਾਰਿ॰ ਕਰਕੁਇ ਹਾਂ॥੧੨੧॥ ਮਃ ੫॥ ਅਕਥ: ਦਿ
ਅਰਥਾ ਅਗਨਿ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਦਾ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰਿ ਅਪਨੇ
ਦਾਸ ਰਖੇ ਵ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ॰ ਦਾਸਾਨੂੰ ਨਿਧੁਣ ਕੀਆ ਅ
ਕਾਥ: ਦਿਅਰਥਾ॥੧੨੨॥ ਮਃ ੫॥ ਉਰਲਾਗਹੁ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਪੀ
ਤਿ॰ ਆਪਨੀ ਜੋ ਮਤ ਕੋ ਮੇਰਖਿਆ ਕਰੀ ਸੀ ਸੋ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਦਾ ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਪ
ਨ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਹਰਿਆ ਚਾਰੋ: ਚਾਲਕਦਾ ਸਾਰੇ: ਸਾਰਾ ਵ ਸਾਰਾ॥੧
੨੩॥ ਮਃ ੫॥ ਗਕੁਸਲ: ਸੁਖਾਰਾਧੀ॰ ਪਤਾ ਜਾਇਆ: ਜੋ ਕਾਰਾ॥
੧੨੪॥ ਮਃ ੫॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੜ੍ਹ॰ ਮੋ ਆਦਰ: ਮਤ ਮਨੁਵ
ਜੀਵਾ ਆਧਿਕ: ਬਹੁਤਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਦਾ ਸੋ ਸੋ ਪਾਪ੍ਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਦਾ ਜੈਸੇ ਰਹਣ:

ਆਪ ਜਾਹੋ ਦੈ ਜੋ ਦਾਨੁ ਦੇਹੋ ਵਡ ਤੇਰੈ ॥੧੨੫॥ ਮ: ੫ ॥ ੧੬ ਲਾਇ ਹਰਿ
ਨੇ ਸੰਗ ਤੁਸੰਗ ਗਈ: ਪਰਾਈ ਜਾਪ ਕੋ ਵਡੁ: ਵਹਿਆ ॥੧੨੬॥ ਮ: ੫ ॥
ਧਨੀ ਸੰਗ ਖਿਨੀ: ਖਿਨਭੀਗ ਵਾਹਿ ਦਾ ਆਨਿਕ ਆਨਿਕ ਲਗਤ ਜਨ
ਦੇ ਭੁਗਤ: ਜਰਮ ਸੀਜਨ: ਸਿ ਤਨੇ ਲੇਂਦੀ ਟਿਕਦਤ ਤੋਧਨ
ਉਤਾਰਯਨੀ: ਰਾਨਵਾਲੇ ॥੧੨੭॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਹੁਤਾ ਲਾ ॥ ੧੬ ਪੀਨਕ
ਸਖੀ ਨੁ ਸਖੀ ਪੁਛਦੀ ਹੈ ਵਾਹਿਦਾ ਸੋਹਨ ਵੇਗਾ ਦੇਤੀ ਦਨਆ ਵੇ
ਹਾਰ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਨਾ ਕਰਾਰ ॰ ਸਮਾਧੀ ਰੂਪਾ ਸਮਤ ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂ
ਪਾ ਅਤਰਨ ॰ ਸਤੁਗ ਣਤੀ ਸਭੁ ਉਤੀਰਿ ੩: ਮਨਾ ਵਿਕਰ ਤੇ
ਰੀ ॰ ਸਖੀ ਉਤਰੁ ਗਾਗਾਵਿ ॰ ਦੀ ਲੈ ਤੋ ਵਡਹ ॰ ਏਹ ਕਹਾ ਪਹਤਕਿ
ਸੀਤਾ ਦਾਉ ਤਾਸੁ ਸੁਹੰਤ ਹੈ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਾ ਕਰੂ ॰ ਸੁਰਾ
ਰੀ ॰ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ: ਮੈ ਹੋਈਆ ਵਾਹਿਦਾ ਮੇਰੀ ਸਭਾ ॥੧੨੮॥ ਮ: ੫ ॥
ਪਾਵਤ ॰ ਜੀ ਹੋਹੀ: ਨਿਸੁ ਜੋ ਹੋਨ ॰ ਦਾ ਵਾਹਿਦਾ ਜਾਹਿ: ਚਾਹੈ ਮ
ਨ ਚਰਨ ਦੈ ੨: ਚਰਨਾ ਹੀ ਚਰਨਾ ਨੁ ਤੇ ਅਦਭੁਤ ਨਾ ਦੇਕੇ ਸੋ ਅਨੁ:
ਹੋਗਾ ਲਾਹੇ: ਲਹਾ ਲਿਆ ਹੈ ਗਾਰੇਖ: ਇਚੂਈਆ ਵਰਾਮ ਤੋਪੁ
ਟੀਐ: ਪੀਏ ਉਲਟੀਐ: ਉਲਟੀ ਹੈ ਬਿਤੀ ਚਰਨ ੨: ਚ
ਰਨਾ ਹੀ ਚਰਨਾ ਦੀ ॥੧੨੯॥ ਮ: ੫ ॥ ੧੬ ਹਰਤ: ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ
ਗਨਕਾ ॰ ਸਉ ਏਨ ਭ ਰੂਪ ਨਵਾਲੀ ਕਹਤ: ਦਾ ਕਹਾ ਸੁਨਤ: ਸੁ
ਣਿਆ ਹੈ ਵਾਹਿ ਦੋ ਜਾਹਿ: ਛਿਮ ਦਾ ਜਾਰਗਤ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਹੈਰ
ਨੇ: ਹਰਿਆ ਜਾਹੇ ਵਾ ਜਿਸਨੂ ਦੇਖਕੇ ਜਗਤ ਜਾਹਿ: ਜਾਵਾਹੇ
ਹੈਰਾਨੇ: ਅਚਰਜ ਹੋ ॥੧[illegible] ॥ ਮ: ੫ ॥ ਆਦੇ ॰ ਜਬ ਧੂਲ ਰਾਜ ॥੧॥
ਮ: ੫ ॥ ਜਹ: ਏਹਿ ਜਾ ॰ ਬਾ ਤਾਗਰ ਹੂਆ: ਭਾਰ ਹੈ ਸਬੈਲਾ
ਵੇਲਾ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੧ ॥ ੧੬ ਦੂਜੈ ॰ ਹਰਿ ਸਭ ॰ ਏਕ ਰਮਾ
ਵਹਿ ਦਾ ਕੇ ਈ ਗਰਾਪਾਇ ਐਸੇ: ਪਾਇ ਤੋ ਗਰ ਤੋ ॰ ਹੈ ਜੇ ਕੇ ਤਿ ਨਾਨੂ
ਸਦਾ ਸੁਖ ॰ ਦੀਪੁ ਪਤਿ ਵਾਹਿ ਦਾ ਐਸਾ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਗਿਆ
ਨ: ਜਾਣੂ ਪਾਵਸਿ: ਪਾਵਦੇ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੋ ਨਾ ਗਿਆਨ ੨:
ਮੈ ਜਾਣੂ ਨਾ ਕਰੇ ॰ ਤਾ ਕਾਬੁ: ਕਥਾ ਦੇ ਗਹਤ ॰ ਜਿਨਾ ਪਾਰ ਕਿ
ਸੋ ਈ ॰ ਨਰ ਵਾਹਿ ਦਾ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰਿ ਆ ਤਿਨਾ ਭੂਲੇ ॰
ਨੂ ਵਾਹਿਦਾ ਆਇਆ ਨੇ ਮਨ ਨਵ ਮਨ ਜਾਇਆ ਸੋ ਸਰ: ਸਦ
ਸਾ ਪਾਟ ਪਹਿ ॰ ਗਰਿ ਦਾ ਬਿਖੁ: ਬਿਖੁ ਆਦੇ ਆਈ: ਸੁ
ਜੋ ਹੋਵ ਆਇਆ ਹੈ ਕਾਲਿ: ਕਲਕਿਆ ਨਾ ਦੀਸੇ ਕਾਲ ਕੇ
ਵਸ ਹੈ ਸੀਧ ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਸਧਾਰਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਹਤੁ ਮੈ ॰ ਕ
ਕੇ ਸੁਧ ॰ ਨੂ ॥ ਸੀਧਾਰੀ ॰ ਸੈਸਾਰ ਮੈ ਆਵਦਾ ਰੂਪੀ ਜੋ ਤਿ ॰

ਹੈ ਹਰਿ ਦੀਦਾ ਹੈ ਜੇਤੀ ਆਕ੍ਰਿਤਿ॰ ਧਾਰੀ ਕਰਤੇ ਸਭ ਕਰਤਾ ਕਹੀਤੇ: ਮੇਟੀ ਰਿਖੇਰੂ
ਮਕਾ ਦ ਮੇਟ ਰਿਖੇਰ ਕੋ ਜੋਰੋ ਸਿ: ਸਦ ਹਕਰੋ ਨਾਮ ਦਾ ਦ ਛੇਦਾ ਸਦ
ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਜ਼ਰਿਹਰਿ ਹੈ॰ ਕੇਵਿਲਾ ਮਾਨੈ: ਜੇਤਿਆ ਹੈ ਮੇ ਨਿਖਾਆ
ਸਨ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੈ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਨਾ ਸਿਮਰਤਿ॰ ਸਭਾ ਕ੍ਰਮੰ: ਕ੍ਰਦਏ ਕੋ
ਮਖਿ॰ ਨ੍ਰਾਮ ਦਰਸਾਂ ਤਿਤੇ ਧਾਰ ਰੂਪ ਕ੍ਰਮਸੰ: ਕਰਮਾ ਸਗਾਮੰ: ਸਾਗਰੇ
ਹੈ ਦਸਾਮੰ: ਦਸਾਉ ਹੈ ਕ ਗਾਨੁ ਮੁ॰ ਜੇਤਿ ਨਖੀ ਸਚੀ ਹੈ ਧਾਤਿ ਤੇ ਸਚੀ
ਦ ਸਭੁ ਧਿਤਿ: ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਰਿਪੁਲਾ ਕਰੇ ਦੂਜਾ॰ ਹਰਿ ਧਿਨੁ ਦੋਖਿ॰ ਜੇਦ ਕਰਿ
ਤੇ ਧਾਣੀ ਕਰਤਾ ਸਮਰਥ॰ ਨੁਕ਼ੀ ਸੋ ਹੈ ਏਕੈ ਹਰਿ ਧਿਆਨਾ ॥੧॥ਮ:੧॥ ਮਨਮੁਖ
ਧੀਆ ਸਾਏ॰ ਕਰ ਸੇ ਕ੍ਰਮਾਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨ੍ਰਾਗ ਤ੍ਰਿਪਤ॰ ਪਦਾਰਥ ਧਾਦ ਲੇ ਤੇਥ
ਦਾਤੇ ਮਕਤਿ ਤਾਂ ਹੋਦੇ ਜੈਸਾਂ ਕਲ ਤੁ: ਨਾਰੀ ਆ ਸਾਨਾ॰ ਕਰਦਾ ਹੈ॥
ਕਰੀ: ਦੀਆਂ ਲੋਕਾਂ॰ ਕੁਟੰਧ ਰਿਆ ਲਪਾਤੇ ਛੇਦਾ ਧਾਰੁ ਨੁ ਤਸੇ
ਹੈ ਕੇ: ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਪਾਕੁਰ ਲੈਸਾ ਜਾਣਦੇ: ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਗੀਤੇ:
ਜਸ ਕਰੇ ਗਾਵੁ ਸੈ ਧਾ ਕਰਿ ਕੇ ਧਨ: ਧਨੇ ਤਾਲ ਪੂਰਿ ਜਿਕੁਰੇ: ਸੇਰੁ
ਕ੍ਰੈਹੈ ਉਪਜੈ ਜੋ ਸੋਧਿ ਨਸੇ ਤੇ ਹਰਿ ਤੇ ਰਹੈ ਦੂਰੇ ਸਾਤ੍ਰਿ ਕੋਰ ਕੇ ਜਨ
ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਛੇਦਾ ਗਾਏ॰ ਏਹ ਦਾਰੁ ਕਰੈ ਤਾ ਛੁਟੈ ਪਕ੍ਰਹਿ ਧ
ਕ੍ਰਨਾ ਉਸਦਾ ਨਟ ਸਾਲ ਦਤ ਜੀਵ ਕਾਹੇ ਤਹੈ ਸੈ ਸਾਰ: ਧਿਲਾ॥
ਤਿਨ॰ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਣਈ ਐ: ਜਾਣਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਕ੍ਰਿਦਾ
ਰਜਾਈ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨ ਪਛਾਣਰ ਹੈ ਸਿਕਾਲ: ਜਨਮਾ ਸਦਾ ਦਿ:ਉ
ਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਰਿਹੁ॰ ਨਰਾ ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਕਰਾ॥੨॥ਮ: ਕ੍ਰਿਆਸ
ਪਉੜੀ॥ ੧੯ ਛਿਤਿ: ਕਥਨਾ ਕ੍ਰਿਹੈ ਗਲ ਹਰੁ: ਲਹੈ ਗਾ ਨੇਦਾਨ
ਅੰਤ ਨ ਸੋਦਿ: ਜੇਦ ਕਰਾ ਅਧ॰ ਤਾਈ ਤਾ ਛੇਦਾ ਧਰਮੁ
ਹੈ ਮਹਲ ਤਿਸ ਦੇ ਦਰੁ: ਅੰਦਰੁ ਤਾ ਛੇਦਾ ਜਾ ਮਸਿ ਦੇਦੀ ਐ ਉਤੇ
ਤਿ: ਚੇਤੇ ਨ ਤਾ ਪਰ ਨਾਮ: ਦ੍ਰਪਾ ਸਾਧੁ॰ ਨਾ ਚੁਕੇ: ਚੁਕ ਜਾਵੇ
ਹੈ ਦੂਜੀ: ਕ੍ਰਿਦੈ ਤਦ ਲੀਆ ਧਾਪ॰ ਵਲੀ ਸਹਿਰ ਚਨ: ਸਧਾ ਕ੍ਰਿ
ਤੀਸੇ ਜੋਤਿ: ਧਾਪੀਆ ਆਈ॰ ਧਾਪਤ ਹੈ ਦੀ ਹਿ ਸਾਈ॰ ਦਾਤੇ
ਸੁਖ॰ ਦੀ ਪਾਧਤੀ ਆਤਿ॰ ਨੁ ਜਿਨਾ ਸਨਿਆ ਹਿਹਾਸਾ ਧਾਰੁ:
ਸਹਤੁ ਆਪਾ ਤੁ ਦੇਉਂਦਾ ਹੈ ਦ ਸੁਧਾਰੈ॥੧॥ਮ:੨॥ ਆਸਾ ਪਉੜੀ
ਆ॥ ੧੯ ਆਪ॰ ਨੁ ਧਾਇ ਤੇ ਗਾਦੀ ਈਆ ਗਾਦ ਦਾ ਹੋ॥
ਛੇਦਾ ਸੋਹ ਰਿਸਰੇ ਰਸਾਈ ਆਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਧਾਰੁ ਹੈ॥ ਤਸਕ
ਰ ਜੋ ਹੈ ਪੰਚ ਚੋਰੁ ਹਿਰਿ: ਚੁਰਾਇਆ ਧਲੇ ਨਾ ਕੀ ਜਨ ਕੋ॰ ਦ
ਤ ਸੁਦਾ ਹੈ ਤਨੁ ਧਾਰ ਸਭ ਗੁਣਾ ਰੁਪੀ ਜਾਣੇ॰ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਕੀ॥

ਤਤਿੰ ਕਲਾ ਹੋਇ: ਦੇਖਣੇ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਮਨ ਚੋਤਿ ਨਾ ਪਾਸਾ ਪਈਆ:
ਪਾਲਣੀਆ ਪੋਤ ਹੈ ਖੇਹਾ ਹੋਈ: ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਖੇਹਿ ਥੀਹੈ ਦ ਸਹਾਸੋ ਹੈ
ਗਨੋ ਕਾ ਵੇਲਾ ਧੇਟ ਗੁਰਿ ਸਚਾ ਦੇਰੂ ਪਿ ਅਨੁਕੂਲੀ ਪਦਿ ਹੁਕਮ।
ਦ੍ਰਿੜਤੁ: ਇਕਤ ਹੋਇ ਪਾਲਣੁ ਨੂੰ ਨਾਮਹੂ ਪੀਣਿ ਸਾਨੂ ਪਸਾਇਕੈ।
ਦੇਵਦੰ ਦਿਪੇ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਰੀ ਕਃ ਪ੍ਰੇਮ ਰਕਤਾ ਪਾਲਣੁ ਗਾਹਣੁ ਜੀਵ
ਛੁਟਾ ਨਾਮ ਦੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਈ ਹੈ: ਅਲਖ ਨੂੰ ਲਖ੍ਯ ਦੇਹਿੰਦ
ਅਲਖ ਲਖ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਭੁਲਾਇੰ ਕਰਾ ਨਾਮ ਨਾਂਦਿ ਪੇ।੧।ਮਃ੫।
ਜਲੀਂ ਕੀਤਿਆ ਈ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸੁਗੰਧ ਗੰਧ ਪਈਆ: ਗੰਧ ਵਿਚੋ
ਸੁਗੰਧਦਾਲਾ ਪਲਾਸੰਦ ਤਾਹਾਰੀਆ: ਕਸਵੋ ਇਤੁ ਹੋਆ।
ਕੁਸਈਆ: ਕੁਸਾਂਈ ਨੂੰ ਜਮ ਈਆ: ਸਮਾਲਿਆ ਹੈ ਸਭ
ਪਿਛਾ ਆਸੰ ਕਰਦਿ ਛੁਡੂਕੇ ਦੂਰਿ ਗਈਆ: ਗਏ ਹੈ ਛੇਦਾ।
ਹਰਿਕਰ ਤੁਆ ਪੋਥ ਬਨਾਈਆ। ਬਨਾਈ ਹੈ ਕਿਹਰ: ਸੁਧਾਸਿ
ਟਈਆ: ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਿਟਾਇਆ ਹੋ ਆਸਾ ਗਰ: ਸੀਸਾ ਰਸੁ
ਗੋਸਾ ਭਈਆ: ਉਦਾ ਹੈ ਬੈਰਾਗੰ ਕਰਕੇ ਭਾਦਨੀ ਕਹੀਆ: ਪੇ
ਸਚੋਗਾ ਹੈ ਪਲੁੰ ਪਲੀਆ ਹਰਿੰ ਦਾ ਪਾਰਕੇ ਈਨ ਪਾਵੇ ਪਰੇਤ
ਪਰੀਈਆ: ਪਰੇ ਹੈ ਖਟ ਕਰਮ: ਜਪੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸਧਨ ਜਸਨਾ ਹੈ।
ਵੇਦ ਅਰਥ ਆਤਿ ਥਪੂਜਾ ਭਰਮੰ ਕਰ ਦਿੜਤੁ: ਪਰਾਵ੍ਰ
ਵੇਲੋ ਭੁਰਪੀ ਲਹਰਿ: ਨੈਰੀ ਸੰਨਾਦ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਕੱਰਿਕਰਾ ਸਥਿੰ
ਦੇਪਰਚੈ ਕਰਾ ਪਈਆ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਕੁਸਈਆ: ਕਸਾਵੇ
ਨੇਜੀਵ ਛੁਟਦਾ ਜਿਤ ਦਾ ਜਹਿ ਭੂਪੀ ਦ ਜਾਏ ਦ ਜਦੋ ਨੇ।੨।ਮਃ ਨੇ।
ਮਧਿੰ ਨਗਰੀ ਚਉ ਨੂੰ ਪਈਆ: ਪਤੋ ਨਾਮੰ ਨੇ ਉਨ ਕੈ ਹੋਇਆ
ਸਿੰਦਿਥੇ ਟਿਕਈਆ: ਟਿਕਾਈ ਹੈ ਪੂਰ। ਸਰਣਾ ਹਰਿੰਦ
ਦਰੂਗਾ ਦੇਹਰੰ ਰੂਪਾ ਛੁਟਦਾ ਜਿਤ ਕਾਡੇ ਗੁਣ ਹੈ ਦੇ ਜਿਤ ਆਈਆ:
ਆਈ ਪੈ ਨਿਮਲਈਆ: ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਈ ਹੈ ਦ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭ
ਰੋਹੈ ਅਮਕਲ ਰੇ ਕਥਈਆ: ਕਥਨ ਦਾ ਲਭ ਜਾਹਰਾ ਤ੍ਰਿਖਈ
ਆ। ਤ੍ਰਿਖਾ ਤਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਬੁਝਈਆ: ਬੁਝਾਇਆ
ਤਾਂ ਨਾਚੈ: ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿੰ ਦਲਾ ਜੋ ਨੂੰ ਰਹ
ਈਆ: ਦਾ ਜਾਦ ਨਾਇਆ ਹੈ ਸਾਰਣ ਬੁਧੀ ਬੁਧੀ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਦਾ ਰਸਿਰ ਸਾਲ ਰਾਸਿ: ਰਸਾ ਵਿਚੋ ਰਸਾਲ ਰਸ ਕਰਕੇ ਸਦ
ਦਾਰੂ ਰਟਈਆ: ਗਉ ਨੇ ਹਾ ਨਿਜ ਘਰ ਤੋ ਨਿਵਰ ਹੋਦੇ
ਰਹੇ ਪਾਰੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੁਣਿਆ ਬਾਲੁ: ਰੇ ਤੇ ਚਾਲਾ ਸਰਿ: ਛਲਾ ਸਭ

ਦੇ ਸਾਗਰ: ਜਲ॥ ਛੋਡਾ॥ ਹਰਿਹਰਿ ਸਰ: ਸਰੋਵਰ ਸਸਾਗਰ ਦੋ॥
ਖੇਲਈਆ: ਖਿਲਾਰੀ ਹੈ ਈ॥ ਜਲ॰ ਦੋ॥ ਜਲੁ ਜਲਹਿ: ਜਉ
ਹੀ ਜਲੁ ਮੇ॥ ਨਾਨਕ॰ ਤੈਸੇ ਜਗੁ ਮੇ॥ ਰਮਈਆ: ਰਾਮ ਹੈ॥ ੩॥ ਮ: ੪॥
ਪਰਚੈ॰ ਵਿਖੇ ਪਰਚੈ ਏਹੁ ਮਨੁ ਮੂੜ: ਰੋਕਣਾ॥ ਤਾਲਿ॰ ਮੇ॥
ਮੂੜੁਈਆ: ਮੂੜੁਕੀ ਤੀਰੈ ਅਮਰਪਿੰਡੁ: ਚਿਰਜੀਵੀ
ਰਹੀਆ: ਜੇਹਾਂ ਦੁਰਜੀਏ॥ ਪਖਈ: ਪੰਖੀ ਏ॥ ਟਿਕਈਆ: ਟਿ
ਕਾਣਾ ਹੈ ਆਪਾ ਦੇਤ: ਪਾਦ ਹਾਦਾਲਾ ਹੈ ਏਕੋ ਸਾਧੁ॰ ਦੀ॥ ਪਦਈ
ਆ: ਪੰਦੈਤਾ॥ ਆਸਾ ਆਸ: ਆਸਾ ਹੀ ਆਸਾ ਅੰਤਰਕ: ਨਾਹੀ
ਸੁਤ ਵਿਛੋੜਾ ਕੀਆ ਚਾਲਿ ਚਲਿ: ਉ ਚਲਾਹੋ ਕੋ॥ ਪ੍ਰਭਦ ਨੁ: ਭਲੀ
ਤਰਾਕਦ ਨਾ॥ ਦਾਇਆ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਤੰ॥ ਪਾਰੁ: ਸਰੁ ਪਾਲ
ਹੀਆ: ਲਹੀ ਦਾ ਹੈ ਸਿਧ॰ ਦੋ॥ ਚੇ ਟਕ ਚੇਟਕਈਆ: ਚੇਟਕੀ
ਹੈ ਕੇ ਚੇਟਕ ਲਗਿ ਰਹੇ ਹੈ॥ ਪਈਆ: ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ॥ ਉਪਈਆ:
ਉਪਾਏ ਹੈ॥ ਉਡਈਆ: ਹਿੰਸਾ ਕੋਕਰ ਨੇਦਾ ਲੈਦ ਤੇ ਚੇਤਾ॥ ਉ
ਅਉ: ਧਹੁੜੋ॥ ਭਮਈਆ: ਭ੍ਰਮ ਨਾ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ਹੈ॥ ਆਤ
ਈਆ: ਬੈਦ ਪ੍ਰੇਰਕ ਨੂੰ॥ ਕਥਨਈ॰ ਕਹੀ ਅਦ ਤਾਰਣਹਾਰ ਸਭ
ਧਾਕਰਾ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ: ਪਖੁ ਕਰਈਆ: ਕੀਤਾ ਰਖਈਆ:
ਰਖਾਲਿਆ ਹੈ॥ ੪॥ ਮ: ੧॥ ਭੁਭੀ: ਹੋਏਦਾ ਕੇਰੀ: ਜੀਦਿਆ ਗਈ
ਆ: ਲਗਾ ਹੈ॥ ਪਰਈਆ: ਪਰਾਈ॥ ਰਮ: ਹੋਕਾਈ॥ ਗੁਰਮੇ
ਲਿਨ॥ ਅਕਲ: ਸਿਆਰੀ ਅਕਲ ਤੋ॥ ਲੋਟ ਪੋਟ: ਲਿਸੀ ਭਤੇ
ਉਲੇ ਚਰਨਾ ਪਰੁ॥ ਚਈਆ: ਚਾਹੇ॥ ਛੋਡਾ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਆਰੌਰਾਧਿ
ਚੇ ਪਕਦਾ॥ ਪੰਖ ਵਿਖਈਆ: ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ॥ ਕੇਹਾ: ਦੀ ਦਾ॥
ਛੋਡਾ॥ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕਿ ਅੰਤਰਿ॥ ਮੇਲੇਕੁ: ਛੋਡਾ॥ ਦੇ ਮੇਲੁ ਵਿਚ ਮੇ
ਲੇ ਮਲਈਆ: ਮੇਲਣ ਦਾ॥ ਕਾ॥ ਗੁਰੂ॥ ਚਲੁ ਚਲੁ॰ ਹੈ॥ ਏਧਾ: ਆ
ਈਐ॥ ਗੁਣ॰ ਰੂਪੀ॥ ਕਾ॥ ਛਿ: ਦੂਣਾ॥ ਛੋਡਾ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ
ਸਰਣਿ ਪਏ ਦ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਗ
ਰੇ॰ ਤਾਂ॥ ਖਸੀਆ: ਖਸੀ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਛੋਡਾ॥ ਅਨਿਗੁਰ ਗਿਆਨ
ਦੀਪਕੁ॥ ਗਸਿ ਰ: ਧੰਨ ਕਰਾ॥ ਪਈਆ: ਪੇਨੇਹਾ॥ ਹਰਿ ਕਾ॰
ਨਾਮ ਏਹਾ॥ ਅਨ॰ ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੋਤੀ: ਸਧਾ॥ ਛੋਡਾ॥ ਚੂਰ: ਚੂਰ ਸ
ਨੀਦ ਤਾ॥ ਗਾਹਨਾ ਹੈ ਗਹਨੀਆ: ਗਹਿਕਿਆ ਵਿਚੋਂ ਹਰਿ॰ ਨ
ਲਸਰ ਧਾਰੂ॥ ਪੀ॥ ਭਈਆ: ਕਾਇਆ ਹੈ॥ ਕੀਤੇ॰ ਤਿਸ ਦਾਸ
ਦੇ ਧਾਰਿ: ਵਿਆਰਖੇ ਸਿਗਾਰ ● ਦਰ ਨਾਕਦਾ ਹਿਣਾ ਤੀ॥ ੮॥

ਮੋਹਿਆ॰ ਛੋਹਾ ਖੁਟਕਰ: ਖੋਟੇ ਹਾਰੇ ਉਦਮਾਦਾ: ਉਨਮਤ ਹੋਇ ਲਾਦਾ:
ਲਦੀਏ॰ ਤੈਸੇ ਤੈਨੂੰ ਭੀ ਕਥਾ ਦੇਨੇ ਕੀ ਰਖੀ ਐਸੇ ਤਾਂ ਕਥੁ ਕਹੇ ਹੈਂ ਛੁਡੇਦਾ ਤੰਤੁ
ਦਾਦੂਖ ਦੇਤ ਹੋ ਕੰਤੂਰ॰ ਟਲਤਾ ਦੇਵਗਈ॰ ਦਰਿਆਸੋ ਪੂਰਨ ਦੇਵ ਦੇ ॥੫੮॥
ਮ: ੫॥ ਕਰਤ॰ ਹਰਿ ਦੁਲਾ ਪੂਰਨ॰ ਦੀਦ ਵੀਚਾਰ ਭਈ ਜਪਤ ਜਪਨ
ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਿਵ: ਪੀੜਾ ਸੌਂਹਾਰੰਨੇ ਸਰਬ ਪੂਕਾਰ ਕਰਾਕੇ॰ ਭਏ ਦੀਰਾਂ
ਢੇਂਦ ਕੈ ਮਨ ਲੋਚਰਾ ਦੇਖ ਲੇਦੀ ॥ ਪੋਚ: ਨੀਚ ਤਾ ਹੁਰਦੀ ॥ ਦ੍ਰਸੀਤ:
ਦਸਣਾ ਹਰਿ॰ ਕਾ ॥੫੯॥ ਮ: ੫॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਭੇਟਿਆ ਸੁਖ॰ ਸਤ੍ਯਾ
ਦਿਆ ਸੀਤਲ॰ ਹੋਵੈ ਹੋਤਾ ਇਆ: ਅਗਨਿ ਤੋ ਸੀਤ॰ ਆਦਿ ਤੋ ਜੋ ਸਫਲ
ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰੇ ਤਿਸ ਨੂ ਧਾਮ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਮਤੀ: ਬੁਝਾ ਟੂਟਾ॰ ਜੀਦਕੋਂ ਕ
ਮਾਦਨ: ਕਮਾਏ ਅਨੁਸਾਰਾ ਨਿਰਤ: ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮਰਗਨ॰ ਤਾਂ ਤੇ ਸੇਸਾਰ
੬੦॥ ਮ: ੫॥ ਛੁਡੇਦਾ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਤਮ: ਮਨ ਬ੍ਰਹਮ॰ ਅਨੁਸਾਰੁ ਜਾਈ
ਸੁਰ॰ ਸਰੂਪ ਹੋ ਤਾ: ਤਿਨ ਕੋ ॥ ੬੧॥ ਮ: ੫॥ ਕਰਮ॰ ਧਾਰਾ ਰੂਪੀ ਆ
ਹਰੁ: ਉਦਮਾ ਮਗਰੀ: ਦੇਵੀ ਸਿਧ ਤਾ ਜੜਿਆ ਈ॰ ਕਰਨੇ ਹਾ ॥੬੨॥ ਮ: ੫॥
ਕਰਤਾਰ: ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਨਦਿਚ ਪਾਰਿ: ਪਰਨ ਹੋਰ ਹਿਆ ਹੈ ਕਰਤਾ: ਤੇ
ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਗਰਨਸਿ: ਪੂੰਜੀ ਦਾਨ ਹੈ ਪੌਰ॰ ਲੋਇ ਸਤ: ਦਸ ਦੇਤੇ ਦਾ
ਆਤਮ ਦਸਵੂ ਨਾ ਗੁਰੂ॰ ਦੁਆਰੇ ॥੬੩॥ ਮ: ੫॥ ਲਸਟਿਕਾ: ਭਗ
ਤੀ ਰੂਪੀ ਰੋਗ: ਅਗਯਾਨ ਦਾ ਸਾਖੀ ਇਸ ਮੇ ਇਕ ਸਮੇ ਪ੍ਰੇਲਾਦ ਨੇ
ਤਾ ਕਹਿਆ ਪਿਤਾ ਦਾ ਵੈਦ ਰਦਿਸ ਨੂ ਪਾਸੋਂ ਲੈਤਾਂ ਪ੍ਰੇਲਾਦ ਨੇ ਪੁਰਾਹੇ
ਆਗੇ ਹਰਿ ਬਿਧੀ ਦਾ ਦੇਖ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਕਹਾ
ਲਾਹੈ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਾ ਦੇ ਕਿਨਿ ਮੇ ਤਾਂ ਦੇਸ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਭੀ ਤਸੀਆ
ਰਾਹੇ ਉਹੁ ਐਸਾ ਹੀ ਹੈ ਚਲੇ ਹਮ ਭੀ ਚਲੇਂ ਤਾਂ ਹਥੁ ਸੋਟੀ ਸੁਟਕੇ ਕਹਾ
ਕੋਈ ਸੋ ਨੂ ਪਗ ਤ੍ਰਾ ਉਤਾਂ ਪ੍ਰੇਲਾਦ ਦੇ ਸਭ ਸੇਨਾ ਸੇਢ ਕੀਨਾ ਗਈ ਤੋ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਦਿਸ ਨਨਾ ਇਸ ਦਾ ਲਸੇਂ ਜੀ ਤੇ ਰੋਗੇ ਤਾਂ ਭਗਤ ਪੈਗੀ ਪਾਹਿਆ ਸੀ
ਕਾਰ ਛੁਤ ਕੋ ਹੋਹੈਂ ਰੋਗ: ਹੰਕਾਰੁ ਗਾਤੋਰ: ਅਨੇ ਦਾਰ ਹੈ॰ ਜਿਸ
ਕਰ ਹਰੀ ਦਾ ਅਧਿਓਗ: ਦੁਖਾ ॥੬੪॥ ਮ: ੫॥ ੧੬ ਪੀਠ ਕਹਰਿ ਗੇ
ਧਿ ਦਕੇ ਤਾਪਰੀ ॥ ਕਾਇਆ: ਭੈਕ ਏਰਾਂ ॥੬੫॥ ਮ: ੫॥ ਜਾਨਿ॰ ਕੇਦਾ
ਜਾਣਆਣਹ: ਸਰਣਿ ਆਪਨ॰ ਪਕਤ ਕੀ ਧਨਕਾ ਸਮਾਨ: ਸਮਾਦ ਨ॥
ਹੋਇਆ ॥੬੬॥ ਮ: ੫॥ ਸਦ: ਸਦਾ ਦੇਵ॰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ॥ ਦੁਸ
ਮਨ॰ ਕਾਮਾਦੇ ॥੬੭॥ ਮ: ੫॥ ਮਾਰੇ: ਮਾਰਗ ਮੇ ਛੁਡੇ ਦਾ ਸੁਪਕ
ਦੇਹੁ ਨਾਦਾ ਅਸੁਰਾ ਚਾਖੁ: ਡਾਇਣਾ ਅਨ: ਹੋਗਾ ਮਗਨ॰ ਤੇ ਤੋ ॥
ਰਸ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋ ਏਰਮਦੇ ਗੋਰੀ: ਪੋਸੁ ਮੈ ਨਾਗੇ: ਨਹੋ ਏਹਾ ॥

ਫਿਰਤਿ: ਘੁਮੀਦੀ॰ ਛੁਟੇਦਾ ਮੋਹਿਤ ਰਖਦਾ ਪਛੁ॰ ਤੁਮ ਗਜਾਲ: ਉਗਾ
ਫੇ ਸਾਕੁਨਾ॥੪੧॥ ਮਃ ੫॥ ਐਸਤ ਤੂ: ਮਨ ਨਾ ਫਿਰੈ ਗੋਵਿੰਦ ਗਹਿ॰ ਅਧਨੀ॥
ਫੇ ਸਾਕੂਨਾ ॥੪੧॥ ਮਃ ੫॥ ਬਾਸਥੇ: ਬਾਸ ਕਰ ਕੇ ਹਮਨਾ: ਪ੍ਰਸਿ
ਗਾਲੀ: ਆਲਾ॥੪੨॥ ਮਃ ੫॥ ਬਾਸਥੇ: ਬਾਸ ਕਰਕੇ ਹਮਨਾ: ਪੁਸਿ
ਨਹੋਆ ਬਾਦ ਤੰ॰ ਜੌਣ ਵੈ ਜੇਜੋ ਭਜਨ: ਭਸਮਾ॥੪੩॥ ਮਃ ੫॥ ਧੀ
ਵੰਚਕੀ ਫਿਰੈ॰ ਆਗੋਰੀਆ॰ ਦੇ ਸਧਮੋ ਛੁਟਹਰਾ: ਬਾਲਕਾ।
ਦਾਨਾ: ਅੰਨ ਨਾਨਕ ਬਾਰ: ਸਖਾ ਕਾਰ॰ ਰੌਜਨ ਨਾਲ ਗਰ: ਪਾਣਿਹੋ
ਆਕੁਰਾ ਬੋਈ॰ ਅੰਤਰਨਾ ਸੁਖ: ਪੀਤਿ॥੪੫॥ ਮਃ ੫॥ ਕਰਿ:ਹ
ਥੁਤੋਂ ਨੀਚ ਤੂ: ਦਾਸਾਦ ਨੀ ਦਿਆਂ ਤੋ ਗ੍ਵਾਵਉ: ਗਾਵੈਜੋ॥੪੫॥ ਮਃ ੫॥
ਕੋਹਿ॰ ਤਾਂ ਨਾਵਨੁ ਹੋਆ ਗਾਰਾ ਰੁ॰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮਨ ਨਾ ਭੁਮਿ: ਨਰ ਤ ਨਗਰ
ਰੋ॰ ਤਿਸ ਦਾ ਦਾਇਆ: ਫੁਹੀ ਆਇਆ: ਮਾਣੈ ਹੋ ਏਹ ਪਤਿ॰ ਲੋ
ਕਤੀ ਰੂਪੀ ਪੁਸਾਕ ਕਰਾ॥੪੬॥ ਮਃ ੫॥ ਨਛਿ ਦੂ: ਦੇਸਾ ਦਫਰੈ॰ ਗਹੈ ਉਤੇ
ਛਡੇਦਾ ਨਜੇ ਨ ਏਕ ਅਨਕ ਧਪਾ ਕੀਏ॰ ਪਿਛੋ ਹੋਇ ਅਘੁਤ ਅਰਾ।
ਘਰ ਨੇਹੁ: ਦਰਨ ਕੀ ਤਾ॥੪੭॥ ਮਃ ੫॥ ਤਾਸ: ਹਰੀ ਦਾ ਤਿਸ
ਕੇ ਛੁਟੇਦਾ ਅਧੇ ਅਪਿ ਦਿਦਸੀ: ਦੇਕੁ ਸਕਲ ਛੁਟਾ ਗਿਧੇ: ਕ੍ਰਿਧਿ
ਨਾ ਰਜਾਈ: ਰਜਾ ਦਿਖੋ ਗਰਿ ਤਾਂ॰ ਰਿਦੇ ਦੀਤੇ ਪੁਲਿਕ ਦਾ ਅਦਿ
ਜਾਂਤੋ ਦਿਹਾਰਾ ਦੀ ਰਾਤ॰ ਗਤੇ ਹੋਏ ਦਾ ਹਰੀ॥੪੮॥ ਮਃ ੫॥ ਭਿ:
ਰਹੁ ਅਧਾਰੁ ਤਨ ਕਰਾ॥੪੯॥ ਮਃ ੫॥ ਬਾਧੇ॰ ਉਚੇ ਥਾਂ ਨਾ ਪ੍ਰੇਖਤੰ
ਆਹੀਂ ਚਲਨੇ॰ ਦਲਾ ਕਾਮੇ: ਸੁਹੀ ਦਾਥ ਮੀਸਾ ਕੁਲੋ।
ਮਾਇਆ॰ ਕਰਮ ਗਾਪ॰ ਮਃ ੫॥ ਕਰ: ਹਥਾ ਮੋ ਮਹਿ॰ ਜੋ ਮਾ
ਸਹਕੀ: ਸ੍ਵਾਰੂ ਧਜਿਰ: ਪਖਾ ਜਾਣੁ॰ ਕਨਮੇ ਤਰੇ॰ ਵ੍ਰਾਹ
ਹੋ॰ ਤੇਰੀ॥੫੦॥ ਮਃ ੫॥ ਛੁਟੇਦਾ ਤੁਮ ਅਜਨ ਜੋ ਧਾਈ ਲੋਆ: ਲੋਕਾਂ
ਛੁਟੇਦਾ ਮੀਤਨ ਸੀਗਿਆ ਧਰਾ ਨਦਰਿ॰ ਅਰਿ ਭਏ ਦੁਖ॰ ਦੇਣੁ ਦਾਲਾ
ਜੋਗੁ॰ ਧਿਆਇ ਆਰੋਗੁ॰ ਅਰਸਾ ਨਰੂ ਥਾਸ ਤਨਹਿ ਤੇ: ਤਨਕਰ
ਕੇਦ ਤਨ ਦਾ ਹਿਤ ਕਪਾ ਹਰਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ।
ਧ੩॥ ਮਃ ੫॥ ਛੁਟੇਦਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਕੋ ਤੇ ਕਗਾ ਤਿ ਉਪਜੋ॥ ਕੁਣੁ ਦੁ: ਕ੍ਰਿਆ
ਹੁਦਾ ਲਾ ਸਿਮਰਤ ਤੂ: ਸਿਮਰਨ ਨਾ ਸਿਮਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਸੋਦਾਸ
ਨਾ ਫਿਕਰੋਂ ਛੁਟੇਦਾ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਗਾਰਦੇ ਦੇ ਚਰਨ ਨਾ ਮਾਰਿ ਦੰਸ
ਰੂਪ॥੫੪॥ ਮਃ ੫॥ ਪਰਮ ਤਤ ਮਾਨਾ ਸੁਖ॰ ਹੋਸ ਦਤਉ ਸੋਦਹੇਤੇ
ਧਾਰੇ: ਜਤ ਸੀਗਾ॥੫੫॥ ਮਃ ੫॥ ਨਾ ਜਣੁ॰ ਤਨ ਕਰ ਕਾ ਦੀਚਾਰ
ਆਸਰਾ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨ ਕਤੀ॰ ਜੋ ਆਈਂ ਮੰਨਾ ਪਤੁ॰ ਦੀਸਾ
ਪਧਾਰਲ: ਸਕਤੀ ਕਰਮ॰ ਕਗਾ ਤੇ॰ ਸੁਣਾ ਧਰਮ: ਹੇ ਪਰਮਜੋ
ਤੀ॥੫੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪਤਿਤਿਆ: ਪਰਾ ਧਾਰੇ ਆ ਕੀਤੇ॰ ਕਰਕੇ।

ਮਨ: ਹੇਕੁਝੀ।ਕਾਈ: ਕਿਸਨੁ ਹੋਇ ਹਮਾ ਰੇਸੀ ਹੋਰ: ਏਹੁ ਲਾਭੁ ਲਾਹੇ
ਕੋ।ਸੁਗਲ: ਭੀਤੀਆ।। ੩੫।। ਮ: ੫।। ਪਸੂਆ ਕਛਿ ਬਾਂਦ: ਬਿਅ
ਰਥ ਸਾਰਦੇ। ਫਿਰਹੁ ਦੇਸਾਮੈ ਦ ਹੋਰ ਪੂਜੰਦੇ। ਸੁਕੇ ਦੁਤਸਿਸਾਰ।।
ਮਾਟੀਰ: ਪਰਤੀ ੧ ਦੇਹਿ ਕਾ ਨਾਗਾ। ਲੈ ਗਮਰੀਕਾ ਜਾ। ਸੀਏਦੀਆ
ਕੋ।ਏਰ। ਕਰਨੇ ਕੋ ਧਿਰੋ ਧੀ ਹੋਦੈ ਗੋਅੰਤਨੁ।ਕਰੋਧੀ: ਕਰੋਧ ਕਰਕੇ ਦੇ
ਹੇ ਕਰੋਧੀ।। ੩੬।। ਮ: ੫।। ਛਿਦਾ ਮੀਤ: ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਪਿੰਗੁਲ: ਕੁਕਰ
ਮੀਭੀ ਮਿਸਾਰਾ। ਬੁਕੀਤਾ: ਦਕਤਾ ਕਹੇ। ਅੰਧੁਲੇ: ਅਗਿਆਨੀ ਨੂੰ
ਮੇਲ। ਹਿਗਤਾਰੁਧੀ।।ਕੀਟਿ: ਸੁਖਆਖੀ ਨੀ ਨੇ ਸੁਨਕ ਰੂਪੀ।। ਜੀਅ:
ਹੇਕਾਰਾ। ਵਿਲਾਈ। ਮੈ ਮਤੁ ਰੂਪਾ ਨਿਹਦਲ ਨੇ ਸੀਜੀਦ ਅਲਪ
ਗੁਸੋ। ਮੇਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਆਪੁਨ ਦਿਖੀਤਾ: ਦੇਖਿ ਤਾਭੁਜਾ।
ਦਮ: ਚਾਰਕੈ ਡਾ।ਆਦ: ਦੇਕੈ ਡਾ।ਗਨੀ ਧਨੀਤਾ: ਗਿਨੀ ਦੇਹੈ
ਧਨਵਲ ਦ ਧਨੀਆਂ ਮੈ ਧਨੀ ਕਹੇ। ਗੁਨੀਤਾ: ਗੁਣ ਹੈ ਕਾ ਦਰਸ।
ਅਤੇ ਰੀਤਾ: ਖਾਲੀ ਹਾ।। ੩੭।। ਮ: ੫।। ਪਰਸ੍ਵਾਦ: ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ
ਨੀਤ: ਨਿਤਹੀ। ਛੇਦਾ। ਰਸਨਾ ਦੇ ਸਾਦਿ ਦਾਲੇ ਭਾ। ਕਪਟਿ। ਆਦਿ
ਕਾ ਮੈ ਤੋ। ਗੋਹਿ ਨਾਲਾ। ਆਦਿ। ਕਾਨਾਲਾ। ਪਾਪਿਸਟ: ਪਾਪ ਰੂਪਤ
ਨਨਾਲਾ। ਦੁਰਗਾਦਿ: ਸੁਰਸੀਦਰੁ ਪਾਰਾਦਿ। ਪ੍ਰਪਤਿ ਭਏ। ਭੁ
ਮਾਦਿ: ਕੁਮੈ। ਆਦਿ। ਗੁਪਪ੍ਰਾ ਪਾਤਿ ਕਹੇ। ਪੂਰਨ ਨਾਦਾ: ਪੂਰਨ ਬ੍ਰ
ਮ ਭੀ ਪਾਏ। ਦ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ।। ੩੮।। ਮ: ੫।। ਜੇਤ: ਜਿਤ
ਨੇ। ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ। ਹਰਿ ੯: ਹਰਿ ਦੇਹ ਹਿਰ
ਨਾ ਮਿਲਕਰ ਹੋਤਾ ਐਸੇ ਮ ਨਾਦਿ ਕਰੋ। ਹਰਿ: ੩।। ਹਰਿ ਕ੍ਰਪਾ ਹਿ
ਰਿ ਨਾਮ। ਸੰਗੇਤ: ਸੰਗ ਭਗਤਾ ਸਾਧਤ: ਸਫਲ ਲਾਭ। ਨਾਮ
ਰੂਪੀ। ਜੇਤ: ਸੈਸੁਗਤ ਕਹੇ ਹਾਂਦਾ ਉਜਲਾ। ਨੇਤ: ਨੇੜੀ। ਗੁਣ।
ਕਰਕੇ ਗੀ ਕੀਰਤੇ ਹੋ। ਇਕ। ਤੇਰੋ। ਅਮਿਤ: ਅਮਰ ਰੂਪਾ ੩੯।।
ਮ: ੫।। ਬਾਰੀ: ਬਾਹੈ ਦੇਤ: ਨ ਇਤਨੀ ਮੋਹਿ: ਮੇਰੋ। ਤਰੀ: ਤ
ਕਰਾਈ। ਲਾਇਆ। ਏਹੁ ਦੇ ਕੁਕਰੀ। ਆਪ: ਆਪ ਹੀ। ਹੈਗ।
ਤਾਪਾਰੀ ਏਹੁ ਕੁੜਾ ਈ। ਸੈਦ: ਉਸ ਤਤਿ। ਸੂਖਨ: ਦੇਸ।
ਪੇਖ। ਹਰੀ ਨ੍ਰਾ ਦ ਵਾਰੀ: ਸੁਰਜਾ ਣਦੇ। ਸਸਾਰੀ। ਸੰਸਾਰ ਤੇ। ਹੀਤ
ਚੀਤ: ਚਿਤ੍ਰ ਦਾ ਹਿਤ ਤੇ ਸਭ ਪੂਨਦਾ। ਸਾਰੀ: ਜਨ ਹੈ।। ੪੦।। ਮ: ੫।। ਬਾ
ਲ: ਦਲਾ ਸੇ। ਜੀਉ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇ। ਪਾਲ: ਪਲੇਵ ਧੰਗਤੀ ਸੋ

ਕਾਲਨੁ ਛਡੇਦਾ ਆਪੇ ਆਪ ॥੨੪॥ ਮਃ ੫॥ ਸਿਤਹੁ ਸੰਗਹੁ ਕਰੇ
ਗਮ: ਗਾਵੰਦ ਜਮੁ ਹਾਦਾ ॥੨੫॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠ ਕਾਢਾ ਹਰਿ ਗੁਰ ਗੋਧਿ
ਦੁਜੀ ਦਾਤ ਪਰਾਪਤਿ ਤੇ ਅੰਤ੍ਰੀ ਵਿਸਰਗਿਆ ਨਰੂਪੀ ॥ ਕੀਚ: ਪ੍ਰਤਪਾਰ
ਸਾਂਤਰੂਪੀ ॥ ਸੰਪਤ: ਅਕੁਤਾ ਕੋਸਨ: ਪ੍ਰਤਪਾਰ ਦੇਵਤਾ ਨਰੂਪੀ ॥
ਭਾਈ: ਪਿਆਰੇ ਪੇਸ: ਲਜਾ ॥੨੬॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠ ਕਰਿ ਪ੍ਰਥੀਆ
ਲਿਆਏ ਆਸੀ ਸੁਲਹੀਨ ਚੜ੍ਹਾਇਕੇ ਸੋ ਪਰੁ ਪਾਟ ਛਡਾਇ
ਆਂਗੈ ਸੋਤੁ ਰਹਾ ਦਿਤੁ ਪੀਸਿਆ ਆਤੁ ਕਹੇ ਸਬਦੁ: ਦਲੂਨ ਦਾਉਪ
ਦੇਸਾ ॥੨੭॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿ ਗੋਧਿਦ ਕੋ ਤੇ: ਸੋਤੁ ਹੈ ਸਹ
ਤੁ: ਤੈਨੂ ਸੋਤਨ: ਪੁਹ ਸੋਤ ਨ ਲਿਸਲ ਕੇ ਰਸ: ਅਨਿਦਾ ਸੋਤ
ਲੀ: ਸਿਗਤ ਸੋ ਜੋਗੰ ਹੈ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੇਸ: ਅੰਸਿਤ ਸਰਦਾਸ
ਰੂਪ ਦੇਸਾ ਹਵਿ ਤਿਗ: ਦੁਖਾ ॥੨੮॥ ਮਃ ੫॥ ਖਿਆਲ॥ ਪਿਆਰ
ਸੈਦ ਤੈ ਸਿਤ ਕੈ ਧਿਆਨ ਦਲ ਹੋਇ ਬੁਧਿ॰ ਵਾਲੋ ਨ ਸਨ॰
ਹੈ ਦੈਗਾ ਟਲ: ਰੀਤਿ ਹੈ ਕਰਾਲ ਕਰਕੇ ਲਾਲ॰ ਭਏ ਹੋ ॥੨
੯ ॥ ਮਃ ੫॥ ਛੇਦਾ ਸਹਜ ਅਨਿਦੁਤੇ ਸਮਾਧਿ ਦਾ ਸੁਖ ਪਾ ਲੋਕਾ: ੧੬
ਚਾਹੈ ਪ੍ਰਭੁ: ਸਾਮ੍ਰਤ ਤਾਂ ਅੰਗ: ਪਧ ਕਰੋ ॥੩੦॥ ਮਃ ੫॥
ਸਿਤ ਸੰਡਲ: ਮਾਤ ਲੋਕ ਜੋ ਏਕਾ ਯਾਰ: ਧਲ ਕੁਧ ਨ ਹਾ ਭੁਰੇ
ਨੇਤਿਕ ਨਾਚਾਰ: ਤੁਰੀਆ ਬੀਦਾਰ: ਵੀਰਦਤਾ ਮਨਸਾ: ਸਿਸਕਾ
ਤੇ॰ ਸਤਿ॰ ਅਸਤਿ ਫਕਰਾਹੈ: ਲਕੌਰਿ ਹੈ ਹੋ ਦੁਆਰਿ: ਸ
ਤਸਿਗੁ ਦ ਵੈਕੁੰਠ ਸੋ ਪੇਸ: ਪ੍ਰਤਰਪਨਾ ਹੋ ॥੩੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪਾਰ
ਤੁ: ਚਾਰੈ ਕਰਾਂ ਗਤਿ: ਬਰਤਾ ਹੋ ਸਾਗਤਿ: ਹੋਸ ਤੁਸਾ ਸਰਖੁਅ
ਨ ਛੋਰ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਸੋਹਾਗਤਿ: ਅਨਿਦਤੋ ਸੰਗ॰ ਸੇਵਕੋ
ਰਾਗਤਿ: ਚਾਰ ਭੁੀ ॥ ਗਨਿ: ਗ ਹਾਰੀ ॥ ਲਾਗਤਿ: ਛੋਹਆ ॥੩੨॥
ਮਃ ੫॥ ਕਾਲ: ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਮੇਲਾ॰ ਕਾਮਨਿ ਦਿਸੇਂ ਦਾ ਹੈ ਰਗਤਾਸ
ਸਤਸੋ ਦਾਗਾ: ਕਲਿ ਕਾਦਾਈਆ: ਦੇ ਨੈ ਦਾ ਲਾ ਸੁਖ ਭਾਇ
ਸੁਖ ਅਨੁ ਸਾ ਕਾ ਛੇਦਾ ਸਹਜ ਭੀਤਰੇ ਸਮਾਨਾ: ਸਮਾਦਨ ਹੋਆ
ਨਹ: ਨਹੀ ਬੋਲਾ॰ ਦਬਦਾ ॥੩੩॥ ਮਃ ੫॥ ਪਾਰੇ: ਪਾਰ ਕੋ ਪਾਰੇ:
ਪਹਾਂ ਬਾਲ॰ ਕੋ ਸਿਗਤਿ॰ ਕਰਨੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ॰ ਹੁ
ਆ ਕਿਰਤ ਪਨਾਰੇ: ਕਿਰਤ ਪਛਣਹਾਰਾ ਦੀਨ: ਸੁਤ ਪਨਾਇ
ਚਿਤਿ॰ ਤੁਹੇ ਖਸਮਾਰੇ: ਖਸਮਾ ਨਹੀ॰ ਹੋ ॥੩੪॥ ਮਃ ੫॥

ਸਾਹਿਬਲਾਲਾਂ॰ਦਲੋਲੋਏਨੋ॥ਪਉੜਿ:ਪ੍ਰਲੋਕਮੇ॥ਕੀਅਵਿਤੀ॥ਮ:੧॥
ਜੈਸਾਏਦਾਂ॰ਪਦਾਰਥਦੇ ਸੇ:ਸੋਈਦਿਨ:ਰੰਗਾਰਹਿਦੇਨੋ॥ਤੈਸੇ
ਰਾਤੀ:ਵੁਸਿਗੁਤਾਂਗਲੀਆਂ॰ਤਿਕਾਦਚਣੀ ਸੁਖੇਦਾ: ਸੈਤਾਦੋ॥
ਰਿਹੁ:ਜਨਸੈਰਾਤਧੇ:ਪ੍ਰਕਾਜੇਕਾਲਿਆ॰ਪਦਾਰਥਾਦੇ:ਕੋਸੇ
ਗੀਆਦੋ॥ਅਧਿਸੈਗਿਆਨਤੇਂਪਧੇ:ਅਨੁ:ਦਿਤੇਹੈ॥ਸਾ:ਬ੍ਰਾ
ਸ੍ਰਮੀ॰ਨੇਰਲੀ॥ਸਤਾਮੇ॥੧॥ਮ:੧॥ਕੁਟਣੀਆਂ॰ਇਕਾਦੇ
ਦੀਧਾਨੁਹੋਏਕਾਹੇਨੇਕਲੁਮੇ॥ਵਦੀਨ:ਅਧਰਮੀਆਂਧਾਨੁ:
ਖਾਣੁਹੋਰਕਾ॥ਹੋ॥ਛੁਤੀ॰ਦੀ॥ਸਦਾਂ॰ਜੀਆਂਦਿਖੋ॥ਦਿਸ
ਤੇ ਜੈਸੇ ਗਦਾਹੁ:ਧੋਤੇਕੂ॥ਖਉਲੀ॥ਮੈ: ਮਲੀਏ॥ਧਾਨੁ:ਧੇਦ
ਹੈਵਧੀਤੁਹੋ॥ਏਹਾਦਾਂਤਕੁਹੋ॥ਕਤੀਐ:ਜੋਕਹੈਕੂੜਅ
ਕਰਮਕਾਂਡਕੀਤਾਹੈ॥ਤਣ:ਉਪਾਸਨਾ॥ਕਪੜ:ਗਿਆਨੋ॥
ਧੇਨਏਮਾਨੁ:ਧੇਨਏਦਾਮਾਨਏ:ਸਾਧਸਾਦਕੁਰਾ॥ਮ:੧॥
ਪੀਠਕਾਰਾਨਿਆਦੇਦੂਰਪਰਾ॥ਧਾਂਗਾਂ॰ਦੇਦੇਨੈਧਰਮੁ:
ਕਾਜੀਤੇਜੋਗੀਵਜਦੇ॥ਲਾਣ॰ਹੁਮਾਂਦੀ॥ਵੇਦਾਜੋਤੇਰਾਨ
ਮਨਧੇਜੋ॥ਧੇ:ਗੜ੍ਹੈਂ॰ਦਿਚਹੀ॥ਤਿਨ:ਦਿਤਾਹੈਓਨਾ॥ਸਾਧਾ॥
ਜਲ॰ਤੇਓਪੁਾਛੋਦਾ॥ਜਮਾਣਏਆਂ॰ਦਿਚਹਿਦੇਦੇਤਾਜੋਤਿ
ਸਮਾਣੀਜੋਤਿਵਿਚਾ॥੧॥ਮ:੧॥ਐ॰ਨੁ॥ਸੋਮਤੁ:ਸੈਅਧ
ਹੋਇ॰ਨਾਮ॥ਮ:੧॥ਕਿਤੁ॰ਦੀਆ॥ਹੋ॥ਰਤੀਆਂ॰ਹੋਜੋਹਮ
ਤਿਨਕੋ॥ਮ:੧॥ਕਿਤੁ॰ਕੈਸੁਦੀਹੋ॥ਏਤਰੁ: ਧਪੁਤੇਤੁਮਕਰ
ਮ:੧॥ਦਾਤਿ:ਮੁਕਮੇਂ॥ਰਾਤੀ॰ਦਿਤੀਆ॥ਹੈ॥ਵੇਦਾਸੈਦੇਹਾਰਾ
ਫਿਕੁਤੀਇਕਰਾਤੁਹੈਹਿ: ਸਕਲਕਰਦੇਹਿਤਾਧੇ:ਹੋਜੋਤੀ॰
ਐਸੀਹਮਰੇਰਿਦੇ ਜੋਤਿ: ਸਕਤਿਥਾਰਿ॥ਸਧਦੁਕਰੀਏ
ਹੇਵ ਧਧਦੁ:ਹੇਧੁਮਤਹਿ॥ਹਰਿ॰ਤਿਸੁ॥੧੫॥ਮ:੧॥
ਸ॰ਤਿਨਾਨੇਕੋਤਦਾ॥ਸਾਉ: ਸੁਆਦੁ॥ਮ:੧॥ਐਲਮੈ॰ਹਰਿ
ਵਿਸਾਰਣੁਹੋ॥ਦਿਨੇ:ਪ੍ਰਤਖੁਵ ਧੁਰੇਧਾ॥ਰਾਤੀ:ਪ੍ਰਤਖਦਸੁ
ਧਾਰੂਪੀ॥ਕਰੋਗੀ॰ਵਿਸਨਾਰੁਪੀ॥ਹਿਸੁ:ਜੀਦਾ॥ਹੋਜੁ:ਜੀਦ
ਹੇਤੁ:ਕਾਰਣੁਹੋ॥ਧੇ:ਦਾਦੀ: ਸੈਦਾਸੀ॥ਜੇਦਿਂਕਰ ਤੇਹਰਿ
ਨਾਦਰ:ਅਦਿਨਾਨਾਮ॰ਜਪਿਆ॥ਹੋ॥ਵੇਦਾਭੂਆਧਿਆਧਿ

ਸਦਾ ਰਹਿਹਾ॥੧੫॥ਅ:੧॥ਜੈਸੇ ਸੰ ਦੀਵਾ ਤੇ ਸੰ ਦੇਵਾ ਅਤਿਨ੍ਹੋ ਜੈਸੇ
ਉਗਾ ਤੇ ਸੰ ਜੁਤਾ ਕਾ ਸੂੰ ਤਹਾ॥ਅ:੧॥ਸਰਕਿਰਤੋ ਸੰ ਅਨੁਸਾਰੁ।
ਪੰ: ਸੋ ਸੰ ਨਹਾ ਵਿਛੁੜਿਆ ਸਭੁ ਗੁਣ ਜੋ ਧਾਣ ਕਿਰਾ ਵਿਛੁੜਿਆ ਗੁਰਪੁਰਖ ਸੰ
ਨਾਲ ਜੋ ਹਰਿ ਨੇ ਮਿਲਾਏ ਤੇ ਨਾ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੜਿ ਨਿਆਦਾ ਮੇਲ ਲੁਭਾਏ
ਆਹੇ: ਉਦਾਹੇ॥੧੭॥ਅ:੧॥ਕੁਮਲ: ਕੁਮਲੀਆ ਨਾਕੁਹੁੰ ਸਾ
ਤਾ ਦਿਆ ਗਾਧਸਿ: ਗੀਦੇ ਹੋ ਫੁਲੀ ਸੰ ਕਰਕੇ ਤਾਰਿਆ ਡਾਲੇ ਸੰ ਦੇਗੁਲ
ਕਰਿ ਪੂਜੀਆ ਰਤੁ ਨਹੀ ਕਰਦਾ॥ਅ:੨॥ਸਬਜਿਤ: ਆਕਿਦਾ।
ਕੀਤੁ: ਹਰੀਆ ਦੇਸਾ ਪੁਰੀ: ਦਿਸਦਰੀ ਦੇ ਹੋਰੁ ਦੇਸ ਮੇਮਨ ਦੇ ਹੋਆ
ਪੁਤੇ ਬਿਨਾ ਨੀ: ਨਾ ਕਰਕੇ ਅਨੰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇ ਮਿਲਖਨੀ: ਬ
ਖਿਆਨੀ: ਨੇਹਾ ਝਚਨੀ: ਜੋ ਚਨੇ ਹੋ ਦੇ ਛੋਦਾ ਸੇ ਹਰ ਸਾਦ
ਲਾ॥੧॥ਅ:੧॥ਪਾਹਿਲ: ਸਭੁ ਮਹੀਆ ਤੇ ਪਾਹਿਲ ਬਿਸਤੇ:
ਬਸਿਤੁ ਦਾ ਆਗਾਮ ਨੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਕੀ ਜਾਸੂ ਹਰੀ ਪਸਿ
ਲਾ ਅਤੁਲਿ ਕਿਆ ਜੋਤੁ ਸੰ ਹਰਿ ਦੇ ਸਭ ਸੰ ਜਿਨ੍ਹੀਆ ਸੰ ਉਲਿਹੁ: ਮਉ
ਲਿਆਂ ਉਦਾ ਕੋਏ ਭੀ ਜੀਉ॥ਅ:੨॥ਪਾਹਿਲ: ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਹਿ
ਲਾਹੇ ਬਸਿਤ ਤੇ॥ਅ:੨॥ਮਿਲਿਆ ਮੇ ੨: ਮਿਲਿਆ ਮਨ ਲਗਾਮੁ
ਧਤਕੁ ਹੈ ਤਾ ਨਾ ਮਿਲੇ ਵਿਛੁੜਦਾ ਸੋ ਸੰ ਇਸ ਤਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ
ਤੇ ਮਿਲੇ ਕਿਸ ਤਰਾ ਅੰਤੁ ਰਾਵਣ ਪਦਾਰਥਾ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ
ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਲੋਾ ਵਿਛੁੜਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ
ਆ ਜੋ ਹਰਿ ਹੋ ਤਿਸ ਨਾਲ ਜੋ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਅੰਤ
ਗਾਥੇ: ਲਾਹੀਐ ਸੰ ਧਾਣੁ ਕਿਰਤੇ ਤਨ ਕਰਾ॥੧੮॥ਅ:੨॥ਕਿਸਹੀ ਸੰ
ਦਾ ਜਾ: ਸਬਾ॥ਅ:੨॥ਰਾਦਿਓ: ਜਪੇਆ ਧੋ: ਕਿਰਅਜੋਤੁ: ਛੁਟ
ਆ ਤੇ ਛੁਟਾ॥ਅਰਾਮਰ॥ ਤਿਨਕਾ ਮਕਰੋ ਧੋਲੀ: ਰਖਵਾਰਾ॥
੧॥ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥੧ਓ ਅਵਤਰਿ: ਉਤਰਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੇ
ਦੇ ਅਉਤਰੇ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਰਿ: ਸੰਬੰਧ
ਮਾ ਛੇਦਾ ਆਰਿ ਧੋਕ ਕਤੁ ਤੇ ਜਾਏ ਧੋਕ ਤੁ ਦੇ ਮਾਰਿ ਜਾਏ ਧੋ ਸੰ
ਕੇਕਰਮਾ॥ਦੁਖ ਸੰ ਰੂਪ ਬਾ ਸੰ ਸਖ ਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਜੀਵ ਹੋਇਆ॥ਪਾਲੁਣ
ਇਕ ਜਰ: ਕਠਾਹੀ ਦਾ ਇਕ ਤੂੰ ਹੈ ਕਠਾਹੀ ਗਰਾਹੁ ਸੰ ਸਬਜ ਮਦੁ
ਕਠਨ: ਕਰੇਗਾ ਕਬੀਰ ਸੰ ਜੋ ਮਰ ਹੈ ਗਾ ਤੇ ਨ: ਤੂੰ ਕਾ॥੧॥ਧਾਲੇ:

ਦੁਖਾਲਾ: ਦੁਖਰੂਪ ਹੋਆ ਤੁਸੇ: ਤਾਕੂੰ ਦੇਹੋਂ ਪਰਦਦਾਰੀ: ਇਹੁ ਪਾਪ ਉਪਰਿ
ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਰਪੀੜ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਕਰਿ ਮਨ ਉਂ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਰੋਹਾ ਕੂੰ ਤੀ: ਤੂੰ
ਛਲੇ ਹੈਂ ਦਾਲੇ ਜੋ ਰੂੰਹੀ ਮਿ ਣਤੇ ਹੈਂ ਦਸੰ ਇਹੁ ਮੁੰਸਨ: ਮੁਣਸ ਕ
ਰਈਅਤ: ਦੇਵੀ ਸਿੰਘ ਤਾਕਾ ਡੋਰੀ: ਵਿਸਮਾਦ ਲਜਾਦੇ ਹੈਂ ਤੇ ਸਰੂਪ ਨ
ਪਛਾਣੇ ਹੈਂ ਏਹੁ ਜੀ ਤੇਰੀ ਪੂਰੀ ਜੋਤਿ ਵਿਸਟਦਾ: ਵਡੀ ਵਿਸਮਾਦ ਰੂਪੀ
ਦੇ ਵਿਸਟਾਰ ਰਾਗ ਦੇ ਸਰੂਪੀ ਆਲਾਂ ਇਆ ਪਰਤਾਰ ਕੋਠੜੀ ਵਾਲਾ ਦੇ
ਸਰੂਪੀ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਉਤਿ: ਵਿਸਟਦਾ ਉਤਿ: ਚਾਰਾਂ ਨੇ ਗਛੇ ਦਾ ਕਾਈ ਰਿਜਾਮ
ਨੰ ਰਹੀ। ਤਾਰ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਪੁਜਾ ਹਰੀ ਪਥ ਧੇਰੇ: ਦ੍ਵੈਤ ਤੇ ਇਕਵਰਨ
ਵਾਲਾ ਦਾ ਇਕਰੂਪ ਹੋਆ ਸੁਹੀਰਿ ਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥੧੯॥ ਜਾਹ: ਹਰੀ ਜਾਰ:
ਪਛਾਣਾ ਸੁਹਾਗਣਿ: ਤੋਤ ਦੇਤਾ ਸੁਖਾਲੀਆਂ: ਸੁਖ ਦੇ ਆਂ ਪ
ਸੀਆਂ ਅੰਤਰ: ਭੇਦ ਅਦਰ: ਦੁਸਰ ਦੇਖਿਣ: ਨੇ ਰਾਕਰ
ਣ ਸੁਣੇ: ਕੰਨਾ ਕਰ ਅਭਾਖੇ: ਨਭਾਖੇ ਬਾਣੀ ਕਰ ਕਤ: ਕਰੂ ਦਾਰ
ਦੁ: ਦਇਆ ਦਾ ਪੀੜ ਦੁਹਾਗਣਿ: ਅਗਿਆਨੀ ਪਖ: ਗਿਆ
ਨਾ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਦਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਤੋ ਨਾਹ: ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਪਰ
ਸਲਾਤ: ਪਰਿਆ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖਾਂ ਕਾ ਸੋ ਦਾ ਜਮ ਰਾਜਾ ਕਾ ਦੁਹੇਲਾ:
ਦੁਖਰੂਪ ਹੋਆ ਨਹੀ ਕੋਈ ਛੋਡਾਮੇ ਦਰ ਦੁਵਿਦ: ਦਯਾਵਾਲੇ
ਮੈ ਦੁਖੀਆ ਦਰਿ ਤੇਰੇ ਆਇਆ ਅਧਿਆਸਾ: ਚਾਹਵਨਾ
ਜਥਾਥ: ਉਤਰ ॥੧॥ ਸੀਰਾਂ ਕੇ ਗਾਦਨ: ਹਰੀ ਦਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਦ
ਪਲੋਕ ਦਾ ਮਰਨਾ ਆਇਆ ਹੈ ਜਗਿ ਮੇ ਜਾ ਕੇ ਈਕਹੇ ਜੀ
ਮਾਈਏ ਕਿਥੋਂ ਕਰੇ ਨ ਜੋ ਨਿਆਂ ਅੰਦਰ ਦੇ: ਅਪਤੁਲਾ ਹਾਟ:
ਵਿਹਾਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਪੇਰਤਾ ਪਈ ਦਰਗੀ: ਭੁਕਤੀ ਸੇਰਾਂ ਤਾਦਾਸ
ਵੇਰਾ: ਨਰਕ ਨਸ ਮੇ ਸਿਰਾਨੇ: ਪਤੀ ਤਿਆ ਜਾਸੁ: ਵਿਦ
ਸਖਾ ਦਿਸਿ: ਦਸੋ ਈ ਦੁਈ ਆ ਮੇ ਖਾਨੇ: ਖਾਨਾ ਹੈ ਜਨਕੋਤ
ਜਾਲਰ ਸੋਈ: ਪਾਕਸਾਲਾ ਟਾਈ: ਛਪਰੀ ਜਹੇਰਾ: ਸਹੇਤਖਾਹੋ
ਆਲਾ ਰਹੋਂ ਕੁਹਿਕਾ ਛੋਡਾ ਤਨ ਦੇ ਉਰ ਕਾਲ ਲਾਗੀ ਰਹਿਉ ॥੩॥
ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ॥੧੯॥ ਤਪਿ: ਤਪ ਕਰ ਲੁਹਿ ਨਾ: ਮਨ ਕਰ ਸ
ਹੁੰਨਾ ਤੋਂ ਨੇ ਦਾ ਤਿਸਾ ਸਹ ਮੇਤੇ: ਤੇਰੀ ਦਾ ਤਿਸਾ ਜੋ ਘਰ: ਨਰ
ਜਨੇ ਆ ਫਰੀਦ ਜੀ ਤੂ ਹੋਰ ਮਿਤ੍ਰ ਪੂਛੇ ਹੇ ਕਾਲੀ ਕੋਇਲ: ਹੋ ਫਰੀ
ਦਾ ਕਤਾਹਿ: ਕਦਾ ਦਿਪਣ: ਦੁਖ ਦਾ ਇਕਪੂਹੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ।

ਸੂਹੀਕਬੀਰਾ

ਵਿਚਾਰਦਾਆਗਿਆਨਾਤਾਪੀਉ:ਹਰੀਕੇ
ਥੁਤਾਂਰਿਕਰੀਦਾਚਾਲਕਦਾ:ਪਰਦੂਪਾਭੁਦਰ:ਸੰਮੇਕਸਾਚਰਾ:ਸੇਤਕੇਸ
ਰੈਨਿ:ਜੁਬਾਨਦਿਨੁ:ਪੁਰਦੂ:ਯਾਤੇਮੈਸੇਤੇਜੇਹੰਸੁ:ਜੀਦਾਰਲੀਆ:
ਜੈਸੇਕੁੰਭਤੰਤਕਾਚੇਕੂਰਦੇ:ਯਾਤੇਮੈਸੇਤੇਜੇਰੰਜਤਾਕਹਿਆ:ਗੁਰੂਬਿਨਾਸੋ
ਖਸੀਆਮਾਨੇ:ਮਾਣੋਤੈਸੇਦੋਜਤੰਤੁਕਹਿਆ:ਬੂਹਸਾਰੀਦਕੀਆਖੁਸੀਆ
ਸਿਖਾਸੀਗਾਰ:ਸਾਧਨਾਰਲੀਆ:ਬੂਹਸਾਰੀਦਕੀਆਖੁਸੀਆ:ਕੰਮਾਣਦਿਕਨਾਭੁਜਾ:
ਭੁਤਾਰ:ਪਤੀਗੁਰੂਦੇਹਰੀਬੂਧੀਕਾਗੁ:ਕੰਮਾਣਦਿਕਾਕਾਮਾਸਿਤ
ਪੁਧੀਰੂਧੀਭੁਸਮਣੋਪਰਸੀ:ਬਕਤਭੁਈਦੇਕਾਕਾਮਾਸਿਤ
ਭੁਜਾ:ਫੜਿਕੇਪਿਰ:ਪਤੀਨੇਆਨੀਕਿਧਿ:ਪਤੀਨੇਕੀਤੀਰਸੀ
੨॥ਅਮਲੁ:ਕਰਾਰਮਦਦੀਰੂਪੀਸਿਰਨੋ:ਪਤੀਤਭਪਾਦੇਅ
ਮਲਸਿਰਾਰ:ਕਰਮਾਨੁਸਾਰਾਪੁਛਿਗੇ:ਕਿਆਦੀਏਗੇ:ਦੀਦ
ਨੇਮੇਦੇਜਮਦੂਧੀਦਦਾਨੇਦਰਹਲੁ:ਸੀਘਰੁਦੇਏਸੇਹਾਲੁ॥
ਦੀਵਾਨੇ:ਦੀਦਿਨਸੇਪੁਛਿਦਾਹਰਿਦੀਦਰਗਹਕਾਫੁਰਮਾਨ:ਹੁਕ
ਮਾਕਰਉ:ਤਦੁਜੇਜੀਦਕਰੇਅਰਦਾਸਿ:ਅਰਜਕਰੇਗਾ
ਦੇ:ਇਸਦੇਨਿਰੂਧੀਗਾਦੇਮੇਮੇਰੀਆਵਾਕੀ:ਹੇਕਰਤਬੁਲੇਹੁ:
ਲਦਾਂਗਾਪੁਛੇਦਾਕਿਛਪਰਚੂਨੁਮਾਰਾਕੀਜਾਰਉ:ਦੇਦਾਂਗਾਪੈ
ਨਦਨਰੂਪੀਸੁਬਾਹ:ਸਦਰਦੀਅਜਰਾਈ:ਜਮਰਸਤੇਦੇਦੇਖੇ
ਅਜ਼ਬੁਜਲੋਹੋਗੁਜਾਰਉ:ਕਰਾਰਾ:ਤੇਉਸਜਸਮੇਏਤਾਭੀਕੀ
ਹੋਣਾਰਿਗੁ:ਪ੍ਰੇਮੁਪੁਛਿਦਾਧਨਸੇਜਨਮਨਕਰਾਧਨਸੇਪੁਰਖ
ਤਨਕਰਤੇਬਾਣੀਕੁਰਬੀਧਜਾਗਤੁ:ਜਾਗਣਤੇਵਾਜਰਾਦਾਹੀ
ਮਾਲੁ:ਸੈਮਤਾਤੇਪੁਛਿਦਾਜਿਨਾਖਸਮੁਧਿਸਾਰਿਤੁਏਹੀਨਭੁ
ਲਕੇਮਾਟੀਮਿਰਿਰੂਲੇ:ਕੁਆਲਾਲਿਤਾ:ਜਾਤਿਹੋਰੇਨ:ਦੇਖਹੁ
ਤੇਸੁਨਿ:ਹਿਤੇਸੀਦਾਰਿ:ਤਾਦਲੂਹਾਰਕਰੀ:ਅਦਾਜਕਰੀ
ਤੇਬਾਕਾਜਿ:ਧਰਿਹੋਸਰੇਦਾ:ਜੋਦਰੁਗਾਉ:ਪ੍ਰੇਮਦਾਰਿ
ਆਨਾਪੁਛਿਦਾਜਿਸਕੇਅੰਤਰਿਗੁਰਦਾਆਰੇਸਧਦੁਧਸਾਹਿ
ਧਰਿ:ਵੇਹੁਸਮਨਾ॥ਜਿਹ:ਜਿਤੇਪਾਸਾ:ਦੁਲਕਰਾਰੂਪੀ॥
ਜਾਨਿ:ਗਿਆਨਕਰਦੇਸਾਣਕੇਆਪਿਗਤੁ:ਹਰੀਪਾਸਾ:ਨੇਸ
ਕੰਮਕਰਮਭੂਪੀ॥੪ਲਲਿਤਾਕੋਟਿ:ਦੇਹਿਰੂਪੀਪਚਿ:ਕਾਂ
ਸਾਦਿਨਜਿਕਦਾਰ:ਨੇਹੁਤੁਹਲ:ਦਿਸਜੋਰੂਪੀਜਿਸੀ:
ਰੰਗਤਾਰੂਪੀਚੋਸੀ:ਕੀਤੀਪੁਛਿਦਾਦੇਹੁ:ਦੇਹਾਜੇਹੇਸੇਸਾਨੇ

ਤਲੇ ਸਾਬਰ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ ਉਨ ॰ ਗੁਣ ਤਾਂ ਆਪਣੇ: ਖਇਆ ਹੈ ਮਰੂ: ਸੀ ਮਤੂਕਸੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਥ ਕਰ ਪਕੜਿਆ ਹੈ ਬਚ ਤਬਾਂ ਛੁਟਦਾ ਪੋਥੀ ॰ ਆਕੈਸਿਆ
ਤ੍ਰਪਰ ਬਾਧਿ: ਧਪਧਿ ਕਿਮਰਾਮ: ਹੰਕਾਰਾਦਿਕਾ ਬਾਧੂਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਨ:
ਸਤਗੁਣ ਨੂੰ ਰੋਟੀ: ਮਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦਾਰੋਟੀ ॰ ਤਬ
ਰੋਹੈ ਮੁੰਡੀਆ ਨ: ਜੀਵਤੇ ਈਸਰ ਦੇਵੋ ਮੁੰਡੀਆ: ਕਬੀਰ ਰਾਬੂਤਕੇ
ਹੈ ਸਿਸਾਰ ਮੇਤਿ ਨਕੀ ਟੇਕ: ਆਸਰ ਰਾਮ ਸੂਨਿ ॰ ਨਾਮਾ ਲੋਪੀ: ਸਿਸੇ।।
ਸੇਰਲ ਏਹੁ ਹੋਵੈਗਾ ਨਾ ਬਿਪਰਿ: ਰਹਿਤ ਥੀ ਛੁਟੇ ਹੋਵੈਗੀ ਛੁਟਦਾ ਸਗਨਿ
ਤਜਿ ਓਹੈ ਵ ਕਬੀਰ: ਹਰੀ ਦੀਆ।।੭।। ਪੀਠ ਕਾਣ ਦੇ ਰੰਗ ਤ ਤਰ ਕੀ ਬਾਤ
ਕਹੈਂ ਖਸਮ: ਮਾਯਾ ਧਾਰੀ ਨਰ ਨਾਰਿ: ਮਾਯਾ ਨਰਕੁ ॰ ਪੂਪਤਿ ਤੋ
ਸੁਹਾਗਨਿ: ਮਾਯਾ ਨਾਰੀ: ਦੁਸਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਆਰ ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਪਧਿਪ
ਦੂਤ ਕਾਸੇ ਤਾਂ ਪ ਖਿਆਰੀ: ਦੇਸ ਦਾਦ ਤਾਂ ਅਠਿ ਠਕੀ: ਧਿਕਾਰੀ ਹੋਈ ਆਕੁ
ਸਗੋ: ਭਾਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਮਾਯਾ ਗੁਰ ॰ ਉਨਾ ਪੂਰ ਪਰਸਾਦੀ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਨਕੀ
ਪਿੰਡ: ਸਰੀਰ ਨਾਰੇ ਧਿ: ਤਿਪੀ ਦ ਤੁਖ ਤੇ ਆ ਹੂਏ: ਹੁਈ ਕੇ ਆਪ ॰ ਨਾਮ
ਰੇਹਿ ਏਤੇ ਆਖਰੀ: ਲਗੀਹੈ।।੭।। ਪੀਠ ਕਾ ਸਤ ਕੀ ਕਹੈ ਛੁਟਦਾ ਰੰਗ
ਦੀਆ ਕੈਸੇ ਹਿਨਾਹਿ ਜੋਤ: ਮਾਯਾ ਧਣੀਆ: ਪਰਾਹੁਣੇ ਦਾ ॰ ਪ
ਰਾਹੁਣਿਆ ਕੋ ਸੋਹਾਗਨਿ: ਮਾਯਾ ਤਾਂ ਦੇਖ ਦੇਸ੍ਰਾ ਸੋਹਾਗਨਿ ਮਾ
ਯਾ ਹੈ ਮਹਾਪਦੀ ਤਜੇ ਹੈ ਤਪੈ ਤੇ ਗਾਈ ਤ ॰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਪੂਤੀ: ਪੁਤ੍ਰੀਆਂ
ਤੀ: ਅਲੀ ਸਾਧੂ: ਸੇਤਾ ਦੇ ਨਾ ਗਮਾਨੇ ਦਦੇ ਗਨੇ ਦਰ: ਪੰਜੇ ਯਾ ਛਨਕੀ
ਛੁਟਹਰੀ: ਛੁਟਕੇ ਨ ਕਰੈ ਸਿਰੋ: ਸਿਗਾਰ ਹੈ ਚਲੀ: ਚੁਲੇ ਹੈ ਗੀ
ਗੋ ॰ ਪਿਛੇ ਦ ਚਰਨੀ ਰਸ ॰ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਚੇਧੇ ॰ ਹੇ ਮਾਯਾ ਨੇ ਛੁਟੇ: ਮੇਰੇ
ਸੋਹਾਗਨਿ ॰ ਨਾਰਦ: ਇੰਦ੍ਰੋ ਨਾ ਬਿਪਦਾ: ਸਬ ਦਿਸ ਰਪਾ ਏਹ ਛੁਟ
ਦੇਪ ਦਰਕਾ ਛੁਟੇ ॰ ਜਬ ਦਿਸੈ ਸਬ ਦਾ ਦਿਤ ਬਪੰਚ ਨਾਰਦ: ਇੰਦ੍ਰ ਦਰਿ
ਸੋਮਿਟਦੇ: ਮਟਦਿਸੋ ਰੂਪੀ ਪਕੜਟ: ਕ੍ਰਜੈਹੈ।।੮।। ਪੀਠ ਕਾ ਨਾਮ ਕਾ
ਹਤਮ ਕਹੈਂ ਅਹਿ: ਦ੍ਰਿੜੋ ਬਲੈਹਰ: ਦਲਹਰਿ ਬਈ ਏਤਾਂ ਤੇ ਮੇਜੀ
ਟ: ਨਾਮ ਚਲ ॰ ਜੈ ਸੋ ਸਾਧੂ: ਗੁਰੂ ਅਸਪੁਗਤ: ਦਿਅਰਥਾ ਛੁਟਦਾ।।
ਤਨ ਖੇਤ ਮੈ ਮਨ ਰਮਤ ਰਹੈ ॰ ਜੀਸ ਦਾ ਤਮੈ ਜਾਰਉ ਸਰਾਮਨ ਦੇ ਤੋ ਹ
ਲਹਰ: ਹਲ ਤੇ ਜਲ ਆਮਣੀ: ਮ ਨਕੋ ਛਕ ਈਸੇ: ਦੇਈ ਏਨਾ ਬੀਬ:
ਜਲ ਆਪੋਰ: ਧਤ੍ਰੋ ਨਾਹੀ ॰ ਤੈਸੇ ਦੁਰਦਰ: ਸਰੂਪਾ ਛੁਟਦਾ ਜੇ ਖਸਮਨੂੰ
ਤਜਿ ਤਮ ਉਹੋਰੀ: ਅਉਰਨੂੰ ਹੋਰ ਜੈਸੇ ਓਹੁ ਦੁਹ ਗਨਿ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੀ ਦੇ
ਹਰਿ ਭਜ ਦੇ ਦਤਾਨੂੰ ਦੇਪੇ ॰ ਦੁਹਾਗਨਿ ਹੈ ਕਰਨ: ਕਰਤਾ ਮਰਨ ॰ ਤਿਸਨੂੰ
।।੯।। ਪੀਠ ਕਾ ਸਬਦ ਸੀ ਨਨੇ ਹੋਰ ਨਪੀ ਨਾਲ ਸਆ ਏਰਕਾ ਕਰੀ ਤਿਸ
ਸਮੇਕਾ ਏਹ ਸਬਦ ਹੈ ਲੋਕ ਕਰੈ ਚੈਗਾਤੂਟਨ ਹੈ ਧਪੇ ਨੂੰ ਬੇਦ ਕੁਪਤੂ ਹੈ

ਤੌ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਟਨ: ਕਟਨਾ ਕਸਟ ਵਟੀ। ਤਾ ਕਉ ਨਰ ਰੂਪੀ ਪਰਖ ਕਰੇਗਾ ਬਾਣੀ ਕੀ
ਵਾਨ ਕੈਸੇ: ਕਿਸੌਟ ਤੁਮ ਸੀ। ਵੀਚਾਰ ॥ ਹੈ ਤੁਮੀ ਹੌਰ ਕਹੌ ਹੇ ਮਾਸਿਧਾਂਤ ਮੇ
ਅਰਥ ਕਰੇਗੇ। ਤੌ ਕਹੇ ਏਥ ਬਾਨ ਚਨਾ ਹੈ ਤੌ ਕਹੇ ਹੈਂ ਪਤੀ ਸੇ: ਪਤੀ ਕੌ
ਸਾਹੇ ॥ ਨਾਮ ਸੋ ਲਾਲ: ਵੇਦ ਬਚਨ ਸੁਣਿ ਵਿਚਾਰ ਪਵਾਲ: ਰਖਣ ਵਾਲੇ
ਹੈਂ ਤੇ ਲੋਕ ਕਹੇ ਹੈ ਬੜ ਬਜਾਰੀ ਹੈ ਤੌ ਕਹੇ ਹੈ। ਬਜਾਰਹਿ: ਸੰਸਾਰ ਨੂ ਸੋਧੇ:
ਵੀਚਾਰੇ। ਪਲੀਤ ਰ। ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਨਾ ਕੁ ਦਾਨਾ ਇਕ ਕੀਨਉ ॥ ਰਾਧ
ਜਾਰੀ: ਮਸਕਰਾ। ਨਾਲੇ ਕਹੇ ਹੈ ਏਥੀ ਚੌਰਹੇ ਤੌ ਕਹੇ। ਤਰਿ: ਧਾਸ ਵ
ਲੋਕ ਦਾ ਮਹਿ ਰਨੀ ਅਤਰਿ: ਰੋਕ ਕੇ। ਲਖਨ: ਲਖਨਾ ਹੈ। ਰੂਪ ਸੋਕ
ਨਾਦਾ ਸੂਨੂ ਹੈ। ਬਿਚਖਨ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਨੇੜਾ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਦ ਰੂਪ ਏਕੇ
ਖਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥੧੦॥ ਪੀਰਕਾ ਨਾਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਅਨਾਰੇ ਕੀ ਬਹੁਤਾ ਇਕਰੋ
ਕਦਲ ॥ ਰੂਪ ਨਾਟ ਹਰੇਕ ਦ: ਖਿਣ ਦੇਹੇ। ਮਿਲਵੇ: ਮਿਲੇ ਹੈ। ਅਨਾਦਿ:
ਅਨਾਦ ਆਸਾ ਰੇ: ਸਨਾਦਿ। ਜਪੀਐ: ਤਪੀ ਸੇ ਅਨਾ ਅੰਤੁ: ਜੁਲਾ।
ਹੈਨ: ਤੋਗੁਣ ਦਾ ਬਹੁ ਦਾ ਹੈ। ਆਪਨੀ ॥ ਪਤਿ ਸੋਹਾਗਨੀ: ਤਤ ਵੇਤਾ ਰ
ਤੇ: ਕਸਤੀ ਬਕਤੇ: ਕਹੌ। ਵਾਟਿਕਾ: ਵਟੀ। ਵਾਦ ਟਕੇ ਕਸਾਰ ਨੂ
ਅਨਾਦਿ ॥ ਜੋ ਵਾਸਿ ਸਕਾ ਨਾਕਰ ॥ ਕਾ ਵਾਦੇ ਧੋ ॥੧੧॥ ਨਾਮਦੇਵ
ਜੀ ॥੧[illegible] ਜਗਨੇ: ਜਗ ਕਰੇ। ਤੁਲਾ ਤੇ ਪੁਰਖ ਦਾਨ ਕਰੇ। ਮਨ: ਹੇ ਮਨ
ਦਾ ਹੇ ਕੀਜੀਏ ਗਾਈਆ ॥ ਸੋ ਅਛੇ ਦਾ ਬਨਾਰਸ ਬਸਤਾ ਆਸਿ: ਹੈ।
ਅਛਿਤ: ਹੈ ਵਾਸੁ ਗਤਿ ਹੈ। ਗੁਰ: ਬਡਸਾਧ ਨਾ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ॥ ਕਰੀ ਹੈ
ਖਟ ॥ ਜੋ ਪੈ ਹੋਮੈ ਸੈ ਧਿਆਸਨ ਨੇ ਵੇਦ ਪੁਨਾ ਆਖਿਤ ਅਰਧਾ ਸਿਵ:
ਪਾਰਬਤੀ ਤੇ ਸਕਤਿ। ਲਛਮੀ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਧਾਰੀ: ਉਤੁਪਸ ਨਕ
ਰੁਖ ਸੋਪ ਦੈ ਛੋਡਿ ਰ: ਛੋਡ ਦੇਛ ਰਦੋ। ਕੇਰੀ: ਭੇਦਾ ਨਾ ਸਿਮਾਰਿ ਰ: ਮਨ
ਸਿਕਰਾ ਨਾਮ ॥ ਵੇਦ ਜੀ ਕਹੈ ਦ ਨਾ ਤਰਸਿ: ਤਰੇਗਾ ॥੧॥ ਗੌਂਡ ॥ ਨਾਦ ॥
ਕਰ ਦੂਸਾਂਤਾ ਨਾਦ ॥ ਹਰਿ ਰੂਪੀ। ਸਿਰਗਾ ਏ ॥ ਸਿਰਗਾ ਰੂਪ ਸੋ ਹੈ। ਵ ॥
ਸਿਗਰੇ ਦ ਸੇਰਾ ਤੈ ਜੋ ਕਾਮ ॥ ਰਾਮ ਨਾ ਅਨਤ: ਹੋਰ ਕਾਮਿ ਨਾ ॥ ਨਾ
ਪਸੁ ਆਰਾ: ਕੁਰਲ ਦ ਤਤੀਰੀ ਦਾ ਚਰੀਗਾ। ਹਿਰੇ: ਦੇਖੇ। ਨਾਰੀ ॥ ਨੂ
ਰਾਵਤ: ਖੇਡ ਤਾ ਹਿਰੇ: ਦੇਖੇ। ਰਾਮ ॥ ਰਾਮ ਹੈ ਤੌ ਤੋ ॥੨॥ ਬੀਨਲ:
ਨਦੀ। ਬਾਹ ਕਰੂਪ ਰੂਪੀ। ਛੋਟਾ ਸਤਿਗੁਰ ਥਾਪਿ ॥ ਆਤਮ ਦੇ ਸੇ ਤੀਸਿ
ਖਲਾਈ ਤਾ ਨਰਤ ਸੁਰ: ਸਧਾ ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਦ ਸੁਰ: ਵੇਦ ਤੇ ਰਾਗ ਨੂ ਦੇ
ਨਾਜਿ ਸ ਕਰਾ ਨੀ ਰੂਪੀ ਅਉਸਰ ਦ ਸੈਤ ਪਾਈ ਕੇ ਨਰ ॥ ਏ ਹੇ ਤੇ ਉਪਜਿ
ਸੁਰਗਾ ਏ ਨਾ ਜੀ ਤਿ ਓ ਸੇ ਕਰਾਤੀ ਰੂਪੀ ਆਦ [illegible] ਜਹਾ ਕਿ ਸੈਂ ਸੇ।

ਆਦਿਲਿਖਿ: ਆਸਰੇ॥ਲਿਕ: ਆਪਹੀ॥ਗੀਤਾ॥੨॥ਮੋਹਿਲਾ॥ਗਤੀ:
ਮੈਨੂੰਚੀਤੇ ਕਾਲਾ: ਤਲਬ ਕੋਟ੍ਰ ਇਛ ਬੋਲੀ: ਹਰੀਹੀ॥ਕ੍ਰਿਸੇ ਚਛੂਰੇ
ਤਲਹਿ: ਕਕੜੈ॥ਪਥਰੇ:॥ਬੇਸਾਗਹੈ॥ਛੁਟਲਾ: ਛੁਟਦਾਹੈ ਬੰਦਕੇ
ਬਕ॰ ਕੂਆਕੇ ਪਤ: ਚੁੰਗਦਾਹੈ ਅਖਰ: ਕੂੰਧ ਕੂਆ॥ਕੇਟਤ: ਮਿਲਤਾ॥ਬ
ਬੀ: ਚਖਈ ਦਾ॥ਕਾਰੀ: ਵਿਖੇ॥ਛੇਦਾ॥ਕਿਰਮਲ ਪਾ॥ਮਤੇ ਤਾਪ: ਤਪਤ
ਹੋਇਆ॥ਨਾਮ ਦੇਵਜੀ॥ ੧੬ ਲੋ॰ ਕ੍ਰਿਸੇ॥ਹਰੀ॰ ਗਈਦਾ ਹਰੀਕ
ਈ ਦਸਰਿਹੀ ਭੂਤ॥ਹਰਿ॰ ਮੋਘਲਕਰੀ: ਟਕਹੈ॥ਨਮਦ੨: ਮਨਾਦਿਕ
ਕੋ॥ਨਮਹਿ: ਜਆਦਾਦਾ ਜਮਦੇ॥ਉਗਰੇ ਦ ਜਮਾਹੈਦੇ॥ਹਰਿ॰ ਕੋ॥ਕਿਓ
ਹਰਿਨਾਮਕਰਕੇ॥ਜਾਨਿਕ: ॥ਦਿਸ॥ਪਿਤ੍ਰ ਗਲਾ ਛੈਕੀ॥ਪੁਤਰੀ: ਧੀਰੀ
ਦਤਪਿਆਰਾਹੈ॥ਬਾਲ: ॥ਕ੍ਰਿਸੂਰੀ॥ਦ੍ਰੋਪਦ॰ ਰਾਜਾਦੀ ਸੁਤਾ: ਦ੍ਰੋਪਦੀ
ਸਤੀ: ਸਤਦਾਦੀਦੀਕਾਰੀ॥ਸਿਲਾਰੂਪ ਹੋਣ ਸਤੀ: ਕਰੀਕਿਸੋ॰ ਕੋ
ਤਤੋ॥ਕਾਲੀ॰ ਨਾਮ ਸਰਪਾਕੋ॰ ਜਨਮਤੇ ਜਮਾਦਾ॥ ਅਅ॥ ਧਾਵੈ: ਧਾਵੈ
ਦੇਨੇਦਾ ਧਿਆਵਦੇ॥ਸੀਤਲ॰ ਕੇਉ ਤਪਾਸਕ ਖਰ ਬਾਪਨਾ ਤਿਸਦਾਹੇ
ਕੈ॥ਕੇਰਉ ਦਾ ਬਾਹਰ ਸਆਂਨਹੋਦੈ॥ਕੂ ਤਕਾ ਬਾਪਨ ਦਾਦੂਰੋਲਾ॥ਹੋਇ
ਕੇ ਉਹਛਾਗਾਲੇਹਉ: ॥ਲਿਆਹੇ॥ਬਦੇ ਲਾਦਦਨਿ: ਘਦਲੇਨਾਹਰੀ
ਨਾਉਤੀਪਾਰਦਪਰ ਦ ਉਹਈ ਦਾਹੈਪਰਦਤੇ ਸਿਪਰਾ॥ਦੁਮਕਾਦੈ:
ਛਮਕਾਦੈ ਬਜਾਦੇ॥ਕੀ॰ ਲੋ॥ਕਾਰਿ॰ ਰੂਪਾ॥ਮਉਤਰੇ: ਉਤਰਦਾਹੈ
ਪਮਾਣਪੀਪੇਜੀਕਾਦੇਦੀ ਕੋਲੋਂ ਮਕਤਿ ਮਾਗੀ ਦੇਦੀ ਕਹਾ ਮੁਕਤਿਕੀ
ਤਪਾਸਹੇ ਤੇਕਹੇ ਤੂੰਕਰੀ ਅਤਾ ਪਰੀਆ: ਬਾਗੀ॥ਦੇਲੋ॥ਗਈਕਾ
ਗੀਧ ਦਾ ਗਾਇਕੋ॥ ॥੫॥ ਧਨੀਨਾਮਦੇਵਜੀਗੀਤਾ॥ ਪੀਨਕਾਈਕਰੇ ਸੀਜੇ
ਉਪਾਸਕਹੈਤੇ ਨਕੀਯਾਤਕਹੈ॥ਵੀਨਲ॰ ਪਰਨਸਾਰੋ॥ਲੋਪੇ॰ ਨਟ
ਦਾ॥ਖਾਤੀਬੀ॰ ਕੈਸੇ ਇਕਕਾਲ ਮੈ ਘੂਹਮਾਰੀ ਨਾਰੀ ਆਗਾਹਿ ਵੀਤੇ
ਸਾਵਿਤ੍ਰੀ ਆਪ ਸਮੈ ਈਰਖਾਕਰੇ॰ ਗਾਇਤ੍ਰੀਕੀ ਈਰਖਾ ਦੇਖਕੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਮੂਪਦੀਆ ਜਾ ਤੈ ਮਾਤਲੋਕ ਕੀ ਨਾਰੀ ਹੋ ਸੋ ਕਈ ਮੀਆ
ਕੇਕਨਾਰੇ ਤਪਕਰੇ ਤ੍ਰਹਾਂ ਇਕੰਦੇ ਤਦੇਖਕੇ ਲੋਕ ਆਸੰਸਮੀਪਕ
ਇਆ ਤਾਂ ਉਹਪਾਲਆ ਇਕਰਸ ਪਦੀਆ ਨੂੰ ਤੂੰ ਪਾਰਗਆ ਦੇਣਕ
ਸਮਹੋਦੈਗਾ ਤੇ ਆਪਗਉਰੂ ਪਧਾਰਕ ਗਦਿਚਰੇ ਸੋਖੇਤ ਮੈ ਦੇਖਕੇ
ਲੋਪੇਜਟਕੇ॥ਠੇਗਾ: ਤੇਤ੍ਰਾ॥ਟਗਰੀ: ਟਗਾਮੇ ਦੀਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਤੀ
ਕੋਲਕੂਕ: ਗਏ ਸਜਨਿਕਾ ਸਰ ਬਰ: ਬਗਾਪਰੀ॥ਇਨਾ ਸੂਪਕ
ਦਾਵਕਦਰਆਤੇ ਉਨਾ ਇਨੇਕੀ ਸੀ ਤਾਹੁਰਾਈ॥ਅਨੋਕਾ: ॥ਗਿਆਨ
ਉਪਾਸਕ ਤੇਰਕਤਾ॥ਕਾਣ: ਉਪਾਸਨਾ ਮੈਦਿਤ੍ਰ ਹੈ॥ਦੇਹਰਾ॰ ਕਿਸੀ

ਮੈ ਨ ਦੇਖਾ ਤਿਸੁ ਤੇਰੀਆਂ ਤਾ ਮਸੀਤਿ ॥ ਜਿਸੁ ਮੈ ਵਸਮੰਤਾ ॥੧॥ ਗੌੜੁ ਮਹਿਲਾ
ਮਹਲਾ ੧ ੬ ਉਪਦੇਸ ਸੋਹੋਆ ਅਉਹਾਰ ਪਰਦੇਸ ਸਵਰਨ ਮਾਮੁ ਵਿਣੁ ॥ ਦੇਹਾ
ਨਿਸਪੰ: ਲਿਖਾਨ ਸਾਰਾ ਚੋਗਾਵੀ: ਵਿਰਕਤਾ ਮੁਕਿਲ ਰੂਪੀ ਮੈ ਦੁਕ
ਲਕੋਅ ਕਰੈ ॥ ਸਾਡੇ ਪਰਾ ਦਰਬਾਰ: ਸਰੂਪਾ ਜੋਗ ਤਾਰਿ: ਜਾਕ
ਆਹੋਆ ਦਾ ਜਗਤਿ ਲੀਨੇ ॥ ਕਰਕੀ ਟਤੇ ਮੁਕਿਦ ॥ ਕਤੋ ॥੧॥ ਮੀ
ਠਕਾਨੀ ਦਰਕਰੀ ਯਾਰ ਤਰ ਹੋਵੈਂ ਓਹੁ: ਨੈ ਦਕਾ ਦੁਆਦਸਾ ॥੧ ਕੇ
ਮੁਖਿ ਸਿਦਕਿ ਗਹੈ ਕਿ ਦਾਰਨ ਦੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਅ ਗੋਰ ਕਪੜੀ ਦੇ ਸਾਲਗ
ਰਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰਿਅ ਗੋਮਤੀ ਦੇ ਸਾਲਗਰਾਮ ਹੋਏ ॥੧॥ ਤਰ: ਤੁਲਸੀ ਮਾ
ਉ ਦਦਾ ਹੈ: ਦੇਵੀ ਸਤੁ ॥ ਕਰਕੂ ਦਾ ਏਹ ਤਾਂ ਮਸਕ ਕੇ ਵੈਦ ਕਰੀਏ
ਤਾਂ ਹੈ ਤੇ ਸਾਧ ਕੁਆਸਾਰਿ ॥ ਨਾਗੁਨੇ: ਗੁਣ ਨਹੀ ਆਰਿਕ ॥ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
ਵਿਸ ਸਾਧਾ ਕੋ ਡਿਠਾ ਮੈ ਤਪਿ ॥ ਦਾਨ ਕਰੈ ਤੇ ਸੋ ਭਾਪਾਏ ਸਾਂਦੇ: ਸ
ਦਾ ਰੇਹਾਂਦੇ: ਹਦਦਾਨ ਕਿਰੋਆ ਪਹਾਰਾ: ਪਸਾਰਾ ਦਾ ਪਸਾਰੇ ਮੋ
ਸਿਧਾਰਿਆ: ਗਿਓਇਆ ॥੨॥੪੮॥ ਜੋੜ ॥੧ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧
ਘਰੁ ੧ ॥੧ ੴ ਸਹਸਾ ਕਿਰਤੁ: ਵਿਗਾ ਕਰਣਾ ਨੂੰ ਜਪਮਾਲੀ: ਮਾਲ ਕਰ ਕੇ
ਆਕ: ਅਨੁਮੋ ਪਛਾਨੇ: ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਅਧੁਰੀ ਕੇ ਵਹੀ: ਅਧਿਆਤੁ ॥
ਹਮ ਨੇ ਹੋਤੁ ਗਤੇ: ਗਤਿ ਹੋਵੈਗੀ ॥ ਗੀਆ ਨ: ਨੀ ਪਤਿ: ਹੇ ਪਤੀ ਮੂਰਤਿ ਚੰਦ
ਤਾਂ ਹੈ: ਆਕਾਸ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁ ਦਾ ਹੈ ਪਾਇਆ ਲੇ: ਪਤਾਲ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ
ਚਾਹਿਤੇ ਭਾਲੇ ॥ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਮੰਗੂ ਲ: ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜੀਵ ਹਣ ॥ ਨੂੰ ਸਾਕਤ ਹਿਮ
ਥੀ: ਭਾਈ ਚਲੇ ॥ ਜਾਂ ਦੇ ਹੇ ਮਰ ਦੇਖ ਹਹਾ ਭਾਹਿ: ਮਿਰਤੁ ਪੀ ਅਗਨੀ ਨਾਕਿ
ਸੀਕਾ: ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾ ਕੋਈ ਆਦੇ ਵਹਿ ॥ ਨਾਮੁ ਤਾਂ ਓਹੁ ॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਸਰਧ ॥ ਵਿਚੋਂ
ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨ ਨਾਂ ਰੂਪੀ ਜੀਵ ॥ ਦੀ ਚਲਧ: ਇਹੁ ਜਾਨੇ ਦਾ ਰਹੇ ਦਾ ਜੀਵ
ਦੀ ਆਇਆ ॥ ਰੂਪੀ ਸੋ ਪਾਰਿ ॥ ਹੇ ਜਪ ਕੀਨਾ ਰਿ ॥ ਸਕੁ ਘਟ ਹੋਤੇ ਘਟ
ਕੀਲਰਿ ਜੇ ਬਾਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਧਾਹਰਿ ਕਾਹੇ ਨਾਹੀ: ਧਾਹਰਿ ਕੀ ਹੈ ਸਿ ਤਾਂ ਸੋ ਜੋ
ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਚਿਤ: ਚਿਤ ਦੇ ਦੇ ਨੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਓਹੁ ਦਾ ਓਨਾਂ ਨਹਾ ਕਾ ਨੇ ਤੂੰ ॥
ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੇ ਨਾ ਦੂਰਿ ॥ ਮਨਮੁਖਾ ਤੇ ਸਰਧ ॥ ਵਿਚੋਂ ਸਰਧਾ ਵਿਆਪਿਤੇ
ਕਰਾ ਸਹਜ ॥ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰੂਪ ਤਧ ਹੋਣੈ ਹੀ: ਨੈਣ ਨੂੰ ਮਾਇਆ
ਈਆ ਧਾਹੀ: ਦੇਵੀਆ ਦਾਸ ॥ ਹੋਂਦੇ ਨਹੀ ਤ ਪਰ: ਭੁਲੀ ਤੁਰਾਨਾ ਪੇਰਾ:
ਤੁਪੇਗਾ ਹੈ ॥੨॥ ਮ: ੧॥ ਪ੍ਰਾਨਾ ਦਮਾਹਿ ਸੋ ਕਹੀਐ ॥ ਜੇ ਕਹੋ ਦਰ: ਸਰੀਰ
ਦੇਵੀ ਤਰਹੀ ਹੈ ਨ ॥ ਦੇਵਦ ਨੂੰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਤਨ ਕੀ ਤਰਹੀ ॥ ਦਰ:
ਹਰੀ ਆਕਹੈ ॥ ਉਦ ਸਕੋ ਮੈ ਪੂਰਣ ਹੈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਣਾ ਮਰੀਐ: ਮਰਸੈ ਜੀਵਾ

ਏਹਪਿੰਡਬੀਦਖੋਂ ਦੁਖਸੁਖੀਆਰਾਹੁ: ਕੂੰਏਹਰੂਪੀ ਘਟ: ਤਪਤੇਆਮਾਣਇਆ ਰੂਪੀ
ਜਲਦੀਆਂਵਾਈਹੈਂਪਾਣੀਹਾਂਦੇ ਤਿਵੇਹਰੀਨੇਘਰਵਾਪਿਆਹਾਛੁਦਾਸਤਪਰ
ਪ੍ਰਿਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਸਣ ਕੈ: ਕਰਿਰਹੇਹੈਂ।ਕਿਤੇਪ੍ਰਕਿਤਨੇਤੇਰੋਗਜਾਰਿ: ਤੂਲੁ
ਕੋਹਣਾ ਏਹਨਾਮਦਾਗਿਆਨਾਜਾਪ ਤਾਕਰਾਏਕੁ ਹਰੀਨਾਮਨਿਰਾਸਾ
ਜਉਆਉਤ੍ਰਾਇਨਾ।੩।ਮਾ੧ ਪੀਠਕਾਜਮੇਰਪਤੁਗੁਰੂਜੀਨੂੰਸਿਧਮਿਲੇਓ
ਨਕਹਾਂਤੂਅਜੋਗਧਾਰੋ ਜਿਰੀਆਦਿਤੋਕਹੇਹੈਂ ਸਾਖੀ: ਹਰੀਮਧਦੁਈ
ਸੁਰਤਿਜੋਹੈਏਹੁ ਸੁਹੇ: ਸੁਣਦੇਹੈਂ ਪਤੁ: ਜੋਪਤਿਗਹਿਆਈ ਹੋਇਏਹੁ।
ਨਾਮੰਦੀਧਾਰਾ: ਹੈਭਾਈਹਮਾਰਾ ਗੋਰਖ: ਹਰੀਸਦਾਹੀ ਰੀਝਇ: ਧਰਤੀ
ਕਰਤੇ ਨੂੰਕਰਾਇਆਦਾਕਰਤੇਨੂੰ ਪਾਣੀਤੇਪਾਣਰੂਪਪਵਣਹਿ ਆਦਿ
ਤਤੁਜਿਸਨੇਦਪਾਣੀਪਵਣਇਕਤਨੁਕਰਕੇਵਿਚਪ੍ਰਾਣਥਾਪਿਆਹਿਦਸੁ
ਰਜੁ ਪ੍ਰਹਮੰਡਮੇਤੇਪਿੰਡੁਮੇਸਜਾਖਪਾਨੇਤਾਂਮੁਖਿ: ਸਿਮਰਿਕੀਤਾ।
ਦੀਏ: ਦੀਵੇਗੁਣਿ: ਉਪਕਾਰਹਰਿਕੋਪੀਰਪੁਰਸ: ਪੂਜਪੁਰਖਜੋ
ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਤਾਂ: ਤਿਨਾਦੀਸਦਿਸੁਤਜੇਸੇਕਾਗਦੂਤੇਲੂਣਾਰਹੇਹੈਂ
ਨਿਲੇਪੁ ਮਿਲਾਹਿ ਜਿਸਜਰਨਾ।੪।ਮ:੧ਪੀਠਕਾਮਾਛੁਦੁਲਬ
ਗੋਰਖਕਾਗੁਰੂਖਾਤਸਨੁਕਹੇਹੈਂ ਗਾਤਿ: ਕਾਹਾਪਾਉ ਜਪੁਤਪੁ।
ਉਪੂਤੁ ਜੋਗੁਨਿ: ਅਠੋਰਾਭਗਤਿਤੇ ਦੀਲੇਦੇਸੇਜੋਵਾਭਗਤਿ
ਦੀਲੇਦੇਤੇਭੇਮਾ ਅਮੁਲੇ: ਅਮੁਲੇਕਰਕੇਵਾ ਅਮਲੁਕਰਕੇਕ੍ਰਿਪ:
ਤਦਾਕਾਰੁਹੋਇ ਐਸਾਛੁਦਾਨਾਮਵਿਖੇਚਿਤੁਦੀਤਾਂਦੀਆਅਉਧੂ
ਤਨੀਏਹੁਵਿਖਾਇ: ਰਹੇਦਾਦਿਕਾਦਿਤਾਏਗਾਚਉ: ਜੋਖਰਿਆਕਰਤੇ
ਨੂੰ ਜੋ ਅਗਮ: ਹਰੀਦਾਉਪਦੇਸਸੁਣਾਏ ਸਿਖਾਂਨੂੰਜੋਗੁਰਚੇਲੇ:
ਜੀਵਈਸੁਰਦੀਸੰਧਿ: ਏਕਤਾਮੇਮਨਨੂੰ ਦੀਖਿਆ ਰੂਪੀਦਾ
ਕੁਝੀਨੂੰਏਹੀਦਰਸਨ: ਜੋਗੀਜੋਗਮਾਰਿਦਾਸਾਧੂਪਾਇਸ
ਭੁਕਹੇਹਰੀਪਰਨੂੰਹੈ।੫।ਮ:੧।ਹਮ: ਅਸੀਤਾਂਪੇਤੁ ਦੇਹਿਰੁ
ਪੀਪਾਪਾਦੀਂਛੁਦਾਅਤਦਾਮਨਾਰੂਪੀਪਵਣਲਗੇਤਾਚਲੀ
ਜਾ ਧੀ: ਏਸੰਧਿ ਪ੍ਰਤਖਸਾਡੇਦਾਸਿਧ ਹਰੀਦੇਭੇਟਣਨੂੰਮਾ
ਚਉ: ਛੇਦੀਸਾਂਨਾਸੀ ਦੀਕਉ: ਤੇਛੁਦਾਜਿਨੀਏਕੁਧਿ
ਆਇਆਸੋਜਪੁਹੈਂ ਪਰਸਤ: ਪਰਸਦੇਨੇਪੈਰਗੁਰਾਂਦੇਜੇ
ਤੇਸਿਰਤ: ਜਿਸਦੇਨਾਮੁਆਨੀ ਅਖਰੁ: ਅਖੇਆਇਆ:
ਆਇਪਾਪਤਿਭਯਾਹੈਂ ਕੋਈਹਮਾਸਧਾਦੇ: ਉਪਦੇਕਰਿ
ਵ ਪ੍ਰਹਮਾਦਿਖੇ।੬।ਮ:੧।ਪੀਠਕਾਪ੍ਰਸੰਗ ਸੰਸਾਰਤੇਕੈਸੇਤਰੀਏ
ਸੁਰਤੀ: ਭਗਵਤਮੇਂ ਏਤ: ਐਸੇਤੂਲਹਾ: ਹਉਲਾਨਿਸਪਾਪਰੂਪ

ਭਾਈ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ। ਰਖੁ: ਰੋਕੂ ਦਾ ਧਾਰੂ ਤਾਂ ਆਦੀਦਾ॰
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਨੀਰਿ: ਜੋ ਜਾਰ ਜਿਧ ਤੇ ਸਭ॰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪ੍ਰਗਟ ਪਾਯਾ।
ਦਿਖਾ ਹੋਂਦਾ ਜੋ ਸੀਰੂਪੀ ਹਰਿ ਕੀ ਮਿਟੀ ਕੀਆ॰ ਹੋਆ ਦੀਦਾ ਅਨੈਸੇ
ਇੰ॰ ਹਰੀਆ ਹੋਂਦਾ ਕਰਣੀ ਰੂਪੀ ਚਕਹੁ: ਚਕਤੇ ਕਰਿ ਦਾ ਪੰ॰ ਹੁਣ ਜਿਸ
ਇੰਤਾ ਪਧਾਰੇ॰ ਸੋ ਹੋਂਦਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਯਸ ਲਾਇਆ ਨ ਮਰਿ ਜਾਇ।
ਹੋਂਦਾ ਦਾਉ ਦਾਤੇ ਲਾਇਆ ਹੋਂਦਾ ਜਿਉ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਕਰਕੇ
ਜਾਪੇ ਸਿਧ ਜਾਣਿ॰ ਹਰੀਆ ਨਿਰਤਿ: ਕੀਮਤਿ ਗਾਹੀ: ਗਿਣਦੇ ਨੇ
ਪਰਿਗਤਿ: ਪਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਦਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਦਾ ਕਬੂਲਦਾ ਪਰਮ ਗਤਿ॥੭॥
ਮ:੧॥ ਨਿਵਣੁ: ਨਿਵਣਾ ਕਰਨੇਹਾਰ ਤੇ ਮੰਨਣੁ: ਮੰਨਣੇਹਾਰ ਏਹ ਜਾ
ਚੁਕੇਣਾ ਦੇਵੈ ਤਾਂ ਬਾਉ॰ ਮਿਲੇ ਸੋ ਸਿਖ॰ ਸਾਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਏਹੁ
ਸਾਰੀ ਆਖਣਿ॰ ਕੁਆਰ ਦਾਸ ਤੇ ਪਧਿ ਕ੍ਰਿਥਾ: ਪੰਡਿਤਾ ਐਸੀ॰ ਅ
ਰਦਾਸ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋਈ॰ ਪੁਰਸ ਹੋਇਆ ਪੋਤਾ: ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਦਾ ਕ
ਰਮ ਪਸਾਉ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਦਾਤ ਕਰਕੇ ਦੇਵਹਿ: ਦਾਤਾ ਤੇ ਸੋ ਜਾਣ॰
ਨੂ ਹੋਂਦਾ ਜੇਤਨ ਭਾਂਡੇ ਕ੍ਰਾਉਹੇ ਤਿਤੁ: ਤਿਸ ਭਾਂਡੇ ਆਇ ਪਵੇ ਹੋਂਦਾ
ਕੀਮਤਿ: ਰੀਤੀ ਪਾਈ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਕੀਆ: ਕਿਹਾ ਕਰੇ॰ ਅਘੜੇ
ਆਰੋਲੀਆ ਕੀਮਤਿ: ਦਾਤ੍ਰਿ ਆਇ ਪਰੇ: ਪਾਰ ਦਾ ਹੈ ਪਰਗਟ।
ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਕਾਰਾਰਣਾਈ: ਤਾਂ ਫੇਰਾ ਹੋਂਦਾ ਸੰਗਤ ਜਨਕ ਉਲੋਕਧਿ
ਕਾਰ ਕਹੈ ਮਾਗਤ: ਮੰਗਣਦਿਆਂ ਕੂ ਕੈਕੂ ਦੋ ਹੋਂਦਾ ਸਹਕੀਆ:
ਸਹਕੇਦਾਰ ਕੀ ਆਗਲਾ ਬਾਤ॰ ਜੋ ਤੈਨੇ ਸੁਣੀਆਂ ਨਹੀ ਤੇ ਤਾਂ ਕ
ਹਣੁ ਕਹਾਇਆ: ਉਥਾ ਕਾਪਾਟਿਆ ਹੋ॥੮॥ ਮ:੧॥ ਸਾਗਰ: ਸੰਧ
ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਸਾਗਰ: ਈਸ੍ਵਰ ਦਾ ਬੀਦ: ਜੀਵ ਦਾ ਹੋਂਦਾ ਕਵਣੁ ਇਸੁ
ਧਿਧਿ ਨ ਪੁਸਕੈ ਜਾਣੈ ਉਤਕੁੰਜੋ॰ ਪਾਹਣਾ ਦਿਦਾ ਉਤਾਰੂ ਨਿਕਲ ਜਾ
ਵਾਲਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗਤ ਤ: ਸਰੂਪਾ ਤਿਸ ਤੇ: ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਤੇ ਹੋ
ਦਾ ਪਰਮ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਸੋ ਦਿਨ ਮਾਹਿ ਰੈਣਿ:
ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਰਾਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰੈਣੀਅਰੁ: ਦਿਨ ਕੀਤਾ ਹੋਂਦਾ
ਸੀਤ॰ ਆਣਦੇ ਜੋ ਈਸ ਚਾਧਿ ਕਰੇ ਹੈ ਪਵਿਨ॰ ਤਾਂ ਕੀਆ ਮਾਹਿ॰ ਕਿ
ਚੌਣਰਿ॰ ਉਤਪਤਿ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾ
ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰਿ ਆਹਿ: ਦ੍ਰਿਪੇ॰ ਜਾਣ ਅਕਹਾਣੀ॰ ਸੁਣੀਜੇ
ਪ੍ਰਾਮਣ: ਜੀਵ ਦਾ ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ਮਨੁਆ: ਜੀਵ ਜਾਹਰੁ ਤਿਤ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾ
ਹੋਂਦਾ ਪੰਚ: ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹੈ ਦਾ ਪੰਚ: ਪੰਜ ਸਤ ਸੀਲ ਆਦਿ ਹੈ ਸ

ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਦੂਆਰੇ ਸਬਾਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਾਰ ੯॥ ਮ: ੧॥ ਜੋ ਇਕ੍ਰਿੰਦ੍ਰੀ ਜੋਦਵ
ਜੋਦ ਕਰਣ ਵਾਲੀ ਜਬਰੀ: ਸਬਦ ਦੀ ਵੀਚਾਰੀ: ਰੁਨ ਹੋਈ ਹੈ ਅਸ
ਪਿਨੀਸਿ। ਇਕਰਸ ਲਾਜ: ਲਜਾਨਾ ਅਨਹਦ ਤੂੰ ਇਕਰਸ ਧੁਨੀ ਹੋਰ:
ਬਣੀ ਰਹਿ। ਮੈ ਪੂਰੇ। ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਦੂਨੇ ਜਮਾਈਆ: ਧਾਰ ਰਹੇ
ਗੁਰ। ਦੁਆਰੇ ਨਾਚੁ! ਸਿਖਾ ਦਿਕਤਾ ਚਾਹੀ। ਕਿਧੇ ਹੈਂ ਤਸਕਾਰਿ
ਪਾਣੀ। ਸੋ। ਤਪ। ਕੇਤ ਲੁਸਾਰੇ ਹੈ। ਤਾਰੇ: ਤਾਰਦਾ ਹੈ। ਆਪੁ: ਆਪ
ਕਾਦਾ ਗਿਇਆ। ਤਿਸ ਕਾ ਗੁਰ: ਪੂਜਨ ਜੋ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ। ਤਿਨਾ ਸਬਦਿ:
ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ। ੧੦॥ ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਛੁਟ ਦਨ: ਬਸਤ੍ਰ
ਭਾਗੇ: ਫਿਰੇ ਦ੍ਰਿਸਟ। ਕਰਕੇ ਜਲੇ ਐਸੇ ਤੇ ਦੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਦੁਰਮਤਿ।
ਕਰਕੇ। ਮਤਿ: ਸਿਖਿਆ ਕਾਰਿ ਜੋਗੀ। ਇਸ ਜੁਗਤਿ ਮੈ ਰਹੈ ਸੋ ਵਸੇ
ਜੋਗੀ ਐਸੇ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਿ ਰਹੈ ਸੋ। ਸਹਜ: ਅਭੁਤ ਧਾਰਿ: ਹਰੀ
ਸੋ ਹਿਰਦਾ ਇਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਇਕੋ। ਭਾਇ। ਕਰਕੇ ਸਬਾਦ ਦੀਜਾ ਚੇ
ਤਾ ਇਲ। ਪ੍ਰਣ ਰੂਪੀ। ਛੁਦਾ। ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਗਡੀ ਧਾਰੀ ਹੈ। ਛੁਦਾ
ਕਲ: ਚੇਤਨਤਾ ਕਰਕੇ ਨਿਚ ਹੈ ਸਾਰੀ ਪਤਿ। ਆ। ਧਰ: ਧੁਰਰਾਮਕ
ਲਾਰੂਪੀ। ਭਾਰਿ: ਪਰਨੇ ਗਿਣੇ ਦਾ ਹੈ। ਲਕਰੀ: ਅੰਗਾ ਨਇਖਾਰਿ: ਨਿ
ਖੜਕੇ। ਭਾਰਿ: ਭਿਖਿਆ ਦੇ। ਪੀਠਕਾ ਤਨੁ ਦਾ ਤਾਂ ਏਹ ਹਾਲ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰ
ਸਖ। ਕੀ ਸਮਕਰ ਨੂੰ: ਜਾਣਣਾ ਤੇ ਜੋਗਾ ਬਿਉ ਗੀ: ਗੁਭੀ ਨਾਮੁ।
ਦੀਪਹਾਂ ਤੇ ਸਬਾਦ। ਦਾ ਹੈ ਨਬਿਰ। ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਰ ਕੰਧੁ: ਤਨੁ ਚਰ
ਣਾ ਜੀਵੀ ਨਾ ਬਿਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤ ਨੁ ਤੇ ਕਾਰੀ: ਕਾਰਨੁ ਤਾਂ ਜਗੋਟ: ਜੁੜਿ
ਆਤਾਂ ਧੀਧਨ: ਮੋਹਿ ਆਦਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ। ਆਦਿ ਕਾਨੂੰ ਨਾਦੀ:
ਦੂਰ ਕਰਕੇ। ਛੁਦਾ ਅਨਾਹਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦੀ ਸਰਣ ਲਈ ਏਹੁ ਮੈ
ਦੂਰ ਹੈ। ਭਗਤਿ। ਕਾਰਜ ਨਦਾ ਤਰਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ੧੧॥ ਰਾਮਕਲੀ
ਮ: ੩॥ ਘਰੁ ੧॥ ੧ ਓ ਪੀਠਕਾ ਜੁਗਾ ਦੇ ਧਰਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਜੁਗਿ ਮੈ
ਧਾਰਿ ਰ: ਤਨੁ ਤਨੁ ਮੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਧਰਮ। ਦੋ। ਚਾਰਿ: ਸ
ਤਿ ਜੋ ਚਤ ਪੁਦਾਨੁ ਕੋ। ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ। ਕਰਕੇ। ਨਾਮ। ਨਾਲਾ
ਕਲ: ਧਰਮ ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਐਸਾ ਪਾਖੰਡ: ਜਾਗਿਆ ਦੇਕਰ
ਮਾਰਦਾ। ਦੂਜੈ। ਤਿਸ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦੀਆ ਸੁਖਿ। ਦੀ ਪ੍ਰਪਤੀ ਆ ਦੂਜੇ।
ਭਾਵ ਕਰਿ ਗੋਈ: ਦੋਨਾ ਦ੍ਰਿਨੂਏ: ਦੀਤੂ ਕਰੇ। ਰਹਾਉ: ਗੁਪੀ
ਚਲੇ। ਧਰਮ ਤੇ ਜੀਵ ਮੈ ਮੋਹ। ਕਰਕੇ ਕੂਟ। ਤਾਂ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੋਦ
ਕੀਰਤਿ। ਕੀਰਿ। ਨਾਮ। ਕਰਕੇ ਉਤਮ। ਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ। ਛੁਟਦਾ ਜੋਈ ਮਹਲਾ ੪॥੧॥
ਜਨੁ ਭਗਤੁ ਹੈ। ਨਾਮਿ। ਕਰਕੇ। ੧॥ ਰਾਮਕਲੀ

ਛੂਹਾ ਵਡਭਾਗੀ ਨਰਦੇ ਜੋ ਵਡੇ ਭਾਗ ਦਾ ਜਿਆ ਅਰਥ ਵਡਭਾਗੀ ਨਰੁ ਦੇ॥ ਛੂਹਾ ਨਾਮੇਨ
ਮਾਪਾਵੈਂ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਹਰਿ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮੀ ਮਿਲਦੇ ਹੈ॥ ਛੂਹਾ ਲਿਵਲਾ
ਗੈਤੇਂ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਿ ਵਰਕੇ॥ ਨਾਮਿ ਮੇਂ ਪੁਰੀ॥ ਹੀਰਾ: ਗਿਆਨੁ ਪਾਇਹੁ ਤਿਸ ਕ
ਰਕੇ ਗੁਰੁਰੂਪੀ॥ ਛੂਹਾ ਜਿਸੁ ਦੇ ਵਡਿਆ ਤੇ ਵਡੇ॥ ਛੂਹਾ ਕਾਰੇ॥ ਜਿਦਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ
ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਰਸਮਾਂ ਵਾਲਾ ਵਾਕਰਕੇ ਤਲੀ: ਪੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਰਗਾਸੇ ਨਾਂ ਵਿਸਰ ਜਾਂਦੂ
ਪੀਦੇ॥ ਲਖੁ: ਹਰੀ ਗੁਰਾਂ ਕੀ॥ ਧਨੁ ਜੋ ਹੈ ਅੰਤਿ ਤਿਸ ਕਾਰਿ॥੧॥ ਮ:੪॥ ਜ
ਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਜੁਨਾਇ: ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਨੋ ਪਾਇੰ ਰੀਹੇ ਅੰਤਿ ਏਕੇ ਰਾਮ ਨੂੰ
ਮੁਖਿ: ਜਿਹਿ ਹੀਣੁ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਪਾਇ: ਪਾਵਦੇ ਉਚੇ ਉਚੇ ਤਿਸੁ:
ਦੁਖਾ ਭਾਏ: ਭਾਵਦੇ ਜਖਾ ਜਖਾਏ: ਜਖਿਆ ਤੇ ਜਖੇਦ ਸਖਾ ਮਿਤ ਤੇ ਸਿਤ ਬੋ
ਹਰਿ ਪੇਜ: ਪਤਿ ਬਾਦ ਇਆ ੨: ਹੇ ਦਾਇਆਰੀ ਆਕਾਰਿ ਹਰਿ ਜੀ ਉਦ
ਇਆ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਰਾਮ: ਨਾ ਵਤਾਵੈ: ਟੋਰੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਨੂੰ ਲਾਵੈਂਗੁ
ਰਾਮੋ ਕਾਵੈ: ਭਾਵਦੇ ਅਮਿਓਰ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਨਾਂ ਨਾਲਾ॥
ਉਤਮ: ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਪਸੀ ਕਰਾਵੈ: ਪੁਸਿ ਨਹੋਵੈ ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਦ: ਕੰਦੇ
ਕਰਿ ਪਾਵੈ: ਪਾਈ ਏਕ ਟਿਪਾਣਦੇ: ਟੇਕਰਿਕੇ ਜਿਨੂੰ ਮਾਰਗ
੩॥ ਮ:੪॥ ਛੂਹਾ ਜੋ ਵਡਿਆ ਤੇ ਵਡੇ॥ ਕੁਟ: ਕੂੜਾ ਮਰ: ਸਦੂ ਮਹੋ ਨਾਵ
ਈਐ: ਨਾਉਂਦੇ ਨਾ ਜਨਾਂ ਕੀ ਕਾਰੇ॥ ਸੇਵਾ ਮਾਇਲਿ ਕੰ ਧੋਵਾਂ ਤੇ ਵਡੇ ਤ:
ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰਾ ਦਿਤੇ ਪੁਰਮਾਣ ਦੇ ਤਿਨ ਤੇ ਕੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਵਿਚਿ
ਮਿਲਾਈ ਐ: ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਪੁਰਖ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆਂ
ਹਰੀ ਰਖਾਈ ਐ: ਰਖੀ ਏ ਜੁਆਣਿ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨੂੰ ਲਗਾਈ ਐ:
ਲਗਾਂਵਦਾ ਹੈ ਦਿਆਲ ਕਾਰਾਂ ਕੀਜੈ ਸੇ ਤੇ ਸੋ ਉਹੁ ਤਾਂ ਜਾਇਕਰ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਈ ਐ ਤੇ ਨੀਚ ਸਿਖੁ: ਸਿਖ ਜਾਨੂੰ ਮੁਖਿ ਲਾਂਵਦਾ ਹੈ ਛੂਹ
ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਮੇਲ ਵਿਚ ਮੇਲਿ ਲੈ॥੪॥ ਮ:੪॥ ਛੂਹਾ ਪ੍ਰਣ
ਪ੍ਰੀਤਮੁ॥ ਛੂਹਾ ਮਾਰਗ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਪੰਥ ਸੋ: ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਕੋ
ਸਖਾਇਆ: ਸਖਾ ਹੇ ਆਇਆ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਜਪੀ ਭਾਗ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ
ਛੂਹਾ ਗੁਰਾਂ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰੂ ਸੂਝੇ: ਦੇਖਿਆ ਪਾਈ: ਸਮਾਇਆ
ਮਨਿ ਮੈ ਹਰਿ ਦਾ ਜਪੁ ਜਪਹੁ ਜਪਾਇਆਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਨਕਟੇ ਐਥੇ
ਵਡਾਇਆਂ ਅਗੇ ਛੂਹਾ ਜੀਵਨ ਜੁਆਬੀ ਜੀਵਾਲਿ ਲੈ ਵਜਾਇ
ਆ: ਵਜਾਦੇ ਗੁਰੂ ੨: ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਦਾ ਰੂਪ ਤੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ॥੫॥
ਮ:੪॥ ਵਡਾ ੨: ਵਡਿਆ ਤੇ ਵਡ ਨੂੰ ਉਹ ਮੈਜੀਆ ਜੁ ਲਮਦਾ ਨਾਸੇ
ਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਆਰੋ ਛੂਹਾ ਤੇ ਤੂੰ ਜੋ ਕੋਟ ਕੋਟ ਵਿਰੀ
ਪਾਰੇ: ਪਾਰਾਵਾਰ ਕਾਮ ਵਸ ਨਾਮੀ ਨਾ ਚਾਂ ਤੇ॥ ਪਸਾਰੇ॥ ਪਸਾਰਕੇ॥

ਛੇਵਾਵਡਾਵਡੇਰਾਹਰਿਜਨਸਦਾਸੁਖਿਸੋਜਪ੍ਰਾਜਿਲੁਅੰਤੇ॥ਛੇਵਾ॥ਹਰਿਜਨ
ਵੇਨਿਕਾਇਹੋਤੇਜਨਹਰਿਨਾਧਾਰੇ:ਧਾਲੋਹੋ੮॥ਧਰਾਮਕਲੀਮ:੫॥੧੯॥
ਜੇਕਛਾਕਿਰਨਾਕਰੇਸੁਆਮੀਆ॥ਗਤਿ:ਰੀਤੀ॥ਸੁਖੰਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ॥ਛੁਟੇਂ
ਸਰੀਰਰੂਪੀਜਾਜੇਕੋਕਿਦਾਸੋ॥ਜੋਤਿ:ਚੇਤਨਤਾ॥ਅਪਨਾ॥ਮੇਲਿਆਹੈ
ਸਰੀਰਰੂਪੀਜਾਜੇਕੋਕਿਦਾਸੋ॥ਜੋਤਿ:ਵਿਖੇ॥ਧਾਰਾ:ਧਾਰਹੈ
ਵੇਹੋਂਕਾਰਣਹੈ ਆਵਣ ਜਾਣ:ਜਾਣਦਾ॥ਮੋਹਿੰ॥ਦਿਖੇ॥ਤਲੇਤਾਂ॥ਆਦਰੁ॥
ਕਰੀਂ॥ਤਨਕਰਾ॥ਮਾਰਾ॥ਮਨੁਕਰਾ॥੧॥ਮ:੫ ਤਾਲਿ: ਤਲੇਤਾਂ॥ਆਦਰੁ॥
ਕਰੀਂ॥ਤਨਕਰਾਮਾਰਾ॥ਮਨੁਕਰਾ॥੧॥ਰਾਜੇ॥ਆਦਿਨਰਲੋਕਨੂ॥ਸੁਖਿ:
ਰੋਗਾਧਾਦਿਕ॥ਕਰਨਵਾਲੀਤੇਂ॥ਨਰਵੇਦ:ਰਾਜੇ॥ਆਦਿਨਰਲੋਕਨੂ॥ਸੁਖਿ:
ਦੁਆਰੋ॥ਪਰਪੰਚ॥ਛੁਲੁਦ ਜਿਸਾਰ ਤੇ ਉਪਰਾਮਹੋਕੇ॥ਸਹਜਧਾਰਿ:
ਸਤ ਸੇਗੁਣਾਛੇਦਾਕੋਈਨਕਰਹੁਨਾਕਿਸੇਨਸੁਣਨਾ॥ਲਵੇਨਿਧਿ:ਪਦਾ
ਰਥਦਾ ਭੁਗਤੀਆ ਧਿਲੋਈ: ਵਿਚਾਰੀਹੈਂ॥ਛੇਦਾ॥ਜੋਧੁਲਸਦਾਹ
ਸਰਹੇਜੋਸੋਕਾਟਿਕਰਿਜਾਣਹੁਨਾਫੇਰੁ॥ਮੁਕਤਾ:ਧਲਧਾਵੇ॥ਖਲਿੰ
ਯੁਗਾ॥੨॥ਮ:੫॥ਆਵਤੁੰ॥ਪਦਾਰਥਾਂਦੇ॥ਰੋਗਨੀ:ਚਿੰਤਾ॥ਅਨਿਦੰ॥
ਰੂਪਾ॥ਵਿਓਗਨੀ:ਪੀੜਾ॥ਛੇਦਾ॥ਇਜਧਿਧਿਕਿਸੇਦਾਹੈਮਨੁ ਜੋ
ਗਨੀ:ਜੋਗਨਿਤਸਵਾਲੋਰਾ: ਲੋਭੁਦ ਲੋਗੁਈਰਖਾ॥ਤੇਗਨੀ:ਭੋਗ
ਦਹੋ॥ਪਾਵਿਤ੩:ਕਰਨੇਵਾਲੇਹੈਤੇ॥ਆਪ ਅਲੋਗਨੀ: ਅਲਗੁਹੈ॥ਧਦਿ/
੩ ਅਲੋਗਨੀ: ਵੇਖੀਦੇਨਾ॥ਕਾਰੀਂ॥ਹੈ॥ਹਰਿਦਾ॥ਛੇਦਾ॥ਜਤਕਤਹਰਿ
ਗੁਨੀਨੂੰ॥ਪੇਖਦੇਨਾ॥ਜਿਦਮਕਤੀ:ਜਤਗੁਣਤੇ॥ਅਗੁਣਾ॥ਪਦਨਾ:੫
ਵਣ॥ਜੇਥੇ॥ਛੇਦਾ॥ਤਹਮੇਦਨੀਦਾ॥ਅਕਾਰਨੀ ਨਹੀ॥ਜੋਗ:ਜੋਗਿਦ
ਵਾਲਾਇਕਾ॥ਧਨੀ:ਸੁਆਮੀਹੋ॥ਹਮਤੁਮ:ਹੇਗਨਨੂੰਕਾਤਾ॥ਅ
ਭੰਦਨੂੰ॥ਸੇਮਲੋਗਨੀ:ਮਿਲਾਇਹਾਂ॥੩॥ਮ:ਪਾਗਣਾਂ॥ਦੀਰਹਤ
ਤੇਰਹੈਨਿਰਾਰੀਜੋਦਸਤੂਤੇਜੇਸਨਾਰਤਨ॥ਦੀ ਕੂਨਣੀਂ॥ਧੁਧਿਰੁ
ਪੀਰਾਖੀ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ॥ਰੋਮਾ॥ਰੂਪੇਕਰਿਮਜਾਨੇ: ਸਤੁ ਸੇਰਾਮੋ॥
ਅਚਰਜ॥ਰੂਪ ਆਤਮਦਰਸ ਦੇਹੋ॥ਹਰ॥ਹੈਹੇਕਾਈ॥ਛੇਦਾ॥ਕਰੁ
ਰਹੈਜੋਗਾਮੇਲੁ ਨਾਹੀ॥ਜੋਣੀ:ਗਿਆਤਾ॥ਆਦੇ॥ਜਾਣਹੀ॥ਆਪੇਂ॥ਗੁ
ਣਾਦਾਪੂਰਨਹੈ॥ਛੇਦਾ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸ॥ਅਧਾਈ: ਕੋ॥ਣਾਈਆ
ਵੇਹਾਂ॥੪॥ਮ:੫॥ਅੰਗੀਕਾਰ:ਪਖਾ॥ਚੇਰੀਂ॥ਕਮਾਣੇ॥ਛਿਦਾਮੇ
ਰਪਰਮੇਸਰੁ ਰੂਪਹੈ॥ਤੇਗ॥ਦੇ॥ਮਾਣੀ॥ਉਗੇਨੇਂ॥ਜਾਂਨਾਓਜਪੀਤੇ
ਗਤੇ॥ਆਦਨਸੇ: ਆਦਦੀਹੈ॥ਵਾਰ॥ ਹਰੀਹੈ॥ਛੇਦਾ॥ਜੋਹੈਇਕ
ਸੁਆਮੀਕੈਨਾਮ ਆਧਾਰਕਰਿ॥ਛੇਦਾ॥ਮੇਲਿ॥ਸੁਖਦਾਈਤਾਂਪੂ
ਰਨਹੋਇਆ॥ਧਾਤ: ਧਾਤਰੀ॥ਛੇਦਾ॥ਸਾਰੁਜੋਹੈ ਤਨੁ ਪਰਮਪਦ॥ਜੋ
ਆਥਾ॥ਜੇਹੋ॥੫॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾ॥ਤੂਹੀਜਾਣ ਤੂਹੀ ਮੇਰੀ ਪਤੀ:ਧੋਗ
ਤੀ॥ਤਾਤੀ:ਚਿੰਤਾਹੋ॥ਏਕੋ ੩: ਏਕੂੰ ਏਕੋ ਤੂਹੀ॥ਪਛੋਏਕੋਇਕਨੂੰਜੀਅ
ਧੁਤੇ ਅਗੀਲਾ॥ਤੂੰ॥ਹੈਹੋਰਾਇਆ॥ਜਾਗਰ: ਸਾਨਸਰਾ॥ਨਿਹਾਲਾ:ਨਿਦ

ਖੋਵੈਂ॥ਖੀਰ: ਖਾਨਪਾਨਰੂਪੀ॥ਗ੍ਰਾਦਹ: ਗ੍ਰਾਦਦੇਹੈ॥ਜਿਪੂਰਨ॰ਮੈਹਮਲੀਤੇਰੇ॥ਮਿ
ਲਨ੍ਹ: ਮਨਾਦਿਕਰਿਮਿਲਿਰਹਿਆ॥੧॥ਮ:੫॥ਯਾਠੌਕੁਜਗਤੁਕੀਰਜਵਰ
ਨਨਕਰੋ॥ਕਰਕਾਰਿ: ਕਰੋਕਰਕੇਕਰਨਾਏਹੁ ਤਾਉ: ਕੈਸੀਆ॥ਨੈਨਹੁ॰ਕਰਿਧੈ
ਖਣਾਏਹੁਪਖਾਵਜ: ਜੋਤੂਹਿ॥ਅਥੇ॰ਕਾਰਜੋਹਿਕਾਰਕਰੀਦਾਹੈਏਹੁ॥ਜੋਕਰ
ਨੂਅਧੁ॰ਸੁਣੀਏਏਹੁ॥ਜੋਜਿਹਦਾਕਰਿਬੋਲੇਏਹੁਧੁਨਿਹੈ ਅਗਾਜ: ਪ੍ਰਗਟ
ਕਰੇਕਉ: ਕਰਿਕਾਰਿਕੇ॥ਜੋਨਿਰਤਿਕਰੇਸਿ ਸਾਰਦੀਏਹੁ ਕਰਿ: ਹਥਾਕਰਿ॥ਜੋ
ਸੰਕਲਪਕਰੇਏਹੁਆਣੈਧੂਪਧਰੂ॰ਆਦਿਸਾਜਾ॥ਵਜੈਦਾ॥ਰਾਮਕੇ: ਚਾਮਿਸਾ
ਰਮੇਜੇਕਾਰਿਰਹਿਆ॥ਹੈ॥ਵਜੈਦਾ॥ਜਿਗਾਰਦਾਸਾਜਾ॥ਵਜੈਦਾ॥ਆਖਾਰ: ਤ੍ਰੇ
ਦੀ ਮੰਡਲੀ: ਸਹਥਾਏਹੁਜਥਾਹੀਪੁਰਣਿ॥ਗਗਨੁ: ਅਕਾਸੁਕੀਤਾਹੈ॥
ਵਿਚੋਲਾ: ਸਦਣੁਵਾਲਾਹੈਕੋ॥ਵਿਕੋਲਾ: ਕਠੇਤਤਾਨੂ॥ਹੋਆ॰ਸਿਸਾਰ
ਕਾਰਿ॰ਕਠੇਤਾ॥ਕਿਰਤਿ: ਕਰਮਕਾਰਿਜੀਵਦਾ॥ਜਾਰੇ: ਜਾਗਦੇਨੇ॥ਕੂਟ:
ਕੂਟਾਂਦੇ॥ਦਸ॰ਈਦੀਆਏਹੁ ਪਾਤਹੁ: ਦੇਸਦਾਹੈ॥ਪੰਚ॰ਪ੍ਰਾਣਏ
ਹੁ ਸੰਗੀਤੀ: ਭੇਰਹੈ॥ਏਕੈ: ਇਕਆਗਿਆਨਦੇਕੀਤਰ ਸਾਥੇ: ਸਾਥ
ਹੋ॥ਹੋਇ॰ਕੇਜੀਵ ਭਾਵ: ਕਰਤਦਾ ਸਭਹੁ॰ਕੀ॥ਕਥੇ: ਬਾਣੀਹੈ॥
ਨਿਰਤਿ: ਏਹਕਾਰਾ॥ਵਾਜੇ॰ ਬੋਲਣਰੂਪੀ ਤੂਰਾ: ਸਬਦੁ॥ਏਕ॰
ਨਾਨੂ॥ਵਾਦਹਿ॰ਜੁਨਮੈਦਾ ਆਪ ਹੀਵਲੂ॥ਜਾਣੈ: ਜਾਦਣਹੈ॥ਨ
ਚੋ॰ਸਿਸਾਰਮੈ॥ ੧॥ਮ:੫ ॥ਠਕਾਜਿਤਾਦੇਰਾਜਕਹੇਹੈਂ॥ਏਕਉਨਿਸ
ਚੇਕੀ॥ਨਾਤੇਪ੍ਰਫਿਕਰੈਂਏਕੈਦੀਤੇਏਕੈਦਾ॥ਦੇਸੀ॰ ਦੇਸਰਾਵਿਦੇਨੋ॥ਦੇ
ਖੈ॰ਜਰਜਾਮੀਆਨੂ॥ਆਪੇ॰ਕਹਿਦੇਨਾ॥ਏਕ: ਇਕਦੀ॥ਸੁਰਤਿ:
ਪ੍ਰੀਤਦਾ ਗਿਆਤਕਰੈ॥ਜਾਪੇ: ਜਾਣਦੇਹੈਂ ਨ ਜਪਦੇਹੈਂ॥ਰੰ॰ਬਾਣੀ
ਮੇਸੋ॥ਰਾਮ ਤੁ: ਹੇਰਾਮਰਾਮਜੋਹੈਰਮਆਹੇ॥ਅਨਤਿਸਦੇ॥ਧਿਧ:
ਦਿਆਦੇ ਸੁਆਉ: ਪ੍ਰਜੋਜਨਾ॥ਵਜੈਦਾ॥ਪੰਚਭੂਤਖਾਦਿਕਰੇਥਾਜੀ
ਤੁ: ਕੀਤੀ॥ ਸਾਤੁ: ਸਤਨੂਧਾਰਿਆਹੈਏਹੁਦਾ ਸਾਤ੍ਰ: ਕਰਣਮੁ
ਦਤਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਉਪੇਖਤਾ ਸਰਧਾ ਸਾਂਤੀ ਖਿਮਾ ਏਹੁ॥ਚਾਲੇ॰ ਹਰਿਵਲੂ
ਵਜੈ॥ਆਣੁਤਾਜਿਏਹੁਧਾ॥ਜਾਣੇਤਾਇਤੁ ਜਿਏਹ ਤਾਨਾ: ਤਾਨਕਰੇ
ਤੇਧੁਪੀ ਰੂਪੀ॥ਪਾਉ॥ਪਾਲੇ: ਪਾਦੇ॥ਵਜੈਦਾ॥ਫੇਰਨਹੈਦੇਕਚੀ
ਏਹੁਫੇਰੀਲਾਈ॥ਸਿਧਦੂ॰ਗੁਰਾਦਾ॥ਪਾਲੇ॰ਗਿਦੈਰੂਪੀਪਲੇਸੇ॥
ਨਾਰਦੀ: ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿ ਏਹੁਕਰੀਜੋ॥ਪ੍ਰੀਪੂਰੰ॰ਕਾਥ ਤੁਕੁਏਹੁਕੀ
ਤਾਜੋ॥ਦਿਸੂਰੈ: ਸੈਰੋ॥ਭਾਵੈ: ਭਾਵਨ ਨਾਮੁ॥ਕਾਰੀ॰ਕਰਨਵਾਲਾਨਿ
ਕਾਮਾਧਿ॰ਕਉਈਟਿਕੁ: ਸਰਣਾਗਤਿਸੁ॰ਨਾਮਪਾਤਹੋਦੇ॥ਇਕ॰ਦ:

ਨੂਲ ਹੁਰਮੈ ਬੁਲਾਇਕੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਪੁ
੮।ਮਃ੫।ਪ੍ਰੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੂ ਲ ਹੁਰਮੈ ਬੁਲਾਇਕੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਪੁ ਗੁਸਾਈਆਂ ਹਰੀ ਨਾਕ
ਛਿਆ ਜੋ ਕਹੋ ਮਜਬੁ ਕੌਨੂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤੌ ਕਹੈ ਹੈ ਗੁਸਾਈਆਂ ਹਰਿ ਨਿਵਾਇਃ ਨਿ
ਰਵੈ। ਕਹੈ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹੈ ਪਾਰ। ਕਹੈ ਓਹੁ ਓਹੁ ਕਰੈ ਨਿਵਾਇ ਪੁਨ। ਤੌ ਮਜ
ਮਾਜਪ ਕੌਣ ਹਿੰਦੂ। ਹੈ ਮੁਸਾਰੀ ਦੂਃ ਗੁਦਾਗ ਦਾ ਇਹੁ ਹੌਵਾ ਪੁਨ। ਤੌ ਤਿਸ ਨੂ ਕਹੈ ਹੈ।
ਤੂੰ। ਜੋ ਓਹੀ ਹੈ।੯।ਮਃ੫।੨ਪ੍ਰੀਠਕਾ ਕੋਈ ਰੋਦਾਂ ਦੇਖਕੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਹੈ। ਕੌਣ ਕ੍ਰਾਤਿਃ ਭੀ
ਜੋਤੀਃ ਚੇਤਨਤਾ ਟੇਕ। ਆਸਰਾ ਹੈ ਚਲਤਃ ਕੌਣ ਕ੍ਰਾਤਿਃ ਤੌ ਭੀ ਪਾਰ। ਏਨ
ਪੰਨਾ ਕ੍ਰਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਭਖਲਾਏਃ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ਹੈ ਪਾਰ। ਏਨ
ਸ੍ਰਾਹੋਗੁਃ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਲਾਏ ਦੁੰ। ਜਗਤਾ ਨਾਹਿ। ਰਹਿਣਾ।੧੦।ਮਃ੫।
ਕ੍ਰਮਿ ਤ੍ਰਃ ਭ੍ਰਮਿ ਦਾ ਕ੍ਰਮਾਇਆ ਹੈ ਆ।੧੧।ਮਃ੫।੧੬ਪ੍ਰੀਠਕਾ ਕੋਈ
ਜੋਗੀ ਕਿੰਗਰੀ ਸੀ ਦਰ ਬਜਾਵੈ ਥਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਹੈ। ਚਾਰਿ। ਬੇਦਾ ਖਟੁ।
ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਅਸਟੀ। ਪੁਰਾਨਾ ਨੇ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਵਾਰਿ। ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਰੋਗ ਪੁਰਖ ਮੈ। ਸਤਜੁਗ ਮੈ ਸਤ। ਸਚੁ ਧੋਰੁਃ ਕੀ ਮੁਖ ਤਾ ਸੀ। ਤ੍ਰਿਤੀ
ਏਃ ਤ੍ਰੇਤੇ ਮੈ ਦੁਤੇ ਤ੍ਰ। ਦੂਜਾ ਪਗ ਣਦੇ ਛਰੋ ਕਰਨਾ ਅਰਧੋ ਅਗਧਿਃ
ਚੌਪੈਰ ਰਹੈ ਧਰਮ ਦੇ ਏਕੁ। ਪੈਰ ਧਰਮ ਕਾ ਸੂਤਿਃ ਚੇਤਨਤਾ ਰੂਪੀ ਮੈ
ਮਣੀ ਏਃ ਮਣੀਆ ਜੀ ਦਿਰ ਪੀ ਤਿਨਿ ੪ਃ ਜੁਗਾ ਕਾ ਦਿ ਦਰਦੁ ਆ।
ਸ੍ਰਮਾਕਾ ਕਰੋ ਤਣੀਏਃ ਤਾਣੀਆਂ ਨੇ ਮਾਲਾ। ਜੁਗਾਦੀ। ਲਾਏਃ
ਪੁਕਾਰਾ ਸੂਤ। ਚੇਤਨਤਾ ਥਾਏਃ ਇਸ ਥਿਤਾ ਹੂੰ। ਤਤਾਨੂੰ ਮੈਂ
ਮੇਲਕੇ ਮਟੂਃ ਤਨਾ ਤਾਃ ਤਿਸ ਮੈ ਥਾਨਿ ਕੋਠੜੀਆਂ ਤੌ ਥਿਰੁ
ਕੀਆ। ਮਾਸਦੀਆ ਦੁਆਰੇਃ ਗਜਾਨ ਰੂਪੀ ਮੈ ਧਰੁ। ਮੇਰੀ।
ਇਉਂ। ਹਰਿ ਨੂ ਪਾਇਕੇ ਫੇਰਾ।੧੨।ਮਃ੫।ਪ੍ਰੀਠਕਾ ਜੋ ਦੋ ਹਿਦਾਅ
ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੇ ਤਾਂ ਹੋ ਹਿ ਐਸੇ ਜੋ ਸੋ। ਭਾਈ। ਦੀਹੇ ਬਿਗਾਲੀਃ ਟੀਕੀ।
ਲਉਃ ਲਦੀਆਂ ਦ ਸਮੂਹ ਨਾੜੀ। ਏਹੁ ਧਾਰੀ ਹੈ ਜੋਆਃ ਏਦਤਾ।
ਵਾਸਦੇ ਤੇ ਅੀਭਃ ਸਪਰਕਤਾ ਬਿਦ ਰਪੀ। ਤਿਤਾਃ ਤਨਾ ਜੋਗੀ। ਏਸ
ਦੇਹਿ ਦੇ ਨਖਿਥਾ। ਦੇਹੀ। ਦਿਹਾਈਃ ਜੌਦਿਨਾਦੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ। ਏਹੁ ਦੋਇ
ਦੇ ਤੇਰੀ ਏਹੁ ਕਰਣੀਆਂ ਤੌ ਕੋਨਾ ਮੈ ਨਾਥਃ ਹਰੀ। ਚਲਃ ਚਰਲੇ ਤੇ
ਰਾ ਤੇਰਾ। ਕਿਸ ਕੌ ਮਹੈ ਆਦਿ ਜੋਃ ਦਜਾਦਨਾ ਹੈ ਦਸੇਰਾਃ ਦਾਸ ਰਹੇਮ
ਨੇ ਤੇਰਾ ਗੋਰਖਃ ਹਰੀ ਦੀ ਨਾਈ। ਜਾਵੈ ਗਾਰ ਹਰਣਸਿਃ ਨਮਸਕਾਰ
ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ ਪਾਲਾਃ ਪਾਲਭ੍ਰਪ ਹੈ ਨਿਮੈਃ ਨਾਮਦੇ ਜਿਸਦੀ। ਨਾਨਕਃ
ਸੋ ਇਉਂ। ਜਿਸ ਨੋ ਹੁਇਃ ਇਸ ਜਨ ਸੁਮੈ ਤਿਸ ਨੌ।੧੩।ਮਃ੫।
ਕਰਨਹਾਰ ਆਪੁ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਤੇ ਅਖਿਃ ਦੁਆਰਾ ਰਹੁ। ਅਨਦਾਜੋ
ਤਿਃ ਜੋਤੀ ਤਿਸ ਕਾ ਭਉ। ਤੇ ਭਉ ਅਗਨਿਃ ਤਿਸ ਨਾ ਰੂਪ। ਹਰੀ।

ਜੋ ਸਾਰੀ੦ ਬ੍ਰਿਧਿ ਗਾਈ ਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਤਨੁ ਮਸੂ: ਮਨਾਦਿ ਸੂਖਮ ਤਨੁ: ਲਿੰਗ ਤਨ ਨੇ ਤੇ ਪਿੰਡੁ: ਅਸ
ਥੂਲ ਤਨੁ ਸਾਜਿਆ ਟਿਕ ਜੀਉ ਦੇ ਨੀਚੁ੦ ਨਾ ਕਿਦਾਰ੦ ਕੁਸਰੂਪੀਆ ਪਤੂਦਾ੦ ਕੁਸਰੂਪੀ॥
ਤੈ ਰਾ੦ ਦਾ ਜੁ॥੧੪॥ ਮ:੫॥ ਮੁਖੰ੦ ਮੈਹਾਂ ਚਿਤੰ੦ ਜਿਨ੍ਹਾ ਪੂਰੇ੦ ਕੀਤੇ ਛਿਦ੍ਰ ਦਾ ਸਤ ਗੁਰ ਦੇ
ਦਾ ਜਾਏ ਤੁਰੇ: ਦਾਜੇ ਜਿਸ੦ ਨਾਰਾਇ: ਗੁਰੂ ਦ ਹਰੀ ਪਾਲੇ੦ ਹ੍ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ॥ ਦੂਜਾ੦ ਭਾਵ
ਤਿਸ ਮੋ ਪੂਰ੍ਹਾ: ਪੂਜਿਆ ਤਿਸੁ ਨੋ ਦਿਖਉ: ਦੇਖੈ ਓਹੁ ਰਸਾਲ: ਸੁਦੂ ਤਿਸ ਨੂੰ॥੧੫॥ ਮ:
੫॥ ਪਾਰੀ: ਮਨੋ ਤਾ ਮਿਠਾ੦ ਲਗਦਾ ਹੈ॥ ਇਹੁ੦ ਜਿਸ ਦਾ ਹਰੀ ਬਲਾਇ: ਆਦਿ ਦਿਸ
ਰਾਖਿਉ੦ ਹਰਿ ਨੇ ਰਾਰਿ ਕੀਆ ਤਾਂ ਟਿਕਾ੦ ਗੁਰਿ ਅਮਨ: ਅੰਤ ਪਕਰਣਾ ਕਰੀ ਨੇ੦ ਆਕ
ਗੁਸਰ ਗਾਲ੦ ਮੋ ਪੂਤ੦ ਕਾਮਣ ਦੀ ਵੈਰਾਈ: ਵੈਰੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਾ ਗਾਲਿ: ਰਾਲਿ।
ਭਾਈ੦ ਹੋਕੇ ਗੁਰਿ੦ ਦੂਆਰੇ ਤਰਿਗਿ੦ ਤੇ ਸਾ॥੧੬॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਇਕਾਦਸਿ
ਬਾਮੀ ਮਿਨ ਸਰਮੀ ਦੇ ਪੈਂਡੇ ਪਰ ਪੂਜਾ ਕਰਬਾਬਾ ਜਾ ਗੁਰੂ ਅਰਸੁ ਨ ਜੀਤੀ
ਨਪਰ ਕਰਮਾ ਆਏ ਤਾਂ ਉਸ ਦਿ ਪੂਕਹਾ ਕੈ ਪਕਰਿ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਕਾਦ ਤੇ ਹੋ ਤੇਨ
ਕਰ ਜੀ ਕਿ ਅਥਾਨ ਪੀਟ ਕਦੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸਹਿਤ੦ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀ੦ ਨਹੀ ਲੋਕ੦
ਨੂੰ ਬਿਚਾਰਿ੦ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪੈ ਰਿਤ ਜਾਣੀ ਮੈਂ ਅਨਿਦਾਰ੦ ਹੇ ਅਨੰ੦ ਤੇਰੇ ਨੋ ਚਰਾਵੈ:
ਅਕ੍ਰਾਵੈ ਪਾਈ: ਪੇਰੀਆ ਪਚਾਰਾ: ਨਿ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਤਿਦਾ ਦਿਖਲਾਵੈ ਨੂੰ ਕਰਮਾਂਗੁ
ਕਰੈ ਅਸ ਨ੍ਹ੦ ਲਾਵੈ ਪੋਤੀ ਪਾਪੇ ਗੁਰਾਠਿ: ਪਨਾ ਤਾਂ ਦੇ ਅਬਿਭੁਤ: ਮਾ ਕਾਮ
ਉ੦ ਅੰਗਾ ਬੇਦ੦ ਕਹੈ ਹੈ॥੧੭॥ ਮ:੫॥ ਨੇਤ੍ਰਿ: ਨੇਤ੍ਰੋ ਸਰੈ ਸਮ: ਉਦਮੁ ਤਾ ਕੋ ਪੂਰ
ਣ ਭਏ ਰਖੇ੦ ਸਾਂਕੀ ਰਿ੦ ਨੇਰਾਸ ਨੂੰ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇ ਰਾਦੇ ਕੇਦ ਨਿਸਤਾ ਰੂਪੀ॥ ਪੂਰਨ੦
ਨਕੋ ਤਿਨ੦ ਨਭਹੀ ਭਏ: ਹੋਇਆ ਦਰ ਭਏ ਹਾਂ ਪੂਰਣ ਸਰੂਪ॥ ਆਸਾਨਿਵਾਸ:
ਆਸਾ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਅਦ ਆਸਾ ਪੂਰਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਏ ਦਾ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਵ
ਸੁ ਹੋਏ ਹਾਂ॥ ਬਿਸਾਸੁ: ਨਿਸਚਾ॥੧੮॥ ਮ:੫॥ ਆਦਰੁ: ਕਮਾਵਦੇ ਨੋ ਬਿਧੰ੦ ਤੇ
ਅਪਿ ਪੰ੦ ਕਰਿ ਹੈ ਜਨੀ: ਜਨਾਨੇ ਛਿਦ੍ਰ ਦਾ ਕਲਤ: ਨਾਰੀਆ ਦੇ ਬਿਸਥਾਰਮਿ
ਥਨਾ ਹੈ ਕਰ: ਕੂੜ ਬਾਦ: ਭ੍ਰਾਤ੍ਰਿਆ ਮੇਟ ਦਿ ਅਰਥ ਜਾਗ ਸਾਲ੦ ਸਮਦਾ
ਭਯਾ ਹੈ॥ ਬਿਰਧਾਨੀ: ਪਿਰ ਦਭੂਤੀ ਸਾਕਤ੦ ਦੀ ਆਦ ਪੀਆ ਨਿਧਾਕ: ਧਜਾ
ਨਾ॥੧੯॥ ਮ:੫॥ ਛੰਦ ਪੰਚ ਨਾਦ ਦਾ ਦਿ ਸਬਦ ਦਾ ਜੋ ਤਤ ਤੇ ਕੀਟ ਦਿ ਤੂ ਚਰਮਕ
ਪਨਕਾਂ ਸੀ ਕੋ ਜਾਨਾ ਨਾਦ ਸਬਦ ਪਟ ਕੋ ਕਹਿ ਤਜੁ ਪ੍ਰਸਾਸਯ ਪਹਿਚਾਨ ਅ
ਨਾਦ: ਇਕ ਰਸ ਆਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ: ਅਚਰਜ ਹੈ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਤਿਸ ਦੇ
ਕੇਲ: ਕਥਾ ਦਿਕੂ ਕੀਤ੍ਰਾ ਨਿਰਜੋਗ: ਨਿਰਲੇਪੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮੋ ਆ ਨਿਦੰ੦ ਦਾਭੁ
ਦਨ੦ ਹੈ ਹਰੀ ਤਿਸ ਦੇ ਜੋ ਉਹਾਂ੦ ਮਿਤ ਬ੍ਰਿਸੂਮ: ਅਸਥਾਨਾ ਭਾਉ੦ ਦਾਤੇ
ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਸੁਆਰੁ੦ ਹੈ ਓਹੁ ਨਾਦ ਦਿਖੇ ਇਹੁ: ਜੇ ਦਾ ਇਹੁ ਨਰੁ ਜਾਸ
ਮਧਿ੦ ਰੂਪ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ੦ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਾਵੇ ਪਾਸਾਰੁ: ਪਸਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਬਿ
ਸਮਾਦੁ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿ॥੨੦॥ ਮ:੫॥ ਪਤਿ: ਪੇਦਾ ਹੈ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ॥

ਪੜ੍ਹਣ। ਪਾ।੫।ਤਾਕਰ ਨੂੰਦਾ। ਸ਼ਰਦਾ ਸੁਰਤਿ: ਸੂਝ ਪੀਤੀ ਮਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰੀ
ਬਾਧਿੰ ਆਤਮ ਉਦਿ ਸੈਂਡੀ।ਪਰਿਗ੍ਰਹ: ਰੀਆ ਨਾਤਾਸੁੰ ਦਭੁਜ ਹੋਇ ਪਾਲ੍ਹੰ
ਨਾਗਾਰਾਸਿ ਤਪਾਇਆ ਹੋਹਾਲੁੰ ਹੋਇਹਾ।੨੧।ਮ:੫।ਪੀਠ ਕਸਭ ਕੇਕ
ਹੋਹਾਰਾਜ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਸੁਖਾ ਬਿਖੈ: ਬਿਖਣ ਦੇ ਇਸਟ: ਪਿਆਰੇ ਛਲੇ:
ਛਲ ਰੂਪ ਹੋ ਨਿਰਾਰਥ: ਦਿ ਅਰਥਾ ਮਾਟੀ: ਮੰਦਰ ਦਾਮ: ਰੋਕ ਨਾਥਾ
ਕੰਧੀ ਧਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਸੀਤੀ: ਸੈਤਾ ਨੇ ਹਾਰਿੰ ਦੇ।
੨੨।ਮ:੫।ਸੰਚਹਿ: ਕਠੀ ਕਰੇ ਗਲ ਤਾਣੰ ਨੂੰ ਅੰਧੁ: ਅਗਿਆਨੀ ਬੇ
ਧੁ: ਧਜੋਗਾ ਤਾ ਚਿਤ ਦਾ ਧਾਗਾ ਸੁਪਨ: ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅੰਧਿੰ ਹੁੰਦਾ
ਹੋ ਗਿਧੁ: ਵਿਸਮਾ ਮੈਂਕਾਲੁੰ ਪੰਛਿਛਾ ਦਾ ਧਜੁ ਪਰੇਤਾ ਤੇ ਪੁਰੀ ਹੋਮ
ਗੁਧਾ ਦੀ ਦੇਹਿ ਸਿਰੀ: ਸਿਰਜੀ ਹੋ ਜਾਹਿੰ ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਮੈ ਸੇਧੀ ਜਸ
ਬੋਧਨ ਕਰੋ ਭਾਵਹੂੰ ਤਾ ਜਗ: ਜੀਵਦਾ ਜਗਤੁ ਅੰਧ: ਅਗਿਆਨੀ
ਨੂੰ।੨੩।ਮ:੫।ਸਿਜੋਗ ਤਾਦਾ ਕਾਛਿੰ ਮਿਦੂ ਹੋ ਦੇਹਿਦ ਘਨ ਦਦਾ।
ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲ ਕੇ ਸਿਧਾਰੇਂ ਆਪ ਤੇ ਦੇਹਿ ਇਹਾਰਹੋ ਝੂਠ: ਹੋ
ਸੂਨੁ: ਮੁਠੇ ਹੋਇ ਨੋਹੋ ਟੋਲ: ਟਿਕਾਣੇ ਦਲੇ ਹੋ ਪਚਾਰੇ: ਨੰਦਾ ਉਸ
ਤਤੁ ਕਰਿ ਦਾ ਦਿਖਲਾਵੇ ਕਰਕੇ ਪਟਲ: ਪੜਦਾ ਛੇਦਾ ਸੋ ਸਗਲ ਹੋ
ਲਾਵੇ ਸੁਖ ਮੈ ਸਮਾਇ ਸੁਖਾ: ਸੁਖਾ।੨੪।ਮ:੫।ਜਾਨਾ: ਜਾਣਿਆ ਹੋ
ਅਸਮ ਸੂਨੰ ਸੀ ਛੇਦਾ ਲੈ ਕੇ ਸਿਜਾਰ ਦਲੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਾਹਿ ਸਤਿ: ਸਤਿ
ਛੋਕਰਿ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ ਦਾ ਪਦਿ ਤੂੰ ਕਰਨਹਾਰ ਤੇ ਅਪੁਸਰ
ਪਤੋ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਣ ਦਾ ਤਾਪੰ ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰੰ ਜਣਾਪਣ
੫।ਮ:੫।ਬਿਸਮ: ਉਸਿ ਖੀਤਾ ਸੂਰ: ਦਿਦਾਰ ਸੈ: ਰਸਾਛੇ ਭਾਵ
ਤ੍ਰਿਆਈ: ਮਰ ਤਣਾਈ ਜੋਈਂ ਸੁਰਾ ਸਮਾਧਿੰ ਮੇਧਾ ਤੇ ਹੋਇ ਰਹੀ
ਹੋ ਨਿਰਜੋਰ: ਨਿਰਲੇਪਾ ਅਧਿ: ਦੁਆਰੇ।੨੬।ਮ:੫।ਸੈਤੰ ਨੂੰ ਜਪੁ
ਤੇ ਹਰਿ ਦੀ ਵਰੂਪੀ ਲਾ: ਲੋਕ ਰਲੁ: ਪਉ ਅਟਲੰ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪਤਰ:
ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁਰਾਣ ਤਾ ਇਹੁ ਆਰਾਧਿ: ਰਾਗਿਆ ਆਣੁ ਪ: ਧੁਧੀ ਦੀਆ ਚ
ਤਰਾਈਂ ਦਚਨਾਰੀ ਮਨੰ ਦੀਨ ਹੋ ਭਾਈ ਜਾਇ: ਜਾਰਗਾ ਟੇਕੁ
ਟਿਕਾਈ: ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ।੨੭।ਮ:੫।ਰਾਮੰ ਦਾ ਰੰਗ: ਅਨਿਤ
ਕੇਲ: ਕਥਨ ਦੇ ਗਾਇ ਉੰਹੋ ਨਕਾ ਜੈ: ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਕਮ ਨਿਧਿੰ ਕਥ
ਜੈ ਸੁਆਸਾਥੁ: ਸਭ ਤਿਸ ਕੋ ਕਮਲੁੰ ਹਰਿ ਦੇ ਰੂਪੀ ਜਨੰ ਪਤਿ।
ਸਰੰ ਨੇ ਦਾਨੁ ਦਾ ਗਿਆਨ ਗਤਿੰ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਰਗਤਿ ਦਾ ਲੀਉ ਤਮੰ
ਹੈਹੋ।੨੮।ਮ:੫।ਗਹੁ: ਸੋਹਾ ਕਰੀ ਮੋਜਾ ਨਾਲੁ ਤਾ ਉਧਾਰੰ ਹੋ
ਵੈ ਉਸੰ ਮਾਜਾ ਕਥਿ ਮਨੰ ਤੇ ਸੇਦਕੰ ਹੋਕਰਿ ਅਧਿ ਥੋਰਾ ਦੇ:
ਸਖਿਆ ਦਿਖਾਇ ਕੇ ਪੁਛਾ ਇਲੇ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤਰ ਨਗਾਦੇ: ਠਗ ਸਖੀ
ਹੋ ਸਮਾ ਹੈ: ਰਹੇ ਸਖੀ: ਸਨਾਨੋ ਰਾਚੋਂ ਕੰ।੨੯।ਮ:੫।ਪਾਰਤ੍ਰਹਮ

ਮੋਲੁ: ਰਤਨੁ ਦ੍ਰਿਤੁ ਅਮੋਲੁ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਸੋ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਪਤਕ: ਤਾਂਦੋ। ੪
ਧਿਨੰ ਜਿਹੜਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਗੁਰਾ ਹੈ ਤੈ ਜੋ ਨਜਿਹੜਾ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੂਪੀ ਸੁਆਦੁ:
ਅਨਦਿਨਾ ਦਸੰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਤੇ ਚਾਰੋ ਅੰਧੇਰਾ: ਅੰਨਿਨਾ ਪਰੀਤਿ: ਕਰਕ
ਤੈ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜਿ ਮਨੂੰ ਪਿਰਾਨਿ: ਸੋ ਗੁਰ ਚਿਆ ਹੈ ਬਿਰਾਜਿ ਰ: ਪ੍ਰਸਿਨ
ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਰਕੋ ਤਿਨਾਂ ਕੋ। ੩੦। ਮ: ੫। ਰਾਜਿੰ ਕਰ ਕੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਈਦਾ ਹੈ
ਇਛਾ ਬਿਤਤਾ ਪੀਏ: ਧੋਵੜੀਆ ਛੋਡਿਦਾ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇਵ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਦੋ ਆਵਾਜਾ: ਧਾਜੇ ਦੇ ਵਜਾਾਰ ਸਕਿ ਰ: ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾ ਭਾਗ:
ਕਰਮਾ ਜਾਗੁ: ਜਾਗਣਾ ਗਿਲਾਨਿ: ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਸੋਕਾ ਰਾਖੇਂ ਹਾਂ ਸੋਏ:
ਪੂਜਨਾ ਪਾਲ: ਮੇਹਨਤ ਮੇਰੀਆ ਗਾਉਂਨੇ ਹਾਂ। ੩੧। ਮ: ੫। ਰਤਨੂੰ ਨਿ
ਮਰੂਪੀਆ ਜਾਇੰ ਜੋ ਮਾਜਾ ਦਾ ਪਛਾਰ ਥਾ ਹਾਰਿੰ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਨਾਮੁ ਜੋ
ਜਾਣਿਆ ਨਾ ਬਿਧਿ। ਏਹੁ ਰਮਾ ਹਿਕਾਰੰ ਦਿਖੇ ਜਨੂੰ ਮਾਨੋ ਭੁਸਨਾ: ਭ
ਸਦਾ ਹੈ ਨਕਬਾਹਿਨੰ ਕਰਿ ਕੀਤਾ ਰੁ: ਤੁਹੇ ਸਾਹਾ: ਦੇ ਦਿਤਿਆਂ ਦੋ ਸਮ
ਰਜਾ ਜੁ: ਮੁਖਾ ਜਾ ਸਾਹੁੰ ਤਿਸਨੂੰ ਨਹੀ ਜੋ ਦਾ ਮੋਹੰ ਦੀ ਮਰਾਨ ਤਾਮੇ
ਭ੍ਰਮੰ ਕਰ ਕੇ ਦਾ ਵਿਖੇ ਦਾਨੇ ਗਿਰਹ: ਗਿਰਿਆ ਦਾ ਭਿਗਜਾ ਦਾ ਗਿਰਾ
ਛਾਡਿਆ ਮਿਹਰੰ ਕਰ ਕੇ। ੩੨। ਮ: ੫। ਹਰਿੰ ਨੂੰ ਦੂਮਾਰਿਆ ਨੀਆਂ
ਦੁਆਰੇ ਛੋਡਨਾ ਬਿਸਮਨ ਦ: ਅਚਰਜ ਤੋ ਅਚਰਜ ਲੋਕ ਏ ਹੈ ਬਿ
ਸਮਾਦਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਾਰਿ ਪ੍ਰਚਾਰੀਤਾਂ ਪਰ
ਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿੰ ਧੀਚਾਰੰ ਨਾਰੂਗਿ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਾਰਿ। ਤਿਲ: ਤਿਲਾਇ
ਤਾਕਾ ਅਗਿਆਨਾਂ ਦਾ ਕਿਰਪਾ ਹੋ। ੩੩। ਮ: ੫। ਜਿਸੁੰ ਦਾ ਹੋਇ
ਛੋਡਾ ਤਾਰਣਨੂੰ ਤਰਣ: ਜੋਹਾ ਜਰੂਪਾ ਨਾਵ ਕੇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਜਾਕੀਂ ਏਹੁ
ਨਿਰਭਉ: ਹਰੀਆ ਲਾਹੇ: ਲਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਾ ਲਭਾ ਭਾਤਾਰੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ
ਹਿੰ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ। ਦੁਆਰ: ਸਤਿਗੁਰਾ ਮੋ। ੩੪। ਮ: ੫। ਰਤਨਾ ਕੇ ਤੇ ਦਾਇਆ ਪੁ
ਜਿਤ ਅਨਾਹਣਾਂ ਕਾ ਪੋਤਾ: ਖਜਾਨਾ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਹਾਰਿੰ ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਤਾ
ਹੀਰਾ: ਹੀਰੇ ਵਡਾਆ ਨਿਦਤੇ ਗੁਣੀ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਗਹੀਰਾ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਪੌਣੀ
ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਸਦੀ ਕ੍ਰਿਜੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਜਸਮਾਥਿੰ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ
ਧਾਮਨ: ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਵਸਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁੰ ਦੀ ਦੇ ਜੀ ਪੁਰਖੁ ਆਗੇ ਹੋਦ
ਰਤਨਿ: ਕਥਾ ਧਾਰਤ ਤਾ ਗਾਰਾਨਿ: ਪ੍ਰਿਯੇਧਾਰਣਾ। ੩੫। ਮ: ੫। ਜਾਨਹਿ: ਜ
ਹਿਆ ਗਤਿ: ਰੀਤੀ ਸੁਕਰਾ: ਜਿਦਜੀ ਰੋਗੀ: ਅੰਨਿਦੂ ਮੇਮੇਲੰ ਦਾ
ਹੈ ਆਪਣੇ ਮੋ ਕੀਆਂ ਜੋ ਦਾ ਜਾਤਿ ਸਨੂੰ ਆਪਿੰ ਣਾ ਆਪੁਣਾ ਸਾਈ: ਉ
ਗਾਈਦਾ ਸਿਖਣਾ ਆਖੀ: ਨੇੜੀ ਅੰਠ ਸੰਹਾਰਿ ਨਾ। ੩੬। ਮ: ੫। ਜਾਣ:
ਜਾਣਕੋ ਕਰਮੰ ਤੈ ਅਕਰਮ ਕਾਗਿਆਨੀ ਛੋਡਾ ਨਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤ:
ਸਭੂ ਹੈ ਤੇਰੇਂ ਹਾਂ ਸਾਰਿ ਧਿ: ਭਗਤੀਆ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਆਤਮ ਦੇ ਮੇਣੀ ਸਜਿਧੇ:

ਮਕਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ: ਗਿਆਨੁ ਹੈ ਪਰਗਾਸ: ਥੀਰਾ ਧਾਮੁ: ਵਸਾ ਹੈ ਇਕਠੁ
ਹੈ ਮਨਿ ਮੇਰੀ ਆਂਗਨ ਨੂੰ ਰੂਪ ਜੋ ਨੂੰ ਤਾਸੰ ਤੈਨਾ ॥੩॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਭਵ:
ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਭਉ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲ: ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਛੇਦਿਆ॥
ਮਿਲੀਐ ਪੂਰਨ ਗੁਰਾ ਦੇ ਮੈਤੁ ਨਾਲ ਮਿਲਿ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕਰਿ ਮੈ ਨਿਦੰ
ਨੂੰ ਤਾਰਣੰ ਕੇ ਤਰਣ ਰੂਪ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀ ਜਿਨ ਰੂਪ: ਜੀਵਾਵਣੇ ਵਾਲੇ
ਨੂੰ ਚਿਰਜੀਵੀ ਹੋਇਆ ਨਾਉਂ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਮਿਲਿਓ ਮੋ ॥੨॥੮॥ ਮਃ ੫॥ ਛੇਦਾ
ਸੇਵਕ ਹੋਕਾਰਿ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸਾਧਿਆ ਜੋ ਮਨ ਚਿਰੇ: ਚਿਤ ਦੇਇ ਸਿਉ: ਨਾਲ
ਨਿਧਾਨ: ਪਦਾਰਥ ਗੁਰ ਜਿਉ: ਪਾਇਆ ਜਾਣੈ: ਜਾਣਦਾ ਜੋਇ ਇਹ
ਕਰੂਪ ਹੋ ਕਰਿ ਕੇ ਮਿਲੀ ਦੀ ਹੈ ਨਿਮਾਣੇ ਨੂੰ ਮਾਣੁ: ਵਡਿਆਈ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕੀ ਛੇਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮੰਗੁ: ਮੰਗੁ ਨੂੰ ਆਖਿ
ਜਾਣਿ ਕੇ ਤਤ: ਸੋਝੀ ਹਾਲੰ ਹੋਇਆ ॥੩॥੯॥ ਮਃ ੫॥ ਜੋਂ ਹੋਵੈ ਸਿ
ਨੂੰ ਸਿਰਾ ਭੀਤਰਿ: ਅੰਦਰਿ ਚਰਨ ਕੇ ਕਰਿ ਤਾਰਣੰ ਹੈ ਤਿਸਦਾ॥
ਨਿਧਾਨੰ ਪਦਾਰਥੁ ਸੋ ਨਿਧਾਨ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹਰਿ
ਹਰਿ: ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੋਹਿ ॥੪॥੧੦॥ ਮਃ ੫॥ ਦੇਹਿੰ ਨਾ ਹਾਰਿੰ ਕੇ ਸਿਤ ਧੁ: ਜੋ
ਵੈਰੀ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਚਿੰਤਾ ਅਧਿੰ ਇਹਾ ਸਿਮਰਣਿ
ਕਰਿ ਭਾਰ: ਦੁਖਾ ਸੁਨੀਜੈ: ਓਸ ਸਹਾਈ ਵਿਖੇ ਸਾਜੀਜੈ: ਸਮਝਾਈ
ਦਾ ਹੈ ॥੪॥੧੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜੇ ਮਕੀ ਓਹਿ ਦੇ ਹਿ ਹੈ ਕਰੀ ਹੋਈ ਆ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਭ੍ਰਮਿ ਕਰਕੇ ਬਿਗਾਰੇ: ਮੂਰਖਾ ਮੇਰਾ ਤਨ ਮਨੁ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸੇਈ
ਅਗੋਚਰੁ: ਅਦਿਸੇ ਹੈ ਮੁਖਾ: ਮੁਖ ਹੋਵੇ ਕਉਨੰ ਨਹੀ ਕੂਹੁ ਧਾਨਜ
ਈ ਓਹੁ ਕਰੁ ਦੇ ਹਰੀ ਤੇ ਕੰਈ ਤਿਸੁ ਦੀ ਆਲੋਹ: ਲੋਹੇ ਵਤ ਸੇਵਾ ਜਿਸ
ਹਿ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰਿ ਸਾਧ ਸੇਰੀਆ ॥੪॥੧੨॥ ਮਃ ੫॥ ਕੋ: ਭਵਜਲ ਦੇ ਦੇਵੰ
ਛੀਦੀਆ ਸਾਚੇ ਦੀ ਜੋ ਸਭੁ ਹੈ ਅਲਖ ਹੈ ਅਭੇਵੰ ਹੈ ਕਰਨੰਹਾਰ ਤੇ
ਨੀਤ ਨਿਤਾ ਸਦ ਨਾਮ ਤੇ ਸਹਜ: ਅਚੁਤ ਭਾਰਾ: ਦਰੁਨਾ ਬਾਧਿ
ਤੇ ਜੋ: ਓਹ ਚੀਜੈ: ਦੇਖੀ ਓ ਜਾਪੀ ਕੁ: ਜਪੀਐ ਜਪੁ ਜਪ ਹੈ ਦੇਗ॥
॥੪॥੧੩॥ ਮਃ ੫॥ ਭਰਵਾਸਾ: ਆਸਰਾ ਲੋਕ: ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ ਆਹਿਤ:
ਅਕਸਮਾਤੁ ਠਾਕਰ ਗੁਣ ਤਾਸ ਨੇ ਹਾ ਹਰਿ ਕੁ: ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ
ਕਨੰ ਦੇ ਕਰਨਹਾਰਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀਆ ਨਰਿ ਮੇ ਛੇ
ਦਾ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹਰਿ ਨੇ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਦੇ ਪਾਇਆ ਕੀਨੇ ਹੈ ਸਭ
ਨਿਧਾਨ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਪਰਜਾ ਨਾਮੁ ਪਾਤਿ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਨਾ ਜੋ ਓਆ
ਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਲੀਜੈ ਲੀਦਾ ਹੈ ॥੪॥੧੪॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠੇ ਕਾ ਦੇ ਸੇਤ
ਦੀ ਇਕ ਨਾਕ ਹੈ ਕਰਨੰ ਇਕ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਕਹੇ ਰਹੀ ਮਃ ਕੂਪਾ

ਕਰਨਵਾਲਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਜਨ ਕੇ ਪਦਾਂ ਕੰਵਲੋਂ ਰੇ ਅਰਥ ਕਾ ਰਹੀਆ: ਰਹਿਮਾਦਿਲ ਹੈ।
ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ: ਸੁਤਿਕ੍ਰ ਹੈ ਤੇ ਏਕ ਰੈਂਗ ਹਮਾਰੇ ਮਤ ਮੇਂ ਜੇ ਸਨਕ ਹੈ ਓਕੋ ਗੁਸਾ
ਈਂ ਜੋ ਖਾਲਕ: ਹਰੀ ਤੇ ਜਨ ਨੂੰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ ਬਚਨੁ ਸੁਨੈ ਹੈ ਤੋ ਅਉਲੀਆ: ਖਿ
ਲਾਉਤੇ ਵਾਲਾ ਹਰੇ ਕਰਨਵਾਲਾ ਜੇਖੁ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਹਾਕੂ: ਕ੍ਰਿਆ ਉਪਾ
ਕੁ: ਪਰੇ ਹੈ ਵਧੁ ਦਿ[illegible] ਹੈ। ਦਇਆਲੂ ਜੋ ਹੈ। ਘਟ ਘਟ: ਦਾਨੇ ਹੈ। ਸਿਹਰ
ਤੋ ਭਗਤਿ ਤੋ ਗੁਰਿ ਜਬੁ ਅਲਹੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਈ ਹੈ। ੪੫। ਮ: ੫।।
ਸੰਤਾਪ: ਦੁਖਾ ਵਿਕਾਰ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਾਪਾ ਗਾਉ ਹੈ। ਪੂਰਣ ਹੀ
ਤਿਸ ਦੇ ਸੁਵਣ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ। ਜੇਵ: ਸੇਦਾ ਬਮਾਨੀ: ਕਮਾ
ਈ ਹੈ ਜੀ ਜਾਲ: ਪੰਚੇਤ ਬੁਜ ਬੁ ਕਿਰਾਲੂ ਹੇ ਏਹਾਂ ਗੁਣੰ ਨੂੰ ਤੂ
ਰਸਨਾ ਕਰਿ ਨਿਸਾਣ: ਸੋਖੁ ਉਤਮਾ। ੪੬। ਮ: ੫। ਚਰਨਕਮਲ: ਹਰੀ
ਦਾ ਅਨਦਿਨ ਏਹੁ ਕੀਰਤੁ ਕਰੀਏ ਤੋ ਭਗਤਿ: ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਕੋ ਸੁ
ਗਤਿ: ਯਾਦਗੀਰੀ ਕਰੀਏ ਤੇ ਗਾਰਿ ਨਾ ਬਚਨੀ ਕਰਿ ਜਾਣੋ। ਹਛੇ ਦਾ ਭੁ
ਰਸ ਧਾਦਿ ਕਰਿ ਰਾਜੇ ਤੰ ਮਾਨਿ ਨੁ ਸੋ ਤੇ ਸੁਹੇ ਵੈ। ਜਲ ਪਾਪਾ ਦੋ ਸਭੁ:
ਸੋ ਰੂਪ ਤੇ ਗੋਬਿਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੋਵੈ: ਸ ਣਜੋਗਾ। ਤਿਸ ਦੇ। ੪੭। ਮ: ੫।
ਭਵਨ: ਜਗਤ ਵਪਾਰਿ ਸੇ। ਗਤਿ: ਰੀਤੀ। ਵਾਰੇ ਜੋ ਹੈ। ਧਰ। ਸਤ
ਸੰਗ ਰੂਪੀ। ਵਾਦਿ: ਝਗੜਿਆ ਮੇਂ ਜਾਦੇ ਸੋ। ਦੁਤਰ: ਕਠਨਾ ਅਦੇ
ਤੇਰੇ। ਈਜੇ ਕੀਤਾ ਕਰ ਮਾਖਾਵੈ: ਤੁੰਗੇ ਗਾ। ਜਉ ਹਰਿਕੀ ਦਾ
ਨਾਮ ਦਾ। ਗਤਿ: ਮੋਖ ਨਾਨਕ ਹੈ। ੪੮। ਮ: ੫। ਗਇਆ ਅਗੋਚਰ
ਗਹਿ ਜੋ। ਦਾਸਿ ਤ: ਦ੍ਰਸਨ ਅਸਿਤ: ਗੁਰੂ। ਜੋਰਿ: ਕਰਮ ਕਰਿ ਸਤਿ
ਸੰਗਤਿ ਚਰਣਿ: ਚਰਣ ਸੋ। ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਕਹ ਸਭਾ ਗਾ: ਸਭ
ਰੋਗ ਪੇਹਾਂ। ਸਚੁ: ਨਿਤ੍ਹੇ। ਸੁਖ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਣਾ: ਵਾਸਿਆ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਦੇ
ਸੋ ਹੋਆ ਹੈ। ਬਖਸਿਦ: ਬਖਸਣਜੋਗ ਰਹੇ ਏ। ੪੯। ਮ: ੫। ਰਹਾਉ
ਨ੍ਰਪ ਨਿਰਲੇਪ ਤ੍ਰਿਨਾ। ਤੇ ਇਕ ਪਦ ਵਿਆ ਪਹਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਾ
ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਾ। ਜਧਾ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਨਿਹਾਲੇ: ਦੇ
ਖੇ ਤਬ ਏਹੁ ਬਾਤ ਬਣੇ। ਗਉ ਰ[illegible]ਆ ਰੂਪੀ। ਮਾਰੇ: ਚਲਦੇ ਹ
ਰਿ ਦੀਤਰ ਕੁ। ਸਾਰਦੂਲ: ਸਿੰਘ ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ। ਕ੍ਰਉ ਤੀ ਵਤ
ਜੀਵਦਾ। ਤ੍ਰਿਕਾ ਤਿਸ ਲਖ ਦੇਸ ਨਾ ਨਵਾਲਾ ਹੂਆ ਜੋ ਹੈ ਸਰਬ ਕਾ
ਲਖ: ਵਰਾਈ ਸਰੂਪਾ। ਬਕਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ। ਹਸਤੀ ਮਨ ਰੂਪੀ।
ਸਿੰਘ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ। ਬਿਲਾਈ: ਬਿਲੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ। ਕਸਾਬ:

ਕਸਾਈ ਜੋ ਕ੍ਰੋਧ ਸੋ ਤਿਜਾ ਛੁਰੀ: ਵੀਰਥਾ ਫਾਹਿ ਜਾਵੂਪ॥ ਸਾਟਿ: ਸ੍ਰਾਨਿ
ਦੂਤ: ਦਸਤਾ ਜਥਤਥ੍ਹ ਅਛਲੀ॰ ਨਜੋਦਰੂਪੀ॥ ਜਾਲ: ਜਾਲ ਜਮਦਾ
ਕਾਸਟ॰ ਫਤਨ ਜੋ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਬੇ ਜੋ ਗੁਣ ਕਰਿ ਹਰੇ ਹੋਇਨੇ ਚਲੂਲ: ਗਾ
ਤ੍ਰੋਬਾਲਿ॰ ਹ੍ਰਿਦੈ ਅਧਮਾਨੀ ਮੇ ਟੂਲੇ ਕਮਲ॰ ਬੂਣਾਰੂਪੀ॥ ਅਗਯਾਨਿ॰
ਤਿਜਨਾਰੂਪੀ॥ ਦੇਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਕੋ ਜੇਦ॰ ਉਹੁਤਾ ਦੇਤਾਂ॥ ਆਤੁ: ਬ੍ਰ
ਸਹਾਈ॰ ਹੋਤਿ ਸਦੇ ਚਰਨ ਕ ਮਲ॰ ਕੀ॥ ੫॥੦॥ ਮਃ ੫॥ ਨਜੋਧ॰ ਕਾਮ
ਦੇਗਾ ਬਿਧਿਆ ਤ੍ਰੀ॰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ॥ ਤੀਨਿ॰ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਆਦ
ਰਤੁ: ਚਕ੍ਰਾ ਫੇਰ: ਪ੍ਰਮਣ ਫੇਰੀਆਂ ਤੇ: ਸੰਸਾਰ ਦੇਗਾ ਜੰਦ॰ ਹੋਂਦਾ
ਸ੍ਰਿ: ਸਤ੍ਰੁਗ ਏ ਤਿਹ॰ ਫਤ ਜੋ ਪਾਪੁ ਬੇ ਸੁਮੇਰ॰ ਫਤਾ ਨਾਮ ਅਨੇਕ
ਰਕੇ ਤਤਨੁ ਕਰਿਆ ਰੂਪ॰ ਹਰਿਆ ਜੋਰੀ: ਕਠੀਕਰੀ ਫ ਜੋ ਤ੍ਰੀਪਿਤਿ॥
ਮਨਿ: ਮਨ ਹਿਰੋ ਹਾਂ ਫਾ ਮਨ ਨੂੰ ਫ ਮਨ ਕੋ ਸਚਾਰ॰ ਬ੍ਰਿਜਾ ਰੂਪੀ॥
ਘਾਛਰ: ਬਛੇ ਦੇ ਖੇਸ ਫਤੂ ਆਵੇਲ: ਰੋਗੁ ਹੋਆ ਫ ਰੋਣੂ ਨਾਜਿਧ:
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਸਮਾਇਉ॰ ਸਾਣਿ ਆਹੋ ਘਟ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਹਾਰ॰ ਦੇ
ਕਰ ਨਲ ਰੋਗਾ ਛੁਟਉ: ਛੁਟੇ ਰਿਤੇ ਪਾਇਆ ਲ: ਨਰਕ ਮੇ ਛੁਟਦਾ
ਜਉ ਨਿਹਾਲ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਉ ਕਾਢਿਉ: ਕਾਢੇ ਸੋਜਾ
ਰਤੇ ਹਾਣ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗਾਹਿ: ਗਾਵਨੇ ਹਾਂ॥ ੫॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਤ੍ਰਿਹਿ: ਤੇਰਾਹੇ
ਮੋਹਿ॰ ਕਰਕੇ ਧੋਹਿ: ਠਗੀ ਮੇ ਕ[illegible]: ਕਲੋਲ ਕਰੇ ਗਾਡੂਰ: ਭੇਡ
ਤੇ ਜਿਉ ਛੇਲ: ਭੇ ਡੂਕਰ ਦੇ ਨਾਲ ਛੋਟਦਾ ਕਾਲੁ ਜੋ ਹੈ ਚਲੂ ਫਨਾਤਿਸ ਨੇ
ਚਿਤ ਹੀ ਜਾਲ ਫੇਲ: ਪਾਇਆ ਹੈ ਫ ਪਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਉ॰ ਲੈ ਤੇਰਾ
ਸਹਾਈ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮਾਹਿ॰ ਕਰਕੇ ਜੀਅਰੇ: ਇਕ ਜੀਵ ਗਾਫਲ:
ਹੇ ਭੂਲੇ ਫ ਦੇ ਜਰੇ ਤੇਰਾ ਨ ਸਾਥਾ: ਰੇ ਚਰਕਣੀ॥ ਘਰ ਤੂੰ॰ ਪਰ ਧੋਹ ਕਾ
ਨਾਹੇ ਫਾ ਧਾਰ ਕਾਹੇ ਧੋਹਤੇ ਧਾਂਕ: ਮਿਟੀ॥ ਹੋਤੇ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਬਦ ਮੂਲ
ਕ ਦੇਖੀ॥ ਲਭੁ॰ ਕਰਕੇ ਕਦੇ ਜੋਲ: ਪੀਤੁ ਆਮਾਨ॰ ਤਾਂ ਹਸ ਕਮ
ਲ: ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ॥ ਸਾਚੈ॰ ਨਾਮ ਕਾਰਿ ਸਾਚੇ ਸਰੂਪ ਮੇ॥ ੫॥੨॥ ਮਃ
ਪਾਰਾਜ: ਫਿਆਪ ਕਜੋ ਹੈ ਫ ਰਜਾ ਰੂਪ॥ ਜੁਾਇ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ ਦੂਤ ਕਾ
ਕੋਈ ਬਾਤਾ ਹਸਨੁ: ਰਸਨਾ ਕਰਿ ਕਾਣਿ॰ ਲੈ ਜਾਬਾਹਿ॰ ਜਾਈਐ
ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਫ ਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਪੀਵਹੁ॰ ਹੋਆ ਬਾਰੇ: ਬਾਰੁ ਮੇ ਹੋਣੇ
ਜੋਪਿ॰ ਜਪਹੁ ਤਾਂ॥ ੫॥੩॥ ਮਃ ੫॥ ਪਿਠ ਕਾਨੇ ਸਹਾਰਿ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਕਰੀ॥
ਈਧਨ: ਕਾਸਟ ਤੇ ਦੇ ਜਿਤਰ ਭਾਰੀ। ਸਭ ਕਾਰ ਮੇ ਅਗਨਿ ਹੈ ਪਰਸਾ
ਤ੍ਰੀਈ ਨਹੀ ਆਸਾਣੀ। ਧਰਤੀ ਨਾਦੇ ਸੰ॰ ਫਿਧੇ ਹੈ ਪਰ ਤਿਆਗੇ: ਤੇ ਬਕਸੀ॥

ਚਰਨ॰ ਹੈ ਬਿਛੁ ਦੇਤੇ ਅਕਾਸ: ਸਿਰ ਹੈ। ਘਟ: ਅਗਸਤ੍ਯ ਮੁਨੀ ਕੇ ਕੇ ਪੇਟ ਮੈ ਪ੍ਰ
ਰਗਾਸੁ: ਸਮਾਦ੍ਰ ਹੋਦ ਗਰਿ ਕੈ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਘਟ ਮਾਹਿ ਸਿੰਧੁ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨੇ ਕੀਓ
ਪ੍ਰਗਾਸੁ: ਸਮਾਦ੍ਰਨਾ ਕਾ ਜੋ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਕਹੀ ਡੂਬਤੇ। ਇਹੁ ਅਰਥ ਚਾਰਯਾਦਾ
ਕਾ ਹੈ।੧। ਅਖਰਦਾ ਰਹਾਉ ਪਹਿਲੇ ਕਰਨਾ ਜਿਸਦੀ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਆਈ
ਧਨੰ ਰੂਪ ਲੋ ਬਾਲ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਗਰਭ ਕੀ ਬੈਸਤਰੁ ਬਾਗੇ: ਨਹੀ ਦਗਧ
ਕਰਦੀ। ਮਾਟੀ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਬਾਲਕ ਹੈ ਤਿਸ ਕਉ ਉਗਾਰ ਤਕਾ ਤਿਆਰੇ: ਨਹੀ
ਗਾਲਦਾ। ਚਰਨ॰ ਹੈ ਬਾਲਕ ਦੇ ਤੇ ਤਬ ਅਕਾਸੁ: ਸਿਰੁ ਹੈ। ਕਿਉ ਨਹੀ
ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹੁ ਖੇਦ ਦੇਵੇਂਦੇ। ਘਟ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਿੰਧੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰ
ਗਾਸ: ਯਾਦ ਗੀਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ। ਤਿਸ ਕਰਿ ਬਚ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੀਖੀ ਜੋ ਸੋ ਕੇਦ ਲ ਕੈ ਬਾਬੂ ਇਕੋ ਖੇਦ ਨੇ ਲਗਾ ਬਾਮੇ ਨੀਚੇ ਦ
ਬਾਗਾ ਰਿਆ ਮਿਟੀ ਦੇਤੁ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਤਾ ਹੂਆ ਬਚ ਗਯਾ ਸੋ
ਭਗਤ ਮਾਲ ਮੇ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਮਾਯਨ: ਕਰੜੀ ਇਗ ਹੂੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪਾਛੇ ਦੂ
ਨੇ ਜਾਬਨ ਵਤ ਸੂਧ: ਸੁਧ ਗੋਰਾ ਸੋ ਦ੍ਵਾਰ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਜੋ ਤੇ ਤੇ ਰਤਾ ਸੀ॰
ਤੇ ਬਾਹਰ ਹਰਿ ਤੈ ਨਿਰ ਭਉ ਫਿਰੈ ਹੋਦੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤੁ ਤਾ ਤਿਸ ਦਾ ਬ੍ਰਹ
ਮਾਦਿ ਵਿਚ ਕਾਤਿਸ ਆ ਹਿਰੈ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ: ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸੋ ਗੁਪਤ: ਨਹੀ
ਜਾਪਦਾ ਬਿਦੇਹੀ: ਜੋ ਹੈ ਦੇਹ ਤੇ ਨਾਨੂ ਦੀਸੈ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਦੂ ਦੇਹਿ ਰੂਪ
ਲਦਾ ਹੈ। ਸਭਦੀ ਸੈ: ਕੀ ਸੂਰ ਇਹ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਛੋਦਾ ਹੈ ਸੀ
ਤੇ ਅਣਕਗਾਦ: ਨਾਡ ਗਨ ਜੋ ਭਵਗਨ॰ ਹਾਰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਮਾਦ॰ ਇ
ਸਨੂੰ ਨਾਮੋ ਹੈ। ਨਥਿ ਨਦੇਖੀ: ਵਸਤੁ ਕਾ ਕਛੁ ਵਸਤੁ ਨਹੀ ਮੂਲ ਤੇ
ਜੋ ਸਿਸਾਗ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਕਾ॰ ਸੋ। ਪੁਰਾਣੁ॰ ਭੀ ਇਕੁ ਕਹੈ। ਛੋਦਾ ਕੇ
ਕੋਇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਦਾ ਅਖਰਦਾ ਇਕ ਰਹਾਉ ਤੇ ਇਕੁ ਪਦ ਦੀ ਪਿਛੇ ਹੋ ਦਾ ਪ੍ਰ
ਹੋ ਦਕਰਨਾ ਆਪਿ॰ ਹੈ। ਮਨ: ਹੈ ਭੀ ਈ ਤੂੰ ਤੀ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਿ: ਜਪ
ਜਬ ਘਟ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਿੰਧੁ ਨੇ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ: ਚਾਨਣਾ ਕੀਆ
ਤਬ ਰੂਪੀ ਤਬ ਇਹੁ ਨਾਤਾ ਹੋਈ ਆਂ ਸੋ ਕਹੈ। ਪੀਧਨ: ਜੀਦ ਰੂਪੀ ਤੇ
ਬੈਸੰਤਰੁ: ਤਿਸਨਾ ਦਾ ਮਾਜਾ ਰੂਪੀ ਗਛਿਦਾ ਮਾਟੀ: ਬੁਧੀ ਜੋ ਜਲੁ:
ਪਦਾਰਥ ਬਾਕਉ ਦਹਦੇ ਸਾਤਿਆ ਰੈ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਚਰਨ ਤਲੇ ਜੋ ਬਾਲੀ
ਦਸਭ ਕੇ ਸੋ ਰੂਪ ਰਹਿਆ ਆਕਾਸ ਵਤ ਕਾ ਰੂਪ ਛਤੇ ਬਰੂ ਭਾਹੇ
ਛੇਦਾ। ਮਾਯਨ: ਗਤਾਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਗਾਸੇ: ਮਾਯਹੁਆ ਹੈ ਤੇ ਪਾਛੇ ਰਹੇ ਰੂਪ॰
ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸੋ ਲ: ਸੋ ਲਾਬ ਧਾਧਕ ਕੀਨੇ ਸਾਧਕ: ਸਬ ਹੈ ਵਤ
ਸੂਧ: ਸੁਧ ਨੇ ਰਧਾਂ ਛੇਦਾ ਜੋ ਜੀਦ ਨਾਮਾਂ ਦੇ ਤੇ ਤੇ ਰੂਪ ਰਦਾ ਫਿਰੈ:ਫਿ

ਰਦਾ ਜੀ ਜੋ ਨਿਰਭਉ ਭਉ ਪਾਰੇ ਹੈ ਹੋਂਦੀ॥ ਜੋ ਹੈ ਅਉਤ੍ਰਿਤਿ ਜਰ ਉਆ ਅਵੁਆਣ ਹੋਂਦੀ।
ਜਿਸੈ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਫਮਾਯਾ ਜੋ ਹੈ ਹੋਂਦੀ। ਵੇਰੀ: ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਗਤਾ ਨੂੰ ਗੁਪਤ: ਨਹੀਕਰ
ਦਾਤੇ ਬਿਦੇਹੀ: ਹਰਿ ਨਜਾਹਾਂ ਕਹਾਂ ਦੀਜੈ: ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜਗਾ ਦੀਜੈ: ਜਗਤ ਨੂੰ
ਦ੍ਰਿਸਟ ਹੁਣਾ ਨਾ ਦਾ ਹੈ ਨਿਚੋ ਛਿਦਾ॥ ਅਗੋ ਜੋ ਕਮਾਏ ਠਗ ਣਹਾਰ ਠਾਗੈ:
ਠਗਦੇ ਸਾਂਹੂ ਤਿਨ ਤੇ ਆਣ ਕਰਾਦਾ: ਨਹੀ ਠਗੀਦਾ ਹੂਣ ਛਿਦਾ॥ ਜਿਸ
ਸੈ ਜਾਹੁ ਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਭੁਲਿ ਲਾਗੈ: ਲਗਾਦਾ ਜੀ ਜੋ ਅਬਾਧਿ ਨਦਖ
ਭੁਜਾਂ ਨੂੰ ਨਵਸੀਧਾ ਕਰੋ ਅਬਿਨਦਖਰ ਜਾ ਹੈ ਹੈ ਪੰਦਾਰ ਬੁਤੇ ਹਰਿ ਦਲੁ
ਪਰਮਗਤਿ: ਮੋਖਨਾ॥੫੦॥ ਮ:੫॥ ਦੀਆ: ਦੂਸਰਾ॥ ਪੁਤੰ ਤੇ ਕਲ
ਤੇ: ਸਨੁਖਾ ਤੇ ਲਖਮੀ: ਆਪ ਨੀਕਾਰੀ ਏਦੂ ਜੋ ਆਏਆ: ਰੋਕ ਦੂਤੇ॥
ਵਿਗੁਤਾ: ਖਰਾਬ ਹੋਆ॥ ਨਕਿਰਤਿ: ਕਰਮ ਆਨ ਮਾਰਾ ਕਮਾਏ॥ ਜੋਕ
ਕਮਾਂ ਤਿਨ ਕਰਿ ਬਾਧਿਆ: ਭੁਆਨ ਕਾ ਅਦਿਰਾ: ਹੇਰੂ ਕਛੂ ਹਾਏਆ:
ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਹੈ ਕਰਦਾ ਫਿਰੇ ਫਮਾਰਿਆ॥ ਹੋਆ॥ ਦੁਖਨਿ॥ ਨੀਦਾ ਰੂਪੀ
ਠਿਸ ਕਰਿ ਅਹਾਧਾ ਬੂਆ: ਮਹਾ ਪੇਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਜਮਦੂਤ ਹੈਂ ਦਮਹਾ
ਖੇਹੋਆ ਅਗੋ॥ ਛਿਦਾ॥ ਜਿਨ ਹਿ ਜਾ ਜੋ ਤਿਨ ਹੀ ਆਜਾਏਆ: ਜੋ ਪੇਰੁ
ਦਾਸੰ ਨੂ ਹਰਿ ਮਾਏਆ॥ ਰੂਪ॥੫੫॥ ਮ:੫॥ ਚਰਨ ਕਮਲ: ਹਰੀ॥
ਮਨ ਕੇਂ ਵਿਖੈ॥ ਨਿਧਾਰ: ਜੈਯਾ॥ ਜਿਸੰ ਨੂੰ ਮਾਨੁ॥ ਤਿਸ ਕੋ॥ ਰਿਗਿ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ॥ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ॥ ਤਾਂਜ: ਪਾਕੂ ਦੇਹਿ॥ ਸੰਨੂ॥
ਧਾਰਉ: ਧਾਰਨਾ ਹੈ॥ ਸਚੁ: ਨਿਸੁੰਕਰਿ ਦਾ ਸਤੀ ਏਹੁ॥੫੬॥ ਮ:੫॥
੧੯ ਗੀਤ: ਜਸੁ॥ ਆਵ: ਆਵਣਾ ਤੇ ਗਉਣ: ਜਾਣਾ ਮਿਟਿਹੋ॥
ਰਜਿ: ਰਦਾ ਹੈ॥੫੭॥ ਮ:੫॥ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ੨: ਕਥਨ ਹੈ ਦਾਤੀ ਨ ਕਲਕ
ਕਰੇ ਅਰਥਾ ਜਹੇ ਲੇ: ਸੁਖ ਏ ਕੁਝੇ ਛਿਦਾ॥ ਰੋਗ ਭੂਪ ਦੂਰਾ ਹੋ ਹੈ ਮਿਜ
ਰੰ॥ ਜਗਾਲ ਬਿਨਾਸੇ: ਬਿਨਾਸ ਹੋਆ॥ ਨੀਦ॥ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ॥ ਭੂਖ॥
ਜਾ ਹਾਂ ਰੂਪੀ॥ ਸਹਜਿ: ਸਹਜ ਏਦਾ ਸਾਂਤੀ ਤਾਂ ਨਾਨਕ॥ ਸਭਾ ਵਿਗੁਨ
ਤੇਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ॥੫੮॥ ਮ:੫॥੧੬ ਪੰਡੂ ਤਾਲਾ ਛਿਦਾ॥ ਨਰਹ: ਨਰਾ
ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਨਰ: ਸੁਆਮੀ॥ ਤਿਸ ਕੋ॥ ਜਲ ਨ ਥਲ ਨ॥ ਸਪ ਗਰਾਨ:
ਜਲਾਂ ਥਲਾਂ ਤੇਂ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਆਦਿ ਮੇਏ ਕਰੇ ਹਰਨ ਧਰਨ: ਹਰਿ
ਨਹਾਰ ਹੈ ਧਰਤੀ ਨਤੇ॥ ਕਰਨ॥ ਹਾਰ ਹੈ॥ ਨਹਰਿ ਰਹ: ਨਾਥ ਰਿਹੈ ਸੀ
ਸਦਾ ਤੇ ਨਿਰਹਾਰ: ਨਿਰਾਹਾਰ ਹੈ॥ ਗੰਭੀਰ॥ ਹੈ ਧਰਿ ਸੁਵਾਨ ਹੈ ਬਿ
ਭੁਗਨੇ ਲਤੁ ਮਾਰੀ ਸੀਤ ਧਾਤ ਸਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜੂ ਲੀਏਕੋ॥ ਹੀਰ:
ਹੀਰੇ ਵਤ ਹੈ ਸੁਪਜਾਕਾ॥ ਊਚ ਮੂਚ: ਉਚਿਆ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਤੇ ਅਪਾਰ:
ਰਹੇ॥ ਰਲ: ਕਰੀ ਡਾਕੋ॥ ਗੁਣ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਅਮੋਲ ਹੈਂ ਤਸ ਤੇ॥੫੯॥

ਮ:੫॥ ਰੂਪਤੇਰੰਗਤੇਜੁਗੀਯਾਂਦੈਭੋਗਾਨੂੰ ਤਿਆਗਦਤੇ॰ਜੋਅੰਤਨੂੰ ਛੁਟਤੇ॰
ਰੋਤੇ॥ਕਾਮਨੀ॰ਜੋਦਕੂਰਹੇਹੈਂ॥ਦਰਬ॰ਦੇਅਰਬਖਰਬ:ਅਗਿਹਤਾ
ਇਤਾਦਿਸਧਾਰੇ:ਚੰਦਰ ਕਰਦੇ:ਚਹਾਕਰੇ॥ਗਾਮਨੀ:ਸਾਦਨੂੰਹਾਰੇ॥
ਮੀਤ॰ਜੋਸੁਤਕਲਤ੍ਰਪਰਿਓ:ਨਸੁਰਹਿਓਹੋ॥ਭਰਮ॰ਕਰਕੇ ਛਾਮਨੀ:
ਛਾਇਆਦਤਹੈ॥ਚਰਨਕਮਲ:ਹਰੀਦੀਸਰਨਹੋ॥ਭਾਦਨੀ:ਭਾਵ
ਛਾਦਿਖੇਹੈ॥੮੦॥੧੯ ਰਿਮਕਲੀਮ:੫॥ਨਾਮ॰ਰੀਦਾਨਾਮਹੀ॥
ਦ੍ਰਿਸਤਦੇਖੋ ਅਜਾਮਲ॥ਨਾਰਾਇਣ॰ਨਾਮਦੀਪੁਤ੍ਰਨੂੰਪਕਰਿ॥
ਗਤੇ:ਮੋਖਹੋਗਈ ਸੰਤ ਨਾਹਨ:ਨਹੀਸੀਕੋਈ॥ਗਜ॰ਜੋਗਧਿ
ਰਦ:ਧਰਮ॥ਅਤੇਥਾਨੂੰਪੀ॥੧॥ਮ:੯॥੧॥ਪ੍ਰਸਿਹੋਹੇਸਾਧੋ॥ਜਗ॰
ਤੇਮੈਂ ਦਾਜੀ॥ਉੜ੍ਹ ਸਾਧਤੁ ਇਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲ:ਕ੍ਰਿਪਾਸਰੂਪ ਜੋ॥ਇਕਾਅ
ਰਤੀਜੋ॥ਤਿਹ॰ਅਰੀਰੋਐਪੇ॥੨॥ਮ:੯॥ਜੁਪਿ:ਜਾਦੂਗੀਰੀ॥
ਬਾਜਰੂ॰ਜੋਦੇਹ:ਸਨਮੁਤ੍ਰਨਾਪੇ:ਜੋਇਨ॥ਬਾਲਪਨ:ਬਾ
ਲਿਆਦਸਾ॥ਕਾਪੂ:ਕਹੂੰਗੀਦਕਿਸੀਕੇਤੀ॥ਸਚਿਤੁਮਾਨਿ:ਹਰੀ
ਨੂੰ ਜੋ॥੨॥ਰਾਮਕਲੀਮ:੫॥ਅਸ੍ਰਪਦੀਆ॥੧ਓਪੀਠਕਾਲੇਕ
ਕਹੈਂਕਾਲਿਜੁਗ॥ਆਇਆਹੈ ਜੋਰਿਕੂੰਜਾਣੀਐਸੋਕਹੇਹੈਂ॥ਤਾਰੇ॰
ਚੜ੍ਹਦੇਹੈਂ॥ਦਿਨੀਅਰੁ:ਸੂਰਜ॥ਨੂੰਤਾਰੇ:ਝੁਲਦੀਹੈ॥ਜੁਗ॰ਕ
ਰਕੇਜੀਅਪੇਲੇਹੋਰਹੀਤਰਾਂ ਬਾਦ॥ਸਰੂਪਨੂੰਕੇਸੇਪਾਦੇਂਦ ਜਗਜੀ
ਅ॰ਦਿਖੇਖੇਲੇਏਦਾਬਾਦਕੇਸੋਕਹੀਐ ਕੁਣੀ ਫਲਾਂ ਹੋਹੈ॥ਜੀਦ
ਨੇ:ਜੀਦਾਂਦੀ ਤਲਬ:ਇਕੁਜਾਨਿਦਾਰੂਹੈਹਰੀ॥ਕਾਲਿਜੁਗਦਾ
ਧਰਮੁਸੁਣੋਜੋਕਰਹਿ ਧਿਗਾਣਾ:ਜੋਰਾਵਰੀਜੋਹੋਏ ਪਰਵਾਣ:
ਪ੍ਰਵਾਨੂੰਹੁੰਦਾਹੈਇਹਕਾਲਿ॰ਜੁਗਕੋ॥ਆਇਆ॰ਕਾਲਿਜੁਗ॥
ਬੈਠਾ॰ਕਾਲਿਜੋਨਾਓਕਹਿਦਾਹੈ॥ਤਹ:ਤਿਸਨੂੰਨਾਹੀਦਰਜਦਾਹੈ
ਤੇਕਿਦੇ॥ਸਤ॰ਬੋਲਣਾਦਾਕਰਮੁ॥ਛੁਟੀਜੈ:ਆਣਿਦਾਹੈ॥ਤਪਪ
ਰਿ:ਤਪੀਸਰਾਜੋਸੋਤਿਨਾਪਾਸੋਂ॥ਲਇ॰ਓਨੂੰਲਗਦੀਹੈ ਧਰਮਾ
ਦੀ:ਤੇਮਤਨੋਪਖੰਡੀਦਲੋਭੀਹੈ॥ਪੀਠਕਾਕਾਲਿਜੁਗਕਹੈਮੋਸ
ਮੈਕਾਨਾਨੂੰਦਾਬੁਗਾਂਤਕਹੋ॥ਜੋਸੁਦੀ॥ਚਾਕਰ॰ਜੋਹੋਹਮੁ॰ਨੇ॥
ਛੋਦਾ॥ਕਾਲਿਦਾਂ॥ਅਣਜੀਐ:ਆਦਣਾਹੈ॥ਆਹੈਕੂੰਅਧਰਣਾਨੂੰ
ਹੋਕਾਈਦ ਆਪੇਨੋਗੁਣਕਾਲਿਆ॥ਓਹਨਦੇ॥ਤਪਾਦਸਾਹਿਆਓ
ਕਾਧਿਆ॥੧॥ਜਗ॥੨॥ਪ੍ਰਭੂਕਾ॥੩॥ਪੁਣਜੋਆਪਣੇਗੁਣਦੇਹਿ

ਤੁਰੈਂ ਨ ਪਾਣੀਆਂ। ਛੇਦਾ। ਕਾਂਜੀਆਂ ਨੇ ਸਰਾਂ ਨਿਧੇ ਰੀਹੈ ਕਾਇਮੈਂ ਕਲਾ
ਵਾਲੀ ਕਿਤੁ ਕਾਜੀਆਂ ਦਾਰਿ ਦਾ। ਕਿਸਨੋ: ਕਾਲਾਪਾ। ਕਰਿਹੋਆਹੋ
ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਦਾ ਜੋ ਬੇਦਾ ਅਖਰ ਬਹੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਕੀਆ ਤਿਰੂਪੀ ਕਰ ਹੀਰੀ
।ਸਿਦਾਂਤ ਲਹਿਆ। ਲਖਿਆ ਹੋ। ਪਤਿ: ਸੁਆਮੀ। ਸਤੁੰ ਵਰ
ਨਾਕਾ ਹੈ: ਕਿਆ ਹੈ। ਨਾਦ ਵਹੁ: ਨਾਦ ਦੇਹੈ ਤੇ। ਸੁਚ: ਸਰੀਰ ਦੀ ਸੁਧੀ।
ਸੋਚ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾਈ। ਪਰਵਾਣੁ: ਮੁਖੁ ਹੋਇ ਕੇ ਹੈਂ। ਰਹੇ: ਗਾਫਲ
ਭਏ ਹੈ। ਨਾਉ ਰਾਮ ਤਿਸ ਦਾ ਜਪੈ ਸੋ ਭਾਇਆ ਰਹਮਾਣੁ: ਪਰ
ਨਾਲੋ ਛੇਦਾ ਤਿਹੈ ਮਨ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਏਕੋ ਕਾਰਿ ਜਾਣੁ। ਨਾਮੰ ਕਰਕੇ
ਹੋਵੈਂ ਪਦਾਰਥੁ ਵ ਨਾਮੁ ਵ ਆਤਮ ਦ ਸਤੁ। ਜਾਈਐ। ਹੋਰੁ ਬੇ
ਦ ਹੋਰੁ ਸਾਧਨਾ ਨੁ ਵ ਬਾਹਰੁ ਲਬੀ ਇਤੋ। ਤੁਲਾਮੰ ਪੂਲੇ ਕਮੈ।
੧।ਮ:੧। ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅੜ੍ਹੀ: ਕੁਟੀਆਂ ਦ ਦੇਹ ਨੂੰ ਪਰਾਰਥ
ਕਾਰਿਆ ਆਸਣੁ: ਇਸ ਬਿਤਰੂ ਪੁਹਰੀ ਨ੍ਹਾ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਮੈ ਹੈਂ ਕ
ਰਕੇ ਕਾਮੁ ਨੇ ਦਾ ਹੋਆ ਹੋ। ਨਾ ਜੋਰ ਹੁਧੁ ਸੋਠ ਪਕਰਿਆ ਰਤਿ:
ਜਸ ਪਰਾਇ ਦ ਛੁੰਦ ਬਾਦਾ ਆਪੁ ਹੁਆ। ਆਪੁ। ਪਰਤਾਪ: ਤਿਸ ਨਾ ਗਨੀ
ਸਖਾਦੇ ਕਰਕੇ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਵਿਖੋ। ਛੇਦਾ ਤਾ ਸਹਜ ਦੀ ਮਾਤੁ ਰੂਪੀ ਭਿ
ਖਿਆ ਪਾਣੀ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਖਾਪਰੁ: ਖਪਰਾ
ਹੈ: ਫਟਾ ਹੋਆ ਹੈ ਦੁਵੈਤ ਕਰਕੇ ਤੇ ਭਾਇ ਰੂਪੀ ਭੀਖਿਆ ਨ ਖਾਇਆ ਆਈ।
ਕਹਿ ਕੇ ਭਿਖਿਆ ਖ੍ਰੇ: ਤ੍ਰਿਆ ਜਾਣਕਾਰਿ ਦ ਮਾਯਾ ਨੁ ਮਾਰਗਾਤ ਦੇ: ਨੇਤ
੧।ਮਨ ਰਾਖਣਹਾਰ ਕਾਰਿ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਦਾ ਉਜਾਲਾ ਗਿਆਨੁ।
ਧੂੜਤ ਧੂੜੇ: ਤੁਧ ਦਾਰੀ ਤੁਧ ਹੋ ਹੋ। ਜਾਲਾਂ ਵਿਖੋ ਬਧੂ ਆ: ਬ
ਧਿਪਣਾ ਵਦਾ ਹੋ। ਛੁਠੰ ਨਰੁ ਵ ਜਗਤੁ ਖੇਲੁ ਹੋ। ਨਦੂਆਂ ਦਤ
ਫਟਕ: ਪਲੋਰੀਆਂ। ਛੇਦਾ। ਬਿਰਗਿਆਂ ਨਿ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ
ਧਿਨ ਨਹੀ ਮੁਕਤਿ। ਜਿਹਦਾ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਦੋ ਕੁਇੰ ਜੀਵ
ਕਿਸਾਨਾ: ਲੋਕ ਪਾਤ੍ਰ ਬਿਧਿ ਪਿ ਲੋਗਾ: ਰੈ ਗੁਣ ਜਿਸ ਲੋਰਹੈ ਸਿਧਿ
ਧਿ: ਸੋ ਤਿਨਾ ਗਾਣਾ ਮੈ ਜੋਗਾ: ਜੁੜ ਰਹੇ ਨਾ ਛੇਦਾ। ਸਾਧੂ ਸਬਦ
ਧਾਰੇ ਸੁ ਤ੍ਰਿਜਮ ਹੋਇਆ ਛੇਦਾ ਜੋਗੁ ਗਤਿ ਜੁੜਿਨਾ ਹਰਿ ਮੈਦ
ਚਾਰੇ ਸੋਈ ਜੋਗੀ। ਪੂਰਬ ਨਾ ਹਰਿ ਆਰਹੋ। ਜੋਗੁੰ ਸਬਦਾ।
ਹੋਗਾਂ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ। ਸਿਜਮੁ ਤਿਸ ਮਭ ਕਰਿ ਸਚੁ ਕਰਕੇ ਜਿਸ
ਦਾ ਸੁ: ਸੁਮੂ ਚਿਤ ਭਯਾ। ਨਾਨਕੁ ਹੈ ਜੋਗੀ ਸੋ ਹਰੀ ਵਾਸੋ। ਮ:
੧।ਛੇਦਾ। ਖਟ ਚਕ੍ਰਾ ਵਾਲੀ ਦੇਹੀ ਜੋ ਮਟੁ: ਮਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ।
ਛੇਦਾ। ਸਬਦ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਆ ਨਾਦ ਦਾ। ਇਕਰ ਸਬਦਾ।

ਨਾਮ॰ ਵਿਖੇ ਗਾਇਬ ਵਰਤੇ: ਤਿਆਗ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਮੋਹ ਛੁਟੈ॰ ਤਿਨਾ ਕੇ ਹਰਿਦੇ ਮੇ
ਲਿਵ ਰੂਪ ਰਤਨ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਹੀਰਾ: ਹੀਰੇ ਵਤ ਹੈ ਵ ਨਾਮ ਰਤਨ ਅਨਮੋਲ
ਰੂਪ ਹੀਰੇ ਵਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਧਿਰ: ਇਸ ਤੇ ਤੁਹਿ ਆ ਆਮਤ॰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਗਾਤ॰
ਕਾਰਿ ਮੋਹਿ: ਹਮ ਕੋ ਗਾਢੇ ਤਾਨ੍ਰਿਤ ਮਲ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਗਰਿਦੈ ਸੋਹ: ਜੋ ਬਤਾ
ਹੈ ਕਾਰੀ॰ ਸਰੂਪ ਜਾਗੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਹਰਿਹੈ॰ ਜੋ ਜਾਰ ਦਲੇ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਲੁ
ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਗਾ ਅੰਤਿ ਭਾਰਿ: ਅੰਦਰੋ ਗਾਢੇ ਦਾਰ ਗਹਿ ਨਿਰਾਰ॰ ਸੰਸਾਰ
ਤੇ ਆਲਿਪਤ ਤੇ ਜੋ ਹਰੀ ਰੂਪ ਗੁਰ ਮਹਿ ਇਕਾ ਚਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਸਵਾਦਿ॰
ਕਾਰਿ ਗਾਪਰ ਧਾਰਿ: ਪਰਨਾਰੀ ਆਦਿ ਜਾਣਈ: ਜਾਕੁ ਵਿਖੇ ਗਾ ਸਹਜ॰
ਸਰੂਪ ਮੋ ਹਰਿ॰ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤੇ ਤਤਾ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਆਰਿ॰
ਜਨਮੁ ਕੋ ਪਛਾਨੀ॰ ਭਏ ਨਿਰਧਾਨੀ: ਬਿਰੁਧਿ ਦੁਖਹਿ ਸਮਾਧਿ॰
ਵਿਖੇ ਸਹ ਜਿ: ਜੋ ਹੀ ਅਹਉ: ਹਿਕਾਰ ਤੇ ਗੁਰ: ਹਰੀ ਮੋ ਚੇਲੇ: ਜੀ
ਦੁ ਦਾ ਦੂਜਾ॰ ਭਾਵ ੩। ਮ। ਪਾਕੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਣ ਨਕਹੇ ਸਾਹ:
ਵਿਆਸ ਕਲਦੇ ਦੋ ਸਾਹ: ਸਾਇਆ ਦੇਊ ਧਾਰਿ: ਧਰੇ ਹੈ ਗੁਰ॰
ਕ੍ਰਿਆ ਕਾਰਿ ਗਾਕਹੀ ਮੋ: ਕਹਿਆ ਕਾਰਿ ਗਾਸ ਧਾਵੈ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਰੂਪਗੁ
ਮੋ ਗਾਹਿ ਨ: ਗਿਹ ਗਾ ਗੁੰਡੀ: ਪੜੀ ਗੁਰ॰ ਕੋ ਗਾ ਵਦਉ ਨ: ਕਵੀ
ਸਰੀ ਦਾ ਵਿਅਰਥੇ ਗਾ ਸੋਲਾ: ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਸਾਰਥੇ: ਸਹਿਤ ਧਰੁ
ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਦ ਅਰਜਨ ਕਾ ਸਾਰਥੀ ਗਾ ਪ੍ਰਾ। ਧਾਣੀ ਹੁ ਦਾਹੋਰ
ਇਸ॰ ਰੂਪਨੁ ਗਾ ਦਾਹ। ਸ੍ਰੁਗਤੇ ਗਾ ਹਰ: ਗਿਣਤੀ ਆ ਨੂ ਸੁਖ! ਹਿਰ
ਹੈ ਜੀ ਮੇ: ਜੀਦ ਗਾਕਮਾਏਆ: ਕਮਾਏ ਅ ਨੁ ਸਾਰ ਗਾ ਗਾਈ ਅੰ॰
ਤੇ ਗਾ ਕੁ ਲਾਈ ਗੇ: ਵਿਸੇਨੁ ਭੀ ਇ ਤਾ ਆਈ ਸੋ॰ ਜੋ ਆਈ ਮੋਸ
ਰਿ॰ ਵਿਖੇ ਧਾਧਉ: ਚਧਾ ਮੋ ਬਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਾ ਸਧਰ॰
ਦਾ ਅਚਾਰ: ਕਰ ਬਧੁ ਹੈ ਕ੍ਰਿਦਾ ਆਧਾਰੁ ਕੇ ਇਮ ਬੇਕ ਜਨ ਮੇ
ਸਾ ਹੈ ਇਕ॰ ਹੀ ਵਿਗਾਤੁ ਭਲਾਈ ਸਹੁ ਏਕੈ: ਏਕੋ ਹੈ ਟੇਕ: ਸ
ਹ ਨੂ ਕਰਿ ਗਾ ਗੁਣੀ॰ ਭੀ ਸੋਈ ਹੈ ਤੇ ਤਿਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਗਾ ਸਾ ਚੇਨਾ ਮਕ
ਹ ਕੇ ਸੋ ਗਾਵਾ ਗੁਣੀ ਤੇ ਸਾ ਚਾਈ ਚਾਰੁ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਗਾ ਵਾਹੇ॰ ਅ
ਨੁ ਸਾਰ ਗਾ ਭ ਮ: ਪ੍ਰਤਿਗ੍ਰਹ: ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੇ ਗਾ ਤਪ ਨੁ। ਤਪ ਕਰਿ
ਭੀ ਦੇ ਹਿ ਕ੍ਰਿਜੈ ਤੇ ਗਾ ਸਰੁ: ਸ ਦੁਸਾ ਜਨ॰ ਦਾ ਅੰਰਧਾਨਿ: ਮ
ਲਾਦਾ ਮੋ ਤੁਰਪੀ ਗਾ ਪੀਜੈ: ਪੀਦੀ ਮੋਜ ਧਾ ਗਾਗੀ॰ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰ
ਨੁ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਗਾਰੀਜੈ: ਮਰਨਾ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਗਾ ਚਾਨੁ ਸਿ: ਚਾਨੁ ਕਰ
ਕੈ ਪਵਨ ਸਿੰਘਾਸਨ: ਦਸਵੇ ਦੁਆਰ ਮੋ ਭੀਜੈ: ਵੇ ਕੋ ਗਾ ਦ

ਸਿਖ੍ਯਾਸਤ: ਹਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਤਨ ਕਾ ਮਿਉਲੀ: ਲੇਤੀ ਪੋਤੀ ਆਦਿਕਾ ਖਟ ੬: ਜਪੇ ਹੋ
ਮਾਦਿਕਾ ਸਾਧ: ਮੁਦ੍ਰਾ ਅਗਿਆਨ ਕਾਮਾਦਿ ਰੂਪੀ। ਧੀਜੈ: ਧਰੈ ਚੋਰੁ: ਕਾਮਾਦਿ
ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਪ੍ਰਸਾਦੁ: ਸਾਧੁ ਪਦ ਦੇ ਵਿਸ ਦੂਹਰਿ ਦਿਆਲੁ ਜੈ: ਜੀਤੇ
ਮੀਜੈ: ਸਿਆਕਦਲ ਹਿਸਾਂ ਦੀ ਹੈ ਪਹਿਲਾ ੧੦ ਸੇ ਜਾਤਾ ਪਾਈਜੈ: ਹੁੰਦੀ ਆ ਲਨ
ਸੰਤੋਖ ਦਾ ਜਨਮੇਰ: ਜਮ ਜਮ ਕੈ ਜਨ ਕੀਰਾ ਚੈ ੦ ਟੇਕਾ ਧਿਨ ੦ ਹੋਰ
ਉਦਾਰ ਦੇ ਦਰ: ਉਦਮ ਦੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਦੈਤਾ ਦਾ ਚੂਰਣ ਕੋ
ਹੈ ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੋ ਧਾਸੇ: ਤੁਆਰਾ ਦੇ ਲਾਂਭੂ ਪਾਰਿ ੦ ਚਹੁ
ਚਹੁ ਦੇ ਸਾਰ ਦੀਜੈ: ਜਪੀਏ। ਪਾਮ: ੧। ਅੰਤਰਿ ਰਿਦੇ ਉਤਭੁਜ: ਹਰੀ।
ਦਾ ਛੇਦਾ ਉਤਭੁਜ ਆਦਿ ਦੇਖਾ ਦੀਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਹੈ। ਸਾਧੁ: ਸਾਚਾ ਦਾ
ਨਿਸੰਕ ਕਰਿ ਲਉ ੦ ਕਰਤਾ ਧੀਰੁ: ਬਾਂਹੁ ਦਾ ਨਸੀ ਕੁਆਰ ਤਨੁ ੦ ਹੈ ਹੀਰਾ
ਦ੍ਰਿੜਾ ਸਾਚਾ ੦ ਹਰਿ ਦਾਰਿ: ਅੰਦਰੁ ਹੈ ਰਿਲੁ: ਸੇਸਾ। ਭੁਗਾਰ: ਪ੍ਰਚਤਾ ਦੇ
ਮਾਨੁ ੦ ਦੇ ਧੋ ਪਾਦੇ: ਪਾਣੀ ਅਦਾ ਲੈ ੦ ਕੇ ਸੁਰਾਂ ਕਾ ਭਰ ਮਾਸਿ: ਭਰਮੁ ਦੇ ਆਖੀ
ਵਿਸਨਾ ਰੂਪੀ। ਕਰੈ ੦ ਅਸਦੀ ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਦਿਆ ਛੋਲੈ ੦ ਪਰਤਾਰੀ ਮੇ ਤੇ
ਅੰਤਨਾ ਵੇਦ: ਚੇਦਤੇ ਦਮੁਨੀਸਰਾ ਨਗਾਹਿ ੦ ਕਾਰਿ। ਭੇਦ: ਭੇਦ ਹੀਰਹੇ
ਦਾ ਹੈ ਆਭਿਮਾਨ ਅਭੇਦ: ਹਿਰਦੈ ਮੇ ਮਨ ਦਾ ਹੈ ਅਭੇਦ ਨੂੰ ਦ ਅਭਿਆਸ ਤੇ
ਅ: ਦ੍ਰਿਸੁ ਕਰਿ ਤਿਨ ਗਹਿ ਦਾ ਹੈ। ਮਿਲੈ ੦ ਗਾਰੁ ਤਾ ਸੁਭਾਉ ੦ ਦਖੀ
ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਕਰਿ ਏਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ। ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਜਾਪਉ: ਜਪਦੇ ਹੈ
ਨਾਉ ੦ ਦਾ ਜਾਇ ੦ ਤਾਂ ਮਨ: ਅੰਤੁ ਸਕਰ ਹੁ ਹਾਰਿ ਸੋ। ਵ੍ਰਿੰਦਾ ਭੂਖਿਆ
ਖੰਤਿ ਕੀਨੈ ਪਾਦ ਸਿੰਨਾ ਪਰੁ: ਸਰੂਪ ਚਾਰੁ: ਕਾਨਾ ਚਾਰੁ ੦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਮ:
੧। ਆਏ ਆ ੦ ਖਾਲੀ ਜਾਵਹਿ ੦ ਸਾਦੇ ਗਾ ੦ ਖਾਲੀ ਹੈ ਜਨਮ ੦ ਦੁਖਸੇ
ਤੇ ਗਰਬਿ: ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਇ ਕੀ ੦ ਦਸਤੂਲਾ ਪੇਤ: ਆਧੀ ਦਿਤਆ
ਦ ਪਿੰਜਰ: ਤਨੁ ਮਾਹਿ ਬਾਸਟ: ਹਲਕਾਰਾ ਆਦਣ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਕ
ਸਟਹੀ ਭੁਜਾ ਹੈ ਧਾਰਦੇ ਜਾਇਆ। ਵਿਅਰਥੁ ਜਨਮਿਆ ਜਾਵਦਾ ੦
ਧੀਧਿਆ ਸੋ। ਕਿਸ ੦ ਤੇ ਛਿਦਾ ਕਾਉ ਦੇ ਮੁਖ ਮੇ ਗਾਇਆ ਤਾ ਸੁਰਗਤੇ
ਜੀ ਰਹਣੀ। ਤਾਤਿ: ਖਾਸੁ ਸਰਪ ੦ ਪੁਰ ਕਰੀ। ਗਲਤੁ: ਗਲਤਾਂ
ਹੋਇਆ ਦੇਖਿ ੦ ਦਾਹੇ ਪਸਰੀ: ਪਸਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਆ ਧਿਕਾਰ: ਗਾਦੇ। ਭਰ
ਸਿ ੦ ਸੋ। ਦੁਖ ੦ ਦਾ ਤਾ ਆਲੇ ਦਹੁ ੦ ਹੈ ਭਾਈ ਸੁਨਿ ਕਾਲ ਦੇ ਹਿਤ ਤਾਦਾ।
ਦੇਖਿ ੦ ਸਥੁ ਤ ਬਾਲੇ ਦੇ ੦ ਸਪਤ ਧ੍ਰਾ ਮਾਇਆ: ਵਿਆਹੀ ਹੈ ਦਾ
ਤਿਸੇ: ਤਿਸ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਚਾਹੁ ਦੇ ਨੇ ਦ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਲੈ ੦ ਜੋ ਜੋਗ
ਗਾਰ ੦ ਸੇ ਅਸੁਗਾਲ: ਸਰਪ ਦੀ ਜੈਨ ਦਾ ਦ ਡਾ ਹੈ ਇਸ ਮੇ ਹੀ ਹੈਨਾ
ਸਾਕਤ ੦ ਨਦ ਟੇਗਾ ਜੈਸਾ ਸਿਖ ਰੋਗ ਲਿ: ਪਾਣੀ ਪੀ। ਦੇ ਜੈਸਾ ਪਾ
ਦੇ ਪਲਾ ਲਾ ਦਿਦੁ ਗਾ ਛੇਦਾ ਜਾਤਿ ਤਾ ਹਿ ਪਕਾਏ ਤਾ ਆਏ ਤੇ ਤਧੁਰਾ

ਲੇਜਬਾਰਹਿਆ॰ਜੁਕਰਮੁਜੀਵਦਾਗਰਿਦਾਪੇਰਿਆਤੇਫੇਰੁਹਰਿ॥
ਖੇਲੁ:ਰਸਤਾਪ੍ਰਾਪਤਿਆਪ੍ਰਾਰਬਧ॰ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ ਵਾਕੀਸਾ
ੜੀ॥ਦੁਖਸੁਖ॰ਜਿਸੁਗੁਰਮੁਖਿਨੋ॥ਤੇ॰ਜੋ॥ਆਪ॰ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟਿ॥ਹਰਿ॰
ਨਾਮਪਾਇਦੇਜਿਸਤਿਸਨੂੰ॥ਜਾਹਾਨਿ:ਹਰੀਨਿਸਰੂਪਸੋ॥੧॥ਮ:੫॥ਦ
ਖਣੇ॰ ਸਿਰਿਆਹੈਸਬਾਦਿ॰ਦੋਗਸੋਮੇਲੀ ਨਾ:ਨੂਤਲੋਹੰ॥ਰੰਗਿ:
ਪ੍ਰੇਮਸੰਗੀ ਨਾਂ:ਨਹੈਤਿਸੁਦੁਆਰਿਸਾਡੀ॥ਸਾਚੇ॰ਨੂਦੇਖਮਨਾਗ
ਗਨਪੁਰਿ: ਦਸੇਂਦੂੰ॥ਸਸੇਸਰੁ:ਇਕਰਸਦਾਬ੍ਰਹਮਹਿਸਾ॥ਰਿਕੀ
ਨਾ:ਰੰਗਿਆਹੈਵਰਿਗਾਵਾਲਾਸਨੂੰ॰ਦੀ॥ਭਰਪੁਰਿ॰ਹੋਇਕੇਲੀ
ਨਾ: ਨੂਹੋਇਰਹਿਆ ਜਾਣਿਆਸੋ॥ਹਰਿਨੂੰਤੇਜਿਹਦਾਕੀਤਿਸਦੇ
ਰੰਗਿਵਿਚ ਰਸੀਨਾ:ਰਸਾਈਹੈ॥ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇ॥ਰਬੁਰਾਚੇ:ਸ
ਵਰਕੇਬਨਾਇਹਾ॥ਕਿਰਤ! ਕਰਮਾਨਾ॥ਤੀਨਾ॥॰ਮਨਾਇਕੁ॰ਹਰਿ॥
ਸਰਬ॰ਜੁਗਾਨੁ॥ਦੇਖਿ॥ਦ੍ਰਿਸਟਿ॥ਦੀਪਕ॥ਗੁਰੁਸਬਦਿਰੂਪੀ॥
ਜੋਤਿ:ਚੇਤਨ ਤਾ॥ਤਖਾਤੇ:ਸਰੂਪਸੋ॥ਸਚੁਮਹਲੀ:ਸਰਗਵਾਸੀ
ਨਿਰਭਉ: ਹਰਿਸੋ॥ਵਡਾਈਆ॰ਸਾਡਾਹੈਦ ਹਮੁਬਿਕਤਜੋਗੀਭਾਇ
ਆਹੋ॥ਘਟ॥ ਘਟ: ਬੋਡ੍ਹਾਹੈਠਹਸਥੋੜੀ:ਨਹੀਦਾਹਸਨਾਈ
ਹੈਘਾਟਿਘਾਠ॥ਵਈ! ਦਜਾਈਹੈਦ ਵਜਦੀਹੈ॥ਸਧਾਈ:ਸ
ਧਾਭੁਏਦ ਸਧਹਦਿਤੀ॥੨॥ਮ:੫॥ਹਠਿ: ਹਿਰਦੇਰੂਪੀ ਮੜੀ:ਮਟੀਸ
ਅਭੁ: ਬਹੁੜੇਘਰੁਛਾਇਆ ਹਸਤੁ: ਹੈਤਿਸਦਾ॥ਨਿਸੁ॥ਕਲ:ਸ
ਕਤਿਕਾਰਿ॥ਸੁਖਿ:ਸੁਖਨੈਕੇਤੀ॰ਸ੍ਰਿਸਟੀਸਭਾਦੇਕਾਰੇਉਦਾਰੀਹੈ
ਹੈ॥ਹਉਮੈ॰ਨੂੰਜੇਬੇਜੋਨਕੁਾ ਤੁਮਾਰੀ॰ਜੋਦੇਖਤਾਹੈ॥ਰਾਖੇ॰ਜੋ
ਸੋ॥ਘਿਸਾਰੀ॰ਹੁਦਾਹੈ॥ਵਡੇਦਾ॥ਸੁਰਤਿਰੂਪੀ॥ਸਿੰਘ॥ਜਿਸਕੇਅ
ਨਾਹਦੁ: ਇਕਰਸੁ॥ਤੁਮਾਰੀ॰ਸੋਜਾ॥ਨੂਜਾਹੈਖੇਦੁ:ਬਨਾਦੇ
ਵਾਲਾਹੈ ਠਹੀ:ਤਿਸਸੋ॥ਬ੍ਰਹਮਅਗਨਿ॥ਬ੍ਰਹਮਵਿਚਜਾਂਦ
ਬ੍ਰਹਮਾ॥ਦ੍ਰਿਸਰੂਪੀ ਪਰਜਾਰੀ:ਪ੍ਰਜਲਤਕੀਤੀਹੈ॥ਤਤ:ਸ
ਤਸਿਤੋਖ॥ਦੇਕਾਗਲਦਾਰਿਗਿਆ॥ਇਦੂੰਨਲਦਾਅਕਾਸਹਿ
ਕਾਦੇਸੁਭਾਦਨਾਲਾਆਦੀਪਕੁਜਗਾਇਆ ਹੈਗਿਆਨਰੂਪੀ॥
ਅਪਾਰੀ:ਅਪਾਰਦੀਤਿ ਨਦੇਖੀਹੈਦ ਪੰਚਤਤੋਸਰੀਰਗਤ
ਸੋ॥ਦੀਪਕ:ਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈਜੋਹਰੀ॥ਅਪਾਰੀ:ਅਪਾਰੁਦਾ
੬ ਗਦਿਸਾਰਿ:ਚੌਥੇਸੁਰਾਂਏਨਾਲਭਕੇ: ਤਬੋ॥ਨੂੰ[illegible]

ਜੋਤਿ ਦੀਪਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ: ਦਸਵੇਂ ਦੁਆ
ਰਿ ਗਾਰੀ: ਦੇਵਤੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਜਸ ਨੂੰ ਹੈ ਜੋ ਸਿਵ ਕੇਸ ਹੈ ਅਲਖ ਰਾਜ:
ਤਾ ਆਜਹਿ: ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੀਰਥ ਹੈ ਜਿਨ ਕਹਿਆ ਜੋ ਸਿਵ ਕੇ ਸਾਹਿ ਅਲਖ ਬਿਚਾਰ ਵਿਖੇ ਦਰਤੇ ॥
ਪਾਤਸਾਹਾ ਪੰਚ ਵਸਹਿ ਵਿਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਵਿਚੋਂ ਵਿਚਾਰ ਵਿਖੇ ਦਰਤੇ ॥
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਰਵੈ: ਗਾਵਿਆ ਹੈ ਆਸੋ ਆਸਣ ਨੂੰ ਕਰਿ ਕੇ ਧਾਰਿ ਮੇਰਾ:
ਪਿਰਾਣ ਗਿਆਨੀ ਹੋਆ ਅਦਲ ਕਰੇ: ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਕਰਮੁ ਫਲ ਦਾਤਾ ਗਣ: ਉ
ਪਕਾਨ ਬਿਕਾਸ: ਜਨਮ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਕਾਹਿ: ਕਿਆ ਬਿਪਰਿ: ਬਿਚਾਰੇ ੧੨
ਜੀਵਤ ਭਾਵਤੇ ਮੂਆ ਤੇ ਮਰਣੁ ਦੀਆ ਦਾਸ ਨਾ ਕਰੀ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਬਿਧੀ
ਸੋਧਿ: ਤਤੁ ਮਿਥਿਆ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰ ਕਾਰਿ ਦਾ ਜੋਗ ਕਰਿ ਚਾਰਿ ਜੋ ਹੋਏ ਨੀਰ
ਦਿਆ: ਜਪਿਆ ਜਿਨੀ ਦਾਤੁ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਜਿਨਾਂ ਚਉਥੇ: ਤੁਰੀਆ ਮੇ ॥
ਨਿਰਾਰੀ: ਨਿਰਲੇਪੁ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਜੋਗ: ਜੁੜੇ ਹੈ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇ
ਸਕਾਲ ਜੋ ਮੁਰਾਰੀ ਤਿਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਥਿਰ ਹੈ ਆਸਥ ਰੇ: ਉਦਿਵੇ
ਸਾਚੀ: ਸਾਚੁ ਦੇ ਪੂਰਣ ਥਾਟ: ਚਰਣ ਦੇ ਪਤੁ ਨਕਰਿ ਨਾਥ ਭੁਖਿ
ਪਾਈ ਹੈ ਵਿਚਾਰੀ ਹੋਏ ਨੇ ਜੋ ਪਾਏ ਜੋਰ: ਜੁਰਨਾ ਸਤੁ ਮਤ ਤਿਸ
ਕਰੇ ਜੋ ਸਬਦਿ ਕਰਿ ਜੋ ਮਰੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ ਜੋ ਜੋਗ ਦੀ ਜੁਗਤਿ
ਤਿਸੇ ਮੇਰੂ ਰੂਪੀ ਵਦਾ ਸਬਦਿ ਕਰਿ ਜੋ ਤਰੇ ਆਪ ਤਿਨਾ ਸਬਦਿ
ਸੂਰ: ਸਬਦੁ ਦੇ ਸੂਰਮੇ: ਸਤ ਵਕਤਾ ਹੈ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੈ ਅਉਧੂ ਇਹ ਬਾ
ਣੀ ਭੁਗਤਿ: ਭੁਗਤਾਰੇ ਵੀਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰੁ ਕੇ ਪਾਰੀ ਚਾਰੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ੨੫
ਬਿਖਮੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚਾਰ ਨਾਨਕ ਜੋ ਹੋਏ ਟਿਕਾ ॥ ੨੫
ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਪਾਠਾਂਤਰ ਕੋਈ ਜੋਗੀਆ ਇਕੇ
ਆਪਣੇ ਮਤ ਕੀਸ ਲਗਾ ਕਰ ਕਲ ਗਾਤ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸਰਮੇ: ਦੈਰਾ
ਗੁਮਾਨ ਤਜਾ ਜੋਗੀ: ਹੇ ਜੋਗੀ ॥ ਦਇਆ ਦੀ ਜਾਣਾ ਦਾ ਲਜ
ਣ ਜਗਤ ਨੂੰ ਏਹਾ ਲਾਇਆ: ਲੋ ਏਗਾ ਅਨਹਦ: ਸਬਦੁ ਦਾ ਸੂ
ਮਾਦਾ ਜੋ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ ਵੇਖਿਦਾ ਸਤੁ ਕਾਰ ਪਤੁ: ਪਾਤੁ ਤੇ ਸੀਤ
ਧੁਨੀ ॥ ਭੁਗਤਿ ॥ ਤਿਹ ਦਾ ਤੇਰਾ ਹੇ ਜੋਗੀ ਜਗ ਤੇ ਰੂਪੀ ਕਰਿ
ਐਸਾ ਕਲਪਣਾ ਕਾਸਨਾ ਨਿਰਾਰੀ ਜੋ ਰੀਤਿ ਦਾ ਦਰਾ ਹੈ ॥
ਪਤਿ ॥ ਤੂੰ ਏਕੋ ਤਿਤੀ ॥ ਸਾਰੂ ਜੋਗ ਦੀ ਪਥਿ ਨਮੋ ਏਹਜਾ ਏਤੇ ॥
ਪਰ ਘਰ ਮੇ ਵੇਖਿਦਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਗਿਹਾ ਕਾਮ ਜਪੇ ਅਸਥਿ
ਅੰਦਰ ਤਤਾਂ ਵੇਖਿਦਾ ਸਥਿਆ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਸਿਭੇਖ ਦੇਨਿ:
ਤੂੰ ਏਕੋ ਏਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ: ਚੇਤੀ ਦਾ ਬੁਧਿ ਰੂਪੀ ॥
ਨਾਨਕ ਧਿਆਨੋ ॥੧॥ ਮਾਤੁ ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਸੁਖ ਕੋ ਉਸ
ਏ: ਪ੍ਰਗਟਿ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਸਾਚੇ ਦਿਖੇ ਆਪੁ ਭਾਵਦਾ ਸਬਦਿ ਕਰਿ

ਜਲਾਈ॥ ਉਹਿ ਦਿਤੀ ਸੋ। ਗਵਿਨ ਸੋ॰ ਜਗਤ ਵਿਚਿ ਏਹੁ ਜਾਣਿਆ। ਤਿਨਾਂ ਜਥਾ
ਈ॰ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਰਦੈ॰ ਜਥਾ। ਲਾਈ॰ ਮਨ ਤੈਂ ਕਰਿ।
ਭੁਗਮਿ॰ ਵਿਖੇ। ਹਿਰਦੈ॰ ਹਿਰਦੇ ਨੇ ਪਾਖੰਡ ਕਰਿ ਜੋਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਜਸਿ
ਵਨਗਹੀ॥ ਦਸੋਂ ਦੁਆਰ ਵ ਸਤਿ ਸੈ ਗੁਰਾ। ਧਾਤੁ ਰੂਪਾ ਸੋ॥ ਧਾਵਦਾ ਵਾਈ
ਘਾਤੀ ਸੈ ਸਾਹੁ ਰੂਪੀ। ਸਬਦੁ॰ ਕਰਕੇ ਨਿਵਾਰੇ। ਤਿਆਗੇ। ਸਰ॥ ਸ
ਰੋਹੁਕੇ ਦਾ। ਗਦਿ ਵਲਾਈ ਏਹੁ ਏਸ ਨਾਨੁ ਕਰੇ। ਨਾਮਿ॰ ਜਥਨਹੁ ਰੂਪੀ। ਤ੍ਰੈ
ਗੁਣ॥ ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਸੈ ਵਿ। ਤ੍ਰਿਗੁਣਿ। ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣਾ ਦੇ ਭਰਮ ਨੇ ਇਨਾਦੀ
ਬੁਧਿ ਭੀ। ਧਾਵਿ॰ ਸੋ ਤਿਨਾ ਵਾਦ॥ ਝਗੜੇ ਵਾ ਵਿਆਰਥ ਕਾ। ਕਿਸ॰
ਕੈਹੋ। ਸਮਾਈ॰ ਤਿਨਾਦੀ। ਸਬਦੇ॥ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਚਿ ਮੈਂ। ਨੁਰਾਗੀ॰
ਕੋ। ਨਾਮਿ॰ ਰੂਪੀ। ਪਧਿਨ ਰਸਨਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ। ਤਿਸ ਰੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿ॥
ਤੋ ਬਿਸਮਾਦੀ॥ ਹਰੀ ਨੂੰ। ਪਛੇਤ੍ਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਆਰੇ ਜਾ ਟਿਹਰੀ ਸੈ
ਲਗਾਈ ਹੈ॰ ਸੋ ਜੋਤੀ॰ ਸੋ ਜਿਨਾਂ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ਜੋ ਜੋ ਸਰੂਪ ਭਏ
ਝਾਈ॥ ਜਾ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਨਾਦਹੁ॥ ਨਾਮ ਕਰਕੇ। ੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਃ ੩॥
ਹੈ॰ ਹੋ। ਪਾਈ॰ ਦਾ ਹੈ। ਨਾਮੇ॥ ਨਾਮ ਨਰਾਨ ਪੂਜ॰ ਏਹੁ ਜੋਗ। ਸੋਫਿ॥
ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਹੋ। ਸਾਈ॥ ਸਾਚੇ ਤੈ। ਅਧਿ॰ ਤੂੰ ਕਰਿ। ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਨਾਪ
ਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਵ ਮਨ ਤਨ ਕਰਿ। ਸਾਜੇ॰ ਭੁਏ ਹੈ। ਨਾਮਿ॰ ਵਿਖੇ
ਨਿਰਮਲ॥ ਸੁਧ ਵ ਪਰੀ। ਕਰਹਿ॰ ਲੋਕ। ਪਾਪਿ॰ ਏਕਤਾ ਦੀ। ਸ
ਥਾਈ॥ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੁਰਿਤੁ॥ ਕੁਤ੍ਰੀ। ਗਵਾਈ। ਗਵਾਇ
ਕੇ। ਸਬਦੁ॰ ਸੋ। ਗਤਿ॥ ਗਤੀ ਕੀ। ਜਿਨਿ ਸੋ। ਤਾਂ॰ ਜੋਤੀ ਸੋ। ਸਿਗਤਿ॰
ਵਿਖੇ ਤਿਨਾ ਬਧੀ। ਗਾਏ॰ ਨਾਮ ਤਿ ਆਪੁ॰ ਭਾਣਾ। ਸਚੁ॰ ਨਾਮ। ਨਾਮਿ॰
ਵਿਖੇ। ਨਿਖੰਜਨ॥ ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਖੰਡਨ ਵਾਲਾ। ਨਾਮਿ॰ ਕਰਿਕੇ ਹੋਵਦੇ
ਰਾਮਃ ੩॥ ਕਚਲ॥ ਕਕਰਮੀ ਹਾਂ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ। ਮਾਨੀ॥ ਮਨ ਕਰਿ। ਸਤਿ
ਸਨਾਗੀ॥ ਬਿਰੀ ਲਈ ਹੈ। ਸਵਰੀ॰ ਸਾੜੀ ਬੁਧੀ। ਪਾਰਸ॰ ਗੁਰੂ ਕੀ
ਕੋ। ਪਾਰਸ॥ ਸੁਧ। ਤਿਨ॰ ਸੈ ਸਾਰ ਜਾਸੋ ਸੋ ਹੁਕੇ ਦਾ। ਗਤੁ ਤੋਦਿਨੋ
ਆਦ ਇਕਰਸੁ। ਨਾਮ॰ ਦੀਪੀ ਤੀਜੇ ਜਹ ਹਜੇ॥ ਜਹਾਂ ਜੋ ਦਿਖੇ ਦਰਗਹ
ਨਾ ਦਿਖੋ। ਭਾਏ॰ ਕਰਿ। ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ। ਚਾਰੀ॰ ਹੋ ਏਹੋ। ਕਰਾਏ॰
ਕਰਮਾ। ਭਿਤਾਰੀ॥ ਤੇ ਤਾਰੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ। ਵੀਚਾਰੀ॥ ਵਿਚਾਰ ਕੇ। ਆਪੁ॰
ਭਾਵ ਕੀ ਬੁਧੀ। ਭਿਤਾਰੀ॰ ਹੋ ਏਹੋ। ਕਲ॥ ਸਕਤੀ। ਤਿਨ॰ ਨੂੰ। ਵਿ
ਚਾਰੀ॥ ਗੁਰੂ। ਹਿਦਾ। ਇਸ ਆਖਣ ਦੀ। ਬਿਖਮ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਪਾਰਿ॰
ਆਪੁ ਭਏ ਤੈ। ਸਉਰਾਨੂ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ਭਏ ਹੈ। ਵੀਚਾਰੇ॥ ਰੂਪਾਨੁ
ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਸਬਦਿ ਕਰਿ ਬੁਧੀ। ਕਿਚਨ॥ ਸੁਧ ਹੋਈ। ਨਾਏ॰ ਹੀ। ਕਾਇ

ਆ॰ਨਾਮਰੂਪੀਅੰਜਨਕਰਿਹੈਪਿਆਰੀਨੇਤ੍ਰੀਬੁਧੀਆਮਾਰੀ॰ਹੈਸਿਰ
ਤੁਮਾਰੀ॰ਹੈਹੇਹਰੀਆਕੀਚੈ:ਕਰੀਏਛੇਦਾਰਾਤਨੇਦਿਨਭ੍ਰਮਾਪਿਆ:
ਪਿਆਰੇਦੀਪ੍ਰੀਤਿਲਗੀਆਛੇਦਾਤ੍ਰਸਵਾਰੀਤੇਮਨੁਵਾਰਿਧੁਮਾਈਆਹ
ਗੀ॰ਬਾਣੀਕਰਿਕੈਵੀਚਾਰੀ॰ਜੋਭਈਹੈਸਵਿਚਾਰੀ॰ਕੇਵਾਦੁਆਰਾਦੀ
ਚਾਰੀ:ਵਿਚਾਰਦਾਨਾ।੩॰॥ਸਾ:੩॥ਛੇਦਾਅਧਪਾਏਕੋਤ੍ਰੈਪਾਤਿਹੋ
ਰਹੇਮੂਰਖ॰ਨੇਵਦੁਆਰਾ।ਕੀ॰ਏਹੁਆਸਬਾਈ:ਸਭਨੂੰਵਾਪੁਰਾਣ
ਰਹਿਆ॰ਤਿਸਦੇਕੀਤੇਪਰਕਰਛਾਸਾਜੇ॰ਤਤਪਜੇਤੇਤਿਨਾਦੂਆ
ਰੋਗਸਿਰਿ੨:ਜਿਰਧਾਸਿਰਿਵਾਜਿਰਾਜਿਜਿਰਾਜੇਕੋਗੁਰ॰ਦੇਮੈ
ਲਾਦੇਰਜਿਸਦਾਈਬਧੀਵਮਿਲਾਵਤੀਹੈਅਧ॰ਰੂਪਨੇਗਤੁਨਾਤ
ਮਾਈ:ਤਮਾਆਪੇ॰ਇਕਨਾਧਾਸੋਂਜਾਚੋ॰ਦਿਖੋਸਰੂਪ:ਸੈਦੂਹੈਤੇ
ਅੰਧਾਰ॰ਸਭਦੇਭੁਲਾਈ॰ਇਨਾਦੀਬੁਧੀਆਮੂਰਖ॰ਨੇਵਦੁਆਰੇ
ਅੰਧ:ਅੰਧੀਆਆਣਾਇਆ॰ਚਾਖਿਆਰਕਿਨਾਜਿਨਾਬੁਝਾਈ।
ਬੁਝਾਈਤੀਹੈ।ਨਾਂ॰ਨੂੰਨਾਦਹੁ:ਨਾਮਵਸੈਆਹਿਰੁ:ਓਹੋਤ੍ਰਪਦਸੁ।
ਕਿਆਉਤੇਵਛੇਦਾਧਇਨਬਣਾਇਕੇਕਰੇਤਪਦਸੁਆਸਦ:ਸਦਾ
ਵਿਰਲੇ॰ਨੂੰਗੁਰਮੁਖਿ:ਹਰੀਨੇਵਾਗੁਰਮੁਖਾਦੀਆਨਾਮ॰ਦੀਪੀਤਿ
ਸਦਾ॰ਤਿਨਕਾਲਮੈਹੈਏਹੁਬਾਣੀਗੁਰਾਂਨੇਸਧਾਏ:ਬ੍ਰਹਮਦੀ
ਸੁਣਿ॰ਕੇਤੇਦੇਖਿਕੇਰਹਿਆਵਿਸਮਾਦ!ਅਚਰਜੁਕੋਇ॥੫॥
ਅਸਟਪਦੀਆ॥੧੬ਵੀਟਕਾਭਾਈਗੁਰਦਾਸ
ਰਾਮਕਲੀਮ:੧॥ਦਾਸਨੇਵਲ:ਨੇਤੀਧੋਤੀਸਾ
ਜੀਵੁਕਰਹੈਹੈਸਵਿਰਤਿ॰ਦਾਪੂਜਾ॰ਦਾਨੁ
ਧੋਤਭੁਇਅੰਗਾਮ॰ਨਾਤ੍ਰੀਨੁਜੋਰੁਕਰਿਮੋਹਿ:ਸੇਵੀਨਹਰਿਹਰਿ॰
ਨਾਮਨੂੰਭਰੋਸਾ॰ਸਾਨੂੰਹੈਪਿਆਰੇਹਰੀਦਿਸਾ:ਭੇਖਕਰਿਵਦਖੈ
ਰ:ਧਨਮੈਅਸਥਾਨਸੋਇ॰ਧਾਰੀਤੈਕਿਨੋਭਗਤੁਤੀ:ਭਗਤਹਾ।
ਓਟ:ਸਰਣਾਤਾਜਿ॰ਦੂਧਾਧਾਰੀਤਿਕੈਬੀਵਾਉਦਾਸੀ॰ਸੈਸਾਰਤੇ।
ਭਵਨੂ:ਭਉਣਾਧਰਤੀ॰ਦਾਹਰਿ॰ਦੇਗਵਢਿਆਈ:ਵਡੀਹੈਭ
ਈ॰ਆਰੂਪੀਐ!ਮੇਰੇਪਾਲੂਧੁਨਹਿ!ਧੁਨਦਾਪੂਧਾਰ॰ਏਨੇਰਿ
ਗਤਿਕੀਤੀਅਧਤਿਓਨਾਤੋਵਰਤ॰ਕਰੇਸਕਰੇਤੂਗਲਮੈਚਿਦਾ॰
ਕਾਮੋਹਿਦੀਨ:ਸੇਵੀਨਨੇਹਰਿਤੂ।ਹਰਿਦਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮਸਿਧ॰
ਹੋਇਕੋਰਵੇਵਕਲਾਏ!ਦਸੂਕੀਤੇਲੋਕਾਂਤੇਧ॰ਦੇਬਾਟ:ਧਣਾਵੇ
ਵ!ਸਗਰੇ॰ਸਾਧੋਗਹਰਿ੩॥ਮਨਾਦਿਕਰੀਹਰਿਦਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮ॥
ਸਾਹਿਬਤੇਕੇਸਿਉ:ਜਿਦਨੂੰਸੀਤੁ:ਧਣਾਰੂਪਾਏਸਰਹਿ:ਸਰਣੁ
ਹਾਂਛੇਦਾਸਗਲੇਜੁਗਾਦੋਂਪੂਚੋਪੇ:ਸਾਮਜੋਲਾਇਓਆ!ਲੋਹਆਹੋ।

੧ਸ:੫) ਪਉੜੀ: ਕੀਰਤਿ ਤੋ ਪ੍ਰਸਿਧਿ: ਪੜ੍ਹਿਆ ਆਣੀ॰ ਆਦਿ ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਾ)
ਲੋ: ਲੋਕੋ ਉਕਤਿ: ਬਾਣੀ ਜੋਤਿ: ਚਿਤ ਨਤਾ ਤੋ ਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਨ ਤੋ।
ਪਰੀਖਿਆ: ਪਰਖ ਏਹੁ ਲੈ ਕਰੈ ਹੈ ਤਨੁ ਮੋਹ ਦਾ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਦੀ ਸੁਰਤਿ: ਬੇ
ਦ ਉਕਤ: ਬਾਣੀ ਕਥਨ ਕਰੈ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਤੂੰ ਲੋ ਤੂੰ॰ ਅਗਲਿ
ਜਲ ਤੋ ਸਮਾ ਰਿ: ਲਿਖੇ ਚਾਰ ਹੋਰ ਸੂਝ॰ ਨਾ ਪ੍ਰਤਹਾਰੀ: ਪ੍ਰਤ੍ਰੇ ਤੇ ਸਨੁਧਾ
ਚੀਤ: ਚਿਤ ਮੋ ਪਦਨ: ਪਉਣੁ ਬਾਲਨ: ਬਾਲਣੁ ਛਿੱਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ
ਤੇਜ ਨਾ ਜਿਨਾ ਛਿਦਾ ਬਾਨ: ਜਲੁ ਆਜਾ ਤੇ ਅਮ ਅੰਸੇ ਆਦਿ ਤਨ ਅੰਤ
ਰਿਅੰਨਾ ਦੇ ਦੋ ਬਸੁਧਾ: ਧਰਤੀ ਤੋ ਧਰਤ॰ ਨੂੰ ਦੂਲਨਾ: ਦੂਲੇ ਦਾ ਏਤ
ਮਾਦਨ॰ ਕਉ ਬਾਸਨ: ਨਾਨੂ ਨਾ ਸਕਾ ਤੇ ਸੁ ਆਦ ਨੂੰ ਦਾ ਬੋਲਣੁ ਨੂੰ ਐਰਾ: ਸਿ
ਰੋਮ ਨਤ ਨੂੰ ਮੋ ਅਪਦਿ ਤ੍ਰ॰ ਤੋ ਜਿਰ: ਜਿਰੋ ਮਨਾ ਅਧ: ਇਸੁ ਜਲ ਮੈ
ਮਨ ਓਮੈ ਦਾ ਹੈ ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਂ ਵੇਖੀਐ: ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹੀ: ਤੂੰ ਓਹੀ ਦੇਖੁ ਸਰੈ:
ਬਣਦੀ ਮਾਰੇ: ਮੁਹਿ ਸੁਕਾ ਰਾਰ॰ ਪਾਸੋ ਨਾ ਮੂਪੀ ਦਾਸ: ਦਸਾ ਦੇ
ਸੀਗਿ ਮੈ ਪਾਪਾ ਕਰਿ ਬਾਰ ਜੋ ਬਾਪ ਧਰੁ ਜੋ ਰਾਮ ਪਾ ਗਾਹੁ ਕੀਆ ਉਧੀ
ਬਿਹਾਰੇ ਰਿਗਾਰ ਸਰੂਪ॰ ਪਹਿਰਾ ਦੇਇਆਂ ਖੰਡਾ ਦੇ ਅੰਦੋ ਖਿੜਿਆਂ)
ਪ੍ਰਤ ਮੈਲਾਗਿਆ ਅਮਲ ਖੰਡੇ ਦਾ ਪਾਰ ਮੈ ਅਪਾਰ: ਆਸਰੇ ਕੁਏ
ਆ ਪਣੀ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਪਾਦਿ: ਚਰਚਾ ਮੈ ਸਾਰਿ: ਸਾਦਾ ਮੋ ਪ
ਟਿ॰ ਆਂ ਚੁਰਾਏ: ਚੁਰਾਂਦਾ ਹਾਰਿ ਵੇਲਨ: ਜਨਾ ਦੀ ਪਪਿਆਏ: ਪਿ
ਆਉ ਦਿਆਂ ਪੁਜਾ॰ ਕਰਿਦਿਆਂ ਇਹ ਤਨੀ ਬਾਣੀ ਕਰਨਾ ਭਾਰ
ਮਿਸ: ਭਉਣੁ ਵੇਖੋ ਇਹ ਭੀ ਨਿਨਾ ਪਦਾ ਨਾ ਲਕਰਨਾ ਧਾਰ॰ ਦਿ
ਆਂ ਜਾਤ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਤ॰ ਦੀ ਚਾਲਤ: ਚਾਲਿ ਦਿਆਂ ਜੋ ਪਿਰ
ਮਾਲਤ: ਸੁਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਗੋਏ ਮਲਾ ਦਿਆਂ ਦਾ॰ ਰਿਏ ਮਲਣ ਏ ਵਿਖੇ
ਬਾਲ॰ ਕਾਨਾ ਸੇਤ॰ ਦੀਪਨਟ: ਛਾਲ ਆਰਣੁ ਵੇਖੋ ਨਾਟਿਕ: ਮੰ
ਦਾਰੀ ਆਂ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਵੇਖੋ ਨਿਰਤਿ: ਨਿਰਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰਤ ਵਿਖੋ ਸਏ
ਪਹਿਰਤੁ: ਨਮਾ ਰਿਦਿਆਂ ਦੂਨ ਨਾਗਿਦਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜੁ॰ ਦੇਤੇ ਮਤ
ਲੋਮ ਸੁਰਤਿ: ਜਲਾਹਾ ਕਰਦਿਆਂ ਜੇਦ॰ ਕਰਨੀ ਦਾ ਦੋ ਜਰੂਰਤਿ: ਜ
ਰੂਰ ਦੇ ਨੇਮ ਮੈਂ ਸੋਧ ਪਤਜੀਦਤ: ਜੀਦਣ ਪੁਜਿਤ ਸੋਧਿਆ ਦਿਆਂ ਕਿਸ਼ਾ
ਕੇ ਦਿਗਾਰ ਨੂੰ ਦਾ ਸੋਧਿ ਦਿਆ ਜੀਵ ਈਅਰੂ ਦੇ ਦੇ ਰਨਾ ਗਰਿ॰ ਨਆ
ਦਰ ਦਖਾਈ ਦਚਨ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਤ॰ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਨਾ ਨੂੰ॰
ਆਪਣੇ ਦਲੇ ਤ੍ਰੀ ਮ:੫। ਜਿਸ ਦੀ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਦੇਵਾ ਅਗਨਿ॰
ਤੋ ਕੇ ਈ ਹਾਰਿਆ ਛੁਟ ਰਹੇ: ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਛੂਟ: ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਜੀਦਾ)

ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲੰ ਕੁਰੈ ॥ ਧਰ: ਨਾਰੀ ਜੈਸੇ ਸੋਹਾਗ ਸੈਜ ਸੁਖ ਪਾਵਣ ॥ ਦਾਸ
ਨੰ ਕ੍ਰਾ ਨੈਅੰ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਰਸਨੀ : ਏਤੀ ਨੂੰ ਪਾਲ ॥ ਪਰਹੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮ: ੫
ਵਰਤਾ ਜਨ: ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪੁਲੈ ਨੂੰ ਪੇਖਤ ਕਰਿ ਪਾਵਰਤ: ਵਰਤਾ ਹੈ ਕੋਪ
ਰਤੇ: ਤੇਪ ਵੈਸ ਜਗਲੰ ਨ ਤੂੰ ਧਾਰਿ ਦਾ ਹੈ ਤੂ ਸਭ ਨੂੰ ਆਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ
ਪ੍ਰਕਤ: ਪਾਪ ਸਾਧੂ ਨਿੰ ਕਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਆਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥
ਇਕੰ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਕੁਰਿਕ ਦੇ ਕਰਨ ਨਾਦ ਮੋ ਜਨ ਦੋ ਮਨ ਹਿ: ਨੂੰ ਭ
ਓੰ ਗੁਰੂ ਤਾ ਆਏ ਹਰਿ ਛੁਟਕਾਰ: ਸੋਪਾ ਅਲੋਏ: ਦੇਖ ਕੇ ਵਖੇਲ
ਕੋ ਅਵਰ: ਹੋਰ ਪ ਬਿਸਮਾਦ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ॥ ੪ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਧਾਰਨ:
ਧਾਰੀ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾਮ ॥ ਕਰਿ ਵਲੋ ਕੁਦਰਤ ਤਿੰਦੁ ਆਰੋ ਪਾਇਦਾ
ਰਨ: ਤਿਆਗਣਾ ਹੈ ਸੁਖ ॥ ਵਿਚ ਸਮਾ ਭਗਤੂੰ ਦੀ ਸਾਰਨ:
ਕੁਹਿ ਣਾ ਹੈ ਕੀਆਂ ॥ ਜਗ ਤੂ ਸੋ ਛੇਦਾ ਅਨਿਕ ਕੋਟਿ ਧਾਰਾ ਦਿ
ਦੇ: ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਪ ॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੧ ॥ ਤੇਟਤੰ
ਸੋਤਾ ਦੋ ਦਾਈ ॥ ਹੋ ਜਾਪਾਈ: ਸਹਾਏ ਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾ ਛੇਰਾਂਅ
ਗਿਆਨ ਵਾਦੇ ਹਿ ਸਕ੍ਰਿਮਾਨਾ ਅਧੇਰੂ ॥ ਭਾਈ ਨਿਤ ਸੰਦੀ ॥ ਚਰਨ
ਮਲ: ਹਰੀ ਦੇ ਵ ਹਰੀ ਨੂੰ ਸਧਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਬਿਧਿਆਂ ਰੂਪ ਜਾਸ
ਪਾਇ: ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਧਾਈ ॥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਬੁਧੀ ॥ ਤਾਈ ॥ ਜਾਈਦ
ਬੁਧੀ ॥ ਛੇਦਾ ਜਾਈ: ਜਾਰਾ ਸੋ ਦਸਿ ਆਮਨ ਆਨਨ ਲਾਈ: ਹੋਰ
ਨਹਿ ਭਾਈ ਜਾਈ ॥ ਦਾਪਾਲੰ ਤਨ ਕਾਰੋ ਜਿਆ ਣ ਪਧਾਪੀ
ਕੀ ॥ ਉਕਤਿ: ਵਚਨ ਧਾਈ ਕਾਰੋ ਗੁਰੂੰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ਜੋ
ਆਪੇ ਕਰਾਈ ਸੋ ਈ ਕਰੋ ਹਮਾ ॥ ਸਾਚੋ ॥ ਨਾਮ ਕਾਲ ਲਾਏ ਤਰਾਈ ॥
ਦੇਹੀ ਦਾ ਬੁਧੀ ਸਲਾ ਕ੍ਰਿੰ ॥ ਲੂਪ ਰੂਪੀ ਅਪਦਾਈ: ਹਾਈ ਸਿਈਆ
ਨਕੰ ॥ ਤਿਸ ਤਾ ਸਿਭਉ: ਸਤਿ ਹੈ ਕਾਲ ॥ ਜਗ ਅੰਧ ਕਾਰ ਸੋ ਦੀ
ਧਾਈ ॥ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ਅਧਾ ਏਕੋ ਉਤਪਤਿ ਭਏ ॥ ਪਾਇ ॥
ਸੋ ਜਾਚੋ ॥ ਭਗਤੀ ॥ ਹੇ ਮਾਈ: ਭਾਈ ਦਾ ਮਾਜਾਪ ਤੀਨਾ ਦਾ ਮ: ੫ ॥
ਸਲੋਕਾ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ॥ ਟੇਕ: ਆਸਰਾ ॥ ਉਸੋਹੁ ॥ ਆਰੋ
ਤੇ ਐਸੋ ॥ ੧ ॥ ਧਿਆਰੋ ॥ ਵਿਖੇ ਤੂ ਹਰਿ ਦੀ ॥ ਆਈ ॥ ਹੈ ॥ ਧੇਪੰ ॥ ਭ
ਜਨ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ॥ ਉਜਾਰੀ: ਉਤਾਰੀ ਹੈ ਹੋ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ॥ ਤਿਸ ਦੀ
ਸਾਚੋ ॥ ਦੇ ਦਰਸ: ਸਰੂਪ ਮੇਰੇ ਈ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ਅਪਣਾ ਏਕੋ
ਉਤਪਤਿ ਹੈ ॥ ਬੁਧੀ ਹੋ ਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਧੇ ਆਵੈ ਨਾਰਕ ਧੇ ਜਾਵੇ
ਅਨਦਿ ਜਨਾ ਦੀ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਪਛੇਤੀ: ਧਨੁ ਤੂੰ ਹੀ ਸੀ ਅਰੋ
ਹਾਈ ਹੋ ਮਾਲ: ਧੀਨਾ ਛੇਦਾ ਧਾਪਿ ਮਾਈ ਸੋ ਰੀ ਹਰਿ ਹੈ ॥
੨ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਚੇਤਾਰੀ ॥ ਹੋਏ ਹਾ ਵਾਚੋ ਤਾਰਿ ਅਚੋ ਬ੍ਰਹਮ ਨਧੇਰਾ ॥

ਵਿਸਰਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਉਤਾਰੀ॰ ਬੁਧਿ ਸੁਖ: ਸੁਖਹਿ ਮਲਨ: ਸਗਲ ਮੈ ਹੋ ਦੁਸਟ
ਰੀ: ਦੂਜਾ ਕਾਮ ਅਨੰਦ ਜੋ ਸਤੇ: ਜਿਸ ਹਰਿ ਤੇ ਭਾਗੀ ਸੇ ਦੂਤ ਸਿਨੁ॰ ਜੋਧ
ਚਿ: ਦਗਾ ਦ੍ਰੋਹ ਕੇ ਕਾਰੀ॰ ਜੋ ਹੋ ਅਧਾਰੀ: ਅਜਰੋਂ ਹੈ ਏਹ ਕਿਸੀ॰ ਆ
ਪਤੇ ਹੀ ਹੂ: ਕਾਇਰ ਹੈ ਸਭ॰ ਐਂਜੋਤਿ: ਚਿਤਿ ਨਿਤਾ ਰੂਪੀ ਗਾਇਆ॰
ਸਭ ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਤੂੰ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਦਾ ਅੰਤਨਾ ਛੇਦ
ਠਾਕਲਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤੇ ਹੋਰ ਏਹ ਦੇ ਜਨਾਂ ਦੀ ਰੇਣ
ਰੀ: ਰੇਣੁ ਹੋਇ ਏਹੋ ਪਾਰਸ ਕਲੀਸਾ ਕ੍ਰਾਮ ਨਿਦਾ ੧੯ ਪੀਠ ਕਾਣਿਕੂ
ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਦਾਲ ਸਾਹਬ ਤੀਜੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸ ਇਕ ਜੋਗੀ
ਆਇਆ ਬਾਣ ਤਿਸ ਪਤ੍ਰੀ ਰਚਾ ਕਰੀ ਅੰਤਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਰਣ
ਹੋਇਆ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਮੇਰੀ ਮੋਖ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮਾਰੀ
ਕੁਲ ਮੈ ਜਨਮ ਲੈ ਤਬ ਮੋਖ ਹੋਵੈਗੀ ਤਉ ਜੋਗੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਛਡਿ ਕਰ ਗੁਰੂ ਅ
ਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਪੋਤ੍ਰਾ ਆਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਭਇਆ ਜੁ ਬ ਜਨਮਿਆ
ਤਬ ਲੋਕ ਕਹੈ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ਆਨੰਦ ਹੋਆ ਹੈ ਤਉ ਕਹੈ ਹੋ ਭਾਈ
ਆਂ॰ ਤਦ ਕਾਸਾ ਨੂੰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਮਾਏ: ਜਬ ਜਿਸ ਬੁਕਾਸ ਸਹਿਜ ਸਾਂ
ਤੀ ਵਾਗਿਆ ਨ ਜੋਤੀ: ਸਹਿਤ ਭਏ ਰਤਨ॰ ਰੂਪ ਤੇ ਪਰਦਾਰ:
ਤਿ ਨਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੀਆ: ਗਾਗਣੀਆਂ ਏਹ ਸਬਧਾ ਸਬਧਾਰਿ: ਸਾ
ਤਬ ਗਮ ਕਹਾ ਸਬਦੇ ਤ: ਬਧੁ ਜੋਗ ਕੇਰਾ: ਦਾਤਿ ਨਦੁਆਰੇ ਸ
ਬਦ॰ ਮਨ ਮੇ ਜੇਨੀ॥੧॥ ਨਾਲ॰ ਮਿਲਿਆ ਜਰਣ: ਸਾਰ ਣਹਾਰ
ਹੋਆ ਗੀਕਾਰ: ਪਖਾ ਦਾ ਇਆ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਪਰਿ: ਸਤ ਸੀ
ਗਰੂ ਪੀ ਛਿਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਨਿ ਕਾ ਤੇਰੀ ਸਲਾਹ ਸੋ ਕਰਦਏ
ਸੋ ਸਬਦ ਦਸੇ ਦੁਆਰੁ ਦੇ ਢਾਂਪਾਰੇ: ਆਸਰਾ ਭੂਖ:
ਤਿਸਾ ਦਾ ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋ॥੪॥ ਸਬਦ॰ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਦੇ ਗਭ ਲੋ॰
ਸੋ ਕਲਾ: ਸਕਤੀ ਦਿਖਾ ਗੁਰੂ ਪੀ ਦੂਤ॰ ਭੀਤ ਨਾ ਦੇ ਮਾਰਿਆ:
ਗਣਾਇਆ ਕਰਮ: ਲੇਖ ਮਸਿ: ਜੇ ਈ ਤਹ: ਤਿਸ ਦਾ ਤਿਸ ਕੂ
ਪਾਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੋ ਪਾ ਲਿਵੈ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਨਿ ਵਾਰੀ: ਪਕੇ ਤੀਮ
ਭਵਾਲੇ ਵ ਸੀ ਸਾਰੂ ਪਤਰੇ ਦਾਲੀ॥ ਏਸ ਨਉ: ਏਸ ਦੇ ਹਿਨਾਦ॥
ਆਨਿਦ॰ ਹੋਇਆ ਮਨਿ ਦ ਹੋਇਆ ਜਾਣਿਆਂ॰ ਹਮੁ ਨਿਸ
ਰੇ॰ ਸਬ ਹਰੀ ਹਾ ਸਾਰਿਆ: ਪਾਇਆ ਹੈ ਸਘਰ: ਏ [illegible]
ਧਾਵਾ: ਹੈਰਾਗੀ ਮਸਿ॰ ਨਾਲੁ ਲਾਰਿ: ਲਾਇ ਭੋਗ [illegible]

ਬੁਦ

੮॥ਅਰਥ:ਹਰੀ॥ਕਰਹਾ:ਕਰੀਏ॥ਕੇਰੀ॥ ਦੀਪੁਸਨਾਉਤਰੁਤੁਨਾਮੈਨਿਮੰ
ਗੁਰਾਂਦਾਤਾਂਹਰਿਮਿ੯॥ਚਤੁਰਾਈ॰ਆਂਕਾਰਿ॥ਮੋਹਿਣੀ॰ਰੂਪਹੈ॥ਕਿਨਿੰਮੋਹਿ
ਰੂਪ॥੧੦॥ਤੇ:ਲੁਗਾਏ:ਜੋ॥੧੧॥ਹੇਅਗਮਾ॥ਗਣਰੂਪਜੋ॥ਅੰਤੁ:ਅੰਤਤਪਾਆ
ਖਿ:ਮੁਖਿਕਰਿ॥੧੨॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਨਾਮੁ॥ਛੁਟੇਦਾ॥ਕੀਨੀਂਜਪੁਤਪੁ॥ਕਿਰਦਾ॥
ਇਕਨੂੰਵੇਖਦੇਨੇਤੇਇਕਨੂੰਪਰਸਦੇਨੇਤਿਨਾਦਾਸਫਲਜਨਮੁਦਾਮੇਤਾਂਏ
ਵਨੂੰਵੇਖਣਤੇਪਰਸਣਆਇਆਹਾਂ॥ਗੁਰੂ॰ਦਾਭਾਣਾ॥੧੩॥ਨਿਰਾਲੀ:
ਨਿਰਲੇਪੁਹੈ॥ਭੁਲਾ:ਚਾਲੁਹੈ॥ਭਗਤਾਹ:ਭਗਤਾਂ॥ਮਾਰਗਿ॰ਗਿਆਨ
ਰੂਪੀਆ॥ਛੁਟੇਦਾ॥ਇਜਨਾਤਜੋਅਰਥਨਾਮਹ:ਖੰਡੇਧਾਰਹੈ॥ਕੀ॰ਜੋਹੈਭਗਤੀ
ਰੂਪੀ॥ਆਪੁੰਭਾਵ॥ਹਰਿ:ਸਮੂਹ ਵਹਰਿਦੀਆਂਵਾਸਨਾ॰ਦੇਭਗਤੀਆਂ ਭੁ
ਗਤਾਂ॰ਦੀ॥੧੪॥ਪਾਵਏ॰ਮੈਪੰਦੇਨੇ॥ਜਿ:ਜੋਈਆਸਣਾਇਏ:ਸੁਣ
ਦੈਗਵਹੇ:ਵੇਤੁਾ॥੧੫॥ਜੋਹਿਲਾ:ਜਸੁ॥ਜਪਦਾ:ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ॥ਪਨੇਰੰ
ਦੇਜਾਂਸੇ॥੧੬॥ਸੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਛੁਟੇਦਾ॥ਜੈਪਤਾਜਹਿਤਤੇਕੂੰਏਥਾਸਿਓ
ਸੰਗਤਿ:ਸਤਸੰਗਤਿ॥ਤਿਨਾਦੀ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਨਾਮੁ॥੧੭॥ਸਹਜ:ਗਿਆਨ
ਸੰਜਮਿ:ਉਪਾਵਕਰਿਲੋਕਾ॥ਹੈ॰ਪ੍ਰਮਿਰਿਤਾ॥ਉਤਮਾਂ॥ਨਾਇਵਾ:ਏ
ਸਪ੍ਰਕਾਸੁ॥੧੮॥ਲਗਾ॰ਤਿਨਾਨੂੰ॥ਚੇਤਾਲਿਆ॰ਕੂਤਨੇਵਤਾ॥ਸਧੁੰ
ਨਾਮ॥੧੯॥ਕਰਣੀ॰ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪ॥ਜੋਇਉ॰ਕਣੁਸੈਉ॥ਮਨਸਾ:ਬੁਧੀ
ਵਣਜਾਰੇ:ਜਗਤਾਸੀ॥ਨਿਰਮਲੁ॰ਹੈਜੋ॥੨੦॥ਰਹੈ॰ਸਦਾ॥ਆਤਮੇ:
ਆਤਮਾ॥ਆਪੁੰਭਾਵ॥ਪਰਣੇ:ਆਸਰੇ॥੨੧॥ਮੁਕਤਿ॰ਹੈਗੁਰਕਿਤੇ
ਕੀਆ॥ਨੀਥਾਏ॰ਗੁਰਕਿਆਗੁਰੂੰ॥੨੨॥ਬਾਣੀ॰ਰਾਮਨਾਮਕੀ
ਸਿਰਿ:ਜੋਰੈਮਨਾਛੁਟੇਦਾ॥ਕਰਮੁ:ਕ੍ਰਿਪਾਨਦਾਰਿ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ਨਾਮਰੂ
ਪੀਬਦਣਕਰਿ॥ਬੀਰਿ॰ਮਨਿਕਰਿ॥ਬਾਣੀ॰ਨੂੰਧਾਨਿਕਰਿ॥੨੩॥ਕ
ਚੀ:ਵਿਅਰਥ॥ਕਚੀ:ਕਾਚਿਆਨੇ॥ਆਖਿ:ਮੁਖਿਕਰਿ॥ਰਸਨਾ॰ਕਰਿ
ਰਵਣੀ॰ਸੋਚਵਤੁ ਵਿਅਰਥ॥੨੪॥ਰਤਨ॰ਰੂਪ॥ਹੀਰੇ:ਗਿਆਨ
ਦਾ ਜਿਨੁ:ਜਿਸੁਵਿਖੇ॥ਸਮਾਉ:ਲਾਗਹੈ ਵ ਸਮਾਵਣਾ॥ਹਰਿਓਜਪ
ਦ॰ ਉਪਦੇਸੁ॥ਜਚੈ:ਹਰਿਵਿਖੇ॥ਹੀਰਾਰਤਨੁ:ਗਿਆਨਤੇਵੈਰਾਗੁਰੂ
ਪ॥੨੫॥ਜਿਵਸਕਤਿ:ਸਤੋਗੁਣਤੇਮੈਗੁਣ ਦੁਆਰੇ ਜਗਤਾਪਕ
ਸੰਸਾਰਪਦਾ॥ਸੁਖਿ:ਸੁਖ ਦ ਦੁਆਰੇ॥ਕਿਸੇ॰ਨੂੰ॥ਕਦਸਾਏ:ਤਿਸ
ਚੇਦਸਾਏਹਰੀਵਾਦਸਾਵੇਹਿਤੁਨਰਾ॥ਏਕਸ:ਇਕਸੀਉਦਾਹਵੇ
ਦਾ ਆਪੇਆਪਿਕਰਤਾ॥੨੬॥ਦੇ॰ਹੈਗੁਤਤੇ॰ਸਰੂਪਕੀ॥ਗਾਣੀ:
ਗੁਣ ਸੋਵਜਿਆ॰ਓਹੁ॥ਹਰਿ॰ਦੀ॥੨੭॥ਏਵਡੁ:ਮੈਸਾਵਡਾ॥
ਜਿਨੇ ਤਾਗਰਭਾ॥ਕਿਹੁ:ਕੁਛੁ॥੨੮॥ਸਿਮਿਆ॰ਨੇਗਾਲਿਦ॰ਹਰਿਕੀ

ਅਮਰ: ਹੁਕਮੁ ਆਪਣਾ ॥੨੪॥ ਅਮੁਲਕੁ: ਅਮੋਲਕੁ ਆਹਿ ਟਰੁ: ਪਾਜਹੁ ਆਪੁ॰ ਭਾਵ।
ਜਿਸ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਰਹੈਂ॰ ਤਾਂ ਕੇ॰ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥੨॥ ਹਾਰ॰ ਰੂਪੀ ਰਾਗ: ਪੁਜੀ ਜੀ ਅਹੁ:
ਜੇ ਕਿਰਿ ਕੇ ਏਹਾ ਭਾਉ: ਤੂਰ ॥੨੫॥ ਏ॰ ਮੇਰੀ ਅਮਰ: ਹੋਤ ਤੇਰੀ॰ ਏਹਿ ਨਕਰੀ
ਪਲੇ॰ ਗੁਣ ਦੇ ਰੂਪੀ ਤਿਜ ਵਣ ਕਰਿਆ ਕਰਮੀ: ਕਰਮਾ ਕਰਿਆ ॥੨॥ ਜੋਤਿ: ਚਿਤ
ਤਾ ਰੂਪੀਆ ਜੀਉ: ਕਾਰਣ ਲਿਗਿਆ ਅਸਪੁ ਲਏ ਹੁਜਮੁ ਚੋਰਿਆਂ॰ ਸੁਪੀ ਕਰਿਆ
ਹਿਆ ਠੋ ਚਲਤੁ ਨੇਕ ਕਰਿ ਭੁੱਲਿਆ ਮੁਲ: ਤਤ ਪਾ। ਅਮ੍ਰਿਤੁ ॥੨॥ ਅਦਿ ॥੩॥
ਮੂਲ॰ ਦਾ ਆਗਮੁ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਆਗਿਹੁ॰ ਦੇਖੋ ਮੰਦਰੁ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਾਇ
ਆ: ਸੁਹਾਇਆ ਵਾਰਿਣ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰੁ ਸੁਹਾਇਆ ਹੋ। ਜਭਾਗੇ॰ ਭੁਏ ਲਭ
ਦੇਂ॰ ਕਰਿਆ ਛੁਟੇ ਹਾਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੇ: ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਜੋਗੇ: ਜੋਗੁ ॥੧॥ ਵ
ਜਿਆਂ॰ ਤਿਨਾ ਚੋਜਿਨਾ ॥੩॥ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪੀ ਜਿਹਨਾ ਦੀਆ: ਦੇਖੇ ਵਡਿ
ਹਰੋ ਆਦੇਸ: ਸਮੂਹਾ ਤਮ॰ ਜੋ ਦੇਖ ਦੇ ਹੋ ਦੇਖ: ਦੇਖਿਆ ਅਧਿ ਪਸੋ: ਤੁਛ
ਦਿਸੀ ਪੇਵ ॥੪॥ ਪਰਖੇ: ਤੇ ਜੋ ਹੋਇਆਂ॰ ਗੁਣ ਕਰਿਆ ਸਿਂ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਮੈ। ਸਭੁ ਅਭ ਪਾਦ ਵਣੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ॥੫॥ ਹਾਰ॰ ਲੇਖੀ ਗੁਰੂ ਹੁ॰ ਦੇ
ਗਿਰੂਪੀ ਦੇ ਪਦ ਹੁ॰ ਰੂਪੀ ਭਾਦ ਨੀ॰ ਸਰ ਪਾਇਕ ਨਾ ਤਾਰ: ਤੇ ਖੇ ਅਤੇ
ਕਰੂਪ॰ ਵਾਲਨ ਉ॰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਹਿਲਾ: ਜ ਸਾ ਧਾਰਿ: ਜੋਤ ਸੋਗਾ ਰੂਪੀ ਸੋ॥
ਪਿਆਵੈ: ਪਿਆਵੀਏ ਜਸੁ॰ ਹਰੀਆ ਪਪ ਸਿਂ॰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮਾ ॥੨੮॥
ਪੂਰੇ॰ ਹੋਵੇ ਰੋਗ ਤੋਇ ਸੁਦੁਆਰੇ॰ ਅਮਨੇ ਗਾਦਿ ਸੁਰੇ: ਫੇਰੇ ਸਾਫੇ ਅਸਰ ਸੋ:
ਪ੍ਰਮਿਕਾ ਜਾਣੀ॰ ਹੈ ਓਹੁ ਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੂ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਰੂ॰ ਦੂਆ
ਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹਰਿ ਮਿਲਾਰੇ॰ ਅਪੁਤ ਬਾਤੂਰੇ: ਸਬਦਾ ॥੬॥ ਰਾਮਕ
ਲੀ ਸਦੁ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਸਦੁ ॥੧੬॥ ਚੀਠਿਕ ਪੰਜਬੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਤੇਸੁ
ਦੇਹੁ ਜੀ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਅਮਰੁ ਦਾਸ ਜੀ ਚਲਾਣੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਿਆ ਕ
ਹਿਆ ਜੀ ਤੈ ਸੀ ਦੂ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਦਾ ਪਦ ਸਾਸੀ ਜੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸੁ ਦੂਸੀ
ਆਦਿ ਮੰਗਲ ਕਰਕੇ ਜੋਇ॰ ਹਰੀ ਤੇ ਲੋਇ: ਲੋਕਾ ਮੈ ਦਿਆ ਪਰ
ਹੈ ਜੀਉ: ਹੋਤਾ ਸੂਰਜ॰ ਗੁਰਦੇਸ ਘਾਦਿ ਦਿਖੇ ਸਮਾਦ ਦੇ॰ ਜੋ ਜਾਣੈ
ਕੇ॰ ਧਿਕ ਜੇ ਜਾਣੈ ਸੋ ਨਾਨਕ॰ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਪਾਵੇ:
ਪਾਈਆ ਹਕਾਰਾ: ਸਦਾ ਵਾਰਾ: ਵਾਲਾ ਨਾਮ॰ ਦਿਖੋ ਚਿਤ ਰਸਾਮ
ਮਰੁ ਜੀ ਦਾ ਤੈਂ ਕਾ ਚਿਣ ਸਾਰੀ॰ ਜਾਗੀ॰ ਮੋਤਿ ਨਸ ਧਿਪਨ ਤੋਂ ਆਰੋ
ਛੇਦ ਠਾਕਰ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਦੀ ਤਰਗਤਿ ਤੇ ਪਾਇਆ॰ ਹੋ ਜਿਨ ਪਾਜਾ ਦੇ
ਦਾ ਗੁਰਾ ਨੂ ਹਰਿ ਦਾ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ਗੁਰੂ ਕਹਾਬ ਮੁਸਾਫਰੋ ਛੇਦਾ ਰਾਖ
ਹੁਏ ਮੇਰੀਆ ਰਾਖਹੁ॰ ਹੋ ਹਰਿ ਜੀਆ ਛੇਦਾ ਹੋ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੋ ਨਾਮੁ ਅਪਣ
ਦੇਹੁ ਚੋਲੀ: ਸਾਇਕੁਆ ਕਾਲੁ॰ ਨੂ ਨਿਧੰਸਤੋ: ਨਿਧੰ ਦੂਰੋ ਕਾ ਨਾਮ

ਕੁਰਨੂ ਦੇਲਾ ਪਾਈ: ਕਰੀ ਹੋਈ। ਜਾਣਿਆ॰ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਤੇ ਅਹਿਣੇ ਗੁਰ ਕ
ਹਰਿ ਰਿਹਾ ਹੈਦਾ ਗੁਰ ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਪੁਤ ਭਾਈਹੋ ਸੁਣਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਦਿਨ ਏਹੁ ਭਾਣੁ
ਸੋ ਤੂੰ ਹੈਦਾ। ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦਾ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ਜੋ ਕਰੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਭਾਣਾ ਜਿਸ
ਕੁ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਹੈਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੈਂ ਭਗਤੁ ਪੁਰਖੁ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ
ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭਾਣਾ ਨੇਹ ਰੂਪੀ। ਅਨਹਦ। ਇਕ ਰਸ ਭਾਣਾ ਆਪ॰ ਸਾਨੂੰ ਨਾਦ
ਵੇ: ਇਆ ਹੈ ਨਿਰੰਜਨ ਸੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੇ ਹੈ ਪਰਵਾਣੁ: ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ। ਗੁਰ:
ਗੁਰਾਂ ਕਹਿਆ ਰਮਾ ਆਪਣੇ ਹੈ॰ ਅਨ ਸਤੁ ਪਾਇ ਕੇ ਸਭਾ ਤੇ ਕਹਿਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਕੋ ਮਤ॰ ਨਾ ਰੋਵਸੀ: ਰੋਵੈਗਾ ਕੀਤ ਕਹੈ: ਜੋ ਸਕਾ ਮਿਤ
ਪੈ ਝੈ: ਨੈਣ ਤੇ ਦੇਖ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਬਿਗਸੈ ਜਿਸੁ ਨਿ ਮਿਤੁ ਕੀ ਪੈਜ ਭਾਵਏ
ਸੋਈ ਮਿਤੁ ਸੁਭ ਹੈ। ਹੈਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹੈ ਹਰਿ ਰਮਕੇ ਕਰਾਤੇ ਗੁ
ਪੀ ਪੁਜਾਕੁ। ਗੁਰੂ॰ ਹੋਦੁ ਪਰਤਖਿ। ਰਾਜ॰ ਪਤਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ
ਰਾਮਦਾਸ॰ ਜੀ ਦੀ। ਅੰਤੇ: ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਵਚਨ ਏਹੁ ਕੀਰਤਨ ਨਿਰਬਾਣੁ: ਪੈ
ਕੁਰ ਸਾਕੇ ਕੇਸੋ ਗੋਪਾਲ॰ ਸਮ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ। ਹੈਦਾ। ਹਰਿ: ਗੁਰੁ ਪੁਰਾਣੁ
ਮੈ ਜੋ ਹਰਿ ਪੁਰਾਣ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੜ੍ਹਹਿ। ਹੈਦਾ ਗੁਰ॰ ਕਹਿਆ ਬੇ
ਬਾਣੁ ਸਾਂਨੂ ਹਰਿ: ਹਰਿ ਰੰਗ ਗੁਰਾਂ ਭਾਵਏ ਹੈ। ਦੀਵਾ॰ ਕਰਿ ਫੁਲ ਤੇ
ਹਰਿ ਸਰਿ: ਗਿਆ ਮੋ। ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਜੋ ਭਾਇਆ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲਿ
ਆ। ਹੈਦਾ। ਓਹੁ ਹਰਿ ਵਿਖੇ ਮਿਲਿਆ ਸੁਜਾਣੁ ਪੁਰਖ ਗੁਰੂ ਸੋਢੀ॰
ਨੂੰ। ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇ ਪਦ ਦਾ। ਜਿ:
ਸੋ ਵਚਨ ਬੋਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਰਜਾਇ: ਆਗਿਆ। ਮੋਹਰੀ॰ ਨਾਮਾ।
ਹੋਇਆ॰ ਜੇਰਾਮਦਾ: ਸੈ: ਸਭੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ। ਸਭ॰ ਜਿਥੈ
ਸਤਿਗੁਰੂ॰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ। ਗੁਰ॰ ਅਮਰ ਜੀ ਆਪਣਾ ਆਪੁ
ਆਪਣਾ: ਭਾਣਾ ਤਿਸ ਕਰੇ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਚੌਥੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੇ। ਹੈਦਾ। ਹਰਿ
ਭਾਣਾ ਗੁਰਹਿ ਦੀਈ: ਦਿਤੀ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ। ਰਜਾਇ॰: ਗੁਰੂ ਨੇ
ਹੈ। ਸੁੰਦਰ॰ ਜੀ। ੬।੧। ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫। ਛੰਤ। ੧ਓ ਸਾਜਨੜਾ: ਤੁ:
ਸਾਜਨ। ਖਲੋਇਅੜਾ: ਸਮੀਪ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਆ। ਜਾਨੀਅੜਾ: ਪ੍ਰਿਯ
ਆਰਾਮ ਅਲੋਇਅੜਾ: ਦੇਖਿਆ। ਜੋਇਆ: ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਆ ਤੇ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ। ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰਾ ਗੂੜ੍ਹ: ਗੁਪਤ ਹੈ। ਹੋਵਤ: ਹੁੰਦਾ
ਲਾਹਿ: ਲਖਿਆ ਮੈ ਰਹਿਆ: ਨਹੀ ਸਕੀਦਾ। ਜੁਆਉ: ਲਾਭੁ। ਅਮੂਲਾ॰ ਜੀ
ਵਾ ਘਾਤ: ਬੇਸਾਰ ਰੂਪ ਮਿਆ ਪਰੁ: ਪਿਰੁ ਨੂੰ ਹੈ ਕਾਪ ਰੂਦਾ ਹੈ ਵਿਚ
੧। ਦਾਤਾਰ: ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹਰਿ ਆ: ਸੋ ਪਤਾ ਹੈ ਤੂੰ। ਧਾਰੀ: ਕਰੀ
ਸਗਲ ਪਸਾਰੀ: ਪਸਾਰੇ ਵਾਲੀ। ਹੈਦਾ। ਜੀ ਅਜਿਤਾਨੂ ਮੋਹਨਿਆ:

ਮੋਹੁ ਲੈਆ ਪੂਰਾ ਰਖੇ॰ ਮਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਸੋਮ ਭੂਲਾ ਮਾਰ ਬੀਚਾਰਾ॰ ਤਿਸ ਨੇ ਭਾਣ੍ਹ:
ਭਾਇਆ ਹੈ ਨਕਾਰਾ ਮਾਣ੍ਹੇ ਰੁ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹੇ: ਜਾਣ੍ਹਿਦਾ ਹੈ ਸੁਭਾ ਹੈ:
ਨੂੰ ਹੈ ਪਾਣ੍ਹੇ: ਪਾਣ੍ਹ ਦੇਨ ਮਨੂੰ ਅਥਾਨ: ਮੇਰੇ ਦਾ ਸਗਲ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ
ਨੂੰ ਤਥਾਪਿ: ਸਠ ਸੇਗੁਕਾ ਵਧੇ ਕੁੰਠ ਕਾਦੀ ਯਾਣ੍ਹੇ॰ ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਦਿਕਾ
ਰੁ। ਮੰਗਲ: ਮੰਗਲ ਪਰਿਪ੍ਰਕਾਰਿ ਕੇ ਦੁ ਸੋਜੋ ਜੋ ਹਿਤੁ: ਜਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ
ਅਨਹਦ: ਇਕ ਰਸੁ ਧੁਨੀਏ: ਉਚਾਰੀਏ ਦਾ ਜੋ॰ ਤਿਨ ਕੇ ਜੋ ਸਬ
ਦੂਤ ਅਸਾਜੈ: ਉਚਾਰੁ ਦੇਨੇ ਜਿਸ ਹਿ: ਜਿਸ ਦੀ ਦਪਾਈ: ਖੁਸੀ ਹੈ
ਕਿਛੁ॰ ਪਦਾਰਥ ਭੁਲੀ ਜਾਈ: ਜਨਮ ਕੇ ਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਸਾ॰ ਹੋਈ
ਸੁਧਿ: ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੁ: ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਨਿਰਗੁ ਨੀਐ: ਨਰੂਪਨਾ ੪।੧।ਮ:੫
ਰੰਮਰਾ ਆਰਾਮ ਰਮਾ: ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਮ ਰੀ ਰਮਾ: ਲਛਮੀ ਕਿਠ॰
ਦੁਆਰੇ ਆ ਜਨੇ: ਜਨਨਾ ਭੈ॰ ਨਜੋ ਦੁਸਹ: ਕਠਨ ਦੁਖ ਭਦ: ਜਨਮ
ਮਰਨ ਦੇਦ ਸੰਸਾਰੁ ਦੇ ਪੰਡ ਨੈ: ਨਹਾਰ ਹੈ ਜਗਦੀਸ: ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਦੇ
ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਅਛੇਦਾ ਆਧਰੈ ਬਿਦ ਦੇ ਸੁਣਾ ਸੁਰੈ ਨਿ: ਰਾਤ੍ਰੁਰਾ ੧।ਚਰ
ਨਕਮਲ ਹਰੀ ਅਧਾਰ॰ ਹੈ ਸੇਵਕਾ ਜੋ ਦਾ ਮਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤਨ ਕਰਿ ਭੀਓ
ਹੀ ਅਛੇਦਾ ਆਲੁ ਦੇਭੈ ਦਾਰ ਤੇ ਮਿਲਖ ਏਹੁ ਨਾਮ ਹੀ ਆ ਨੂੰ ਤਦਾ ਧਰ:
ਧਾਰਿ ਅਚੈ ਅਛੇਦਾ ਨਰਹਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਇਕੁ ਨਰਾਇ
ਣ ਦੇ ਰਸ ਦਾ ਤੇਰਾ ਹੈ। ਰਸ ਰੂਪ ਰੰਗ: ਰਸਾ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਰੰਗਾ ਦਲਾ ਜੋ ਹੈ
ਇਨ੍ਹਾ: ਈਏਦਾ ਉਨ ਜੋਗੁ ਹੈ ਹਰਣ੍ਹਾ॰ ਦਾਲਾ ਨਮ ਹੀ ਮੁਨਹਚਰ ਣ੍ਹਾ:
ਣ੍ਹ ਹੈ ਤੋ ਹਰਾ: ਹਰ ਤੂ ਹੈ ਰਾਜਿ: ਪੂਜੀ ਕਮਲ॰ ਹੈ ਤੇ ਕਮਲ ਹੀਅ
ਵਾ ਅਛੇਦਾ ਤੇਰੇ ਚਲਤ ਦਾਇਆਲ ਦੇ ਖਿਤ ਸੁਣਿ ਤੇ ਭਗਤਾ ਆਦ
ਸਿ॰ ਹੈ ਪਾਤਿ: ਸੁਆਮੀ ਦਾਤਾ॰ ਤੂ ਹੈ ਹੈ ਜਾਧਨਾਸਥਨ: ਮੀਤ ਅ
ਤਮ ਸੁਜਾਣੁ: ਗਿਆਨੀ ਮਾਨਣੀ: ਮੇ ਨੇ ਕਿਰਪਾ॰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭ
ਰੁ। ਮੋਹਿ: ਮੋ ਅਨਾਥ॰ ਤੇਰੀ ਪਾਲਿ ਰੁ: ਮਨ ਦਿ ਕਰੋ ਗੁਰ ਦੇਵ॰ ਜੀ
ਤੇ ਕੁਸਲ: ਸੁਖਾ ਪੂਨੀਆ: ਪੂਰ ਹੋਈ ਅੰਜਲ ਨੇ: ਨ੍ਹਾਦਿਉ
ਨਿਆ: ਦਿਛੁ ਨੈ ਹਰੀ ਅਛੇਦਾ ਜਪ ਜਾ ਅਨਿ ਦਹ ਰਖ ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਦਾ
ਮਹਾ ਮੀਗਾਲ ਰੂਪ ਗਣ੍ਹਾ ਨੂੰ ਬਿਨਦੇ ਤਿ: ਬਿਨਤੀ ਪੂਰ ਚਕ ਕਰੇ ਨਾ
ਕਾ ੬।੨।ਮ:੫ ਅਛੇਦਾ ਅਨਾਹਦ: ਹਰਿ ਕਾ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸੁ ਰਣ
ਸੁਣੇ: ਇਕਰਸਾ ਕੇ॰ ਦਿਖੇ ਦਿਖ॰ ਅਨਦੇ ਮੈ ਤਨ ਕੇ: ਮੈ ਦੁ ਕਰ ਕੇ
ਅਮਿਉ: ਅਨੈ ਰੂਪ ਅਛੇਦਾ ਕਿਰਿ ਆਰਾਧੀਐ॰ ਸਭ ਸਟ ਛੁਟੇ
ਦੈ ਤੰਗ ਰੂਪ ਗ: ਗੋਇਦ ਰਹਨ ਕਾ ਲੁਹ ਸਾਧੂ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਮੋਹਨ॰
ਦੀਤ ਸੁਕਰਿ ਸੰਗਾਰ॰ ਮੈ ਸਾਰ ਤੇ [illegible] ਰੈ: ਹਰਿ ਨੂੰ [illegible] ਗੋਬਿੰਦ॰ ਦਾ

ਤੇਰੇ॰ਹੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ॰ਹੋਏਪ੍ਰਾਪਤਿਤਾਂਸੁਖਨਿਧਾਨ: ਹਰੀਗਰਾਖਿਆ॰ਪਾਪਾਂਦਾ
ਮਾਰਦੇਕਾਂਤੇਜਲਾਗਾ॰ਅਪਾਰਰਸਨਕਰਿਇਹੁਕੁੰਚਿਤੁਕਰਿਕਿਰਪਾਜੋਤੇ
ਸਾਜਨਾ॰ਮੇਦਾਜਨਾਆਦੇਪ: ਸੇਵੇਧਨਹੈਪਾਈਐ॰ਤਿਸਦੇਗੁਣਤੀਐ:
ਗੁਣਾਂਦਾਹੈਹਰ॰ਤਾਤੇਸਰਣਿ: ਅਜਰੇਦਾਉਦਾਰਣਿ: ਤੁੰ॰ਹਾਰਾ
ਹੈਇਕਤੇਤੇਰੇ॰ਦਾਸੁਹੈਅਜਰ॰ਕੀਮੈ। ਸਾਜਨਾ: ਜਨਾਜਾਣਾ: ਜੇਣ
ਤੇਛੇਦਾਪ੍ਰਭਦਾਭੂਣਸਮੀਠਾਨਗਾਹੈਪ੍ਰੀਤੀ॰ਸੋਦੂਰਦੀਤੇਧਾਰੁ
ਦੀਦੂਰਸਾਰਿਆ: ਛੰਤਾ॥੩॥ ਮਃ੫ ਜਲੋਕੂੰਗਾਤੀ॰ਲਦੀਹੈਅਨੰਦ
ਮੰਗਲਹੈਆਗੁਣਗਾਮ: ਗਾਉਣੇਕਰਿਦਾਰਤੁੰ॰ਹਾਰੁਜੇਹੈ॥੧॥ਛੰਤ
ਸਭਾਗੇ॰ਭਏਦੀਜਰੇ: ਦੀਸਰਹੈਤਿਸਦੀਸੇਵਕ॰ਹੈਕਰਿਦਾਤੇ॰
ਉਪਰੋ॥੧॥ਸ: ਸੋਚ: ਚਿੰਤਾਸੋਚ: ਨਾਸਕਾ॥੧॥ਛੰਤਾ॥ਤੇ: ਸੰਸਾਰਦੇ॰
ਹਰਿ॰ਦੋਛੇਦਾਚਰਨਪਰਕਰਤੇਮਸਤਕੁਧਾਰਿਆਤਾਂਆਪਣੇਦਿ
ਧੋਜਾਗਾ: ਜਾਗਣੁਹੈਆਜੋਥਨੁ॰ਅਦਸ੍ਹਾ॥੨॥ਸ: ਦਖਿਆਨ:
ਕਹਿਆਹੈਸਰੁ॰ਦੀਰਖੇ: ਰਖਣਹਾਰਹੈ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤਨਾ॥੧॥ਛੰਤਾ
ਅੰਚਲਿ: ਪਲੇਸਰਣੁਰੂਪੀਦੇਵ॰ਨਾਧਰੇ: ਧਰਤੀਧਾਰੇਭੈਰਿਗੁ: ਪ੍ਰੇਮੀ
ਭਏਵਾਰਤੇਹੈਸਾਗਰ॰ਤੇਉਹੁਦੋਗੁ: ਕਲਿਕਾਪੂਰਨ॰ਤੇਜੋਹਾਗੁ:
ਅਨੰਦੁਹੈ॥੩॥ਸ: ਮੋਖ॰ਏਹੁਮੁਕਤਿਆਦਿਪਦਾਰਥਬਚਾਨਬਹੇਹੈਛੰਤ
ਮਾਥ: ਮਸਤਕੁਪਰਲਿਖੇਅਨੁਸਾਰ॥੧॥ਛੰਤਾ॥ਭਾਇਆਜੋਹੈਸਗੀਰੇ:
ਪ੍ਰਿਦੇਮੇਕਮਾਵੇ॰ਅਨੁਸਾਰਸਹ ਜ: ਜੋਹੈਛੇਦਾਕਦਿਨਕਦਿਨ
ਉਹਰਸਨਕਾਰਿਦੇਮੋਕਦਨਹੋਗਾਗਾਹਿ: ਗਹਿਣੁਕਰਿਕੇਨਹੀਂ॰ਕੇ
ਛੀਕਰਤੇ॰ਤੇਜੇ॥੪॥੪॥ਮਃ੫ ਛੰਤਦਾਸੰਸਾਰਭਮਕਮੇਕਮਾਦਿਕ
ਦੀਰਣੁਮੇਹੈਸਖੀਸੂੰਦਨਕੁ: ਇਕਰਸੁਰਗਾਉਹਰੀਨੁਤੇਅਹਿਦਿਸ
ਤੁ: ਚਿਤਵਿਆਏਹਦੋਪਦੁਹੈਛੰਤਦੇਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਦੀਧੀਰੂਮੇ
ਤੇਸਾਰਾਛੰਤੁਹੈਭਾਈਧਨੇਦੀਧੀਰੂਮੇਜੇਭਾਈਧਨੇਜੀਕਹੇਹੈਸ
ਤਿਗੁਰੂਰੂਪਭਾਈਧੁਰੇਜੀਨੂੰਕਰਮਿ: ਨੰਤਿਨਾਦੀਰਕ੍ਰਿਪਾਨਮਾਏ
ਆਤਾਂਧਾਲਕੂੰ॰ਹਰਿਰੋਗਧੀਦੁਰੂਪਾਜੀਵਨ: ਜੀਵਤੇਤੋਂਹੈਆ॰
ਮਨਕਰਤੇਤਨਕਰਗਾਦਹੈ॰ਧਾਂਣੀਕਰਾਸਾਰ॰ਭਾਈਧਨੇਦੀਧੀ
ਰੂਦੀਦਸਾਰੀਸਿਸਾਰਮੇ॥੧॥ਕਰੇ॰ਧਾਂਣਿਨੂੰਹਰੇ: ਹਰੀਦਾਗੁਰ॰
ਅਰਸਨਦੀਭਾਉ: ਛੰਤਾਦਾਸਿਖ॰ਦੀਨਜਗਮਾਜੂਤੇਗਰਸਤੀ
ਅਨੰਦ॰ਮੋਸਮ: ਓਨਾ॥੨॥ਰੀਤੀ॰ਲੋਕਕਾਵਿਹੁਤ: ਜਨੇਉਦਾਪਾਉ
ਣਾਅਗਿਆਨਪਾਈ: ਗਿਆਨਪਾਜਾਆਪੁਤੇਹੋਰਨਾਨਜੋਪਾਉਦਾ
ਹੈਦਾਤਾ॰ਦਾਤੇਪਦਨਨਾਗੋਬਿੰਦ॰ਨੂਕੀਦਾਰ॰ਕੀਤੇਕਰਣੁ:
ਧਰਿਆਸਾਈ: ਜਾਦੇਅਨਾਥਦੀਨਾਜਨ: ਜਨਾਦਿਹੋਪਾਇਆ॰

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਭੁ: ਅਸੀ ਕੁਰੂਆਂ ਪਾਸੋ ਅਸੁਰੋ: ਪ੍ਰਨ ਕਰ ਜੋ ਭਏ ਹੈ ਤੁਰਾ:
ਸਬਦ ॥੬॥੫॥੧੬॥ ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਰੁਤੀ ॥ ਰੁਤ ਧਾ ਸਲੋਕ॥
ਸਾਧੂਰ: ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਧਿੰ ਭਾਵ ਪਾਰਿੰ ਜੋ ਨੈਨੋ ॥੧॥ ਕਾਟਣੁੰ ਹਾਰਾ॥
ਭੈ ਜਨੋਂ ਹਾਰਾ॥ ਰਾਛੰਤ: ਕਿਰਪਾ ਕੈਂ ਰੁਤੀ ਤੇ ਮਾਹ: ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਮਹੂ:
ਮਹੂਰਤ ਤੇ ਘੜੀਆਂ ਜੋ ਕੁਦਿਨ ਹੋਵੈ ਹੈ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਉਚਾਰਿਆਂ ਛੰਦ॥
ਦਾਨਾ ਕਿਰਿਆ ਅਨੰਤ ਸਫਲੀਨ ਹੀ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਹਰਤਾ: ਨਾਸ ਕਰੂ ਹੈ॥
ਰਹੰਤਾ: ਰਹਿ ਸਦੇ ਨੇ ਸੇ ਸਫਲ ਹੈ ॥੧॥ ਸ: ਉਦਮ ਕਰ ਕੇ ਕਮਲ ਪ੍ਰ
ਦ ਹਰੀ ਨਾ ਸਾਂ ਜੋ ॥੨॥ ਸੂਕੇ: ਨਿਰਗੁਣ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਕਾਰਿਆ ਰਾਛੰਤ॥
ਸਰਸ: ਰੁਤਿ ਸਿਉ ਹੈ ਅਰੁ: ਮਹੀਨੇ ਸੁਖ ਦੇ ਮਾਸੁ: ਮਹੀਨੇ ਹੈ ਹੈ ਅਉਲਿ
ਆ: ਖਿੜਿਆ ਅਨਦ ਹੋਆ ਹੈ ਕਮਲ ਪਾਇ ਕਰਿ ਮਨ ਮੰਦਰ
ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਸੁਜਾਨੂੰ ਵਿਦ ਹਾਰ ਮੈ ਘੇਤਾ: ਤਤੁ ਘੇਤ
ਭਾਇਆ ਸ ਥਾ ਤੇਰੀ ਆਈ ਤੇਆ ॥੨॥ ਸ: ਮੁਈ ਪ੍ਰਿਸਟੀ ਧੀਯਨੋ: ਨਾਰੀ
ਸੁਤਾ ਨਿਵ ਕਰਿਆ ਕਰਮਾਹਿ: ਹਉਮੈ ਏਹ ਦਾ ਕਰਮਾ ਦੇ ॥੧॥ ਛਾਣੇ: ਭ
ਇਨੇ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਲਾਗੇ ਨੇ ॥ ਰਾਛੰਤਾ ਗਾਥਕੀ: ਕਰਣੀ ਸਮਥਾਣੇ:
ਹਾਕੂ ਘਾਮ: ਧੁਪ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਵਿਛੋੜ: ਵਿਛੋੜਾ ਕਰੀ: ਕਰਤਾ
ਗਾਰਧੁ: ਹੰਕਾਰ ਕਰਿ ਪਤਝੜ ਵੜਾਂਦੇ: ਤਕੂ ਨੈ ਤੈ ਜੋ ਰੁਠੀਆ ਹਰਿ
ਕੋ ਭੇਤੀਤ: ਭੈ ਦਾਇ ਕੂਜਾ ਸਨ: ਧੀੜਾ ਰਾਖੁੰ ਸਾਨੂੰ ਹੈ ॥੩॥ ਸ: ਤਿ
ਲੰ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਸਾ ਵਿਨਾ ॥੧॥ ਕਰੂੰ ਤੋ ਛੇਦਾ ਚਿਤੰ ਦਾ ਹਿਤ ਹੈ ॥ ਰਾਛੰ
ਤਾ ਦੂਦੇ: ਭਉ ਅਨੰਦ ਦਾ ਇਕੁ ਹੈ ਹੈ ਉਨਾਦਿ: ਜੂਕਕੇ ਜਲਥਲ:
ਸਲ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਸਮ ਕਰਿ ਦਾ: ਜਲ ਦ ਸੀਰੰਦ ਦਾ ਲਾ ਸਲਾ
ਰੂਪੀ ॥ ਰਿਗਿ ਕਰਿਆ ਛੋਟੂ: ਦੋਸਾ ਲਾਈਦਾ: ਭਾਵਦਾ ॥੪॥ ਸ:
ਪ੍ਰਭੰਨਾ ॥੧॥ ਤਿਲਪਲ: ਜਰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪ੍ਰਰਿੰ ਠੇਰਾ ॥ ਰਾਛੰਤਾ ਅਤਿ
ਘਰੋ: ਉਪਾਵਾ ਹਰਿੰ ਰੀਗਤ ਸੰਨ੍ਹਾ ਸਾਰੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਉਦੋ ਰਿਗਾਹੁ
ਅਦਿ ਸਿਗਾਰਾ ਮੰਦਰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਸੁਜਾਣਿ ਵਿਦ ਹਾਰ ਮੈ ਚਤਰਿ
ਦਭਨਾ ਕਰਿ ਘੇਤੀ: ਸਾਕ੍ਰ ਥੋਤਾ ਕੀ ॥੫॥ ਸ: ਜਲ ਹਿ: ਨਪਤੁ ॥੧॥ ਹਰਿ
ਸੀਨੇ ਤੇ ਕ੍ਰਹਿਆ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਰਮਣ: ਰਵਿਆ ਦਾ ਗਦਿ ਦੇਨੋ ਪ੍ਰਾਰਿੰ ਜ
ਹਿਆ ਹੈ ਦ ਵਿਧੋ ॥ ਰਾਛੰਤਾ ਸੀਤਲ ਵਿਧੋ ਪ੍ਰੀਹ: ਦਰੋ ਹਜੂਰੇ:
ਸਮੀਪ ਦ ਹਰੀ ਨਾ ਸੇਦ ਕੂੰ ਹੰਕਾਰਿਆ ਰਸ ਵਹੋਤ ਧੁਸ ਧੂਆ ਆਏ
ਦਿਆ: ਆ ਭੇਰ ਦੇਆ ਧਾਂਛੰਤ: ਚਾਹੁਨੇ ਹਾਂ ਤਾ: ਤਿਕਨਾ ਧਸ: ਸੁ
ਸੋਹੀ: ਮੇਲਣ ਦਾ ਲੇ ਤਿਨ ਕਰਿ ॥੧॥ ਕੇਤੂ: ਕੇਤੜਾ ਭਲੇ: ਕਰਿਆ ॥
ਛੰਤ ਕਰ ਕੀ ਗੁਣ ਦੇਤ: ਪਿਆਰੀ ਸਾਖ ਪ੍ਰਲਣ ਕਰਿ ਸਹੋ

ਲੀ: ਪਿਆਰੀਆ ਆਏ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰੁ ਹੋਆ ਆਨਿ ਮਿਲਿ: ਪ੍ਰਿਉ ਰੂਪੀ
ਪਤਿ ਜੀਉ: ਪ੍ਰੀਤੋਦਿ ਖੋਜਰਧਾਰੁ ਧੀਆ ਤੇ ਨਾ ਆਦਿ ਮੋਹੀਆ॥
ਸੁਧੀ ਵਿਸ੍ਰਿਸੀਆ ਅਨਿ ਸੋਆ ੧। ਜ: ਨਾਮ ਰੋ॥੧॥ ਜਰੋ ਮਨ ਕਰਿ ਅਬੀ
ਰੰਤਨ ਕਰਿ ਦੇ ਧੀਰ: ਸਜਨੁ ਹੈ ਦਕਮਾਨ ਦਿਸਾਰ ਨਕੋ ਤੇ ਈ ਦੂਰ ਦਸ
ਨਕੋ ਜੁਰ ਧੀਰ ਹੋ ਤੀਰ: ਕਨਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਚਰਣ ਨਿ ਸੰਤਾ ਦੇ ਦਾਸ
ਭੰਕੋ ਕੀਆ ਪ੍ਰਿ ਦੇਸੋ ਆਪੁ ਭਾਦਾ ਵਿਸੁ ਮਰਤੀਆ ॥੧॥ ਰਾਮਕ
ਲੀ ਮ: ੧॥ ੧ੴ ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ: ਦਖਣ ਦੇ ਭੂਮੇ ਓਅੰਕਾਰੁ ਨਾਮ
ਨਗਰ ਹੈ ਪੀਠ ਕਾ ਤਹਾ ਏਕ ਰਥੀ ਤੇ ਤੀਸ ਲਾਬਾ ਓ ਜਸੇ ਪੂਰ ਚਾਰੁ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਓਸੁ ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕਿਸ ਕੋ ਸੇਵਤੇ
ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮ ਓਅੰਕਾਰ ਕੇ ਸੇਵ ਤੇ ਹਾਂ ਫੇਰਿ ਉਸ ਕਹਿਆ
ਕੁਛ ਅਖਰ ਲੀਆ ਜਾਣਤੇ ਹੋ ਤੋ ਓਅੰਕਾਰ ਕਾ ਅਰਥੁ ਅਖਰਾਂ ਕਾ ਅਰ
ਥ ਕਰ ਹੋ ਤਾਂ ਓਅੰਕਾਰ ਤੇ ਕੁਣ ਜਾ ਛੇਦਾਨ ਲਿਖਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਆ
ਓਅੰਕਾਰ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ: ਜਾਦਾ ਓਅੰਕਾਰ ਤੇ ਸੈਲ ੪ ਜਿਦਿਆ ਚਲ
ਅਸੁਤਾਚਲ । ਬਿੰਧਿਆਚਲ ਸੁਮੇਰ ਚਲ ਜੁਗ ਚਾਰੁ ਓਅੰਕਾਰ
ਤੇ ਬੇਦ ਓਅੰਕਾਰ ਏ: ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਏ ਨੇ ਸਬਾਦਿ ਓਅੰਕਾਰਿ ਜੀਵਾ ਸਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਜੀਵਾ ਓਨਮ ਅਖਿਰ ਜਿਪਿ ਕੂ ਇਨਾ ਅਖਰਾਂ ਕੋ ਕਹੈ ਹੈਂ ਓਨਮ
ਜੋ ਹੈ ਅਖਰ ਏਨਾ ਕਾ ਵਾ ਓਨਮ: ਹਰੀ ਜੋ ਹੈ ਅਖਰ ਤਿ ਸਕਾ ਸਾਰੁ
ਰੂਪ ਹੈ ਪਾਢੇ: ਪੜਤਾ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਿਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਪਾਲਾ॥
੧। ਜਿ ਕਹੇ ਜਹਾਂ: ਜਾਹਕੇ ਦ ਸਰੂਪ ਨੇ ਆਪ ਤੇ ਹੁਕਦਨ ਸੰਗ
ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਦੁਨਿ ਲੋਆਣ ਕ ਮੋਤੀ: ਸਵਣਾ ਦਿਤੋ ਮੁਤਿਸ
ਨਾਮ ਅਵਸ ਤਪ ਰਾਪਾਤਿ ਹੋਦੇ ਹੋ ਛੇਦਾ ਪਾੜ੍ਹਿਆ ਪਾੜ੍ਹਿ ਬਹੁਰੇ ਗਰਾਰਾ
ਆਰੇ ਤੇ ਓਰ ਸੰਮਲੇ ਹਰੀ ਨਤਾ ਸੁਣੇ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਦੇ ਹਿਆ
ਅਤੇ ਜੋ ਹਿਹਗੀ ਸੁਭੁਦਾ ਅਨੇਰ ਤਾਰ ਜਾਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੋਆ
ਏ ਨਾਮ ਨਸਮਾਲੇ ਸੋ ਦੇਏ ਤੇ ਆਜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੁਕਾ ਤ: ਆਦ ਣੋ ਜਾਣਾ
੨। ਸਿ: ਕੌਂਕਹੈ ਧਰਮ ਆਪਾਰਿ: ਗਰਿਦਾ ਕਾਰੀ। ਕਰਨੇਹਾਂ ਰਾ ਧੀਰਾ:
ਧੀਰਜ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਛੇਦਾ ਧਧੇ ਦੁਆਰੇ ਕਹੈ ਧਾਏ: ਧਾਰਿਮ
ਖਿਜੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜੇ ਪੜ੍ਹੇ ਮਸਤਕਿ ਪਾਰਿ ਤੰਮਨ ਰਾ ਦੇਤ ਆ ਪਿਦ੍ਰ
ਸੇ ਕੋ ਚਨੁ ਦੇਤ ਸਪਲ ਏਹਾਂ ਧਨੁ: ਧਨ ਤਾ ਜੋਗ ਧਰਣੀ ਧਰ ਹੈ ਤੇ
ਛੇਦਾ ਬੋਲਿ ਦਾਸ ਚੁਣੇ ਰੋਲਿ ਦਸ੍ਰ ਪੁਰਾ ਕੀ: ਚੀਰੇ: ਅਕੇਤਾ ਸੁ
ਰ: ਸੁਰਮਾ ਗਿ ਕ੍ਰਿ: ਕੋਕਹੈ ਛੇਦਾ ਦੂਜਾ ਭਾਦਲਾਏ ਆਜਿਨਾਨੂ
ਤਿਨਾ ਕਿ: ਗਿਆਨ ਗਦਾ ਏਆ ਛੇਦਾ ਧਧੇ ਸੁ ਅੰਨੁ ਧਾਏ ਆ

ਤਗਾਗਧਿਵਿਖੈਗਏ॥ ਸਾਰ: ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਰਸੁ ਰੂਪ ਗੀਤੁ ਧਾਦ: ਕਥਕਥ
ਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀ ਭਾਵੈ ਸੁਣੀਐ॥ ਜਾਣਿਆ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਨਾ ਗੰਭ
ਭੀਰ: ਹਰੀ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਰੂਪ ਜਿਨਾ ਲਹਿਆ ਤਿਨਾ ਦੇ ਓਹ ਦਾਤਾ
ਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਲੈਣੇ ਦਾ ਲਾਤੇ ਆਪੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ
ਆਣਿ ਦੇਂਦੇ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੈਣੇ ਦਾ ਲਾਤੇ ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ
ਤੇ ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਦੇਂਦੇ ਪੀਆਣਇਆ॥ ਗਾਰੰਭੀ॰ ਜਾਣ ਦੇਨਵ
ਜੋ ਆਦਿ ਆਪੇ॰ ਹੋਂ ਪਛਾਣੈ॰ ਜਾਣ ਸਿਉ: ਇਕ ਤਰ ਪਰਮੇਸਰ
ਲਨੁ ਮਿਦਾਪੇ: ਮਿਦਾ ਣੈ ਕਾ ਦੇਖੇ ਓਹੁ ਦਾ ਇਕੋ ਹੈ ਸਧਾਈ ਮਿਸਰ
ਮੇ ਇਕੰਕਾਰ॥ ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਐਸੇ ਜਾਣੈ ਤਾਂ ਇਕਾ ਦਿਖੇ ਹੋ
ਦੇ॥ ਪਸਰਿਉ॥ ਕਿਸ ਤਰਾ ਪਸਾਰਿ: ਗਾਰਾ ਹਿਣ ਕਾਰ ਅਚਰਿਉ:
ਅਚਰਜੁ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਇਆ ਰੰ॰ ਕੀ ਤੇਰੇ ਦਾ ਨੇ ਹੋਰ ਹੈ ਹੈਂ॥ ਝੂਠਿ ਠਗ
ਉਰੀ॥ ਝੂਠੀ ਠਗ ਪਟੀ ਤਜੇ: ਬਾਜੇ॰ ਹੋ ਕੇ ਇਚਤਚ: ਪ੍ਰਣਿ
ਤੇ ਅੰਤਰੂ ਸਰੇ ਦੈ: ਜੈਦੇ ਰਹਾਈ: ਰਹੈ ਸਣ ਉ॥ ਏਕੁ॥ ਇਕਦਾ
ਅਚਾਰ: ਕਰਤ ਪੁਰੈ ਰਿਦਾ ਇਕੁ ਦੇਤੇ ਇਕ ਦੇ ਰੂਪ ਹੈ ਆਸ: ਹੋ ਰੂਪ
ਏਕੋਂ॰ ਹਰੀ ਕੁਦਰ: ਜੀ ਦਾ ਹੋਕੇ ਲੋਇ: ਲੋਕੰ ਮੰਜਾ ਕੁਦਰ: ਹਰੀ
ਪਲੈ॰ ਗਾਰਾਂ ਪਾ ਜੋਤੇ ਸਾਜੈ॥ ਸਾਧਿਆ ਤੁਕਾਰ ਤਪ ਤਿੰ॰ ਮਿਤਰਾ
ਸੋਅ ਸਰਿ: ਤੁਲਦ ਸਰਣਿ ਸੀਲਾ ਸਾਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦਿਰ ਲਾਏ ਰ
ਕੋ ਰਦੇ॰ ਹਰੀ ਤੇ॰ ਜੋ ਆਧਿ ਕੋ॥੭॥ ਉਹਮ ਧਰਮ: ਧਰਤੀ ਤੇਅ
ਕਾਸਾ ਦਿਖੈ ਜੋਤੀ ਦਾ ਉਜਾਲਾ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਦਾ ਉਰਮੇ ਧਰਮਿਆ ਜੋ
ਤੀਰਥ ਸਦਾ ਓਹਦਾ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣਿਆ ਤੀਨਿ॥ ਉਰਾਦਿ
ਆ॥ ਉਤਪਤਿ ਅਸ: ਹੈ ਜੋ ਰੂਪ॰ ਗੁਰੂ ਪਾਰਿ: ਹਿਰਦੈ ਮੈ॥ ਉਨਦ:
ਝੂਕਵੈ ਦਾ ਕਿਸਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਧਿਆ ਨਹੀ ਵਿਣ: ਇਕ ਰਸ ਪਾਰ
ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਸਧਾਰ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਸਾਹਾ ਰਾ॰ ਹੋਂ ਸਾਲੇ॰
ਹਰੀ ਕਾ ਜੋ ਕਰਤਾ॰ ਸੁਕਾ ਦ ਰੂਪਾ ਤੇ ਆਪੇ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ: ਨਿਰਾਨ
ਰੂਪਾ॥ ਜੈਸੇ ਉਗਦੈ ਸੂਰ॰ ਜ ਅਸਰ॰ ਜੋ ਦਾ ਹਜਾਰਾਂ ਮਿਧਾਰੇ:
ਮਾਰ ਕੇ ਤੈਸੇ ਉਗਦੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਆਸਰੀ ਸਪਤਾ ਰੂਪੀ
ਅਸੁਰਾਂ ਕੋ ਓਹਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸੁਧ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਉਚਉ॥ ਹਰੀ
ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਉਪਰਿ॰ ਹੈ ਹਰੀ ਲੋਇ॥ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਰੋ॰ ਦੇਣ ਠੇਆ
ਪੇ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਰਖੈ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਸਧਿਆਤ: ਹਰੀ ਆਪਿ ਨਦਿਖੈ ਹੋ॥
ਤੇ ਆਪਿ ਦਿਖੈ ਭੀ॥ ਜੀਵਣੁ ਰੂਪ ਹੈ॥੮॥ ਰਾਸਤੁ॥ ਰਾਸਿਆ ਕਾਰਾਂ ਕੋ

ਕਾਰਿ: ਕਰਕੇ ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੀ ਓਹਿ ਰਣ ਭਾਣੂ ਸੈਂ: ਲਾਗੈ
ਮਨੂਆ ॰ ਸਬਦੁ ਨਾਦੇ ਨਿਤਿ: ਦਿਨੇ ਕੌਣ ਜਾਤ: ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੈ ਦਾਈ ਓ ਜਿਨ ॰ ਨ
ਭੁਹਰੀ ਨੂੰ ਸਾਂਕ੍ਰ: ਜਾਣਿਆ ਜੋਤਿ ਜਿ ॰ ਹਰੀ ਦਾ ਓਹੁ ਮੀਤੁ ਹੀ ਜਿਸ ਦਾ ਜਿ
ਦੇਹ: ਜਿਸ ਦੇ ਹੈ ਦੇਹਿ ਦਿਖੇ ਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਜਾਹਿ ਤ ਦੇਹਿ ਦਾ ਢੋਲਾ। ਰਾਮਾਰਿ
ਦੇ ਉਕ ਭਾਈ: ਇਕ ਕਰ ਸੁਜੇ ਦੈ ਸੋ ਰਹਸੀ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਗਾ ਜਬ ਦੁ: ਉਪ
ਦੇਸ ਪਾਰੇ ਤਾਂ ਸਾਚ ਦਿਖੇ ॥੧੦॥ ਰੋਸ: ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਰੀ ਜੇ ਤੇਨਮਾ।
ਸਿਜਾਰਿ ॰ ਇਹ ਜਾਣੇ ਰਾਈ: ਇਕੇ ਵਡੇ ਦਾ ਕਹਣੀ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਠਰਹੇ
ਨਵਾ ਰਹਣੁ ॰ ਕਹਣ ਦੇ ਕਹਣ ਕਰਿ ਤੇ ਰਹੈ ਨਾ ਪਰਿ ॰ ਰਾਮ ਨਿਰੰਧਰੁ:
ਦਿਜੇ ਸਕਾਰਿ ਉਧਾਰਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਵਾ ਨਿਰਾਂਹੀ ਉਧਾਰਣ ਵਾਲਾ ਜੋ।
ਪਰਮਤੀ: ਮਤਿ ਦਤੀ: ਪਤਿ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈ ॥੧੧॥ ਜਿਸ ਲਾ ਸਕਾਰਿ ਮਰਤੀ: ਜਾਪੀ।
ਮਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਲਾਜ ਪਾਪੁ ਪਟੁ: ਮੂਲ ਜੋ ਰੂਪ ਜਿਸ ਭੀ ਜੋ ਸੇਲਜਾ ਕਦੂ
ਰਕਾਰਿ ਕੇ ਨਰ ਸੀਕੀ ਅੱਦੇ ਨੌਕੇ ਜਾਤੇ ਦੋ ਇਰਾਮ ਜਨੀਆਂ ਰਾਮ ਜਸ
ਭੁਮੇ ਗਈ ਆਂ ਸੀ ਆਂ ਜਾਸ ॰ ਆਦਿ ਪਾਰੂਪੀ ਦੀਏ ਦਿਵਤੀ ਕੀਤੀ
ਹੋਈ ਪਾਵਰੀ ਹਿਈ ਜੀਤਿ ਸਦੀ ਭੀ ਜਿਰਤੇ: ਤੋਂ ਸੀਕ: ਸੀਕਾ ਟਲੀਆ
ਪ੍ਰੇਮਿ ॰ ਦੇਯਾਰ ਣਕਰਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਲੀ: ਖੁਸੀਆ ਜਬਦ ॰ ਕਰਕੇ ਅਨਿਦ
ਹੋਆ ਹੈ ॥੧੨॥ ਛੋਡਾ ਨਮਰ ਤਨ ਦਾ ਜਪੁ ਇਹੁ ਲਹਾ ਜਾਰੁ ਹੋਇਆ ਲਾੜੀ:
ਨਿੰਦਾ ਚਾੜੀ: ਉਸਤਤਿ ਨਾਲ ਇਤ ਧਾਰੁ: ਚੁਗਲੀ ਛੋਡਦਾ ਨਾਇ
ਨਕਰਿ ਮਨ ਮੁਖਿ ਮੀਵਾ ਅੰਧਾਰੁ: ਤਨੁ ਮਾਣ ਰਿਕੌਕਰੁ ਹੋਰ ਹਾਹੈ ਪਤਜਾਰਿ ॰
ਮੈਵਾ ਜੀਵਾ ਮਜੂਰ: ਦਿਵਲੀ ਆਮਨਾਰਿ: ਠਗਾਂ ਤੋਂ ਨਾਮ ॰ ਰੂਪ ਜਿ
ਨਾ ਸਰਯਾ ਰੂਪ ਪੁਜਿ ਕਾਰਿ ਦਿਸਾਹੁ: ਪਰੀ ਦੇਆ ਹੈ ਸਾਹੁ ॰ ਓਹੁ ਪੁਰ
ਸਹੈ ॥੧੩॥ ਜਰੁ: ਜੀਵਾ ਪੰਥ ॰ ਮੇਆਈ ॰ ਮਿਤ੍ਰ ਨੂੰ ਆਬ: ਮਾਯਾ
ਦੇ ਮੈਲ: ਸੁਪ ਜੋ ਮਾਵ ਭਗਤੀ ਦਾ ਸੁਪ ਜੋ ਆਜੋ ਸੁੰਨ ਚੌਈ: ਦਿਦੂ
ਤੁਰਕਾ ਮਗਾਧ ॰ ਭੀ ਜਿਆ ਨਾ ਕਰਾ ਦੇ ਨਾਧਿ ਹੂਨ: ਰਹਿਤਾ ਉਰਾਨ ॰
ਭਜਾ ਹੈ ਪਰਗਟ: ਸਖਿਆ ਠਕਾਰ ॥੧੪॥ ਬਾਧਿ ॰ ਦਾ ਹੈ ਠਰਾਮ
ਪਾਪੈਰੁ: ਪਾਦਣਾ ਪਾਟਿ: ਪਟਾਂ ਨੂੰ ਬਾਧਿ ॰ ਦਾ ਹੈ ਅਗੋਚਰੁ: ਆਦਿ
ਸੈਹੈ ਤੇ ਧੈਥੇ ॰ ਲਾਈ ਲੋਈ: ਪ੍ਰਿਥੀ ਜੋਗ: ਜੁ ਕਿਨ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਤਾਂ ਸੇ
ਸੀ ॰ ਹੈ ਆਚਾਰੁ: ਕਰਤਬੁ ਸਚ ਤਾਂ ਸੁਖ ॰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀ ਸਦਿ ਭੂਣਾ: ਪ
ਲੀਦੀ ॥੧੫॥ ਵੈਰੇਧ ॰ ਤੈਂ ਜਰੀ ਭੁਮੇ ਮਿਲਹਿ ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਮਨ ॰ ਦੀ।
ਵਟਵਟਾਹੁ: ਰਹਾ ਦੁਰਚੀ ਜੇ ਸੋ ਤੇ ਸੇਨਾ ਮਾਇ ਵਿਨਾਸੀ ਦਾ ਪਾਇ ॰
ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੁਛ ਨਹੀ ਲੈ ਜਾਣਾ ਤੂਟਾ: ਘਾਟਾ ਹੈ ਲਾਹਾ ॰ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ॰
ਲਾਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ॰ ਨਾਵ ਵਪਾਰੀ ॰ ਹੋਕਰਿ ਸਾਰੀ: ਸਾਰੁ ਦੇਸ ਸਾਧੁ ਹੋਵੈ
॥੧੬॥ ਗੁਣ: ਸਤ ਸੈਤੇ ਖਾਣ ਦਾ ਦਾਣ ॰ ਲਾਹਾ ਹਾਰ ॰ ਦੁਆਰੇ ਹੋਇਹਿ

ਭਾਈ ਏਹੁ ਤ੍ਰਿਆਪ ਜਾਏ: ਪਾਈਆਂ ਦੀ ਤਿਸ ਦੀ ਆਲਏ ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗਾਹ
ਦੇਣੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤੁੰ ਛੁਣ ਸਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਨੀਤ: ।ਨਿਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਮਤਿ:।ਸਿ
ਖ੍ਯਾ ਕਾਰਿ ਮਿਲੀ ਸੋ ॰ ਹੇ ਦ ਮੀਤ ਨਾ ।੧੭। ਕਾਇਆ ॰ ਦੇਆ ਭਿਆ
ਕਉਗਾਲੇ: ਤ੍ਰਿਆਗੇ ਜੋ ਨਰੁ ਕੇ ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਾ ਸਿਰੁ ਪਾ ਕਸ ਦਦੀ
ਤੇ ਸੁੰ ਪੂਕਰਨ ਦਲੇ ਤਾ ਉਨ ਸਹੈ ਤਾ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦਨੀਸ: ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
ਦੇਣੀ ਦਾ ਹੋ ਦੇਣ ਨੂੰ ਉਤੇ ਚਾਰੂ ਰੂਪੀ ਸਰਾ ਵਨ ਦਾਰ ਕਰੇ ॥ ਪਸੁੰ ਰੂਪ ਤੇ
ਅਹਿ: ਹੋਰਾ ਤਾ ਦਲਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਕਰਤੇ ਕਾਰ ॰ ਕੋਸ੍ਰੈ ਸੀਦੇ
ਕਾਰਿ: ਹਪੁਪਰ ਕਰਣੀ ਲਿਖ ਪਾਈਆ ਪਾਈ ॰ ਸਿਸੀ ਦੀਆ ।੧੮।
ਖੇਸਰੁ ਕਾ: ਮਨਾਦਿ ਦਾ ਦੇਦ ਸਾਧੂ ਨਾ ਗਹੀ ॰ ਨਧੁ ਮਨੁ ਗੁਰਿ: ਗ
ਰਾਂ ਦੀ ਆ ਕਤੁੰ ਪਰਾਰ ਤਨੁ ॰ ਰੂਪ ਉਹੁ ਨਰਾ ਮਹਿ: ਆਪਾ ਭਾਵਤੇ
ਮਰਣੁ ਨੂੰ ਮੂਹਿ ॰ ਆਪ ਭਾਵਤੇ ਸੀਤ ॰ ਹੋ ਅਨੁ ਮਰਣਿ ॰ ਵਿਖੋ।
੧੯। ਸਰਾ ਨਗੰਭੀਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਦਾ ਗਗਨਿ ਤੁਰਿ: ਅਕਾਸ
ਆਦਿ ਕਾ ਦੇ ਅੰਤੁ ਰੂਹੇ ਦਾ ਸੁੰ ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਏਹੁ ਨਗੁ ਗਾਈਂ ॰ ਨਾਂ ਨਦ
ਸੁੰ ਹੋਦੋ ਨਾ ਵਿਖੋ ॰ ਗਾਇਆ ਜੀ ਦਾ ਦਾ ਤਦੂ ਗਾਇਆ ਜੋ ਆਗਿਆ
ਨਮੇ ਨਮਾਦੇ ਤੇ ਜੋ ਆਏ ਆਹੇ ਗਿਆਂ ਨਸੋ ਰਹੇ ॰ ਤਿਸੁ ਗਾਗਾਨੁ:
ਚੇਤਨਾ ਅਜੋਨੀ ॰ ਵਿਖੋ ਸੀਤ ॰ ਹੋ ਆਤੁ ਸਮਾ ਪਿਲ ਗਹਿ ਸਗੋ
ਨੀ: ਸੁਣਾਇ ਵਿਖੈ ਦ ਸੈ ਗੁਣੀ ਸਾਰੂ ਹੈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਤੇ ।ਪਿਹੁਨੀ: ਖਾ
ਲੀਸ ਸੂਰੀ ।੨੦। ਘਰ ਦਰ: ਸੀਲ ਸੋ ਜਾਤਿ: ਆਤੀ ਭੂਏਆਂ ਦ
ਜੇਨਮ ਦੀ ਭਈ ਆਮ ਖਿ [illegible] ਅਨੇਤ ਦਾ ਅਨੇਕ ਬਾਂਦ ਸੋ ਪੀਆ ॰
ਆਦਿ ਭੂਏ ਗੁਰ ॰ ਦੇ ਕਾਰੇ ॰ ਯਾਰ ਨਕਰ ਗੁਰਾ ਤਿਨਾ ਨਾਰਿ: ਪਤਿ
ਸੀਤੇ ਵਾ ਨੂੰ ਦਰੁ ॰ ਹਾ ਵਰੂ ਪੀ ਸਮਾ ਏ ॰ ਚਾਹੇ ਆ ਬੁਜਾਇਆ
ਮੁਖਿ ॰ ਦਾ ਧਰੇ: ਹਿਦੈ ਕ੍ਰਾਇਆਂ ॰ ਸੋ ।੨੧। ਵਿਲੇ ॰ ਭੀਰਿ ਨੂੰ
ਤੁਲਾਏ ਸਿਖਾ ਤੇ ਤੇ ਆਪ ਭੀਤ ਤੋਲੇ ਜਾਏ ॰ ਮਨਾ ਨੁਸਾਰੂ ਦਾ ਜਾ ਤੇ
ਹੋਏ ਨੇ ਮੇਲ ॰ ਮਨ ਦੀ ਠੋ ਕਲਿ ਕੂੰ ॰ ਤਨ ਦੇ ਅਧਿ: ਮੁਖਾ ਚਾਨਦ:
ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ ਹੈ ਵੇਦ ਦਾ ਅਜਨੁ: ਸੋ ਗੁਰਕਾਰਨਾ ਏਹੁ ਹੈ ਚਜ:
ਭਲਾ ਅਚਾਰੁ ਸਧਦੂ ॰ ਏਹੁ ਮੁਖਿ ॰ ਜੀਵਾ ਦੂਆਰੇ ।੨੨। ਨਏ:
ਇਸਿਤੁ ਨਾ ਸਿਰਗੁ ॰ ਮਨ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਅੰਗੁਰੀ: ਹਰਿ ਦਿਸਾ
ਦਕਰ ਮਾਰੂ ਪੀ ਸੀਤ: ਚਿਤਾਰਕੇ ਜੀਵਨੁ ॰ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਚੇਤ ਨਾ: ਹਾ
ਹੈ ਤਿਸ ਸਾਧਿਨਾ ।ਚਿੰਤ: ਹਿ ਤਾ ਨਰ ਹੀ ਏਕੁ ॰ ਨਜੇ ਨਹੀ ।ਤਿਸ ਨੂੰ
ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਰਾਂ ਚੇਗਾ ਰਕਾਏ ਤਾਂ ਚਿਤਿ ਦਸੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਜਾੜੇ ਆਹੋ।
ਮੁਕਤਿ ॰ ਭੀ ਦਿਹੀ ਧਾਰਿ: ਪੂਲਿਕਾ ।੨੩। ਛੀਜੇ: ਮਰੀਆ ਬੀਤੁ ॰ ਪੂਣਾਂ ਦੀ ॥

ਛੁਟਾ: ਘੋਰੁਦਾਜਾਹਰੁ॥ ਫਿਰਕੇਧੂਪਛਾਵ॰ ਆਇਦੇਉਦਾਨਾਧਾਰਿ॰ ਰਵਿਓ
ਆਪਣਾਆਣੋਛੁਟਾਇਆ: ਮਾਇਆ ਛੁਟੀ: ਹੋਛੀਹੈ॥ ਧੀਰੇ॰ ਜੋਸਰੂ
ਆ॰ ਆਦੇਤੁਸਿਰਿ: ਪੂਰਹੈਸਮਿਧਾਲੁ: ਜਾਲੇਦੂਰਦਾਧੀਦਾਕੋ॥
ਲੋਇ: ਲੋਕਾਂਮੇਂਦਾਤਾ॰ ਓਹੀਹੈਰਾਖਾਹਿ॰ ਪਿਛੇਤੇਅਬਲੀਰਾਖੁ॥
ਜਸੁ॰ ਤੇਰਾਦੇਵੈ॰ ਤਾਂਹੋਵੈਪਾਤਿਸੇਖੇਤੇਸਾਧੁਅਰੋਦਪਾਤਿ: ਗੁਨਤੇ
ਸਾਧੁ: ਭਗਤੀਜਾਗਤੁ: ਜਾਗਦਾਈਜਾਗਦਾਦਜਗਤਵਲੋਂਜਾਗ
ਦਾਮੇਲਹਿ॰ ਗੁਰਾਂਦੇਵਿਚਦੇਆਪਣੇਵਿਚਮੇਲਤੁਸੇ: ਤੇਰੇਮੇਂਦੀਸ॰
ਦਾਧੀਸ: ਨਿਸਿਇਕੀਸ: ਇਕਈਸਰੂਪਵਿਚੋ॥ ਕਥਾਛੁਟੇਦਾਜਾਗ
ਸਿਉਦਾਦੂ॰ ਕਰਨਾਇਹੁਕਿਆਹੈ ਸਿਖਿ: ਦਿਅਰਥਧੋਲਣਹੈਛੁਟੇਦਾ॥
ਜੈਦੇਪੇਖੇਪਰਮਾਦੁਕਰਕੇਹਰਿਬਿਨੁਹੋਰੁਸੇਸੂਰਿਸਿਰੋਂਮਨੁਹੈ॰ ਆਪਾਭਾ
ਵਤੇਤੋਆਸਾ॰ ਤ੍ਰੈਸੂਰਿਕ॰ ਕੇ ਸਾਖਿ: ਪਪੁਰਿਕਮਾਟੀਮੇਂਚਾਪੇ: ਦਧ
ਸੋਗਾਣਿਇਨ॰ ਕਰਕੇਨਾਇ॰ ਕਾਰਿਦਰੂਪਜਿਆਪੇ॰ ਹਰਿਮਹਾਜਸੁ
ਭਾਇ: ਨਿਰਪਤਨਹੀਜਬਨਦਿਆਨੋ: ਗਿਆਨਰੀਬੋਲੋਂ॰ ਜੋ ਆਪੇ:
ਆਪਣੇਅਪਨਾਸਮਝੇ: ਤਤੁਨਤੋਸੂਝੇ॰ ਦੇਖੋਅਮਕਿ: ਹਿਰਦੈਮੇਂਸਾਸੁ
ਚੇ॰ ਹੋਵੈਤਨਮਨਕਰਕੇਤੇਸਾਚੋਕਾਣੈ॰ ਧਾਣਿਕਬੀਸਾਗਰ॰ ਹੈਦੇ
ਸਮੇ ਰਤਨੀ: ਰਤਨਾਦੀਲਾਦਾਪਦਾਰਥ: ਵਤਕੇਹਰਿਸਾਚੁਹੈ ਅਖ
ਟ: ਅਖੁਟ ਦਖੋਟਤੇਰਹਿਤਹੈਸਾ: ਸੋਕਰਣੀ॰ ਪਿਛੇ ਆਤ॰ ਕ
ਰਕੇ ਸਾਚੁ: ਸਰੂਪਮੇਂ॥੨੦॥ ਨਕੈ: ਸੋਜਰੀ: ਜਾਮਣੇਤੇਸੋਟੂਟੇ ਧਾਹ:
ਭੁਜਾਹਦੇਸ॰ ਤੇਗਹੀ: ਪਰਗਟੁਕੇਪਿਛੀਹੋਈਧੋਰੇ॰ ਨਕਾਰਿਨੂ
ਸਾਤੁ॰ ਵਾਲੀਪਰਹਰਿ: ਤਿਆਗਛੋਡੀਹੈ ਢੋਲਿ: ਪਿਆਰੇਨੇਟੂਟੇ॰
ਜੋਵਦੀਹਰਿਸੇਤੀਗੀਠ ਪੜੇ: ਪੜੈਵੀਚਾਰਕਰਿਧਾਰਿ॰ ਮੇਂਸੂਰੋ:
ਸਉਰਦਾਕੈਸਾਚੁ॰ ਹੈਤਿਸੁਕਰਦਾਭੁਣ॰ ਦਾਠਾਕੁਰਪੀਤਮੁਹੈ ਮੇਟ:
ਘੜਾ॥੨੮॥ ਠਾਕੁਰ: ਰੋਕਉਮਨੂਆਤੇਠਾਇ: ਇਜਾਥੇਤਾਂਠਾਕੇ:
ਲਗੁਮਾਈਜੋਸਦਗੁਣਇਨ॰ ਨਾਲਸੋਅੰਤੁਨਾਇਕ॰ ਹੈਤੇਸ੍ਰਿਸਟੀਸਧ
ਈਨਾਰੇ॰ ਰੂਪਹੈਵਿਸ: ਜਨਮਦਭੇਖਕੂੜਿਆਰਿ: ਕੂੜਵਾਲੀਜਾਤੀ॰
ਬਿਤੀਜੇਸੋਨੇਨਿਕ ਰਹਾਈ: ਰਖੀਹੈਮਹਾਇਨੇਜੋਠਾਕੁਰ॰ ਤਿਸਨੇ॥
ਸਬਦਿ: ਜੋਗੁਰਸਬਦਿਨੇਪਿਆਰੀ॰ ਭਈਹੈਜੋਹਾਰਾਣਿ: ਭਤਾਤਾ
ਸਿਨਾਪਾਰੀ: ਮੇਲਲਈਹੈ॥੨੯॥ ਛੁਲਤਨ: ਨੂਰਾਮੇਂਹੀਰ: ਸਰੀਰੁਤੇ
ਸੀਗਾਰ: ਮਉਲੀਨਾਹਾਹਪਾਣਿ: ਭੁਹਕਦੇਕਾਮਮਣੇਕਾਰਿਤਨ॰ ਨਾਰੰਗ॰
ਹਰਿਦੇਤੋਪਿਨਨੀ: ਹਿਨਜਹਿਹੈ॥ ਛਾਰ: ਭਾਰਾਦੀਆਂ ਭਾਰਾ: ਸਾਮਹਾਦੇਸ
ਸੂਖਾਛੁਰਪੇ: ਤਰਕੇਜੋਮੁਈਆਪਾਭਾਵਤੇ ਪਾਰਿ: ਪ੍ਰਿਹੋਂਆਪਣੇਵਿਖੇ॰

ਤੀਨੀਕਿਤਿਨੇਨੋਵੇਹੁਸੁਜਾਣੁਹੈਂਆਪੇਹੈਂ॰ਦਾਤੇਨਿਰਭਉਦਾਸਾਧਨ
ਹੀਬਾਦੇਖਾ ਭੁਗਾਰਿ:ਕਾਮਾਦਿਕਾਗਿਰਾਮੈਦਾਜੁਬਾਤੇਤ੍ਰਿਸਨਾਭੁਖੀਤਿਖ
ਜੀਆਣੀਤੇਜੋਬਦੇਖਾ॰ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਤਾਂਨਹੀਦੂਰਿਗਾਵਾਰੀ॰ਤੇਸਬਦਿ
ਮੰਨਿਐ॰ਨਕੀਤਾਅੰਮ੍ਰਿਤਭਰਪੂਰਿਭੁਝਾਭੁਟੇ:ਚਾਹੇਹਾਏਇ॰ਕਿਸਤ
ਗਾਜੋਏਓ॰ਹਰੀਦਾਨਹੁਦੀਆ।੩੦।ਦੁਦੋਫਲਤਦੂਛਤ:ਦੂਦਦੀਫ
ਦੀਸਿਸਾਰੁਨਾਕਰਾਰਿ:ਕਨਾਰੇਸੈਸਾਰਦੇਰਾਵਣਦੂਰਯੋਦੱਨਾਦੇਰਾਜੇ
ਭੁਾਰੇ॰ਜੋਪਾਯਾਕਰਿਬੇਜੋਪਾਵਰਿ॰ਜੀਸਾਰਤੇਆਮਰਅਜਾਚੀਹਰਿ॰
ਨੂੰਨੇਮਿਲੇਹੈਜਿਤੁਆਅਪੂਲੀਐ:ਛੁਟੀਐਤੇਤਿਨਕੀਸਿਗਾਤੁ॰ਦੇਸੇ
ਲਿਵਿਖੈਹੇਹਰੀਆਪਹੈਂ॰ਨੂੰਤਾਂਸੇਵਿਸਾ॰ਤਨਕਰਿਤੇਧਾਣੀਕਾਰਿ।
ਸਿਮਲਾ:ਜਮਾਲਾ।੩੧।ਹਾਰੇ:ਨਹੀਗਹੀ:ਪਰਗੁਤ੍ਰਾਹੋਆ॰ਅਣ੍ਹਾ
ਹੋਰੁ॰ਅਗੋਜਾਣਿ॰ਵਿਖੇ।ਦੁਬਿਧਾ॰ਕਰਿ।ਰੋਗੁ॰ਅਗਮਾਨੁ
ਪੀ।ਣੁਮ:ਨਾਮੁਤਾਕਵਰ॰ਵਾਲੀਕੈਧਵਾਂਹੁਦੁਖਹੋਇਕੋਗਿਰਿਤ
ਰਸਾਤਾਲ:ਨਰਕੁਵਿਖੈਅੰਤ॰ਨਾਵੈਦਾਇਹਨਰੁਤਾਂਗਣਤਗਣਹੈ:
ਗਿਣਤੀਨੂੰਗਿਣਦਾਹੈ ਅਖਰੀ:ਅਖਰਕਰਿਤੇਤੂੰਹੈਜੋਇਜਾਚਾਅਗ
ਣਤੂੰਹੈਂ॰ਤਿਤੁ॰ਜਧਾਵੇਜੋਗੀ॰ਕਰਕੇਤਾਰਦਾਤੇਜਜਪੁਧਾਣਾਭੁਪੀਤ
ਦੂਟੀਤਾਂਫਿਰਦਫੈਨਹੀ।ਸੋਜੋਗੁ॰ਗਾਰਾਂਦਾ।੩੨।ਛੋਡਿਆ।ਤਰਦਗਾਦਿ
ਚੋਕਾਇਆਭੁਪੀਤਰਵਰਿ ਪਰਪੰਖੀਹੈਮਨ:ਅਤਹਕਰਣਪੰਚਾਇ
ਹੈਪੰਖੀਹੈਨਾਇਕਹੈਂਪਖੀਤੇਆਨਾਦੋਪੰਖੀਹੋਸਜੋਤਤੁਹੁਗਾਹਿਜੋ
ਸਿਾਫਿਇਕਸੇ:ਇਕਹਰਿਦਾਭੁਪਲਖੈਂ।ਰਿਹੰ॰ਕਲੀ।ਜੋਊਭੁਗਹਿ॰ਤ
ਨਤੇ ਧੇਗਾਲਧੇਗਾਲੇ:ਕਾਲਹੁਤੇਕਾਲੇ।ਤਾਕਾਹਿ।ਤਕਦੇ।ਪਹਿ॰
ਦਿਸਾਭੁਪੀ।ਜਧ ਪੰਖ:ਫਾਇਦੇਭੁਪੀਦਾਪਾਣਾਭੁਪੀ।ਗੁਣ॰
ਕਾਰਿ।ਗੁਣ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ।ਕਰਮਿਮਣੀ:ਕਰਮਾਦੀਰਤੀਕਰਿਸ
ਹੀ:ਸੁਆਮੀਕਰੇਇ॰ਤਾਂਗੁਣੁਮਿਲੇ।੩੩।ਥਾਨ:ਸਰੂਪਤੇਜਧਾ
ਬਾਨਿਮਾਨਿ:ਬਾਨਿਦਾਲਾਤੇਸੋ॰ਤਿਸਨੂੰਜੋਦਿਆਕਾਜ ਲੇ:ਪਲੋਕਦ
ਨ ਟੀਟੇ:ਵਿਗੜੈ।ਨਇਹੁਹੈਂ॰ਤੇਥਿਰਗੁਰੂਹੈ।ਵੀਚਾਰੁ॰ਜੋਕਰੇਸੂਸਿ
ਪਹੈ।ਨਥਪੁ:ਨਥਾਂਦਾਥਾਨੁ॰ਤੇਸਕਿਤਰੀਆਦਾ।ਦਾਤਾਰੁ:ਦੇਣੇ
ਵਾਲਾਹੈ।ਤੂੰ॰ਤੇਰਾ।ਵੀਚਾਰਿ॰ਆਹੀਆਣਿ:ਵਿਣਾਅਪਾਰੁ॰ਹੈ।
ਤ੍ਰੈ।ਦਾਇਆ॰ਕਰਿਦਾਨੁਦੇਨਾਹੈਹੈ।ਲੈ॰ਆਪਣੇਵਿਖੇ।ਉਸਾਰਿ॰
ਦੁਹਾਗੀਹੈ।ਦਾਨ:ਅੰਤਰਦੀਜਾਨਣਵਾਲਾ।ਬੀਨਾ:ਬਾਹਰਦੀਵੇ
ਖਣਵਾਲਾ।ਦਾਨੁ॰ਦੇਹੈਵਾਲਾ।ਦਾਲਦੁ:ਦਾਲਿਦੁਨਾ।ਦੁਖ॰ਨਾਧਿਆ

ਨੁੰ ਹੈ॥੨੫॥ ਰਾਇ ਸੇ: ਗਏ ਨੂੰ ਬਾਹਿ॥ ਕੇਤੂ ਰੀਸੇ॥ ਜਿਨਾ ਦਾ ਗਰਬ॥ ਉ
ਛੈ ਦਾ ਸਭੁ ਧਨੁ ਹੰਦਿਰ ਲੀ: ਫਿਰਲਿਆਂ ਨੇ ਜਿੱਤਿਆ ਹੈ ਨਾਮੁ॥ ਨਾਲ ਧਨੁ॥
ਟਾਪਦਾ ਰਹੇ॥ ਦੇਸਾਟੇਕ॥ ਸਰਣੁ ਲਈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਮਾਦਰ: ਪਾਦਣੇ
ਤੇ ਸਭ ਦੁੰ॥ ਕਰਿ ਕੇ ਹੈ ਆਗਾ ਦੁਰਜਨੇ: ਦਾਹਦ ਦਾ ਕਮਾਣ ਦਾ ਭੇਟ ਲਏ।
ਬਨੂ ਰ: ਬਣਾ ਬਣਾ ਵਿਚੁ ਦਾ ਬਣਚ ਣਕੇ ਭੇਖਾ ਪਾਰਿ ਚਾਰਿ: ਪਾਰਿਅੰ
ਤਰੁ ਕਹ। ਸਿਦੇ ਦਿਖੇ ਹਰੀ॥ ਹਰਿ ਦਿਖੇ। ੨੬। ਨਾਨਕ: ਨਮਾਰੇ ਨਮਾਰੇ
ਦਨਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਦ ਹੈ ਨਾਨਾ ਹੇ ਦਾਦਾ ਏਹਾ ਏਹੁੰ॥ ਮਾਜਾਨਓ
ਹੁੰ॥ ਹਰੀ ਦਾ ਏਹੁ ਲੋਕ ਨਾ ਓਹੁ ਲੋਕ ਹੈ ਅਦਰ ਗ੍ਰਾਹਣਿ॥ ਕਰਿ ਧਰਮ॥ ਦ
ਧਿਆ ਨੂੰ ਹੈ ਨਿਰਭਉ! ਨਿਰਭੈ ਤਾ ਅਨਭਿਆਨ॥ ਕਰ ਕੇ ਹਾਥ ਨਹੀ॥
ਆਂਵਦੀ ਤੇ ਨਾਪਾਹੁੰ॥ ਹੀ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਰੰਗਣੇ: ਰੰਗ ਦਾ ਏਹੋ ਕਾਪੁ
ਮਦਾ ਲੇ ਜਿਤੁ ਧ੍ਰਿਉ ਰ! ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਹਾਰ॥ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿ॥
ਵਿਖੇ ਅਪਾਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਕੇ। ਤੁਆਕਉ: ਨੇ ਹਾਦੇ॥ ਅੰਦਰ ਧਾਸਾਰ॥
ਦਾ ਧਰਿ ਕਰੇ ਆਪ॥ ਨਾ ਜੋਗੁ॥ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਤੇ ਦਿਨੇ ਕੁੰ॥ ਤਨੁ ਕਰਿ।
ਸੈਤਾਪ॥ ਰਾਵੇ ਕਰਿ ਪਤ੍ਰਿਤ ਉ: ਦੇ ਪਾੜੇ ਨ ਤੇ ਬਿਚਿ: ਬਚੇ ਲਮਕਾਲੁ ਤੇ
ਬਰਾ॥ ਹੈ ਤੁ ਜਪਰਖੇ ਕਰ ਨਕਾਲੁ ਕਾਲੁ ਹੈ ਵਿਚਿਆ ਵਾਲਿਆ ਹੈ ਆ
ਹੈ ਆਮਾਹਿ॥ ਤਨੁ ਪੇਦਾ ਹੈ ਪਾਪੇ: ਪਾਪੁ ਕਰ ਕੇ ਪਚਾਹਿ॥ ਆਪ ਤੇ ਸੇਰ
ਨੂੰ ਪਛਾਹਿ: ਦਗਾਦ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਵਪਾ ਠਹੀ॥ ਜਮਦੀ ਦਿਖੋ ਕਉਆ:
ਸੀ ਦਪਾ ਪਾ ਕਰ ਕਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਛੁਤਾ ਨ! ਛੁਤਾ ਦਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਬੁ ਕਿਆ ਨੂੰ
ਆ॥ ਜੀਦ ਨ ਭਜਨ ਨਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੇ। ਤਬ॥ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਮੇਦ
ਯਤਾਂ ਰੂਪੀ ਚੋਗ ਨਾ ਚੁਗੇ॥ ਕਾਲ ਨਾ ਆਖੀ: ਨੇਰੀਦ ਓਨਾ ਦੀ ਆਖੀ
ਤੇ ਛੋਦਾ ਮਛੁਲੀ ਜਿਉ: ਵਤਾ ਜੈਦ ਨੂੰ ਠਥੀ ਜਮਦਾ ਭਾਲੇ: ਚੋਖਾ
ਜਾਇ॥ ਏਹੁ ਜੀਦਾ ਤੇ ਜੋ ਇਕ ਦੇਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰ ਚੋ ਜੋ ਤਿ ਜਮੇ ਹੀ ਆਇਦ: ਇ
ਦਿਦੂਆਂ ਨੂੰ ਦਪ ਦਾਰਥ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਛੁਟੇ॥ ਜੋ। ੨੭। ਬੀਰਾ ਬੀਰਾ: ਵਿਦੂ... ਬੈਰਾਇ: ਬਿਰਾਨੇ ਹੋਰਪ
ਨੂੰ ਹੋਕਾਈ ਹੈ ਭਾਈਆ ਰਹੀ: ਬੁਧੀ ਦੂ ਜੀਦੂ ਦਾ ਬੈਰਾਇ: ਘਰਿ ਆਪਣੇ: ਪ੍ਰਾਰਧ
ਸੁਚਲੇ ਸੋ ਗਏ ਦਾ ਦੈਰੀ ਜੋ ਛਡਿ ਗਏ ਦੇਹਿ ਨਾ ਘਰਿ ਆਪਣੇ ਦੇ ਦਤਿਆ ਸੋ ਬਹ
ਦਅਨੁ ਸਾਰ ਹੋਰੁ ਪਾਜੁ ਦ ਤੇ ਈ ਦੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਦੇ... ਕਰਿ ਆਯਾ ਚੂਲ: ਸੰਸਾਰ ਰਹਨਾ ਨੂੰ
ਣ: ਬੁਧੀ ਦਾ ਜੀਦੁ ਦਇਨਾ ਦੇ ਬਿਰਹਿ॥ ਕਰਿ ਆਯਾ ਬਾਲੀ ਦਾ ਬਾਲੇ: ਪਦਾਰਥ
ਪੀ। ਬੇਟੜੀ: ਬੇਟੀ ਬੁਧੀ ਦਾ ਜੀਦੂ ਰੂਪੀ॥ ਹੇ ਕਾਮਣੀ! ਬੁਧੀ ਦਾ ਜੀਦੇ ਤਾ
ਦਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲੁ ਨੇਹਾ ਦਰੁ॥ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਹੇ ਕਾਮਣੀ... ਹਾਰ॥ ਦਾ ਆਰੇ ਸਾਚਿਨੁ
ਤੇਹਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ। ਬਸੁਣ ਉ: ਬਾਣੀ ਦੇ ਹੇ ਗੁਰੁ... ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਰ
ਦਾ ਬੁਝੀ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਵੈ: ਚਾਹੇ ਬਾਣੀ: ਵੇਦ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਰ... ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਸੋ। ੪੦। ਪਦੜੀ ਸੇ॥
ਪਰਖ: ਹਰੀ ਕੀ॥ ਹੋਇ ਸੁ ਕਰਿ

ਵੇਹੁਜਰੀ ਰੁਤੇ ਧੰਨ ਗੁਭਜੈ: ਨਾਸੁ ਹੈ ਦੇਨੇ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਰਵਾਰ ਦਾ ਗੁਰ ਸਰਭਾਰਿ
ਜੋਧੇ: ਜਮੁ ਹਥਿਆਰਿਆ ਨ ਜਕੜਦਾ ਹੈ ਭੀ ਭਾਰਿ॥ ਕੇ ਪੋਧੇ: ਪੂਰਣ ਕਰਦੇ
ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੈ ਸੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈ: ਵਾਹੁ ਹੋਆ ਇ ਕੁਭ ਰਸਿ॥ ਦੇਖੂਲ ਨੇ: ਏਹੋ ਏ।
ਕਿਆ: ਕੁਛੁ ਪਾਈਐ॥ ਕਿਆ ਨ ਪਾਈਐ ਮੁਖਿ ਧਰਿਆ ਨੁ: ਮੁਖ ਧਰਿ
ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਡੋਰੀ॥ ਪ੍ਰਾਭ ਭੁਪ ਰੂਪੀ ਨ ਜਿਨ: ਛਿਦ੍ਰ ਜਿਨ: ਤਿਖਾ
ਜਾਣਿ: ਗਾਰੁੜ ਦੇਨੇ ਗਾੜੇ॥ ਹੋਏ ਤਾਈਐ: ਤਾਈ ਦਾ ਹੈ। ਭੁਲੇ॥ ਦੂ
ਆਰੇ ਕਹੈ ਜੋ ਪੂਛਿ: ਪੂਛਦੇ ਨੇ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ਭੁਲੇ॥ ਦੂ
ਆਰੇ ਕਹੈ ਭਉਜਲ ਦਾ ਆਸਾ ਨਿਰਾਸਾ: ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਰਹਿਆ।
ਆਪੇ: ਆਪਣੇ ਆਪੁ ਨੁ ਆਇ ਵਿਚ: ਇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਾ ਬੁਝਾਇਦਾ ਹੈ। ੪੭
ਮਾਣਿਆ ਰ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਪੁਨਾ ਮੁਏ॥ ਕਹੀ ਨ ਰੁਮਾਸ ਕਿ॥ ਹੁਈ ਹੈ ਜਿਸ॥
ਸੀਦ ਰੂਪੀ ਸਿਧਾ ਗੁਮਾਹੂ: ਦਾ ਚਿਤ॥ ਤਾਂ ਇਸੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਭਰੂਲੀ
ਆਖਿ: ਸੁਧ ਮਾਇਆ ਦਾ ਈਸਿ ਪਰ ਰੂਪੀ ਆ ਰੂਠਾ॥ ਹੈ ਤੇ ਸੋਮਨੇ ਜੋ
ਹਿਆ: ਤਰਕਿਆ ਹੈ। ਅਰ ਗੁਣ॥ ਕੀਤੇ ਹੈ ਏ ਫਿਰੋ ੧ ਮਨ॥ ਜਬ ਮਨਸੁ
ਧਾਰਿਆ ਅਸੁਧ ਮਨੁ ਜੇ ਗੁਣ॥ ਸੁਭ ਹੈ ਦੈ ਨਾਲਿ ਮੇਰੀ ੨ ਮਾਯਾ ਵਾਦੇ
ਭੁਲਿ। ਦੇਖਦੇ ਨੇ ਗੜੁ: ਕਿਲੇ ਮੰਦਰੁ: ਘਰਿ ਤੇ ਮਹਲ: ਨਾਰੀਆਂ ਏ
ਹੁ ਖਾ: ਕਿਦੇ ਹੈ ਜਿਉ ਬਾਜੀ॥ ਗਾਰਦਾ ਦੀਬਾਣੁ: ਦੇਦਾਂ ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ।
ਝੂਠਾ: ਝੂਠਿਆਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਹੈ। ਆਪੇ॥ ਬਾਹਰ ਦੀ ਜਾਨਣ ਨੂੰ ਕਾਆ
ਪੈ॥ ਅੰਦਰ ਦੀ ਜਾਣੁ: ਜਾਨਣੁ ਨ ਸੁਜਾਣ ਹੈ। ੪੮ ਪਛੁਤਾਹਿ॥ ਕੇ।
ਮੇਦਨੀ: ਜੈਨਰ ਭਿ ਸਈ ਹੈ ਪਉ ਤਾਰਿ॥ ਨਾਹਿ ਨਾਹਿ ਹੋਵੇ ਭਾਇਆ:
ਚਾਹਿਆ ਹੈ॥ ਓਨਾ ਦਾ ਧੀਯਾ ਜੀਅ ਵਿਗੁਤੀ: ਖਰਾਬੁ ਹੋਈ ਨਾਸ ਹੋਈ
ਓਨਾ ਦੀ ਜਮਪਉ: ਜਮਪਉਆ ਮਨੁ॥ ਭੀ ਮਾਰਾ ਹੈ ਵੇਦਾ ਹੈ ਕਰਤਾਰ
ਹੀਨੁ ਅਸਾਬਿਰ ਹੈ॥ ਓਹੁ ਮੈ ਮਾਣੁ ਆਹਿ ਤੇ ਤੇਰਾ ਜੇ ਹੈ ਨਮੁ ਤਿਸ ਹੀ
ਕੀਮੈ ਓਟ ਦਾ ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ: ਤੇਰੀ ਹੀ ਮੈ ਓਟ ਲਈ ਹੈ। ਧਉ: ਹੈਰਤਾਸੁ
ਈ॥ ਜਧਰੁਸਾਂ ਦੇ ਸਬਦਿ ਦੀਰਤੀਆ ਰੁਮਾਇ ਨੂੰ ਚੋਟ ਲਗੀ। ੪੯ ਦੁਆਰ
ਣਾ: ਰਾਜਾ ਰਾਉ: ਟਿਕਾ ਰਾਉ: ਰੰਕੁ ਦਾਤੁਰ: ਧਨੀ ਫਕੀਰ। ਨਿਵੇਰ
ਧੀਰ॥ ਜਗਤ ਦਾ ਲੁਆਰੇ ਜੋ ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਗਾਹੁ॥ ੧ ਲੋਕਦਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਭੀ
ਹਾਦਲ। ਬੈਰੋਦੇ ਹੁਦਲਾ ਜਰ: ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਆਨ ਦੀਆ ਗੁਰਾਂ: ਪ੍ਰਭੁਤ
ਹੈ ਪ੍ਰਤਖਾ ਅਸਗਾਹ: ਨਹੀ ਗਾਹ ਜਾਂਦੇ ਅਦਗਾਣ॥ ਹੈ ਤੇ ਸੰਕਾਰਿ ਦੁਆਰਸੁ
ਈ॥ ਸੰਜੁਗਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਗੁਣੀਆ: ਸੋ ਤਾਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਲੇ: ਲੇਦੇ ਹੈ।
ਤੇ ਪ੍ਰਭ॥ ਨਾਲ ਮਿਲੇ। ਛੇਦਾ ਤਿਨ ਤੇ ਨਾ ਦੇਖੇ ਕਿਉ। ਕਿਸ ਤਰਸਿ
ਲਉ ਧਿਆਰਿ॥ ਕਰਕੇ ਜੀਰਹਾਂ॥ ਹੋਏ ਰਹਾ ਅਦਗਣੀ: ਅਦ
ਗੁਣ ਤਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਮੇ ਜਾਣ ਕਾਲ॥ ਅਦਗੁਣ ਹਾਦੇ ਜਪਨੀ: ਜਾਪੁਦੇ।

ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਦੀ ॥੪੪॥ ਲਜ ਕਰੀਆ: ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਧਾਰ ਦੇਹੀ ਦਾ ਪ੍ਰ
ਤਖ ਸਮਲੇ: ਸਮਾਲੇ ਹੈਂ ਤੇ ਆਏ ਕੋ ਦਿਜਾਹੁ। ਦੁਰਮਾਧਾਰ ਧਧਰੁ
ਖੀਆ ਜਿਰ ਧਣੀ: ਜੋ ਕੋਈ ਜੋਰ ਪਰੁਧਣੀ ਦੀ ਓਹੁ ਲਹਾਂ॥ ਸੁਖਰੁ
ਖੀਆ ਧਾਰਤੀਆ ਵੀਆਂ॥ ਏਹ ਸਭੇ ਓਨਾ ਗਾਰੁ: ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸਿ
ਰੋਹੀ: ਦੁਹਾਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਫੇਰੀ ਹੈ ਹਾਰਿ॥ ਓਨਾ ਨੂੰ ਗਾਸ ਓਹੁ ਹੈ।
ਸਾਅਹੁ ਜੋ ਫੇਰੁ ਉਤਰੁ ਮਨਮਖ ਤਾ ਰੂਪੀ ਆਪਣੁ॥ ਅੰਸੇ ਥੇਤੇ
ਅਗੇ ਤੇ ਤਪਤਿ॥ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਸਿਆਪੀ ਤਮ: ਹਰੀ ਦਾ ਕਰੋ॥ ਸੇ
ਸੀਸੁ ਤੇ ਹੋਰੁ ਕਿਸੁ ਨਾ ॥੪੫॥ ਬੀਜਉ: ਦੂਸਰਾ ਨਹੀ॥ ਜੋ ਧਰੇ ਦੂਜੀ
ਦਾ: ਕੋਲੀ ਆਵੈ ਨਰਕ॥ ਤੋ ਨੂਰ ਹਿਨਰੁ: ਨਰਾ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੁ
ਭਹੁ: ਏਹ ਜੀਵ ਸਚਾ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਰਹੀ॥ ਤੇ ਮਨੁ ਮੇਲ ਲਾਭੁ: ਧੇ ਸਾਰ ਤਨ: ਦੇ
ਗਗਨ ਏਆ ਮਾਣੁ ਕਰੀ: ਮਨ ਨਾਦ ਕਾ ਦਾ ਹੋਵਣੁ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਮਨਿ:
ਇਕਾਗ੍ਰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੈ ਏਕੋ ਲਾਹੁ: ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿ ਆਪੀਤਮ॥ ਨੂ ਰਾਸਿ: ਪ੍ਰੇ
ਮੁਕਾਰਿ ਪਰਖਣਾਈ: ਸ਼ਰਾਬ ਏ ਮੋਖ ਰੂਪੀ॥ ਸਾਚਿ॥ ਪਿਛੋ ਰਚੀ॥
ਅਗਿਆ ਆਕਾਰ: ਜੀਸਾਰ॥ ਅਬਾਸ ਆਈ ਮੇ॥ ਜੋ ਸਦਾ ॥੪੬॥ ਧਰੁ
ਲੈ॥ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈ ਰੂਕ: ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਰਾਜਾ। ਜਗਤ ਕਾਰ ਖਰੂਧਾਰੁ
ਲੈ॥ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈ ਗਾਰਰੂ: ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਆਜਾ ਰੂਪੀ ਦਿਸਦ:
ਦਿਹਉਰੂ ਉਤਾਰਣਹਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਹਾਰਿ॥ ਤਾਂ ਅਤਰੋ॥ ਹੋਰੁ ਗਰਾਸਿ:
ਪੰਜੀ ਹੈ ਮੁਖਿ॥ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਦਾ ਜੋ ਪੂਰਾ ਭਇਆ ਤਿਸਨ ਸਾਧਾਰਜਿ
ਹੈ ਅਰੂਨੀ: ਸੁੰਦਰ ਬੇਦ ਦਾ ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਪ॥ ਭਾਦਰੋ ਗਾਇਆ
ਤੇ ਗਨਾਰਿ: ਜਗਨਾਸੀ ਕੋ ॥੪੭॥ ਧਨੁ॥ ਏਹੁ ਕਾਚਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਖੁਆਂ ਦਾ ਫੁ
ਰੂਪਾ ਧਨੁ ਪ੍ਰਤਖ ਸੋ ਦੁਬਿਧਾ ਕਾਰਿਗਾ ਸਚਿਆਰੀ॥ ਕੇ ਸਚੁ ਧਨਾ
ਸਾਰਉ: ਸਾਚੇ ਭਏ ਕੇ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਉਜਲੇ: ਉਜਲ ਤੇ ਉਜਲ
ਹੈ ਸਾਰੀ॥ ਤੁਦੀ ਹੈ ਧੋ ਲੂ॥ ਨਕਰ ਕਾਮੀ ਤਾ॥ ਹੈ ਸੁਜਾਣੁ: ਅੰਦਰ
ਦੀਜਨਣਹਾਰਾ ਤੂੰ॥ ਆਪੇ ਸਰਵਰੁ: ਸਿਸਾਰੂਦਾ ਸਾਤਿ ਸੰਗ ਰੂਪੀ
ਹੈਸੁ! ਸਿਤ ਦਾ ਜਗਤ ਸੂਲਾਂ ਰੂਪੀ ਆ ਤਿਸੁ॥ ਨਾ ਕਰਤੇ ਦਾ ਨਰੂ ਤੇ ਅਮ
ਤਾਂ॥ ਜੋ ਹੈ ਜਾਣੁ॥ ਤੁਦ ਦਾ ਹੈ ਸਬਿਖਿਆ! ਦਿਖੁ ਤੇ ਅਸੀਸਤ॥ ਇਕ
ਦਿਵੈ ਦਾ ਨੂ ਜੋ ਏਕੋ ਹੈ: ਇਕ ਜੈਸੇ ਬੂਝੋ॥ ਸੋ ॥੪੮॥ ਸਿਖਿਆ ਦਿਹੁਣੇ:
ਖਿਮਾ ਤੇ ਧਾਲੀਆ ਛੋਦਾ ਅਸਿਖਲਖ ਧੁਹਣਿ: ਖੁਰੂਣੀ ਆਸਾਆਦੇ॥
ਹਰੀ ਦੀ ਦਾ ਓਨਾ ਨਰਾਦੀ ਸਧਿ ਸੇਖ: ਖਿਮੰ ਤੁਹੀ ਆਪਣਾ॥ ਜੋ ਸੇ
ਖਲੇ ਫੇਰੁ ਬੀਧੁ॥ ਨਾ ਪਾਇਆ ਸਧਾਰੇ॥ ਕਰ ਕੇ ਹੈ ਮਹਲੀ ਖਰਾਂਤੁ
ਹੋਵੈਗਾ ਤੇ ਖਿਮਾ ਧਾਰਣ ਕਾਰਿ ਤੇ ਸਚੁ ਬੋਲਣ ਦਾ ਕਾਰਿ ਸੁਖ ਭਾਈ: ਹੋਵੈ
ਕਾਛੇ ਦਾ ਧਿਆਰ ਰੂਪੀ ਧਨ ਖਰਾ: ਖਰ ਚਤੁਰ ਤਾਂ ਹਾਰਿਆ ਸੁਖਿ॥ ਕ

ਅੰਧਿਕਾਰ ਜਾਵੈ: ਜਪੈ ਤੂੰ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਗੁਣ ਅਮਿਤ ਅਪਾਰ॥ ਪਾਪ ਤਿਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਅਨਿ
ਧੀਰਜ ਦਾਨ ਹੋਵੈ ਮਹਾ ਉਮਿ॥ ਕਰਕੈ ਜੋ ਖਪੇ ਆਪੁ ਤੇ ਖਪਾਇ ਜੀਐ ਰਾਮ
ਬੀਜਉ: ਦੂਜੀ ਵਸੁ: ਵਸਤੂ ਦ੍ਰਿਕਾਰ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਜੀਤ: ਜੈਤ ਸਰੀਰਾ
ਪਾਇ ਪਾਇਆਨਾ॥ ਜੀਵ ਦਵ ਗੁਣ ਤੇ ਆਪੁ ਅਲਖ: ਮਾ ਲੈਪੁ ਹੋਕਰ
ਤਾ ਅਪਾਰੁ ਮਾ ੧੨॥ ਮਸਟੇ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਹਰੀ ਦਾ ਕਰਿ॥ ਜੋ ਮਨਿ
ਹਰਉ: ਨਿਸ੍ਰੇਕਾਰਿ ਜੋ ਕਾਹਿਦੇ ਨੇ ਸੇਵੈ: ਸੇਵਦਾ ਕਉ: ਨਾਈਸਰ:
ਸਿਵਜੀ ਸੇਵੈ: ਸੇਵਦਾ ਤਾਂ ਪੂਰਬ ਚ॥ ਕਰਮਾ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦੀ
ਹੈ ਸਾਖੀ ਇਕ ਜਮੇਨ ਸਿਵਜੀ ਤੇ ਪਾਰਬਤੀ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਸੇ ਤਪਸ੍
ਸੇਨ ਹੋਇ ਕੇ ਸੇਤੀ ਦੀ ਏਖੇ ਤਪਸ ਦੁਖ ਪੂਰਸਨੇ ਰਾਖੇ ਮੀ ਟਕੇ ਚਲ
ਗਾਇਆ ਸੇਤੀ ਆਦੇ ਉਪਰ ਲੰਗ ਕੇ ਚਾਕਰ॥ ਰਹੇ ਤੇ ਚੋਰ: ਚੋਰੀਆਂ
ਕਰਦੇ ਨਾਹਰ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਸਾਚੇ॥ ਨਾਮ ਤਾ ਪਾਇਦੈ ਪੀਵੀਐ ਤਾਂ ਛੁਟੈ
ਨਿਦਾਨਿ: ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਪ॥ ਮਾਹੇਰਤ ਰ: ਦੇਖਦੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈਰਾਨ: ਅਜ
ਚਰਜ ਰੂਪ ਆਕਰ ਤੋ॥ ਜੈਸੀ ਮੈ: ਮਮਤਾ ਸੋਅਈ ਤੇਜ ਬਾਦਿ ਚੇ ਰਹੈ: ਜ
ਪਹਿਕਾਰ ਮਾਨਿ ਨਾਹੋ ਆਹਾਰ ਤੇ ਰਕੇ ਕਨ॥ ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਹਾਰ: ਹਰਿ ਹ
ਰਿ ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਜੇਰ: ਪ੍ਰਿਥੀ ਦਾ ਧੰਦ ਦਾ ਕੈਕਨ: ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਕ
ਰਨ ਰੂਪੀ ਮਾਇਲਿ: ਜਬ ਮਿਲੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਤਾ ਗੁਣ॥ ਦਾ ਪਾਰਿਆ
ਹੈ ਗਾਲਿ ਮੋਹ ਪ੍ਰੀਤ॥ ਤਨੁ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਧਿਆਨੁ ਮਾਨਿ ਮੈਂ ਹਰਿ॥
ਦਾ ਪਦ ਦਾ ਕਰੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਸੋ ਪਾਪੁ ਸ੍ਰਣੋ॥ ਕਰੈ ਮਨ ਕਰਿ ਧਿਆਨੁ॥ ਤਨੁ
ਕਰਿ ਅਪਾਰੁ ਤ: ਏਕੀ ਮਨ ਸੇ ਕਰਨੇ ਪੀ ਲੀਏ॥ ਮਸਤਕ ਦਾ ਕ
ਰਨੁ: ਕਰਤਤੁ ਜਗਤੁ ਰੂਪੀ ਪਰਾ ਪਾਰਿ: ਚਰਣ ਧਾਰੇ ਗਾਹ ਮਾਰੇ ਰਿਦੇ
ਮੈ ਦਰਿ ਤੂੰ ਆਈਆ॥ ਹੋਇ ਜਸ ਬਾਤ ਨਾ ਬੀਚਾਰਿ॥ ਕਰਿ ਰਾਵਦੀ: ਭਾਂ
ਉਦੀ ਤਿਉ ਸਾਰਿ: ਸਮਾਲ ਸਭੁ ਨਾ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਾ ਦੇਸ ਬਾਰਿ
ਦੀਨ ਦਿਗਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਦਾ ਰਿਕਾਰਿ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਤੂੰ ਸੋ॥
ਸਬਾਰਿ ਤੇ ਸੇ ਪਾਰਿ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਏ ਤੇ ਸੇ ਉਸ ਬਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਕੀਤੀ
ਦ ਗੁਰਾ ਦੀ ਕੀਤੀ ਅਜੇ: ਜੈਸਾ ਕਿਆ ਕਾਰਿ: ਕੀਕਰ ਰਵੈ ਦਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ॥
ਹਿਰਦੈ॥ ਵਿਖੈ ਮੋਹਰੀ॥ ਪਰਾ ਪਾਪਾ: ਪਾਂਦਾ ਸੋ ਨਾ ਬੀਚਾਰਿਆ॥ ਜੋ
ਬਿਚਾਰੈ: ਬਿਚਾਰੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ ਕਰੀ ਨ ਜਾਂਤੀ ਸੁਭ
ਵਕਰ ਕੇ ਸੇਵੈ: ਵਿਚਾਰੈ ਤੇ ਤਤ॥ ਲਹੈ: ਲਧੇ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਲ
ਸੁਖੁ॥ ਪਾਯਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਿਦਿਆ ਨੂੰ ਬਿਰੂਦ: ਵੇਚਦਾ ਹੈ ਉਪਾਧਿ
ਪ: ਬਿਖਿਆ ਰੂਪ ਨਿਪਟੈ ਤੇ ਬਿਖ॥ ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਹੀ ਪਾਇ: ਪਾਰਬ੍ਰਹ
ਹੈ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਨਾ ਸਾਚ: ਨੇਰਾ ਕਰਿ ਤੇ ਵਾਦ॥ ਮਨੁ ਕਰਿ ਪੜ੍ਹ
ਆਖੀਐ॥ ਸੋ ਜੋ ਚਾਟੜਿਆ ਨੂੰ ਏ ਹੁ ਸਮਾਲਹੁ॥ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾਮ

ਸੋਰਠਾ: ਸਿਰ ਧਰਿ ਕਰੋਂ ਹੂੰ ਟੇਕ ਕਰਿ ਕਾਲਿ ਲੋਇ ਤਨ ਕਰਿ ਆਸ ਜਾਈਐ ਹੈ ਸੋਧ
ਟੀਕ ਜੁਗਤਿ ਭੂਖੀ ਦੇ ਗੁਰੁ ਧੀਰਪੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਾਨਿ ਰੂਪ ਜਿਨਿ ਧਾਰਿਆ ਜ
ਟੀਕ ਜੁਗਤਿ ਭੂਖੀ ਦੇ ਜੁਧੀਰ ਪੀਤ ਸਭੁ ਮਾਨੈ ਰੂਪ ਜਿਨਿ ਧਾਰੀ ਦੇ ਜ
ਚਾਹੈ ਤਉ ਮਨਿ ॥ ਜਿ ਸਕਾਰਿ ਪੌੜੀ ਐਸੇ ਸਬਾਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਜਾਨ ਰੂਪ ਜੋ
ਹੈ ਪੜ੍ਹਿਆ ॥ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਪੰਡਤੁ ਹੈ ਤੇ ਸੋਈ ਬੀਨਾ: ਚਤੁਰ ਹੈ ਦਾਸੋ
ਪੜ੍ਹਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਚਤੁਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਗਾਉ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਹਿਰਦੇ
ਪਉੜੀ ॥੧॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਥਾਨਕਾ ॥ ਸਿਧਗੋਸਟਿ ਟੀਕਾ ਜੀ
ਸੋ ਐਸੇ ਉਚਾਰਿ ਕਹਤੇ ਹੈ ਆਗੇ ਕੋ ਈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਦਾ ਲੋਗ ਸਾਧ ਸਿਧਾਂ ਕੀ
ਮੰਡਲੀ ਥੀ ਤਿਥੇ ਸਿਧ ਜਾਇ ਕੇ ਗੋਸਟ ਕਰੀ ਸਾ ਪੀਛੇ
ਈਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਸੁਨਾਈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਐਸੇ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ
ਥੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾਗੀਨੇ ਮੰਗਲ ਕਾਰਿ ਕੈ ਅਥ ਸਿਧਗੋਸ
ਕਾ ਮੰਗਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸਭਾ ਸਿਧਾਂ ਆਸਣ ਲਗਾਏ ਗਏ
ਰਖੇ ਹੈ ਬੈਠੇ ਸਿਧਾਂ ਕੀ ਮੰਡਲੀ ਲਗੀ ਥੀ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕੇ ਸਭ ਸੰਤ
ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਥਮ ਜੈਕਾਰੋ: ਜੈਕਾਰ ਹੈ ਸੰਤੇ ਆਪ ਕਾ ਸੁਖ
ਜੈ ਹੈ ਆਪ ਕੀ ਇਹ ਆਸੀਰਵਾਦ ਹੋਇਆ ਜੈਕਾਰੋ: ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਆ
ਪਰੋ ॥ ਜੋ ਸਿਧ ਪੂਛੈ ਹਮਾਰੇ ਪੰਥ ਮੇ ਜੋ ਹਨੂ ਮਹੇ ਜੋ ਸਭ ਸੋਧ ਕੈ ਰੂਪ
ਥਮ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਣੀ ਅਪੀਛੇ ਉ ਸਤੇ ਛੇ ਟੇਕ ਕਰਨੀ ਪੀਛੇ ਤਿਸ
ਤੇ ਦੇ ਟੇਕ ਕਰਨੀ ਉਹ ਕੁਮਕ ਨੇ ਮਨ ਮਨਿ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਆਹੇ ਉਹ
ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਜੈਕਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੀ ਆਹੇ ਜੋ ਟੇਮਾਰ ਦੀ ਆਸਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਇਕ ਸਮੇ ਹੀ ਜੈਕਾਰੋ ਪਦ ਸੋ ਇਹ ਜਣਾਇਆ ਸਿਧਾਂ ਕੋ ਉਕਤੇ ਇਹ
ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਕਾਈ ਜਾਸ ਨਾਹੀ ਤਿਨ ਤਿਨ ਸਭ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਹਨੇ ਸੋ ਕਥਾ
ਸੋ ਨੇ ਇਸ ਸਭ ਕੋ ਨਮੋ ਪਹੁਚੈ ਨ ਪਹੁਚੈ ਨਮਸਕਾਰ ਭਰੇਸ ਨਾਹੀ ਇਸ
ਤੇ ਹਮ ਸਭ ਕੋ ਇਕ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਹਮਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇ
ਇਸ ਮੇ ਛੋਟਾ ਵਡਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਦੇਹ ਤੋ ਆਇਆ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇ
ਭੀ ਨਹੀ ਘਟਤ ਪੰਚਭੂਤਕ ਸਭ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤੇ ਆਤਮਾ ਭੀ
ਭੀ ਨਹੀ ਘਟਤ ਕਾਹੇ ਤੇ ਸਰਬ ਸਰੀਰੋ ਮੇ ਏਕ ਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਕੋਨ ਵਡੇ
ਨਹੀ ਘਟਤ ਤੇ ਸਭ ਜਗ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਕੋਨ ਵਡਾ
ਨਗਤ ਹੈ ਅਥਵਾ ਉਕਤ ਗਤੇ ਸਭ ਜਗ ਉਪਜਿਆ ਨ ਕਰ ਜੈਕਾਰ ਕੀਆ
ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਹਮ ਨੇ ਤੇ ਸਭ ਕੋ ਇਕ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਨ ਕਰ ਸਭ ਰਹਦੇ
ਹੈ ਵਡ ਛੋਟ ਬਡਾ ਹਮਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ॥ ਅਥਵਾ ਨਹੀ ਰਹੇ
ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤੁਮ ਕੋ ਤੋ ਹਮ ਨੇ ਤੁਮ ਕੋ ਜੈਕਾਰ ਕੀਆ ਹੀ ਨਹੀ ਆ
ਤਿਸ ਆਗੈ ਰਹਿਰਾਸ: ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਹਮ ਨੇ ਜੋ ਸਾਚਾ ਅਪਰ
ਅਪਾਰੋ: ਅਪਰ ਤੇ ਜੋ ਅਪਾਰ ਹੈ ਵਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਜੋ ਸਨੇ ਸਾ
ਤੁਹਿ ਤਾ ਕੋ ਨਮਹਿ ਹਾਂ ਐਸੇ ਆਤਮਾ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਤ ਸੋ
ਸੋ ਮਿਲਨੇ ਸੋਈ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਮਿਲੈ: ਐਸੇ ਜੋ ਸੰਤ ਮਿਲੈ ਤਾਂ

ਨਕੇਮਿਲਨੇਂਜੇ ਸਚਪਾਈਐ: ਸਚਸ੍ਵਰੂਪਪਾਈਤਾਹੈ ਦਾਸਚ
ਨਾਮਪਾਈਐਂਆਪ ਸਹਜਭਾਇ: ਸੰਤੋਸ੍ਵਭਾਵਸੰਜਮ ਲੇਉ:
ਲਈਤਾਹੈਦਾ ਸੰਤੋਤੇਪ੍ਰੇਮਅਜ ਸਾਐਜੇਜੀਤੇਐਮਹੈਤੇਮ
ਸਤਕ: ਹੰਕਾਰਕੇਕਾਟਕੇਪਰੀਤਿ ਸਆਗੇਤੇਮਨ ਤਨਭੀਆਗੇ
ਧਰੀ: ਧਰਦੇਣਾ।੧।ਪੁਨ: ਜੋਜਿਧਕਹੈ ਚਲੇਤੀਰਥਾਟਨਕ
ਰਾਈਐਪਾਵਿਤ੍ਰਹੋਜਾਂਵੈਗਾਤਰਿਦਾਅਥਕਾਤੇਅਕਤਿਹੋਜਾਵੈ
ਰੋਗਉਤਨਾਹਾਜੋਵੇ ਕਿਆਤੁਦੀਐ। ਤੀਰਥੋਮੇਂਏਹਜੀਵ
ਤੂੰ ਸਾਚੇ।ਨਾਮਕਰਸਚਾਹੋਤਾਹੈਤੇ ਸਾਚਸਧਦਾ: ਗੁਰੋਪਦੇਸ
ਸਿਨ੍ਹਾਂਮੁਕਾਤਿਧਦੇਕੈ ਪਾਪਾਤਿਨਹੀਹੋਤਾਜੀ ਏਹਚਾਹੋਕੋਈਕਿ
ਤੀਅਕਥਾਸੁਣੇ ਅਚਾਹੋਕੇਤੇਤੀਰਥਕਰੋਂ।੧।ਰਹਾਉ।ਲਜਿ
ਧਅਧਪਸੁਕਰਤੇਹੋਬਦਨਤਮੇਤੇਕਿਆਨਾਉਤੁਮਾਰਾਹੋਤਕ
ਵਿਆਰਗਾਹੈਤੁਮਾਰਾਅਰਕ ਉਨ ਸੁਭਾਉ: ਲਾਭਪ੍ਰਯੋਜਨਕੈ
ਤੁਮਾਰਾਅਉਤਰਾਪ੍ਰਥਮ ਸਾਚਰਹਉ: ਹੈਜਿਧੇਮੇਏਹਕਾਤ
ਹੋਜੋਮੇਸਨਸ੍ਵਰੂਪਹੈਅਦੂਸਰੇਕਾਅਰਦਾਸਿਹਮਾਰੀ: ਅਰਦਾਸੀ
ਆਮੇਰਾਨਾਉਹੈ ਪ੍ਰਭੁਸਤਹੁਆਗੈਪ੍ਰਾਰਥਨਾਕਰਦੇਦਾਰੋਹੋ।
ਧਾਤੇਮੇਰਾਨਾਉਅਰਦਾਸੀ ਆਖੈਜੀਜਰੇਕਾ ਉਤਰ ਜੋਸਿ ਤੁਕਾਮਾ
ਰਗਾਹੈਜੋਈਹਮਾਰਾਮਾਰਗਾਹੈ ਇਹਅਧਪਰਾਰਹੇਹੀਹਾਂਹੋ
ਧੇਕਾ ਉਤਰ ਹਮਜਿਤੁਜਨ।ਕੇਬਾਲੇ ਜਾਉ: ਜਾਤੇਹੈਉਹੀਹਮਾਰਾ
ਪੁਜਿਨਲਾਭਹੈ।ਪੁਨ: ਪ੍ਰਭਾ ਕਹਦੇਸਹੁ: ਕਿਥੇਥੋਰ ਦੇਹੋ।੧।
ਧਰਹਰਹੀਐ: ਤੈਕਿ ਧੈਰਦੇਹੋਹੇਬਾਲੋ।੨।ਕਹਆਵਹੁ: ਕਿ
ਸਤੇਆਵਦੇਨਾਹੀ ਆਏਕੈਤੇ ਕਹਜਾਹੋ: ਕਿਧਰਜਾਹੋਗੇ।੪।
ਨਾਨਕਸਾਧਬਕਹਤੇਹੈਜਨੁ ਧੀਲੋ: ਧੇਲਕੈਕਹਨੇਲਗੇ ਸਾਚ
ਹੇਧੀਰਾਗੀਕਿਆਤੁਮਾਰਾ ਰਾਹੁ: ਮਾਰਗਹੈ [illegible] ਪ੍ਰਭਕੇ
ਤਾਪਧਟਿਧਟਿ ਧੀਸਿਨਿਰੰਤਰਰਹੀਐ: ਧਟਧਟਮੇਜੋਪ੍ਰ
ਰਨਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਧੀਸਿ: ਨਿਤਰੌਰਹਾਹੋਤਿ ਸਮੇਨਿਰੰਤਰਰਹੀਐ
ਰਹਤੇਹੈਂਹਮਾਪੀਚਾਅਕ ਤੇਰਾਚਾਹਾਹੈਸਾਤਿਗੁਰਭਾਇ: ਸਤਿ
ਗੁਰੋਕੇਂਭਾਏ ਅਨਸਾਰਚਲਤੇਹੈ ਏਹੀ ਰਾਹੋ: ਮਾਰਗਹੈਹਮਾਰਾ
ਵਿ ਤੀਕ ਉਤਰ ਸਹਜੇਆਏ: ਸਹਜੇਹੀ ਹੁਕਮਬਾਰਕੇਆਏਹਾਂ।
ਚੋਤਰਧਕ ਉਤਰਾ ਹੁਕਮਿਸਿਧਾਏ: ਹੁਕਮਕਰਕੇਹੀਚਲੇਜਾਦੇਹੋ
ਅਮਧਕਾਲਨੁਮਨੇਪਛਾਣੀਸੇਹਮਾਹੀਕਹਤੇਹੋ ਮਧਕਾਲ
ਮੇਦੀਸਦਾ ਰਜਾਇ: ਅਗਮਾਪ੍ਰਭੁਕਹਿ ਸਿਕਾਤਿਤੇਹੋ ਦਾਸਕੇ
ਉਤਰਾਆਸਹਿ ਧੇਸਹਿ ਥਿਰਨਾਰਾਇਣ: ਥਿਰਨਾਰਾਇਣਸੋਜ

ਬੈਸਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਹੀ ਆਸਣੁ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਅਥਵਾ ਏਥੇ ਬੈਸਣੁ: ਬੈਸਣਾ
ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਥਿਰ ਜੋ ਨਾਰਾਇਣੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਆਸਣੁ ਲਾਇ ਕੈ ਬੈਸਣੁ
ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਬ੍ਰਿਤ ਕੀਆ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ: ਐਸੀ
ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਿ ਇਹੁ ਲਖਣੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ: ਹੇ ਸਿ
ਧੋ ਜੋ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਬੁਝੈ: ਪੂਛੈ ਉਪਦੇਸ ਕੌ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਐਸੇ
ਜੋ ਨਰ ਸਚੇ ਹੈ ਸੋ ਸਚ ਮੈ ਸਮਾਇ ਜਾਤ ਹੈ ਫੇਰ ਤਿਨਾ ਕਾ ਆਵਣਾ ਜਾਵਣਾ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ਪੁਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜੀ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਰੂਪੀ ਸਾਗਰ
ਦੁਤਰ ਕਹੀਐ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਕਿਉਕਰ ਪਾਰੋ: ਚਾਰਪਟ
ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤਮਾਰੇ ਪਾਈਐ ਚਰਪਟ ॰ ਨਾਮਾ ਸਿਧ ਐਸੇ ਬੋਲੇ:
ਬੋਲ ਕੈ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੋ ਹੇ ਅਉਧੂ: ਅਉਧੂਤ ਕਾ ਸੁਧ ਰੂਪ [illegible]
ਦੇਹੁ ਹਮ ਕੋ ਸਚਾ ਬੀਚਾਰੋ: ਉਤ੍ਰ ਆਪਾਂ ਬੀਚਾਰੋ ਪਦ ਸਿਧ [illegible]
ਤੁਹੀ ਆਰਖਹੁ ਹੈ ਵਾ ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਉਤ੍ਰ ਦੇਹੁ ਹਮ ਕੋ ਜੋ ਸਭ ਕੋ [illegible] ਜੋ ਹਨ
ਹੀ ਨਾਂ ਇਹ ਭਰਤ ਰੀਤ ਚਰਪਟ ਰਚੇ ਹਰਣੇ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਸਿਧ ਮੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅ
ਦਾਬ ਜੋ ਗਾਰੂੜ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਜਤ ਕਾਰ ਰਾਖਤ ਹੁਏ ਜੇਆ
ਪੈ ਆਖੈ: ਆਖਵੀ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇ ਆਪੇ ਉਤਰ ਦੀ ਦੀਜੈ: ਦੇਸਾਂ ਹੈ ਤ
ਸਨ ਕਰਿਆ ਉਤ੍ਰ ਦੀਜੈ: ਦੇਵੀਐ ਅਥਵਾ ਹੇ ਚਰਪਟ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ
ਮੇਵੀ ਉਤ੍ਰ ਮੇਵੀ ਵਿਚ ਪਣਹੀ ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਾ ਚਰਪਟ
ਤੁਮ ਤੇ ਪਾਰਗਰਾਮੀ: ਜਿਜਾਰ ਗਾ ਮਤੇ ਪਾਰ ਹੋ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਹਾਰਾਂ
ਸਵਾਲ ਹੈ ਹਾਂ ਤੁਸ ਤੁਮ ਕੋ ਕਿਆ ਬੈਸਣੁ: ਉਤ੍ਰ ਦੀਜੈ ਐਸਾ ਤਾ
ਸਉਤ੍ਰ ਕਾ ਹੈ ਜੋ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਖਿਦ੍ਰ ਪੁਰਖ ਕੌ ਆਜਨੁ ਚੋਦੇ ਈਏ ਬੇਜਨੇ
ਕੇ ਤੇ ਜੋ ਸੇਵਾ ਧੀਰਜ ਬੈਠ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਬੈਠ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਕਾ ਦੁਪਕਾ ਹੈ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਗੇ ਤੇ ਜੋ ਕਰ ਚਰਪਟ ਕਹੇ ਜੀ ਸੈਨੇ ਪ੍ਰ
ਸ਼ਨ ਜੋ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਛੁ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨਾ ਹੀ ਜੋਗ ਹੈ ਆਪ ਕੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਤੇ ਹੈ ਹੇ ਚਰਪਟ ਜੀ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸੁਨੋ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈ ਕਮਲ ਨਿਰ
ਾਲਮ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਮੁਰਗਾਈ ਜੈਸੇ ਅਸਿਥਾਰ ਰਹਤੀ ਹੈ ਜਲ ਸੋਂ ਤ੍ਰਿ
ਸਮੁਰਗਾਈ ਕੀ ਨੈਸਾ ਹੈ: ਨਾਈ ਦਾ ਨੈ: ਨਦੀ ਕੇ ਸਾਹੈ: ਸੈਮੁਖਜੋ
ਸੇ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਚੋ ਕੋ ਜਾਣ੍ਹੀ ਹੈ ਇਹ ਤਾ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿ
ਰਲੇਪ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਗਾਹੋ ਕੋ ਜਪ ਦਕੀ ਸੁਰਤ: ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਦ
ਧਾਏ ਤੇ ਭਵਸਾਗਰ ਤੇ ਤਰੀਐ: ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ਪੁਨ: ਛੋਡਾਇ ਕੇ ਮਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ਜਾਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰ: ਏਕੋ ਤ ਰਹਤ
ਹੈ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਜੀਤਤਾ ਹੈ ਤੇ ਆਸਾ ਮਾਹਿ: ਨਿਰਾਸ ਜੋ ਕਿ ਰਾਸਰ
ਹਤਾ ਹੈ ਅਗਮ ॰ ਮਨ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ॰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੋ ਤਿਸ ਕੋ ਆਪ
ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਅਸੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਏ ਹੈ ਨਾਨਕ [illegible] ਦਾਸ ਹੈ ।

ਪਾ ਪੁਨ: ਚਰਪਟ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸੁਣੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਹਮਾਰੀ ਕੋ ਮੈ ਤੇਸ
ਚ ਬੀਚਾਰੋ: ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਛਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਦਵਦਨ ਹੀ ਸਿ ਕਰਦਾ ਆਗੇ ਦੀਏ
ਕਦਾ ਉਪ੍ਰਾਲੁ ਕਰੇ ਅਧ ਰੋਸ ਨ ਕੀਜੈ: ਰਾਜਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਉਤਰਦੀ
ਸੈਮਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈ ਐ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ: ਗੁਰੋਦੁਆ
ਰੇ ਬੈਠ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੌ ਮੇਲ ਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਇਹ ਮਨ ਚੰਚਲ ਤੇ ਸਚ
ਘਰ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਬੈਸੇ ਕਿਉ: ਕੈਸੇ ਉਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰੋ: ਨਾ
ਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਅਧਾਰ: ਆਸਰੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰੋ ਸੇ
ਤੌ ਮਨ ਇਹ ਸਚ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਆਯਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਉਸਿ ਮਿਲਾਇ ਕਰਤਾ: ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਜਾਬ ਕਰਤਾ ਕੈਸੇ ਮਿਲਾ
ਉਤਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਲਾਗੇ ਸਾਚ ਪਿਆਰੋ: ਸਚੁ ਮੈ ਪਿਆਰ ਲਾਗੇ ਤੇ ਸ
ਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕੂੜ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੈ ਤੌ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਪੇ: ਆਪਣੇ
ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਤਾ ਹੈ। ਪਾ ਪੁਨ: ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਅਜੀ ਨਾਥ ਜੀ
ਜੋਗੀ ਹੋਆ ਦਿ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਤੇ ਮਾਰੇ ਜੋਗ ਕੇ ਕੌਣ ਕੌਣ ਲਖਣ
ਹੈਂ ਕਹੋ ਤੇ ਦਇਆ ਕਰ ਕਹੁ ਹੋ ਹਮਾਰੇ ਪੰਥ ਕੀ ਇਹ ਰੀਤਿ ਹੈ ਜੋ ਹਾਟੀ: ਹਟੀ
ਆਂ ਤੇ ਘਾਟੀ: ਰਸਤੇ ਸੇ ਹੈ ਬਪਾਰ ਹਾਰ ਜੀ ਸਾਰ ਦੇਸ ਦੇਸਨਾ ਦੇਣਾ ਤਿਨ
ਤੇ ਨਿਰਾਲੇ: ਨ੍ਰਿਲੇਪ ਰਹੇ ਤੇ ਉਦਿਆਨੇ: ਉਜਾੜ ਬਪਰੋ ਬਨਮੇ ਜੋ ਬ੍ਰਿ
ਖ ਤਿਨ ਮੈ ਰੂਪ ਕਰੇ ਦ੍ਰਿਖ: ਸਾਨਿਗਦ ਤੇ ਰੁਖ: ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਰੁਖ:
ਬਨਦੇ ਤੇ ਬ੍ਰਿਖ: ਥਾਗਾਂ ਹੈ ਕਿ ਦੇਮੁਲਕ ਅਹਾਰੇ: ਭੋਜਨ ਖਾਈਐ:
ਖਾਣਾ ਚਹੀਐ ਤੇ ਅਉਧੂ: ਸੁਧ ਰੂਪ ਜਾਂ ਬੋਲੇ ਤਾ ਗਿਆਨੇ: ਗਿਆਨ ਦੇ
ਖੇਹੀ ਬੋਲੇ ਬ੍ਰਿਥਾ ਨ ਉਚਾਰੇ। ਜਾਰੀ ਤੀ ਤੀਰਥੀ ਨਾਈਐ ਤੇ ਦੁਖ
ਫਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਮੇਲ ਕਾਈ ਵੀ ਨਹੀ ਲਗਤੀ ਪਾਪ ਦਾ ਅ
ਇਦਆ ਰੂਪਾ ਜਾਰੀ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖ ਗੋਰਖ ਕਾ ਜੋ ਪੂਤ: ਚੇਲਾ ਹੈ
ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਨਮਕਾਰ ਜ ਬੋਲੇ: ਬੋਲ ਕੇ ਕਹਣੇ ਲਗਾ ਜੋਗ ਕੇ ਜੁਗ
ਤਿ: ਜੁਗਤੇ ਕੀ ਤੇ ਸਾਡੇ ਮਤ ਮੈਂ ਜਾਈ ਬਿਧਿ ਹੈ। ੧। ਗੁਰਬਾਣੀ ਜਬ
ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਿ ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਕਹਤਾ ਤੇ ਅਹੁਛਾ ਹੈ ਪੈ ਤੂ ਏਹ ਤੇਸਾ ਤੇ
ਮਤ ਕੇ ਜੋਗ ਕੇ ਲਖਣ ਤੇ ਨਹੀ ਜੋ ਦਇਕਹੇ ਤੁਸਾਡੇ ਮਤ ਜੋਗ ਕੇ ਲ
ਖਣ ਕਹੇ ਤੇ ਸੁਣੋ ਹੇ ਭਾਈ ਚਾਹੁ ਹਾਟ ਬਾਟੀ: ਹਟੀਏ ਲ ਬੈਠ
ਚੋਰ ਸਜੇ ਹੋਏ ਦੁਆਪਾਰੇ ਕੇ ਤਿਨ ਮੈ ਕਹੀ ਇਕ ਨੀਂਦ ਨ ਆਵੈ ਨਾ
ਇਦਆ ਰੂਪ ਤਿ ਚਾਹੇ ਸੁਨਮੈ ਰਹੇ ਦੇ ਘਰ ਮੈ ਰਹੇ ਤੇ ਪਰ ਘਰ: ਪਰ
ਸੂਮਿ ਛਿਤ ਕੈ ਨ ਡੋਲਾਵੇ ਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਹੋਰ ਟੇਕ ਮਨ ਮੈਂ ਨ ਟਿਕਈ:
ਟਿਕਾਵੈ ਤੇ ਕੁਪ੍ਰਨਾ ਜਾਵੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਚਾਹ ਬਣੀ ਰਹੇ ਸਾਡੇ
ਮਤ ਮੈ ਏਹ ਜੋਗ ਮੈਂ ਜੁਗਤਿ: ਜੁਗਤੇ ਕੀ ਬਿਧਿ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸੁਖ

ਰੂਪ ਧਾਉ ਤਾਂ ਹੈ ਆਪਨ: ਮੈਲ ਵੀ ਕਾਈ ਨਹੀ ਆਇ ਲਗਤੀ ਅਰੁ ਬਿਨਸ
ਦੇ: ਜੋਗ ਧਰਤ ਕਨਾਂ ਮੇਂ ਕੀਟ ਕਾਮ ਲੇਨ ਫਿਰ ਵੀ: ਟਿਕਾ ਦੇ ਤੋਲੇ ਭਖ: ਤੇ
ਸੁਨ ਤੇ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀ ਨੇ ਜਾਦੀ ਭਾਂਦੇ ਲਾਖ ਨੰ ਸਾਧੂ ਕਰੈ ਹੋ ਕੇ ਕੰਨਾਂ ਤੇ ਆ
ਗੇ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਣ ਆਹੂ ਆਏ ਜੋ ਹਰਨਾ ਮੇਂ ਤੇ ਪਟਣ: ਸਰਮ ਮੇਂ ਧਰ:
ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਦ ਪਟਣ: ਸ੍ਰੀ ਰਤੇ ਹਾਟ: ਸ੍ਰੀ
ਸੂਰਤਿ ਕੇ ਧੀਰਜ ਹੀ ਧਰ: ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਸਚੁ ਨਾਮ ਕਾ ਈ
ਆਧਾਰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਖੀਂਤਾ ਨੀਦ ਕਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਧਾਰਣੀ ਤਰ
ਤੇ ਅਲਪ ਅਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਤਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ॥ ਧਾਰੁ:
ਹੋਰ ਮਧ ਬੋਲਿਆ ਬੈਹੀ ਅਜੀਤ ਮੀ ਜਾਤੇ ਦਰ ਜੂਦਾ ਤੇ ਖ ਕਰਹੁ:
ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਧਾਰਤੇ ਨ ਮਰੇ ਜੋ ਰੀਗ ਦ੍ਰਾਯਨ ਆਏ ਦੇ ਦੇਗੇ ਨੇ ਮੁਦ੍ਰਾ
ਝੋਲੀ ਖਿੰਥਾ ਦੀ ਧਾਰ ਹੋ ਰਾਗ ਵਡਾ ਖਟ ਦਰਸਨ ॰ ਵਿਚੋ ਇਕ ਜੋ ਜੋਗੀ
ਆਈ ਪੰਥ: ਪੰਥ ਹੈ ਕਾ ਭੇਖ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਦਾਮ ਹੈ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜੋ ਧਾਰ
ਪੰਥ ਹੈ ਤਿਨ ਬਾਰਹ ਵਿਚੇ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਆਈ ਪੰਥ ਹੈ ਇਕ ਤਿਸ ਕੋ ਸਰੇ
ਵਹ: ਸੇਦਹੁ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ ਨਾਇਕਾ ਬਿਧਿ ਮਨ ॰ ਕੇ ਸਮ ਸ੍ਰਾਈ ਮੇਂ
ਹੈ ਪੁਰਖਾਂ ਤੇ ਰਹਬਾਹੂ ਚੋਟ ਨਹੀ ਖਾਈਦੀ ਇਹ ਅਸੂਤ ਕੀਤਾ
ਕੂਕੂ ਤਾਹ ਧੂਕ ਰਹਤੇ ਹੈ ਚੇਲੇ: ਬੋਲ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਕਹਨੇ ਲਾਗਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦ੍ਵਾਰ ਦੂ
ਦੇ ਤੇ ਜੋਗ ਮੇਂ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਨ ਵਿਦ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥੮॥
ਅਧ ਸਤਹਿਧ ਉਤਰਦੇ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੈਸਿਧ ਹਮਨੇ ਆਰੋਹੀ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਆ
ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਨ ਕੋਨ ਹੈ ਤੇ ਸੁਨੋ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤਰਾ ਅੰਤਰ ਸਬਦ ਨਿਰੰਤਰ:
ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਹਮ
ਆਰੋਹੀ ਜੋਗੀ ਦ੍ਰਾਯ ਨੇ ਹਾਂ ਦੂਜੀ ਉਤਰਾ ਮੁਦ੍ਰਾ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਦੂਰਿ
ਕੀ: ਜੋ ਹਉਮੈ ਤੇ ਮਮਤਾ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤੇ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਤੇ ਸਮਤਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਏਹੀ
ਮੁਦ੍ਰਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਆਈ ਪੰਥ ਤੇ ਮਨੇ ਕਾਗਾ ਬਾਸੇ ਦਾਤਾ ਕਾ ਉਤਰਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ
ਅਹੰਕਾਰ ॰ ਕੇ ਝੀ ਜੋ ਹਨੂ ਨਿਵਾਰੇ: ਨਿਵਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦ
ਸੇ ਸਮ ਸ੍ਰਧਾਰੀ ਹੈ ॰ ਧਾਤੁ ਮਾਰੀ ਦਾ ਕਾਮ ਦੇ ਕੋ ਕਿ ਨਿਵਰਤੀ ਕੀ ॥
ਇਹੀ ਹਮ ਨੇ ਆਈ ਪੰਥ ਕੋ ਜੇਦ ਤੇ ਹਾਂ ਖਿੰਥਾ ਕਾ ਉਤਰਾ ਭਰਿਪੁਰਿ
ਰਿਹਾ: ਜੋ ਹਨੂ ਭਰਪੁਰ ਹੋ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਏਹੀ
ਖਿੰਥਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਧਥਾ: ਗੋਦਰੀ ਮੇਂ ਤਾਗੇ ਦਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈ ਤੇ ਹੈ ਤੇ
ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇਂ ਰਮਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਿ ਚੁਕੀਆ ਹੈ ਸੇਲੀ ਕਾ ਉਤਰਾ ਨਾ
ਕਤਾ ਮੈ ਇਕ ਹਰੀ: ਜਦ ਤਾਏ ਤਦ ਇਕ ਹਰੀ ਹੀ ਤਾਰੇ ਗਾ ਇਹ ਜੋ ਨਾਸ਼ਧ
ਹੈ ਇਹੀ ਸੇਲੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਸੇਲੀ ਮੇਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਸੁਧਾ ਮੇਂ
ਸਭ ਕਾ ਗਿਆਨ ਦੇਕਰ ਗੁਰੂ ਹਰ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਇਤੇ ਮੇ ਸੁਧਾਰੀ ਸੇਲੀ ਸਾਧ ਸਮਤਾ
ਹੈ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ॰ ਜੋ ਸਾਚੀ ਨਾਈ: ਵਾਡਾਈ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਤੇ ਆਕੇ ਪਰਖੇ: ਪਰਖੀ ਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜੋ ਬਾਤ ਹੈ ਧਰੀ: ਰੰਗੀਤਾ ੨

ਸਿਧੋ॥੧੦॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਜੋ ਤੁਮ ਕਹੇ ਹੋ ਆਪ ਕੋ ਤੋ ਜੋਗੀ ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਚ ਰੰਗੀ ਟੋਪੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਤ੍ਯਾਦਿ ਤੁਮਾਰੇ ਕਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾ ਸੋ
ਸੁਨੋ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਪੰਗਤਿ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਊਂਧਉ ਖਪਰੁ: ਉਲਟਾ ਜੋ ਹਿਰਦਾ ਥਾ ਬੁਧ ਦੇਹ ਸੰਸਾਰ ਕੇ
ਰਸਿ ਮੁਖ ਤਾਂ ਕੋ ਆਤਮਾ ਕੀ ਓਰ ਸਨਮੁਖ ਕੀਆ ਹੈ ਇਹੀ ਖਪਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਹਮ
ਨੇ ਟੋਪੀ ਕਿਆ ਉਤ੍ਰ॥ ਪੰਚ ਭੂ ਟੋਪੀ: ਭੂਮ ਆਦਿ ਜੋ ਪੰਚ ਤਤ ਤਾ ਕਰਿ ਰਹਿਤ ਧਾ
ਰੀ ਹੈ ਇਹੀ ਟੋਪੀ ਧਾਰੀ ਹੈ॥ ਕਿਰਤ ਕੜਾਸਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਕਾਂਇਆ॥ ਕੌ ਜੋ ਕਾਤ੍ਰ
ਆ ਹੈ ਇਹੀ ਕੜਾਸਨ ਧਾਰ ਨਕੀ ਤਾ ਹੈ ਕੜਾਸਨ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ
ਕੜੀ ਮਹਿ ਤਨ ਏਕ ਪਟ ਕਾ ਗੋਡੂ ਉਕੇ ਤੇ ਪਿਠ ਕੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ
ਕੇ ਦੁਸ ਨੇ ਸੈ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਾਮਾਂ ਤੇ ਰੋਕ ਕੜਾਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਜਗੋ
ਟੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਮਨ: ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਕੋ ਜੋ ਤੂ ਆਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਮੈ ਇਹੀ ਜ
ਗੋਟੀ: ਝੋਲੀ ਦਾ ਜੋਗੋਟਾ: ਝੋਲਾ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਭ ਉਤਕ
ਬੰਧ ਕਾਰੇ ਤਾ ਹੈ ਜੋਗੀ ਕਿਉ ਜੁਗੋਟੀ ਜਗੋਟਾ ਝੋਲੀ ਝੋਲਾ ਇਕ ਹੀ
ਹੈ॥ ਚੇਲਿਆਂ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਥ ਇਹ ਨਾਲ ਜਾਤੇ ਚੇਲੇ
ਹੈਂ ਨ ਚਲਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਕੀ॥ ਜੋਗ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਦਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਨਾ
ਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਮ ਜੋ ਸੁਨਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ
ਸਮਾਲਦੇ ਹਾਂ ਇਹੀ ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਹੈ॥ ਇਸ ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ
ਧਾਰਾਂ॥੧੧॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਤਿਨਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਕਵਨ ਗੁਪਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਤਿਸ ਮੁ
ਕਤ: ਮੁਕਤ ਕੌਨ ਹੈ ਬੰਧਨ ਤੇ॥੨॥ ਤੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਜੁਗਤਾ: ਜੁੜਾ ਹੂਆ ਕੌ
ਨ ਹੈ॥੩॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਆਵੈ: ਆਤਾ ਕੌਨ ਹੈ॥੪॥ ਜਾਇ: ਜਾਤਾ ਕੌਨ ਹੈ॥੫॥
ਤੇ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਮੈ ਕੌਨ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ॥੬॥੧੨॥ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਘਟ
ਘਟਿ ਮੈ ਆਤਮਾ ਹੀ ਗੁਪਤਾ: ਛਿਪ ਰਹਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੌਨ ਐਸ ਪਦਾਰਥ ਹੈ
ਦੂਤੀਏ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਾ: ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇ ਲੋ ਆਤਮਾ ਹੈ ਮੁਕਤ ਤਿਸ ਕੋ
ਪਤਾਂ ਕੌ ਜਾਣ ਕੈ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁਕਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨ ਬਿਪਰੀਤਾਂ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥
ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਜੁਗਤਾ: ਜੁੜ ਰਹਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੌਨ
ਹੈ॥ ਚਤੁਰਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨਸੈ: ਨਾਸ ਕੈ ਆ ਮਰ ਕੈ ਤੇ
ਜਨਮ ਕੈ ਆਵੈ ਹੈ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਜਨਮ ਕੇ॥ ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਮਰ
ਕੈ ਜਾਇ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ॥ ਖਸ਼ਟਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨੇ
ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੋ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਮੈ ਸਾਚ ਆਤਮਾ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ॥੧੩॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੋਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਿਧ॥ ਜੋ ਜੀਵ ਪਦ ਕੀ ਕਹੋ ਜੋ ਏਹ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਬਾਧਾ: ਬਧਾ ਗਇਆ ਹੈ ਮਾਇਆ ਜਾਲ ਦੇ ਵਿਸ ਨਾਲ ਸਾਥ
ਜਿਸ ਤੇ ਸਰਪਨੀ: ਮਾਇਆ ਨੇ ਖਾਧਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਖੋਇਆ
ਹੈ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਨੇ ਤੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਲਾਧਾ ਹੈ ਪੁਨਹ: ਕਿਉ ਕਰਿ ਨਿਰਮਲ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਅੰਧਿਆਰਾ: ਅਗਿਆਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਾ

ਏਹਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੇ ਤਤ: ਜਿਸ ਪਾਂਤਰ ਕੋ ਜੋ ਬੀਚਾਰੈ: ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਪੁਨ: ਉਤ੍ਰ ਦੇਵੈ ਸੋ
ਗੁਰੂ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਅਥਵਾ ਤਾਂ ਕੋ ਹਮ ਗੁਰੂ ਕਰ ਪੂਜੈਂਗੇ॥੧੫॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹਿ ਜੁਨ ਕੇਰ
ਭੂਜੀ ਨੇਸ਼ਨ ਮੇਂ ਬਿਚਾਰਾ ਜੋ ਏਹ ਤੇ ਤੀਜੀ ਥਾਤ ਪਛਨੇ ਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਧ
ਨਾਏ ਆਚਾਰ ਤੂੰ ਹੈਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਧਨ ਜੋ ਤੀਕ ਹਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਦੁਰਮ
ਤਿ: ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਨੇ ਜਾਕੈ ਧਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਸ ਪਾਈ ਤਿਸ ਜਾਸਰ ਧ
ਨਿ ਨੇ ਧਾਪਾ ਹੈ ਜਾਕੈ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਮਨਮੁਖਿ॥ ਤਾ ਕਾਰਿ ਕੋਈ ਮਨੇ ਆ
ਧਨਾ ਸਨਮ ਖੋਇਆ ਹੈ॥ ਤ੍ਰਿਤੀ ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪ: ਗੁਰਮੁਖ
ਤਾਂ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਤੇ ਤਨਾ ਮਰਤ ਨਕੋ ਲਾਯਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਚੁਕੇ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿ
ਲੈ: ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਸ਼ਟ ਅੰਧੇਰਾ॥ ਅਗਮ
ਰੂਪਾ ਜੀ ਵਿਕਾਸ ਤਿਸੀ ਤੇ ਨਿਮਲ ਦੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਆਦਿ ਦਾ ਮਲ ਤੇ ਰ
ਹਤ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈ ਰੂਪ ਮਲ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਕਾਸ਼ ਜੋ ਬੀਚਾਰ
ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਦੇਵੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਤਾਕਾ ਪੁਨੇ॥ ਹਉਮੈ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਟੀ:
ਮੇਟੀ ਹੈ ਤਦ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਕੁਸਲ ਹੋ ਕੇ ਦਾ ਸਮਾਇਆ ਲੀਨ ਹੋ ਗਯਾ
ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਸਮਾਏ: ਸਮ ਤਾ ਕੇ ਧਾਰ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਜਸ ਸਰੇ ਮੇਟ
ਕੈ ਸੋਈ ਤੁਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ॥੧॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਏਹ ਆਗੇ ਕੀ ਧਰੀ ਸਿਧ
ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਸਿਧੋ ਸੋਨੇ: ਅਪਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਦੀ
ਸੈ: ਦਸਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਤਰਿਮ ਨਕੋ ਥੇਯ: ਰੋਕ ਕੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਧਾਪ ਤੇ
ਜਾਰੀ ਨਿਤ ਜੋ ਧਾਪ ਤੇ ਰੋਕ ਕੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਮਨ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ॥
ਤਿਸ ਕਾ ਹੈਸਾ: ਮਨ ਕਾ ਜੀਵ ਉਤ੍ਰਤਾ ਨਹੀ ਟਾ ਸੂਪ ਧਿ ਸੇ ਫਿਰ
ਇਸੀ ਤੇ ਅਮਰ ਕੈਯ॥ ਸੀਰ ਮੇ ਦੀਨ ਜੀ ਧਤੂ ਵਾ ਕੈਯ: ਸੀਰ ਹੀ ਤਿ
ਸਕਾ ਨਹੀ ਪਕੈ: ਤਿਗਤ ਕਾ ਮਰਤਾ ਐਸੋ ਚਿਰੰਜੀਵੀ ਹੋ ਜਾਤ
ਹੈ ਕਾਹਿ ਤੇ ਸਹਜ ਗੁਣ ਧਾਰ: ਸੰਤ ਰੂਪ ਗੁਣ ਧਾਰ ਮੇਂ ਸਾਚਾ॥੧
ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿ ਸਕੋ ਜਾਣੈ॥ ਹੋ ਜਇਸੀ ਤੂਹੀ ਨਾਨਕ॥ ਸਾ ਹਵਾਕ
ਰਤੇ ਹੈ ਦਾ ਸਾਚਾ॥ ਪੁਰਖ ਸਾਚੇ॥ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵੈ: ਭਾਵਦਾ ਹੈ॥੧੬॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਕਿਸ ਕਾਰਣ ਗ੍ਰਿਹ ਤਜਿਓ: ਗ੍ਰਿਹ ਨਸ਼ਟ ਕੇ ਉਦਾ
ਸੀਨ ਹੋਇ ਹੋ॥੧॥ ਤੇ ਕਿਸ ਕਾਰਣ: ਭੇਸ ਤੇ ਏਹ ਤੈਂ ਧਰ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ
ਭਏ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਦਸ ਮੇਂ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਭੇਖ ਧਾਰਾ ਹੁਆ ਥਾ ਇਸ ਧ
ਤ ਕੋ ਭਲੇ ਭਲੇ ਸਿਧ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਅਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਪਉੜੀ
ਮੇਂ ਆਤਾ ਹੈ ਪਉੜੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਬਾਬੇ ਪਾਈ ਬਖਸ਼ ਦਰ ਦਰ
ਪਿਛੋਂ ਦੇ ਫਿਰ ਘਾਲ ਕਮਾਈ॥ ਰੇਤ ਅਕ ਆਹਾਰ ਕਰ ਰੋੜਾ ਕੀ ਗੁਰ
ਕਰੀ ਵਿਛਾਈ॥ ਭਾਰੀ ਕਰੀ ਤਪਸਿਆ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿ
ਆਈ॥ ਬਾਬੇ ਪੈਧਾ ਸਚਖੰਡ ਨਉ ਨਿਧ ਨਾਮ ਗਰੀਬੀ ਪਾਈ॥
ਬਾਬੇ ਦੇਖਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਜਲਦੀ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਿਸ ਆਈ॥
ਬਾਝਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਬਾਰ ਹੈ ਹੈ ਹੈ ਕਰਦੀ ਸੁਣੀ ਲੁਕਾਈ॥ ਬਾਬੇ ਭੇਖ

ਬਣਾਇਆ॥ਐਸੇਦਾਸੀਕੀਰੀਤਿਚਲਾਈ॥ਚਲਿਆਸੋਧਨਧਰਤਬਲਕਾਈ
ਜਿਸਦ੍ਰਿਸ਼ਟਕੇਨੁਮਦਨਜਾਰੇਹੋਣ॥ਅਰੁਕਿ੍ਤਕਰਿਸਾਧ॥੦॥ਜੰਗਮਾ
ਸੁਆਂਕੇਲਿਆਵਹਗੇਪਾਰ॥ਪਾਰ॥੭੭॥ਪ੍ਰਥਮਕਾਉਤਰ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਧੋਜਤਭਏਉਦਾਸੀ॥ਹੇਸਿਧੋਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਧੋਜਤੇਹੋਏਪ੍ਰਾਣਾਆਂਕੇਉ
ਦਾਸੀਨਭਏਹਾਂਦਾਪ੍ਰਮਾਣੁਮਾਆਂਕੋਧੋਜਣੇਵਾਸਤੇਉਦਾਸੀਨਭਏਹਾਂ
ਦੁਤੀਕਾਉਤਰ॥ਦਰਸਨਕੈਤਾਈ॥ਸੀਤਾਂਕੇਦਰਸਨਕੇਵਾਸਤੇਇਸ
ਭੇਖਕੇਨੇਵਸੀਹੋਏਹਾਂਕਾਹਿਤੇ [illegible] ਇਹੁਜੋਹੇਦਰਸਨਖੁਲੇ
ਨਹੀਹੋਦੇ॥ਤ੍ਰਿਤੀਕਾਉਤਰ॥ਸਾਚਵਖਰਕੇ॥ਸਾਚੇਨਾਮਵਖਰਕੇਹਮ
ਵਣਜਾਰੇਹੋ॥ਚਉਥੇਕਾਉਤਰ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਉਤਰਸਿਪਾਰ॥ਹੇ
ਸਿਧੋਗੁਰੋਦੁਆਰੇਜੋਜੋਸਚਨਾਮਵਖਰਕੇਤਨਮਨਧਨਅਰਪਨਸੇ
ਖਰੀਦਦਾਪਾਰੁਪੀਰਮਸੇਖਰੀਦਕੇਰਖੈਗੇਸੋਪਾਰਉਤਰਸ॥
ਉਤਰੇਗੇਸੈਸਾਰਸਮੁਦ੍ਰਤੇ॥੧੦॥ਕਿਤਬਿਧਿਪੁਰਖਾ॥ਤੈਨੇਜਨਮ
ਵਟਾਇਆ॥ਸਦਾਜੀਹੈਦਾਦੂਜਾਜਨਮਹੂਆਹੈ॥੧॥ਕਾਹੇ ਕਉ॥ਤੂ
ਵਾਕਿਸਤੇਤੂਏਹੁਮਨਲਾਇਆਹੈ॥ਰਾਤਿਕਿਨੁਬਿਧਿਆਸਾਤੇਮਨਸਾ
ਖਾਈਹੈਆਪਨੀ॥ਤੈਕਿਨਿਬਿਧਿਨਿਰਤਰਜੋਤਿਨੁਮਨੇਪਾਈਹੈ॥
ਆਪਿਨਦੰਤਾਸੇਸਾਰ॥ਲੋਹਾਕੇਜੇ ਖਾਈਐ॥ਖਾਈਦਾਹੈ॥
ਅਬਿਹੁਨੁਸਾਕੇਸੇਖਾਪਾਹੈਤੇਹਮਕੇਸੇਖਾਣੈ॥ਬੁਝਹੁ ਸਾਰ॥ਹੇਸਿਧ
ਤੁਮੇਸੰਸਾਰਹੈਦਾ ਦੁਸੇਹੇਕਮਾਵਦੇ ਤਿਨਕੌਖੋਲਨਾਬਹੁਤੇਘਰਤੇਸਾਪੂਰਬੀ
ਦੇਤਾਸੇਂਕੇਸੇਖਾਈਐ ਅਬਿਹ ਏਹਕਾਆਦਪਜਾਯਨਸੇਕੈਸੇਸ
ਮਦੰਹੇਦੇਗਾਸੰਸਾਰਬੋਹਰਾ॥੧੭॥ਅਬ ਪ੍ਰਸਨਕਾਉਤਰ॥ਸਤਿਗੁਰ
ਕੇ॥ਹੇਸਿਧੋਸਤਿਗੁਰਕੇਵਚਨਸੇਜਨਮਤੇਗਾਵਨਮਿਟਾਇਆਹੈ
ਜੋਸਤਿਗੁਰਕੇਉਪਦੇਸਤੇਹਮਾਰਾਦੂਜਾਜਨਮਹੂਆਹੈਤਿਸ
ਪ੍ਰਮਾਣਭਗਤਮਾਲਕਾ॥ਇਕਚੋਰਨੇਚਤਰਭੁਜਕੀਕਥਾਸੁਨੀ
ਸੀਤਿਸਕਾਜਨਮਬਦਲਾਗਿਆਥਾ॥ਦੂਸਰੇਕਾਉਤਰ॥ਅਨ
ਹਦ॥ਸੁਨਆਵੇਖੇਰਾਤੇਹੈਂਸੀਰਿਕਰਦੀਤੇਇਹੁਮਨਲਾਇਆਜਾਹੈ
ਤ੍ਰਿਤੀਕਾਉਤਰ॥ਮਨਸਾ॥ਦਾਸੂਲੇਕਾਦੇਤੇ ਆਸਾ੦ਪਦਾਰਥੋਕੀ
ਲੋਨੀ ਜੋਆਮਕੇਨੇਇਹਕੇਛਡੀਆਬ੍ਰਤੇਏਹਕੁਹਾਬਾਕੁਛਸੇ
ਰਦੀਦੇਵੈਰਾਗਦੇ ਮਨਸਾ॥ਖਾਈਕੀਆਜੋਆਸਾਹੈਂਅਨੁਭਸੇਰ
ਰਸਾਬਦਕੁਰਿਜਲਾਈਹੈ ਜਾਰੀਤਿਸਬਦਿਕਰਿਖਾਈਹੈਅਸ
ਮਨਸਾ॥ਚਉਥੇਕਾਉਤਰ ਗੁਰਮੁਖਿ॥ਗੁਰੋਦੁਆਰੇਜੋਤਿਨਿਰਤਰਪਾਈ
ਹੈ॥ਪੰਚਮਕਾਉਤਰ॥ ਬੈਰਾਗੁਨਸੈਟੰ॥ਸੇ ਸਾਰ॥ਲੋਹੇਸਸਾਰਕੇਖਾਈ
ਦਾਹੈ ਅਬਿਹਤ੍ਰਿਗੁਣਾਂਰਹਿਤਸੀ [illegible] ਅਭਿਮਾਨਕੇਅਭਾਵਸੇਂਸੀ

ਸਾਰੁ ਅਭਿਆਸੁ ਕਰੀਤਾ ਹੈ॥ ਤੁਮ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਕਰੇ ਵਿਚਾ
ਰ: ਉਤਰੁ॥ ਇਹੀ ਹੀ ਬਿਚਾਰੁ ਸਾਚਾ ਹਮ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਾਰਕਾ
ਤਾਰਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ॥ ਜੋ ਸਰੇ ਸੋ ਤਰੇਗਾ॥ ਇਹ ਜੋ ਨਸੁ ਧਾਹੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ
ਹੀ ਤਾਰੇਗਾ॥ ਇਹੋ ਪ੍ਰਮ ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰ ਹੈ॥ ੨੦॥ ਪ੍ਰਸਨ: ਤਿਨ ਪ੍ਰ
ਸਨ ਕੀਆ ਜੋ ਸਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕੇ ਆਦਿ ਕਥਤਿ ਨ ਬੀਚਾਰ ਕਥੀਅਲੇ:
ਕਹੀਦਾ ਸੀ ਪ੍ਰਸ਼ੋ ਜੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਆਦਿ ਕੋ ਨ ਥਾ॥ ਉਹ ਬੀ
ਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹੈ॥੧॥ ਸ ਸੁਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਕਹਾ ਘਰ ਵਾਜੋ ਹੈ॥੨॥
ਗਿਆਨ ਕੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦੀਆ ਨਾ॥੩॥ ਤੇ ਘ
ਟਿ ਘਟਿ ਮੇਂ ਕਵਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸੇ ਹੈ॥੪॥ ਸ੍ਰਕਾਲਕਾ ਠੀਆ: ਤੇ ਤੁ
ਕਿਉ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਾਈਐ: ਜਲਾਈਦਾ ਹੈ॥੫॥ ਤੇ ਕ੍ਰਿਉ:
ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰਭਉ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾਈਐ॥੬॥ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਈਐ॥੬॥ ਤੇ ਸਹਜ: ਸਾਂਤੀ ਵ ਧੇਯ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਆਸਣ:
ਸਥਿਤੀ ਕਿਉ ਜਾਣੈ॥੭॥ ਤੇ ਕਿਆ ਦਿ ਬੈਰਾਈਐ: ਬੈਰੀਆਂ ਕੋ
ਕਿਉ ਛੇਦੈ॥੮॥ ਇਨਾ ਪ੍ਰਸਨਾਂ ਕਾ ਉਤਰ ਆਗੇ ਦੇ ਖਰੇ ਵਖਰੇ ਸੁਣ
ਵੰਗੇ॥ ਅਵਾਸ ਮੁੱਦੇ ਜੁ ਨੋ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ: ਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕ
ਰਿਕੇ ਹਉਮੈ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋ ਮਾਰੇ ਦੁ ਹਉਮੈ ਵੀ ਤੇ ਬਿਖ ਰੂਪ ਬਿ
ਸੇਈ ਮਾਰੈ: ਦੂਰ ਕਰੈ ਤਾਂ: ਤੁਦਾਇ ਸਕਾ ਨਿਜ ਘਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇ
ਵਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਰਚਿ: ਬਣਾਇਕੇ ਰਚਿ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਨ:
ਰਚਿਆ ਤਿਹ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਤਿਸ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਨਾਨਕ
ਤਾਕਾ: ਤਿਸ ਕਾ ਦਾਸ ਹੈ॥ ੨੧॥ ਪੀਛੇ ਕੇ ਆਠ ਪ੍ਰਸਨ ਕੋ ਸਮੁਚੇ ਕਾਂ
ਉਤਰ ਦੀਆ ਅੰਬ ਪ੍ਰਤਿ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਭੀ ਦੇਨਾ ਥਾ ਸੋ ਵੀ ਚਹੀਐ
ਕਾ ਸਿਧ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਏ ਥੀਆ ਜੋ ਜੋ ਇਹ ਸਿਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਧਰ ਨੂੰ ਕਹਾ
ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਆਵੈ: ਆਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਕਿਹਾ ਜਾਵੈ: ਜਾਤਾ ਹੈ॥੨॥
ਰਹੈ ਕਾਲ ਮੇਂ ਕਹਾ ਉਹੁ ਸਮਾਇ ਰਹਤਾ ਹੈ॥੩॥ ਇਸ ਸਬ
ਦ: ਵਾਕ ਪ੍ਰਸਨ ਕਉ: ਕੇ ਅਰਥਾਵੈ: ਅਰਥ ਕਰਕੇ ਸਮਝਕੈ ਉਤ੍ਰ
ਦੇਵੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹਮ ਗੁਰ ਕਰਮਾਨਤੇ ਹੈ॥ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਦੀ ਤਮਾਈ: ਤ
ਮਾਨਹੀ ਵਾਮੇਂ ਜਸ਼ ਪਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਵ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਦੀਤਮਾਨਹੀ ਕ
ਰੈ ਗੇ ਹਮ ਤਾਕੇ ਚੇਲੇ ਹੋਨੇ ਕੋ॥ ਇਕਾ ਓਰ ਪ੍ਰਸਨ ਪੁੱਛੇ ਕਿਉ: ਕਿਸ
ਸਾਧਨ ਸੇ ਤਰੈ: ਜੀਵ ਅਵਗਤੇ: ਅਵਿਆਕ੍ਰਤ ਕੇ ਪਾਵੈ॥ ਉਤਰ ਸਾਬਰੀ
ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੋ ਪਿਆਰੋ: ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਾਰ ਲਗੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇ ਵ
ਨਾ ਮੇਂ ਤੇ ਤਤ ਅਵਗਤ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ॥ ਜਿਨਾ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ
ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਜੋ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ: ਆਤਮਾ ਤਤਿਤ ਹੈ ਸੋ ਕਰੇ ਹਿਦੇ

ਕੀਤੇਕਰਮਾਕੀਗਤੀਕੋਜਾਨਤਾਹੈਤਿਅਥੇਜਗਕਾਕਰਤਾਹੈਨਾਨਕਸਾ
ਹਬਕਹਤੇਹੈ ਬੀਚਾਰੋਖਾਂਗਜਾਬਾਤਕੋਜਬਾਰਬਹੈਕੈ ਨਾਨਕਬਾਰ
ਬਹੈਤਿਨਹੁਕਮਜੀਸਤਹੈ॥ਅਥਅਰਥਅਕਾਉਤ੍ਰਦੇਤੇਹੈ॥ਹੁਕਮੇਆ
ਵੈ:ਅਰਥਸੁਰਕੇਹੁਕਮਕਰਕੇਹੀਇਹਜੀਵਾਇਸਲੋਕਮੇਆਤਾਹੈ
ਦੂਸਰੇਕਾਉਤ੍ਰਾਹੁਕਮੇਜਾਵੈ॥ਅਰਥਸੁਰਕੇਹੁਕਮਕਰਕੇਹੀਪਰਲੋਕਮੇ
ਜਾਂਦੇਹੈ॥ਤ੍ਰਿਤੀਕਾਉਤ੍ਰਾਹੁਕਮੇਰਹੇਸਮਾਈ॥ਅਰਥਸੁਰਕੇਹੁਕਮ
ਦੁਆਰਾਹੀਮਾਯਾਮੇਪਰਲੋਕਾਲਮੇਸਮਾਇਰਹਤਾਹੈ॥ਪੂਰੇਗੁਰ
ਤੇਸਾਚੁ ਨਾਮਕੋਕਮਾਵੈਜੋਤਿਸਨੇਗੁਰ ਸਬਦੇ॥ਉਪਦੇਸਦ੍ਵਾ
ਰਾ ਗਤਿ:ਕਲਿਆਨਕੀ ਮਿਤਿ:ਮ੍ਰਯਾਦਾਪਾਈਹੈ॥ਦ੍ਵਾਤ੍ਰਿਆਰੇ
ਸਬਦੇ:ਅਰਥਕੀ ਮਿਤਗਤਿ:ਮ੍ਰਯਾਦਾਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤਿਸਨੇਪਾ
ਈਜੋਗੁਰੁਤੇਸਾਚਾਅਭਿਆਸਕੋਕਮਾਤਾਹੈਤੇਓਹੀਤ੍ਰਮਾਰਗੁ
ਚੁਕੇ॥ਦੋਹਰਾ॥ਅਥਅਠੇਅਸਲੋਕ ਉਤ੍ਰਕੂਮਿਸਜਲੋ॥ਅਸਥਾਕਾਉਤ੍ਰ
ਆਦਕਉ:ਸਰਬਜਗਤਕੋਆਦਕਾਬੀਚਾਰ ਬਿਸਮਾਦੁ॥ਅਸ
ਚਰਜਰੂਪਆਤਮਾ ਕਥੀਅਲੇ:ਕਹੀਦਾਜੀ ਵੇਦਾਪੁਰਾਣੋਮੇ॥
ਦੂਸਰੇਕਾ ਉਤ੍ਰਾਸੁਨਿ:ਅਰਥਆਤਮਾਨੇਨਿਰੰਤਰਸਰਬਮੇਵ
ਸਲੀਆਹੂਆਹੈ॥ਤ੍ਰਿਤੀਕਾਉਤ੍ਰਾਅਕਲਪਤਮਦ੍ਵਾਰਾ:ਗੁਰੋਦ੍ਵ
ਰੋ ਬੀਚਾਰੀਅਲੇ॥ਬੀਚਾਰਕਰਿਕੈਜੋਗਿਆਨਨੇਜਾਂਸੇਸੰਸ
ਰਕਲਪਨਿਵ੍ਰਤਹੋਏਹਾਂ ਇਹੀਗਿਆਨਕੀਆਮ੍ਰਿਦੁਰਕਥਨਕ
ਰੀਤੀਆਹੈ॥ ਚੌਥੇਕਾਉਤ੍ਰਾ ਘਟਘਟਸਾਚਾਸਰਬਜੀਆ:ਸੁਬ
ਜੀਆਂਕੇਘਟਘਟਮੇਂਸਾਚਦ੍ਵਾਪੂਰਹੈ॥ਪੰਚਮਕਾਉਤ੍ਰਾਗੁਰਬਰ
ਤੀ ਵੂਰਾ ਅਵਗਤਿ:ਅਵਾਕੁਮੇਸਮਾਈਐਮਨੋਕੈਤੇਕਾਲਕਾਠੀ
ਗਾਜਲਾਈਤਾਹੈ॥ਇਉਤ੍ਰਾਖਸਟਮਕਾ॥ਉਕਾਤਤਨਿਰੰਜਨਸਹਜੇ
ਹੈ:ਤਤਜੋਨ੍ਰਿਮਾਯਾਹੈਤਾਕੋ ਸਹਜ॥ਬੋਧਦ੍ਵਾਰਾ ਲਹੈ:ਲਖੇਤਿਨਿਕ
ਉਪਰਜਾਈਐਇਉਤ੍ਰਾਸਪਤਮਕਾ ਉਤ੍ਰਾਨਾਨਕਦੂਜੀਕਾਰਨਕ
ਰਣੀ:ਨਾਨਕਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈਂ ਦੂਜੀ:ਦ੍ਵੈਤਕੀਕਾਰਨਕਰਣੀਚਾਹੀ
ਐ ਜੈਸੇਏਕਅਦ੍ਵੈਤਬੀਅਰਥਹੋਵੈ ਸੋਕਾਰਕਰਣੀਚਾਹੀਐਦ੍ਵਾ
ਮਤੋਬਿਨਾਦੂਜੀਕਾਰਨਕਰਣੀਚਾਹੀਏ॥ਅਸ਼ਟਮ:ਜਬਜਾਨੇਨਾਮਤੇ
ਬਿਨਾਦੂਜੀਕਾਰਾਂਜਾਵਤਹੈਸੋਜਲਹਿਰਦੀਆਂ ਤਬ ਸਹਜ:ਸੁ
ਤੀਵ ਗਿਆਨਤੇਸੋਤੇਪਕਾਨੋ ਆਸ ਹੁ:ਸਬਤੇਹੈ ਸਹਜੇਸੋਤੇ
ਖਮੇਸੋਆਪੇਹੀਪਾਜਾਵੇਗਾ॥ਹੇਸਿਧੋ॥ਨਉਮਕਾਉਤ੍ਰਾਸੋਵੈਸਿ
ਖਜੋਪੇਜਿਲਹੈ:ਸਿਖਹੋਇਕੈਜੋਸੇਵੇਗੁਰੂਕੋ ਸੋਬੀਕਮਾਵੈ
ਬੈਰਾਈਐ:ਬੈਰੀਓਕੇਤਾਈਵਿਦੇਨਕਾ ਪੰਥ:ਮਾਰਗ ਲਹੈ:ਲ

ਖਲੋਤਾਹੈਖੋਜੀਹੋਇਢੂੰਢੈ॥ਤਿਸਪ੍ਰਸਾਖੀਭਗਤਮਾਲਕੀ ਜੈਸੇਜੇਖੋਜੀਹੋਆ
ਪਨੇਗੁਰੂਕੀਖੋਜਲਏਬਨੁਵਾਰਿਵਿ॥ਸਿਧਅਪਣੇਸਿਧਾਂਤਕਹਤੇਹੈ॥
ਹੁਕਮੁ॥ਜਿਸਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਾ ਬਿਸਮਾਦੁ॥ਆਸਚਰਜਰੂਪਹੈਤਿਸਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਕੇ ਹੁਕਮ॥ ਸ੍ਰਤੀਸਿਮ੍ਰਤਿਰੂਪਾਕੋਪਛਾਣੈ॥ਇਹਪੁਰਸਹੈਸਿਧਬ
ਨੁ॥ਕੈਸਾਹੈ ਓਹੁਪ੍ਰਮਾਤਮਾਜੋਸ੍ਰਬਜੀਆਕੀ ਜੁਗਤਿ॥ਖਾਣਪਾਣਾਦਿ
ਕੋਕੀਜਾਣੈਸਚ ਜਾਣੈ॥ਜਾਣਰਹਾਹੈ॥ਤਿਨ੍ਹਾਇਹਜੀਵਾਕਿਆਹੁਕਮ
ਪਛਾਣੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾਆਪੁਮੇਟਿ॥ਜੋਪੁਰਸਆਪਾਭਾਵਮੇਟਕੇ ਨਿਰਾਲ
ਮ॥ਨਿਆਰਾਹੋਜਾਵੈਪੰਚਰਕੇਸੇ॥ਪੁਨਹ॥ਤਿਸਕੇਹ੍ਰਿਦੇਅੰਤਰਸਾਚੁਸਰੂ
ਪਕਾਬੋਧਹੈ॥ਵਿਦ੍ਰਸਅਪਰੋਖਜਜੋਗੀ ਸੋਈਕਹੀਤਾਹੈ॥ਕਵ॥ਅਹ੍ਰਿ
ਗਤੋਨਿਰਮਾਇਲੁ॥ਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਤਿਸਕਾਬੋਧਜਬਉਪਜੇਹੈ
ਤਬਦ੍ਰਿੜਜੋਨਿਰਗੁਣਸੀਵਹੈਸੋ ਸਰਗੁਣ॥ਰੈਣੀਗੁਣਾਕੇਸਹਤਹ
ਜਾਤਾਹੈ॥ਕਿਵ ਅਵਗਤੋ ਨਿਰਮਾਇਲ॥ਨਿਰਗੁਣਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ
ਤਿਸੀਤੇ ਬ੍ਰੈਗਾਣ ਸਰਗੁਣਉਪਜਕੇ ਥੀਆ॥ਹੋਆਹੈ॥ਐਸੇਵਡ
ਪੁਰੁਖਕੂ ਜੋਗੀ ਜਾਨ ਤਾਹੈ॥ਪ੍ਰਿਤ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ॥ਉਪਦੇਸਤੇ
ਐਸਾਪਰਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਮਾਤਮਪਰਮਪਦਪਾਈਤਾਹੈ॥ਜਿਸਨੇਪਰਮ
ਤਮਬੋਧਪਾਇਆਹੈ ਤਾਕੂ ਸਾਚੈ ਸਬਦ॥ਬ੍ਰਹਮਨੇਂਸਮਾਇਲੀ
ਆਹੈ॥ਅਪਨੇਮੈਂਕਾ॥ਅਭੇਦਕਰਲੀਆਹੈ॥ਅਪਨੇਸਾਥ॥ਅਤਿ
ਸਬਾਰਾ॥ਜਿਸਨੇ ਏਕੰ॥ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਉ ਸਚੁ॥ਨਿਸਚਕਰਕੇ ਏਕ॥ਅ
ਦੁਤੀਆਪਨਾਆਪਕਰਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਹਉਮੈਤਦੂਜਾਭਾਵ ਦੂਰ
ਕੀਆਹੈ॥ਹੈਸਿਧੋ ਸੋਈ ਜੋਗੀ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰੀ ਤਿਜੋਗੁਰਦੁਆ
ਰੇ ਸਬਦ॥ਬ੍ਰਹਮਕੋਪਛਾਣੈ ਤਿਸਕੇਹ੍ਰਿਦੇਕਮਲਅੰਤਰਬ੍ਰ
ਹਮਕਾਪ੍ਰਗਾਸਹੀਆਹੈ॥ਤੇਜਾਰੀਤਿਜੋਨ ਸੀਦਤੁ॥ਭਾਵਤੇਅ
ਹੈਤਾਕੋਸਭਕਿਛੁਸੁਝੈਹੈ ਸਭਹੈਵ ਸਭਅਸਤਹੈਤੇਸ੍ਰਬਕੋਅੰ
ਤੇਹਦਾਇਆਕਾਰਿਜਾਣਦਾਹੈ॥ਵਡਾਈ॥ਸ੍ਰਪਦਾ॥ਸਤੀਰੂਪੀ
ਜੋਆਪਕੋਸਰਬਜੀਆਂਵਿਖੇਪਛਾਣਦਾਹੈ॥ਸਰਬਜੀ
ਆਂਕੋਅਪਨੇਵਿਖੇਪਛਾਣਦਾਹੈ॥੨੪॥ਪੁਨਹ॥ਇਹਵਿਹਸਤਾ
ਹੈਜੋਹੇਸਿਧੋ ਸਾਚੋਉਪਜੈ॥ ਸਾਚਪ੍ਰਮਾਤਮਾਜੋਹੈਹੀਉਪਜੇਹੈਪ੍ਰ
ਚੋਸਾਚਮੇਹੀ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਮਾਇਜਾਤਾਹੈ॥ਵ ਸਾਚੇ॥ਨਾਮਤੇਹੀ
ਏਵੀਗੁਣਉਪਜੈ॥ਉਤਪਨਹੋਤੇਹੈ॥ਸਾਚਿਨਾਮਕਰਿਹੀਆਸੁ
ਕੀਲੀਨਹੋਜਾਤੀਹੈ॥ਸਾਚੇ॥ਨਾਮਕਰਿਜੋਸੂਚੇਹੂਏਹੈਜੋਪ੍ਰਮਾਤ
ਮਾਸਾਥ ਏਕਮਾਣਿਆ॥ਇਕਸਰੂਪਹੋਗਏਹੈ॥ਝੂਠੇ॥ਜੋਨਜੂਠੇ
ਹੈਗੁਰਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਰਵਲੋਤੇਝੂਠੇਵਿਸੌਸਾਬੁਲਗਾਰਹੇਹੈ ਓਹ ਠਉਰ
ਨਪਾਵਹਿ॥ਰਹਨਾਨਹੀਪਾਵਤੇਧਾਰੀਤਿ ਦੂਜੇ॥ਭਾਉਕਰਿਤਿਨ

ਆਵਾਗਉਣ ਨਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਆਵਾ ਜੋ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ
ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਤਿਨ ਕੋ ਆਵਾਗਉਣ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਿਟੈ: ਮਿਟ
ਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਆਂਕਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਵਹੁ ਆਪੇ ਪਰਖੇ: ਪਰ
ਖ ਕੇ ਬਖਸ ਲਏ ਹੈ ਏਕਾ ਬੇਦਨ: ਅਗਿਆਨ ਸਖਾ ਕੈ ਏਕਾ ਇ
ਹਜਾਰੀ ਬੇਦ ਹੈ ਜੈਸਨ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਬੇਤੀ ਬਿਆਧੀ: ਬਿਆਧ
ਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਨਾਮ ਰਸਾਇਣ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਸਾਰਿਆ
ਹੈ ਵਾ ਦੂਜੇ ਬਿਆਧੀ: ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੋ ਬਿਆਧੀ ਹੁਈ ਹੈ
ਇਸੀ ਤੇ ਏਕਾ: ਅਦੁਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਬੇਦਨ: ਜਾਨਤੇ ਨਹੀ ਮਨ
ਮੁਖਤਿ ਅਦੁਤੀ ਜਸ ਤ੍ਰਿਦਾਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਾ ਸਾਧਨ ਨਾਮ ਭਾਜਨੋ ਤਾਂ ਤਿ
ਸੋ ਰਹੀ ਗਇਆ ਹੈ ਇਨ ਕੋ ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਸੋਧੋ ਸੋ ਬਸੈ: ਬਸਤਾ ਹੈ ਸਤ
ਰੂਪ ਕੋ ਜਿਸ ਕੈ ਆਪ ਬੁਝਾਤਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਸਬਦ:
ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈ ਜਿ ਸਾਰਥਿ ਪਾਵਤੇ ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਥੈ
ਵੇਖਾ ਜਿਸ ਨੇ ਹਉਮੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਪਰਹਰਿਆ ਹੈ ਤਾਰਣਹਾਰ
ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋ ਰਖਾ ਭੁਲੇ ਨ ਪ੍ਰਭ ਮਨ ਤੇ ਇਸੀ ਤੇ ਜਮ ਕੀ ਕਾ
ਣ: ਕਹੈ ਤਿਸ ਜਿਰ ਪਰਤ ਤਿਨ ਕੇ ਬਨੀ ਹੈ ਪਰਧਾਰ: ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ
ਦਾਰ ਲੋਕੈ ਜੋ ਹੈ: ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਾਣ ਹਾਣ: ਹਾਨੀ ਹਾਨਿ ਹੈ ਤ
ਨ ਕੀ ਇਹ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸਾਧ ਪਾਰਧਾਰ ਕੇ ਜੋ ਹੈ: ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਸੁਧਾਰ
ਸਮੈ ਜੋ ਬਿਤ ਨਹੀ ਇਸੀ ਤੇ ਹਾਣੈ: ਹਾਣੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸੀ
ਵਰਤਿ ਜਨਾਲੇ ਰਾਣ: ਹਾਰ ਹੋਰ ਰਹਿ ਹੈ ਅਨਸਧ: ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਭਰ
ਸਕਾਰ ਕੇ ਭਵੈ: ਕ੍ਰਮ ਦੇਨਾ ਕਿ ਸੇਕੇ ਬੇਧਾਣ: ਖੋਟੀ ਆਧਾਟ ਮੇਂ
ਏ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਬਨੈ ਮੇ ਜੋਵੇ ਮਾਰਗ ਮੂਜੇ: ਖੋਟੇ ਮਾਰਗੋ ਮੇ ਮੂਸੇ:
ਲੁਟੇ ਗਏ ਨ ਸੋ ਕਨ ਖੋਟੇ ਮਾਰਗ ਹੈ ਮੰਤ੍ਰ ਮਸਾਣ: ਮਸਾਣ ਭੂਮ
ਕਾਮੇ ਜਾਣ ਇਕੇ ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਜਾਪਤੇ ਹੈ ਹੀ ਸਾਮਾਨ ਦੇ ਅਨੇਕ ਕਾਮਨਾ
ਬਾਸ ਬਦਨ ਚੀਨੈ: ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤੈ ਚੀਨੈ ਨਹੀ ਹੈ ਤੇ ਲਦਵੇ
ਨ ਕੁਥਾਣ: ਖੋਟੀ ਆਵਾਣੀਆ ਨਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਹੈ ਭਾਈ ਸਿਖਹੁ ਸੁਖ: ਸੁ
ਖੀ ਏਸੇ ਦੀ ਜਾਣ: ਜਾਣੀ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਾਚ ਮੈ ਰਤੇ ਹੈ ੨੬।ਸਾਚੇ
ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਭਉ ਪਾਵੈ: ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਸਪਨ ਪੂਰੇ ਮੇਵੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸ
ਬਦੰ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬਖਾਣਤੇ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਅਪਾਰ ਮਨ ਕੋ ਗੁਰ ਕੀ
ਬਾਣੀ ਕਰ ਕੇ ਥਮ ਤੇ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਇਨ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾ
ਵੈ: ਗਾਇ ਕੇ ਵਾ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜੋ ਪਰ
ਮਪਦ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੈ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਇਨ ਪ੍ਰਮਾਤ

ਆਵੈ ਪਾਇਕੈ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮਹਰਿਧਾਂ ਦ੍ਵੈਹੈਨ ਹਨੂਮਾਨ ਦਤਾ ਅਮੁਖੋ
ਸ੍ਵਾਸ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਜਾਤੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸ
ਦਾ ਜੋ ਇਆ ਸੁਪਨੇ ਮੇਂ ਵੀ ਚਿੰਤਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਹੀ ਹੈ ਜਾਗਤੇ ਦੇਨੇ ਮੇਂ ਜੇਵਹੀ
ਵਿਆਪਾਰ ਹੈ ਅੱਭਿਆਸ ਕਾ ਹੀ ਜਾਣ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ
੨੭॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਤਮ ਬੀਚਾਰੀ ਹੋਇ ਇਕੈ ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮੋਖ ਦੇ ਆਸ਼੍ਰੇ
ਮੇਂ ਪਰਚੈ: ਪਰਚੇ ਹੈਂ ਨਾਵ ਗੁਰ ਪਰਚਾਵਨੇ ਵੇਦ ਬੀਚਾਰ ਮੇਂ।
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਪਰਚੈ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੈ ਤਰੀਦਾ ਹੈ ਤਾਰੀ: ਸ
ਸਾਰ ਨਦੀ ਤਿਆਵ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਪਰਚੈ। ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਭ੍ਯਾ
ਸ ਦੇਵਨੇ ਜੋ ਈਨਵੀ ਤਾਰੀ। ਬੇ ਰੀਤਿ ਜਸ ਕਰ ਤਰੀਐ: ਤਰੀਦਾ
ਹੈ ਆਸਾਨਦੀ ਦ ਸੰਸਾਰਨਦੀ ਤੇ। ਗੁਰਮੁਖ: ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਥ
ਜੋ ਪਰਚੈ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੁ: ਸੁਣ ਸਬਦ। ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਗਿਆ
ਨੀ ਭਏ ਨਾ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਪਰਚੈ ਕਰਿਕੈ ਅੰਤਰ: ਭੇਦ
ਕੇਨਾ ਸਕਰਨ ਕੀ ਬਿਧਿ ਦ ਅੰਤਰਿ॰ ਜੋ ਤੰਕਿ ਪ੍ਰਾਪ੍ਰਤੀ ਕੀ ਬਿਧਿ:
ਰੀਤਿ ਜਾਨੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤੁਕ ਜੋਤਿ।
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੀ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਪਾਈ ਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ॰
ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਹੀ ਮੁਕਤਿ॰ ਕਾ ਦੁਆਰ: ਦਰਵ
ਜਾਹੈ ਦਾ ਦੁਆਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੁਕਤੀ ਕਹੀ ਆਵ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਮੁ
ਕਤੀ ਕਾ ਦੁਆਰ: ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੨੮॥ ਗੁਰਮੁਖ ਅਰ
ਥ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਕਥਦੇਨ ਦ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਅਕਥ ਨੂੰ
ਕਥਦੇਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇਖਕੈ। ਸਮਾਰਿ ਆਰਿ: ਸਹਤ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਆ
ਦੇਕ ਗਿਆਨ ਕੇ ਨਿਬਾਹੈ: ਪ੍ਰਾਪ੍ਰਤੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਤਾਂਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖ: ਦੁਆਰ॰
ਅੰਤਰਿ ਦੇਖਿ ਅਪਾਰਿ ਸੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਪੀਐ। ਛੇਦਾ ਅ ਸਬਦ: ਬ੍ਰ
ਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਜੋ ਅਚਾਰ: ਕਰਤਬ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੋ ਗੁਰ ਮੁਖ:
ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ਸਬਦ ਚਿਤੋ ਦਿਜਾਹੈ: ਆਪਤੋ ਗੁਰਮੁ
ਖ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਔਰੋਂ ਕੋ ਵੀ ਜਾਣਾਇ ਦੇਂ॰ ਹੋ
ਦੇਨਾ। ਹਉਮੈ ਜੋ ਜਾਲ: ਸਮੂਹ ਹੈ ਜੋ ਜਮਾਈ: ਲੀਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਗੁ
ਰਮੁਖੋਂ ਨੇ। ਵ ਹਉਮੈ ਤੇ ਜਾਲੁ: ਛਾਟ ਜੋ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੀ ਸੋ ਵੀ ਸਮਾਈ
ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ। ਵਾ ਹਉਮੈ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਾਲ: ਜਾਨ ਕੇ ਸਮਾਈ: ਲੀ
ਨ ਕਰੀ ਹੈ ਵ ਸਮਾਈ: ਸਮਤਾ ਮੇਂ ਆਈ ਹੈ ਵਾ ਧੀਤਿ ਨ ਕਰੀ। ੨੯॥
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਸਾਚੇ॰ ਨੇ ਸਾਜੀ ਹੈ
ਧਰਤੀ ਉਤਪਤਿ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੁਨੀਆ ਹੈ ਨੀਵ ਦਾ ਧਰਤੀ

ਜੀਲੇਕੀਧਰਤੀਆਦਿਤਤਜੋਹੈਸੋਤਿਸਧਰਤੀਮੇਜੋਉਪਤਖਪ
ਤਹੋਰਹੀਹੈਸੋਬਾਜੀ:ਕਲਪਤਜਾਤੀਹੈਸੀਲਜੀਵਗੁਰਮੁਖੇਕੀ
ਧਰਤੀ:ਬੁਧੀਸਾਚੇਨੇਸਾਜੀਹੈਤਿਸਮੇਉਪਤ੦ਦੈਵੀਗੁਣਾਕੀਹੈ
ਖਪਤਆਸੁਰੀਕੀਜੋਹੈਸੋਬਾਜੀ:ਖੇਲਜਾਤੀਹੈਵਦੁਕ੍ਰਿਤਸੁਕ੍ਰਿਤ
ਰੂਪਸਿਕਲੀਗੁਨਜੋਉਪਤਖਪਤ:ਨਾਸਹੋਤੇਹੈਸੋਬਾਜੀ:ਖੇਲਜਾਤੀ
ਹੈਜਿਨਸ੍ਵਰਮਦਾਰੀਦੀਖੇਡਦਿਤਾਸਬਾਦਿ੦ਮੇਰਿਗਲਲਾਇਕੈਜੋਰ
ਧੈ:ਤਤਪਰਹੋਵੈਸੋਸਾਚਨਾਮਮੇਰਤਉ।ਤਤਪਰਹੂਆਪਾਤਿਸ੍ਰ
ਸੋਜੁਤਘਰ:ਸ੍ਵਰੂਪਮੇਜਾਤਾਹੈਸਾਚ੦ਗੁਰੋਕੇਸਬਦਿਹੋਇਬਿਨੁਪਤਿ:
ਪਤੀਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦੀਪਤਿਸ੍ਰਿਸਟਿਕੋਨਹੀਪਾਵਤਾਏਹਕਹਤੇਹੈਸਰਿਕ੍ਰਿ:
ਕੈਸੇਸਾਚਮੇਸਮਾਵੈ੍ਕਿਤੂਨਹੀਸਮਾਉਤਾ॥੩੦॥ਗੁਰਮੁਖ:ਗੁਰ
ਦੁਆਰੇਅਸਟਸਿਧੀਵੀਤੇਸਭਬੁਧੀਆਂਦੀਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਜਾਤੀਆਂਹੈਗੁ
ਰਮੁਖਿ:ਗੁਰੋਦੁਆਰੇਹੀਭਵਜਲ੦ਸੰਸਾਰਤਰੀਐਹੈਸਾਂਤੇਸਚ੦
ਸ੍ਵਰੂਪਦੀਸੁਧੀ:ਗਿਆਤਹੋਤੀਹੈਵਸਚਸੁਧੀ:ਸਚਕਰਿਕੈਸੁ
ਧੀ:ਬੁਧੀਹੋਜਾਤੀਹੈਸਰਅਪਸਰ:ਭਲੇਬੁਰੇਕੀਬਿਧਜਾਨਤੇਹੈ
ਸੋਨਕਭਲਾਬੁਰਾਹੈਸੋਈਕਹਤੇਹੈਪ੍ਰਵਿਰਤਿ:ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਕੋਅਪ
ਸਰ:ਬੁਰਾਜਾਨਤੇਹੈਨਿਰਵਿਰਤੀਕੋਸਰ:ਭਲਾਪਛਾਣਤੇਹੈ
ਵਗੁਰਮੁਖਸਰ:ਜੀਵਾਕੋਂਜੋਸੇਭਲਾਹੈਸੋਵੀਬਿਧਿਕੋਜਾਨਤੇਹੈਤੇਜੀ
ਵਾਕਅਪਸਰ:ਬੁਰਾਹੈਸੋਬਿਧਕੋਵੀਪਛਾਣਤੇਹੈਵਨਿਵਿਰਤੀ ੫
ਨਿਵਿਰਤੀਕੋਵੀਪਛਾਣਤੇਹੈਅਥੇਹਪ੍ਰਵਿਰਤੀਤੋਦੁਖਦਾਈਹੈਤੇ
ਪ੍ਰਮਾਣਪ੍ਰਵਿਰਤੀਮੇਸੁਖਲਾਹਿਆਭਾਵੇਂਬ੍ਰਹਮਲੋਕਮੇਜਾਇਤੇ
ਨਿਵਿਰਤੀਸੁਖਦਾਈਹੈਅਉਸੀਤੇਸੰਸਾਰਨਦੀਤੇਪਾਰਉਤਾਰਨੇ
ਕੋਤਾਰੇ:ਮਲਾਹਹੈਨਾਗੁਰਮੁਖਿ:ਗੁਰਮੁਖਾਕੇਸਬਦਿ੦ਨੇਕੇਤੇਹੀ
ਨਿਸਤਾਰੇਨਾਵਗੁਰਮੁਖਿਸਬਦ:ਬ੍ਰਹਮਲੋਕੰਨਿਸਤਾਰੇਨਾ॥੩੧॥
ਰਾਤੇ੦ਨਜੋਤਿਨਕੀਹਉਮੈਜਾਇ:ਚਲੀਗਈਹੈਨਾਮਿ੦ਮੇਰਤੇ
ਨਜੋਤਿਹੀਜੋਗਮੇਜੁਗਤਿ:ਜੁਗਤਿਨਵੀਚਾਰਕਰਿਕੈਸਦਾਆਰ:ਗਿਆਨ
ਕੋਰਲੇ੦ਨਜੋਤਿਨਕੋਬਿਦਵਾਨਜੋਸੀਹੈਵੀਹੈਨਾਸੋਹੈਵਸਤਰੂਪਹੈ
॥੩੨॥ਸਿਧ:ਸਿਧੀਆਂਨਾਲਤਿਨਕੀਗੋਸਟ:ਮਿਲਾਪਹੂਆਹੈਵਾਸਿ
ਧ:ਸਿਤਾਨਾਕਵਸਿਧ:ਪ੍ਰਗਟਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਸੋਸਰੂਪਤਿਸਸਾਥ
ਗੋਸਟਹੋਤੀਹੈਸਦਾ੦ਜੀਤਪਹੈਰਹਾਹੈਜਿਨਕਾਵਡੇਭਾਸਚਨਾ
ਮਿਸੇਸੀਰਤੇਨਸੋਈਸਾਰਕਰਵੀਕਦੇਨਾਵਡੇਭਾਗਨਿਆਂ।ਨਾਵਿਚ
ਦੂਕਾਵੀਚਾਰਕਰਦੇਨਾਵੋਲੇ:ਬੋਲਦੇਨਸਭਾਵਿਕਾਰਰੂਪਹੈ॥

ਜੈਕਾਰ: ਅਸੀਰਵਾਦ ਦਾ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹਮਾਰੀ ਹੈ ਤਾ ਜਾਣੋ: ਸਾਧ
ਹੈ ਜਿਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਦਾਹੁ ਜੋਗ ਮੇ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜੇ ਹੂਏ ਸਾਧੂ ਮੈ ਹੈ ਜਿਸ ਮਾਣੇ ਉਰਹੇ
ਨਾ ਤਿਸ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋਗੀ ਤੇ ਬਾਰਹਿ ਪੰਥ ਸਿਧਿ ਆਰਿਕੁ ਮਾਏ ਨ ਮਾਣਦੇ
ਛਿਆ ਅਚਾਰ ੧੦ ਭੇਦ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵਿਕੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਛਿਆ ਅਚਾਰ ਮੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ੩
ਭਰਮਾਏ ਨ ਮਾਣਦੇ ਅਜੇਹ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਤਕ੍ਰਿਤਾ ਰੂਪ ਤਸਲੀਆ
ਨੂੰ ਧੈਠੇ ਹੈਨ ਨਾਮ ਕੁ ਆਸਾ ਸਮਰਨ ਨਹਿ ਕਰਦੇ ਗਿਰੀ ੧ ਪੁਰੀ ੨ ਰਾਖ
ਤੀਰ ਭਾਰਥੀ ੪ ਦੈਤ੍ਰ ੫ ਬਨ ੬ ਸਾਗਰ ੭ ਆਰਨੀ ੮ ਆਸ੍ਰਮ ੯ ਸਰਸਤੀ ੧੦ ਦੂਆ
ਸਬਦਿ ੦ ਕਰਿਕੇ ਜੋ ਜੀਵਦਿਆ ਭਾਵ ਤੇ ਮਾਰਿਕੇ ਜੀਵਦੇ ਨੂੰ ਪਾਈਐ ਸੋ ਧਰਕੇ
ਰ: ਗਿਆਨ ਕਉ ਗਾਵੀ ਚਾਹੀਐ ੦ ਕੋਹੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਹੇ ਤਸਿ ਧੈ ਪਾਨਕ ੦ ਸਾਹਬ ਕਾ
ਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਸੇਵਕੋ ੦ ਅਾਂਤੇ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਜਿਨੀ ੦ ਪਰਖੀ ਸਚੁ ੦ ਨਾਮ
ਉਰ ਮੇ ਧਾਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ ਤ੍ਰੈ ੪ ਪਾਰ ਤਨ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਗਤ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਤਿਤੇ ਸਮੇ ਹੀ ਉਲਿਦਾ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਇ ਰਹੇ ਹੈ ਦਾ ਰਤਨ:
ਸਰੂਪ ਲਹੈ: ਲਖਤੇ ਹੈ ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਇ ਕੇ ਰਤਨ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ
ਜਲਾਇ: ਸੁਲਾਂਵ ਕਹੀ ਕਾਰ ੦ ਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ ਸਾਹੈ ੦
ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਪਤਿਆਇ ੦ ਆਹੈ ਛੇਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਵੈ: ਚ
ਹਾਵੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇ ਦੇਵੈ ਦਾ ਅਲਖ ਨੂੰ ਲਖਦੇ ਨੇ ਤੇ ਤਿਸ
ਹਰਿ ਨੂੰ ਭਾਵੈ: ਭਾਉਦੇ ਨਾ ਛੋਟ ੦ ਕਾਮ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰੀ ਦਾ ਸਮਦੀ ਤ੍ਰਪ।
ਨਾਮ ੦ ਜਪਦੇ ਨ ਅਦਾਨੁ ੦ ਦੇਦੇ ਨ ਤੇ ਉਸ ਨਾਨੂ ੦ ਕਰਦੇ ਨਾ ਛੇਦਸ
ਹਾਕੇ: ਸਰੂਪ ਧਿਆਨ ਮੇ ਲਾਗੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਦਰਗਾਹ ੦ ਹਰੀ ਦੀ ਤ
ਉ: ਜਿਸਾਰ ਤੇ ਦੇ ਤੇ ਜਨ ਮੇ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ੦ ਸਚ ਕਰਣੀ
ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਾਇ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਪੇਰ ਕਹੇ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ੦ ਹੀ ਜੀਵ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦੇ
ਮੇਲਿ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇ ਹੈ ਦਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਚਰਣ ਕੋ
ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ ਤ੍ਰ ੯ ਜਾਸਰ ੦ ਤੇ ਸਿਮਿ ਤਿ: ਜੀ
ਆਂਦੇ ਬੇਦਾ ਕੋ ਜਿ ਧਾਂਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਪਾਠ ਪਾਠ ੦ ਮੇ ਜੋ ਪੂਰਣ ਪ੍ਰ
ਗੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਤੇ ਦਭ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੇ ਹੈ ਵੈਰ ੦ ਅਪਨਾ ਤੇ ਵਿਰੋਧ ੦ ਪਿਉ
ਦਾ ਏਦਾ ਸੋ ਗਨ ਤੰ ੦ ਕਰਮਾ ਪੂਰਮਾਦੀਆ ਨਾਮ ੦ ਦੇ ਰੰਗ ਮੇ ਰਾਤਾ ਹੈ ਦ
ਮੁਖਿ ਦਾ ਅਨੁਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਰਾਗ ਮੁਖਿ: ਖਾਨੇ ਆਪਣਾ ਤ੍ਰ ੭ ਭਰਮੇ:
ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਬਾਣੋ: ਲੇਖੇ ਮੇ ਤ੍ਰੈ ਲਾਏ: ਤੋਲਦਾ ਹੈ ਨ ਬਿਖਖਾਣੋ:
ਵਿਖਿਆ ਦੇਖਾਣਦਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵਿਸਾਰ! ਕਾਮ ਦਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਦੂਰੀ ਕ
ਰੂਪੀ ਭੂਮੇ ਹੈ ਤੇ ਮਾਰਿ ਵਟ: ਮਰਣ ਦੀ ਦਾ ਟਪੈਦਾ ਹੈ ਦਾ ਮਾਰਿਕੇ ਜਮੁ
ਦੀ ਦਾ ਨੂੰ ਪੇ ਦਾ ਹੈ ਪਾਟ ਪਾਟ: ਪਾਟਾਰੀ ਪਾਟਾ ਹੈ ਤ੍ਰ ਪਾਤਿਸ ੦
ਨ ਸੀਸਾਰ ਤੇ ਗੁਣ ਦਿ ੦ ਏਹ ਕੇ ਸੀਸਾਰ ਨ ਸੇ ਤੇ ਤਾਰੇ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ੦ ਦਾਮ
ਹੋ ਸੁਖ ਹੋ ਆਪ ਦੂਦੇ ਚਿ ਕਾਰ ਨ ਕਰਹਿ ਦਾ ਹੈ ਹਾਜਰ ੦ ਕੋ ਗੁਰਮਖ
ਨੇ ਤਨੁ ਹਟਵੀ: ਦੁਕਾਨ ਸਧਾਰੀ ਤੇ ਸਨੁ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਸਹਜੇ ੦ ਹੀਕ

ਰਦੇਨੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪਾਰ ਤੁਧ ਹਾਰ ਦੇ ਅਰਥ ਹੈਂ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਬਧਿਓ
ਸੇਤੁ: ਪੁਲ। ਬਿਧਾਤੇ: ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਕੋ ਜੋ ਕੈਸੇ ਹਿਸੀ ਆਣ ਬਣੀ ਹੈ
ਖਾਹੈ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਸੇਤੁ ਬਾਧ ਨਲ ਤੇ ਤੌਂ ਪਥਰ ਮਿਲਕ ਨਹੀ ਆਪ
ਸਮੇਤ ਅੰਦੇਸ ਜਨਤਾ ਜਿਮਰਿ ਆਜੋ ਆਇ ਤੇ ਪੂਛਣੇ ਤਿਨਾ ਕਹਾ ਏਕੁ
ਪਥਰੁ [illegible] ਰਾ ਏਕ ਪਥਰ ਪਰ ਮ। ਲਿਖੇ ਤੌਂ ਮਿਲੇ ਜਿਤਾਏ: ਮਾਰੇ
ਅਹਿਰਾਵਣੁ: ਰਾਵਣੁ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ। ਛੁਡਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਬਭੀਖ
ਣੁ ਤਿਸ ਦੇ ਭੇਦੁ ਦੇ ਪਰਚਾਇਣੁ: ਪਰਚੇ ਕਰਿ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਦੁ
ਆਰੇ ਜਾਇ ਰਘੁਪਤਿ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਜੀ
ਨੇ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ੦ ਦੇਵਤਾ ਰਾਵਣੁ ਦੀ ਬੰਦ ਤੇ ਉਧਾਰੇ। ਅਥਵਾ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਬਾਂਧਿਓ ਸੇ ਜਾਂ ਗੁਰਮਿ ਖਤੇ ਸੇਤੁ ਬਿਧਾਤੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂ
ਪੀ ਪੁਲ ਕਾ ਲਟੀ: ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਦਿ ਚੋ ਹੈ ਗਤ ਲੂਟੀ। ਦੈਤ: ਕਾਮਾਦਿਕ
ਭਿਦਿ ੦ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਿ ਮਾਰੇ ਓ ਅਹਿ: ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ। ਛਡਾ ਗੁਰ ਜੋ
ਹੈ ਮੁਖਿ ਬਭੀਖਣ ਰੂਪ। ਤਿਨ ਕੇ ਭੇਦ ਦੇ ਪਰਚੇ ਕਰਿ। ਗੁਰਮੁਖਿ ੦
ਨੇ ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰ ਇਹ ਤੇ ਪਾਹਣ ੦ ਦਤ ਜੇ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਤਾਰੇ। ਗੁਰਮੁਖਿ ੦
ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ: ਕਈ ਕਰੋੜ ਕਰੋ ਤੇਤੀਸ ਜੀਵ ਨੰਕ
ਤੇ ਉਦਾਰੇ। ਪੰਛਾਹ ਚੂਕੈ: ਰਹਿ ਨਾ ਜਾਣ ਕੋ ਮਾਣ: ਆਦਰ। ਪਰੇਖ
ਰੇ: ਮਨਮੁਖ ਮਨ ਮੁਖ ਵਾ ਅਨ ਅਪਕਾਰੀ ਅਪਕਾਰੀ ਪਛਾਣ ੦ ਸੈ
ਦੇ ਨਾ ਸਾਹਿਬ: ਸਰੂਪ ਦੇ ਅਭਿਲਾਤ੍ ੦ ਕਰਕੇ ਸਮਾਇ: ਸਮਾਨ ਦੇ
ਨਾ ਬੰਧਨ: ਰੋਕ ਨਹੀ ਰਿਧੇ ਭੀ ਆ ਉਧਾਰਿ ਰੋਗ ੦ ਦਾ ਪਾਵੇ:
ਪਾਉ ਦੇ ਨਾ ਸਬਾਦ ੦ ਕਰ ਕੋ ਗਾਵੇ: ਗਾਉ ਦੇ ਨਾ ਸਾਚੇ ੦ ਵਿਖੇ।
[illegible] ਖਾਦੀ ਸਾਚਿ ਨਾਮ ਕਰਕੇ। ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਂ ਕੂ ਸੋਣੀ: ਖਚਰ
ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾ ਸਤਿ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ। ੪ ਦਾ ਸਿਧਾਰੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ੪॥
ਕਦਣ ੦ ਹੈ ਸ੍ਰੁਤ ਮਤਿ ਦਾ ਮੂਲ। ੧। ਕਦਣ ੦ ਸੁਤ ਮਤਿ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣ ਦਾ
ਦੇਸਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ੦ ਹੈ ੩। ਚੇਲਾ ਹੈ। ੪। ਕਥਾ: ਨਾਲੇ ਕੋ ਨਿਰਾਲੇ ਨਿਰਲੇ
ਪ੍ਰਪੰਚ ਦਾ ਵੇਲੇ ੦ ਜਿਧਰੇ ਨਾਨਕ ਚਾਲੇ ਤੁਮੈ ਸੁਣਦਾ। ਕਥਾ: ਯਹ
ਕਾਛੇ ਦਾ ਬਦਨ ਸੁਣਿਆ ਦਣ ਹਾਰੁ ਸਾਧ ਦੁਖ ਵਦਣ ਹੈ। ਧਾਮ ਸੁਹੇ
੪ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਉਤਰਾ ਪਦ ਨ: ਪਾਣ ਨੂੰ ਦਾਸ ਕਾ ਰੂਪੀ ਪਦ ਨ ਗੁਰਮੁਖ
ਭੁੰ ੦ ਕਰਕੇ ਰੋਕ ਣਾ ਇਹ ਸੁਤ ਮਤਿ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਉਤਰਾ ਸਤਿਗੁ
ਰ ੦ ਮਿਲੇ ਸੁ ਇਹ ਸੁਤ ਮਤਿ ਦਾ ਦੇਵਲ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ ਉਤਰਾ ਸਬਦ:
ਸੁਰਤਿ ਕਰੂ ਹੈ ਸੋ ਤੀਸਰਾ ਉਤਰਾ ਸੁਤ ਮਤਿ ੦ ਕਰਿ ਕੇ ਤਿਸ ਸਬਦ ਦੇ ਦੀਖ
ਰੇ ਪਰਿ: ਉਚਾਰਣਾ ਏ ਸਾਮੇ ਹੋਲਾ ਧਾਣੇ। ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤਰਾ ਸਕਥ ੦

ਵੀਚਾਰੁ ਹੈ: ਜੈਕੇ ਅੰਤਰ ਉਨਿਮਨਿ ਤਾੜੀ ਜਾਗਿ ਜਾਗੇ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਰ:
ਪੂਜ ਕੇ ਪਾਲਾ॥ ਹਰੀ ਜੀ ਅਰਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਪਰਕਾਸਕ ਉਤ੍ਰਾ ਏਕ॥ ਜੋ ਹੈ
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਜਿਤ: ਜਿਸਦੀ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰਿਆਂ
ਹਉਮੈ॥ ਰੂਪੁ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ਦੀ ਹੈ ਓਹ ਸਬਦ ਕੈਸਾ ਲਿਤੇ ਲਖਿਆ
ਵਣਹਾਰ ਹੈ॥ ਪਉੜੀ॥ ੫੭॥ ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੈਨਕੇ: ਮੋਮਦੇ ੨
ਤ: ਦਿਸਦਾ ਜੋ ਕਿਹੁ ਖਾਈ ਐਸੇ ਸਾਰ: ਲੂਹਆ॥ ੧ ਪਰਾਰਥ: ਉਕਾਰ॥
ਅਹਾਰ: ਭੋਜਨ ਹੈ ਰਸ ਸਿਵੈ: ਦੁਰ ਦੁਕਾ ਘਰੁ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਅੰਦਰ:
ਅੰਦਰੁ ਕੈਸੇ ਰਹੀਏ ੩॥ ਅਗਨਿ ਨਿਧਿ ਰਾਹਨ: ਅਗਨੀ ਦਾ ਕੇ ਲਾਕੇ
ਸੋ ਦੂਰ ਹੋਵੈ॥ ੪॥ ਗੁਰ॥ ਹੈ ਜਿਤ॥ ਜਿਸਦੇ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਅਵਾਹਨੁ: ਪਇਸਾਬ
ਤ ਹੋ ਇਕੇ॥ ਪਾਇਤ ਉਤ੍ਰ: ਅੰਦਰੁ ਬਾਹਰ ਦਾ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਣਨ॥
ਕੈਸਾ ਦੇਖੈ॥ ਧਿਆਇਆ॥ ਹੈ ਜਿਸਕਰਿ ਮਨ ਨਜਪ ਮਕਾਹ: ਵਿਖੇ ਸਮਾ
ਵੈ॥ ੧॥ ਮੂਲ॥ ੫੮॥ ਅਬ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਤੇ ਹੈ॥ ਪੀਛਕਾ ਇਨਾ ਸਪਤੰਪ
ਜਾਕੇ ਉਤ੍ਰ ਅਗੇ ਦੇ ਪੌੜੀ ਮੈ ਕਹੇ ਹੈਂ ਉਕ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤੇ ਮੈ ਤਾਲ ਦੀ ਮੈ ਪਬਮਕ
ਉਤ੍ਰਾ ਜਗੁ ਕਰਤੂ॥ ਹੈ ਇਸ ਮੈ ਜੀਵ ਮਨ ਮੁਖ॥ ਤਾਕਰਕੇ ਗਦਾ ਹੁਲਧਾਹੇ
ਏਹਿ ਤਾਂ ਲਹੁਆ ਹੈ॥ ਸਬਦ॥ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਕਮਾਈ ਐਸੇ ਏਹੁ ਹੈ ਮੈਸ ਦੇਵੈ
ਤਾ ਇਨਾ ਕੋਰਿ ਖਾਈ ਐਸੇ ਓਹੁ ਸਾਰੁ ਸਵ੍ਰਤੀਕ ਉਤ੍ਰ॥ ੬॥ ਸਚ: ਸਚੇ ਦੇਕੇ
ਵਿਖੇ ਰਾਤ: ਰੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਗਰਬ੍ਰਨ॥ ਨਿਵਾਰੇ: ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਗਰਕੁਸਾ
ਇਦਾ ਏਹੁ ਅਹਾਰ ਹੈ॥ [illegible] ਸਬਦ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬੀਚਾਰੇ:
ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਦ੍ਵੈਕੋ॥ ਅਦੁਤੀ ਰੂਪ ਜਾਤਾ॥ ਆਪ ਹੰਕੈ ਜੋ ਗਰਬ ਹੋ ਕੇ ਕਿ
ਦਾਰੇ ਹੈ॥ ਤੀਜੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਬਦ ਦਵਸੈ ਸਚ ਅੰਤਰ ਹੀਆ॥ ਤਨ ਮਨ
ਸੀਤਲੁ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀਆ: ਗੁਰੋਂਕਾ ਸਚ ਸਬਦ ਹੀਆ: ਹਿਰਦੇ ਮਿਨ
ਵਸੈ ਤੌ ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅ॥ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮੈ ਰੰਗੀ
ਆ ਜਾਦਾ ਹੈ॥ ਇਸ ਰੀ ਤ੍ਰਿਸਾਂਤ ਕੇ ਘਰ ਮੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੂਹੈ ਤਾ ਹੈ ਜੀ ਦੋਂ
ਥੇਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ
ਪਿਆਰੇ॥ ਅਖੇਹ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਦਰ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਵੈ
ਤੌ ਕਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪ ਬਿਖ: ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਦਾ ਬਿਖ: ਵਿਜੇ ਹੇ ਅਗਨੀ ਤੇ
ਨਕੂ ਨਿਵਾਰੈ: ਨਿਵਰਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਭਾਵ ਨਦਰੀ: ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਨਦਰ:
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਵੈ ਤੌ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਜੋ ਅਗਨੀ ਕਾ ਪਿਰਾਹ
ਨ: ਚੌਲਾ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰਾ॥ ਸ੍ਲੋਕ॥ ਹਉ ਹਉ ਮੈ ਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਵੈ
ਦੂਜਾ ਮੇਟੈ ਏਕੋ ਹੋਵੈ॥ ਅਖੇਹ ਹਉ ਹਉ: ਅਹੰ ਅਹੰ ਮੈ ਮੈ: ਮਮਤਾ ਮਮ
ਤਾ: ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇਰੀ ਸਰ ਮੇਰੀ ਵਸਤੂ ਜਾ ਦੂਜਾ॥
ਭਾਵ ਕੋ ਦੂਰ ਕੇ ਜੀਵ ਕਾ ਦ੍ਵੈਤ ਕੋ ਵਿਚਹੁ ਖੋਵੈ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰੈ: ਅਦ੍ਵੈਤ ਏਕ ਪਦ ਮੈ
ਸਿਥਤ ਹੋਵੈ॥ ਇਸ ਏਕ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਮੈ ਸਥਿਤ ਹੋਵੈ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਣ

ਦਾਏਕ ਅਖਰ ਕੇ ਹੀ ਸੂਚੰ ਕਹੇ ਤਾਂ ਤੇ ਹਉ ਹਉ: ਬ੍ਰਹਮੈ ਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਧੋਸੋ
ਹ ਸੁਦ੍ਰੋ ਹਮ ਦੂਜਾ ਹਉ: ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਜੋ ਹੈ ਬਾਨਪ੍ਰਸਤੀ ਓਹ ਬ੍ਰਹਮਚਾ
ਰੀ ਓਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ ਤੇ ਮੈ: ਮੈ ਰੋਗਾ ਮੈ ਪ੍ਰਾਣਾ ਮੈ ਬੁਧੀ ਬੜੀ ਵਾਲਾ
ਹਾਂ ਤੇ ਦੂਜੀ ਮੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਏਹ ਲੇਣ ਦੇਣ ਮੈ ਦੁਖੀ ਹੋ ਮੈ ਸੁਖੀ ਹੋ ਮੈ ਜਨਮ
ਤਾ ਹਉ ਮੈ ਮਰਤਾ ਹਉ ਸ੍ਵਰਗੀ ਹੋ ਮੈ ਸੇਵਕ ਹੋ ਮੈ ਗਿਆਨੀ ਹੋ
ਮੈ ਅਗਿਆਨੀ ਹੋ ਮੈ ਨਾਰਕੀ ਹੋ ਸਦਾ ਰਾਜ ਉਗ੍ਰ ਮੈ ਏਹ ਸਭ ਦੇਹ
ਲੇ ਕੇ ਦੂਜੇ ਮੈ ਸਬਦ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸਮਕਾ ਉਤਰੁ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਏਕੋ ਜਾ
ਨੈ: ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਪੂਰਨ ਜਾਣੈ ਤਉ ਜਾਣੈ: ਤੀਜੀ ਮੈ ਮਨ ਕੀ ਨਕਰਤ
ਦਾ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤ ਹੈ। ਜਪ ਤਪ ਕਾ ਉਤਰੁ ਨਾਨਕ ਅਗਾਨੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁ
ਰ ਕੇ ਬਾਣੈ: [illegible] ਕੇ ਬਾਨੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਤਾਪਲ ਦੈ ਜੋ ਦੱਸਨ ਦਾ ਜੋਧਨ
ਨ ਦਸਨ ਜੋ ਧਿਆਨ ਮੈ ਮਨ ਲਾਵੈ ਤੇ ਬਾਨੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਅਗਿਆ
ਕਾਨੀ ਮਰੈ। ਮਰ ਜਾਵੈ ਤੁ ਮਨ: ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਮੈ ਮਨ ਸਮਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ੪।
ਪਨਾ ਪ੍ਰਕਾ ਕਵਨ ਸਾਧਨ ਮਖ: ਦੂਰ ਹਿਰਦੈ ਕਾ ਘਰ: ਸਾਂਤੀ ਕਾ ਗੁਹਜ ਮੈਨ
ਚੇਦ: ਉਤਰੁ ਆਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਰੂਪੀ ਜੋ ਪੂਰੇ ਮੇਰੇ ਮੈ ਛੁਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ੧। ਕਵਨ
ਮਖ: ਦੂਰਾ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਪਾਇਆ ਹੁਆ ਤਪਤਾ ਹੈ। ੨। ਇਹ ਕਾਲ ਨਿਤ ਪਕ
ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਵਨ ਸਾਧਨ ਮਖ: ਦੂਰਾ ਕਾਲ ਜੋ ਹਿਤ: ਦੇਖਲੇ ਨਿਤ ਕਰੇ:
ਹਟ ਜਾਵੈ। ੩। ਅਉ ਹਕਵਨ ਬਾਧਿ ਹੈ ਜੋ ਜਕਰ ਗੁਰਮੁਖੈ ਕੀ ਪਤਿ
ਰਹਤੀ ਹੈ। ੪। ਕਵਨ ਜੋ ਪਾਸ ਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲ ਸਭ ਕੇ ਸੀਸ ਪਾਰ ਨੇ ਵਾਲੇ
ਕੋ ਮਾਰਤ ਹੈ ਕੋ ਬੇ ਨਾਨਕ: ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਕਹਤੇ ਹੈ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਹੇ ਭਾਈ
ਸਿਖੋ ਜਾਨੂ ਥੋ ਲਕੇ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਜੋ ਬੀਚਾਰੈ: ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ਏਸ
ਪ੍ਰਸਨ [illegible] ੬। ਸਬਦ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ ਉਤਰੁ ਦੇਤੇ ਹੈ ਸਬਦ [illegible] ਸਮ ਜੋਤਿ
ਅਪਾਰ: ਗੁਰੂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਖਤ: ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਜਾਣਿ [illegible]
ਪਾਰ ਸੋ ਤਿਸ ਦਾ ਲਾਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਰੂਪੀ ਜੋ ਪੂਰੇ ਮੈ ਆਣੇ ਧੀਰਜ ਤਾ ਹੈ ਦੂਤੀ
ਕਾ ਉਤਰੁ ਜਾਸਿ ਪ੍ਰਗੁਰ ਦੇਵੈ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ਅਹੇ ਜਸ ਘਰ: ਤਿਸੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਨਰੂਪੀ ਚੰਦ੍ਰ ਮਾਂ ਕਾਰ ਕੇ ਹੀ ਸਰ॰ ਜਦ ਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਧਕਾਰਾ: ਅ
ਗਿਆਨ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਉਤਰ ਲੋਹ ਦੁਖ ਜਾ ਅਕਾਰ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰ: ਦੁ
ਖ ਸੁਖ ਪਾਰ [illegible] ਜਮ ਕਰੈ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਆਧਾਰ: ਆਸਰਾ ਲੈਦੇ ਹੈ ਇਸ
ਸਾਧਨ ਕਾਰਿ ਕਾਲ ਨਿਤ ਦੇਖਣੇ ਸੋ ਹਟ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਚੌਥੇ ਕਾ ਉਤਰੁ ਆ
ਪੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਣਹਾਰ: ਏਹ ਕੋ ਉਤਰੁ ਨਿਰੇ ਵਾਲੀ ਬਾਧਿ ਹੈ ਨਹੀ ਹੈ ਜੋ
ਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਰਣ ਹੈ ਨਿਸਕਪਟ ਹੋ ਕੇ ਐਸੇ ਜਾਣਦਾ ਕੇ ਜਾਨਤੇ
ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨਹਾਰਾ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਇਸ
ਬਿਕਾਰ ਗੁਰਮੁਖੈ ਕੀ ਪਤਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ੪। ਚਉਥਾ ਉਤਰਾ [illegible] ਤਾ ਹੈ ਸਾਨ

ਸਾਚਿ ਸਮਾਣਇ: ਗੁਰ ਪਰਚੈ: ਉਪਦੇਸ ਸੇਂ ਮਨ ਜਿਸਕਾ ਸਾਚ ਮੇ ਸਮਾਇ ਰਹਾ
ਹੈ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਤਿਸਕਉ ਕਾਲ ਨ ਖਾਇ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ
ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਕਾਲ ਨਹੀ ਖਾਇ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤਿਹ ਪੁਰਸ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸਤ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ੈ
ਦੂਸਰੇ ਕਾਲ ਕੋ ਤਾਂ ਤੇ ਦੂਸਰੀ ਪਰਮ ਸੇ ਪਾਹੈ। ੫੯। ਨਾਮ ਜੋ ਤਤ: ਸਾਰ ਹੈ ਜੋ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਸਿਰ ਖਿਆਸਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਤੇ ਦੁਖ ਦਾਸ ਕਹੇ
ਕਾਲ ਹੈ ਜੋ ਸੇਤ ਪੇ: ਸੇਤ ਪ੍ਰਕਰ ਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਤਤ ਮਿਲੈ ਮਨ ਮਾਨੈ: ਸਚ
ਮਨ ਮਾਨੈ ਜੀਵ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇ ਤਬ ਤਤੇ: ਦਾਸ ਤੇ ਵਸ੍ਤੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਮੇ ਤਤ:
ਜੀਵ ਮਿਲੇ: ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਵ ਤਤ ਪਦ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵਾਚ ਕਜ
ਨਨਾ ਦੂਜਾ ਭਉ ਜਾਇ: ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਏਕਤਾ ਕੋ ਪਰਮੇਲਿਆ
ਤਾਹੈ ਵ ਏਕਤ: ਏਕਤਾ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਮਨ ਕੋ ਲਿਆਤਾ ਹੈ। ਪੁਨ: ਜਿਸ ਕੀ
ਸਤਾ ਕਰ ਪਵਨ ਚੋਲੈ: ਚਲਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗਗਨ: ਅਕਾਸ ਰਹਤਾ
ਹੈ। ਐਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਮੇ ਮਨ ਮਾਨੈ ਤੋ ਮਿਲਣ ਸਹਜੈ: ਸਹਜ ਮੇ ਮਿਲ
ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸਾਥ। ੬੦। ਸਰਪ ਕੇ ਅੰਤਰ ਦੀ ਸੁੰਨ:
ਅਛਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਅਰੁ ਬਾਹਰ ਦੀ ਸੁੰਨ: ਅਛਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ
ਦੋ ਅੰਤਰ: ਸ੍ਵਪਨ ਅੰਤਰ: ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਦੀ ਸੁੰਨ: ਅਛਰ ਸਤ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰ
ਮਨ ਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਬਾਹਰ: ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੇ ਦੀ ਸੁੰਨ: ਅਛਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤੇ
ਤ੍ਰਿਭਵਣ: ਜੋ ਨ ਸੁਖਪਤੀ ਹੈ ਤਾ ਮੇ ਤੋ ਸੁੰਨ ਮਸੁੰਨ: ਅਛਰ ਹੀ ਅਛ
ਰ ਹੈ ਅਰੁ ਚਉਥੇ: ਤੁਰੀਆ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸਾਖੀ ਚੈਤੰਨ ਸੁੰਨੈ: ਅਛਰ ਹੈ
ਤਿਸ ਕੋ ਜੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋ ਪਾਪ ਹੈ ਨ ਪੁੰਨ ਹੈ ਅਜੇਹ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਾਹੀ
ਤਿਸ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸਪਰਸ ਕਰਤੇ। ਘਟ ਘਟ ਮੇ ਜੋ ਸੁੰਨ: ਅ
ਛਰ ਦਾ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸਪਰਸ ਕਰਤੇ। ਇਹ ਨਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ
ਕੂਟ ਚੇਤਨ ਕਾ ਜੋ ਭੇਉ: ਮਰਮ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਰ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ
ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ। ਭੇਦ ਨਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਸ ਨਿਰੰਜਨ ਰੂਪ
ਨਾਮ ਮੇ ਜੋ ਜਨ ਰਾਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਸ ਜੋ ਈਸਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਰੂਪ
ਹੀ ਹੈ। ੬੧। ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਸਿਧ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਜੀ ਸੁੰਨ ਸੁੰਨ ਤੋ ਸਭ ਕੋਈ ਕ
ਹਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਏਹ ਅਪਛ ਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਕੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਹਾਤੇ
ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਏਹ ਅਪਛ ਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਕੀਆ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪੂਛ ਜੋ
ਹੋਤੀ ਹੈ। ੬੧। ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਆਗੇ ਕੀਆ ਸ੍ਰੀ ਮੇ ਕਹੋ ਗੇ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਜਿਸ ਨਾਮ
ਨਹਲ ਸੁੰਨ ਮੇ ਰਤੇ ਨ ਸੇ ਕੇ ਸੇ ਨਾ। ਸਾਧੂ ਗੀ ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਾਮ
ਹਾ ਤਿਉ ਪਜੇ ਨ ਤਿ ਸਹੀ ਜੋ ਸੇ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਨ ਜਿਸ ਜਾਤਾ ਸੋ ਤਿਸਹੀ
ਜੇ ਹਾਂ ਮਨ ਨਿਤ ਚਿਤਨ ਰਾਦਤਾ ਸੋ ਆਹਿ। ਜੋ ਪਰਾ। ਅਬ ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ
ਕਹਤੇ ਹੈ। ਨਉ ਸਰ: ਕਵਾਇ ਦੇ ਇਨ ਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੁਭਰ: ਭੇਕ ਤਾ ਹੈ
ਅਥੇਹ ਇਨ ਕਾ ਮਸਰ ਹੈ ਸੋ ਸੁਵਤੀ ਤਿ ਸਰ ਇਨ ਦੁਆਰੇ ਸ੍ਵਾਸ ਵ
੦ ਧੀਤੀ ਬਾਹਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇਨ ਕੋ ਸੁਭਰ: ਭਰ ਕਰ ਭਰਤਾ ਹੈ ਅਥੇ
ਹ ਇਨ ਦੁਆਰੇ ਧੀਨ ਕਾ ਚੇਤੀ ਕੋ ਰੋਕਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰ ਮੇ ਪੂਰੇ: ਪ੍ਰੂ
ਰਾਹੈ ਲਿਹ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੂਰੇ: ਵਾਜੇ ਵਜਿ

ਆਦਿਦੇਨ ਦਸਵੇਂਦੁਆਰ ਮੈਂ ਆਤਮਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਸੋ ਅਨਹਤ ਧੁਨਕੀ
ਕਹਾਂਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਹਦੀਆ ਜੋ ਅਨਹਤ ਧੁਨਿ
ਕੀਆ ਸਿੰਗਾ ਚਿਤ ਨਿਰੋਧ ਜੋਗ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਦਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿ
ਰੋਧ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਤੁਹਿ ਐਸੇ ਟੀਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਉਸੀ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ ॥
ਤ੍ਰਉ ਸਰ: ਇੜ੍ਹਾ ਪਿੰਗਲਾ ਜਿਸਨੇ ਸੁਖਰ: ਰੋਕਿਆ ਦੇ ਸ ਪ੍ਰਾਣ ਦਸ ਲੈਤੇ ਦਸ
ਵੈ: ਪ੍ਰਤਿਕਲੋਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਪੂਰੇ। ਪੂਰਕ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਹ:
ਤ੍ਰਿਨਿ: ਤਿਸੀ ਕੋ ਅਨਹਤ ਧੁਨਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਉ ਹੀਮ
ਗਆਤਮਾ ਕਰਨੀ ਦਿਨ ਦਸਾਂਦਦੇਨ ਤੁਹ। ਦਸੇਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਆਹਮਸਿ
ਦੇਵਾਹਮਸਿਆ ਜਾਚੈ ਸੋ ਰਾਚੈ: ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਤੇ ਹਜਰਰ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਕੈ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਭਰਪੂਰ ॥ ਤਿਨਾ ਕੀ ਦਿਸ਼ੀ ਹੈ ਏਹਾ ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ:
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਹੋ ਰਹੀ ਥੀ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਖ
ਹਜਯਾ ਰੂਪ ਆਰੋਜਿ ਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ: ਹੋਈ
ਹੈ ਨਾਨਕ ॥ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਖ ਸਚ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ
ਪਰਖ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨ: ਹੈ ਸਿਧਿ ਤਿਨ ਪਰਚੁ ਕੁਸਮ ਰੂਪ ਕੇ
ਪਰਖ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸਿਤ ਜਾਬ ਸਹਜ ਕਾਈ: ਸੰਤੋਖ ਸਕਾਦ ਧਾਰਕੇ
ਸਿਖੀ ਏਤੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਓਹ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਜਾਗੇ: ਜਗੇਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸਰੂਪ ਮੇ ਅਥੇਹ ਅਗਿਆਨ ਨਿਦ੍ਰਾ
ਤੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਪੁਨ: ਆਦਿ ਦਿਆਨ ਨਿਦ੍ਰਾ ਮੇ ਨਹੀ ਸੋਵੈ: ਸੋਤੇ। ਗੁਰ ਸਿਖ ਤਿਨੋ
ਸਿਨ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਜੋ ਧਾਰੇ। ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਕਿਆ ਕਰ ਕਰ
ਤੇ ਹੈ ਵ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੇ ਤਿਨਾ ਅਪਰੰਪਰ ਜੋ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਜੋ
ਕਹਤੇ ਸਕਤੁ: ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਦੀ ਸਕਤੇ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪਰ
ਹੈ ਪਾਰ ਧਾਰ ਣ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜੋ ਦੀ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ
ਸੇ ਬਾਰੇ ਨਾਨ ਦੀਖਿਆ ॥ ਸੋ ਲੇਤੇ ਹੈ ਸੇ। ਈਸਾਚੇ। ਸੇਰਾਤੇ ਹੈ। ਨਾਨਕ।
ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਮਾਧ: ਆਪ ਬੁਦ ਦਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ਕੂੰਤੀ ਨਹੀ ਾਦ੍ਰਿ। ਆਪ ਗਦਾ
ਹੈ ਜਿਨਾਨੇ ਤਿਨ ਕ ਕੂੰਤੇ: ਕੂੰਤੀ ਕਿ ਸਾਥ ਮਿਲਣ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।
੫ ॥ ਪੁਨ: ਸਿਧ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਚਾਧਿ। ਨ ਚਵਾਦੈ: ਉਨਾਦੇ ਕਾ
ਰੂਪ ਕਹੋ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇ ਸੋ ਕਿਤ ਵਾਈ। ਮੇਜਣਈ ਕੇ ਵ ਸੋ ਕਿਤ ਵਾਈ ਜੋ
ਕੋਨ ਸ਼ਾਨ ਹੈ। ੧। ਕਿਉ ਤਤ। ਕੋਨਹੀ ਚਸ਼ਤੂ ਜਾਤੇ ਚੋਟ ਖਾਤੇ ਹੈ
ਇਹ ਅਮਤ ਮੇ ਜੋ ਕੁਤ ਕੇ ਹੈਂ ਸੋ ਚਸ਼ੇ ਸੋ ਰਚੇ ਟਾਦਰ ਹੈ ਦੇ ਜਾਂ ਕੀਆ
ਦਾਜਮਦ ਰਚਾਏ ॥ ਹੋਈ ਕੇ ਕੋ ਇਨਹੀ ਰਾਖੇ। ਹੈ ਸੋ ਕੇ ਨਜਾਕਾ
ਰਖ ਕਹੋ ਤ੍ਰ। ਅਧਿਨ ਸਬਦ ਦੇ ਨਾਹੀ ਅਤਿ। ਇਸ ਲੇ ਸੋ। ਸਾਖੋ।
ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੇ ਸੋਸਦ ਜਾਰੋ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਸਤੋ ਇਹ ਅਸੇ ਹੋਸ ॥

ਪਤਿਆਰਹੇ ਜਾਂਕੀ। ਨਾਤੇ ਕਿਉਕਰਿ ਬੂਝੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਜਾਤੇ ਪ
ਰਮੇਸਰ ਤੂ ਪਾਵੈ: ਪਉੜੀ। ਪ੍ਰਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਜੋ
ਐਸੇ ਸਿਖ ਨੇ ਹਮਰੇ ਕਹਾ ਜੋ ਏਹ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀ ਬੂਝਤੇ ਜੇਸਤ
ਗੁਰ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕੈ ਸੇ ਬੂਝੈ ਜਾਤੇ ਗੁਰ ਪਰਪੂਰਨ ਜਾ ਕਾ ਨੂਰ
ਹੋਵੈ।੧। ਪ੍ਰਸ੍ਨ। ਯਥਾ। ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕੁਬੁਧਿ ਮਿਟੈ ਗੁਰ ਸ
ਬਦੁ ਬੀਚਾਰਣੇ ਅਥੇਹ ਖੋਟੀ ਬੁਧਿ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇ
ਸ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਿਕੈ। ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਹੈ ਮੋਖ ਦੁਆਰ:
ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਂ ਮਿਲੈ ਜਬ ਜਾਪਨ ਸਮਰਥ ਹੋ ਕੈ ਤਬ ਮੋਖ ਦੁਆਰ:
ਮਾਨਖ੍ਯ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੈ ਜਾਗੀਤ ਤਤ੍ਰ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਅਰ ਚੋਟਾਦੀ
ਨਹੀ ਖਾਲਾ ਏਹ ਅਸ੍ਰਕੀਆਂ ਤੀਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਤਤ ਨਚੀਨੈ ਮ
ਮੁਖਜਲ ਜਾਣਈ ਅਥੇਹ ਹੈ ਸਿਖ ਤਤ੍ਰ ਕੋ ਨਹੀ ਚੀਨਤਾ ਇਸੀ ਤੇ ਮ
ਨਮੁਖ ਜਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹ ਲੋਕ ਮੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਮੇ ਅਰ ਪਰਲੋਕ
ਮੇ ਜਮ ਦਰ ਮੇ ਬਾਧ ਕੈ ਨਰਕ ਅਗਨੀ ਮੇ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਉਹਾ ਜਲ ਜਾ
ਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਸੋ ਵਿਛੁੜ ਕੈ ਰਾਮ ਤੇ ਦੁ ਈ ਮਰਤੇ ਰੋਟ ਪਾਤਾ ਹੈ ਇ
ਹਾ ਅਸ੍ਰਕੀਆਂ ਜਬ ਇਨ ਹੇਤੁ ਕੋ ਮੈ ਤੈ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਕੀਏ ਜੀ ਹੇ ਅਸ
ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਅਗਲੀ ਦੋ ਤੁਕ ਮੇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਸਭੇ ਗੁਣ ਗਿਆਨ
ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ। ਅਥੇਹ ਹੁਕਮ ਮਾਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜਬ ਤ
ਬ ਸਭ ਗੁਣ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਾਕੋ ਗੁਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ
ਤੇ ਹੈਂ ਸਿਖ ਕੋ ਹੇ ਸਿਖੋ ਇਸ ਸੇ ਅਨੰਤਰ ਦਰਗਾਹਿ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕੀ
ਧਰਮਰਾਜ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਤਿਥੇ ਮਾਨ। ਆਦਰ ਕੋ ਪਾਵਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਰੀਤਿ ਜਮ ਦਰ ਬਾਧੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੋਵਣੀ ਇ
ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਹ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਰਾਜੀ ਕਰਬੇ ਕਾ ਹੈ ਅ
ਸਿਮਰ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਛੁਟਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ।੪। ਯਥਾ। ਚੌਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸਾ
ਚਨਾਮ ਪਨ ਪੈਹੋਂ ਆਪ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਭੀ ਸੋਇ। ਅਥੇਹ ਸਾਚਨਾਮ ਪਨ
ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਤਰਿ ਦੇਪਲੇ ਮਾਹਿ ਸਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਆਪ ਤਰੇ ਹੈ
ਜਾਮਿ ਸਾਰ ਤੇ ਅਰ ਤਾਰੇ ਦੀ ਹੈ ਸਭੇ ਕੋ ਪਾਪਨ: ਜਾਰਜੋ ਹੀ ਪਤਿ ਸਭੇ
ਏਹ ਅਸ੍ਰਮੇਂ ਦਾ ਕੀਹੈ ਤੀਹੈ।੫। ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਸਹਜ ਰਤਾ ਬੂਝੈ ਪ
ਤਿ ਹੋਇ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ। ਅਥੇਹ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਮੇ
ਰਤਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋਈ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਆਇਹ ਅਸ੍ਰਮੇ ਪਤਿ ਹੋਤੀ
ਹੈ ਉਂ ਕੀ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ।੬। ਜਿਹ: ਜਿਧਰ ਦੇ
ਖਤਾ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਤਿਹੀ ਸਮਾ ਇਹ ਹਾਨ ਜਰ ਆਤਾ ਹੈ ਸੇ ਜਤੀ ਕ
ਭ੍ਰਮ [illegible] ਦਰਹੀ ਦੂਜਿਹੋਂ ਨਾਨਕ ੦ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ

ਸਮਾਏ ਕਾਏ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੈ ਪਾਰ ਪਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਰਤੇ ਆ ਦੋ ਤੁਕ ਮੇ ਜੋ ਦੋ ਪ੍ਰਸ੍ਨ
ਥੇ ਤਿਨਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੀਆ ॥ ਕਿਉਕਰਿ ਬੂਝੈ ... ਥਾ ਤਾਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਾ ਜੋ
ਸਹਜ ਰਤੁ ਹੂਆ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰ ਇਸੀ ਕਰਿ ਪਤਿ ਰਹਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੀ ॥
ਅਪਾਰੁ ਕੈਸੇ ਪਰੈ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਥਾ ਤਾਕਾ ਉਤ੍ਰ ਏਹ ਕਹਾ ਜੋ ਸਚ ਮੈ ਕਾਇਰ
ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਰ ਪਰਤਾ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਸੁ: ਸਬਦੁ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ
ਵਾਹੰਦਸ ਕਹੀਅਲੇ: ਕਹੀ ਦਾ ਹੈ ਜਿਤੁ: ਜਿਸ ਕੇ ਬੋਧ ਸੇ ਭਉਜਲ ਸਿ
ਸਾਰ ਤਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ... ਤੋ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸਬਦ ਕਾ ਕਹਾਂ ਵਾਸਾ ਹੈ ਅਗਿ
ਤਸਪ੍ਰਸ੍ਨ ਜੋ ... ਤਰੀਐ ਸੋ ਸਾਧੂ ਕੌਨ ਹੈ ॥੧॥੨॥ ਤੇ ਸਤ ੧੦ ...
ਕੁਲ ਵਾਈ ਨਥੀ ਸੋ ਉਨ ਕੇ ਬਾਹਰ ਤੁਕ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਧਾਰ
ਕਵਨ ਕਹੀਐ ॥੨॥ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ: ਬੋਲਣ ਖੇਲਣ ਤੇ ਅਸਥਿਰ
ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ਦੇਹ ਜੀਵ ॥੩॥ ... ਏਹ ਦੀ ਕਹੋ ਜੋ ਕਿਉਕਰਿ ਅਲਖ ਲਖ
ਏ ਹੈ ਜਾ ਜੀਵ ਕੋ ॥੪॥ ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਹਮ ਸਚ
ਆਦੇਸ ਜਾ ਅਪਨਾ ਪੁਛਦੇ: ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਅਪ ਏਮ ਨਕੋ ਕੈ ਸੇ ਸਮ
ਝਾਵੋ ॥੫॥ ਅਬ ਇਨ ਪ੍ਰਸ੍ਨੋ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਸ੍ਨੀ ... ਪਾਂਤ ਕੀਆ
ਤੁਕਾਂ ਏਆ ਚੋ ਕੀਆ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਜੋ ਹੈ ਸਿਖੋ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸ
ਬਸਾ ... ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਤੁਥ ਨਦਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਨਦਰ ਕਰਿ ਕੈ
ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਦਾਨੋ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ...
ਹਰਦੀ ... ਹੈ ਪੂਰੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਜਸਮਾਏ ਹੈ ... ਤੀਸ
ਭੂਪਮਾ ॥੫੮॥ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥ ਸੁ ਸਬਦ ਕਉ ਨਿਰੰਤਰਿ ਵਾਸੁ ਅ
ਲਖੰ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ: ਜੋ ਸਬਦ ਅਲਖੰ: ਅਲਖ ਕਾ ਨਿਰੰ
ਤਰ ਵਾਸ ... ਤਰ ਮੇ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਜੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਇਸੀ ਤੁਕ
ਕਰੋ ... ਪ੍ਰਸ੍ਨ ... ਤਿਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਲੀਜਾਨ ਨੇ ॥੧॥ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ
ਸੋ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਜਰ ਚਕੋ ਰਿਦੇ ਮੇ ਵਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਦੂਸਰੇ
ਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥ ਤੇ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਾਧਨ ਸੋ ਭਉਜਲ ਤੇ ਤਰਨਾ
ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥ ਪਵਨ ਕਾ ਵਾਸਾ ਸੁੰਨ ... ਦਾਸ ਅਕਲ ਕਲ
ਧਰ ਸੋਈ ॥ ਅਥੇ ਪਵਨ ਕਾ ਵਾਸ ਸੀਨ: ਅ... ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਨਿਵਾਸ:
ਸਾਨ: ਮੰਦਰ ਹੈ ਤੁਦੇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਆਧਿਸਟਾਨ ਆਸਾ ਹੈ ਪਵਨ ਕਾ
ਪੁਨ: ਵਹ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜੋ ਪਵਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ: ਸ੍ਥਾਨ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਤੋ
ਅਕਲ ਹੈ ... ਕਲਾ ਰਹਿਤ ਹੈ ਵ ਅਕਲ: ਜਿਸ ਕੀ ਕਲਾ: ਸ
ਕਤਾ ... ਕਰ ਕਰੈ ਸੋ ਕਹੀਏ ਅਕਲ ਸੋ ਆ
ਪ ਤੋ ਅਕਲ ਹੈ ॥ ਅਰ ... ਕਲਾ ਧਰ: ਸਕਤੀ ਮੇ ਧਾਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਤੀਜੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥ ... ਜਹ ਦੇਖਾ ... ਗੁਰਮਤ
ਵਾਇ ॥ ... ਨਿਰਮਲ ... ਬਾਣੀ ਨਾਮੇ ਮਨਿ ... ॥

ਅਥੇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੌ ਗੁਰੌ ਕਾ ਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਤਾ ਹੈ
ਅਵਿਓ ਆਪਾ ਖੋਵਣਾ ਭਾਵਾਈ ਅਰਥ ਗੁਰੂ ਨਾਮੇ ਕੋ ਮਨ ਮੇ ਵਸਾਵੈ ਤੌ ਤ
ਨਾ ਮਨ ਵੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਬਾਣੀ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਤੌ ਬੋਲਣ ਖੇਲਣ ਵਤੇ ਸਿਧ ਰਹੇ ਤੌ ਜੀ ਵਾਂਗੇ ਖੇਡ ਕਉ ਉਤ੍ਰ ਸਬਦ ਗੁ
ਰੂ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤਰੀਐ ਅਥੇਹ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਉ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰੈ ਕੈ ਭਵ ਸਾ
ਗਰ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ਅਪਰ ਸਾਧਨ ਸਭ ਗੌਣ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬ
ਦ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਤ ਤਿਤ: ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਵ ਇਹ ਆਤਮੇ ਏਕੋ:
ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕੈ ਸਾਧੂ ਹੈ ਜਿ ਸੁਕਾਨਾ ਕੋਈ ਲਿਆ
ਨੇਹ ਨਾ ਦੂਰ ਨਹੈ ਅਨਾਮਾ ਜਾਹੂ ਪੀ ਭਾ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇ ਐਸਿ ਸ
ਬਦ: ਗੁਰਮਤਿ ਕੇ ਕੇ ਈ ਦੇਖਿਲ ਪਛਾਣੈ ਹੈ। ੫੯॥ ਪ੍ਰਸਨ: ਪ੍ਰਸ੍ਨਾ ਸਿਧ
ਨੇ ਪੂਛਾ ਜੋ ਪਵਨ ਕਾ ਆਸਾ ਫੇਰ ਖੇਲ ਕੇ ਕਹੁ ਸਾਨੂ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸਾਕੇ
ਪੀਆ ਪਨੇ ਪੀ ਛੇ ਕਹਾ ਵੀ ਬਾਪੈਤ ਫੇਰ ਆ ਪਕੇ ਹੁ। ਉਤ੍ਰ॥ ਤਿਸ ਪਤੇ
ਤੁ. ੧੦ ਐਗੁਲ ਦਾਈ. ਜੋ ਹੈ ਆਉਧੁ। ਸੁਧ ਰੂਪ ਜੋ ਪੌਤ ਤਿਸ ਕਾ ਆ
ਹਾਰ: ਆਸਾ ਜੋ ਨ ਸਚ ਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਨਾ ਪੂਛਾ ਬਾਤੁ ਮਨ ਜੋ ਕਿਉ ਕਰ
ਅਲਖੁ. ਆਪਣਾ ਆਪ ਲਖਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਦਵਕੇ ਉਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਬੋਲੇ ਤ ਹੂੰਦੇ ਰੇ ਲੇ ਚੀਨੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰੋ ਅਥੇਹ ਮੁਖ
ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲਕੇ ਆਪ ਸਮੇਤ ਤਰੂ ਕੋ ਦੂਰ ਕੇ ਲਤੇ ਹੈ ਸੋ ਚੀਨੇ
ਤੇ ਹੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਕੋ ਜਾਰੀ ਤਿ ਗੁਰ ਦੂਜੇ ਅਲਖ ਆਪਹ
ਆਪੁ ਲਖਾਈਐ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ੍ਨ: ਤੁਮ ਕਹਾ ਥਾ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸਮਝਾਈ
ਉਤ੍ਰ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟੈ ਸਬਦੁ ਵਸਾਏ ਤਾ ਮਨਿ ਚੂਕੈ ਅਹੰਕਾਰੋ: ਕੇ
ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਸਾਏ ਅਰ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟਕਾ ਤਿਤੇ ਵਰਤਾਵਣਿ ਮਨ ਕੀ
ਟੇ ਤਾ ਮਨ ਚੂਕੈ ਅਹੰਕਾਰਿ ਕਾ ਤਾ ਮਨ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਚੂਕ ਜਾਤਾ ਹੈ।
ਹੇ ਸਿਧੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਕੋ ਸਮਝਾਈਐ ਹੈ। ਾ ਬਾਸਿ ਧਾਤੁ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ਵ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ: ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਕੈਸੇ ਜਾਣੀਐ
ਉਤ੍ਰ ਹੇ ਸਿਧੋ ਤਾ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੇ ਪਿਆਰ ਲਗੈ।
ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਆਪਨਾ ਆਪ ਅਲਖ ਕੋ ਸੋ ਲਖਾਈਐ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ ਹੇ ਸਿਧੋ।
ਸੁਖਮਨ: ਮਧ ਕੀ ਜੋ ਨਾੜੀ ਹੈ ਅ ਇੜਾ ੦ ਜੋ ਸਜੀ ਸੁਰ ਹੈ ਅ ਪਿ
ਗੁਲਾ ੦ ਜੋ ਖਬੀ ਸੁਰ ਹੈ ਇਨ ਦੁਆਰੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਬੁਝੈ: ਕ
ਰੇ ਤਾਂ ਆਪੇ ਅਲਖੁ. ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਆਪ ਲਖਾਈਐ ਹੈ ਨਾਨਕ ੦
ਸਾਹਬ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ: ਇਸ ਤ੍ਰਾ ਥਿ ਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਤੇ ਵਡੀ ਗਾਲ
ਹੁਤੇ ਦਿਖਾਰ ਸਾਚਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਤਿ ਰਹਸ ਬਾਦਿ ੦ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸ
ਮੇ ਜੀਵ ਸਮਾਈਐ ਹੈ॥ ੬੦॥ ਪ੍ਰਸਨ: ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ

ਜੋ ਮਨਕਾ ਜੀਉ: ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪਵਨ ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੋਂ
ਮਜਾਨਤੇ ਹੀ ਹੈ ਪੰਡਿਤ ਏਹ ਕਹੋ ਜੋ ਪਵਨ ਕਿਹਾ ਰਸ ਖਾਈ: ਪਵਨ ਕਾ
ਰਸ ਖਾਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਪਵਨ ਕਾ ਅਹਾਰ ਕੌਨ ਹੈ।੧। ਗਿਆਨ ਕੀ ·ਆ
ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਕਹੀਦੀਆ ਹੈ ਅਉਧੂ: ਹੇ ਸੁਧ ਰੂਪ ਨ ਕਾਜੀ ਜੋ ਕਹੋ
ਅਧਾਰਾ ਨਾਗਾ ਸਿਧਿ: ਮੈਖਕੀ ਕਵਨ ਕਮਾਈ ਹੈ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ।
ਅਬ ਪਵਨ ਕਾ ਉਤਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਮਨ ਕਾ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਵਨ ਤੋਂ ਤ
ਮਆਯ ਜਾਨਤੇ ਹੀ ਹੋ ਜੋ ਪਵਨ: ਪ੍ਰਾਣ ਅਜੇਹੀ ਮਨ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕੇ ਬ
ਸਕਰੀ ਏਤੁ ਮਨ ਆਪੇ ਬਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਵਨ ਕਹਾ: ਕੌਨ ਰਸ
ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਜੀਤਾ ਹੈ ਪਵਨ ਏਹ ਤੋ ਆਗਾ ਪ੍ਰਸੂਖਾਤਾ ਕਾ ਏ
ਉਤਰ ਪੀਛੇ ਦੀ ਏਆ ਏ ਹੈ ਜੋ ਪਵਨ ਕਾ ਸੂਨ ਸਚ ਹੀ ਅਹਾਰ ਹੈ
ਅਬ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੀ ਰਸ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰੋ ਖ੍ਰਾਏ ਕੈ ਪਵਨ ਚਲਤਾ ਹੈ।
ਅਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤਰ ਦੀ ਕਹਆਏ ਹੈ ਜੋ ਅਕਲਪਤ ਮੁਦ੍ਰਾ
ਰਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ ਅਲੇ ਅਬ ਹੋਰ ਗੁਰੋ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਗਿਆ
ਨ ਦ੍ਰਿੜ ਜੋ ਅਕਲਪਤ ਹੈ ਏਹੈ ਮਨਤ ਨ ਕਾਰਿ ਜੋ ਈ ਮੁਦ੍ਰਾ ਹੈ। ਤੀ
ਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰ ਸੁਨੋ। ਧਿਨ ਸਬਦ ਰਸ ਨ ਆਏ ਅਉਧੂ ਹਉਮੈ ਪ
ਆਸਨਿ ਜਾਈ ਅਬ ਹੋਰ ਹੈ ਸਿਧੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਬਿਨਾ ਰਸ ਨਹੀਆ
ਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵ ਭਜਨ ਕਾ ਹੇ ਅਉਧੂ ਤੇਹ ਉਮੈ ਕੀ ਪਿਆਸ ਦੀ
ਨਹੀ ਜਾਤੀ ਜਾਤਾ ਤੇ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈ ਜੋ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਸਾਚੇ ਆਨੰਦ ਕਰ ਅਘਾਈ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ
ਰਹੇ ਕਾਰ ਤੇ ਹੇ ਸਿਧੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਹੀ ਸਿਧਿ: ਮੈਖਕੀ ਕਮਾਈ:
ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਵਨ ਬੁਧਿ॰ ਪਈ ਹੈ ਜਿਸ ਕ
ਰਿਆ ਥਿਰ ਹੋ ਰਹੈ ਏਹ ਪੁਰਸ ਵਹਿ ਕਵਨ ਸਾਧਨ ਹੈ ਜਿਸ ਕ
ਰਿਆ ਥਿਰ ਬਧੀ ਏਹ ਪੁਰਸ ਹੋਵੈ।੧। ਆਕਿਤ ਭੋਜਨ ·ਸੈ ਤ੍ਰਿਪਤ
ਮੈ ਕਿਆ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤਰ ਦੁਖ ਅਸੁਖ ਜੋ ਦ੍ਵੰਦ ਹੈ ਏ
ਨਕੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ। ਜਾਣੈ ਇਸ ਕਰਿ ਸਥਿਰ ਬੁਧੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈ ਗਦੁਤੀ
ਕ ਉਤਰ ਆਸ ਤਿਗੁਰ ਤੇ॰ ਨਮੋ ਪਦੇਸ ਲੈ ਦਾ ਇਸ ਤੇ ਜਨ ਕਾਰਿ ਤ੍ਰਿਪੁਤ
ਤਾ ਹੈ ਏਹ ਅਮ੍ਰਿਤ ਤੋ ਏਮੀ ਤੇ ਕਾਲ ਦੀ ਨਹੀ ਗਾਸੈ ਹੈ।੬੧। ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਨਹੀ ਰਾਤਾ ਮਨ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨੁਖ
ਦੇਹ ਪਾਇ ਕੈ ਸੋ ਪੈਸੋਰਾ ਜਾਣ ਸਾਵੈ।੧। ਰਾਜਿ ਨਹੀ ਮਾਤਾ: ਤੁਸਨਰ
ਸਮੇ ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗ: ਆਨੰਦ ਮੈ ਨਹੀ ਮਾਤਾ ਜੋ ਕੈ ਮਾਤਾ ਜਾਵੈ।੩।।
ਬਿਨ [illegible] ਸਬਦੈ ·ਮੈ ਜਲ ਬਲ ਕੈ ਤਾਤਾ: ਤਪ੍ਰ ਹੋਰ ਹਾਏ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਨੀ ਕਰਿ ਕੈ ਚੌਕੈ ਸੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਜੋ ਰਖੇ ਪ੍ਰਹਰੈ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਨੀ ਕੀ

ਤਪੁਸੰਜਤੇਂ ਏਹਰਹਤੇਹੈਂ॥੩॥ ਆਧਿਬਿਦਕੋਨਹੀਰਾਖਿਆ
ਜੋਕੇ ਜੋਰਾਖੇ॥ ੮॥ ਸਬਦਗੁਰੂਕਾਨਹੀਭਾਖਿਆ ਇਸਨੇ ਜੋਕੇ ਜੋ
ਭਾਖੇ॥ ਪਾਪੁਨ: ਪਵਨ: ਪਾਣੀਕੋ ਨਹੀਸਾਧਿਆ ਇਸਨੇ ਜੋਕੇ ਜੋਸਾਧੇ
॥ਪੁਨ: ਜਹਰੋਕੋ ਨਹੀ ਅਰਾਧਿਆ ਜੋਰੈਸੇ ਅਰਾਧੇ॥੭॥ ਆਬਸਤੇਧ
ਜੋਕਾਉਤਰਸਮੁਚੇ ਦੇਤੇਹੈ ਦੋ ਤੁਕਾਸੇ ਹਿਦਾ॥ ਅਰਥਕਥਾ: ਕਥਾ
ਜੋਅਕਥਜੋਪੂਸਾ ਆਤਿਸਾਦੂਜੀ ਕੂਲੇਕਰਿਕੇ ਸਮਤਾਰੂ ਧਾਰਣ
ਕਰਤਾਹੈ॥ ਨਾਨਕਸਾਹਬਾਕਹਤੇਹੈਤਉਰਾਂਮਕਉ ਆਤਮਸਰੂਪ ਸੇਲ
ਹੈ: ਲਖਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਹੋਸਿਧੋ ਆਤਮਾਕੋ ਰਾਮਸਰੂਪਕਰਿਕੇ ਲਖੇਹੈ
ਸਭ ਬੇਦਪੁਰਾਣਸੈ ਤੇਕਾ ਸਿਧਾਂਤਹੈ॥ ਆਚਾਰੀ ਨਾਤਿਨਪੂਸੋਕ
ਉਤਰਕਹਤੇਹੈ ਜੋਜੁਨੈ॥੯॥ ਪ੍ਰਸਨ ਉਤਰ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ: ਗੁ
ਰਕ੍ਰਿਪਾਲਭਏਨ ਜਿਸਪਰ ਜੋਪੁਰਸ ਰੰਗੇ: ਪ੍ਰੇਮਸੇਰਾਤਾਹੈ॥ ।
ਦੂਸਰੇਕਾਉਤਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀਆ ਸਾਚੇਮਾਤਾ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਪੀਆ
ਹੈਜਿਸਨੇ ਗੁਰਤੇ ਸੋਈ ਸਾਚੇ ਰਸ: ਅਨੰਦਮੇਮਾਤਾਹੈ॥ ਤੀਸਰਾ
ਉਤਰ॥ ਗੁਰਵੀਚਾਰੀ ਅਗਨਿਨਿਵਾਰੀ: ਗੁਰੁਦੁਆਰਾ ਜੋਜੋ ਆਤਮ
ਵੀਚਾਰਕੀਤੀਹੈ ਦਸਤਾਸਤਵੀਚਾਰੀ ਭਰੋ ਤਿਸਨੇ ਅਗਨਿਕੋ
ਨਿਵਾਰੀਹੈ ਤੇਰਾ ਅਵਰਪੀਨਕਾਮਰੂਪਾਨਤਾ॥ ਅਤਾਹੀਕੋ ਸਾਂਤਪੂਰਬ
ਕਰੀਹੈ ਤੇਜ ਅਵਰਪੀ ਨਕਾਮਰੂਪ॥ ਆਤਮਸੁਖਧਾਰੀ: ਅਥੋ॥
ਈਹੈ॥ ਚੌਥੇਕੋ ਉਤਰ ਅਪਿਓਪੀ ਓਆਤਮਸੁਖਧਾਰੀ: ਅਥੋ॥ ਜੋ
ਸਾਧਿਓ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਪਦੇਸਗੁਰੂਤੇ ਜਿਸਨੇ ਪਾਨਕੀਆਹੈ ਸੋ
ਆਤਮਸੁਖਕੇ ਧਾਰੀ: ਧਾਰਣਵਾਲੇ ਭਏਹੈ ਤਿਨਾਨੇ ਹੀ ਬਿੰਦਕੇ
ਰਾਖਿਆਹੈ॥ ੪॥ ਆਤਿਨੈਨੇਹੀ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਕੋ ਭਾਖਿਆਹੈ ਏਹ
ਪੰਚਕਾਵੀ ਉਤਰ ਆਇਗਇਆ॥ ਪ੍ਰਸਨਾਮਤੇ ਸਪਤਮ॥ ਦੋਨੋਕਾ ਉਤਰ
ਹਤੇਹੈ॥ ਸਚੁਰਾਧਿ ਆਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁਤਾਰੀ: ਅਥੋਹ ਸਚਰੂਪ
ਰਾਧਿਆਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਨੇ ਤਿਨੈਨੇਹੀ ਪਵਨਕੋਦੀ ਸਾਧੇਆਹੈ ਜੋਏ
ਹਸਚਕਾਅਰਾਧਨਾ ਅਪਵਨਕਾਸਾਧਣਾ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਤੇਹੋਰਹਾ
ਹੈ ਸੋਜਿਨੈਨੇ ਸਚਕੇ ਅਰਾਧਣਾਹੈਤੇ ਨਰਗੁਰਮੁਖੋਕੇ ਤਰਤਾਰੀ:
ਤਰਨੇਕੋ ਤਾਰੀ: ਬੇੜੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈਹੈ ਭਗਤੀਰੂਪੀ ਅਵਸਪਤ
ਰੋਨਸੇਰਕੇ ਤਾਰੀਭਏਨਾ ਪੂੰਤੁ ਨਾਨਕਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈ ਕੇਦੀ
ਚਾਰੀ ਜਾਧਾਤਕੋ ਬੂਝਤਾਹੈ॥੩॥ ਪੁਨ: ਪ੍ਰਸਨਕਰਤੇਹੈ॥ ਏਹਸ
ਨਾਰੂਪੀ ਸੋਗਲ: ਹੈਸੁਕਹਾ ਬਸੀਅਲੇ: ਬਸਤਾਹੈ॥੧॥ ਏਹ
ਪਵਨਾਕਹਾਂ ਬਸੇ: ਬਸਤਾਹੈ॥ ਦੂਸਰਾ॥ ਅਉਧੂ: ਸਬਦਰੂਪਸੁ:
ਸੋ ਸਬਦ॥ ਬ੍ਰਹਮਕਹਾ ਬਸੇ: ਬਸਤਾਹੈ॥੩॥ ਤਾਕਉ ਚੂਕੈਮਨ
ਕਾਭਵਨਾ: ਜਾਂਕਰਿ ਚੂਕੈ ਮਨਕਾ ਭਵਣਾ ਤਾਕਉ ਉਤਰਵੀ ਕਹੋ ਇਹ
ਸਕਾਉਤਰਤੋ ਸਾਧੂਜੀ ਪ੍ਰਸਨਲੋਹ ਨਦਰਿਕਰੀ ਜੋਕ੍ਰਿਪਾਨਦਰਿ
ਕਰੇਪ੍ਰਭੁ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਬਸੇਲੇ ਤੋਨਿਜਘਰ ਵਾਸਾ ਏਹਮਨਕਾ

ਏਹੋ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਖਾਇ: ਆਪਣੀ ਆਪ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਖਾਵੈ ਵਾ ਆਪਣੇ
ਆਪਕੋ ਖਾਇ: ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਕਥਾ ਆਪਣੇ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਨ ਤੋਂ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਚੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਸੇ
ਜੋ ਪੁਰਸ ਪਾਵਤਾ ਇਨ੍ਹੋਂ ਕੋ ਵਰਜ ਰਹਾਇ: ਰਖਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ਿਆ
ਤੇ ਲੈ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਪਿਛਲੇ ਅਧੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੜ੍ਹਗੀ ਹੈ ਤੀਕ
ਏਕ ਕਾ ਉਤਰ ਦੀਆ ਹੈ ਪੁਨ: ਔਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਕਿਉ ਮੂਲ ਪਛਾਣੈ:
ਮੂਲ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣੈ ਵਾ ਮੂਲ ਜੋ ਰਕਤ ਬਿੰ
ਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਾਯਾ ਜੋ ਸਰਬ ਕਾ ਮੂਲ ਉਪਾਦ
ਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣੈ॥ ੧॥ ਆਤਮ ਜਾਣਿ ਕੈਸੇ: ਆਪਣੇ
ਆਪ ਕੋ ਕੈਸੇ ਜਾਣੈ॥ ੨॥ ਜਾਜਿ ਧਾਰਿ ਘੂਰ ਸਮਾਵੈ: ਸਸ: ਸਤੋਗੁ
ਣ ਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਸੂਰਜ ਰਜੋਗੁਣ ਰੂਪੀ ਕੈਸੇ ਸਮਾਵੈ ਹੈ॥ ੩॥ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ: ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚੋ ਖੋਵੈ ਤਉ ਸਹਿਜ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਸ
ਤੋਗੁਣ ਮੇ ਰਜੋਗੁਣ ਸੂਰਜ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ॥ ੬੪॥ ਜਬ ਸਿਧੋ ਨੇ ਤੀ
ਨੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕੋ ਉਤਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹਿਰਦੈ
ਜੀਅਲੇ: ਇਹ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਸਤੀ ਨਿਹਚਲੁ ਹਿਰਦੈ ਮੇ ਹੀ ਵਸਤਾ ਹੈ
ਮਨ ਕਾ ਵਾਸ ਹਿਰਦੇ ਸਥਾਨ ਮੇ ਹੀ ਜਾਣ ਕਹਤਾ ਹੈ॥ ਪਿਛੇ ਜੋ ਰਹੇ ਤੀ
ਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਥੇ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ:
ਅਥੇਹ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮੂਲ ਆਤਮਾ ਕੋ ਪਛਾਣਕੈ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ
ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕੋ ਵਿਵੇਚ
ਨ ਦੁਆਰੇ ਮੂਲ: ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਜੋ ਰਾਚਿਤ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਛਾਣਕੈ ਸਦ
ਪਾ ਸਥਿਤ ਹੋਇ ਰਹੈ ਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਦਿ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮੂਲ: ਉਪ
ਦੇਨ ਕਾਰਨ ਮਾਯਾ ਕੋ ਅਨਿਰਵਚਨੀ ਪਛਾਣਕੈ ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਥਿਤ
ਹੋਇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋ ਕੇ ਦੂਤੀ ਕਾ ਉਤਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਨਾਭਿ ਪਵਨ
ਘਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਸੈ ਅਥੇਹ ਨਾਭਿ ਘਰ ਮੇਂ ਪਵਨ ਆਸਨ
ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ॥ ਦੂਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋ ਕੇ ਦੂਤੀ ਕਾ ਉਤਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਤਤ
ਲਹੈ ਅਥੇਹ ਗੁਰੋ ਦੁਆਰੇ ਖੋਜਤਾ ਹੂਆ ਆਤਮ ਤਤ ਕੋ ਲਹੈ: ਲ
ਮਲੇਤਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋ ਕੇ ਤ੍ਰਿਤੀ ਕਾ ਉਤਰ॥ ਸੁਖ ਮਧ ਦੂ ਨਿਰੰਤਰਿ
ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਛੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਵੇਲਹੈ ਅਥੇਹ
ਸੁਖ ਸਾਗਰ: ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਨਿਜ ਘਰ: ਨਿਜ ਸਾਰ ਘਰ ਮੇ ਹੀ ਆ
ਛੈ: ਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਜੋਨੀ ਜੋ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਤ੍ਰਿਭ
ਵਣ ਲਹੈ: ਲਖਤਾ ਹੈ ਉਤਪਤ ਕੀ ਰੀਤਿ ਜਿਸ ਸੇ ਆਪ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਤੋ ਕੇ
ਸੋਂ ਸਿਧਾਂਤ ਅਨੁਰਾਗ ਗੁਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ
ਪ੍ਰਬੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇ ਕੇ ਜੋ ਪੁਰਸ

ਖਾਵੈ ਦੁਖੁ ਭੁਖ ਸਾਚੇ ਕੀ ਸਾਚੇ ਰੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿ ਰਹੇ ਐਸੇ ਹੋ ਸਾਚੇ ਨਾ
ਮ ਕੀ ਭੁਖ ਜਿਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇ ਜੈਨ ਦੁਖ ਕੋ ਸੇ ਖਾਵੈ : ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ।
ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੁ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ । ਅਨਹਦ ॰ ਸਬਦ ਮ
ਤ੍ਰਿ ਪਾਠ ਰਿਕ ਬਾਣੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਕਾਲ ਨਾ
ਨ ਕਰਤੀ ਸੋ ਧ੍ਰਿਗ ਲੋਕੋ ਵੀ ਹੀ ਅਰਥਾ ਹੈ : ਅਬ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ।
ਨਾਨਕ ਸਾਹਬੁ ਆਖੈ : ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਸਚੁ ॰ ਨਾਮ [illegible] ਜੁ : ਜੁਸ ਭੂ
ਖੇ ਹੈ ਬਾਨੀ ਜੋ ਅਸਭ ਮੇ ਰਪੈ : ਰੰਗੇ ਹੈ ਹ੍ਰਿਦੈ ਕਰਿ ਵੀ [illegible] ਰੰਗ
ਕਥਹੁ ਜਾਵੈ ਨਹੀ ਹੈ । ੬੧ । ਪ੍ਰਸਨਾ ਸਿਧਾ ਕਰਤੇ ਹੈ । ਜਾਂ ਇਹ
ਹ੍ਰਿਦਾ ਸਦੈਵ ਨਹੀ ਥੀ ਹੋਤੀ ਤਬ ਇਹ ਮਨ ਕੈਠੇ : ਕਿਸ ਸ੍ਥਾਨ ਮੇ
ਰਹਿਤਾ ਥਾ । ੧ । ਅਨਾਤਿ ਕਮਲ ਆਸਥੀਕੁ : ਆਸਾ ਨਹੀ ਥਾ ਜ
ਬ ਹੋਤਾ ਤਬ ਪਵਨ ਕਵਨ ਘਰਿ ਸਹਤਾ : ਸਹਿਤ ਥਾ । ਜਾ
ਬ ਰੂਪ ਵੀ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਥਾ ਹੋਤਾ ਅਰੇਖ ਵੀ ਕਾਈ ਨਹੀ ਥੀ ਹੋਤੀ
ਅਬ ਹੋ ਏਹ ਰੂਪ ਰੇਖਾ ਤਬ ਕਵਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਨਹੀ ਥਾ ਜਬ ਤ
ਬ ਸਬਦ । ਸਬਦ ਅਨੇਕ ਹਾਲੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹਵੀ ਥੀ । ੨ । ਅਰ
ਕ੍ਰਿਧ ਵੀ ਮੜ੍ਹੀ : ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜਬ ਨਹੀ ਥੀ ਹੋਤੀ ਤਬ ਸਿਤਿ : ਜੋ
ਸਿ ਵਾਦਾ ਹੈ ਛੋਨੇ ਵੇਨੇ ਕੀ ਵਾਦਿ ਵਾਦ ਵਾਦ ਮਾਸ ਪਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਇਨ
ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਕੋਣ ਪਾਵ ਕੁਸਲੀ [illegible]
ਰਨ ॰ ਖ੍ਰਤੁ ਜਾਂਦੇ ਅ ਭੇਖ ॰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆ ਦੇ ਜੋ ਅਜ : ਹੇਰੁ
ਪ : ਕਾਲਾ ਪੀਲਾ ਦਿਜ ਬ ਨਹੀ ਥੇ ਜਾਪੀ : ਜਾਣੀ ਵੈ ਤਬ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਪਸ : ਜਾਪਤਾ ਥਾ ਜਾਪ ਥਾ ਤਕਾ ਜਾਪ
ਬਸ ਸੁਚੇ ਅਬ ਕਹਤੇ ਹੈ [illegible] ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿ
ਧੋ ਜੋ ਨਾਮ ਮੇਰ ਤੁ ਹੈ ਬੈਰਾਗੀ : ਬਿਰਕਤੁ ਹੈ ਕੋਤਿ ਨ ਰੋ ਇਥ :
ਅਬ ਵੀ ਤਬ ਵੀ ਕਥ ਜਪ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਥਾ ਜੋ ਅਬ ਵੀ ਅਤੁ
ਬਵੀ ਸਾਚੇ ਹੀ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਿਧ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਮ ਰਿਕ
ਸਤੋ ਸੁਧਾਰਿ ਉਨਹੀ ਸ੍ਰੁਤੀ ਤਹੋਤਾ ਉਤ੍ਰ ਹੇ ਸਿਧੋ ਤੁਮ ਵੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ
ਨਾਮ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੋ ਤੁਮ ਕੋ ਵੀ ਸਚੋ ਸਰ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਹੋਵੈਗਾ । ੬੨
ਅਬ ਕ੍ਰਿਨਤਿ ਨਉਤੁ ਦੇਤੇ ਹੈ । ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਤਿ ਤੁਮ ਜਾਂ ਇਹ ਹ੍ਰਿਦਾ ਏਹ
ਨ ਹੋਤੀ ਅਉਧੂ ਤਉ ਮਨ ਸੁੰਨ ਰਹੇ ਬੈਰਾਗੀ : ਅਕੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇ ਹੀ
ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਕਾਉਤ੍ਰ ਨਾਭੁ ਕਮਲ ਅਸਥੀ
ਭ ਨਹੋ ਤੋ ਤਾਂ ਨਿਜ ਘਰ ਬਸਤਉ ਪਵਨ ਅਨਰਾਗੀ : ਆਪ
ਜਾਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇ ਬਸਥਾ ਪ੍ਰਾਵਨ ਅਨਰਾਗੀ ਹੋ ਕੇ । ਤੀਸਰੇ
ਕਾਉ ਤ੍ਰਾਰੂਪ ਨ ਰੇਖਿਆ ਜਾਤਿ ਆਦਿ ਨ ਹੀ ਥੇ ਤਬ ਅਕੁਲੀ
ਣ : ਸਾਰੂ ਹੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਏਵੇ ਦੂ ਜੈਨ ਰੂਲਾਹੇ ਇਹ ਬਰੀ

ਆਦਿਕੁ ਆਹੇ ਇਨ ਕੁਲੋ ਮੇ ਅਕੁਲ ਹੋਕੇ ਰਹਿਤਾ ਥਾ। ਸਬਦੁ॥ ਬ
ਹਮਸੁ ਜਾਹ॥ ਸੋ ਸਤੇ ਸੋਮ ਨਾ ਅਲੇਹ ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੇ ਹੀ ਲਿਵ ਲਾ
ਈ ਹੁਈ ਥੀ। ਸਬਦ ਦਨੇ ਕੋ ਸੇਵਾ ਉਤਾ ਗਾਉਨ ਗਗਨ॥ ਜੋ ਸਚ
ਰਗਾਉਨ ਕਰੀ ਏ ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲੋ ਲੀ ਤਿਸ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰਕੇ
ਗਗਨ॥ ਅਕਾਸ ਪ੍ਰਜੰਤ ਪੰਚ ਤਤ ਰਚੇ ਤੁਰਗੁਧਿ ਦਕੀ ਮਣੀ
ਸੀ ਰਹੂਪੀ ਦਾ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਜਬ ਪਹਿ ਨਹੀ ਥੇ ਤਬ ਜੋ ਤੇਜ ਸਰੂਪ
ਆਪੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਥਾ ਤਾ ਸਮੇ ਸਿਤ ਤੇ ਆਸਮਤ ਸਭ ਨਿਰੰਕ
ਰ ਸਰੂਪ ਹੀ ਥਾ। ਪੰਚਮ ਕਾਉਤਾ ਦਰਗਹੁ ਤੇ ਖੁਆਸ ਰੂਪ ਸਦ
ਕੋ ਏਕੋ ਜਬ ਧਾਰਿ ਦਿਤਾ ਦੀ ਅਖੋਹ ਦੁਰਨਾਮ ਭੇਖ ਤੇ ਰੂਪ ਜੋ ਅ
ਸ॥ ਹੈ ਜੋ ਜਬ ਤੁਮ ਹਿ ਨ ਥਾ ਜਬ ਤਾ ਤਬ ਏਕੋ ਏਕ ਸਬਦ॥ ਬ੍ਰਹ
ਮ ਦਿਤਾਣੀਆ॥ ਆਕਾਰ ਜਰੂਪ ਹੀ ਥਾ ਤਬ ਦਰਸਨ ਭੇਖ ਭਿਨ
ਹੀ ਥਾ ਅਹੋ ਸਿਖੋ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਤੁ ਪੂਛੋ ਤੋ ਸਾਚ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸੁਚ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਨਾਨਕ॥ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਖੋ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਅਰ
ਥ ਪੁਛਾ ਤੁਮ ਸੀਕ ਹਾਣੀ ਕਹੀ ਹੈ। ੬੧ ਪੁਨਹ॥ ਸਿਖ ਪੂਛ ਕਰਤੇ
ਹੈ ਕਿਤਾ ਕਿਤਾ ਬਿਧਿ॥ ਕਿਸ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗ ਉਪਜੇ ਹੈ ਹੇ ਨਾ
ਨਕ ਪੁਰਖ॥ ਤੁ ਪਾਨੀਆ॥ ਕਿਤਾ ਕੇ ਤਤ ਦਖਿਓ ਕਰਿ ਕੇ ਬਿਨਸਿ
ਜਾਈ॥ ਜਾਤ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਬਹੀ ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਦੇਨੇ ਕੋ ਪੂਰਬ ਮਕਾ
ਉਤਾ ਹਉਮੇ ਵਿਚ॥ ਹੈ ਜਬ ਤਕ ਕਾਈ ਸਰੀਰ ਮੇ ਤਬ ਤਕ ਉਪਜੇ
ਹੈ ਦੂਸਰ ਕਾ ਉਤਰ ਨਾਮ ਦਿ ਸਾਰਿ ਮੇ ਦੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਓ
ਜਨੋ ਅਭਿਆਸੀਆਂ ਤ ਕਹਤੇ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ॥ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬੀਚਾ
ਰੈ॥ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਤਤ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਆਗੇ ਦੀਆ ਪ
ਹੈ ਸਬਦ॥ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕੇ ਅਨੇਕਨ ਕੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਗਵਾਏ॥ ਹੈ।
ਤਿਨ ਕੇ ਤਨੁ ਮਨੁ॥ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤੇ ਬਾਣੀ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤੇ
ਸਾਚੇ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇ ਅੰਤ ਸਕਰ ਨਹੀ ਸਮਾਏ ਰਹੇ ਹੈ। ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ
ਰਹੇ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਆਗੇ ਤਿਨਾ ਦਾ ਆਹੇ ਜਰਮ ਨਾਸ ਦੀ ਦਿਰੜ ਹੋ ਕੇ ਬੀ
ਸਾਰ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰ ਰਹੇ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਦੀਤੇ ਸਾਚ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਹੀ ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਹੀ ਧਾਰਿ॥ ਧਾਰ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ॥ ਸਾਹ
ਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਖੋ ਨਾਵੈ॥ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨ ਜੋਗ॥ ਮੇ ਜੁਗ ਨਾਹੀ
ਹੈ ਤਾ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਮਹਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨ
ਹਿਰਦੈ ਮੇ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਦੇਖ ਹੁਣ ਕਾਹਤੇ ਜੋ ਸਤਜੁਗ ਮੇ ਬੇਦ ਕਾ ਹੀ
ਪੜ੍ਹਨਾ ਥਾ॥ ਪੁਨਹ॥ ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗ ਮੇ ਜੋ ਹਰ ਥੋ ਦਵਾਪਰ [illegible] ਜਗ
ਕਰੇ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇ॥ ਪੁਨਾ ਦੁਆਪਰ [illegible] ਬੇਦ ਕੋ ਜੋ ਹਰ ਕਾ

ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਣੇ ਸੇ ਕਲੀ ਕਾਲ ਲਗਾ ਤਾਂ ਐਸੇ ਜੋ ਹਉਪ
ਦੇਸ ਹੂਆ ਨਾਮ ਬਿੰਦ ਬੋਧੁ ਆਨ ਹੁਤੇ ਨਾਹੀ ਸਾਹਿਆ ਤਿਤੁ ਕਮਾਤੁ
ਲਹੁ ਭੁਲ ਗੁ ਤਾਂ ਤੇ ਹੈ ਸਿਧੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੁ ਗੁ। ੨੪। ਸਿਧ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੇ
ਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਤਜੁਗ ਆਦਿਕੋ ਮੇ ਨਾਮ ਤੇ ਜੋਗ ਆਦਿਕੋ ਕਾਨ ਕਰਤੇ ਸੇ
ਤੇ ਸਦਗਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਥੇ ਤੈਸੇ ਕਲਜੁਗ ਮੇ ਭੀ ਨਾਮ ਤੇ ਔਰ ਕੋਈ
ਸਾਧਨ ਚਾਹੀਏ ਕਹਿਆ ਕਾਹਿਤੇ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਗਤੀ ਨਹੀ ਹੋਤੀ
ਉਤ੍ਰ ਕਲਜੁਗ ਮੇ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਸੇ ਕਲਿਆਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਾਹਿਤੇ ਉ
ਨਾ ਜੁਗਾ ਮੇ ਆਯੁਰਬਲ ਬਡੀ ਥੀ ਤਾਂ ਤੇ ਵੇ ਦੁਨੇ ਭੀ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਥਾ
ਅਬ ਆਯੁਰਬਲ ਥੋੜੀ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਹੀ ਕਲਿਆ
ਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਬਿਸੇਸ ਸਤਜੁਗ ਆਦਿਕੋ ਮੇ ਭੀ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਕਲਿਆ
ਨ ਹੋਤੀ ਸੀ ਤੇ ਕਲਜੁਗ ਮੇ ਭੀ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਤੀ ਹੈ।
ਜੈਸੇ ਏਕ ਹਕੀਮ ਕੇ ਪਾਸ ਧਨੀ ਪੁਰਸ ਨੇ ਆਇ ਕੇ ਕਹਾ ਜੀ ਕੇ ਮੇਰੇ
ਪੇਟ ਮੇ ਦਰਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਛੁ ਦਿਵਾਈ ਦੇਈਏ ਤਬ ਹਕੀਮ ਨੇ
ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਏਕ ਪੁੜੀ ਦੇਈ ਅਰੁ ਕਹਾ ਇਸ ਕੋ ਖਾਇ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ
ਜਲ ਪੀ ਲੇਨਾ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਵੈਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਪੀੜ ਦੂਰ ਹੂਈ ਤਿਸ
ਕੀਆ ਪੁਨਹ: ਔਰ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਪੁਰਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਦਰ
ਦ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਛੁ ਦਵਾਈ ਦੇਵੋ ਜਿਸ ਮੇ ਦਾਮ ਭੀ ਕਿਛੁ
ਬਹੁਤ ਨਹੀ ਲਗੇ ਜੋ ਤਿਸ ਕੋ ਹਕੀਮ ਨੇ ਸਦੈਨ ਦਈ ਤਬ ਤਿਸ
ਕੀ ਪੀੜ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਈ ਤੈਸੇ ਵੇਦ ਰੂਪੀ
ਹਕੀਮ ਹੈ ਤੇ ਸਤਜੁਗ ਕੇ ਜੀਵ ਧਨੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਆਯੁਰ
ਬਲ ਵਾਲੇ ਤਿਨ ਕੋ ਤਪ ਦਾਨ ਆਦਿ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ। ਤੇ
ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਜੀਵ ਗਰੀਬ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਕਾ
ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ। ੬੦। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚ ਸਬਦ
ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਵਿਚਾਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚ ਸਬ
ਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੀ ਸਚ ਬਾਣੀ ਪ
ਰਗਟ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਨਿ ਅਰ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੀ ਬਾਣੀ ਮੇ ਸਚ ੧ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਚ
ਸਰੂਪ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਜਿਨ ਕਾ ਗੁਰਮੁਖੋ ਮੇ ਮਨ ਤੇ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਹ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਹੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਤਿਨ
ਗੁਰਮੁਖੋ ਕਾ ਨਿਜ ਘਰ: ਸ੍ਵਸਰੂਪ ਮੇ ਵਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ੦ ਜੋ ਜੋ
ਗੀ ਹੈ ਸੋਈ ਜੁਗਤਿ: ਜੁਗ ਨੇ ਕੀ ਰੀਤਿ ਕੋ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰਮੁਖ:
ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਹੈ ਸਿਧੋ ਜੋਗੀ: ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਜਗਿਆ
ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਏਕੋ: ਅਦੁਤੀ

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਹੈ
ਤਿਨ ਕੋ ਕਲਜੁਗ ਕੇ
ਰੁਪਈਏ ਪਾਏ
ਹੈਨ।

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜਗ੍ਹਾਸੂ ॥੯॥ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ : ਜੋਗ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਦਾ ਤੀਰਥਾਂ ਉਕਰਨੇ ਸੋ ਰੂਣੀ॰ ਦੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਪਾਣੁ :
ਪਾਤ ਹੈ ਅਹਾਰ ਰਾਥ॰ ਰੂਪੀਗ ਧਾਰਧ ਨਾਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਗੁਰਾਰ॰ ਕੈ
ਜੀਵਾ ॥੧੦॥ ਗੁਰਮੁਖਿ : ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਮਨੁ ਜੀਤਾ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕੋ ਮਾਰ
ਕੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ : ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਾਚ ਨਾਮ ਕਾ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਆਨਾ
ਮਉਰ ਮੈ ਧਾਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਨੇ ਜਗੁ॰ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ਅਜਾਮ ਜੋ ਕਾਲ ਕ
ਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਦੀਆ ਰਾਧਿ ਦੇ ਧਣ ਕੀਆ ਹੈ ਜਾਮ ਕੋ ਦ
ਮਾਰਾ ਹੈ ਅਕਾਲ : ਜਮ ਕੋ ਦੀਏ ਧਿਦਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ : ਗੁ
ਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇ ਦੀਹਿ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾਰ ਨਹੀ ਆਵਤੀ ਅਰੂ
ਦਾ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦ : ਪ੍ਰਭ ਮੇਲ
ਛਾਣਤੇ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ਜੋ ਸਬਦ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ
ਈਪੁਰ ਸਜਾਣੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ॥੧੧॥ ਸਬਦ ਏਕ : ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਮੇਂ
ਬੀਤੁ : ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੰਸਿਆਂ ਤਨੂ ਜਾਣੇ ਹੈ ॥ ਅਉਧੂ ਜੋ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ॰ ਨਾਮ ਤੇ
ਗੁਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਅਨਦਿਨ : ਜੋ ਨਾਮ ਮੇ ਅਨਦਿਨ ਰਾਤੇ ਹੈ
ਸੋਈ ਮਾਤੇ : ਮਸਤ ਹੋਇ ਹੈ ਤੇ ਤਿਨ ਕੋ ਈ ਨਾਮੇ ਤੇ : ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸੁਖ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਨਾਮੇ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ॰ ਹੈ ਦੀ ਗਣੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤੇ
ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਦੀ ਪਾਈ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਤੇਰੇ :
ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਸਾਹੇ॰ ਨੇ ਤਿਨ ਦੀ ਏਤੀ ਆਪ ਖੁਆਈ : ਭੁਲਾਈ
ਹੈ ਅਉਧੂ : ਹੇ ਅਉਧੂਤ ਜੋਗ॰ ਮੇ ਜੁਗਤਿ : ਜੁਗਤਾ ਹੋਈ : ਹ
ਤੋ ਹੈ ਮੁਕਤਿ॰ ਨਹੀ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਕੀ ਦੇਹ ॥੧੨॥ ਅਬ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਬਡ
ਈ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਗਤਿ : ਗਤਿ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਹੈ ਜਾਣਤਾ
ਹੈ ਕ ਤੇਰੀ ਮਿਤਿ ਦਾ ਕੀ ਰੀਤ ਤੇਰੀ ਤੂ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕਿਆ
ਕੋਈ॰ ਪੁਰਸ ਆਖਿ : ਮੁਖ ਦੁ ਆਰੇ ਕਥੈ ਹੈ ਤੂ ਆਪੇ ਗੁਪਤਾ
ਆਪੇ ਪਰਗਟ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪ
ਕਰ ਹੋਰਿ : ਆਪੇ ਦਾਨੁ ਮਾਣੈ : ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਹੈ ਖੋਜਤੇ : ਖੋਜਤੇ ਹੋਏ
ਦੇਨਾ ਤੇਰੇ ਦਰ ਮਾਣੈ : ਹੁਕਮ ਕੇ [illegible] ਬੇਦ ਰੂਪ ਜਾਨਕੇ ਹੇ ਤੇਰੇ
ਦਰ ਮਾਣੈ : ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਖੋਜ ਤੇ ਫਿਰ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਤੇ
ਨੇ ਮੇਰੀ ਬਡਾਈ ਬਹੁਤ ਕਰੀ ਹੈ ਤੂ ਮਕਲ ਮਾਰਗ ਲੇਵੇ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭ
ਪ੍ਰਭ ਮਤ ਮਾਰਗ ਨਾਮ ਪਾਇ ਇਹੀ ਭਿਖਿਆ ਮਾਗਹਿ ਕੋ ਆਇ ਇਕ
ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਕਰਬਾਨੈ ਜਾਤੇ ਹੈ ਹੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭ ਇਹ ਪ
ਪੰਚ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਤੇ ਨੇ ਰਚਿਆ ਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਆਪ ਕੀ
ਸੋਝੀ : ਗਿਆਤ ਹੋਈ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਇਹ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸੋਝੀ
ਹੋਈ ਹੈ ॥੧੩॥ ਸਿਧਗੋਸਟਿ ਇਤੀ ॥

੧ੴਰਾਮਕਲੀਕੀਵਾਰਮ:੩॥ਜੋਧੈਵੀਰੈ: ਜੋਧੈਤੇਵੀਰਦੋਸੂਰਮੇਥੇ ਪੂਰਬਾਣੀ
ਕੀ: ਪੂਰਬਾਣੀਪੁਰਖਥੇਜੋਅਕਬਰਅਗੇਜੋਇਨਾਚੜ ਜੁਧਕਰਿਆਜੀ
ਤਿਨਾਦੀਧੁਨੀਦੀਆਵਾਰਕਰੀਜੀਤਿਸਵਾਰਦੀਧੁਨੀਪਰਇਹਗਾਵਣਾ
ਸਲੋਕਮ:੩॥ਸਹਜੇ: ਸਾਂਤਿ ਵਾਰਤਾਨਾਖੇਤ: ਅਜਬਾਨਹੀ॰ ਪਾਪੁਕੋਸਨੁ
ਹੋਇਆਚੀਜੋ॰ ਤਨਕਰਮਉਗਾਵੈ॰ ਹਿਰਦੇਵਿਚਗਾੜੇਦਾਏਹੋਵੈਜੀ[illegible]॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀਜਿਨਵਾਜਿਆਹੋਤਿਨਕਾਹਉਮੈਤਜਹ ਸਗਾਇਆ ਦਿਲਾਈ: ਦੂ
ਰਿਹੋਇਆਓਹਨਰਹੋਰਨਾਕਿਛੁਆਪਣਾਕਰਕੇ॥ਜੋ॰ ਹਰੀਆਖੈ: ਜਲੁ
ਚਲਤੁਹੈ: ਚਲਿਤੁਹੈ॥ਮ:੩॥ਖੇਤੁ: ਅਜਬਾਨਾਅੰਧਾ: ਅਗਿਆਨੀਆਖੈ
ਧੰ॰ ਕਰਮਾਨੂੰਨਾ॰ ਤਿਸਜਥਰਾ॥ਮ:੩ ਸੁਖੈ: ਸੁਖਦਾਨਾਥਿਧੇਰੁ: ਵਿਚਾਰ[illegible]
ਦਾ[illegible]॰ ਕਾਰਣਆਗਿਆਨਾਥੈ: ਤਖਤੁ: ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀਅਛੇਦਾਦੂਰ
ਸਬਦਿਸੁਣਾਈ॰ ਤਾਂਜਾਣੈਗਾਜਬਕਿਛੁਗੁਰੂਦਾਤਿ॰ ਦੁਆਰੇਸ
ਰਾਈ॰ ਪੁਤ੍ਰਪੂਰੀ॰ ਇਨਾਦੀਵੇਖੈ॰ ਗੁਰੂਹੈਕਰਮਅਪਿ॰ ਜਿਥੇਹੋ
ਕਰਾਵਾਹਰ: ਪ੍ਰਿਨਧਿਕਾਜਚੀ॰ ਤੇਰੀ ਨਾਈ: ਵਡਿਆਈਹੈਏਹੁਪਦ
ਸਭਪਉੜੀਆਜੋੜਕੇਨਾਇਸਵਾਰਮੇ॥੧॥ਸਲੋਕ ਕਬੀਰਕਾਪ੍ਰਮਾਣ
ਹੈਕਿਉਦੀਆਹੈਗੁਰੂਜੀਨੇਆਪਣੀਪੋਥੀਤੇਮੇਰਲਾਇਆਹੈਅਰਥ
ਪਾਲਿਆ: ਜਾਣਿਆਆਪੁ॰ ਹੈਆਪਣੂਤੇ: ਤਿਸਪਾਈ: ਅਰਥ
ਕੀਆ: ੩॥ਤਾਂਜਿਥਪ੍ਰਮਿਨਕੀਤਾਂਇਤਨਾਸਾਧਨਕਰਨਾਪ੍ਰਾਪਤਭਜਾ
ਸੋਕੇਸੋਹੋਵੈਤੇਕਹੇਮਾਹਿਦੀ: ਨਿਮਰੀਭੂਤਮਹਿਕਾਰਆਪਣਾਛੁਡੇ
ਤੇਜਾਣੈਆਪੇ॰ ਗਰਾਛਡੇਇ॰ ਸਰੂਪਨਾਛੋਡਾਏਹ॰ ਛਾਣੇਰੂਪੀ[illegible]
ਕੀ: ਤਿਨਾਕੀਕਾਜਮਾਹੀ॰ ਮਧਕਾਲਮੋਵਿਖੈ: ਗੁਰੂਦਇਆਲਦਾ[illegible]
ਛਾਈ: ਏਹੁਧੂੜਆਈਜੋਰੁ: ਹੁਕਮਾਸੁਣਾਈ॰ ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੨॥ਸ:੩॥
ਛਾਈ: ਬਕਤਾਸੁਲਤ॰ ਪਤ੍ਰਿਕਾ॥ਉਤਰੁਪਜਬਰਾਹ॥ਮ:੩॥ਬਿਖ: ਵਿਸ
ਆਵੈਮਾਜਆਰੋਗਪਇ: ਕਦਾਚਿਤਕੀਦਾਕੋਈਭੀ॥ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵਕ
ਪੈ: ਭੂਰ॰ ਦੁਆਰੇ॥ਸਤੀ: ਸਤਿਸਰੂਪਹੁਕਮ॰ ਦੁਆਰੇਸਭਅਗਲਾ:
ਬਹੁਤਹੋਪਾਈ॰ ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੩॥ਸਲੋਕ ਕਸਉਟੀ: ਕਸਵਟੀਕਸੀ
ਸਰੂਪੀ॥ਮ:੩॥ਪ੍ਰਸੰਨਕਿਉਉ੩॥ਕਹਿਆਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸਆ
ਈ॰ ਇਸਤਰਅਮਰਦਾਨਹੀਕੋਇ॰ ਇਸਵਾਸਤੇਮਿਤਕਨਹੀਹੋਤਾ
ਮਿਲੇ॰ ਹਰੀਵਗੁਰੂਦਨਾਮ॥ਮ:੩॥ਪ੍ਰਸੰ ਜੀਵਤ॰ ਭਾਵਤੇਭਾਵੈ॰ ਹ
ਰੀਦੇਕਾ॥ਜੇਜਮ: ਧਾਰਛਾਬਿਖ॰ ਰੂਪਾਪੈ: ਵਰਤਾਰਾ: ਸਿਜਾਰਾ॥
ਸਬਦਿ: ਧੁਹਮੈਹੋਈਤਿਸਦੀਜਸਾਈ॰ ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੪॥ਸ:੩॥
ਤਪਾ॰ ਮਰਵਾਇਆਦਾਗੁਰੂ॥ਸੋਧਿਤੂਰ: ਅੰਦਰਸੋਧਕੂਦਾਅੰਤ
ਰੇਦਾ ਸੋਧ: ਨਾਸਹੋਣਾ॥ਮ:੩॥ਪਾਲੇ: ਕਰੋ॥ਪੈ: ਅਨੰਦੋਹੋਇਓ॰
ਸੋ॥ਬੁਝਾਈ॰ ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੫॥ਸ:੩॥ਪਹਿਲਕਗੁਰੂਅਮਰਜੀਪਾਸ

ਇਕਦੂਜਾਆਇਆਓਸੁਕਹਾਮੈਓਹੁਗੁਰਦਾਪ੍ਰਸਾਦਨਹੀਛਕਦਾਗੁਰਜੀਰ
ਸਤਾਇਆਈਓਹੁਚੌਰਾਸੀਬਿਚਿਕੈਮੈਥਾਂਹਦੀਆਂਕਿਤੇਭਆਨਿਕੁਜੈਤੇਅਸ
ਰਾਇਨਿਖਧਕੇਜਰਹੁਆਇਆਓਹੁਹੇਜੀਮੈਨੂੰਆਪਣਾਅੰਸਦੇਦੇਵੋਕਹੈ
ਗੁਰੂਜੀਧਰਮ:ਫਲਾਹੈਇੰਜੋਨਗੁਆਤਿਸਕਾ:ਗਿਆਨਰੂਪੀਫਲਾਏ:
ਪਾਂਦਾਦਾਧਉਣਵਾਲਾ॥ਮ:੩॥ਬਹਲੇ:ਬਹੁਤੇਆਤਮ:ਦਲਾਫੁਲੇ:
ਲਤਕੋਪਧਰਿ:ਸਰੂਪਮੋਹਪੀ:ਪੀਠਕਾਅੰਤੁਕਟਾਹਕਰਕੇਫੇਰਅੰਬਰ:
ਆਕਾਸਤੋਅਸਰਾਉ:ਆਸਰਾਭੁਜਾਹੈਪਪਨੂੰਤੇਦਰ:[illegible]ਦਕੇ
ਦੁਪਰਦਾਅੰਦਰੁਤਾਤਖਤੁ:ਬੈਠਿਠਾਲਖਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੫ਮ:੩॥
ਬੈਠਾਇਓ:ਸਮੁੰਦੁਬਿਸਾਰਰੂਪੀਆਅਨਿਤ:ਹਰੀਆਰੂੜੀ॰ਮਾਤਵਾਲੇ।
ਮ:੩॥ਸਹਜੇ:ਸਾਂਤਕਰਕੇਧਾਖਿਓ॰ਤੇਹਰਿਦਾਦਾਸਾਨਿਦਾਸੁ:ਦਾ
ਸਾਂਦਾਦਾਸੁ॥ਧਾਸੁ:ਧੁਸਾਣੇਸੋਗੁਰੂਅੰਗਦੁਕ੍ਰਪਾਸੁ॥ਅਮਰੁਜੀਨੀ
ਛਡਿਆਂਛਿਦਾਜੈਉਤਾਦੇਹਰਿਗੁਣਤਾਜਨਟਿੱਕਰੇਕਰਾਇਆ
ਸਭਕੋਧੀ:ਛੁਤੀਹ:ਕਈਜੁਗਮੀਆਜਾ:ਭੁਖਾਸਾਤਸਦੀਦਾਫੇਰੂ
ਗ[illegible]ਤ:ਸਗਿਣਤੀਦਾਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆਗਾਈਨੀ:ਗਿਣੀਹੈਪੜੀਨੀ।ਪੜੀਜੀ
ਜਿਸਦੀਬੁਧੀਆਮਿਲਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੭ਮ:੩॥ਪੀਠਕਾਫਰੀਦਜੀਕ
ਹਾਹੈਪ੍ਰਦਅਖੇਰਤੀਰਤੁਨਾਨਿਕਲੋਨਤਿਸੁਪੁਰਖੁਮਾਣਹੁਗੁਰੂਅਮਰਕਾ
ਛਿਦਾਜੋਆਪਣੇਜਹਿਨਾਲਰਤੇਹੈ॥ਹੋਤਰੂਪੀਹੋਇ॰ਦੇਹਿਆਤ
ਸਾਨਤੋ॥ਮ:੩॥ਰਾਮਕਲੀ॰ਰਾਗਦੁਆਰਾਦੇਜਿਸਬੁਧੀਕਰਾਜੀਗ
ਰ॰ਸਾਧਨਾਰੂਪੀਰੂਪ॰ਸਣਈਰੂਪਾਜੀਗਾਰਕਰਹਿ:ਜਪਤਪ
ਕਰਹਿਸੋਕ:ਸੋਕਾਇਕ:ਅਦ੍ਵੈਤਹੈਦੁਹ:ਦ੍ਵੈਤਅਮਿਦੇਂਕਰਮਾਨੂ
ਮ:੩॥ਤਲਬ:ਲੋੜਦਾਆਰਮਾਵਾਜਮਨਹੀਆਂਦਦੇਲੇਵਾਸਥਾਏ:
ਬ੍ਰਹਮਮੋਹਪੀ:ਛਿਦਾਹੋਰਸਭਪੀਪੀਅਚਲੁ:ਸੁਮੇਰਵਤਹੋਰੰਜੀਵਾ
ਸਿਫਤਿ:ਸਿਫਤੀਦਿਢਾਬੁਝਾਈ:ਬੁਝਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੮ਮ:੩
ਛਿਦਾਸਦੁਸਤੁ:ਸਭਮੈਂਵਰਤੇਏਹੁਜਾਣਿਆਹੈਸਚੁ॰ਸਰੂਪਾਕਚੁਕਿ
ਕਚੁ:ਮਨਤਨਕਰਕਚੈਨਾਕਰਿਆਂਤੇਕਚੇ॥ਮ:੩॥ਸੁਖ॰ਤੇਦਰਸਨ।
ਖਾਂਤਕੁਖਾਉ:ਗੁਰੂਪੀਰਾਦੇਕਾਦਾਸੁਆਇ:ਪ੍ਰਯੋਜਨਨਾਕਾਹਿ॰
ਸਚਪਾਮੈਪ੍ਰੇਦਾਰੂ:ਦੂਤਦਾਡੇਰਾਵਾਕੈਦਦਾਅਰੀਆਸਾਰਿੰਕੋਦੀਜ
ਰੂੰਕੇਉਤੁਕਹੈਂਚਖਤੇ:ਸਿਸਾਰਾਦਿਆਂਪੀ:ਛਿਦਾਜਿਸਬਹੁਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ
ਪਾਏਤਿਸਦਾਪਿਆਸੀ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੯॥ਮ:੩॥ਬਾਬਾਬਾਣੀਆ:ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕਦੀਆਂਸਛੇਦਾਸਪੁਤੁਪੁਤੁ:ਸੁਲਾਮਿਧਾਸਰੂ॰ਦੇਵਦਾਸਿਮ੍ਰਿ॰
ਸਨਾਸਚੇ॰ਹਰੀਨੇਲਾਏਸੋਸਚੁਹੋਨਾਮਸਲਾਹੇ:ਜੋਅ:੩॥ਅੰਧਲੇ:
ਅਗਿਆਨੀ॥ਛਿਦਾਰਾਹੈ॰ਆਪਣੇਮਨਦੇਚਲਾਇਆਕੁਸਤ:ਕੁਰਾਪ

ਗਹਿਰਾ: ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਨੈਦਾ ਕਰਾ ਪਾਪਦੂ: ਵਿਗਾਸੈ ਕਹਣੀ: ਫਿਰ
ਪਾਵੈ ਸਾਦ ਰਾਤੀ: ਖਸਮ ਬੂਹੇ ਵੀ ਗਏ ਉਠ: ਦੇਖਾ ਵਾਤੇ: ਅੰਧਿਕਾਰ ਜਪੀ
ਤੀ: ਜਿਨ ਤਕੀਤਾ ਅਸਨਾਈ: ਹਰੀ ਦੀ ਵਾ ਸਿਆਣੂ ਕੀਤੀ ਵਾਸਨਾ ਸ
ਕਤੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਕਰਣਾ ਲਕੀਰੀ ਤਕ ਹੋਂ
ਜਤੀ: ਧਰਮਾਂ ਕਰਿ॰ ਉਸਦਾ ਪਰਾਸਤਿ ਸਤ: ਧਰਮ ਦਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰ॰
ਜੋਰੇ ਨਗੇ ਸੋਆ ਪਾਰਿ॰ ਜਿਥਾਂ ਦੇ ਗਪਾਟਿਐ: ਪਾਟਿਆ ਕੈ ਤਾਂ ਤਾਂ ਉਕਰੇ॰
ਨਹੀ ਤਾਂ ਆਪੇ॰ ਪਾਰਿ ਸੇਵਾ ਪਜਾਰੀ ਆ ਬੁਹੇ॰ ਕਹੋ ਨਾਹਕ: ਇਆਕਾ
ਸਹਾਏ॰ ਸਾਧਿ ਜੇ ਸੇ ਕਾਜੀ ਟੈਂ ਬੈਠਣ ਦੂਤੇ ਲੀਦੇ ਥੇ ਗਨੇ ਮਾਰਿਆ
ਬਾਤੁ ਕਹੇ ਪਾਲਾ ਬੁਰਿ ਤਾ ਲਾਧਿ ਪਾਨੇ ਜਿਤਾਤੇ ਲੀ ਥੈ ਲੁਭਰੂ ਦੇ
ਕਿਤਾ ਪਲ ਪਵਾਈ ਕੀਆ ਮੁਸਟੇ ਨੂੰ ਥੈ ਲਕਾ ਥੈ ਲਤੀ ਸਰੂਪੀ
ਏਤੇ ਰੂ॥੧॥ ਕਿਹਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਮਹਾ ਵਾਹਿ: ਲੁਟਾ ਵਾਹਾ ਜਾਣੀ: ਚੁਗਲੀ
ਭੂਲਾ ਵਿਖ ਪੁਮੈ ਸਾਹਿਬ ਕੋਈ: ਕਹੀ ਗਿਰਹਿ॰ ਹੋਵੈ ਰੋਗੇ ਤੇ ਧਾਰੇਗਾ
ਜੋਗ: ਜੁਗਤਿ ਜਾਣਗਤਿ: ਗੀਤੀ ਪਰਦੀ ਦ ਜੋਗ ਦੀ ਛਾਈ: ਸੁਵਾਹਾ
ਪਰਵਾਹੁ॰ ਪੁਰਖ ਹੋ ਜਾਣੁ॰ ਹਰਿ ਗੋਲੋਕ ਦ ਨੇਹਾ ਅਸੀ॥ ਮਃ੧ ਜੇਤਾ ਦਾ
ਪਤੁ॰ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਤ: ਜੋਦੂ ਕਰੇ॰ ਕਿਆ ਜਾਰੇ ਜਾਦੋ ਦਾ ਦਸਾਏ: ਪ
ਛੋਡਿ ਕੈ ਭਸਾਤਿ: ਸੁਰਗਾ ਦਸਾਈ: ਪੁਛਾਈ ਆਹਾਰੁ॰ ਹੋਦਾ ਟਉ:
ਪਿਰਾ ਉਤੇ ਦ ਰਾਹੀ ਜਾਹੇ॰ ਹਰਿ ਕੂ ਫਕਰੁ: ਖਰਾ ਬਣੂ ਸਚੁ॰ ਨਾਮ ਗੁ
ਨਕ॰ ਤਿਸ ਕਾਥੈ: ਛੋਡਾ ਗਣੂ ਦਿ ਚੋਕਾ ਇਆ ਰੋਣਾ ਕਰੁ: ਕਰੂ ਹੋਏ
ਵ ਕਰੂ ਦੇਨਾ ਜਾਈ॰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ੧ ਨਾਸਤਿ: ਨਾਸਰੂਪ
ਹੈ ਦ ਨਾਸਤ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੋ ਦੁਖੀਆ: ਦੁਖੀ ਤੀਦ
ਦੁਖ ਸਹਾਰ ਬਕਰਾ ਆਪ॰ ਨਾਗਈ: ਗਉਆ ਦ ਗਾਈ ਦਾ ਪਾਹੁ:
ਪਾਸ ਦ ਕੇਦ ਮੁਕਾਰ ਦੇ: ਉਚਾਰੇ॰ ਸੋ ਜਾਣੈ ਪੁਆਈ: ਖੋਇਆ
ਫਟਕੀ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪਾਪ॰ ਦੇ ਸਿਰਿ ਤਾ ਮਃ੧ ਪ੍ਰਸਨ ਜੋਗੀ ਆਂਦੇ
ਉਦਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜੋਕ ਹੋਂ ਗਿਰਹੀ: ਗਿਹਸਤੀ ਕਰੋਂ ਇਦੂ ਭੀਖ
ਉ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜੋਕ ਹੋ ਗਿਰਹੀ: ਗਿਹਸਤੀ ਕਰੋ ਗੁਰੂ ਜੀਈ
ਆ: ਤੇਜਸ ਧਾਰਨਾ ਕਾ॰ ਰੂਪਾ ਨੀਰੂ॰ ਵਤਸੁ ਧਾਥੇ ਲੋ॰ ਗੁਰੂ ਜੀਈ
ਸਰੂਪ ਆਸਿ ਪ੍ਰਭੂਤੀ ਜੋਹੈ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮ ਤੇਤ: ਤਤ
ਤਿਸ ਮਾਹਿ ਨਰੇਖਨ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਤਿਸ ਧਾਨਾ ਲ ਅਰਥ ਕਰਣਾ ਆ:
੧ ਅਉਧੂਤੀ ੧ ਅਉਧੂਤਾ ਪੂਧੇ: ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਸੋ ਤਾਪ: ਸਹਿਤ ਤਪ
ਦੇਹੋ ਇਆ ਅਉ: ਧਰੂ ਨੂੰ ਆਹਠ: ਪ੍ਰਤਿ ਦੇਰੂਪੀ ਪਟਣ: ਨਗਰ ਸੋ ਪੁਰਿ: ਦ
ਸੈਦਾ ਗਾਰੇ ਰਥੁ॰ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਮਃ੧ ਅਰਧ ਉਰਧ: ਤਲੇ ਉਪਰ ਦੀ ਪਉ
ਣਦ ਜੀਵ ਈਸਰ ਦ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਸੋਂ ਵਾਸੁ॰ ਜਾਣੈ ਹੋ ਰਿਦਾਸ
ਰਜੋ: ਇਰੂ ਪਿੰਗਲਾ ਸੋ ਪਉਣ ਦਵੀ ਕੇਪੁ॰ ਤਜਸ ਨਾਮ ਸੋਂ ਗੋਪੀ ਹੈ

ਵ॰ ਪ੍ਰਤੀਆਮ:੧ ਪ੍ਰਾਰਬੁਧੀ॰ ਨਾਮ ਭੇਖ ਹੋਆ ਅਗਾਨਿ: ਪਉੜੀ ਦਾ ਤੇ ਸਾਜਰਾ: ਸੁਤੇ
ਪੌਂਚਰ ਪਣੋ॰ ਪ੍ਰਤੀਆਮ:੧ ਸ੍ਰਮ: ਪਉੜੀ ਦਾ ਖ੍ਰਿਮ: ਪਉੜੀ ਦਾ ਮਨ ਨੂੰ
ਛੋਡਦਾ ਰਹੈ ਅੰਤਰਿ ਜਤੀ: ਹਰੀ ਦੇ ਭੁਰਖਾਰੇ॰ ਪ੍ਰਤੀਆਮ:੧ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਦਾ
ਸ਼ਬਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜੁਗਤਿ॰ ਕਰਾ ਦੂਜਾ ਭੁਗਤਿ: ਤੇਜ ਨਾ ਤੀਜਾ ਉਤ
ਪਹਿਲੇ ਦਾ ਆਸਤਿ॰ ਕਹੇ ਨਾ ਗੁਰੂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਇਸ ਕਰਮ ਦਾ ੧ ਉਤਰੂ
ਜੇਕਾ ਨਾਸਤਕ: ਨਾ ਸੀ॰ ਜਾਣੈ ਸਭ ਕੋ ਤੇ ਏਕੋ ਨਾਉ ਜਪੇ ਇਸ ਕਰਮੀ ਦੇ
ਜੋ ਗਾਤਿ: ਜੀਵਣ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਹੈ ਰਾਪੂ ਸ਼ਾਕ ਉਣ ਜੋ ਹਿਆਉ॰
ਲਜਾਰੋ ਖਾਉਤ੍ਰ ਚੋਖੇ ਕਾ ਛੂਟਦਾ ਗੁਰ ਕੋ: ਦੇਜੇ ਅਪੁਰਆਏ ਜੋ ਕਹੇ
ਤੇ ਜੋ ਪੂਪਛਦ ਜਮਕਰ ਜਹਿ: ਜਹਾ ਰੈਤੇ ਲਜਾਰ ਰਹੈ ੬ ਉਤਰ ਤੇ ਸੇ
ਦਾ ਛਿਅ ਦੁਰਤਾਰੇ: ਖਟ ਦਰਸਨ ਮੇਆ ਪੂਤ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੇ ਮਾਰੀ॰ ਜਾ
ਦਾ ਹਿਕਾਰ ਕਰੇ ਪੂਤ॰ ਭਾਈ ਦਾ ਹਿਕਾਰ ਕਰੇ ਕਾਰਣ॰ ਮੈ ਕਹੇ ਛਿ
ਜਾਈ: ਸਦੈ॰ ਸਦਾ ਤੇ ਏਹ ਖਾਜੇ ਜੁਗਤਿ ਤ੍ਰ ਪੌਜੇ ਈ॰ ਗੁਰੂ ਦਾਤ
ਨੂਦ ਆਪਣਾ ਰਨੂ ਦੇਹਿ॰ ਵਿਖੇ ਵਿਧਾਤਾ: ਹਰੀ ਮੰਦਰ ਪਇਸਤ ਨੂੰ
ਜਾਈ॰ ਚਾਹੁਦਾ ਹੁ ੧੨। ਸਲੋਕ ਮ:੩ ਪੀਠ ਕਾ ਇਕ ਸਮੇ ਕੋਈ ਸਿਖ
ਛਿਗਾਰ ਮੇਲਤ੍ਰ ਪਇਜੇ ਜੋ ਕਹੇ ਮੇ ਨੂ ਇਸ ਮੁਰਖ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਹੋ
ਸੁਣੈ॰ ਕੋ ਪਰਿਆ ਪ੍ਰਸਨਾ ਮੂਰਖ ਕੋ ਕਰਣੋ: ਕਤ ਤ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਰਹਾਸੁ
ਗਾਪ: ਜਨੂ ਹੈ ਮਰਣਾ॰ ਏਕ ਤਤ ਤੇ ਨਕਿਹ॰ ਉ ਸਦੇ ਪਚੂਨ ਦਾ ਹੋ
ਇ॰ ਅਗਲਾ ਕੋ ਵਿਸੂ॰ ਨੇਹ ਨਾ ਆ ਪਾ ਜਪੇ ਨੇ ਸਾ ਕੀ॰ ਹੋਰ ਜੀਆ
ਦਾ ਸਰਣ: ਸਹਾ ਰੋਣਾ ਮ:੧ ਜਹਿ: ਨਿਸ੍ਰੇਦ ਸਚੀ ਦਹੀ: ੨੭
ਤਰਜੇ ਦੋ ਅਕੀਆ: ਮਹਮੁਖਾ ਨੂੰ ਜਿਨ॰ ਦਲਾ ਨਈ॰ ਨਾਥਾ ੨੭
ਈ: ਢਖਾ ਨਰ ਕਰੀ॰ ਓਕੋ ਰਹੀ॰ ਪਲੋ ਪੇ: ਸਠ॰ ਮੇ ਜਾਪੇ: ਜਾਣੀ
ਦਾ ਕਾਪੇ: ਅਭੇਦ ਹੋਦਿਆ ਗਦਾਪੇ। ਦੂਰ ਹੋਆ ੧੩। ਮ:੧ ਪੀਠ ਕਾ
ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਇਕ ਸਾਹ ਸਤ ਪਰੇ ਮੇ ਜੋਰ ਅਨ ਮਸਾਹੂ ਕਰ ਨੂੰ
ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਯੜਾ ਸੁਖੀ ਆਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਹਿ
ਈ ਜਗਤ ਮੇ ਸੁਖੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨ ਪੂਛ ਜਾ ਤਾਂ ਓ ਸਕਹਾ ਨਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ
ਕਰਾਇ ਦੂੰ ਕਿ ਟ ਣ ਦੇ ਪ੍ਰਿਗਾ ਮੈ ਯਤ੍ਰਾ ਦੁਖੀ ਹਾਂ ਤੇ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਸਹਿਸਰ॰ ਭੁਗਦਾ ਆ ਦਾਨ: ਏਤਾ ਰੋਦੈ॰ ਨੂ ਯਕ ਅਪੇ ਨਲੀ ਏ ਜਸਰ
ਗਨਨੂ ਮਾਰਿ ਆਜ ਹਸ ਬ ਦੂ ਨੇਤਾ ਸਾਤਾ ਏ ਪੁਸਰਾਮ ਤਾ ਪਿਆਕਾਰ
ਕਰੀਆ ਜੋ: ਅਜਰ ਆਰੀ ਨਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹੀ ਜੋ ਨਾਰੀ ਮਰੀ

ਤੌਰ ਧਰਿਤਿਆਂ ਕਰ ਭੀਖਿਆ ਖਾਏ ਸੁਰੋਵੈ ਦਰਗਾਹਿ: ਸੀ ਸਾਰਜਗਾ
ਦੇਸਅੰਦਰਿਗਿਰਸਤ॰ਸਮ੍ਰਧਿਆਤੇ ਤਾਂਗਾਜਾਇਆ॰ਸਚਾਦਪਸੋਰ॰ਸਚ
ਦੇਹੀਦਾਜਗਾਕਰਦਾਬਾਰਾਂਬਾਦਰਾਨੇਰਾਂਣੀਆਂ ਨਤਗਨਕਰਕੇਕੂਧਾਜ
ਭ੍ਰਰੂਨਾਇਆਸੀਰਾਂਦ ਵਡੂਨਪਾਮਸੁਰ॰ਰਾਜੌਂਦ੍ਰਰਾਂਠਦੇਸਥੁਗੈਂਕੇ
ਜ੍ਹਿਨਦੇਵਾਖੂਇਰਾਏਆਤਨ ਨ॰ਸੌਂਏਕਸਮੇਂਪੁਛਿਆ ਆਦੇਆਸਜੀ
ਨੂੰਅਰੇਸਾਰਖੇਹੋਤਿਆਹਸਾਰੀਂਕੂਲਾਕਿਉਨਸਾਹਿਏਤੌਦਿਆਸਜੀ
ਕਹਾਕਾਵੀਪੂਧਘਲੋਰਾਸਾਕਹੈਰੂਣੀਕਹਿਦਾਤਾਂਰੂਉਹੋਤੀਤੌਦਿਆ
ਸਜੀਲਾਗਾਨ੍ਹਿਹੀਸਸਾਲਜੌਇਕਪੌਤ੍ਰਆਦੀਗਾਤੇਲਾਈਨਧਰਤੇ
ਲਹਿਦਾਹੈਂ ਸੌਂ ਸੋਸਲਕਥਾਕਹੀਜਧੂਨੁਦਾਸਤੌਂਜਗਾਕਰਿਆ।
ਤੌਂਏਕੀਕਾਰਹਿੰ॰ਇਕਦਚਨਨਅੰਨਦਾਸਤੇਜੌਭੀਮਸੌਣਦੇਹਾਥੀ
ਪਾਂਦੀਬਾਗਾਮਸਾਇਕ: ਜੌਦਰੀਆਂਕਰਨਦਾਲੇ ਭੀਤ੍ਰ: ਦਖਾਗਾ
ਜੇ: ਰੌਪੀਹਿਦਤੇਕੂਸਰੀਸਾਏ॰ਧਾਰਾਨਗਰੀਮੇਸਧਰਮਾਰਾਂਪੀਹਿ
ਦਾਕੂਸਰੀਦਾ ਸਧਧੀਰਸਗਿਤ੍ਰਆਸੀਸਧਿਨਜੌਣਾਣ॰ਕੂਣੀਸ
ਪੁਕਾਰਥਾਅੰਤਸਮੇਂਪੁਰਕੂਤਾਰਸਿਖਆਰਦਿਤੀਆਂਜੌਦੂਦੈਤੂਰੀ੧।
ਤੇਸਗਨਾਈਧਾਈਨਾਧਨਦੇਕੇਸੰਗਿਆ ਤ੍ਰਜੋਧਨਸਿਧਨਾਈ
ਤਾਂਪਹਿਰਾਦੇਨਚਤ੍ਰਾਇਸਮਸੀਤੇਸੁਨਾਰੇਹੋਠੇਕਾਡਿਲਈਸੋਉਸ
ਘਰਤੇਹੇਟੂਦੇਰਸਤੇਮੇਸਾਏਦਾਂਨਲਦਾਏਦਿਤੇ॥੧॥ਤੇਧਾਦੇਸ
ਹੋਜਾਈਚਧਨਦੇਕੇਸੰਗੇਨਾਹੀ ਤ੍ਰਾਤਾਂਧਨਾਨੇਧਾਤ੍ਰਿਆਤੇਸੁਨਾ
ਮੈਹੋਠਾਨਿਕਲੇਨਾਹੀਸਮੀਤਕਿਨੂੰਦਾਹੇਤਾਂਦੂਖੀਹੋਆਤਾਂਉਸ
ਕੇਧਾਧਕਾਕੋਈਸ੍ਰਤਥਾਧਦੇਸਤੇਆਇਆਉਸਪੁਛਿਆਤੂੰ
ਧਾਲਕੋਰਕਿਉਕਿਗਾਲਭਾਇਆਹੈਧਨਕਿਥੇਰਖਾਹੈ ਤਾਂਉਸਕੂ
ਹਮੇਨੂਏਹਿਧਿਤਾਕਹਾਸੀਜੋਮੈਕਾਰੀਆਹੈ ਹੀਨਕੰਮਕਰੇਤੇਰੂ
ਬਾਨਹੀਹੋਤਾਤਾਂਉਸਕਹਾਤੇਰੇਪਿਤਾਕਹਾਕਛੁਹੋਰਕੂਸਮਝਾਕੂ
ਛੁਹੋਰਤਾਂਕਾਹਤਾਹੈਉਹੁਤੇਰੇਪਿਤਾਕਹਾਸੀ ਕਛੁਦੇਤੂਰੀਰਾਤੀ
ਹਟੀਜਾਈਤੇਰਾਣੀਆਦੀ॥੧॥ਠੇਕੂਥਲਗੀਰਟੀਧਾਂਦੀਸ
ਮਗਨਾਈਹੋ ਨਾਧਨਗਾਹਣੇਉਤੇਦੇਣੀ ਤ੍ਰਾਧਹਿਰਾਦੇਨਚ
ਤ੍ਰੈਹਿਥੇਸੁਨਾਰੇਦੀਦੁਸਾਧਦੇਉਥੋਂਧਨਕਢੀਸੋਨਾਤ੍ਰਿਆਤਰਸਾ
ਹੁਕਾਰਕੁਜਾਣੇਸੋ ਏਹੁ ਰੂਪਨਿਰੋਆਧਿਨਜਾਣਾ ਧੇਰਾਤਿ॰
ਸਧਾਅਹਿ ਚਰਚਾਤੇਹਾਰੇਤਾਂਸਾਤੇਸਧੂਸਾਧੀਨਿਜੋਸਧੇਰਾਤੇ
ਮਾਧੋਦਾਸਕੇਸਾ ਧਰਚਾਕਰੀਸੀ॥ਥਾਣੀ॰ਨਾਮਕਿਤਾਕਥਿ
ਦੇਮਪੁਰਾਣ ਸੈਕਥਾਹੈਤਿਸਦੇਪਿਭਾਰਾਜਾਨੇਇਕੀਧਾਂਈਸੰਗ
ਤਾਂਸਭਉਸਕੇਧਤੀਸਰਿ ਫਿਰਾਥੋਂਧਰਮੇਦਸਹਜਾਰਰਾਜਸ

ਰਿਆ ਤੇ ਪਤੀਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਇਆ ਦਾ ਬਾਲੀ: ਨਾਰੀਆ ਨਾਰਿ: ਕਹਿ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ
ਨਕ॰ ਕਹੈ ਹੈ ਭਾਈ ਅਰ ਦਾਨਾ ਐ ਜੋ ਕਰਮ॰ ਕਰ ਨਾਮ: ਕਾਮੀਆ॰
ਨਾ ਜੋ ਨਾ ਐ ਨਰ ਸਾਰੇ ਆਂ: ਉਸ: ਜੀ ਦਾ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਗਏ॰ ਰਾਗ
ਕਰਾ ਸਚੁ॰ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥੧੬॥ ਜਾ ਅੰਧਾ: ਅਗਿਆਨੀ ਰਤਨਾ: ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਦ
ਸੈਨਾ ਦੇ ਗੁਣ ਹੋਏ ਨੂੰ ਆਪੁ॰ ਨ ਆਪਾ: ਸ: ਰਤਨਾ: ਗੁਣਾ ਗੁ ਬਲੀ: ਬੁਧੀ
ਰਤਨੀ: ਗੁਰੂ ਦਰ॰ ਦਲੇਗਾਰ ਤੇ ਆਣਕ॰ ਹਰੀਆ ਦਤਹਿ: ਫਿਰ
ਹਿਆ ਹੋਇ: ਲੋਕੂ ਦਲੋਇ ਤੇ ਅੰਧੇ ਫਿਰੇ ਹਿਆਂ: ਕੋਟ॰ ਦੇਆ ਬਜਰ॰
ਕਠਨ ਕੁਸਰੂਪੀ ਦ ਕੈਸਾਂ ਰੂਪ ਹੈ ਛੈਦਾ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਦਾ ਸੇਦ ਜੋ ਗੁ
ਦਾ ਕਰ ਭਗਤਿ ਮਿਲੀ ਜੋਤਿ ਤੁਾਰਚਨ: ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ॥੧੭॥ ਸ: ਅੰਧੇ॰ ਗੁ
ਰੂ ਹੋਇ॰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪਾਇ॰ ਸਿਖ ਗਿਆਨ ਕ॰ ਜੋਮ: ਦਾਕਰੇ॰ ਆਪ
ਤੈਨਾ ਜੋਹ॰ ਓਹ ਨਰ ਬੁਧਿ ਮਿਜਉ॰ ਦਰੀਭੀਆ ਜਾਣਿ॰ ਮਨ ਮਤਿਅ
ਨੂੰ ਸਾਰੂ ਗਾਹਕੂ॰ ਹੈ ਇਕ ਦਾ ਲਇ॰ ਜੋਮ: ਦਾਹਕਮ ਹੁ: ਹੁਕਮ ਦਲੇ
ਅੰਧਨ: ਸੋ ਅੰਧਾ ਨਹੀ ਕਹੀਦਾ ਹੈ: ਛੈਦਾ ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਅੰਠਰਿ
ਗਤੂੰ ਦਸਏਂਦ ਰਹੈ ਦਿ ਸੀਤਰ: ਉਦੋ ਦੇਸ: ਹਿਦਾ ਆਪੇ॰ ਨਿਰ
ਹੋਕਾ ਪਰਦੇਸਾ॰ ਸਰਗੁਣ ਹੋਕਰ ਗਾਰ ਖੇਸਾ: ਰਖਦਾ ਹੈ ਅੰਤਨੂੰ
ਪਰਗਟੀ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਏਸਾ: ਈਸਰ ॥੧੮॥ ਸ: ਰਾਸਾ ਦਹਿ: ਸੋ
ਦਣੀ ਦਾ ਰਾਤਿ ਹੈ ਅਹਾਰੂ: ਹਾੜੀ ਦਿਹੁ: ਦਿਨਹੈ ਕਾਮ॰ ਰਾਖਿਆ
ਰੂਧ॰ ਦਿਹਾਰ ਮੋਦਿ [illegible] ਖੇਤ ਹੈ ਲਧ॰ ਰੂਪੀ ਦਰੋਗੁ: ਝੂਠ ਰੂ
ਪੀ ਛੈਦਾ ਹੇਤ ਦਾ ਕੁਹੇਤੁ: ਮੋਹੁ ਦਾ ਕੁਹਿਤ ਏਹੁ ਹਾਲੀ ਹਾਰਕੁ: ਬੀ
ਜਣਵਾਲਾ ਬੀਚਾਰ॰ ਰੂਪੀ ਵਿਕਾਰ: ਕੁਕਰਮ ਦੇਹ ਮਣ: ਸਿਣਤੀ ਦੇ
ਬੋਹਿਲ ਦੀਆ ਹੁਕਮੀ॰ ਜੋ ਘਟ ਸੋ ਛੈਦਾ ਲੇਖੇ ਲੋਗੀਐ॰ ਗਾਐ ਜੇ
ਖੇਤਨੂੰ ਜਣਦਾ ਅਉਤ ਜਾਇ ॥ ਮਾ:੧॥ ਸਭ ਖੇਤ ਕਹੈ ਭਉ॰ ਰੂਪੀ
ਪਾਵਿਤ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਰੂਪੀ ਸੈਤੇਪ॰ ਰੂਪੀ ਹਲੇਮੀ: ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਰੋਰ॰
ਉਦਮ ਹਿਰੇਤਾ॰ ਰਖ ਣਾ ਦਖਤ: ਸਮਾਂ ਪਰਧ ਕਰਮਾ ਦਾ ਨਾਉ॰ ਰੂ
ਪੀ ਦਖਸੀ ਸ॰ ਰੂਪੀ ਦਰੋਗੁ: ਝੂਠ ਜਾਣੀਹੈ ਨਦਰੀ॰ ਦੀਆ ਧੋ
ਧੈਲੈ॰ ਤੈਰੇ ਦ ਧੋਲਰੇ ਹੈ ਨੀਰੁ: ਸਕਾਮੀ ਕਰਮਾ ਕਚੇ ਲੇ: ਕਦੀਦ
ਹੈ ਛੈਦਾ ਹਰਿਲ ਪਾਰ ਲੇ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਪਾਟਿਦੇ ਅੰਤ ਰਿਪਰ ਗਾਸੁਤੇ
ਧਾਹਰਿ ਚਾਕਣਾ ॥੧੧॥ ਮ:੧॥ ਹੋਇ: ਹੈ ਸਰਸ: ਖੇਤੀਆ ਜੀਅ: ਹੈ
ਸਾਇਰ: ਸਮੁੰਦਾ ਦੇ ਜੋ ਜੀਵਾ ਸਾਰ: ਸਮਾਲਾ ॥ ਮ:੧॥ ਛੈਦਾ ਜੀਉ ਤਿ
ਸਨਾਣ ਨਾਮ ਛਲੀਰ ਸੀ ਦਾ ਰੂਪੀ ਕਾਲੁ ਚਿਤ: ਚਿਤਨ ਦਲੋ ਜਾਇ:
ਸਨਮ ਦਾ ਹੈ ਆਂ: ਸਚੁ॰ ਨਾਮੁ ਦਾ ਆਮੋਲ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਿਹਾ ॥੧੮॥ ਮ:੧
ਜੈਸੇ॰ ਦਸਵੰਧ ਹਿਲਾ ਕਟਿ॰ ਰੋਜੇ ਕਰੋ ਛੂਟਿ: ਪਾਂਦੂ ਕਤੁਕ ਗੁ ਲੋ

ਹਾ॰ਕੈਂਚੀਆਲਕੁਛੁਦਰੇਤੇਕਸਕਾਗਏਹਿਰੰਜੀਵਦੀਾਸਿਫਤੀਨੰਦੀ
ਸਿਫਤਕਰਾਜੀਵਦੇਜੀਦੇ:ਜੀਵਦੇਹੈਂਜੀਦੇਹੋਏੰਓਹੁਪਹਿਲਾ।
ਅਣਪਖ:ਮਹੀਨਦਾਪਦੂੰਦਿਨਾਮਹਤੰਮਾਤ੍ਰਾਸਚੁੰਭੂੰਨਾਮਰੂ
ਪੀਵਸਤ੍ਰਾਸਚਾ॰ਸਾਰੇਪਰਨਜਾਣੈਨਾਹੀਤਿਚਰਜਾਂਪੀਜਾਂਪੇ:ਜੇ
ਪੇਹੀਸਪੋਾਸ:ਪਠਿਕਾਸੈਂਖਚੂਹਸਨੇਕਹਾਜੀਜਿਦਿਦਾਕੈਣਕਦ
ਜੀਤੈਕਹੈਸਚੰਬੋਲਣਾਕਾਤੀਂਕਰਦਾਸਭੰਮੈਜਾਣਣਾਏਹੁ
ਸਾਰੁ:ਲੁਹਾਰਿਦੈਦੀਸਣਈਰੂਪੀਘਾੜ੍ਹਤਾਸਚਦੇ:ਸਚਦਰੂ
ਪੀਸਾਂਣੁਅਣਾਇਕੇ:ਮਦਾਜਾਸਮਾਇ:ਪਾਇਰਪੀਹੋਵੈਂਜੀਵ
ਹੋਾਬਧੁਣਰੂਪੀਫਿਰਾਨਿਕਬਾ:ਨਿਕਲਜਾਈਾਹਕਿ:ਸਚੁਮੈਾਦਰਿ।
ਅੰਦਰੂਨੀਦਾਰਿ:ਸਰੂਪਦੋਮ।੧।ਪੀਠਕਾਂਕੈਪੀਪੇਤੈਦਾਸਦ
ਰਹਿਕਾਰੀਬਾਮਰਦਾਨੇਨਾਪਕਾਦੇਕੇਕਿਪਰਾਜੀਅਰੋਗੁਜਾਨੋਪੋਰ
ਡਿਗਕੇਮਰਗਜਾਕਾਠੀਸਿਰਪਰਚੁਕੀਓਸੁਠੋਕਹੋਹੈਕਟਾਰ:
ਪੇਸਕਪਜਾਬੀਕਰੂ:ਸੁੰਦਰਾਬੀਕੇਂਪੋਤੈਦਾਬਾਰੂੰਕਢੀਦਾ
ਛੈਦਾਵਾਬੀਕੇ:ਤਨਕਾਅਸਵਾਰੁਜੀਵ ਕਮਾਰਿੰਚੁਪੀਰੂਪੀਸੇਕਟ
ਰੰਗਿਆਤਰੂਪੀਸੁੰਦਰਹੈਜਿਰਿਕਾਰਾਏੰਨਰਕਮੈਾਪੈ:ਸਬ
ਦਿ:ਪ੍ਰਹਮਕੌਛੈਦਾਗਰਿਧਨੁਰੂਪੀਖਰਚਾਅਚਲੈ:ਅਚਲਾਰ
ਤਨ:ਵੈਰਾਗਦਾਰਤਨਰੂਪੀ।੧੯।ਸ:੩ਆਰਿਠਕੈਆਪੁਛਾਦਤੇ।
ਸਹਿਲਾ:ਸਫਲਾਮ:੩ਆਸਾਂਦੇਵਾਇਦੇਛੈਦਾਜਾਸੋਇਹਰੀਕੇਲਾ
ਵੇਆਜਾਨੂੰਤੈਂਏਹੁਕਿਆਕਰੇਧਪਛੀਾਪੈ:ਭਨੁ:ਕਹੋਾਜਾਈ:ਵਾਹੁ
ਹੁ।੨੦।ਸਲੋਕਮ:੧ਸਰਫੈ:ਸਤਸਿਗਾਹਿਸ:ਸਰਘਾਸਆਂਦਾ।
ਹੀਰਾਂਗਜਾਤਰੂਪੀਮੋਤੀਂਵੈਰਾਗਰੂਪੀਾਧਗਲੁ:ਪਖੈਰੀਤੇਮਕ
ਰਾ:ਪਾਪੀਅਜਿਆਣਾਂਜਗੁਦਲਾਵਿਨਦਾਹੋਰੰਲੁਚੁਪਾਪਰੂ
ਪੀਾਪਰਵਾਣ:ਲੋਕਾਮ:੧ਦੋਏਂਦਾਤਾਰਦਾਹਿ:ਰਹੇਵਾਦੂਰਤੀਏ
ਪੈ:ਵਰਤੁਦਾਂਸਰਗੁਣਰੂਪਤੇਨਿਰਗੁਣਹੋਇਆਦਾਂਗੁਰੂਹੋਕਰਾਅ
ਨੂੰਸਿਖਹੋਕਰਾਓਸਨਾਤੈ:ਕੁਮਿਲਾਤਿਆਈਂਵਾਹੁਵਾਹੁ।੨੧।੧।
ਸੁਧਾਰਾਮਕਲੀਕੀਵਾਰਮ:੫। ੧ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।ਸਲੋਕ।
ਮ:੫ਪ੍ਰਭੂਨਾਬਸੀਠ:ਵਕੀਲਹੈ।ਪਾਇਆਂਕਰਾਮਾਦਾਮ:੫ਇ
ਕੁੰਹਰੀਾਵਣਾਦੇਂਕਰਨਦਾਲੇਓਯਾਦਿ:ਧਿਆਰਥਹੋਸਾਦਿ:ਸਾਦਿ
ਰਾਰ:ਪੂਜਜੋਹੈਪੈ:ਬਟਣ:ਧਣਵਣਹਾਰੇਬਾਟੁ:ਧਣਾਇਆਖਿਆ:
ਖਟਦਾਹੈਸਿਖਹੋਕਰਾਗਟਿਆ।ਮਿਲਜਾਵਰਤਾਹੈ।ਪ੍ਰਹਮਟਿਆ:
ਘੂਹਮੁਹੈਾਪਰਗਟਿਆ:ਪਰੇਤੇਪਰੇਪੋਹਵਜੀਰਟਿਆ:ਵਜੀਰਹੈ।
ਮਟਿਆ:ਮਟਹੋਕਾਮੰਦਰਹੋਾਪਰਗਟਿਆ:ਪ੍ਰਗਟਿਦਾਹੈ।

੧।ਮ:੫।ਸਤਿਗੁਰੂ॰ਹਰੀਨਾਂਛੇਦਾ।ਜਨਨਾਨਕਜਿਨਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲਾ
ਇਓਨਾ।ਮਿਲਦੇਹੈਂਤਿਨਾਂਨਾਲਸਦਹੀਵਰਤੋ।ਮ:੫।ਪੂਛੋਮੇਰੇ
ਲੋਕਾ।ਚਹਾਉਂਤਾਛੇਦਾ।ਜੋਮੋਹਿ।ਸੋਪ੍ਰੀਤਮੁਦਿਖੈਮੇਲਿਤੈਕਾਜੇਵ
ਰੂ।ਜੇਰਾਦਵਾਪਾਂ।ਕਿਤ।ਕੇਡੂਮੁਖਕਰਦ ਕਿਨਮੁਖਤਾ।ਧਾਰਿ॰ਕੇ
ਗਰਭਵਿਚਤੇਬਾਹਰਭੀ।ਧਰ।ਆਸਰਾ।ਜਾਣੀਮੈ।ਜਾਣੀਦਾ।ਧਾ
ਰੰ॰ਨੇਕੋ।ਰਸ।ਅਨੰਦਾ।੨।ਮ:੫।ਪੀਠਕਾਜਬ ਸੁਲਹੀਰਜਾਨੂਬਿ
ਆਇਆ।ਸੀਪ੍ਰਿਥੀਆ।ਤੋਂਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਭਾਜਕੂੰਪਈਜਦੋਲੋਕਾਂ
ਛੋਕੇ।ਇਸਬਿਤਹੋਏਤੋਂਕਹੇਹੈਂ।ਰੀਤਹ।ਰੀਤਤੇਪ੍ਰਤਖਦ ਕਮਾਦੇ
ਕਾਦੀਰੀਤਕੇ।ਨੂਟੈਥੀ।ਪ੍ਰਤਖਦ ਜਰਮਾ।ਸੁਆਂ।ਨਾਲਹੁਕੇ।ਛੇਟੋ।
ਸੇਦ।ਸੋਤਭੀ।ਮ:੫।ਛੋਦਾ।ਦੁਖਾਂਕੇਸਿਰਦੁਖਹੈ।ਭੁਖ।ਤ੍ਰਿਸਨਾ।
ਦਣ ਤਿਨ।ਤੁਛਜਾਤਾ।ਗੁਰਨਾਕਰਾਕਿਆ।ਕੀਹੈ।ਪੈਂ।ਸਰੈ।ਬਣ
ਦੀ।ਕਰੇ॰ਤਿਸਤੋ।ਤਪਾ॰ਕੋਈਹੈ।ਬਲ।ਸਕਤੀਰੂਪੀ।ਅਜਰ।
ਨਾਮਦਾਕਮਾਦਾ।ਸਚੁ॰ਕੋ।੩।ਮ:੫।ਸੁਰਿਗੜ।ਸੁਸਟਰਿਗਾਦੇ
ਜਿਨਕੋ।ਇਕ।ਇਕਾਗਰਮਨਕਰਾਛੇਦਾ।ਹਰਿਸਜ ਦੂਰਾਇਮੇਲ
ਭਾਰੂਪ॰ਹਰੀ।ਅਨੰਤ।ਹੋਰਥੋ।ਮ:੫।ਸਾਰ।ਸਾਰਿਸੋਹੈ।ਜਿਸੇ
ਗੜ।ਰਿਹਾਂਦਾਜੋਗਾਦ ਸਮਾਂਓਦਾ।ਦਰਸਾਰੁ।ਦਰਸਨਾ।ਮੋਹਣ।
ਮੋਹਿਦ ਮੋਹਿਣੁਦੁਖਾਂਦਾ।ਪੈ।ਸਿਫਤਿ।ਸਿਫਤੀਕੇਸਲਾਹਣ।ਸ
ਲਾਹਗਾਰੂਪੀ।ਭੰਡਾਰ।ਨਾਮਦਾ ਖਜਾਨਾ।ਦਾਲੀਤੀ।ਅਨੁ।ਲੀਤੇਹੈਨ
ਰੰਗੁ।ਪ੍ਰੇਮਾਰੰਗੁ।ਅਨੰਦਾ।ਕ੍ਰੀੜਿਆ।ਭੋਗਤੇਹੈਂ॰ਗਆਨੀਕਾਇਕ
ਮਾਤਿਰੂਪੀਤਰੰਗਾ।ਲੈਗਏ।ਕੋਗਾਨਾ।ਰਖੁ।ਹਰੀਹੈਤੋ।ਓਨਾਹਾਨੇ
ਗਏ।ਓਨਾਦਾਰਖਨੇਜੋਰਗਕਰਿਆ।ਹੈ।ਆਇ॰ਇਸਜਨਮਮੈ।
ਓਸਮਧਾਰਿਗੁ।ਦੋਆ।ਸਜਣੇ॰ਪ੍ਰਲੋਕਦਾ।ਮਿਤ॰ਇਸਲੋਕਦਾ।ਨੰ
ਸੋਤਨਾ।ਹਮਹੋਇ ਭੋਗਾਂਰਿਗ।ਸੁਕਾਦਦਾ ਸਾਡੋਪ੍ਰੇਮਨਾ।ਮਸਲਤੀ।
ਸਲਾਹਕਾਰਾ।ਛੇਦਾ।ਜਗਾਦੇ ਦਾਤਿ ਆਦੇਸਿਰਿਦੁਸਦਾਹਥੁ।
ਟੇਕੁ।ਸਣਾ।ਹਥੁ।ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ।ਧਾਰਿ॰ਕਰਮਾਦੇ।ਭੋਗ॰ਅਨਿ
ਦਰੂਪੀ।ਮ:੫।ਬਿਪ॰ਹੈ।ਬਿਧ।ਸੋਤੇਪ੍ਰਾਖਾਦਨੇ।ਖਾਦਦੇਹੈ।ਭਿ
ਓ।ਜੋਦੁਖ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ।ਬਿਪ॰ਦਰਨਾ।ਜੀਆਰੀ।ਅਗਲੇਦੇ
ਜੋਕੀਆ।ਸਾਰ।ਖਬਰਜੋ।ਇਸਪਾਸੁਹੈ।ਕਿਨਸੀ।ਚਿਕੜਿਪਥਰ
ਦੇ ਬਿਪ।ਚੋਰਦ ਤਨਕੀ।ਕਾਹਦਾ।ਛੋਗ।ਖਰਾਬਰੂਹੈਤੋ।ਬਿਹਿ
ਬ।ਦਿਰਾਦਦੇਹੈ।ਅਦਬੀ।ਧਾਰ।ਤੋਕੋਂ।ਪੈ।ਹਾਰ।ਉਚਾਰਦੇਹੈਂਦ
ਕਹੀਦੇਨਦਹੈਨਾ।ਤਿਨਾ॰ਦੋਖੀਗਿ॰ਕਾਰਿ ਪਾਪੁ।ਪਾਦਿਤਾਤ
ਕੁ।ਤਖਤੇ।ਧਾਕੁ।ਪਕ ਜੂਨਮੈ ਦਨਰਕਮੈਂ।ਘੋਰਦੁ।ਜਗਾਰਣੀ।।

ਜਾਨੁ: ਦੇਖ ਕਰ ਦੇਖੇ ਹਰੀਆ ਜਿਨਿ ਧਾਨੁ੦ ਪਾਈਏ ਜਿਸ ਤੇ ਦੀਆ੫॥ਮ:੫॥ਹਰੀ
ਠਗੁ ਆਧਾ ਮਸਖੀ ਨੂੰ ਉਸ ਮਸਖ ਕਿਉਂ ਹਰ ਣਾਖੀਦੂ: ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰ
ਵਾਲੀਏ ਤੂੰ ਉਧਾਰਨੂ: ਉਧਾਰ ਕਰੋ ਛਬੀਲੀ: ਛਬਵਾਲੀਏ ਮਨ
ਸਾਧਾਰਨੂ: ਮਨ ਸਾਂ ਧਰਣਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਧਾਰਣਵਾਲਾ ਵਾ ਸਾਹਿਤਮ
ਧਾਰ ਦੇ ਕਰਨਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਖੀ ਦੂਰਜਨ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨਾਲੂ ਦਸਿ੦
ਖਾਂ ਦੇਖਾ ਮੈ ਜੋ ਉਨੀਂ ਨਾ ਜੋ੦ ਮੈਂ ਗਾਵ ਕਰਾ ਸੁਣੀ ਨਾਹੀ੦ ਪਦਾਰਥ
ਕਰਾ ਨਾਹੀ ਕੇ ਸੋ੦ ਦ੍ਰਿਵਾਰ ਦੇ ਗੁਣ ਕਰਾ ਛੈਲ: ਸੁੰਦਰ ਛਬੀਲਾ:
ਛਬਵਾਲਾ ਵਾ ਛੈਲ: ਸ੍ਰਿਗਾਰ ਛਬੀਲਾ ਸੁਗਾਣਾ ਤੋ ਓਹੁ ਮਦਮਕ
ਹੋਯਾ ਹਉ੦ ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਨਾਮੇ: ਪਾ ਮੇਰੇ ਮੈ ਅਮਤਾ ਹੈ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਮੇ।
ਜੋ ਉਤਮ ਕਹੇ ਸਭ ਤੂੰ ਰੈ ਮੈਂ ਦੇਖੀ ਦੇਹੈਂ ਤੇ ਕਹੈ ਮਦਮਾਤਿ ਜਿਤਾ ਸਭ ਹਾ
ਜੋ੦ ਉਧਰਾ ਛੈਦਾ ਸਦਾ ਰੀਤ ਤੇ ਗਾਲ ਸੇ ਤੀ ਲਾਇ ਲਈਆ ਹੇ ਸਖੀ
ਮੋ੦ ਕਰਮਹੀਣ ਧਨ: ਨਚੀਆ ਨਾਰੀ੦ ਮੇਰੀ ਯਜਾਤਿ੦ ਗਿਆਨਵੰਤ
ਧੀਆ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀ ਆਂਨਰਾਤਿ੦ ਮਦਧੀ ਰੂਪੀ ਸਫਲ ਕਰਹੁ ਮੈ ਗੀਤੀ
ਹੋਯਾ ਮ:੫ ਸੁਆਵਨੁ: ਸੁਆਦੂ ਨਾਮ੦ ਰੂਪੀ ਆਇਓ ਦੇ ਪਾਲਿਦ ਵਿਚ
ਰਹੇ ਤੋ ਅਧਾਰੂ੦ ਦਾਪੀ: ਕਣਕੂਆ: ਜੋਰਾ ਧਨ੦ ਨਾਮਰੂਪੀ ਧਰਣ
ਰੂਪੀਆ ਪਰਣੀਰਿਆ: ਪਰਦਾਰ ਦਾਲੂ ਪੂਤ ਖੁਦ ਸਿਖਾ ਸੰਦਕਾ ਦਾਲ
ਦ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਕੂਲ੦ ਕੂਵ ਸਮਹੂਨਾ੨॥ਮ:੫॥ ਪਿਠਕਾਰਾ ਰੂਅਰ
ਜਨਣੀ ਕੀ ਸਧਾਹਮੈ ਆਦ ਤਾਸੀ ਲੋਭੀ ਦਿਜ ਤਿਸ ਧ੍ਰਿਤ ਕਹੈ ਹੈ
ਅੰਨਾ੦ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਤੋ ਅੰਨਾ੦ ਵਿਹਾਰ ਤੋ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ੦ ਗਲਾਨੂ
ਕਰੂ੦ ਤਿਲਕ ਫੂਧਾ ਛੋਦਾ ਧਹੁ ਆਇਆ ਨੌ ਧਾਵੋਂ ਆਦੇ ਜਾਦੇ:
ਸਧਾਹਾਮੈ ਵਾਜੂਨਾ ਮੇਆ ਨੀਦ੦ ਆਵਿਦਿਆ ਮੈ ਕਾਮ ਕਰਾ ਕਹਾਦੇ:
ਕਹੇ ਤੇ ਕਹਾਦੇ ਨਾਮ੦ ਤੇ ਕਰਮਾ ਹਉ: ਹੇਰਾਤਾ ਤੁਹ: ਸਕਾਮਕਰ
ਮਾਂ ਰੂਪੀ ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਆਹੇਸਾ: ਜੇਤਾ ਧਾਰਾ: ਪਖੰਡੀਆ ਧਣਈ: ਜੋਕਦ
ਦ ਧਣਦਾ ਅਤੀ੦ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀਆ ਤਾਰ: ਤਾਤੀਆ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ: ਗਿਆ
ਨਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਆਰੁਰ: ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀਆ ਉਤਾਰਿਆ: ਉਤਕਸਾ
ਕਾ ਤਰਗਮਾਨ ਆਈਸ: ਮੇਰਾ ਹਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹੈਂ੦ ਜਿਤ ਪਰਤਨੀ ਕਾ
ਣਾਕਰਾ ਸਰਦਰਿ: ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਆ ਹੁਕਮਾ ਦੇ: ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਆਛੇਦਾ
ਭਤਨਾਮ ਣਿਕਾ ਰੂਪੀ੨ ਦਾਰਥਾ ਕਰਾ ਸਾਦਰ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਹੰਸ: ਸਿਖ
ਮ:੫॥ ਰਾਹੀ੦ ਭਰੇ ਮੈਆ ਜਿਨੇਹਾ: ਜੇਹਾ ਹੈ ਕਰਨਾ ਤਿਸ ਟਾਸਿ: ਟਇਸ
ਸਿਤਾ ਕੂੜੀ: ਲਾਲਸਾ ਕਰ ਆਦੇ ਸਧਾਹਾਮੈ ਤੇ ਜੋਹਾ ਤਕੇ ਹੋਛੋ
ਹੇ: ਛੈਯਾਰੇਹਾ: ਕ੍ਰੋਧ ਹੋਦ ਦੁਰਮਤਿ੦ ਦਿਖਾ ਕੁਮਤਾ੦ ਵਚਨ ਕਰਾਇ
ਰਪੁਰਨੂ ਨਾਲ ਫਿ ਆਇਆ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਠਗੇ: ਪੰਡਿਤਾ ਸਾਬਤੀ੦

ਬਾਦ੍ਰਿਆ ਮੰਹਿਆ ਵਿਚ ਦੋ: ਵਿਚੋ ਵਿਚਾਰੇ ਤਾਂ ਦੋਹਾ: ਦੋਹੀ ਰਲਾਇ ਰਬ
ੲਿ: ਕਰਾਰ ਖਾਇ ਕਰਾ ਪਤੂਰ ੦ ਓਤ ਭੂਪੀਆ ਨੂਰਹੁ: ਜਕੜ ਤੇ ਮਲਨ ਤੇ
ਕੈਚਨ: ਸੁਧਾ ਜਤੂ ੦ ਜਿਨ ਕੋ ਵ ਸੇਹਾ: ਵਜੇ ਪੋਂ: ਜੀਤ: ਜੀਵ ਸਿਤ
ਸਟ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਸੋ ੦ ਪੁਰਸਰੀ ਧਪੀ ਤਬਿਅਈ: ਹੋਇਆ
ਅਗਨਈ: ਅਗਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ੧੧ ਮ: ੫ ਛੁਟੇ ਦਾ ਹੇ ਕਿਰਪਾਲ ਕਰਿ ਕੈ
ਰਪਾ ਆਪੇ ਪਾਇ: ਪੇਰੀ ਕ੍ਰਿਊ ੦ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਜਮ ਦਾ ਡੇਤੇ: ਉਸੋ
ਸਰਧ ੦ ਮੋਸ ਸਚੁ ਸਚੋ: ਕ੍ਰੋਹ ਹਰੀ ਸਭੁ: ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ ਮ: ੫ ਸਰਣਾਇ ੦
ਤਨ ਕਰਣਾ ਧਿਰ ਹਤੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰਿਛੁ: ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਬਾਛੇ ਦਾ ਅਗੀ
ਕਣ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਤਾਨਿ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦ ਦਕਰਤੇ ਧਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣਿ
ਰਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕ ਧਿਆਇਆ ਸਚੁ: ਨਿਜੋ ਦ੍ਰਿਠ: ਦਜਿਆ ਨ ਧਿਆਇ ੦
ਮਨ ਕਰਾ ਉਚਾਰ ੦ ਧਾਣੀ ਕਰਾਰ ਜਾਇ ੦ ਤਨ ਕਰਾ ਪੋ: ਜਿਸ ਨੋ: ਤਿ
ਸਦਾ ਭੇਟ: ਭੌ ਨੂਰ ਪਿੰਡ ਨੂੰ: ਤਨ ਨਾ ਅੰਗ: ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲੀ ਹੁਨਿ
ਹੁਮਲਾ: ਉਜਲ ਤੇ ਉਜਲਾ ਨਦਰੋਂ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਭੁਰਿ ਹਾਸ ਭੋਗੀ
ਹੋਆ ਮੁ ੦ ਛੁਟਗੀ: ਧਾਸਾ ਧਿਦਗੀ ੦ ਕਰੇ ੮ ਮ: ੫ ਜੋਗੀ ੦ ਜਾਤੀਆ
ਉਧੀਗਾਦੇ: ਜੈਤੇ ਮ: ੫ ਘਾਟ ਸਦ ਘਾਟ ਘਟ ਘਾਟ: ਅਉਘਟ
ਘਾਟ ਜੋ ਹੈ ਸਿਜਾਰਤ ਸਿਰ ਤੇ ਸੁਖ ਘਟ ਘਾਟ ਹੋਏ ਦੇਗਾਦ ਦੁਖ ਦੇਸ ਸਮੇਟੀ
ਤੇ ਸੁਖ ਦੇਸ ਸਮੇਟੀ ਆਕੋਇ ੦ ਪੁਤਖੁਦ ਕਮਾਣ ਦੇ ਧਾਪੇ: ਜਿਥੈ ੦ ਹੋਰ ਜਾਹਾ
ਇਕਾ ਛੁਟੇ ਦਾ ਉਦਰ ਅਗਨੀ ਮਾਹਿ ਜਪਿਆ ਸੋ ੦ ਚੂਹਾ ਪੁੰਨ ੦ ਹੇਮ
ਵਿਤ ਕਰਮ ਹੋ ਗਾਹਿ: ਗਾਇ ਵਿਦ ਅਡੋ ਸਾਹਿ ਸਾਰਿ: ਜਾਸ ਸਾਸਾ ਆ
ਹਿ: ਚਾਹਿ ਕੇ ਦ ਆਸਰੇ ੯ ਮ: ੫ ਘੁਲਾਇਹੁ: ਘੁਲਾਇਆ ਜੋ ਜਨੁ
ਸਦੁ ੦ ਸਰੂਪਾ ਦਰਬਾਰੁ: ਸਤ ਸੀਰਾ ਛਿਡਾ ੦ ਹੋ ਸੋ ੦ ਹੋ ਧਿਉਹਾ
ਰ: ਲੈਣ ਦੇ ਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ੦ ਕਰਕੇ ਸਹਜ: ਅਦੂਤਾਰੇ ਵਾਰੂ: ਧੁ
ਰਿ ਮ: ੫ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਕਰਾ ਪੋ: ਦਸੁ: ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਦਰਾ ਧਾਸਧਿ ਦਦ
ਹੈ: ਦੀਸਤਾ ਦਾ ਲਿਖ ਕਦੀ ਆਂ ਕੀ ਤ੍ਰਸਾ ਧਾਈ ਸੇ: ਕਿਰੀ ਸੋਆ ਦੇ ੦
ਤ੍ਰਿਆ ਤਾਹੂ: ਅਸਟਾ ੧੦ ਮ: ੫ ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਧੇ ਰਖੀ ਧਾਤ
ਚਲੀ ਤੇ ਕਹੀਂ ਛੁਟੇ ਦਾ ਆਪੇ ਆਪ ਧਾ ਜੀਅ ਕਾ! ਜੀਅ ਨੂੰ ਰਿਗਤ
ਰੂਪੀ ਜਲਾਇਣ: ਲਾਉ ਣਦਾਲੇ ਰਸੁ: ਰਸਦਾਤਾ ਦਾ ਅਉਸਦੀਨ
ਵਸੇ ੦ ਓਹੁ ਜਦਾਦਿ: ਉਪਦੇਸਾ ਮ: ੫ ਉਛਲੇ: ਹਿਕਾਰੀ ਹੋਵੈ ਸ
ਹੈ ੦ ਕਿਰੀ ਛੁਤਿ ਦਾ ਤੇ ੦ ਤੇਰੀਆ ਨਾਨਾ: ਕਿਆ ਤੋ ਨਿਰੋਧਰ: ਵਸੇ
ਸੁਕਰ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਦਾਲਾ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਉਧਾਰਨ ਦਾਲਾ ਦਾ ਅਸ
ਰਾ ਰੂਪਾ ਜਾਹੁ ੦ ਤੋ ਧੀ ਦਦੀ: ਜਾਚਕ ਤੋ ਸੇਦ ਦਾਰੂ ਜੇਦ ਕਰ
ਨਦਾਲਾ ਜਿਸ: ਜੋ ਦਨੂੰ ਭਾਗਠੁ: ਧਨ ਦੁ ਦਦ ਭੁਭਾਗੀ ਜਿਸ ੦

ਦੁਆਰ ਬਾਰੁ: ਪਰ੍ਹੁ ਦਾ ਧਾਰਣਾ ਦਰ ਧਾਰ੍ਹਾ ਕਲਾਣੈ: ਜਮਕੰਕੈ ਰੈਂਹ੍ਦਾਰ: ਗ
ਤੀਆਂ ਤੇ ਸਨਾਂ ਏਹ ਲਿਆ ਸੁ ਜੋ ਸਚੁ ਰਿਦੈ ਨ ਵਿਦੈ ॥ ਓਹਿ ਨਾ ਪੂਜੰ ਦਾ॥
੧੧॥ਮਃ੫ ਛੋਡਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਹੈ ਤਿਨ
ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਂਣੀ: ਜਿਹ ਬਾਤੇ ਅਮਿਉ ਰਸੁ: ਮਿਲੇ ਹੈ ਨ ਉਚਾਰੇ ਹੈ
ਛੋਡਾ ਰਿਦੈ ਮਾਨਿ ਕਰ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਨੇਤ੍ਰ ਨਕਰ ਜੁ ਦਿਹਾਰਿ ਤੇ ਬਾਣੀ
ਕਰਿਹਰਿ ਆਠਾ ਸੁਆਉ: ਲਾਭਾ ਛੋਡਾ ਸਹਜ ਸਖ੍ਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਇ
ਬਾਉ:੨ਪਉੜੀ ਤੀਆ ਮਃ੫॥ ਸਲੋਇ ਜਗਤ ਤੇ ਜੌਨਿ: ਜੇਨਾ ਮੌਂਧ
ਧਸ: ਮੋਖ ਸਿਮਟੀ: ਦੇਵੀ ਨਾ ਜੋਤਿ: ਚੋਨ ਠਤਾਂ ਨੂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਹੋਇ ੨
ਰਕ ਨਕਰ ਦੇਨ ਧਰਾ ਹੁਪ੍ਰ ਰੋਇ: ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈ ਨਿਸਾਹ ਦੋ ਨੇ: ਹੈ ਮੰਧੇ:
ਸੁਣਿ ਸੁਣੇ: ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕੇ ਪਸੂ: ਜਾਂਉ ਤੇ ਮਿਰਗਾ ਨੂ ਦੇ ਆਲਸੀ
ਪਰੇ ਤੁ: ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਰਿ ਬਾਧੀ ਪਰ ਜੀ ਪੁਰ ਨੂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਆਪੂ ਤੇ ਧ
ਕਾ ਐਸੇ ਕਈ ਦਾਂ ਦਾ ਲਿਵੂ ਆਗਿਆਨ: ਅਰਪਾਨੀ ਨਾ ਖਿ ਹੈ: ਖਿ
ਏਹੋ ਮਾਨਦੂ ਕਰਾਲ ਕਰ੍ਹੇ ਹੋਇ ਵਿਦੇ: ਜਾਦੇ ਲਾਲ: ਹਰੀਆਰ ਜੇ: ਤਦ
ਕਾਰ ਹੋਇ ਸਾਤਪੁ ਜਾਏ ਹੈ॥੧੨॥ਮਃ੫॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਓ
ਸੈਤੁ ਦਾ ਲੀਆ ਜਾਂ ਨਾਲ ਮੈ ਨਾ ਕੀਮ: ਕੀਮਤ ਨਾਇਆ ਅਦੁ: ਦੇ ਕੇ ਰੰਭੀ
ਆਪ ਣਾ ਮੁਲਾ॥ਮਃ੫॥ ਸਜੁ: ਆਦਿ ਸਾਂਤੀ ਨਾ ਦਿਰਾ ਈਦੇ: ਦੇਰਣ
ਹੈ ਸਸੁਰਾ: ਦੋਹਿ ਅਧਾਨਾ ਸਰੂਪੀ ਵਾਣੀ: ਦਾ ਦੁਕਰਨ ਦਾ ਲਾਜੇਠ:
ਜੇਠ ਜਮੁਰਾਜ ਰੂਪੀ ਪੁਉ ਪਉ ਲੂਹੇ: ਪੇਖਿ ਕੇ ਜਨ ਮੈ ਮਾਰੇ ਛੋਡਾ ਤੇ
ਲਾ ਐਸਜਣ ਤੂੰ ਹੈ ਤਾਂ ਹਕੇ ਭਸੁ ਪੁਹੁ ਦੇ ਦਰ ਹੁ॥ ਸਭੇ ਸੁਆਹਾ ਛੋਡਨ ਦੇ
ਫਿਰ ਣਾ ਧੇ: ਦੁਲ: ਦਾ ਸਿਆਨਾ ਨਿਦਰ ਣੇ: ਨਿਦਰ ਦਾ ਹੈ ਸਰਪਰ:
ਨਿਚੈ ਬਾਲਣੇ: ਭਾਲ ਣੁ ਤੇ ਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਬਿਰਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਹਰਣੇ:
ਚਰਨਾ ਦਾ ਕਾਰਣੁ: ਕਰਤਤੈ॥੧੩॥ਮਃ੫॥ ਵਿਣਾਈ: ਗਵਾਈ॥
ਕੂਕਾਦੈ: ਸੂਠੇ ਪਹਿਲੇ: ਸਤ ਸੇਰਾ ਰੂਪੀ ਦੁਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਮਃ੫॥ ਠਦੀ
ਬੀਈ: ਬੂਕ ਪਈ ਆ ਦਿਸਾ ਦੂਰੀ: ਜੈਨਾਰੇ ਪੰਧਾ: ਪੰਥਾ ਮੈ ਪ: ਸੋ
ਤਾਪੁ ਹੋਣ ਨਪਲੀਐ: ਛੁਟੀਆ ਕੰਦਾਸੇ: ਕਹੀ ਦੇਹੈ ਹਾਦੀਐ:
ਫਿਰ ਦੇਹੈ ਪ੍ਰੇਰ: ਅੰਤ ਜੇ॥੧੪॥ਮਃ੫॥ ਧੀਦਾਸਿ: ਸਦੂਸ ਨਦੇ ਚੋਲੇ:
ਦਕੀ ਲਾਉ ਪਰੋ॥ਮਃ੫॥ ਪਿਰਿ: ਦਲਾ ਜੁਲ ਦੇ: ਚਲ ਦੇ ਹੈ ਚਰਣੀ
ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੀਉ ਸੁਹਾਵਾ ਪੇ: ਨਰੀ: ਸੇਤਾਂ ਦੀ ਬਿਪਾਨ: ਸਤ ਸੇਤ
ਖਾਦਿ ਕਰਾ ਬਿਨਠੀ: ਬਿਨਸੀ ਦੂਰਤ: ਪਾਪਤੇ ਸੋਇ: ਸੋਭਾ ਨੂ
ਫਾਦੀਆ: ਕੂੜੀ ਛੋਡਾ ਅੰਤਰਿ ਵਿਕੁਦੀ ਰੀਤ ਤੇ ਧਾਰ ਰਿਹੀ ਏ
ਕਰੀਤਾ ਦੀਆ: ਰੀਤਾ ਦਾ ਜਾਦੀਆ: ਦਿਖਾਦੇ ਛੋਡਾ ਖਸਮ
ਰਦੀਆ ਭੰਸੀ ਗਾਰਦੀ ਸੋਭਾ ਧੂਣੀ ਜੋਰਿ ਸੈਤਾਦੇ॥੧੫॥
ਮਃ੫ ਮੇਰੂ ਬਿਦਿ: ਮਨੁ ਹੇ ਕੇਵੀ ਮੈ ਜਾਚੇ ਦੇ: ਜਾਚਣਾ॥ਮਃ੫

ਉਨਮਨੁ ਨਾ: ਉਨ ਨਾਮੇ ਸੇਤੀ ਤਿਨਾ ਜੀਉ ॰ ਸਾਚਾ ਸਤਾ ॰ ਜੀਵਤੇ ਪਾਏ:
ਦਰਬਾਰੁ: ਸਤਿਗੁਰਾ ਨਥਣੁ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਉਰ: ਜਸ ਰੂਪੀ ਛ
ਤ੍ਰ: ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਬਾਉ: ਸਭੁ ਪਦ ਥੋ ਤਿਕਾ ਮਲਿ ॰ ਬੈਠੇ ਦ ਮਲ: ਪੂਜਾ
ਸਰੀ: ਸਚਾ ਕਰਤਾ ਹੁ: ਛਤ੍ਰ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਕਰੀਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਲੂ ਤੇਰੀ ਮਿ: ਤੇਰੀ ਹੈ ਦ ਕਰਣ ਰੂਪੀ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈਂ ਕਰਣ: ਕੀਤੀ
ਹੋਈ ॥੧੬॥ ਮ: ੫ ॥ ਜੋਇ: ਸੋਰਠਾ ਮਉਲਿ ਭਿ: ਖਿੜਿਆ ਤਾ ਲਾਈ: ਪ੍ਰੇ
ਮ ਰੂਪੀ ਜੁਲਿ ਰਤੀ: ਚਲੀ ਤਾਂ ਗਾਰ: ਗਾਰੂ ਦ ਹਰੀਦਾ ॥ ਮ: ੫ ॥
ਹਠ ਮੰਝਾਹੂ: ਹਿਰਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮਾਣਕ: ਸਰੂਪ ਲਧਾ: ਲਿਆ ਮੈ ਕੂ:
ਨੂੰ ਦਦਾਈ: ਗਵਾਈ ਤਾਂ ਲਿਤਾ: ਵਿਸਾਰਿਤਾ ਪੈ: ਕਰਮ: ਲੇਖਾ
ਆਤਮ: ਮਨਾ ਆਰੀ ਜਤੁ ਪਾਗਾ: ਆਗੈ ਹਣਤੁ ਤਪੁ ਕੀਤਾ ਦ ਆ
ਗੈ ਅੰਤ: ਜੋ ਹੈ ਹਾਰੀ ਤਿਸ ਮੈ ਧਾਗਾ: ਹੈ ਗੁਣ ਤਾਗਾ: ਵਿਸਾਰਿਤ
ਹੋਆ ਦ ਗੁਣਾ ਨੀ ਮਣਕਨਾਗਾ: ਸਨਾਨ ਦਾ ਫਲ ਹੋਆ ॥੧੭॥ ਮ:
੫ ॥ ਪਿਰ: ਹਰੀ ਧਨ: ਮਾਯਾ ਮਾਹਰਿ: ਮਨਿ ਰੀ ਧਣਰ ਹੀ ਹੈ
ਫਿਰਾਹਰਿ: ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਜੋਨਾ ਮੈ ਜਸਮਾਹਰਿ: ਆਨੰਦ ਹੋਆ
ਮ: ੫ ॥ ਆਹਰ: ਉਦਮ ਹੋਰ ਜਗੁ: ਜੀਵਦ ਜਗੁ ਤਾ ਪਾਏ: ਵਰੀ
ਹੁ: ਵਡਿਆ ਤੇ ਅਰਤਥਾ: ਮਰਾ ਤਥਾ ਪੁਤਾ ਫਾ ਪਰਗਾ: ਜੋਸ
ਕੀ ਆਦਿ ਰਲੇ ਹੋਏ ਛੁਟੇ ਜੀਆ ਦੇ ਜੀਉ ਅੰਦਰ ਦੀਆ ਦਾ:
ਲੈਣਾ ਹੈ ਘਰੁ: ਸਤਿਗੁਰ ਦ ਬੈਕੁੰਠ ਦ ਪਾਈ: ਖੁਸੀ ਅੰਚੁਪਿ
ਸਹਤਾ: ਸਹਤ ਤਾ ਜਾਰਿ ॥ ਜਰ ਨਹੀਂ ਜਤਕਤਾ: ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ
ਦਾਸ ॰ ਦੀ ॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਛੁਤ ਤ੍ਰੈ ਘਾਜਾਰ: ਛੁਟੇ ਹੋਏ ਰਾਹੁ ਕਰ
ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਧਾਜਾਰ: ਮੀਤਾ ਦਾ ਪਾਰੀ ਏ ॥ ਜਗ ਜਾਜੀ ਰੂਪੀ
ਅਧਾਰ ॰ ਦਾਨਾ ਮਹੋ ਛਿਦਾ ਸੋਪ ਦੀ ਜੇ ਖੁਟੇ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪੀਠਕਾ
ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੇ ਕਬੀਰ ਕਾਰਚਨ: ਜਗਾਤਾ ਥੋ: ਵਿਰਖ ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਸੰ ॰ ਹਿਤ ਹੈ ਦੇਵੇ ਪਿਤਾ: ਲਏ ਦ
ਦੀ ਏ ਸੁਤਿਤਾ: ਭਰਮਦਾ ਖੁਤਾ ਜੀ: ਰੀ ਮਿਤ: ਹੇ ਮਿਤ ਦ ਮਿ
ਨਾ ਦੇਦ: ਜਾਂਦਾ ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਦਸਨਿ ॰ ਉਨਾ ਚਿਤ: ਚਿਤਨਾ ਏ
ਖਿਆ: ਲੇਖਾ ਦਾ ਸੰਕਲੋ ॥੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥ ਧਰਤੀ ਪਤਰਥ ਦ
ਦਿਆ ਰਾਹਿ: ਮਲਾ ਜੋਨਾਰੀ ॰ ਧਰਤੀ ਕਦ ਤਿਨਾ ਦੀ ਗਲ ਹੂਲਾ
ਹਿ: ਲਾਹੀ ਲਹਾ ਹੈ ਦ ਲਾਹੂ: ਸਮੂਹ ਨ ਲੌਹਿ: ਲਾਇ ਆਹੈ ॥
ਮ: ੫ ॥ ਜ਼ੀਰੀ ॰ ਆਰੋਪਾਂ: ਪਰਵਾਰੁ ॥ ਸਰਗੁਣ ਏਕਾਂਤੀਆ

ਸਿਰਛਤ੍ਰਾਆਪਿ॰ਤੋਂਉਹਪਹਿਰਿਆ:ਉਤਪਤਿਕੀਤਾਦਰਸਨਿਆ:
ਦਰਸਨਣੁਕਰਿਆਵਿਦਾਦੁਆਰੋਗਖਾਨ:ਖੋਈਕਠਾਵਿਚਾਜੋਈਨਿ
ਰਮਲਜੁਧ। ਸੁਧਤੇਜਧਾ॥੨॥ਮ:੫॥ਭੁਮਿ:ਭਾਰਬਧੰਨੁਦੀਵਾਰਿ
ਵੇਭੂਪੀਆਵਿਸਲ:ਵਿਸਮਾਰਪੀਆਐਚਨ:ਰੇਚਕਮਾਤ੍ਰਭੀਨਾਮ:੫
ਵੇਹ॰ਦੋਰਾਧੈ:ਅਗਨਿ॰ਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਆਇਕਾਦ੍ਰਿਸਟਿ:ਬ੍ਰਹਮਾਲ
ਤ੍ਰ:ਸਤਗੁਰਦਾਕ੍ਰਿਪਾਬੂਧਿਗਲਿਲਾਏ:ਅਤੇਦਕਰੇ॥੨੧॥ਮ:੫
ਚਲਾਇ:ਗਾਨ੍ਹੋਜਨਕੀਗਕੀਮ॰ਤਾਮ:੫॥ਦਿਧਾ:ਲਗਾਇਤ੍ਰਿ
ਵਾਹੂਦੇਰੇਮ॰ਰੇਸਿਮਾਪੌਰਸ਼ਨ:ਜਗਤਾਇਕੁ॰ਰੂਪਾਭਤੇ
ਆ:ਤਰਾਦਾਮੀਤ੍ਰਿ:ਵਿਛਾਦੂਰਿ:ਅਰਮਾਨੀਆਨਾਸਾਧਰ:
ਗਿਆਨੀਆਨੂਗੁਪਤ॰ਨਿਰਹਾਬਟੀਐ:ਧਨਿਕਾਤੁ॰ਹੈ
ਇਕਤੁ॰ਤ੍ਰਿਕਾਲਕਾਕਰੋ॥੨੨॥੧॥ਰਾਮਕਲੀਕੀਵਾਰਰਾਇ
ਬਲਵੰਡਤਥਾਸਤੇਡੂਮਿਆਖੀ॥੧ੳ ਪੀਠਕਾਇਕਸਮੇਸ
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਪਾਤਸਾਹੀਦੇਹਜੂਰਰਾਇਬਲਵੰਡਤੇਸਤਾਧਾਦੇ
ਲੋਕਾਈਭੁੱਮਦੇਏਨਾਦੇਘਰਪੁਤ੍ਰੀਦਾਵਿਵਾਹਸੀਏਨਾਗੁਰੂਜੀ
ਤੇਕਹਿਆਮੈਰਾਮਾਨਤੁਸਾਹਿਬਕਹਾਜੋਆਖੁਆਵੈਸੋਤੁਸੀਲੈਵੈਤਾਂ
ਸੌਰੁਪੀਆਆਇਆਜੋਦੀਆਂਪਰਏਹੁਰਾਜੀਨਾਹੋਏਗੁਰੂਜੀਕ
ਹਾਹੋਰਭੀਦੇਵਾਂਗੇਤੁਸਾਂਨੂਏਹੁਰਾਗੁਕਰਨਾਆਇਆਬਾਣੀਗੁਰਦਾ
ਸੁਣਾਵਣੀਘੁਤਨੂਨਚੋਆਆਉਤਨਾਆਭੀਆਏਗੁਰੂਜੀਅਗੈ
ਏਨਾਗੁਰੂਨਾਨਕਤੇਲੈਕੇਸਭਦੀਆਂਚਾਕਰੀਜੋਹਮਾਰੇਘਰਦਾਏਤੂ
ਸੀਕੁਝਵੀਹੋਇਆਂਸਾਹਿਬਦੇਕੈਪਕੜਉਨਾਨੂਕਸਟਹੋਇਆਤੇਵੈ
ਲਿਦ੍ਰੂਭਿਏਤੇਗੁਰੂਜੀਕਹਾਏਨਾਦੀਜੋਆਰਜਕਰੇਗਾਤੇਜਦ
ਕਾਲਾਮੂਹਕਰਕੇਖੋਤੇਤੇਚਾੜਾਂਗਾ ਤਾਂਭਾਉਥੇਹੋਰਕੇਬਾਣੀਲਪੇਟੀ
ਕਾਲਾਮੂਹੁਕਰਕੇਖੋਤੇਤੇ ਲਹੌਰਮੈਂਤਾਂਭਾਈਲਧੇਨੋਸਿਰਮੁਨਾਇਕੇਮੂੰਹ
ਸਰਣਗਏਲਹੌਰਮੈਂਤਾਂਭਾਈਲਧੇ ਕਰਕੇਨਾਲਅਮ੍ਰਿਤਸਰਮੈ
ਲਾਕਰਕੇਖੋਤੇਤੇਚੜੂਕਰਦੂਲਵਜਦੇਨਾਲਆਮ੍ਰਿਤਸਰਮੈ
ਲਾਕਰਕੇਖੋਤੇਤੇਚੜੂਕਰ ਮਿਲੇਦੇਖਕੇਗੁਰੂਜੀਛਾਤੀਨਾਲਭਾ
ਹਾਮਸਰਉਪਰਆਇਮਿਲੇਦੇਖਕੇਗੁਰੂਜੀਛਾਤੀਨਾਲਲਾ
ਇਕਿਵਜਾਂਭਾਈਲਧਾਪ੍ਰਸੰਨਆਰਖੀਤਾਂਅਰਜਕੀਨੀਏਨਾ
ਬਖਸਜੋਗੁਰੂਜੀਕਹਾਏਹਨਹੀਹੈਦੀਪਨਾਤਾਈਕਹੈਟੂਟੀਗੰਢੁ
ਤਾਂਸਾਹਿਬਕਪਾਜਿਸਕਰਾਂਤਸੀਨਿੰਦਾਕਰੀਸੀਤੈਮੈਂਹੈਤੁਸ
ਤੁਸਤਕਰੋਗੁਰੂਨਾਨਕਕੀਤੇਰਾਇਬਲਵੰਡਕਹਣੁਲਗਾਗੁਰੂਨ
ਨਕਤੇਅੰਗਦਜੀਕੀਅਭੇਦਉਸਤਤੀਕਰੀ॥੧ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਨਉਕਰਤਾ॰ਜਿਸਦਾਸੋਕਰੇ॰ਜਿਸਨੂੰਕਿਉ॰ਤਿਨਾਦੇਦਾਆਪ
ਹੈਜੋਪੀਵਦੇ:ਜੋਏਸਾਦੇਨਾਧੋਰਾਰੇਜਾਂਦੇਨਵਕਹਿਣਾਦੇਨਾ।

ਦੇਵਾਨਾਸਤਿ: ਦੇਵੀਸਿਧਦੇਗੁਰੂਜੋਹੈਸਤਾਂਦੇਏਹਤਕਾਦੇਹੋਏਤੇ ਛੇਵਾ:
ਕਰਣਾਮੁਦਤਾਦੇਕੈਦਾਹੈਪਰੰਗਤਿ:ਪਰਮਗਤਿਰੂਪੀਦਨਾਪਰਜੀ
ਦਵੈ:ਪਾਵਦੇਹੈਦਪੜੀਦਾਹੈਰਾਜ੦ਗੁਰਆਈਰੂਪੀਰੋਟਾਸਮ
ਰੂਪੀਸਤਾਣੀ: ਬਲੂਦਾਲੀਨੀਦਸਰਦਾਰੂਪੀਹੈ੦ਕੋਮਹੈ:ਗੁ
ਰੂਅੰਗਦਦੂਦੋਹੂਨਾ: ਛਤ੍ਰਕਾਰਿਸਿਟਨੀ।ਕਰੇਸੋਜਿਨਏਹਾ
ਛੂਹ।ਆਨਮਰਦੇਵਦੀਮਤਿਜੋਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦਿਤੀਹੈਏਹਪਕੜ
ਗਿਜੋਰਿਦਾਲਾਗੁਰੂਅੰਗਦਦੇਸੀਦਨੂਦੇਕੈ ਪਰਕਾਸ਼: ਬਲ
ਵਾਲਕੀਤਾਹੈਲੋਂ੦ਰੀ ਗਹਿਰਾਸ:ਰਹਾਰੀਤਕੀਤੀ੦ਨਲੇਰਤੇ
ਪੰਜਪੰਜਸੇਪਰਕੇਸੱਖਾਟਿਕਿਆਸਲਾਮਤਿਬੀਦਦੇ:ਏਸਾਥੋ
ਹੈਦੂਆਹੀਜਾਹਿ: ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੋਛੂਹਦਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਦੇਹੀਟਿਕਾਈਲਹਣੇਨੂੰਜੀਦੇਹੀ ਪਟੀਏ: ਸਿਦਕੀਹੈਜੁਗਤਿ:
ਗੀਤੀਗੀਆਸਧਿ: ਨਾਨਕਜੀਨੇਨਿਰੰਜਨੀ: ਹਰਿਦਾਦਾਆਸਾਏ
ਕਾਮਲਤਪਤਦੇਠਾਗੁਰਹਟੀਏ: ਗੁਰਅੰਗਦਗੁਰਾਈਰੂ
ਪੀਤਪਤਮਲਬੈਠਾਕਗਹਿ੦ਸੋਛੂਹਦਾਜੋਗ: ਹਰਿਨਾਲਲੂੜ
ਨਾਏਦਾਸਿਲ ਅਨੂਣੀ। ਦਿਸੋਰੂਪੀਛੂਣਤੇਰਹਿਣਤੇਸੋਗੁ
ਰਸਚਾਰ੦ ਕਰਹਰਿਨਾਮਦਾਪਟੀਏ: ਪਟੀਦਾਪਰਚੇ: ਪਰ
ਚੀਪਸਮ੦ ਨਾਨਕਜੀਕੀਆਪਹਰੀ: ਪਾਈਤੇਅਗੋ ਫੇਰਿ: ਪ
ਰਾਇਤ ਦਪਟੀਏ: ਦੇਦੋਦ ਫੇਰਦ: ਪਰਾਇਤ ਪਟੀਏ: ਦ
ਰਦੋਹੈਨੂਰ: ਆਪਦੂਆਅਰਸਹੁ: ਬੈਕੁੰਠਦਸੁਰਗਦਾਕੁਰ
ਸਹੁ: ਤਖਤਦ ਬੈਕੁੰਠਦਾਏਟੀਏ: ਦੱਰਸਦਾਹੈਅਬੇਹਾ
ਬੁਧਮਤੀਦਸੂਨੂਦਾਹੈਸਚ੦ਨਆਹਟੀਏ: ਅਸੀਦਾਤੂਸੀਹ
ਟਦੇਹੈਪੁਰੀ: ਸ੍ਰੀਚੰਦਤੇਲਖਮੀਦਾਸਜੀਨੇਕਉਲ: ਦਚਨਾ
ਕਰਪੀਰਹੁ: ਕਰੇਸੋਪੀਰਸੋਤੁਰੇ ਕਨਅਰਟੀਏ: ਕੰਧਾਸੇ
ਤ੍ਰਿਸਕਿਆਪੈਟਿ੦ਕਰਾਛੂਹਦਾਬਿਨਿਆਰਹੂਟੀਏ: ਹੈਕਚਰੂ
ਪੀਛਾਂਟਿਦਾਉਚਾਇਕ: ਚੁਕਿਆਨੇ [illegible] ਨਿ੦ਗੁਰਨਾਨਕਨੇ
ਆਖੀ੦ਰਬਆਈਦੇਬੀਕਰੇ੦ਪ੍ਰਾਪਤਿਕੀਤੀ: ਦਿਤੀਦ
ਅੰਗਦਨੋਬਟੀਏ: ਬੈਪਬਹਾਲਿਸੋਹੁਣਅਗੇਅੰਗਦ
ਜੀਦੇ੦ਕੂਚਿਨਾਉਦਟੀਏ: ਪਟਿਲਦੋਦਾਗੁਰਾਨਾਲ੦ਜਦ
ਹੈ: ਜੇਕੇਕੇਸਾਲਦਰਤੇਤੇਜੇਕੇਸਾਲਦਰਤੋਗਾਲ: ਜੀਆਂਦੀ
ਆਦਪਾਲੀ। ਦਸੇਹਰਿਪਾਸੁਆਆਪੇ: ਆਪਕੇਜਿਸਨਾਦ
ਕਹਾਲੀ: ਸੀਪਹਰਾਸੇਤਾਲੀ। ਸੇਕੜੋਸੇਖੀਰੂਪੀਤ੍ਰਾਲੀਆ

ਵਾਲਾ ਉਹ ਮਤਿ: ਜਿਸੀ ਦਾ ਜਿਸੀ ਅਸਕਲੋ ਹੋਇ ਜਿੰਨੇ ਰਾਣੀ॰
ਤਿਨਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਾਤ੍ਰ ਦੇ ਵਿਖੇ ਗਾਲਦਾ ਆਂਦਣ ਹੋਇਆ ਛਿਦਾਖ
ਸਿਮ: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦਾਰਿ ਦੇ ਦਰ ਦੇ ਸੁ ਹੋਇ ਇਰਾਤ ਅੰਗਜੀ ਦਿਆ
ਣੀ: ਬਹੁਤੀ ਹੈ ਬਲਵੰਡ: ਤੈਂ ਮਕਹੋ ਆਤਾਂ ਪੀਵੀ ਜੋ ਨੇਕ ਜਨ।
ਇਸ ਵੀ ਹੈ ਅਪਰਾਲੀ: ਜਿਥੋ ਰੂਪੀ ਦਾ ਕੁਲ ਰੂਪੀ ਅਂਵਲਤਿ: ਪਾ
ਛਿਦਾ ਖੀਰ ਘਿਆਲੀ: ਘਿਉ ਵਾਲੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਰਸ: ਛ
ਦਾਜੇ ਸਦਾ ਵਖੀਰ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਘਿਉ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਆਮਿ
ਤੋਹਣ ਜਿਸ ਮੇਰ ਸਹੈ ਅਪਰਾਲੀ: ਆਲੀਆਂ ਛਿਦਾ ਅੰਤਰਦੀ: ਗੁਰ
ਅੰਗਦ ਦੇ ਪਾਣਵਿਆਲੀ ਪੀਵੀ॰ ਦਾ ਸਤੁ: ਪਤੀਆਂ ਰੋਇ: ਗੁ
ਸੀਆਵ। ਗੇਗੁ: ਗੁਰਿ ਆਈ ਪੁਤਾਂ ਤੇ ਰਖੀ ਤੋ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਦ
ਰੋਗ: ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਹਰਿ ਦਲ ਦ ਵਾਈਆ ਕਿਕਿ ਉਨਾ: ਏਹ
ਕੀਕੀਤਾ ਕੋਉ ਚਹਦੀ: ਉਹੀ ਹਦੂਦੇ ਵਿਣ: ਦਚਨਾਂ ਨੌਦਰਿ
ਕਿਉਨਾ: ਦਰਨਕਰੋ ਕਹੇ ਅਸਾਤ॰ ਤੇਰਨਾ ਜਾਣਨਾ ਜਿਸ ਮਧ
ਣਾ ਖੋਰ ਬਤੁ: ਮੰਦ੍ਰਾ ਚਲ੍ਹ ਜਸ ਬਾਦਿ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਰਤਨਾਂ ਚੌਦਾਂ ਜ
ਬਾ ਲਖਮੀ ੧ ਧਰਿਤ ੨ ਵੈਦਾ ੩ ਵਿਖ ।੪। ਸੁਰਾ ।੫। ਧਾਜੁ ਧਾ ੬
ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ੭ ਧਾ[illegible] ਸੰਖ ੮ ।ਧਨਖ ।੯।। ਕਾਮਧੇਨ ੧੧।
ਗਜਿੰਦ੍ਰ ੧੨। ਆਦਿ ੧੩। ਅਵਿਜਰਾਜਾ ੧੪।।੧ ਜਿਨਾ ਕਿਉ
ਨੂੰ: ਚਮਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਨਿ: ਇਹੁ ਦੇ ਸੋ ਅਧਿਕ: ਬਹੁ ਮੰਤ
ਦਾ ਦੇਵੀ ਜਿਨ ਕਿਉਨਾ: ਠਰਾਇਆ ਹੈ ਦਾ ਇਹ ਦੇਸ ਮਨ ਕਰੋ।
ਅਸਮਾਨਿ॰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਰਕਿਆ ਕ੍ਰਾ: ਜਸ ਰੂਪੀ ਛਿਕਿਉਨਾ: ਖਿ
ਚਿਆ ਹੈ ਵਾਸਦ: ਹੇ ਜੋ ਮਾਨਿ ਦਾਰਿ ਆਰਾ ਜੋ ਛਿਕਿਉਨਾ।
ਸਿਕਿਉ ਨਾ: ਮਿਲੋ ਹੈ ਅਧੋ ਧਰੈ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਜੋ ਕਿਉਨਾ। ਉ
ਕੀਤਾ ਕੋ ਸੁਧੋਸ: ਜੋ ਧਰੋ ਉਨਾ: ਹੋ। ਜਾ ਤਿਹੁ ਆਣ: ਦੇ ਬੂ
ਪੁਤ੍ਰ ਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਪਛੂਰ ਸੇਦ ਧੁਰੂ ਉਜਿਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਾਜੀ ਕੇ
ਆਂਣੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਜੋ ਮੁਖ: ਨਾਸ ਕਰਿਆ ਜਰੂਰ: ਹੇ
ਕਾਰਣ ਮੁਚ: ਬਹੁਤੀ ਕਰੀ ਗੁਰੂ: ਵਡਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਮਾਆ ਪਹਿ
ਬਾਤ ਕਹੇਂ ਲਬ ਦਿਸਾਹੇ: ਪਰਾਚਕਰੋ ਦਰਗਾਹ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ
ਦਾ ਸੀਗਤਿ ਆਨਰੂ: ਅਨੰਦੁ ਅਜੀਤ ਚਹਾਰਿਦੀ। ਉਹੁ ਰੂਪ ਰਹੁ
ਰ: ਠਰਾਇਆ ਹੈ ਕਾ ਜਾਣ ਹਿਆ ਹੋਂਦੇ ਦੇ: ਹੋਦੇ ਨੇ ਕਿਰਿ ਸੋਆ
ਤਲੋਕ। ਅਸੀ ਆਲ ਪਾਰਿਸੀ ਗਾਂਵ ਜਨ ਅਮਰਦਾ ਦ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾ
ਮਜਾਏ ਜਗਤ ਨੂੰ ਤ੍ਰਧਸੁ ਸੇ ਦੂਰ: ਤੁਮਾਰੀ ਦੀਰ ਪਾਈ ਹੈ।

ਦਾਆਪਕੋਤ੍ਰਿਠੇਦੂਰਹੋਵੈਹੈਂਵਾ ਆਪਕੋਸੁਝੈਹੈ ਦੂਰ:ਨਾਸੀਆਪਾਹੁਣ
ਭਿਨਭਿਨਕਹੇਹੈਂਗੋਸਟਿਕਿਆ॰ਜਸਰੂਪੀਆਬੋਹਣ:ਜੈਧਾਸਕਾਦੀਧਾ
ਣ: [illegible]ਦਾਕਾਰੋਰਿਆ:ਤ੍ਰਿਹਾਪੇਤਾ॰ਅਮਰਦਾਸਜੀਆਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਕ
ਰਿਤਾਣਰੂਪਨਿਹੀਅਮੇਰੁ:ਮੰਦ੍ਰਾਚਲਨੂੰਮਹੇਲ:ਗੀਆਨਾਅੰਤੁ॰
ਰੂਪੀਆਪੱਲਣ:ਕਾਠੀਆਸਤੁ:ਧਾਰਨਾਵਧੋਲਣਦਾਹੁੰਦਾ:ਦਾ
ਧਾਧਾਰੂਪੀ॰ਧ੍ਰਿਤਾਅੰਧਾਰਸਾਸੋਹੋਇਰਹਿਆਹੈਤਿਸਦੇਖਿਤ੍ਰਿਣ
ਨੂੰਚਾੜ੍ਹਿਆਤੈ:ਕਿਰਣਾਵਾਲਾਭਾਣ:ਸੂਰਜਾਅਨਿਸ ਸਤਹੁ:
ਸਤਕਰਕੇਧਾਰੇਤੁ॰ਮਹੀਦਾਖਾਦਾਨੋਹਾਛਾਦਣ:ਛੁਹਿਆਰ
ਖੀਵਣਕੀਇਕਥਾਤੇਰੀਐ॰ਹੇਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸਜਾਖਾਣ:ਖੰਡ
ਦੇਖਿਉ ਗਿਆਨਕੇਮੈਦਾ:ਕਰਮਕਾਂਡੁਤੇਖੰਡੁ॰ਉਪਾਸਨਾਰੂਪਨਿ
ਨੀਸਾਣ:ਪ੍ਰਗਟਾਸਪਧਾੜ੍ਹਿ॰ਸਭਲੋਕਰੂਪੀਆਵਾਉ:ਵਾਸਨਾਰੂ
ਪੀਕਰਾਸੇਰਾਣ:ਸਮੇਰੁਦਵਤਾਦਾਨ॰ਹੁਣਓਹੁਸਾਨੂੰਦੇ ਜਿ:ਜੋਤੋਨੂੰ
ਹੈਸਤੁ:ਸੰਸਤੋਰੂਮਨੂੰਦਾਣਦੇਹੈਂਹਿਰਦਾ:ਦਾਹਿਰਾਣੁ:ਅਚਰਜ
ਹੋਇਰਹੀਹੈਧਾਨਜਿਰਆ:ਉਤਪਾਤਿਕਰਤਾਪੁਰੀ:ਪੂਰਨਾਜਿ
ਖੀ:ਸੋਮੈਤੇਲੋਵੈ ਸੰਗਤਿ॰ਜੈਦਰਮਨਨੂੰਆਵੈਂਸ॰ਹਿਤਾਪੇ
ਸਕਾਰਿਆ:ਪਸਾਰਾਵਾਪੇਸਕਾਰਬ੍ਰਹਮਾਦੇਹੈਜਿਸਕਿਆਵਾਪੇ
ਸਾਕਾਦਾਧੇਰਨਾਧਾਵਾਸੇਵਕਾਨਾਨਕ॰ਰੂਪੁਭੀਅਮਰੂ:ਅਮਰੁ
ਦਾਸਰੂਪਭੀਸਾਧਾਰਿਆ:ਸੁਧਾਰਿਆਹੈ।੧੧ਚਾਰੋ॰ਵੇਦਵ
ਅਵਤਾਰਦਾਨਾਮਵਾਰੂਪਗੁਰਾਚਹੁ ਜੁਗੀ:ਚਹੁਜੁਗਾਮੇਦਾਚੁ
ਹੁਜੁਗੀਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰਮੈਂਪਚਾਣਿਇਣੁ:ਪੰਚਆਂਗੁਰੂਸਿਖਵਾਰ
ਸਮਾਰਤਿਗੁਰੂਵਾਹਗੁਰਾਂਦਾਗੁਰੂਅਰਜਨਭੀ ਸਿਮਿ:ਆ
ਸਰਾਂਦੇਕੋਪਟੀ:ਮਸਤਕਰੂਪੀਆਕਲਮ॰ਹੁਕਮਰੂਪੀਆਹਾਰਾ
ਬੂਧਾਰੂਪੀਆਉਮਾਤੇ:ਜਿਸੀਆਵਾਣਾਨੇਰੈਆ:ਅਰੋਗਾਹੋਯਾ
ਪਿਦੈ:ਪ੍ਰਕਾਸੇਸਰੂਪੀ।ਉਗਵਣਹੁ:ਉਦਿਆ।ਚਲਤੇ ਅ
ਥਵਣਹੁ: ਅਸਤਾਚਲਪ੍ਰਤਿਤਾਚਕੀ।ਦਿਸਾਮੈਆਲੋਆ:
ਪ੍ਰਕਾਸਾਸੋਆ:ਮਰਣਾਜਮਣਾਸਭਲੋਕਾਂਤੁ॰ਦੂਣੀਚਉ
ਣੀਵਵਡੀਤਿਦਵਡੀਆਈਆ:ਮਿਲਧੁਰਕਤੇਟਾਹੈ।੮।੧।੨॥
ਰਾਮਕਲੀਕਬੀਰਜੀਉਕੀ॥੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਪੀਠਕਾਵਿਸੇਜੋਗੀਕਹਾਤਸੀਅਧਪੀਆਕੁਰੈਤੇਕਹੈਹਮਐ
ਸਾਮਰਧਪੀਵੈਗੋਆਰਲਾਲਾਤਿ:ਮਟੀਕੀਤੀਹੋਇਲਾਹਨਿ:ਆਸਾ

ਲਾਹੇ ਮੇਲਉ ॥ ਪਾਵਉ ॥ ਗੁੜੁ ॥ ਰੇ ਇਸਨਾ ਮਤਸਰ ॥ ਏਹਾ ਕਸੁ ॥
ਸੁ ਲਾ ਛੋਡਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਈ ਕੋਈ ਹੈ ਸੰਤ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖ ਜਾ ਕਉ ॥
ਜਪੁ ਤਪੁ ਦਲਾਲੀ ॥ ਨਾਮ ਦੀ ਦਲਾਲੀ ਮੈ ਅਰਪਣ ਕਰੋ ਛੋਡਦਾ
ਹੈ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਐਸੀ ਕਲਾਲੀ ॥ ਮਟੀ ਦਾ ਮਦ ਏਕ ਬੂੰਦ ਭਰਿ
ਦੇਇ ਤਾ ਕਉ ਤਨ ਮਨ ਦੇਵਉ ॥ ਚਤੁਰਦਸ ੧੪ ਪ੍ਰਤਖ ਦਸ
ਇੰਦ੍ਰੀ ਚਾਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਭਾਠੀ ॥ ਨਾਲਾ ਮੁਦ੍ਰਾ ॥ ਮੰਦਨ ਕਹਾ
ਮਦਕ ॥ ਮਦਕਾ ਜੋ ਸਹਜ ਵਿਖੇ ॥ ਸੁਖਮਨ ਨਾੜੀ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਏ
ਹਾ ਪੋਚਨਹਾਰੀ ॥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਸੰਜਮ ॥ ਕਰਨੇ ॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ॥ ਸੂ
ਰਜ ਘਰ ਤੇ ਚੰਦ੍ਰ ਘਰ ਆਇ ਕੇ ਘਰ ਤਕਰਨੇ ਏਹੋ ਗਹਨੈ ॥ ਅਰਪ
ਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਹਿ ਕੇ ਵਚਨ ਕਲਿਆਣ ॥ ਪਿਆਲਾ ਹੈ ਏਹ ਕੇ
ਸਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਅਮਰ ਕਰਣ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ਪੇਉ ॥
ਪੀਨੇਹਾਰਾ ॥ ਧਾਰ ॥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ॥ ਕਬੀਰ ॥ ਹੋਰ ਸਭ ਛੂਛੇ ॥ ਹੋਛੇ
ਹੈਦ ਤੁਛ ਹੈ ॥੧॥ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅਹੂਆ ॥ ਮਨੂਏ ਦੇ ਕਲ
ਛੋਡਦਾ ਭਉ ਮਨ ਧਾਰਾ ਏਹੁ ਭਾਠੀ ਨਾਰੀ ॥ ਨਾੜੀ ਦੀ ਭਗਤਿ ਰੂ
ਪੀ ॥ ਸਮਾਨੀ ॥ ਬ੍ਰਿਧੀ ਹਾਰਾ ॥ ਮਨ ਦੀ ਤਤ ਦੇਤਾ ॥ ਅਉਧ ॥ ਹੇ ਅ
ਵਧੂਤਾ ਚੁਣ ॥ ਤੇ ਫੇਰ ਹੋਰ ਮਦ ਦਾ ਰਸ ਨਾ ਕੁਦਨ ॥ ਦਾ ਨਮੋ
ਪੁਰ ॥ ਰਕਾਰ ਮਕਾਰ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਭਾਠੀ ॥
ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਲੇਤ ॥ ਘਾਲਣ ਜਾਲਿਆ ॥ ਸੰਜਾਰਿ ॥ ਰੋ ਤਾਦਾ ਬ
ਧੀ ਛੋਡਦਾ ਜਤਿ ਰੂਪ ਤੇ ਸੁਧਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਹੋਇਆ
ਰੂਪੀ ਤਾਂ ਗਹਰ ਗੰਭੀਰ ॥ ਬਡੀ ਹੇ ਵੀਰੀ ਮਤਾ ਅਉ ਚਾਰਿ ॥ ਉਦਾਰ
ਮੇਰੂ ਪਰਚਤ ॥ ਦਤ ਦਤ ਹੋ ਸੇਰੀ ॥ ਪਤਿ ॥ ਅਘਤ ਥ
ਆਦਿ ਅੰਤ ਜਘਕਚ ॥ ਜਾਹਕ ਹਾਮ ਘਾਤੁਮ ॥ ਤੇਰੋ ਪੀ
ਠਕਾ ਜਘ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਗੋ ਮਗਾਹ ਰਗਹੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕੇ ਕਹੇ ਕ
ਸੀ ਐਸਾ ਏਹ ਹੈ ਸੰਜਰ ਹੈ ਤੇਰੇ ਭਰੋਸਾ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸੀ ਅਗੇ
ਆਪ ਐਸੀ ਜਾਣਈ ਹੇ ਜੋ ਜੈ ਸਾਨ ਜੀਉ ॥ ਦਤ ਦਾ ਜੋ ਛੋਡਦਾ
ਜੋ ਗਮਾਨੀ ਸੈ ਮਰਤੇ ਫੁਟਿ ਜਾਲਿ ॥ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਓਹੋ ਭਾਵ
ਖਾ ਕਉ ॥ ਨਾ ਘਿਲਦਾ ਘਿਲਾਤੇ ॥ ਬਿਰਲਾ ਪੂਹੀ ਬਿਰਲਾ
ਕਰਤੇ ਅਗੋ ਅਰਦੇ ॥ ਨਿੰਦੇ ਲੋਕ ਕਉ ॥ ਪਰਦੇ ਛੋਡਦਾ ਅਘਤਉ
ਸਿਧਾ ਮਨ ਕਿ ਦੀ ਜਾਇ ॥ ਜਾਗੇ ਕਿਠ ਦਾ ਸਰੂਪ ਮੇ ਚੜੈ ॥੨॥
ਪੀਠਕਾ ਏਕ ਸਮੇ ਬਿਦੋਸਿਆ ਤਕਾਰ ਹੂਏ ਕਹਾਂ ਕਬੀਰ ਜੀ

ਕਉਤੁਮਾਰੇਸੋਂਇਜਲਾਰਾਕਰਤੇਹੈ ਤੁਮਕਉਕੰਸੀਕੀਕਟਦਾਲੀਏਦੇ
ਸ਼ੋਤੇਕਹੇਹੈਂਜੀਤ॰ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਦੈਵੀਸੰਪਦਾਨੂੰਕਾਦੂਤਾ॰ਦੁਸਟਾਂਨੂੰ
ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਦੰਡਕੰਮਾਨਦੇਂਦਾਤੇਰੇ॰ਐਸੇਵਡਜੀਅਕੇਸਿੰ॰ਦਾਨੂੰਕਰ:ਜੇਦੂੰਕਾ
ਢੋਂਦਾ ਤੇਰੇਆਗੇ ਬਦਨ:ਮੁਖਦਸਾਰ ਭੁਉਕਾਹਿ:ਜਮਸਕਰੇਅਤੇ
ਕਹੇਤੈਹਟਜਾਇਤੇਕਹੋਜੇਦਕ॰ਥੋਮਿਆਇਆ:ਹਟਿਆਢੋਂਦਾ
ਸਹਜੋਕੀਧ੍ਰਾਰਿਤੇਰੇਦੁਆਰੇ॰ਕਰੇਥੋਮੇਰੇਮਾਥੇ ਦਗਾਈ:ਦਾਗਹੈ
ਜੈਸੇਪਾਤਸਾਹੀਨੌਕਰਨੂੰਮਥੇ ਦਾਗਦੇਤੇਹੈ ਕ੍ਰਿਜਾਨੀਤੇਸੋਦਾਗ॰
ਹੋਹਿਹੈਜੋਰਾਰਨੂੰ॰ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਦੇ ਕੋਠਰੇ:ਤਨਾਕੋਠਰੀ:ਰਿਦੇਰੂਪੀ
ਤਿਸਮੇਂ ਬੀਚਾਰ॰ਰੂਪੀਹੈ ਬਸਤੁ॰ਆਤਮਾਸੋਹਾਰਾ:ਅਨਿ
ਦਾ ੪।ਜਿਹ:ਜਿਸਹਰਿਦੇਵ ਜਿਸੁਮਪ੍ਰਤੇ ਢੋਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਨੂੰਸੋ॰
ਹਰੀਦਾਦ ਜੋਸਮਖਤੇਹਰੀਦਾਸਬਿਸਰ:ਵਿਸਾਰਨਾਢੋਂਦਾਤ੍ਰੈਸੇ
ਪੰਤਕੋਜੋ॰ਪੰਡਿਤਾਕਿਉ ਦੇਜਕੁਭਰਹਿ:ਨਰਕਪਵਹਿਗਾ।
ਭੋਜਨ॰ਕਰੇ ਹਠੋਂ ਹਠਦੇਆਮਾਦਸ॰ਬ੍ਰਿਤਾਸੇਵ ਮੋਤਿਲਕਾਦਿ
ਕਰ॰ਮੋਹਹਮਰੋ॰ਦਿਜਦ ਰਮਤੋਪਾਂਡੇ॰ਤੁਮਨ ਪਾਤਰਦਰ:ਹਰੀ
ਰਾਰ:ਬ੍ਰਹਮਾਦੇ ਸਾਖਾ:ਤੇਤੀਸਕਰੋੜੀਦੇਵਤਾਪੁਸਪਪਤ੍ਰ:
ਸੁਖਮਾਅਮ੍ਰਿਤਫਲਜੀਵਾਰਸ:ਚੈਤੰਨਤਾਰੂਪੀਜੋਂਦ ਤਰਵਰ:ਬ੍ਰ
ਹਮਾਡਾਰ:ਮਹਤਤਾਦੇ ਸਾਖਾ:ਪੰਚਤਤੇਪੰਚੀਸਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ
ਪਤ੍ਰ॰ਜੀਵਾਪੁਸਪ:ਕਰਮਾਤਨਕੇ ਰਸ:ਚੈਤੰਨਤਾਰੂਪੀਤਿਸ
ਨਾਲਾਂਬ੍ਰਿਹ॰ਸੰਸਾਰਨਾਮਾਜਾਨੀਜਾਨੀ:ਮਨਾਦਿਕਰੋਂ ਢੋਂਦਾ
ਰਾਮਦੀਜੋਤਿਦਾਹੋਆਹੈਜਾਨੀ॰ਹੈਜੋਤਿਂ ਭਦਰ॰ਮਨਦਾਜ
ਕਮਾਸੂੰਬੀਧ:ਤਦਾਕਾਰਹੋਆਬਾਰਹ:ਬਾਰਾਂਅਛਰਮੰਤ੍ਰ
ਦਾ ਬਾਹਰਜਾਤਾਅਸਲੇਕੇਜੇਰਹ:ਸੋਲਾਅਛਰਾਕਾਮੰਤ੍ਰਮਧੇ
ਪਦਨਸਕੋਰਿਆ:ਅਜਾਮਿਲਾਦੇਦਾਨਾਮਸੰਧੇਪਦਨਸਕੋਰਿ
ਆਤੇਸੋਰਹੇ॰ਬ੍ਰਿਤਾਅਕਾਸੋਂ ਚੈਤੰਨਰੂਪੀ ਟਰੋ:ਲੁਕਾਟਰਿ
ਆ:ਟਰ੍ਹਿਆ:ਟਲਿਆਹੈ ਕੇਲਾ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰਹੋਆਹੈਸਸੀ
ਕਿੰਜੋਹੈ ਸੂਕ:ਅਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀਜਬਿਰਦ:ਬਿਛਾਪਰਤੀ:ਬ੍ਰਪੀ
ਦਾਜਲਹਰ:ਜਲਪਦਾਰਥਦਾਦੀਇਛਾਰੂਪੀਜਬਿਰਦਾ:ਬਿ
ਰਛਚੈਤੰਨਰੂਪੀਰਿਦੇਮੋਂ ਦਪੀਠਕਾਕੀਸੋਂਗੀਕਹਾਜੇਤਮੋਂ
ਗਧਾਰੇਤੇਕਹੇ ਹਮਧਾਂਰਾਹੇ ਤੇਰੀਧਾਰਾਮੁ ਹਮਧਾਰੀਹੈ
ਅੰਤਰਬਾਹਰਮੋਨਿਰੂਪੀਜਦਇਆ॰ਰੂਪੀਕਰਿ॰ਕੀਤੀਹੈ।

ਛੋਡਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਾ ਪਦੁ: ਪਾਰੁ ਕਰਹੁ ਰੇ ਛੋਡਾ ਅਪਨਾ ॰ ਹਰੀ ਨਾਲ ਛੋ
ਖਿਬਾ ਕਰੀ॥ ਅਧਾਰੁ: ਆਸਰਾ ਮੁਖਿ: ਵਾ ਅਰੇ ਤੋਰੀ ਹੋਂਦੇ ਬਾਚਪਿ॰
ਕਰ ਜੋ ਬੂਹਿਆ ਦੇਸ ਦੇਖਹਿ ਏਹੋ ਛੋਡਾ ਅਪਨੀ ਜੁਗਤਿ: ਤੋਰਿਆ
ਤਮਿਲਾਈ ਹਮਿ ਏ ਹਸੀ ਕੀਨ ਨਗਰੀ ॰ ਮੈਂ ਵਾ ਤਨ ਨਗਰੀ ਤਾਂ ਚ
ਗਾਗਰ ਰਿਕੇ ਫਿਰ ਪੂਰ ਜਗ ਮੈਤਾ ਅਕਿਰਾਰੀ: ਕਿਰਾਨੁ ਤਨ ॰ ਕਾਸੂਤ
ਦਵਾ ਸਤ ਮੈਤੇ ਖਾਏ ਰਿਹਣਾ ਨਿਰਾਲਮ ॰ ਹਰਿ ਦਿਖੋ ਬਾਣੀ: ਸਗੀ
ਚੀ॥੧॥ ਪੀਨ ਕਾਉ ਪਦੇ ਸਕੁ ਹੈ ਕਜ ॰ ਦਾਸ ਤੇ ਹਮੁ ਆ ਜਨੁ ਮਿੰ ਕੇ
ਮਾਲਿ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਮੋ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਵਾ ਗਣਨਾ ਪਰਤੀ: ਪਰਮੀ
ਰੀਤੇ ਪਰਕੀ ਨਿੰਦਾ ਬਾਦੁ: ਭੂਗਤੂ ਆ ਅਦਰਗਾਦਨ! ਜਨਮ ਮਰ
ਨੁ ਛੋਡਾ ਸੀਹ ਮਿਤਨ ਘੋਰ ਕਥਾ ਹੈ ਤਹਾਰਿ ॰ ਤਹਾ ਸੰਪਟ: ਪਰਗੁ
ਆਲਿਪਟਨੇ ਚੋਰਾ ਦੂਤ: ਮੁਗਲਾ ਮਤੁ ਦਾਰੇ: ਮਦ ਮਤੇ ਜੋ ਹੈ ਸਿਥੈ:
ਸਿਪਦਾ ਨਾਹੀ ॰ ਕਰਾਂ ਬੀਰ ॰ ਕਾਇਰ ਮੈਂ ਜਨ ਕਉ ਰਾਖਹੁ ਹੋ ਹਰਿ
ਪਾਉ ਪਦੇ ਸਕੋ ਹੈ ਨਾ ਇ ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਆਤੁਰ: ਸਬਦਾ ਕਤਿ: ਬਿਦੋਤੀ
ਨਿਨਕਾਰ: ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਹੋਤਾ ਬਾਰੁ: ਦੂਖਾ ਨਾਹਿ ॰ ਹੋਵੈ ਰਾਬੋਲ: ਅ
ਨੈਦਾ ਦੀਪਕ: ਦੋਹਿ ਦੂਪੀ ਵਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤੇ ਬਲ ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਨੇਬਿ
ਨਾ ਦੀਪਕ: ਹਰੀ ਵਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ ਅਮਰਕੁ: ਅਮਰ ਹੈ ਨਾਲ:
ਹੈ ਰਾਖੁ: ਬਿਭੂਤਿ ਨੂੰ ਵਾ ਰਾਖ ਉਤਾਰਿ: ਨਾਭੁ ਲਾਰਖਾ ਕਾਨ: ਤੇਕ
ਏਕੋ ਪਾਠ ਹੈ ਮੰਦਰਿ: ਸਰੀਰ ਮੈ ਵਾ ਸਰੂਪ ਮੈ ਪਟਿ ਘਰ: ਪ੍ਰੇਮ
ਵਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ ਸੇਜ ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ॥ ਪੀਉ: ਪਤੀ ਦਾ ਵਾ ਪੀਉ ਰਸੁ
ਬਲਾਇ: ਅਦਿਆ ਆਇ ॰ ਆਨੰਦ ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ॰ ਮਲਿ
ਰੋਤੇ ਬਾਹਿ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈ ਐ ਛੋਡਾ ਬੈਰਾਗ ॰ ਦਾ ਜਾਰਾ ਤੇ ਸੇ
ਏਆਸੇ ਜੋਗੁ ॰ ਪੂਰਬ ਦੇ ਕਰਾ ਬਾਰ: ਦੂਖ ਅਧਾਰ: ਆਸਰਾ ਹੈ॥
ਆਰੋ ॰ ਚਲੋ॥੮॥ ਰਾਮਕਲੀ ਘਰ ੨ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ੴ ਪੀਠਕ
ਜੋਗੀ ਰੋਕ ਹੈਂ ਬਿਧਾ ਚਿ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਰੂਸਧਾ ਮੁਕਤੇ ॰ ਭਏ ਖਟ ਚਕ੍ਰ
ਅਨਲ: ਪਵਣ ਦਾ ਤੇਦਾ ਮਨ: ਸੁਖਮਨਾ ਵਿਚ ਪੂਰਕ ਰਚਕ ਰੇਚ
ਕਚੀਨਾ ਅੰਤਰਿ: ਦਸੋ ਦੁਆਰੇ ਮੈ ਪਵਨ ਪਤਿ: ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਛੋਡਾ
ਉਨਮਨਿ: ਤੁਰੀਆ ਮੈ ਪਰਾਰਹ ਨਲਗਾ ਤਹਾਂ ॰ ਨਹੀ॥ ਭੋ: ਹੈ॥
ਸਕਤਿ: ਪਵਣਿ ਸਹਾਰੀ: ਧਰੀ ਹੈ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀਹ ਨੇ: ਪ੍ਰੇਦੇਸਕੀ
ਤਾ ਹੈ ਗਗਨ: ਦਸਵੇ ਦੁਆਰੇ ਚਕ੍ਰ ਛੋਡਾ ਅਤੇ ਨਾੜੀ ਬੈਰਾਗ: ਤੁ
ਅਗਿਨਾ ਮ੍ਰਿਤੁ ਰਾਣਿ: ਹਰੀ ਸਲੇ: ਹੈ ਮਾਇਆ ਸਾ: ਮਾਇਆ ਸੁ
ਆਸਾ ਜਾਣਿ: ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਰ ਨੇ ਸੂਰ: ਇੜਾ ਸੁਰ ਦਾ ਪਦ ਦੁਆਰੁ
ਕੁਕ: ਸੁਖਮਨਾ ਮੈ ਬੀਣ: ਸਬਦੁ ਅਖਰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜ

ਘੁਭਈ ਤਾਂ ਬਿਧਾਰੈ: ਬੈਧਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੇ ਬੈਧਨ
ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਅਨਲ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਨਾਲ ਜੀਵਾਂ
ਦੀ ਰੂਪ ਪੂਰਣ ਅੰਤਰ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਪਾਤੁ ਉਂਕਾਰ ਨ ਹਾਥ ਨ
ਖਰ: ਜੀਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਭੈ ਗਹਿ ਨਾ ਹੇ ਆਖਰਾ ਲੋਭ ਧਿ ਤੀ ਸ
ਕਤਿ: ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਲੋਭ ਸਹਾਰੈ: ਧਰੀਕ ਹਾਥ ਪੇ ਸੀਲੈ: ਪ੍ਰਦੇਸ ਕਰਾ
ਈ ਗਾਰਨ: ਘੁਮਦੇ ਹਾਂ ਦੇ ਬੇਧੀ ਅਲੇ ਕਲ ਰੂਪੀ ਭੁਅੰਗ
ਹੂੰ ਦੇ ਤੇਜ ਸਦਾ ਦੇਰਗਾਹੋਂ ਗਈ: ਹਰੀ ਨਾ ਜਾਪੇ: ਸਤੋਗੁਣ
ਨੈ ਸੂਰ: ਤਮੋਗੁਣ ਨਾਵਿਕ ਕੁ: ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਮੇ ਬਣੀ ਹੈ: ਲੀ
ਣ ਸੰਨ ਆਹੋ ਵਿਣ: ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦੇਵੈ ਅ
ਰਸਈ ਹਾਂ ਏਕੇ ਹੀਂ ਧਰਤੇ: ਗਾਰੁੜੀ ਮਸਨਤੇ: ਜਰਮ ਜਾਸੁ ਨੇਗਕ
ਰਿ ਕਰਤਾ: ਕਬ ਤਾ ਕਰਤਾ ਕਰ ਕੈ ਗਰਬ ਧਿਕ ਹੋ ਇਹਾ ਕੁ ਹਾਂ ਹੈ ਸਾਰੈ:
ਸਾ ਰੁ ॥੧੦॥ ਸਰੂਪ ਹੈ ਇਹ ਜੋਤੀ: ਜੋਤ ਵਾਲਾ ਦੇਵਾਂ ਜੋਤੀ: ਹਰਿ ਦੇ
ਪਸਾਰ: ਪਸਾਰ ਤੇ ਪਸਾਰੇ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਿਆ ਜੋਤੀ ਮਹੀਰਾ: ਹਰਿ ਕੂ
ਦੇਖਿਆ ਨੇ ਰੂਪ ਕਾ ਹੀਰੇ: ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਕਰਤਾ ਅਲੇਖੁ ਜਾਣ ਕੇ
॥੧੧॥ ਉਪਦੇਸ ਕਹੈਂ ਹੁਸੀਆਰ: ਸੁਚੇਤ ਹੋਵਾਂ ਸੋ ਕਹੈ ਹਮ ਬੇਦਾ
ਰ: ਸੁਚੇਤ ਹਾਂ ਤੇ ਕਹੈਂ ਸੁਜੀਆਤ: ਛੁਟੀ ਦੇਹ ਜੋ ਕਰੈਂ ਹਮਾਰੇ ਨਿ
ਗਾਮ: ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਹੁਸੀਆਰ: ਸੁਚੇਤ ਹੀ ਪਹੁਰੀਆ ਤੇ ਕਹੈਂ ਤਿਨ ਰੇ ਦੇਖ
ਤੋਂ ਹੀ ਨਾ ਤੁਮ ਕੀਤਾ ਨੀਬੂੰ ਵਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਸੇ ਜੋ ਭਏ ਆਂਬ ਵਤ ਨਿ
ਰੇਤੇ ਜੋ ਆਂਬ ਵਤ ਮਿਠੇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਸੇ ਭਏ ਨਿ ਧਰਤ ਨ ਕੇ ਰੂ ਤਾਂ ਤੇ
ਭਏ ਮੂਰਖਾ ਕੇਲਾ ਪਾਕਾ ਸਾਰਿ: ਕੇਲੇ ਵਤ ਸੁਖਦ ਸਿਮਰਣ ਜੋ ਪਾਕਾ ਦੂ
ਧਦ ਸਾਰ: ਮਲਿਹ ਵਤ ਤੇ ਜੋ ਸਾਰ: ਕਾਮਾਸੀ ਮਲਿ ਦੇਵਤ ਦੁਖਦ ਜੋ ਪਾਕ
ਕੇਲੇ ਵਤ ਸੁਖਦ ਤਾਂ ਤੇ ਭਏ ਮੁਗਧਾ ਨਾਲੀਏਰ ਫਲੁ ਵਤ ਸੀਸਤਿ
ਸੈਗੁਸੈ ਸੋਚਹਿ: ਸਿੰਮਲ ਵਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪਾਕਾ ਤੇ ਸਿੰਮਲ ਵਤ ਸੀਕ
ਸੈਗੁਸੈ ਨਾਲੀਏਰ ਫਲ ਵਤ ਪ੍ਰੇਮਾ ਜੋ ਪਾਕਾ ਤੇ ਤੇ ਭਏ ਗਵਾਰਾ
ਪ੍ਰਸੰਗ ਇਕੁ ਕੇਤਾ ਮਿਠਾ ੧ ਦੁਖਦਾਈ ਸੁਖਦਾਈ ੨ ਗਹਿ ਹਣਤੇ
ਤਿਆਗ ੩ ਵਿਚਾਰੀਆ। ਨਾਸਾਤੁ ਰੂਪੀ ਰੇਤ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ
ਬਿਖਰਿਓ: ਮਿਲਿਓ ਹਸਤੀ: ਹਸਤੀ ਕਾ ਰੂਪੀ ਹੇ ਕਰਕੀ ਤੇ ਜਾਪਤ
ਪਸਾਧ ਨ ਰੂਪੀ ਹਥਾ ਕਰਕੀਆ ਚੀਟੀ: ਨਿਮਰੀ ਭੂਤ ਹੋਏ ਇਕਰਾ ॥੩॥
ਬਾਣੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ਓ ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਸਮੇਂ ਨਾਮਦੇਵ ਕੇ ਪਾਹਿ
ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਗਏ ਅਗੇ ਨਾਮਾ ਜੀ ਛੀਪਾ ਇਲਾਠ ਕਦਾ ਸੀਤਾਂ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ
ਕਹਾਂ ਮਲੇਕਾ ਨਾਮਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਕਹੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਨਾਮੀ ਤਾਕ
ਹੋ ਛਾਪੋ ਛਾਇ ਲਾਰਾਮ ਨਾਲਾ ਉਚੀ ਤਾਂ ਤਿਸ ਕਾਉ ਤ੍ਰਿਨਾ ਮਾ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ॥

ਰਦਾਸਾ

ਸਲੋਕ॥ਨਾਮਾ ਕਹੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਮ ਸਮਾਲ॥ਹਾਥ ਪਾਵ ਕਰ ਕਾਮ
ਸਭੁ ਚੀਤੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲ॥ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਇਸ ਸਬਦ ਮੈਂ ਕਹੇ ਹੈਂ
ਛੇਦਾ ਜੈਸੇ ਕਨਿਕ ਦੀ ਕਲਾ: ਜੋ ਤ੍ਰਿਨ ਲਗਾ ਸੁਨਿਆਰਾ ਚਿਤ ਨਾ
ਮਾੜੀ ਅਲ: ਧਾਰਦਾ ਹੈ॥ਐਸੇ॰ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮਾ॰ਮੈ ਬੇਧੀ ਅਲੋ
ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ॥ਜੈਸੇ ਭੁਰਮੀ ਅਲੇ: ਭੁਰਮਾ ਭ੍ਰੀ ਦੀ ਹੈ॥ਪੰਚਿ ਨਾ॥ਚੜ੍ਹਿ
ਕੋ ਧਨ ਉਆ॥ ਧਤਾਉ ਨਾ ਕਰੇ ਓਹੁ ਗੁੜੀ ਵਲ ਲਾ ਡੋਰੀ: ਡੋਰ ਵਿਖੇ
ਰਾਖਿਉ ਆਨਿ: ਰਾਜਾ ਕੀ ਦਾਸੀਆ ਪੁਰਿ ਦਰੀ ਉ: ਪੁਰ ਦੇ ਦਰ ਨੂੰ ਆਵ
ਦੀ ਹੈ॥ਹਸਤ: ਹਸੇਲੀਆ ਬਿਨੋਦ: ਅਗਾ ਕਰ ਰੋਤ ਕਲੀ ਕਰੇ ਤੇ ਹੋਰ ਸਖੀ
ਸਾਥ॥ਚੀਤੁ॰ਵਿਖੇ ਮੰਦਰ: ਨਗਰ॥ਚਰਾਵਨ॰ਹੈ ਗਊ ਦਾ ਲਾ ਚੀ
ਤੁ॰ਵਿਖੇ ਸੁੰਗਾ ਊਆ ਤਿਲੋਚਨ॰ਜੈਸੇ॥ਪਾਲਨ: ਪਰੂ ਤ੍ਰਿਪਰਾ ਵਿਰੂ
ਧੀ: ਵਿਸੇ ਸਕਰ ਉਧੀ ਮਾਤਾ ਤੇ॥੧॥ਛਿੰਦਾ ਗੀਤ: ਰਾਗ ਵਾਜ ਸਹੋਰ
ਕਾ ਦਾ ਗੋ॰ਹੇ ਅਨੰਤਾ ਛੇਦਾ ਮੰਡਲ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॰ਤਿਸ ਦੇ
ਧੇਨ: ਸਬਦ ਪਾ ਬੈਰਾਗਿ॰ਹੋ ਕਰ ਅਨਹਦ: ਇਕਰਸ ਹੋਰ ਤਾ॰
ਸਕਮੈ ਅਕੁਲ: ਹਰੀਆ ਧਾਰਿ: ਸਤ ਸੇਤ ਦਾ ਸਰੂਪ ਓਰ ਹਾਉ: ਛੂ
ਰੋਗ ਦਾ ਦੂਇ॰ਸੁਰੰਗਾ ਪੇਜ ਉ: ਬੈਠ ਉਨਾ ਤੀਰਥ॰ਰੂਪਾ ਧੀਰ: ਪੈ
ਚਹੈ ਕਰਾ ਸੋਕੁ॰ਕੀਨਾ ਕਰਾਉ ਤੇ ਆਪੁ ਨਾਰਾਇਨ॰ਹੈ॥੨॥ਧੀਰਕ
ਸਬ ਕਛੁ ਨਹੀ ਖਾਤ ਯਾਰਿ ਆਖਾ ਤੇ ਕਹੋਂ ਜਬ ਮਾਨਈ: ਮਾਤਾ ਹ
ਤੀ: ਖੀਆ ਹੋਤਾ: ਬਾਕ ਦਨ॰ਖਾਜੀ ਵਿਤੇ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਰ॰ਪਰ
ਪੰਖ: ਪੰਛੀਆਂ ਹੋਤਾ: ਥਾ ਆਇਆ॰ਸੀਖ ਚਰਨ ਉਰ॰ਨਾਮ
ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਦਾ ਹੈ ਓਹ ਕਿਸੇ ਪਾਈ ਆ ਤੇ ਕਿਸੇ ਮਾਲ॰ਪਾਈ ਤੇ ਆ
ਖੇਚਰ: ਅਕਾਸ ਚਾਰੀਆ ਭੂਚਰ: ਧਰਾ ਚਰ ਇਨ ਮਾਲ: ਸਮੂਹ ਮੈਂ ਜੋ
ਤੁਲਸੀ: ਤੁਲ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਮਾਤ ਤਾ: ਸਰੂਪ॥ ਤ੍ਰਾਹੀਨਾਂ ਨਾਮਾ ਕ
ਤ ਮਕ ਹੈ ਉਲਟਿ: ਭਉ ਭਉ ਕੋ ਅਗਨਿ॰ਮੈ ਦੇਹੀ ਨਾ ਕਲਪ॰ਯ
ਜਿਤ ਦਾ ਤਿਸ ਦੀ ਆ ਗਰਭ: ਕੁਸਮਾ ਸਰਿ: ਸਦ੍ਰਿਸ ਮਨ॰ਮੈ
ਜਉ: ਜੋ ਕਰਾ ਆਤਮ: ਮਨਿ ਨਾਰਾਇਣ॰ਦਾ ਕੰਦ: ਪੜ੍ਹਾ ਤਤ: ਸੋ
ਮ੍ਰਿਤ ਰਸ॰ਨਾਮ ਰੂਪ॥੪॥ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮਕਲੀ॥੧ਓ ਭੈਉ: ਗਿ
ਆਨ ਦਾ ਸਰੂਪ ਇਹ॰ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਜੋ ਵਿਦਾ ਕੰਚਨ ਹਿਰਨ: ਕੰਚਨ
ਧਾਰਾ ਵਿਨੀ ਆਂਦਾ ਦਾ ਸੁਧਾਗਿਆ ਨੀ ਹੋਇਆ ਪਾਰ ਸਹਿ॰ਪ੍ਰਤਖ
ਦਾ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਹੇ ਦੇਵਾ ਕਥ: ਕਹੀ ਹੈ ਤੇ ਐਸੇ ਸਭ ਕਰੋ ਕਥਹਿ: ਕ
ਥਾ ਸਰੋ: ਸਹਿਤ ਭੈ ਦੇਹੈ ਦਾ ਸਭੇ ਜੀਵਾ ਜੀਵਨ॰ਦੇਪੂਰਨ ਕਾਧ
ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਜੀਵਨ ਤੇਧਨ ਰੂਪ ਹੈ॥੧॥ ਰਾਮਕਲੀ ਬੇਣੀ ਜੀਆ
ਰਾਰ: ਤਿਸ ਪ੍ਰਿਰਾਗ ਮੈ ਗਮਿ॰ਤਾ ਕਰਾ ਤਹਾ: ਚਪੇ ਦ੍ਰਿਸਮੈ

ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ

ਪ੍ਰਭਾ ਦੇਵੰ ਜਥਾਰੇ: ਅਜਪਾ ਨਦੀ॥ ਉਤ੍ਰਾ ਤਹਾ ਜੋ ਸਾਖੀ॥ ਕਰਕੇ ਥਾਪੀਆ
ਗਗਨੰਤਰਿ: ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਅੰਦਰ॥ ਕਲਾ: ਪਉਣ ਦਾ ਨਾਸ: ਤਿਸ ਨਾਲੋਂ ਅਥਾ
ਰ॥ ਜੋ ਹੈ ਜੋਗ ਪਾਟੀ: ਜਗਾ ਹੈ॥ ਉਪਰਿ॥ ਸਰਬ ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਹਾਇ: ਨਰਦੂ ਹੀ॥
ਆਲਾ: ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਤਿਸ ਥਾਵੀ: ਬੋਲੀ ਆਤਮ ਅਨੂਪ॥ ਤੀਨ॥ ਗੁਣ
ਤਿਲੋਕ: ਤਿਨੇ ਲੋਕ ਭੀ॥ ਜਮ ਤਬਿ॥ ਕਰਾ ਪਲੋਟੇ: ਅਭਾਵ ਕਰੇ॥ ਗ
ਹੈ: ਰਹੇ ਦਗਾ ਗਏ ਕਰੇ॥ ਅਲੀਆ: ਝੂਠ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ॥ ਭੁਖੇ: ਕਰੇ
ਦੇ ਭਖੇ ਨਹੀ॥ ਸਾਖੀ: ਸਿਖਆ॥ ਪਰੀਤਿ॥ ਅਰਥ: ਵਸਤੇ ਨਿਮਤਿ॥
ਛੈਦਾ॥ ਪਲਦ: ਪਤ੍ਰਰਿ ਦੇ ਕਵਲ ਦੇ ਏ ਚਾਰ ਕਰਿ ਤੇ ਜਾਪਾ ਨਾ॥ ਕੀ ਦਾ ਥੀ
ਚਾਰ ਕਰੇ॥ ਛੇਦਾ॥ ਅਸੁਰ ਨਦੀ: ਪਉਣ ਜੋ ਹੈ ਮੂਲ ਦੁਆਰ ਕਾ ਜੋ ਥੈ
ਪਛਮ: ਪਿੰਗਲਾ ਸੂਰ ਦੀ ਪਉਣ ਨੂ ਫੇਰੁ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰ ਵਿਚ ਸੁਰ: ਇੜਾ ਮੇ
ਅਜੁਰ॥ ਜੋ ਹੈ ਪਉਣ ਦਾ ਹਰੀਆ ਸ੍ਵਰ: ਏਕ ਕਰਸਾ॥ ਗੋਸਟਿ: ਚਰਚ
ਦ ਮੇਲਾ॥ ਜੋਤਿ॥ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਅਰ॥ ਦਸਵਾ ਪਲੂ: ਪਤ੍ਰਾ ਅਨਤ: ਬਹੁਤ
ਦੇ ਗਿਰਦੇ॥ ਅਮੂਲ॥ ਹੋਰੀ॥ ਕਲਾ: ਸਕਤੀਆਂ ਨੂ ਅਨੁਮਾਣ ਕਰੂ: ਮਣੀ
ਆਮਾਣ ਕਰੂੰ ਪਜੋ ਹੈ ਗੁਣ ਸੋ॥ ਰਤਨਾ: ਸੁਆਜਾ ਮਾਹਿ ਛੂਹੈ: ਗੈਦੇ॥
ਦੇ ਮਨ ਮਾਣ ਕੂਰੂਪ ਰਤਨਾ: ਪੂਣ ਮੇਵ ਮਨ ਸਰੂਪ ਨੂ ਸਤਰਵੇ ਗੁਣ ਮੇਰੀ
ਦੇ ਮਸਤਕ ਪਦਮ: ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਦੇ ਮਣੀ: ਮਾਸ ਦੀਆਂ॥ ਮਾਹਿ:
ਤਿਸ ਮਾਹਾ ਪੰਚ: ਪੰਜਾ॥ ਪਨ॥ ਵਤ ਦੇ ਬਦਲਾ ਹੈ ਤਉ: ਕਾਮਾਦ
ਕੋ॥ ਵੇਹੀ: ਕਹੈ ਹਮ ਤੋ॥ ਅਬਦਾ ਦੂਜਾ ਅਰਥ॥ ਅਥ ਜਿਤੋ ਕੋ ਪਰਾਗ
ਰੂਪ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਰਹਾਉ ਤੇ ਤੁਕ ਲੈਣੀ॥ ਪ੍ਰਸਨ ਦੇਵ ਜਥਾਰੇ:
ਸੰਤੋ ਕੇ ਸਤ ਸੰਗ ਕੀ ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀ: ਕਿਆ ਚਿਹਨ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰਾਤ
ਹ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਅਨਾਦ ਬਾਣੀ: ਤਿਸ ਸਤ ਸੰਗ ਮਾਹਿ ਘਾਣੀ ਦੁਆਰੇ
ਅਨਾਹਦ: ਇਕ ਰਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਹੈ॥੧॥ ਪ੍ਰਾਗ ਕੈਸੇ
ਹੈ॥ ਪਾਗ ਰੂਪ ਹੈ ਪ੍ਰਾਗ ਪਿਰਾਗ ਮੇ ਤ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਆਦਿ
ਚਲਤੀ ਹੈ ਈਹਾਂ ਕੈਨਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ॥ ਇੜਾ: ਗੰਗਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਤੇ ਪਿੰਗਲਾ:
ਜਮਨਾ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ॥ ਸੁਖਮਨਾ: ਸੁਰਸਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਾਰ
ਰੂਪੀ॥ ਤ੍ਰਿਬੈਣੀ॥ ਜੋ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਤੇ ਸਰਸਤੀ ਹੈ ਜੋ ਬਸਹਿ ਇਕ ਠਾਈ
ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਪਰਾਗ ਰਾਜ ਮਾਹਿ ਬਸਹਿ ਹੈ॥ ਬੇਣੀ: ਤ੍ਰਿਬੇ
ਣੀ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਉਪਾਸਨਾ ਤੇ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਕਾ ਤਹ: ਤਿਸ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਪ
ਰਾਗ ਮਾਹਿ ਹੀ ਸੰਗਮੁ ਹੈ ਤੇ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ: ਤਿਸ ਮਾਹਿ ਹੀ ਜਰ੍ਹਨਾ ਜੂ॥ ਅੰਕ
ਮਨ ਮਜਨ: ਸ੍ਨਾਨ ਕਰੈ ਹੈ॥ ਸੰਤਹੁ: ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਤਹਾ: ਤਿਸ
ਪਿਰਾਗ ਮੇਹੀ ਨਿਰੰਜਨ: ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਿਤ ਰਾਮਾਇ ਸਾਖਤ ਹੈ॥ ਤਿਸ
ਕੇ ਗੁਰਗਮ ਚੀਨੋ॥ ਬਿਰਲਾ ਕੋਊ: ਗੁਰੋ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਬਿ

ਫਲਾਹੀਚੀਨੈਹੈ ਤਹਾਂ:ਤਿਨਾਜਗ੍ਯਾਸੂਆਂਕੇਰਿਦੇਮੈਹੀਨਿਰੰਜਨ
ਰੂਪਸਭਿਆਪ੍ਰਗਟਹੋਇ:ਹੈ॥੫੧॥ਰਹਾਉ॥੫॥ ਤਬ:ਤਿਨਾਜਗ੍ਯਾਸੂਆਂ
ਕੇਰਿਦੇਮੈ ਚੰਨਨ:ਜੜ੍ਹਤਾ ਅਵਿਦ੍ਯਾਭੀਨਹੀਹੈ ਸੂਰਜ:ਤਮੋਗੁ
ਣਭੀਨਹੀਹੈ ਤੇ ਪਉਣਨ:ਵਾਸਨਾਰੂਪੀਪਵਣਭੀਨਹੀ ਅਪਾਣੀਂ
ਪਦਾਰਥਾਂਰੂਪੀਦੀਨਹੀਹੈ॥ਸਾਖੀਜੋਗੀ:ਜਿਨਕੀਗੁਰਾਂਦੀਸਿਖੀ
ਦੁਆਰਾਬੁਧੀਜਾਗੀਹੈ ਤਿਨਾਕੇਰਿਦੇਮਾਹਿਨਹੀਹੈ ਇਹਵਾਰਤਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ:ਗੁਰਮੁਖਾਂਨੇਜਾਣੀਹੈ॥ ਨਾਉਪਜੋਗਿਆਨ:ਤਿਨਾਗੁਰ
ਮੁਖਾਂਨੂਸ੍ਵਰੂਪਕਾਗ੍ਯਾਨਉਤਪੰਨਹੂਆਹੈ ਤਿਸਕਰਿ ਦੁਰਮਤਿ:
ਖੋਟੀਮਤਿਤਿਨਾਦੀ ਛੀਜੈ:ਨਾਸਹੋਇਗਈਹੈ॥ਪੁਨ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਸੰ ਜੋਰਾਮਨਾਮਰੂਪਾਹੈ ਤਿਸਕੋ ਰਸਨਾਦੁਆਰੇਪਾਨਕਰਤੇਹੈ॥
ਤੇ ਗਗਨਿਤਭਿਜੈ: ਚੈਤੰਨਰੂਪੀਆਕਾਸਕੇਅੰਤਰਤਿਨਾਕਾ
ਮਨਭੀਜੁਰਹਾਹੈ॥ਏਸਕਲ: ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਮਾਵਿਦ੍ਯਾਕਾਵਿਰ੍ਤਾ
ਰਤਾਂ ਜੋਜਾਣੈਭੇਉ: ਜੋਪੁਰਸ ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ ਭੇਉ:ਭੇਦਨੂੰਜਾਣੈਹੈ
ਭੇਟੈਤਾਸਪਰਮਗੁਰਦੇਉ: ਤਾਸ:ਤਿਸਪੁਰਸਨੂੰਪਰਮਗੁਰ
ਦੇਉ:ਹਰੀ ਭੇਟੈ:ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਹੋਤਾਹੈ॥੨॥ਪ੍ਰਸਨੋਤ੍ਰਕੀਮਹ
ਆਕਹਤੇਹੈ॥ਦਸਮਦੁਆਰਾ: ਸਿਤੇਕਾਸਤਸਿਗਾਜੋਹੈਸੋ ਅਗਮ
ਪਾਰ:ਅਗਮਅਪਾਰਜੋਪਰਮਪੁਰਖਹਰੀਹੈ ਤਿਸਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਕਾਘਾ
ਟੀ:ਘਾਟਹੈ ਕਿਆ ਮਾਰਗਹੈ॥ਵ ਜਾਗਾਹੈ ਕੈਸੀਜਾਗਾਹੈ॥ਉਪਰਿ
ਹਾਟੁ:ਸੁਖਸੀਤਾਉਪਰਿਨਾਰਦੇਹਹੈ ਤੇ ਹਾਟਪਰਿ: ਅਪਰੰਤੇਪਰੰ
ਮਤੁ ਤਾਕੈਪ੍ਰਸੁ ਆਲਾ:ਸਿਤੇਕਾਸਤਸੀਗਾਹੈ ਤਿਨਾਕੇ ਆਲੇ:ਅੰਤਰ
ਕਰਣਰੂਪੀਆਲੇਕੇ ਭੀਤਰਿ:ਵਿਧੇ ਬਾਤੀ: ਆਤਮਦਰਸਨਇਸਬਿ
ਤਹੈ॥੪॥ਜਾਗਤੁਰਹੈ:ਤਿਨਾਦੁਆਰੇਜੋਰਗ੍ਯਾਨੁਜਾਗਤਮਾਹਿਜਾਗੈਕਰਰਹਤੇ
ਹੈਸੋਪੁਨ:ਕਬਹੂਨਹੀ ਅਗਿਆਨਨੀਂਦ੍ਰਮੈਸੋਵਤੇਹੈ॥ਪੁਨ: ਤੀਨਿੰ ਗੁਣਨਤੇ
ਤ੍ਰਿਲੋਕ:ਤਿਨਾਲੋਕਾਂਨ ਜਾਮਾਪੀੰ ਕਰਿਕੈਹਰਿਮੈਪਲੋਵੈ:ਅਭੇਦਕਰੈ॥
ਬੀਜਮੰਤ੍ਰ:ਪ੍ਰਣਵਕੈਦਰਾਮਨਾਮਕੋਲੈਕੈਹਿਰਦੇਮਾਹਿ ਰਹੈ:ਗਾਹੈ ਵਗਾਹਿ
ਏਕਰੈ॥ਪੁਨ: ਮਨੂਆ:ਮਨਕੋ ਉਲਟਿ: ਉਲਟਾਇਕੈ ਜੋਜਾਰਤੇਸੁੰਨਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਮਾਹਿ ਗਾਹੈ: ਗਾਹਣਕਰੈ॥ਜਾਗਤੁਰਹੈ:ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸ੍ਵਰੂਪਕੇਨਾਮ
ਜੋਪਨੇਮਾਹਿਜਾਗਤਾਰਹੈ ਨਾਅਲੀਆਕਾਖੇ:ਝੂਠਨੂਨਹੀਕਾਖੇ:ਕਹਿ
ਪੰਚਾਇੰਦ੍ਰੀਆਂਨੂੰਧਾਸਿਕਰਿ: ਬਸੀਕਾਰਿਕਰਿਰਾਖੈ॥ਗੁਰਕੀਸਾਖੀ:ਗੁ
ਰਾਂਕੀਸਿਖ੍ਯਾਨੂੰਚੀਤਮਾਹਿਧਾਰਨਕਰਿਰਾਖੈ॥ਮਨਤਨਨੂੰ ਅਰਪੈ:ਅ
ਰਪਨਕਰੈਕ੍ਰਿਸ੍ਨ·ਕੀਪਰੀਤਿ·ਅਰਥ:ਧਾਰਕਰਪਲਟਸਾਖਾਬੀਚਾਰੇ:
ਵੇਦਕੀ ਅਨੇਕ ਸਾਖਾ:ਰਿਚਾਹੈ ਤਿਨਾਕਾਬੀਚਾਰਕਰੈਦੂਹੀ ਪਲਟ: ਜਾ
ਜਕਰੈਸੋ ਸਾਰਤੇਤਰਨੇਵਾਸਤੋ॥ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜੋਕਰੈਹੈ ਸੋਪੁਰਸ ਅਪਨਾ

ਜਨਮ ਮੂਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਰ ਮੇ ਕਾਮਾਦਿ ਵਿਕਾਰ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਅਮਰੁ: ਆਸ
ਰੀ ਜਿ ਪਦਾਂ ਰੂਪੀ ਜੋ ਨਦੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਮੂਲ: ਕਾਰਣ ਜੋ ਮੋਹ ਵਾ ਅਗਿਆਨ
ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਬੀਧੇ: ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਪੁਨ: ਪਰਬ੍ਰਹਮਿ: ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਟਾਰਿ ਕੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੂ
ਚੜ੍ਹਾਵੈ ਸੂਰ: ਹਰਿ ਮੈ ॥ ਅਜਰੁ: ਕਾਮ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਰੈ: ਦੂਰ ਕਰ
ਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨ ਕੀ ਪੀੜਾ ਨੂ ਜੋ ਜਰੈ: ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੁਗਨਿ ਝੁਰਿ ਝੁਰੈ: ਜੋ ਪੁਰਸ਼
ਨਿਝਰੁ: ਇਕ ਰਸ ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਨੂ ਝਰੈ: ਪਾਨ ਕਰੈ ਹੈ ॥ ਪੁਨ: ਜਰੀਨ
ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮਾ ਸਿਉ: ਸਾਥ ਗੋਸਟਿ ਕਰੈ: ਮਿਲਾਪ ਨੂ ਕਰੈ ਹੈ ॥੭॥ ਪੁਨ:
ਦਹ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਨੂ ਚਉ ਮੁਖ ਦੀਵਾ ਜੋਤਿ ਦੁਆਰ: ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਜੋ ਚ
ਉ ਮੁਖਾਂ ਵਾਲਾ ਦੀਵਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਮੈ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪੁਨ: ਦਹ ਜਗਿਆਸੂ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਪਲੂ ਅਨਤ ਮੂਲਾ ਬਿਚਕਾਰ: ਜਿਨ ਕੇ ਬ੍ਰਿ
ਦੇ ਰੂਪੀ ਮੂਲ: ਕਦਲਾ ਮਾਹਿ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਪਲੂ ਅਨਤ: ਅਨੇਕ ਪਾਤੇ ਉ
ਕਾ ਬਿਚਕਾਰ: ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਅਤਿ ਨਾ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਨੂ ਸਰਬ
ਕਲਾ: ਸਕਤੀ ਆਕਾਰਿ ਸਰਬ ਨਿ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਲੋਰੇ ਆਪੇ ਰਹੈ:
ਆਪ ਨੇ ਮਾਹਿ ਇਸ ਬ੍ਰਿਤ ਕਰ ਲਾ ਰਹਿਤ ਹੈ ਹੈ ॥ ਸਕਿਨਾ ਨੂ ਜਿਨਾ ਕੇ ਮਨ ਮਾਣ
ਕੁਰਤ ਨਾ ਮਾਹਿ ਕੁ ਹੈ: ਸੁਧ ਮਨ ਮਾਹਿ ਦੇਵੀ ਗੁਣਾ ਰੂਪ ਹਿਰ ਤੁਨਾ ਕੇ ਗੁਹੈ:
ਭੇਦ ਨ ਕਰੈ ਹੈ ਅਛੇਦ ਪਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥੮॥ ਪੁਨ: ਦਹ ਸੰਤ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਮਸਤ
ਕਿ: ਸਰਬ ਤੇ ਜੋ ਸਿਰੋਮਣਿ ਹੈ ਪੁੰਨ ਤਿਨਾ ਕੇ ਪਦਮ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਕਵਲ [illegible] ਆ
ਲੇ: ਚਾਰੋਂ ਰਤੇ ਮਣੀ: ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾ ਦੇ ਮਣੀ ਆਂਕਾਰਿ ਵੇੜ੍ਹਿਆ ਹੂਆ
ਹੈ ॥ ਆਹਿ ਨਿਰ ਜਨਾ ਰਿਭਦ ਦਹ ਧਣੀ: ਪੁਨ: ਤਿਨਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮਾਹਿ: ਤ੍ਰਿਭ
ਤੀਨ ਭਵਣ ਕਾ ਜੋ ਧਣੀ: ਸੁਆਮੀ ਕਿਰਿਜਨ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਇ
ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨ: ਤਿਨਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮਾਹਿ ਹੀ ਪੰਚ ਸਬਾਦੰ ਜੋ ਹੈ ਤਤ ਤੀਆ
ਦਿਕ ਨਿਰਮਾਇਲ: ਨਿਰਮਲ ਜੋ ਬਾਜੇ: ਬਾਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨ: ਤਿਨ
ਤਾ ਕੇ ਊਪਰਿ ਢੂਲਕੇ: ਹੋਇ ਰਹੇ ਚਵਰ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇ ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥
ਪੁਨ: ਦਹ ਮੀਤ ਸਿਖ: ਸਿਖ ਕੀ ਆਧੁਨੀਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤੂ ਪਨ: ਸੇਖ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣਾ ਕੋ ਗਾਵੈ: ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਦਾਲਿ ਆਲਿ ਦੇਤ ਹਰੁ ਗੁ
ਰਮੁਖਾ ਗਿਆਨ: ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਲ ਕਰਿ
ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਦੈਂਤ ਹੁਰ ਕੇ ਦਾਲਿਨੂ ਮਾਰਿ ਨਿਕਰਿਆ ਹੈ ॥ ਵੇਹੀ ਭਗਤ
ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਜਾਚਦਾ ਹਾਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੈ
ਮੈ ਤਾ ਕਾ ਸਿਖਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ॥੮॥੧॥ ਰਾਗੁ ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਹਲਾ
੪ ॥੧੬ ਹਰੇ: ਹਰਿ ਦੋਖ ਹੁ ਤੇ ਹੀ ਪਰਹਰਿ: ਪਰਹਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪਾਪ
ਪਾਰੇ: ਦੂਰ ਕਰੋ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਪਾਹਿ: ਜਪਤੇ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਹਿਰਦੇ ਕਰਿ
ਭਾਇੰ ਕ[illegible]ਰ ਕੇ ਪਰਿਹਰੇ ਹੈਂ ॥ ਬਿਖ ਜੀਤੇ ਦੋਖ ਭੀਆ ਨੀ ਕਾਰਿ: ਕਿਲਵ॥

ਮੇਲੰ॰ਨੂੰਹਰੇਆਖਿਨੁਖਿਨੁ॰ਸੋਜੋ ਨਰਨਰਹਰੇ:ਜੋਨਰ ਨਰਹਰੇਨਰਹਰੇ ਦੇ
ਖ:ਕੰਮਾਂਦਾਨਰਾਥ:ਜਸੀਰਰੂਪੀਪਲੰ॰ਸੋਂਹਰਿਨਾਮੁਨੋਹਰੇਂ॰ਕੁਝੇਨੇਜੁ
ਰਿਆਂਤੇ ਦਾਗੁਣਾਕਰਿਦੋਹਿ॰ ਹੇਨਿਸਤਰੇ:ਕਈਆਨੂੰਹੇਆਂਛਿਦਾ।
ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪਜਗਜੀਵਨਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰਿ ਪਰੰ॰ਕੋਛਿਦਾਹੇਹਰਿਹਰੇਰਾਖੁ
ਹੁਲਾਸਾ੧॥ਨਟਮ:੪ਛਿਦਾਰਾਮਨਮਿਜਾਪਿਕੇਜਨਰਮੇਰੁਲੈਛਿਦਾਸਭ
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਲੋ:ਕ੍ਰਿਪਾਲੁਨੇਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੀਤਾਂਮਿਲਿ:ਮਿਲੇਹੈਜਿਉਸਭ
ਲ ਸਲਲੇ:ਜਲਮੇਜਲੁਮਿਲੇ ਸਿਤ॰ਨਾਲੁਮਿਲਿਕੇਵਿਰਲੇ ਪਲਲੋ:
ਧਾਤੁਚਾਰੁਧਾਤੁਹਾਰਹਾਂਗੁਨਿ:ਜਨਨੇਦਲਲੇ: ਦਲੇਹੈਤਿਸਾ
ਧਾਤੁ:ਧਾਂਉਹੈਵਲੋਹੇਂਪਰਲੇ:ਨਾਸ੍ਰਾ ਸਿਤ:ਸਿਤਾਕਾਇਆਟੇਦੀ
ਸਾਸਿਂ॰ਕ੍ਰਿਕਮਲੇ:ਲ ਚੰਦੁਸੁਖੀਆਦੁਜਾਂਤਾਜੋਸੇਉਨਦੋ:ਉਨਾਂਕੇਕੇ ਤੂ
ਕਰੈਪਨ:ਧੁਦਲ ਪਨ:ਗਾਛੇ ਪਨਹਰਿ: ਸਧਦਦੀਪਨਾਧੋਰੁ
ਕਰਕੇਗਾਰਜੋਮਾਨਿਸੋ ਵਿਗ ਸੋਮੋਰਜੋਹੈਪੱਛੀ ਮੁਰਲੇ:ਕੋਲਾਰੇਮੋਰ
ਦ ਨਰੁਦਾਸ੍ਰਿਸਾਤੇਸੇਉਨਦੇ:ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੇ ਪਨੁ:ਧਦਲਗੁਰੂ
ਰੂਪੀ ਪਨ: ਗਾਸੇਗੁਣਾਕਰਿਕੇ ਪਨਿਹਾਰਿ:ਉਪਦੇਸੁਰੂਪੀਪਨ
ਪੋਰੁਕਰਿਗਾਰਜੋਤਾਂਮਨਿਮੇਰਾਮੁਰਲੇਂਦਤਾਹਮੰ॰ਕੋਹਰਿਮਿਲੇਂ॰
ਜੇਹੈਸਿਤੁਤਿ ਨਾਨਾਹਾਰ॰ਨਾਮਅਮਲਾਦਿਕੇਹਮਹਰਿਨੇਪਾਏਹੈਾਤ
ਲੇ॰ਹੇਦੇਾਂ੨॥ਨਟਮ:੪॥ਸਖੇ:ਸਿਤ੍ਰਜੋਹੈਛਿਦਾਹਮਸਤਿਗੁਰ
ਚਰਨਪਖੇ:ਪਖਾਲੇਕਰਪੇਖੇਦਪਖੁਲਿਆਹੈਤਾਂਹਮ॰ਸਾਰਧੇਜਿ
ਨੂਪਾਪੀਆਸੁਖੇ:ਸੁਖਮੇਂਦਾਸੁਖਾਉਚ॰ਹੈਨੀਚਹਮਨੋਛਿਦਾਗੁਰ
ਸਤਿਗੁਰਸਖੇਦੇਸੋਰਗਾਧਸਖੋ:ਧਸਦੇਨੈਤਿਸਮੇਂਸਾਵਿਖਿਆ
ਵਿਖੇਕੇ:ਵਿਖਿਆਂਧਿਖਿਆਂਦੋਧਹੁਧਾਰਧਾਰਾਨਿਸਖੇ:ਧਹੁਤੇ
ਪੀਧਰਿਧਾਰਾਸਮਧਾਨਿਸਧਸੇਂਕੀਤੇਹੈਇਾਪਾਥਰ॰ਦਿਤ੍ਰਕਰੇ
ਬੇਹਸਾਸਨਕਪੇ:ਜਨਾਦੋਛਿਦਾਜਿਨਕਉਹੇਹਰਿਸੁਆਮੀਨੂਸਰਾ
ਪਹੁਤਾਕ੍ਰਿਪੇ:ਫਿਰਜਾਦੇਨੇ:ਨਾਸੋਹੋਦੇਂਹਰਣਧੇ:ਗਰਿਣਾਖਸੁਸਾਰਧੇ
੩॥ਨਟਮ:੪॥ਰਗੇ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਲਗੇ:ਲਗੁਕੇਪ੍ਰਭੁਚੁਕ:ਕਲੇਰੂ
ਕੇਨਗੇ:ਨਗਤਿਗਰਗਤਿ:ਗਤੋਂਨੂੰਪਾਧਰਗੇ:ਪਾਧੀਆਂਨਾਕਰਕੇ:
ਕੈਣਕੈਣਪਾਵਦਗੇ:ਧਾਦਿਤ੍ਰਪਾਦਨਾਛੀਪ॰ਸਮਾਤਿਸਦੇਦੂਟਾਰਿਓ:
ਭਗਤਾਂਨੂੰਤਾਰਿਓਜਨਗੋ:ਜਨਾਦੀਧਾਲਿ੩:ਸਾਨਾਸਾਦਿਕਰੇਂਪਤਿਨ
ਗੋ:ਤਿਨਾਤੇਹਾਂਦ ਤਿਨਾਦੇਉਪਰੋਂਭਦਨਭਦਨ:ਧਾਰਿਧਾਰਿਪਗੋ:
ਪਗਾਦੀਆਂਦਤਪੁਰਖਦਤਗੇ:ਦਾਤਿਆਤੇਦਨੇਪਰਧਹੀਤੁਸਜਨ
ਪਗੋ:ਤੇਰੇਜਨਾਦੇਪਗਾਨਾ੪॥ਨਟਮ:੪॥ਸਨ: ਸਾਨੀਦਹੈਦੇਂਗਾਦਸਨ
ਹੈਜੋਗਨਾਸਾਛਿਦਾਜੋਗੀਨਾਥਪ੍ਰਭੁਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੀਤਾਂਸਤਿਗੁਰ

ਅਤਿਕਰਕੇਨਾਮ ਬਨੇ: ਫਬੇਹੈ।ਹਰਿਜਨ: ਜਨਾਂਨੇ ਧਰਿਆ ਜੁ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮ
ਰੂਪੀ।ਗੁਰੂ: ਘਣਾਗੁਰ॰ ਤੇ ਸੁਨੇ: ਸੁਣਕੇ।ਹਰਿ॰ ਦਾਜਪੁਕੇਦ ਦੇਵੇਵਾਲ
ਨੇ: ਦਾਤਿ ਦੇਹੈ।ਗੁਨੇ: ਗੁਣਨ੍ਹਾਂ।ਅਪਨੇ॰ ਤੁਮ ਆਪੁਹੀ।ਫਿਸਬਧ: ਫਿ
ਸੀਹੈ ਧੀਦਨਵਾਲੀ ਤਿਸਨੇ ਨਿਬਾ ਖੁਲਖੁਲਨੇ: ਖੁਲੇਨੇ ਆਪੁ ਤੇ ਔਰ
ਨੇਖੁਲਨਵਾਲੇ ਕਪਏਹੈਂ।ਜਲ॰ ਮੈ।ਮੋਖਮੁਖਨੇ: ਮੋਖਭਯਾਹੈ ਤਦੂੰਐ
ਤੈਤੇ ਫੇਰ ਜਗਤ ਤੇਵਾਤੇ ਦੂਆਰੀ ਮੋਖ ਤੇਰਾ ਜਨੀ ਮੋਖ ਭਯਾ ਦਾ ਮੁਕ
ਤਿਭਯਾ।ਤੁਮ॰ ਕਉ ਪੇਖੇ ਸਹੁਹਮਾ।ਜੁਰਾਜਰਾਨੇ: ਜਰਾ ਜਰਾ ਮੈ।
ਪਾਈ ਨਹੀ ਪਾਵੈ॰ ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਮੋਕੋਈ।ਦਰਨੇ: ਦਰੇਹੈ।੪।ਧਾਨਮ:
੪।ਕਾਲਿ॰ ਸੂਰ ਮੈ।ਧੂਦਨੇ: ਧੂਦਣਹੈ।ਛੁਟਾ ਧੁਤਨੇ ਦਾਇਆ।
ਲਾਰਿ: ਮਿਲਾ।ਜਪਨੇ: ਜਪੇਹੈਂ।ਰਦਨੇ: ਮੀਦਰੁ ਤੇਨਾ।ਵਡਕਟ
ਪਹੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਹੋ।ਰਣੇ: ਰਚੇਨੇ।ਸਭ॰ ਮੈ।ਜੁਗਣੇ: ਜੁਗ੍ਹਿਆਏ
ਸਲਲੇ: ਸਲਲੁ ਵਿਖੇ ਸਲਲੁ॰ ਵੀਆਂ।ਮਿਲਿ॰ ਫੇਰ ਜਮਾਣੇ॰ ਤੇਸੇ
ਹਰਮੈ ਜੀਵ ਸਮਾਏ।ਗਾਹਣੇ: ਗੁਹਿਜੁਗਤੀ।ਰਿਦ: ਰਿਦੈ ਮੈ ਆਪਨੀ
ਧਾਰਣ: ਦੇਵਣੁ।ਰਣੇ: ਰਣਾ ਸਨਿਧਿ॰ ਹੋਤੇ ਆਪੇ ਵਾ ਵਿਚੋ ਹੇ ਹਰਿ ਮਸਮ
ਰੇਵਰਹੈ।ਫਲਣੇ: ਫਲ ਪਾਏ।ਹਰਿ ੪।ਹੇ ਹਰਿ ਗਰਿ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿਨ
ਮੁਧਾ ਛੇਹਰਿਆ।ਕ੍ਰਿਪਣੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ। ਸਿਟ ਨਰਾਇਨ ਮ: ੪। ਪੜਤਾਲ
੧੯ ਸੋਦ ਸ ਫਲ॰ ਹੇ ਗਭੀਰੀ ਜੋ ਧਾਲ ਤੁਾਰਦਾਲ: ਜਰਾ ਮਤੁਕੀ।
ਦਾਲਦ॰ ਭੀ ਭੀਜੇ: ਭੀਦ ਨਗਾਰਾ ਹੈ ਤੇ ਦੁਖਕੀ ਦਾਲ: ਦਲੇਗਾ।
ਹਰਿਹੋਹੋ: ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਹੋਵੈਗਾ।ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿ
ਸਟਿ ਹੁ: ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ।ਹਰਿ ਰੰਗ: ਹਰਿਰੰਗ ਵਿਚੇ ਰੰਗ ਮਹਲ: ਸੁੰਦ੍ਰ
ਮਹਲ ਵੇਅਤਿਹੈ।ਲਾਲ ਲਾਲ ਹਰਿ ਲਾਲ: ਲਾਲਾ ਵਿਚੋ ਲਾਲ ਹੇ ਹਰਿਲਾ
ਲ: ਪਿਆਰਾ ਵਾਹਰਿ ਲਾਲਾ ਵਿਚੋ।ਆਏ ੧॰ ਜਧਹੁ ਹਮ ਹਰਿਕੀ: ਹਮਾ
ਰੀ ਤੇ ਹਰਿਕੀ ਗੁਰ॰ ਨੇ ਕੀਕੀਤੀ ਬਸੀਠੀ: ਦਰੀਲਰਗੀ।ਛੁਟਾ ਤਾਂ
ਸੁਹਾਰਿ ਨਿਹਾਲ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕੇ ਭਈ ਨਿਹਾਲ॰ ਮਨਾਂ ਦੇ ਕਰੋ।ਆਦਿ ਤੇ: ਪ੍ਰ
ਧਾਤਿਹੋ ਏਕੀ।ਅਨਿਤ ਤਾਲ॰ ਨੂੰ।ਲਾਲ ਹਰਿ ਲਾਲ: ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਲਾਲ
ਰੂਪ ਵਾ ਗਰਿਲਾ ਲਾ ਵਿਚੋ ਲਾਲ ਰੂਪਾ।ਗਦਤਾਨ॰ ਤਿਸ ਮੈ।ਹਾਲ: ਸੀਗੁ
ਭਨਿਹਾਲ ਕ: ਮਨਾਂ ਦੇ ਕਰੋ। ੧ਤਨਟਮ: ੪। ਸਭਦੇਤੀ: ਸੁਭਗੁ ਣਾਦਾਬੀ
ਦਾਖਲਿਆ ਦਵਲੀ।ਸਖਦੇਤੀ। ਸੁਖਦਲੀ।ਲਹੇਤੀ: ਲਾਵੇਦੀਹੇ।
ਹਰਿ ਹੋਹੋ: ਹਰਿ ਤੁੰ ਦਏਂਚਪਾ।ਤਿਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹੋਵੈ ਲਿਖਤੁ ਲਿਖੰਤੀ: ਲੇਖ
ਮੋਲਿਖਤਾਹੈ।ਮਤ॰ ਦਿਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕਥਾ ਭੁਨੇਤੀ: ਭਨੀ
ਹੈ।ਜਿਨਿ ਕ: ਜਿਨ ਜਿਨਾ।ਜਨ: ਜਨਾਂਨੇ।ਧਾਏਤੀ: ਧਾਇ ਹਾਂ।ਜਨਾਂ ਦੀ
ਲਹੇਤੀ: ਲਬਹਿ।ਹਰਿ ਹੂ: ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਏਤੀ: ਹੋਏਹੈਂ।

ਨਟ ਮ: ੪ ਪੜਤਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਗਾਲ੍ਹ: ਗਲ੍ਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪਾ। ਬੂਝਿ ੩: ਪ
ਲਿਗਾਰ ਚਾਲਿ ਹਾਰੁ ਹਾਂ ਬਾਲਕੁ ਦ ਬਾਲਿ ਹਾਰੁ ਹਾਂ ਮਨਾਦਿ ਕਾਰਿਆ ਕੁਲਕ
ਲ: ਭਾਲਿਆ ਤੇ ਕੁਲਾ ਦਾ ਭਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹਾਂ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ:
ਹਰਿ ਨਿਹਾਲ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਭਾਈ ਤਿਸ ਦਾ ਹੋਵੈਗਾ ਮੇਲਿ ਦ ਹਰਿ ਦਾ ਮੇ
ਲਿ ਹੋਵੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਨਿਹਾਲਾ। ਸਿਤ: ਸੰਤ ਰੂਪ ਲੋਚਾ ਭੁਲ ੦ ਹਰਿ ਦੀ
ਹਰਿ ਚਾਲ: ਜਮ ਦੂਤਾਂ ਵਾਲਾ ਦਿਹੋ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖ
ਲੁ: ਕਾਰ ਤਾਂ ਹੋਵੈਗੋ ਨਿਹਾਲ ਕ੍ਰਮ ਨਾਦਿ ਕਾ ਪ੍ਰਭਿ ੦ ਨਾਨਾਇ: ਰਿਦੈ
ਮੰਧੂ ਪਾਨਿ ਕਾਟਿ ਹਦੂਰਿ: ਜਮੀ ਪੁਤੇ ਜਮੀ ਪੁ ਨਿਹਾਲ ਰੂਪ ਹਾਰਿ ਨਾ ਤਾਂ ਹੋਵੈ
ਗੋ ਨਿਹਾਲ ਕ੍ਰਮ ਮਨਾਦਿ ਕਰਾ ੯ ।ਰਾਗੁ ਨਟ ਨਰਾਇਨ ਮ: ੫॥ ੧੬ ਰਾ
ਮ: ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਦ ਤੇਰਾ ਮਰੰਦ ਨਾਭਵੈ ਹਰਿ ਨੂੰ ਦ ਤੇ ਨਾਦ ਰਸਾਵੈ: ਦੂਰ
ਸਨਦੀ ਜਨ: ਭਗਤ ਤੈਅ ਜਿਸ ੦ ਦੇ ਬਾਦੀ ਆਉਪਾਰਿ ੦ ਤੇਰੀ ਦ ਤੇਰੇ
ਰੂਪ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਦ ਸਰਧਾ ਪੁਰਖ ੦ ਪਰਹੇ ਤਾਪ ੦ ਨਾਰਿਆ ੦ ਕਦਨ
ਗੁਨੀ: ਗੁਨਾ ਕਾਰਿ ਤੇ ਨਾ ਕੂੰਦਾ ਜੇ ਈਜੇ ਈ ਜਨ ਨਿਜ ਭਗਤ: ਤੇਰਾ
ਅਪਨ ਭਗਤੁ ਹੈ ਰੰਗਲਾ ਵੈ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਤੇ ਜਾਈ ਧੁਧਦੀ
ਸਿਤ ੦ ਦੋਹਾਵੈ: ਗਾਦ ਨੇਹਾਂ ਰੂਪ ੦ ਹਰੀ ਹਾਂ ਵਾ ਮੇਰ ਚਾ ਜਿਗਾਲਪ
ਪਾਰੂਪ ਜਿਤ ਹ: ਤਿਸ ਸਰਬ ਜੇ ੦ ਮੈ ਸੋ ਫਿਰ ਕਹ: ਕਤ ਆਵੈ: ਅੰਦਦ ਠ
ਜੈ॥੧॥ ਨਟ ਨਰਾਇਨ ਮ: ੫॥ ੧੯ ਉਲਾਹਨੋ: ਲਾਆਂ ਕਾਹੂ ੦ ਕੋ ਮਨ ੦
ਮੈ ਮੈ ਨਿਆਹੈਂ ਜਾਣ ੦ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾ ਜੀਓ: ਜੀਵਦੇ ਨੇ ਹਾਂ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਤੁਮ
ਹੀ ਈ ਹਾਂ ਹਰਿ ਤੁਮ ਹੀ ਊਹਾਂ ੦ ਜਾਣੇ ਹੈ ਆਦਿ ਸ਼ਤ੍ਰ: ਦਿਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਾਈ:
ਲਈ ਆਪਾਤ: ਪਾਤ੍ਰਾਂ ਕੁਜਲ ਖੇਮ: ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਰਖਿ
ਆ ਮਿਰਿ ੦ ਕਰ ਕੈ ਪਰਗਾਸ ਜਿਓ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ ਆਪ ਹੀ ਓ: ਦਜਾਦ
ਉਤਪਤਿ ਹੋਆ॥੨॥ ਨਟ ਮ: ੫॥ ਧੀਰ: ਧੀਰਜ ਦ ਧੀਰਜਾ ਹਉਮੰ ੦ ਰੂ
ਪੀ ਪੀਰ: ਪੀੜਾ ਪਾਨੀ ੦ ਕਰ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹਾਂ ਪੀਰ: ਦੁਖ ਕਰ ਕੇ ਵਡੇ
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਸਤ ਹੈ ਤੇ ਸਿਤ ਸਹਾਈ ਹੈ ਹੇ ਬੀਰ ਦ ਭਾਈ ਹੈ
ਭੀਤਿ: ਪਾੜ੍ਹ ਦੋ ਹਾਰੇ ਥੇ ਪੇਹੀਰ। ਜੈਸੇ ਹੀਰੇ ਕਉ ਹੀਰਾ ਬੇਧੀ ਦਾ ਹੈ
ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਗਹੀਰ ੦ ਦਾ॥੩॥ ਨਟ ਮ: ੫॥ ਬਸਾਰਿਓ ਜਨ
ਨਾਦ ਬਨ: ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਦਾ ਸਚਿਹਨ: ਹਾਣੁ ਅਉਗੁਣਾਂ ਭੁਲਉ ਚੀਨੀ
ਚੀ ਹਰਿ ੦ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਜਾਗਰੂ ੦ ਸਿਜਾਦ ਰੂਪੀ ਹਾਥਿਓ: ਹਾਰੂਕਾ
੪॥ ਨਟ ਮ: ੫॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ੦ ਦਾ ਜੀਨਾ ਅਪ੍ਰਾਧ: ਬਿਲਾ ਦਿਖਾ ਬੈਰਾਗੀ ੦
ਸਿਸਾਰ ਕੋ ਪਾਈ ੦ ਕ ਦ ਦਿਖੋ ਕਪਟ: ਕਹਤੇ ਕੀਆ ਪਾਈ ੬ ੦ ਓਕੀ ਤਰਿਓ ਆਪ
ਨਟ ਮ: ੫ ਡੋਰੀ: ਵਿਤੀ ਹੇ ਜੁਧ ਸਾਗਰੂ ਮੋਰੀ: ਮੇਰੀ ਆਸ ਚੁਲ: ਪਲਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਬਾਹਾਂ ਈਓ: ਪਕੜਾਈ ਓ ਆਪੀ ਦੋ: ਥੇਧਿਆ ਖੋਰੀ: ਖੋਰੂ
ਮੈ ਜਨ ਕਾ ਭਗਤਿ ੦ ਦਾ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਜਾਲੀ: ਟਹਿ ਲਕੇ ਦਾ ਪੂਰਨ ਕਿ
ਰਪਾ ਨਿਧਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ੦ ਸਭ ਮੈ ਜਾਣੈ ਹੈ ਹੋਰੀ: ਹੋਰੂ ਦਾ ਦਹੋਰੂ ਬੋਰੀ ੦

ਤੀਜੀ॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ਜਪ ਜਪਿ: ਜਪੁ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਗਣਾਈ ਹੈ ਨੂੰ ਕਰਾਂਗ
ਣਾਇ ਹੈ: ਗਦ ਦ ਹਾਰੀ ਹੈ॥ ਦਿਸਟਿ: ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਜਮਾਣ ਇਹ: ਸਮਾਹੇਣ
ਸਮੂਹ ਪਾਪ ਦੂਰ ਜਾਪ ਕੋਟਿ ਤੇ ਤਾਪ ਕੋਟਿ ਤੇ ਲਖੁ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਪਰ
ਲਾਇਣ: ਲਗਾਏ ਦਾਸ ਜਨਿ ਦਾ ਸਦ ਦਾਸਣ ਇਹ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸ ਹੈ
ਸਨੇਹ ਮੋਹ ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਹੈ ਮੇਰਾ ਤੂੰ॥ ੭ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਕਿਰਪਾ:
ਖਜਾਨਾ ਤੂੰ ਆਸਰਾ ਹੀ ਹੈ॥ ਮਿਲਿਓ: ਮੇਲਿ ਤਾਂ ਹਾਨ ਨੂੰ ਏਹੁ ਨਾ
ਕਾਂ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਰਹੈ ਗਾ ਪਹਿਰ: ਟੂਟੇ ਟੂਟਾ
ਹੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਤਾਂ ਤੇ ਆਖਿ: ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿ: ਜਾਣਿ ਹੈ ਜੋ
ਗ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਦੇ ਚਰਣ ਕਮਲਾਂ ਦੀ ਸਰਣਿ ਹਾਂ ਤੂੰ
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਹਾਂ ਥਾਨ ਹੀ ਕਰਿ॥ ੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਹੂੰ ਪਤਿ
ਪੂਰਨ ਹੈ ਗੁਣ ਕਾਰਿ ਹੈ॥ ਜੀਆਂ ਦਾ ਪੂਰਨ ਧਨ ਮਾਲ: ਸਮੂਹ ਤੁਮ
ਹੈਂ॥ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਦੀ ਦਰਸ ਦੇਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰਿ॥ ੯॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫
੧੬ ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ ਅਬਿਧ
ਕੀਤ: ਉਲਟੇ ਦਾ ਉਲਟੀ ਚਾਲ ਨਾ ਚੀਤ: ਚਿਤਾ ਕੀਤ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਦਾ
ਸਾਮਿਲ: ਮੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਨੀ ਦੀਤ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਜਸ ਨੂੰ ਜਿਤਾ
ਹੈ ਤਜਨੇ ਪੁਨੀਤ: ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਤਿਸ ਤੇ ਗਰੀਤ: ਕੀਤ
ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪਾ॥ ੧੦॥ ਨਟ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੪ ੧੬ ਸ
ਧਾਰੇ: ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਨਾ ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਹੈਂ॥ ਹਰਿ ਧ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਧ
ਣੀ ਕਰਾ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਤਨ ਕਰ ਮੁ ਏਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਕਰਿ ਧਿਆ
ਦਾ ਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਪਿਆਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ॥ ਦੀਨ ਨੂੰ ਪਰ
ਸਧਾ ਦੇ ਕਰਕੇ ਸੰਵਾਰੇ ਹਾਂ॥ ੧॥ ਮਧ ਸੂਦਨ ਨੂੰ ਆਣ ਦੇ ਨਾਮੁ ਸੰਧ
ਧਨ ਹੈ ਖਟਾ ਸਚੁ ਨਰ ਉਧੇ ਨਤੀ: ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਪੂਰਬਕ ਬੇਨਤੀ ਪਖ
ਰੇ: ਪਖਾਲਣਾ ਕਰੈ ਏਹ ਦੇਣਾ॥ ਸਹਸ ਨੇਤ੍ਰ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕਉ:
ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰਕੈ ਸਹਸ ਨੇਤ੍ਰ ਸਹਸ: ਹਜਾਰਾਂ ਨੇਤ੍ਰ ਹਜਾਰ ਨੇਤ੍ਰ
ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਤੈ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਹੈ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਰੇ: ਨਿ
ਰਲੇਪ ਹੈ॥ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ: ਹਜਾਰਾ ਹੀ ਮੂਰਤਾ ਹੈ ਸਰਗੁਣ ਕਰ
ਕੇ ਤੈ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰਕੇ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਕਰੂ ਹੈ॥ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਤਾਰੇ:
ਤਾਰਿਦਾ ਹੈ॥ ੩॥ ਮੋ ਦਰ ਨੂੰ ਦਾ ਉਦਾਰ ਨੂੰ ਮੈਂ॥ ਗਟਕ: ਧਾਇ ਕਰ
ਨੂੰ ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲਦਾ ਹੈ॥ ੪॥ ਦੁਜੈ ਨੂੰ ਦੋਹ ਨੂੰ ਦਾ ਧਿਕਾਰੇ: ਧਿ
ਕਾਰਂਦਾ ਲੋਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਅਤਿ ਫਿਕੋ ਨਾਮ ਨੂੰ ਦੇ ਜੋ ਜਨ ਰਾਮ ਨੂੰ
ਸ: ਹੋਰ ਰਸਾ ਦੇ॥ ੫॥ ਸੁਣਿ ਨੂੰ ਦਿਆ ਤੇ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੂੰ ਜੋ ਜਮ ਧੋ
ਜੋ ਦ ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਮ ਦੂਤ ਜੋ ਹੈ ਜੋ॥ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ॥

ਧਿਆਸ ੩: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਅਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਸਮਾਰੇ: ਓਹੋ ਆਸਰ:
ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਜੋ ਜਾਇ। ਬਿਕਾਰੇ: ਬਿਕਾਰਾਂ ਵਿਖੇ।੧।ਛੋਡਾ ਹੈ ਰੂ
ਪਕ ਤਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ॰ ਕਰਿ ਮੇਰੀ ਨਿਮਾਣਿ ਆਹੋ ਸਰਨੀ। ਪਨਿਹਾਰੇ:
ਸੇਵਕ ਹੋਵੀਏ।੮।੧। ਨਟਮ: ੪ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹੇਰਾਮ ਜੀ। ਆਪ
ਬਰ॰ ਦਨੁ। ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ: ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਪਾ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਿ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ। ਸਬਦਿ॰ ਦੇ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ।੧। ਮੇਲਾ
ਦੂ ਮਲਗਾਰੇ: ਚੰਨਣ ਤੇ ਚੰਦ ਨਹੈ ਵਾ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਮਲਨ ਗਾ
ਰੇ: ਗਾਲੀਆਂ ਵਜੀ: ਪ੍ਰਗਟਿਓ। ਛੋਡਾ ਹਰਿ ਗੁਣਿ ਧਾਰੇ: ਗੀਧ ਵਾਲੇ ਦੀ
ਮੁਸਕ: ਸੌਂਕ ਮੁਸਕੀ: ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ। ਕਛੋਡਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ ਕਥ
ਵਿਚੋ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਹੈ ਮੀਠੀ ਵ ਕਥਾ ਵਿਚੋ ਤੇਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕਥਾ
ਹੈ ਮਿਠੀ।੧। ਜੋ ਗੁਰ ਨੀਕੇ: ਭਲੇ ਦ੍ਰਚਨ ਕਰਿ ਸਮਾਰੇ: ਲੋਗਾਦ੍ਰ
ਤਰ: ਗਾਵਤ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਗਾਵਤ: ਗਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰੇ
ਗਾਰ: ਹਰਿ ਨਾਂ ਬਪੇਕ॰ ਰੂਪ ਗੁਰ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਮਦਰਸੀ ਹੈ ਤਿਸ॰
ਨਾ। ਸਿਕ: ਸਿਕਾਵਦ ਰਨੂ ਅੰਤ ਕਾਹਾਰੇ॰ ਹਾਂ।੩। ਪਾਖੰਡ ਰ: ਪਖੰ
ਡੀ ਪਾਖੰਡ ਕਰ ਕਰਿ ਕਰਿਓ। ਪਾਖੰਡੁ॰ ਕਰਕੇ ਜਾਗੇ। ਘਰਿਆਰੇ॰
ਹੈ ਏਹ ਸਾਜੋਰ॰ ਪਰੁ ਮਾਰੇ ਡੇਰਾ। ਓਸ ਦਿਨ ਸੁ: ਦਿਨੁ ਤਾਂ ਅਲੁਗ
ਲ: ਘਰਿ ਦੇ ਧੀਦਿਆਂ ਨੂੰ। ਬਿਖ: ਬਿਖੁ ਹੈ ਬਿਖ ਰੂਪ। ਸਬਾਰੇ:
ਸਬਾਰ ਬਾਹੇ ਵ ਸਬਾ ਰੂਪ। ਸੁਪਨੰਤਰੁ: ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ।
ਛੋਡਾ ਬਿਖੁ ਆਦਿ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂਭੀ ਸਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਵਾਬ
ਖੇ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ। ਤਿਨਕੇ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂਭੀ ਸਾਰੇ।੫। ਜੈ ਸੇ ਕਲਰੁ॰
ਦਾ ਕੂੜ: ਕੂੜਾ ਹੀ। ਲਦਵਾਰੇ: ਲਦਾਂ ਕੇ ਹੈ ਤੇ ਸੇਰੂ ਕੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ
ਐਥੇ ਦੇ ਸੁਪਨਾ ਆਰੀਂ ਮੁਛੋਕਦਾ। ਭੂਖਰ: ਭੁਖ ਕਰ ਭੁਖੇ ਹੈ ਵਕ
ਖੇ ਹੀ ਭੁਖੇ ਹੈਂ। ਜੀਵਾਰੇ: ਦੂਤਾਂ ਦੇ।੬। ਧਖੁ॰ ਆਂਰੂਪੀ। ਜਮ ਦੂਤ॰ਗੁ
ਰੂਦਾ ਕਰਤੂ॰ ਪਾਪ ਤੇ ਕੋਰ ਕੇ ਮੰਗੀਏ: ਮੰਗਨ ਵਾਲੇ ਜਮ ਦੂਤ
ਕਰਿ॰ ਦੇਤੇ ਨੋ। ਲਾਗਿ ਦਾਰੇ: ਲਗਿਨ ਦਾਲੇ।੭। ਜੋਤੂ: ਜੀਵਾਂ ਨਕ
ਕੀਨੀ: ਨਕੂਦ ਰੋ ਹੋ ਏਓ। ਨਖਗਾਰੇ: ਨਖਡਾਰੇ ਨੇ ਵ ਹੋ ਸਖੀਏ:
ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੇ॰ ਨਾ।੮।੨। ਨਟਮ: ੪। ਰਾਮ: ਹੇ ਰਾਮ ਹਰਿ॰ ਲੋਕ
ਮ੍ਰਿਤ ਸਰ॰ ਸਤੁ ਸਿਰੋਰੂਪੀ ਮੇ ਨਾਵਾਰੇ: ਨਵਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰਿ॰ ਦੇ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੇ ਆਮਿਲਿ॰ ਕਰਕੇ। ਕਾਈ: ਕੋਹੋ ਅਸ॰
ਤੇ ਨਾਨਕ: ਕਾਕਰ ਉਧਾਰੇ: ਉਧਾਰਿ ਆਛੇਦਾ। ਨਪਰਸ ਕਾਬ
ਜਾਕ ਉਪਰਸ ਦੇ ਭਏ ਵ ਪਰਸਨ: ਪਰਸਣ ਜੋ ਗੁਰ ਹਰੀ ਪਰਸ
ਦੋ।੧। ਪ੍ਰਤਿ: ਨਵਾ ਛੋਡਾ। ਨਾਂ ਨਾਇ ਣ ਵਾਹਿ ਕਰਿ ਵੋਲਾਰੇ: ਧੁ

ਲਾਵਤਾ ਭੁਜਾ ਭਾਈ: ਭਾਈ ਓਹੁ ਭਾਵਣੀ: ਸਰਣਾ ਤਿਸਦੇ। ਰਾਕਖੇਕਧਿ:
ਕਾਧਿਕਾਧਿਕੇ। ਆਦੈਂ। ਨਾਮਦੀ ਤਾਂ ਓਨ੍ਹਾ ਹਰਿਰਾਮਿਨਾਮਿਦੇਕੇ। ਤ੍ਰਾਸਮਾਰੇ:
ਲੋ। ਘਰ ਮੰਦਰ ਰੇ: ਘਰੁ ਅੰਦਰਿ ਆ ਕਾਢੂੰ। ਕੇਰੂਪ ਕਾਢੂੰ ਆ ਚਾਹੈਧਾਨਿਹਾਰੇ
ਆਂਨੂਲਾਈਕੇ ਪਾਂਈ ਤਾਂ ਕਦੂ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਸੋ ਜਗਾਵ ਜਬ ਮੈਂ ਜਪ ਤਪ
ਤੇ ਕਦੂ ਹੋਵੈ। ੪। ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਅਵਿਸਾਰੇ। ਹੈ ਜੋ ਸਰਣਤ ਹੋ। ਪਰੈ ਪਰਾਰੇ:
ਪਰੇ ਪਰੇ ਰੇ ਹੋਈਏ ਦਿ ਪਰੈ ਪਾਲਿ ਜਾਣਕੇ। ਪਾਲਗਿ ਰ: ਮਿਲਿ ਮਹ
ਧੂ। ਤੀਆਂ ਪੀਤੁ ਆਵਦੇ ਹੋ ਪੀ ਤਿਲਗਾਈ। ਤਾਂ ਕੁਛਨਾ ਭੁਜਾ ਲਾਗੇ।
ਲਗੇ ਮਧੁ ਆਸੈਂ। ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਸੋ। ੬। ਪਰਚਨ: ਪਰਾਚੀਨ ਕਰਮਾਦੇਕ
ਮਾਈਕਾਰੇ। ਪਿਆਰੇ। ਲਗੇ ਹੈਂ ਆਮ੍ਰਿਤਰਸ। ਨੁਮਰੂਪ ਪਿ।੭।
ਲਾਲ ਨਲਾਲ: ਪਿਆਰਿਆ ਤੇ ਪਿਆਰੋ। ਗਲਾਰੇ: ਗੁੜ੍ਹੇ ਰੰਗਵ
ਲੋ। ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ। ੫।੩। [ਮਹਲਾ ੫] ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ। ਦੀਸਰਿ
ਨਿਕਰਾ ਦਾਰੇ। ਤੁਝੈ ਹੈਂ। ਬਲਾਈਓ। ਬਲ ਸੇਤ ਲੋਕੋ। ਕਾਰੇ: ਸੋਤ
ਉਪਾਰਿ ਗਹਿਆਂ ਤਾਂ ਕਾਢਿ ਕੈ ਤਿਸ ਤਾਰਿਆ ਦਿ ਕਾਰਕੇ ਉਪਰਾਲ
ਕਾਢਿ ਕੇ ਜਲ ਤੇ ਤੇ ਮੈ ਜਾਤੁ ਤੇ ਦੇਵੈ। ਲੀਕੇ। ਭਲੇ ਹੈ। ਪਾਰੇ: ਪਾਰੂ ਹੋ
ਛੋਡਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਮਿ। ਪੇਜ: ਪਤਰਜਾ ਦ ਪਤਿ। ੧ ਰਹਾਉ। ਰੇ
ਛੋਡ। ਸਭ ਪਸਾਰੇ ਮੈਂ ਦੇਖੈ ਧੂਰਮਦਾ ਪਸਾਰੇ: ਪਸਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਏਕ:
ਅਦ੍ਵੈਤ ਹੈ ਸੋ। ਜਗਤੁ। ਮੈ। ਕਾਹੂ ਦਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਚੇਰੀ: ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਸ
ਮਾ ਰੈ: ਲੋ ਹੋ। ਦਾਈਆਂ। ਕਰਕੇ ਕਾਰੇ: ਕਰੇ ਹੋਇ ਦਕਾਲੋ। ਤ੍ਰਾਸ:
ਸਰੀਧਤਾਕ ਸਤੁਰ ਰੂਪੀ ਮੁਸਕਾਈ: ਸੁਰਗਪਤ ਦਾਲੀਆ ਸੇਢ
ਰੇ: ਜਿਗਾ ਦਾ ਛੋਰੇ ਹੇ ਸ਼ਾੜ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦਾਨ ਰ: ਧਨੁ ਧਨੁ ਰਕੇ ਦ ਧਨਾ ਬੂ
ਦਿਚੁ ਆ ਬਕੀ। ਤਾਂ ਨ ਪਾਈਆ ਜਾਂ ਮਿਲੇ। ਪਾਰਿ। ਵਿਹਾਦਿਖਾਇਕੇ
ਤਿਨਾਂ ਕੋ। ੪। ਗੁਰੂ। ਰੂਪ ਤੇਰੁ ਰੂਹੈ ਪਾਣੀ ਰੂਪ। ਸਾਰੇ। ਹੈ ਆਨੈਂ।
ਤਿਸਨਾ। ਪ। ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ। ਖਾਦਾਰੇ: ਖੁਦਾਲੇ ਜੀਦ ਨਾ ਦੁਖ
ਆ: ਦੁਖਾਈਆ। ਚੁਪੀ। ਕੋ। ਲਕੀ: ਚੁਦਾਤੀ ਈਰਖਾਰੂਪੀ
ਨਾਲਾ। ਧਾਛਿ ਆਰਿਦੇ। ਅੰਤਰਿ। ਜਾਸ: ਸਾਸ ਸਾਸ ਨਾਨੇ ਹਾਰ
ਕੈ ਦੁਖੀ ਨ ਹੋਵਣਾ ਰੂਪ ਰ: ਮਨ ਦੇਕਗਿ ਆ ਦੂਰ੍ਹ ਈ। ਜਨਾਂ ਰੇ
ਜਨ ਪੀਛੇ ਸਭ। ੩। ਆਪਨ ਰ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾ ਕਰਹੋ ਦ
ਆਪਿਨ ਆਪਿ: ਸੁਤੇ ਤ੍ਰਗੀ ਆਪੁ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਤੇ ਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆ
ਪਿ। ੪। ਗੁਰਾਂ ਦੂਆਰੇ। [ਮਹਲਾ ੫] ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ। ਲਾਲ ਨਿਦਰੇ:
ਸੈਕਾ ਨਰਾ ਨ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿਦਾਗੀ ਦਿ ਲਜਾ ਰਾਖੀ ਤੇਦੁ ਸਹਿਦਾਰੇ। ਦਾ
ਨੂੰ। ਹੋਇ ਕਉ। ਹੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੋਲਿਸਾਂ ਨੂੰ। ੧। ਜਾਕਰ। ਕੇ। ਸ੍ਰੇਲ ਤੂ

ਲਾਰੇ: ਖੁਲੇ ਹੈ ਫਲ ਤਿਨਾ ਕਾ ਕਦੇ ਦੁਖ ਕਦੇ ਸੁਖ ਦੇਰਗਾਣਦੇ ਆਖਨ:
ਆਤਮਾ ਨੀ ਦਰਸ਼ੀ ਆ ਗਟ ਕਾਰੇ: ਤੋ ਰੋ ਗਟ ਗਟ ਕਰਾ ਦਾ ਆਇਆਂ
ਕਰਿ ਅੁਨਿੰ ਸੋ ਨਿਕਟ: ਫੋਕੇ ਹੈ ਚੂਰ: ਸੁ ਦੂਰਾ ਤ੍ਰਾਮ ਇਕਸਾਟਿ
ਕ: ਪਸੂ ਹੈ ਕੇਹਾ ਲਿਹੇ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀਆ ਸਾਰੇ: ਸਮਾਲੀਓ ਅਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਸਮੰ ਨ ਲਸਕਾਰੇ: ਲਖਾਇਆ ਹੋ ੫ ਨਾਰੀ ਤੇ ਪੁਰਖ ਉ
ਤਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਪੁਰਖਾ ਤੇ ਸਭ ਨਾਰੀ ਹੋਵੈ ਜੋ ਦਾਸ ਦੇਖੀਐ ਤਾਂ ਸਭ
ਸੈ ਏਕੋ ਪੁਰਖ ਮੁਰਾਰੇ ਹੈ ਸਿਆਣਿ: ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਲ ਤਾਂ ਹਰਿ ਕੇ
ਪਾਵਣੇ ਦਾ ਸਭ ਰਾਮ ਰਾਮ ਤੇ ਨਗਰ ਦਾਰਾ ਫਿਰਿਆਂ ਤਾਂ ਨਪ
ਇਆ ਜਾਂ ਹਰਿ ਜਨ ਭਾਰੇ: ਕੁਲੇ ਤਾਂ ਰਿਦ ਅੰਦਾਰੇ ਦੇਖਿਆ ਸਰ
ਧਾਰ: ਮਨ ਦੇ ਕਾਮਿਆਗਰਿ ਨੇ ਗੁਰ ਤਾ ਗਾਵੈ: ਗੁਰਾ ਨੇ ਨਾਮੁ ਦੇਕੇ
ਦਾ ਪਦ ਨਸਤ: ਪਾਣਾ ਰੂਪੀ ਸੂਤ੍ਰ ਸਭ ਨੀਕ: ਸਫਲ ਕਰਿਆਂ
ਜਾ ਸਾਧ ਦੂ: ਵਚਨਾ ਨਿਜ ਪਧਾਰਿ: ਸਤ ਸੋ ਗੁਸੈ ਜਾਇ ਜਧਾ
ਰਸ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਆ ਤਬ ਜਾ ਨੈਨ: ਅੰਧਾ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਨੈਨਾ ਤੇ
ਸੁਖ ਸਮ ਪਾਇਆ ਹੁਆ ੧ ਭਉ: ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਹੋ ਮੰਦਰ: ਮੰਦਰ ਲਾਫ
ਹੋਰਕੀ ਰੈ: ਡੂਦਤੁ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਤਿਨਾ ਦੂਆਰੇ ॥੮॥ ਸਲਮ:੫॥ ਅਪਾਰੰ
ਨਾ ਨਿਸਤਾਰੰ ਹੋ ਸਾਧ ਪੁਰਖ: ਸਿਮਰਿ ਪੁਰਖ ਪਾਇ ਤਧਾ
ਪਿਆਰੰ ਆਗੇ ਪੂਜਾਂ: ਦੀਰਾਸਾ ਤਿਸ ਨੂ ਰੂਪੀ ਦਪੀ ਦਪ
ਹੁਦੀ ਦ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਦੀ ੧ ਪਉੜੀ: ਪਚਦੇ ਨੇ ਕਾਖ ਪਦੇ ਨ ਦਾਸ
ਕਿਦੇਨਾ ਇਕ ਇਕ ਇਦੀਨੇ ਭੁਤ ਕੰਮ ਸਦਿ ਸਧਲ: ਸਾਤਧ
ਲਦੇ ਹੈ ਨਰ ਦੇ ਹੀ ਸੋ ਮਾਰ: ਪਡੇ ਜੋ ਹੋ ਪਾਪ ਰੂਪ ਨਾਦਾ ਏਦ
ਭੀ ਨਾਰ ਦ ਨੇ ਕੀਏ ਹੋਇ ਪੁਕਾਰੇ ਨਾਰਦੇ ਪੁਰਾਣ ਸੋ ਪਾਦਇ ਗੇ
ਸਤਿ ਸੋ ਗਤਿ ਗਰਾ ਤਾ ਛੋਦਾ ਪੁ ਭੁਪੀ ਤਸਰ ਕੇਰੀ ਪੀਤ ਲਗੀ
ਇਉ ਜਿਦ ਸੁਰਜ ਨਾਸੋਰ: ਪੁਗਾਤਿ ਜੋ ਸਰ ਹੋ ਤਿਸੁ ਪਰਾਤਿਨ
ਦੈ: ਇਕ ਕਰੇ ਧਨ: ਚਦਲ ਪਨਹਾਰੇ: ਸਦਦਦਾਲੇ ਤੇ ਸੋ ਗੁਰਮੁ
ਖਾਦੀ ਪੀਤਿ ਗਾ ਸਾਕਤ: ਸਕ ਨਾਂ ਸੀ ਸਤ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਸਭੁ ਤਿਨਾ ਦੇ ਡਾਲ: ਪੰਦੇ ਤੇ ਫਲ ਕਰਮ ਧਿਸ ਕਾਰੇ: ਦ੍ਰਿਦ
ਲੋਹੇ ਦ ਦੁਖ ਦਾਇਕਾ ਜੇਤੀ: ਸੌਖਾ ਛੇਦਾ ਤਿਉ ਓਹੁ ਖਾਰੇ ਛੋਕਰ:
ਫੋਲੂ ਫੋਲਕੇ ਕਦੋ ਬਿਖੁ ਅਗਾਲੇ ਤੇ ਦ ਸਾਪ ਤੋ ਪਾ ਸਿਤਸਿਤ
ਸਾਪ: ਸੀਤ ਜੋ ਹੈ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਭਲੋ ਤਿਨ ਸੋ ਦ ਸੋਸਜੋ ਸਾਂਤਿ ਅਤ
ਮਾਸੀ ਤਹੋ ਤਿਨਾ ਸੋ ਕਾਰੇ: ਕਾਰੁ ਦਾਸ ਤੇ ਅਪਿਤੇ ਸੀਤ। ਸੀਤ ਸਾਂਤ ਰੂਪ
ਕੋ ਕਮਲ ਨੂੰ ਸਦਾ ਰੇ: ਪੁ ਸੀਤ ਕਰੋ ਪਾ ਲੋਕ ਦੀ ਹਲਕ ਦਤ
ਹੈ ਪਾਲੀ ਦ ਵੈਗੁ ਦਾਨ ਦਾ ਦੁਖਿਦਾ ਧਿਮਾਰੇ: ਦੁਖ ਦਾ ਦੀਪਾ ਕਿ:

ਸਤਿਸੰਗ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰਿ॰ ਪਾਂਜੋ ਆਰਿ॰ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਕੁਤੇ ਨੂੰ ॥੧॥ ਰਾਖਹੁ:
ਮਨਾਦਿਕ ਰਿਸੋਂ॰ ਨੂੰ ਪਾਰੇ। ਪਾਰਕੋ ਪਰ: ਏਕੁ ਨਾ ਗੁਰੂ॰ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ:
ਪੂਜਾ। ਪੂਜਾ ਹੈ ਕਾ। ਰਾਗੁ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮ: ੪ ॥੧੬॥ ਸਭਿ॰ ਦਾ
ਅੰਤੁ॰। ਕਿਉ ਜੋ ਅਗਮ॰ ਤੇ ਅਗਮ ਹੈ ਆਪ ਅਗਾਧਿ ਹੈ ਤੁਸਦਾ
ਅਦੇਸ: ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਸਾਡੀ। ਰਾਖਿਆ: ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਹੋਂਦਾ ਮੋਹਿ॰
ਦੇਸੁ ਰਾਖੇ ਜੀਵ ਨਿਤ ਝਗਰ ਤੇ ਹੈ। ਤੇਰੇ॰ ਦਾਸਰਾਂ ਹੈ ਦਾ ਹਰਿ
ਗਰਿਪੂਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਆਇ ਹਾਂ। ਪਾਲ ਤੂੰ: ਦੇਹੋ ਲਾਇਆ: ਤੇਰਾ
ਨਾਮ ਹੈ। ਜਨ॰ ਨੂੰ ਹਰਿ ਨਾਮ॰ ਜਨੇ ਨਾਲੀ ਓ॰ ਪਿਤਾ ਤੇ ਤੇ ਮਿਸਾਰ ਤੇ।
ਮਹਲ: ਸਰੂਪ ਪਾਏ ਨੂੰ! ਪਾਏਗਾ ਕੇ ਸਾ ਹੈ। ਹੋਂਦਾ ਸਕਿ ਦਾਰਿ॰ ਨਦ
ਲਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਸੋ ਰਬ ਪੂਰਾ। ਹੋਂਦਾ। ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪਤ ਤ ਪਾਵ
ਨਹੈ ਭਗਤਿ॰ ਦਾਤ ਉਠਜ ਨਹਾ। ਹੁੰਦਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰ ਉਰਿ ਮੋ।
ਨਾਮ: ਨਾਮੀ ਮੋ ॥੧॥ ਮ: ੪ ॥ ਨਾਮ॰ ਜੋ ਹੈ। ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਸਾਦ: ਸੁ
ਦਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਿਮਾਇਸੇ: ਮਿਲਨੇ ਕਾਰਿ ਗਦ ਸਤਿ॰ ਰੂਪੀ
ਹੋਂਦਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਰਿ॰ ਮੈ ਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਸਤਿ ਸਿਗਰੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਸੋਹਕੀ: ਦੀਆਂ। ਸੁੰਦਰੀਆ: ਬੇਨਤੀ। ਸਚਿਧਾਤ:
ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ। ਲਿਖੇ॰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਆ ਸਾਧੂ: ਮਿਲਿਆ ਰਾਤਾਂ ਤਦ ਕਰ
ਕਜਾਦ ਭੈਗਿਆ। ਜਾਣਇਨ॰ ਨੂੰ ਆਤਿ॰ ਕਰਕੈ। ਪਕਿ: ਧੁਰਿ ਪਰ
ਤਾ: ਪਾਤ੍ਰੇ ਆਹਾਦੇ ਭੁਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਤਾ ਹਾਂ। ੨ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਸਗਿ॰ ਦੀਭਦਕੀ
ਕਰਿ। ਅਖੁ॰ ਜੋ ਸੋਸ ਵੀਚ: ਕਾਇਸੁ ਤੇ ਮਧਾਸਿ: ਸਮਾਨ ਲਾਇਓ:
ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ॰ ਨੂੰ ਤਿਨਾ ਖਿਨ ਸੇ ਏਧ॰ ਨਾਤੇ ਆਸਜਤ ਕੇ: ਕ੍ਰਪਾ ਰਿਸ਼
ਲਾਇਓ: ਲਾਈ ਹੈ ਨਾ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਪੰਚ ਸਬਦ ਦਰਗਹਿ ਧਾਜੇਆ:
ਸੀ ਤਾਦੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਕੈ ਦਰਗਾਹ ਪੂਗਾ ਟਿਹੋਆ। ਹੋਂਦਾ। ਸਗਿਇ
ਗਾਇਓ ਤਾਂ ਹਰਿ ਸਿਮਾਇ ਕਿਆ ਨਰਹਰਿ॰ ਦਾ। ਗੀਆ ਨੂੰ ਬਲੋਨ: ਉ
ਣ ਜਲ ਹਿ: ਸੇ ਗਲਾਇਓ: ਗਾਲੀ ਦਾ ਹੈ। ਮਤਿ: ਏਹ ਧੁਪੀ ਏਹਿ
ਹੋਂਦਾ। ਚਰਨ ਸੋਂ ਸੰਨ ਲਾਇਓ: ਛਾਦਾਂ। ਸਮਾਇਓ: ਸਮਾਈ ਏ
੩ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਨਸਿਮ॰ ਦੇਰਾਜਿ ਸੋ। ਕਮਲ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਸਿਤੇ॰। ਹਰਿ ਦੇਕ
ਰਿ ਕਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤਿ ਸੋਂ ਸਾਤਿ॰ ਕਾਰਿਕੋ। ਬਾਗਾ॰ ਦਇਆ ਦਕ
ਰਕੈ। ਅਨਮੁਖ॰ ਦਾ। ਕੁਸੰਗ: ਕੁਸੰਗੇ ਦਤੇ ਹੈ ਕਦੂਆ: ਕਉਆ ਚਾ
ਗਾ: ਚੈਰਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਇ॰ ਸਖਤੁ ਤਾਂ ਪਰਤਾਪੇ: ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਸੋਈ।
ਲਾਕਾ॰ ਆਗੋ। ਹੋਂਦਾ। ਸਾਪ॰ ਦੀਸਤ ਸੀਗਤਿ ਸੋਂ ਕਈ ਸਿਤੁ
ਨਿਤਿ ਗੁੜੀ ਤੇ ਤਪਰਦਾ। ਗਾਤੂ ॥੧॥ ਅਜਕਿਓ॰ ਹਾ ਧਹੁ ਤਾ ਕਾਇ
ਆ॰ ਰੂਪੀ ਕਿ ਪਹੁੰਚੀ ਰਧਹੁ ਠਾਰੇ। ਚੀਰ ਕੇ ਧੁਰਤ ਪਾਤੂ: ਹਮ

ਟਪਰਕਸਤੀਬਨੇਤਾਂਬੀਹਰਿਦਾਸਚਾਰਾ:ਭਾਗਾਦਾਵਾਲਾਫਿਰ
ਗੁਰਸੇਵਾਰੂਪਮਿਲੇਤੋਂਹਰਿਦਾਰਸੁਚਾਰਿਓਜਾਚਪੂਲੇਂ।ਮੇ।
ਪਖਾਰੈ:ਪਖਿਆਲਨਕਰੋਂ।੪।ਮ:੪।ਫਿਰਦਾਗੁਪਾਲਦਾਨਾਮ।
ਨਾਮੈ:ਨਾਮੁਸੇਆਤੁੰ।ਵਿਖੇਗੁਰਮਾਤਕਰਕੈਰਸ ਰਸਾਲ:ਰਸ
ਦਾਆਲਯਾਪਾਯਾਹਿਹਰਿਹਰਿ।ਦਾਫਿਰਦਾਅਨਿਮਾਲਾਕਰਿ
ਹਰਿਜਪੁਜਪੀਐ।ਹਰਿ।ਨੇਲੇਪਾਤਿਨਕੋਯਾਬਨਮਾਲਾਂਦ
ਲਾਤਿਨੂੰ।ਕੋਹਾਰਿ।ਨੇਵਾਦਾ।ਮੇਲਕੇਸੀਪਤਾਂਦਤਾਜੇਸੇ
ਵਾਲਕਅਗਨਿਮੇਹਥਪਾਵਦਾਹੈਤੇਸੇਹਸੁਕੀਆਕਰ।ਅ
ਰੂਪੀਆਇਆ।ਅਗਨਿਮੇਨਿਤਮੇਲਤੇਥੋਆਲਾ:
ਆਲਤਾਕਰਕੇਸੈਲੋਂ।ਥੇਅਖ੍ਯਾਜਾਲ:ਸਾਡੂੰਦਜਾਪਏ
ਹੋਆਸਬਾਦਿ।ਕਰਕੇਦਾਨਾਨਿਹਾਲ:ਨਿਹਾਲਕਰੂਦੇਖਿਆ
ਪਾ।ਮ:੪।ਕਟ।ਤੁਹਾਰਾਹੋਯਾਪੂਰੇ।ਦੁਆਰਾਕੀਜੋ।ਹੇਗੁਰਆ
ਪਣੀਵਾਟ:ਰਸਤਾਕੀਸੇ:ਚੌਸੇਨੂੰਕਟਿਕਟ:ਕਟਕਟਕੇ
ਕੇਆਅਰਪਣਤੇਅਰਪਣਕਰੋਂ।ਯਾਰ੍ਹਾਨਿ।ਕਾਰਕੈਸੇਵਿਕਾਰ
ਹੀਹਾਟ:ਸਿਤਸਿਤਅਰੋਆਫਿਰਦਾਹਟਾਤੇਹਟਕੇਗੁਰਚਰਨਿਪਰ
ਧਿਕਾਂਨੇਅਕਰ:ਮਾਂਗਦੇ।ਮਾਸਪਾਗਰਾਜਸੇਅਧਕਾਇਕ
ਰਦਕਰਿਕਾਂਸੀਸੇਪਾਦੇ।ਭਾਦੈਂਪੈਰਸਕੀਅਰਤਿਨਾਲੋਕਟਿਕ
ਟਿ:ਕਟਿਕਟਿਕੋਫਿਰਦਾਕੀਰਤਿਕੀਨੀਗੁਰਮੁਖੀਤੇਤਿਨਾਦੀਮਤਿ
ਕਾਰਿਹਰਿਦਾਸਮੁਗਆਨਿ।ਦੇਉਪਰੇ:ਪੁਲਿਕਪਟਰੂਪੀਕਪਣ।
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ:ਤਿਨਾਗੁਣਾਂਦੀਟੋਰਿ:ਟੋੜੀਤੋਫਿਰਦਾਲਜੇ:ਲਜਾਰੂ
ਪੀਸਟਕੀਨੀਸਟ:ਪਟਕਕੇਭੁਨੀਹੋਕਾਲਿਜਾਗਿ।ਸਾਰੇ
ਸੁਗਸੇਲਿਲਾਟ:ਦੇਖਾਫਿਰਦਾਅਸੀਂਮਤਰਸ।ਨਾਮਰੂਪਜਿਤ
ਘਟ:ਰਿਖਭੁੀਐਫਿਰਕਾ੧।ਮਾਝੀਗਉੜੀਮ:੫।੧੬ ਹਰਿਦੀ
ਸੁਖਰੂਪਸਾਰ।ਕਰਦਹਰਿਦੀਕਰਿਸੁਖਸਾਰਪਾਪਤਿਹੋਵੇਆਸਿ
ਰਿ।ਪਰਾਸੀਗਾਥ:ਸਤਸੰਗਸੇਫਿਰਦਾਹਰਿ।ਕੇਸਿਤਜੋਅਪ
ਰਪੁਰਖਹੋਤੇਤਿਨਾਨੇਆਬੇਕਾਰ:ਪਪਾਅਸਤ੍ਰੀ:ਆਸਾਸਾਕ
ਤ:ਤੁਸਾਅੰਧਅੰਧਾਰੁ:ਅੰਧੇਰੇਤੇਅੰਧੇਰਾਹਾਰ।ਤਿਸਨਾਫਿ
ਦਾਅਗਿਅਪਾਰਨਾਮ।ਹੋਤਿਸਦੇਨਾਮ।ਨੂੰ।੧।ਮ:ਪਜਕ
ਰ।ਹੋਸਤ੍ਰੀਯਾਧਿਧ:ਧਿਧੇਕੁਲਹ:ਕੁਲਾਂਦਸਾਹੂਕਉ:
ਕੇਤੇਵਸਿਸਾਰੂਦੇਹਰੈਂ।ਕਾਦੇਨੇਅਪਦ।ਨਾਮਾਰੂਪੀ।
ਮੁਚਿਤ:ਕਾਸਹੂਦੇਨਾਹਰਿਦ:ਰਿਦੈਸੇਂਬਿਗਾਸ:ਅਹੋਵੇ

ਵਦੁਲ: ਲਖੁਮਿਆ ਦਾਤਾਰ: ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਵੈ ਸਨਿਧਿ: ਨਿਧਾਂ ਦਾ ਨਿਧਾਨ:
ਖਜਾਨਾ ਇਹੁ ਹੋਇ ਵੈ ਸਨਿਦਾਨ। ਆ ਛੁਹੈ ਕੀ ਦਾ ਅੰਤ ਕਾ ਹਰਿੰ ਦਾ
ਕਰੀ: ਕਾਥੀ ਆਦਿ ਦਾ ਕਰੇ ਨੇ ਦਾ ਕਰੀ: ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਦਾਸਾਂ ਰੀ
ਮੈਂ ਆਖਾ ॰ ਮੇਰਾ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਦੇ ਚਰਨ ਹੋਇ ਵੈ ਨਾ। ਮ: ੫। ਐਸੇ ਜੇ ਸਗਈ:
ਐਸੇ ਸਾ ਸਹਾਇ ਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਂਮ ॰ ਹੋਇ ਵੈ ਗੋਆ ਬਹੁਤ: ਤੂੰ ਪ
ਤੇਰਾ ਦੀਪਕੁੰ ॰ ਨੂੰ ਜੋ ਸਿਆ ਬਹੁਲਤ: ਤੇ ਲੁਆ ਅਗਨੀ ਹੋ ਨੂੰ ਜੋ ਸੋਖੀ
ਰੰ ॰ ਮਿਲੇ ਆ ਸਖ਼: ਸਕਾ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਭ੍ਰਾਤ ਮਿਲੇ ਆ ਆਤੁ: ਮਾਤ ਦਾ ਦੇ
ਦੇ ਬਾਲਕ ਨਾ ਕਰ ਪਾਹਿ: ਖੇਤੀ ਨਾ ਸਗਲਿੰ ਆਇਆ ਮੇਘ:
ਸੇਰੁ ਗਰਤੂੰ ॰ ਮੈ ਵਿਹੋ ਦਾ ਬਿਲਾਜੋ: ।ਬਿਲਿਆ ਆਤੋ: ਆਤੇ ਨੂੰ
ਕੂੰ ਜੋ ਮਿਲੇ ਆ ਦਾਨੇ: ਦਾਨੇ ਦਰਾਹਿ: ਦਰ: ਰਿਲੀ ਪਾ ਸੁਖ ਦਾ ਦੇ
ਨਾ ਉਮਾ ॰ ਤੇਰੀ ਮੈਂ ਤੁਹੀ ॰ ਤਿਨ ਕਾਮ ਮੇ ਉਚ ਮੂਚੇ: ਊਚ
ਅੰਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਤੋ ਹੈ ਹਾ ਸਾਰ: ਸਾਰੋਆ ਤ੍ਰ। ਮ: ੫। ਕਾਜ ਅੰਕ
ਇਹੋ ਦਾ ਕਰੋ ਦਾ ਬਾਨਿ ਦਾਜੇ: ਦਰਿਆ ਇਓ ਮਿਤ੍ਰ: ਮੋਨਾ ਦੇ ਤੇ
ਮਾਥ: ਸਿਰੁ ਮੇਰਾ: ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਵੈ ਨੇਨੇ: ਨੇਨੂ ਕਾਰਾ ਟਹਲ ਕਰੋ
ਧਨ ॰ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਦੀ ਬਾਹਬੁ: ਬਾਹ ਨ ਹੋਇ ਵੈ ਦ ਆਖਰ ਤੇ ਹੋਇ ਵੈ।
ਮਨਾਹਿ: ਮਨ ਤੂੰ ਰਹੋ ਮੇਰਾ ॰ ਹਿਰਦਾ ਡੀਠ: ਤ੍ਰਿਸਿਆ ਮਨਹਿ:
ਮਨਮਹਿ ਮੰਤ: ਮੰਤ੍ਰ ਹੋਆ ਹੋਤ: ਦੂਰ ਭਇਆ ਮੁਕਾਤੇ ਕੀ ਜੁਗਤਿ
ਕਾਇਹ ਕਿਚਨ: ਆਸਰਾ ਆਇ ਹਾਰਿ: ਦਿਖੇ ਧਸੋ ।੧। ਮ: ੫।
ਸੋਗੀ ॰ ਹੈ ਹਰੀਆ ਜੀਓ: ਜੀਵਿਆ ਸਜਾਗ: ਜੋ ਸਦਾ ਸੁਖ ॰ ਲੈਆ
ਰਿਹਰਿਹਰੇ: ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹੋਆ ਪਧਰ: ਸਭ ਪਦ ਸਤ ਸੰਗ ਮੈਂ
ਜੀਦਾ ਬਿਰਖਾ: ਖੁਲੀਆ ਜੀਵ: ਜੋ ਤਾਦੀ ਹੀਐ ਹਾ ਹੈ: ਸਤ ਸੰਗੁ
ਸੋਕਾ ਤਿੰ ॰ ਕਿ ਮੈਂ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋ ਕਰਨਾ ॰ ਕੀਤਾ ਹੋਆ ਕਉ: ਨੂੰ ਦਾ ਦੇਆ
ਹਾਰ ॰ ਜਾਂਦਾ ਜਾਸ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਿਲ ॰ ਨੇ ਕਿਰਿਆ ਤਨੋ: ਤੇਨ ਗਾਤ:
ਗਾਤ ਹੋਆ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਿ ਨੇ ਪ ਆਈ ਗਰੁੜ: ਮ: ੫ ॥ ੧੮ ਸਰਨ: ਸ
ਰਨ ਹਾਂ ਛੁਟੇ ਦਾ ਧਨ ਤੇ ਮੇਰੀ ਗਾਜੇ ਜੋ ਰੋਆ ਕਰਨਾ: ਕਰਨਹਾਰ ਹੀਏ
ਸਲ: ਲਾਭ ਦਾ ਮੁਤ੍ਰਿਆ ਆਲਜਾਲ: ਧਾਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਬਿ
ਕਾਰਾ ਗੁਨਾਂ ॰ ਨ੍ਰਨਾਨਉ: ਨਾਮ ਦਾ ਦਾ ਮ: ੫। ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹੇ ਸਮਰਥ ਹੇ
ਦੇਦ ਹੋ ਸਾਹੀ ॰ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰੁ ਦਾ ਨਿਧਨ ਹਿ: ਪ੍ਰਿਨਮੋ ਬਾਪ
ਕੋਇ ਕਾ ਧਨ ਤ੍ਰੈ ॰ ਬੇਕਾਰਿ ਨਿਹੁ ਨੂੰ ਤੇ ਰਭੀ ਦ ਧਾਤ੍ਰੁ ਨੂੰ ਭੇਨ
ਨਦੇਆ ਜੋ ਤ: ਜਿਤਨੀ ਕੀਨ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਪਾਰਜਨਾ: ਉਤਪਤੀ
ਸਭਨਾ ਤੇਰਾ ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਹੇ ਊਚ ਹੇ ਅਗਮ ਹੇ ਅਪਾਰ ॰ ਹਾਂ ॥੨॥

ਮ:੫॥ ਤ੍ਰਿਗਣ ਵਿਖੇ। ਦੀਨ॰ ਦੋ॥ ਪ੍ਰਭ॰ ਤੇਰੇ ਮੰਡਲ: ਅਸਥਾਨ ਮੇ।
ਕਰਨਿ: ਕੈ ਨਕਰਿ॥ ਜਸ॰ ਸੁਨੋ॥ ਦਰਸਨ॰ ਦੇਖੋ॥ ਭਸਨਿ॰ ਕਰਿ॥
ਜਾਣ॰ ਤੇਰੇ ਭੇਦ॥੮॥੧॥੬॥ ਆਗੇ ਗਉੜੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਨਾਮਦੇ
ਵ ਜੀ ਕੀ॥ ੧ਓ ਧੰਨਿ ਓਰਆ: ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਤੇ ਧੰਨਿ ਧਾਤੇ ਵ ਓਹ ਧੇਨ:
ਧੇਸ ਰੀ ਧੰਨ ਤਾ ਕੇ ਜੋ ਗਹੇ ਜੋ ਸਧੇਸ ਰੀ ਨ੍ਰਿ ਕ੍ਰਮ: ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਦੇਵ ਜੀ
ਬਾਲੇ: ਧਜ ਦਤੇ ਹੈ॥ ਗਾਜੈ: ਉਚਾਰੇ॥ ਸੋਧਾਰੇ ਮਾਦਵੀ: ਓਸ ਛ
ਤੇ ਦੀਰੋ ਮਾਦਵੀ ਭੀ ਧੰਨਿ ਤਾ ਕੇ ਵੇ ਗਹੇ॥ ਕਾਂਬੁਲੀ: ਕੰਬਲੀ ਕਾ
ਓੜੀ ਕਾ ਲੀ॥ ਧਨ ਖੰਡ: ਧਨ॥ ਅਸਥਕਾ ਗੋਪ: ਗਉਆਂ ਨੂ ॥੧॥
ਬਾਪ: ਪਿਤਾ ਬਡਾ॥ ਸਾਦਵੀ ਓ: ਜਨਾਂ ਮਰੀਗਾ ਦਾਨੂੰ॥ ਧਰੈ: ਧਾ
ਰਕੇ॥ ਗਜ ਹਸਤੀ: ਬਗਾਹ ਜਤੀ॥ ਉਧਾਰੀ ਅਲੇ: ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ
ਅੰਬਰ: ਦਸਤ੍ਰਾ॥ ਪਾਦਨ: ਚਰਨਾ ਕਰਾ॥ ਆਈ ਅਲੋ: ਆਏ
ਹਾ॥ ਘਟ॰ ਮੈ॥ ਏਕਲ: ਏਕਹੀ ਮਾਟੀ॰ ਤੋ॥ ਪਤ੍ਰਿਗਾਂਮ: ਪਤਿ
ਗਾ॥ ਏਕਲ: ਏਕੁ ਅਨੇਤਾ: ਹਰੀ ਦੀ॥ ਕਾਮਾ: ਹਮੁ ਤੈਂ ਜਾਣਿਆ
ਹ॥ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮ:੧॥ ਘਰੁ ੧॥ ਚਉਪਦੇ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਸਲੋਕ॥ ਸਾਜਨ: ਹੇ ਹਰੀ॥ ਤੁਹਾਰੀਆ: ਤੇਰੀ ਹਾਂ ਤੈ ਤੈਨੂ ਹੀ॥੧॥
ਸਬਦ: ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕੇ ਸਧਾਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਪਿਛਹੁ: ਪਿ
ਛਲੀ॥ ਰਾਤੀ: ਰਾਤਿ ਪ੍ਰਤਧਨ ਦ ਜੰਗਾ ਅਦ ਸਬਾ ਦ ਮਾਨਸ ਦੇ
ਹਿਰਦੇ ਧੀਵਿਖੇ॥ ਸਦੜਾ: ਉਪਦੇਸ ਹੇ॥ ਲੋਹੁ: ਲਓ॰ ਜਿਨਾ ਲਿਆ
ਹੈ॥ ਖੇਮੇ: ਛੀਦੇ ਏਤੇ ਛੁਰਤੇ ਸਰਾਏ ਛੇ: ਕਨਾਤਕ ਤਖੀਆ ਦੇਸਾਲਿ॥ ਇਸ
ਦੇਨ ਰਥ ਪੀੜੇ: ਧਨੋਦ ਫਧੇ ਹੋਏ ਤਿਨਾ ਦਾ ਸਤੇ ਅਗੋਂ ਦਾ ਖੇਮੇ॰ ਜ
ਸ ਰੂਪੀ ਛੇਦੇ ਏ ਛੁਰੇ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਸਰਾਏ ਛੇ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਰਥ॰
ਸੁਦਨ ਮਨ ਨਾਦੇ ਪੀੜੇ: ਧਦੇ ਹੋਏ ਏਹੁ ਸਭਾ ਸਾਦੇ: ਜੀਘਰਹੀ ਦੁ
ਸਦਕੇ॥ ਆਰ: ਵਾਲੇ ਹਣਏ ਸੁਕਾਰਿ ਕੇ॥ ਭਰਮਿ॰ ਵਿਖੇ ਸਾਦਕੀਤੇ॰
ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਦਲਾ ਪਰ ਫੜੇ: ਪ੍ਰਫਲਤ ਹੋਏ॥ ਇਖੇ॰ ਅਨੁਸਾ
ਰੁਹੇ ਮਾਣ: ਕਾਈ॥ ਅਗਲੇ: ਬਹੁਤੇ॥ ਦੁਖੇ ਦੁਖ: ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖਾ ਵਿਖੇ
ਅਦਧੀਆ ਵੀਛੁੜੈ॰ ਓਹ ਅਗੇ ਹੀ ਦਿ ਛੁੜੇ ਹੈ॥ ਮੇਲ॰ ਓਹੁ ਅਗੇ ਹੀ
ਮਿਲੇ ਹੈ ਕਿਆ॰ ਕਰੀਏ ਵੀਛੁੜੇ: ਵਿਛੁੜੀਏ ਤਿਨਾ ਨਾਲੋਂ ਗਿਆ॰
ਕਰੀਏ ਅਖੇ ਮੇਲੁ ਕਰੀਏ ਤਿਨਾ ਦਾ ਧੇਲੁ॰ ਜਬਾ ਮਿਤੇਰੀ: ਕਰ
ਮਾ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਨਿ॰ ਕਰ ਕੋਨ ਦੇ ਜੋਰੀ: ਕਰਮਾ ਕੇ
ਵਿਜੋਗਾ ਕਾਰਿ॥ ਮਿਲਿ: ਮਿਲੇ ਹੈ ਏਪਦਾਰਥਾ॥ ਜਿਜੋਰ॥ ਕਰਮਾ ਕਰਿਕੇ
ਹੈ॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧॥ ਕਮਾਇਆ: ਧਨਾਏਆਂ ਹੈ॥ ਕਰਤੇ॰ ਨੇਮ ਸਤਰੁ

ਪਤੀਆਇਲਿਖੁ:ਲਿਖਿਹੈਰਾਤਿ੦ਪਦਾਰਥਾਂਦੀ ਜੋਤਿ:ਗਿਆਤਾ ਦਾਤਿ
ਆਦੀ:ਮਹਿੰਤਤਾਮਾਇਆ੦ਹੋਵੈਵਦੀਗਕਰਸਾਹਿ:ਕਰਦਾਹੈਅਖਸ
ਮੈ:ਖਸਮੁਦਾਜਦੁਹੈਆਜਾਦ:ਸਾਦੁਵਿਸਰਾਂਦੇਤਾਂਜਹਰਜ:ਜਾਤੇ
ਦਾਅਰੁਤਾਅਪਰ੦ਮਿਟਦੇਵਾਤਰਹੁਪਿਆਸੇ:ਪਾਈਏਤੇਸਤ:
ਧਣੁਤਨਾਕੇਰਾ ਸਜਰੇ:ਲੇਵੇਪਟੁ:ਦੁਸਤਾਂ ਫੁਰਮਾਇਓਜਿ:ਆ
ਗਿਆਆਪੁਣੀਅਰਥੀਪਉੜੀ:ਜਮਾਂਦੇਰਥੁਪਉਣਗੇਤੇਨਾ
ਵੇਗਾਪਰ੦ਪੁਨਪਾਵਿਹਾਰਾਂਦੀਪੀਮਣਿਵੰਣੁਹੀਹੈਵਾਪਰ:ਤ
ਨਾਤਿਨਾਗੁਣਾਦੀਪੁਮਾਣਿਵੰਣੀਮੌਪਿਆਰੇਹੈਪਾਪ੦ਰੂਪੀਪ
ਸੁਰਕਾਰਿਮਿਸਾਹੁਜਿਧਾਭਉ੦ਹਰਿਦਾਹੋਦੇਵੇਰੂਪੁਪਤੇਜੀਉ
ਹੋਵੇਗਾਹੁ:ਕਿਸੇਨ॰ਪਾਵੈ॥੨॥ਮਾਰੂਮ:੧॥ਪਿਠਕਾਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸੁ
ਜੀਤੇਈਹਰੀਜਿਗੀਗਾਜੀਦਰਸਦੇਵਰਸਜਾਏਵੇਕਦਰੀਏਕ
ਪੁਰਮਣਵੇਸਿਰਾਮਿਲਗਏਰਸਤੇਮੈਜਾਤੇਆਦਤੇਸੇਪੁਰਮਚਾਰੀ
ਲੇਮੁਛਾਕਿਸੇਪ ਸਿਰਾਕਾਰਿਤੁਮਚਾਗੁਰੁਕੌਣਹੈਅਮਰਜੀਕੁਰਾਹਮ
ਨੇਗੁਰੂਤਾਂਕੋਈਨਹੀਧਾਰਿਆਗੀਗਾਂਰੋਮਾਨਿਆਹੈਤੇਵਿਸੁਬ੍ਰਹਮ
ਚਾਰੀਨੇਕਿਹਾਰੇਕੇਦਰਸਨਕਪਰਾਥਸਚਾਤਾਪਕੀਤਾਤੇਕਾਕੀ
ਤੈਂਵਿਨੇਕਹਾਕਿਤਮੈਕੋਈਗੁਰੂਧਾਰੀਵੇਪਰੁਅਦਧੀਧੜੀਘੁ
ਹਤਧਰਸਕੀਹੈਅਧਕਿਆਹੈਣਾਹੈਏਪਰਗੁਰੁਮੈਂਗਦਾਨੀ
ਦੀਬੇਟੀਧੀਬੀਅਮਰੋਨਾਮਅਮਰਦਾਸਜੀਦੀਕੁਲਮੈਵਿਚ
ਜੀਹੈਈਬੀਵਿਹੁਕਿਤਦਾਬਿਮਖਨਵੇਸਮੇਮਾਰੂਰਾਗਮੈਧਾਹਿਬੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਤੀਜਾਸਬਦੁਪਾੜ੍ਹਦੀਹੁੰਦੀਸੀਉਸੁਸਬਦੁਨੂੰ
ਏਹਪਦੁਸੁਣਿਆਤਾਉਸਮਨਹੁਕੀਚਨਾਫਿਰਿਹੈਵੇਜੋਗੁਰ
ਮੈਲੈਤਿਨੇਹਾਂਨਾਤੰਚਾਹਾਤਈਤੇਪੁਛਿਆਬੀਬੀਨੂਏਹੁਕਿਸਦੀ
ਬਾਣੀਹੈਤਾਂਓਸਕਹਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀ ਤੇਹੁਣ ਵਿਨਾਰੀਗੱਦੀ
ਪਰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਹੈਤਾਂਬੀਬੀਅਮਰੋਨੂੰਨਾਲਲੈਆਇਕੇ
ਮਿਲੇਗੁਰੂਪਾਰੇਧਾਰਾਂਦਰੇਸੇਵਾਕਰੀਤਿਹਣਮਾਈਮਿਲੀਗੁਰਾ
ਸੀਖਿਰਸਦੇਧੇਮ:ਰੁਪਰਸਿਰਾਧਤਾਹੈਜੋਸਬਦੁਕਹੈਉਪਰੇ
ਸੁਸਬਦਕੋਜੋਸਬਦੁਕਹੈਉਪਰਿਸੁਸਬਦਕੋਕਰਣੀ:ਦੋਹਿਰੂਪੀਗ
ਮਸਦਣੀ:ਜਿਆਹੀਹੈਪਚੇ੦ਹੋਮਿਕਿਰਮ:ਕਰਮਾ:ਵੇਦਾਚਉਗ
ਣਾਦਾਮੰਨਿਨਾਹੀਹੈਹਰੇਚੋਤਾਮਿ:ਚੇਤਦਾ ਕੀ:ਰਿਉਗੁਣਗਾਇ
ਆ:ਗੁਣਗਾਲਜਾਹਰੇਗੀਵਾਤੇਰੇਗਲਮੈਦਾਹੀਪਦੇਸੀਜਾਲੀ੦ਗੁ
ਪੀਜਾਦਾ੦ਰੂਪੀਮਪਣੀ੦ਆਹੋਜਾਣਾਈਰੂਪਹੈਗਸਿਰ:ਰਸਾਮੈ

ਗਸਿਕੈ: ਲਗੁ ਲਿਗਾਕੇ। ਕੂਹੀ: ਗੁਤਾ ਕਰਿ ਹੋਗੁ ਦੂਜਾ ਤੰ ਮਾ
ਰਣ: ਕਾਠੀ ਲਹਾ ਗਾਰੀ ਲੋਗ। ਅਸਾਧਾ ਨੀਹੈ ਪੰਚ: ਕਾਮਾਦਿ
ਪਾਪ। ਰੂਪੀ ਓਇਤ: ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਅਠਰੂ: ਨਿਗੁਣ ਮਨਮੇਲਾ
ਕੈਚਨ: ਜਪੁ ਤਿਨੇਹ: ਤੇਹਾ ਸੂਪਰੂੰਪਾ ਨਾਮ। ਰੂਪੀ ਅਤਿਸ
ਟਾਇ: ਇਜਬ ਤਿਹੂੰ ਦਾ ਹੈ ਦੇਹਿ ਵਿਖੈ ਦਾ ਇਹ ਮਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ
ਸਨਮਨਹੀ ਪੰਦਦਾ॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮ:੫ ਮੀਠਕਾ ਮਨ ਮੁਖਾ ਨੂੰ ਭਿ
ਖਾਨ ਕਹੈਂ ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਮਲ: ਤ੍ਰਿਮਲ ਹੈ ਮਣਾਰਿ: ਮਧੁਰ ਜੈਸਦਾ
ਬਾਸਿਸ: ਬਸਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਜਲ। ਮੈ ਪਦਮ: ਕਮਲ ਕੀਤੁ
ਨਿਜਾਵਲ: ਜਾਲਾਕੀ ਹੈ: ਹੈ ਭਾਈ ਪਦਮੁ ਤੇਨਿਜਾਵਲ ਦੇ
ਸੰਨੂ ਜਲੁ ਗਸਦਾ ਲੇਈ ਸੋਗ। ਤੇਹੈ ਤ੍ਰੈ ਪਦਮੁ ਨੂੰ ਜਾਲੇਦਾ
ਸੋਗਰੋਖ ਲਗਦਾ॥ ਦਾਦਰ: ਡਡੂ ਦੋ ਤੂ ਕਥਾਹਿ: ਕਰੇਕੀ
ਨਹੀਂ ਜਾਨਸਿ: ਜਾਨਦ ਕਮਲ ਨੂੰ ਭੋ ਨ ਖਾਸਿ: ਖਾਂਦਾ ਹੀ ਸਿਵ
ਲ: ਜਾਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ। ਕਵਲੁ ਰੀਸੁ ਨ ਭਾਧਤ
ਰੂਪੀ॥ ਬਸੁ ਜਲ: ਤੂ ਬਸਦਾ ਹੈ ਜਲ ਵਿਖੇ ਨਿਤ ਹੀ ਤੇ ਨ ਕਾਸ:
ਨਹੀਂ ਦਸਤੇ ਅਭੀਅਲ: ਭਉਰੀਆ ਭਉਰੈ ਮੇਰ ਚਾਰਗੁਨ
ਰ: ਉਪਰੋ ਆਇ ਇਕੇ ਰਾਣਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਗਜਾ ਦੇ ਨੇਰੇ ਭਾਈ ਹੋਰਾ ਹੁੰਤ
ਜੈਸੇ ਚੰਦੂੰ। ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਕੁਮਦਨੀ ਆ ਦੂਰ ਹੁੰਹੀ ਨਿਵਸਾਸਿ: ਖ
ਕਾਜਦੀ ਆਂਦੇ ਦਾ ਨਿਉਂਦੀ ਆਂਦੇ ਉਨਾਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਤੇ: ਸੂਕਰਾਦਾ ਤੇ ਮਧੁ: ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਸੋਚਾਸਿ: ਪਾਈ ਏ ਰੂਖ:
ਰੁਖਾਂ ਚਾ: ਬਹੁੜੇ ਨ। ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਆਤਰ: ਅਲਰੁੰ ਦਤ ਸਰੀਰਦ
ਲਾਦ ਮਿਠਦਾ ਸੁਚਾਤਰ ਦਤ ਅਪਕਾਂ ਪਸਾਰਿ: ਬੁਗਲਦੀ
ਬੁਗਲੀ ਨਾਲੁ ਹੈਦ ਚਿਚ ਦਰੀਲ ਦੂਕਾ ਲਹੋਂ ਪੰਤੁ ਤਣੂੰ ਦਾ ਮਾ
ਗਮ: ਸਾਸਦੁਨੇ ਸਾਸ: ਦੇਰਭੀਸੁਨੇ ਓਹਿ ਮੂਰਖ ਮੂਰਖ ਤੇ ਸ
ਹੀ ਛਿਦਿਦਾ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਆਜਿਉ: ਜੈਸੇ ਦਾਜੋਂ ਸੁਮੇ ਸਿਧੀ ਨ ਕਥੀ
ਨਾਮਿ। ਵਿਖੇ ਚਰਣੀਂ। ਲਗੇ ਹੈਂ ਪਾਦਾਸਿ: ਪਾਦੈ ਦਪਣੈਗਾ
੧॥ ਬਿਮਲ ਮਝਾਰਿ: ਸੁਧ ਜਿਨਾ ਦਾ ਰਿਦਾ ਜਲ। ਸਿਸਾਰੂ
ਪੀਸੇ ਪਦਮ: ਸਿਤਰੂਣ ਸਤ ਸੈ ਤੇ ਧਾਵਿਆ ਨਿਜਾਵਲ: ਪਰ
ਰਫ਼ਾਂ ਰੂਪੀ ਦਾਦਰ। ਦਤ ਮਨਮੁਖਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ। ਉਪਦੇਸੁ
ਦ੍ਰਿਅਕੈਂਦਾ ਨਦਾਸਤ: ਉਦਾਸ ਹੈ ਅਭੀ ਅਲ: ਸਰਬ ਨਾਸਣ
ਸਰਬਨਾਸੁ ਰੂਪੀ ਮੇਰ: ਉਪਰਤੇ ਦੂਰ ਆਇ ਇਕੇ ਚੁਗਦੇ ਨਗੁਣ

ਨਾਉਹੈ॰ ਹਰੀਰੂਪੀਆਕੁਮਰਨੀ॰ ਦਾਸਰੂਪੀਆਮੀਮਿਤ੍ਰ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ
ਪੈਂਡੇ॰ ਕੁਰਾਲੀਰੂਪੀਆਦੂਧ॰ ਜਸਰੂਪੀਆਮਿਤ੍ਰ॰ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਤੀਆਰੂ
ਪ॰ ਮਨਮੁਖਰੂਪੀਐਆਨਚਾਤ੍ਰਰੁ: ਘਰਹੂੰਨਆਤਰ: ਸਨਮੁਖ
ਹੈਦੇਹਾਅਰਥੋਉਹੀਅਰਥਹੈ॥੪॥ ਮਾਰੂਮ:੧ ਸਲੋਕ ਲਾਗਾ: ਲਗਾ
ਹੈਜਿਨਾਦਾਤੀਰਥ॰ ਰੂਪਭਾਰ॰ ਹੈਜੋਪਦੈ॥੧॥ ਸਚਰੂਪਦੇਪ
ਦੂਪਹਿਲੇਵਹੁਣੇਅਰਥਰਹਾਉਤੇਕਰਨਾਪ੍ਰਸਿਮਾਈ: ਹੇਭਾਈ
ਰਖ॰ ਹੋਰਿਦਾਹੀ: ਦੁਖੀਹੋਆਸੁ॥ ਜਿਹਿਆਧਰ: ਮੇਧਨਾਸਭ
ਦਾਤਿਜਾਤੇਚੋਥਾਪਦਭੀਛਡਹਏਹਧੇਨਤੀਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਮੈ
ਨਾਭਦਾ: ਸਿਮਰਹੁਸਨੇਹੀਨਾਉਤ੍ਰਕਹੇਪਹਿਲੇਪਦਦੇਮੈਂ।
ਹੈਸਖੀ: ਪਿਆਰੀਗਹੇਲੀ: ਗਹਿਲਈਹੈਸੂਝ॰ ਨੂਸ:ਹ
ਗੀਰੂਪੀਸਹਾਸੁਹੇਲੀ: ਸੁਖਰੂਪਪਾਈਏਹੁਧੇਨਤੀਕੁਗਿਦੇਪਦ
ਤੀਜਾਤੇਚੋਥਾਕਹੇਦਨ: ਦਨਾਹੈਸਿਰ: ਸਿਰੋਮਨਾਕਰੀ:
ਕਰਾਏਹਏਹੈਬਿਦ: ਦਾਸਤੇਰਾਹੈਆ॥੫॥ ਮਾਰੂਮ:੧ ਮੂਲ
ਖਰੀਦੀ॰ ਜਰਖਰੀਦੁਹਾਂ ਲਾਲਾਗੋਲਾ: ਦਾਸਾਦਾਸੂਸਭ
ਗਾ: ਭਾਗਾਂਵਾਲਾਹਾਟਿ: ਸਤਸੰਗਰੂਪੀਮੈਵਲਾਏ: ਦਾਸੁਰੀਕੇ
ਅਗੋ[illegible]ਕਸੁਜੋਹੈਤਿਸਪਰਹੋਰੁਕਛੂਮਾਂਭਾਲੀ: ਮਾਤਾਮੇਰੀ
ਤ੍ਰਿਪਤਾਜੀਵੀਤੇਰੀਭਾਲੀ: ਦਾਸੀਹੈ॥ ਪਿਉ॰ ਕਾਲੂਜੀਭੀ
ਭਾਲ: ਦਾਸੁਹੈਤੇਰਾਹਉ॰ ਨਾਨਕਭੀਵਿਸਤੇਰਾਨਾਚੇ: ਤੇਰਾ
ਭੁਜਨਾਸਿਮਰਨਕਰੇਤਾਂਗਾਂਵੇ॰ ਤੈਨੂਹੀਤੇਮੈਂਭੀਤੇਰੀ॰ ਹੋ।
ਅਸੁਦਾਮਾ॰ ਦਾਸਿਰੂਪੀਪਿਉ॰ ਜੀਤੇਪੁਰੂਪੀਹਉ॰ ਜੀਵ
ਭੀਲਾਲੇ: ਧਧਿਤਿਸੈਤੇਖਕਾਜਾਏਆ। ਪਾਲਿਆਹੋਆਹਾਂ।
ਪੀਆਹਿ॰ ਜੇਤੂੰਆਣੀ: ਲਿਆਵਦਾਹੈਪੀਸਹੁ॰ ਨਪੀਸਾਂਤੇ
ਤੂੰਆਖੇਤਾਂਪਖਾਜਪਤ: ਜਪੁਦਾਨਾਉ॰ ਜੇਤੂੰਆਖੇਤਾਂ
ਹਰਾਮੀ: ਕ੍ਰਿਤਘਣੁਜੇਗਾਨਾਨਕਹੈਤੇਰਾਚਖਸਾਹਿ॰ ਤਾਂਤੂੰਧਨੂੰ।
ਪਾਈ॰ ਕਿਸੋ॥੬॥ ਮਾਰੂਮ:੧ ਪੀਠਕਾਜਧੁਮੂਲਤਾਂਨਪੁਰਮੇਰਾਗੁਰੂਜੀ
ਦਿਦਾਨੇਭਏਹੈਂਤਾਂਕੇਈਕਹੈਰੂਢਕੇਈਕੁਛਸੋਨਾਈਧਾਏਨੂਕਹੈ
ਧੇਤਾਲੁ॰ ਭੂਤਾਂਦੀਜਾਤਿਹੈ। ਆਦਮੀ॰ ਹੈ। ਦਿਦਨਾ: ਮਸਤਸਾ
ਹਕਾ॰ ਕੀਤਾਧਰੂਆਨਾ॰ ਕਹੈਲੋਕਾਤੈ॰ ਹਰਿਦੇਕਾਰਣਿਬਹਰਾ:
ਬਿਨਾਮਦਰ: ਹੋਭੁਲਾਇਕ॰ ਕਾਮਕੀਲਾਏ: ਕਿਆਹੈਸਾਹਿਬ॰
ਨਾਲਾਸਿਸਾਰੁ॰ ਨੂਜਾਣੇ॥੭॥ ਮਾਰੂਮ:੧ ਧਨੁ॰ ਨਾਮਰੂਪੀਸਰਬ॰

ਮੋਹਿ ਫਿਰਹਿ ਓਹਰਥੇ ॥ ਸਿ: ਜੋ ਛੁਟਿਆ ਧਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਹੈ ਜਾਂ ਦ੍ਰ
ਇਸ ਧਨ ਦਾਖੁ ਕਉ: ਦਾਮਾਤੁ: ਮਸਤ ਹੋਏ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਮਸਤੀ ਵਿਚੋ
ਕਾਈ: ਜਾਏ ਹੈ ਤੇ ਉਤਰੈ ਨਹੀ ਛੁਟਿਆ ਭਾਈ ਨਰੰਹੁ ਧਾਈ ੦ ਹੈ
ਚਾਰੁ ਜੁਗ ਮੈਂ ਸੁਣਾਈ ੦ ਜੋ ਜੋ ਪਾਈ ੦ ਜੀਵਾ। ੭ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਜੂਰ
ਸਰੁ: ਸੁਰ ਜਕੀ ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਪਦਿ ਨਣੂ ਸੋ ਮਲੈ: ਖਿਚ ਲੈਤੇ ਕਰੁ
ਕਰ ਕੇ ਦੂਜੀ ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਰੇ ਚਣ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ੦ ਸੋ ਮਸਰ: ਚੇਰੂ
ਮਾਰੀ ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਪੋਖਿਲੇ: ਖਿਚ ਲੈ ਸਾਹਿਣ ਕਰੇ ਪਦਿ ਣਰੂ
ਤੁਕੁਕਾਰਿ ਪਾਹਿ ਲੀਦੁਆਰੇ ਰੇ ਚਣ ਕਰੋ ਦ ਸੂਰ: ਸਜੀ ਸਰੁ:
ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਸੋ ਮਲੈ: ਚਤੁਾਏ ਪਦਿ ਣਾਤੇ ਫੇਰੁ ਸੋ ਮ: ਖਈ
ਸਰੁ: ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਪੋਖਲੈ: ਤਿਆਰੋ ਇਸ ਅਰਤੁ: ਪਦਿ ਸ:
ਸੋ ਸੁਨ ਧੀਧ ਰੋਕਣ ਦ ਸੋਹੁ ਛੁਟਿਆ ਮੀਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਚ
ਪਉਣ ਸਨ ਕੋ ਇਸ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰ ਧੀ ਸੋ ਫਿਰ ਉਠਿ
ਰ ਹੈ ਸ: ਜਦਿ ਫੇ ਮਨ ਦ ਸਨਕਾਦਿ ਗੋਰਖ: ਤਨਾਕਾਈ ਚੇ ॥ ਰਿ
ਸੁਦਾਸੁ ਤੇ ਕੁਰਮਿ ਆਦਿ ਕੇ ਭੁਲਾਹੈ ਆਨੇ ਦੁੰਨੂ ਬੈਰਾਗੀ ਹਦਿ ਕੇ
ਤਰੇ ਕੋ ਅਸਰ ੦ ਜੋ ਹੈ ਕਮਾਦਿ ਗਹੁ: ਰੀਹਿ ਣ ਕਰਕੇ ਜਾਰਿ:
ਜਰ ਲੋ ਅਮਰ ੦ ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਗਹੁ: ਵਾਹਿ ਣ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ
ਅਪ੍ਰਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅਸਨੋਂ: ਜ
ਨੂਰ ਵੈ ਜੋ ਹਰਿਨੂ ਮਨੈ: ਮਨ ਮੈ ਅਨੁਪਦਿਤ ਸਿਉ ੦ ਦ ਸਕਰਕੇ
੯ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਜਰੂ: ਸੰਸਾਰ ਸਰੁਵ੍ਰੀਆਂ ਲਹਰੀ ਦਾ ਸਨਾਰੂ
ਪੀਸਿ: ਸਰਾਬਾ ਵਿਖੇ ਮਤੁ: ਮਸਤੁ ਹੋਆ ਹੈ ਛੁਟਿਆ ਸੋ ਸਰੀਰੁ
ਰੂਪੀ ਬੋਹਿਥ ਸੰਸਾਰੁ ਜਲ ਤੇ ਤਰਿ ਕੇ ਸਿਰਿ: ਕਿਨਾਰੇ ਟਿਕੇ,
ਜਿਤ: ਜਿਸੁ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਣਕ ਰੂਪ ਮਨਮਾਹਿ ੦ ਜੋ ਅਸੁ
ਧਾਮਣੁ ਮਾਰਸੀ: ਮਾਰੋ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਚੋ ਨਾਕਤੁ: ਕਲਿਕਾ ਰਾਜਾ ੦
ਸੋਈ ਹੈ ਤੇ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਤਪਤਾ ਵਿਖੇ ਟਿਕੈ ਤੇ ਸੋਈ ਗਣੀ
ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਤੁ ੦ ਕਰਕੇ ਹੋਈ ਦ ਭਈ ਹੈ ਪਚਾਈਣ: ਸਤੁ ਸੇਗ
ਦ ਗਿਆਨ ਵਿਖੇ ਰਤੁ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਾਣੀ: ਹੋ ਭਾਈ ਜੋਤਿ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਿ
ਸੋ ਦੁ ਚਿਤਿਨ ਤਾ ਹੈ ਲੇਖੁ: ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਭੇਖਾਰੀ ੦ ਜੋ ਹੈ ਸਕੋ
ਕੋ ਦ ਸਕੇ ਕਾਹਿ ਦੇਨ ਕੋ ਜੋ ਹੈ: ਜੋ ਸੋ ਬਦੇ ਨਾ ਅਕੀ: ਚੇਮੁਖ
ਹੈ ਕੋ: ਅੰਫਾਰੀ: ਹੋ ਕਾਰਿ ਹਿ ਕੋ ਜੋ ਰਾਮ ੦ ਤੇ ਜੋਧ: ਜੋ ਧੇ ਤੇ
ਪਰੇ ੦ ਕਰਿਕੇ ਕੁਝ ਹੈ ਸੇਦਾ ੦ ਹੀ ਸਕਿ ਧਨਿ ਆ ੦ ਦਾਧਨੁ ਤੂੰ ਹੈ
ਸੋ ਸੇਕਰ ਹੈ ਤੇ ਨੇ ਪਦੁ ਅੰਧੁ ਲੈ ੦ ਜੀਵਦੇ ਨੇ ਆਣਕੁ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ

ਗੁਰ: ਦੁਆਰੇ। ਜਪ ੦ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਜਾਣੀਆਂ ੦ ਜਾਂਦਾ ਅਤੀ: ਮਾਤ
ਕਰਕੇ। ਸ੍ਰੇਠ ੦ ਕਰਕੇ ਦ ਸ੍ਰੇਠਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸਰੀਆ ਨਰ ਤਪ ੦ ਕਰਕੇ
ਮਨ ਨੂੰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਰਤ ਨਿਰੂਪ ਮਨੁ ਨੂੰ ਦ ਗਿਆਨ ਤੇ ਰਤ
ਨਿ: ਦੈ ਰਾਚਾ ਕਰਕੈ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਂਜੀ ਐ: ਸਪ ਕਰੀਏ। ਸਿਰ ੦ ਦਾ
ਹੇਕ ਚੁਾ ਤਨਿ ੦ ਦਿਖੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ਜਾਣੀ ਦਾ ਹੈ ॥੧੦॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥
ਪੀਠਕਾ ਸਿਖ ਦਾ ਦੀਪ ਮੇਰਾ ਜੋ ਜਿਦਨਾ ਭਦੇ ਬਾਗ ਮੇ ਬਾਰਾਂ ਦਰੀ
ਮੇ ਬੈਠੇ ਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆ ਤਹਾਂ ਰਾਜਾ ਮਿਲਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਬਾਰੂਖਲ
ਕੇ ਕਹਿਣੁ ਲਗਾ ਅਰ ਬਾਇ ਜੁ ਸਬਦ ਦੋ ਰਹਾਉ ਕੇ ਕਹਣਾ ਗ
ਸਾਈ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੇਰਾ ਕਹਾ: ਕਿਆ ਹੈ ਨਾਮੁ ਕੈਸੇ: ਕਿ
ਆਹੈ ਤੇਰੀ ਜਾਤੀ ਜਾਤਉ: ਜਾਤ ਸਕੀ ਅਮਹਲਿ: ਬਾਰਾਂਦਰੀ
ਦੇ ਬਾਲਾ ਵਹਿ: ਆਗਿਆ ਕਰਕੇ ਸੋਂਦੇ ਤਾਂ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਰਤੀ:
ਨਿਰਤ ਤੋਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਾਂ ਆਵੈ ਤਾਂ ਆਇ ਕੇ ਪਛਿ
ਆਂ ਕੁਮ ਲੋਗੀ ਹੈ ॥੧॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ ਕਾਛ ਤਰੀ ਹੈ ਉਦਾਸੀ ਹੈ
ਇ ਨਾਮ ਕੇ ਕਹੈ ਤੂ ਹਪ੍ਰਸਹੇ ਉਤ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਜੋਗੀ ੦ ਸੋ ਜੋਗ
ਤਿ ਨਾਮ ਦੀ ਕਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲ: ਸੁਧ ਹੋਏ ਹੈ ਰਾਤੀ: ਰਤੀ ਹੋਇ
ਗਈ ਹੈ ਵਦਾ। ਨਾਥ ਸਚ ੦ ਨਾਮ ਸਦਾ ਜਾਣੈ ਸੋ ਗਿਆ ਗਤਿ: ਤਰਾਂਤ
ਸੁਕੀ ਬੀਤੀ: ਨਾਮ ਹੋ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ੦ ਸੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆ
ਨਰੂਪੀ ਜਲ ਦਾ ਹੋਵੈ ਵਾਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪਾਤੀ: ਪਤ੍ਰ
ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਾਰਿ ਪੂਜੈ ਹੋ ਵਾਛੇ ਦਾ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਜੋ ਹੈ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ:
ਅਦ੍ਵੈਤ ਦਾ ਸੋ ਜਪੈ ਜੋ ਤੀ ੦ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਹੈ। ਕਾਨ ਜੇਹਦਾ ੦ ਰੂਪੀ ਤਰੀ
ਕਰੈ ਹਾਪਣ ਨੂੰ: ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਛਾਬਾ ਰੂਪੀ ਕਰੋ ਤੇ ਲਉ: ਬਿਚਾਰ ਲੋਂ
ਅਜਾਮੀ ੦ ਦਾ ਹਾਟ ੦ ਸਤ ਸੇ ਗੁਰੂ ਪੀਆ ਸੋਰ ੦ ਪਰੁ ਏਕੋ ਹੇ
ਹਰੀ ਵਣਜਾਰੇ: ਸਰਨਾਸੀ ਕਾਂਡੀ: ਨਾਮ ਦੀ ਚਾਹ ਦਾ ਲੋ
ਪਿਰੋ: ਜਨਮ ਮਰਣ ਜੋਸ ੦ ਦੀ ਏਕਾ ਦਿਖੇ ਨਿਲ ਰਾਤੀ: ਨਿ
ਮਨੁਆਦ ਸਾਏ ੦ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕੇ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ ਛੇ ਦਾ ਸਦਾ ਰੇ
ਨਰਾਤੀ ਸੇ ਦਰ ਹੋਵੈ ਨੁਕਰਿ ਆਗ ਗਨੁ: ਦਸ ਦੂਆਰਾ
ਗੋਰਖ: ਹਰੀ ਹੈ ਛੇ ਦਾ ਤਾ ਅਗਾਮ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪੁ ਨਿਦਾਸੀ ਤ
ਇਆ ਹਾਂ ਏਕੋ ੦ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਉਦਾਸੀਆਂ ॥੪॥
੧੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ੬ ਜਾਤਿ ਗੁਰੂ [illegible] ਉਪਦੇਸੁ ਕਹੇ ਸਭ
ਕੋ ਨੀਰ: ਅਦਿ [illegible] ਰੂਪੀ ਵੈਦਨ: ਚਰਾ ਰੂਪੀ ਕਨ: ਬਾਣੀ

ਕਾਰੀ॥ਅਉਸਰੀਆਸਿਫਤੀ॥ਸਿਫਤਿਸੈਹਿਮਿਸੇਂਨਾਸਾਰ॥ਸ
ਨਾਸੁਸਥਾਏਂਗੁਲਾਤਥਾ॥ਸਾਦਭੈਸਹਜਸੇਤੀ॥ਸੰਤਿਵਸੀ
ਤ੍ਰਿਸਨਾਂਬੂਧੀਤ੍ਰਿਖਾਤਸੂਲੋਸਹਸਾਂਅੰਦਰਦਾਭਰਮੰ
ਦੂਹਨਦਾਆ[illegible]ਫਤੂਰੂਪੀਆਛੋਦਾਅਮਨੁਮਾਰੇਂਤਾਂਮਰੈਸੁਨਉ
ਹੀਸੁਦਰਹੈ[illegible]ਜੋਗਧਾਰੀ॥ਜੋਗਦੇਯਾਰਨੇਦਾਸਹੋਆਹਉਸੇਂ
ਕਰਿਆਲਿਆਹੈਜੋਸੋਹਰਿਨਾਦਜਾਹਿਂਤਿਸਨੂੰਆਕਰਾਰੇ॥ਤ
ਗੜ੍ਹੋਆਕਰਿਐ॥ਕਹੈਹੋਇਆਲੈਸਲਈ॥ਆਇਆਜਾਂਦਾਮਕ੍ਰ
ਰੀ॥ਜੋਕਾਰੀਧੁਣਹਿਹੋਆਅਮਤਾਂਕਰਿਜੀਵਾਖਆਲੀ॥ਧੀ
ਧਿਆਸੋਜਾਲੀਂਸੋਹਿਤ॥ਸੋਹਿਆਤਾਂ॥ਤਿਸੁਕਰਿਆਕਰਤਾਂਅਧ
ਕੀਆਂਪਛਿਵੂਛਾਚਾਰ॥ਜੋਰੂਹੋਆਨਨਕਂਮੈਂਤਾਂਨੂੰਮਾਰੀਂਹਾਂ
ਹੈਮਹਾਂਰਾਜਸੀਉ॥੧੨॥ਮਾਰੂਮ:੩॥੧੬ਵੈਸਲਾਹੈ॥ਪਰਾਉ
ਸਾਵਂ॥ਪੁਨਖ੍ਹਾਨਗਰੀ॥ਏਹਾਂਸੋਖਾਵਾਂ॥ਪੁਨਖੁਵਾਹਿਏਰੂਪੀ
ਛੂਟਾਵਾਚਾਤ੍ਰੈਏਹਿਤਂਸਚਗਵਾ॥ਸਤਿਸੋਗੁਰੂਪੀਆਗਰੂਸੈਂਦ
ਸਾਂਵਹੋਯਾਥਾਂਜੁਥਲਗੁਏਹਿਵਿਖੇਦਸਂਸਚਨੂੰਗੁਆਵਾਸਾਹਿਬਂ
ਪਦੋਸੋਕੁਲਾਂਜੋਸਵਿਕਾਰ॥ਵਿਕਾਰੂਹੋਆਹੋਆਂਜੋਆਸਿਸਾਰ॥ਪੀ
ਸਾਰਾਵਿਖੌਧਾਤੂ॥ਧਾਵਣੇਦਾਲੀਆਂਸਥਲਕਹੀਅਤੂ॥ਰੀਹੀਏ
ਅਂਹਰੇਈ॥ਆਨੋਦਵਾਰੀਤੇਂਸੋਸਾ॥ਐਸੋਾਏਕਂਵਿਖੋਕਦ
ਨ॥ਰੌਣਜਾਂ॥ਜਦੂਾਤ੍ਰਾਸਨ॥ਤ੍ਰਾਸ॥ਰਖਿਆਕਰਿਰਖਿਆਕਰਿ
ਦਾਤਿਨਾਤਿਨਨਾਸਹੈਂਜੋਆ॥੧॥ਮਾਰੂਮ:੩॥ਥੀਐਂਜਾਜੋਇਂ
ਨਰੂਦਹਰਿਆਏਮਨੁ॥ਹੇਭਾਈਆਤ੍ਰੈ॥ਤਾਂਸਾਚਾਵਿਖੋਧਾਏ॥ਧਾ
ਵੈਗਾਦਥਾਇਗਾਛੋਦਾਸਤਿਜੋਤੀਆਸਾਨਿ॥ਦਾਹੈ॥ਧਿਸਟ॥ਗ
ਰਥਾਕਾਰੀ॥ਭਾਗਾਕਰਕੋ॥ਲਿਖਿਆ॥ਲਿਖੇਅਨੁਸਾਰੂਹੋਆਕ
ਰਿ॥ਕਰਦੇਨਤਿਨਾਂਨਾਨਸਿਂਦੀਆਦਾਕਰਕੋ॥੨॥ਮਾਰੂਮ:੩॥
ਜੀਉ॥ਹੇਜੀਵਾਧਾਏਂਆਧਹੋਮਨਨਾਰਹ॥ਰਹੁਆਹਰਿਂਦਾ
ਰਹਾ॥ਰਹੁਾਇਕ॥ਇਕਾਗਰਮਨਕਰਿਤੋਇਏਕੋਭਾਏ॥ਇਕਸੁ
ਦਾਇਕੂਪ੍ਰਮਕਾਰਾਸੇਸੇਵੇਨਤੀਕਰੋ॥ਨਾਮੇ॥ਨਾਮੇਰੀਜਾਤਿ
ਹੋਵੇਂਦੇ॥ਜਾਣਿਕੋਆਫਿਰੈ॥ਫਿਰਦਾਹੋਆਲਾਗਾਜਾਏ॥ਮੇਚ
ਲਾਜਾਏਆਦਾਦਰਤਨਾਹਾਰੇਨੁਪੀਆਛੋਦਾਕਾਢੂੰਧਧੇਮੋਂਹਫ
ਨੂੰ॥ਦਿਤਾਹੈਗੁਰਮੁਖਂਨਾਤਿਨਕੋਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤੇਾ॥੩॥ਮਾਰੂਮ:੩
ਟੋਲਿ॥ਢੂੰਢਦਾਅਗਾਰਿਂਦੋਂਆਦਖਰੂਨਾਮਰੂਪੀਕ੍ਰਾਏ॥ਫੋਂ
ਸੇਵਦੀਂਹੋਸਸੀਆਭਾਰਿਂਕਾਰਿਆਸਦੁ॥ਹਰਿਨੂੰਆਭਗਤੀਂ
ਦੀਆਦਿਵਿਰਿਂਭੀਜਾਏਂਤਿਸਦੇਕੀਤੇਪਰਾਧਛੋ॥ਧਰੂੰਰ
ਛੋਆਸੁਖਂਏਆਤਾਂ॥ਤਿਨਾਤੇਸੁਣਿਕਰਿਨਾਮਕਰੇਗਾਂਤਿਨਾਨੂੰ

ਸ੍ਰੀਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਮਾਰੂ॰ ਬਲਦੇਤ ਤਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਹਰਿ॥
ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦੇ॥ ਕਿਰਨਿ॰ ਗੋਓਹਾ॥ ਤਿਸ ਮੰਨੂ ਤਿਲਨੁ: ਤਿਲ
ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਮਿਲਾਈ॰ ਲੈਏਗਾ॥ ਮਾਰੂ ਮ: [illegible] ੧੮ ਸੁਕ॰ ਦੇ
ਦੇਨੇ ਜਨ ਕਰਹੁ ਰਦੇ ਬਚਨੀ: ਬਚਨ ਕਰਿ॥ ਦਾਲਦ: ਦਲਿਦ੍ਰ
ਨੂੰ ਭੀ ਜਿਨਾ ਹਾਰਾ ਸੁਣ ਮੇਨੂ॥ ਤਰੇ॰ ਓਹ ਭੀ॥ ਤਾਰਬੁ॰ ਕਰਨਹ
ਰਾ॥ ਮੁਖਿ॰ ਪਰੁਦ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ॥ ਉਧਰੇ॰ ਹੈ ਸਭੁ ਦਾਸੀ: ਟ
ਹਲ ਨੂ ਦਾਸ ਤਰੇ॰ ਹੈ॥ ਛੁਡਾ ਪਦਾਰਥੁ ਪੂਧਾ ਨਹੈ॥ ਜਨ: ਜਨ੍ਹ
ਇਸੁਕ ਮਿਉਧਰੇ ਹੈਂ॥ ਚਾਰੇ: ਚੁਮਨ੍ਹੈ ਹੋਈ ਇਨੇ ਦੇਦ ਚਾਮਿਆ
ਰੁਹਦਿ ਦਾਸੁ ਦੋ॥ ਟਰੇ: ਟਲੇ॥ ਲੇਖ: ਪਾਪੁ॥ ਰਦਤ: ਕੇਖਾਤਾ॥
ਛੁਡਾ॥ ਬੈਠਿ ਇਕ ਦੇਰ ਤਰਹਰੇ ਦਾ ਨਾਗਾਇਣ ਮਾ॥ ਧੀਧਾਨਿ:
ਕਸੁਦੀ ਕੈਦੂ ਦੇ ਦ ਮੈਸਾਰੂ ਦੇ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ॥ ਧਿਆ
ਨ॥ ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪੱਖ॥ ਤਿਨਾ ਦਾ ਮੇਦ ਰ॰ ਹੀ॥ ਪਰੇ॰ ਜੇਜੇ
ਜੋ॥ ਹਰੇ: ਹਰਿਦਾ॥ ੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੪॥ ਛੁਡਾ॥ ਇਦ ਲਾਈ ਜਾਂਧਿ
ਓ ਤੇ ਸਾਧਿਕ ਤੇ ਮੁਨਿ॰ ਆਂਖੀ॥ ਸੋ ਤੇਖੀ॰ ਆਂਦੇ॥ ਆਖਿ॰
ਜੋ ਹੈ॥ ਗਦਿਆ: ਜਾਪਿਆ॥ ਪਰੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਤੇ ਜਿਨਾ ਤਾਂ ਲਾਈ॰ ਹੈ
ਹਰਿ ਨੂ॥ ਪਾਇਆ: ਪਾਈ ਹੈ॥ ਤਰਿਆ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਰਿਆ ਸੋ॥ ਬ
ਟਦਾਰ: ਰਹਾ ਮਾਰ ਨਹਾਰਾ॥ ਗੀਧਰਬੇ: ਗੀਧਰਬਾਨੇ॥ ਗਰਿ
ਖ ਬੁਪਰੇ: ਜਸੁ ਵਿਚਾਰੇ ਦ ਰਿਖਿ ਜੋ ਹੈ ਵਿਚਾਰੇ ਤਿਨ ਕੀ॥ ਦੇਦੀ:
ਦੇਵੀਆ ਦ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੀ॥ ਮੁਖਿ॰ ਜੋ ਹੈ॥ ਸੁਆਮ॰ ਸਭੁ ਨੇ॥ ਕੋਟਿ:
ਕੋਟਨ ਕੋਟਿ ਦ ਤੇਤੀਸ ਕੋਟਾਂਨ ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤੀ॥ ਮੁਖਿ॰ ਜੋ ਹੈਂ ਦ ਕਰਿ
ਰਸਾਲੁ: ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਰਸਾ ਦਾ ਘਰੁ॥ ਤਰੈਗੀ॰ ਦਾਸਾ ਰਕਿਆਂ॰ ਤਿ
ਨਾਂ ਦੀ॥ ਬਾਣੀ: ਸਤਿਗੁਰੁ ਦ ਸਰੂਪ ਮੈਂ॥ ਪ੍ਰਭੂ॰ ਦੋ ਜਾਲਇਆ॰ ਤਾਂ
ਪ੍ਰਿਦੇਮੇਂ॥ ੨॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੪॥ ੧੯ ਲੈ॰ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਗੁਰ ਮਤਿ॰ ਦੁ
ਆਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿਆ ਸੋ॥ ਅੰਤ੍ਰੇ: ਅੰਤ ਸਮੇਂ॰ ਦਤਾ ਪਾਸੇ ਤੀ॥ ਅ
ਦਖਣਿ: ਅੰਖਾ ਅਸਥਾਨ ਨਰਕੁ ਰੂਪ ਤਿਤੈਂ ਤੂ ਸਹੀਆਂ ਸੋ॰
ਨਾ ਧੀਧਾ ਪੋ॰ ਹਰਿ ਹੀ ਹੈ ਮੇ: ਮੇਰਾ ਨ॰ ਹੀਰਦੁ ਈ ਮਾਈ: ਹੇ
ਭਾਈ॥ ਛੁਡਾਮੇ: ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਪਿਰਹੀ: ਪਿਆਰਾ ਹੇ
ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਜੋਦੜੀ: ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂ ਦ ਨਿਮਤਾ ਕਰਾਂ॥
ਛੁਡਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਇਆਲ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ॰ ਨੂ॥ ਮਾਰਿਜਾ
ਇ: ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਸੁ ਦੇ ਨਾ॥ ਜੋਨਿ: ਭਉਜਲ ਦ ਜੋਨਾਂ ਮੈਂ॥ ਛੁਡਾਮ
ਰਿਜਾਈ ਤੇ ਜੋ ਸਾਹਿ ਆਦੇ॥ ਹਰਿ॰ ਦੀ ਦਰਗਹਿ ਕੀ॥ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਸ

ਤੂੰ ਤੇਰੀਆ ਛੁਟੇ ਦਾ ਹਰਿ ਜਗ ਜੀਵਨਾ ਦਾਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਂਗਰ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੁ
ਉ: ਸਰਨੁ ਦੇਹੁ ਸਾਂਨੂ ਹਰਿ: ਗੁਰੂ ਵਡੂ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਲਾਇ ਜਨੂੰ
ਤਾ ਆਰੂਮ: ਨਾਨਕ ਮੁੰਗੂਧੀ ਦਸਾਇਦਾ: ਪ੍ਰਛਾਇ ਦਾ ਕਾਸ਼: ਪੰ
ਜੀਅ ਧਨ ਧੰਨਿ ਜੀਅ: ਟਕਤੋਂ ਟੂਕ ਤੂੰ ਹੋਂਦ ਦਾ ਦਾਰਨੇ ਵਾਰਿ ਤੇ ਹੋਂਦੇ ਨੌ
ਜੋ ਮੰਨੂ ਧਾਰਾਸਿ: ਸਮੀਪ ਆ ਪਿਰ ਮਕ: ਪਿਰ ਦਿਆ ਸਜਣੁ: ਹਰਿ
ਮਿਲਾਇਸਿ: ਮਿਲਣੇ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਮਨ ਦੇ ਰਾਸਿੰ ਦੇ ਟੇ
ਪੂਰੈਂ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਨੇ ਪੀਰ ਕੁ: ਜੰਦਿਤੀ ਐਥੇ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾ ਅਹੋ
ਸਾਧਾਸਿ ਜੋ ਗੁਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਰ: ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੰ ਮੈਂਮੰ
ਨੂ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀਆ ਨਿੰਮੈ ਨਿਰਭਾਸਿ: ਨਿਰਨੇ ਕਰ ਕੇ
ਹਰਿ ਗੁਰ: ਹਰਿ ਨੇ ਗੁਰੰ ਆਖਿਆ: ਅਥ ਦਾ ਆਪੁ ਗੁਰੰ
ਤਾਂ ਉਹ ਅਗੇ ਸਧਾਸਿ ਜੋ ਗਕਰੇਂ ਗੋ ਛੁਟੇ ਦਾ: ਸਾਗਰੰ ਜੈਸਾ
ਰਮੈ ਹੋਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਪੂਰੇ ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਮੁਖਿ:
ਦਆਰੇ ਹਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸਿ: ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਖਾ: ਤਿਧਾਤ੍ਰ
ਹੋਕਾ ਰਧੀ: ਜਾਤੁ ਸੰਗਤਿ ਰੂਪੀ ਛੁਟੇ ਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ਦਾਤਾ ਧਾਸਿ:
ਪਾਜੇਂ ਉਹੁ ਛੁਟੇ ਦਾ ਦਿਹਨ: ਵਿਛੜਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਲਿਆ
ਜੰ ਹੈ ਛੁਟੇਂ ਤਾਂ ਅਰਦਾਸਿ ਹੀ ਹੈ ਓਆਰੂਮ: ਨਾਪ੍ਰ
ਭੁ: ਹੇ ਗੁਰੋ ਹਰਿ ਦੀ ਪੀਤੀ ਮਿਠੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ: ਰਧਾਂਣਪ
ਨੋ ਅਖਾ ਦੋ ਪੂਰੇਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇ
ਭਗਤੀਆ ਛੁਟੇ ਦਾ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮੇਅ ਨਿਤਿ ਨਿਤ ਸਦਾ: ਨ
ਤਾ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਅਰਥ ਧਰੀਦਾ ਛੁਟੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਰਥੁ
ਦੀਕ ਥਕ ਹਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਤ ਸਦਾ ਕਹਿ ਬੋਲਿੰ ਕੇ ਨਾਰ
ਉ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਅਰਥ ਦੀਕ ਥਾ ਮਾਨਿ ਮੈਂ ਛੁਟੇ ਦਾ ਤਾਂਸੰ
ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਪਾਰੁ ਹੈ ਸੁਜਾਣੀ ਜੋ ਗੁਰ ਹੈ ਛੁਟੇ ਦਾ ਗੁਰ
ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਪਭੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇਉ ਕਧ ਸਧ ਸੁਰਤੀ ਜੋ ਹੈ ਗਤਿ
ਨਾਦੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਲਾਗੀਆਂ ਨੇ ਸੁਧ ਕੁ: ਉਹੁ ਤੇ ਸੁ
ਜਾਣੀ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਰੇਨਿ: ਅਉਧ ਰੂਪੀਆ ਠੇਰਿਆ: ਤੇਰੇ ਹਾਂ
ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਮੈ ਛੁਟੇ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਗ ਨਾਮ ਤੇ ਭਗਤੀ
ਵਾਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਿਰਦੇ ਮਾਂਹ ਆਰੂਮ: ਨਾ ਵੈਰਾਗੀਆ: ਪ੍ਰੇਮੀਆ
ਨੂ ਰਾਖੁ: ਰਖਿਆ ਹੈ ਸਧਦੀ! ਸਧਹੁ ਕੇ ਦਾਤੁ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ
ਰਾਖੁ: ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਾਰਾ ਰਾਖੁ: ਕਹੇ ਹੈ ਨਾਨਕੇ
ਪੂਰੈ ਦੁਆਰੇ ਰਾਖੁ: ਰਖਿਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਬਿਆਈ ਸੰਮਨੁ

ਵਹਿਆ ਅਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ॥ ਤਨ ॰ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਮੈ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਬੀਜੁ ਬੀਜਿਆ ਹੈ ॥ ਰਾਮੁ ॰ ਸਚੁ ਏਹੁ ਧੇਨ ਤੌ ਕਰੀਏ ਪੂਰੈ ॰ ਦੁਆਰੇ
ਹੇਕਾਈ ਅਣੂਲੁ ॰ ਕਰਿ ਆਨੈ ॰ ਮੈਂ ॥ ਦਿਸ ॰ ਵਿਧੇ ਨਾ ਹਿ ਨੈ ਲਾ
ਖੁ: ਲੰਘਾਈ ਨ ਲਖੁ ਪਾਸ ਤੇ ਅਪਿਰੁ ॰ ਜੋ ਗੁਰੁ ਹੈ ਅਧਿਸਟਾ ॰ ਗ
ਰਬੁਦੇ ॥ ਰਾਮੁ: ਰਖੀ ਏ ਗੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ॥ ਵਖੁ: ਖਾਂਦੇ ਨਾ ਤੁਣਿ ਤ੍ਰਣ:
ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਰਖਿਆ ॥ ਕਰੇ ਹਮ ਤੇ ਰੀ ॥ ਵਿਚੋਂ ਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਇ
ਆਧਾਰਿ ਕਰਿ ਰਾਖੁ ਕਰਿ ॰ ਵੇ ਹੁਸਾਤਾ ਦ ਹੇਕਾਈ ਤਾਂ ॥ ਪੜਿ ॰
ਰਹੇ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਸਾਬੁਰ ਹੈ ॥ ਨਾਮੁ ॰ ਰੂਪਿ ॥ ਆਤੁ ॰ ਕਰਕੇ ਰਾਖੁ:
ਕਹਹਿ ਨ ਜਾਣਿ ਆਹੋ ॥ ੮ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੪ ਘਰ ੫ ॥ ੧੬ ਤੌ ਭਾ
ਰਾਂ ॰ ਗਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰ ਤੰਤ ਆਤੋ ਜੀਉ: ਹੇਕਾਈ ਜਿ ॥
ਵਿਚੋਂ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਨ ਵਾਈ ॥ ਵਿਚੋਂ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਅੰਨੁ
ਸਖੁ ॰ ਦਾਤਾ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ॰ ਰੂਪ ਹਰਿ ਦਾ ਜਾਪੈ ॰ ਹਮੁ ਹੋ ਪ੍ਰਸਾਉ: ਕਿ
ਪਾ ਕਰਿ ਜਾਤਿ ਤੁ: ਵਿਚੋਂ ਦਾ ਹਰਿ ਸਤਿ ਪਿਛੇ ਤੇ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਦਾ
ਆਪੁ ਤੇ ਹਰਿ ਜਤਿ ਆਰੋ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਸਤਿ ਵਿਚੋਂ ਦੁ: ਮੁਖ ਦੇ ਦੁਆਰੇ
ਨਉ ਸਬਦਹਿ: ਦੇਤਾ ਦੇਨ ਬੁਕਾਰਿ ਤੂ ਦਿਆ ਕਿਤਾ: ਕੀਤੇ ਨਾ ਤਿਨਾ
ਵਿਚੋਂ ਦਾ ਜੋ ॰ ਕਰਿ ਜੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ॥ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਗਧਿ ਖਿਆ:
ਕਠਨ ਅਮਿਨਚੀ: ਸੀ ਸਾਰੁ ॥ ਵਿਚੋਂ ਦਾ ॥ ਜਾਤਿ ਰਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਚੇਹ
ਬਰੋਇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਜਸਿ ॥ ਸਰਧਰੁ ॰ ਕਾਜੁ ਆਮੀ ਤੇਦਾ
ਸੁਆਹੁ ਵਿਚੋਂ ਦਾ ਸਰਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ॥ ੧ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੪ ॥ ਰਖਹੁ ॰ ਪ੍ਰਿ
ਦੇਮੈ ॥ ਸਿਚਪੁ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਿਖਿਆ ਮੈ ॥ ਜਪਾਈ ॥ ਸਾਰਾਇ ਤਾ ਕਰੇ
ਅੰਤਰਿ ਨੂੰ ਜਪਿ ਹਰਿ: ਜਪ ਕੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ॰ ਦਾ ਸਤਿ
ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ॥ ਜੁ ਸਟਉ ਤਮ: ਉ ਤੁ ਮਨਿ ਉ ਤੁਮ ਅਤਿ ਸੁਦੇ ॥
ਵਿਚੋਂ ॥ ਅਮਰ ਕਾਲਿ ਦੇ ਦੂਤ ਜੋ ਹੈ ਦੁਸਮਨ ਤਿਨ ਕੌ ॥ ਠੇਹ: ਬਾਂਦਾ
ਠੀਆ: ਵੇਰੁ ਦੀ ਲੈ ਕੇ ॥ ਜਿਵ ॰ ਦੇ ॥ ਜੁਗ ॰ ਮਹਿ ਹੋ ॥ ਖਾਈ: ਖੰਦੇ
ਚਲਤਾ: ਭਾਇ ਨੂੰ ॥ ਕਰਤਾਰੇ ॰ ਦਾ ਸੇਵਕ ਕੁਰਬਾਨ: ਰਿਆ
ਨੀ ਜਗਤ ॥ ਸਾ ਅਤਿ ॰ ਪੂਰਾ ਇਹ ॥ ਪੁਛਦੇ ਧੁ ਹੈ ਸਭ ਇਹੁ ਕ
ਹੈ ॥ ਵਿਚੋਂ ਨਾਈ: ਵਿਚੋਂ ਦਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੪ ॥ ਧਾਧਰੁ ॥ ੧੬ ਨਿ
ਧੁਤਾ: ਤਾਰੇ ਗਣ: ਜਲ ਦੇ ॥ ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮੁ ਕਰਾਵਾ: ਕਰ ਤੂ
ਹੈ ॥ ਵਿਕ: ਵਿਕਾ ॥ ਸੁਖੀਆ ॰ ਐਥੇ ॥ ਸੁਹੇਲਾ ॰ ਆਰੇ ਨਗਨੀ:
ਗੁਣ ਨੂੰ ਦ ॥ ਹਰੀ ਨੂੰ ॥ ਧਾਰ ॰ ਨਵਾਦੇ: ਦੇਦੇ ਤੇ ॥ ਰੁਰ ॰ ਵਿਧੇ ਗੀ
ਜੋੜਿਆ: ਜੋੜਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਮਸ ਰ: ਤੀਨੇ ਗੁਣ ॥ ਰੂਪ ॰ ਦਾ ਜੋ ਹੈ

ਉਪਾਈਆ: ਉਪਾਈ ਹੈ ਉਹ ਛਲ ॰ ਰੂਪਾ ਕਉਲਾ: ਮਾਯਾ ਮਾਰਾ ॰ ਹੈ
ਹਰੀ ਪਦਰਥਾਰਾ: ਸਤ ਸਿੰਗਾ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮੋਂ ਮੀ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫: ਸਮੁ
ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹੈਂ ਜੋ ਸੋ ਅਮਰ ਅਟਾਰੇ: ਅਮਰ ਤੇ ਅਟਲ ਹੈ
ਆਦ ਉਤੇ ਅਟਾਰੇ ਪਾਇ ਜਾਂ ਬੈਠਾ ਰੋ ਆਗ ਕਹਿ ਓ ॰ ਅਗਮ ਅੰਦੂ
ਨੇਤਾਂ ਪਧਿਦਾਰੇ: ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਪਾਰਖਦਾ ਨੇ ॥ ਅਗਨਤ: ਜਿਨ
ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਹੈ ਮੋਹਿ: ਮੈਂ ਨੇ ਦੁਆਰੇ: ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ ॥
ਸੂਪਚਾਰੇ: ਚੰਡਾਲ ਜਾਤਿ ਪਧਿਚਾਰੇ ॰ ਰੈਦਾਸ ਇਕ ਨਦੀ ਵਿਚ
ਸ੍ਰੀ ਸਾਰ ਭਜਨ ਪੈ ਛੀਲਿਆ ਦਾਸੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਰੇ ਸਦੇ ਵਰ
ਫਾਂਦਿ ਦਿਸਥਾਂ ਫਾਮਾਰਿਆ ਸੀ ॥ ਪਤਿ ॰ ਤੇਤੇ ਦੂਦਾ ਦੇ ॥
ਲਾਵੈ: ਲਾਦੂਦੀ ॥ ਰਖਾਹਿ: ਰਖਾ ਨਾਲੁ ਪਿਦਾਰੇ: ਮਾਰਿਆ
ਉਸਾਰੇ: ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਦਾ ਸੋ ਪੁਨ ਕੀਤੇ ॥ ਪਰਾਧ: ਅਪਰਾਧ ॥
ਮਗਨਾਰੇ: ਮਗਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ ਛਿਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਹੈ
ਤਿਨ ਕੀ ਸਾਮ: ਸਰਣ ਆਇਓ ਦਾ ਸਾਮ ॰ ਤਨਕ ਰਿ ਓਟ ॰
ਮਨ ਕਰਿ ਪਸਾਰੇ ॰ ਰੈਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ॥ ੨ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਦਿਤ ਨਾ ਦਿ
ਤ: ਧੀਨ ਦੇਨ ਮਿਤ ਧਿਆਉ ॰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਧਨ ਦਾਸ ਤੇ ਮਾਹਉ: ਮੈਨੋ
ਉਮੈ ਕਰਦਾ ਮਨਾਇ: ਦਿਮਰਥੁ ਕਾਹੂ: ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੀਜੈ ॰ ਅਬੁ
ਹੋ ਜਾਦ ਦਿਨ ॰ ਕਾਰਾਉ ਦਮਾਤੇ: ਇਦਨਦ ਸੁਦਾਈ ॥ ਨਕਾਰ ॰
ਕਮਾਕਿਆ ਪਾਇ ॰ ਹਰੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦੀਮ ਥੁ ॰ ਹੋ ਮਤੇਰੇ ਪਾਸੋ ਸਾ
ਧਨੁ: ਸੁਗਾਤ ਧਾਤੇ ਦਾਸ ਦੀਰੇ ਣ ਦੀ ॥ ਇਕੈ: ਇਕ ਰੂਪ ॥
ਅਨਦ ॰ ਤੇ ਮਹਾਂ ॥ ੩ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਜਾਂ ਬੀਕਿ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਪਤਿ
ਦੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਪੂਰ ਕਰਮਾ ਕਰਦੇ ਸੋ ਤੇਰੇ ਇਨ ਰੂਪ ਤੂੰ ਦੇ ਸੋਮ
ਪੁਸਮੈ ਇਕ ਕਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਲੈ ਕੇ ਗਾਲ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਗਾਲ
ਦਾ ਮੈਲ ਢਿੱਕ ਦੂ ਧੋਇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਪਾਤਿ ਸਨ ਉਪਦੇਸ
ਕਹੋਂ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਦਨ: ਕੇ ਕੇ ਧਾਨ ॰ ਸੋ ਪਹਿਰਿਓ: ਇਸ
ਬਿਨ ਹੈ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਤੂੰ ਕਦਨ ਧਸਤਾ ॰ ਦਾ ਕਹੋਂ ਛਿਦਾ ॥
ਸੁਨਿਹੇ ਭਾਈ ਉਸਦੇ ਸੰਖ ਤੇ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਗਾਰਾ: ਗਾਲ ਕਦ
ਫਾਰਿਹਨ ਉਪਾਉ ਛੋਹਿਓ: ਤੂੰ ਗੁਸੇ ਹੋ ਮਾਹਿੰ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਿਆ
ਰਾਮ ਦਾਤੁ ॰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤੇ ਚਲਤੇ: ਚਲ ਣ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਕੀ ॥
ਪਾਸ ਜੋ ਕਹੈ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਸੀਦ ਤੇ ਕਢੇ ਓਤੀ ॥ ਖਿਆ ॰
ਰੂਪ ਹੈ ਨਿਕ ਰਾਤੇ: ਨਿਸਕ੍ਰਮ ਹੈ ਉਹ ਧਾਤੁ ॥ ਸਿਜੋਗਾ ॰ ਦੇਹਾਂ ਦਾ
ਦੂਰਾਤੇ: ਦੂਪਾਉ ਹੈ ॥ ਗਾਰੂੰਜ ਕਹੈ ਕਿ ਸੋ ਦੇਦਸ ਨਹੀ ਕਢਿ
ਹੋਦਾ ਸਜਿ ਕਿ ਪੁਰਖਿਆ ਧਿਧਾ ਤੇ ਰਚ ਕੇ ਨਦ ਤੇ ਗਾਰੇ ਆ ਹੈ ਸਰੀ
ਹੁ ਨਾਲੈ: ਨਾਲ ਹੀ ਪਉ ਸਹੀ ॰ ਹੋਕਾਰੀ ॥ ਉਹਾ ॰ ਹੋਕਾਰੀ ਹੀ

ਰਚਨਾ॰ ਜਾਤਿ ਆਉ ਸਾਰੇ: ਉਜਾੜੂ ਹੋਇ ਕਰਾਂ॰ ਹੀਏ ਮੈਂ। ਮਾਰੂ ਮ:੫।
ਬੀਉ: ਦੈਤ ਕਾ ਘਾਤ ਕਿਓ: ਪਾਈਓ ਗੁਰ ਦਾ ਰਤਨ ਲੋਹ ਹੋਰ ਰਾਣਾ
ਘਣਾ ਜੋ: ਖਰੀ ਦੇਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮਾਲੁ ਓ॰ ਪੂਜੇ ਕੋਈ ਓਜੂਕ: ਅੰ
ਤਤੇ ਕੀ ਸਰਣ ਤੇ॰ ਪੂਜੇ ਕਰੂ ਮੋਰਿਓ॰ ਕਿਜਾ ਕਾਣਾ ਮੈ ਨਿਆਏ
ਕੀਤਾ ਰਿ॰ ਦੇ ਨਿਆਂਭੀ ਤੇ ਉਠਿ ਕੇ ਕੀ ਉ ਆਪ ਮਿਰੂ ਕਉ ਹੀ।
ਸਪਾਂ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਸਾਬੇ: ਜਿਹੁ ਪਰੁ ਪਾਇ ਲਿਤਾ: ਪੂਜੇ ਕਭੀ ਛੇੜਾ
ਧਿਨੁ ਫਿਰਾ ਪਾ। ਮਾਰੂ ਮ:੫ ਠਾਕੁਰ॰ ਏਤਾਂ ਗਾਈ: ਗਾਵਹੁ ਦਏ
ਭੁਖਿਆਂ ਸਾਬੇ ਸਰਮ: ਸੁਪਾ ਪਾਈ: ਪਾਵਹੀ ਆਨਿ: ਹੋਤਾ ਈਆ
ਵਾਛੇ ਆਨਿ ਚੀਤਿ ਪੈਰਾਈ॰ ਸਬਦ ਦਿਵਿਸੋ ਹਜੂਰਿ
ਹਾਜਰੁ ਹੈ: ਹਜੂਰ ਤੇ ਹਜੂਰ ਹੈ ਨਾਜਰੁ: ਨਦਰੁ ਕੀਨਿ ਦਾਸੋ ਨਾਜਰੁ:
ਹਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕੂਦੇ ਦੋਂ ਕਿਤੇ ਕੀ ਦੁਰਾਈ: ਦੂਰਿ ਸੁਖੁ॰ ਤੇਸੀ
ਤਲਤਾ ਪਾਪਤਿ ਹੈ ਈਤੇ ਪੂਰੀ॰ ਕਰੂ ਸਬਾ ਜਾਈ॰ ਹਰਿ ਦੀ
ਓਟ ਈ: ਓਟ ਆਈ ਜਸੁ ਬੁਧੀ ੮ ਮਾਰੂ ਮ:੫ ਗੁਣ॰ ਦਏ
ਗਾਵਿਸਿ: ਗਾਵਦਾ ਰੇ: ਹੇਕਾਈ ਤੂ ਕਉ: ਤੇਰੇ ਕਉ ਉਆ॰
ਪਦਾਰਥਾਂ ਧਾਵਾਜਿ: ਧਾਂਉ ਦਾ ਹੈ ਆਰ ਜਿ: ਦਾਰੇ ਗਰਗਸਿ:
ਤਦਾਕਾਰੁ ਹੋਇ ਵਾਛੇਦਾ ਬੈਰੀ ਜੋ ਹੈ ਰਜਿ ਤਿਨ ਸਿਗ ਰੋਗ:ਧੂ
ਮੂਰਖ ਕੇ ਸਾਗਸਿ: ਪਾਠੁ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵਿਦਿਆ
ਤੇ ਸਾਰਸਿ ਪਾਠੁ ਭਾਈ ਬ ਨੋਦੀ ਬੀਜੂ ਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਸਾਗਤ
ਤੇ ਜਾਲਦਾ ਹੈ ੧੫ਪਾ ਦਾਸਿ। ਪਾਂਦਹਾ ਸਜਿਆਲ: ਗਿਦਵਿਆ
ਲਜਰੂਪੀ ਤਾਰੀ: ਤਾਪ੍ਰ ਮਾਤ ਮਾਰੂ ਪੀਜਿ ਪਕੀ ਟਿਕਾਦ
ਸਿ: ਟਿਕਾਈ ਭਦ: ਸਿਸਾਗਸਿ ਧੂ ਲਾਹਨਿ: ਲਾਂਉਦਾ ਬੇ
ਕੀ: ਬਿਦ੍ਰਿਆ ਨਿਦਾਈ ਬਾਤ ਹੈ ਕਾਵਸਿ: ਕਾਉਦਾ ਹੈ ਮਨੁ
ਤਿਸੁ ਮੈ ਪ੍ਰਸਾਦੁ: ਅਨਗਹੁ ਠਾਕੁਰੁ॰ ਏਤਾਂ ਗੁਣੁ॰ ਦਾ
੧ ਮਾਰੂ ਮ:੫ ਧਿਧਿ॰ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰ ਹੀ ਦਲਾਰਿਓ: ਬੂ
ਪਾਹੈ ਕੀਤਾ ਰਿ॰ ਤ ਬਾਸਬਾ ਹਰਾ ਮਖੇਰੀ: ਕਿਰਤ ਧਣਤਾ
ਵਿਦਾਰਿਓ: ਦੁਪਕਜੈ ਦਾ ਰਿ ਜਾ ਹੈ ਰੋਗ॰ ਇਹਾ ਕਾਰੂ: ਕਿ
ਸੇਵਕਾ ੮ ਮਾਰੂ ਮ:੫ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਏਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਰੇਉ॰ ਜਾਣਿਆ
ਕੀਓਟ: ਕੀਸਰ ਨੂ ਹੋਤੁ ਆਪੇ ਆਪਿ: ਆਪਸ ਤੇ ਕਹੀ ਆ
ਪੇਤੁ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕੋ ਸਾਹਿਓ: ਗੁਹਿ ਣਕੀ ਤੋਂ ਹੀ ਪਾਇਆ॰
ਸੋ ਹੈ ਤੇ ਜਿਕਰਿਆ ੮ ਮਾਰੂ ਮ:੫ ਘਰ ੩। ੧੬ ਆਰਿਸਾ ਨਾਲੁ: ਅ
ਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਅਹੰ ਮੋਹਿ ਰੂਪ ਕਿਰਾਰਥ: ਦਿਆਰਥ ਖੋਉ
ਆਨਾਥ: ਨਪੁ ਧਰ॰ ਹਰੀ ਕੂ ਸਿਰਿ॰ ਜਾਣਿ ਕੇ ਸਾਂਬ: ਸ

ਜਾਇਆ ਦਾ ਵਹੂ ਜਾ ਰਾਸੀ ਦੇਓਸਿ ਸਿਗਲ ਪਾਟਿ ਓਜਾਇ ਓਕੇ ਸਫਾਈ
ਕ੍ਰਾਰੂਦ੦ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਦਵ: ਗੰਦਦੀ ਹੋਂ ਅਉਧੀ ਕਰਾਦਵ:
ਕਾਂਦਿ ਸਤੂ ਹੈ ਇਕਾ ਕਰਮ ਕਾਰਿ ਹੋਤਾ ਕੋ ਜੋ ਮਰਣ ਜੋਨ ਵਿਨਸ਼੦
ਜੀਵਦਾ ਦਾ ਦੇਤਾ ਜਾਨਥ: ਜਾ ਹੁਇਆ ਹੋਂ ਪ੍ਰਕੀ੦ ਜੋ ਹੈ ਮਾਜਾਤੂ
ਲਕੂ ਜਨਵ: ਚੂਲ ਮੈਂ ਕੂਲਾ ਹੈਂ ਨਾਮ੦ ਕਰਕੇ ਤਰਾਨਥ: ਤਰਨੇ
ਡੂਬੈਦਾ ਨਕ੦ ਜੌ ਕਿਹੇ ਗੁਰ ਜੇ ਤ੍ਰਾਸ ਜੋ ਅਗ੍ਰਾ ਪਰਾਨਥ: ਪਰਿਦਾਹੇ
੧੦ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਛੋਟਾ ਗੁਪਤ ਕਰਤਾ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤੇਹੂ
ਵ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਹੋ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗੁਪਤੁ ਜਾਣ ਹਿਆ ਹੋ ਨੂੰ ਹਕਾਦ
ਵੇ: ਕੂਮਾਂਦ ਨਾਚੇ ਮਨੁ ਪਾਇ: ਮਕੂਧਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ: ਲਾਦੀ ਏ ਗੋਆਰੇ
ਹ੦ ਚੋਰੀ ਜਾਰੀ ਨੂੰ ਕੂਚਲ੦ ਤਨੁ ਕਰਿ ਕਠੋਰ੦ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕਾਮਿ:
ਕਾਮਨਾ ਕਰਿ ਗਰਧਕ੦ ਧੀਦਿਆਂ ਕਾਰਿ ਦਾਹੇ ਗਰਦਕੇ: ਚਾਰਮ
ਦੁਕਾ ਐਸੇ ਕਰਨਾ ਰਾਇ੦ ਰਾਜਾ ਧਿਕਾਰ੦ ਰੂਪਿ ਨਿੰਦ੦ ਰੂਪਿ
ਚੋਟ: ਪੰਡ ਸਿਰ ਪਾਇ: ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਈ ਜਾ ਗਰੂ ਸਮੁੰਦ: ਜੈਸਾ
ਜਿਧਾ ਪਰਨਾ: ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਫਿਰਾਇ: ਫੇਰ ਹਰਿ ਦਲੋ ਜਿ
ਲਏ੦ ਧੀਦਿਆਂ ਵਿਚੋ ਆਇ੦ ਆਹੋ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਕਹੋ ਗਿਆਨੀ
ਕੈਸੇ ਗਹਿ ਦੇਨ ਸੀਸਾਰ ਮੈ ਤੂੰ ਕਹੇਂ ਉਦ੍ਰ ਜੈ ਸੋ ਜਰ੦ ਜੋ ਹੈ ਮਕਤਾ ਤੇ
ਜਿਪਾਇ: ਓ ਪੂਰ ਹੈ ਤੈ ਸੋ ਜਕਾਦਤ: ਤੇਹੀ ਜਕਿਰ ਮਦਾਇ: ਸੁਪ
ਹੈਂ ਪਦੂ ਦਾ੦ ਅਦਰ ਸੂਫੂ ਜੋ ਸੁਕਾਇ੦ ਗਰਾਂ ਦਾ ਦ ਸੁਧ ਮੇਹੂ
ਕਾਮੁ੦ ਰੂਪਿ ਜਿਨਕ੦ ਟਿ ਜਿ ਪੂਰਾਇ: ਪਰਿਗਾ ਪਰਤਕ੦ ਏ ਹੁਜੋ
੧੧ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਥਾ: ਥਾਂ ਛੋਡਾ ਛੋਇ ਤਿਸੁ ਥਾਨੂੰ ਮਾਨਕ: ਮਨਿਕ
ਕਿਹਾਰੇ: ਹੋਭਈ ਪਾਇ ਓਕੇ: ਮਨੁ ਤਕ ਕਰਿ ਜਲਦੂ ਮਰਿ ਪਰਾ ਥਾਂ ਮ
ਜਿਂ੦ ਤੇ ਸਾਧੂ ਉਹੁ ਥਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ੦ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਥਾਂ: ਥਾਂ ਦੇ ਸਾ ਛੋਡ
ਤੁਹ ਥਾਂ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਛੋਡਾ ਬੂਝੀ੦ ਜਿਸੁ ਥਾਂ ਚਰਣਦੇ:
ਚਰਣ ਪੂਜ ਜੋਹਿ ਗੁਰ ਤਿਸ ਦੇ ਚਰਣ ਚਰਣ: ਪੂਜੈ ਹੈ ਗੁਰ ਜੋ ਦ
ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੇ ਦ ਚਰਣਾ ਵਿਚੋ ਚਰਣ ਹੀ ਚਰਣ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਾਧ
ਤ੍ਰਾਂ੦ ਜੋ ਹੈ ਮਨੁ ਸੋ ਛੋਡਾ ਰਸ ਦਾ ਬਾ ਸਹਜੇ: ਹੁਣ ਸਹਜੇ ਆਦ: ਆ
ਦਣਾ ਤੇ ਛੋਡਾ ਸੁਹਜੇ ਥਾਂ ਦੇਖੋ ਛੋਡਾ ਤ੍ਰਾਹ ਥੇ ਮਹਲ ਦਾ ਥਾਂ ਆਹਿ
ਲੀ: ਜਰਜਾਸੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ੧੨ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਜਾਂ ਤੇ੦ ਕੇਤ ਨੂੰ
ਤੇ ਕਿਤੁ ਲਾਹਿ: ਨਾਹੀ ਆਨ: ਜੈਸੇ ਹੋਰੂ ਰੂੱਤੀ: ਰੁਤਿ ਮੈ ਆਨ੦ ਬੀ
ਜਾ ਤਾਹਿ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਦ ਤੈ ਸੇ ਨਾਮੁ ਦੀ ਰੁੱਤ ਮੈ ਰੂਰਮਾਇ ਬੀਜਿਆ
ਨਥ੦ ਗੀਆ ਟੂਲੇ੦ ਪਰਮ ਰੂਪਿ ਛੋਡਾ ਨਾਉ ਬੀਜ ਣ ਦਾ ਦਤ:
ਨਗਤ ਨੂੰ ਰੂਪਿ ਖੇਤੀ੦ ਅੰਤ ਪਕਰਣ ਰੂਪਿ ਜੁਆਉ: ਲਾਕਦਾ ਹੈ
ਦਾਅਨ ਕਾਭਰਮ ਸਹਜੂ: ਰਸਤਾ ਦੇ ਪਿਛੋ ਸੋਇਆ ਕਾਰਿ੦ ਨਾਮਰੂਪਿ

ਜਿਉਂ ਜਾਂਕਾਂ ਤਾਰਕੀ ਚਾਲ: ਐਸਾ ਹੀ ਤਾ ਖੇਤ੍ਰਿ॰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰੂਪੀ ਜੀਆ॰
ਨਾ ਮਾਜਾ ਪਾਇਉ॰ ਓਹੁ ਸਾਂਨੂੰ ਵਾ ਰਾਮੁ ਉਸ ਨਾ ਅਪਣਾਇਆ ਮਨ ਤਨੁ
ਕਾਰੋ ॥੧੩॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫॥ ਅੰਡਾਂ॰ ਪਾਕਿ ਦਾ ਪਰਗਾਸ: ਗਿਆ
ਨੁ ਖੇਤੀ: ਖੇਤੀ ਹਿਗਤ ਰੂਪੀ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਖਸਮੁ: ਛੁੜਾਵਣਾ
ਜਾਣਹੁ ਤੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ॰ ਸੇਕਤੂ ਹਾ ਦਤ ਸੋ ਨਿਰਾਹਾਰ: ਏਸੁ ਹਿ ਵਖੇ
ਐਸਾ ਮੁਦ੍ਰਿਤ ਹੈ ਅਟਕੁ॰ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਤਿਸ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਰੋਕੂ ਵ
ਰੁ: ਜਮ ਰਾਜ ਨਾ ਤਾਰ: ਭਾਰੂ ਜਾ ਵੈਰ॰ ਮਿਸਾਰਾ ਰਿਦੈ॰ ਗਿਆ
ਨ ਰੂਪੀ ਧਰਮ॰ ਤਮਾ ਬਾਨ॰ ਸਤਿ ਮੀਰ ਰੂਪੀ ਬੈਠ ਕ: ਤੂ
ਸੁਆਉ: ਲਾਹਾ ਪੂੰਜੀ: ਸਰਧਾ ਦ੍ਰਿੜਾਇ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਿਤਾ ਵੀਤੀ
ਤੋਂ ਸਕਹਰੀ ॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕ੍ਰਿਸੋ ਪੈਤਾ ਵਿਖ
ਵੇਹਿ ਕਾਰੀ ਨੂ ਕਹੈ ਕਾਮ ਅਨਕ ਪਠ ਕਾਈ ਰਾਰਦਾ ਸਰੀਰੀ
ਤੂ ਵਾਤੇ ਕਾਮਾਦਨ: ਪਠ ਕਾਈ ਬੋਲੀ ਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਕਾਮ:
ਕਾਮਨਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕਾ ਵਤੇ ਕਾਮਾਦ ਣਦਾ ਮਾਠ: ਮੋਠਾ ਹੈ।
ਲਪਰ: ਲਪ ਣਾਦੀ ਨਾਠਾ: ਨੂੰ ਠਾਹੋ ਆਈ ਮੇਲ॰ ਜੋ ਤ
ਪਸਿ॰ ਹੋਇ ਧਾਨ: ਧੋਂਦਾ ਹੈ ਚਾਰਿ॰ ਹੋਕ ਰਿਾ ਚਾਮ: ਚਰ
ਪਾ ਰੂਪ॰ ਹੋਇ ਜਕੜਿ ਰਜਾ ਪ੍ਰਿਗਾਨ: ਮੂਰਖ ਗਾ ਥੀਪ ਗੁ:
ਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸੀਏ: ਨਿਰਤੀਏ ਉਪਾਦ॰ ਦਾਸਾ ਤੋ ਭੇਖ॰
ਕਰਿ ਕੇ ਗੀਤ: ਜਸੁ ਮੁਨਾਦ: ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ॰ ਕਥਿ ਗਾਵ: ਗੁਾਂ
ਉਦਾ ਮੋਹ॰ ਤੇਰ ਹਿਤ ਜੋ ਹੈ ਹਿ ਮੇਰਾ॰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੀਤਮੁ॰ ਹੈ ਜਾਂ
ਨ੍ਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਗਲੂ ਤਾਂ ਚੁਕ ਥਾਈਆ: ਬੁਹੁ ਧਾਣਾ ॥੧॥ ਪ ॥ ਮਾਰੂ ਮ:
੫॥ ਕੋਟਿ ਲਖ: ਕੋਟੂ ਲਖਾ ਵ ਕਿਸੈ ਜੋ ਹੈ ਲਖਾ ਹੀ: ਨਿਹਚੇਕ
ਰਿਸਾਰੀ ਪ੍ਰਰੀ॰ ਹੋਏ ਭੋਗ ਹੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਰਸਾ ਛੁਟ ਤਤੇ ਵਿਕ
ਰਾ: ਵਿਕਾਰੋਂ ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਨਿਧਾਨੁ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਕਾਹੇ ਆ ਣਾਦਾ
ਛੁਟਾਇਹ ਸਹਜੁ ਸੁਖ ਹੈ ਸਾਰ: ਸਤਾ ਅਹਿ॰ ਹੋਵੈ ਰਿਗ॰
ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਆ ਉਚ ਮੁਚ: ਉਚਿਆ ਤੇ ਉਚਾ ਅਗਾਮ॰ ਹੈ ਜਿ
ਸਦਾ ਨਨ ਕਣ ਜਿਨਕੋ ॥੧੬॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਘਰ ੬ ॥ ੧੪ ਓਅੰਕਾ
ਰਿ: ਪ੍ਰਭੂ ਵਦ ਜੋ ਹੈ॰ ਤਿਸ ਤੇ ਸਭਿ ਹੈ ਦਿਨ ਸੁ: ਤੇ ਨਰਨਾਰਾ॰
ਵਿਤਿ ਵੰਦ ਣ ਅਭ ਕਦਾਏ: ਵਤੇ॰ ਏਕੋ ਹੈ ਖਸਮ ਸੀਪਜ
ਜੋਤ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਸੂਝੇ: ਹਰਿ ਸੋ ਗਹੁ॰ ਦਾ ਜੋ ਨਰ ਕਰਿ
ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ॰ ਕਹਿ ਕੇ ਪਿਆਰਾਈ: ਬੋਰਿਆ
ਰਵੀਆਂ ਸਤਾਰਾ॰ ਹੋਵੈ ਹਉ॰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਗਲ ਨੂੰ: ਗਲ ਸੋ ਧਾਰੀ॰

ਜੋ ਹੈ ਲੋਹਾਰੀ : ਬੇੜੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਮਥੇ ਦੇ ਹਾਰਿ । ਦੋਆ ਪਰ । ਕੋਈ
ਕਰਦੈ । ਕਰਮ ਜੀਵ ਤੇ ਸਨਾਮ ਦਪਾਨੀ : ਕਰੀ ਦਾਸੀ ॥੧੭॥ ਮਾਰੂ ਮ:
ਪਾਗਨੀ ਆ । ਜੀਵ ਸੰਗੀ ਆਪਣਾ ਛੁਡਾ ਛਲੀ ਆ ਲੇ : ਛਲਿ
ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਵਲੀਆ : ਲਾਪਲੀਆ : ਪਾਲ ਕਾ ਗਾਡੀ ਗਤੂ ਹੈ : ਬਧੀ
ਹੈ ਪਤਿਆ ਵਿਖੇ ਏਕਹਿ : ਇਕੁ ਸੁਪਨੈ । ਜੋ ਬੇਲੀ : ਕੋਠੀ ਚ
ਚਲਿ : ਮਧਾ ਏਕਹਿ : ਇਕੁ ਨਾਮ ਏਕ : ਇਕਨਾ ਗੁਰ ਜੀ । ਕਰੀ ਕੋ
ਨਿਕਾਇ । ਤੀ ਪਲੀਆਂ : ਪਲੇ । ਰਿਧੀ ਸਿਧੀ ਪੂਰੇ ਕੋ ਨਾਨਕ । ਜਿਨਾ ਕੇ
ਦੁ ਜਿਨਾ ਦਲੂ ਨਦਰਿ । ਕਰਿ ਨਿਹਾਲੀਆਂ : ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਸਦਕ
ਰਿ ਦੇਖਿਆ ਮਾਰੂ ॥੧੮॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਜਾਤ : ਜਾਂ ਦਾ ਪਰੀਆ ਪਾਲਿਆ
ਛੁਡਾ ਪਿਤ ਸਾਜਿ ਜੀਉ ਦਾ ਦੁਕੀਐ : ਛੁਪਿ ਜਾਂਦੇ ਪਾਪ ਨ : ਜਾਲਦ ਧ
ਣਾ ਕਰਣ ਪਲਾਹਿ : ਜਤਨਤ ਨਦੇ ਮਿਟ ਹਤੇ ਲਾਣ : ਲੈ ਉਤੇ ਧਣੀ
ਦਾ ਫਟ : ਟਟਿ ਜਾਇ ਤਨਿ । ਦਾ ਮਨੀ । ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਜਾਲ ਇਤਿ ।
ਹੈ ਸਠ ਦ ਮਨ ਵਿਕਾਰ ਦਾਤ : ਦੇਂਉ ਨਾਹੀ ਮਦ । ਕਰਤੇ ਨਾ ਕੂਲੇ :
ਰੋਗਾਂ ਰੂਪੀ ਕਉਤਕ ਆਉ ਣੀ । ਰਹੀ ਬੋਲ : ਬੋਲ ਭਏ ਜੋਗਿ । ਹੈ ਦ
ਨਾਲਾ ਠਗ ਉਰੀ : ਠਗ ਘੁਟੀ ਹਰਿ ਨੇ ਜੀਵ ਨਾ ਕੀਤ : ਕਰਮਾ ਅਨੇ
ਤਾ : ਆ ਨਿਤ ਹੈ ਦ ਵਿਸੇ ਜੁ ਕਰਿ ਕਿਤ ਹੀ ਜਹ । ਜੋ ਨੀ ਮੋਹ ਤਨਿ । ਵਿਖੇ
ਬਾਰਾ : ਬਾਰੂ ਹੈ ਮੇਦ । ਕਰਿ ਰੋਗ : ਪਾਪ ਤਿਨਾ ਦਾ ਟਲ ਅਰ : ਧ
ਹੁਣੋ ਤਾਰੀ : ਭਾਜ ਜਾਈ ਕੀਆ ਬਿਸਰਤ ਜੀ ਦਾ ਗਰਮੀ । ਹੂੰਦਾ ਹੈ
ਪੂਰਨ । ਦੀਆ ਜਗਤ ਦਾ ਬਿਦਾਰਣ : ਦੂਰਿ ਕਰਣ ਹਾਰਾ ਤਾਰਣ :
ਤਾਰ ਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ । ਸਿ ਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਭਗਤੁ । ਕਰਿ ਸਾਧ ਰੂਪ । ਜੋ ਹੈ
ਏਹੁ ਹਰਿ ਨੇ ਅਰਾਨਿ । ਤਿਨ੍ਹਾ ਇਜ । ਜੀਵਾ ਨਾਹੀ । ਹੁੰਦਾ [illegible]
ਹੀ : ਅਰਾਦ ਹੈ ਦੇਹਿ । ਹੇ ਪਲਾ ਛੋਡਾ ਨਾਨਕ ਸਰਿ ਪੂਰਨ ਮੇਰਾ ਜੀਵ
ਨ ਪਦ : ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਟ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸਤ : ਕਹਾ ਤਪ ਕਾ ਦਪ : ਛੂਸਦੇ ਹੋ ਹੈ
ਦ ਲੋਕਾ ਨਾਦੀਨ । ਪਰੁ ਕਿਰਪਾਈ : ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੈ ਪਾਈ : ਲਾਈ
ਸਰਣਿ । ਦਾਨਾ ਦਾਨ । ਜੋ ਹੈ ਵਡਾਈ । ਦੇਕੇ ਦਾ ਛੋਡਾ ਆਪ ਹੀ ਦਕ
ਈ ਰਖੀਆ ਦਾਈ : ਦੇ ਹੈ ਦਾਨਾ ਆਪ ਹੈ । ਦਾਜਾ ਦਿਆ ਈ । ਹੋਈ
ਏ ਚੁਕਾਈ : ਚੁਕਾ ਕੇ ॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਛੋਡਾ ਸੇਹਿ : ਮੋਹ ਬਾਰ
ਸੇਦ ਕਾਲ : ਪਿਆਰਾ ਪਨਾ ਦਾ ਦਾਨ : ਦਾਨਾ ਕਮਰ ਪੀ ਜੇ
ਬੀ : ਟੋਲ ਕੇ ਬੀ ਜਤਿ : ਦੂਜਾ ਦਾਤਾ ਸਮਾਹੀ : ਅਨਿਤੂ ਦੇ ਕੋ ਹੈ
ਸੀਆ ਹੈ : ਛੋਡਾ ਆਹੇ । ਪਿਛੇ ਤੇ ਹੁਣ ਹੋ ਤੇ ਅਰੋਗ ਹੈ ਜੀਆ ਮੋਹਿ : ਮੇਰੇ
ਪਰ ਕੀ ਜੇ ਹੈ ਸਲਾਰੋ : ਲਾਗੇ ਤਰੀਆ ॥੨੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਤਾਰਨ । ਕਦ [illegible]
ਰਤਾ ਬਾਉ ਲਿ : ਮਨਾ ਵਿਕਰੋਗ ਹਰਿ ਤ : ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਮੁ [illegible]

ਜਾਨਤ॰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਅਨੁਕਰਿ ਅਪਾਰਨਾ॰ ਹਾਰੇ ਤੇ ਅਪ
ਰਨ॰ ਦਾ ਇਹੀ ਦੀਨਾ॰ ਰੀ ਸਨੇ ਅਨਿਨਾ॰ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਅ ਬੀਰਨ॰ ਜੋਹਿ
ਹੈ ਆਹਿ: ਚਾਹਿ ਕੇ ਤਰੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਰਿ ਲ: ਖੰਡੇ ਮੈ ਆਮਾਦ੍ਰੈ: ਹੈ ਅਟ
ਛ॰ ਆਦਿ ਪਟ ਮੀ ਚੋਧ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਜਿ ਤਾ ਦੂ ਮਿਗ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਦਾਜਾਰਾ:
ਦਾ ਸੰਗੀ ੨੨ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਮਿਤ੍ਰ: ਜੀ ਤਾ ਛੁਡਦਾ ਜਿ [illegible] ਗੁਰ ਮੰਤ
ਜਾਣੈ ਹੈਂ ਤਾ ਕੀ॰ ਕੀਮਤਿ ਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੀ ਪੜਾਈ॰ ਦੇਹ ਜੋਗ ਹੈ ਦ
ਮਿਲੀ ਹੈ ਲਾਲੇ! ਲਾਲਾ ਦਿਹੋ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਦਾ ਨਾਮੀ ਆਨੇ:
ਮਨ ਗਿਆਨੇ: ਗਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਆਰਾਧਿਆ ਕੋ: ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਹੀ
ਨਾਹੋ: ਬੈਕੁੰਠ ਦ ਇਜਾ ਬੈਠੀ ਅਤੇ॰ ਜੋ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ ਜਾਗੇ॰ ਹੇ
ਜੋ ਜੋ ਪਵਨ ਦ: ਮਨ ਦੀਕਰੇ ਦ ਛੱਡਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਆ ਪਾਏ ਕੇ ਪੂਰਣ
ਹੋਏ ਆ ਸੁਭਾਏ: ਸੋ ਕਾਏ ਦ ਸੁਤਾ ਦੂ ਲਗੀ ਹੈ ਆਏ ਆ॰ ਕਿ
ਬੇਅੰਤ ੨੨ ਮਾਰੂ ਮ: ੫੧ ੬ ਸਾਧ: ਮਿਤਾਨੂੰ ਤੇ ਮਿਲਾ॰ ਹੈ ਤੂੰ
ਕਰਨ॰ ਮੈ ਜਮ: ਜਮ ਜੇ ਤੇ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਦੀਨ॰ ਤਾ ਸੁਖ॰ ਮੈ ਕਾਲ
ਨੂੰ॰ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦ ਜੈ ਹੈ ਏਹ ਜਾ ਕ ੬ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਹੋਨ: ਹੁੰਦਾ ਬਾਰਿ
ਤਾਂ॰ ਦਿਕੇ ਤਾ ਸਾਗਰ॰ ਮੀਸਾਰ ਦ ਨਰਕ ਮੈ ਜਖ॰ ਹੋਏ ਹੈ ਤਨ:
ਲਿਹੁ ਸਰੀਰ ਦ ਨਾਲੋ ਸੂਲ ਤ: ਸੂਲ ਦੈ ਕਰਿ ਮੋਹਿ॰ ਨਾਸ ਹੋਦੈ
ਸਾਧ: ਮਿਤ੍ਰ ਮੈ ੨੫ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਪੁਰਖੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੁਖ ਹ: ਸੁਖਾਂ
ਦਾ ਜਾਏ: ਉਤਿ ਪਤਿ ਹੋਦੈ ਮੀਤ॰ ਤਾਂ ਕੋ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ
ਸੀਧ: ਸਿਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦੈ ਨਦਲ॰ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਅਧੋ ਤਰ॰ ਦ
ਕਾਗਿ ਈਧਿ: ਬੋਧਿ ਆਹੋ ੨੬ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਛਿਦਾ ਲਾਇ
ਕਰਿ ਜਿ ਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਅਦਰਾ ਕੇ॰ ਜਾਹੂ ਤੋ ਪੂਰੇ॰ ਹੋਦਾ ਨ
ਤੇ ਆਪ ਆਪੁ॰ ਭਦਨਾ ਦੀ ਉ॰ ਦੇਦੈ ਅਮਹੁ॰ ਹੋ ਕੇ ਰਸੁ॰
ਕੋ ਈ ਕਾਰਿਤੇ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੈ ਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾ ਲੀਉ: ਲਿ
ਦਾ ਮਨੁ ਕਰਿ ਬੀਧਪੁ॰ ਦੇ ਸਾਂ ਕਰੀਉ: ਕੀਤਾ ਹੈ ੨੮ ਮ: ੫ ਪਾਲਿ:
ਪਾਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਤ॰ ਕੋ ਜੇਕ [illegible] ਨਰ ਅਭਾਨੀ ਦਾ ਬਿਬੇਕ॰ ਕ
ਕੀਨਾ ਟੇਕ: ਉਨਾ ਏਕ॰ ਜੋ ਹੈ ਭੇਖ: ਬਿਖਲੇ ਦ ਭੇਖ ਧਾਰਿ
ਹੈ ਦ ਭੇਖੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ਨਾ ਕੁ॰ ਜੋ ਮਨ ਜਪ ਕੇ ੨੯ ਮ: ੫
ਪਾਵਨ॰ ਕਰਨਹਾਰੇ ਮਾਹਿ: ਮੈਂ ਪਾ ਭੂਲਹਿ: ਤੁਲਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਜਨੂੰ ਹੋਦੈ ਮਾਥ: ਮਾਥੇ ਪਰਾਪਤ: ਚਹੁ ਤੇ ਆਦੈ॰ ਜੋ ਸੁਖ
ਭਾਗਨ॰ ਏਹੁ ਅਉਸਰ ਦੀਤੋ ਪਾਥ: ਪਥਰੋਂ ਦ ਜਾਲੈ ਗਾਥ:

ਕ ਬਾਤੇਰੀ ਆਸਾ ਤੂੰ॰ ਆਰੂਮ ਅੰਜੁਲੀ: ਬੇਨਤੀ ਮ:੫॥ ੧੬ ਪਾਤ: ਤਤ
ਉਤਪਤਿ ਸਾਰੇ: ਸਾਹਿਬਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ: ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਸਾਰਾ ਭਰਦੂਾ
ਰੇ: ਭਰੂ ਕਰੂ ਕਰ ਕੇ ਦ ਗਠਿਆ ਲੇਦਨਾ ਊਰਧ: ਤਲੇ ਮੁਖ ਹੈ ਤੋ ਗਾਰਾ ਧਾ
ਰੇ: ਧਾਰਿਓ ਜੋਈ॰ ਹਰਦ ਬਾਲਕਾ ਧਜਸਿ॰ ਲੋਗਭੇ: ਰੁਦੇ ਜਧਾਲ
ਇਆ॰ ਤਿਸੁ ਕਾਰਿ ਜੋਨੀ॰ ਆਂਮੋ ਦਾਰਿੰ ਲੋ ਬਾਪੇ: ਬੁਣਾ ਏਰੋਤ
ਬਿਆ: ਹੋਆ॥੨੧॥ਮ:੫॥ਦੈਵੋਂ ਨ ਦਾਈ: ਦੈਵ ਕੀ ਨਤੇ ਦਈ: ਰ
ਗਕੀਨ ਵਡੂਡੇ ਦਾਈ:॥ਇਸ ਮੀਸਾਰੂ ਰੋਗ ਮੇਂ ਨ ਦੈਵੋ ਨਾ ਭੇ ਤੋ ਦ
ਵੈਂ॰ ਜੋ ਦੇਨ ਦਾਈ: ਦੁਨੀਆਂ ਮੋ ਭਾਈ॰ ਹੈ ਹੇ॰ ਭਾਈ ਜਿਸੁ:
ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖ ਹੈ ਭਾਈ॥ ਪਟਿ ਪਟੋ॰ ਨਰੋ ਮੇ ਕੀਆ ਕ
ਮੁ: ਕਰਤੂਦ ਸਭੇ ਕਿਆ ਅਪਾਰ: ਅਪਾਰੂ ਨਾ ਤਿਸੁ॰ ਤੋ ਕੁਸ
੧੬ ਮਾਰੂ ਮ:੫ ਗਨਰੂ॰ ਤੇ ਤੇ ਦਾਈ ਦ ਅਜਾ ਮੇਲ ਕੀਨਾਰੀ ਹੂੰ ਸ
ਸਰੇਹੀ ਪਹਿਚਾਲੀ: ਦੂੰ ਪਤੀ ਕਰਨਾ ਮੇ: ਕਿਰਪਾ ਰੂਪ ਨੇ ਧਾਰਦਾਈ:
ਵਡਾਈ ਨਿਧਿ॰ ਦਾਗਹੀ: ਸਾਹਿਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਂ ਨਕੇ॥੧॥ਮਾਰੂ
ਮ:੫॥ਰੀਮਾਈ: ਹੇ ਸਖੀ ਕਰਾਈ: ਪਨੀਆ ਦ ਕਨਿਕਾਂ
ਰੂਕੀ ਸਤਿਹ॰ ਕਲੂਨਸ ਨੇ ਨਾ:॥ਇਸੂ ਗਾਈ: ਗਾਇਆ॥
੨॥ਮ:੫॥ਮਾਈ: ਹੇ ਸਖੀ ਸਿਰਾਇਓ: ॥ਧਿਤਾਇਓ ਜੇ ਦਲੇ:
ਜੋਦ ਨਿਤ ਨਾ ਹਨਿ: ਨਹੀ ਭਾਗਿਓ ਦ ਨਿਭਾਗਿਓ: ਅਭਾਗਿਓ
ਮੋ॰ ਤਦੂਆ ਅਨਰਾਗਿਓ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾਨ ਭਾਇਆ ਪਾਰਗਿਓ: ਗਪੇ:
ਰੋਮੋ ਤੋ ਰੂ ਸਾਰਾ ਅਜਪਦੀਆ ਮ:੧॥ ੧੬ ਕਬ॰ ਕੀਤੇ ਸੁਨੇਕੀ
ਬਹੁ॰ ਤੇ ਤਿਨਾ ਮੇ ਚੰਨਣਾ ਭੇਖ ਭੇਖਾ ਏਕ: ਤਿਜਾਇ ਕੁਦਿਖੋ ਸ
ਜਾਦਰ: ਚੋਰੂਨਾ ਤੇ ਭੀ ਇਸ ਹੈ ਤੋ ਹਾਰੀ॰ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਰਾਇ ਲੇ:
ਕਾਇ ਕਰ ਕੇ ਲੈ ਪਰਹਰਿ: ਤਿਆਰੋਗਾ ਨਾਮਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਹੋਇ ਦੂ
ਰੇ॰ ਦੀਆ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਕੇ ਹੋਇ ਤੀਰਸੁ॰ ਰੂਪ ਾ ਬਿਲੋ
ਵੈ॰ ਮਧਾਣੀ ਕਰਾ ਮਖੇ॰ ਹਥ ਨਾਲਾ ਤਤੁ: ਮਾਪਣ ਦ ਬਿਲੋਵੈ
ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਜਲ: ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਮਥੇ: ਕਰੈ ਤੇ ਤਤ: ਸੁਖ ਲੋਵੈ ਸੋ
ਦਧਿ: ਦਧੀ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਵੈਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਆਇ ਨੁ
ਤਪਾਈ ਓਸ ਮਾਨ: ਜਾਂ ਓਦੇ ਨਾ ਮਰੀ ਮਰੁ ਮਾਰਿ ਰੂ: ਹਉਮੈ ਮੈ
ਰਕਰ ਕੇ ਮਰਿ ਪਿਛੇ ਤੇ ਆਪ ਤੇ ਅਗੋ ਦਾ ਪਾਰਾ: ਦੇਣਾ ਲੈ ਣਾ ਸੀ
ਸਾਰਿ॰ ਮੈ ਹੈ ਤਟ: ਪਾਟ ਹੈ ਬਾਨ॰ ਬੈਠਣ ਦਲਾ ਪਰ ਬਾਰ:
ਪਰੁ ਹੈ ਭੋਜਨ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਪਾਣੀ ਕਰਿ ਅਪਾਰ॰ ਮਨ ਕਰਿ
ਬਾਣੀ॰ ਨਾਮ ਕੀ ਕਰਿ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ॥ ਸਾਹੀਆਂ॰ ਏ

ਰੂਪੇ ਜੋ ਦਾਕ੍ਰੇਦਾ ਅਰਥ ਤਿਸ ਜਾਹੀ ਆਦੇ ਰਸ ਭੋਗਣ ਕਰਿ ਸੀਧਾਰ॥
ਸੋਧਾਰ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੇਟਣ: ਦਨ੍ਹਾ ਕਾਰ: ਭਾਰੂਪੇ ਦਾ ਹੈ ਆਣਨ ਸੰ ਪਾਸੋ
ਸਾਰ: ਸੋ ਪੂਰਣ ਹੈ ਦਾ ਦ ਧਜਨੂ ਦਾ ਦਰਜੋ ਈਐ: ਸੋ ਤ ਜੋਗ ਦੇਖੀ
ਦਾਹੇ ਦ ਅੰਦਰੂ ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਚੂਕਣੀ: ਜਦਿ ਦਾਨ ਦਾ ਪਾਰ: ਦਧਾ
ਰੂਕਰ ਕੇ॥੧॥ ਮਨੂਅ: ੧ ਪਾਧਿਕ: ਵਿਧਿਆ ਦਾ ਚੋਹਥਾ ਸਰੀਰ
ਰੂਪੀ ਦੀਆ॥ ਸੋ ਜਾਹੂ ਕਿਧੀ: ਧਨ ਣਦੀ ਜਾਗਾ ਧਾਰੂੰ ਹੀ ਦੇਖੀ
ਦਾਹੇ ਛੋਕੂ ਧ ਲੋਕ ਰੂਪੀ ਦੇਣੀ: ਸਾਧ ਨਰੂਪੀ ਦਿਨਾ ਕਰਿ ਕੀ ਗੰਨ
ਕਾਰੂ ਹੋਇ ਕਰਣੇ ਵੇਦਨ॥ ਗਾਰੂ ਰੂਪੀ ਸਲਾਹਾ ਜਲ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰੂਸ
ਗਾਰੂ ਮੇਂ ਅਸਰਾਲੁ: ਗਿਆਨ ਕਾ ਜਲ: ਜੀਵ ਫਧਾ ਸੋ ਹਿਰੂਪੀ
ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਮਲਾਹਾ ਤਿਨਾ ਧਾਰੂ ਨ ਸੂਰੂਪੀ ਹੈ ਸਬਦਿੰ ਰੂਪੀ ਰੁਕ
ਦੀਪਕ ਤੂਹੀ ਹੈ ਅਕਾਰ: ਦੇਹੀ ਦਿਵਤਾ ਸਹਾਇ ਨਾ ਕਰਣਾ ਸਚਾ॥
ਹੋਵੈ ਸਾਚਿ ਲਾਇ ਕਰਿ ਜੋ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰਾ ਸਹਜੁ: ਸੰਤ ਦ
ਗਿਆਨੁ ਸਾਧ ਜ੍ਹਾਈ: ਪਿਟਾਰੀ ਮੇ ਜੈਸੇ ਓਹੁ ਦੇਗਾ ਰੋਸ ਸੰਚੁ ਦਾ ਹੈ
ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਜੋ ਸੁਣੈ ਤਾਂ ਵਿਖੁ ਉਤਰ ਰੋਤਾ ਸੋ ਤੋਸੁ: ਸੋ ਤੇ ਖੀ ਹੋਵੈ
ਮਾਗਰ: ਧ ਨ ਅਤਿ ਸੀਤੇ ਤਿਸ ਗਲਤੇ ਤਿਸ ਗਲ ਲਾਗਿ ਲਦੇ ਜ
ਤੀ ਸਹਿ ਹੈ ਸੋ ਰੋ ਸਕਾਤੇ ਹਾਰੂ ਸੋ ਰੋ ਸਕਾਤੇ ਸੋ ਜੈਸ ਨਕਾਸੇ
ਧਨ ਸਹੁ ਜੈਸੇ ਜੋ ਛੇਦਾ ਕੁਰੀ ਦਿਤਾ ਇਕਾਂ ਜਾਲੁ ਦਨਾਇ: ਦੋਰਿ
ਕੋ ਸੁਰਿ ਮਤਿੰ ਕਰਕੇ ਤੈ ਸੋ ਜੀਵ ਾ ਸੁਝਈ: ਦੇਖਿਦਾ ਦਜਾਣਿਦਾ
ਛੇਦਾ ਜਗਤੁ ਤੁ ਧਾਇ ਵਿਚੁ ਹਉਮੈ ਵਿਧ ਪਾਇ ਆਜਾ ਸਨ ਸੋ ਤਾਂ
ਜੋਗ: ਧੁਤ੍ਰੇ ਧਾਦਿ ਦੁਖ ਦ ਜਰਾ ਆਵਤੀ ਦੁਖ ਸਾਭਿੰ ਵਿਖੈ ਜੋ
ਧਾਵਤ: ਧਾਵਹੈ ਵਿਖੈ ਸਰਣੂੰ ਦਾ ਦੁਖਾ ਸੂਹਟ: ਤੈ ਤਾਂ ਜੈ ਸੋ
ਤੈ ਸੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜੂਆ ਹਿਰਿ ਧੁ ਸਕੈ ਵਿਖੈ ਹਾਰੂੰ ਨ ਸਚੁ
ਹੈ: ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਰੋ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਤਤੁ ਨ ਲਧੈ ਤੇਨਾ ਸਰੂਪ ਾ ਧ੍ਰਿਤੋ:
ਸੋ ਸਰੋਤਾਂ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ: ਮੋਖ ਦਾ ਸੰਦਰੂ ਧੂਪ ਤਿਹੋ ਦੇ ਦਾ ਦਛਾ
ਰੂਹ ਸਾਲਿ ਸੋ ਨ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ: ਗਿਆਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਧਸਮ ਧਛ
ਣੀਐ ਨ ਰਆਰੂਸਾ੧॥ ਸਬਦਿੰ ਕਰਕੇ ਆਲਿੰਗਨ ਦਾ ਹੈ ਮਨੁ:
ਸਮੁਨ ਜੋ ਕਹੋਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰਿੰ ਕਰਿਕੇ ਕੈਆਰੀਐ: ਭਜਨ
ਦਾ ਹੈ ਈ ਜਉ: ਦੂਸਰਾ ਧਾਧਾ: ਹੇ ਹਰਿ ਦ ਹੇ ਰਾਈ ਰੁਚੀ
ਲੁੰ ਤਨ ਕਾਰਿ ਤੇ ਧਾਈ ਕਰਾ ਸਾਤਿੰ ਤੋ ਕੇਕੁਛ: ਹੋਈ ਕੀ ਛੋ

ਦਸਤਾਰਕੀਨਿ॰ ਜਿਸਦੀ ਸੋਭਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੈ ਸੁਭਰ: ਲਭਾ ਲਭਹੇ ਦਰ
ਰਪੂਰ ਹੈ ਤੇ ਰੇਖੀਆ ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਹਾਜ਼ਿ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਧਾਰਿਕ
ਰਕੈ ਧਨੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਾਪੇ: ਧਾਪੇ ਨਿਤ: ਕਨੂੰ ਗਾੜ੍ਹੇ ਗੜ੍ਹੋ
ਛਾਰ: ਪਾਧਾ ਰੂਪੀ ਵਿਛੁੜਿਆ: ਹਰਿ ਤੇ ਵਿਛੋੜਿਆ ਦਾ ਹਰਿਨ
ਲਾ ਛੇਦਾ ਨਕਿਆ॰ ਹੇ ਨਾਹਿ ਜਾਣਦੇ ਮੈਂ॰ ਮੈ ਭੂਲੇ ਨੂੰ ਜਾਣਿ॰ ਗੁਰੂ ਦੀ
ਦੇ ਹਰਿ ਦੀਆ ਸਾਜਨ: ਹਰਿ ਨਾਗਾਲਿ ਮਿਲਾ: ਅਰਤੂ ਹੋਵਾਂ ਛੂ
ਦੂ ਜਾਂ ਸਾਚੂ ਲੇਖੁ ਪਰਾਇਓ ਕਿਸ ਪਿਆਦੇ: ਨਿਆਂਏ ਧਰੂ: ਜਰਮਾ
ਸੂਖ ਕੀ ਹੈ ਵਿਖੁ: ਦੇਖਿਆ ਆਛੇਦਾ ਕਰਮਿ ਨਦਰਿ ਕਾਰਿ ਦੇਸੂ
ਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਭਵੈ॰ ਅਪੁਹੀ ਪਤਿ ਸੁ॰ ਨਾਮਾਗਉ ਤੇ ਕਿਆ ਜੋ ਸੂਰ
ਕੂੰ॰ ਕੂ ਦਾ ਪੂਰ ਕੰਨੂ ਦੇਖਿਆ: ਪਾਲਿਆ ਤੋ ਨਗਰੀ॰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ
ਦਾ ਨਾਇਕ: ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਨਦਰੀ ਨਦੀਕ ਹੈ ਲੀਉ: ਲੀਲਾ
ਨਾ ਪਿਖਹੁ: ਪੰਖੀ ਦੇ ਨਪੁੰਸਕ ਹੈ ਸਾਚਦੁ: ਸਚਾ ਹੈ ਤੇ ਸਤੂ ਸੀ॰
ਲੋਕਆਰਤੀ ਕਰਦੇ ਨ ਧੂਪ ਦੀ ਸਾਰੂ ਤੇ ਆਛੇਦਾ ਕੀਤ ਜੈ ਤੋਸ
ਦਚਾ ਖੋਪਾਦ: ਵਿਅਰਥ ਸਦਕਾਰਿ ਤੇ ਵਾਦ ਰੀਤਿ ਕਾਰਿ ਹੁਦਾ
ਸਚੁ॰ ਨੂ ਭਾਵੈ ਜਾਂ ਸਾਚਉ: ਸਚੁ ਨੂ ਚੜੈ: ਉਚਾਰੇ ਜੋਗ॰ ਪਦ ਕਸ
ਦਾ ਤੇ ਹਰਿ ਦਾ ਹੋਗ॰ ਹੋਵੈ ੨ ਮਾਰੂ: ੧ ਮਾਦ ਹੀ॰ ਜਤਿ ਹੈ ਤੋ ਜਲ
ਨਚ: ਲੋਭ ਧਾਦਿ: ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਸਾਚੋ॰ ਵਿਖੇ ਸਾਦੁ: ਸੁਦ ਦੇ
ਕੋ॰ ਈ ਅਵਿਖੁ: ਪਾਧਾ ਰੂਪੀ ਛੇਦਾ ਸੋ ਜਾਲਦਾ: ਦਾਨੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਹਿ
ਲਾਲ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ਚਲਣ॰ ਹੇ ਲਾਲੇ: ਦਾਸਨੂ ਚਾਕਰੀ: ਸੇਵ
ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਗੋਲੇ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰ ਤੂੰ ਮੀਰ ਹੈ ਸਧਾਰਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ
ਧੀਰਾਂ॰ ਕੁਇਆ ਹੋ ਪੂਰੇ॰ ਨਾ ਪੀਰਾਂ॰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਵਾਲਾ ਏ ਰੋਲਾ: ਦਾਸ
ਦਾ ਦਾਸੁ ਮੈਂ ਹਾਂ ਭਾਵੈ॰ ਅਨੁਸਾਰੁ ਧਣੀ॰ ਤਾਂ ਕਿਉ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਲਇ॰ ਏਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇ ਉਤਰ ਜਚਾ ਰੋਲ॰ ਦੀ ਧਰੀ॰ ਹੇ ਸਿਨਾ ਪ
ਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਹਾਦੁ ਣੀ॰ ਹੈ ਤੋ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਦੋਹਾ ਧੀਰਕੁ:
ਧੀਰਜ ਧੁਰ ਕੀ: ਤੇ ਕੂਦੀ ਦੇ ਅੰਤੁ ਤੈ ਕੁੜੀਆ ਧੋਸਣ: ਧੋ ਸਣਾ ਤੇ ਸ
ਚੋ ਦ੍ਰਿਖਿਆ ਭਾਖਿਆ: ਖਾਦਾ ਨਦਿ ਤੇ: ਧਨ ਕੀ ਰਸੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧ
ਰਿ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੈਂ ਸੁਕਖਿਆ: ਜੋ ਕਾਰਿਆ ਆਇਲ: ਵਿਸਿ
ਮਨ ਰੂਪੀ ਉਜਾੜੀ: ਵਿਸਤਾਂ ਦੀ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਸੋ ਗਣੀ: ਪਦਾਰਥ
ਰੂਪੀ ਬੋਧੁ॰ ਪਾਏ ਅਉਧੀ ਛੇਦਾ ਜਾਹੇ ਵਿਖੇ ਕਿ ਜਤਾ ਤੀ ਲਾਗੇ ਤ
ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ਨਹਾਤੁ: ਹਰੀ ਦ੍ਰਿਖਿਆ ਹੋਤ੍ਰਿ॰ ਦੀ ਚਿਤੁ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ
ਦੇ ਕਾਰੀ: ਵਿਕਾਰ ਮੈ ਓ ਛੋੜਾ ਸਚੀ ਤਾਰੀ: ਧੋਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕਰਿ

ਤਰੁੰ ਦਾ ਹੈ ॥ ਨਉਤਰ: ਠੌਗਨਨ ਵਾ ਸੇਖਨਤੇ ਆਰੋਨਾ ਲਾਲਾਰੇ: ਲੋਕੁ॥
ਜਾਂਤੁ: ਜੁੰਦਾ ॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧ ॥ ਤ੍ਰੈ ਕਾਰ ॥ ਸੁਕਾਈ: ਸੁਕਾ ਦਹੀ ॥ ਤ੍ਰਿਆਈ॥
ਪਪਾਤਿ ਹੋਈ ॥ ਜਾਈ ॥ ਤਿਸ ਜੁਖਦੀਵ ਹਰਿ ਦੀ ॥ ਖਸਮੈ: ਖਸਮ ਦੀ
ਦਿਤੀ ਹੋਈ ॥ ਛੋਦਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਤਾਂ ਉਚਰੇ ॥ ਨੋਂ ਦੇ ਸਿਰਿ ਧਾ
ਰਸਾਈ: ਆਰਾਮ ॥ ਮੋ ॥ ਲੁਏ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ॥ ਯੁਸਾਈ: ਯੂਸ ਆਈ॥
ਪਾਈ: ਲਾਇ ਖੁਆਈ ॥ ਖਿਤੀ ਸਹਤ੍ਰੈ: ਦਵੈ ॥ ਸਾਹੁ: ਸਾਖੁਤੀ॥
ਸੋਇ: ਸੋਦਾ ਕਰਿ ਸਾਚੈ ਮੋ ॥ ਲਾਲਾ: ਦਾਸ ਸੋਂ ਜੋ ॥ ਧੀਧਨ ॥ ਮੋ ਹਿਰੂਪੀ॥
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ॥ ਆਰੁ: ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਸਾਰੁ: ਸਾਥ ਤਦ ਸਾਰਿ ਹੈ ॥ ਵਿਚ
ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਹਿਰਦੈ ॥ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿ ਮੈਂ
ਵ ਮੰਨਿ ਕਰਕੇ ॥ ਸੋਦ ॥ ਕਰਿਆ ਪਾਤ: ਧੁੰਦ ਹ ਦਾਲਾ ॥ ਰਲਈ ॥ ਏਹੁ
ਨਿਰਮਲੇ: ਉਜਲ ਹੈਂ ॥ ਪਾ ਮ:੧ ॥ ਫਟੈ ਚੀਰੈ: ਫਟੇ ਸੋਖੁ ਆਮਨ: ਜੀਵ
ਅਵਗਾਹੇਂ ॥ ਕਰਿ ਛਿਦਾ ॥ ਜਮਦੂਤ ਕਹੈਂਗੇ ਜੋ ਦੇਹ ਛਰਿ ਕੀਤੇ ਸੋ
ਸਹੁ: ਸਹਾਰੁ ਸਰੀ ਹੈ: ਹੁਕਰਿ ॥ ਜਾਈ ਆਹਿ: ਸਾਂਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸ
ਭ ਗੁਣੁਹਾਵੀ ਫਕੀਰੈ: ਖਾਲੀ ਹੋਏ ॥ ਬੀਚਾਰ: ਦਿਰਕੇ ॥ ਮੁਰਿ॥
ਹੀਏ ਹੁ ॥ ਅਧਾਰ: ਅਧਾਰੁ ਮੁਖਿ ॥ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਰਾ ॥ ਆਈਆ ॥ ਜਾਂ॥
ਚਉ: ਉਤਸਵ ਹੋਵੈ ॥ ਸੋਈ ॥ ਹਰੀ ॥ ਕੀਆ ॥ ਸਿਸਾਹੁ ਜੋ ਸਭ ਦੇ ॥ ਕੇ
ਥੀ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜਾਣਿਆਂ ॥ ਲਹੀਐ ॥ ਭੂਆਂ ॥ ਪਾੜ੍ਹੰ ॥ ਕੋ ਰਿਖਲੀ ॥ ਅ
ਲ: ਘਰਾਂ ਦੇ ਜੰਜਾਲ: ਧੰਦੇ ॥ ਆਕਰਿ ॥ ਸਿਰ ॥ ਮੇ: ਹੀ ॥ ਕਾਲਾ: ਕਾਲ
ਭੀ ॥ ਭਉ ॥ ਭੀ ਵਲ ॥ ਹੋਆ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰੇ ॥ ਹੈ ॥ ਪੂਰੇ ॥ ਗੁਰੂ ਦੀ
ਹੈਂ ॥ ਤਿਸ ਕਰਿ ਹੋਵੈ ॥ ਦੇਦੇ: ਦੇਦੈਨਾ ॥ ਬਾਕਿਆਈ: ਮਾਰਿਜਾ ਇ ਜੀਵ
ਮਾਰਿ: ਖਾਰਾ ਸਇਕ ॥ ਕੋਈ ਮਹੀਆ: ਮਹੀਨਾ ॥ ਸੁਹਾਵਣ ॥ ਹੋਵੈ
ਪੁਰਬ ਜਨਮੁ ਮਹੀ ਲਖੀ ਹੈ ਪੰਨ ਕਾਰਿ ਤੇ ਪਾਛੇ ॥ ਗੁਰ ॥ ਰੂਪੀ ॥ ਸਤਿ:
ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਾ ਦੇ ॥ ਜੋ ਦਾਨ ਤਿਸੁ ਦੀ ॥ ਉਜਲੇ ॥ ਹੋਰਾ ॥ ਪਾਰ ਸੋ ॥ ਗੁਰੂ
ਰੂਪੀ ਸਿਰ ਭੀਜੇ: ਸਿਖੈ ਵਨੀ ॥ ਤੁਗਾਖੀ ਰੂਪੀ ॥ ਨਕਿ: ਕਿਸ ਪਕ
ਭੂ ॥ ਵੇਖੀ: ਵੇਖ ਕਰਿ ਭੀ ਹਰਿ ਦੀ ॥ ਦਾਨੈ: ਦਾਨਾ ਕਰਿ ਭੀ ਨਾਹਿ॥
ਮਨੈ: ਮੰਨਨ ਤੇ ਵ ਮੰਨੇ ਦੇ ॥ ਗਿਆ ਨੇ: ਨੀ ॥ ਧ ਮਾਰੂ ਮ:੧ ਲਹਰਿ॥
ਦਿਰਾ ਗੁਦੀ ਕਰਿ ਹੋਰੈ: ਤੌਕਦੇ ਹੈ ਨਾਰੀ ਤੇ ਪਿਣਰੀ ॥ ਗਿਹ: ਗੁਸਤਿ
ਦੇ ॥ ਛੁਟੈ ॥ ਪਰੇ ਤਾਂ ਦੁਰਮਤਿ ਰੂਪੀ ॥ ਪਰੈ: ਘੇਰਿ ਮੈ ਪਏ ਹੋ ॥ ਨਥਿ ਹੀ:
ਬਧੀ ਸੋ ॥ ਦੋਹੈ: ਪਲੂਆ ਹਦਤਰਦੈ: ਰਦ ਹੀ ਰਦੈ: ਚਾਲੇ ਮਹਲੇ ਜੋ॥
ਏਕ: ਇਕਾਂਦਿ ॥ ਤੁਸੀਂ ॥ ਬਧੀ ॥ ਭੇਖ ॥ ਕਰਕੇ ਤੇ ਪਾਈ ਭਾਇਆ ॥ ਕ
ਪਰੂ! ਦਸਤਾ ॥ ਪੰਥਿ: ਪਕੜੀ ਤੇ ਨੌਲੀ ॥ ਮੈ ਧਾਰੀ ੯ ਪਈ ॥ ਜਗੁ ਨੂ

ਹਰੀ: ਗਦਾਈ ਭੁਲਾਣਾ: ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਆ ਜਨਮੈ ੦ ਸੋ ਜਰਾ ਮੈ ਜਨਮ
ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ੦ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪੂਰਅ: ਧੂੰਈ ਨੂੰ ਤਾਪੈ: ਤੁਧੇ ਚੀਨਸਿ:
ਚੀਨੈ ਆਪੈ: ਆਪੁਨਾ ਨਿਵਾਸੀ ੦ ਹੋਵੈ ਅਜਸ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੁਤਾ
ਦੁਣਾ ਜਾਪੈ: ਜਾਣੀ ਦੀ ਹੈ ਪਾਪੈ: ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਧਾਰੂ: ਭੁਸਮਾ ਮਗ:
ਮਾਰਗਾ ਜਾਣੇ ੦ ਜੋ ਡੂਬੈ: ਗੁਜੋ ਹੋਵੈ ਪਤੂੰ ੦ ਤੇ ਮੁਖਿ ਤੇ ਨਿਗੁਰੇ: ਧਿ
ਗੁਰੇ ਓਹੈ: ਓਹੀ ਹੈ ਜੋਹੈ: ਜੋ ਡਾਇਆ ਮਨ ਹੋਵੈ ਮੁਡਾਇ ੦ ਅਬਦਾ ।
ਸਿਖ: ਉਚੀਆਂ ਮੋਨਿ ੦ ਦੇ ਅਨੁ ੦ ਮਨਾ ਦਿਖੋ ਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ॥੧॥
ਬਿਖੁ ੦ ਆਂ ਰੂਪੀ ਰਸ ਨਾ ਕਿਰਤੁ ੦ ਪੂਰਬਲਾ ਸਮਾਨ: ਸਸਾਇਆ
ਕਮੰਡਲੁ ੦ ਲੈ ਹੈ ਆ ਭੇਖਧਾਰੀ: ਧਰੀ ਕਰਿ ੦ ਅਪਣੀ ਕਰੇਕ
ਰਿ: ਧਣਾ ਦਾ ਜਾਦਾ ਹੈ ਚੀਨੈ ੦ ਆਪੁ ਸੋ ਮਜਾ ਉਪਟ੍ਰਿਹੋਤੇ ਧਾ
ਰੀ: ਮਸਕਰ ਹੋ ਬਿਖੁ: ਮਾਯਾ ਨਿਭਰਤੀ ॥ ਕ੍ਰਿਸ ਮੋ ਕਹਾ ਉਦਾਹੋ
ਤਾਂ: ਤਿਸੁ ਕਰਕੇ ਵਤੇ ਕੋ ਆਚਿਤ: ਅਕੱਜ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਧਾਇ: ਧਾਵੇ
ਧਰੇ: ਧਰਕ ਦਾ ਨਾਮ ੦ ਕਰਕੇ ਧਿਤ ੦ ਉਹੁ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਕਰੋ ਆ
ਸ: ਆਸਾ ਤੋ ਤਾਰੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾ ਧਾਦਲ ੦ ਜੋ ਹੈ ਇਹੁ ਸੋ ਜਸਰੀਰ ੦ ਰੂਪੀ
ਪਾਇ ੦ ਇਸ ਦਿਚੋ ਡੁਬਦਾ ਸਰੋਵਟ: ਸ੍ਰਿਸਟ ਜੋ ਮੈ ਸੁ ਈਨ ਮੁਦੀਦੀ
ਚਾਰ ਮੇਰ ਤੇ ਹੈ ਪਤਾਲੀ: ਪਤਾਲਾ ਦੇ ਜੰਤ ਮੈ ਕੀ ਜੋਤਿ ਚੇਤਨਾ ॥
ਮੁਕਤਿ ੦ ਮਣ ਦਾ ਡੁਬਦਾ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੀ ਧੁਨਿ ਦਿਧੋ ਹੈ ਜਿਨਾ ਡੋਰ
ਤਾਰੀ: ਧੋਤੀ ਕਰਿ ਤਰੁਣਾ ॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ॥ ਉਪਾਇ ੦ ਹੈ ਜਿਸੁ ਹਾਰਿ ਹੋ
ਓਰਧਿ: ਉਲਟਾ ਹੋਕੇ ਹਰਿ ਮੈ ਤਰੈ ੦ ਪ੍ਰਸਤੇ ਉਤ੍ਰਾ ਅਠ ਰਿਦ: ਮੈ
ਸੋ ਹਿਕਾਰ ਕਰਿ ਜੋ ਅਠਾਰੁ ॥ ਆਠਿ ਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਾਪੀ:
ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਨਾ ਸਿਰ ੦ ਪਰਾਗਰਿ: ਲਿਕੋ ਲੇ ੦ ਹੈ ਨਾਸਿ ਦੇ ਛੋਡਿ
ਕੋਸ ਕਤੀ: ਮਾਜਾ ਦੇ ਧਾਰਿ ਮੈ ਭੂਖ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੁਕਤਿ ੦ ਮਾ ਦੋ ਜੋ
ਸਿਖਰ: ਧੋ ਸਿਖਰਿ ਕਰਣ ਪਲਾ ਦਾ ਜਤ ਨਤੋ ਪਰੇ: ਪਏਰੂ
ਤੂੰ: ਕਰੇ ਸਹਜਿ ੦ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਨਾ ਧਰੇ: ਕਾਲ ਦੇ ਧਾਰਿ ਹੈ ਏਰੇ:
ਟਲੇ ਡੀ ਸਿਖਰ: ਧੋ ਇਸ ਦੇ ਸਰ ਖੇ: ਮੋਹ ਸਾਹੀ ਧਾਰਿ: ਧਿ
ਤਕਾਰੁ ਧਰੇ: ਧਦੇ ਰਗੀ ਤਨੁ ੦ ਦਾ ਵਿਰੂਧੇ: ਰੋਕੋ ਦਫਰੇ: ਚਲੇ ।
ਰਹੈ ੦ ਚਲਣ ਤੇ ਡੁਬਦਾ ਸਾਰੇ ੦ ਅਲੇਖੀ ਸਾਕਤ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰਾਮ ਨੇ
ਗਰੇ ਧਰੇ: ਧਰੁ ਮੈ ਦੋਖ: ਦੋਸਾ ਜਸ ਮਰੇ: ਜਾਦ ਕਰਿ ਕੇ ਖਰੇ:
ਧਰੇ ਕਾਰਉ: ਰਸਨਾ ਜਰੇ: ਜਲੇ ਦਾ ਜੜੇ ਹੈ ਡੁਬਦਾ ਰਸ ਜੋਗ
ਤੁਈ ਖੁਸੀ ਕਰਿ ਟੇਕ ਟ: ਟੇਕੋ ਨਾਤਿ ੦ ਸੁਖ ਤੇ ਸੁ ਆਸੁ ਧਰੇ ੦

ਅੰਤਰੁ ਨਾਪਰੇ॰ ਨਜਾਣਿਆ ਜਿਨਾ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰੇ ਦਾ
ਰੂਪ ਹੈ ਜਨੇਂ ਕੀ ਨਾਲਾ ਛਿਦਾ ਗੁਰਪਰਬਾ ਗੁਰੁਦੁਆਰੇ ਜੋ ਹੈਂ ਹਰਿ ਕ
ਨਾ ਹਰੇ: ਹੇ ਹਰੇ ਸਾਨੂੰ ਦੇਵੋ॥੮॥੧੬॥ ਮਾਰੂ ਕਾਫੀ ਮ:੧॥ ਘਰੁ ੨॥
ਆਵਉ ਵੰਞਉ: ਜਮਣ ਮਰਣ ਨਾਹੀ ਹੈ ਤੁਮ ਬਿਨੁ। ਦੁਮਣੀ ਹੋ ਕਰ ਕੇ॰
ਡੁਮਣੀ ਕਿਤੀ: ਕਿਤਨੇਹੀ ਜਾਪਨ: ਜੋ ਨਾਰੀ ਵਾਢੀ: ਵਿਛੁੜੀ ਹੋ
ਈਆ ਪਿਰਿਉ: ਪੀਰੀ ਤੇ। ਖਿਨੀਐ: ਵਾਰ ਨੇ ਕੀ ਤੀਆਂ ਈ: ਸਿਾਹ
ਗਹੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਜੇ ਸੁਖ ਸੇਂ ਮੇਰਾ ਲਿ: ਮੇਰੇ ਗਲਿ ਮੈ ਅਵਗਣ॰ ਤਿ
ਸਕਰਿ ਸੈ ਮਲਾ: ਜਮਾਲਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਸਦਾਂ ਬੰਧਿ: ਸੁ
ਤੁਰੀਆ ਹੈ ਤਾਜ: ਸਮੁੰਦੁ ਗਾਰ: ਰੇਸ ਮਾਪ ਕੁਪਤੁ॰ ਹੋਰੁ ਮ
ਗੀ: ਅੰਗਮੈ ਅਤੀ: ਜੋ ਪਰੁਣੇ ਵੜੀ ਹੈ ਜੋ ਸੂਖੀ: ਦੁਖੀ ਗ ਕੀ
ਤੀ: ਕਿਤਨੇਹੀ ਜਾਡੂ ਰੈ: ਸੁਵ ਦੂਗਾਈਆਂ: ਰੰਗਿ ਈਆ ਹੈ
ਸੀਦਾ: ਦਾਸ ਦਰੁ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਬੋਹਣ: ਤਖਤ ਚੋਕੂ ਰ
ਦੇ ਸਤ ਸੀਗੁਰੂ ਪਾ ਕਦਰੀ॰ ਹੀ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਪਿਆਰਿ ਹੈਂਦਾ ਹੈ
ਗਿਆਨੀ॰ ਅੰ ਪਾਇਆ ਡੇਖੁ: ਦੇਖੋ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਬੂ
ਝੈ ਸੋ ਸਭ ਮੈ ਦਾਰਿ॰ ਆਹੇ ਜਿਨਾ ਤਉ: ਤੇ ਨਾਮ: ਮੇਰੇ ਆਹ:
ਨੀਆਂ ਹੈ ਛਿਦਾ ਕਰਿਕ ਤਿਨ ਸਚੈ ਰਤੜੀ ਆਹਸੋ ਨਾਹੁ ਨਾਲਉ
ਨਾਇ ਕੁਰੈ॥੯॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧ ਪਪੀਠਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਜੋ॰ ਜੋ ਆਹ: ਆ
ਹੈ ਸਹੀ ਆਹ: ਜਿਨੇ ਸਖੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਉ॰ ਦਾਰਿ ਦਾਰਾ ਏਤਾ: ਬੁ
ਹੁਤਾ ਹੀ ਜਪਿਰੁ॰ ਦੇ ਮੋਲਿਮ: ਮੇਲਮੈ ਦਿਤਮ: ਦਿਤਾ ਮੈਨੂ ਦੇਰ:
ਦਿਰਾਂਣੀ ਆਂ ਤੈ ਪਹੀ ਆਹ: ਪਿਰਾਉ ਹਿਆ ਰੋ ਸਾਮਾਣੀਆ:
ਮਾਮੀ ਆਮਾ ਭਾਈਰ: ਭਾਈ ਤੇ ਭਤੇ: ਪਚੋ ਨਾਠੀਆਂ: ਪਿਰਾਉ ਵਿ
ਆਂ ਦਰੀਆਉ: ਦੇਤ ਈ ਨਦੀ ਉਪਕਾਰੀ ਭੀ॰ ਕਰ ਕੇ ਰੰਗਾ ਵਣੇ:
ਰੰਗ ਦਾ ਸਾਹੈ ਹੈ ਖੀਐ: ਨੇ ਰੀਗੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਤੇ: ਸੇ ਹੇ
ਨਾ ਸਾਪਨ॰ ਹੋ ਤੇਤੇ: ਚੋਜਾਂ ਪਤਾਇ: ਸਿਤ ਸਿੰਗਾਤਿਹ ਪੀ ਸੇ ਪਾਤ
ਹੀ॰ ਗੁਰੂ ਦਿ ਸ੍ਰੂ ਪੁਰਾ ਦਿਲਾਤੁ: ਛੇਰਾ ਦੈ ਕੁ ਰੇ ਉਗੁਣ ਦੇ ਪ
ਦੇਵਹੁ: ਪੈਚੇ: ਸਿਗ ਦੋ ਗੁਰ॰ ਜਿਨਾ ਨੂ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਹੈ ਨ ਮੁਸਰਿ
ਕਰੀ: ਇਕ ਨੀਆ ਦਿਆ: ਤਿਜਾਰੁ ਹੋਇਆ ਛੋਡਾ ਗੁਰਨਾਲਿ: ਸ
ਮੂੰਦੂ ਮੈਂ ਤਾਰੇ ਭਈ ਹੈਂ ਪਾਪਾ ਕਰਿਆ ਵਹਿਜਿਆ: ਪਰੀ ਹਿਆ ਹੈ।
ਨਾਲਿ॰ ਮਿਲਕ ਹੈ ਹੈ ਕੋਇ॰ ਸਾਨੂ ਮਾਰੀ ਐ॰ ਜਿਨਾ ਜੇਹ ਤੂ:
ਜੇਹਾ ਹੈ॥੧੦॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧ ਪੀਠਕਾ ਆਪਣੀ ਇਸਾਰ ਕਿ ਹੋ ਹਮ ਤੇ

ਰਾਤਾਂ॰ਮਨਾਹਾਰਤਾਵੈ॥ਹਾਮੈਂਨਾਅਉਤੋਂਤਰੀਉ॥ਤਰੀਦਾਹੈ।ਇਕ
ਹੈ॥ਇਕੁਹਾਰਿਹੈ।ਨਾਉ॰ਜੀਵਣੀਸਦਾ।ਮੂਰਖ॰ਜੋਹੈ।ਰਾਮੀ॥ਰਾਜਨੈ
ਹੈ।ਮੈਸੋਚਾਰੇਪਦੂਕਰਾਂ।ਜੋਘਨੁ॰ਮੈਂਜੋਲਗਿਹੈਂ।ਘਾਧੇ॥ਈਦੇਹੈ।ਇਹ
ਪਾਸੇਖੇਲਹਿ॥ਕਰਮਕਰਾਹਿ।ਸਾਰੀ॥ਸ੍ਰਿਸਟੀਪਵਾਪਾਸੇ॥ਤਬਲਹੈਤ
ਨਾਹੁਣਾ।ਰਉਪਾਤ੍ਰ॥ਸੰਸਾਰੁਹੈ।ਸਾਰੀ॥ਨਾਰਦਾਹੈਂਦੋਂ।ਗਾਰਦਾਰੀ॥
ਗਾਦਾਰਿਤਾਨਾਵਿਖੁ॰ਆਮੈਂ।ਲੇ॥ਲਿਪਾਰੀਮਪਿਠਕਾਸਿਸਾਰਮੈਂਥ
ਸਾਹੈਜੀਵਾਹਿ।ਜੈਸਾਂ।ਪੇੜ੍ਹੀ॰ਤੋਂ।ਰਕਿਠੋ॰ਨਰੀਦੋ।ਘਾਰਾਂ॰ਦਸ
ਪਹਿਰਹਿਤੇਜਾਵੈ।ਜਿਥੇਕਜਾਬ॥ਕਾਲੁਖਫਰੇ॥ਣਤ੍ਰੈਦੇਣਤ੍ਰਨੀ
ਹੈਦੋਂ।ਤਿਸੈਂ॰ਕਾਲੁਖ।ਪੀਸੇ॥ਪੁਵੈਸਕਰੇ।ਸਰੇ!ਜਲੋ।ਕਲਾ॥ਕ
ਹੀਦੇਹੋ ਜਪਾਏ॥ਜਾਰਿਜੋਇਨਮੇ ਦਾਹ! ਦੈਤਤਦੋਹੈ।ਜਾਮੀ॰ਪੁਛੋ
ਕਾਹੁਣਾ।ਪਉੜ੍ਹੀ॥ਚਾੜ੍ਹਿਨਾ॥ਜੋਰ ਤ੍ਰੈਜੋਂ।ਅਲੇਖ ਦਾਮਿਦਸੀ ਹੈਇ
ਹਿਸੀ॥੧੧॥ਮਾਰੂ ਮ:੩॥ਅਸਟਪਦੀਆ॥੧ੴ ਸਪ੍ਰਾਦਿ॰ਕਾਰ
ਸਹਜਿ॥ਸਹਜੇਹੀ ਸਭੁਭਾਇਆ ਨਕਲੈ ਹਾਦੇਦਨ॥ਰੀਤੀ।ਕਰੀ॥ਦੈ
ਦਗੀਹਿਭਾਈਜੀ ਉਠਾਇ ਲਾਏ॰ਗਾਰਾਨਾਦੁਵ।ਆਪੋ।ਆਪਿਗੁਰਾਦੇਮੈ
ਲੋਮੈ।ਸਾਰ॥ਕਦਾਰਿਆਨਤ੍ਰੈ।ਸਾਹਿ॰ਜਿਕਣਾਦਿਤੀ ਸੋ।ਸਾਪਏ॥ਪਹੀਏ
ਹੈ।ਅਸਪਾਦਿ॰ਕਰਕੇਹੈ।ਇਆ।ਪਿਰ॰ਦਾਰਿਆਤਿ॰ਕਰਿਆਤਿ॰ਨ
ਕੋਈ॰ਜਿਸਦੇ।ਅਜਨੁਕਰਦੇਖੀ।ਐ।ਮਿਲਿਐ॥ਮਿਲੁਨੇਕਰਿਆ
ਮਿਦਾ॰ਭਾਦਾ।ਸਾਰ॰ਦਲੁ।ਮੁਖਿ॰ਦੀਬ ਦੁਆਰੇ ਇਸਨਾਰੂਪਿਕ
ਲ॥ਜਕਤੀ।ਧਾਰੀ॰ਜਿਸਮੈਂਸੋਪਾਵੈਹੈ।ਛੋਡਾਨਿਗਮਤੇਜੋ।ਅਲ
ਮਹੇਜੋ।ਪਰਿ॥ਪ੍ਰਿਦੋ।ਤਤੁ!ਗਿਆਨੁ।ਆਪੁ॰ਜੋਮੀਨਿ।ਆਸੀਸ
ਮੁਖਿ॥ਮੁਖਾ ਵ ਦੁਆਰੇ।ਬੈਰਾਗੀ॰ਭਏਹੈ ਸਿਸਾਰੁਦਲੇ।ਤੋ।ਦਰੀ॥
ਵਿਭੁ।ਮੁਖਿ॥ ਦੁਆਰੇ।ਮੁਖਿ॰ਨੇ।ਬੋਲੀ॥ਸਹਾਇਕੁ।ਘਾਏਂ॰ਕੋਈ
ਪੂਰਿ॰ਦੁਆਰੇ।ਚਾਰੇ॰ਜਗਤੁ।ਜਾਮੀਆਂ ਨੋ।ਤਤੁ॥ਸੈਂਈਏਂ ਦੇ ਤਤੁਦ
ਵ ਇਹੁਧਾਤਤਤ੍ਰਾ।੧।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਅਸਟਪਦੀਆਂ ੧ੴ ਛੋਦਾ
ਅਬਦਲੁਭਾਹੋਛੋ॥ਨਾਮਿਆਮੀਮਤੁ।ਅਮਾਘਨਜਨ।ਅਮੀਦਣ
ਕਾਲਰੁ੧ਪਾਪਕ੍ਰਮਾਂਰੂਪਿਆਰਹਨ।ਧਸਨ॥ਦਸਰਹਣ।ਸੀ।ਦਾਈ॰
ਹੈਜੋ।ਲਾਗਈਓ॰ਜਿਸਥਾਂਨਾਲੂ।ਨਾਗਿਹ॰ਆਦਿਆ।ਆਪਹੀਤਰਕੇ॰
ਕਹੇਜਿਤਾ।ਨਾਨਕ॰ਤੁੱਥੇਛੋਰਾਂ।੧।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਰਸੁ॰ਨੂਾ।ਗੁਰ੍ਰ॥ਗ
ਨ੍ਰਹੇਜਿਸਦਾ ਰੋਗ॥ਆਦੈਦੁਆਨ॥ਮਾਛੂ।ਜਾਨ॰ਸਾਛੂਦ।ਅਸਾਂ
ਸਗਹਿ ਤਾਂਕਹੀਂ॥ਕਹਿਦਾ।ਮੋਖਿ!ਕੇਦਲਾਦੁਆਰੇ॥ਪਰਿਹੈਦ
ਕੇਵਲੁ ਮੁਕਤਿਹੂਦੀਹੈ ਦੁਆਰਿਆ।ਗਾਰੂ॰ਨਾਮਦਾ।ਜੀਆਂ॰ਏ॥
ਸੁਜਾਣ॥ਸੋਜਾਣੈਦਾਹੈ।ਜਿਸੁ॰ਦੇ।ਮਿਤ੍ਰ!ਜਮਲੋਕਤੇ।ਘਿਧੁ॥

ਵਿਖੈ ਸੈਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਦੁਖ ਵਧੀਕ ਹੁੰਦਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਨਾਮ ਰਾਮ ਤਾਂ ਚੁਵਦਾ ਹੈ
ਅਗਾਹ ॥ ਜੈਸਾ ਥੋੜ ॥ ਤੇ ਥੋੜੀ ਚਾਰੇ ਏਹੁ ਨਾਹੀ ॥ ਜਿਸ ਦਾ
ਸਨਾਨ ॥ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੈ ॥ ਸਰਬ ਸੁ ॥ ਸੂਖਮ ॥ ਦੇਖਾਂ ਮੀਤ ਨਾ ॥ ਮੀਤ
ਦੀ ਰਾਜ ਹੈ ॥ ਕੀ ॥ ਏਹੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਪੀਠ ਕਾ ਮੀਤਾ ਚੇਲਾ
ਏਕ ਹੈ ਹੈਂ ॥ ਜੈਸੇ ਚੰਦ ਬਹੁ ਨਾ ਤੀਖ ਹੂੰ ॥ ਕਾਰਿ ॥ ਦੋਸ ॥ ਕਟਣ ਦਾ
ਲੇਨੂ ਆਰਉ ॥ ਜਪੁ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਦੋ ॥ ਮੀਤ ਨਾ ॥ ਮੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਜੈਸੇ ਥੋੜੀ
ਨੂੰ ਚਰਣਾ ॥ ਉਰਗਾਹਿ ॥ ਦਧਾਇ ਇਕੇ ਜੋ ॥ ਸਰੀਰ ॥ ਤਾਂ ਕੋ ॥ ਜਾਗ
ਭੂੰ ॥ ਦਾ ਜਲਾ ॥ ੨ ॥ ਜੈਸੇ ਜੇ ਪਰਤੀਕੇ ਰੇ ਈ ॥ ਚੰਦਨਾ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਕਰ
ਦੀ ॥ ਮੂਰ ॥ ਕਰੇ ਤੇ ਪੋਹਦੇ ਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਤਿਸ ਦੀ ਤਿਸਆ ਤਮਾ ਨਿਮੇਨ
ਮਨੀ ॥ ਮਨ ਦੀ ॥ ੩ ॥ ਜੈਸੇ ਅਕਾਸ ॥ ਉਚ ਨੀਚ ॥ ਥਾਨ ਤੇ ॥ ਸੁਹਣੇ ॥
ਧਰਮੀਆਂ ॥ ਲਗਨ ॥ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਆ ਹੈ ਸਭ ਸੁਪਛਰ ॥ ਸਭ
ਨੂੰ ਸੁਖਾ ॥ ਦਾ ਛਡ ਹੈ ॥ ਜਾਮਤ ॥ ਜਮਾਨ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਜੈਸੇ ਭਾਨੂੰ ॥ ਕਰਿ ਆਦਿ
ਤੂੰ ਹੈ ॥ ਥਾਂ ਨਕੋ ॥ ੫ ॥ ਜੈਸੇ ਵਾਜ ਮੀਤ ॥ ਲਤੇ ॥ ਰਿਛੁ ਪੌਦਾ ॥ ਸਥਾਤਿ
ਸਨਾ ॥ ੬ ॥ ਜੈਸੇ ਤੇਲੂ ਏ ॥ ਸਭੋਂ ਉਤੇ ਅਭਾਇ ਇਕਾਰਿ ॥ ਸਹਜਿ ॥ ਸ
ਹਜੈਂ ਹੀ ਤੇਜ ਤਿਸ ਦਾ ॥ ੭ ॥ ਤੈਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਛੋਡਦਾ ਜੈ ਰੋਗਿ ਹਾਤੇਲਾ
ਲਦੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰਣ ਕਉ ਏਹੁ ਮਨ ਨਸਨਾ ਧਰੋ ਦੇ ਹਿਰਦਾ
ਜਾਂ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਅਸ
ਟਪਦੀਆ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥ ਚਾਂਦਨਾ ॥ ਦਿਹੋ ਚਾਂਦਣਾ ਆਗਨਿ ॥ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤ
ਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਉਕਾ ਚਾਂਦ ਨਾਹੈ ॥ ਇਜ ਮੈਂ ਸਭ ਰੋਪਦ ਸੋ ਸੇ ਹੀ ਕਰਨੇ
ਲੀਕ ॥ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ਕਾਗਨਾ ॥ ਭਾਗ ਹੈ ॥ ਨਾਰ ਨ ॥ ਹੁਇਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਮਾਰੂ ਮ:
੫ ॥ ਹਮਾਰੇ ॥ ਕੋ ਸੁਨਾਦਨਾ ॥ ਕਰੋ ॥ ਟਾਦਨਾ ॥ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥ ਭਗਤ ॥
ਭਗਤਾਰੀ ਦਾ ਭਗਤੀ ਤੋ ॥ ਤਜਾਦਨਾ ॥ ਤਜਣਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਨਰਾਧਿ ॥
ਟੇਕ ਟੇਕ ਹਾ ॥ ਪਾਦਨਾ ॥ ਪਾਈਦਾ ॥ ਭਾਦਨਾ ॥ ਭੁਣਇਆ ਹੈ ॥ ਮੀਤ ॥ ਸ
ਰੋ ॥ ਅਮਦਰ ॥ ਹੋਰ ਥਾਂ ਰਉ ॥ ਹੋਰਾ ॥ ਆਦਨਾ ॥ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਚਲਾ ॥
ਚਾਲਿ ਦਰ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਸੈ ਜਾਰੁ ਤੋ ॥ ੫ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਜੀਵਣਾ ॥ ਜੀ
ਵਣਿਆਂ ਦੇ ਕੋ ॥ ਸੁਣਿ ॥ ਕੇਹਰਿ ਨਾਮ ਤੋ ॥ ਭੂਖ ॥ ੨ ॥ ਦਿਸਾ ॥ ਮੀਤ ਤੋ ॥ ਖ ॥
ਕਥਾ ॥ ਤੀਦਨਾ ॥ ਤੁਰੇ ਹੈ ਹੁਣਾ ਰਖਪਤਿ ॥ ਰਖੇਪਤਿ ਤਾ ਭਸਦੀ ॥ ਤੋ ਸਨ ॥
ਸੋ ॥ ਰਸ ॥ ਸਪਾਲੀਦਨਾ ॥ ਲੈਣ ਦੇ ਲੀਨੂ ਹੋ ਣਾ ॥ ਤਾਗੇ ॥ ਸਪਨੁ
ਜਪੀ ॥ ਵਿਤੀ ॥ ਅੰਤਿਆ ॥ ਮਜ ਤੁਰੇ ਏਹੈ ਕੋ ॥ ਅਉਧੀਦਨਾ ॥ ਲਧੀ
ਦੂ ਹੈ ਦੇ ਕਿਆ ਧੀ ਦੇਹੀ ਗਹਿ ਦੇ ਹੈ ॥ ਨਿਧਾਨ ॥ ਸੁਖੁ ॥ ਸਦਨਾ ॥ ਦਿਤਾ
ਸੇਵ ॥ ਮੈਂ ਪੀਦਨਾ ॥ ਕਰੀਉ ॥ ੬ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਅੰਜੁਲੀਆ ॥ ਪਾ

ਯਹੁ ਤੀਤਿ ਨਾ ਹੋਣੀ ਇਹੁ ਅਸਰੇ ਸਃਸ
ਬਨਿਆ ੧ ਉ ਗ੍ਰਿਹਿ • ਮਾਯਾ ਵਾਦੂ • ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੈ ਤੂੰ ਉਦਾਸ ਧਰੇ ਤਾਂ ਏਹੋ
ਖੀਆ ਰਾਜ • ਮੇਲ ਲਾਗਿਆ ਨਾਰਕੁ • ਜੋ ਅਵਿਦਿਆ ਨਿੰਦ
ਸੋਧਾ: ਸੋਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਉ • ਜੋ ਜਾਗਤ: ਨਰੁ ਦੇਹ ਮੈ ਪਯਾ ਹੋਇਆ ਨਿੰਦ •
ਵਿਖੇ ਹਉ: ਹਰਿ ਤਾਂ ਦਿਆਲੀਏ: ਗੀਆ ਧੀਧਾ: ਚਿੰਤਾ ਮੈਂ ਛੁਟਦਾ ਪਰਿੰਦੇ
ਹਉਮੈ ਮੋਹਿ • ਦੀਸਦਾ ਨਤਾ ਕਰਕੇ ਜਿਚਿੰਦਾ: ਕਥਾ ਤੇ ਅਰਥ ਜੋ ਹੈ ਨਗਰੀ:
ਹਿ ਆਲੀਏ: ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਰਾਮੁ ਜਾ ਹੈ ਛੁਟਦਾ ਇਸੁ ਮਾਯਾ ਚੀ ਚਉਰ:
ਦਾਂਗੂ ਨਾਹੀ • ਮਨਤਾ ਭਉ • ਰਹੇ ਅਇਸਹੀ: ਆਪਾ ਭਾਵਤੇ ੨
ਜਜੂ ਦਾ ਛਲੀਏ: ਕਰੀਏ ਪੂਰਾ: ਪ੍ਰੇਮਿ ਮਰਣ • ਮਹਲਾ ੫: ਪਾ ਵਿਰਖੇ:
ਸਹਤਾ: ਸਾਚ ਕਾਰੂ ਦ ਛੁਟਦਾ ਰਸਰ: ਰਸਨਾ ੧ ਤੰਮਸੀ ਅਮਸਤ • ਜੋਹੋ
ਸੰਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਜੀਤ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪੰਖੀ ਤਤੇ: ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਭਾਇ
ਆਸੀ ਨੂੰ ਸੋ ਉਦੇਤ: ਉਦੇ ਹੂਆ ਤੈਸੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਧੋਬਾ: ਧੋਬੇ
ਆਤੂ ਆਰਵਿੰਦ: ਕਰਦੇ ਸੋਜੋ ਧਾਈਆ: ਧੂਰ ਮਰਾਜਾ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਕਿ
ਮਾਲ: ਸਮੂਹਾ ਦੇਸ: ਜਾਵੇਂਗਾ ਕੂਰਣ ਕਰੀਮ: ਧੋਇਆ ਇਆ
ਰਪਾ ਏਸੋ ਪਾਈਆਂ • ਵਿਚਾਤੇ ਉਜੀਵਾ ਪ੍ਰਾਸੇ ਰ: ਖਾਤਮੰਦਰਿ
ਖੁਦਾਈ: ਹਰੀ ਛੁਟਦਾ ਦੁਨੀਆ: ਮਾਯਾ ਦੇਸ ਬਿਰੂਪੀ ਤੀਆ ਵਾਦ
ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮਰੇ • ਤੇ ਮਰੇ ਅਰਿਆਲੀਮੈ: ਦਰਦੋ ਹੀਆ: ਰਾਹਿਰ
ਉ: ਦਲੇ ਵ ਨਾਲੋ ਯਾਰਾ • ਹੈ ਇਸਮੇ ਬੂਤ ਤੱਠ: ਸੋ ਪ੍ਰਹਰ ਖਹੀ ਵਰਤੇ
ਹੈ ਅਸਿਦ ਕਸਪੁਰੀ: ਨਿਸਚੈ ਤੇ ਸੋ ਤੇ ਖੁਦਾਵੰਦ ਤੂੰ ਨਾਵਲੇ: ਸੰਸਾਰੂ
ਭਾਣੀਆਂ: ਭੂਹੇਂ ਅਗੁਸਾਰੂ ਅਮਉਲਾ: ਕਰਤਾਹਰਿ ਲਹਾਰਿ: ਪਇਆ ਰੂ
ਸਿੰਧੁ ਦੀਆਂ ਲੈਹਰਿ ਆਸੋ ਨਚਾਰਿ • ਸਿਵਾਨ ਵਿਹੀਣੀਆ: ਦਾਨਕ
ਸਾਰੂ ਦਾਰਤ ਦਾ ਹੈ ਖਸਮੁ • ਦੇ ਹੋਈਏ ਪਾਈ • ਦਾ ਨਾਮੁ • ਕਹਾਹਾਂ ੮ ॥੨੦॥
ਉ • ਦੀਜੈ ਗੁਣਾ ਦਾ ਗੀਤ: ਜਸੂ ਦਾ ਵਪਣੀਆ: ਜਿਸ ਕੇ ਕਾਰਿ
ਮਾਰੂ ਸੋਹਲੇ ਮ: ੧ ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਚੁ: ਅਸਾਨਾਹੇ: ਹੇ
ਸੋਈ: ਕੁ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀਆ ਰਾਖ ਪੁਨ • ਹੋਰਿ ਨੋਤਿ ਦੇਵੈ ਕਾਰੀ: ਕਰ
ਹਰੀ ਵ ਹੋ ਭਾਈ ਸਭ ਮੈ ਜੋ ਸਾ ਦੀਸੇ ਤੇ ਸੋ ਕਰ ਰਹਣਾ ੧ ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲ
ਨੇਵਾਲਾ ਪਤੀਨਾ: ਪਤੀਜਿਆ ਹੋ ਮੋਲਿ • ਨੂੰ ਹੈ ਸੂਰਾ • ਹੋਕ
ਉਨਾ ਹੈ ਸੂਰ • ਜਹੈ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ: ਪੂਰਣ ਹੀ ਪੂਰਣ ਪਾਸਾ: ਤਿਨਾਂ ਕੂ
ਰਕੇ ਛੁਟਦਾ ਜਮਕਾਲ ਜਾਲ ਲੈਕੇ ਲਾਈ • ਹੈ ਜੈਨਾ ਖੰਡੂ ਪਾਯੀ
ਣਾ ਰੂਪੀ ਸਾਰੀ: ਨਰ ਦਾ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਛੁਟਦਾ ਸਰਾਰੂਪੀ ਰੇਵੀ ॥
ਤਰਦਰ • ਪਤਖਾ ਸਰਦਰੁ: ਤਾਲ ਕਛੂ ਹੋ ਕੇ ਤਿਨ ਕੀ

ਗਾਤੀ ਆ ਖੇਹੀ: ਖੰਡੀ ਕਰਿਆ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਸਚ
ਦੂ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਰਤਨ ਦਰਤਨ ਦੇ ਰੂਪ ਕੋ ਪਰਖੇ॰ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਹੈ ਕਰਿ ਤੋਸਿ
ਖੂ ਹੈ ਕਰਿਆ ਕਿਸ ਕੀ: ਕਿਸੇ ਨੂ ਕਸੁ: ਤਾਰੂ ਨਾਤੇ ਤੌਖਿ ਸੈ ਨਾ ਦੇ॰ ਤੇਆ
ਖੇ ਸਰਚਾ ਹਿ: ਖੰਡੁ ਖਾਣੈ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਖ ਦੂ: ਪੁੰਰਦਾ ਕਹ
ਤ: ਕਦ ਤਾ ਤੇ ਖ਼ੂਣ ਤ: ਪੀਤੀ ਦ ਬਹਉ ਤ੍ਰਾ ਸਾਤ: ਜਾਣੀਦ
ਹੈ ਉਰਾ: ਇਜਮੈ ਸਭ ਕੁਛ ਹੋ ਦੇਖਿਆ ਖੇਲਾਈ: ਖਿਲਾਇਆ
ਹੋਇਆ ਆਵਦਾ: ਦਾਗਿਆ ਛੇਦ ਜਾਗਿ ਏ ਜੀਆਂ ਮੈਂ ਕਰਮਾ ਈ॰
ਕਰ ਸੋ ਕਰੇ ਜੀ ਦਾ ਆਪੇ॰ ਰਸਾ ਸੈਰ ਸੀਆ ਹੈ ਕਰਤਾ ਸਿਜੋਰੀ: ਮਿ
ਲਰਹਿਆ ਹੈ ਦੇ ਪਾਣੀ: ਖੇਟੀ ਪਾਣੇ ਦਾ ਲਾ ਨਿਰੰਕਾਰੀ: ਰੁਹੇ ਨਿ
ਰ ਭਉ ਦਿਖੇ ਤਾੜੀ: ਪ੍ਰਿਤੀ ਅਤੁ ਸਾਹਿ: ਤੁਸਾ ਦਿਖੇ ਸਾਹ: ਸੀਤ
ਦਾਪਰੀ: ਜਗਤਾਸੀ ਗੁਰ॰ ਜਿਨਾ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਦ ਉਪ
ਦੇਸ ਨਾ ਛੇਦਾ ਕਲਾ॰ ਕਰਿ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਸਚਾ ਅਫਰਿਓ: ਅਫੜੂ
ਹੈ ਅਤਿ ਦਲ: ਤਿਸੁ ਆਤੁਭੀਆ ਬਿਕਾਲ: ਸਤਿਮੁ ਆ ਦੇ ਦਾਤੇ: ਪਾਰ ਰੇ
ਛੋਦਾ ਸਬਦੁ ਸਹਜ: ਅਦ੍ਭੁਤ ਸਬਦ ਦਾ ਦ੍ਰਾ॰ ਦਾਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ
ਕਾਇਆ ਨਗਰ॰ ਸਾਧੂ ਦ ਹਰਿ ਤੇ ਰਾਮ॰ ਤਬ ਰਹਿ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਨੀਰ:
ਦਾਸੂ ਦਾਰਿ॰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ॰ ਦੀ॥੧॥੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਕਵਿ: ਕਸਹੈ ਗਾਣ:
ਗੁਣਾ ਦਾ ਕਰੇ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਂਵਦਾ ਹੈ ਕਰਣਾ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਲੇਖੁ: ਲਿਖੇ ਨੂ
ਕਰੇ॰ ਕਰਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੈ ਕੇ ਚੋਰ: ਚੋਰਾਂ ਕੁਰਕੇ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਦਾ ਦੇ ਹੈ ਤੂ:
ਤਿਨ ਕਾਲੁ ਕਰੇ ਜਾਣੀ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬਿਸ੍ਰੈ॰ ਨਾਮ ਤੇ ਸੁਸ੍ਰੈ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਹੈ:
ਝਗੜੇ ਭਉ॰ ਤ੍ਰੀ ਆ ਬਾਲ ਸਖਾਈ: ਆਦੂ ਦਾ ਸਰਣਾਇ ਕੁ ਹੈ ਅਛੂ ਆਤ
ਲੋਕੂ ਤੇ ਪਾਇਆ ਲਾ: ਪਤਾਲਾ ਬਾਲ: ਬਹੁ ਤੇ ਹੈ ਸਿਕਟ: ਭਿਆਨਕ ਕ
ਰਿਆ ਸਰੂਪੀ: ਸਰੂਪ॰ ਜਿਦ ਜੀ ਤੇ ਕਿਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਤੇ ਸੁਦੀ ਪੀ: ਬ
ਨੇ ਸੈਲ: ਪ੍ਰਤਾਦਿ ਅਕਰਾ ਬਾ: ਆਗਿਆ ਕਰੀ॰ ਸਿਸ੍ਟੀ ਨਰ॰ ਦ
ਭਨਾ॰ ਦੇ ਸਿਰ ਰਿਪ ਰੂਹੈ ਸੈ ਕਾਇ ਕਰਿ ਸਿਸਟੇ ਤਾਂ ਚੂਕੇ॰ ਨੂੰ ਲਾਇ ਹਿ॰ ਤੇ
ਆਪੂ ਨਾ ਦਹੁ: ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਕੇਲ: ਬ੍ਰਿਦਾ ਬਨੁ ਤੇ ਕਾਸੀ॰ ਪੁਰੀ ਤੇ
ਦੁਆਰ॰ ਕਾਸੀਗਾਂ ਤੇ ਦ ਗੰਗਾ ਸਾਗਰੁ ਤੇ ਚੇ ਹੀਦਾ ਸਠਿ॰ ਤੀ
ਰਥੁ ਕੀ ਮੇਰੇ ਅੰਗਿ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਮਾਰੀ: ਚਾਰੁ ਦੰਨਾ ਬਾਕਨ: ਰਾਜਾ ਹੈ ਪੰ
ਚ॰ ਤਨਾ ਦੇ ਕਾਰੀ: ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਦਲੀ: ਅਦਾਲਤੀ ਭੇਦ: ਜੀ
ਵਈ ਸਰਦਾ ਤੇ ਤਮੁ ਦਾ ਮੂਲ॰ ਹੋਰ ਹਿਆ ਹੈ ਕਿਥੇ ਸੋਹਰ॰ ਦਾ ਨਾਤੇ
ਖੈਰਾਈ: ਵੈਰੀ ਤਮਾਈ: ਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਸਿਸਟੀ ਪਾਕੇ ਕੇ

ਰਪਾਰਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਨਿਹਕੇਵਲੁ: ਸੁਧਾ ਛੇਤਾ ਪਰਗਟੁ ਠਾਈ
ਸਭਨੀਂ ਥਾਈ: ਪਾਰੁ ਹੈ ਸਾਚੇ: ਹੇ ਸਾਚੇ ਮੇਲੇ ਆਪ ਹੈਂ ਨਾਲੁ
ਤੇਰੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛੁ ਜੋ ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ ਆਰੰਗੇ ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲਾ ਤੂੰ ਦੇਨ ਦ
ਤੂ ਜੋ ਤੈਂ ਗੁਰਾ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛੁ ਮੇਲੇ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਉਤੇ: ਪਤੁ ਤੇ ਦਾਰਿ
ਪਹਿਰਿਆ ਪਾਈ: ਏਹ ਉਤਰ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਦੀ ਗਾਵਣੀ ਰਾਣੀ ਵਿਚਲੀ
ਪੁਤ੍ਰੀ: ਸਰਦਾ ਸਾਚੁ ਕਰਕੇ ਪਰ: ਵਣੁ ਹੋਸੀ ਤਿਨ ਕਾ ਫਲ ਕਰੋ ਦੇ
ਪਹੁ: ਦੇਖ ਤਨ ਛਾਦ ਦੇਖੁ ਹੈ ਹਰੀ ਦ ਦੇਪ ਹਰਾਗੋ ੧੬॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥
ਮਤਿ ਵਧਿ ਗੌਚੋਲੀ ਨੇ ਹਰਿ ਰੂਪ ਛਿਹਰਿ: ਗਿਆਤਾ ਨੀਦ ਮੇ
ਤੀ ਰੂਪੀ ਕਰੇ: ਕਰੇ ਚਾਰੇ ਲੋਕੁ ਨਾਲੁ ਜੇ: ਲਏ ਤੇ ਆਕੀ: ਮਾਠ
ਕੀ ਧਾਰਾ: ਦੇਰਖਿਆ ਸੁਰਤਿ: ਸੁੰਦਰ ਕਰਿ: ਕੀਤੀ ਪਰਾ: ਪ
ਰੂਦਾਰੁ ਨੇ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨੁ ਤੇ ਦਾਤ ਜੇਤੀ। ਜਿਤਨੀ ਹੈ ਦਵਹਿ ਤੇ
ਤੀਜਾ ਤਹੈ ਜੇਤੀ ਦੇਖਹਿ ਤੂੰ ਪਰੁ: ਹਿਦੇਵ ਸਤਿ ਸਿਰਾ ਪਾਇ
ਆ: ਧਾਰਿ ਅਬਰਾਧੋ ॥ ਇੰਦ੍ਰੇ ਤੇ ਅਨਾਕਮ ਲੋ ਗੁਣਾ ਰੂਪਿ ਹਰੇ
ਸਰਸਭਰ: ਹਿਦਾ ਸਰ ਹਰਿਆ ਭਇਆ ਲਾਲ ਤੂ ਹੋਏ ਪਾਈ
ਜਾਣਿਆ ਨ ਹੋਇਆ ਮੰਗਲ: ਸੋਜਾ ਰੂਪ ਬਾਏ: ਲੋਕੁ ਮੋਹ ਮਸ
ਰ: ਹੁਕਮਾ ਤਿਨਾ ਮਨਿਆ ਹੈ ਓ ਪੁਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭੁ
ਦੀਨ ਕਰਕੇ ਪਾਈ ਆਪਣੀ ਨ ਸਰਗਾਤੁ ਦੀ ਗੋ ਉਸਲਨੂੰ ਦੇ
ਗੁਰਹਿ ਤਾਹਿ ਤਮਾਸਾ ਤਿਸ ਦਾ ਹੈ ਜਰੁ ਪਰੁ ਹੈ ਧੁੰਧੂਕਾਰੇ: ਧੁੰਦ
ਆਕਾਰੁ ਨਜਿਉ ਤੇ ਜਿਉ ਭਖਲਾਈ: ਭੁਲੀ ਦਾ ਹੈ ਮਤ ਪਤਿ:
ਸਭੁ ਪਦੀ ਆਸਿਆ ਤੇ ਤਿਸੁ ਮੇਹੀ ਪੁਰੀਈ: ਪੂਰੀਆਂ ਤੇ ਤਾ
ਰੀ: ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਨਗਰੀ ਦੇ ਹਿਤੇ ਹਿਦੇ ਰੂਪਿ ਚਾਦ: ਚਾਹੇ
ਸਾਚੁ ਨਮਾ ਸਾਚੇ ਨਾਮੁ ਕਰਕੇ ਮਿਲੇ ਵਾਈ ਤਿਨ ਬਜੀਐ: ਜੀ
ਵਨੁ ਹੈ ਦੇ ਦਮੇ: ਦੈਤਾ ਤੀਐ: ਤਿਨਾ ਗੁਣਾ ਕਰੁ ਪਤਿ: ਪਹੀਰੂਦ
ਪਤਿ ਸਆਰਲੀ: ਗਲਿਆ ਨੇ ਰਾਤਾ ਤਿਸੁ ਮੋਕਾਈ: ਕੋਈ ਛੂਦੇ
ਜੀਤ ਸਾਚੇ ਰਜਾਇ ਹਿ ਸੀਰੀ ਭਾਇਆ ਹੁਣ ਭਰਤੀ: ਗੁਰਮੁ ਜਿਤ:
ਜੁਨਿਕੇ ਜੋਤ ਰ: ਜੇਤੀ ਵਿਖੇ ਗਿਆਨੁ ਰਪਿ ਰ। ਸਮਾਇ ਲਿਸ ਮਾਇਕਾ
ਦਿਤੇ ਪਉ ਪਰਪਰ ਨਾ: ਹੀਦੇ ਦੇਰਿ ਤਾਂ ਬੀ ਨਿਧੁ ਨੂੰ ਜਾਲ
ਹੀ: ਹੁਨੇ ਹਾਂ ਵੈਰਾਗੀ: ਵਿਰੋਕਤ ਹੋਕੇ ਤਾੜੀ ਬਿਤੀ ॥੧੬॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧
ਪਰੇ: ਪਾਰੁ ਹੈ ਹੈ ਜੋਗ: ਜੁਗਤ ਦੀ ਸਾਚੇ ਵਿਖੇ ਤਾੜੀ ਕਰੇ: ਕਾਰੁਰਿ
ਹਾਹੋ ਤਾੜੀ: ਬਿਤੀ ਆਪਹਿ ਦਿਖੁ ਲਾਈ ਸੀ ਨਾਮੁ ਕਰਕੇ ਹੋਈ ਅਤਿ
ਆਈ ਐਥਾਤ ਪਾਤਿ: ਸਭੁ ਪਦੀ ਦ ਡਾਈ ਹੈ ਈਸ ਰੋਗ ਪਿਤੇਪ ਦਨੁ
ਜੋ ਸਾਤ ਸਾਤੁ ਸਭ ਮੈਂ ਦ ਸਤਿ ਸਤਿ ਗਾਹਿਰ ਗਭੀਰਾ ਦਰਤੇ ਸਭ

ਮੋ ਸਾਚੁ॰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਪੈ: ਪਰਾ ਹੋ ਜਾਈ॰ ਜਿਨੀ ਸਾਚੁ॰ ਕਰਕੇ ਸਚ
ਈ॰ ਦਾ ਤੇਜ ਸੂਰਗਿ॰ ਮੈਂ ਸਚੁ॰ ਹੁਕਮ ਅਨੁ॰ ਅਰੁ ਮੁਖਿ ਮੈਂ ਸਚੁ
ਜੋ ਹੋ ਖਾਈ ਹੋ ਅਹੋ ਕਲਾਂ: ਪਦੁ ਨ ਭਾਗ ਚਾਰ ਨ॰ ਰਹੇ ਤਾ ਦੁ
ਵਿਖਾ॰ ਕਾਰ ਸੂਚੀ: ਹਟਿ ਆਪ ਚੋ: ਪਏ ਦਾ ਜਲੇ ਅਦਾਈ:
ਅਦੈ ਕੂਤਾ ਈ ਮੈਂ ਦਰਕੇ ਛੋਦਾ ਸਬਦੇ ਅੰਤਰੁ: ਸਬਦੁ ਅੰਦਰੁ
ਦੇ ਕਿ ਛੁਰੀ ਸੋ॰ ਮਨੁ ਦਾ ਹਰੀ ਜੋ ਦੇਸੀ: ਸੂਝਾ ਪੂਰਿ॰ ਮੈ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੋ ਪਰ॰ ਨੇ ਸਤਿ ਬਾਣੀ: ਤਿਸ ਹੀ ਹੋ ਬਾਣੇ। ਲੋਕੁ ਦਸਤੇ
ਈਪੇ॰ ਹੋ ਇਕਮਾਈ: ਕੋ ਗਾਹੀ: ਗੁਰੁ ਦੇਨਾ ਦਾਰਥ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਦੇ ਲਾਹੀ: ਲਾਹੁ ਨੇ ਕਰਿ ਕਰਿ॰ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਬੁਧੀ। ਸਾਈਆਂ॰
ਦੀ ਸਚੁ॰ ਦੀ ਜਿਨਾ ਵੀਚਾਰੀ: ਬੁਦਾਂਨ॰ ਤਿਨ ਦੀ ਸਨਿਗਾਹਿ:
ਗਿਹਣ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤੈ ਸਹਰਿ॰ ਤੇ ਸੂਲ: ਨਾਮੁ ਦਾਸ ਮਿਲਤਾ ਭਾਖੀ:
ਕਹੀ ਹੋ ਛੇਦਾ ਕੂੜੈ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤੇ ਸਜਿਰੇ ਦਾ: ਸਿਰ ਸਨੁਹਾ
ਰਾਛੇਤਾ ਛਿਦਾਵੈਦਾ: ਥੀਇਆ ਦਾ ਮੁਲਾਨ · ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਾਮੀ॰ ਨੂ
ਪਹੋ ਸਿਤਾ ਦੀ: ਸ੍ਰੀਤਾਂ ਵਦਾ ਆਪੁ॰ ਨ ਆਪੁ ਨਾ ਤਾਰੇ: ਤੋਰੁ ਨੇ ਛੇਦ
ਅਸਿਖਰੇ ਟਿ ਜੀਆਂ॰ ਦਾ ਕਉ॰ ਹੈ ਤਤਿ ਸਮੋ ਭਾਰੀ॰ ਹੈ ਦਾਨੂ
ਪਾਰੀ: ਪਾਰੁ ਹੋ ਪ੍ਰਭ॰ ਨੂ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮੁ ਹਿਰਜਾਈ॥੧੮॥ ਮਾਰੂ ਮ:
੧॥ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰੇ ਤਾ ਮਿਲਾਏ: ਮਿਲੇ ਸਜਾਹਕਿ॰ ਪਦੁ
ਮੈ ਛੇਦਾ ਹੋ ਭਾਈ ਏਤੁ ਜਾਣਿਆ ਸੇਵ॰ ਲਗੇ ਹਸਬਾਦਿ॰ ਕ
ਗਿ ਵੇਦ: ਭੇਦ ਕਾਰੀ: ਕਾਨੇ ਦਾ ਲਾਪੜਿ ਆਈ॰ ਦੇਦੋ ਵੇ ਨ: ਦੈ
ਦੇਨੁ ਕਾਚੇ॰ ਜੀਦਾ ਮਲ॰ ਰਕਤੁ ਬਿ ਦੁਸਾਚੁ॰ ਦਿਖੇ ਦਾ ਹਰੀ
ਲਾਈ॰ ਬੁਧਿ ਸਿਦਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਲਟੇ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਸਾਧਨੂੰ॰ ਰਹੇ
ਹੋ ਭਾਈ ਕੂੜੈ: ਕੂੜੁ ਕਰਕੇ ਸਾਤੌ॰ ਬੁਧੀ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਪੇਧੇ॰
ਕੇਗਤੀ ਰੁਧੀ ਪੂਜਾ ਕੁ ਕਰਿ ਸੁਖਿ: ਮੁਖਾਦੀ ਮਨੀ॰ ਜਿਨਾਦੀ ਬੁ
ਧੀ ਸੋਦਾਰੀ: ਨਾਤੂ ਅਨੇ ਓਜਾੜੂ ਓਜਾੜੀ: ਉਜਾੜੂ ਅਨੇ
ਉਜਾੜੀ ਹੈ ਦ ਉਜਾੜੀ ਦੀ ਉਜਾੜੀ ਹੈ ਓਜਾੜੂ ਅਨੇ ਸਾਦੇ:
ਸਾਦੇ ਵ ਹਛਾ ਮਿਲੈ॰ ਤਾਂ ਬੁਧੀ ਸਤਨੁ॰ ਕਰਿ ਹੋਈ ਜੋਈ॰ ਸ
ਭੋਮੈਂ ਤਿਸ ਨੇ ਜੋਤੀ ਦਿਸੇ ਭੁਲੀ॰ ਜਿਦੁ ਬ ਸਿਧੀ ਪਰਿ ਰ: ਜਲਿ
ਜਲਿ ਸਅਜਗਰ: ਭਾਰੀ ਭਾਰੁ॰ ਕਰਿ ਬੁਧੀ। ਧਾਰ: ਦਾਦਾ ਦਿਖ
ਲਿਹੁ॰ ਕੋਈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਹਤੁ॰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਨਾਂ ਦੇ: ਧਾਰੇ ਵਖਾਈ
ਹੋ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾਤੀ: ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਵਾਹਿ: ਵਾਹੁ ਦੀ ਸਮਾਹੇ: ਪੁਚਾਦੇ।

ਛੇਰਾ। ਆਪੁ ਦਾਤਾ ਦੂਰਿ। ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਹੀ। ਆਪੇ ਆਪੇ: ਆਪੇ ਆ
ਪ੍ਰਾਛੇਦਾ। ਗੁਰ ਗਤਿ ਤੇ ਪੂਰੀ ੨। ਕਰਕੇ। ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਲਖਾਇਆ:
ਲਖਿਆ ਹੈ। ਕਾਦਰ ੨। ਹੋਇ ਤੇਰੇ ਪਾਇ ੨। ਹਰਿ ਦੀ ਗਤਿ ੨। ਤੇ ਜੋ ਹੈ
ਦੇਹ ੨। ਨੂੰ ਲਖਾਈ: ਲਿਖੇ ਭੁਲਾਏ: ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ: ਆਦਿ ਕੇ
ਪਾਇਕ: ਪੈਂਦੇ ਪੇਖਿ ਲੂਣ ੨। ਕਰਿ ਕੇ। ਜਾਚਿ ੨। ਜੋ। ਛੇਦਾ। ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਮਨਿ ਵਿਚ ਦੇ ਸਾਧੁ ਤਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਮਿਲੇ
ਮਨਿ ਭਾਵੈ: ਭਾਵਦਾ। ੧੫੫। ਮਾਰੂ ਮ: ੧। ਪਾਪਿ ਧਾਤ: ਰੂਪ ਦਾਤਾ ਹੈ
ਉਪਾਈ ੨। ਈਸਰ ਹੋਕੇ ਪੂਰ ੨। ਹੈ। ਵਿਡਾਈ ੨। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ। ਰਸੇ
ਰੇ: ਰਸਾਇਕੇ। ਪਰਹਰਿ: ਪਰਹਾਰਿ ਆਨਾ ਹੈ। ਸੂਤ੍ਰ ੨। ਆਵਿਦਿਆ ਮੇ
ਕੁਲ: ਸਮੂਹ ਦ ਕ੍ਰਾਲਿ। ਸਾਚੁ ੨। ਨਾ ਪਰੀਸਹਿ: ਪਰੋਸਹਿ ਦ ਪਰਖੇ
ਦ ਪਰਮੈ ਅਮਲ ੨। ਰੂਪੀ। ਗਤਿ ੨। ਨਾਲ ਵਛੇਦਾ। ਪਿਹਿਕਰ
ਤਿ ਰਹਹਿ। ਪ੍ਰਾਣੀ: ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ। ਜਪਹਿ: ਜਪੁ ਨਾਥ ਪਿਆਈਕ
ਰਿਤੇ। ਕਥਾਤੂ: ਭੌਪਾਦ ਲਬਾਨੂ ਕੂਨੂ ੨। ਕਹਿਓ ਉਛਾਹਾਨੂ: ਉ
~ਤਸਾਹ ਨਾਲ ਦ ਉਛਾਲਿਕੇ। ਹਉਮੈ ੨। ਕੌਰਾ। ਦੂਰ: ਦੈਤ ਤਾ। ਪਰਚੇ ੨। ਅ
ਪੁਤਿ ਹੋਰੁ ਨਾ। ਨਾਤਿ: ਧਾਸੁ ਦੇ ਹੈ। ਪਿਆਰੇ। ਪਾਛੂਰ: ਪਾਇ ਪਾਇਕੇ
ਸਖਾਈ ੨। ਹੋਵੈ। ਛੇਦਾ। ਸੁਖ ਉਪਜਾਈ: ਤੇ ਉਪਟਣ ਤੇ ਛੇਰਾ। ਛੇਦਾ
ਹੈ। ਕਾਪੀ। ਪਾਪਿ ਮਲ: ਵਿਸੇਸ ਮਲ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ੨। ਵੈਤਰਨੀ। ਅਗਨਿ ੨।
ਦਾ ਕੁ ਰੰਗ। ਬਿਖੰ ੨। ਦਾ ਸ੍ਰੇਲਾ: ਬਾਹੁਲੋ। ਭਤਰੂਰ। ਭੁਰਕਭ ਰੁਕ ਚਲੇ॥
ਸਾਗਰੁ ੨। ਵੈਤਰਨੀ। ਪਾਛੂ: ਪਾਇਕੇ। ਤਾਈ ੨। ਕਰਕੇ। ਪਾਹਿ: ਪਾਸਾ
ਦਾਨ ੨। ਹੇ ਦ ਦੇਦਾ ਹੈ। ਅਪਨੇ ਵੱਲੇ ਕਾਰ। ਜਾਨੇ ੨। ਹਰਿ ਪਾਦ ਨਦੀ॥
ਤ੍ਰਿਨ ੨। ਹਰਿ। ਕਮਾਈ: ਕਮਾਂਦ ਨੇ ਕਾਰ। ਚੇਕਾਰ ੨। ਸੋ। ਨਸਿਰ ੨। ਪਰ
ਏਰਾ। ਆਪੇ: ਬੀਦਨਾ ਕਰਿਆ। ਮਦਾਰਿ ੨। ਹਰੀ ਨੇ ਦਾਰਿ: ਨਦਾਰਿਕਾਰ।
ਚਾਰੀ: ਚੇਤੀ ਕਾਰ। ਨਿਵਜੀ ੨। ਹੈ। ਨਾਮੀ ੨। ਰੂਪ ਹੈ ਵਿਹੁ ਜੀਵਾਸਬ
ਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤਿ ਨਿਰਮਲ: ਰਹਿਤ ਮਲ ਤੇ ਦ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਰੂਪ ਸਬਦਿ
ਆਕਾਰ: ਮੈਲਾ ਦ ਅੰਧੇਰਾ। ਤਥਾਤਿ। ਜਾਤਿ ਸਿਰਾਦ ਸਰੂਪ। ਆਕਾਰ:
ਆਕਾਰ: ਮੈਲਾ ਦ ਅੰਧੇਰਾ। ਤਥਾਤਿ। ਜਾਤਿ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੀ।
ਵਾਲੇ ਜੋਦਕ ੨। ਜੋ ਹੈ ਸੋ। ਨਾ ਦੀਚਾਰਿ: ਵਿਚਾਰੀ। ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੀ
ਸਾਚੁ ੨। ਕਰਿਮਿ ਪਿਤਾਕ: ਬਾਣੀਆਂ ਨਾਮ ਕਾਤੁ ੨। ਹੈ ਬੀਦਨਾਤੇ ਨੇ ਸੀ
ਸਾਹੁ ਤੇ ਲਾਲਾਗੇ ਲਾ: ਦਾਸਾਦਾ ਦੋਸਾ ਹਰਿ ੨। ਨਾਲ ੧੫੬। ਮਾ
ਰੂ ਮ: ੧। ਧਾਰੇ: ਧਾਰ ਹੀ ਮੇ। ਲਾਈ ੨। ਸਮਿਥ ਨੇ ਮੇ। ਕਾਰ ੨। ਤੇ। ਤਾਰੇ:
ਤਰੇ ਪਿਧ: ਪੀਦੇ ਆਂਦਾ। ਛੁਤੀਹ: ਛਤੀਸ। ਕਲਾਇ ੨। ਜੀਵ ਨੂੰ॥
ਗਪਤ: ਗੁਪਤ ਹੀ ਧੂਸ੍ਰੂ ਜੁਗ। ਚਤੁਆਰੇ: ਚਹੁੰ ਮੇ। ਛੇਰਾ। ਅਲ

ਘਟਿਘਟਿਵੇਢਿਦਰਮੰਗਾਹੁਦਰਤੇ ਏਕਾਏਕੀ: ਏਕੋਇਕਾਚਾਰਾਂ॰ਦੁ
ਜਾਰਾਮਿਲੇ: ਮਿਲਾਇਕੈ ਸਖੀਆ: ਪ੍ਰਿਜੇਆ ਛਿਦਾਜੀਆ: ਤੇਰੀ
ਦੇਖੋਲੁਕੇਰਿਰਾਮਹਲੀ: ਸਤਮਹਲਾਮੇਜੋਰਗਿਆਹੈ॥ਬਿਤੁਲ: ਕੁੰਤੁਮੈ
ਪਿਆਨੀ॰ਬਾਤੇਆਮਿਤਰਿ॰ਆਪਣੇਤੇਆਤਾਦੇਗਲੇ॰ਕੈਸਾਬਤੁਮੈਹਿ
ਖਾਏਸਤਨਕਰੇਤਾਂਪਾਵੈ॥ ਲੈਣਕੂਆਏਦੰਛੋਡਿਕੇਤੇਘਰਿ॰ਮੇਰਾ
ਪਿਤੁ: ਘਜੀਘੁਲੈ॰ ਜੀਵਦੇਮਰਿ॰ਤਾਂਮੀਲਾਂ॰ਨੂਗਜਾਦੁਕਰਿਰੇ
ਵੈਰਾਗੀਲਾ॰ਜੀਰਜ: ਜੀਯਾਲੁਕਾਜਾਹਿ॰ਤਾਂਕਿ॰ਆਪਜਿਜਾਰ: ਸੋ
ਸਾਰੁਦਿਖਿਆਗਬੁ: ਵਸਤੂਆਤਿ॰ਕਰਕੇਘਿਨਮਿਰ: ਤਿਨਕਲਕਰੈ
ਮੁਠੇ॰ਸੋਜੋਆਪ॰ਨਾਬਜਰ॰ਵਤਾਛੇਦਾਵੇਹੀ: ਜੀਵਦਾਤੁ
ਬਿਰਧਭੁਇਆਛੀਜੋਗਜਪਈ: ਜਪਦਾਅਤੂਦਾਕਾਲੇ॰ਜੀਵ
ਫੁਨ॰ਕਾਰਾਆਰੇ: ਆਰੂਪਤੈ॥ਪਵੇਹਵਾਰੇ: ਵਾਰੁਧਾਰੁਪਿਆ
ਤੇ॰ਜਿਕਾਆਰਾ॰ਪੀਦਿਆਮੇਪਪੇਸ਼ੇ: ਪੇਨੇਤੇਰਲੀ: ਪ੍ਰਭੁਜੀਆਕ:
ਪ੍ਰਿਦੇਈਅਸਰ: ਭਲੇ ਅਪਸਰ: ਬੁਰੇਆਚਾਰਾ: ਜੋਰੁਹੇਆਸਪਾਦਿ:
ਪ੍ਰਹਮਨੁਪਹਰਿਮੈ ਆਲੇ: ਵਿਚਰੈਜਾਇ॰ਕਰਕੈ ਘਰਾ: ਚੇਰਾਆਪਧ
ਰਿ॰ਕਰ ਪੇਸ਼ੈ: ਪੇਏਤਿਤਾਦੀਅਛੇਦਾਅਤਿਸਕਾਦੇਤਾਂਆਪੇਬਧ
ਜਿਲਏਜਾਣੈ॰ਹਾਰਪੂਰਾਹੈਹੋਤਾਰੀ: ਨਦੀਸੀਮਾਹੁਆਛੇਦਾਸ਼ਰੁ
ਤਾਰਣਹਾਰਾਤਾਰੇ॥੧॥੭॥ਆਤੁਮ: ਪਸਾਰਿਰਖਾਦੀਆ॰ਵਿਛੁ
ਅਤਿਰ॰ਹੈ ਹਿਸ॰ਹਾਂਤੇਜਾਰੇ: ਸਾਰੁਹੇਆਸਮ॰ਰੂਪੀ ਜਿਸਦੇ
ਅਰਾਹੁ: ਅਗਾਹੇ ਅਗਾਧਿ ਗਾਹਿਆਨਹੀ ਜਾਦਾਅਹਹਿ॰ਦੁ
ਰਾਰ: ਪਜੇਆਤਿ॰ਚੇਰੇ ਕੋਅਲੀਨ: ਲੀਨਕਰੇ ਆਕੁਲੀ: ਕੇਈਹੋ
ਆਹਿਜੁਗਾਦੀ: ਜਦਾਸਦਾਹੀ ਆਕੀਨ: ਕੀਤਾਹੈ ਆਗਾਰਸ॰ਅ
ਸਰੂਪੀ ਧਾਏ: ਧਾਈਏਅਛੇਦਾਜਗਲਿਦਾਰਹੁ: ਏਕੁਨਪੀਅਨਰ:
ਨੋਤਹੇਏਆਪਾਰੀ: ਕਹੀਆਜੋਗੀ: ਜੁਗਿਆਹੋਇਆਅਨਾਰੀ॰ਦੇਹਿ
ਰੂਪਿਆਚੋਜਾਂ॰ਨੂਹੋਇਕੋਅਤ: ਗਰਮਤਾਅਛੁਜੇ: ਵਿਆਪੁਰਹੇ
ਗਾਜੇ: ਸੋਹਿਰਹਿਆਹੈ ਅਤ: ਦੁਤਾਂਚੀਆਕੀਨ ਰਕਰਾਆਦੇਸ:
ਦੇਸਹੇਏਸਕਥਾਚਲਾਤੁ॥ ਦਾਆਪਾਰੈ॰ਤੇਰੂਪੀਹੋਵੈਰਾਸੀਹ॰
ਜੀਨਾਮੇਐਬੇਤੇਨਰਕਸਾਰਕਰੂਨਾਕੀਤੇ॰ਕਰਾਮ ਬਾਧਾ॰ਐਥੇ
ਤੈਸਆਨੂਆਕੀਤੀ॰ਜਿਥੇਜਾਣਤਾਹੈ ਆਪੀਛੀ॰ਦੇਹੋਆਜੁਤਆਏ
ਕੋਈਆਪਰਾਇਣ: ਮਿਤਜਿਥੇਆਇਛੂਟ: ਛੋਹੁਆਦਿਰਲੈ॰ਹੈ
ਜੋਅਪਲੁ ਦੁ: ਦਾਅਧਿ: ਦੁਆਹੇਮਾਨੇ: ਲਭੁਆਪੂਰੇਕੂਆਦੇ

ਸੀ॰ ਸਿਤੁ ਸੋ ਆਤ੍ਰਿ॰ ਕਰਿਆ ਰਾਮੈ: ਭਾਮਨਾ ਜਾਰਦ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਕ
ਡੇਰੇ॰ ਹੈ ਅਧਿਕਾਰ॰ ਰਾਜੇ ਦਾਹਿ॰ ਤਿਨ ਦਾ ਤੈ ਵਡੇ ਦਾ ਕੋ ਜਾਤਿ ਗੁ
ਰੂਛਤਾਈ ਦੇ ਹੁਜਾਤੇ ਤੂੰ॰ ਉਨਾ ਕਾਈ॰ ਕਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਰੀਤਿ॰ ਹੈ ਸੋਆ ੮॥
ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਪਾਰਣ॰ ਰਾਹ ਮਾਰਾ ਰਾਮੁ ਹੈ ਰਮਈਆ। ਰਮਿਆ
ਹੈ ਕਾਲ॰ ਕਾਲ ਅਲਖੁ ਹੈ ਅਧਿ: ਅਖਾਜੇ ਵੀ ਲਿਖੁ ਅਤੇ ਜੇਈ
ਅਧਿ ਕੋਰੇ ਅਗਮ ਨਿ ਪਾਣੀ: ਤ੍ਰਿਸਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਮਿਸਾਹੁ
ਗਹਰਾ: ਹੂਪਾ ਗੁਰ: ਪੂਰੇ ਸੋ ਆਰਿਜਾਹੀ: ਤਿਨ ਕਾਇਕ ਰੋ
ਅਧ: ਅਗਮ ਨੀ ਹੋ ਤੂਆ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੋ ਜੋ ਸ਼ੀ: ਸੁਆਮੁ
ਰ॰ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਰੂ॰ ਦਾ ਪਰਮਿਰੁ: ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਤਾ ਰੂਪੀ ਗਉ: ਕੈਨਾ
ਦ੍ਰਿਕਾਰ॰ ਰੀਪ ਪੂਤ: ਜੀਵਨ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਪਰਮਾਰਿ: ਜਲ ਹਿਆ ਦੇਰੇ॰
ਕਰਿਆ ਲੀਨੀ: ਲਈ ਦੀ ਹੈ ਦੂਧੇ ਜਾਵੈ॰ ਜਿਥੇ ਧਾਰ ਸੁਰਜੂ
ਅਗਮਿ॰ ਦਾ ਰੂੰਡ ਹੈ ਤੇ ਪਿਖ ਦਾ ਸ੍ਰਾਲ: ਧਣੁ ਹੈ ਅਪਤੁ: ਧਿ
ਪਨੁ ਹੈ ਪਸੂ ਅਨਮੁਖ ਤਖਰਿ ਹੈ ਆ ਹੈ ਅਨਸਾ॰ ਕਰਿਆ ਬੂਰ॰
ਲਗਾ ਦਿਸ ਕੇ ਰਿ ਕਾਇਆ ਕਲਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਸਿਰਿ
ਹੈ ਆਗ ਵਡੇ ਦਾ ਜਲ॰ ਤੇ ਪਾਰੂਲ ਧੋਰਗਾ ਗੁਰ॰ ਪ੍ਰਾਜ਼ਾ ਕਲਮ॰ ਤਿ
ਸੁਕਰਿ ਹੈ ਇਵਡੇ ਦਾ ਕਲੂ ਤੂੰ॰ ਦਾ ਹੇ ਤਜਾਗਿ ਮੈ ਮੋਹੁ॰ ਦਾ ਸਤੂ:
ਜਾਗਪਾਵਿਰ: ਪਾਇਪਾਇ ਭਾਹੀ: ਅਗਨੀ ਮੈ ਦਾਣੂ: ਦਾਤਾ ਹੈ
ਕੇਤਾ: ਕਮਾਈ ਪਾਈ: ਧਾਰੀ ਰੂਪੀ ਪੇਰੁ ਮੈ ਤਨ॰ ਜੀਵ ਦਾ ਲੋਕੀ
ਜੈਜੰਤ ਪੇਹੁ: ਜੀਵ ਰੂਪੇ ਹੁਮੈ ਰਲੈ ਜੇਲ: ਪਿਲ ਦਾ ਧਸ ਕੁਹੈ
ਤੇਰੇ॰ ਤਿਸ ਦਾ ਧਲ ਆਇਆ॰ ਰੂਪੀ ਭੁਮੀਰ ਗਮਾ ਇ ਧਿਦਾਲ
ਹੈ ਰਤੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਪਤ੍ਰਿਆਰਾ: ਪਰਿਆ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾ ਨਿਸਚਾ
ਹੋਇਆ ਉਨਾ ਨੂੰ ਪਕਾ: ਕਿਆ ਦੇ ਕਦੂ ਪਾਹਿ॰ ਆਪਤੇ ਆ
ਰਾਨੂੰ ਸੂਕਰ॰ ਦੈ ਭਉ ਤ: ਭਉ ਤੂ ਤੁਕਰ ਕੇ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਭ
ਉਤੁ ਉਕਰੇ ਪਚਨਾ ਕਾਰਿ ਦਾ ਸਿਜਾਂ ਹੁਸੈ ਜਨੁ ਮਕੇ ਭੁਉਣਹਾਰੇ ਹੋ
ਕੋ ਤਨ॰ ਦੋ ਹਾਰੀ॰ ਰੀਹੈ ਟੇਕੇ: ਟਿਕੇ ਦੇ॰ ਕਰਿਆ ਪਰੇ
ਕੇ॰ ਪਾਏ ਹੈ ਇਕੁ ਦੀ ਅਮੋਲਕੁ॰ ਜੋ ਹੇ ਜੋ ਜਸੁ॰ ਹੀ ਨਾਮੁ॰
ਜਪੁ ਤੇ ਲੋ ਵਡੇ ਦਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਵਡੇ ਦਾ ਸੁਹਾਰਾ ਮੇਲੋ ੧੧।
੮ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਪਾਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈ ਨਾਮੁ ਤਾਰੇ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ
ਧਿਆ ਨੈ: ਨੂੰ ਮਦਾ ਵਡੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਿਕੇ ਤਾ ਅੰਤਰ ਗਤਿ: ਨ
ਸੁਹੇਲਾ ਪਰਿ॰ ਮੋ ਜੋ ਹਿਣ: ਤਕਾਣ ਜਾਹਿ॰ ਅਥੇ ਤੇ ਹੇ
ਇ ਦੁਖ: ਦੁਖਾ ਮਿਟਾ॰ ਜੋ ਸਦਾ ਵਡੇ ਦਾ ਰਮਰਿ ਗਾਤੇ

ਰਹਦਾ ਜਿਸ ਸਾਰ: ਸਾਰ ਹੈ ਟੈਸਦੁ: ਸਤੋ ਅਥਨ ਤਾ ਸਰੂ
ਰੂਪਾ ਤਤੁ: ਗ੍ਰਿਆਨ ਨਾ ਕਾਰਿ ਵਿਖੇ ਕਾਉ ਨਾ ਦਾਣ: ਦੁਨ
ਉਜਾਰਿ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਮੈ ਹਾਰ ਵੇਦ ਨੇ ਹਰਿ ਦੋ ਜ੍ਰਮੁ ਦਾ ਸਿਖਿ:
ਮਿਲਾਇ ਕੈ ਰਤਨ ਰੂਪਾ ਆਤਮ: ਜੀਵ ਰਾਮ ਰੂਪ ਤੈ ਆਤਮ ਜੀ
ਵ ਰੂਪਾ ਛੇ ਜੀ ਤੋਂ ਖਿ ਵਿਖੇ ਭ ਹਰੁ ਹੈ ਭਾਈ ਜਨ ਹੁ ਗਹਹੁ ਤੇ ਇਹ
ਆਤਮੁ: ਆਪ ਹੈ ਮੈ ਕੀਨਿ ਤੇ ਪਰਾਅਤ: ਪਾਰਿ ਵਿਖੇ ਕੀ ਹੋਇ
ਉ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੋਇਆ ਟੇਕ: ਨਿਕਿਆ ਹੈ ਅਨੇਕਾਂ ਦੀ ਜੋਨੀ
ਮੈ ਵਿਤੇ ਅਗੇ ਪੂਰੇ ਜਾਕਤ ਨਾ ਮੂੰਕੇ: ਮੁਕਦਾ ਕੀ ਤਿਸ ਪ
ਸੋ ਅਨੰਤ ਰਿਦ: ਜਾਹਿ ਕਾ ਹੁ ਤਿਸ ਕਰੁ ਹੋਆ ਅਫਰ: ਖ
ਗਿਆਨੀ ਜਾਲਿ ਮੈ ਪਖ ਸੇ ਗੁਰੂ ਮਾਨਿ: ਮੰਨੇ ਜੋ ਪਦਾਂ ਨੂ
ਦ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਦਹੁ ਰੋ ਪ੍ਰਕਾਰ: ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾ ਕੀਏ ਆਨੁਸ
ਭਰੋਸਾ ਹੁ: ਜਹਾ ਰੂਪ ਕਾਰਾਰ: ਤਕਤੁ ਹੋਕੇ ਆਇਆ ਪਿ
ਛੋ ਲਾਇਆ ਅਰੋ ਚਾਲੇ ਅੰਤਨਾ ਛਾਡੂ: ਪਾਯਾ ਊਪੀ ਪਿ
ਕਰਾ ਨਾ ਮਨੁ ਮਨਾਹਿ: ਮਨਾ ਮਨੁ ਵਿਖੇ ਹੀ ਅਥਨੇ ਮਨੁ ਤੇ ਤਾਂ
ਹਰਿ ਰੂਪਾ ਪ੍ਰਗਤੀ: ਪਾਈ ਦ ਪਛਾਤੀ ਦਪ: ਕਲੀਤ ਰਾਂ
ਤੀਹੈ ਪੁਧੀ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ ਹੋ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਨੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪਖ
ਸੇ ਤੇ ਹੋਇਆ ੩੩ ੧੦ ਮਤ੍ਰਮ: ਪਪਰ ਹੰ ਹੋ ਵਿਧਾਤ: ਦਲਪ
ਦਾਤਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਹੈ ਕਾ
ਤ: ਕਾਂਉ ਦੇਹੈ ਕਰਮਾ ਭਲੀ: ਚੇਗਿਆ ਤੇਰੇ ਭੀ ਆਪੁ ਤੇ
ਆਪੇ ਭੀ ਲੇਈ: ਲੋਕੀ ਜਗਤ ਦਾ ਉਪਾਇ ਇਹਾਂ ਮ
ਗਨੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਹਾਤ: ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਨਦੀ: ਜਿਸ ਹੇਤੁ ਲੇਕਰੇ
ਪਾਇਹੁ ਮਗਨੀ ਦੀਆ ਹੈ ਅਸ ਕਾਲ: ਗਿਆਨ ਕਾ ਸਬ
ਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਤਿ ਵਿਖੇ ਦਾ ਸ੍ਰਾਹਿ: ਸਤ੍ਰਿਦੇਨਾ ਰਾਖੇ ਜੇ
ਜੋ ਛੇਦਾ ਤਤ ਨਪ ਚਿਤ ਰੂਪ ਰਿਮ ਹਿਦਸਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸਭ ਆਦਿ
ਵੇਰਾਗਿ ਵਿਖੇ ਰਾਤਰ ਹਾਹਿ ਪਤੀਜੈ: ਜਿਸ ਚਾਕਰੇ ਤਾਂ ਟੇਕ
ਕੀਜੈ: ਟੇਕ ਟਿਕੀ ਸੋ ਛੇਦਾ ਧਰਮ ਦੋਰੁ: ਅੰਦਰੁ ਚੇਹੁ ਮੈਹਿ
ਅੰਤਰਿ: ਅੰਦਰੁ ਨਾ ਦੂਤ: ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ: ਰੌਲਾ ਪਾਉ ਦੇਨ ਦੂ
ਤ ਕੂੜ: ਕੂੜਾ ਦਨੁ ਕੀਹਾ ਦੇ: ਗਿਆਨ ਕਾ ਤਾਣਿ: ਖਿਚਾ ਖਿਚੀ
ਕਰਹਿ ਵਿਸਾਦ ਲੁ ਖੇਤਾ ਲੋ: ਖੇਤ ਨ ਕੂੜਾ ਸਬਦ ਦੀ

ਜਾਤੁੰ ਦਰਿ ਵਿਣੁ ਕਾਹੂੰ ਰੂਪੀ ਕਰਣਕਾਰਿ ਹੋਵੈ ਟੇਰੀਂ ਹੋ
ਇਤੁ ਤੇਰੀ ਰਹੋ ਧਾਧੇਂ ਹੋਰੁ ਜੋ ਚਾਰਿੰ ਹੁਦੋ ਛੋਡਾ ਜਮੁ ਕਾਇਦੇ
ਕੋਬਰਿ: ਦੂਤਾਨੈ ਪਰਾਤੁ: ਪਾਈਆ ਦ ਪਛੁਤਾਹੀ ਧਾਧੇਂ ਨਾ ਅਪ
ਣਧੀ: ਪਾਂਧੀ ਦੀਆ ਬਿਲਲਾਟੈ: ਪੁਕਾਰੈ ਤਿਉ ਪਰਾਤੁ: ਪਾਇ
ਆਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈ ਅੰਧਦੂ ਹੈ ਲਾ: ਅੰਧਾ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ
ਹੈ ਧਾਛਿ: ਗਿਆਨਿ ਗਰਿਧਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇ ਹੋਇ ਉ ਮਿਲੇਨਿ ਉਮਾਸਲ
ਲੇ: ਜਲੁ ਮੈ ਸਿਖੰ ਨਾ ਜਾਦੇਂ ਨਾ ਗਾਰੰ ਨਾ ਰਾਤੀਂ ਜੋ ਦੁਖ
ਤੇ ਅਨੁਨਾ ਗਰਿਆ: ਮੇਡ੍ਹੀ ਜਾਣੀਂ ਜੋ ਭਗਤਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪੂ
ਸੰ ਕਾਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿੰ ਕਰੀ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦਾ ਕੀਆ ਸੁਧਾਈਂ ਪ੍ਰਿਥੀ
ਮੈ ਧਾਣਿ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਧਾਣਿ ਦੀ ਪਕੁ ਦਿਤਾ ਹੈ ਗੁਰਾ ਤੇ ਨਾਮ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਛੋਡਾ ਗਏ ਆ ਨਰੂਪੀ ਦੁਆਰ ਜਮ ਹਾਮੀ
ਨਾ ਹੈ ਦਰਸਨੁੰ ਹਰੀ ਦਾ ਧੋਰਾਗੀ: ਫਿਰਿ ਕਤ ਹੋ ਕੇ ਮਨੂੰ ਦੀ
ਧਾਨ: ਅੰਖਿ ਹੈ ਛਿਨ: ਛਤੁ ਜਿਸੁੰ ਤੇ ਗੁਰੂੰ ਦੁਆਰੇ
੧੭॥੧੧॥ ਮਾਰੂ ਮਃ ੧ ਹਰਿ: ਹਾਟੁ ਹੋ ਘਰੰ ਆਦੇ ਚਰੂ ਧਿਰੇ ਨੇ ਦਿ
ਚਾਰੇ: ਵੀਚਾਰਿ ਕੇ ਦੇਖੇ: ਪਾਏ ਤੇ ਆਪਾ ਦਿਵੀ ਕਾ ਤਿਨਾ ਤਿਨੁ
ਪੰਡੀ: ਰਹੀ ਦੇਵਤਾ ਦੈਤ ਦ ਅਬੂ ਤਰਕ ਦ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾ ਜਾਪਿੰ
ਮਿਲੇ ਜਾਨ: ਜਨੋ ਹਰਿ ਪਾਂਦ ਦੁਣੀ ਦੇ ਨਿ: ਦੇਚ ਦੇਨੇ ਫਰਾਂ
ਪਵੈ ਰਾਮਾਣਾਂ ਨਾ ਤਤੁ: ਸਾਰੂ ਸੁਰੇਂ ਭਏ ਹੈ ਤੇ ਸਾਚੁ ਨਾ ਰਾਧ:
ਬੀਜ ਦੇਨਾ ਸਾਕੇ ਹੈ: ਸਕੁ ਪਭਾ ਦਾਨਾ: ਦਨਾ ਹੈ ਸਚੁ ਨਾ ਪੈਰਾਖੇ:
ਪਰਧਦਾ ਹੈ ਸਧਦੂ: ਧੂਹਮ ਨਾ ਕੇਤੀਂ ਆਂਜਾਣੀਂ ਹਰਿਤ
ਤਾਹਾ: ਤਿਸ ਦੀ ਨਿਦ ਧੁਧਿ ਤਿਸ ਹੀ ਹੈ ਵਾਧਾਏ: ਅਠ ਦਾ
ਗਾਏਂ ਦਿਦਾ ਹਾ ਦੇ ਕਮੈ ਛੋਡਾ ਏਹ ਸਿਰਿ ਪਰੁ ਸਹਾਦਾ ਕਿ
ਤੁਤਾਇਆ ਹੈ ਦੀਏ: ਪਾਏ ਤੁਲੇ ਤੇਂ ਜੋ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸੀ
ਲਭੂਪੀ ਸਨਾਹਾ ਪਾਹਿਰ ਆ ਹੈ ਨੀਕੇ: ਕੁਲੋ ਹੈ ਗਾਂਤੇ ਸੇ
ਹੈ ਛੋਡਾ ਦਖਧੂਪਨੁ ਦ ਧਨ ਤਾ ਜੋ ਗਾ ਸਬੰ ਕਰਿ ਤਿਨਕੇ
ਹੈ ਕਰੰ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾ ਸਾਧ ਤੁਝੇ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਲੀਤਾ ਉਤੇ ਰਾਜਿ:
ਸੁਆ ਸਾਰੂ ਪੀਤੀ ਗਾਂ ਭੁਣੈ ਅਨੁ ਸਾਰੂ ਦੁਜੇਂ ਗਾਂਦ ਕਥਿ ਆ ਅੰ
ਧਲੀਂ ਦੇਖਣਦਲੋ ਤੇ ਸੁਣਿਨ ਦਲੋ ਧੋਲੋ ਹੈ ਸੋ ਐਬੋ ਤਰ:
ਤਿਥੇ ਪਲੋ ਕੋਆ ਦੁਖੀ: ਦੁਖ ਮੈ ਜਹਾਂ ਜਾਦੇ ਗਾਫਿਆ ਨਾਲੈ
ਆਇਆ ਤੇ ਨਾ ਛੋਡਾ ਰਾਕੀ ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਦੀ ਕਰ ਹੈ ਜਿ

ਰੂਪਰੂਪਾਜਿਨਾਕੀਤੀਹੈਓਨਿਨ ਆਦਨ੍ਹਾਧਾਰ: ਧਾਰੂਪਹੈ॥ਭੂਲ॰
ਏਕਲਾਰੂਪੀਆਤਤੁ: ਸਾਰੂਜੋਹੈਮੂਲਜੋ ਪਰਾਤ: ਪਛਾਤ ਨਰੂਪੀਤਰਾਂ
ਗਾਤਾਅਭੁਮਾਹਾ: ਉਤਸਦਾਹੈਜਿਨਾਗ॰ ਤਿਨਾਨੂੰਕਰਾਰੇ: ਤਰਗਾਹੂੰਦਾ
ਪਜ॰ਕਰਏਨਾਕਾਹਾ: ਕਰਿਅਲੀਕ ਕਿਸਾਵ ਕਜੀਆਂਹੋਦਾ
ਜਿਹਨਤੀਕੀਆਂ ਸਜਾਈਏਕਥਕਦਾਏਕੂਨਾਹੋਦਾ ਹੋਰਜਾਈ
ਤਿਦੈਰਾਹਿ ਜੀਦਾਪੇਖੇ॰ਹੈਜੋਹੁਕਮਿ॰ਅਨਿਆਹੋਜਿਨਾਕ
ਹੀਐ॰ਹਮੁ ਅਰੋਗੀ। ਵਡੇਵਡੇਰੇ: ਪ੍ਰਪਮਾਏਦਿਏਦਤੋ॥ਨਾਨਕ॰
ਏਹ ਧੇਰਤੀਹੈਸਾਨੂਆਜਾਭੂੰਗੀਮਿਲੈਤੇਪਤਿਕੀ॥੧੬॥੧੨॥ਅ
ਭੂਮ:੧ਪਰਥਣੀ॰ਧੋਲੀਹੈਦਹੂੰਦਾਹੈ॥ਹੋਦਾਨਗਰ ਅੰਦਰ:
ਵਿਚੋਕਾਇਆਨਗਰਾਰੁਗੜ੍ਹਹੈਅਜਾਹਾ: ਸਚੇਦਾਦਸਾਹੋਦਾ।
ਗਗਨਿਦਰਿਆਰਿ: ਦਸਦੇਂਦੂਆਰੂਮੈਹੈਂਥਾਨ: ਜਾਤ੍ਰਿ ਸਿਗਾਥ
ਇਦਾ: ਪਾਇਦਾਹੈਸਭਨੂਆਹੋਦਾ ਆਇਸਕੋਟ: ਦੇਹਿਅੰਦਰਿ ਦੁ
ਕੇ: ਨੌਕਕੰਨਾਦਿ ਹਟਨਾਲੇ: ਕੋਠੀਆਂ ਰੂਪੀਆਲੇਦੇ॰ ਜਿਥਹੋਰੇ,
ਧਜਾਰ॰ਦੇਨੁਕਪਾਟਜੜੇਹੈਂ ਜਾੜ੍ਹਤਾਭੂਪੀ ਦ ਸੜਿ॰ ਜੀਦਾਜੋਲ
ਹੈ॰ਤਿਸਦੇਹਾਰੂਜੋਹੈਗੁਰਮ੍ਹ॰ਗੁਰਦੇਰੂਪੀ ਓਹੁਧਰੂ॰ ਸਰਧਹੀ
ਜਾਈ: ਜਾਗਾਹੈਦੁ ਪਰ ਜਾਗਾਹੈਅਪਰੂ: ਦੂਆਰੇ॥ਹੋਦਾ ਰਕ
ਖੀਨੋਹੁਕਮਿਕਰਿਕੇਅਦਸਦੇ॰ ਦੁਆਰੂਮੈਂਹੈਂ ਅਪਾਰੀ॰ ਜਿਸਨੂ
ਇਦਾ॰ਹੈਸੋਲਪੁਦਾਹੈਅਗਮੀ॰ ਅਨਰੇਤ ਤਾਰੀਏਹਿਮੇਲੁ
ਕਿਦਾਹੈਂ ਖੇਲੁ: ਖਿਲਾਰਨਾਦੁ ਖੇਲੁਤਮਾਸਾ ਜਾਲਿ: ਅਗਲਿ
ਸਿਧਿ॰ ਰੂਪਰੂਰੂਹੋਕੇ ਜਲੁਨੂਆਹੋਦਾਪਗਤਿਪਰਮਸਾਲ
ਉਪਾਇਆਪਰਲਉ॰ ਸੰਸਾਰਮਾਹਿ ਕਰੀਤੋਆਪਦਾਹੈ: ਪਾਨਾ
ਦਾਬਾਈ: ਸੀਰਿਮੈਂਤੇਜਧਪਨਹਾਰੂਪੀਕਲਾਨੂੰਠਾਰਾ॰
ਧਨਾਸਪਤੀ॥ਹੋਦਾਹੋਵੀ॰ ਜਗਤਮੈਏਹੁ ਤੇਰਾਚਉਰ ਦੂ
ਲੋ॥ਸਮਿਧਾਰਿ: ਗਾੜ੍ਹੇਮੈਸਰਸਮਾਇਦਾ॰ਤੇ ਗਦਿਧਾਰਿ: ਨੂੰ
ਨਮੈਸਾਜਿਸਮਾਇਦਾ॥ਪੰਚ॰ਕਾਮਾਦੀਜਿਨਾਚੇ ਉਤਰਿ:
ਉਤ੍ਰਿਕੇ॥ਧਿਰਪੁ॰ਤਨੂਰੂਪੀਤੇਨਾਮਰੂਪੀ॥ਸਾਗਰਿ: ਅਛੂਤ
ਨੂਰਦੈਸਨਕਰਿਤੇਧਾਹੀਕੋਭਾਰਸ॰ਰਪੀ॥ਇਲਮਿਲ:
ਇਕਰਸੁ ਮਿਲਕੇ: ਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈ॥ਜੈਸੇ॥ਸਰਨ॰ ਏ॥
ਗੈ ਦੁਆਰਾ: ਨਾਮਕਾਸਹੈ॥ਅਕਥ॰ਗਾਰੇਵੀ॰ ਜਿਸਦਾ ਸੋ
ਭਾਇਦਾ॰ ਭਾਂਦਦਾ ਹੋਦਾਜੋਤਿ: ਜੋਤੀਦਾ ਉਜਿਆਲਾ

ਏਹੁ ਕਿਰਤਿ ਪ੍ਰਸਰੀ ਅਨਹਦ: ਸਬਦ ਦੀ ਜੋ ਹੈ ਧੁਨਿ ਸ੍ਰੁਣਕਾਰ:
ਇਕਰਸੁ ਸਦਾ ਧੁਨੀ ਪਿਆਰਿ: ਸਾਤਿ ਸੀਗਾ ਕਰਾਇਦਾ: ਉਚਾਰਦਾ
ਵਜੇਨੂ: ਦੇਜਾ ਦੇਂਤਾਂ ਛੇਦਾ ਅਥਿਰੁ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਛੁਜੇ: ਸੋਭੁ ਰਹਿਆ।
ਮਧਿ: ਮੁਖਾ ਨੇ ਗਾਇਦਾ: ਗਾਉਦੇ ਨੇ ਕੌਣ ਸ੍ਰੀ॰ ਸਮੁਨੇ ਛੇਦਾ ਏ
ਕੈ ਕਾਰੁ ਨੁਭਾ ਦੇਂਨਾਂ ਅਨਿਦ ਜੇ ਸੋ ਦੂਆ: ਦੇਤੁ ਅਤੀਆ: ਤਿਨੇਕ
ਹਾ ਅਪਰੰਪਰਿ ਪਾਰਿ: ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਧੂਹਆ ਦੇ ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈ
ਏਕੋ ਏਕੁ ਸੁਆਧਿਆਨੁ॰ ਤੇ ਗਾਤੀਰਾ: ਗੀਬੀ ਹੁ ਹੋ ਚੀਰ:
ਲੇਖੁ ਦ ਹੁਕਮਦ ਹ ਦੂਾ ਕਰਮਿ॰ ਅਨੁਸਾਰੁ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਰਮ॰
ਹੇ ਪਰਵਾਣੁ॰ ਤੇਰੇ ਸੋਇਲਿ॰ ਹਰਿਦੇ ਮੈ ਦੇਖਿ॰ ਸਿਖੁ ਹੋਏ ਕੇ
ਗੁਰੂ ਹੋਏ ਕੇ ਬਿਜ: ਬੈਕੁੰਠ ਦ ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ ਕੇ ਮੰਦਰੁ ਮੈ ਹਰਿ:
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਜਾਤਾ ਮਨੁ ॥੧੬॥੧੩॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧॥
ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿ ਸਾਚੇ ਦੋ ਦਰਸਨ: ਰਸਨਾ ਨੂੰ ਰਸਾਇਦਾ: ਤਦਾ
ਕਾਰੂ ਕਥਿਦਾ ਹੈ ਭਉ॰ ਭੈ ਆਇਦਾ: ਅਤੁ ਦੇਨਾ ਸਾਹ:
ਸੂਆ ਸਾ ਲਦਾਇਦਾ: ਲੈ ਇੰਦੇਨਾ ਗਣਾਈ: ਗਣਾਉਦਾ ਹੈ
ਹਕਾਰੀ ਸੁਅੰਤਰ ਰੋ ਦੇ ਜਾਣਇ॰ ਐਸੇ ਤੇ ਅਗਾਹ ਸਾ: ਜੀਵ
ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੁ: ਜੈਸੁ ਦੂ ਅੰਸਾ ਆ ਸਿਆ ਤ੍ਰਭੀਅ ਇਵੈ: ਸਹਾਰੇ ਜੋ।
ਸਾਦਹੁ: ਸਾਦਾ ਭਾਹੈ॰ ਮਨੈ ਨਾਮੈ ਰਹਿਆ॰ ਤਾ ਮੈ ਜਿਨਾ
ਛੇਦਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਬਦੁ ਕਾਰਿ ਜਿਰ ਭਉ ਸਚੁ ਨੂੰ ਜਾਤਾ ਜੋ ਮਤਿ:
ਤਿਸ ਕੀ ਮਿਤਿ ਦੀ ਕੋਇ: ਜਾਣਿ ਕਰਿ ਜਾਨਾ ਤਿਸ ਮੈਂ ਭਉ॰
ਹੈ ਦੀਰਘ ਰੋ: ਗੀਸ ਕਰਿ ਮੈ ਆਪੇ॰ ਗੁਰੂ ਹੋਏ ਕੇ ਜਾਚੁ॰ ਜਿਨਾ ਦੇ ਸੋ
ਸਬਦੁ॰ ਦਾ ਭਵਾਣੁ॰ ਪ੍ਰਿਜੀ ਸਾਚੁ ਨੂੰ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮ ਕਥਿ ਆਸ
ਥਿ॰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦਾ ਨਾਮੁ ਸਾਚੇ॰ ਨੂੰ ਭਾਈ ਹੈ ਠਿ ਰੂਪ ਹੁ ਧੂਰਹ: ਅਧ
ਪੁਹੀ ਜੋ ਪਾਹੀ: ਮਾਰ ਕੇ ਰੂਨੇ ਅਤਿ ਨੂੰ ਮੁਹਲਤਿ ਪੁਨਿ: ਅਧਮੀ
ਸ ਦੂਸ ਦੂ ਪੂਜੇ ਸੋਇਲਿ॰ ਕੇ ਠਿ ਭਾਦਾਨੂੰ ਦੇਵੈ ਹੋਇਕੇ: ਹੈ ਜੋ।
ਵੀਚਾਰ: ਵੀਚਾਰੁ ਹੋਇ ਕਿਆ ਛੇਦਾ ਜੈਕਾਰ ਕਰਾਇਦਾ ਸੋ ਕਰ
ਣੀ ਹੈ ਗਵਾਹਿ॰ ਜੋ ਪਾਇਦਾ॰ ਹੈ ਜੀਵ ਦ ਪਾਉਦੇ ਨਾ ॥੧੬॥
੧੪॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧॥ ਅਗਮ ਸਬਦ: ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਨਰਘਦ: ਅਗਿਣਤ
ਕਾਲਦਬਤਿ ਆਹੋ ਨਾ ਨੂੰ ਸੀ ਛੇਦਾ ਅਪਾਰੁ ਹੁਕਮ ਦਾ ਲਹ
ਰਿਹੀ ਸੀ ਲਗਾਇਦਾ: ਲਗਾਇ ਰਹਿਆ ਜੀ ਖੰਡ॰ ਨ
ਉਭੀ ਨਾ ਤੇ ਸਾਗਰ॰ ਜਪ ਤਭੀ ਨਾ ਤੇ ਨਾ ਦਹਾਇਦਾ: ਦਗਦਾ

ਜੀ ਤਾਰਦਿ: ਤੁਧ ਨੋ ਨਹੀ॰ ਤੇਨ ਸੀਖੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਇਦਾ: ਜਾਂ ਦਾਂ ਪ
ਲੋਕਾਂ ਜੋਏ॰ ਹੈ ਪਰਨ ਵਾਸੀ: ਧਾਨ ਪਸਤੀ ਸੁਖ ਵਾਸੀ: ਹਰਿ ਹੀ
ਹੈ ਲੇਖ: ਸਿਨਾਸੀ ਆਦਿ ਨਬੁ: ਸੁਆਮੀ ਨਾ: ਨੈਨਾ ਪੰਜ ਖਿ
ਈ ਕਰਿ ਨਜਪਨ ਤਪੁ ਆਖਿ: ਸੁਧਿ ਕਰਿ ਉਪਾਇ॰ ਕੇ ਦੇਖ ਕ
ਰਿਨਾ: ਸੁਚਾਰ ਦਿ ਚਾਰ ਖਾਂਣੀ ਨਾ ਕਰੋ ਗੁਆਲੁ: ਧਾਲ ਕੇ ਚਾਰ
ਕਦਾਲੋ ਦਿਸੁ: ਚੌਂਸਰੀ ਆਪੀ: ਜੀਵਾਂ ਛੇਦਾ ਆਖੀ ਦਿਸੈ:
ਅਖੀ ਦਿਸ ਅਉਦੇ ਜਾਲ॰ ਨਤੇ ਆਖੇ: ਸਿਰੁ ਪਉਾ ਧਿਦੁੰ॰
ਸਾਤ ਵਉ ਸਤਤੀਆਂ ਜਿੰਦੋ: ਈਸਰਾ ਆਹੂਦੇ: ਮਛੇਦੁ ਨਾ ਬਾਰ
ਤਦਿ ਗਿਆਨੁ ਨਪਿਆਨੁ ਨਾ ਕਲਸ ਨ ਉਪਤਿ ਹੋਗ ਨਾਇਦਾ:
ਗਿਣ ਦਾ ਦਿਨ ਦਾ ਭੁਤਿ ਤ੍ਰਿਖਾਦਿ ਵਰਨ: ਸਾਦੇ ਪੀਲੇ ਰਿਗਾਦੇ
ਦਛੇਦਾ ਧਣ ਅਨੂਪੜੀ॰ ਆਦਿ ਵਰਨ ਕੀ ਨਤੇ ਨਹੀ ਲੇਖਾ ਨ: ਨੈ
ਨਾਦੇਉ ਆਦਿ ਚਉ ਖਾਂਣੀ ਕਰੀ ਹੋਸ॰ ਨ ਜਾਗਨ ਤੇ ਨਹੀ ਦੀਗ ਖਿ
ਤੇਨਾ ਲਾਇਦਾ: ਕਰਦਾ ਅਸਾਇਕ: ਜੋਰ ਦੀਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾ
ਦੀਆ: ਮਾਜਾ ਕਹਿਣ: ਕਹਿਣ ਤੇ ਨਾ ਕੋ ਸਿਦ ਸਕਤੀ: ਈਸ
ਮਾਜਾ ਵਸਤੁ ਤੇ ਤਮ ਭੁਣ ਸੀਤੰ॰ ਨਤੇ ਨਾ ਭਾਇਦਾ: ਭੁਦਾ
ਹੈ ਸਤ: ਸਤਾ ਆਜਤ: ਅਜੰਤ ਹੋਣਾ ਕਹਤ: ਕਦਤਾ ਤੇ
ਚਰੁ॰ ਹੈ ਲਖਾਇਦਾ: ਲਖਦਾ ਹੈ ਕਲ: ਆਜਰੇ: ਸੁਤੇ ਆ
ਰਤੂ: ਅਗਾਸੁ ਗਰਹਾਇਆ: ਰਖਿਆ ਹੈ ਮੋਹੁ॰ ਓਨਾ ਦਿਖੇਲੀ
ਹੁਕਮੁ॰ ਅਨੁਸਾਰੁ ਜਹਾ ਅਰਤੇ: ਅਰਿ ਭੁਕਰਿ ਕੀਤੇ ਟੀਆਇ
ਦਾ: ਤੁਕਰਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਨਾਕ ਸਾਚਾ ਵਿਸਮਾਦੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਜੋਗਾ
ਇਦਾ: ਗਾਂਉਦੇਨਾ ੧੫੧੫ ਆਰੂਮ: ੧ ਉਪਾਇ॰ ਜਗਤੇ ਰੋਹੇ
ਆਪਾ ਖਾਨੁੰ: ਸਤ ਸੈਗ ਵਤਨਾਲਾ: ਲੂਨੋ ਈਧਨੁ॰ ਕਾਰਿ
ਧਰੁ: ਦੁਆਰੇ ਆਪਰੇ: ਅਪਰਾ ਹਾ ਜਾਣਇਰ: ਪੰਚਾਇਣ
ਤੇ ਅਨੁ ਧੁਧ ਭੂਪੀ ਜਲ॰ ਨ ਮਰੂਪੀ ਸੁਖਿ॰ ਦੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀ
ਪਰ॰ ਮੈ ਜੋਤਿ ਹੋ ਸਧਾਈ: ਸਾਰੇ ਦ੍ਰਿਆਈ॰ ਨੂੰ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰ
ਕਾਸਾ ਜਚੇ॰ ਨਮੁ ਕਰੁ ਜੀਵ ਭੀਆ ਗਤੂ॰ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਹਾਟ॰
ਸ੍ਰਿਰੋ ਪਟਣੁ॰ ਪ੍ਰਿਦਾ ਵਾਪਾਰ: ਵਪਾਰੁ ਕੇ ਕ੍ਰਾ ਤੋ ਬਿ॰ ਨੂ
ਤੋਲੈ: ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ ਵਣਜਾਰਾ॰ ਜਦਿ ਦ੍ਰਿਸਾਹੇ: ਧਰੀ
ਦਾ ਪਾਇਦਾ॰ ਗੁਰੂ ਹੋਰ ਕੇ ਹਰੀ ਰਵਹੁ॰ ਦੋ ਕਲਲੋ: ਸਕਤੀ

ਆਨੁ ਆਪੇ ਕੋ ਮਹਿਮਾ। ਕੈਸੇ ੦ ਨਾ ਕਰੇ ੦ ਹਰੀ ਤਾਂ ਆਖਦੇ ਹੈਂ: ਸਦਾ ਵੇ
ਨੂੰ ਸੰਥਿ ਗਾਜੀ ੦ ਤਿਤੁ ਆਪਿ ਆਇਦਾ ੦ ਹਰਿ ਨੂੰ ਦਾ ਹਰਿ ਪਰਕਾ ੦
ਨਾਮ ਦੀਆ ਲਾਲ: ਧੁਰਾ ਪਾਇਦਾ ੦ ਜੀਵ ਦਾ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਹਰਿਆ
ਤੋਲੋ: ਵਿਛੜਾ ਮਿਲਾਈ ੦ ਹਰਿ ਤਾਂ ਆਇਦਾ ੦ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਮੈ
ਸਮਾਈਆ: ਗਹਿਆ ਦਾ ਮਰਿਆ ਕਲੁ: ਸਕਤੀ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ੦
ਦੀ ਧਉਲ ਦੇ ਸਿਰ ਧਾਰਿ ਭਾਰਿ: ਭਾਰੁ ਹੈ ਗਿਣਾਰੀ: ਅਕਾਸੁ ਹੈ
ਸਿਧੁ ੦ ਘਰਿ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿਆ ਦਾ ਜਾ ੦ ਜੀਵ ਦਾ ਹੋਵੈ। ਖੇਲੁ: ਨੂੰ
ਨਵੈ ਮੈਂ ਅਡਾਣੇ: ਤੁਲਿਆ ਦਾ ਬਿਨਾ ਅਸਰੇ ਰਖਿਆ।
ਆਗਾਸੀ। ਅਕਾਸੁ ਨਾ ਹੁਕਮੇ: ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿਆ ਦਾ
ਸੀ ੦ ਹੋ ਖੁਰ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਜਿਤ ਸਿ ੦ ਤੇ ਹੁਕਮੇ ਦੇ ਖਿ ੦ ਦਾ ਸਿਖੁ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮਿ ੦ ਕਰਕੇ ਪੇਖੇ: ਪੰਨੇ ਪੁਸਾ ਕੁ ਜਾਣਿ ੦ ਨਾ ਮੈ
ਮਾਇਦਾ ੦ ਆਪੁ ਹੈ ਵਿਚੁ ਛਤੀ: ਕੇਈ ਗੁਦਾਰੇ ੦ ਅਧਿਕਾਰਿ
ਮੈਂ ਚਾਰੇ: ਚਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਪਖਸੇ ੦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਕਾਈਆ ੦
ਭੂਪੀ ਕੋ ਟਿਕਾਣੁ ਗਾਜਾ ੦ ਆਪਹੀ ਲੇਖੁ: ਚੌਪਦਾ ਰੂਪੀ ਦੇ
ਤੇ ਦ ਗਾਭੂ ਸਧਨ ਨਾ ਖਦ ਸ: ਸੋ ਦੇਵ ਰੂਪੀ ਇਨੁ ਦੇ ਦ ਮੁਦਣਾਦਿ
ਰਦਾਜ: ਮੁਖਿ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕੇ ੦ ਕਰਿਆ ਪਾਪ ੦ ਕਰਿਅੰਤ
ਨੂੰ ਨਗਰ ੦ ਤਨੁ ਰੂਪੀ ਕਾਰੀ: ਚੋਗੋ ਹੈ ਸਜਮੁ ੦ ਤੇ ਸਰਾਣੇ ਮ
ਗਰੀ ਦੀ ਹੈ ਸਹਜੇ: ਸਹਜੇ ਸਧਰੀ: ਸਧ ਦੁਕਰਕੇ ਤਾਂ॥
੧੫॥੧੬॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਛੁਟੇ ਦਾ ਸੁੰ ਨਿਸਪਰਿ ਪਰਿ ਨੇਕ ਕਲਾਧਾਰੀ
ਸਭ ਮੈਂ ਧਾਰੀ: ਪਾਰੂ ਦੁਰਾਤ੍ਰਿ ੦ ਦੁਆਰਾ ਸੁੰਨਹੁ ਸੁੰਨ: ਸੁ
ਨਹੀ ਸੁੰਨ ਹੈ ਸਾਜੇ ੦ ਹੈ ਗਤੂ ੦ ਮੈ ਸਾਧੁ ਰਾਜੇ: ਇਹਿ ਜੋ ਜੋ
ਤਿ: ਚੇਤਨ ਤਾਂ ਹੈ ਸੁੰਨੇ ੦ ਹੀ ਕਲਾ ਕਰਿ ਰਹਾਇਦਾ: ਰਖਦਾ ਹੈ ਸੁ
ਨਹੁ: ਸੁੰਨਹੀ ਤੇ ਸਦਾ ਈ: ਸਾਰੇ ਪਦ ੦ ਨੂੰ ਜੋ ਧੁਕਾਇਦਾ ੦ ਹੈ
ਸਰੋਵਰੁ: ਸਮੁੰਦੁ ਆਪੇ ੦ ਇਤ ਨੇਕ ਹੋਤ ਤਨੁ ਸਾਰਿ: ਗਿਆਨੁ
ਸਮੁੰਦੁ ਮੈਂ ਸੁਖ: ਸੁਖਾ ਦਾ ਫਿਰਿ ੦ ਵਿਧਾਤੇ ਹਾਰੇ: ਅਕਾਸੁ
ਮੈ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨੁ ਤਾਂ ਸੁੰਨੇ ਸੁੰਨ ਹੀ ਤਾਰੀ। ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੁੰਨਹੁ:
ਸੁੰਨਹੀ ਨੇ ਕਲਪਾਈ: ਕਲਪਾ ਪਾਇਕੇ ਸਾਜੇ ੦ ਕੇ ਵਿਚ ਮੇਘ
ਲੀ: ਮੇਘ ਰੂਪੀ ਲਾਈ ਸੁੰਨਹੁ: ਸੁੰਨਹੀ ਤੇ ਸੁੰਨ ੦ ਵਿਸੇ ਹੀ ਉ
ਤਭੁਜ: ੦ ਆਦਿ ਚਲਤ ਦਾ ਸਾਰਿ ੦ ਜਣਾ ਕਰਤੇ ਨੇਕ ਉਤਾਰੇ
ਸਟਭੁਜਾ ਦਾ ਲੇਕਰ ਤੇਨੇ ਚਲਤ ਕੀਆ ਸਿਰਿ ਕਾਹਣ ਪੰਸ

ਮਾਦਿ॰ ਰੂਪੁ ਆਪਣਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦਿ ਕਰਿ ਅਤੀਤੁ। ਅਤੀਤੁ ਹੈ ਆਪ
ਮੁਖਿ॰ ਰੂਪ ਦੂਆ ਰੋਗ ਰਾਗ: ਰਿਗੁਆਰ ਬਣ॰ ਪਾਰੂ ਦੇਹੋ ਸੇ ਛੇਕਾ ਵਾਹੁ
ਸੋ ਮੁਖ: ਬਹੁ ਸੋ ਜੋ ਮੁਖਿ ਹੈ ਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੀ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਮੈ ਹੈ ਸੋਈ ਚੌਥੇ॰
ਸਤਜੀ ਦਾ ਛੇਦ ਆਪਿ ਦਿਸਣਾ ਏਹ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰਿ॰ ਨੇ ਕੀਆ॰ ਹੁਕਮ ਨੂ
ਛੇਦਾ ਤੇਰੀ ਕਲਾ ਦਾ ਛਾਇਆ: ਬਣਾਇਆ ਰੇਵ ਸੰਧਿਆ ਕਰ ਸ
ਕਤੀਆਂ ਤੇਰੀ ਛਾਇਆ: ਆਦਿ ਦੀਆ ਮੇਦ ਮਾਯਾ ਮੇ ਹੋਂ ਪਾਇ
ਆ॰ ਹੈ ਇਨ ਸੋ ਹਰਿ॰ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀ। ਗੁਣ ਵਰਤਿ ਬੇ: ਤੁਰੀ
ਆਪ ਦੂ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦ: ਤਮਾਸ ਦ ਧੀਧਾ ਕਰਮ ਅੰਜੋ ਕਮ
ਇਦ: ਕਮਾਉ ਦੇਨਾ ਪਉੜੀ: ਭਗਤੀ ਗਾਇਣ॰ ਹੋਆਂ
ਇਆ॰ ਜੈਸੇ ਤੋ ਆਗੇ ਪਤਿ॰ ਆਦ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣਦ: ਸੁਣਜੀ
ਤੇ ਪਰਕਾਸ: ਪੂਰਾ ਇਹੋ ਇਨੇ ਸੰਜੋਗੀ॰ ਹੋਆ ਜੀ ਵਿਕਲ
ਮਾਦੇ ਅਤ੍ਰਿਆਸਾ: ਆਸਕਰ ਕੋਨ ਲੀਵੇ: ਲਿਖੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ
ਰਿਗਾਉ: ਰਿਗਲੇ ਪਹੋ ਰਾਜ ਸੋ॰ ਕਰਿ ਮਤ ਦਾ ਲੇਕੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਲਾਇਦਾ॰
ਹੋਨਾਰਿ ਗਾ ਛੇਦਾ ਸਾਇ ਸੁਮਨ ਕਉ ਮਾਇਆ ਦਾ ਹੈ ਸਨਿ ਧੋਕਾ: ਤਿ
ਆਰਾਧ ਦਿ ਵਿਚਾਰਾ। ਜਹਸਾ॰ ਇਨ ਕਰਿ ਛੇਦਾ ਸੁਨ ਸਚੇ ਪ੍ਰ
ਹੁਧਾਰੁ ਮੇ ਸਮਾਣ ਧਿਲਾ ਦ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਪਲਦਾਰੁ: ਬਹੁ ਸੁਨ ਹੁਰਾਦੇ
ਸਚ ਦ ਕਰਿ ਧ੍ਰਿਤੀ: ਵਿਚਾਰੇ ਸੋ। ੮।੧੭। ਮਾਰਮ: ਸਿਆਲ:
ਆਲ ਸੋ ਪਾਲ: ਪਾਲਾ। ਸੁਗਾਤਿ: ਰੀਤੀ ਦਾ ਸੁਣਕੇ ਸਮ
ਹੈ ਛਾਇਆ ਸਮਾਣੋ ਛੇਦੋ ਆਪਾਰਾਇਆ। ਨਿਰਾਲਮ ਗਹਿਓ ਦ
ਕਰਮ ਕੋਈ ਕੁਲ: ਜੋਦੂ ਕੋ ਅਜਰਾ: ਦੇਦ ਨਤੇਲੀ ਦਾ ਆਜ
ਲਾਹੇ ਦ ਜਰਾ ਤੇ ਗਹਿ ਤਹੋ ਦਰੁ: ਸਿ ਸੋਹੇ ਸੋ ਸਬਦ॰ ਕਰ
ਸੀਤਲੁ॰ ਭਏ ਹਾਂ ਸਹਿਦ॰ ਨਾਤੇ॰ ਰਾਣੁ ਦੇਰ ਤਾਇ: ਤਿਆਂ
ਗੋ ਰਾਜਾ: ਗਿਰਾਈਆ ਛੇਦਾ ਸਾਰਥ ਮੇ ਨਿਰਮਲ ਜਰਾਜੀ
ਵਰਦੀ ਜੋਤਿ ਹੈ ਗੁਰ॰ ਨੇ ਸੇ ਅਨਹਦਿ ਸਬਦਿ: ਬਹੁ ਮਾਛੂ
ਦਾ ਸਿਤ ਜਨ ਉਤਮ: ਉਨਕੀ ਸਤ ਦੇਹੋ ਹਰਿ ਦੇ ਆ ਤੂੰ॰ ਆ
ਪੁਤੇ ਸੋ ਰਾਨ ਸਿਸਾਰੁ ਤੋ ਛੇਦਾ ਸੀਤਜ ਨਾਦੀ ਰੇ ਦਤੇ ਸੀਰਾਦੀ
ਸੀ ਗਾਤਿ ਚਾ ਹੈ ਰਿਉ ਅਖੇ ਗਰ॰ ਨਾਦੀ ਪਾਇਆ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਆ। ਮਿਲਿ: ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਆਤਮ: ਆਪ ਣਾ ਆਪੁ।

ਕਰਮਕਰਤੂਤ: ਸੁਭਕਰਮਾਦੀਕਰਣੀਰੂਪੀਬੇਲੀਦੇਲੁਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤ:
ਤਾਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਮੈਵਾਛੇਦਾਨਾਮੁਕਰਿਕੇਹਰਿਰਤਨਮਨਿਦਿਤੋਅਧਿ
ਆਸ॰ ਜਿਸਦਾਹਰਿਮੈਗਛੇਦਾਸਰਬਘਟਿਘਟਿਮੈਮੁਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਸਿ॰ ਨਾਮਰੂਪੀਮੈਰਾਤਾ ਕੇਵਲ: ਕਿਰ ਬੈਰਾਗੀ: ਦ੍ਰਿੜਕਤਹੋਕੇ
ਮਤਿ॰ ਦੇਕੇਗਾਇਕਾਰਿ ਸੁਣਾਇਆ: ਮਾਨੁਭਏ ਅਧਿਆਤਮ:
ਆਪਣੇ ਆਤਮਾਨਾਮਤੇਜਾਤੀ॰ ਸਾਰੇ ਸਬਦੁਰਸਾਲੁ:
ਸੁਹਮਜੇਹੋਸੁਦੂਰਸਾਤੇ ਕਿਰਸਿਹੋਕੇਰਸਨਾਕਰਿਸੁਬੇਣਰਸ
ਲੁ: ਸੁਦੂਧੇਣਦਾਲਾ ਦਸਾਇਆ: ਉਚਾਰਿਆਹੈ ਜੋਸ੍ਰੀ: ਖਬ
ਰੂਦ ਗਿਆਤਾਆਤੁ॰ ਕਰਕੇਨਾਮਿ॰ ਵਿਧੇਛੇਦਾਲਾਇ
ਆਇਹਾਬਿਧਿਗੁਰਮਤਿਕਰਿਯਸ੍ਰਹਾਸਾਰੇ: ਸਾਰੂਮੋਹਾ
ਰਾਹਿ॰ ਤੇਮਿਸਾਰਤੋਕੂਲ: ਰੋਤ੍ਰੀਂਦ ਸਮੂਹਾਦਬ: ਅੰਦਰੁ
ਮੰਦਰੁ: ਬ੍ਰਹਮਨਾਮਹਲ: ਅਸੁਥਾਨੇਮੈਮਹਲੀ। ਮਹਲਦ
ਲਾਸਰੁ: ਨਿਸ੍ਰੰਕਰਿ ਜਾਚਾਤਖਤੁ: ਮਿਸਾਰੁਦ ਸਤਿਸੰਗਰੂ
ਪੀਾਦਸ: ਚੰਦਾਕੁਦਨਰੂਪੀਾਦ ਚਾਰੁ॰ ਅੰਤਹਕਰਣਤੇਦਸ
ਇੰਦ੍ਰੇਏਹਾਦੂਇ: ਦੋਚੰਦਤੇ ਸੂਰ ਜਦਾਗਿਆਨੁਵੈਰਾਗੁਕੀਤ
ਹੈ ਸਾਖੀਨੇਸੇਵਕ॰ ਜੋਹੋ ਪੰਚ: ਮੀਤਾਦੇਤਿਨਾਅੰਤਰਿ॰
ਹੋਧਨੁ॰ ਤਾਜੋਗ ਦਾਧਨੁਹੀਤਖਤੁ: ਸਤਿਸੰਗਾਦ ਸਰੂ
ਰੂਪੀਪੰਚ॰ ਕਾਮਾਦੇਤਿਨਾਮਾਰਤੁ॰ ਜਿਨਪਾਇਓਕ: ਪਾਈ
ਹੈ ਦ ਜੇਤ੍ਰੇਗੁਰਮਤੀਆਂਹੈ ਸੇਵਕੁਭਏ ਅਜਿ ਜੁਗਾਦੀ:
ਸਦਾਸਦਾਹੈਤੇਹੁਣਿਹੋ ਅਰੋਗ ਤਖਤੁ: ਸਰੂਪਨਾਮ
ਤੁ॰ ਕਰਿਲਿਦਲਾਇਕੇ ਛੋਦਾ ਜਪਹੁ: ਜਪੁਰੂਪੀਤਾਰੀਕਹੁ
ਤਰਦ ਜਪਹੁਤੇਤਰੁ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਅਤਿ॰ ਕਹਦਾ। ੫੫।
੧੮। ਮਾਰੂ ਮ: ੧। ਛੋਦਾਹੇਭਾਈਜਨਾ ਜੇਦਿ॰ ਤੈਤਾਂਕੀਤਸ
ਕਰ॰ ਜੋਹੋ ਚੋਰੁ: ਚੋਰੀਕਰਨ ਦਾਲੇ ਧੁਨਿਤੁਪਸੇ ਜਿਸਤੇਸ
ਬਦਦੀਸੋਜਗਾਏ ਆਦਿਨਹੀਚੋਰੁਲਗਦੇ ਰਾਜਾ: ਦ੍ਰਿ
ਆਪਕਦ ਰਾਜੁਹੈਖਾਨਿ: ਜਤ ਸਿਰਾ ਧਾਨ: ਹਿਦਾਪਰੁ:
ਤੇਮੈਸਿਤੁਲੋਕਾਉਪਾਰਿ: ਦਮੈਂਦਾਰਮੋਸੁਨਿ: ਅਗੂਰਦਤਿ
ਸੈਗੁਜਿਨਾਜੇਰਿਕ: ਸਿਰਜਿਸਿਰਜਿਕੈ ਅਲਖ॰ ਜਿਸ
ਨੂਚਾਹੇਤਿਸਨੂਆਪਣਾਆਪੁ ਸਹੇ॰ ਹੋਤਿਸਦੇਦ ਦੀਦੰਨ
ਦਦੀਦਨੁਚਲਾਨੀਸਾਨ: ਸ੍ਰੀਰਦ ਪ੍ਰਦੰਨ ਦਛੇਦਾਹੁਕਮਿ

ਸਚੁ ਗਿਆਨ:ਪ੍ਰਵਰਤੇਅਨੁਸਾਰੁਚਲਾਈਏਸਿਸ੍ਰੀਹੈ।ਆਤਮਾ:ਮਨ
ਕਰਿਕੈਆਪਣਾਆਪੁਜਾਨਾਮੰ੦ਕਰਕੇਸਰਬ੦ਦਿਖੈ।ਸੁਜਾਨੰ:
ਨੂੰਹੈਕੈਜੈਸਾਹੁਇਆ।ਹੈ।ਅਦੱਲ।ਅਦਾਲਤ।ਜਾਗਿਆਨੁੰਕਰਿਸੀ
ਕਤਿਸਮੈ।ਕਾਨਿ।ਕਰੈ।ਬਾਨਿ:ਸਤਸੰਗਮੈ।ਆਪੰ੦ਨਾਂਵੀ
ਚਾ ਵਾ:ਰੁਕਾਰਿ।ਮਹਲ੦ਦਿਖੈਨਿਕਾਜੁਹੋਇਆ।ਹੈ।ਪੰਚ੦ਸ਼ਬਦ
ਕਾਜਕਾਰੁਪੀ।ਜੋਗੀ:ਪ੍ਰਣਾਜਾਂਮੀਕ ਜਗਜਾਮੀਕਾ੨ੈਂ:ਕ
ਜਾਵੈਕ ਉਚਾਰੈ।ਪੰਚਸਬਦੁ ਝੁਨਕਾਰ:।ਇਕਰਸੁਹੋਏਹੈਨਿ
ਨਾਨਾਸੋਰਹੈ।ਪ੍ਰਭੂ੦ਤਿਨਾਕਾਕਾਇ:ਕਜਾਇਕੇ।ਭਉ੦ਜਿਸ
ਰੁਤੇਜਿਸਨਹੋਆਵੈਰਾਗ।ਸੋਸਹਜ੦ਪਦੁਮੈ।ਅਨਹਦਿ:ਧੁ
ਹਮੁਮੈ।ਅੰਤ੍ਰਿਨੂ੦ਮੈ ਜਾਰਿ:ਤਤ:ਖਪਰਾ।ਸਰਬ੦ਮੈਤਿਸੁਜਾਨਿ
ਆਪਾਪ੍ਰਭੁ੦ਆਪੁਹੈ।ਰੋਗ:ਅਗਿਆਨਜੁਨਕਟੇਤੇਓਹੁ।ਮਿਲਿ
ਸੋ:ਮਿਲੇਤਾਂਹੋਦਾ।ਜੋਨਿਰਜਨਕੇਜਾਣੈ।ਜੋਕਾਲੇਨ ਕਦਲ:
ਗੁਸਲੇਦਾਹੈ।ਕਰਮੁ੦ਏਸੁਨਾਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਨਾ।ਆਪੇ:ਆ
ਪਣੇਆਪਨੂੰਜਾਣੈਤਾਂਆਪਹੀ।ਚੋਜ:ਕਉਤਕੁਹੈਤੇ ਸਦਾਈ
ਆ:ਸਭਮੈਸੋਆਇਆਹੈ।ਜਾਪੁ:ਗੁਰੂਦੇ ਧਨੀ।ਹਾਰਾਂ੦ਹ
ਰੀਕੂਲੇਧੁਰੋ।ਹੋਦਾ।ਕਸਦਰੀਦੀਕਰਿਆਂ।ਹੋਦਾ।ਦਸਿਆਹੈ
ਮਤੂਕੇਦਇਆਧਾਰੀ।ਦਰੀ੦ਸਾਹਿਆਂ।ਹੈ।ਨਿਰੰਕਾਰ:ਸੁ
ਪੁਸੇਪੁਰਖਕੂਰਪੁਰਖੈ।ਨੇਮਿਲਾਇਆਕ ਗੁਰਪੁਰਖੈਨੇਸੋਪੁ
ਰਖੁ।ਸਹੀਨ:ਦੇਖਣਦਾਲਸੋਸਭਦਾਆਸਰੇ੦ਤਾਂ।ਹੋਦਾ।ਆਸ
ਤੇਜੋਨੀਆਂ।ਵਿਚੋ।ਨਿਰਾਲਾਮ।ਹੈ।ਸੋ।ਜਿਸਾ।ਸਧਾਰਿ੦ਕਰਕੇ।ਤਾਂ
ਆਪ੦ਨਾਜਸ:ਅਸਤੋਤ੍ਰੇਤੇ ਹਰਿਦੇ ਗੁਣ।ਉਪਕਾਰੁਲਾ
ਹਾਰੂਪ।ਸੰਗਤਿ੦ ਵਿਚੁ ਏਨਾ।੧੫।੧੯।ਆਰੂਮ:ਪਿਸਚੁ੦ਨਾਮ
ਨੂੰ।ਰਹਣ੦ਹੋਵੈ।ਗੁਰ੦ਮਲਾਹ।ਹੈ।ਤਿਨਾਪ।ਜਾ।ਬੋਹਿਥੁ:ਜ
ਹਾਜ।ਹੈ।ਨਾਮਰੂਪੀ।ਸੰਸਾਰੁ।ਸਿੰਧੁ।ਤੇ ਤਾਰਨਾ।ਬੇੜੀ੦ਭਗਤੀਰੂ
ਪੀ।ਆਸਾਨਦੀ।ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕਾ। ਤੁਲਹਾ੦ਪ੍ਰੇਮੁਰੂਪੀ ਸੰਕਲਪਾਦਿ
ਕਲਪ ਰੂਪੀ ਦਾਰੇ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕਾ।ਪਾਇਆ:ਲੰਘੇ ਗਾ।ਬਿਨ
ਸਨ:ਚਿੰਤਾਸਕੀ ਤੇ ਹੈਂ।ਜਿਸੁ।ਤਿਸਦੋ।ਮੁਕਤੁ:ਖੁਲੇ ਹੈ ਜੋਗ ਕਰਿ
ਆਸਣ੦ਕੀਤਾ।ਉਪਰਿਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰ:ਸਭਤੇ ਉਪ
ਰਿ।ਜੋ ਤਿਨਾਤੇ ਪਰੈ ਦੇਵਤਾ।ਤਿਨੁਤੇ ਪਰੈ। ਇੰਦ੍ਰ।ਦੇ ਤਿਨੁਤੇ ਆ
ਪਰੈ: ਪਰੈ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਿਨਾਤੇ ਪਰੁ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ।ਜਿਦ੦ਕਰਿ।

ਅਕਲੁ ॰ ਨੂ ਗਾਇ ਓਹੁ ਸਰਣ: ਸਰਣੁ ਹਰਿ ਦੀ ਗਹੀ ਤੈ: ਜਿਸ ਨੇ ਅ
ਕਥੁ ॰ ਨਾ ਪੈਰੁ ॰ ਨਾ ਜਾਇਆ: ਉਤਿਪਤਿ ਹੋਆ। ਸਚੁ ॰ ਨੂ ਆਜ
ਡੈ ॰ ਹੀ ਸਿੰਦਾ ਜਾਣੈ ਇਨੂ ॰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕਰਿ ਗਾਪ ਬਿਖੁ ॰ ਆਂਣ ਲਾ ਵਿਚ ਪਰ
ਹੈ ਅਤੀਤੁ ॰ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਤੇ ਗੁਰ ਮਤਿ ਲੈ ਉਪਾਰਿ: ਉਤਿ ਓਨਾ ਇਤਿਸੁ
ਕੈ: ਦੇ ਧਾਰਿ ਨੁ ਪਾਇਆ: ਪਾਉਦਾ ਹੈ ਦੁ ਗੁਰ ਮਤਿ ਲੈ ਉਪਰ: ਉ
ਪਰਾ ਅਹੋ ਕੇਰ ਹੈ ਅਤੀਤ ਤਾ ਕੈ: ਨੂ ਧਾਰਿ ਵਿਚਿ ਹੀ ਪਾਇਆ ਤਿਸ ਨੇ
ਜਗ ॰ ਦੋ ਜਾਈ: ਜਾਂ ਦੇ ਹੈਂ ਪਾਇਆ ॰ ਜੂਨਿ ਮੇਂ ਫਿਰੇ: ਫਾ
ਮਤਿ ॰ ਵਿਖੇ ਗੁਰ ਮਤਿ ਕਰਿ ਮੋਖ: ਕੇਵਲ ਭਇ ॰ ਬੰਧਨਾ ਤੇ ਤਸ
ਤਸੁ ਮਤਿ ॰ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸੁ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜੀ ਜਿਪਿਉ ਮਤਿ ॰
ਲਈ ਹੈ ਜਿਸੁ ਨੇ ਸਾਇਰਿ ਪੁਰਾ ਤਾਰੇ ॰ ਹੈਰਾਮੁ ਨੇ ਲਏ ॰ ਜਿਸੁ
ਕਰਿ ਛੁੰਦਾ ਮਤਿ ਸਚੁ ਸਰੀ ਲਿਹੁ ਤੰਤਰ ਹੁਸੈ ਸਾਰੁ ਤੇ ਦ ਸਚੁ
ਲੇਹੁ ਤੰਤੁ ਰਹੁ ਤਾਰੀ: ਨਦੀਆ ਛੁੰਦਾ ਮਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ਰਿਦੇ ਗਜ
ਪਿ ॰ ਕਰਿ ਤੇ ਛੁੰਦਾ ਮਤਿ ਕਰਿ ਸਖੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਭਏ ਹੈ ਪੰਚ ਕਾਂਮ
ਦਿਵ ਇਕੇ ਅਗਨਿ ॰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸਮਾਈ ॰ ਹੈ ਮਨਿ ॰ ਕਰਿ ਤੇ
ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਜੀਵਨ ॰ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਕੀਜੈ ॰ ਓ
ਨਾ ਆਪੁ ॰ ਨਿਤੁ ਨਾ ਗਾਇਆ: ਗਾਉਦਾ ਪੰਡਿ: ਤਨ ਮੇਂ ਹਾਰਾਂ ॰ ਤੇ
ਆਪਾ ਸਬ ਪਾਇਆ ੧ ਸਭ ਤੇ ਦੁ ਸਭ ਮੇ ਆਇਆ ਹੈ ਮਤਿ ॰
ਕਰਿ ਵੈ ਲਹੁ ਮਾਖੀ: ਨੈਣਾਂ ਸੁਣੈ ॰ ਜਿਹਬਾ ਕਰਿ ਕਥੁ ਦਾਰਿ
ਗਾਇਆ ॰ ਮਨਾ ੧੫ । ੨੦ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਨਿਰਦਿ ! ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ
ਗਲ ॰ ਹੋਇਆ ਤਿਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਜੁ ਮਤਿ ਰਾਚਿ ਮਾਰਿ: ਚਮਕੇ
ਤੇਜੇ ਸੋ ਚੰਦ ਦੀ ਚੰਦਾਇਣੁ: ਚੰਦ ਈ ਦ ਚਮਕ ਦੀ ਚੰਦ ਨੀਨੁ
ਤੈ ਸੋ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰੂਪ: ਰੂਪ ਦ ਲਗਾ ਗੁਰ ॰ ਨੂ ਛੁੰਦਾ ਰੋਣੁ
ਰੇ: ਅਕਾਸੁ ਧਾਰਿ ਮੰਜਾਪਿ ਸੂਰ ਦੀਪ ਕਿਓ ਦੇਖਿ: ਦੇਖਣ ਤੇ ਜੋ
ਲਾਗੀ: ਲਾਈ ॰ ਤੰਜਾਣੈ ਰੋ ਸਭ ਜੋ ਹੈ ਸਬਾਇਆ: ਸਭੁ ਮੇਂਅ
ਇਆ ਹੈ ਰਸੁ ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਵੀ ॰ ਤਿਸੁ ਪਾਈ ਹੋ ਵੂਰੇ
ਉਚਾ: ਉਚਿਆ ਤੇ ਉਚਾ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਜਿਸੁ ਕਮਾਇਆ:
ਅਤਮਾ ਸੁ ਕੀਤਾ ਪਾਰਾ: ਪਾਰੁ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਛੁੰਦਾ ਮੀਠਾ ਰ
ਸਧਿਆਰਾ ਨਮੁ ਹੋਆ ਤਿ ॰ ਤੇਰੇ ਸੁਤਿ ਸੁਦਾ ਛੁੰਦਾ ਕਾਮੁ
ਤੇ ਹੀਰ: ਗਿਆਨਾ ਮਨੁ ॰ ਸਬ ਮਨ ਤੇ ਹੀ ਹੋਆ ਦਾ ਧਾਰ ਧ
ਟ: ਐਥੇ ਘਟ ਤੇ ਸੈ ਖੇ ਘਟ ਮੈਂ ਭੀ ਪਜਾਇਆ: ਉਤਿਪਤਿ
ਉਦਾ ਭਗਤਿ ॰ ਦਾ ਹੋਤਾ ਨਤਰਿ ਰਾ: ਸਮੁੰਦੁ ਹੋ ਜਾਸੁ ॰ ਤਾ ਹੋਇ
ਮੇਗਾ ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗੁਰ ॰ ਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਹੋ ਮਤਿ ॰ ਦੇਦਾ ਕੈ: ਦ

ਕਾਕਰਿ ਛੁਟਿਦਾ ਜਮਕਾਲ ਦੇ ਡੰਡ ਕਰੁ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਤਾਕੇ ਪਗ: ਚਰਨਾਂ ਦੇ ।
ਗਤਿ ਮਿਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਹੋਈ । ਜਗਤ: ਜੀਵ ਦਾ ਜਗਤ
ਜੋ ਲੂੰ ਤੇ ਗੁਰ ੦ ਦੇ ਕਰਿ ਦਾ ਧਿਦਾ ! ਦੈਤਾ ਪੰਚ: ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰ
ਕੇ ਗਗਨੈ ਤਾਰੇ: ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਨਿ ਰੂਪੀ ਗਗਨ ਰਿੰ ੦ ਜੋ ਵਿਰਤੀ ੦ ਹੈ
ਛੁਟਦਾ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਦੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ । ਅਨਿਦਿ ੦ ਦੀ ।
ਅਨਾਹਦੁ: ਇਕ ਰਸੁ ਜਸ ਧਾਰਿ ੦ ਕਰਿ ਜੋ ੦ ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਰ
ਮਤਿ ੦ ਕਰਿ ਕੇ ਦੇਖਿਆ: ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਸੋ ਭਉ: ਜੁਤਿ ਕੁ ਹੈ ਸਤਿ ੦ ਕ
ਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ: ਹਰੀ ਜਸ ਧਾਰਿ ੦ ਕਰਿ ਦੇਖਿ ੦ ਆਪਣੇ ਜੋਸ
ਭੀ ਮੋ ਅਨੰਤ: ਹੋਰੁ ਥੋ ਅਥ: ਹੁਣਿ ਗਸਿਆ ਮਨੁ ਜਗਤ ੦
ਤੇ ਚਲਤ ੦ ਮਨ ਕੂ ਛੁਟਦਾ ਸਰਬਤ੍ਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਪਰਿ ਅ
ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਸੋ ਦ ਸਰਬ ਦੀ ਆਦਿ ਤੇ ਤਿਹੁ ਲੋਈ: ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਉਪ
ਰਿ ਸਦੁ ਜੋ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਸੋ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਧਕਰਿ
ਦੇਨਾ ॥੧੫॥੨੧॥ ਆਰੂਮ: ੧ । ਪਾਰ: ਪਾਰ ਹੈ ਚਾਰ: ਜੋ ਗੁਰ
ਲਾਇ ੦ ਜੀਵ ਤੇ ਆਪੁ ਤਾਰਕੁ: ਏਕੋ ਸਮਾਇ ੦ ਉਸ ਮੇ ਜਾਇ
ਆਂ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦਾਰ: ਦੇ ਪੇਰ ਦ ਦਵਾਲਾ ਹੈ ਨਾਲ ਸਾਰ: ਸਾਰ
ਏਹੁ ਸਧਾਰਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਛੁਟਦਾ ਗੁਰ ਸੂਰਮਾ ਤਿ ਦੇਕੇ ਭੂਸਾ ੦
ਜੀਓ ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਧਨੁ ਪਾਈ ੦ ਤਿਸ ਦਾ ਅਹਾਉ: ਸਰੂਪ ਮੇ
ਪਤਿ ੦ ਜਾ ਸਾਕਤ ੦ ਨਾ ਮਦਾਰਿ: ਆਦਿ ਅੰਤ ਮੇਂ ਹੁਣ ਗੁਰ ੦ ਜੋ
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਤ ਹੈ ਰਤਨ: ਉਜਲ ਧਨ ਦਾ ਸਾਰਿ: ਸਤ ਸੰਗ ਗੁਰ
ਰ ੦ ਦੁਆਰੇ ਮਿਤੇ ਪੁਰੁਖ ਸਿਕਾ ਸੇਕ: ਗਿਲਾਨੀ ਸੇ: ਏ ਨਾਮ
ਨੂੰ ਹਰਾ ਰੋਗੁ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਕਾਟੇ ੦ ਜੋ ਦੂਜਾ ਪੈ ਜੋ
ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਵਰਤੈ: ਗਹਿ ਗੁਰ ਮੇ ਤੇ ਗੁਰ ਹਰਿ ਸੋ ਸਗ
ਨਾ ੦ ਆਦਿ ਹੋਵਦਾ ਸੁਨਹਿ ਕਾਨ ਤੇ ਇਕੁ ਵਾਹੀ ਕਰਿ ਸੁਨਦੇ
ਹਿ ਅਜਗਰ ਕਪਟ: ਭਾਰੀ ਤਪਤੇ ਤਨੁ: ਸਾਗਰ ਕਿ ਪੈ ਗਇ
ਕੁਤਿ ੦ ਦਾ ਰੋਗ ਘਾਤੇ ਹਉਮੈ ੦ ਚਤੁਰਾਈ ਹੈ ਜੋ ਗੁ: ਜੁੜੇ ਨਾਥ
ਇਆ ੦ ਕਿਸੇ ਨਾ ੦ ਮੇਰ ਹੈ ਭੀ ਜਾਣਇਆ: ਜਾਂਦਾ ਵਿਓ
ਲੀ ਕਰਮ: ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿ ਕਰੇ ਤੇ ਅਗਮ ੦ ਨਾੜੀ ਨੂੰ ਸਾਧ
ਤੇ ਬਾਣੀ: ਦਸੇ ਦਾ ਰੋਗੀ ਪੂਰਕ ੦ ਕਰੇ ਮਨ ਦੇ ਹਠੀ: ਹਠ ਕਰ
ਧਰਮੁ ੦ ਕਰੇ ਤੇ ਗੁਰ ੦ ਦੇ ਸੂਦ ਗਤਿ: ਰਤੀ ਨ ਨੇਨ ਕਰਿ ਕੀਆਸ
ਕੂ ੦ ਮੋ ਸਧਾਇਆ: ਸਭ ਮੇ ਆਇਆ ਹੋ ਗੁਰ । ਪੂਜਾ ਸਤਿਗੁ
ਰਿ ਨੇ ਜੋ ॥੧੫॥੨੨॥ ਮਾਹੂ ਸੋਹਲੇ ਮ: ੩ ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਹੁਕਮੀ:ਹਰਿਨੇਵ ਹੁਕਮੀਨਿਆਪੇਹੈਹੁਕਮਦੁਆਰੇਵਡਿਆਈ:
ਇਹੁਨਾਮਨੁਸਾਤੁਕਰੇ॰ਜੀਵਿਤੇਤਿਨਾਪਾਸੋਕਰਮਭਗਤੀਦਾਕਰੇ॰ਸ਼ਿ
ਜੀਤੇਪੁਰਮਾਦੁਆਰੇਕੀਜ੍ਹੀਨਾਹੁਕਮੇ:ਹੁਕਮੁਵਡਾਸਕੋਸੋ
ਹੈ॰ਭਾਈਵਹਰੀਏਪਦੇਵੇਸਮਾਸ਼ਿਕੇਕਰਿਲੈਨੇਸਾਇਆ॰ਵ
ਸੇਰੂਪੀਜਗਤੁਮੇਂਗਧਾਕ:ਗੁਪਰਹੋਇਰਹਿਆਹੈ।ਵੀਰ
ਗ:ਵੰਡਨਾਕਰੇ॰ਜਿਸੁਪਰਸੋਪਾਏਗੁਰੂਤਿਨਦੁਆਰੇਆਪਾ
ਪਛਾਣਿਮੇਮੇਲੇ॰ਗੁਰਾਂਨਾਲੇਲੋ।ਪਰਸਾਦੀ:ਕ੍ਰਿਪਾਜਿ
ਪਰਹੋਈਤਿਨਾਪਰਤੁ॰ਕ੍ਰਿਸ਼ੀਪਾਖੁਆਈ:ਖੋਈਗਈਹੈ
ਹਉਮੈ:ਹੈਗਤਮਮਤਾਤੇਪਾਈ॰ਹੋਜ੍ਹਿਸੀਛੋਭੂਲੇ:ਭੁਇ
ਅੰਨੇਸਾਚੇ॰ਨਾਮੁਮੋਂਨਾਮੁ॰ਰੂਪਵਿਤੇਅਨੇਸ:ਮਨਦੀ
ਆਸਾਮਨ॰ਹਰਿਪੇਲੁ॰ਸੋਜਾਰੂਰੂਪੀਦੋਇ॰ਤਿਸ
ਨੂੰਪੁਸਾਈ।ਪੂਜਆਈਹੈਆਪੁ॰ਭਾਵਗਵਾਈਕੇ।
ਪ੍ਰੀਤਮੁ॰ਗੁਰੂਤੇਤਿਨਾਦੇਸਧਾਦਿਕਰਿ।ਪਿਆਰੁ॰ਕਰਿ
ਸਹਜਿਮਤੇ:ਜੋਤਿਆਤਿਨਾਲਵਸੁਭਾਵਕੁਹਿਦਾਰਹੁਹਰੀ
ਸਾਲਿਆ॰ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ।ਲਾਇ॰ਪ੍ਰੇਮੁਵਸੰਗਾਤਿਨਾਲ
ਭਉ:ਡਰੁਤੇਆਪੇਗੁਰਮੁਖਿ:ਆਪੇਗੁਰੂਤੇਗੁਰਮੁਖਾ
ਛੋਡਾਸਤਿਗੁਰਦੇਸਬਦੇਸਧਾਦਿਕੂਜਗ॰ਤੋਪਧੇ:ਸੁਕੇ
ਵਿਕਾਰ॰ਸੋ।ਪੁਜਾਈ॰ਤਿਸੁਨੁਆਈਹੈ।ਨਹਿ॰ਨਾਲਿ
ਗਵਿਆ:ਜਪਿਆ।ਨਿਹਕੇਵਲੁ:ਸੁਧ।ਸਧਾਦਿ॰ਕਰਕੇ।
ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮੁਵਰੂਪਦੇਸੁ।ਧਾਣੀ:ਵੇਦਰੂਪੀਵਰਾਮਨ
ਸਈਸਧਾਦਿ:ਬ੍ਰਹਮਮੇਂਰਤੇਹੈਂਬੈਰਾਗੀ:ਵਿਰਕਤਹੋਕੇ
ਤਿਨਾਦਾ।ਸੇਵਾਹਿ॰ਤਿਨਾਦੀਆਂਦਰੁ:ਸਤਸੰਗਾਂਦਅੰਦਰੁਹੀ
ਹਰੀਆਲਸ਼ੈ:ਸ੍ਰਗਾਦਾਰੀਹੈ।ਵਡਿਆਈ:ਸਤਨਾਏਣੁਜੋਤਿ
ਸਨਾਰੂਪੀ।ਆਪੇਆਪੁ:ਆਪਣਾਆਪੁਵਿਖੇ।ਪੁਜੈ॰ਸਭਤੁ
ਧਰਮਾਧਰਮਾ।ਹੁਣ॰ਹੈਜੋਤਿਜਨਾਦਾਰਿ॰ਉਪੰਦੇਸੁਰੂਪਿਸ
ਧਾਦਿ:ਬ੍ਰਹਮਹੀਵਜਾਈ:ਉਚਾਰੀਹੈ।ਦੁਆਰਿ:ਤੇਰੇਦਾਰ
ਰੀਦਾਪਾਈ॰ਸਿਗਤਿਦੀਪਾਵਡੀ।ਕਰੇ॰ਜਿਸੁਪਰਸੋਪਾਏਹ
ਰੀ।ਛੇਦਾਭਤਰੀਤੁਰੀ:ਧ੍ਰਿਤੀਛੇਦਾਕੀਖਿਆਨਾਮਦਾਰਿ:
ਤੇਰੇਦਰਭਣੇਨਾਮੁਦੀਭੀਖਿਆ।੧੬।੧।ਮਃ੩।ਸਭਮੋਸਾ

ਣਾਏ॰ ਸਭੁ ਹਰਿ ਨਾ ਜਸ ਮਾਹਿ: ਪਰੁ ਚਾਏ ਹੋਰ॰ ਪਾਂਜੇ ਦੇ ਪੂਰਾ ਭੁਨ
ਮਾਧਿਨਾਂ ਬੂੰਦਾ ਜੋ ਧਾਰ: ਓਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਅਧਿਕੁ ਹੋਇਆ ਹਿ ਅੰਤ੍ਰੀ
ਕਾ ਮੇਰਾ॰ ਤੇਰਾ ਏਹੁ ਸਾਦਿਨ ਰਾਤੀ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਿਨ ਨੂੰ ਨ
ਤੇਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਜੋਤ੍ਰੂੰ॰ ਜੀਦੰਨੂੰ ਸੀਧੰ ਕਾਲ ਦੇ ਅਪਨੇ ਨਾਲ ਕੇ
ਹੋਗਨਿ: ਹੋਰੁ ਨਾਪ ਸੋ ਸਭਾਰੋ॰ ਜੀਰਾਤੇ ਮੋਂ ਕੁਰੋ॰ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜ
ਘਰੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋਭੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਆਪਣੇ ਸੋਝੀ
ਸੇਦ॰ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸੁਖ॰ ਕ੍ਰਾ ਦਾਤਾ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸੁਖੁ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ॥
ਮੇਹੁ ਕਰਕੇ ਆਖੀ: ਨੇੜੀ ਦੇ ਕਰੀ ਥਾ ਤੇ ਸਾ ਦਿਨ ਰਾਤੀ: ਸਦਾ ਸਦਾ
ਪ੍ਰੀਤਮ: ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ॥ ਧਾਤੁ: ਧਾਏ ਕਰਕੇ
ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਸੋ॥ ਕੀਨ: ਕਿਉ ਨਾ ਮੁਕਿਸੋ॥ ਆਦਤਜ
ਤ: ਆਦ ਨਜਾਣੇ ਸੋ ਪਿਆਰੁ ਹੈ ਥੀ॥ ਕੁਸੁਧ॰ ਹੋਏ ਨੂੰ ਸਤੁ॰ ਦ
ਰੀਕੀ॥ ਸਧਾਰਿ॰ ਕਰਿ॥ ਕਾਂਇਆ: ਤਨ ਨੂੰ ਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਿਧਾਰ
ਸਿ: ਮਾਰਹਿ ਸੋ ਮਾਹਿ॰ ਜੋ ਮੋਹ॰ ਦਾ ਸੁਪਨੇ॰ ਦਿਚਿ ਸੁਧਿ ਨਾ
ਚੀਤਿ ਉਧਿਓ ਸੁਤੇ ਜੀਵਾ ਸਧਾਰਿ॰ ਸੋ॥ ਆਏ: ਇਸ ਜਨਮ
ਮੇ ਦ ਆਏ ਕੇ॥ ਭਾਗੇ: ਕਾਗੀ ਅਨੁਸਾ ਚੁ॰ ਕ੍ਰਾਗਿ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਮੇ
ਸਹਜਿ: ਹਰੀ ਮੋ॥ ਚਾਲ: ਰਹਿਣੀ ਬਹਿਣੀ॥ ਸਧਾਰਿ॰ ਕਮਾਉ
ਣੇ ਤੇ॥ ਜਿਵਾਪੇ: ਜਿਆਈ ਦਾ ਹੈ॥ ਸਬਦੁ: ਪ੍ਰਭੁ ਮਨੁ ਗਾਰਸਨ:
ਵੀਰ ਸੁ ਗਾਛੇ ਤਾ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਸਧਾਰਿ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿ ਨਿਦਾਰੇ ਦ ਸ
ਧਾਇਹਿ ਗਤ ਮਾਰੇ ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਨਿਦਾਰੇ ਗਛੋਦਾ ਰਖੇ ਉਰਿਧਾਰੇ:
ਉਰਿ ਮੇ ਧਾਰਰਿ ਰਖੇ॥ ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ॥ ਸਹਜੁ: ਗਿਆਨੁ
ਧੂਜੇ॰ ਜੋ ਸੋ ਸਚਾ॰ ਗੁਰੂ ਸਬਦੇ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ॥ ਬੀਚਾਰੀ:
ਬਿਚਾਰ ਦਾ ਨੇ ਹੈ॥ ਏਵਹਿ॰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਪਰਹਿ ਸਾਰੀ: ਨਾ
ਦਏ ਹਿਰੂ॥ ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ॰ ਸੋ ਤੇ ਸਰੇ ਤੇ॰ ਕਰਕੇ ਪਤਿ॰
ਸਾ॥ ੧੬॥ ਧਾਮ: ਤ੍ਰਾਦਾਤ ਹੈ॥ ਸਧਾਰਿ: ਪ੍ਰਭੁ ਸ ਦ ਉਪਦੇ
ਸੁ॥ ਅਮਰ: ਹੁਕਮ॥ ਪਾਤਸਾਹੀ: ਰਾਜਧਾਨੀ ਬੈਕੁੰਠ ਦ ਸਤਮੇ
ਰਾਖੂ ਪਿਆ ਸੁਰ ਗ ਸੁਰ॰ ਸਭੁ ਦੇ ਜਿਰ ਪਰ॥ ਆਪੁ॰ ਨਾ ਆਏ॰
ਗਰਾ ਦੁਆਰੇ॥ ਸਧਾਰਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਸੋ॥ ਗਾਦੇ॰ ਇਸ ਤੇ ਮਾਨ
ਸਿ॰ ਕਰਕੇ ਨਿਦਿਕ॰ ਨੇਰ ਤੇ॰ ਸੁ ਪਰਮਹਿਸ: ਵਤਦੇਤਾ ਤੇ

ਬੈਰਾਗੀ: ਬੈਰਿਕੁ ਹੋਇ ਨਿਜ ਘਰਿ: ਦਸੌਦੁਆਰ ਹੁਮੈ ਨੂ ਜਰੂ ਪੀਓ ।
ਤਾੜੀ: ਬਿਤੀ ਤਿਨਾ ਅਰੋ॰ ਆਪਾ ਭਾਵਦਾ ਤਾ ਸੁਣਾਏ॰ ਨਾਮ ਸੁਰਾ:
ਸੂਰਮਾ ਦਰਿ ਹੈ ਗੁਰ ਸੂਰਾ ਸਰੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੀਵੇ॰ ਜੋ ਭਾਇ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਭਾਇਆ ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਏ ਮਾਂ ਨਾਮ ਪਾਉ: ਹਿਰਦੇ ਨੂ
ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਰਕੇ ਪਾਈ ਏ॰ ਤੇਰਾ ਅਮਾਧਿ ਨਾਮ ਸਭ ਦੇ॰ ਕਹੁ ਪਾਏ
ਨਰਾਤੀ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਭਰਮਿ॰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਦੇਸਾਹਿਤ ਤੇ ਖਿਜਿ
ਨਾਖਾਰਿ ਆਜੋ ਭੁਰਮਾਈ॰ ਦੇਹੈ ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਨਰਕ ਮੋਆ ਮਹਿ॰
ਹੈ ਸਾਧਾਰਿ॰ ਕਰਕੇ ਮੁਏ ਆਪਾ ਭਾਵਦੇ ਤੇ ਸੋ ਭਏ ਹਰਿ ਨਾਮੀ ਮੋ
ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੋ ਰਤੇ: ਰਤੇ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਭਗਤਿ ਮੋ ਚਿਤ ਦੀਬ੍ਰਿ
ਤੀ ਨਕੇ ਦਾ ਲੋਕੁ ਰੂਪੀ ਕੁਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸੇ ਭਉ ਕੇ ਦਾ ਲੋਭਾ ਜਿਸ ਜੋ
ਭਉ ਕੇ ਜਿਉ ਕੁਤਾ ਤਪਈ: ਤਉ ਏਕੇ ਦਾ ਤੌਂਦਦਾ ਹੈ ਹੋ ਪਤਿੰ ਅੰ
ਪਾਏ॰ ਆਦੌ ਰੀ ਦੀਚ ਰੀ: ਰੁਦਾਨ ਹੈ ਕਾਰੀ: ਕਾਰੂ ਰੇ ਮੋ
ਮਿਲਾਏ॰ ਗੁਰਾ ਨਾਲ ਜਾਈ: ਉਤਪਾਤਿ ਹੁਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂ ਦਾ ਭ
ਉਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਕਰਹਿ॰ ਪਰਹਰਿ ਨਾਲ ਸ੍ਰਾਹਿ: ਸ੍ਰਗਾਦਿ
ਦੇਹੈ ਸਧਾਰਿ: ਉਪਦੇਸ ਮੋ ਰਤੇ ਜੋ ਇਕ ਰੰਗੀ: ਰਹੇ ਕੇ ਤਿਨਾ ਸ
ਰੈ ਸਧਾਰਿ ਮੋ ਪੁਧੀ ਦਾ ਹੈ ਦੁਆਰ ਤੇ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਸਾਚੇ ਸਬਾਰਿ
ਮੋ ਮਿਲਾਈ ਸੁਧੀ ਜਿਨਾ ਜੋ ਇਕ ਰੰਗਿ ਭਏ ਹੈ ਹੋ ਜਿਹਨੇ॰ ਜ
ਭਨੂ ਤੇ ਜਿਸ ਨ ਭਾਵੇ ਤਿਸ ਨੂ ਕਾਨੇ॰ ਅਨੁਸਾਰੁ ਸੰਗ ਨੂ ਮਾਰ
ਰੇ॰ ਜਿਸ ਪਰੁ ਤੈਸ ਦੇਵਾ ਉਵੁ॰ ਬਾਰੂ ਸੋ ਦਿਨ: ਸੇਵਨੂ ਕਾਰੇ:
ਸੂਠੇ ਤਉ॰ ਜੀਵਨੁ ਗਰਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਰਿ ਕੇ
ਦਨੂ ਸਧਾਰਿ॰ ਕਰਕੇ ਨਦਰੀ ਹਦੀ ਨਦਰੂ ਕਰਿ ਸਾਹਲਿ:
ਸਰੂਪ ਦਾ ਗਿਆਨੁ ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਆਇਆ॰
ਕਰਕੇ ਮੇਲਨੁ ਕਮਾਇਆ: ਕਠੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਦੂਜਾ: ਜਿਨਾ
ਨੂ ਦੂਜਾ ਭਾਵਦਾ ਮਨਿ॰ ਦੀਆ ਲਾਈ: ਲਾਇ ਕੇ ਕਰਮੀ॰ ਤਿਨਾ
ਕਾਲ ਮੋ ਹੋਵੀ॰ ਆਰੀ ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿੜਾਈ॰ ਐਸੇ ਤੇ
ਦਰਿ ਸਚੇ ਮੋ ।੧੯। ੩। ਮਃ ੩ । ਜਾਨੀ॰ ਜਗ ਭਉ ਤੇ ਭਾਇ॰ ਦਿਖੇ
ਹੈ ਜੋ ਜਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸਾਚੇ ਮੋ ਹੋਈ ਤਿਨਾ ਦੀਆ ਦੇਖੈ:
ਪਾਲੇ ਲੇਖੇ॰ ਪਰੇ ਦਾ ਲੁਖੇ ਮੁਖਿ॰ ਜਿਨਾ ਨੂ ਹੋਇਆ ਸੁਣੇ॰
ਕਰਮ ਪਰਮਾਰਥ ਨਿਧਾਨ॰ ਤਾਈ ਕਉ ਸਹਜ॰ ਹੋਇ ਸਕਾਰਿ
ਜਨਮੁ॰ ਦੀ ਅਉ ਦੀਵੀਆ ਜਾਚੇ॰ ਮੇ ਹੋਈ ਤਿਨਾ ਦੀਆ ਸ

ਰਾ: ਅਨੁਪ । ਰੰਙਨ: ਸੁਧ ਸਥਾ ਪ੍ਰਗਾ ० ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਾ ਲਏ ० ਤਾਂ ਜੀ
ਦਾ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲਾਇਕੈ ਦਾਸ
ਲਏ । ਅਤਿ ० ਦਾਸੀ ਸੁਣੀ ਐਸੇ ਬਰੀਤ ਆਗੇ ਅਸਨਰਿ: ਹਰਿ
ਹੈ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ । ਟੇਕ ॥ ਸੂਠਾ ਦ ਕੈਫੜਾ । ਅਤਿ ० ਕਰਕੇ । ਕਿਤ ०
ਨੂੰ ਜੂਠੀ: ਅਧਿਕ ਹਿਤ । ਜਾਉ: ਸੁਗਾ ਦੂਦ ਰਹਜਾ । ਪਾਈ ० ਪਤੀ
ਦੀ । ਅਤਿ ० ਝਲੀ ਖੋਟੀ ਖੋਟ ਹੀ । ਪਿਰੁ ० ਜੋ ਹੈ ਦ ਪਿਰ ਖਸਮ
ਕ੍ਰਾਰਿ ० ਲੇ ਗਏ ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਦ ਦੇ ਮੋ ਆਇ ਮਿਲੇ । ਦੇਖੇ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਦਖਾਂ
ਲਦਾ ਹੈ । ਇਕਨਾ ० ਦੋ । ਲੇਖੇ ० ਨਾ ਰਤੇ ० ਤਿਨਾ ਸਚ ਨਾਮ ਦ ਸੁਆ
ਆਪੇ ० ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦ ਆਪਣੇ ਮੋਲਿ ० ਮੈ ਮਿਲਾਏ ਲੇ । ਪਾਤੁ ० ਤੇ ਮ
ਪਾਏ ਮੋਹ ० ਕਰਕੇ ਰਜਿ: ਵਜਾ ਮੈਂ ਲਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ । ਅੰਧਿ: ਮੁਖਾਂ
ਦੀ । ਸਹਜ ० ਮੈਂ ਹੋਈ ਈਵੈ ਉਲਾਦੀ । ਮੇਲੇ ० ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਦ ਤਤ
ਨੂੰ ਤਾਕਰਿ ० ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਦੇਖੇ: ਪਾਲੇ । ਪਾਈ ० ਕਿਜੇਹਾ ਕਿਦਾ
ਜਨ: ਸਿਕਾ ਮੋਹ ० ਕਰਕੇ । ਕਰੇ ० ਜੀਦ ਦ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤਾਂ ਜਾਈ ०
ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਰਗਾਸ ਕਿਤੇ । ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰਕੇ ਕਾਲ ਨੂੰ ਮਾਰਿ
ਨਿਵਾਰੇ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਰੰਖੇ: ਰਖਿਆ ਹੈ । ਨਾਮ ० ਕਰਕੇ । ਮੈ
ਤਨੂੰ ਹੋਈ । ਦੇਦਨੀ: ਕਮਲੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ । ਮੋਹ ० ਕਰਕੇ । ਪਾਏ ०
ਹਰੀ ॥ ਸੁਖੁ ० ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ । ਕਰਕੇ ० ਕਰਮ ਸ਼ੁਭ ਸੁਭਾ ਚਲਾਈ:
ਚਲਾਂਦਦਾ ਹੈ । ਕਰਤਾ ० ਹੈ ਦ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦ ਕਰਮ ਕਤਿ । ਭੁਗਤਾ ०
ਜੀਦਾ ਹੈ ਦ ਜਾਚਕ ਦ ਭੋਗਤਾ ਹੈ । ਜੁਗਤ: ਜੁੜਿ ਰਹਿਆ
ਹੈ । ਇਕਸੇ: ਇਕ ਰੁਖੇ ਮਨਮੁਖਾਂ ਤੇ ਗੁਪਤ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰ
ਸਿ ० ਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ० ਲੋ । ਨਾਮ ० ਕਰਕੇ ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ । ਨਾਮ ०
ਕਰਕੇ ਦਾਦੀ ॥੧੮॥੧॥ ਮ: ੩ । ਛੰਤ ਦਾ ਗੋਕੀ ਹੈ: ਗੋਕੀ ਹਨ ਸ
ਭਾਹੀ: ਜਲ ਪੁਛੇ ਹੈ । ਚੀਵੇ: ਦਰ ० ਤਰੁ । ਭੋਗਦੇ: ਭੋਗਦਾ ਹੈ ।
ਸੁਖ ० ਮੇ ਕਿਦਾਸੀ: ਨਿਦਾਸ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ । ਅੰਤਰਿ ० ਤੋਂ
ਪ੍ਰਭ ਰਾਵਿਸ ਨੂੰ । ਉਤ੍ਰਰਾ ਜਤਿ ਗੁਰ ० ਨੂੰ । ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ
ਨੂੰ ਸਬਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ । ਪ੍ਰਗਾਸੀ: ਪ੍ਰਗਟ ਕਦਾ ਲਾ ਹੈ ਅ
ਮਿਕਦਾਰ: ਨਿਆਈ ਹੈ । ਸਥਿਨ ਮੈ ० ਕਾਰ ਦ ਤਿ ਉਣ ਸਦਾ ਕ
ਉਨ੍ਹਾਂ ० ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋ । ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਸੀ । ... ਕਾ ० ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਰਿਦੇ
ਰਖੀ । ਸੰਗਤਿ: ਗਿਆਂ ਤੋ ਹੈ । ਨਾਮ ० ਰੂਪੀ । ਸਬੁ ० ਦਾ ਕੀਤਾ । ਅ

ਰਾਗੁ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ। ੧ੴ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਪੰਡਤ ਕਬੀਰ
ਜੀ ਕੋ ਕਹਤਾ ਹੈ ਲਖਾਨ ਮਜੁਲਾ ਹੈ ਹੋ ਇਕੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ
ਹੋ ਅਰੁ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਮਾਨਤੇ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਪੜੀਆ: ਹੇ ਪੰਡ
ਤਾਂ ਕਹਤਾ: ਕ੍ਰਿਸਾ। ੧। ਅਰ ਚੰਦਨ ਜਸ ਸੁਕਾਰਾ: ਜੈਸੇ ਖੋਤੇ ਕੇ ਉ
ਪਰ ਚੰਦਨ ਕਾ ਭਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਚੰਦਨ ਕਾ ਗੁਣ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤੈਸੇ
ਤੂ ਅਗਦੇ ਹੋਤੇ ਪੁਸਤਕ ਭੇਦ ਨ ਕੀਨਤਾਂ ਈ ਹੈ ਤੂ ਆਤਮ ਕਾ ਤ
ਤਪ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਰਾਜਬੋਧਹੁ: ਬੋਧ ਕਰੋ ਹੇ ਅਬੋਧ ਕਬਾਆਦਿ
ਕਕਰ ਕੇ ਧਨ ਕਠਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤੁਮਾਰਾ ਆਪਿ ਰਖ: ਨਿਸਫਲ
ਜਾਇ ਹੈ। ੨। ਰਮਿ: ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ। ਬਡੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਭਾਈ।
੬।੧। ਪੀਠਕਾ ਅਬ ਕਿ ਸੀਖ ਨ ਪਾਖੰਡੀ ਪਖੰਡੀ ਨੂੰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਤੇ
ਮਹਾਤਮਾ ਪਰੇ ਛਡੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ। ੧। ਰਹਾਉ। ਹੇ ਭਾਈ ਰਿਦਿ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਟਹੁ: ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਆਤਮੇ: ਹਿਰਦੇ ਮੈ। ਰਾਮ: ਰਾਮ ਕੋ ਨ
ਮ ਕੋ। ੧। ਅੰਜਨ: ਮੁਖ ਰਾਮ ਸਰੂਪੀ ਅਇਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੋ ਅਖਰ
ਹੈਂ ਖਨ ਹੋ ਇਕਾ ਦਿਮਾਹਲ ਨ ਭੂ ਨ ਖਣੀ ਅੰਕੇ ਕੁਛ ਮਦਰ ਸ੍ਰਮ ਕਛੂ ਜ
ਹਿਰੀ ਲਤ ਛਲ ਜਨੂ ਨੀਰ ਤੂਕੰ ਘੋਰੀ ਨਬਿ ਤਨੂ: ਅਚਰਜ। ੨। ਮਾਰੂ।
ਪੀਠਕਾ ਧਾਮਣ ਕਹੇ ਮੈ ਨੂ ਜਪ ਜਿਧ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੋ ਕਹੇ। ਧਰਿ:
ਧਾਰਿ ਕਰ ਨੈਨ ਨਿਬ ਹਰਿ ਕੈ: ਭਰਮੇ। ਮਾਰੂ ਮ: ਮਨਾ ਤਾਰਿ: ਬੇੜੀ ਕਿ
ਰ ਨ: ਸੁਧਾ ਸਮੁਦ੍ਰ ਪਾਰ: ਦੂਰ ਤੇ ਦੂਰ। ੨। ਮਾਰੂ। ਸਾਖੀਆ: ਸਗਿ
ਆਪਦਨ: ਪਾਦਨਾ ਹੁਕਮ: ਭਾਣਾ ਦਵੈਦਾ। ਰਚਨ: ਦੇਹਹਿ ਗਤਾ ਹੂ
ਧੀ। ਭੁਰਮ: ਅਦਰ ਨੂ। ੪। ਮਾਰੂ। ਪੀਠਕਾ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰਤ ਧੁਕ ਹੈ। ਧ।
ਮਾਰੂ। ਉਪਦੇਸ ਸੁਜਨ ਕੋ। ਕਾਲ: ਮਰਣਾ। ਅਕਾਲ: ਜਨਮ। ਆਧਾਰਾ
ਉਰਗਾਦ: ਨਰ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ। ਧਰੰ ਤੀਬੁ ਧੀ ਰੂਪੀ। ਮਹਤਉ: ਪਟ
ਦਾਰੀ। ਜੀਵ ਰੂਪੀ। ਰਸ ਨਾ ਪਤਿ: ਤੁਰਾ ਕਾਇਥ: ਮੁਨਸੀ
ਚੇਤੂ: ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਅਕ੍ਰਿਸਾਨ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਖੇਤੁ: ਸਰੀਰ। ੧। ਉ
ਪੀਠਕਾ ਬੈਰਾਗੀ ਮਿਰਖ ਸੁਧਾਲ ਉਸ ਕੋ ਕਹੇ। ਅਨਭਉ: ਸਰੂ
ਪਾ ਦਣਾ ਹਿਥੈ: ਇਜਤ ਰਾਪਨ ਦਾ ਹੈ। ਜਾਲ: ਅਗਨੀ ਦਣਾ ਹਿ
ਥੈ: ਐਸੇ ਹੀ ਧਨ ਦਾ ਹੈ। ੧। ਮਾਰੂ। ਪੀਠਕਾ ਕੈ ਖਲ ਤੇ ਹਸਤ ਨਾਪੁ
ਰਗਾਇ ਤੁਮ ਜੀ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕੋ ਕਹੇ। ਹਜਤੀ ਦੇਖ: ਹਜਤੀ ਦੇਖ
ਣ ਲਗੀ ਅਧਮ ਪਜੋ। ੯। ਮਾਰੂ। ਗਗਨ: ਉਚਾ ਅਨਿਜ ਤੈ: ਸੁਖ
ਧਉ: ਉਤ ਸਦਾ ਉਚ: ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਨਗਾਰਾ। ਅਖੰ ਜ

ਕਪਾਜੁਕੇ ਰਾਉਭਜਾ ਆਤੁਰ: ਸਸਫੁ ਥੀਏ ਸਾਧ ਨਾਰੂਪੀ ਦਾਉ: ਸੁਆਂ
ਈਨ: ਧੋਰਮੁ ਪੇਤ: ਕੰਆ ਟੇਕੈਂਕਾ ੧੦॥੧੬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਿਆਰੈ:
ਕਾਮਣਾ ਗਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਛੁਰ੦ ਜਸੁਰੂਪੀ ਜਿਤ੍ਯ: ਤੀਨ ਤਪ ਕਾ੧।
ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਆਤ: ਮਾਰੂ। ਧੋਰਮ: । ਧਿਆਰਥ ਦੇ ਨਰਕੁ ਆਜਿਰਾ
ਨੇ: ਬੀਜੂ ਓ॥੧।੧੬ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਜਸਤ: ਸੁਰਾਨਾਦ: ਸੁਖਮਨਾ ਡੋ
ਰਿਆ: ਬੋਲਿਆ ਦੂਤ: ਦੇਹਾ ਪੂਰਿਆ: ਕੁੰਤਕਾ ਪੂਰਿਆ੦ ਸ
ਲਾਦਰੀ ਕੁੰਭਕ੦ ਚੋਠਦਾਰੀ ਰੇਚਕ੦ ਬਤੀਦਾਰੀ ਮੈ ਤ੍ਰ ਜਪੁ ਕੇ
ਸ਼ਾਲ੦ ਸਰੀਰ ਚਲਾ ਚਲ੦ ਈਡੇ ਥੋ ਅਧਾ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾ ਆਖਿਓ:
ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਤੇਰੀ ਨਾਲੁ ਮੇਰੀ ਪਦ ਜੇ ਤੂੰ ਨਾ ਅਰਾਧਿ: ਅਰਾਧਿ ਨੇ
ਜੋਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਜੋ ਜਗਪਿ: ਮੁਧਾ ਜੇ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਬਦਤੇ: ਕਾਹਿੰਦੇ।
ਜੈਦੇਵ: ਪ੍ਰਭੁ ਰਮਿਆ: ਜਪਿਆ ਨਦਿ: ਬੂਤੀ॥੧। ਮਾਰੂ।
ਕਬੀਰ ਕਾ ਬਸਾਇਰਾ: ਬੁਲ ਚਲੇਗਾ॥੧੬ ਰਾਵਦਾ ਸਾਡੇਤ: ਡੁ
ਹੁਆ ਦੂਰੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਜਰੇ: ਬੂਝੇ ਰਾਮਾ ਕੁਰੇ: ਹੋਰਾ ਲੈ੦ ਪੀੜ੍ਹਾ
ਤ੍ਰ॥੧੬ ਮੀਰਾ ਕਾ ਭੁਝੀ ਬਨੇਕੀ ਧੀ ਤੂੰ ਮੈਹਿ ਆਈ: ਹੇ ਸਖੀ
ਤੀਰ੦ ਪ੍ਰੇਮ ਭੂਪੀ ਪੀਰ੦ ਦਿਲ੍ਹੇ ਕੁ ਰੂਪੀ ਅਪਨੇ ਗੁਣ੦ ਪਦ
ਕਾ ਮਨ ਦਰ ਦੁਕੂ ਅੰਕਰਣਾ॥੧।੧੮। ਭਗਤਾ ਕਾ ਸੁਮਲਾ ਗੁਖਰ ਨ।
੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਦ ਬੇਦੀ ਬੰਸ ਦੇ ਤੋਸ ਚਰਨ ਕਵਲੇ ਕੇ ਜੋ
ਤੁਖਾਰੀ ਨਮ:॥ ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ ਮ:੧। ਬਾਰਾਮਹਾਂ ਸ(ਟੀਕ) ਇਥੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
ਦਸੇ ਮੰਗਲ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਮੂਲ॥ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਕਿਰਤ ਕਰੀ ਮਾ ਪੂਰਬਿ ਕਮਾਇਆ
ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸੁਖ ਸਹੰਮਾ ਦੇਹਿ ਸੁ ਤੂੰ ਭਲਾ॥ ਟੀਕਾ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਪੂਰਬ ਲੇਕ
ਰਮ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ਤਤ ਤਾਕ ਕਿਰਤੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ
ਸੁਖ ਅਰੁ ਸਹੰਮਾ: ਦੁਖ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਹ ਸੋ ਭਲਾ ਹੈ॥ ਸਦਾ ਤੂੰ ਭਲਾ ਹੈ ਕਾ
ਹਿਤੇ ਜੋ ਹੇ ਹਰਿ ਰਚਨਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਟੀਕਾ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਗ
ਤਿ ਹੈ ਹਾਂਗੀ ਜਿਸ ਤੇ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਮੈ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਬਿ
ਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਾ ਟੀਕਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈ ਘੜੀ ਭੀ ਨਹੀ ਜੀਵਦੀ
ਹਾਂ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਝੁ ਦੁਹੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ਟੀ
ਕਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਹਾਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਾਂ ਜਾਂ ਤੇ ਜੀਵਾਂ॥ ਰਚਨਾ ਰਚਿ ਰਹੇ
ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਟੀਕਾ ਮੇਰੇ ਰਚਨਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਣ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਰਚਨਾ
ਮੇਂ ਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਨਿ ਕਰਮ ਸੁਕਰਮਾ ਈ ਟੀਕਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਨ ਮੇਰੇ ਮ

ਧਮਕਰਮੋਕੇਭੀਸੁਕਰਮਕਰਕੇ ਮਨ: ਮੈਲਾਹੈ॥ਨਾਨਕੁਪ੍ਰੇਮਿਨਿਹਾ
ਲੇਸਾਧਨ ਤੂੰਸੁਣੁਆਤਮਰਾਮਾ॥੧॥ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈ ਤੇਰਾਪ੍ਰੇਮ
ਇਹ ਸਾਧਨ: ਦਾਸੀ ਨਿਹਾਲਦੀਹੈ ਤੂੰਸੁਣੁ ਹੇ ਆਤਮਰਾਮ ਮੇਰੀਬੇ
ਨਤੀਕਿਆ ਜੋਸੁਣਕੈਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਈਏਸੁਣੋ॥੧॥ਬਾਬੀਹਾਪ੍ਰਿਉਬੋ
ਲੇਕੋਕਿਲਬਾਣੀਆ: ਚਿਤ੍ਰਰੂਪੀਬਾਬੀਹਾ॥ਜੋਸਕਾਪ੍ਰਿਉਬੋਲਿਉ
ਬੋਲਤਾਹੈ ਕੋਕਿਲਜਿਹਬਾਕੋਰੋ ਮਿਸ੍ਟਬੋਲਤੀਹੈ ਜੋਸ੍ਰੁਤੀ॥ਸਾਧ
ਨਸਭਰਸਚੋਲੈਅੰਕਿਸਮਾਣੀਆ: ਸਾ ਜੋਧਨਹੈਜੋ ਅੰਕ:
ਸਰੂਪਮੈਸਮਾਈਹੈ ਤਿਸੀ ਤਿਸਭਰਸ ਤਿਸਨੇਚੋਲਲਏਹੈਂ॥ਵ ਚੋ
ਲੇ: ਸਰੀਰਮੈਹੈ ਸਭਰਸ ਸਤੋਂਕੋ॥ਪ੍ਰਮਾਣ ਚੋਲੋਚਿਨਕੇਰਤਤੇਜਿਆ
ਰੋਕਿਤਤਿਨਾਕੇਪ੍ਰਾਸ॥ਹਰਿਅੰਕਿਸਮਾਂਣੀਜਾਂਪ੍ਰਭਭਾਣੀਸਾਸੋਹਾ
ਗਣਨਾਰੇ: ਅੰਕਸਮਾਦਵੈਕਾਹੇਤੁ ਏਹੁਹਾ ਜਾਂਪ੍ਰਭੂਭਾਣੀ ਤਾਂ ਅੰਕ:
ਸਰੂਪਮੈਸਮਾਣੀ ਸੋਨਾਰੀਸੋਹਾਗਣਿਹੈ॥ਤਿਸਕਾਂਨਿਦਸਕਹਤੇ
ਹੈਂ॥ਨਵਘਰ ਥਾਪਮਹਲਘਰਊਚੋਨਿਜਘਰਵਾਸੁਮੁਰਾਰੇ: ਨਿ
ਜ ਮਹਲ: ਭੁਗਵੈਤਨੇ ਘਰ: ਸਰੀਰਮੈਨਵਦ੍ਵਾਰੇਥਾਪਕੇ॥ਘਰ
ਊਚੋ: ਦਸਮਦ੍ਵਾਰਕੀਆਹੈ ਤਿਸਨਿਜਘਰ: ਮੁਰਾਰੀਮੈਵਾਸਤਿ
ਸੋਧਨਨੇਕੀਆਹੈ॥ਵਾਜਿਸ ਜਗ੍ਯਾਸੂਨੇਨਵ ਦ੍ਵਾਰੇ ਘਰ: ਸਰੀ
ਰਮੈ ਸ੍ਵਸ੍ਥਾਨਮੈਥਾਪਕੇਅੰਤਰਮੁਖਕਰਕੇ ਊਚੇਮਹਲ: ਦਸ੍ਵੇਂ
ਦ੍ਵਾਰਮੈਘਰਕੀਆਹੈ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਕਰਕੇ ਤਿਸਦ੍ਵਾਰਾ ਨਿਜਘ
ਰ: ਮੁਰਾਰੀਮੈਵਾਸਕੀਆਹੈ॥ਵਿਦਾਂਨਵ: ਪੰਚਤਤ ਤੇ ਪੁਰਖ
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਤਤ ਹੰਕਾਰ ਇਨੋਨਵੇਕਰਘਰ: ਬ੍ਰਹਮੰਡਥਾਪ
ਕੇਹੈ ਮਹਲ: ਭੁਗਵੈਤ ਸਾਤਲੋਕਤੇ ਊਚੋਨਿਜਘਰ: ਬੈਕੁੰ
ਠਕਾਹੈ ਤਿਸਨਿਜਘਰਮੈ ਤੇਰਾਵਾਸਹੈ ਹੇਮੁਰਾਰੇ॥ਕਿਅਸ
ਰਥੁਤੇਪਰਹੈ॥ਸਭਤੇਰੀਤੂਮੇਰਾਪ੍ਰੀਤਮਾ॥ਨਿਸਬਾਸਰਰੰਗ
ਰਾਵੈ: ਤੂਮੇਰਾਪ੍ਰੀਤਮਹੈ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤੇਰੀ ਰਚੀਹੂਈਹੈ ਏਹਧ
ਨ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੈਤੇਰੇਜਸਕੋ ਰਾਵੈ: ਉਚਾਰਤੀਹੈ ਵਾ ਤੇਰੇਭ
ਜਨਾਨੰਦਕੋ ਰਾਵੈ: ਭੋਗਤੀਹੈ॥ਇਹਦਾਸੀ॥ਨਾਨਕਪ੍ਰਿਉਪ੍ਰਿਉ
ਚਵੈਬਾਬੀਹਾਕੋਕਿਲਸਬਦਸੁਹਾਵੈ: ਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈ ਹੇਭਗ
ਵਨਚਿਤ੍ਰਰੂਪੀਬਾਬੀਹਾ ਹੇ ਪ੍ਰਿਉ ਹੇ ਪ੍ਰਿਉ ਉਚਰਤੇਹੈ ਤੇ ਰਸਨਾ
ਰੂਪੀਕੋਕਿਲਾ ਸੁਹਾਵੈ: ਸੁੰਦ੍ਰਸਬਦ: ਉਪਦੇਸਕੋ ਉਚਾਰਨਕ
ਰਤੀਹੈ॥੨॥ਤੂਸੁਣੁਹਰਿਰਸਭਿੰਨੇਪ੍ਰੀਤਮਆਪਣੇ॥ਟੀਕਾ॥

ਕੇਹਰੀਪ੍ਰੀਤਮਆਪਣੇਨੂੰਸੁਣਮੇਰੇਮਨਾਂਦੇਕਾਇਦੇਤੇਰੇ ਰਸ:ਪ੍ਰੇ
ਮਜੋਂਤਿਨਾਹੂੰਏਹੈਮਨਤੂੰਨਿਰਵਰਦਿਨੇਘੜੀਨਵੀਸਰੇ:ਹੇਰ
ਦਿਨੇ:ਜਰਾਬਦਨਾਇਕਮਨੂੰਤਨਮੇਰਾਕਾਹੇਨੂੰਏਕਘੜੀਭੀਨਹੀ
ਬਿਸਰਤਾਦਾਮਨਕਰਕੈਰਦਨਾ:ਸਿਮਰਨਕਰਤੇਹੈਂ ਤਨਕਰਕੈਭੀ
ਰਦਿਨੇ:ਗਾਵਤੇਹੈਂ ਸੁਣਨੇਦ੍ਵਾਰਾ ਬਾਣੀਦ੍ਵਾਰਾ ਘੜੀਨਹੀਂਬਿਸਰੇ
ਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੂਏਆਰਿਉ ਘੜੀਵਿਸਾਰੀ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀਹ
ਉਜੀਵਾਂਗੁਣਗਾਇ ਸੁਰਗਮ:ਨਾਰੈਣੀਮੈਂਗਾਹਉਕਿਸਕੇਲਾਹ
ਰਿਬਿਨਗਹਿਣਨਜਾਇ ਸੁਗਮਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਮਰਾਕੇ ਨਹੀਹਮਾਰਿ
ਸਹੁਕੇਨਾਹੀ:ਓਟ ਗਹੀਹਰਿਚਰਨਨਿੰਦਸੇਭਏਪਵਿਤਸਰੀ
ਰ ਟੀਕਾ ਬਾਣੀਦ੍ਵਾਰੇਭੀਤੇਰੀਓਟਗਹੀਹੈਉਚਾਰਨਰੂਪੀਗਾਹ
ਹਰੀਤੇਰੇਹੀਚਰਨੋਂਵਿਖੇਮਨਕਰਕੈਨਿਵਾਸਕੀਆਹੈ ਅਰੀਰ
ਕਰਕੈਭੀਹਮਪਵਿਤ੍ਰਭਏਹੈਂਤੇਰੀਸੇਵਾਕਰਕੇ:ਨਾਨਕਾਦੂਸਰਟ
ਦੀਰਘਸੁਖਪਾਵੈਗੁਰਸਬਦੀਮਨੁਧੀਰਾ ਟੀਕਾ ਜਾਹਿਬਕਰਾਤੇਹੈ
ਦੀਰਘਪਾਇਆ:ਗਿਆਨਾਦਿਸੀਦ੍ਵਾਰਾਹੀਜੀਵਸੁਖਪਾਵੇਹੈ ਨਨੂੰ
ਗਿਆਨਾਦਿਸੂਕਿਨਾਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ ਉਤ ਗੁਰਾਦੇਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ
ਗਾਜਿਨਾਕਾਮਨ ਧੀਰ:ਇਸਾਬਿਤਹੂਆਹੈਤਿਨਾਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੂਈਹੈ
੩॥ਘਰਮੈਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਬੂੰਦਸੁਹਾਵਣੀ ਟੀਕਾ ਗੁਰੂਰੂਪੀਬਾਦ੍ਰ
ਰਸਤੇਹੀਉਪਦੇਸਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾਬਰਖਤੇਹੈਂ ਤੇਜਗਿਆਸੂ
ਪਤੀਅੰਤੀਬੂੰਦਨਾਮਰੂਪੀਸੁਹਾਵਣੀਦੇਤੇਹੈਂ ਜਬਚਾਤ੍ਰਿਕਕੇਮੁ
ਖਦੇਤਾਹੈ ਸਾਜਨਮਿਲੇਸਹਜਿਸੁਭਾਇ ਟੀਕਾ ਜੈਸੇ ਸਾਜਨ
ਜਨ:ਗੁਰੂਮਿਲੇਸਾਂਈਂਤਬਸਹਜੇਹੀਸਾਡੀਹਿਰਿਦੇਉਪ੍ਰੀਤਿਬ
ਣੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰਆਵੈਜਾਂਪ੍ਰਭੁਭਾਵੈ॥ਜਾਂਪ੍ਰਭੁਗੁਰੂਕੋਭਾਵੈਤ
ਬਹੀਹਰੀਹਿਰਦੇਮੰਦਰਵਿਖੇਆਵੈਹੈ ਕਾ ਅਨੁਭਵਹੋਤਾਹੈਜਦ
ਜਾਂਹਰਿਪ੍ਰਭੁਕੋਸਗਲਾਸੁਭਾਵੈਤਬਹਿਰਦੇਮੰਦਰਵਿਖੇਆਵੈਹੈ
ਧਨਉਭੀਗੁਣਸਾਰੀ॥ਇਹਿਜਨਕੇਮੇਲੋਂਧਨਹਾਸੇ ਉਭੀ:ਧਨੀ
ਪੂਰੀ ਸਾਂਤਿਦਾਆਨੰਦਚਿਤਹੋਕੇ ਗੁਨ ਸਾਰੀ:ਸਿਮਰਣਕਰਦੀ
ਹਾਂਘਰਬਾਰਕਿਤਰਹੈਸੋਹਾਗਣਿ॥ਸਰੀਰਸਰੀਰਘਰ
ਮੈਂਸੋਹਾਗਣਹਾਰੇਹਰੀਕਿਲਰਾਦਲਾਹੈ ਹਉਕਿਉਕਰਿ ਲਦਿਸਾਰੀ॥
ਕਿਤਨੇਮੈਂਨੂੰਕਓਦਿਸਾਰਿਆਹੈ ਆਖਦਾਗੁਰਮੁਖਸੋਹਾਗਣਾਨਿ
ਜਨਿਜ ਘਰ:ਸਰੀਰਮੈਂਕਿਤਕੋਗਾਦਤੀਆਹੈਤੇਮੈਕਓਦਿਸਾਰਿਆਕੇ

ਭਾਵੈ ਹਮ ਸੁ ਸੇਵਕੀ ਜਾਦ ਕਰਾ ਚਾਹੀਏ ਐਸਾ ਪਤੀ ਆ ਉਨਦ ਘਨਾ ਵਛਾ ਏਥ
ਹਮ ਸੁਕਾਏ ॥ ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਘਨ ਬਾਦੂ ਉਨਦ ਵਛੇ ਏ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਸ
ਸਿੰਚਿ ਹੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਬੂਰਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੁਭਾਏ: ਸੁੰਦਰ ਕਹੀ।
ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਾਵੈ ॥ ਤਿਨੋ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅੰਤਰ ਦਿਖੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਭਾਵਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਘਰ ਮੈ ਆਏ ਮਿਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿ
ਪੀ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਘਰ ਆਵੈ ॥ ਜਬ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮਿਤ੍ਰ ਬਾਨੀ ਦ੍ਵਾਰ
ਬਾਰ ਖਤੇ ਭਏ ਤਬ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਘਰ ਮੈ ਆਵਤੇ ਭਏ ਐਸੇ
ਸੇ ਮਿਲਾਪ ਵਰਨ ਕਰਕੇ ਆਰੋਪ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ੪। ਚੇ
ਤ ਬਸੰਤ ਭਲਾ ਭਵਰ ਸੁਹਾਵੜੇ ॥ ਜਥਾ ਬਸੰਤ ਮੈ ਵਿਜੋਗ ਵਤੀ ਕੀ
ਪਤੀ ਕੀ ਅਪੇਖ੍ਯਾ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਸਾਹਿਬ ਅਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਦ ਸਕਰ
ਤੇ ਹੈ। ਸਾਙੇ ਆਚੇਤ ਮਾਸ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਚੇਤ ਲੇਕਰ ਚੇਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਮਾਸ
ਕਹਾ ਹੈ। ਕਿਆ ਉਤਮ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਆਨੁ ਖ੍ਯਾ ਵੇ ਤਿਸ ਦੇਖੇ ਭਵ
ਰ ਜਗਿ ਆਸੂਗਣ ਆਨੰਦਤ ਹੂਏ ਗੁਣ ਹੈ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਬ
ਨ ਫੂਲੇ ਮੰਝ ਬਾਰ ਮੈ ਪਰਿਪੂਰ ਬਾਹੁੜੈ ॥ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਬਾਰ: ਉ
ਜਾੜ ਮਹਿ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਬਨ ਹੈ ਸੋ ਬਰ ਸਰੂਪੀ ਫੂਲੇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਫੁ
ਲਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਮੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪ੍ਰਿਥੇ ਪਿਰ ਬਾਹੁੜੈ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ
ਐਸੇ ਉਤਰਕੇ ਨਾਲ ਗਾਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨੇ ਕਰ ਕੈਸੇ ਸੁ
ਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਪਿਰ ਘਰ ਨਹੀ ਆਵੈ ਧਨ ਕਿਉ ਸੁਖ ਪਾਵੈ
ਬਿਰਹ ਬਿਰੋਧ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥ ਪਿਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਤੋ
ਸਤੇ ਜੇਹ ਧਨ ਦਾਸੀ ਕਿਉ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਬਿਰਹੁ ਜੋ ਬਿਰੋਧ
ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਬਿਰਹ ਰੂਪੀ ਬਿਰੋਧੀ ਕਰਕੇ ਅਥਵਾ ਬਿਰਹ
ਪਾਨੇਹਾਰੇ ਕਾਮਾਦਿ ਕਰਕਰ ਤਨੁ ਛੀਜਤਾ ਹੈ। ਕੋਕਿਲ ਅੰਬਿ ਸੁ
ਹਾਵੀ ਬੋਲੈ ਕਿਉ ਦੁਖ ਅੰਕਿ ਸਹੀਜੈ ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਅੰਬ ਹੈ ਤਾਮ
ਹਿ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਕੋਕਿਲ ਸੁਹਾਵੀ: ਸੁੰਦਰ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ਦੇ
ਕੇ ਅੰਤਰ ਗਾਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਿੰਜਰੇ ਮੈ ਕੋਕਲਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੈਸੇ
ਪਿਰ ਕੇ ਬਿਰਹ ਰੂਪੀ ਪਿੰਜਰੇ ਮੈ ਦੁਖ ਅੰਕ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈ ਕੈਸੇ ਸ
ਹਾਰੀਏ। ਜਥਾ [illegible] ਮਹਿ ਕੋਕਲ [illegible] ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਤਥਾ ਸਾਹਿਬ
ਹਤੇ ਹੈ। ਭਵਰੁ ਭਵੰਤਾ ਫੂਲੀ ਡਾਲੀ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮਰੁ ਮਾਏ ॥ ਭ੍ਰਮ:
ਜੋ ਮਾਸੂਗਣ ਭਵਰ: ਗੁੰਜਾਰਹੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਡਾਲੀਆ ਕਰਕੇ
ਮੇਰੀ ਆਨੰਦ ਕਰਤੇ ਨੇ ਪਰ ਕਿਆ ਆਨੰਦ ਨ ਕਰਰਹੇ ਹੈਂ। ਅਥਵਾ

ਤੁਲੀਆਂਬੇਦਸਾਖ੍ਯਾਜਿਤੋਨਾਲਹੈਂਤਿਨੋਪੈ ਭਏਕਿ: ਬਹੁਵਚਨਹੈ ਐਸੇਸਮੇਂ
ਮੈਂਤੁਰਤ ਬਿਨਾਕਿਉਂਮੈਂਜੀਵਾਂ ਮਰ: ਮੈਂ ਤਾਂ ਮਰਲਥੀਹਾਂ ਹੇ ਮਾਏ: ਸੰਤੋ
ਸਖੀਓ ਤਾਂਤੇਮੈਂ ਕੈਸੇਸੁਖਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਾਂ ਤਿਸਪਰਕਹਤੇਹੈਂ ਜਾਨਕਰੋ
ਤਮਹਾ ਜਸੁਖਪਾਵੈ ਜੋਹਰਿਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤਿਨ ਪਾਈਏ॥ ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਂ
ਬਸਿਤ੍ਰਮਾਨੁਖਦੇਹਵਿਖੈਜੋ ਚਤੁਰਆਹੈ ਚੇਸਰੂਪੀ ਚੇਤਨਾਜਾਤਿ
ਜਾਵਿਖੈਜੋਕੋਹਰਿਦਰਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨ ਪਾਈਏ ਤਬ ਸਹਜ:
ਅਰੁ ਤ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਇਹਦਾਸੀ ਹੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤੋ ਜਬ ਜਖੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸਖੀ
ਕਹੈ ਤਾਂ ਜੋਹਦਾਸਾ ਹੈ ਪਾਇ ਦੈ ਸਾਖ ਤਲਾ ਸਾਖਾਵੈ ਜਕਰੇ॥ ਪ੍ਰਾਹਰਲ
ਪ੍ਰਸਿਧਹੈ ਦੈ ਸਖ ਦੂਰਿ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬੇਦ ਕੀਆਂ ਜੋਸਾਖਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ
ਕੈ ਜਗਤ ਸੂਤ੍ਰ ਲਾਵੈ ਜਕਰ ਤੇ ਹੈਂ ਅਥਵਾ ਦੈ: ਬੇਦਨ ਦ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਕ
ਸਾਖ: ਤਲੈ ਸਿਧਾਂਤਕਾ ਵਿਵੇਕ ਸੋ ਕਹੀਏ ਦੈ ਸਾਖ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ
ਬਾਰ: ਜੋ ਗਲ ਮੈਂ ਜੋ ਤਾ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਬਾਗ ਜੇਅਧ ਭੂਲਾਵੈ ਸਕਰਤੀ
ਆਹੈ ਕਾ ਸਰੂਪ ਗ੍ਯਾਨ ਕਲ ਜ ਹਿਤ ਹੋਤੀ ਅਹੈ ਵਾ ਦੈ ਸਾਖ: ਦੈਜੋ
ਸਖੀ ਹੈਂ ਸੋ ਤਲਾ ਹੈ ਕਹਿਤੇ ਜਾਕੇ ਵੇਸ: ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਪ: ਬੇਦ ਕੀਆ
ਰਿਚਾ ਵਰਨ ਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਪਨ ਦੇਖੋ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਅਪਦ ਹੁਦਾਇਆ ਕ
ਰੇ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਇਹ ਜੋ ਚਰਨਾਂ ਦਾਸੀ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰ: ਸਤ ਸਿਰਾਦੇ
ਖੜੀ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮੈਂ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਆਈਏ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਏ ਪ੍ਰ
ਨੇ ਰਾਮਾ ਓ ਪਿਆਰੇ ਦੁਤਰ ਤਾਰੇ ਤੂ ਪਾਵੈਂ ਅਦ ਨ ਮੋਲੁ॥ ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰਿਆ ਓ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੁਸਤਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਾਰੇਂ ਤੇਰੇ ਬਿ
ਨਾ ਮੇਰਾ ਅਦ: ਦੋ ਕੌਡੀ ਭੀ ਮੋਲ ਨਹੀ ਜੋ ਕਹੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋਂ ਕਿਆ
ਹੋਇਗਾ ਤਾਂ ਸੁਨੋ ਕੀਮਤਿ ਕਉਣ ਕਰੇ ਤੁਧ ਬਾਦ॥ ਜੋ ਤੇ ਨੂੰ ਤੰਦ
ਵਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਂ ਤਦ ਮੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ ਲਾਲਨ ਦੇ ਕੈ ਤੇ ਭੀ
ਮੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਕਹਿਏ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨ ਕਾ ਨਾਹਿ ਮੈਂ ਤੋ ਅੰ
ਤਰ ਹੀ ਹੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦੇਖਾ ਦਿਖਾਵੈ ਢੋਲ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਸ
ਪਿਤੂੰ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਯਹ ਦਾਸੀ ਤਦ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖ: ਦੇਖੇ
ਜਦ ਤੂੰ ਗਯਾਨ ਦਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰ ਦਿਖਾਵੈਂ ਦੂਰਨ ਜਾਨਾ ਅੰਤਰ ਅ
ਤਾ ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲ ਪਛਾਣ॥ ਤਾਂਤੇ ਏਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੈਂ ਦੂਰ
ਨ ਜਾਨਾ ਪ੍ਰਸੁ ਘਟ ਵਤ ਸਮੀਪ ਜਾਨ ਏਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਉਤਰਾ ਨਹੀ
ਅੰਤਰਮਾਨਾ: ਬਾਹਰ ਘਟ ਵਤ ਭੇਦ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ
ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਮੰਨ ਨ ਕਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੀਨ ਅੰਤਰ ਤੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਭੀ

ਹੈਤਿਸਕੋਅੰਤਰਮਾਨਣੇਕੀਅਪੇਖਯਾਹੈ।ਉਤਰਾਹਰਿਕਾਮਹਲਪਛਾਨਾ॥ਜੋਹ
ਰੀਅੰਤਰਬਾਹਰਆਕਾਸਵਤਪੂਰਨਹੈ।ਤਿਸਕੇ ਮਹਲ: ਸਰੂਪਕੇਪਛਾਨਨ
ਕੀਅਪੇਖਯਾਹੈ।ਮਝੁਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨਜੋਕਿ ਹੈ।ਤਿਸਕੀਨਹੀਹੈ।ਅਬਮਾ
ਸਸਮਾਪਤਕਰਤੇਹੁਏਮਹਲਪਛਾਨਨੇਮੇ ਫਲਦਾਸਿਧਸਾਧੂਕਹਤੇਹੈ।
ਨਾਨਕਦੇਸਾਖੀਪ੍ਰਭੁਪਾਵੈ ਸੁਰਤਿਸਬਦਮਨਮਾਨਾ॥ਜਿਨੇਨੇਗੁਰੂਕੇ
ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਤਪੂਰਵਕਪ੍ਰੀਤਿਕਰਕੇ ਮਨਮਾਨਾ: ਮਨਾਂਦੇਖੇਮੇਂ
ਲਿਆਹੈ।ਏਹੀਸਾਧੂਕਰਮਾਹੈ ਵੈ॥ਪੁਰਸਸਾਖੀਪ੍ਰਭੁਕੋਪਾਵਤੇਹੈ।ਇਹਫਲ
ਪ੍ਰਭੁਭਯਾ॥੯॥ਮਾਹੁਜੇਠਭਲਾਪ੍ਰੀਤਮਕਿਉਬਿਸਰੈ॥ਜੇਠ:ਥਰਾਜ
ਤੀਬ੍ਰ ਬੈਰਾਗਭਯਾਹੈ ਜੋਈਜੇਠਮਾਸਹੈ।ਤਿਸਮਾਹਿਹੇਭਲਾਪ੍ਰੀਤਮਤੂੰ
ਕਿਉਬਿਸਰੈਹੈ ਭਾਵੇਹ ਮੰਦਦੈਰਾਗਮੇਵਿਸਰਨੇਕਾਆਸ੍ਰਮਾਨਹੀ
ਬਿਨਾਬਿਲਿ ਬਸੇਮਿਲਪ੍ਰੇਮ ਹੇਤੁਕਹਤੇਹੈ।ਥਲਤਾਪਹਿਸਰਭਾਰਸਾ
ਧਨਬਿਨਉਕਰੈ॥ਤੇਰੇਵਿਜੋਗਾਗਨੀਕਰਅੰਤਹਕਰਨਰੂਪੀਥਲ
ਸਰਭਾਰ: ਜਦ ਗਸਭੁਠਕੇਤਪਰਹੇਹੈਂ ਇਸੀਤੇਸਾਧਨਬੇਨਤੀਕਰ
ਤੀਹੈ।ਧਨਾਬਿਨਉਕਰੇਦੀਗੁਣਸਾਰੇਦੀਗੁਣਸਾਰਿਪ੍ਰਭੁਭਾਵਾ॥
ਧਨਬੇਨਤੀਕਰਦੀਹੈ ਬਾਣੀਦ੍ਵਾਰਾਗੁਣਤੇਰੇਸਾਰੇਦੀਹੈ।ਅਮਨ
ਕਰਕੇਭੀਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾਆਦਿਗੁਣਤੇਰੇਸਾਰੇਂਦੀਹੈ।ਇਸਮੇਂਹੇਤੂਏਹਜੋ
ਗੁਣਕੋਸਾਰੀਤਾਂਹੇਪ੍ਰਭੂਤੈਨੂੰਭਾਵਾਂਗੀਅਜੋਭਾਵਾਂਗੀਤਾਂਤੈਨੂੰਮਿਲਾਂਗੀ।
ਜੇਕਹੀਏਗੁਣਸਾਰਨੇਮੇਂਕਛੂਨਹੀਪ੍ਰਭੁ: ਕਾਕਸੂਰਹੈਤੁਆਇਮਿਲ
ਤਿਸਪਰਕਹੈਹੈ।ਸਾਚੈਮਹਲਿਰਹੈਬੈਰਾਗੀਆਵਣਦੇਹਿਤਾਆਵਾਂ॥
ਹੇਬੈਰਾਗੀ: ਸਰਬਤੇਨਿਰਲੇਪ ਸਾਚੇਮਹਲ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪਮੇਤੂੰਸਥਿਤ
ਹੋਇਕੇ ਰਹੈ: ਰਹਤਾਹੈਵ ਸਨ ਸੋਗਨਰੂਪੀਮਹਲਮੇ ਤੂੰਰਹਤਾਹੈ।
ਤਹਾਂਬਿਪ੍ਰਗਾਣੁਆਵਣਦੇਹਿਤਾਂਆਂਵਾ ਤਾਂਤੇਮੇਰੇਵਸਨਹੀਇਹੀ
ਕਸੂਰਹੈਨਕਾਮਾਦਿਦੇਵੀਆਵਣਦੇਹਿਤਾਂਆਂਵਾ ਤਾਂਤੇਤੂੰਹੀਇਨ
ਕੋਦੂਰਕਰੇਤਬ ਦੂਰਹੋਵਹਿਗੇ ਤਾਂਤੇਮੇਰੇਦਾਸਿਰਿਫਨਹੀਹੈ।ਜੋਆ
ਗੇਕਹੇਹੈ।ਨਿਮਾਣੀਨਿਤਾਣੀਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉਪਾਵੈਸੁਖਮਹਲੀ॥ਮਨ
ਕਰਨਿਮਾਣੀਤਨਕਰਿਨਿਤਾਣੀਹੈ।ਗੁਣਸਾਰਨੇਕਾਸਾਧਨਤੇਆਸਕਤ
ਹੂ ਹੇਹਰੀਤੇਰੀਕਿਰਪਾਬਿਨਾਸਹ ਮਹਲੀ: ਦਾਸੀਸਰੂਪਪ੍ਰਾਪਤਕਰਕੇਕੈਸੇ
ਪਾਵੈਗੀਵ ਹੇਹਰੀ ਤੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਬਿਨਾ ਸੁਖਮਹਲੀ: ਸ੍ਵਰੂਪਸੁਖਜੋ
ਜੋਕੈਸੇਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈ।ਨਾਨਕਜੇਠਜਾਣੈਤਿਸੁਜੈਸੀਕਰਮਿਮਿਲੈਗੁਣ
ਗਹਲੀ॥ ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈ ਜੇਹੜੀ ਜੇਠ: ਤੀਬ੍ਰਵੈਰਾਗਧਾਰਕ
ਰਤਿਸਕੋਜਾਣੈ ਸੋ ਤਿਸੈਜੈਸੀਹੈ।ਅਰ ਜੋਕਰਮਕਾਂਡਮੇਂ ਮਿਲੈ: ਤਦ
ਰੂਪਹੋਰਹੀਹੈਸੋ ਗੁਣਗਹਲੀ: ਤੀਨੋਗੁਣਹੈ।ਨੇਗਹਲਈਹੈ।ਕਿਆ

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਲਿਖੀ। ਅਸ਼ਬਦ ਗੁਣੋ ਮੇ ਗਾਹਲੀ: ਭੂਲੀ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸੋਨੇ
ਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਗਾਹਲਾ ਭੂਹ ਨਜਾ ਣਈ। ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਣ। ਅਸ਼ਬਦ।
ਜੋਰੜੀ ਜੋਨ: ਘੜ ਭਗਦਿਤ ਕੋਜਾ ਣੈ ਸਾਤਿਸ ਜੇ ਸੀ ਹੈ। ਨਨੂੰ ਕੈ ਸੇਪ੍ਰਮ
ਮਾਕੋ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਉਤਰ। ਕ੍ਰਮ ਕਹੀ ਜੇ ਭਗਦਿਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੁਲਭ
ਤੈ ਮੈਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਨੇ ਗਾਹਲੀ। ਨਿਰੈ ਆਪਨੀ ਓਰ ਅਬਿਹ ਆਪਨੇ
ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਤੀ ਹੈ। ਅਸਾਡੂ ਭਲਾ ਸੂਰਜ ਗਗਨ ਤਪੈ:
ਯਥਾ ਅਸਾਡੂ ਮੇ ਭਲਾ ਸੂਰਜ ਤਪੈ ਹੈ ਤਥਾ ਅਸਾਡੂ ਕਹੀਏ ਆਸਾ ਰੂਪੀ
ਅ ਅਸਾਡੂ ਮੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਮੇਰੀ ਬ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਗਗਨ ਬਿਖੇ ਤਪਰਹਾ
ਹੈ। ਗਦ੍ਰੈ ਖਾਇ ਦਿ੍ਰ … ਭਾਮਨੀ ਹੈ ਨਨੂੰ ਅਗਿਆਨ ਰਾਤਿ … ਉਕ
ਹਾ ਹੈ। ਉਤਰ। … ਕੋਗੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਯਥਾ ਗੁਸਾਂਈ ਜੀ ਨੇ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਇ
ਣ ਕੇ ਸਪਤਮ ਕਾਂਡ ਕੇ ਅੰਤ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਸਿਸਾਰ ਪਤੰਗ ਘੋਰ ਕਿਰਣੈ ਨੇ
ਦਹਯਿਲਿ: ਮਾਨਦ: ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਰਾਮ ਜਨ ਰੂਪੀ ਸਰ ਮੇ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਾ
ਮਾਨਦ ਸੀਸਾਰ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੀ ਆਂਧੇਰ … ਕ
ਕ੍ਰਿਨ ਮਧੇ ਨੋ: ਨਹੀ ਦਹਗਾਰ ਹੁੰਦਾ। ਅਥਾਤ ਸਕਾ ਕਾਮ ਨ ਕਹਤੇ ਹੈ।
ਧਰਤੀ ਦੁਖ ਸਹੈ ਜੇਥੇ ਅਗਨਿ ਭਖੇ: ਧੂਪ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਦੁਖ ਸਹਾਰਤੀ
ਹੈ ਕਿਉਕਿ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਰਸ ਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਅਗਨਿ ਭਖੇ: ਅਗਨੀ
ਦਤ ਭਖਤਾ ਹੈ ਰਾਤਿ ਸਕਰ ਕੇ ਧੂਪੀ ਭਖ ਰਹੀ ਹੈ ਅਗਨੀ ਦਿਨ …
ਗਹਿ ਰਸ ਸੋਖੇ ਮਰੀ ਏ ਧੂਖੇ ਭੀ ਸੋ ਕਿਰਣ ਨ ਹਾਰੇ: ਅਗਨੀ ਦਤ ਭਖ
ਕਰਕੈ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਰਸ ਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਧੇਖ ਸੋ ਮਰਤੀ ਹੈ ਕਿਆ ਜਾਨੀਏ
ਕਿਆ ਹੋਇ ਗਯਾ … ਅਗਿਆਨ ਅਪਨਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਕਿਰਣ
ਹੀ ਹਾਰਨਾ ਦ ਧੂਪ … ਮੇਰੀ ਚਾਹ ਰੂਪ ਅੰਕੁਰ ਦਤ ਨਹੀ ਹਾਰਤੀ
ਰਥਾਟ … ਇਆ ਆਪਨ ਤਾ ਕੋ ਟੀ … ਸਿਧਾਰੇ: ਅਸਾਡੂ ਦੀ
ਬਾਹਰ ਮੀ … ਤਾ ਹੈ ਅਤਿ … ਕੇ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਬਿਖ
… ਰਥਾਟ ਫਿਰੈ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਫਿਰਾ ਹੈ
… ਪ੍ਰਤੀਤਿ … ਪਰ ਬੁਧੀ ਇਕਾਗਰ
ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਤਕਤੀ ਹੈ … ਸੰਤੋਖ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਤਕਤੀ ਹੈ। ਟੀਕਾ: ਕਿ
ਤੈ ਕਾ ਮਲਕਿਆ … ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਧਾਰੈ: ਜੇ ਗਾਲਾ … ਇਕੇ
ਪ … ਸਾਗਰ … ਲਤੇ ਹੈ ਅਬਿਹ ਜੈ ਸੇ … ਉਰ
… ਪਰ ਬੈਠੇ … ਤਥਾ ਈਹਾਂ ਇਕੇ … ਦਲ
ਧਾਦ … ਤਾ ਨਹੀ ਹੈ … ਨਾ ਜਾਥ … ਕੀ
ਹੋ … ਦੁਖ … ਸੁਖ ਤਿਸ ਸਾਚ ਸਮਾਲੇਓ:

ਜੋਬਨ ਨਾਮ ਦਰਗਾਹ ਨੂੰ ਬਾਂਧ ਕੇ ਚਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇ ਦੁਖ ਹੋਤਾ
ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਤੇ ਜੋ ਸਾਚ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲ ਨਉਪਾਰਾਹਣ ਹੋਕੇ ਬਾਂਧ ਕੇ ਚਲੀ ਹੈ
ਤਿਸ ਕੋ ਆਗੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੋ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਆ ਮਰ
ਣੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੇ॥ ਅਬ ਸਾਹਿਬ ਆਪਨਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਹਮ ਨੇ ਜਿ
ਸ ਨੋ ਇਹੁ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹਮਾਰਾ ਮਰਨ ਜੀਵਨ
ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ: ਮਰਣੁ ਜਿ ਵਿਸਮਰਣੁ ਹੋਇ ਗੋਬਿੰਦ: ਜੀਵਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਵ
ਣੁ ਹਾਇ॥ ਸਾਵਣਿ ਸਰਸ ਮਨਾ ਘਣ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤਿ ਆਏ: ਸਾਵਣ:
ਮਾਨਖਾ ਦੇਹ ਰੂਪ ਸਰਸ: ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਮੇਮ ਜੀ ਸਾਵਣ ਰੁਤਿ ਕੇ ਆ
ਏ ਹੂਏ ਘਨ ਗੁਰੂ ਵਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ: ਪਿਆਰੇ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸ
ਹੁ ਭਾਵੈ ਪਿਰੁ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ: ਮੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਲਾਂ
ਵਦਾ ਹੈ ਪਿਰ ਜੋ ਪਰਦੇਸ ਕਹੀਏ ਅਲਖ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆ
ਵੈ ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ ਦਾਮਨਿ ਚਮਕਿ ਡਰਾਏ: ਦਾਮਨਿ: ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਉਠੀ ਹੈ
ਪਤੀ ਬਿਨਾ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੂਪੋਂ ਮੇ ਰੂਪੀ ਚਮਕ ਕਰ ਕੇ। ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ
ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਮਾਏ: ਸੇਜ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸੇਜਾ
ਇਕੇਲੀ ਹੈ ਤੇ ਪਤੀ ਬਿਨਾ ਦੁਹੇਲੀ। ਦੁਖੀ ਮੈ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹਾਂ ਤੇ ਹੇ ਮਾ
ਏ: ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਰਣੇ ਕਾ ਦੁਖ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ। ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨੀਦ
ਭੂਖ ਕਹੁ ਕੈਸੀ ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵਏ: ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਨੀਦ ਕੈਸੀ ਅ
ਭੁਖ ਕੈਸੀ ਸੁਖਾਵੈ ਜੌ ਕਾਪੜੁ ਹੀ ਤਨ ਪਰ ਨਹੀ ਸੁਖਾਤੇ ਹੈਂ। ਭਾਵੇਂ ਹ
ਜੋ ਸਾਧੂ ਸੁਧਰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਕੋ ਹੈ ਜੌ ਇਹਿ ਨ ਸੁਖਾਵੈਂ ਤੌ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੈਸੇ ਛੁਪਾਕੇ
ਸੀਲ ਗੋਮਤੀ ਦਵਾ ਹਿੰਦਾ ਕੋ ਸੀ ਜਿਸ ਪਾਵੈ। ਨਾਨਕ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਕੰ
ਤੀ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ: ਕੰਤੀ: ਸੁਹਾਗਣਿ ਜੋ ਈਹੈ ਕੋ ਅੰਕ:
ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਮਾਵੈ। ਪੁਨ: ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਭੀ ਮਹੀਨੇ ਦੁਆਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ,
ਭਾਦੋ ਭਰਮੁ ਭੂਲੀ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਪਛੁਤਾਣੀ: ਭਾਦੁਇ ਕਹੀਏ ਤਜਾਣੇ
ਦਜਾਵਾਦ ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ ਭਰਮ ਮੇ ਭੂਲੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਭਰ ਜੋਬਨ: ਆਸ
ਰੀ ਜਿ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ ਸੋਭਨ ਭਜਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈ ਪਛੁਤਾਣੀ: ਪਛੁਤਾਵਦੀ
ਹੈ ਨਿਦਾਰਕ ਕਠਿਨ ਜਾਨ ਕੇ। ਭਾਦੋ ਹੇ ਜਬ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਭਰਕੀ
ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਕਾਮਾਦਿਕ ਉਦੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਇਸੀ ਤੇ ਭਰ ਜੋਬਨ ਕੇ ਆਸਰੀ
ਕਾਈ ਘਟ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਬਰਸ ਰੁਤੇ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ:
ਬਾਹਰ ਸਰ ਜੈਸੇ ਭਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਅੰਦਰ ਜਲ ਥਲ: ਇੰਦ੍ਰੇ ਸਬ
ਦਸ ਪਰਸ ਆਦਿਕ ਨੀਰ ਜੋ ਭਰੇ ਹੈਂ। ਬਰਸ ਰੁਤੇ: ਐਸੀ ਰਿਤਾਂ ਵਿਖੈ
ਹਰੂਪੀਆ ਦੂਖ ਦਾਰਸਾ ਰੂਪੀ ਬਰਖ: ਬਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਤਾਮ

ਜਿਆਂਤਾਕਰਣ ਹਰਿਗ ਮਾਣਤੇ ਹੈਂ ਕਦਾਉ ਪਰਾਮ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਪੂਰਬੋਂ ਨਿਮਕਲੀ ਕਿਉ
ਸੁਖ ਪਾਲੀਦਾ ਦਰੁ ਮੋਰਲ ਦੇਤੇ।੯ ਚਰੂ ਸੈ: ਏਕ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਚਰਚਾ। ਨਿਸਕਲੀ:
ਦੁਤੀਅ ਆਦਿ ਦ੍ਯਾਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕਾਲੀ ਹੈ ਪਾਯੋ ਬਾਰਿਕੇ ਨਾ ਅਵਿਦ੍ਯਾਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ
ਕਾਲੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਤੀ ਅਨੁਕੂਲ ਪ੍ਰਤਿਕੂਲ ਲਿਖਣ ਤੇਰਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਦਾਦਰ ਬੋਲ
ਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪ ਮੋਰ ਕੋਰੀ ਰੂਪੀ ਜਰ ਪੋਕੇ ਪਾਨੋ ਹਾਰੇ
ਲਵੇ ਤੇ: ਉਦਾਸ ਹੁਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਕਿਉ ਸੁਖ ਬਾਲੀ: ਦੇਹ ਮੇ ਪ੍ਰਾਣ ਕਿਉਕੇ ਜੇ
ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਪੀ ਜਾਣ ਬਿਨਾ ਜੇ ਪੀ ਜਾ ਕੀ ਚਾਹਨਾ ਹੈ ਤਾ ਦਰਸ ਸੁਖ ਹੋਵੈ।
ਜਥਾ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਉ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀਦ ਕਿਥਹੁ ਪਾਈ ਜੋ ਠੀਕ ਨੀ
ਹੈ ਕਿ ਏਕੋ ਚਿਤ੍ਰਧ ਜਿ ਜਾਣ ਬਿਨਾ ਆਰਾਮ ਨਹੀ ਪਾਉਤਾ ਜਤਿਸ ਪੁਰ ਕਹਤੇ ਹੈ
ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਉਚਰੈ ਬਾਬੀਹਾ ਬੋਲੈ ਭਾਇਆ ਗਾਮ ਹਿ ਰਿਭਸਿਤੇ।੪ ਜਿਤਦੂ
ਪੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਰਟਦੇ ਹੈ ਜਥਾ ਬਬੀਹਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਬੋਲਦਾ ਹੈ
ਪੁਨ: ਭਾਦੋ ਮੈ ਸਰਪ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਹੈਂ ਵੀਹਾਂਜ ਘਨ ਦਾਮਨੀ ਭਯਾਨਕ ਰੂਪੀ ਤਨ ਦੂ
ਕਾ ਆਦਿ ਜੁ ਜੰਗਮ ਫਿਰਹਿ ਤੁ ਸੋਤੇ: ਡੰਗਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਪੁਨ: ਭਾਦੋ
ਵਿਖੈ ਮਛਰ ਕਾਟਤੇ ਹੈ ਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਛਰ ਡੰਗ ਸਾਇਰ ਭ
ਰਸੁਭਰ ਬਿਨ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ਮਾਤ ਸਰ ਭੂਤ ਦੇਤ ਆਦਿ ਮਛ
ਰ ਡੰਗ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਸਿਮਰ ਸਾਇਰ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਜਲ ਆਦਿ ਜਲ ਮੈ
ਸ ਭਰ: ਲਬਾਲਬ ਭਰ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਬਿਨਾ ਹ
ਰਿ ਤੇ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ਜੈ ਸੇ ਸਾਇਰ ਮੈ ਮਲਾਹ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਨਾਨਕ ਪੂਛਿ ਚਲਉ ਗੁਰ ਅ
ਪਨੇ ਜਹ ਪ੍ਰਭੁ ਤਹ ਹੀ ਜਾਈਐ ॥੭॥ ਨਾਨਕ ਸੰਗਰਿ ਕੇ ਪਾਦ ਨੇ ਕਰਾ ਸਾਧੂ ਨ
ਪੂਛੈ ਜਹਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੁ ਤਹਾ ਜਾਈਐ ਕਹਾ ਜੋ ਈਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਐ।
੧ ਅਸੂ ਅਸੂ ਕਾ ਅਲੰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਸੁਨਿ ਆਉ ਪਿਰਾ ਸਾ ਧਨ
ਝੂਰ ਮੂਈ ॥੮ ਪਿਰ ਕੀ ਜੇ ਆਸ ਧਾਰਣ ਕੀ ਹੈ ਏਹੀ ਆਤੁਰ ਹੋਇ ਜੋ ਮੈਂ ਆ
ਉਹੋ ਪਿਰਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ ਝੂਰਿ ਕਰਿ ਕੈ ਮਰਤੀ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਜੀ ਪ੍ਰਭ ਮਿ
ਲਿ ਤਾ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਈ: ਦੂਜੈ ਭਾਵ ਕਰਿਕੇ
ਮੈ ਖੁਈ: ਭੂਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਂ ਤੂੰ ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਮਿਲੀਐ ਤੇਰੇ ਸਾਥ
ਪੁਨ: ਤੂੰ ਨਿਰਵੈਰ ਜਾਹੈ ਮੇਰੇ ਮੇਹਰ ਕਰੋ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਝੂਠਿ ਵਿ
ਗੁਤੀ ਤਾ ਪਿਰ ਮੁਤੀ ਕੁਕਹ ਕਾਹ ਸਿ ਫੁਲੇ: ਜਥਾ ਮੈ ਝੂਠੇ ਹੋਇ ਵਿਗੋਇ
ਸੋ ਵਿਗੁਤੀ: ਖਰਾਬ ਰੂਪੀ ਤੇ ਮੈ ਤੂ ਪਿਰ ਨੇ ਮੁਤੀ: ਛਡੀ ਹੈ ਆਪਨ

ਰਸਅਦਸੁਭਾਵਭਈਹੈ ਕੂਕਹਿ: ਪਿਰਲਛਮੀ ਕਾਹਾਸਿ: ਕਾਹੀ ਫੂਲੇਹੈਂ ਜੈਸੇ
ਅਸੁਆਹਿ ਤਥਾ ਕੂਕਹਿ: ਪਿ ਲਛੂੰ ਦਿਤ ਜਰਾਅਦਿਸ਼ਾ ਤੌਂ ਤੇ ਕਾਹੀਦ
ਤਸੋਨੈਰੇਮਜ਼ਾਹਨੂੰ ਆਸਿਰਕੇ ਭਈ ਹੈ ਜੋ ਕਹੀਏ ਕਸਾਚਿਤ ਸਾ
ਧਨਕਾਚਿਤਤਿਸਪਰਕਹਤੇਹੈਂ ਆਗੇ ਪਾਂਸ ਪਿਛੇ ਰੁਤਿ ਸਾਂਡਦੇਖ
ਚਲਤਮਨਡੋਲਤਾ ॥੫॥ ਆਗੇ: ਪਾਹਿਲੇ ਪਾਸ: ਜੁਦਾ ਬੀਗੀ ਖਿਮਤਕੀ
ਆਈ ਪਛੇ ਰੁਤਜਸ਼ਤਾ: ਪੀਛੇ ਸਭ ਰੁਤਿਤਾ ਬਿਧਾਅਦਸ਼ਾਜਾਤ:
ਸਤਨਾਭੂਪ੍ਰਾਪਤਭਈਹੈ ਸੀਤਰੁਤਕੀ ਆਈ ਸੋ ਸਾਖਾ ਲਤ
ਦੇਖਕੈਮਨਡੋਲਤਾਹੈ ਕਹਤੇ ਬਿਧਾਦ ਸ਼ਾਮੇ ਸਾਧਨਲੀ ਕੋਈ ਨਹੀ
ਹੋਇਸਕਤਾ ਤਾਂਤੇ ਏਕ ਆਸਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦਿਹਾਦਿਸ ਸਾਖਾ ਹਰੀ
ਹਰਿਆਦਿਲਿਸਜਾਪਰੈ ਸੋ ਮੀਠਾ: ਜੈਸੇ ਧਾਗਾਅਦਿ ਹਾਦਿਸ ਹਰੀ ਸਾਖਾ
ਕੀਹਰੀਤਰੀਗਰਿਆਦਲੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜੋ ਅਨੇਕ ਸਨੇਹ ਸਨੇਹ ਪਰੇ
ਹੈ ਜੋ ਮੀਠਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਜੋ ਅਪ੍ਰਪਕੂ ਟੀਏ ਹੈਂ ਤੇ ਸਾਦ ਵਿਖੇ ਰਸ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ਤੇ ਜੋ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਦੁਆਦਿਸ: ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਤੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ
ਹੋਤਾ ਤੇ ਸੋ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਦੁਆਦਿਸ ਪ੍ਰਥਵੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ
ਭੂਮੀ ਮੇ ਸਾਖ! ਖੇਤੀ ਵਿਖੇ ਵੀਰਜ ਸਾਧਨ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ
ਸੋ ਨਿਗ੍ਰਹ ਧ ਫੂਰ ਹੀ ਹੈ ਵ ਭਗਤੀ ਉਪਾਸਨਾ ਰੂਪ ਖੇਤੀ ਹਰੀ ਹੈ
ਤਾਹੀ ਤੇ ਹਰੀ ਆਦਿ ਲਹੈ ਵ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇ ਸਾਖ: ਏਦ ਸਾਜਰੂ ਕਾਪ੍ਰ
ਤਾਹੀ ਤੇ ਹਰੀ ਆਦਿ ਲਹੈ ਵ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇ ਸਾਖ: ਏਦ ਸਾਜਰੂ ਕਾਪ੍ਰ
ਮਾਣਰੂਪ ਹਰੀ: ਸਨਿਗ੍ਰਹ ਧਫੂਰ ਹੀ ਹੈ ਧਾਹੀ ਤੇ ਹਰੀ ਆਦਿ ਲ
ਹੈ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਮਿਲਨੇ ਮੇ ਜਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਤੇ ਧੀਰਜ ਕਰਤੀ ਹੈ
ਜੈਸੇ ਸਨੇਸਨੇ ਅਨੇਕ ਪਕਾ ਹੂਆ ਮੀਠਾ ਰਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੇਜ ਰਸ ਨਾਸਕੇ
ਜੈਸੇ ਸਨੇਸਨੇ ਅਨੇਕ ਪਕਾ ਹੂਆ ਮੀਠਾ ਰਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਣੇ ਕ
ਚਾਹੀਏ ਧੀਰਜ ਗਹੀ ਤਾਂ ਧੀਰਕਰਕੇ ਸਨੇਸ ਸਨੇਸ ਨੇ ਤੇ ਸਾਅਤ
ਲੀਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸੰਗ ਮਿਨ ਕਰ ਕੇ ਸਨੇਸ ਨੇ ਤੇ ਸਾਅਤ
ਕੀਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀ ਚਿੰਤਨ
ਮਾਕਾਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ਅਰ ਆਤਮ ਪਦਾਰਥ ਸਪ੍ਰਾਪ੍ਰਤ ਹੋਵੈਗਾ
ਕਰੇ ਤਥਾ ਇਸਕੋ ਪ੍ਰਭਾਤ ਦਰੂਪ ਅਮਿਠਾ ਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ
ਵ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਮੇ ਪ੍ਰਪਕ ਹੋਵੈ ਤੌ ਇਸਕੋ ਮੀਠਾ ਰਸ ਪ੍ਰਭ ਆਨੰ
ਦਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਸੇਵਕ ਲਿਵ ਦੁਆਰੇ ਰਾਜਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ
ਤੈਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਅਸਜਾਨੇ ਮਿਲ ਦੁਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ
ਧਨੀ ਠਾ ॥੪॥ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਰੂਪ ਅਸੁ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ
ਕਾ ਇਸ ਮੇ ਅਬ ਤੋ ਮਿਲ ਹੁ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚ ਧਨੀ ਠ:
ਵਕੀਲ ਭਈ ਹੈ ਰਤ ਕਾ ਕੇਰਤ ਪਾਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕਾਇਆ ॥੪॥ ਵ:
ਸੂਹਾ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਤਕ ॥ ਦਾਹੇ ਕਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਿਸਕੋ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾ
ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤਿਜੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਕਾ ਅਧਾਰ ਲਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਸਤ ਭਾਈ

ਭਾਣਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਕਿਰਤੁ ਪਾਇਆ: ਕੋਈ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮ ਪੁੰਨ ਰੂ
ਪ ਲੇਖ ਮੈ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪ ਆਰਾਧੀ ਦੀਪ
ਕ ਸਹਜਿ ਬਲੈ॥ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ ਰੂਪਾ ਦੀਪਕ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੰ
ਦਰ ਮੈ ਬਲੈ ਹੈ ਨਹੂੰ ਦੀਪਕ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਸੇ ਪਾਲਿਤਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮ ਕਾ
ਤਤ ਜਲਾਇਆ: ਤਤ: ਚੇਤੰਨ ਰੂਪ ਅਗਿਆਨ ਨੇ ਜਲਾਇਆ ਹੈ
ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰ ਦੀਪਕ ਜਾਗੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਚੇਤਨ
ਸਰੂਪ ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰ ਅਹੰਬ੍ਰਹਮ ਐਸਾ ਜੋ ਆਕਾਰ
ਬ੍ਰਿਤੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਜਲਾਇਆ: ਪਾਲਿਆ ਹੈ ਐਸੀ ਦੀਪਕ
ਰਸ ਤੇਲ ਪਾਇ ਨਿਤ ਮੇਲ॥ ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਮੈਂ ਰਸ: ਪ੍ਰੇ
ਮ ਰੂਪੀ ਤੇਲ: ਤੇਲ ਹੈ ਐਸੇ ਦੀਪਕ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਅਗਿਆਨ
ਅੰਧਕਾਰ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਤੇ ਧਨ: ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਿਰ:
ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲ: ਮੇਲ ਹੁ ਜਾਵੈ ਹੈ ਕਿਆ ਏਕ ਮੇਕ ਹੁਏ
ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਧਨ ਉਮਾਹੇ ਸਰਸੀ॥ ਧਨ: ਜੀਵ ਰੂਪਾ ਉਮਾਹੇ:
ਉਤਸਾਹ ਕਰ ਯੁਕਤ ਭਈ ਹੈ ਸਰਸੀ: ਸਹਿਤ ਰਸ: ਅਨੰਦ ਕੇ
ਭਈ ਹੈ ਵਾ ਸਰਸੀ: ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਭਈ ਹੈ ਆਪਣੇ ਪੂਰਣ ਪਤੀ
ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਅਰਥ ਅਉਗੁਣਿ ਮਾਰੀ ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ ਗੁਣਿ ਮਾਰੀ ਤਾਂ
ਮਰਸੀ॥ ਅਵਗੁਣ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਪਿਰ ਦਾ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਦ ਰੂ
ਪ ਧੂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਰੂਪ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਨਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਨ ਸੀਝੈ:
ਕਲਿਆਣ ਨੂੰ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਗੁਣ: ਅਰਥ ਵੈਰਾਗ ਗਿਆਨਾਦਿ ਗੁਣ
ਨੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਭਾਵ ਤੇ ਮਾਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕੀ ਬਿਰਤੇ ਹਟਾਈ ਤਾਂ ਹੀ ਗਿਆ
ਨ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਸੀ: ਮਰਦੀ ਹੈ ਪਤੀ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੇ
ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਦੇ ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠੇ ਅਜਹੁ ਤਿਨਾੜੀ ਆਸਾ॥
ਨਾਮ ਤੇ ਭਗਤੀ ਜਿਨਾ ਕੋ ਤੈਂ ਨੇ ਦਈ ਹੈ ਸੋ ਨਿਜ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਮੈ
ਸਥਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅਜਹੁ ਭਈ ਹੈ ਤਬ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੰਤ ਨੇ ਕਿਆ
ਜਨੂ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾਨਕ ਮਿਲਹੁ ਕਪਟ ਦਰ ਖੋਲਹੁ ਏਕ
ਘੜੀ ਖਟੁ ਮਾਸਾ॥ ਸਾਹਿਬ ਕਰਤੇ ਰੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਹੁ ਅਗ੍ਯਾਨ ਕੇ
ਕਪਟ ਰੂਪ ਦਰ: ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਖੋਲ ਕੇ ਤੇ ਆਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ
ਏਕ ਏਕ ਘੜੀ ਮੁਝ ਕੋ ਖਟ: ਛੈ ਛੈ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਤਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਮਿਲਹੁ ਜੀ॥ ੧॥ ਅਬ ਜੋ ਜਰਾ ਪ
ਰਕਾਸ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਦਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਧ ਘਰ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਕਰਕੇ

੧ ਪਿਆਰ ਮਾਹੁ ਕਲਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥ ਉਨੋ ਕੋ ਮੈ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਿਆਰ: ਸੀਰੋ
ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈ ਵ ਮੈ ਪਿਆਰ: ਮੇਰਾ ਜੋ ਤਿਸ ਤੇ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਦੇ
ਹੈ ਮਾਹੁ: ਪ੍ਰਜ ਸੋਭਨ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਸ ਤੇ ਜਿਸ ਤੇ ਰਿਦੈ ਮੇ ਸਮਾਏ ਹੈ ਗੁਣ ਦੇਣੀ
ਵਾਲੇ ਗੁਣ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਅੰਕਿ: ਰਿਦੈ ਮੇ ਸਮਾਏ ਹੈ ॥੪॥ ਗੁਣ ਦੇਣੀ: ਗੁਣਾ ਵਾਲੀ
ਗੁਣ ਰਿਦੈ ਮੇ ਪ੍ਰਿਥਿਮੀ ਪਲਟ ਦਈ ॥੪॥ ਗੁਣ ਦੇਣੀ: ਗੁਣਾ ਵਾਲੀ ਮਿਲਕੈ ਮੋ ਨੇ ਭੀ
ਆਜੋ ਹੈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਸੰਤ ਰੂਪ ਤਿਨਾ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਮੈ ਨੇ ਭੀ ਚਿੰਤਨ ਕੀਤੇ ਹੈ
ਪ੍ਰਿਅ ਕੇ ਗੁਣ: ਉਪਕਾਰ ਰਦੈ: ਉਚਰੇ ਹੈ ਪੁਨ: ਪੁਨ: ਚਿੰਤਨ ਕੀਤੇ ਹੈ
ਤਾ ਹੀ ਤੇ ਮੋਹਨ ਪਿਆਰ: ਪ੍ਰੇਰਕ ਨਿਹਚਲ: ਕੂਟਸਥ ਰੂਪ ਭਾਵਤੇ
ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਪਿਆਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਾਕਿ ਨਿਹਚਲ ਚਤੁਰ
ਜਾਣ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲ ਜਗਤ ਸਬਾਇਆ ॥੪॥ ਨਿਹਚਲ: ਕ੍ਰਿ
ਜਾਣ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲ ਜਗਤ ਸਬਾਇਆ ॥੪॥ ਚਤੁਰ ॥੦ ਹੈ ਸਤ ਅਸ ਫੁਰਤੀ ਕੇ ਦੇ
ਹੀਨ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਹੈ ਚਤੁਰ ॥੦ ਹੈ ਸਤ ਅਸ ਫੁਰਤੀ ਕੇ ਦੇ
ਸੁਜਾਣ ॥੦ ਹੈ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਣਨੇ ਤੇ ਬਿਧਾਤਾ ॥੦ ਹੈ ਸਾਖਾਕਰ
ਲਦੇਣੇ ਤੇ ਸਬਾਇ: ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ ਜਗਤ ਹੈ ਜੋ ਚੰਚਲ: ਖਿਣ ਭੰ
ਹੈ ਤਾ ਹੀ ਤੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ ਤਾ
ਆਇ ॥੪॥ ਤਿਨੋ ਸੰਤੋ ਕੇ ਅੰਕਿ: ਰਿਦੇ ਮੇ ਗਿਆਨਾਦਿ ਗੁਣ ਸਮਾ
ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਣੇ ਹੈ ਜਾਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨਕੇ ਪੀਛੇ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਸੇਵ
ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਜਾਤੇ ਤਾ ਮੈ ਤੂ ਤੁ ਪਰ ਹੈ ਜਿਤਾਦਿ ਗਿਆਨ
ਨੂ ਹਮਾਰੇ ਅੰਕਿ ਮੈ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਅਕਿਸ ਤੇ ਜਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ:
ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਹਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਮਾਨੀ ਕਿਰਤ ਮੇਰਾ ਆਤ
ਨੀ ਕਿਰਤ ਮੇਰੇ ਕੇ ਅਤੀਵ ਪ੍ਰਜਾ ਹੈ ਇਸ ਲਗਦ ਤੇ ਕੇ ਪ੍ਰ
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਅਜੀਵ ਹੋਗਾ ਤਾ ਸਾ ਨੂੰ ਭੀ ਸਭ ਭਾਇਆ ਹੈ
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਅਜੀਵ ਹੋਗਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਭੂ ਪਤੀ ਜਾਣ ਦੇਹਾ ਸਰਧੀ ਸਾਧ
ਆ ਸਰਬ ਪ੍ਰਭੂ ਪਤੀ ਜਾਣ ਦੇਹਾ ਸਰਦਾ ਕਿਰਿ ਜਨ ਦੇ
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਕਾ ਨਾਜੀ ਸਰਦਾਕਿਰਿ ਜਨ
ਦੀਪ ਚਨੈ ਤੇ ਅਸੀ ਅਵਿਦਿਆ ਮੇ ਕੈ ਦੁਖ ਆਏ
ਫਸਾ ਪਨੇ ਹੈ ਸੁਣੋ ॥ ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਵਿ ਕਵਿ ਸੁਣ
ਦੁਖ ਭਾਗੇ ॥੪॥ ਗੀਤ: ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤਾਦਿਕਾ ਤੇ
ਤ ਵਾਲੇ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ ਸੁਰ ਸਾਗਰਾਦਿਕਾ ਤਿਨਾ ਤੇ
ਤਾ ਨਾਦ: ਬੇਦਾ ਤੇ ਕਵਿਤ: ਕ[illegible]ਆ ਕੇ ਕਰਣੇ ਵ
ਕਵਿ ਸਰ ਜੋ ਪਿੰਗਲਾ ਸਾਦਿਕ ਹੈ ਤਿਨਾ ਤੇ ਸੁ

ਤਾਤੇ ਰਾਮਨਾਮ ਜੋ ਤਿਸ ਰਾਮਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਹਿ ਦੁਖ ਭਾਗੈ: ਸਰਬ ਕਲੇਸ
ਸਆਦਿਕ ਆਧਿਕ ਦੁਖ ਤਾਤੇ ਭਾਗੈ: ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ਜਾਂ ਕਿ ਬ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਸਾਧਨ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਅ
ਭਿ ਕੁਲਾਤੀ ਪਿਰ ਆਗੈ ॥੨॥ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸਾਧਨ: ਸਾਧੂ ਰਬੋਰ
ਤਰਾ ਣਾਦ ਲੀਧ ਨਨਾਹ: ਸੁਆਮੀ ਪਿਆਰੀ: ਅਤੀ ਪ੍ਰਿਯ ਲਗੀ ਹੈ
ਕਿਸਤੇ ਕਿਸਤੇ ਅਭਗਤਗਤੀ: ਜਰਚੋਰ ਤੇ ਭਗਤੀ ਜੋ ਦਾਉਪਾਸਨ
ਪਿਰ: ਪਤੀ ਕੇ ਆਗੈ: ਸਨਮੁਖ ਕਰੇ ਹੈ ॥੧੨॥ ਅਬ ਬ੍ਰਿਧਾਵਸਥਾ ਕੀ
ਬਹੁਲਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪੋਖ ਤੁਖਾਰ ਪੜੈ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਰਸ ਸੋਖੈ: ਪੋਖ:
ਬ੍ਰਿਧਾਵਸਥਾ ਦੇ ਪੁਜੇ ਹੈ ਹੈ ਤੇ ਤੁਖਾਰ: ਜਰਾ ਤਾਪ ਪੜਤੀ ਹੈ ਵਣ: ਸਰੀਰ
ਰੂਪ ਤਾਹੇ ਤਾਰ ਕਾਰ ਤਨ ਫਿਰੀ ਵਣ ਹੋਇ ਬਿਆ ਤ੍ਰਿਣ: ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਜੋ ਤ੍ਰਿਣ
ਤੇਨਾਂ ਜੋ ਸਕੂ ਹੈ ਸੋ ਕਰੀਏ ਰਸ ਤਿਸ ਕੇ ਸੋਖ ਤਾਹੇ ਕ੍ਯਾ ਸਰੀਰ ਤੇ
ਪ: ਅਸਮਰਥ ਹੁਇ ਗਏ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਆਖੀ ਦੇਪਪਤੀ ਹੋਇਆਸੁ
ਸੁਹਿ ਰਹੀ ਕੇ ਨਿਆਆਦਿ ਤਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨਤ ਨੂੰ ਧਜ ਜਰਿ ਮੁਖ ਹੋ
ਕੇ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਦਿਖੇ ਆਦਿ ਤਕ ਨੇ ਨਾਹੀ ਕੁਰਬੀ ਤੂੰ ਨਹੀ ਕਾਹੇ
ਕੂੰ ਨਨਤੇ ਮੁਖ ਮੇ ਭੀ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈ ਕ੍ਯਾ ਸਤ ਦੇ ਹਰ ਰਹਾ ਹੈ ਮਨ ਤਨ
ਰਹਿਆ ਜਗਜੀਵਨ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗ ਮਾਣੀ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਤ
ਮਨ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਗਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ: ਗੁਰਉ
ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਆਰੇ ਰੰਗ: ਆਨੰਦ ਨਨ ਮਾਣੀ: ਮਾਣਤੀ ਹੈ ਕ੍ਯਾ ਰੰਗ
ਲਹਿਤ ਜੋ ਤੂ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਘਟਿ ਘ
ਟਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਇਨ ਚਾਰੋ ਖਾਣੀਆ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਕੇ ਘਟਿ ਘ
ਟੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮੇ ਆਪਣੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਸਮਾ
ਨ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀ ਦੇ ਸੇ ਸਤਨ
ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ਜਿਸ ਕੇ ਚਾਂਦਣੇ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣ ਹੋਇ ॥ ਗੁ
ਨਾਮ ਤੇ ਰਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤੇ ਗ
ਸਿਖ ਨਾ ਤਿ ਦੇਹੋ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪਤੀ ਦਇਆ ਸਰੂਪ ਸਰਬਤ੍ਰੀਆ
ਜਹੂਆ ਕੈ ਆਤਮ ਦਰਸੇ ਹੀ ਮਾਤਿ ਦੇਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ
ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਹੇ ਪਤਿ ਦਾਤੇ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦਰਸਨ ਮੇ ਨਕੀ
ਕਪਟ ਰ ਐਸਾ ਕਰ ਗਤਿ: ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਵਉ ਤੇ ਐਸੀ
ਏਕ ਏਕ ਰਾਖੀ ਦੇਹੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਾਨਕ
ਤਾਂਤੇ ਕਿ ਰਸੀਆ ਹਰਿ ਭਾਣਿ ਮਿਲੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਨੇਹੋ ॥੧੩॥ ਐਸੀਓ
ਰਕਾਨੀ ਅਰਜ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਰਸੀਆ: ਹਰੀ ਕੇ ਰੰਗ: ਅਨੰਦ

ਹਰਜਿਊ: ਹਰਿਹੀਕੇਸ
ਰਦੇ: ਮਾਹੂ ... ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੈ।੧੭। ਜਲੇਸਨ
ਜਲੋਹ: ਮੋਹ ਹੋਗਇਆ ਦੇਹਾਦਿ ਅਤੇ ਪਰਤੀਕਾਰਸ ਤਿਸਨੇ ਸਰ
ਬ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈਆ ਹੈ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜਸ
ਖ੍ਯੂਤ ਜਗਤ ਨਾਦਿਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਜੀਨੇ ਕਰਕੇ ਮਾਧਪੁਨੀ
ਭੂਹੈ ਜਹਿ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮਾਧ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਕਰਕੇ ਮਾਧ: ਸਤੋਗੁਣ ਰੂਪ ਮਾਘ ਰ
ਤੀਰਥ ਅੰਤਰ ਜਾਨਿਆ।੭। ਮਾਘ: ਸਤੋਗੁਣ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਰਿਦੇ
ਬ੍ਰਿਧੀ ਪ੍ਰਨੀ ਤਿਭੁਈ ਤ੍ਰਿਧਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਯਾਗ ਰੂਪ ਤੀਰਥ
ਹੀ ਜਾਨਿਆ ਜਾਦਿ ਪਰਮਪਾਦ ਨਰੂਪ ਆਤਮ ਰੂਪ ਤੀਰਥ
ਤ੍ਰਿਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਕ ਤੀਰਥ ਕੇ ਜਾਨ ਹੋਆ ਕ੍ਰਹੀ। ਜਾ
ਸਿਮ ਲੈ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਕਿ ਜਾਨਿਆ।੭। ਜਾਜਨ: ਜੋ
ਸਗਨੇ: ਸੰਤ ਰੂਪ ਜੋ ਮਿਲੇ ਹੈ ਪਰਿਓ ਨਤਾ ਰੂਪ ਮੇਲ ਕੇ
ਤੇ ਤਾਹੀ ਤੇ ਗਤ ਨਾਰੂਪੀ ਗੁਣ ਨੂ ਗਾਹਿਕੈ ਸੰਗਿ: ਰਿਦੇ ਮੇ
ਆ: ਸੀਮਕ ਆਨਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਰਿਦੇ ਮੇ ਅਹਿਬੁਧ
ਚੁਕੀ ਤਾਹੇ: ਪਾਸਹੈ ਸ੍ਰਮਕ ਪਤ੍ਰੂ ਦਾ ਦੂਰ ਕਰਕੇ
ਦਕਾਅ ਭਾਵਹੈ ਤ੍ਰਿਧਾ ਕਿਲਪਤ ਰੂਪ ਪਾਧ ਕਲੇਦ
ਕਰਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਅਗੁਣ ਅੰਕੇਸ ਹਿ ਪ੍ਰਭਧੀਕੇ ਤੁਧ
ਸਰਨਦਾ।੭। ਤੇਪਰੂਪੀ ਤਿਸ ਧੀਕੇ ਸਹੁ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਅਕਿ:
ਪਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜੋ ਤੈਨੂ ਕਾਂਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਸ
ਪ੍ਰਜਾਗ ਮੇ ਹੀ ਨਾਵੰਦ ਅਨਾਦਿ ਤੁਨਿ ਜਾਂ ਦ੍ਰਾ ਅਬਦ ਜੋਹ
ਦਦੇ ਹੈ ਸੋਇਸ ਸਰਮੇ ਨਾਦ ਤੇ ਹੈ। ਕਹਿਤੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪ
ਸੰਗ ਨਹੀ ਮਿਲਤਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਜਸੋ ਦਰ
ਸੁਨਤ ਧਏ ਹੀ ਸੰਗ ਮਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਮਾਵਦਾ।੭। ਗੀਗ: ਰੁ
ਜਮਨ: ਕਰਮ ਕਥਾ ਰੂਪੀ ਜਮਨਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਰੂ
ਤਹਾਂ: ਤਿਸ ਸਤ ਸੰਗ ਮੇ ਧੇਣੀ: ਤੀਨੋ ਕਾ ਸੰਗ ਮਹੈ। ਦ
ਜਾਤੀ ਨੇ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇ ਸਮਾਵ: ਸਮਾਵਦੇ ਹੈ। ਤੇ ਸ
ਸਤ: ਸੰਤ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ
ਹੈ ਅਸ੍ਰੋਹ ਜੋ ਕਰਮਾਕਿ ਗਾਤਰ ਗਨ ਤਦ ਰਨ ਜਨੇ ਹੈ ਸੇ
ਹੀ ਅਤੇ ਦਾਹੇ ਤੇ ਹੈ। ਦਾਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਭੀ ਤਿਨਾ ਕਿਤੇ ਮੇ
ਰਹੇ ਹੈ ਚਤੁਸਾਧਨ ਤੇ ਸੁਦਨਾ ਦਿਤੀਨ ਇਸਜਾ
ਦ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਧਰਮ। ਧੀਰਜ ਵੀਚਾਰ ਗਿਆ
ਇਹ ਜਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰਨਦ

ਤੇਆਤਮਨਾਤੋਕੇਜਾਣਤਾ ਹੈ ਵਾਹਅਤ [illegible] ਪਕੜਹੀ [illegible] ਕਰਕੇ ਪੂਜੇ
ਸਆਦਿਆਦਿਕ ਕਰਤੇ ਹੈ ਈਹਾਂਸਵਾਦਿ ਸੋਤਰੂਪੀ ਪ੍ਰਪਾਰਗਾਰਾ
ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁਰ ਕੇ ਕਰਮਭਗਤੀ ਗਿਆਨਰੂਪ ਤ੍ਰਿਗੁਣੋ ਮੇ ਜੇਏਕ
ਭਿਕੁਗਤ ਕਰਕੇ ਜਾਣਆ ਹੈ ਏਹੀ ਪ੍ਰਭਿਦਾਨ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਸਿਤੀਪਾਤ
ਤ੍ਰਗੁਣਾਪ੍ਰਥੋਮੇ ਜੋਕਰੀ ਸੋ ਪੂਜਾ ਕਹੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਕੁਰੂਖੇਤ੍ਰਾਦੀ ਤੀਰਥੋਮੇ
ਕਿਸਤੇ [illegible] ਦਾਨ ਕਹੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਤਿਮਾਆਦਿਕਾ ਕਾਸਨਾਨਾਦਿ ਕਰੀਏ
ਪਿਰ: ਪਟਕਰਹੀਤੀ ਹੈ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜਿਗਰਿਜਾਪਿ ਅਠਸ
ਥਹੁਲਾਤ [illegible] ਬਿਨਾਤ ੧੫ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਐਸੇ [illegible] ਕੇ ਜਾਣਨੇ ਸੇ
ਤ੍ਰਿਧਾਦਿ: ਬਾਧੀ ਮਹਾਰਸ: ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਨੈ ਪਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ਹਰਿ
ਅਪਤਾ ਹੈ ਪਰਿਹੈ ਹਰਿ ਐਸੇ ਜਪਕੇ ਆਠੋ ਸਧਿ: ਅਠਾਇ [illegible] ਰ
ਗੇਨਾਮੈ [illegible]: ਨਾਦ [illegible] ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ [illegible] ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ
ਪ: ਅਸਨ [illegible] ਨਿਦਰ ਤੀਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਹੋਤੀ ਭਈ।
ਤੈਂ ਹਿਰਦੇ
ਲੈਐਜੀ [illegible] ਰਤੀ ਤੀ ਹਰੀ ਜੋ ਪਾਪ ਰੂਹਰੇ [illegible] ਹਰੀ।੧੫। ਅਥ ਹਿ
[illegible] ਕੀ ਸਿਧਾਨੂ [illegible] ਗੁਣ ਕੇ ਮਣੀ ਨੇਕ ਰਿਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਕ੍ਰੰਨਕ
ਨਾਹਿ: [illegible] ਲਗਾ ਨਿਮਾਨੇ ਰਹਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਜੁ ਭਾਇਆ: ਸਮਰਥ ਗੁਣ
[illegible] ਕਲ ਫਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈ ਜਾ ਹੀ ਤੇ ਮਨ ਰਹਿਸੀ: ਮਨ
ਮਰ [illegible] ਦਾਤੇ ਭਈ ਹਾ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਸੁ
ਪ੍ਰਾਪਤ [illegible] ਆਹੋ ਅਨਦਿਨ ਰਹਸ ਭਇਆ ਆਪਿ ਗਵਾਇ
ਕਲ [illegible] ਸਾ ਅਨਦਿਨ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਰਹਸ: ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭ
ਨੇ ਸੋਧਿਏ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਆਪ ਗਵਾਇਆ। ਦੁਖਦਾਤ
ਨ ਕਰਤਾ [illegible] ਦੇਹਾਦਿਕਾ ਮੇ ਆਪਾ [illegible] ਦਬਾਸ ਗਵਾਇਆ:
ਭਾਤੇ [illegible] ਹੋ ਆਨਿ ਮੋਹ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸ ਭਾਇਆ
ਨਮਤੇ [illegible] ਪਾਪ ਹਰਿਆਉ: ਹੋਵਾ ਜਾਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਭਾਇਆ
ਸ੍ਰਿਤਨ
ਸਹੂਆ [illegible] ਨੀ: ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਮੋਹ· ਕੁਟੰਬਾਦਿਕੋ ਮੇ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਪਤੂਜੀ [illegible] ਆਪ ਸੁਤਪਾਰ ਥਨਾਕਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾਕ
ਕਪਟ [illegible] ਸ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੇ ਆਉ: ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਹੋਵੈ।
ਏਕ ਏਕ [illegible] ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਰੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੀ ਹੈ ਥਾਪਤੇ
ਤੇ ਤੇ [illegible] ਗੁਰ ਬਾਣੀ [illegible] ਲੀਲਾ [illegible] ਹੋ ਪੂਰਤੇ
ਕਾਮ [illegible] ਬਲ [illegible] ਦੇਜਕਰੀ: ਮੇਘ [illegible]

ਦੀਸਿੰਗਾਰਰੂਪ ਕਰੀ: ਕਰਤੀਭਈ ਮਹਲੀ: ਹੇਸਹੁਤੇਆਂ ਮਹਲਾਂਦੇਸੁ
ਆਮੀ ਤੇਰੀਸੇ ਬਾਉ: ਅਪਨੇਅਧਾਰਨ ਲਹਾ: ਲਿਖਿਆਨਹੀ: ਪ
ਇਆਨਹੀਹੈ ਹਾਰਡੋਰਰਸਪਾਟਪਟੰਬਰਪਹਿਰਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ:
ਜਪਹਿਰਨੇ ਲੋੜੀ: ਚਾਹੀਮੇਰਾਪ੍ਰੇਮਦੇਖਕੇਤਬ ਹਾਰ: ਹਰਿਹਰਿਨਾਮ
ਰੂਪਾਤੇ ਡੋਰ: ਤਦਾਕਾਰਾਬ੍ਰਿਤੀਰੂਪ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਸਹਾ ਪਾਟ: ਕਪੜਾਸਿ
ਰਨਸਰਮਦਾ ਪਟੰਬਰ: ਪਟਕੇਬਸਤ੍ਰਰਦਤਾਕ੍ਰਿਤੁਤੇ ਕੋਮਲਰਹਨਾ
ਇਹੁਸਰਵੇਭੂਖਣਸੀਗਾਰਕਰੀ: ਕਰਕੇਸੀਗਾਰਹਿਨਕਮੇਲਲਈਓ
ਰਅਪਨੈ ਘਰਿਦਰਿਪਾਇਆਨਾਰੀ: ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਜਗਤਾਸੁ
ਪੀਨਾਰੀਨੇ ਗੁਰ: ਗੁਰਾਦੁਆਰੇਆਪਣੇਸੁਆਮੀਨੇਅਪਨੇਸਾਥਮੇ
ਲਾਲਈਹੈ ਮੇਨਾਰੀਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਪਣੇ ਘਰਿ: ਅੰਤਹਕਰਣਮੇਂ
ਰਿਪਾਇਆ ਹੈਅਦ ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਐਸੀਨਾਰੀਨੂੰਜਬਗੁਰਾਂਨੇ
ਆਪਣੇਸਾਥਮੇਲਲਈਤਬਤਿਸਨਾਰੀਨੇ ਘਰਿ: ਅੰਤਸਕਰਣਮੇ
ਹੈਆਪਨੇਦਰਿਕੇਪਾਇਆ ੧੫ ਪਤੀਕੇਪਾਵਣੇਮੇਸਰਬਕਾਲ
ਕੀਸਫਲਤਾਕਹਤੇਹੈਚਾਰ: ਮਾਹਾਸਮਾਪਤਕਰਤੇਹੂਏਬੇਦਸ
ਮਾਹੁਰਤੀਥਿਤੀਵਾਰਭਲੇਘੜੀਮੂਰਤਪਲਸਾਚੇਆਏਸਹਿ
ਜਿਮਿਲੋ: ਬੇ: ਦੋਤੇ ਦਸ: ਚਾਰਾਂਮਹੀਨੇਤੇਖਟਰੁਤੀਤੇਪੰਦ
ਥਿਤੀਤੇਸਤਵਾਰਤੇਘੜੀਤੇ ਮੂਰਤ: ਮਹੂਰਤਤੇਦੋਘੜੀਪ੍ਰਮਾਣੁ
ਤੇਪਲਤਾਹਿਇਕਕਲਸਭੇਤਬਹੀ ਭਲੇ: ਜੋਤਨਮੰਗਲਰੂਪਹੈ
ਇਜਬਹੀਸਾਚੇਹਰੀਰਿਦੇਮੇ ਸਹਜਿ: ਸੁਭਾਵਕਹੀਆਏਮਿ
ਲੇਗਦਾਸਾਚੇ। ਗੁਰਾਦੁਆਰੇਜਬ ਸਹਜੇ: ਗਿਆਤਮੂਰਤੀਹਰੀਆ
ਏਮਿਲੇਤਾਂਪ੍ਰਭੁਮਿਲੇਪਿਆਰੇਕਾਰਜਸਾਰੇਕਰਤਾਂਸਭਬਿਧਜਾ
ਣੈ। ਪ੍ਰਭੁ: ਸਮਰਥ ਪਿਆਰੇ: ਪਰਮਪ੍ਰੇਮਕੇਅਸਪਦਾਮਿਲੇਹੈ
ਅਬੋਦਕਰਕੇ ਜਾਹਤਿ ਕਾਰਜਸਾਰੇ: ਸਰਬ ਬੇਧਨਾਕੀਸਿਧਤੀ
ਰੂਪਕਾਰਜ ਸਾਰੇ: ਸਿਧਕੀਤੇਹੈ। ਤੇਨੇਕਹਕਰਹਾਥਾ ਨਹੀ ਕਰਤੁ
ਆਪਹੀਸਭਬਿਧਨਜਾਣੈਹੈ ਬਿਨਕਹੇਹੀ ਸਭਕਾਰਜਸਿਧਕੀਏ
ਹੈ। ਸਾਈਂਮੇਸੇਸਦਾਹੀਨੇਨਹੀਭੀਕਹਾਥਾ ਤਬਭੀਗਹਣਨੇਆ
ਪਹੀਤਿਸਕੋਰਿਦੇਕੀਜਾਨਕੇ ਆਪਨੀਦਇਆਕਰਕਾਸਾਰਥੀਦਆ
ਰਕਾਬਨਾਇਦੇਈਥੀ ਸੋਗੁਰਾਤੁਮਾਲ ਮੇਲਿਖੀਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਜਿ
ਨਿਸੀਗਾਰੀਤਿਸਹਿਪਿਆਰੀਮੇਲਭਾਇਆਰੰਗਮਾਣੇ। ਜਿਨਿ:
ਜਿਸਪਿਆਰੇਨੇਪੂਰਬੋਕਤਾਸਿੰਗਾਰਕਰ ਸੀਗਾਰੀਹਾ: ਸਿੰਗਾਰਦ

ਤਾਂਤ ਮੈਂਨਿਵੈਕੇਜਾਤਾਂ ਦਾਸਅਤਦ ਪਕਰਹੀ … ਕਰਕੇਪੂਜਾ
ਸਾਨਾਂਦਿਕਾਂਨਦਿਕ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀਹਾਂਸ਼ਬਦਿਸਤਿਰੂਪੀਪੁਰਾਂਗਰਾਂ
ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਭਗਤੀ ਗਿਆਨਰੂਪਾ ਜੁਗੋਜੁਗੋ ਮੈ ਜੇ ਏਕ
ਭਿਕੁਮਾਰਕੈ ਜਾਨਾਹੈ ਏਹੀ ਪੁੰਨਦਾਨ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ
ਤਗੁਣਾ ਵਧੇ ਮੈ ਜੋ ਕਰੀ ਸੋ ਪੁੰਨ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੁਰੁਖੇਤ੍ਰਾਦੀ ਤੀਰਥੋ ਮੈ
ਕਿਸਤੇ ਸ੍ਰਿਦਾਨ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਤਿਮਾਦਿਕਾਂ ਕਾ ਜਲਨਾਨਾਦਿਕ ਰੀਏ
ਪਿਰ: ਪੂਜਾ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿ ਮਹਾਰਾਜ ਗਰਿਜਾਂ ਪਿਆ ਮਠ ਸੁ
ਬਹੁ ਸਾਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ੧੪ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਐਸੇ ਜੇ ਬੂਝ ਕੇ ਜਾਣਹੈ ਸੇ
ਪ੍ਰਿਯਾਦਿ: ਬਧੀ ਮਹਾਰਸ: ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਪਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ਹਰਿ
ਸੰਪਤ ਹੈ ਪਰਿ ਹੇਹਰਿ ਐਸੇ ਜਪ ਕੇ ਆਨੰਦ ਸਹਿ: ਅਨਾਇਕ ਤੀਰ
ਨਾਨਾਮੈ … ਨਾਦ ਨੇ ਕਾਂ … ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ … ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ
ਪ: ਅਸਰ … ਨਿਵਰਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਹੋਤੀ ਭਈ।
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ … ਐਸੀ ਪਰਤੀਤੀ ਹਰੀ ਜੋ ਪਾਯਾ ਨੂੰ ਹਰੇ ਜੋ ਹਰੀ। ੧੫ ਅਥਾਰ
ਗੁੰਨਨ … ਕੀ ਸਿਧਾਨੂੰ ਫੁਰਣ ਕੇ ਮਰੀ ਨੇਕ ਰਿਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਂਹਿ ਫਲ ਗੁਣ … ਰਹਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜੁਗਤਾਇਆ: ਸਮਰ ਗੁਣ।
ਤੂੰ … ਫਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਹੈ … ਜੀਤ ਮਨ … ਹਿ ਸੀ: ਮਨ
ਸਰ … ਭਈ ਹਾ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਸੁ
ਪ੍ਰਾਪਤ … ਆ ਹੈ … ਰਹਸ … ਆ ਆਪ ਪਰਗਟਾਏ
ਕਲਾ … ਅਨੰਦਿ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਰਹਸ: ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭ
ਨੇ ਸਿਰੀ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇਆ। ਦੁਖਦਾਤਾ
ਨਕੁਰਨਾ … ਨਦੇਹਾਦਿਕਾਂ ਮੈ ਆਪ … ਦਾਸ ਗਟਾਇਆ:
ਤਾਤੇ … ਹੈ ਆਨਿ ਮੈ ਹਿ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸ ਭਾਇਆ
ਨਾਮ ਤੇ … ਪਾਪ ਪਰਿਆਉ। ਜੋ ਦਾਨਾਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਭਾਇਆ
ਸਿਖਨ … ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਮੋਹ। ਕੁਟੰਬਾਦਿਕੇ ਮੈ ਤਿਸਨੂੰ
ਪਕੜੀ … ਆਪ ਸਤ ਪਾਰ ਸਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕ
ਕੇ … ਸੀ ਤਪ ਕਰਣ ਮੈ ਆਦਿ: ਸਾਧੁ ਜਾਤ ਕਾ ਰਹਿ ਦਾ
ਏਕ ਏਕ … ਹੀ ਸਾਧ ਕੇ … ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਰਣ ਤੀ ਹੈ ਸਾਧੁ ਤਦੇ
ਨਤੋਕਿ … ਰਹਾਇ ਹੁਮਾਦਿ ਲੀਲਾ … ਹੈ ਪੂਰ ਤਰੋਬ
ਰਕਾਮਿ … ਉਪਰੁ ਦੇਸ ਕਰੀ: ਮੇਘ … ਦੇਸ …

ਈ ਸਿੰਗਾਰ ਰੂਪ ਕਰੀ: ਕਰਤੀ ਭਈ ਮਹਲੀ: ਹੇ ਵਹੁਤੇਆਂ ਮਹਲਾਂ ਦੇ ਸੁ
ਆਮੀ ਤੇਰੀ ਸੇ ਵਾਉ: ਆਪਨੇ ਅਧਾਰਨ ਲਹਾਨ: ਲਾਗਿਆ ਨਹੀ: ਪ
ਇਆ ਨਹੀ ਹੈ ਮਾਰ ਡੋਰ ਰਸ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਿਰ ਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ:
ਜਬ ਪਿਰ ਨੇ ਲੋੜੀ: ਚਾਹੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਕੇ ਤਬ ਹਾਰ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਰੂਪ ਤੇ ਡੋਰ: ਤਦਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਚਾ ਪਾਟ: ਕਪੜਾ ਸੋ
ਫਲ ਸਰਬਦਾ ਪਟੰਬਰ: ਪਟੰਬਰ ਬਜਨ ਰਵਤਾ ਹੈ ਰੂਪ ਤੇ ਕੋਮਲ ਗੁਣ
ਇਹ ਸਭੇ ਭੂਖਣ ਸਿੰਗਾਰ ਰੂਪ ਕੀ: ਕਰਕੇ ਸੀਗਾਰੀ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗੁ
ਰਿ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰੀ:: ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ
ਰੂਪ ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਹਾਰ: ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇ
ਲ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਨਾਰੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਣੇ ਘਰਿ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੇਂ
ਵਿ ਪਾਇਆ ਹੈ ਗਵਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਜਬ ਗੁਰੂ ਗੁ
ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲਈ ਤਬ ਤਿਸ ਨਾਰੀ ਨੇ ਘਰਿ: ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇ
ਹੀ ਆਪਨੇ ਵਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ॥੧੭॥ ਪਤੀ ਕੇ ਪਾਵਨੇ ਮੈ ਸਰਬ ਕਾਲ
ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈ ਬਾਰਹ ਮਾਹ ਸਮਾਪਤ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਬੇ ਦਸ
ਮਾਹ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਸਾਚੇ ਆਏ ਸਹ
ਜਿ ਮਿਲੇ:: ਬੇ: ਦੋ ਤੇ ਦਸ: ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਖਟ ਰੁਤੀ ਤੇ ਪੰਦ
ਥਿਤੀ ਤੇ ਸਤ ਵਾਰ ਤੇ ਘੜੀ ਤੇ ਮੂਰਤਿ: ਮਹੂਰਤ ਤੇ ਘੜੀਆਂ ਤੇ
ਤੇ ਪਲ ਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕਾਲ ਸਭੇ ਤਬ ਹੀ ਭਲੇ: ਜੋਬਨ ਸੰਗ ਲਗੇ ਹੈ
ਇ ਜਬ ਹੀ ਸਾਚੇ ਹਰੀ ਰਿਦੇ ਮੇ ਸਹਜਿ: ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਏ ਮਿ
ਲੇ ਆਵਦਾ ਸਾਚੇ: ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਬ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਤ ਮੂਰਤੀ ਹਰੀਆ
ਏ ਮਿਲੇ ਆ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾ
ਣੈ:: ਪ੍ਰਭੁ: ਸਮਰਥ ਪਿਆਰੇ: ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਆਸਪਦ ਮਿਲੇ ਹੈਂ
ਅਭੇਦ ਕਰ ਕੇ ਹੈ ਜਾ ਹੀ ਤੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ: ਸਰਬ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਕੀ ਸਿਧੀ
ਰੂਪ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ: ਸਿਧ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਨੇਕ ਛਕ ਹਾਥ ਨਹੀ ਕਰਤਾ
ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਕੁ ਜਾਣੈ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਹੇ ਹੀ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਕੀਏ
ਹੈਂ ਸਾਖੀ ਜੇ ਸੇ ਸਦਾ ਮੇ ਨੇ ਨਹੀ ਭੀ ਕਹਾ ਥਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਆ
... ਤਿਸ ... ਆਪਨੀ ਦਇਆ ਕਰ ਕਾ ਸਾਰਥੀ ਹੁਆ
ਰਕਾਰ ਨਾਇ ਦੇ ਈ ਥੀ ਸੋ ਗੁਰਾਤੁ ਮਾਲੂਮ ਹੋ ਲਿਖੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿ
ਨਿ ਸੀਗਾਰੀ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ:: ਜਿਨਿ:
ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਪੂਰਬ ਹੀ ਕਰ ਤਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰ ਸੀਗਾਰੀ ਹੈ: ਸਿੰਗਾਰ ਕ

ਲੀਕਰੀਹਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹੀ ਪਿਆਰੀ ਭਾਈ ਹੈ ਹਾ ਦ ਲਗੀ ਹਾ ॥ ਅਥਾ ਤਿਸ
ਕੇ ਜਾਬ ਮੋਲ ਲਿਭਾਈਆ ਹੈ ਲਾਲ ਜਾਬ ਲਾਲ ਕੀ ਅਕਦ ਤਾ ਤਿ
ਸੀ ਤੇ ਰੰਗ: ਅਨਦਿਨੁ ਮਾਣੇ: ਮਾਣਦੀ ਹੈ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਜੀਵਨ
ਮੁਕਤ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਭੋਗ ਦੀ ਹੈ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਹਾਈ ਜਾ ਪਿਰ ਰਾਵੈ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਸਤਕ ਭਾਗੋ ॥ ਪਰ: ਸ੍ਰੀਰ ਮੈ ਜਾਂ ਪਿਰ ਨੂੰ ਭਾਈ ਤਾਂ
ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਸੇਜ ਸੁਹਾਉਣੀ ਆਨ ਭਈ ਹੈ ਪਿਰ ਗੁਰੋ ਮੁਖ: ਦੂ
ਰੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਕੇ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਜਾਗ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਆਠ
ਪਹਰ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ਵਰ ਥਿਰ ਸੁਹਾਗੋ ॥੧੭॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਅਹਿਨਿਸ: ਦਿਨ ਰਾਤੀ: ਨਿਰੰਤਰ ਸਰਬ ਦਾ ਕਾਲ ਹ
ਰਿ ਵਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਰਾਵੈ: ਅਭੇਦ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ਹੈ
ਜਾ ਹੀ ਤੇ ਥਿਰ ਹੈ ਸੁਹਾਗੋ ਅਖੰਡ ਅਭੂਤ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ
ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬੇ ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ ਬਾਰਾਹ ਮਾਹਾ ਸਮਾਪਤੰ
ਟੀਕਾ ਤੁਖਾਰੀ ਮ: ੧ ॥ ਅਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਗਿਆਸੂ ਕੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਹਿ ਕੇ ਤਿ
ਸਕੇ ਚਾਰ ਪਹਰ ਵਰਨਣ ਕਰਕੈ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਸਤੀ ਕੋ ਪਹਲੇ
ਪਹਰ: ਜੋ ਹੈ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਦਿਕ ਚੋਰ ਰੈਣਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਆ ਸੁਲੋਨੜੀ
ਏ: ਸੁੰਦਰ ਸਾਜਨ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀਏ ਹੋ ਦਸ਼ਰ ... ਹਾਰੂਪੀ ਮੁਈਏ:
ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਆਰਜਾ: ਪਹੁੰਚਾ ਚੂਸਏ: ਪੀ ਲੇਂਦਾ ਹੈ ਮਾਰੋ ਸੂਤੀ ਕਾਮ
ਕੀ ਨੀਂਦ ॥ ਜਮ ਤਾਂ ਰੋਗ: ਵਿਜੋਗ ਦੁੱਖ: ਉਦੋਂ ਨਿਧਿ ਹਾਰੀ: ਦਿਨ
ਸਰੀਰ ॥ ਭਸਮ ਕਰਨਾ ਗੀਠ ॥ ਪਹਰੂ ਪੀਆ ਲੁਣੀ ਏ: ਵਣੀ ਏ ਕ
ਰਣ ॥ ਲੋਆ ॥ ਰਾਮ: ੧ ਜਿਵ ... ਸਰੂਪ ਸੂਕਰ ਤੋਂ ਹੋ ॥ ਤਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਰੂਪੀ ਅਨਿਹਾਲਿਆ: ਦੇਖਿਆ ਮਾਏ ਰਕਬਾ: ਮਾਰ ਜਪਨਾ ਸਰੂ ॥
ਨਾਮੁ ਪਹਿਰ ॥ ਵੀਰੋ ਧਿਪ: ਵਿਸੋ ਜੋਤਿ: ਸਖਿ ਆਤੁ ਕਾਰੁ ਰਸ
ਦੇਗ ਜਾਪੀ: ਉਪਦੇਸੁ ਦ ਹੋਰਾ ਕਰੀਮਾ: ਕਰਮੁ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾਂ ਹੁ
ਮਾ ॥ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ॥੧॥ ਅਤ: ਰਿਦਾ ਮਾਣੀ: ਮਨੈ ਤਾ ਵੇਰੂ: ਗਿਆਨ ਰ
ਪੀਰਿਆ ਜਾਗਤ: ਸਿਧ ਦਾਸ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਜੋਤੀ ॥ ਸੂਝਾਰੇ
ਹੁ ॥ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਰਾਤੀਆ: ਉਪਜਿਆ ਮਨ: ਸੁਧ ਮਨ ਕਮ
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਵਿਧ: ਵੈਸਨਾਕੀ ਤ੍ਰਾਹੇਲਾ: ਤਨ ਦੇ ਭੋਜਨ ਪਕਵਾਨ: ਦੂ
ਜਲੋਕਾ ਸਰੂਰ: ਪੂਲਕਾ ॥ ਰਾਮ: ੨ ॥ ਅਗਿਆਨ ॥ ਭੂਲ ਦੇ ਸੁਤੀ ॥
ਏ ਸੋ ਅਗੁਣੀ: ਛੋਡੀ ਦੇਪਣ ॥ ਰੂਪੀ ਰਾਤੇ: ਰਾਤਾ ਤਾੜੇ: ਤਿ
ਸਤੇ ਭੁਲ ਭੁਲ ॥ ਵਿਸੋ ਨਾਮੇ ॥੧੪ ਜਿਸ ਪਰ: ਸੇ ਸਰੂਪ ਰਵੀ:

ਦੇਹੀ॥ਤੁਝਬਿਨੁਮੁਕਤਾ॥ਛੇਦਾ॥ਰਸਤੇਨਰਜੋਹੋਕਰਗੁਰਸਬਦੀ
ਰਸਨਾਕਰਿਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਪੀਜੈ॥ਸੀਗੀਸਾਬੀ°ਦੇਲੋਕੁਕਾ
ਛਿਦ੍ਰਾਪਦੂਰਿਹੋਰਹੇਨੇਤੀ॥ਨਾਦੇਸ:ਰਿਦਾਇਬਦੇਸ:ਅਪ੍ਰਾਪਤ॥
ਦੇਹੀ:ਪੁਛਰੀਦ ਜਪਾਏਕਰਿਨੇ॥ਤਿਨ°ਜਜਣਿਦਾਤਿਸਜਣਦੀ
ਪਾਰਕਾ°ਮੈਪੀਰਾਪਾਰੇ:ਪਾਰਹੈ॥ਤੁਝਬਿਨੁਸੁਖ°ਗੁਰੂ॥ਰਸਿ:
ਗਿਆਨੁ॥ਧਾਲਾਈ:ਜਗਨਾਸਾ॥ਰਨਤੂਹੀਏ:ਰਤੁਨਾਹੋਆਂ॥
ਰੋਜ°ਰਾਗਦੈਖਾਨਾਹੀ°ਜਗਨਾਜਾਮੋਅਪ੍ਰਗਟ:ਲੋਕੁਲਾਕਾ
ਸਟਕੀ:ਦੇਹੋਹਾ॥੬॥ਮ:੧ਲਾਲਾਪੁਕਾਰੇ॥ਰੰਗੀਲੇ:ਅਨੰਦੀ॥ਲ
ਲਨਕੇਲਾਲੇ:ਦਾਸਾਦੇਦਾਸਾ॥ਲਾਲੋ:ਦੇਖਦੋ॥ਸਚੁ°ਨਾਮ॥੧॥ਪ੍ਰਿਰਿ°ਹੋਇ
ਕੇ॥ਰਹੇ°ਜਗਤੁਕੋ॥ਹੀਰਾ°ਜਦਿਾਹੀਰੇ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥ਬੋਧਿਆ:ਤਦਕਰ
ਕੀਆ॥ਪਰੋਦੈ:ਪਰੋਇਕਰਕੇ॥ਦਾ॥ਗੁਣੁ°ਕੀਨੋ॥ਗੁਣ°ਸੰਤਿਆਦਿ
ਮਸਤਕਿ:ਅਗੋਅਚੁ°ਨਾਮ॥ਕਾਢੈ:ਭੰਦਵਾਹੀਓ॥ਬਾਧੋ:ਪਾਜੋ॥
ਦਾਨਾ°ਈਆਈ॥ਰਾਣੁ:ਅਨਾਦੀ॥ਜੋਤਿ:ਉਤਿਪਉਤਪਤਿ:
ਉਤਾਬਾਤਿ°ਧਨਪਾਨਾਦੋ॥ਜੋਤਿ:ਗਮਾਤਾ॥ਤਾਰੀ:ਨਦੀਤਦ ਥੇਹੂੰਕਾ
ਕੋ॥੫॥ਮ:੧॥ਕਿਰਤ:ਕਰਮੁ॥ਦੁਤਰ:ਕਠਨਸੀਜਾਰਸਾਗਰਾ॥ਦੁਲੋ
ਲਾ:ਦੁਖਰੂਪ॥ਅਦ੍ਰਿਸਟ:ਕਠਨਬਨਾ॥ਆਲ:॥ਗੈਹਰਦੋ॥ਬਾਧੇ°
ਹੁਕਮਮੈ॥ਗੁਰ°ਨੇ॥ਖੋਲਿ°ਮਾਤ੍ਰਾਸੈਨ:ਮਿਤ੍ਰਾ॥ਰਾਮ:ਹੇਭਾਈ॥ਸਗਲਿ:
ਗਿਆਨੋਮੋ॥ਰਜਾਇ:ਮਿਲਕੇ॥ਰਸੀਆ ਹਿ:ਮੈਤਾਨਲਾ॥ਸਾਰਹਿ:ਪ
ਇਹੋਭਾਈ॥ਦੀਪਕੁ:ਪ੍ਰਕਾਸਕਾ॥ਸਬਦ:ਉਪਦੇਸਕਰਕੇ॥ਸਾਰਇ:
ਸਉਰੋ॥ਰੂਪ:ਸਰਾਈ॥ਰਗਿ:ਅਨੰਦਾ॥ਬੁਕਾਇਸੀ:ਚੁਕਾਵੈਗਾ॥
ਭਾਉ:ਗਿਆਨਾ॥ਸਬਾਦਿ°ਕਰਕੇ॥ਛੇਦਾ॥ਸਚੁਮਹਲਪ੍ਰਭੁਜਾਣ
ਹੋ॥ਪਾਰਿ°ਸਰੂਪਮੋ॥ਸ੍ਰੇਲ:॥ਦਿਜੇ॥ਨਬਲਕੇ:ਹਉਾਇਕੋ॥ਛੇਦਾ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸੰਪੀਆ॥ਪਉੜੀ°ਭਕਤੀਰੂਪਿ॥ਮੰਦਰ°ਸਰੂਪਰੂਪੀ॥
ਪੇੜੀ°ਭਗਤੀਰੂਪੀ॥ਅੰਬਰੈ:ਅਪੁਨੈ॥ਸੁਰਤਿ:ਪ੍ਰੀਤਿ॥ਰਲੀਆ:
ਖੁਸੀਆਂ॥ਮੈਰਾਤਿ°ਕਰਕੇ॥ਪਾਇਆ॥ਥੈ:ਕਹਿਦੇਨਾ॥੬॥੧੬॥
ਤੁਖਾਰੀਛੰਤਮ:੪॥ਰਾਮ:ਹੇਭਾਈ॥ਰੈਣਰਾਤੀ:ਆਦਿਸਾ॥ਰੂਪਿ
ਤੇ॥ਗਿਆਨੁਰੂਪਿ॥ਦਿਨਭਾਇਆ॥ਜਾਰਿਆ:ਸਮਾਲਿਆ॥ਰਸ
ਰਣ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਜਪੀਏ॥ਨਪ੍ਰਿਤਿ:ਪਿਆਰੇ॥ਸਚੁ°ਹਰੀ॥ਬਦ:ਉ
ਚਾਰਾ॥ਪਥਰ:ਸਾਤ੍ਰਿਕਾ॥ਧਿਖੁ:ਕਠਨਾ॥ਜੋਤਿ:ਹਰੀ॥ਜੋਤਿ:ਪ
ਪੀ॥ਭੇਟ:ਭੇਟਾ॥ਅੰਤਰਿ:ਸਰੂਪਮੋ॥੧॥ਤੁਖਾਰੀਮ:੪॥ਗਣਤਦ

ਦੇਖਣਹਾਰਤਕੀ॥੨॥ਮ:੪॥ਚਾਂਦਨੀ: ਜਰਧਾਰ॥ਭੇਤੰ ਤਨੁਕਾਰਿਆ ਕੇ
ਉਂ ਮਕਰਿਆ॥ਪ੍ਰਿਤਿੰ ਬਾਣੀਦੀ॥੩॥ਮ:੪॥ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਮੁਖ
ਦਾ ਜੀਭਿਰਾਗ ਏਤੁਧਕਹੇ॥ਅਭੀਤ: ਅਧਾਜਿਤਨ ਛੁਟਾਪ
ਰਥ: ਗੁਰਹਣਾ॥ਦਿਖ: ਕਦਮਾ॥ਦੋਆ: ਭੇਟਾ॥ਜਗਾਤੀ: ਕਰਣੇ
ਕੈਤਕ: ਅਤਰਜਾ॥ਚਫੁਤ: ਚਾਲਿਤ੍ਰਾ॥ਮਾਰੂ: ਅਧਾ॥ਦਮ: ਦੇਕੇ
ਤੀ॥ਮੋਹਨੁ: ਮੂਰਤਾ॥ਦਿ ਮੋਹਣੀ॥ਜੋ ਆਦਪੈਂਤੀ ਜੇਪੁਦੀਪਤੇ ਮੋਤੇ
ਨਤੇਛੂਟੇ॥ਏਲਕ: ਗੋਲਕਾ॥੧॥੪॥੨॥ਮ:੫ ੧੬ ਸਦਕਾ: ਦ
ਸਤੋਖਿਮਕਾ: ਸਿਮਧਦਾ ਇਸ ਤਾ॥ਰਾਗ ਦਾ ਜੇ ਡਾ॥੧॥੧੬ ਕਿ
ਦਾਰਾ ਮ:੪॥ਲਖਾਦੀਐ: ਲਖੀਐ॥੧੬ ਮ:੪ ਸਾਰਹੁ: ਹਟੁ॥ਅਧ
ਨ ਮਸੂਧਾ ਪੂਰੰ ਪਾਧੂ॥੧੬ ਮ:੫ ਨਿਧਾਨੀ: ਧਾਨਿ॥ਸਤਿਆਜਾ॥ਤਿ
ਸਨਾ॥੧੬॥ਬਿਕਰਾਲ: ਕਾਂਮਾ॥ਦਿ॥ਪਾਲ: ਪਲੇਦ ਪਾਲਨਦਾ ਪਾਲ
੧੬ ਮ:੫ ਪਾਰ ਪਾ ਨਾਮੰ ਦੀ॥ਹਰਿੰ ਨਾਮੁ ਪਾਨਨ ਕੰ ਕੇ ਮਨ॥ਛੁਉ:
ੳਨ॥੬॥ਤਾਰ: ਲਿਦਾ॥ਪਲੰਕ॥ਪਲ: ਜਠਦਾਂ ਹਿਸਾ ਪੜ੍ਹੀ ਦਾ ਸਰਿ
ਹਾਰੀ: ਕੇਸੀ॥ਧਪਟ: ਸੀਪਤੂ॥ਅਤਿ: ਸਰਬ ਓਰਤੇ॥੪॥ਮ:੫॥ਰੇ
ਨ: ਧੂਰ: ਦਸਣਾ॥੬॥ਮ:੫॥ਆਤ: ਮਤਾ ਦਾ ਮਾਤੁ॥ਦੋਾਦ ਮੈੜਾ॥ਖਾਤ:
ਖਾਤਾ॥੭॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾ॥ਬਿਸਾਰ ਜਾ॥ਰਾਮ॥੮॥੧੬ ਮ:੫॥ਬਿਖੰ ਦਾਸਨ
ਲਾਏ॥ਜਰੀ: ਜਲੀ॥ਜਲਾਬਿਨ: ਮੀਨ ਲਾਏ॥ਟਾਦ: ਖੋਇਦਾ ਦਰੀ॥
ਸਰੀ: ਘਣਾ॥ਗੀਠੰ ਪੀਤ ਰੂਪੀ ਦ ਮਨਾਦਿਖੇ॥੧॥ਕਿਦਾਰਾ ਮ:੫॥
ਰੁ: ਖੋੜਾ॥ਓਰੁ: ਤਰਣਾ॥ਗਰਤ: ਚਿਕੜਾ॥ਧੋਰ: ਕੇਡੇ॥ਉਪਰਤੇ: ਉਪਾ
ਰਲੇ॥ਮੋਰੁ: ਮੇਨਾ॥ਹੋਰੁੰ ਰਖਕਾ॥ਨਿਹੋਰੁ: ਮੁਲਾਜਾ॥੨॥ਮ:੫॥ਦੁਰੰਤ:
ਬਿਅੰਤਾ॥ਜਰਪਰ: ਜਿਸੁ ਕਰਕੇ॥੩॥ਬਿਸਾਰੁ॥ਅਗਹਿ॥ਜੁਖੰ ਪਰ
ਹਥਾ ਕੇ॥ਗਿਲੰ ਸਰੀਰਕੇ॥ਅਨੰਦੰ ਹਿਰਦੇਕੇ॥ਜਾਰੁ: ਤਨੁ ਸਾਰਾ
੪॥ਮ:੫॥ਜੇਤ: ਸੁਦਹਾ॥ਕਤਿ: ਕਦਾ॥ਬਿਪ: ਬੇਲਾ॥ਜੀਭੀ: ਕੋਲਦ
ਤੇਖੀ॥ਰੋਤ: ਰਦੇ॥ਪਰੇਤ: ਪਰੇਕੇ॥੫॥ਅਭੂਤੰ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ॥ਹਲੀ:
ਤੋਲੇ॥ਪੂਰਨੰ ਆਣਿਆ॥ਜਲੀੰ ਪੁਧੀ॥ਚਲੀੰ ਹੈ ਬੁਧੀ॥੬॥ਮੁ
ਚੇ: ਧਹੁਤੇ॥ਸਾਣੇ: ਦੇਖੀਏ॥ਲੁਣੇ: ਸੁਰਤੇ॥੭॥੧੪॥੧੬ ਛੰਤ ਮ:੫
ਜਾਗੁੰ ਸੋਮੋ॥ਪਾਲਿਆ: ਕੀਤਾ॥ਬਿਛੋਰਾ: ਦਿਖੋੜਾ॥ਪਾਈ: ਪੈਂਦ
ਹੋ॥ਰੈਨੰ ਅਦਿਣਾ॥ਰੂਪੀ ਚਕਈ॥ਬੁਧੀਰੂਪੀ॥ਸੂਰਜੰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ
ਕਿਰਣਾਂ ਬਚਨਰੂਪੀ॥ਦੇਹੁਰੀ: ਦੇਹਿ॥ਦਰਸੰ ਹਰਿ ਪਦਾਰਥਾਰਿ॥

ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਅਕਤਹੁ: ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਪਾਈ ਕੁ: ਹਿਦਾ ਪੂਰ: ਸ
ਮੂਹਾ ੫ ਜੋੜੇ ੧੮।੧੬ ਕਬੀਰ ਕੀਆ ਬੀਚ ਰਜਿਤ: ਰਹਿਤਾ ਅਤਿ: ਅ
ਖਿਆ ਏਕ ਆਧ: ਵਿਰਲ ਦੇ ਏਕ ਰਮਾਨੀ ਆਧਾ ਜਗਮਾਸੀ ਚਾਂਦਨ:
ਨਿਰਭਉ ਰੂਪੀ ਅਧੇਰਾਂ ਕੁਮਰੂਪੀ ੧ ਹੀਰਾ ਨਾਮਰੂਪੀ ਜਿਸਾਰੀ
ਕਾਰਦ ਰੀਨਾ ਭੰਡਾਰੀ ਹਰਿ ਧਾਮਾ: ਦੁਵੈਤਾ ਪਾਰੀ: ਪਰਹੋ ਭਰਿ
ਗੁਣਾ ੨ ਕਲਵਾਰਿ ਕਲਾਵਾਲੀ ਵਿਹਾਰੀ ਮਤਿ ਮੇਰ: ਦਸਵੇਂ
ਰਾਜਰ: ਸਾਦੂਸਾਰਾਮ ਅਦੇ ਕੋਸਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਅਤੁੰ ਮਦ੍ਰਾਵਾ ਉਪਰਿ
ਆਨਾ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਦੇ ਤੀਨੋਂ ਰਾਹਾਂ ਦਸਵੇਂ
ਦੁਆਰ ਤਾਲੂ ਦਸਵੇਂ ਭੁਗਦੇ ਤਾ ਦਰਿ: ਅੰਦਰ ਗਾਉ ਵਿਚ ਉਲਟ
ਖੇਦ: ਪਿਆਲਾ ਜੋ ਮੈ ਪਾਰਤੀ ਖੇਦ ਕੇ ਪਨ ਪਾਵੇਂਨ ਪ੍ਰਮਾਰੀ ੨ ਕਾਲੀ
ਨ: ਲੋਕਦ ਮਾਰੇ ਆਖੇ: ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨਿਰ ਪ੍ਰਮਾਨਾ ਦਿਵੇਕ ਆਂਖਆਂ
ਪੀਕਥੀ ਨਾਮਕ ਹਾਦੇ ਸੋ ਤ੍ਰਾ ਸੂਠ ਵੇਲੜਾ ਪੇ ਫਿਰੈ ਜਗ ਮੇਂ ਕਬੇਸ
ਹੇਤੁ ਅਮੂਦੇ: ਪੂਰਾ ਖੇਦੇ: ਮੜ੍ਹੇ ਦੇ ਲਪੇਟੇ ਦੇ ਪੂਰੇ: ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਨਾਰਦੋਕਾ
ਤਕਿਆ ਵਾਲੂਆ: ਰੇਤਾ ੪ ਪੀਰ ਖਾ ਸੁਰਮੇ ਖੰਨਦ ਪਨਾਦੇਵੀ
ਤ੍ਰੈ ਖਾਂਣੇ ਸਕੋ ਮੇਰੋ ਕਮ ਰਾਜ ਕੋ ਵਿਦਨ ਸੋ ਹੋਂ ਗਤਿ ਦਾਨਿ: ਖੁਰਪਾਨੂ
ਪਾ ਖੁਟੀਆ: ਬਾਹਰ ਖਿਆ ਜਾਂਦਿਆ ਗਠੀਆ: ਗੰਡੇ ਮੋ ਮਟੀਆ:
ਮਿਟੀ ਮੇਦ ਪਤਾ ਅਮਹਰੀ: ਨਰੀ ਪਾਟਨ: ਪ੍ਰਮਤ੍ਰ ਦਸੇ ਸੁ ੬।੧੭
ਓ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਕਲ: ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਤੁਲਿ: ਬਿਚਾਰਾ ਆਰਤਿ:
ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਆਨ ਸਤ੍ਰ: ਸਾਨ ਭਖਕ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਾਸੀ ਤ ਭਪਕ
ਪ੍ਰਦੇਸ ਜਸਾ ਪਿੰਗਲਾ ਦੇਸ ਦਾ ਲਪਦ: ਪੀਦੁਕ ਚਰਣ ਤਿਸ
ਛੀ ਮੁਨੀ ਨੂ ਲਾ ਇਦੀਆ ਦੇ ਲਪਦ ਨੂ ਸਰਕੇ ਪਾਹੁ ਕਰ ਪ੍ਰਹਾਰਾ
ਹੋ ਕਿਸਨਾ ੧ ਜੋੜ ੧੬ ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਮ: ੧ ਦੇਖਿਆ: [illegible]ਲੋ ਖ
ਪ: ਇਸ ਬਿਤਾ ਉਪਾਧ: ਨਾਸੁ ੧।੧੬ ਮਨ ਮੈਲਾ ਨਾਹੋ ਦਾਰ
ਹਸਜਾਰ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦਾ ਜਾਲੇ: ਦੁਖਾ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਦੇ ਪੈਰ੍ਹੀਆਸ
ਹਿਤ: ਗਿਆਨ ਅਭੇਧ: ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਟੋਨ ਨਾਲੋ ਪਿਲਾ ਕਾ
ਕੁੜੀ: ਭੈੜੀ ਦੇ ਨਰਕ ਮਾ ਸੋਂ ਲਾਏ: ਜੋ ਤਪਤਾ ਅਨਾ: ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ
ਓ ਫਰੀ: ਨਿੰਦਿਆ ਰੋਣ: ਸੁਪਾਨ ਦਿਨ: ਪੂਰੇ ਪਾਦ ਪ੍ਰਤ ਖਰਾਤ
ਸਿਹਾ ਭੂਪਤੁ: ਉਲਟਾ ਹਰਿ ਦੇ ਲੋ ਡਗਰੀ: ਡੋਲਨੀ ਖੇਦ: ਕੋ
ਮੂਲ: ਸਾਸ ਦੇ ਗਿਆਨਾ ਲਭ ਨਾਮ ਦੇ ਸਰੂਪ ਪਾਕਾਰ ਸਿਖਾ

ਦੇਖੋ:ਸਰੂਪਾ।ਗਣੀ॰ਸੈਤਾ।ਧਧਨਯਾਰਣ:ਹਰੀ।ਜਨੀ॰ਭਾਕ੍ਰਿਆ
੧।ਉਤ੍ਰਨ:ਖ੍ਹਚਤਾ।ਕਿਰਤ।ਕਰਮਾ।ਨੀਰ॰ਨਅਰੂਪੀ।ਧੂਰ॰ਵਿਸੇ
ਰੂਪੀ।ਸ੍ਰੋਤ:ਸ੍ਰਵਲਕੇ।੮।੧੯ ਮ।ਤ੍ਰਨਵਿਦੇ:ਜਾਣੋ।ਵਿਕਾਰ:
ਦੇਖ।ਵਿਦ:ਜਲਦ ਵੀਰਜ ਦ ਜਨ।ਕ੍ਰਤੇ:ਮਿਲੋ।੧।ਮੁਖੇ:ਲੂ
ਟੋਦ ਜਗਤ:ਦਜੀਕਾਰ।ਅਰਿ:ਦੁਖ ਜਹੋ।ਨੇਤ੍ਰ॰ਯੁਧੀਰੂਪ।ਕੇ
ਟਲ॰ਸਰੂਪਾ।ਤ੍ਰ।ਜਿਗਾਰ:ਸਾਧਨ ਭੋਗ:ਅਭੇਦਾ।ਜੋਗ:ਅਰਧ
ਣਾ।ਧਿਰਮ:ਪਿਰੀ।ਪੜੇ:ਸਬਦ ਦ ਸੈਤਾ ਵਜਾਈ।ਉਚਾਰਾ।੬।।
ਮੂਲ॰ਆਦਿ।ਕਾਰਕ ਆਦਿ॰ਅਨ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ।ਪਰਾਣ:
ਪੈਣਾ।ਦਿਗਾਰ॰ਪੂਰਬਕਾ।ਅਨ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ।ਜਗਤ॰ਜੀਵਾਧ
ਰ:ਪ੍ਰਭੂ।ਉਧਾਰੇ:ਮੋਖ।੧।ਪਰਿ:ਰਿਦਾ ਦ ਸਰੂਪ।੮।ਕਾਲਿ:
ਸਕਤੀ ਦ ਚੈਤਨਤਾ।੮।ਰਿਤਿ:ਸਮਾ।ਬਣਏ:ਸਰੂਪ।ਸਾਰੁ:ਤ
ਤਾ।ਅਸਿਨ:ਪ੍ਰਾਪਤਿ।੧੦।੧੯ ਮ:ਤ੍ਰ।ਪ੍ਰੀਤਮ:ਹਰੀ।ਸੁਰਤਿ:
ਗਿਆਤਾ।ਸੁਖ॰ਸਰੂਪ।ਚਉਥੀ:ਤੁਰੀਆ।ਜਿਰ॰ਪਰਾ।ਜ
ਇਆ॰ਜਮੋ।ਪਾਣੀ:ਸਿਖ੍ਹਤਾ।ਨ ਦਿਸਟ:ਗਰਭਾ।ਰੋਗ:
ਅਗਿਆਨਤਾ।ਤ੍ਰ।ਪ੍ਰਭੁ:ਗੁਰੂ।ਮੂਲ:ਸੁਕਰਮ ਦਨ।ਮਾਲਾ।ਭੁ॰ਸੁ
ਖ ਦ ਮੋਖ।ਮਲਾਹਾ:ਵਿਛੋ।ਜਮ॰ਕਾਲੁ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।ਧਾਇਲੇ:ਬਹੁ
ਤੇ।ਲੂਸਹਿ:ਸ੍ਰਗ ਤ੍ਰੇ।ਬਾਦ:ਧਿਆਰਥ ਦ ਬਾਦਰਾ।ਜਾਦੋ।ਪਰ
ਮਗਤਿ:ਕੇਵਲ ਮੋਖ।੪।ਨੈਸਾਣ:ਪ੍ਰਗਟ ਦ ਅਕਾਸ ਦ ਧਾਤ
ਦੇ ਨੈ:ਨਦੀ।ਸਹੁ:ਸਾਈ ਸਾ।ਤ੍ਰਿਪਤ।ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਦ ਤ੍ਰਿਪਤ
ਅਤੇ ਆਤਮੇ।ਨੋ:ਨਾਕਿਹੁ:ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤੀ।ਹਰੀ।ਜੋਤਿ:ਜੀ
ਦ ਸੈਤਾ।ਨਿਸਤਾਰਾ:ਉਧਾਰਾ।੫।ਅਸਨ:ਨ੍ਰਿਦ ਮਾਣਸ ਹੋ
ਤਾ।ਨ॰ਕਿਸੇ।ਪਰਭੂ॰ਗੁਰਾ।ਸਬਦ॰ਦੇਕਰ।ਸੋਹੇ:ਸੋਧੇ ਸੈ
ਗ:ਅਨਿਦੁ।ਰਲੀਆ:ਖੁਸੀਆ।ਧਲੇ॰ਹੇਤ ਬਾਈ।ਮੁਖ:ਦੁਆਰੇ
੧।ਦਰ:ਅਵਿਦਿਆ।ਤ੍ਰਿਸਾ।ਤ੍ਰਿਸਨਾ।ਰੂਪੀ।ਦਰਬਾਰ।ਦਰ ਦਰਾਮ
ਗਹਿ:ਦੇਹ ਹੰਗਤਾ।ਜੀਦਿ:ਸਰੂਪ।ਦੁਆਰਿ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ।੮।ਧਟ:
ਵਿਕ੍ਰਤਾ।ਧਾਈ:ਪਾਵੈ।ਸੁਪਨੇ:ਕਦਾਚਿਤਾ।ਕਮਾਏ॰ਕਰਮਾ।ਹੋਏ॰
ਟਲਾ।ਦੇ॰ਵ੍ਰਿਤੀਆ।ਪਰ॰ਗਿਆਨ ਦ ਨਾਮ ਦ ਉਪਦੇਸਾ।੯।ਤ
ਭੂਪਤਿ।ਦਕੀ।ਘਾਤ ਕੀਹੋਮ:ਤ੍ਰੈ ਗੁਰ॰ਨਾਰਦਾ।ਗਮ:ਤੁਰੰਗੀ
ਤੇ੧ ਮਰਕ।੨।ਪੜ੍ਹ।ਸਰੂਪ।ਪ੍ਰਭੂ॰ਲੋ।ਵੀਮਤੁ:ਵੀਮੁ।ਇਕੀ

ਹ: ਇਕ ਦ ਕਥੀ ਦ ਇਕਾ ਦਾ ਦੇਕੀਆਂ ੭ ॥ ਨਲੇਕੀਆਂ ॥ ੭ ॥ ਜਜਨੇਕੀਆਂ
੧੧੧੦ ॥ ਦੈਤ ॰ ਕੁਮਾਰਿਦ ਦਿਤਾ ਸਿਤ ਜਨ ਦੇ ਦਿਤੇ ਦ ਸਿਤਾ ਦੀ ॰ ਪਾਤੇ ਪਾਏ ਈ:
ਦੂਰ ਕਰੀ ਅਚੇ ਤੁਲਾਇਆ ॥ ਮ ਚਾਇਆ ਦ ਰਾਮ ਕਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰੇਮ: ਪ੍ਰਤਿ
ਗੁਨਾ ਦ ਰ: ਅੰਦਰ ਦ ਪ੍ਰਮਾਦਰ ਦ ਸਰੂਪਾ ੧੧ ॥ ੧੯ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਗੁਰਸਾਧੂ
ਸਰਾਮੈ ਸ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨਾਇਣਾ ਗਾਦਾਇਣ: ਗਾਦਤੇ ॥ ਦਸਾਇਣ:
ਦਾਸ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥ ਸ: ਜੋ ਲੀਆ ਤਰੀ ॰ ਦਾ ਹੋਆ ਕੁਟੇ ਤਾਰਿ: ਕੋਟਨ ਕੋਟਾ ॥ ੨ ॥
ਘਾਲ ॰ ਸਪੂਰਨ ਘਾਲੀ: ਕਰੀ ਸਪ ਕੂਹੀਐ: ਸਦਹੋ ॥ ਟਕਸਾਲੀ:
ਸਤੁ ਸੇਰਾ ਤੈਂ ਨਿਹਾਲੀ: ਨਿਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਬਾਪੁ: ਰਖਕ ਤੈਤੂਆ ॥ ੪ ॥
੧੯ ਮ: ੪ ॥ ਪਾਤੁ: ਪਦਨਵਾਲੇ ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪਕਾ ॥ ਸਰੂਪਾਤ:
ਸਲਾਹਾ ਹਉ ॰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਹੋਸੀ ॰ ਤੀਨੇ ਕਾਲੇ ਮੋ ॥ ੧ ॥ ਜਤਿਸ ॰ ਸਿਤ
ਬੁਲਾਵੇ ॰ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਬੋਲੇ ॰ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਸੀ ॰ ਤੀਨ ਕਾਲਕ ਕੋ ॥ ੨ ॥
ਤਹਿ: ਤਰਨਾ ਹੋਇ ਕਾ ॥ ਜਨ: ਸੇਤਾ ਬਹੁ: ਸੋ ਬਤੇ ਪਦੇ:
ਪਾਇਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੯ ਜਨਮ ਅਜਾਮੀਲ ਕਾ ਕਰੀ ਤਿ ਸਪ ਕਹੇ ਹੋ ਕੇ
ਸਤਾਰਿ: ਪਾਜਕ ਰਾ ਕਚ ਗਾਇਣ: ਕਚੁ ਪੁਨਾ ਦ ਕੁਚਰ ਆਇਣ:
ਖੀਰ ਤੇ ਜਮਾਇਆ ਚੋਰੁ: ਚੋਰੀ ਨਾ ਪਰਾਧ ॰ ਲਗੇ ॥ ਲਰਨੀ: ਛੋਰੀ
ਜੋਨੀ: ਜਨਮਾ ॥ ੧ ॥ ਧਾਰਿ ॰ ਰਿਦੇ ਦ ਪੀਰ ਤੇ ਸੇ ਮੇਲੇ ਕਬੀਰ ਕੋ
ਕਬੀਰ ਕਾ ਦਚਨਾ ਮਾਹ: ਸਹੀਨਾ ਰਮਦਾਨ: ਰੋਜਾ ਦਾ ਮਾਨਿ
ਦਾਨਾ: ਅੰਤਨਾਮ ॰ ਦੀਪ ਦੇ ਹੋਵਰੀ ਅੰਧਿਰ ॰ ਦੇਹਾ ॥ ੩ ॥ ਪਜਿਦੀ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੁੰ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਜਿਕਾ ॰ ਭਲੋ ਸਾਹ ਪਕ ਹੋ ਮਿਰਗੀ ॰
ਇਕੂੀਆਂ ਨਿਮਿਰਗ: ਕਾਅਦਿ ਨਾ ਸਿਦ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦ ਸਤੋਗੁਣਾ ॥
ਬਾਣੀ ॰ ਰੂਪੀ ਬਾਣਾ ਪਹਿਰੇ: ਗਜਨ ਹਥੀਆਰ: ਸਾਬਨਾ ਅਸੇ
ਰ: ਸਿਕਾਰਾ ਅਹੇਰਾ: ਸਿਕਾਰਾ ਗਾਲਣਾ: ਜੁਗਾ ਮੋਟਾਟਿ: ਹਟ
ਕੋ ਚੁਖ: ਚੁਕਾ ਬਾਦੇ: ਫੰਡੇ ਦੇਦੀ ਸਿਪਦਾ ਦੇ ਗੁਣਾ ਕਾ ਸਕੋਨ
ਤੋਲੋ ਕੇ ਸਿਤੇ ਖਮੋਹ ਕੇ ਦੇਰਾਗ ਕੂਪ ਕੇ ਜਾਂਤ ਅਹਿਕਾਰ ਕੇ ਸਿਮ
ਤਾ ਪਾਏ: ਹਿਸਾਦਾ ਨੂੰ ਗੁਰ ਕੇ ਨਾਲੋਚ: ਚਹਾ ਕਹਾ ॥ ਅਨਿ
ਖਲਹਾ: ਤੂਝੀਆ ॰ ਕੂਟਾ ਪਾ ਪੀਰ: ਪੀਰੂ ਦ ਪੀਰ: ਪੂਜਸਾਨ
ਛੋਮ: ਆਖਰਾ ਜਾਂਮ: ਸੁਣਾ ਸਧਿਪਰੀ ਤਿ ॰ ਧੂਪਾ ਪਰਾਤੇ: ਆ
ਜਰਾ ॥ ੪ ॥ ਦਾਜ: ਹਰੀ ਆਪਿ ਕਰਿ: ਜਾਮ ਮਾਰਗ ਸਾਜ ਤੂ ਜਉਣ:
ਜੋਤ ਸਮਾਸ ॥ ੩ ॥ ਜਹਿ ਸੁਖ ਕੇ ਗਿਆ ਅਨੰਦ ਕੇ ਭਉ ਨਹੋ ਇਕਾ ॥
ਬੀਦ: ਹੋ ਇਹਾਂ ਦਰਬਾਰੋ: ਹਾਰਕੇ ॥ ੭ ॥ ਪਾਬੁ: ਜਹਾ ਇਕ ਦ ਜ
ਸਦਤੁ ਸੁਧ ਦ ਰੋਗ ਰਿਪਖ ਦਤੇ ਹੋ ॥ ਭੂਆਮ: ਭੂਮਨਾ ਦ ਭੂਮਾ ॥

ਤੇਆਅ:ਰੋਗਾ।ਸਾਦਨ:ਸੁਆਦਾ।ਦਰਬਾਰ:ਰਜਾਦੁਆਰਾ।੭।ਸਿਰਬੀ
ਉਏਕਹੈਸ੍ਰੀਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਕੇਬ੍ਰਹਮਨਨੇਵਿਖਦਹੀਮੈਦਈਸੀ
ਤੈਕਹੇਮ:ਪਾਲੋਯ।ਇਨ੍ਹਾਦਾ।ਤਿਲਕ:ਤਿਲਮਾਤ੍ਰਾਇਆਣ
ਪਾਪੀ:ਬਾਲਪਾਤੀ।ਪਚਾਇਆ:ਦਗਾਦਾ।ਅਮਲ:ਧਨਾ।ਏਡ:
ਇਡਵਡਾ।ਕਿਆਸੰਧਨਤੋ।੯।ਪ੍ਰਥਮਪਦਬਿਸਕਰਕੇਤ੍ਰਿਕਾ
ਅਰਥਕਰਨਾ।੧।ਰਾਪ੍ਰਥਮਅਗਾਰਿਕਾਂਚਾਰਪਦਨਾਗੋਕਾਅਰਥ
ਕਰਨਾ।ਪ੍ਰਥਮਪਦਚਾਰੁਜੁਗੋਕਾਅਰਥਕਰਨਾ।ਨਰਜ:ਸੁਧਾਕਰ
ਮ:ਚਰਨਾਂ।ਗਨੀਦ:ਧਨਾਢ।ਪਨਹ:ਸਰਣਾ।ਅਲਹੁ:ਅਲਖ
ਦਿਲ:ਰਿਦਾ।ਪਰਨ:ਪ੍ਰਾਣਾਕਾ।ਪਤੀਹੈ।੧੦।ਸ:ਪਸਾਹੁ:ਸਾਹ
ਕਾ।੧੧।ਕਲਆਣ।ਚਾਰਮੁਕਤੀਆਂ।ਫਹਾਨੁ:ਚਾਰਦਰਣ।
੧੨।ਪ੍ਰਥੀਉਪਰਕਹੇ।ਮ:੫।ਬਿਪਰੀਤ:ਉਲਟੀਗਤੀ।੧੩
੧੬।ਮ:੫।ਕਦਨ:ਕਿਆਹੋ।ਚੇਤਦੀਐ:ਚਿਤਾਰਨਾ।ਦਾਸੀ:
ਮਾਇਆ।ਤਨੁ:ਨਾਲ।ਆਪੁ:ਆਪਾਭਾਵ।੧।ਗਹ:ਗ੍ਰਹਿ।
ਉਦਾਸਾਏ:ਉਦਾਸੀਆਏ।ਭਾਈ।ਜਤ:ਜਤੀ।ਕਾਪੜ੍ਹਾਏ:
ਕਪੜੀਏ।ਭੇਖ।ਹੈ।ਨਟ:ਬਾਜੀਗਰ।ਚਹੁ।ਬੇਦਾ।ਬਿਸਾਸਤ੍ਰ
ਦਸਅਸਟੀ।੧੮।ਸਿਮਰਤੀਆ।ਅਠਾਰਾ।ਮਨਤੋ।ਅਠਾਰਾਂ।ਤ
ਨੇਤੋ।ਕੀਮਕਾ:ਕੀਮਤਾ।ਤ੍ਰਿਕਾਲਕਰਨਾ।੨।ਬਿਖ:ਭੋਗ।ਸ
ਭੰ।ਸਿਲਾ।ਪਰਹਿਹਜਾਏ:ਪਨਵਰੀਏ।ਸਿਥਿਆ।ਸਬੇ
ਲਾ।ਠਗਉਰੀ:ਠਗਬੂਟੀਮਾਇਆ।ਬ੍ਰਹਿਮਦਸਤ:ਹਰਿ।ਬਡੇ
ਟ:ਲੋਖਾ।ਕੇਸਭੁਖੀਕੇਪਾਟਾ।੩।ਪਰਾਤ:ਪਛਤਾਵਾ।ਦਿਨ:ਲੋਹ
ਏਦੇਦਵੀ।੪।ਕੜੀਐ:ਝੁਰੀਏ।ਭਾਏ।ਭਾਦੇ।ਮਾਰਤਾ:ਮਾਰਤ
ਹੋਇਆ।ਧਿਕੁਤਾ:ਜੋਰਾਵਰੀ।ਸਿਸ੍ਰਾਨ:ਮਾਰੋ।ਕਾਨ:ਧਪਹੁਣਾ।ਤੇਰਾ।
ਦਾਸਹੋ।ਪੋਜ:ਪਤਿ।ਪਾਜੀ।ਭ:ਤਾਰਾ।ਅਮਰੋ:ਹੁਕਮਦੇ।ਸ
ਤਿਤ।ਕਰੇ।੬।ਸੋਗਲ:ਹਾਥੀ।ਰੋਗ।ਦਿਸਤਾਂਦਾ।ਪਾਈ:ਦ
ਗਦਾ।ਕਰੇਰਗਾ:ਹਰਨਾ।ਜੋਗੀ:ਜਿਤੁਏਹੋ।ਹੇਤ:ਮੋਹ।ਤ
ਬਿਧਿ:ਤੀਨੇਤ੍ਰਪਾਰੋਗੋ:ਅਗਮਨਾ।ਰਹਨ:ਇਸਥਿਤਾਰੋਗੁ
ਹੁ:ਮਿਸਾਰਤੋ।੭।ਬੋਲ:ਨਾਸਾਰਿਗ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਰਾਜਾ।ਇਸਕਰ
ਹੋਇ।ਗਾਫਲ:ਗਾਫਲਾ।ਨਿਹਾਲ:ਨਿਰੇਖਾ।ਸਦਨ:ਘਰ।
ਭੋਹਤ:ਗੁਣਾ।ਸੋ।ਸੁਨ:ਅਪੂਰਾ।੮।ਬਾਪੁ:ਹਰਿਦਿਗੁਰੂ।
ਭਾਈ:ਉਪਾਸਕਾ।ਸੀਤ:ਸੇਤਾ।ਬ੍ਰਹਮ।ਪਛਿਆ।ਨਿਸਪਾਰ

ਵਾਸੀ ਹੋਏ ਵੈਰਾਗੋ ਸੁਹੇਲੇ: ਸੁਖੀ ॥੭॥ ਪਿਤਾ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਮੰਦਰਿ: ਅੰ
ਤਹਕਰਨ ਵਿਖੇ॥ ਸਰੂਪਾ ਦੇਸ: ॥੮॥ ਇਕੋ ਆਪੇ ਅੰਤਿ: ਹਰਿ ਪੀ ਤਲੋ
ਅਪੁਤ੍ਰੇ: ਜਮਾਤ੍ਰੋ। ਰਾਜ: ਹੁਕਮ ਵਾ ਸਰੂਪਾ। ਮਾਲ॰ ਨਾਮੁ॥ ਲੋਈ:
ਲੋਕਾਂ॥ ਅਸ੍ਰ॥ ਮਧ॥ ਸ੍ਰ: ਅਰੋਵਰਤ ਰੋਗਿ: ਆਨੰਦਾਂ ॥੯॥
ਪ੍ਰਭੂਨਾ: ਆਦਰਨ। ਸ੍ਰੂਕੇ: ਬਿਮੁਖਾ। ਹਰਿਆ: ਸਨਮੁਖਾ। ਸ
ਰਿਆ: ਪਦਾਹਾ। ਹਰਿ ਅਪੋਏ: ਕ੍ਰਿਤਭਾਨ ॥੧੦॥ ਬਿਦਾਤਾ: ਟ
ਸਪੂਦਾਨ੍ਤਾ। ਦੋਵਿ: ਪੂਜ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ॥੧੧॥ ਮਨ: ਜੀਵ ਪੁਰਖ
ਇਆ॥ ਪੁਰਖਾਂਦਾ ਠਉਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ। ਮਜਨਾਈਆ॥ ਸਨਪਤਭਇ
ਆ। ਪ੍ਰਗਟ॰ ਹੋਇਆ ਸਰੂਪ ਭੂਪੀਉ ਮੀਆਰਾ। ਪੁਨਹ ਚਾਰ:
ਪ੍ਰਾਹ ਸਤ ॥੧੨॥ ਪੂਰਨ॰ ਕਰਨਾਹਾਰੀ। ਹਾਰਹੋਂ ਸੁਕਰ: ਭਰ
ਭੂਰਾ। ਬਾਨ॰ ਸੂਪਾ। ਪੂਰਾ॰ ਮਿਲੈਤਾ। ਭੂ: ਦੂਜਾ ॥੧੩॥ ਤੂਜੀ ਗਾਰੀ:
ਸਾਧਨਾ ਸੋ ਰੂਪ: ਸਾਠਾਈ। ਰਾਗ: ਧੋਆ ਦੁਖ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਸੀ
ਤਾਪੁ: ਵੈਤਾਪ ਦਾ ॥੧੪॥ ਭਜਨ: ਭੋਗਾਤਾ। ਨੈਦ੍ਰਾ ਭੂਪੀ ਵਜਰਾ।
ਰਾਗ: ਕੈਤ ਕਦਾ ਅਨੰਦਾ। ਗਾਤ੍ਰਿਆ ਤ੍ਰੇ: ਸਗਾਤ੍ਰੋ ਕਉਡੀ: ਮਾਇ
ਆ। ਤਰਠ: ਤੜ੍ਹਕਾ ॥੧੫॥ ਕਿਲਬਿਖ: ਭਾਰੀ ਪਾਪਾ। ਪਾਨਿ
ਦਾਨ: ਖਜਾਨਾ ॥੧੬॥ ਅਮਰ: ਅਪਾਰੁ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਪਰਿਆ ਧਨੀ: ਸੁਆ
ਮੀ ਸੁਆਉ: ਲਾਭ ਵਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ। ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਪੂਰੇ: ਪੂਰਨੇ ਹੋ
॥੧੭॥ ਜੀਤ: ਬਾਜਾ ॥੧੮॥ ਦਰਬਾਰਿ: ਸਰੂਪ। ਊਚੇ: ਦੇਵਲੋਕਾਂ।
ਸਾਧੂ: ਏਕੋ ਤੂੰ ਨਾ ਵਿਣ॰ ਤਨ ਸੌ। ਆਸ॰ ਮਨਸਾ ॥੧੯॥ ਹੋਕ: ਰੋ
ਵਣਾ ਵਾ ਰੋਣ॰ ਰੋਣਾ। ਬਲਨ: ਦਲੇਦਾ। ਕਰੇ ਰੋਣਾ। ਬਰਤਨ ਵਿਚ
ਸਹਾਮ: ਸਹਾਰਾ ਕਰਤਿ: ਸਿ
ਹਾਰ ਕਰਾ ਚਾਹੇ ॥੨੦॥ ਰੋਗੀ: ਕੋ ਜੀਉ
ਤਾ ਕਿਧੁ: ਸੀਰ ਅਤੁ ਚਾਹੇ: ਭੂਰਾ ਦੇ। ਪੂਜੇ॰ ਤਿਨਕੇ ॥੨੧॥ ਕਾਦ:
ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਅਜਨ: ਪੁਰਖਾ ਸਤੁ ਤੁਨੇ॰ ਸਗਨ ਕਾਸ ਜੋਰਾ ਕਰੇ ਸੋਕ
ਟਜੇਤ ਸਾ ॥੨੨॥ ਰੋਗ: ਅਰਮਾਨਾ ਭਇਆਨ: ਕਮਾਇਦਾ ॥੨੩॥
ਮੰਡਲ: ਸਮੂਹਾ। ਦੁਰਤੁ: ਪਾਪਾ। ਰਹੇ॰ ਜਾਇ ਆਮਾਜਨ: ਸਤ
ਸੰਗਾ। ਫਿਤਪੋਤ: ਤਾਨੇ ਪੇਟੇ। ਮੀਤ ਹਰੀ: ਹਰੀ ਮਿਤਾ ॥੨੪॥ ਕਦ
ਨੂੰ॰ ਹੋਇਆ ਨਸੋ: ਨਹੀ ਸਾ। ਮੂਲ: ਕਕ ਤਾਈ ਦਾ। ਹੇ ਮਿਤਨ ਸਆ
ਮੀ ਸੁਆਮਿਆਰ ਦਾਜਿ ਥਾਸ: ਅਗੋਹੋ ॥੨੫॥ ਭੈਰਉ ਮ:੫॥
ਕਰਨੀ ॥੨੭॥ ਦੇਸ॰ ਕੇ
ਦੀਰ: ਪ੍ਰਲੋਕ ॥੨੬॥ ਪੂਰੀ॰ ਬ੍ਰਯਾਇਵਾ

ਰਾਜਾ ੨੮॥ ਦੇਖ ਕਾਮਾਦਿਕ ਜਾਰੇ: ਭਾਰੀ ਵਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਸਮਟਿ ਪੀ
ਕ੍ਰਾ ਆਈ ਕਰਮਾ॥ ੨੯॥ ਪ੍ਰਤੇ: ਦੇਸ ਨ੍ਰਿਪਾਲ ਨਿਦੁਖ ਦ
ਨਿਹਚਲ ਤੇ ਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨ ਤੇ ਲਾਜ: ਲਜ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟ
ਗਾਸੈ: ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਏ ਸੰਲ: ਜਨੂਮਾ ਸਾਧ ਸੁਖ ਮੇਲ:
ਹੋਰ ਮਤਾ ਧੀਰ ਨ ਮੋਹ ਨਹੋਂ ਮੇਲੁ: ਸੁਖਦ ਸੁਲਗ ਗੁਰ ਮਾਯ
ਲ: ਸਮੂਹ ਪਾਏ: ਧਾਰਿਨਾ ਮਦੋ ਭੂਖ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੋਗ ਅਰਮਨੁ
ਜਾਪ੍ਰਿਆ: ਜਾਣਿਆ ॥ ੩੦॥ ਪਰੇਤੂ: ਭਰਮ ਦਕਾਮਾਦਿ ਨਿਹਾਰੇ:
ਵੇਖੇ ਜੇ ਖਾਲੀ ਨ ਜਾਏ ਨਾਮ ਤੇ ॥ ੩੧॥ ਸਰਣੁ: ਆਸਰਾ ਭਾਈ: ਭਾ
ਵਦਾ ਹੈ ॥ ੩੨॥ ਕੀਨੇ ਹੋਏ ਦਾਸਾ ਜੀਨੇ: ਜਾਨੇ ਵਚਿਤਾਰੇ ॥ ੩੩॥
ਰਸਕਿ: ਤਦਾਕਾਰ ਵ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਚਾਖ: ਡੁਬਿਣਾ ਦੇ
ਤਦੇਉ: ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਧਪੇ: ਵਧੇ ਵਧੀ ਧੇ ਰੁਧੇ: ਰੁਕੇ ਪਿਲ: ਪ
ਲੀ ਇਕੇਲ: ਇਕਾਂਤਾ ਜਾਤਿ: ਸੁਭ ਦਰਸ ਅਗ੍ਰਾਤ: ਸੀਘ੍ਰ ਦ
ਸਾ ॥ ੩੪॥ ਦਸ਼੍ਰ: ਦੇਸਤਾ ਦੁਸਮਨ ਕੁਮਾਦੀ ਜਾਗੁ: ਜਾਗਰਾਸ੍ਰ
ਤਿ: ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਤਾ ਸੰਦ ਸਕਤੀ: ਤਿਨੋ ਗੁਣ ਵੇ ਮਤਾ ਈਸੁਰ
ਸਾਗਰ ਮਿਸਾਲੁ ਜੋ ਗਤਿ ਪਦ ਕੋ ਜਲੇਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਨਉ
ਸਾਨਾ ਹਿਕਿਕ੍ਰਤੋ ਕੋ ॥ ੩੫॥ ਜਾਰੁ ॥ ਪ੍ਰਾਪਰ ॥ ਆਸਰਾ ਤਨੋ
ਸਾਰੇ: ਸਾਰੇ ॥ ੩੬॥ ਧਾਮ: ਮੋਖ ਧਾਨੇ: ਚਾਹੈ ਦੇਵਤਾ ॥ ੩੭॥ ਪੀਰ
ਮਸਕੀ: ਪੰਜ ਮਸ ਧਾਦਾਲ ਵ ਪੰਜ ਪੀਰਿਆ ਛਕੂ ॥ ਤਿਲਕਾਮੂ
ਠ: ਲੂਟੋ ਕੁਦਰਤਿ: ਹਰੀ ਪਾਲਾਹੇ: ਪਾਦਸ਼ਾਹ ਆਏ ਹੈ ॥ ਲਿਆ
ਦੇ ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ੩੮॥ ਮ: ੫॥ ਪ੍ਰਿਥੀ ਏ ਪਰਾ ਆਹਾਰੁ: ਕੁਮਾਦ
ਧੀ: ਈਸਰਾ ਗਰਿਹਿਤ ਸਦਾ ਨਿਦਕ ਕਿਰਿਦਿਆ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖ
ਲਾਥੇ ਜਾਰੇ ॥ ਜਾਬਾ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਸੰਗ ਤੁਤੇ ॥ ੪੧॥ ਕਰੀ ਅਰਧ ਕਿ
ਦੇਹੀ ॥ ਦਇਆ ਸਰਣਤੇ ਸਿਤੰਖ ਜੇ ਖਾਲ ਕਾ ਬਿਕ: ਪਦਾਰਥ
ਲਾਭੂ: ਪਲ ਸ ਦੂਰੂ ਪੀ ॥ ੪੨॥ ਗਿਆਨ: ਧੁਪੀ ਦਾ ਦਿਸਾ ਪੀਸ
ਧਿਜੂਏ: ਨਿਸਚੈ ॥ ੪੩॥ ੧੯ ਪਦੁਤਾ ਲਾਗਨੀ: ਗਿਣਿਏ ਰੋ
ਗ: ਜਤੇ ਤਮੇਰ ਜੇ ਗੁਣੀ ਦੇਦ ਵੇਕਿਰੇ ਤਰਿਗ ॥ ਜੀਦਾ ਤਾਪ ਤੁਖੇ
ਗਨਿਤ ॥ ਗਨਿ ਧੁਨਤ: ਉਚਾਰੇ ਲਲਤਿ: ਸੁੰਦਰਾ ਮੁਨੀ ਮੋਨ
ਨਾਦ: ਰਾਗ ਬਾਜ: ਧਾਜੋ ਦਸ ਅਛਰਾ ਅਬਧੀ ਧਿਕੋ ਦ੍ਰਸਟ
ਜੀਰਸੰਕੇ ਖਟਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਭਦਨ ਚੈਦਾ ਦ ਚਾਰ ਧਾਮਾਯ
ਨੀ: ਪੁਨਿ ਅਧਾਰ ਦੇ ਦਕੇ ਸੇ ਦਰਗਹੋਇ ॥੧॥੧੯ ਅਸਟਪਦੀ॥

ਆਤਮ: ਜੀਵਾ ਹਉ: ਹੇ ਗਤਾ ਜਪਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਭੁ: ਹਰਾ ਕ੍ਰ
ਨਾ: ਭ੍ਰਾਇਆ ਸਾਚੁ: ਜਰੂਪ ਹੋਇ ਜੋਈ ਪਉਣ ਹਰ ਜੋ ਪਾਣੀ॰
ਸਤੋ ਏਹੋ ਮਿਤ੍ਰ ਕੁ ਤਮੋ ਵ ਤਤੁ ਪੰਜੋ ਭੈਰਉ: ਨਰਦ ਤੇ ਗ ਪਦ:
ਸਰੂਪਾ ਰੋਗੀ: ਹੇ ਗਤ੍ਰ ਮਮਤਾ ਸੋ ਕਰੈ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਨਨਾ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਬਪੁਰੇ: ਬਿਚਾਰੇ ਉਨ ਤਜੋ ਮਿਠ ਰਸ ਭਜੋ ਬਾਦ: ਬਿਨਰਥ
ਬਿਖਾਦ: ਸ੍ਰਪਨੋ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ੧।੧। ਓ ਅਸਟਪਦੀਆ:
ਪਾ ਪਾਣੀ ਕਰਕੇ ਅਨਹਦੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ਕੇ ਜੋ ਜੋ ਸੋ।
ਪਰ: ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਦਿਰਤ: ਬਿਰਤੀ ਕੋਣ॰ ਰਸਨਾ ਉਪਦੇਸ
ਨਾਰਦ ਕੀ ਕੁਲਾ ਵ ਕਸਪ ਕੀ ਗਾਲਿ: ਕਲਿਕਾ ਕਾਰਜ॰ ਰਾਮ
ਜਪੇ ਸਾਹਿਬ ਕਹੋ ਪਾਈਆ: ਛਾਡਿਆ ਚੋਲਿ: ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਬਿ
ਮੈਮੋ ਕਹਿ ਕੈ ਨਿਦਭੁ ਜਾਕੇ॰ ਪਾਸੁ ਪਾਸ ਆਚ: ਲਾਨਾ ਰਾਤੀ
ਨ: ਰਾਈ ਲਾਈ ਦਰਤੀ ਤੇ: ਰਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭੈਰਉ॥
ਅਹਿਕਾਰ: ਸਿਰਿ ਪਰਨੇ ਵ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਵਕਾਰ: ਉਪਦੇਸ ਬਿ
ਨਾ ੧ ਓ ਮ: ਪਾਪਨ॰ ਰੇਜੁਖਾ ਜੈਨ ਵਤਬਾਹੀ ਹੀ ਆਸਨ: ਮ
ਨਾਇ ਸਬਿ ਤਾ ਤ੍ਰਖਤ: ਸਰੂਪਾ ਏਵੇ ਪਾਤਿ: ਓਬੋ ਦਿਸਾ ਹੁਆ ਸੂ
ਚਾ: ਬਹੁਤਾ ਪਰਾਰਾ: ਪਸਾਰਾ ੧। ਸਮਾਇ: ਮਾਰਿਦ ਮਾਰ ਲੈ
ਲੋ ਜੇਦ ਕਾਇ: ਦਾਸੀ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸਹਿਜਾਇ: ਸੇਲ
ਉਪਾਰਜਨਾ: ਉਤਪਤੀ ਬੈਕੁੰਠ॰ ਕੇਸੁਖਾ ਅਖਾਰੇ: ਤਮਾਸੇ ਸ
ਕਤਿ ਜਿਦ ਤਮੋ ਸਤੋ ਦ ਸਿਧ ਸਿਦਾ ਤੀਰਥ॰ ਠਲਾ ਰਾਤੁ:
ਸੀਦੂ ਪਾਦਿ ਕ੍ਰਭਾਈ ਹੋ ਹੋਸੁ॰ ਵਤਜਪਾ ਹੋਸੁ॰ ਅਵਤਾਰਾਦ
ਗਿਆਨਦਾਨਾ ਬ੍ਰਹਮੰਸੁ: ਬ੍ਰਹਮਾਦ ਅਸਿ ਨਾਰਦਾਦਿ ਪ੍ਰਗ
ਸ: ਗਿਆਨਾ ਕਾਬਿਨੋਦ: ਅਨਿਦਾ ਆਦਿਤ: ਹਰੀਦ ਅਕਸ
ਮਾਤ੍ਰਾ ਸਿਧੀਤ: ਬਿਧਿ ਦ ਤਤਾਦਿਕੇ: ਉਚਾਰਾ ਗਾਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ
ਚੋਰੀ: ਚੜੀ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਹਥਿ ਟੇਕ: ਸਰਣ ਨਾਨਕ ਕਹੋ ਪ੍ਰਭੁਠ
ਨੇਕਰੂਪ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮਈਆ ੨।੧। ਓ ਬਾਈ ਕਬੀਰ ਕੀ ਰਾਜ
ਆਇਆ ਸੀਤ ਜਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਸੁਣਾ ਪਾਪੇ: ਉਪਦੇਸ ਦੇ
ਹੋ ਬੇਚ: ਪੂਜਾ ਨਹੀ ਲੈਤਾ ਵਾਰੀ: ਬਰੀ ਚੀ ਸਾਇਆ: ਰਖ
ਦਿਾ ਪੂਜੀ: ਰੋਕ ਤ੍ਰਾਤੇ: ਸੇਪੇ: ਸੇਪਤਾ ਕਲਤੁ: ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੇਮ
ਰਖਾ ਜਆਰੀ: ਜੂਏਬਾਜ ਮਸਕਰੋ ਸ੍ਰਾਰਿ: ਵਿਸਤਾਂਤੋ ੨।੩।੫।ਸੇ
ਲਾ॰ ਹੰਕਾਰ ਦ ਮੋਲਿ ਇਕਾ ਕੇਈ ਸਾ: ਕ੍ਰੋਧੀ। ਦ ਈਸ ਦਰਣਾਦਿ।

ਵਿਨਤੀਸ:ਮਾਯਾਤਿੰਨਤੇਸੰਤਾਂਦੇਦਿਸਾਰਾਂਰੁਦਰੀ।ਸਹੇਤ:ਸਹਿਤਾਹਿਸ:ਜੀ
ਵਾਤ੍ਰਾਤੋ:ਅਲਾਂਨੁਕਹੇਹੈਂ।ਅਕ:ਮਹੇਸਰਾ।ਬਿਖਸ:ਬਿਓਕਾਂਕੋਟ।ਗੁ
ਰ:ਪੀਰਾ।ਬਾਰਾ:ਜਰੋਕਾਉਚਾਰਨਾ।ਨਿਵਾਜ:ਹਰਿਆਗੇਨਿਵਣਾ।ਮਿਸ
ਮਿਲ:ਕੌਣ ਤਮਾਸ:ਤਮੋਗੁਣਕਾਕਰਾ।ਬਹੂਰੀ:ਕਟਣਾ।ਸਬਰੀ:ਸੰ
ਤੋਖ।ਮੁਸਿਮੁਸਿ:ਰੋਕਰੋਕਾਵਮੋਹਮੋਹਣਾ।੭।ਤੇ:ਕੋਈਕੋਟਤੂੰਬਿਰਾ
ਗੀਹੈਤਿਸਕੇਕਹੇਹੈਂ।ਸਲਤ:ਨਦੀਆਂਨਿਬਰੀ:ਗਈ।ਦੁਹਾਈ:ਸੁਰੀਂਦ
ਯਾਤੋ:ਪਖੰਡਨਿੰਦੇਹੈਂ।ਬਾਨ:ਤੇਖਾ।ਖਿਲਉਨਾ:ਬਾਲਕਾ।ਮਰਮ:ਭੇ
ਦ।ਪੂਜਉ:ਤਨਕਰਾ।ਮਨਾਵਉ:ਮਨਕਰ।੮।ਤੇ।ਉਲਟ:ਸਿਸਾਰਤੇ
ਸੀਨ:ਅਠਰਾ।ਸਹਜ:ਚੇਤਨਾ।ਬੂਨਤ:ਉਨਤਾ।ਬਿਰਤ:ਕਲਪਣਾ।
ਛੂਟੇ:ਇਨਕੇਮਤਿ।ਪਹਿਰਾਵਉ:ਮਨਿਦੇਲੈਉ।ਆਪੁ:ਆਪਾਭਾਵ।ਤ
ਹਾਂ:ਰਿਦੇ।ਇਕਬਾਸ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਮੀਰਾ:ਪ੍ਰਭੂ।੧।ਤੇ:ਕਲਾ:ਸਕਤੀ।੮।
੧੦ ਕਬੀਰਕੀ।ਪਾਈ:ਸਫਲਹੋਈ।ਕਾਜ:ਕਰਾਮਨ:ਹੇ।ਧਿਆ
ਰੇ।ਸਾਰੁ:ਕਰਦ ਸਾਰਹੈਦਸਾਲੁ।ਤਖਤ:ਕੋਸਦਾਕੁਮਰੂ।ਪਾਯਾ
ਟ:ਰਸਤੇ।ਅਉਸਰ:ਕਲਜੁਗ।ਬਾਰ:ਨਰਦੇਹੀ।ਕੈ:ਭਾਵੇਂ।
੧।ਤੇ:ਸਿਵ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ।ਪੁਰੀ:ਦਸਵਾਂਦੁਆਰ।ਬ੍ਰਹਮਪਿਸਾਰ:ਸੇਸ
ਸੁਖੀਵਾਲੇਜੋਗੀਸਹੀਤ:ਤਿਨਚਕ੍ਰਤਲੇਕੇ।ਉਤ:ਤੀਨਚਕ੍ਰਉ
ਪਰਕੇ।ਨਿਜਪਦ:ਦਸਵੇਂਦੁਆਰ।ਰਾਜਾਰਾਮ:ਜਿਸਕਾਨਾਮਹੋਤ
ਸਭਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ।ਰਮਿਆ।ਨਾਮੇਰਾ:ਮੇਰਾ।ਕਿਸੰ:ਤਰਾਂ।ਬੀਧਿ
ਆ:ਬੀਨਣਵੀਧਿਕਾ।ਰੋਕਿਆਰੋਕਾ।ਰਦਿ:ਇੜਾ।ਚੰਦ:ਪਿੰਗਲਾ
ਪਛਮ:ਸੁਖਮਨ।ਸੂਰਜ:ਦਸਵਾਂਦੁਆਰਤਖਤ।ਤੇਰ:ਚੋਹਿਕੇਸਿ
ਖਰਮੇਰ:ਦਸਵੇਂਦੁਆਰਕਾ।ਉਪਰ:ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ।ਦੁਆਰੇ:ਤਰਗੁ
ਖਿਲ:ਮਾਸਰੀਵੇਟੀ।ਉਤਰੂ:ਉਗਾ।ਖਿੜਕੀ:ਮਾਸਰੀਚੇਟੀ
੧।ਦੂਸਰਾਅਰਥ।ਸਿਵ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ।ਪੁਰੀ:ਸਤਸੰਗ।ਤਾਂਬ੍ਰਹਮ
ਸਾਰ:ਬੇਦਆਤਮਸੇਸਸੋਹੀਸੁਖੀਵਾਲੇਗਿਆਨੀ।ਸਤੀਤਉਤ:ਦੇ
ਕਥਨਲੋਕਦੇਜੀਵਦੀਸਮਾਧਪ੍ਰਮਾਤਮਾ।ਦਵੈ।ਮੇਰਾਕਉਨ
ਕਰਮਕਾਂਡਕਰਸਿਮਰੋ।ਨਿਜਪਦ:ਸਰੂਪ।ਮੂਲਅਰਤੁਲ।
ਅਵਿਦਿਆ।ਦੁਆਰੇ:ਚਤੁਰਦੇਹ।ਬੀਧਿ:ਰੋਕਿਆ।ਰਦਿ:
ਤਮੋਗੁਣ।ਚੰਦ:ਸਤੋਗੁਣ।ਪਛਮਦੁਆਰੇ:ਅਗਿਆਨਾਸੂ
ਰਜ:ਗਿਆਨ।ਤਿਹ:ਏਹ।ਮੇਰ:ਸਰੂਪ।ਉਪਰ:ਸਿਰ।ਪ੍ਰ
ਸਭਮਦੁਆਰੇ:ਆਗਿਆਨੇਸਿਲ:ਆਤਮਸਨ।ਖਿੜਕੀ।

ਸੁਖਮਦਾਸਤਨਾਦਸਦੰਦੁਆਰ: ਪ੍ਰਮੇਸਰਾ ਜੋ ਨਰ ਸਰਬਾਅ
ਜਾਦਿਖਲੋ ਤਿਕੇ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਕਿਉ ਦਾ ੩ ਤੋ: ਜਰੇ: ਲਰੇ ਅਰਦੇ: ਜੰਲੇ
ਕਤ: ਕਿਉ ਦੂਰਦਰ: ਵੈਤ ਵ ਰਬਾ ਦੈਖ ਜੁਦਰ: ਹਰਿਪਾਣ
ਸੀ: ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਉਦਰ। ਪੇਟ ਸੇਖ ਦੈ ਹਰਿਕੋ ਪ੍ਰਮਦੀਅ
ਗਨੀ: ਗਿਆਤਾ ਕਾਇਆ: ਦੇਹਿ ਹਿਗਤਾ ਪਰਜਾਰੈ: ਭੂਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣੈ ਕੀ: ਦਾਨੀ॰ ਅਧਰਾ ਹਰੂ ਸਰਤਾਨ: ਜੋਗੀ
ਵ ਰਾਜਾ ਜਰ: ਸੁਰਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਦ ਜਰ: ਓਨਾ ਨ ਵੈਰਾਗ
ਵ ਸਤ ਸਤਾ ਜਾਤਾ॰ ਪਵਨ ਵ ਸਕਾਰ ਗਗਨ ਮੰਡਲ: ਦਸ
ਦੁਆਰ ਦਾ ਹਿਦਾ ਲਖ ਕਰ: ਕਠੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਵੇਦੇ ਦੀ ਸਿਪਦ
ਵੈਗਣਾ ਦੂਰ: ਜਲਾ। ੩। ਤੋ: ਸਬਦ ਦਏਹੁ ਸਿਰੇ ਪਾਮ: ੫॥
ਦੇਵ: ਹਰੀਆ ਪਾਈ: ਪੇਰੀ ਅਸਾਈ: ਦ੍ਰਿਅਰ ਬਾ ਦਨ: ਤ
ਗਮੇਖਾ ਇਧ: ਟਹੀਆ ਕਰਮ॰ ਜਨਾਨ ਦੀ ਆਪ ਨ ਹੋ ਜੋਸ:
ਭੈਗਾਣ ਦਿਲਾ ਕਰਕੇ ਪਾਦੇ: ਨਾ ਪਾਦੈ ਇਸ॰ ਦੂਜੇ ਧਾਰ: ਜ
ਰੀਰਾ ॥੪॥ ਤੋ: ਪੇਪੇ: ਮਾਰਾ ਛੋਡੇ: ਮਾਰਾ ਤਿਹਾਕਾਈ: ਕੁਮਾ
ਤੁਰੇ: ਘੋੜੇ ਉਜਟ: ਊਨਾ ਤੇਲ: ਮਿਲੋ ਧੀਰ: ਪੀਪ੍ਰਹੇ
ਵਾਦਾ ਸੁਜਾ ਸੂਤ॰ ਹਰਿ ਫਲੋ ਪਦਵੂਤ: ਪੰਚ ਟਰਸਤੇ ਜਬ
ਰਾਈਲ ਅਜਰਾਈਲੁ ਮੇਕਾਈਲ ਨੇਕਾਈਲ।
ਧੀਤਰ: ਪਾਂਦਸ਼ਾ ਚੀਤੇ: ਹਿਰੇ ਸੀਧਾਤੇ: ਸੀਘ ਵ ਸਮੂਹ
ਗਾਤੁਰ: ਕੇਤਾ ਮੂਲ: ਮੁੰਤਾ ਇੰਦੂ: ਲਾਛਮੀ। ਧਰਤੇ ਵ: ਧ
ਰਤੀ ਆਇਆ॰ ਲੰਕਾ ਸਾ ਕੋਟੁ॰ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਹੈ ਦੂ ਪਾ। ਕਾਜ:
ਲੋਕਪ ਲੋਕਾ ਕਾਜ ਸਦਾ ਹੀ ਕਬੀਰ ਦੇ ਪਰਮਦੇਤ ਪੰਚੀ ਮਾਂ
ਸੋਰ ਮਨਾਈ ਦਈ ਸਬਕੋ। ਦਾਸਾਂਤ ਮੋਹ ਸੀਘ॰ ਹੁਕਵਾ ਧ
ਨ: ਪ੍ਰਿਦਾ ਪਦਨ: ਜੀਵਾ ਟਲੇ: ਪਸੂਨਾ ਸੰਜੇ ਆਰ: ਕਿਵਦ
ਵ ਦਿਵਾ ਜਿਤੇ: ਜਿਤੇ ਮਨੋ ਪ੍ਰਵੇ: ਭੂਧੋ ਹਾਰੇ: ਹਾਰਮਿਟ
ਤਿਰੇ: ਤਰੇ ਵਕਨਾਰੇ ਕਿਦ ਲ: ਦਿਲਾ ਦਾ। ਸਨੂਰ: ਕਈਆਸ
ਛਾਰ: ਸਿਰਦਾਰਾ ਸੇਖ: ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੋ ਹੈ ਦੋ ਸੇਖ
ਛੋਪਨ: ਛਿਪਿ ਜਾ ਖੇਲ॰ ਨੁਦਾਲਾ ਖਾਸ॰ ਕੀਮਗਰੀ ਵਕੀ
ਅਰਜਾਰਾ ਜਰਦੈ: ਪੁਚਾਦੇ ਅਸਲਾਜਿ: ਕਚੇਰੀਆਮ
ਲ: ਜਰੂਪਾ ਖੇਲ: ਖਿਲਾਰਾ ਧਾਨ: ਭੋਜਨਾ ਲਖ॰ ਸੂਨਾ

ਦਿਦਾਰ: ਕੀਦਜੀਤਾ ਆਦਮੀ: ਜਿਨੀ ਦਲੇਰੀ: ਜਿਸ ਕੀ
ਖਲਹਲ: ਸੈਸਾਰੁ ਬਾਨੀ: ਰੁ: ਅਖੁ ਬਾਨੀ: ਰੰਗਾ ਕਤੇਬੁ॰
ਦਾਕਹਮਾ ਸੇਤਾਨੀ॰ ਕਮਾ ਰੋਜ: ਕੁੰਪਾ ਲੋਈ: ਹਰੀਂ ਜਾਬ:
ਉਤਰਾ ਬਾਜਗਾਰੀ: ਗੁਨਾਗਾਰੀ ਪਨਹ: ਆਸਰੋ ਰਹਮਾਨ:
ਰਹਿ ਮਹਲਾ ੧ ਆਪੇ ਆਪੁ: ਅਪਣਾ ਅਪੁ ਬਾਤਰ: ਬਾਤ
ਹੀ: ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਰਿਬਿਕੈ॰ ਚਰਨਾ ਸੈਨਿ ਦਸਾ ਪਰ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਲਖੁ: ਲਿਖ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ: ਕਹਾਂ ਹੈ ਆਹਿ: ਹੋਵ ਪੀਕਾ: ਏ
ਕਾ ਦੇਵਰ: ਦੈਤਾ ਤੇਵਰ: ਤੀਨਗੁਣ ਦ ਤੀਨ ਇਛਾ ਸੁਤ
ਦਿਤਲੋਕਾ ਦੈਤ ਰੂਪੀ ਕੀਨਾ ਤੀਨ ਇਛਾ ਰੂਪੀ ਖਾਈ ਧਾਂਦਾ॰
ਤਨਾ ਪਚੀਸ॰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ ਅਤਸਰ: ਨਠਾ ਆਤੀ: ਰੂਪੀ
ਜੋ ਸਰੂਪੀ ਕਰਨ ਲਗੋ ਅਗੋ ਦਰੁ ਮਿਟਨੀ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੋ ਲੁਬਣ
ਦਾਸਤੇ ਗੋਲੀ ਤੇ ਕਮ: ਕੰਮਨਾ ਸਕਿ ਧਰੀ: ਤਪਤੇ ਦਾਰ
ਦਨੀ: ਚੌਪਦਾਰਾ ਪ੍ਰਧਾਨ: ਪੈਂਚਾ ਦੁਦਰ: ਦੁਦਕਰਦ
ਲਾ ਅਦਸੀ: ਆਕੀ ਜਨਾਹ: ਸੈਸੋਇ ਤਿਸ ਨਾਂ ਦੇਤੀਰ
ਧਾਟ॰ ਰੂਪੀ ਕਿਬਾ ਨਇਉ: ਇਸਤਰਾਂ ਕ੍ਰਾ ਪਲੀਤ: ਤੇਤ੍ਰਾ
ਜੁਗਤਿ: ਗਿਆਤਦ ਚੇ ਸਪ੍ਰੀਤਿ ਹਵਾਈ: ਤੈ ਪ੍ਰਾ ਗਿਆਨ॰
ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ਜਿ ਲਾਇਆ: ਜਿ ਤਨ ਸਿਤੇਧ॰ ਆਦਿ
ਕੈ॰ ਜਾ ਰਾਜਾ ਮਨ ਰੂਪੀ ਵਛੇਦਾ ਭਗਦਤ ਸਿਅਰ ਨਿਕੀ ਸ
ਕਤ੍ਰਿਮੈਂ ਤੀਰ: ਕਾਇਰ ਨੇ ਕਾਲੁ ਤੈਠ ਪੀਕਟੀ ਦੋਹਿ ਰੂਪੀ॰
ਗਾਨ੍ਹੂ ਨਾਲ ਪੀਠਕਾ ਸਿਖਾ ਕੈ ਕਹੇਂ ਗੁਸਾਈਂ: ਸੁ ਆਖੀ
ਪਰੋ: ਖੰਡੋਂ ਤੜ੍ਹਿਗੋ॰ ਮੇਰਾ ਭਾਰਾਇ: ਡਰਾ ਉਦੋਹਾ ੧ ਠਿਅਸ
ਟਪਣੀ ਦੂਰਾਮ: ਕਰਨਾ ਬਾਸ ਬਾਸਾ ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ਆਬ
ਜਲੀ॰ ਦਤੇ ਪਉੜੇ॰ ਜੋਏ ਹੈਂ ਵਛੇਦਾ ਬਰਨਾ ਤੇ ਅਧਰ ਨੋ
ਗਰੋ ਹੋਤੇ ਸਾਸਿ ਉਮਨ ਹੀ: ਜਿਜਚੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਗਦਹਿ: ਗਾ
ਦਰਾਹੇ ਦੂਨਕਾਰ: ਇਕਰਜਾ ਖੰਡਲ: ਖੰਡਲ ੧ ਮੰਡਲ: ਦੋ
ਸਾ ਮੰਡਲ: ਬਹੁਤਾ ਮੰਡਿ: ਬਹੁਤਿਆਂ ਤ੍ਰਿਆ: ਤੀਨ ਪਤਾਲ
ਮਾਤ ਆਕਾਸਾ ਤ੍ਰਿ ਤੀਨੇ ਦੇਵਤਾ ਤ੍ਰਿਆ: ਤੀਨ ਗੁਣ
ਪੰਡ੍ਰ: ਵੇਦਾ ਅਠ: ਇੰਦ੍ਰਾ ਅੰਤ: ਅਸੰਖ੍ਯਾ ਕਰਦਾ ਹੀ: ਵੇਦਾ
ਰਜ: ਪੂਰੀ ਦਲ: ਪਤਾ ਅਠ: ਇੰਦ੍ਰੀ ਰੂਪੀ ਦ ਦਲ: ਅਧ

ਭੈਰਉਕਬੀਰ॥

ਗਾਅਰਥ:ਹ੍ਰਿਦੈਵਿਚਅੰਤ:ਮਤਿ ਓਨੈਮੋਭਗਵਤੇਵਾਸੁਦੇਵ
ਯਾਅਰਥ:ਤ੍ਰੈਲੋਕੁਰਖ:ਉਪਾਇਨਮਧਾਮੁਖ:ਬਿਸ੍ਵਪਾਲੀ:
ਵਿਆਪਕਾਕਾਸ:ਪ੍ਰਆਤਮਾਜੀਨੇਮੰਡਲ:ਦਸਵਾਦੁਆਰਵਾਸੀਮੰ
ਡਲਾਸਰੋਵਰਾਂ:ਰੂਪੀਹਰਿਸੱਇਸਨਾਨ:ਪ੍ਰਾਣਾਨੂੰ ਅਤੇਦਾਸਾ॥
ਘਰਨਘਰਨ:ਜਾਤਾਅਜਾਤਾਅਵਰਾਂਬਾਜਾਮ:ਬੁਣਹੈ॥ਟਰਾਂ
ਚਿਤੀਆਚੋਲੇਂਰਾਅਨਾਮ੍ਰਤਾਆਪੇ:ਜੁਸਰੂਪਾਜੋਤਿਦੇਮਹੂਕਰ
ਕੋ॥੧॥ਭੈ:ਕਾਬਿਲਾਸ:ਕੈਲਾਸਾਮਰਦਨ:ਮਲਨਾਪਾਕ:ਭੈ
ਜਨਧੈਗਤਾ ਸੋ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ:ਦਾਸਾਚਉਬਾਰੇ:ਚੁਫੇਰੇ॥ਪਾਨੀ
ਹਾਰ:ਪਾਨੀਦਾਲੇਬਾਂ॥ਹਿਰਹਿ:ਦੇਖਦੈਹੈਕਰੋੜਾਂ॥ਛਪਨ:ਛ
ਪਿਜਾ॥ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ:ਦਾਸੁਹੈਂਜਾਦਵਾ॥ਨਗਰੀ:ਦੇਹਾ॥ਖਿਆ
ਤ:ਖੇਤੀਵਪ੍ਰਗਟਹੈਜਗੁ॥ਲਟਛੂਟੀ:ਸਿਰਧੂਲੀ॥ਵਰਤੇ:
ਸਾਇਆਸਬਿਦਿਆ:ਵਿਦਿਆਦੁਗਧਧੀਆਂ॥ਬਾਦਨਖਸ
ਉਤਾਰਾ॥ਰੋਮਾਵਲੀ:ਰੋਮਾਲ ਅਰਥ ਸਾਫੇਦਾਰਦਾਰਾ॥ਗਦ
ਨ:ਗਾਜੇਵਡਇਰਾਕਸਾ॥ਛਲੀ:ਮੋਹੀਆਸਨਾਂਜਿਸਨੇ॥ਕ
ਕੋਂਰੂਪਾਲਦੈ:ਘਰਘਰ॥ਅੰਤਰਿਂਜੋਪੂਰੇਤਿਸਕੇਸਿਤਕ
ਚੀਨਾ॥੧੯॥ਨਾਮਦੇਵਕੀ॥ਜਤਿ:੧॥ਸੋਆਖਰ:ਟੋਟਾ॥ਜੋ
ਸਿ:ਜਦੋ॥ਰਿਗੁ:ਧੇਮਾਲੇ:ਲੋ॥੧॥ਧਰਹਰੀ:॥ਤਿਆਗੀ॥ਅੰ
ਤਰਾ:ਭੇਦਾਨਕਹਿ:ਨਕਾਸੁ:ਹੈ॥ਲਖਨਾਤੁਰ:ਪਤੀਲਖਨ
ਵਲਾ॥ਕਾਦੁਹਿ:ਚੋਇਕੋ॥ਧਾਪ:ਨਾਨਾਧਾਮਦੇਵਸੀਆਸੀ
ਤ:ਦੁਧਾਸਾਕਰਾਂਕਹੈਚਿਤਮੇ॥ਕਕਤਿ:ਭਾਕੁਦਸੀਤੁਆ॥ਕਾ॥
ਗਹਿ:ਧਨਾਜੀਭਾਰ:ਜਾਪਨਵਧੇਮਾ॥ਜਧਾਇਕਾਦਸੀਨੁ
ਹਰਿਮਰੈਹੈਤਉਕਹੈਹੈ॥ਜੋਗ:ਜੋਗਾਹੈ॥ਭੇਟਲੁ:ਸਿਲੋਮ
ਕਰਨ:ਸੰਗੀਦੇ ਵਕਰਤੇਵਾਂ ਵਹੈਭੇਦਕੋ॥ਧਿਨਾਦੇ:ਧਹੂਆ
ਸੰਤੁਰੋ:ਜਾਤਿਦਦੇਗੁ॥ਪਨਹੀ:ਚਰਨਾਦੇਤਸੇਹੀਹੈ
ਖੁਰ:ਮੈਜਿਆਸੁਪੇਦੀ:ਦਿਛਦਹੈਂਪਾਇਆਰ:ਪਰਾਸ਼ੀ॥ਪ
ਹੀਰ ਰੀ:ਨੀਕੀ॥ਜਾਇਮ:ਜਾਂਦਵਾਪਸਟਾਇ:ਮੁਰਕੋ॥ਧ
੧੯॥ਨਾਮਦੇਵ॥ਨਾਰੀ:ਕੁਟਲਕੀਆਤੁਟਾਜਿਂਧੇਮਾਪਹਾਣੈ:
ਕਹਤਹੈ॥੧॥ਧਾਲੇ:ਕਰੋ॥ਧਿਧ:ਪ੍ਰੇਮਾਲਧਟਨਾਂ:ਰਸੋਆ
ਸਮਗਨੈ ਸੁਨਰੂਪੀਸਵਿਖ:ਆਜਾ॥ਕਾਪਰ:ਭੇਖ॥ਸੀਗਾਰ:

ਸਾਧਨਾ ਤਾਲੁ: ਰਸਾ ਸਰਸੁ: ਸਮਾਧਾਨਾ ਸੁਣਾ ਕਾਪਰ: ਸੁਕਾਤ
ਲ: ਤਾ ਦਰੜੀਆ ਚਣੀਆ: ਚਾਟਕੋ ਜਪਚੇ: ਸੰਧਣਾ ਗਨੀ:
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਮਾਤਾ ਅਦਰੈ: ਚਾਤਮਾਰਣਾ ਠਾਨੀ: ਕਰੀਅਪ ਟੇਰੀ:
ਬਹੁਤੀ ਬੇਰੀ ਤਰ: ਤੁਲੋ ਟੇਰੀ: ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ॥੩॥੧॥ ਠਿ
ਅਧਪਦੀ ਤੁਮਾਰੇ ਰੰਗਾਮਕੋ ਬਿਸਮਲ: ਮੁਈ ਗਜ: ਬਡ
ਚਮਕਾਰ: ਚਮਕਾਇਆ ਦੁ ਮਚਾਇਆ ਧੂਗਰ: ਪੁਤ੍ਰ
ਪੜ੍ਹੈ: ਮਰੈਗਾ ਰਾਜਾ ਕਹੇ ਮਕੋ ਟਾਮਾਨ: ਆਦੂ ਲੋਕ: ਹਿਦ
ਕਹੈ ॥੯॥ ਸਰ: ਬਰਾ ਬੁਰਾ ਸੋਨ ਭਰਲੇਹੁ ਤਾਲੇ ਦੈ ਕੇ ਬ
ਗਾਰਕਰ ਜੀਰਜਾਨੇ ਆਠਪਹਰੀ ਕਾ ੧ ਕਾਪ ਉੜੀਆ
ਪਖੰਤਣ: ਪਸਿਰ ਦ ਪੰਧਾ ਕਾ ਬਜਾਈ ਲਾ: ਬਜਾਈਆ
ਇਕੰਡੀ: ਟੇਡੀ ਉਪਰ: ਗਜੇ ਕੋ ਪਤੀ ਆਈ: ਪਤਕਰਨ
ਸੇਲ ਮੇਲ: ਹੇ ਸੈਲੋ ਮੁ ਸੁਹਾਦ ਸੇਲ: ਨਿਆਣਾ ਮੇਲ:
ਮੇਲਕੇ ਤੈ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਕੋ ਅਉਘਟ: ਅਉਧੀ ਪੜ੍ਹੀ
ਟਰਮਾਈ: ਕਹੈ ਗਾਈ: ਗਉ ਰਾਮ ਮੁਹੋ ਦਿਖਾਈ: ਦਿਧ
ਸੁਆ ਹੋਹਾਰ ਹੈ ਪਰਦਨ: ਜੋਗਾ ਨਾਮਦੇਉ ਕਾ ਜਸਾਨ
ਜੀਦੈ: ਨਜੀਦਣੀ ॥੪॥ ਬੈਕੁੰਠ ਜਾਇ ਤਰੇ ਕਰਕੇ
ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੋ ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੈ ਸ੍ਰਨੰਦ
ਸਭ ਜੀਵਾ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਧਾਰੈ ਤਿਸ ਦਾ ਮਨ ਚਰ
ਕਮਲ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦੇਉ: ਦੋਵੈ ਸਜੈ: ਖਬੈ ਨਾ
ਦੁ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਹਿਦੇ ਦਾ ਸੀਸ: ਜਸ ਕਾ ਸੰਦੇਤ ਹੈ ਲੋਕ ਕੇ
ਲੋਇਲ ਲਾਟ ਹਿ ਲਿਖ ਸਭ ਹੋਇ ਤੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਿਲੇ ਕਿਪਾ ਸੀ
ਕਾ ਹਿਰੈ: ਨਾਮ ਸੋਈ ਕਰ ਫਿਰਿਆ ਸਿ[illegible]ਜ: ਸੇਜਾ ਨਿ
ਆ: ਫਲ ਹੋਇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤਨ ਚਕ੍ਰ: ਛਾਪੇ ਤਾਂ ਤਿਸ ਮੇਸਾਖੀ
ਪ੍ਰਿਥੀਪਤਿ ਰਾਜਾ ਕੀ ਤੁਰਗ ਤਮਾਸੇ ਲਿਖੀਹੈ ਗਾਤੀ ਰੋਸ
ਤੀਨਾਇਆ ਛਾਪੇ ਭਈ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਰਣਾ ਦੁਆ ਦੇ ਸਸੇ
ਦੇ: ਧਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਸੀ ਸੇਦਕਾ ਫਲ ਹੋ ਜੇ ਸੁਧ
ਪਸੇਦ: ਦਿਹੁ ਮਿਠੀ ਸੀ ਗੰਦ ਤਾ ਵਿਉਹਾਰ: ਸਿਧ ਤਕੇ
ਦੈ ਅਠਾਰਹ ਪ੍ਰਾ ਵਲਾ ਭਾਰ: ਮਹਾ ਵਾਰ ਖਾ ਜਾਈ:

ਜਾਗਾ॥੨॥੧੯ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਦੀ ਸੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਬਰਨ: ਰਾਮ
ਧਾਰ ਵ ਫੇਰਨ ਆਸਮਾ ਜੋਗੀ: ਜੈਤਾ ਦਾ ਬੇਧ: ਦੂਜੀ ਬੇਧ
ਨਾਮੂੰ ਨਾ ਪਾਰਸ॥ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਰ ਹੀ ਹੋਇਆ ਬੁਹੁ ਦੁਆ
ਰੇ: ਹਰਿ ਜੋਉ ਤੈਂ ਤਿਸ ਜੋ ਮੈਂ ਲੋਕ ਜਸ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਅਨਤੋਂ ਹਰਿ
ਵਿਖੇ ਰਹੈ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਇਆ ਨ: ਸਜਾਨੀ ਦ ਨਾਰੀਆ
ਗਿਆਨ: ਗਿਰ ਧੇਧ ਬੈਰਾਗੁ: ਦੇਰਕਤ ਦ ਵੈਰਾਗ ਜੋ
੫॥੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਕਥੀ ਧਨ ਮੇਤ
ਲਧ ਜਾਇ ਕੇ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਕਲਿ ਦੂੰ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਕੇ ਤਾ ਲਖੁ
ਸਲੀਏ ਅਧ ਦਾਲੀ: ਘੜਾ ਕਲਹਾ: ਟੋਪੀ ਕਲੋਸੈ:
ਚੁਰ ਨੇ ਕੀ ਪਨੀਆ ਵ ਧੂਲਾ ਰਹਸ ਪੋਸ: ਪਹਿਰਨਾ ਜੋ
ਕੈਨ ਦੇਹ ਹੰਸ ਮੰਦਰੁ: ਧੰਰਾ ਧੇਹਨ: ਪਰਾਹਨ ਚੋਲਾ ਜੋ
ਛਹਸਹਸ ਰੋਧਿ ਆਂ ਇਜਾਰ: ਸੁਥਨਾ ਹੈ ਅਗਦਾਰ: ਤੇ
ਰਾਜਹਨਕ: ਕੁੰਡਾ ਅਹਿ ਜਿਦ: ਮਜੀ ਤਾ ਜਹਾਜ: ਸ
ਕਾਦਕਾ ਕਾਇਨ: ਨਕਾਜਾ ਤਾਲ: ਫੈਨੇ ਪਹਿ: ਪਾਸਾ
ਫਿਰੈ: ਧੰਧਨਾ ਸਾਰੇ ਸਦ: ਦੇਸ ਪਰਦੇਸਾ ੧॥੧੦॥ ਸੋਰਠਿ
੧੯ ਧਸੈਤਮ: ੧॥ ਮਹਾ: ਮਹੀਨਾ ਮਾਹ: ਵਿਹੋ ਆਮਾਰ
ਖੀ: ਅਨੇਕ ਆ ਦਸਿਤ: ਹਾਰਿ ਪਰ ਫਤਿ: ਪਰ ਫਲ ਤਾ ਪਰ:
ਭਲੀ ਤਰਾ ਫਨੂੰ ਕੋ ਚਿਤ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਮਾਲ ਜੋ ਇਕਾ ਬਿ
ਦਾ ਸਾਰ: ਤਰਧ ਸਮਾਲਾ ਸੁਕਰਮ ਰੂਪੀ ਖੇਤੁ: ਮਾ ਤੋਂ
ਹਾਰਿ ਹਰਿ ਕਰਨਾ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਹੈ ਪਰਾ: ਭਲੀ ਪਤੀ ਸੂ
ਏਹ ਪਤਿ: ਪਤਿ ਹੈ ਨੂੰ ਕਾਮਨਾ ਕਾ ਆਭਿਆਨ ਤੋਂ ਹੋਈਸ
ਤੀਏ ਫਲੰ ਦ ਘਣੀ ਆ ਅੰਖੀ: ਦੇਖਣਾ ਪਾਣੀ: ਸੁਣਨਾ
ਫੇਰ ਆ ਜਿਸ ਧਨ ਨੂੰ ਪਤਿ ਕਾਨ ਸਧਨ ਪੂਰਨ ਹੈ ਆਪ ਪਤਿ
ਜੈਸੇ ਮਹਾਤੇ ਗੁਣੀ ਦਾ ਆਦਰ ਜਸ ਹੁਣਾ ਹਰਿ॥ ਰਾਣਾ ਹੁ
ਸਕਹੀ: ਵਿਗਾੜੇ ੧॥ਰਹੁ: ਨਰ ਦੇਹੀ ਆਹਿ: ਸਮਾ
ਕੋਲਿ ਜੁਗਾ ਰਵਹਿ: ਭਜੈ ਨਜਿੰ ਦੇਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ
ਇੰਜੋ ਹੋ ਰਹਿ: ਇਹੁ ਦੁਨਾ ਕਰੀ ਬਹੁ ਦਾ ਜਗ ਜੀਵ
ਨਨ ਮਿਲੈ ਕਾਇ ਜਗਤ ਨਾਮ ਧਿਨਾ ਪਾਇ: ਤੀਨਕ
ਨਨ ਮਿਲੈ ਕਰਨਾ ਵੇ ਧਨ ਦੇ ਬੀ ਨੂੰ ਪਰਾ ਦਸਿਤ
ਸਕਾ ਸਰ ਧਕਰਾ

ਭਾਈ ਬਲੋਕ ਜਾਤਿ ਸਾਦ ਬੀਦੁ ... ਅਰਥ ਬੀਜੀਆਂ ਕੇ ਕੇਈ ਪਕੇ
ਕੇਈ ਤੁਲੀ ਗਧੁ ਪੁ ਜੋ ਜਨਮੁ ਨਮ ॰ ਪੂਜੇ ਸੋਆਹੇ ॰ ਸਦਗਾਤ੍ਰਿ ਆਣਤਾ
ਣੁਤੁ ॰ ਹੋਇ ਕੈ ਏਕ ਸੈ: ਇਕ ਨੂ ਕਾਨਕ ॰ ਕਹੈ ਮੋਰਾ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਾਧ
ਹੋ: ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਤਾ ਕਾਨਿ ਸੇਵ ਕਰੈ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਕੁਮਾਰੁ: ਗਾਰਾਰ
ਵਿਧਾਤ੍ਰਾ ਹੋਰਾ ਬਿਸਥਾਰੁ ॰ ਨਿਵ੍ਰਿਤਾ ਕਰਿ ਤੇ ਕੀ: ਕਾਜ ਟੇਮ
ਬੀਹਿਈ ਵ ਧਸਰੀ ਕੀ ਗਾਰਤੁ ॰ ਜਾਤ ਕੇ ਚਾਵ ਲੂਾਰ ਗਾਤੁ: ਮੇ
ਕਿਸੇ ਜਾਸਿ: ਸਾਧੁ ਲਾਗਾ ਪੂਛਬੀ: ਕੁਲਨਾ ਦੇ ਸਿਸਾ ਕੇ ਜਤੀ
ਰਥਕਾ ਹੋਇਆ ਦਰਨਾ: ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੀਯਾ ਤੂ ਦਾਤਿ: ਦਾਕਦੋ।
ਵਿਨਦ ਰਤ ਕਰੈ ਰਾਤੇ ਨੇਮ ਕਰੈ ਕੁਮ ਸੈਨਾ ਦਾ ਸੰਧੇ: ਮਿਲ
ਪਾ ਅਤ੍ਰੀ ਆਸਿ: ਅਤ੍ਰੀ ਸੇਗੋ ਬੱਧੇ: ਬੀਨਾ ਸਿਰਿ ॰ ਪਕਾਲਾ
ਰ: ਸਮਾਲ੍ਹਾ ਅਪਣਾ ॰ ਜੇ ਹੁਕਮ ਕਰਹਿ ਸੋ ਭੀ ਤੇਰਾ ॰ ਸੋਤਕੇ
ਕਿਦੇ ਜੇ ਸਤਿ ਨੇ ਕੇ ਸਿਮਰਿ ਸੋ ਮੋਖ ਹੋਇ ੩ ਮ: ੧ ਹੋਰੁ: ਹੋਵੈ।
ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਨਹੀ ਦਸਦੈ ਦੁਆਰ ਧੂਣ ਜਮਦੂ ਤਾਵੀ:
ਸੀਧਾ ਦਿਾ ਬੇਦੀ: ਬੇਦਾ ਪਾਖੰਡ ਦਿਸਟ: ਲੋਕਤਾ ਦੀ ਸਿਾਰ
ਸਈਆਂ ॰ ਕੀਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ਦੂ ਸੇਖ: ਹਛੀ ਕਿਰੈ ਸਨ ਕਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ॰
ਫੁਲ ਧੂਪ ਪਾਏ ਕੀਤਾ ॰ ਹੋਆ ਜੀਵ ਸੋ ਕਰੈ ਤਾ ਕਿ ਆ ਹੋ ਭੀ
ਸੋ ॰ ਚਲੇ ਸਤਿ ਮਾਰਗੁ ਸਲੋਇ: ਦੋਕਦ ਨਕ੍ਹਾ ਭਦਕਾ ਸਦੇ ॰
ਤੇਕੀ ਤਰੇ ਸੋਹਾਵੇ ਪੀਧਿ: ਧੀਦਨਕੀ ਤੁਟਾਇ: ਤੁਟੇ ੨ ਜ
ਮ: ੧ ਸਰਬ ਸੇ ਤੇਹਿ: ਤੇਹੀ ਜਾਣੁ ॰ ਜੇ ਪਨ ਕਰਹੇ ਇਸਦੇ ॰
ਜੇ ਅਜਾਨੈ ਬੁਹਮਾਕੇ ਸੈਕ ਲਪਤੇ ਆਸਿ: ਤਨਵ ਇਦਾ।
ਜਾਵੁ: ਤਤਰੂਪ ਵ ਸਮਾਲ੍ਹਾ ਨਥਿਪ: ਧਿਖੇ ਹਉਸੈ: ਉਗਲਾ
ਪਰ ਹਗਾਏ: ਤਤਾ ਗੀ ਵਹੁ ਦਾ ਹਰਿਗੁਣ ਸਰੀਰੁ ਸੋ ਤਾਤੇ
ਸਇਹੀ ਤੂ ਅਗਾਤਿ ਸਿਤਿ ਹੈ ਆਤਿ: ਸਿਖਾ ਹੀਏ: ਜੁਧਾ
ਪਾ ਮ: ੧ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀਆ ਬਨਹੁ: ਮੇਰਾ ਭਾਇਆ ਹੀ ਸਾਜਲ:
ਅਨਦਿਆ ਸਾਈ: ਜਾਬਾ ਕਹਹੁ ਕਾਇ: ਕੈ ਸੋਲ ਖੋ ਰੋਤ
ਸਖੀ ਕਿਹੋ ਧ ਬੈ: ਪਾਤਿ ਵਰ: ਸਿਜਾ ਮਨੇ: ਮਨਿਆ
ਨਾਹਿ ॰ ਪਾਦੇ ਸਰਬ ॰ ਕਾਸੇ ਤੁ: ਪਿਆਰਾ ਛੁਡੇ ਦਾ ਭਾਰ
ਮੁਖ ਚੀਨੈ ਸਿਗਾਦੇ ਦਾ ਬਿਰਕੋ ਦਾ ਚੀਨੈ ਸਿਗਾਦੇ ਦਤੋ ਲੜ
ਹੋ ਬਿਰਾਜਏ ਤੁ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਛੁਡੇ ਦਾ ਮਨ ਰਾਹ ਮੁਖ ਸਬ

ਦਿਆਲੁ ਪੋਖੋ ਸੇਰਮਲੂਾ ਹਾਰੰ ਮੈਜੋਗੁ ਕਰਮਨ ਆਰਿਉਤਾਰਾਦੇ:
ਜੋਧੋ ਜੋਗੁ: ਜੁੜਕੇ ਦੁਖੰ ਮਨ ਦੇ ਰੋਗੁੰ ਤਨੁ ਦੇ ਦਰ: ਜਿਸ
ਸਹਕਾ: ਅੰਦਰੁ ਤਾ ਜੋਗੁ: ਜਾੜ੍ਹਨਾ ਹੋਇਆ ੫ ਮ:੧) ਕੁਦਰਤਿ:
ਹਰਿਆ ਸਚੁ ੦ ਕਰਮਾ ਦੇਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਛਦਾ ਆਪਿ ਨੈ ਧੋ ਤੂੰ ਸਚੁ
ਨਿਆਨੂੰ ਰਾਜੁ ਮੇਸੁ: ਰਾਜ ਨ ਕਰਾ ਰਹਿਆ ਮਤਿ: ਸਿਖ੍ਯਾ ਦਾ ਸਿਦੰਤ
ਸਿਰਾਂ ਲੋਕਮੋ ਆਪਣੁ ਪਲੋਕਮੋ ਜਹਜ: ਸਚੀ ਆਪਿ: ਮ
ਹਾਤ੍ਰੈਲ: ਵਿਚਰਾ ਹੈ ਗੁਰਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੁਰਦੇਹਿ: ਸੇਵਹਿ
ਤੋਰੁ: ਤੇਰੇ ਭਾਈਜੇ: ਭਾਵਦੀ ਲਾਲਾ: ਮੰਥਾ ਦਾਤਿ: ਦਾਨ
ਭਗਵਤਾ ਤੁਸ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ੭। ਮ:੧। ਗਲਤੁ: ਗਲਤਾਕਾ
ਰਤੁ: ਲਗਾ ਕਾਮਾ: ਕੇਸਦ ਕਾਮਨਾ ੮।੧੯ ਪੀਠਕਾ ਪ੍ਰਹਮ
ਣਕਹਾ ਤੁਮ ਪੂਜਾ ਕਰੋ ਸਾਹਿਬ ਕਹਣਾ ਮ:੧ ਹੇ ਥਿਧੁ ਦਾ ਸਾ
ਲਗਾ ਮਭੀ ਪੂਜਣੇ ਧਿਪ੍ਰਭੀ ਮਨਾਦ ਹਾ ਸੁਕ੍ਰਤਿੰ ਕਰਮ ਕਰੋ ਜ
ਧਕ ੦ ਥੇਕੁ ਧਾ ਪਹੁ ਕਲਰ: ਵਿਸਹਿ ਤੇਰਾ ਨਦਿਵਲ: ਦੇਹੀ)
ਗਾਚ: ਭੂਠਾ ਦਾ ਪਾਲਨਾ ਕਰੋ ਕਾਰ ਹਰਿ ਹਰਿੰ ਏਹਟ ਮਾਲੁ ਖੂਹੁ
ਕਾਧੇ ਕੂ ਨਾਏ ਰਕਰਨਾ ਮੁਦਤਾ ਦਿ ਕਰੋ ਪਰਿਦਾ: ਵਿਤੀਜੇ ਸੇ
ਲੰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਜਮੀ ਮਿਤੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਿਆਰੇ ੦ ਸਿੰਧ ਕਰੇ ਦੇ
ਮਾਲੀ: ਵਾਲੀਦ ਮਾਲਕੁ ਕਾਮਾ ਦਿੰ ਨਦੀਆ ਦਾ ਇੰ ਅਖ੍ਹ
ਕਾਰ ਮਕਾਰ ਦ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਧਮੇਲੇ: ਦੋਨੋ ਵੇਦ ਰਿਧੋ
ਗੇਰਹੁ: ਵਿਚਾਰੋ ਧਰਤੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਹੈ ੦ ਭਾਈ ਨਕਿਰਤ:
ਕਰਤਬਾ ਸੁਣਕੇ ਧਾਂ ਮਣਨ ਰਮਾ ਚਿਤੁ ਹੋਆ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕਰੋ
ਰਾ ਧਗੁਲੇ: ਪਧੰਰੀ ਹਿਸਲ: ਸੁਧਾ ਚਿਤਾ ੧। ਜਧੁਰਕੀ: ਪਲੇ
ਕ ਦਥੁ: ਦਸਤੂਰੋ: ਪਦਾਰਥੁ ਸਾਣੀ ਮਨੀ ਹੋਆ ਦਕਤੇ: ਇ
ਸਲੋਕਮੋ ਧਗੁੰ ਕਰਮਾ ਦਿਖੇ ੦ ਆਪਣੇ ਮਨੋ ਦੇਉ ੦ ਕਿਸੇ
ਰਖੇ ੦ ਮਨ ਦਾ ਕਰਮਾ ਨਿਸਕਾਮਾ ਅਖਰ: ਲੇਖ ਦਵੇਦਾ ਗਾਦ:
ਪਾਦੰਦ ਧਕ੍ਰਾ ਧਾਣੀ। ਧਣਦਦ ਵੇਦ ਇਕਥਾਂ ਣੀਆ ਕਾਦਿ
ਕਸੀਦ: ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਚੇਲੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਛੇਲਾ ਤਾਂਤੁ
ਮਜਾਣੇ ਪਤੀ ਕੈਹਿਨਾ ਰੀ: ਦਾਸੀ ਪਧਾਰਿ: ਅੰਤ ਹਕਰਨਾ)
ਬੁਰਾ: ਵਿਸੋ ਧੀਨ: ਚਤ੍ਰਾ ਦੁਇ ੦ ਕੇਣਾ ਆਨਦ: ਬੁਰੀ
ਆਂਜੋ ਇਕੁ ੦ ਜਪੋ ਸਾਚ ਸਮਾਦ: ਸਚੁ ਵਿਖੇ ਸਮਾਵੈਂਕ
ਕਰੋ ੨। ਮ:੫ ਧਾਲਕ: ਮਨਾ ਨਗਰੀ: ਦੇਹੀ ਦੁਸਟ: ਸ
ਧਦਾ ਦਾਇਆ ਧੀ: ਜਸੇਂਦਾ ਦੇਦਕੀ ਦੁਇ ਧਾਪਾ ੦ ਲੇਦ

ਬਜੁਦੇਦਾ ।੨। ਮਨਕੀ ੦ ਰੋਮਾਈ ਆਜਾ ਭਜਨ ਕਾ ਦੇਹੁੰ ਦੋਇ ਬਧ:
ਛਲ ਲੋਭ ਦੇ ਹੈ ਤਰੂਪੀਦੇ ਰਾਗੁ ਦੇਖੁ ਪਵਣੀਆਹਿ: ਕਹਿਓ ਕੇ
ਜਾਪਣ ਪਤੀ ਹੈ ਸਦੀ ਜਕਤ ਜੋ ਛੇਦਾ ਧਨਾਸਪ ਹਿਮਤ ਲੀਤੀ
ਤਰ ਮਰਣਿ ਨਿਰਧੀ ਹਿਆ ਸਾਗਰ ਪੰਡਿ: ਪੰਡਿਤ ਰੂਪਾਇਆ ਆ: ਬਧ
ਹੋ ਭਾਰੂ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਧਰਤੀ ਤੋਅਧਟ: ਬੂਹ ਮੰਡਿਦਾ ਸਰੀਰਏ
ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਪੂ ਭਖਦੇ ਸਜਾ ਲੇਰ ਆਰੂ ਖਧਾ ਨਾਗਿਆ: ਜ
ਨਣਾ ਰਦਲ: ਅਭੇਦ ਇਕਆਈ: ਮਾਣਇਆ ਦਾ ਬੀਜਰ ਦਾਏਣ
ਤਾ ਰੂਮ: ਨਾਮ ਦਾ ਅਭੇਦ ਦਾ ਦਿਸਾ ਧਿਆ ੦ ਰੂਪ ਜਨ ਲੋਂ ਚੇ
ਕਰੋ ਕਹੁ ੦ ਜਧਦੀ ਦਾ ਮਨਾਇ ਦੋ ਤੋਲ: ਖਿਲਆ ਜਾ ਏਤੇ ਖਿ
ਨਮੇ ਤੋਲ ਧੂਮਿਨਾ ਆਸਾ: ਸੋਰਠਾ ੩। ਮ: ੧। ਹਰਿ ੦ ਕੋ ਜੁਧ: ਤਿ
ਜਨਾ ਲੋਕੀ ੦ ਕੀਦਾ ਵਿਖੇ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈ
ਐ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਹੀ ਗਤਿ ਪਾਈ ਐ ਬਿਨੁ ਗਤਿ ਨਹੀ
ਪਾਈ ਐ ਹਰੀ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਨ ਪਾਈ ਐ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ ਸੰ
ਗਤਿ ਨ ਪਾਈ ਐ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਮਿਲੇ ਹਰੀ ਏ
ਕੇ: ਪਾਇਆ ਜੀਤ ੦ ਜਨਾ ਨੂੰ ਮਨ: ਭਾਈ ਜਪਾ ਤਖਤਿ: ਸਭ
ਪਾਰਸ: ਰਾਂਗਾ ਪਾਰਸ: ਸੁਹਾਵਈ: ਹੋਇ ।੧੬। ਮ: ੩। ਮ
ਹਾ: ਮਹੀਨੇ ਬਸੰਤ: ਹਰੀਆ ਕਿਰਸੁ ਜੀਤ: ਸੁਖ ਮਜੀਤੂ ਦੂਲਰੂ ੦
ਜੀਸਾ ਰੂਪ ਬਿਖ: ਦੁਖਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਸੁਖਾ ਫਲ: ਸੁਖ ਦੁਖਾ ਕਰੇ ੦
ਜੁਗਤਾ ਕਰਾਇ ੦ ਕਰਮਾ ਜੋ ਤਿਸ ਨ ਭਾਵੈ ਫਲ ਖਦਾਇਆ
ਸੋਤਿ ਸੈਪ ਦਾਇਆ ਮਨਿ ੦ ਦੂਜਾ ।੧। ਮ: ੩। ਬੁਝਾਈ: ਧੋਆ ਜਾ
ਜਿ: ਸਰੂਪਾ ਲੋਭੁ ੦ ਪਦਾਰਥ ਕਾਲ ਭਾਨ: ਲੋਭੁ ਜਹਿ ਪਲੁ
ਤਨ: ਦੁਲ ਭਾਵੈ ਰਾਜ ਸੇਵ ੦ ਨਾਲਿ ਰਾਗ: ਰੋਗ ਮਨਾ ਕਾਰੋ:
ਕਾਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹ ੦ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ੦ ਲਿਗਾ
ਅਗਨੀ ਰੂਪ ੦ ਹਿਮਾ ਹੇਤੁ ਲੋਭੁ ਕੋਪ ।੧। ਤਨ ੦ ਨੂ ਚਾਰੇ: ਚਰੇ
ਕਥਾ ਸਾਰੂ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਂ ਕੀ ਜਲ ਏਪਾ ਜੁਦੇ ਅਹਿਕਾਰ ਸੋਧ
ਤਾਰੇ ੦ ਲੋਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਜਲ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਿਆ ਆਰਾਸ
ਚ ੦ ਨਾਮ ਸਹਜਿ: ਜੋਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਆਸ ਚਿ ੦ ਆਮਾਜ
ਚਿ: ਸਰੂਪਾ ਜਾਇ ੦ ਆਪ ਹੋ ਦਿਖੇ ਜਿਤ ਲੂ ੦ ਮਾਇਆ ਆਈ:
ਵਿਛਾ ਚੂਕੇ: ਮੂਰਖ ਪੂਰਿ ੦ ਜਾਣਿਆ ਦਾਰਿ: ਅੰਦਰੁ
ਦਾਰਿ ਸਾਚੁ: ਜੀਮਾ ਤਿਮੈ ਰਹਿਆ ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪਾ ।੨। ਮ: ੩।੧।
ਕੋਇ: ਕੋਈ ਏਹੁ ਪੂਜਾ ਲੋਕੀ: ਕਿਰਤੀ ਮੈ ਨੋ: ਮੇਰਾ ਰਾਮ

ਕਿਲਿਆ: ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦਾ ਸਤ: ਦਾਸਾ ਸਭਨਾਂ ਵਿਖੇ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸਕ
ਹੋਇ ਮ: ੩ ਸਾਚੇ: ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ: ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਾਸ ਜੋ ਸਾਚੇ
ਜੋ ਗੁਰ ਤੇ ਹੇਤ ਤਿਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਕਰੈ ਸਦਾ ਜੀਤ: ਅਨੰਦਾ
ਸੁਕ: ਦੂਖ ਸਰੀਰੰ ਜੋ ਸਹਜ ਹਾਹਿ: ਸਾਂਤਿ॥੫॥੩॥ ਸੋ
ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਬਾਈ: ਭਾਵੈ ਤੂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਈ ਰਖ:
ਤਿੰਨਾਂ ਸਬਦ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸੋਈ ਸਭੁ ਨਾਮ॥
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ: ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸੋਈ ਸਭੁ ਨਾਮ॥
ਫੁਲ ਗਿਆਨ ਤੇ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੂਰ ਮਨਮੁਖਾ ਛੋਡ:
ਸਾਂਤੀ ਪਾਵਨ ਰਾਇ: ਸਤਸੰਗਤਿ ਵਿਗਸੇ: ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦਿਨ
ਰਾਤਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨ: ਗਿਆਨ ਰਾਤਿ: ਅਵਿਦਿਆ ਦਾ
ਰਾਤਿ ਤੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਹੋਇ ਜੁਗ: ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਖਿਸਮਾਦਿ:
ਅਰਥ ਦਾ ਹਰੀ ਛਿਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਕੇ ਪਾਈ
ਐਨ ਮਦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਰ: ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਸਥਾਨ
ਗੁਰਾਂ ਦਾ॥੮॥ ਮ: ੩॥ ਸਭੁ ਨਾਮ ਦੀ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਆ
ਪ੍ਰਭ ਭਾਵ ਬਾਣੀ ਨਾ ਅਨੂਪੀ ਸਮਾਣੀ ਸੈਭਾਰ ਸ: ਅਨਿ
ਦਾ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ॥੭॥ ਮ: ੩॥ ਭਗਤਿ: ਸੇਵਾ ਦੇ ਖਿੰਚ ਦੇਨਾ
ਪਰਖੀ ਸੋਧਾ ਆਇ: ਬਾਣੀ ਨਿਸ ਗਾਰ ਦਾ ਹਰੀ ਅਗਿ
ਆਨੁ ਪੂਰਖ ਰਵ ਗਿਆਨ ਤਰੰਗ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਦ ਨਾਮ
ਸ਼ਾਹ: ਪਛਾਣਿ॥੮॥ ਮ: ੩॥ ਜੀਵਨ ਭਵ ਮਰ ਨ ਹੋਵਕਾਲ ਸੈ
ਗਹੀਰਾ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਆਦੇਸ ਦੇ: ਇਸ ਵਿਵਹਾਰ ਮੈ ਜਬਰ
ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਆਹੁ: ਅਉਰ ਕੁਦਾਊ ਕਰਨਾ ਨਿਸਾਣੇ:
ਪ੍ਰਗਟਾ ਸਭੁ ਕਰ ਕੇ ਜੋਇ: ਸੋ ਕਾ ਦੂਜੇ ਬਾਦ ਬਾਣੀ ਸੋ॥
ਸਮਾਣੀ ਬਧੀ॥੯॥ ਮ: ੩॥ ਪੂਰਬ ਦੇ ਸੁ ਕਰਮਾ ਪਾਇਆ॥
ਸਭ ਸਿਧੀ ਆਦਿ ਸਦ: ਗੁਰ ਭਾਈ ਲਾਇਆ: ਛੋਡਿਆ॥
ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਪਹੈ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਨਾ॥੧੦॥ ਮ: ੩॥ ਗਹਿਰ: ਸ
ਮਤੁ ਜਾਂਦਾ ਮਨਾ ਗੁਰ ਕੀ ਅਤਿ ਅਗੁਧਿ ਬਿਚਾਰ ਸੋ ਪੰਜਾਹ
ਸਬਾਦਿ: ਪ੍ਰਭਮਾ॥੧੧॥ ਮ: ੩॥ ਭ੍ਰਮ ਸਹਿਤ ਸੀਜ ਸਮ ਅਪੁ
ਤਪ੍ਰਾ ਹਉਮੈ ਆਗਨੀ ਪਸਾਰ: ਪਸਾਰੇ ਮੋ॥੧੨॥ ਮ: ੩॥
ਕਿਰਮ: ਪਖਮਾ ਆਦਿ ਮੈਤ ਰੋਣ ਗਮੁਨ ਅਦ ਪੂਣ ਦਾਸ
ਰੀ ਸਾਇ: ਪਖੀ ਵਾਦਿ: ਝਗੜਾ ਦਾ ਦਿਅਰਥਾ ਕਮ: ਕ
ਸੁ॥੧੩॥ ਮ: ੩॥ ਮਨਾ: ਭਾਈ ਆਖਿ: ਮੁਖਾ ਕੋਇ: ਕੋਈ ਦ

ਕੂੜੇ ॥੧੪॥ ਮਃ ੩ ॥ ਜੁਗ: ਜੀਵ ਆਤਮੇ: ਬਾਧਿ ॥ ਧਰਿਤ੍ਰੀ ਜੀਵਨਾ ਆਖੇ
ਸ੍ਰਿ: ਲੋਕਾ ਫਲਾਹਿ: ਗਿਆਨਾ ਫੂਲੀਆਹਿ: ਪਰਮਾਤਮੇ ਪ੍ਰੰ ਆਤ
ਮਾ ਬਸੰਤ: ਅਨੰਦਾ ਹਰਿਆ: ਪ੍ਰਫੁਲਿਤ ॥੧੫॥ ਮਃ ੩ ॥ ਹਰਿ ਗੁਰੂ
ਜਗਤੁ: ਸੇਵਾ ਬਸੰਤੁ: ਹਰਿਆ ਹੋਇ: ਕਣੁ ਜੋ ਹੋਆ ਫੂਲਾਂ ਫਲਾ
ਹੋਇ: ਦੋਰੁ ਹੈ ਜੜ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਰੁਖੇ: ਮਟ ਹੋਤਾ ਬਾਵੰਰੇ ਜੂਪੀ
ਅਗਨੀ ਸੋ ॥੧੬॥ ਮਃ ੩ ॥ ਫਲਹਿ: ਪ੍ਰਫੁਲਿਤ ਬਾਂਈ: ਮੁਕਤਾ ਕਾਰੇ:
ਅਨੁਸਾਰ ਅਮੁਲ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਾੜੀ: ਸਰੀਰ ਹੀ ਅਨੰਕਾਲੀ: ਅ
ਲੇਪੁ ਰਹਿਣਾ ॥੭॥੧੬॥ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਣੀ: ਸਿਖਿਆ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇ
ਸੁ ਅਵਿਟਾਹੁ: ਤੁਧੁ ਰੋਹਾ ਫੂਠਾ: ਦ ਸ਼ੁਕਾ ਧਾਰਿ: ਅਧੋ ਉਨ: ਹੋ ॥
੧੭ ਮਃ ੪ ॥ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਤਪਤਿ: ਤਾਂ ਹੈ ਪੇਟ ਇਕਠਰੀ ਪ੍ਰ
ਗਟੁ: ਸਥੂਲ ਸੂਕਾਰ ॥੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਸਦੇ: ਅਵਾਜੇ ਆਲਸ: ਦਾਲਿ
ਦ੍ਰਾ ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ ਕਾਲ ਦੂਖੀਆ ਛੇਦਾ ਮਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਸੋ ॥੨॥੧੮ ਮਃ ੪ ॥ ਗੜ੍ਹੰ: ਸਰੀਰੁ ਪਾ ... ਦਰਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ:
ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਨਗਰੀਆਂ: ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹੀਰਿਆ: ਦੂਰ ਗਇਆ
ਪਰੇ: ਪਇਆ ਨ ਰਾਜਿ: ਸਾ ਬਾਤਿ ਰਾਜਿ: ਪਜੀ ਦਾ ਜਚਾ ਛੇਦਾ
ਸਾਧੂ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੇ ਆਦੇ: ਗਾਈਐ ॥੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਤੁਮ ਨਛੋ: ਤੁਮ
ਹੋ ਗੁਰ: ਪ੍ਰਸ ਬਨਛੋ: ਬਾਛਨੇ ਹਾਂ ਕਿਰਪਛੋ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਨਛੋ:
ਹਨਕੈ ਛੋਦ ਹਛੇ ਸੋ ਪਦੀਛੋ: ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਦਿਨਛੋ: ਦੇਦਾ ਹੈ ਮ
ਨਸ: ਮਨੋਰਥਾ ਤਿਨਛੋ: ਤਿਨ ਦਾ ਉਰਛੋ: ਉਗਾਵਦੇ ਦੀਦੇ:
ਇਟ ਵਨੀ ਚਾ ਚੀਮ: ਚਿਸਾਵਤੁ ਅਮਲਛੋ: ਮੇਲੀਏ ਪਹਿ
ਛੋ: ਪਾਵਿਤ੍ਰ ॥੨॥ ਮਃ ੪ ॥ ਪਿਖੁਨੰ ਮਾਤੁ ਗਿਧੇ: ਗਿਧਾ ਰਸ ਰਿ: ਪ੍ਰੇਮੀ
ਕਾਢੇ: ਕਦਾ ਦਿਆ ਚੋਲੀ ਤਾ ਚੋਲੀਧੇ: ਧ੍ਰਿਸਾ ਪੁਕਰੋ ਧੀਧੇ:
ਤਦਾ ਕਾਰਾਸੀਧੇ: ਸਿਧ ਕਰਮਾ ਪੁਕਸੀਧੇ: ਸੁਕ ਸਾਤੇ ਹੋ
ਪਧੇ: ਪੁਛੈ ਦ ਪਰੇ ਸਤਾ ਨੀਧੇ: ਨਿਧਾ ਸੁਮਤਿ: ਧਿਹਾਰੇ
ਅਧ ਨੀਧੇ: ਆਪ ਹੀ ਆ ਧਿਨਉ: ਧਿਨੈ ਪਰ ਥਕ ਦ ਮੋਧਿਨ
ਉਕਰਨ ਦਲੇ ਕੀ ਅਧੀਧੇ: ਪਾਈਏ ॥੩॥ ਮਃ ੫ ॥ ਭਰਮ ਕਰਕੇ
ਭਰਮ ਵਿਧੋ ਅਪਰ: ਚੁੰਦਾ ਦ ਸਰੂਪਾ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥੀ ਕੇ ਅੰ
ਕਸੁਅ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਿਗਕਾ ਦਾ ਦੂਆ ਮੰਦਰਿ: ਅੰਦਰਿ
ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗ ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਮਾਣਕ: ਸੁਹਣਾ ਹੋਵਾਲਾਰੇ:
ਭਰੇ ਵ ਪੂਰੇ ਹਨ: ਜੋਗਿ ਗੁਰੂ ਜਨ ਨੂੰ ਸਿਖਿਆ ਮੋਂ ਦਸਤੁੰ

ਕਾਮੇ ਵਸਿ ਸਹੁ ਪਾਲਹਾਈਐ: ਢਹੀਏ ਸਾਧ: ਸਿਉ ਜੀਵਾਈਐ:
ਜੀਵ... ਕਉੜੀ: ਮਾਇਆ ਧਾਰਿੰ ਕਰਿ ਗਾਈਐ: ਜੰਦ
ਗਾਈਐ: ...੪॥ ਮ: ੫॥ ਮੁਦ੍ਰੀ: ਸੁਦ ਸੁਦੀ ਜਹੂਦ: ਢੇਗ
ਢੇਗਾ ਦ ਸ: ਮਹਿਤ ਲੰਦ: ਕੁਸਦੋ ਨੁਕਰੇ: ਸੁਦ੍ਰਤ ਕੁਣੋ
ਕੁੰਦ: ਕੁਰਬਾਣਿ ਦਿ: ਪਾਈਏ ਕੁੰਦ: ਕੁਜਨਾ ਲੰਦ: ਸਈਓ
ਤੋਂਦ: ਜਾਈਏ ਲੰਦ: ਲਈਏ ਕੁੰਦ: ਭਜ ਨਾ ॥੫॥੪॥੬॥
ਮ: ੫॥ ਤੁਮ ਤੇਰੋ ਟਾਰਾ: ਹੋਲੀਆ ਮੰਗੀ: ਸੇਤਾ ਦੇਦ: ਪ੍ਰਕਾਸ
ਮਤਿਲੱਵ: ਗੁਣ ਸੋ ਖਿਡੂਨਿ ਸਰੇ: ਅਪ੍ਰਮਿਨਾ ਢਡੰਦ: ਪਾਲਾ
ਧੂਪ: ਤਪਤ ਦ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਹੁਤੀ ੦ ਵਿਚੋ ਰੁਤਿ ਨਰ ਦੇਹਿ
ਧਿਤ: ਅਨੰਦਾ ਧਿਰਧ ੦ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਫਲ: ਰਤਨ ਦੇਰਾ
ਗਾਇਣ ਫਲ: ਭਾਂਤਿ ਗਣਨਾ ਉਤ੍ਰਪਾਤ ਅਧਾਏ: ਲੋਕ ਪੂਰ
ਕਦ ਮਨੁਤਰ ਦ ਅਪ ਪਾਇ ਕੋਟ੍ਰਿਪਤਿ ਭਏ ਹਰਿ ਤੁ: ਮਨ
ਤਨ ਵਚਨ ਸੋ ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਹਟ ਪਟਣੀ: ਬਾਂਹ੍ਰੀ ... ਲਸਮ
ਗੀਆ ਕੀਤ: ਕਰ ਦਾ ਹੈ ਰਿਗ: ਹਿਤ ਦ ਹੋ ਮਾਂਹ ਸੇ ਲੈ ਜੀਵ
ਕਉਲਾਰ: ਕਦੀਆਂ ਇਕਰ ਗ ੦ ਹਰਿ ਕ੍ਰਾ ॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਮ:
ਭਜਨਾ ਗਨੀ: ਧਨੀ ਦ ਗਿਨੀਆ ਬਾਂਇ: ਇਸ ਬਿਤਾਸ
ਚੁੰਨਮ ਦ ਸਤ ਸਿਗੁਆ ਨਾਇ: ਬਾਇਕਰੋ ਖੇਨਿੰ ਮਨ ਸੋ
ਪੀਤਿ ਵਚਨ ਸੋ ਚੀਤੁੰ ਹਾਹਿ ਤਸਿਤਾ ਸੋ ਸਾਹਿ ਸੁੰਸ
ਖਾਮਾਣੂੰ ਦਾ ਦ ਆਦਰੁ ॥੩॥ ਮ: ੫॥ ਛਿਦਾ ਸੇ ਅਗਧ ਜੋਤ
ਧਾਰਿ ਸ੍ਰੁਦਰ ਕੀਨਾ ਕਾਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਬੇਕ: ਪਦਾਰਥ
ਸਾਰੁ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਦ ਸਾਰੁ ਧਾਤਿੰ ਲੋਕ ਸੋ ਜੋਬ ੦ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੋ
ਦੇਹਿ ੦ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ੦ ਨਾਮਕ ਖੇਲੰ ਹੁਆ ਇਹੁ: ਇਸੁ
ਖੇਲ: ਜਗਤ ॥੪॥ ਮ: ੫॥ ਜੀਰਿ: ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਮਾਇ: ਪਿਆ
ਰੇ ਹੇ ਗੁਰੋ ੦ ਕਰਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਾਨ ਪੀਤ ਮਮਨਾ ਅਧਾਰ ਗਾਧ
ਟਿ ...: ਚਾਰ ਜੁਗ ਕਾ ਦ ਛਿਕਰ ਕੇ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਾ ਅਰਥ ਕਰੋ
ਸੇ ਰੂਪਾ ਧੇ: ਕਾਲਾ ਜੈ ਜੈ ੦ ਕਾਰਾ ॥੫॥ ਮ: ੫॥ ਹਉ ਤਿਸੋਂ
ਛੁਟਾ ਬਰਿਆਂ ੦ ਗੁਣਾਂ ਸੋ ਅਮੀਰ: ਰਾਜਾ ਧੀਰ: ਪੂਜਾ

ਤਿਸੰ ਤੇਰੇ ਕੋ। ਜੁਗਤਿ: ਜੁਗਤਿ ਕੋ। ਨਿਧਾਨੁ ਖਜਾਨਾ ਦਾ।ਮਃ੫। ਖਾਨ:ਖ
ਹੀਣ ਖਾਣ ਨਾ ਸਾਰ: ਕੁਦਰਤਿ ਗਤਿ: ਸੇਵਾ ਕੀਤਿ: ਕ[illegible]ਆ ਸੇਆ
ਤਕਪਦ ਹਿ ਕੈਸੇ ਜਲਾਹਿ ਕਾਮੀ ਨ ਨਹੀ ਪਾਵਦੂ ਹੋ। [illegible] ਪਊਤਾ
ਗਨੀ: ਗਿਣੀ ਦੇਨਾ ੧।ਮਃ੫। ਤਿਸੰ ਹਰਿ ਕੋ। ਆਕਰੁ: ਦਾਤਾਪ
ਤਿ ਦਾਰੀ: ਖਸੰ ਕੇਦ ਸਭਾ ਏਵਡ: ਏਤੁ ਵਡੇ ਕੋ। ਗਰਬਾ: ਪਤੇਸ
ਨਾਸਾਨਸ: ਰਾਜਾ ਦਿਸਾ ਦੁਹੇਲੀ: ਦੁਖਦਾਈ। ਸਦਾ: ਏਕੁ ਪਲੇ
ਕਮੈਂ। ਪਾਰਗਰਾਮ: ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਤੀ। ਰਤੁ: ਜੈਸਾਰ
ਸਤੁ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਤਤੁ: ਗਿਆਨ ਸਾਰੁ ਹੈ ਸਧਕੀ ਰਤਨ ਸਾਹਿ ਹਰਿ ਕੀ
ਰਤਨ ਪੁਨ ਉਤਮੁ। ੮।ਮਃ੫। ਰਾਮਨਾਮ ਸੁਣਿ ਨ ਸੋ। ਬੋਲਿਕਾ
ਸਰਾਮ ਚਤੁਰਸੋ। ਕਾਮ: ਮੈ ਰਿਬਾ। ਕਾਲਿ: ਜਨਮਾ ਸੋ। ਕਰਤੂਤ:
ਕਰਣੀ ਤਿਸ ਤੇ ਏਹੁ। ਕਰਮ: ਜੇਵਾ ਪੂਰਿ ਨ ਰਿਦੇ: ਸੁਰਿਦੇ:
ਇਦ੍ਰਾਨ ਰਿਦੇ: ਸਿਰਮਵ ਬ੍ਰਹਮਾਦ ਰਾਜਾ ੯।ਮਃ੫। ਪਿਆ
ਸ: ਚੋਹਾਂ ਜਾਪਿਓ ਫਰਕ ਸੋ। ਬਿਗ: ਅਨਦ ਹੋਦਾ ਭਉ ਰਾ: ਦਿ
ਸੋ ਸਕਲ [illegible]: ਸਕਤੀ। ਸਨਿਹਾਲ: ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਿਰਪਾ ੧੦।ਮਃ
੫। ਅਧਿਰ: ਕੇਰਮਾਨ ਰਿੰਸੇ ਨਾਮੇ ਭੰਗਾ: ਅਨਿਦਾ ਸਿਰਾ: ਨ
ਲਹੈ ਪਾਰ ਹੰਨਾ ਸਾਰ: ਸਰੋ ਹਜੂਰਿ ਸੋ ਹਿਕੋ ੧੧।ਮਃ੫।ਸ
ਵੇਂ: ਉਚਾਰਾ ਇਕ: ਇਕਾਗਰਾ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਦੇ ਇਕ ਰਸੁਨ ਕਿ
ਠਿ: ਸਰੂਪ ਦੇ ਅਭੇਦਾ। ਦੂਰ: ਦੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਜਾਈ: ਜਾਗਾ
ਦੁਖੰ ਹੋਇਆ। ਸਕਾਰਿ: ਸਕਦਾ ਰਸਨ: ਜਿਹਬਾ ੧੨।ਮਃ੫
ਸਰੇਵਤ: ਸੇਵਨਾ। ਤ੍ਰਿਤਿੰਨਰ ਦੇਹੀ। ਸਾਵਿਲ ਲਾਤੀ: ਪੁਕਾਰਦੀ
ਸਿਸਟੀ। ਰਾਜਿ: ਪੁਜੀ[illegible] ਸਾਰੂਪੀ। ਜਾ ਲਿਖਾਇ ਮਹੀ: ਧਰਤ
ਆਲਿ: ਅਕਾਸਾ ਸਾਸਨਿ ਸਿਧਾਣ ਦੋਇ ਰੂਪਾ ਪਾਤੋਹੋਤ
ਸਾ। ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੈ ੧।੩।੧੩।ਮਃ੫। ਸਿਵਿਆ:
ਦਿਹਿ ਦ੍ਰਿਸਾ ਰਦਹੁ: ਜਪਉ ਦੇ ਜਪਣੇਹਾ। ਭਉਰਾ ਉਧਿਤ
ਸੇਸੰ ਦ੍ਰਿਦੇ ਕਾ। ਰਜਿ: ਅਨਿਦਾ ਜਾਰਿ ਆ ਪੁਜਾਇਆ
੧।ਮਃ੫। ਲਾਤੇ ਤ੍ਰਿੰਚਰਨ ਕੂਪੀ। ੨।ਮਃ੫। ਹਮੰ ਬਾਲਕ ਦੇ ਹਰਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ। ਬਾਪ: ਪਿਤਾ ੩।ਮਃ੫। ਪਰਾ [illegible] ਦਾਰਸ
ਨਾ ਪਾਹੰ ਧੂਪੀ ਭੂਪੀ ਆਪੰ ਹੋ [illegible] ੪।ਮਃ੫।
ਦੂਲੇ ਹੋਏ ਦੂਲੇ ਦਤਜੇ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਦੂਲੋ ਸੋਪਕਰਿਤ

ਆਰੰਭੇ ਹੈ ਤਾ ਭੀ ਤਿਆਗੇ ਧਾਰੇ:ਰਪੇ ਥਾਸ:ਸੁਰੀਤ ਰੂਪੀ ਤਾਕੁ:ਕੋ
ਲੇ:ਲੋਭ ਕਲੂ ਨੌਹਥਾ ਸੂਕ ਮੁਹਰਹਿਤਾ ਕਿ ਨੂਲੇ:ਕਠਨਾਹੁ
ਤਿੰਨਰਭੁ ਨੂ ਕੋਮਲ ਤੇ ਫੂਲ ਰਹੇ ਹੈ ਕਠਨ ਫੂਲ ਕੌਰ ਹੇ ਗਏ
ਬੋਦਹੁ:ਦੀਜ ਅਨ:ਹੌਰ ਕੀਆ ਅਨੁ:ਹੈਭਾਈ ਦੇ ਮੰਨਲੈਆਦਾ
ਰਕ ਛਿਕਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ।੧।੭। ੯ਮ:੫ ਮਿਲਹੁ:ਇਕ ਤੇਹੋਇ
ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੋੜੁ:ਮੇਲੀ ਸਠ:ਸਫਈ ਰੂਪੀ ਧਾਸ:ਤੇਲ
ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਸਰਧੰ ਮਤਕਰਨਾ ਮਾਰੀ:ਨਰਦਾ ਜੋਏ:ਜੁ
ਤੇ ਵਿਖਤੇ:ਕਠਨਾ ਦਾਉ:ਧਾਉ ਜਾਤੇ:ਜਾਈ ਏ ਪੇਲੇ:
ਸਿਖ ਹੋਏ ਦੇਖੇ ਚਾਰੂ ਹੋਇਆ ਧਾਰੀਂ ਨਰਸ ਨਮਕੀਦਾਰੀ
੧ਮ:ਪਾਕਉ ਤੇ ਥਾਨ:ਸਤਿਸੰਗ ਦੇ ਸਰੂਪਾ ਰਿਗ:ਕਉਤ
ਕੁਤਾਸੂਤੇ:ਨੂਸਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਇਕੋ ਦਾਣ:ਚਤਾ ਛਾਣ ਮਨ
ਹਾ।੨।ਮ:੫ ਮੂਲ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਦਾ ਅਨੀ:ਮਨ ਬੈਰੀ ਵਸਿ
ਲਾ ਤੂ।੧੯।ਮ:੯।।ਜਾ:ਇਸਾ ਕੋ:ਮੇਰਾ ਮੇਰੇ:ਮਾਰ
ਕੇ ਨਾਹੇ।੧।ਮ:੯ ਛਿਦਾ ਪਾਪੀ ਕਾ ਮਹੀ ਐਸੇ ਦੁਸ ਤੇ ਹੈਜਾ
ਤੇ:ਇਸ ਤੇ ਦਾਸ ਕਾ ਮਰੂਪੀ।੨।ਮਾ ਇਆ ਦੀ ਤਨੁਮ
ਨੂਗਹੀ:ਗੁਹੀ ਤੁਸਕੇ:ਕਿਸਾ।੪।ਸੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੇ
ਧਾਰ:ਧਾਰੀ।੫।੧੯।ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ:੧ ਪੀਠ ਕਾ ਸਿਗਲ
ਦੀਪ ਮਿਰਾ ਜਾ ਸਿਦਨ ਤਕ ਕੇ ਨਗੁਸਾਹਿ ਧੁਗ ਏਰਾ ਜੋਦਾਸੀ
ਆਂਛਲਨ ਨੂ ਕੋ ਜੀਆ ਤੇ ਨਾਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਕਛੂਆ:ਕਾਗਧ
ਧਾਕਰ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਸੇਰੂਪੀ ਕਿਰੰਗ ਪਰ ਬੈਠੇ ਜੀਦਾ ਭੀਤ:ਚੋ
ਗਾ ਅਨੀਤਿੰਨ ਦ੍ਰਿਬੇ ਚਲਦਾ ਦੇ ਆਨਿਤ ਦਸ ਨੂ ਕੋ ਲਗਾ ਹੈ
ਛੂਟੀ:ਤੇਤ੍ਰੀਹ ਮਲੋ ਪਜਰੰਦਤ ਦੇ ਭਾਰਾ ਗਨੰ ਸਾਤਾ ਦੇ
ਦੇ ਸਾਧ ਨਾ ਚਾਰਿ:ਸਿਤ੍ਰਾ ਦੇ ਚਾਰ।੧।ਧਾਲੂ:ਰੇਤਾ ਦੇ ਹੋਹਿ
ਭੂਪੀ ਧੂਅਮਨ ਘੋਰਿ ਜਲਦੀ ਦਾ ਤੈ ਗਹਣਾ ਦੇ।ਧਰਖਧਿ:
ਧਰਖਾ ਬਾਣੀ:ਬਹੰਤ੍ਰਿਤਾ ਹੋਇ:ਦੇਖੀਏ ਛਿਦਾ ਜੋਜੇਬੇ
ਦਮਾਤੂ ਧਰਤੇ ਕੁਲਾਲ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਦੇ ਫੇਰਿ ਕਰਸਕੇ।੧।ਧਰਤੀ
ਪਰ ਬੈਦਸੂ ਕੇ ਤੇ ਚਕ੍ਰ ਕਾ ਫੇਰੂ ਜੇ ਸੋ ਬਿਰਹੀ ਤੇ ਸੇਮ ਗਾਮ
ਬਿਰਹੋ ਤੂ।ਏਕ ਪਦ ਕੇ ਤੀਨ ਅੰਗ ਹੈ ਸਰਬ ਲਿਖੀ।

ਜੈਤੁ: ਹਰੀਦ ਕਲਾ ਦੂਜੇ ਅਰਥ ਮੋਂ ਚੇਰਿ: ਦਾਸੀ। ਉਪਾਵਣੀ
ਗੁਣ ਉਪਾਇ॥ ਕ੍ਰਮਕਾ ਚਾਹਉ: ਦੇਖੋ ਦੁਰਾਇ: ਜਿਨ੍ਹਾ
ਵਿਖ। ਵਿਖਿਆ ਅੰਚਾਉ: ਪਲੇ ਸਿਰ ਰੂਪੀ ਰਜਾਇ:। ਅਗਲਾ
ਹਰਿਕਾ ਤੈਮਨੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇਆ ਕ੍ਰਮਸਿ: ਨਾਲੀ। ਪਾਲਕੇ: ਘੜੇ
ਖੇਲੇ: ਦਿਰਭੋ ਕੀਨਾਸਿ: ਕਿਤਨਹੀ ਦ ਕੀਨਹੀ ਪ੍ਰਪਤਿ ਦੇਹ॥
ਰੂਪੀ ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ: ਫੂਲਦ ਤੁਹਾਚਾਰ: ਦਾਂਦ ਨਸੁਭ ਰੂਪ।
ਘਰ: ਹਿਰਦਾ। ਉਦੈ ਪਰਾ ਜਾਇਬ॥ ਕਹੀ ਗਾਢਹੁ: ਜਾਏ।
ਕੁਆਰਿ: ਦਾਸੀਆਂ ਦੇਖਿ: ਸੁਰਜਕੇ ਉਦੇ ਅਸਦਾਰੁ: ਜਦਰੇ ਛੁ
ਦੁਆ ਮ੍ਰਿਤਿ ਪਲਸੇ ਦਹੁਣੇ ਖੇਸੁਕਾ ਕਰੇ ਅਪਾਰਿ। ਤਿਆਸਿ:
ਤਿਸਨਾ ਜੇਹ ਮਰਿ ਛਲੇ ਜੈਹਿ: ਤੁਆ ਨੂੰ ਚਾਹਹਿ: ਦੇਖਦ
ਸੰਤੋਖੇ: ਸੰਤੋਖੀ ਉਹ। ੧ ਲੁਧਦ: ਬੀ ਛਦ ਨ ਏਕਲਾਇ: ਉ
ਕਰ ਸੁਤਾਰ: ਤਰਾ ਅਧਿਲ: ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦਰਮੀ ਅਮੇਗਲ:
ਹਸਨੀ। [illegible]: ਹਾਰਿਆ ਦੇਦਲਾ ਕਾਟਿ: ਕਸਕੇ ਮਾਰਿ॥
ਹਾਪਾ ਨੂੰ ਕੂੜਾ। (ਕੂੜ ਅਡੰਡਾ ਦਾਰਿ: ਡਰੁ ਦਤੁ ਘਕੇ ਦਰਿ:
ਹਰਿ ਦਰ ਦ ਸਤਸੰਗ ਦਾਹੂ ਦੇ। ਸਰਧੀ: ਸਰਧਿਆ ਬੀ
ਨ। ਬਿਨਾ ਲੀਨੁ: ਲੈ ਨਹੀ ਇਨ ਜੇ ਦ ਲੀਨੁ ਹੋ ਇਹੇ। ਜਹਿਰਤ
ਰਹਿਤਾ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਆਈ ਦੁਖ ਹੀ ਸੁਖੇਰਹੇ ਦ ਦੁਖ ਹੀ ਸੁਖੇ ਰਹੇ
ਬੀਜਿ: ਬਿਨ ਦ ਚੁਣੇ ਹੈ। ਹਲੇ: ਚੰਚਲ ਜਾਈ: ਜਾਏ ਦਾਪ
ਤਿ॥ ਮੇਖੇ ਜਾਪੁ ਅਰਾਧਾਰਹਿ॥ ਜਿਸ ਨਾਂ ਦੇਖੇ॥ ਪਾਲੇ।
ਮੇਲੇ॥ ਹਰਿ ਆਇ: ਸਖੀ। ਕੋਇ॥ ਜਾਣੈ। ਮਨ: ਹੇਤ ਆਈ।
ਤੂੰ ਅਤੁਲੋ॥ ਪਿੜੋ। ਨ ਤੁਲੋ॥ ਮਾਲਾ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਕਪੂਰੋ॥ ਅਗੇ
ਦ ਤੂੰ ਅਤੁਲਾ ਕਉ ਨ ਤੁਲਕ ਦੇਹੇ ਨਾਹਿ। ਸੁਣਿ ਆਇਆ। ਸੁਣੇ॥
ਸਟਉ: ਘਰਾ ਸਬਦ: ਸੈਸਾਰ ਨਾਮ ਬਿ: ਦਿਤਾ ਦਿਖਾਇ॥
ਕੇਵਲ ਹਹਿ ਦ ਦਿਖਾ ਨਕਦਾ ਲੋ ਕਲ: ਆਜਰਾ ਦ ਦਾਤਾ॥ ਬੇ
ਕਲ ਜੋ। ਦਾਣੀ: ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ: ਦਰ ਤਕਕਰ ਹਾ ਸਘਾਰਿ:
ਉਪਦੇਸ ਦ ਬੁਧਮਾ ਪਰਾ॥ ਗਿਆਨ ਦ ਲਾਮੁ ਨ ਤਾ ਮਿ: ਇਕ
ਉਸਾ ਤਪਤ॥ ਸਤਸੰਗੁ ਪਾਤਿਸਾਹਿ: ਹਰਿ ਸਾਰੂ॥ ਸਕ।
ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ: ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਮਿਹਮਾਣ: ਪਿਰ ਹੂੰ ਦੇਤਾ।।

ਰਵਉ: ਭਜੋ ਰਵਉ: ਭਜੋ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਕੁਸਮਾ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ
ਸਿਆਣਿਆ ਨਾ ਭਾਗ ਗਿਆ ਰੂਪੀ ਬਾਰਾ: ਤੇਰਾ ਮਰੀਐ:
ਮਰੀ [illegible] ਅਉਖਧ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖ ਕਰੇ ਦੂਰ ਤੇ ਸੁਖ ਦਾਤੇ
ਘੁਲੈ: [illegible] ਪੀੜਾ: ਹੇਤ ਭਾਈ ਜਰਾ ਜਰਾ ਦੇਖਿ ਕੇ ਦਿਖਾਉ
ਦੁਖ ਅਪਨਾ ਦੇਖ ਆਪੁ ਸੋ ਮਹਲੀ: ਮਹਲ ਦਵਾਲੇ ਅਨੂ
ਨਾ: ਮਨ ਨਾ ਜੀਤਾ: ਚਿੰਤਾ ਰਾ ਅਤੀਤ: ਨਿਲੇਪਾ ਸਹਜ:
ਸਤਿਪੁਰਖ ਕਾ ਮਰਉ ਜੀਵਤ ਭਾਵਤੇ ਤਉ ਜੀਵਹੁ ਜੀਜੀ
ਵਹੁਗੋ ਆਪ ਨੇ ਦਾਸਾ ਰਾਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪੂਰਣ: ਉਚਾਰੇ॥
ਹਿਤ ਚੀਤ ਚਿਤ ਦੇਹੀ ਤਾ ੪॥ ਮ: ੧ ਨਾਰ ਗੋਰਿ ਕਹੈ ਭਸਮ
ਸ: ਭੁਸਮ ਕਰ ਕੇ ਜੋਰ: ਜੁੜਨਾ ਤੇ ਨਗਰ ਕਹੇ ਤੂ ਮਕਾਨਾ
ਣਾ ਹੈ ਦਾ ਕਰਹੂ ਮੇਰਾ ਪਾਇ: ਪਾਤਿ ਸ੍ਰੇਖਕ: ਪੈਰ ਥੀਪਨ
ਜਾਹਿ: ਜਿਸ ਕਰੋ ਆਪ ਭਾਵਾ ਪਾਵਉ ਕਿਓ ਸਿਰਜਿ: ਫ
ਲੋ ਸਰਬਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਅਚਾਰ ਕਰਤਬ ਇਕਾ ਦੋ ਮਨ
ਧਾਭ ਦਰਾ ਸਿਖ ਭੂਪੀ ਫੂਲ ਪਰਮਾਣ ਦਾ ਬੇਲਾ ਸਰਪੁ
ਪੀ ਮੀਤ ਮੈਤਾ ਤਰਫ ਮੀਤ ਰੂਪੀ ਫਲੋ [illegible] ਕਿ
ਧਨੁ ਸਾਰ ਰੂਪੀ ਮੇਵਾ ਭਜਨ ਕਰਹਰੋ [illegible] ਤਾ
ਦੈ: ਜਪੇ ਦਾਸ ਹੈ ਕਰਾ ਬਾਪ ਗੁਰੂ ਹੈ ਕਟ: ਪੰਡਰੂ ਸਰਸੋ
ਪੀ ਗਉ ਉਪਨਾਡੇ ਦੂਪੀ [illegible] ਗੀਤਾ ਰੂਪੀ ॥੧॥ ਕਿ
ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਵਛਾ ਗਊ ਭਗਵਤ ਰੂਪੀ ਦੁਧ ਉਪਦੇਸ
ਰੂਪੀ ਨਾ ਅਰਥਾ ਜੋ ਨਾਲਿਆ ਤਹੂ ਜਾਣੈ ਸਥਿ ਪੁਹ
ਰੂਪੀ ਹੈ ਜੇਤੀ ਅਸੰਖ ਜੀਆ ਸਰ: ਸਦੁ ਸਾਗਰ ਹੀਰ: ਸਮੁ
ਦਾ ਹੀਰ: ਸੁਧਾ ਲੋਰਾ ਤੇਰੇ ਪਾਦੇ: ਬਨਾਰਥਾ ॥੭॥ ਮ: ੧
ਪੀਠਕਾ ਏਹੁ ਸਬਦ ਕੇ ਮੈਨਾ ਨਕਸਾ ਪਾਹਿਬੂ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ॥
ਨਉ ਖੰਡਾ ਸਤ ਦੀਪਾ ਚਉਦਹ ਲੋਕਾ ਤੀਨ ਗੁ
ਣਾ ਚਾਰਿ ਜੁਗਾ ਮਹਲਤਿ: ਮਹਲ ਦਾਸ ਮਹਾ ਚਾਰ
ਦੀਵੇ: ਵੇਦ ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਦੇਹਾਥਾ ਇਕਾ ਏਕ: ਇਕਾ ਇਕਸੀ
ਪਾਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਪਾਦਕ: ਅਗਨੀ ਦਾਸ ਲੁਮ ਕਰਿ: ਸੋਕ
ਸਿਕਦਾਰੀ: ਠਾਣੇ ਦਾਰੀ ਮਿਲੇ ਪਾਣਾ ਵੇਰਾ: ਚਾੜੀਆਂ
ਉਣੀਆ ਭਾਗ ਜੋਜੀ ਵੰਦੇ ਸਾ ਪਾਵੂ: ਸੰਤੋਖਾ ਨਾਰਦ: ਮ
ਨਾ ਅਧੇਰਾ: ਅੰਦਰ ਅਧੇਰ ਗਲ ਹਾਰੀ: ਖੇਤੀਆ ਪੁਜੀ: ਕ
ਸਮਨ ਸਾਰਦ ਪੂਜ ਕੇ ਕੁਟਵਾਰੀ: ਚੁਰਾ ਲਪਚੀਆ ਪ

ਜਿਮਹਕੇ ਤੇਸੇਪਾਣੀ ਕੇਵਲ॰ ਮੈਂਦਕਾ ਕਰਿ॰ ਤੂੰ ਨਾ ਬੂਝਾ: ਅਸ
ਤੁਨਾ ਨੀਲ॰ ਕਾਪਾਹਿਰਣਾ ਹੋਵਨਦਾਰੀ ਅੱਗੀਆ॰ ਕਹੀਦਾ
ਹੋਜੀਆ॰ ਨੂਆਅਦਰ: ਹੋਰਭਈਅਗੇ: ਰਾਜਾ ਜ਼ੁਲਮਤਿ:
ਸਕਤਿਆ ਨਮੋਂ ਸਕਾਰ॰ ਨੂੰਹੀ ਜਲ ਆਪਾ ਤੂ ਸਤਾਂਗੁ॰ ਰਹੀਸ
ਰਹਿਆ ਇਕ ਬਿਨਤੀ ਸੁਣੋ।। ਪਾਅਮ੍ਰਿਤ: ਜਲੁ ਪਾ ਦੇਹਰਿ
ਛੁਰੇ ਈਦ੍ਰਿਹਾ ਕੀ ਨਾਹੋਂ ਮਿਲੋ ਮੇਕਾ: ਏਕੁ ਨਾ॥੯॥੧॥ ਮਃ ੩॥
ਬਾਲਕ: ਮਨਾ ਭਰਮਾਈ। ਭਰਮਦਾ ਅੰਧਕਾਰ: ਗੁਰਾਇ
ਕਤ: ਏਕਤਾ ਮਿਰਤਕੁ: ਮਿਟੀ ਹੂਆ ਮਾਣੁ: ਮੁਰਦਾ ਹੂਆ
ਇਆ: ਚੋਇਆ ਅਹਰਿਆਂ ਗੁਣਾਂ ਸੋ ਰਜਿਆ: ਤਦਾਕਰ
ਹਰ॰ ਜੇਮੁ ਪਹਿਆ ਘਰ: ਤ੍ਰਿਹੁੰ ਮੋਂ ਦੀ ਨਾਪਰਿ ਦੇਇਆ
ਲੁਮਦਾ ਦੀ ਨਉਤੇ ਦੀਪ ਉਪਰਾਖਾ ਦਰੀ: ਜਰਦਾ ਕਿਛੁ॰ ਹੀ
ਆਜੁਦਾ ਮਾਦਮਅਰਕਾ ਗੁਣਾ ਹੀ ਰਹਾ ਆਇ ਏਆ ਰਹੋ।
ਲੈ: ਕੇਜੇ ਤੇ ਅੰਤਕੋ ਪੇਜ: ਪੁਤਰਪਨਾ ਤੁਲ॰ ਆਤੁਮਨੂ
ਨੀ: ਜੁਅਤੁ ਕਿਛੁ ਗੁਣਾ ਗੋ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਲੇ ਏਕੁਨ ਪੂਰਗੋ
ਜਾਣ ਜਾਏ ਕੋ ਉਪਦੇਸਾ ਆਪੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਹਜੇ: ਸਹਜੇ
ਦੁਤਰਿਆ॥੧॥ ਪੂ॥ ੧॥ ਪ ਗਅਜਪਦੀ ਅਜਾਪੀ॰ ਆਪਦੇ
ਨੋ ਤੂੰ ਤੇਤੇ ਕਿ: ਤੈ ਮਾਪਮ: ਤੀਕਾ ਅੰਗੁ ਜਟਧਾਰਿ: ਚਰ
ਨੂਤੇ ਚਰਨ ਪਰਕੇ ਅੰਤਪਾਰ: ਅਉਧੇ ਦੇ ਲੋਗਾ ਬਾਲ:
ਮੇਟੀਆ ਮਿਲਿ॰ ਧੇਨੋ ਨਾ ਰਾ ਰਿ: ਹੇਤਾ ਮੇਦ: ਏਦੇ: ਨਿ
ਸਹੋਕਰਿਆ ਕਹੁ॰ ਦੇਹੀ ਦੇਦਨਾ ਦੇਪਾਇ: ਪਉਗਾਰਾਧਿ॰
ਕਾਲੁ ਤੇ ਏਕਰਿਆ: ਇਕ ਰੂਪਾ ਅਨੁਪ॰ ਤਰਾਸੇ ਦਾ ਜੋ ਹੋ
੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪੈੜ ਪੈੜ: ਜਨੀ ਪਾ ਏਕੁ ਮਰੋ ਦਾ ਹੀ ਮਰਦਾ ਹੋ
ਕਾਜ॰ ਮੇਪਾਦਰ ਕਤਾ ਕਰਤੇ: ਕਰਦਾ ਲੋਭੁ॰ ਰੂਪੀ
ਨੇ ਦੀਮੇ ਪਾਪੇ: ਬਾਪ ਦਰਿਆ ਪਉਤ: ਪੈ ਦੋਸੀ
ਠ: ਪਿਆਰਾ ਬਾਣੀ ਕਿ॰ ਕੀਤਾ ਪਾਸਿ: ਭੋਗੋ ਕੀਨੇ: ਲੀਨੇ
ਸੋ॰ ਜਪੀਪੀ ਕਰਮਿਆ ਕਰਿ ਕਿਰਤਿ ਰੇਪਾ ਛੂਟਾ ਅਰਥ
ਕਰਮ ਜੋ ਕਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਕੀਤੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਲਿਖਤ
ਪਈ ਤੇ ਸਕਰ ਭਰਮਿਆ ਕਰਤੇ॰ ਪੁਰਧਾ ਕਰ ਣਾ
ਰਮ ਧਾਮੇ ਜੇਹੀ ਤੀਜਾ ਤੂ ਕਰਣਹਾਰ ਮਗੋ ਏਚਾ॰
ਪਿਛਾ ਬਹੁ॰ ਤੁਅਧਾ ਤੇ ਅਧਾਰ॰ ਆਗੇ ਜਾਤੂੰ॰ ਚਰ
ਨਾ ਰੂਪਾ॥੨॥੧॥ ਵਿਚ ਮੈਤ ਕੀ ਦਾਰਮ: ਪਾਤੇ ਨਪ ਉਣੀਆਂ

ਰਹੀਆਂ ਜਬ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਰ ਤਾਂ ਜੀਵ ਦਾ ਕਲੰਗਰੀ ਕਿਹਾ
ਪੁਤ੍ਰ ਦਿਤਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਨ ਹੀ ਰਹੀਆਂ ਜਨ ਨਾਮ ਦੇ ਸਿਖ
ਹੋਇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਿਤਿਆਰ ਹੈ ਦੈ ਤਾਂ ਅਦਬ ਕਰੈ ਗਾਰਗੀ ਪਿ ਤ੍ਰੈਵ
ਇਆ ਹਿਲ ਇਹੁ ਫੇਰੁ ਦੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀਆਂ ਇਕ ਦੇ
ਭੁਤੇਗਾਰੀ ਪੁਜ ਕਰ ਕੇ ਪਤ੍ਰੈ ਗਾ ਰੁਤਿ: ਨਰ ਦੇਹੀ ਦਾ ਵਿਹਾਰੁ
ਏਕਾ ਅਸਾਰ ਜੋ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਹੈ ਸੋ ਛੁਟਈ॰ ਪਾਵਾ ਰੂਪਹੀ।
ਪਾਈ॰ ਜਨ ਮੈਂ ਹੋ ਦੁਖੀਆ: ਪੇਰਾ ਨਾਮ ਦਾਰਾ ਦਰਸ: ਦੇਵ॥
ਕੇਵਾ ਨਿਰੋਆ: ਅਰੋਗ ਮੋਆ: ਮਰਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸ੍ਰਾਇ
ਕਪਦ ਦਾਂ ਉਤ੍ਰਾ ਖਸਮ ਤੇ ਉਪਜੈ ਖਸਮ ਕੇ ਵਿਖੇ ਰਹੇ
ਖਸਮ॰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਮਾਵੈ ਸਹਾਦੈ: ਜੋ ਤਨੀ ਕਾਲ ਦੇ: ਸਦ
ਸਾ ੩॥੧ ੴ ਥਿਤੀ ਕਬੀ ਰਾ ਪਰਤੀ॰ ਕੇ ਲੋਕਾ ਅਕਾ
ਸ॰ ਕੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਮਉਲਿਆ: ਹਰਿਆ ਹੋ ਇਹ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਾ
ਸ॰ ਰੂਪ ਹੋ ਗਾ ਭਾਇ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਤੁ: ਸਹਿਤਾ ੧॥ ਜਨ
ਜੀਵ ਅਹੰਕਾਰ ਸਿਧੁ ਤ ਹੈ ਭੇਦ: ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਕਰ: ਅਕ
ਰੂਰਾਲੀ ਕੂਰ: ਪ੍ਰਛਵਾ ਧਾਰਿ ਕੈ ਕੂਰ: ਸੁਭ ਰੰਗ ਦੇਵੀ ਕੀ॰
ਸੁਰਗ ਮੇ ਜਾਗਤ ਈ ਸੁਖੋਹੈ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਦਜਾਗਤ:
ਜਾਗਣਾ ਜੋਵਤ: ਸੋਵਣਾ ਬਹੁ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸਾਰ: ਸਿ
ਸਾ ਦੇਹੀ: ਜੀਵਾ ਅਧਿਕ: ਬਹੁਤ ਦਾ ਬਹੁਤੇ ਦਾ ਮਸ॥
ਦੋ ਅਰਥ ਹੈਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਥਾ ਜਗਤ ਸਤ ਕੇ ਅਸੇ ਤੋ ਹੀ॥
ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੇ ਸਾਤ ਮੇ ਜੇਹੇ ਜੇ ਸੇ ਜੋਇ: ਨਰੀ ਪ੍ਰਭ॰
ਕੇ ਸੁਦਕਾ: ਅਸਥਣਾ ਕਲਾ ਸਮੇ ਪ੍ਰਕਲਾਈ: ਮੁਕ
ਲਾਵੈ ਆਂਕੀ ਹੁਰੀਆ: ਛਾਲਾ ਧਾਸਨ: ਵਾਰੇ॥੧॥ ਅਰ
ਥਾ ਜੋਇ: ਮਾਇਆ ਖਸਮ: ਈਸੁਰਾ ਜਾ ਇਆ॰
ਹੈ ਜੀਵ ਪੁਤ ਅਜੀਵ ਕਾ ਬਾਪੁ॰ ਈਸੁਰ ਨੇ ਚੇਤਨ ਦੇਵ
ਰਖੇ ਲਾਇਆ: ਚੇਜ ਕਰਾਈ ਬਿਨ ਅਸਥਣਾ: ਮੋਹਿ
ਰਪੀ ਦੁਧਾ ਸੁਤ: ਜੀਵ ਕੋ ਮੰਗਲ ਲਾਈ: ਆਪਣੀ ਮੈਨੀ
ਥੈਨਾ ਮਾਉ॰ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਮਨ ਪਰਗਥਿਨ: ਸਾਧਨ
ਰੂਪੀ ਪਾਦਾਂ ਬਿਨਾ ਹੁਰੀਆ: ਛਾਲੀ ਪਦ ਵਰਗ ਆਦਿ ਦਾਸ
ਨਾ ਧਰਦੇ ਨੇ ਬਿਨ ਮਨ ਹੈ ਸਤ॰ ਚੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੇ ਗਪਾਇਕੇ॥
ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਬਿਨਾਸੀ ਸੋਵੈ ਜੀਵ ਦਾਵਾ ਦੇ

ਨਿਆਪਕਾਰ ਬਾਰੂਪੀ ਖੀਰ ਕਾਕੁਛੁ ਧਾਸਨ: ਅਸਰਾ ਨਹੀ ਤਿਸ
ਖੀਰ ਨੂੰ ਧੀ ਹੋਵੈ: ਚਾਹੈ ਆਈਆ ਰੂਪੀ ਗਊ ਤਿਨ ਅਸਥਨ: ਸੁ
ਖਾਂਤੋ ਇਸਨਾਈ ਛਵੇਰੀ: ਸੁਖ ਰੂਪ ਸੰਤੋਖ ਬਿਨ ਹੋਰ ਹੈ ਆਖ
ਣ ਆਪੁ ਤਿਸ ਮੈ ਧਾਨੁ ਪਨੇਰੀ ਮਾਨ ਤ ਹੋਗ ਗਊ ਰੰ ਪੁਖਨੀ ਦੀ
ਧਾਣੰ ਕੁਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਦਾ ਧਰੁ ਧਾਲ ਸਖਪ ਸਿਗਾਲੀਓ
ਆਲ: ਪਰਕਾ ਜਾਲਿ: ਧੀ ਧਾਧਾ ਧਾਧਾ: ਪਾਂਧਾ ਧਾਇੰ ਗਲੈਂਵੈ
ਪਾਂਧੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਰਾਮਾ ਗਿਰੰ ਜਲਧਲੇ ਪਹੰਰੁੰ ਜਲਾਬਿਕਾ
ਗਲਿ: ਗਲਾਵ ਕਲਿਕਾ ਪਾਲਿ: ਪਾਈਆ ਕੋ ਪਿਉ ਧਾਧਰਾ
ਰਸ• ਮਨ ਮੈਂ ਕੋ: ਕਰਕੈ ਹੁਣਿ ਦਿਉ: ਮਾਰਿਓ ਨ ਧਿਰਾਰਿ: ਚੀ
ਰਕੈ ਪੇਟ ਭੇਦ: ਕੁਇਆ ਹੈ ਪਾਰ: ਅੰਤਾ ਧਾਰ: ਵੈਰੀ ਨੂੰ
ਗਾਮੈ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇ ਵ ਗਿਰਜਲ ਆਗਨ ਤੇ ਦਧਾਰ:
ਚਾਲਕੇ। ਪਹਿਰ: ਚੌਰਾਈਆ ਕਾਹਿ: ਕਿਸਨ ਕਾ ਚਪਲ ਬੁਧੀ•
ਕਾਮ ਦਾ ਨਾਤ੍ਰਿਕਾ ਮਲਿ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਸਲਕ ਸਿੰਬੀ ਜਾਨੈ।
ਸਾਰ: ਸੀਧਾਲਕੇ ਆਬਿ: ਅਸਤ ਕਮ ਦੂਰ ਕਰਾ ਧੀਰ:
ਹੈ: ਸ੍ਰੀ ਜਾਮਦੈ ਨੈ। ਜਾਗਰੰ ਤੂੰ ਮੈ ਰਉ: ਉਚਾਰ ਦਾ ਹੈ। ੫॥
ਨਾਇਕੰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਕਮਾਦਿੰ ਧਨਜਾਰੇ ਪੁਰਪ: ਧੋਲਰ
ਪਾਪ੍ਰਿਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਮਿਰਿ: ਸਾਖਾ ਕਾਚ: ਕਚਾ ਹੈ ਨਉ ਦੁਆ
ਰੇ ਧੁਨੀਆ: ਚਵਾਤ੍ਰੀਆਂ ਗੋਨੈ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ ਕਸਨ:
ਸੇਧੇ ਧਹਤਰ ਨਾੜੀਆਂ ਰੂਪੀ ਦਹ ਜਾਂ ਦਿਸੋ ਰੂਪੀ ਮਲੰ
ਮਾਸਰੁਪ ਨਾਦਿਆਜੰ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਸਾਤ੍ਰ ਸੂਤ: ਸਤੋਂ ਧਾਤੂ
ਕਾਸਰੀਰ ਭਾਵਨੀ: ਸੁਧਾਜ ਰਾਤੀ: ਗੁਣਾ ਗਰਾਰਿ: ਖਿ
ਚਾਪਚੀ ਧਨਜਾਰੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਜੀ ਸਮਾਰੂਪੀ
ਟੂਟ: ਧਧਾਟਾ ਟਾਂਡੇ: ਸਾਧਾ ਫਟ: ਤਤ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਦੇਵਤ
ਆਂ ਸੋਮਿਲ ਗਏ ਸਰਸੀ: ਜੋਂਦਰੇ ਕਾ ਸਹਜਾ ਗਹਨ
੬॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਐਸੇ ਦੈ ਸੇਥਾ ਮੈਨਪਾਦ ਤੇ ਸੰਪੂ
ਰਨ ਦੇਖ ਕੈ ਕਹਾ ਤੁ ਗਤ ਹੋ ਕਰ ਐਸੀ ਕਰੀਤ ਧ ਕਹੈ ਹੈ
ਮਾਤਾ ਜਠੀ: ਅਧਿ ਦ੍ਰਿਸ ਮੂਲ: ਪੁਤ੍ਰਾ ਦਿਆ ਆਦਿਹਿ: ਦੇ
.ਸਾ ਜਾਹਿ: ਧਦੇ ਸਾਈ ਵੀ: ਲਿਕਾ ਧ੍ਰਹਮੰ ਹੈ ਗਤਾ॥
ਪਰੀ ਪਾਈਐ ॥੭॥੧੬ ਲੋਕਾ ਕਹਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਕੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਥਲ ਪੂਜਨ ਚਲੇ ਆ ਤੁਮ ਸੋ ਧਾਹੈ ਤੋ ਕਹੈ

ਕਤ ਜਾਈਐ। ਕਿਥੇ ਜਾਵੈਂ। ਪੀਰਹੁ। ਪੀਂਗਲ। ਪੀਰ ਦਾ ਸਬਨਾ।
ਭੁਈ। ਬੀਆ ਉਮਗਿ: ਚਾਹਾ ਗਾਰ: ਰਸਾ ਨਾਈ: ਅਸਬਲ
ਜੈਬਾ ਹਰਿ ਦਿਦਾ ਲਬਾ ਬੇਦ: ਦੇਖੋ। ਪੁਰਾਣ। ਜੋ ਈਆ ਤੂ
ਰਿ: ਤੁਮਾਰੋ। ਸਕਲ। ਸੈਕਲਪਾ। ਬਿਕਲ। ਪਾਸਆਮੀ:
ਗੁਰਾ।੧।੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ। ਸਿਕਟੈ: ਸੈਕ ਟਵੈਦੈ ਕਲੈ:
ਭਾਰੌ ਅਕੁਲ। ਨਾਨਕੀ ਦਾਦਕੀ। ਮਾਤੁ: ਪਾਰ ਦਾ ਹੈ। ਕਾਮ।
ਕਾਂਮਨਾਂ ਕੂਾਨਾਮ ਜੀ ਕਿਹੇ ਹੈਂ। ਤਾਂ ਜਾ ਸੈਦਰ ਹੋਦੈ।੧। ਨੀਜ
ਰਿ: ਇਕਰਸਾ ਬਾਸੈ: ਚਲੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਇਆ। ਬਧਰਿਪ
ਤਾਰਿ ਤਾਰਿ: ਤਾਰੁ ਤੇ ਤਾਰਿ ਲੈ। ਦਾ ਤਾਰਿ ਲੈ ਤਾਰਿ ਲੈਵ
ਹੇ ਤਾਰਿ: ਮਲਾਹੌਂ ਤਾਰਿ ਲੈ। ਅਨਿਲ: ਪਵਨ ਦਾ ਸਰਾਰੂਪ
ਬੇੜਾ। ਤਨਰੂਪੀ। ਖੇਦ। ਰੋਕਾ। ਪਾਇਆ। ਭਗਤਾ ਦਾ ਹਿ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ। ਰਾਮ ਸਦੇਰੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਸਨਾਨ ਕੋ ਜਾਵੈਂ ਪਿਛਿਨ
ਰੀਧ ਸਤੇ ਕੀ ਗਾਡੀ ਲਿਆਇ ਸੋਕ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਅਮਦਾਲਿ: ਆਦਰ
ਨਵਿਦੇ ਹੈਆਂ। ਧਾਤੁ ਮਣੀ: ਮੇਲੇ ਧਾਤੁ ਦੀ ਰੀਭਾ। ਗਾਡੀ।
ਲੈਕੇ। ਤਿਨ: ਛੁਮਕ ਜੋਂ। ਪਨਕਤ: ਗੋਹੇ ਕੀ ਗਲੀ। ਬਧੁ: ਧੂ
ਕੈਟਿਟ: ਭੁਰਣੀ ਕੀ ਰੀਦਾ। ਹਾਕਣੀ: ਰੇੜਦੀ ਹੈ। ਸਧੋਰਨ:
ਪ੍ਰੇਮਾ। ਧੀਰੱਤ: ਬਿਸੇਖ ਧਾਤੁ ਹੈ। ਪੀਠ ਕਾਇ ਸਤਰੀ ਕਹ
ਪਟਸਾਲ ਕਰਿ ਧਰੇ ਤਧੁ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਹਰਿ। ਚਰਨਾ ਦੇਵ:ਹ
ਰਿਆ ਇਕ ਅਰਬ ਹੋਇਆ ਇਹ ਹੁਣ। ਅਦਾਲਿ: ਬਾਲਅਦ
ਸਖਾ ਤੋ। ਧੁੜ੍ਹ: ਧਰਤੀ ਆਦਿ ਕੈਤਾ। ਮਣੀ: ਮਣੀ: ਸਰੂਪ
ਗਾੜੀ। ਰੋਹਿ ਰੂਪੀ। ਚਾਲਤੀ: ਚਲਾਂਦੀ ਹੈ ਦਾਪੀ। ਗਤਿ
ਨਕ। ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ। ਸਾਰਿ। ਜਤ ਸੈਗਾ। ਬੇਦਨ। ਰੋਹਿ ਦਾਸ
ਲਾਡਲੀ। ਬੁਧਮੈਂ ਧੇਚੀ। ਗਰੂਰੂਪੀ। ਪੀਠ ਕਾ ਤਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪ
ਤੈ। ਹਰਿ ਚਰਨਾ ਤੂ।੧।੯ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਾ। ਪਾਹਿਰਾਦ: ਦੇਹਿ
ਪੀੜਦ ਦਸ ਤਾ ਦੇ। ਉਦਿਤ: ਗਰਭ ਕਾ ਕਾਇ: ਕਾਲਰੂਪੀ। ਰਾਜ।
ਤੇਦੇ ਰੀਰੂਪੀ। ਪਰਦੱਸ: ਸ਼ਾੜੀਆਂ ਰੂਪੀ। ਅਧ: ਅਪਣੋ।
ਦ ਜਲਾ ਦਿਤ ਤੇ ਕੋਟੇ ਤ੍ਰੈ: ਕਰਿ ਕਰਮਾ। ਸਹੇ: ਸਹਾਰੇਗਾ।
ਕਾਮ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ।੧।੧੯ ਕਬੀਰ ਜੀ। ਦੋ ਅਰਥ ਹੈ ਇਹ
ਬਾਹਜਾ। ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰੁ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸੂਆ ਨੀਆਈ

ਤਿਸਕੋ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਸਰਾਹਿ: ਗਊਆ। ਪਾਲ: ਰੋਮ। ਪਾਕੀ॰ ਕਿਉਂ ਭੂ
ਤਿ: ਆਣ। ਚੌਤਰੂ: ਪਰੀਲਾ। ਕੈ ਉ॰ ਅਮਾਲਾ। ਦਿਵਾਈ ਟ॰ ਪ
ਨਾਦੀਮ॰ ਕਰੀਆ। ਦਾ ਅੰਤਰੀ ਦਕੌ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੇ ਕਿ
ਕੋ ਸੁਰਹਿ: ਦੇਵਤਾ। ਰਾਲ॰ ਧਰਮ ਮਾਰਗ ਮੈਂ। ਪਹਿਣਿ:
ਪੜ੍ਹ ਧਰਮ ਰੂਪੀ। ਪਾਲ: ਵਾਲ ਸੁਤ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਵਿ ਪਹੁੰਚਾ ਟਿ: ਪਿ
ਛੈਤੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰੀ ਦੇਨੇ ਧਾਰਿ: ਸੁ ਦੇਂਹਿ ਜੇਹਰੀ ਦੂਰ ਦੂ: ਵਿਲਾ
ਰਕੋ। ਪਾਇ: ਪਾਰਸ। ਕਿਸੀ॰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ। ਚਰਕੀ ਮੌਲਇਆ
ਰੂਪੀ। ਨਾਰਾਇਣ॰ ਕਿਉਂ ਚੂਨਿ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਚੀਸੁਰਾਂ॰ ਸ਼ੀਰ
ਰੂਪੀ। ਛੀਕਿ॰ ਸੁਰਗ ਰੂਪੀ। ਪੀਠ ਕ ਸੁਰਗਗ ਏਹੁ ਏਹ ਲ
ਕਰੀ: ਸ਼ੀਰਧਾਰੂ ਰੂਪੀ। ਸੰਟ॰ ਗਿੜਦ ਦਣ ਧੀ। ਕਥੀਰ॰ ਪ
ਛੋਤਾਂ। ਪੀਠ ਕਾ ਅਧਾ ਤੇ ਆਗਾ ਕੇ ਉ॰ ਕਰਮਾ। ਈਟ॰ ਸੁਤ
ਮਾਰਨਾ। ਦਿਨ। ਦੀਮ॰ ਦੇਹਿ ਦੇਰੋ ਗਾਂਦਾ ॥੧॥੧੬॥ ਜਾਗਰਸ:
॥੧॥ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾ। ਸਧਾਰੁ: ਉਪਦੇਸ਼ ॥੧॥ ਹੀਨ॰ ਗੁਣਤੇ।
ਹੋਛੀ॰ ਬਿਸਾਰ ਕਾਰ। ਸੂਠੀ॰ ਧਾਣੀ ਕਰਕੇ। ਤਨਿ: ਕਾਲੋਸ
ਕੀਰ॰ ਪੀਰ ਸਾਰੇ ਗੀਲੇ। ਅਨੰਦੀ। ਕੂਤ ਭੀਤੇ ਭੂਰ ਕੀ ਦੇਫ
ਹੋਇ। ਕੂਤ: ਵਰਤਮਾਨਾ ॥੧॥ ਸਦ: ਭਜਨ ਰੂਪੀ। ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ
ਜਲਦ ਤੁਜੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਕਮਲ॰ ਦਤਾ ॥੧॥ ਅਰਥ ਤੂ ਹੈ।
ਉਨਦ: ਓਰਤੂ। ਬੈਰਾਗੇ: ਕੀਜੇ ਹੈ। ਤਰਵਰ॰ ਸਣ ਦੇ। ਪਧਿ
ਰਖ॰ ਬਾਗਾਂ ਕੇ। ਤੇ ਜੋ ਪਰਮੀਪ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਧਨ: ਨਾਰੀ। ਸੁਹਾਗੇ:
ਅਨੰਦ ਹੋ ॥੧॥ ਅੰਗ੍ਰੀਵਾ। ਉਨਦ: ਉੜ੍ਹ ਕੇ। ਕਾਲਾ। ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ
ਕੋ। ਘਨ ਹਰਿ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ। ਧਾਰਾ। ਗਾਰਜੈ॰ ਦਰਸਨ ਰੂਪੀ
ਜਲ ਦਰਸੈ॰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ। ਕੋਕਿਲ॰ ਧਧੀ ਰੂਪੀ। ਮੇ
ਰ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ। ਤਰੋਵਰ ਬੰਦਰ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਸਿਖਾਏ ਹੈਂ ਕਿ॰
ਸ਼ੁ ਦੈ ਰੂਪੀ। ਕੁਇਅੰਗਮ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ। ਇਨਾ ਕਰ ਘਰਿ ਪ੍ਰਿ
ਰਧਨ ਸੁਹਾਗੇ ਰਦ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ ਕਰ ਗਰਾਂ ਦਰਸਨ ਉਪਦੇ
ਸਰੀਆ। ਧਧਿ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਐਸੋ ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ: ਚੇਰ
ਨਾਤਿ ਸਕਰ ਕੁਇਅੰਗਿਮ ਪ੍ਰਮਿਨ ਹੋਇ। ਪਿਰ ਘਰ [illegible]
ਰਥਿਹਿ ਰਗਮੇਂ ਦ ਹੋ ਦੇਹ। ਤਰਵਰ ਨੂੰ ਪਿਰ ਘਰ ਧਨ ਸੁਹਾਗੇ।
ਤ੍ਰਾ ਅਰਥਾ। ਕਾ। ਕਿਚਲ: ਅਧਾ ਦ੍ਰਿੜਾ। ਕੁਬੁਧਿ। ਨਾਸਣ
ਥੀ। ਕੁਨਾਰ: ਕਾਮਣਿ ਨਾਰੀ। ਕੁਲਖਣੀ: ਆਸੀਕਾਣ

ਵਾਲੀ॥ਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮੁ॥ਰੰਗੁ:ਅਨੰਦੁ॥ਰਸਨ:ਜਿਹਬਾ॥੩॥ਦਰਦ੦ਅੰ
ਤਹਕਰਣਹਕੇ॥੪॥੨॥ਮ:੧॥ਸਨਬੰਧੀ੦ਵਾਲੀ॥ਸੁਰਾ:ਜਾਣਕੇ॥ਧ
ਰੀ੦ਪ੍ਰੀਤਿਕੀ॥੯॥੩॥੧੬॥ਮ:੧॥ਜੋਤਿ:ਗਿਆਨਤਿਸਕਾ॥ਭਾਈ੦ਬੁਧੀ॥
ਕੂਰਿ:ਕੂੜਾ॥੧॥ਲਖਾਰੀ:ਲਖਿਆਹੈ॥ਛੁਟਦਾ॥ਸਰਣੁਪਰਣੀਧਰੁ
ਹਰੀਤਿਸਕਾਨਾਮਅੰਤਰਿ॥ਨਾਕਲ:ਸਕਤੀਵਸੁੰਦਰਵਕਰਾ॥
੩॥ਹਰਜ:ਅਨੰਦਾ॥ਤਪੁਪਾਇਆ੦ਉਪਦੇਸੁ॥ਪਰਚਾ:ਪ੍ਰੇਮੁ॥
੪॥੧॥ਮਨੁ੦ਕੇ॥ਮਾਨੀ:ਮਨੀਵਵਮਨੁਵਮਨੈਨਹੂ॥ਮਾਨੀ॥ਛੁਟਦਾ
ਦੀਨਜਨਉਪਰਦਾਇਆਲਹੋਵਹੁ॥ਜਨਸੇਵਹੁ॥ਅਰਥੁ:ਸਿਖਕਾ
ਨੀ॥ਵਸਗਤਿ:ਵਸੀਕਾਰ॥ਆਣੇ:ਕਰੇ॥ਦਾਇਆਲ॥ਹੋਇਤਉਨਮ
ਨ:ਉਲਟਕੇ॥ਤੁਰੀਆਪਦ॥ਲਾਲਰਾਨੀ੦ਰੰਗਿਤੀ॥੫॥ਮ:੫
ਸਿਰਭਾਰੁ੦ਪਧਾਰੂਪੀ॥ਵਾਸਿਰਭਾਰ:ਸਿਰਪਰਨੇਨਰਕਮੈ
ਦਾਮਾਤ੍ਰਗਭਮੈ॥੬॥੧੬॥ਪ੍ਰਥਇਵੇਕੇਕਹੇ॥ਮ:੪॥ਖੇਟਕੋ
ਪਾਪਨਹੋਇਆ॥ਆਪਿ੦ਣਾ॥ਆਦਿਬਿਆਦੁ॥ਉਪਾਦਕਾਮਿਤ
ਪਾ॥੭॥੧੬॥ਮ:੪॥ਪੜਤਾਲ॥ਛੁਟਕਾ॥ਮ:੪॥ਖੰਡ:ਤਰਾਣੇ
ਦੁਆਤੇਹਰਿਜਨਸਾਧੂਹਰਿਕੇਭਗਤਿ॥੧॥ਰਹਿ:ਸੀਤਾ॥
ਪੰਚਿਸਬਦ੦ਦਸੰਦ੍ਵਾਰਕੇਵਸੀਤਾਕੇ॥ਅਖੇਰ:ਮਸਤਕੁਕੇ
੨॥੯॥ਘਟ੨:ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ॥ਸਦ੨:ਤਿਨਮਨਤਨਕਰੋ
੩॥੧੦॥ਸਤਿ੨:ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ॥ਪਰ:ਭਲੀਤਰਾ॥ਭਵਨ:
ਭਉਣਾ॥ਅੰਗ:ਪਖ॥੪॥੧੧॥ਮ:੪॥ਪੜਤਾਲ॥ਹਰਿ੨:ਹਰਿ
ਕੋਹਰਿਹਰਿਜੋਨਮਹੈ॥ਇਹੁਕਰੋ॥ਅਰਥੁ॥ਸੰਪੈ॥ਆਸੀ੦ਬੁਧੀ॥
ਪਾ॥੧੨॥ਸਰਬਗੁਰੋ:ਸੁਪਰਾਦ॥ਸਰਬਕੇਅਗੇ॥ਪ੍ਰਗਟ॥ਸਭ
੩:ਸਭ॥ਆਪੇ੬:ਦੋਵਾਰੀ॥ਤਿਨਕਾਲਕਰੋਂ॥ਰਾਮ੨:ਤਿਨਕ
ਲਕਰੋ॥ਅਗੇ॥ਪਿਛੈ॥ਸਭਾ॥ਵਿਜੁਗਾਮੈਂ॥ਦਾਹੁਣਤੇਅਗਲੋਕ
ਲੁਮੈ॥ਦਾਸਮਨ੦ਕਮਾਇਆ॥ਦੁਖ੦ਤਾਪਾਦਿ॥੬॥੧੩॥੧੬
ਮ:੫॥ਛਿਦ੍ਰਾਸਾਂਧਾਣੀ॥ਕਉਕੋ॥ਇਨਸਾਧੇ॥ਅਸਰਾਉ:ਆਸ੍ਰਾ
ਪਾਰਿ੦ਧਾਲਸਮੀਕਦਤਾ॥ਗਤਿ੦ਅਜਾਮੇਲਦਤੂ॥ਸੁਆਉ੦
ਮੀਰਾਬਾਈਦਤੂ॥ਏਕਸਾਤੇਲਖ:ਇਕਤੇਬਹੁਤਹੋ॥ਆਲਾ
ਪਤਿਏਕ:ਬਹੁਤਤੇਏਕਹੋਵਾਂ॥੧॥ਜਾਨੁ:ਜਾਣਤਾਹੋ॥ਪਵਨ:
ਪਾਵਕਾ॥ਨਾਮ੦ਕਰਾਂਦੇ॥ਸੋਮਪਾਕ:ਚੰਦ੍ਰਮਾ॥ਇਣਬਰਤਸੋਮ
ਜੋਹੀਦੁਮਰਜਾਦਸਰੋਵੇਖਕੇਕਰੇ॥ਪਾਕ॥ਭੋਜਨ॥ਦਵਾਸਗੁਪਿ

ਛੇ ਜਗ ਮਰਤਾ ਜੇ ਪਾਨ ਕਰੇ ਸੋ ਮਧਪ ਕ: ਗਿਲੋਇਕੀ ਦੋਲਿ ਕਾਰ ਸੁਆਸਿ
ਥਿਆ॰ ਤਿਨਾਸ ਰਹੀ: ਮੰਦਾਗਿ ਵਿ ਮੁਸਾਫਰੁ ਦੇ ਮਛੀਆ ਵਿਚਿਨ: ਓ
ਰੁਆਦ ਤ੍ਰਿਭਵਕੁੰਡੀ ਕਰਿ ਨਾਸੇ ਹੋ ਜਾਉ ਭ੍ਰਾਤ੍ਰਿ॰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂ ਰੂਪੀ ਆਇ
ਦਾਨ: ਦ੍ਰਿਸਟੇਦ ਦ੍ਰਿਸਟੀਆ ਸਰਗਨ: ਸੂਰਣ੍ਯਾ ਰਾਮਧਯਾਨ ਚਲੇ॰
ਜੂਨੀਮੇ ਆਪ੍ਰਯਸ: ਪਤੀਕੋ ਕਵਰੇ: ਕਮਲੋ ਆਕਾਰਹ: ਯਾਰਾਇਨੀ
ਹੋਆ ਯਾਜਿਓ: ਘੜ੍ਹੀਆਲਾ ਤ੍ਰੇ ਪ੍ਰਦ੍ਰੇ॰ ਹਰਿਆ ਕਾਲਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂ
ਪੀਆ ਸਿਹਣਾ॰ ਸਕਾਮ ਕੁਮਾਰੂਪੀਆ ਉਲਾਸ: ਫਲਸਾ ਕਰ॰ ਦਿ
ਸਟਾਂ ਰੂਪੀਆ ਲਾਲ॰ ਨਾਮ ਫਸਦਾ ਸੁਆਦ ਹਾਮਿ: ਮਾਲਾ ਆਮਸਾਦਿ: ਚੁ
ਫੰਆ ਸਤ੍ਰੁਦਤ੍ਰੁ: ੨ ਪਖਤਾ ਹਾਂ ਆਪੀ ਠਕਾ ਜਮ ਐਸੇਟ ਡੇਰੋ ਆਸਾ
ਕਿਹਾ: ਸੈਨਦੇਆ ਮੋਟਿ॰ ਪਾਸੇ ੪ ਰਹੀ॰ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀਆ ਪ੍ਰਿਆ॰
ਲੀਏ ਤਿਨ॰ ਜਰਾ ਕਾਹੇ ਸਾਰੀਓ: ਫੇਸੁਆ ਅਰੁਦਾਗਿਓ: ਅ
ਰਦਾਸੁਆ ਪਾਸਤਿ ੬: ਦੇਦੇਰਤ੍ਰੇ ਕਾਲੁ ਕਰੋ ਆਫੀਰ ਕ: ਖਿਚਾਯੇ
ਨਾਯ: ਥੇਨਾਸਾ ਇਖਨਦ ਰੂ॰ ਜਾਫਰੂਪੀਆ ਚਾਰ॰ ਥੇਦਦਦਰ
ਹੋਆ ਪਟਰਿ॰ ਸਾਮ੍ਰਦ ਦਰਸਨਾ ਆਪੇ ਪਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ
ਦਾ ਯਾਸ॰ ਕਰਨ ਮੁਦਤਾ ਮੇਤ੍ਰੀ ਉਪੇਖਤਾ ਰੂਪੀਆ ਫਲਾਂ॰ ਅ
ਰਖਪਰਮਣਦੇਆ ਨਦ: ਤ੍ਰਕਾਤ ਹੋਇ ਸਥਿਖਾਨਦ: ਸਬਿਸਾ ਹੋ
ਸਰਨਿਰ: ਤ੍ਰੈਮਨਾਦ ਰਕਰੋ ੭ ਪਏ: ਪਾਇਕਾ ਉਲਟੀ॰ ਧਿ
ਤੀਆ ੮ ਕਹਾਦਤ੍ਰੁ: ਕਹਣੀ ਆਮਾਚਿਤ: ਅਵਸਮਾਤ੍ਰਾ ਜੇ ਸੇ॰
ਲਾਲਕੀ ੯ ਨਤ੍ਰਿਨ॰ ਸਕਾਮੁਕੁਮਰੂਪੀਆ ਪਾਦਕ॰ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ
ਕਾਲਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀਆ ਦ੍ਰਿਸਟ੍ਰ॰ ਕਰਮ ਰੂਪੀਆ ਸਿਖਾਰ॰ ਰੂਪੀਆ
ਕਾਜਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਕੀ ਕੋਠੀਆ ਸਾਰੇ: ਹੰਕਾਰ ਕਰੋ ਪੇਤ੍ਰ॰ ਸ
ਸਾ ਰੂਪੀਆ ਤ੍ਰਾਲ॰ ਜੀਰ ਰੂਪੀਆ ਸਾਇ॰ ਨਲਤੇ ਗਰੂਪੀਆ ਸਤ
ਲ: ਨਰਕਮੇ ਆ ਛੂਟੀ: ਜਰਾ ਆ ਸਿਰ ਕਾਰੇ: ਸਿਰ ਧਰਨੇ ੧੦
ਪਰਾਕ: ਵਿਖਾਦ ਦੇ ਠਗੀ ਆ ਜਾਂਦੇ: ਵਾਹੇ ਲੈਨੂ ਮਖਣਆਰੀ
ਸੈ: ਕ੍ਰਿਕਲੈ ੧੧ ਜਾਲ॰ ਮੋਆ ੧੨ ਸਹਜ: ਅਭੂਤ ੧੩ ਸੋ
ਰਲੇ: ਮੇਰਾਆਰਸਾਤ੍ਰ: ਨਾਸਾ ਥੀਤਿ॰ ਹੈਗਾਤ੍ਰ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀਆ ੧੪
੧੫ ਥੇਦਨਾਈ: ਥੇਦਨ: ਪੀੜ੍ਹਾ ਉਮਕਾਈ: ਉਮਗਣਾ ਆ
ਈ: ਜਾਗਾ ਆ ਸੋਰ: ਉਪਕਾਰ ਦੇ ਭੁਸਅਤ ੧੫ ਨਰਕ॰
ਮੇਤਾ ਕਰੂਹੀਆ ਰੁਜਮਾਈ: ਰਹੀ ਥੇਦਤ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਦਾਦਤ੍ਰਾ ਕ

ਲ: ਕਾਲੋ ॥੧੬॥ ਸੁਹਾਈ: ਸੁਹਾਵੈ ॥੧੭॥ ਗੁਸਾਂਈ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥੧੮
ਖਲਾਸ: ਮੁਕਤਿ ॥੧੯॥੧੯ ਮ: ੫ ਕਉ: ਪੂਰਨ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾਹੀ
ਪਲ: ਪੀਛੂ ਅਧਾਰ ਨ ਕਉ ॥੨੦॥ ਧਰਮ ਰਾਉ ॥ ਸੁਖਦਾਈ
ਆਨ: ਦੂਜਾ ਥੀਓ: ਉਤਪਤਿ ॥੨੧॥ ਗੋਸਟ ॥ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
॥੨੨॥ ਅੰਤ੍ਰ: ਮਨ ਤੋਂ ਨਾ ਵਿਕਰੋ ॥੨੩॥੧ ਮ: ੫ ਛੋਰਰੀਆ:
ਛੋਟੀ ਬੁਲ ॥ ਮਨ ਦੀਆ ਚੂਕ ॥ ਛਮਨ ਦੀ ਨਿਰੀਆ: ਚੇਰੀ
ਭੁਰੀਆ: ਪੌਣਿਆ ਧਾਰਦੇ: ਪਤੂਦੋ ਧਰੀਆ: ਵਰੋ ਭੀਰ:
ਸਮੁਦਾਇ ॥੨੪॥ ਬਿਖਿਆ ॥ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਆਲਿਪਾਰੀ: ਅ
ਲੇਪੁ ਸਦਕਾਰੀ: ਸਦਕੋ ॥੨੫॥ ਬਿਰਕਤੇ: ਵਿਰਕਤ ਗਾਤੇ:
ਗਤੀ ਤੇ: ਤਰਮਾ ਪਗਾਤੇ: ਪਛਾਤੇ ਰਾਤੇ ॥ ਅਉਧੀ ਰੂਪੀ
॥੨੬॥ ਅੰਧੁਲੇ ॥ ਅਗਿਆਨ ਕਰਾ ਆਣਕ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬਚੇ
ਕਾ: ਬਬੇਕ ਕਰ ਕੇ ॥੨੭॥ ਨੀਰਿ: ਪਰੇਸਪਾਏ ॥ ਜਨ ਸਹਿਤ ਵ
ਮੇਵਿਵਾਇਆ ਰੁਚਾਗੇ: ਰੁਚੀ ਕਰ ਕੇ ਲੇ ਭਾਗੇ: ਲੈ ਕੇ ਸਰਧਾ ਗੇ:
ਸਰਬ ਗਾਧ ਠਾਉ ॥ ਸਦਾ ਦਰਪੀ ਚਿਤੀ ਦੇ ਕੇ ਗਾਉ: ਅਭੇਦ
॥੨੮॥ ਬੈਰਾਗਨ: ਹਿਕਾਰ ਮੰਦਰ ॥ ਗੁਣਾ ਕਰ ਨਿਧਿਆਨ ॥ ਧੁਧੀ
ਕਰਾ ਸੁਧਰ ॥ ਸਰੀਰ ਕਰਾ ਸੁਜਾਨ ॥ ਵਚਨ ਕਰਾ ਨਾਇਕ: ਰੂ
ਏਰਾਦਾ ॥੨੯॥ ਰੋਗਾ: ਹਮਿਾਰ ਜਨ: ਗਾਫਲ ਜੋਗਾ: ਜਾਗਾ ਵ ਜੇ
ਗਰਕਨਾ ਕਮਾਇ ਕੈ ਸੋਭਾ ਭੋਗ: ਅਭੇਦਾ ਪਾਠੇ ਗਾ ॥ ਸਧ ਧੂਰ
ਦੇਵਪਾਠ ਦੇ ਪਖ ਕਰ ਕੇ ॥੩੦॥ ਨਾਦ: ਉਪਦੇਸ ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਆਧ
ਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਵ ਧਕੁਠ ਦਾ ਸਰੂਪ ॥ ਆਨ: ਸਰਣ ਵ ਪੈਜਾ ॥੩੧॥
ਧਾਨ: ਇਵੇ ਅਤਿ ਸਰਕ ਹੋਵਾ ਸੂਰਣ: ਸਰਮੇਰ ਹੈ ਰੂਪੀ ਗੜ ਮੈ
ਗਾਰ: ਖਾਈ ਦੁਖ ਧਕਾ ਜਾਨਸ: ਸਹੰਸਇ ਕਾ ਖਸਠੇ ॥ ਗੁਣ
ਦੇਖਣ: ਪਪੁਟੀ: ਪੀਤਾ ॥੩੨॥ ਪ੍ਰਾਨਦਾਨ: ਪ੍ਰਾਨ ਕਾਰ ਧਕਾ
ਅਰਧ ॥ ਸਿਕਲਪ ਕਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ॥ ਕਮਾਣੇ ਸਰਧਲੀ ਉ ਅਉਧਿ
ਦ ॥ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਲੀਏ ਪ੍ਰਬੀਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਧਨੀ ਨ ॥ ਗੁ
ਣਾ ਰੂਪੀ ॥੩੩॥ ਸੰਘਾਰ: ਸਮੂਹ ਵ ਜਨ ਮੇ ਸਾਹੋਣਾ ਗਾਧਰ:
ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਕਰੋ ਜਗਾਤ੍ਰ: ਜੀਦਾ ॥੩੪॥ ਸਹਾਮਾ: ਸਹੀਏ ॥੩੫॥
ਧਾਰਿ ॥ ਘਧੀ ਰੂਪੀ ॥ ਦੋਨਸ: ਪਿਆਰਾ ਬਿਲ: ਆਸਰਾ ॥੩
ਧਜੇਹੀ: ਸੋਧ ਤੀ ਹੈ ਗਰਸ: ਅਨਿਦਾ ਮਨ: ਮਨਨਾ ਜੋਹ:
ਨਸ਼ਾਤੇਹ: ਤੇਰੇ ਨਾਲੁ ॥੩੭॥ ਚਲਤ: ਅਚੂਰਜ ਚਲਾਵੇ ॥

ਮੇਟਿ ਆਸੀਸੰ ਤਤੁ ਤਾਰੇ ਸਦਾਰਿ ॥ ਦੇਹਾਂ ਕੇ ਨਾਥ ਸਨੋਂ: ਧਿਨਾ ਸੈ ਆਧਿ
ਰੂਪ ॥ ਅਕਾਲ ਨਰੂਪੀ ॥ ਰੂਪ ਹਾਰ: ਤੇਰਾ ॥ ੩ ॥੫॥ ਨਿਹਿ: ਗਰਜਾਰੁ
ਵੇ ਬਿਸਰਾ ਕਰਮ: ਵਿਸੈ ॥੬॥ ਬਾਣੀਆ: ਦਾਸਨਾ ਬਾਣਿ ਤ: ਤੈਕ
ਲਕਰੇ ॥੬੧॥ ਬੀਕ: ਥੈਕਾ ਵਾ ਬੀਠਲਾ ॥੬॥ ਸਮੂਹ ॥ ਜੈਠੋਸ
ਭੰਨਾ ਕਾ ॥੪੩॥ ਕਤ: ਕਿਦੋ ਮੋਹਨ: ਮਾਯਾ ਬਾਦਰ: ਥਾਟ ਰੇਮਸ
ਗਲੰ ਗੁਣਾ ਪਾਏ ॥ ਹਰੀ ॥੬॥ ਪਾਹਿ ਲਰੀਆ: ਏਹਿ ਲੀ ਲੁ
ਜ: ਸਰਆ ਬਿਸਰੀਆ: ਬਸਨੇ ਦੀਆ ਸੈਗ: ਭੁਲੀ ਤਰਾਂ ਵਮੋਖ
ਕਰਾ ਤੇਤਰੀਆ: ਜੈਤੂ ॥੪੫॥ ਸੁਹਾਗ: ਅਨਿਦਾ ਸਾਕ: ਆ
ਦਰਾ ॥੪੬॥ ਪਖਉ: ਨਾਸੁ ਦਾਸੁ: ਦਸੁ ॥੪੭॥ ਖਿਲਾਏ ॥ ਤਨੁਕਰਾ
ਲਹਾਏ ॥ ਮਨਕਰਾ ਅਨਦਾਈ: ਅਨਿਦਾ ॥੪੮॥ ਪਾਰਿ: ਸਤਗਿੁ
ਲੋਨ ॥ ਦਰਗਾਲ ਜਾਈ ਐ ਮਾਤਿ: ਸਿਖਣਾ ਬੁਧਿ ॥ ਮੈਂ ਚੂਕੀ: ਮੁਕੀ
ਸੁਹਤਾਈ ਐ: ਮੁਬਾਜੀ ॥੪੯॥ ਮਹਤੁ: ਸੁਰਾਤ ਬਾਣ ਮਿਲਕ: ਪ
ਜੀਪਾਪਾਦੀ ॥ ਪ ॥ ਸਤੁ ॥ ਅਰਥਾਦੇ ॥੫੧॥ ਪਾਰੈ: ਪਾਰਕੁਰਾ
ਸਪਾਰੈ: ਸਮੂਹਾ ਸਾਰੈ: ਕਹੈ ਪਚਾਲੈ ॥ ਜਨਮਾ ਦੇਰਾ ਭਉ ॥ ਜ
ਮੇਕਾ ਲਾਤੁਲੈ: ਲਤਾਵਨ ਹਾਰੇ ਨਿਰੋਹ: ਪ੍ਰਿਦਾ ਨਾਦ: ਸੁਵਣ
ਟੈਦਾ ਬਿਨੋਦ ॥ ਨੇਤ੍ਰਨਿ ਦਾ ਆਨਿਦ: ਕੌਰਾ ਨਿਦਾ ਕਰਨ ॥ ਜਗ
ਤਦਾ ਕਰਾਦਨ ॥ ਬੁਹਮਾਦਿਕਾ ਤੋ ਆਦਿਕਾ ਆਪਾਦਉ: ਆਪੇ
ਆਪੁ ਹੋ ॥੫੩॥ ਬਿਖੁ: ਬਿਖੈ ਆਸਨ: ਸਤ ਸੰਗ ਪਰਗਟ:
ਸਰਗੁਣਾ ਗੁਪਤ: ਨਿਰਗੁਣਾ ਧੁੰਧੂਕਾਰੈ: ਧੂੰਦਾ ਰੂਪਾ ॥੫੪॥ ਪਲੰ
ਭੂਪਹਰੀਆ ਥਾਨ: ਸਤ ਸੰਗਾ ਸਾਨ: ਆਦਰੇ ॥ ਪਪ ॥ ਜਗਨਾ: ਰ
ਕਤ੍ਰਾ ॥੫੬॥ ਅਪਨੇ ॥ ਜੁਆਮੀ ॥ ਬਿਰਥਾ: ਦਰਤਾਂਤਾ ਅਰਥਾ:
ਪਜੋਜਨਾ ਥੋਰ: ਪਦਾਰਥਾ ॥੫੭॥ ਉਧਾਰੈ: ਉਮਰਾਇਆ ਮੀਰ:
ਰਾਜੇ ਅਮਲਕ: ਥਲੋਚਾ ਅਪਾਨ: ਪਰਵਾਨਾ ॥੫੮॥ ਪਾਨੈ ਬੀੜਾ ॥
ਬੀਧਰੈ: ਬੈਧੂ ਆਰਾਨ: ਆਸਰਾ ॥੫੯॥ ਇਤਨੀ ॥ ਮਰਣਦੀ
ਵਰੈਚਕਾ ਸਾਰੀ: ਜਮਾਲੀਦ ਸਦਾਰੀ ਬਾਦਰਤ: ਪਾਂਦਰਾ
ਕਾਰੀ: ਐਥੀ ਬਣੈ ਰਗੀਆ ਰਾਚੇ ॥ ਤਨ ਸੋਂ ਆਰੇ ॥ ਦਚਨ ਸੋਂ
ਹਿਤੁ ॥ ਮਨ ਸੋਂ ॥੬੦॥ ਮੋਹਤੁ: ਠਗਦੀ ਹੋਰੀ: ਹਟਦੀ ਥੋਰੀ:
ਥੋੜੀ ਚਕੂ: ਤਿਲਕਾ ਰੋਲੈ: ਪਿਛਾ ਪਾਤਿਤ ॥ ਪਿਆਜ
ਗੁ: ਜੀਵਾ ॥੬੦॥ ਖਾਟਲੀ ॥ ਆਜਾ ਹਾ ਮਰੈ: ਚਮੁਸਨਾ ਚੀਦ
ਤ੍ਰਾ ਜਜਰੀ ॥ ਜੀਰਣਾ ਮਾਟਲੀ: ਦੇਹੀ ਮਿਟੀ ਦੀ ਉਹੀ ॥ ਜ

ਹਾਅਸੋਂਤ ਨਹੀ ਆਊਹਾਂ॰ ਜਮ ਅਨੇਤ ਰਹੇ ਘਾਸਾਂ॰ ਪਹਿਆ ਝਾਣਲੀ:
ਝੂਠਾ ਸਠਰੀ: ਮੰਦਾਰੀ ਦ ਰਹੀਆ ਹਾਣਲੀ: ਹਨੂੰ ਅਰੋ ਪਾਖੰਡ ਦ
ਹਟੀ ਤੇਆ ਝੂਠੰ ਰਸ: ਰਸਾਂ ਦੇਦਿ ਭਲਗਾ ਹੋਆ ਭੀਰ: ਭੀੜੀਆ ਬ
ਟਲੀ: ਥਾਟ ਨਾ ਗਾਣਲੀ: ਗੋਰ ਪੂਨਾਦੀਆ ੬੧। ਜੋਧਿ: ਜੋਧਿਆ ਦਰ
ਮਹਾਜਨ: ਮ੍ਰਿਜਨ ਬਹੁਤੇ ਆ ਪ੍ਰੀਛਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਰਾ ਤਾਈ ਬਧਾ: ਗੀ
ਤੀਆ ੬੩। ਧਯਾਨ: ਧਿਆਨਾਂ ਦੇ ਜੋਰੀ ਜੋੜੀਆ ਧਪਾ ਤੇ ਨਹੁੰ ਹਾਥੇ
ਕੇਸਾਦਿਉ: ਕੇਸਾ ੬੬। ਅਲਪ: ਅਲੇਪਾ ਪਾਗੀ: ਬਧੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਬੈਰਾਗੀ: ਰੋਤਾ ੬੭। ਪੁਕਾਰੇ: ਫਿਰਆਦਾ ੬੮। ਸਮਤ:
ਸਮਾਨਾਦ: ਸਚਦਾ ੬੯। ਟਿਲ: ਅਰਥਾਂਇਆ ੭੦। ਪ੍ਰਭ: ਪ੍ਰ
ਬੀਆ ਛੁਟੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ੭੧। ਛੁਟੇਦਾ ਹੋਜਨਆ
ਨਾ ੭੨। ਸੂਤ: ਚੇਤਨ ਜਤਾ ਲਾਭ: ਲਾਹਾ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਚੇਲਾਹਾ।
੭੩। ਅਨੰਦੁ: ਮਨ ਧਰ ਕੂਮ ਕੂਰੋ ਆਪਨੇ॰ ਦਾਸਾ ੭੪। ਗਤਿ:
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅਠੰਦੀ: ਸੀਤਲਾ ਜਲਤੇ: ਜਲਦਾ ਦੁਖ॰ ਸੀਰਦਾ
ਦੁਰਦੁ॰ ਰਿਦੇ ਦਾ ਭ੍ਰਮ: ਅਦਰ ਤਾ ੭੫। ਜਾਆਊ: ਪ੍ਰਜੋਜਨ
ਅਪਿਆਊ: ਭੋਜਨਾ ੭੬। ਛੁਟੇ ਦਾ ਹੋਤ ਨਹੀ ਕਛੂ ਕਰ ਣੀ ਕਦ
ਕਰਣੀ ਕਰੀਏ ਦੇਖ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਛਿਦ੍ਰ: ਕਲਿ ਕਾ ਬਿਆਧਿ॰
ਭੂਪਾਨ ਦਿਨਸ: ਦਿਨਾ ਧਾਲਿੰ॰ ਰੂਜਰ ਹੀ: ਜਰਾ ੭੭। ਨਾਦ:
ਸਦਹਨਾਮ ਸੋਂਬਿਖਾਦੁ: ਦ੍ਰਿਰੋਧਿ ਝਾੜਿ: ਲਦਕੇ ਮਨੂ
ਪਾਵਿਲ ਤੇਊਚ: ਉ◦ ਊਚੇ ਦੇਵਤਾ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਰਗੀ ੭੮।
ਕਾਣੀ: ਕਾਣੇਆ ੭੯। ਜਾਣੀ: ਸਾਂਜਾ ਨਿਹਾਰੇ: ਦੇਖਦੀਏ ਦਰੇ
ਪੋਵਣ ਜਪੁ॰ ਦਰਸ ਸੋ ਸਿਰ ਹੁ॰ ਮਨ ਸੋਂ ਭੇਰਾ॰ ਮੀਤਰੇ
ਛਿਦੇ ੮੦। ਮਿਲ॰ ਰਕਤਾ ਬੀਦਾ ਜਾਪ: ਮੀਤ ਰੂਪ ਆਨਾਦ: ਬੇਰ੍ਹੀ
੮੧। ਧਾਈ: ਉਪਦੇਸਾ ੮੨। ਜਾਤਿ: ਜਪਤੇ ਆ ਬੀਰਥਾ: ਪੀਰਾ ਜਲੀ:
ਸਚਾ ਦਾ ਸਿਚੋ ਅਮਹੀ: ਹੋਸੀ ਜਮਹੀ: ਸਮਾਈ ੮੩। ਸੁਆ
ਉ: ਸੁਆਦਾ ੮੪। ਬੈਕੁੰਠ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਦ ਬੈਕੁੰਠ ਕਸੁਖਾਮ
ਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਖ: ਪਾਸੋ ਪਰਨ: ਪਰੋਹਣਾ ਉਰੀ: ਜੀਣੀ ੮੫।
ਪਾਤਦਨੀ: ਸੁਪਾ ੮੬। ਦਸੇਂ॰ ਹਰੀ ਸਰਬ॰ ਜੀਵਾ ੮੭। ਪੇਖਾ:
ਪੇਖੀ ਏ ਰੇਖਾ: ਪਰਕਾਰਾ ਬਿਸਾਮ: ਨਿਜ ਚੇ ਸੇਖ: ਵਿਸੇਸ ਦ
ਹੋਰੁ ਕੁਮਾਰਾ ਕਾਲੇਖ: ਕਾਲਖ਼ਾਰਾਜਿ: ਪੂੰਜੀ ਆ ਭੇਖ: ਦੇਹ ਹਿਦ
ਤਾਂ ਦ ਕੇਖੁ ਅਗਨ॰ ਤਾਂ ਅਰਥ: ਪ੍ਰਜੋਜਨਾ ੮੮। ਗਿਆਨ॰

ਸਾਜਣ੍ਹੀ॥੯੫॥ਕਿਵੀਕਿਸੈਨੂਕਹੈਤੂਪੂਰਨਤਹੈਤਾਂਸਾਹਿਬੁਕਹੈਂ॥ਪੂਰ
ਤੁ:ਚਰਨ ਨਾਗਾ॥ਪਾਰਿ:ਅਸਜਾਂਨਾ॥ਧੁਰੇਧਾਰ:ਧੁਰਮਰਜਾ
ਦਾਧਾਰੀਦਾ ਨਾਗਾਂ॥ਧਸੁਧਰੁ:ਧਿਜੁਧਰਨ ਦਸਤੁਧਾਰੀ॥
ਰਸ:ਅਨੰਦਾ॥ਧਾਰੇ:ਤੁਦਾਕਰਾ॥ਮੂੜ:ਮੂੜਹੈ॥ਰੂਪ:ਸੁਦ੍
੯੦॥ਜੀਵਨਿ॥ਵਟੀ॥ਰਤੇਰਾਂ॥ਤਿਆਰੋ॥ਜੀਵਨ:ਰੋਕਾਦਧ
ਰੋਇਆ॥ਪੀਵਨਿ:ਜਮਤਾ॥ਹੋਇਆ॥੯੧॥ਧੇਤਾਲ:ਕੁਕਾਣੀ
ਜਾਲ:ਪੀਦੇ॥ਕਾਲਿ:ਸਮਾ॥ਮਾਲ:ਜਮੂਹਾ॥੯੨॥ਗੋਂਧੇ:ਗਿ
ਜੋ॥ਸਿਸਾਰ॥ਦੁਖਸੁਖਾ॥ਸਿਮਰਨਿ॥ਮਨੋਜੋ॥ਆਚਾਰੁ:ਕ
ਰਤਬਾ॥੯੩॥ਬਹੁ॥ਪ੍ਰੀਤਿ॥ਗਾਰਰ॥ਕਹੀ॥ਪੋਰੀ:ਖੇਡ
ਆਨ:ਹੋਰੁ॥ਹੋਰੀ:ਕੋਈ॥੯੪॥ਮੀਠ:ਪਿਆਰੇ॥ਸਮਾਹਿ:
ਸਮਾਵੈਦ ਅਨੰਦਾ॥੯੫॥ਪ੍ਰੇਮ:ਰਖਿਆ॥ਸੂਧ:ਸੁਖਧਾਮ
੯੬॥ਸੋਇ:ਜੋਧਾ॥ਕਰਮ:ਕਰਮਾ॥ਕਰਦਾ॥ਕ੍ਰਿਪਾ॥ਤੋ॥ਆਪਨੇ
ਦਾਸਾ॥੯੭॥ਧਾਏ:ਧਾਦੇ॥੯੮॥ਪਤਿਤ॥ਪਇਏ॥ਪ੍ਰਾਣੀ॥
ਸੇਵੋ॥ਗੁਰਧਾਰੁ॥ਮਾਰੋ॥੯੯॥ਸਭ॥ਪੀਤਾ॥ਆਤਮਜੀ
ਵਾਧੀਧ:ਜੀਵਪਤਿ॥੧੦੦॥ਅੰਤਰ:ਚੀਨਦਾ॥ਕ੍ਰਿਸ॥ਇਤ:
ਇਸੇਕਰਤਾ॥ਕਿਕਰ:ਦੂਤਾ॥ਗਦਰ:ਧੂਤਾ॥੧੦੧॥ਠਰਾਉਰੀ:
ਰਸ:ਘਟੀ॥ਪੀਉ:ਧਾਮ॥੧੦੨॥ਗੁਣ॥ਧਾਰੇ:ਗੁਣਾਂ॥ਕਿਦਾ
ਮਾਦ:ਮੈਦਾ॥ਬਿਖਾਦ:ਝਗੜੇ॥੧੦੩॥ਧਜਰ:ਕਰੋ॥ਗਈ
ਆਂ॥ਸਖੀ॥ਪ੍ਰੀਤਿ॥ਜੁੜੇ॥ਦਸਾਰ ਜੋ॥ਪ੍ਰੀਤਿ:ਭੋਗ॥ਦਾ॥ਟੇ
ਟ:ਸਟੇਹੂ॥੧੦੪॥ਗਟਕ:ਗਟਕਾ॥ਤਤ:ਸੋਏ ਤਤਕਾਲ
ਰਦਾਇ:ਪੌਇਦ ਮਾਰਕੇ॥ਮਾਇਆ॥ਮਤਨੂ॥ਮਟਕ:ਪ
ਟਕਾ॥ਆਪਨ:ਅਧੇਹੀ॥ਕਟਾਰੀ:ਆਦਿ॥ਮਾਰਰੂਪੀ॥੧੦੫
ਧਾਟੁਟੀ॥ਅਦਧੀ॥੧੦੬॥ਧਰਤੀ:ਜਿਦੂਜਾ॥ਰੋ:ਜਲੇਜੀ
ਵਾ॥੧੦੭॥ਧੀਨ॥ਮਾਲਸਾ॥ਉਦਰ:ਅੰਦਰੂ॥ਮਾਦ॥ਮਦ
ਚੀਨ:ਜਗਣਾ॥੧੦੮॥ਬਹੀ:ਕੂੜੀ॥ਸਹੀ:ਪ੍ਰਗਟਦ ਸਿਸੋ
ਟਹੀ:ਟਲੇ॥੧੦੯॥ਆਈਰੀ:ਹੇਸਖੀ॥ਧੁਮਾਰੇ:ਮਸਤ੍ਰ
ਕਾਰੇ:ਕਲਿਕਾ॥ਹੋਰੀ॥ਧੇਤੀ॥ਧੇਰਾਰ:ਦਿਰਕਣਾ॥੧੧੦॥ਰੁ
ਕੁ॥ਜਨੀ॥੧੧੧॥ਧਗੀਰੀ॥ਕਟਉਤਾਰੂਪੀ॥ਕੁਠਾਰ॥ਗਿ
ਆਨਰੂਪੀ॥ਅਕਨੀ॥ਰਾਮਨੌਮਰੂਪੀ॥ਪਰਹਰੇ:ਨਾਸਕ)

ਬਨ:ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਰੂਪ।।੧੧੩।।ਦੂਤ:ਦੁਸਟਾਂ।।ਸਤਿ ੩:ਤ੍ਰੈ ਕਾਲ ਕੋ
੧੧੪।।ਮਸਤਕਿ:ਮਥਿਆਂ।।ਨੀਦ:ਪ੍ਰਤੀਤ ਦਾ ਸਿਧ੍ਰਾ:ਦਲੀਆ।।੧੧੫।।ਨਿ
ਬਹੀ॰ਆਦਿ ਅੰਤ ਤੇ ਰਹੀ।।ਰਾਸ:ਸਰਧਾ।।੧੧੬।।ਪਰਮਾਦਿ:ਅ
ਗ੍ਯਾਨਤਾ ਆਦਿ:ਦੂਰ ਕਰੋ।।੧੧੭।।ਸਮੂਹ॰ਜੀਵ ਕੇ।।ਲੂਹ:ਸਾੜ੍ਹ
ਆਪਾ:ਬਹੁ॰ਮਹਿੰਪਤ੍ਰੈ।।ਪ੍ਰਭੂ:ਹੂਤਾ ਦਾ ਜਿਦਾ।।ਤਨ॰ਰੂਪੀ।।ਤੂ
ਹੰ॰ਮੈ।।੧੧੮।।ਕਾਚ:ਮਾਇਆ।।ਭਾਗੀ:ਭਾਗੇ ਕਰ ਕੇ।।ਸਿਸਾਰੰ॰
ਸਾਗਰ ਤੋ।।ਖਾਰ:ਵਿਰਸੂ।।੧੧੯।।ਕਰਣ:ਕੀਰਣੋ।।ਪਲਾਹ:
ਪਤਨਾ।।ਪਲਾਂ॰ਸਰਣ ਰੂਪੀ।।੧੨੦।।ਕਾਂਖੀ:ਚਾਹੋ।।ਸਾਂਖੀ॰
ਆਂ।।੧੨੧।।ਆਖੀ॰ਮਾਸਾ ਰੂਪੀ।।ਪਾਖੀ:ਪਖ੍ਯਾਂ।।ਸਾਖੀ॰ਸੁ
ਣੋ।।੧੨੨।।ਸਕਤ:ਸਕਦਾ।।ਪਰਾਪੂਰਬ॰ਲਾ।।ਜੋਰਿ:ਪੂਰਬ ਤੇ
ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਦੇ ਫਲ ਕਰਕੇ।।ਸਾਗੌਰ॰ਸਿਸਾਰ ਮੇ।।ਨੈਹੋਰ:
ਸੂਲਾਂ।।੧੨੪।।ਸੋਇ:ਸੋਈ ਸਾਧੂ।।ਬਿਸ੍ਵ॰।।ਬਿਕਾਰ:ਪ
ਪ੍ਰਾਅੰਕਰ:ਬੀਜ ਤੇ ਫਲੁ ਜਨਮ ਮਰਨਾ।।ਹਰਿ॰ਨਾਮ।।੧੨੫।।
ਖਾਰੁ:ਖਾਣਿਆ।।ਮਾਰਿ:ਮਾਰਣਾ।।ਅਨਗ੍ਰਹ:ਕ੍ਰਿਪਾ।।੧੨੬।।ਆ
ਨੀ:ਮਨ ਕਾ ਤੂੰ॰ਜਿਦਾ।।ਮਾਨੀ:ਮਾਨ ਜੋਗਾ।।ਨਿਕਟ ਵਰਤਨਿ:
ਭਜੇ ਸਦਾ।।੧੨੭।।ਛੇਦਾ।।ਬਿਨ ਕਾਰਨ ਪਾਕਰੈ।।ਬਿਨ ਕਾਰਨ ਦ
ਨਾ।।੧੨੮।।੧੬ਮ:੫।।ਅਸਾਰਿ:ਦ੍ਰਿਸਟ ਵਾ।।ਜਲ ਤੂੰ:ਜਲਦਾ
ਸਾਰਿ॰ਸਮਾਲਾ।।ਸ੍ਰਾਰ:ਸਾਰੂ ਚਲੇਗਾ।।ਗੁਪਤ॰ਜੋ ਹੋਤ ਸਤੇ।
ਮਤਿਗ:ਹਸਤੀ।।੧੨੯।।੧੬ਮ:੫।।ਪਰਤੂ ਤਾ ਲਾਗਿ:ਕਿਉਂ।
ਕਰੀ:ਕਰਨ ਹੇ।।ਕੇਲ:ਅਨੰਦ।।ਸਸਤੀ:ਸਿਖ੍ਯਾ।।੧੩੦।।
ਦੜ! ਦਾਨਾ।।ਅਰਪਧਰ:ਸੀਕਲ ਪਕਰ ਪਕੜ੍ਯਾ।।ਸੂਚਿ:ਪਿ
ਤਦਨ ਸਰਾਣ ਦਿਸਨਵਰਿਆ ਪਾਦਿਤ੍ਰ॰ਸਰੀਰ ਕੋ।।ਧੂਨੇ:ਧੁਨੀ
ਹੋ।।ਬੀਧ:ਮਿਲਣ ਸਦਾ ਕਰਣੋ।।ਚਾਰ:ਕੁਮਾਂਗ।।ਟੂਕੈ:ਕੀਟੀ
ਫਿਰੇ।।ਪਾਕਸਾਰ:ਭੁਜਨਾ।।੧੩੧।।ਰਾਮ ੩:ਤ੍ਰੈ ਕਾਲ ਕੋ
ਲਾਬਿਧ:ਲਾਭ।।੧੩੨।।ਪਾਨ:ਸੁਪਾਣਿਆ।।ਹਤ:ਰਹਨੀਰ
ਹੋ।।ਸਾਰਭੂਤ:ਸਾਰਰੂਪ।।੧੩੩।।ਕਾਮੀ:ਕਾਮਨਾ ਨਾਦ:
ਬੇੜ੍ਹੀ।।ਪਾਰੰਗਰਾਮੀ:ਸਮੂਹ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰੇ।।੧੩੪।।
ਏਕੰ॰ਮਨਾ।।ਪਗ:ਪਗਾਂ ਕੌਰਉ:ਸਿਮਰੇ।।ਗਾਰ:ਖਯਣ
ਦਾ ਗਾਡ:ਹੈ ਗਤ ਰੂਪ ਰਿਧਿਦੂ।।੧੩੫।।ਪਾਣੀ:ਗਿਆਤਾ।।ਦਰਸੁ
ਰ:ਦਰਸਨਾ।।ਸਾਧੂ:ਸ੍ਰੇਸਾ।।ਕਾਮ ਕਰੀ:ਕਾਮਨਾ ਜੇ ਕਰੀਆਂ ਹੋ
ਮਾਨਦ ਉ:ਪੂਜੋ।।੧੩੬।।ਹੋਇਪਰੀ:ਹੋਇਗਈ।।ਸਾਤਰ:ਮਾ

ਤ੍ਰਾਪਿਤਰ: ਪਿਤ੍ਰਾ ਭਰਿ ਹਰੀ ॰ ਕਾਮ ਮੂਏ ਹੋਇ ਪਰੀ ਪਰਿਗਤਿ:
ਕਲਿਆਣਾ ।੧੩॥ ਬਾਲਕ: ਬਾਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲਲਾ ਪੂਰਿ: ਸਮੂਹਾ ।
ਰਸਾਲ: ਅਨੇਕੀ ਨਹਿ ਬਰਨੀ ਨੀ ਚਬਰਨਾ ਵਰਨ: ਉਚਰਕਾ
ਨਹਕੂਲਹ: ਕੀ ਨਕੁਲਾ ਭੁਲ: ਉਚੀ ਭੁਲਾ ਸਭੁ ਪਰ ॰ ਪੀਠਕਾ ।
੧੩ ਪਕਰਤੁ ॰ ਮਾਯਾ ਮੋਹਿ ॰ ਕੋ ਤੂੰ ਦੂਰ: ਹਰਖ ਸੋਗਾ ਦਿਉਂਦਾ ।
ਨਉਪਰੀ: ਨਪਰਾ ਕਾਉ: ਕਾਪਾ ਪੀਹੇ: ਠਗੋ ਸਹੀ ਸਹਾਰੀ
ਵਿਕਿ ਸਚੇ ਹੋਹੇ: ਸਰੂਖਰਿਰਾ ਦੋ ਵਿਹੇ: ਵਿਹਾ ੧੩੯॥੧੬ਮ:
੫॥ ਕਾਰੀ: ਕਿਸ ਕੋ ਅਪਨਾਈ: ਅਪਣੀ ।੧। ਯਾਦਰ: ਬੇਰ
ਲਾਗਾ: ਗੁਹਿਨ ਕਰਾ ।੨। ਜਰਾ: ਜੇਹਿ ।੩। ਅਸਕਤਿ: ਪੰਚ
ਤਾ ਭਾਉ: ਮਨ ਕੰਦਰਾ ਸਮਝਾਇ: ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੋ
ਕਰਨੀ: ਕਰਤੂਤਾ ।੪।੧੬ਮ:੫ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸਾਈ: ਸ
ਖੀਆਰੇ ਨ ॰ ਅੰਤੁ ਧੀਰ ਪੀ ਸਨਾਈ: ਸਾਰੀ ਪਰਾਈ: ਸਾ
ਡੀਆ ਸਹਤ ॰ ਮਨਾਰ ਦਤ: ਉਚਾਰਨਾ ਬਿਜਮ: ਅਚਰਜਾ
ਨਿਧ ਚਲ: ਇਕ ਰਸ ਅਪਟੰਨੋ ॰ ਹਰਿ ਵ ਸੋ ਨਦ ਪੀਤਿਆਂ ਦੂ
ਤ ॰ ਕਾਮ ਦੇ ਪੱਚਾਨ ਬਿਖ: ਸਾਤੁ ਦਿਾ ਉਪਜੀ ॰ ਪੀਤਿਆ ।
ਭੋਰਲ: ਭੋਰਾ ਦਲੀ ਸੌਪਰਸ: ਸੁਪਾਰਸਾ ਤਤ: ਸੋਅਸ
ਨੂੰ ਇਸਾ ਪਿਤਾ ।੧। ਨਉਰੰਗੀ: ਨਵੀਨ ਰੰਗੀ ਅਨਭਉ:
ਹੋਰ ਭਉ ਦਰ ਭਾਗੀ ॰ ਹੋਏ ਅਭਰਤ: ਖਾਲੀ ਅਕਸ
ਉ: ਹਰੀ ।੨।੧੬ਮ:੩। ਨਿਪਜਿਨ: ਨਸਨਾ ਤਰੰਗ: ਸਿਕਲ
ਪਾਸਰ: ਸਦੂਸਾ ਜਚੇ ॰ ਨਮਾ ।੧। ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭ੍ਰਮ ॰ ਸਹਿ
ਤੇ ਸਚੇ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸਾ ਮਰਿ ॰ ਆਪਾ ਭਾਵਤੇ ਨਦ
ਰਿ: ਰਿਪਾ ਦੂਜਾ ਬੈਰਾਗੀ: ਵੈਰਕਤਾ ।੨। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਨਦੇ: ਸਗਨਾ ਅਦਗਾਉਨ: ਆਦ ਜਾਣਾ ਦਰਿ: ਪੂਲ
ਕਦ ਅਉਨਾ ਦਿਕਾਰੂ ਉਂ ਸਨ ਮੁਸਾ ਦੇ ਦੇ ॰ ਗਰਹੇ ਕੇ ਵੇਖੇ:
ਪਾਲੇ ਦਾਇ: ਸਭੂਪਾ ਪਾਤੁ ॰ ਸਗਾ ।੩।੧੬ਮ: ਧਾਕਰਤਾ: ਬ
ਗਤਾ ਈਠ: ਈਠ ਲਦਾ ਈਠਾ ਰਾਣ: ਬਤ ਪਰਾਉ: ਟਿਕਾ ।
ਚਾਲ ॰ ਚਕੂ ਦਰਤੀ ਕਹਣ: ਕਹਿਣਾ ਸਲ ਮਤਿ: ਇਸਾਬਿਤਾ
ਕਸ ਨ: ਹਰੀ ਪਪੂਚਾ: ਪਉਚ ਹੈ ਖਦਨ: ਸਾਜ਼ਾ ਪਿਗੋ ॰ ਗੁਧ
ਆਲੋ ਪਰਣ: ਪਰਤੀਤ ਪੀਰੇ ਏਕਤ: ਇਕਤਾ ਪੀਰੋ ॰ ਵਿਰੋਧ
ਕਗੋ ਪਖਾਟ ਪਖਟ: ਤਰਤਨਦ ਅਸਸਾ ਨਾ ਪਾਰਿ ਪਾਰ: ਸਾ
ਜੂਆ ਜੂ ਮੇਕ ਸਕੀਰੁ ।੨। ਉਮਾਹਾ: ਉਤਸਦਾ ਸਮਾਹਾ: ਪੁ

ਚਾਇਆ ਅਸਥਾਤਿ: ਜਲਾਹਾ ਬਰਿ ਲੇਕਰਿ੦ ਪੁਕਾਰਾ ਹੁਤੂ
ਬੀ੦ ਕਾਲੁਨਾਦੀਐ ਕ੍ਰਿਪਾਲ੦ ਗੁਹਜੁ ਨਾਨੇ ਨੀਚ: ਛੂਟੇ ਤੇ ਦੂਜੇ
੧।੧੬ ਮ:੫ ਅਧਿਕਾਇ ਸਜ ਬਦੂ ਮੈ ਹਰਿ ਕੀ ਸਭਾ ਕਹਿਐ
ਸਭ: ਕਚੇਰੀ ਹੋਦਤ: ਹੋਦੈਗਾ ਪਰਗਾਸਿ: ਗਿਆਨਾ ਅੰ
ਸਾ: ਕਲਾ ਉਠੈ: ਘਟੈ ਨਖਿਆਤਿ: ਤਾਰਾਗਣ ਮੁਖਧੇਨ:
ਕ੍ਰਿਸਨ ਨਾਰਦਾ ਜੁਗਾਤਿ੦ ਸਾਜਣ ਕੀਆ ਨਿਧਾਨ: ਚਤ੍ਰਾਕਨ
ਕ: ਸਾਇਨੇਕੋ ਤੁਹਿ: ਤਿਨਾ ਜੁਗਾਦੇ: ਸਾਤਿਜੁਗਾਦਿਕ
ਗਾ ਉਪਾਤਿ: ਉਤਪਤਿ ਨਰਿਹੰ੦ ਸੀਸਾਰਦ ਸਰੂਪਾ ਯੁਕਿ
ਤ: ਉਚਾਰੇ ਲਲਿਤ: ਰਾਗ ਵਜਿਦੂ ਦੇ ਜਿਹਵਾ ਸਿਰੀਤਿ:
ਰਾਗਾ ਦਿਸਆ ਦਾ ਨੈਸਰਾਗ ਨਿਰੂਪਣ ਜਿਜ ਮੇਦ ਸੀ: ਭਲੀ
ਪੁਕਾਰਾ ਗੀਤ: ਜਸਾ ਛੇਦਾ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਹ ਗੁਪਤ
ਰੀਤਿ ਪਰਿਚਾ ਸੁਨਕਾਰ: ਇਕਰਸਾ ਅਸਥਾਨ: ਸਤਸਿ
ਗਾਦ ਥੇਕੈ ਕਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ: ਨਿਰੂਪਾ ੧੬ ਛੂ ਤ ਮ:੫ ਗਸ
ਨਤੈ: ਨਿਤੋ ਤਾ ਘਟਾਨੂ: ਘਟਨਾ ਵੀਆ: ਦੂਜਾ ਬੀਆ: ਹੋਆ
ਅਨਤੈ: ਗਿਆਨਾ ਖਿਚੈ: ਚੇਤਨ ਜਤਾ ਸਾਧਹੁ: ਸਤਾਨਾ ਧੇ
ਲਾ: ਜਮਿ ਨਾ ਆਈ੦ ਮੈਤਾ ਵ ਕਰਾਰ ਦੇ ਮਹੂਰਤਾ ਕੇ ਦੇ ਲੈਦੀ
ਘੜੀਆ ਪੀਆ ਅਰਥ੦ ਮੇਰੇ ਆ ਵੇਗਾ ਨਾ ਕਹਿ: ਕਹੀ ਉਤ੍ਰਾ
ਨਿਗਾਧ ਦੇਹੇ ਜੁਗਤ: ਚਾਕ੍ਰਿਆ ਨਾ ਸਿਹਜਾ ਇਆ: ਸਸਿ
ਜੈਆਇਆ ੧।੧੬ ਦਰਮ: ਨਾਧੁਨਿ: ਮਾਤਮਾ ਹਸਨ ਰਾਸਧੁ
ਤਸੇ ਧੁਦ ਕਰਮਰੇ ਫਾਰਤਿਨਾ ਦੀਦਾਦੀ ਆਆ ਧੀ ਤਿਸਧੀਨੀ
ਪਰ ਏਹੁ ਗਾਦ ਹੀਆ: ਗੁਰੂ੦ ਰਣਹ ਰੂਪੀ ਧਨ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਿਜੀ੦ ਧੁ
ਰਮਾਧੀ ਦਲਾ ਪਾਹੁ: ਪਾਸੁਨੇ ਦਲੁ: ਜੀ ਦੂਆ ਮਾਰਗਿਆ ਸਰੂਪੀ
ਸਲ: ਬੂਥ ਸਰੀਰ ਕੋਠੇ ਅਸਥਾਨੀ ਹੋਆ ਤੁਨ੦ ਅਸਥੂਲ ਛੇ ਤੇ ਹੋਆ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਿਦੇ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਗੁਰ ਪਾਸੁ ਹੈ ਕੋਠਾ੦ ਰੂਪੀ ਛੜ੦
ਰੂਪੀ ਤਾਕ੦ ਰਾਗੁ ਦੇਖਾ ਮ:੧ ਸੁਰਤੀ: ਚੜਾਈ: ਨਗਿਆਨਿ੦
ਸਾਜ ਕੇ ਜੋਗ੦ ਅਪਾਰੀ ਨੌਲਿ: ਰੇਹਣੇ ਨਿਤ ਮਾਲੀ:
ਮਾਲਦ ਸਾਲਾ ਹੇਰਿ੦ ਭੇਖਾਰੇ ਦਾਤੀ੦ ਸਭ ਸਮੋ ਪਨਿ੦
ਪਰਥਾਮੇ ਜੋ ਕਰੀਏ ਸੀਨਿ: ਰੂਪਾ ਭੇਡੀ: ਜਪਾ ਸਾਦ੍ਰਿਸ਼ਦ
ਲੈਤਨ ਕੇ ਵਸਰ ਕੇ ਪੁਰੂ ਹੈ ਦੈਨਾ ਭਾਈ: ਅਨੁਸਾਰਾ ਨਾਇ: ਨਾਸ
ਮ:੧ [illegible] ਦੀ੦ ਦਿਜਾ ਕਰਹਾ ਛਿਆ੦ ਸਾਜ ਭੇਖਟ੦ ਧੇਦੂਕੇ
ਅੰਗਾ ਜਿਧਾ ੧ ਕਲਧ ਨਾਇਆ ਕਰਣਾ ਦਾਨਿ ਤੁਕੁ ੫ ਜੋਤਿ

ਪਾਖੰਡਿ ਗਲ ਬਾਤਾਰ: ਮਹੰਤਾਰਬਾ ਅਹੰਕਾਰ: ਅਨਾਰਾਂ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਾ
ਜਾ ਤੋਲਿ: ਤੇਰਾ ਨਾਉ: ਨਾ ਕੀਮਤਿ ਜਾਣੀਆ॰ ਨਾ ਕੀਮਤਿ ੨ ਪਾਇ। ਸਚੁ:
ਹੁਕਮੁ ਸਚੁ: ਹਰੀ ॥੧॥ ਮ: ੨ ਦੇਖੁ: ਭਿੰਨਾ ਦੇਖੈ॰ ਅਧਿਕਾਰੀ
ਅਗਲਾ। ਬਹੁਤਾ ਦੇਖਾਉ: ਜਿਸ ਬਾਣੀ ਕਰਿ: ਹਾਲੁ ਹੋਇਗਾ
ਦੁ ਕਰੀ ਜਾਣਇਗੀ। ਮ: ੨ ਜਿਨਿ ਸਿਮਿ: ਸਮਸਾ ਜੇ ਨਿਸਿ: ਪਾਪੁ
ਪੁੰਨਾ ਦੇਖੁ: ਦੋਹਾਂ ਅਤੁ ਪੂਤੀ: ਮੈਗਤੇ। ਕਾਣਇਤ। ਕਿਸ ਦਾਸ
ਤੇ। ਪਰਵਾਣੁ: ਹੁਕਮਾ ਤੁ ਪਾਂ ਦਸ: ਕਿਆ ਕੁੜਾ ਕਹੈ॰ ਆਪਾਰ
ਗਾਇ॰ ਐਰਕੇ। ੨ ਪਾਪੈ: ਸਕਤਿ: ਮਾਇਆ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਾਪੈ
ਤੈ: ਖਜਾਨੇ। ੨॥ ਮ: ੨ ਜਾਹ: ਹਰਿ ਦਨ ਜਾਣਿਆ: ਜੀਵਦਾ
ਤੁ॰ ਨਾਮ ਲਾਹਾ॰ ਨਾਮੁ ਮੂਲਿ: ਸਮੁਣਾ ਬੰਨੂ॰ ਪਸਾਦ ਵਿਲਾਈ:
ਲਿਆਇਆ ਕਾਮੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਮ: ੧ ਜੁਨੈ॰ ਪਨ ਸਧੀ ਦੀ ਪਕਿਆ
ਜਾਤੀ॰ ਖਿਛੇ ਜੋ ਹੂਨ ਹੁਇ॰ ਜਾਤੀ ਕਰਿ॰ ਪਰਾ ਕਹਿ ੪: ਚਾਰ
ਜੁਗ ਕਰੋ ਨਦਰੀ: ਹਰੀ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ। ੨ ਪਾਪੈ: ਆਲ
ਚਿਆ: ਕਹਿਆ ਪੁਤੁ॰ ਸਾਬਮੇ ਹੁਣ ਕਲਿਤ॰ ਸਾਬ ਹੋ ਤੁਮ ਹਰਿ
ਏਵੈਂ ੩॥ ਮ: ੨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਨਾਮੁ ਦੂਜਾ॰ ਸਰਗ ਨਰਕ ਦੇਕ
ਰੋਗਿ: ਪੇਆ ॥ ਮ: ੨ ਕੁਤਾਰ: ਸਤੁ ਮਿਲਾ ੨ ਪਾਪੈ: ਮਤਿ॰ ਰੂਪੀ ਦਾਸ
ਨਾ ॥੪॥ ਮ: ੨ ਅਰਨਾ ਰੂਪੀ ਚੀਰੀ: ਚਿਠੀ ਕਾਰ: ਕਰਨੀ ਕੁ
ਗਮਾਣ: ਹੁਕਮਾ ਕਰਲੈ: ਰਜਤੈ। ਮ: ੨ ਪਾਪੈ ਤੈ: ਖਜਾਨੇ ਦਰਿ:
ਦੁਲੈ ਖਜਾਨ ਚੀਕੂਜੀ॰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਦਿਆ ਰੂਪੀ। ਗੁਣ॰ ਦੇਦੀ
ਸਿਪ ਤਾ ਦੋ। ਕੀ ਆਹਿ: ਕੀਤੋ ਨੀ ਸਾਹ: ਪ੍ਰਗਟਾ। ੨ ਪਾਪੈ: ਮ
ਨਿ: ਮਨਨਾ ਨਦਿਸਰੈ॰ ਏਨੇ ਧਨ ਸਹਾ ਸਚੁ: ਨਿਜ ਥੋ। ਪ।
ਮ: ੧ ਜੀਉ: ਜੀਅ ਕੇ ਕੁਲ ਪਰਮਾ ਸੋਲ: ਉਪਕਾਰ ਨਾਲੁ
ਤੋਲੁ। ਵਿਚਾਰੁ ਬਾਰੁ: ਭਾਰਾ ਹੋ। ਕਿਤੋ॰ ਧੁਪੀ ਰੂਪੀ। ਜੁਨਿਆ
ਕਰਤੇ ਤੇ ਤਰੂਪੀ ਤੋਲੁ॰ ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਆਸਾ॰ ਪੁਰਾਣਾ ਰਤਕ॰ ਸਿ
ਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਪੀਠਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਤੋਲ ਪਾਇਆਂ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰ
ਛਿਆ ਕਿਆ ਪੁਜਾਵੈਗੈ। ਧਾਤੁ: ਧਾਂ ਦਹਾਂ ਕਹਿ ਕਹਿ: ਅਰ
ਗੁਜੰਦੇ ਕਹੇ ਕੂਆ ਆਪੁ: ਬਤੋ ਹਮੇ। ਮ: ੧ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਦਾ
ਅਖਾਣਾ ਨੂਰਾ ਕਿਤੁ: ਕਛਾ ਅਤੁਪਾਣ॰ ਲੁਾ ਜਾਪੈ: ਜਾਈ
ਐਆ ਆਖਿ॰ ਜੁਆਰ ਪੈ। ਉਪਜੈ॰ ਰਿਦੈ ਮੈ। ੬॥ ਮ: ੧ ਪੀਠਕ
ਗੁਰ ਬਿਨ ਜੂਠ ਨੀਜਾਂ ਦੀ। ਚੋਰ ਸੂਰਜ: ਏਕੁ ਪਿੰਗਲਾ ਤੇਰੀ:

ਜਾਦਨੇਕਰ। ਵਾਡੇਦਸੂਰਜਾਣੇਚੜ੍ਹਦੇ ਭੇਰੀ। ਡੇਦਵਰਾਆਨੀ:ਅ
ਨਦਾਨਾਣੀ:ਨਦਣ ਫਨਾਆਵਾਣੀ:ਮਟੀਕਰਥਾਂਦਾਵੀਸਠ
ਉਤੇਤਿਸਨ ਰਵੀ ਨਜਾਇਆਧਰਤੀ੦ਦਿਰੁਤਪਕਰਾਪਾਣੀ੦ਟਿ
ਚੁਤਪੁਕਰਾਪਉਤੇ! ਪ੍ਰਾਣਾਜਾਂਮਕਰਾਗਣ੦ਕਿਏਸਾਪੁਨਕ
ਰਕੇ।ਆਹਿ੦ ਗੁਰਾਂਤੇਮ:੧ਰੋਰੂਜੁਲਾਏਭੂਰੀਆਂਨਹੀਪੂਰਾ
ਣਏਰੁਕਰੇਸਰਤੇ:ਵੇਦਪਾਠਤਕਾਂਸਤ੦ਖੇਲਣਾਦਾ੦
ਕਰਣਾ।ਪਾੜ੍ਹਿਆ੦ਨੂਸਕਕੇਸਚੁਕਾਪੇਆਨਾਪਿਤਾ:ਉਤ
ਪਤਿਕਰਤਾਪਾਈ:ਪਾਏ। ੨।ਪੈ: ਸਹਾਸ੍ਰਿ:ਗਿਆਨ।੧॥
ਪਤ੍ਰਿ੦ਨਾਸਕੇਤਤੇਗੜ੍ਹਕੇਪੰਡ੍ਰਿ: ਵਧਪੀੜ੍ਹਾਜੀਉ੦ਅੰ
ਬੋਰੋਇ੦ਆਗੋਸਿਟਤੀ:ਹਰੀਆਹਰਿਆ੦ ਰੁਣਾਂਕ
ਰਾਅਰੀ੦ਕਮਾਏਦਿਸਨਾਂਰੂਪਾਦੁਖ੦ਸਾਪਨਰੂਪੀ॥
ਮ:੧ਰਿਗ:ਆਨਿਦਾਭਸਤੂ:ਪਿੜ੍ਹੈਭਸ੦ਅਧਾਏਹ੦
ਅਰੋਭਸੈ੦ਧਾਲਪਏਮੈਂਭਸ੦ਜੁਧਮੈਂਭਸ੦ਬੁਤੇਧੇ
ਮੈਂਦਿਵਹੁ੦ਵੇਹੀਦੋ।ਭਸ੦ਕਰਮ।।ਦਸੂਈ:ਚਉਦਿਸਤੇ
ਪਾਇ੦ਪ੍ਰਿਤਕਾਰ।੨ਪੈਂ ਸਚੁ੦ਹਰੀ।।੮ਮ:੧ਸਰਦਾਵ੍ਰਿ
ਨਪੁਸਖਡੈਜਕਾ੦ਪਾਰਖਦਾਕੀ।ਉਰੂ੦ਕੇਸਰਾਮਨਾਏ:
ਪੁਜੈਮਾਣੂਆ:ਮਾਨੁਖਾਸੁਗਾੜ੍ਹ:ਪੂਜਾਸਖੈ:ਪੂਜਾਰੀ
ਆਂਦੀ।।ਮ:੧ਸੁਰਤੀ:ਗਿਆਨਤਾਜੋਗਸਤਿ:ਆਣਰ
ਜੋਗਾਕਰਣੇ:ਕਰਤਤਾਧਾਨ:ਦਿਵਲੋਆਮਰ:ਹੁਕਮ
ਖਸ:ਖਾਣੋਜੋਗ:ਜੁੜ੍ਹਿਨਾਪੂਰੀਆਂ:ਬੁਤਾਲਾ੧॥
ਕਾਸਾ੧ਾਦੀਪਾ੧ਾਏਹੁ੨੧ਪੁਰੀਆਂ।ਕਰਮੀ੦ਅਨੁਸਾ
ਸਰਾ੦ਮੀਤਕ੍ਰੀਆਦੀਧਾਨ:ਆਸਰਾ।੨ਪੈ:ਪਤਿ੦ਜਾਪਖ੦
ਭਕੁਰੂਪਾਲੋਈ:ਜਿਸੀਕਾਪੂਕਾਸਕਜਾਹੁਾਹੈ।੯ਮ:੧)
ਸਿਰਕਰੇ:ਜਿਰਪਰਖਤੂਕਰੇਸੇ੦ ਕਮਾਦ ਣਨ ਦਾ ਸਿਰਪਰੇ
ਫਿਰੇਆਰਿ:ਰੋਕਾਮੁੰਡੀਤਲੇ:ਕਪਾਲਆਸੈਨਾਟਿਕ:ਧਰ
ਤੀਤਧਲਤੇਰਫੂਤੇਏਕਕਹੇਮੇਂਕਰੋਆਸਣਾਦਾਕਿਸੇ।
ਕਿਸਪਰਜੋਰੁਹਿਕਾਰੁਕਰੇ।ਕਹੀਐ:ਕਹੇਂ।ਏਹਿ੦ਆਪਣਾ
ਅਪੁਾਰਗਾਏ:ਹਖੋਮ:੧।ਕੌਣਿਪ:ਤੀਨਕਾਲਕਰੋਆ
ਖੁ:ਆਖਾਣਾਨੂਾਹਉ:ਮੈਂ।ਠਾਕੀਆ:ਰੋਕੀਆਜੋਤਿ!ਸਕ
ਤਿਾਰੁਖ:ਰੈਚਕਾਰੂਪਰ੦ਇਸਤੇ। ੨ਾਪੈ:ਕੁਲ:ਪਿਤਾਦਿ

ਬਹੁਤਾ ਕ੍ਰਿਤਘਨੁ: ਨਰੀ ਪੁਕਾਰਦਾ ਮੀ ਨਿਮੇ: ਮਨ ਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਾ ਤਿਨ
ਤੇਂ ਸੁਣਿਕੈ ਉਪਰੋ ਭਰਮਾਇਆ: ਤਦਾਕਾ ਮਾਨਤਿਨ ੦ ਰੋਰਿ ਕੇ
੧੦ ਮ: ੧ ਕ੍ਵਾਰ: ਬਨ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਲੋਕ ਮਲੋਅ: ਲੋਕਾਲੋਕਾ ਕਾਰਿ:
ਕਾਹੀਂ ਦ੍ਰਹਦੂ ਆਖਹਿ: ਆਖਣਾ ਦਿਨ: ਰੰਗ ਕਾ ਬਾਣੀ:
ਧਿਆਰਿਆ ਮ: ੧ ਅਖੀ: ਪੇਰੰਮਾਰਿਆ ਨੀ ਪਤਿਤ: ਬ੍ਰਹ
ਮਨੋ ਹੀ ਧੇਦ ਬੀਚਾਰ: ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੋਵਰੀ ਦੇਵ: ਦੇਵਤਿਆ
ਜੋਧ: ਸੁਧਾ ਅਵਤਾਰ ੦ ਧਾਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ: ਸਤਸੰਗ ਦ
ਪਲੋਕਾ ਛੋਡਾ ਨਿਰਭਉ ਸਾਰ ਭੇਦਿਤਾ ਹੋਦੇ ਕਾ ਪਿਛ:
ਪਿਲਾਦ ਮਿਲਣਾ ੨ ਪੰ: ਉਪਜੈ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਧਹੁ ਮੈਂ ੧
ਹਿ ਮ: ਪਾਉ: ਨਾਮੁ ਸੁਜਾਖਾ ਨੇਤ੍ਰ ਹੋਂ ਸਾਹੀ: ਲਿਖੀਦ
ਮੰਦੀ ਸਬਦੀ: ਜੁਪੇਰੀ ਅਰਥ ਸੁਣੀਦ ਚੀਰਗਿਆ ਬਾਇ ੦
ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਈ ੦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਨਾਦ ਵਿਗਿਆਈ: ਉ
ਛੋਡਾ ਮ: ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਜੀ ਦੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਕੇ ਖਾਂਨ ਤੇ ਕਹੋਂ ਨਾਸਿਆ:
ਨਹੀ ਜਾ ਕਈ ਅੰਗਾਦੇਖੈ: ਪਾਲੋਂ ਜੀਦੈ: ਸਦਾ ਜੀਂਦ ਜੀ
ਦਾਇਆ ੨ ਪੰ: ਪਾਪ ੦ ਵਾਲੀ ੧੨ ਮ: ੧ ਪੁਕਾਰਿਤ: ਪੁਕਾਰ
ਦਾ ਹੋਇਆ ਜਾਣੈ ਤਾ: ਅਜਾਣ ਹੋਇ ਕੂਕ: ਪੁਕਾਰ ਮ: ੧ ਤੇਰਾ ੦
ਦਾਸ ਦ ਸਰੂਪ ਮੇਰਾ ੦ ਸੁਆਮੀ ਦ ਰੂਪ ਹਉ ੦ ਮੇਰਾ ਸਕਤੀ:
ਮਾਇਆ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੋ ਨਾਈ: ਵਡਿਆਈ ੨ ਪੰ: ਕਮ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ੧੩ ਮ: ੧ ਕੁਤੇਮੁਹੀ ੦ ਸੁਤਦ ਵਦੀ ਪ੍ਰਿਸੀ ਦੀ ਮ੍ਰ
ਰਦਾਰ: ਠਗ ਖਾਣਾ ਬੋਲਿ: ਬੋਲਣਾ ਸੋਇ: ਜੋ ਧਾਛੋਰ
ਕਰਤਾ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਦੈ ਸੁਕਰੇ ਹੋਇ ਦਾ ਕਰੇ ਜੀ ਦ ਮ: ੧
ਬੇਧੀਆ: ਮਤਿ ਦੇਹੁ ਦਾਲੀਆ ਸਈਆ ਦ! ਮਰਧਾ ਬੀਸ:
ਭੁਜ ਕਾਈ ਅਹਾਰੁ! ਹਰਮਾ ਸਰਮ: ਦੈਰਾ ਗੋਣਧਾਰਿ: ਸ੍ਰੁ
ਬਾਮੋਰਹਾ ਧਤਿ ੦ ਜੋਗਾ ਕਾਲ ੦ ਦੇਖਾ ੨ ਪੰ: ਗੁਬਾਰੀ: ਅਗਿਆ
ਤਾ ਦ ਲੋਕਾ ਪਸਾਰੀ ੦ ਦ੍ਰਿਤੀਆ ਸੁਮੈਂ ੦ ਬੀਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਾਜੀ ੦
ਨਰ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ੧੪ ਮ: ੧ ਲਖ ੦ ਦਰਿਆ ਜੀਦ ਨਾ ਖੁਸੀ ੦
ਆਂ ੦ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ੦ ਤੂ ਕਰਤਾ ਦਿਛਾ ੦ ਕ੍ਰਿਆ ੦ ਪਦਾਰਥ
ਦੇਣ ਵਿਛੋੜ: ਵਿਛੋੜ ਕਰਕੇ ਰਸ ਮਤ: ਵਿਸੁ: ਦੁਖ ਪੀਠਕ
ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹਮ ਹੈ ਜਾਨ ਹੋ ਮੀਠ: ਸੁਖਾ ਕਉ ਤੂ: ਦੁਖ
ਦਿਗਤੇ: ਪਾਪ ਬਹੋਇਆ ਰੋਗ: ਰੋਗੀ ਸੁਖ ਤੂ: ਮਾਨ ਦੇ ਕਰੋ

ਸੁਖ: ਪ੍ਰਿਅਰਥਾ ਦੁਖ ਦਾ ਸੁਖ ਹਿਤ ਤਿਨ ਪਾਸ ਸੁਖ ਦੁਖਿ ਜਾ ਹਿ ਸੁਖ
ਹਿ: ਸੁਰੈ ਸੁਖ ਨ ਵਲਿਆ ਪਾਸ ਮਿਤ੍ਰ ਪੀ ਮ: ੫ ਕ੍ਰਪਾ ਤ੍ਰਿ: ਗਾੜ੍ਹ
ਆਂ ਲਾਲ ਸਚਜਾ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਗੇਰੂਆ ਦਾ ਰੰਗ ਠ: ਰਾਤਿਆਂ
ਨੈਮੰ ਤ੍ਰਾ ਦਿ ਕੁਲਮ ਦਾ ਨੀ ਛਤਾ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਖੇ ਰਾਗਾ ਦਾ ਰਾਗ:
ਚੈਨੈ ਜੋ ਧਾਰੇ ਧਾਰ: ਧਾਰਗੀ ਧਰਾ ਕੈ ਵਿਚਿ ਟੋ ਮੰਦੂ ਧਾਰ:
ਜੋਟੀ ਪੁਸਾਕ ਸਹਾਜਿ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਾਚ: ਸਦਾ ਮੇਂ ਕਰਿ
ਆਹੇ ਤੇ ਜਹੁ: ਤਿਸ ਸਹੁ ਪਾਸਹੁ ਮੰਗੋ ਕਹਣ: ਉਸ
ਸਾਕਉ ਤ੍ਰ: ਰਸ ਭੋਗ ਮਿਠਾ ਮੰਗੁ ਪੇ ਤ੍ਰੂ: ਪਲੇ ਲਿਖਿ ਪ
ਇਆ: ਲਿਖਣੁ ਕ੍ਰਿਆ ੧੫ ਮ: ੨ ਰਖਪਾ ਪਤੀ ਕਾਣੀ
ਛੋਟੀ ਪੋਦੀਆਂ ਹੀ: ਘੋੜਾ ਦੀ ਆਂ ਅਦਵਾਰ ਉਤੇ ਦ ਜੋਨੀ
ਮੇਂ ਸੁਰਤੀ: ਸਧੀ ਕਾਰਖੇ: ਬਿਤਾ ਰੋਖੇ: ਪਲੇ ਅਗੇ ਮ
ਰਹਤੇ ਦ ਧੁਧਿ ਦੇ ਅਗੇ ਮ: ੧ ਧੀਉ: ਧੀਜਾ ਧਾਦਾ ਹੈ
ਜਪ ਗਿਆਨ: ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਧੀਜੈ: ਉਚਾਰੋ ਉਗਾਵੈ:
ਉਪਜੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਦਰ: ਅੰਦਰੁ ਗਹ: ਜਾਗਾਰਿ ਦੇ ਰੂਪਿ।
ਬਾਉ: ਸਰੂਪ ਦਧਾਰੀ: ਸਾਹੁ ਗਿਆਨ: ਗਿਆਤਾ ਲਾਇ
ਗਿਆਨ ਜਲੰਤਿ ਆਦਿ ੨ ਪੌ: ਰਸ: ਦੁਧ ਦ ਸਾਉ ਦਿਸਾਈ
ਸੇ: ਦਸੁ ਵਿਖ: ਮੂਹਰਾ ਘੁਟ ੧੧ ਮ: ੧ ਮੂਹਰ ਤਿ: ਮਹੁ
ਰਤਾ ਲਾਦੇਆ: ਹਣੁ ਮਰਿ ਲਦੂ ਚਲੈ: ਲਦੂ ਗਏ ਅਗੈ
ਧਪੇਕਾਰ: ਮਰਨ ਲਗੇ ਸਮਤੀ: ਸਰਤਾ ਈਕਰਿ ਮਾਰੁ।
ਸਾਰੁ: ਸਮਾਲ ਲਿਕਿਤਿਨਾ ਨੇ ਚਧੇ ਧਾਭ੍ਰਾ ਦ ਮਾ ਮਿਆ: ਨ
ਸਾਰੀ ਧੀਕ: ਮਿਦੁਲਾ ਨਕ ਹੋਇ ਮ: ੧ ਛੇਰੀ ਦਨਾਰ
ਟ: ਸੀਰਾ ਚੋਰ ਮਨਰੂਪ ਦਿ ਜੀਆ: ਹੋਜੀ ਖੋਟੇ ਖੋਟ
ਹੀ ੨ ਪੌ: ਛੈ ਦਾ ਜਿਨ ਦੁਸਟ ਅੰਦਰਿ ਨਿਦਾ ਹੋ ਤ੍ਰਦੇ
ਹੋ ਅਧੋ ਕਰੂਪ ਅਉਗਣ ਕਰਾ ਕਾਲੇ: ਕਲਿ ਕੀ ਕਲਵੇ:
ਨਿਤ ਨਿਤਾ ਚੂਰਾਇਆ। ਦਿਸਾਰਿ ਕਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅਰ
ਗਤਿ: ਕਰਮਾ ੧੧ ਮ: ੪ ਆਪੁ ਤੂ ਆਪ ਸਾਹਿਬ: ਸਖੀ
ਆ ਮ: ੪ ਆਪੇ ਗੁਰਾ ੨ ਪੌ: ਮੇਲਿਆ: ਮੇਲੈ ਹੈ ਨਾ ੧੫
ਮ: ੧ ਅਦਰੀ: ਹੋਊ ਦਿਨ ਭਏ ਮ: ੧ ਚੜ੍ਹੈ: ਉਦੇ ਰੂਪੀ
ਦਿਨਾ ਦੇ ਜੋਗੁ: ਅਸਤੇ ਰੂਪੀ ਰਾਤਾ ਵੇਗ ਹਾਰੋ ਸਾਮ ਗਲ

ਹੋਰਕੂੜ: ਮੁਸਲਮਾਣ ਆਖਦੇ: ਕਥਾ ਕਹਿਣ: ਕਹਾਣੀਆਂ ਰਾਪੈ:।
ਪੋਤੇ: ਖਲਾਸੇ।੧੯। ਮ:੧। ਲਿਖਿ: ਲਿਖਿ ਪੜੈ ਵਜਾਪੁ ਕਰਕੈ ਵਕ
ਬਾ ਕਰਕੈ ਖੇਤੀ॰ ਨਾਮ ਵਸਾਧਾ ਖਲਵਾੜੈ॰ ਸੁਖ ਵ ਮੋਖ ਸ
ਗਮੇ: ਵੈਰਾਗਾ ਵਾਰਿ: ਵਤਿ ਵਣ ਹੋਰਿਆ ਦੇ ਸੇਤਾਨ: ਭੂਤਾਰ
ਵ ਦੁਆਰ ਥਾ ਮ:੨ ਕਿਨੈ॰ ਕਰਮਾਤੇ ਸਾਂ॰ ਨਾਮਾ ਪਰਮੇਸਰ ਸੀ
ਬਨੇ ਮੁਕਤਿ: ਜਨੂੰਰਿ ਕਥਾ ਉਪਦੇਸ ਦਿੱਤਾ ਇਕਨ: ਪੰਜੀ ਨਤ
ਰੂਣਾਂ ਇਕਿਨ: ਖਾਲੀ ਜੁਗਤਿ: ਮਨੁਖਰੀ ਵ ਹਰਿ ਦੀ।
ਭੋਜ: ਉਨਮੀ ਨਾਮ ਗਤਿ: ਹਰਿ ਗਤਿ ਰਾਪੈ: ਸਚਰੀ: ਸ
ਥਨਦਲਾ ਗਇਆ: ਅਭੇਦਾ ਇਓ ਲਿਆ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਾ ਗਿਰ
ਭਿ॰ ਕੁਠਿਆ ਵਲੀ ਮੇ।੨੦। ਮ:੧ ਜੋ ਕਰੈ॰ ਤੇ ਮਾਣਸ: ਨਾਕ
ਈ ਕੋਇ: ਕੋ ਕੋ ਪਾਵੈ ਸ:੩ ਸਚੁ॰ ਬੋਲਣੇਦਾ ਉਚਰੇ: ਉ
ਚਾਰੇ ਪੁਨੇ ਦੁਆਰ: ਇਉ ਦੀਆਂ ਪੀਰ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਸਿਖ:
ਸਿਖਲਾ ਰਾਪੈ: ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਕਲਤ: ਨਾਰੀ ਤੇ ਨਦੀਸ
ਨਦਿ: ਇਤ ਧਾਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਿ: ਠਗਾ।੨੧। ਮ:੧ ਮਸੀ ਤਾਈ
ਚਪਾਰਿ ਵ ਧਾਰਿ ਹੀ ਮਸੀਤ ਧਾਲੀ ਵ ਕਰੇ ਮਸੀਤੀ ਮੇਹਰਿ
ਨਾਹੇ ਪਰਿਹੀ ਰੋਦੁ ਾ ਨਕਰ॰ ਭੇਸੁ ਜਾਤਿ ਕੁਲ ਦੀ ਪੀਰ:
ਪੂਜਾ ਮੂਲ: ਕਦਾਂ ਚਿਤਾ ਪਾਇ: ਪੈਰੀਂ ਮ:੧ ਅਧਿ ਕੂਪ:
ਅਗਮਾ ਨਿਰਧਿਰਤੁ: ਧਰਮ ਪਰੇ ਸਾ ਰੂਪ: ਤੇ ਪਾਨ ਕਾਜੁ
ਘਰੁ: ਤਨ ਸੂ ਦੂਜਾ ਸਰੂਪ: ਸਚਾਈ ਗੁਣਾਂ ਸੋ ਛੇਦਾ ਨਾਦਿ॰ ਰ
ਸਾ ਧੋਵਰ ਸੂਚੀ ਰੀਆ: ਗਿਆਤਾ ਰ ਪੁਰਖੁ: ਮਿਠੇ ਕਸੋ
ਏ ਸੁਧ: ਸੁਚਤਾ ਦੀ ਸਰ: ਖਬਰ ਅਸਲ: ਚੰਗੋ ਰਾਪੈ:
ਪੀਰ: ਰੋਕਾ ਸਿਪੈ: ਪੁਰਾਣ ਦਾ ਲਇਆ: ਭਖਾਦਿਆ।੨੨। ਮ:੧
ਸਾਹਬਿ: ਸਾਂਤਿ ਸਭ: ਗਾਹਣ ਤੇ: ਜਾਤ ਦੀ ਦ ਪੀਰੇ ਦੀ ਨਿਖ:
ਕਦਮੁ ਕਰ ਮਰੂਪੀ ਗਲਰੇ: ਪਰੇ ਸਦਿਖ: ਕਦਮੁ ਪਾਪ ਰੂਪੀ।
ਚਾਕਰੀ: ਚਾ ਕਰਕੇ ਕਰੀ ਸਦੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਰਾਪੈ: ਗਾਹਰੀ
ਆ: ਕੀਤੇ ਜਾਪਤਾ: ਸਹਿਤ ਧੋਵੇ ਕਰਿ॰ ਭੇਸ ਨਾਮੇ ਲਿਓ
ਦੋਹਿ।੨੩। ਮ:੩ ਅਤ॰ ਬਹੁਤਾ ਦੇ ਗੁਣ: ਪ੍ਰਿਥੀ ਦਿਵ ਤੇਰ
ਨੇ॰ ਭੂਤਾ ਸ:੩ ਦਸਤ॰ ਤਨ ਖੁਰਾਦਾ ਸਲਾਹਿ॰ ਬਾਣੀ ਜੋ
ਰਾਪੈ: ਗਤੁ॰ ਨਿਆਈ ਕਰੀ ਤਿਆ: ਬਸਤੁ ਧਰ: ਧਰੀ

ਮਾਈ: ਮਾਤਾ ਕੇ ਨਾਮ:੩।ਸਿਧਾਂਤ: ਨਾਮੁ ਸੋਈ: ਗੁਰਾਂ ਦਿਖੋਇਆ
ਹਿ: ਅਭੇਦਾ ਲਾਈ: ਕਰੀ ਪ੍ਰਤਾਈ: ਜੁਧ ਦਾ ਮੇਲੋਂ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇ ਕਰ
ਮਸੋਂ ਮਿਲਾਈ॰ ਜਗਤ੍ਰਾ ਸੀਢ ਓਨਰਾ ਮ:੧।ਚੋਰੁ: ਦੇ ਮੁਖਾਨ
ਨਕ॰ ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾਹੋਰ॰ ਨਾ ਕਰ ਕੇ ।ਤਾਪੈ: ਮੀਨੇ॰ ਕਰਾਹੋ
ਈ॰ ਪ੍ਰਪਤਿ ਤਪਾਸ:੩।ਮਿਨੀ: ਮੀਨ ਦੋਸ: ਪਾਪ ਗਤਿ: ਇਲੇ
ਕਾ ਅਕਾਸ: ਪ੍ਰਲੈ ਕਾ ਦਿਹੁ ਹਿਆ: ਖਾਲੀ ਕਾਂਉ: ਸੋਥੇ ਵੱਲੇ
ਤਾਪੈ: ਗਦਿ: ਜਪੁ ਪਾਸਾ: ਅਭੇਦਾ ੨੬।ਸ:੩।ਲਿਹਰੀ: ਕਾਮ ਦੇ
।ਸਿਰ: ਦੋਹਿਹੀ ਕਾ ਮ:੩।ਜੇਦ ਆਸ ਦੇ ਨਿਸਕਾਮਾ ਚਾਕਰੀ॰
ਦੂਰ ਦ ਸਕਾਂ ਆਪਤ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਦਾ ।ਤਾਪੈ: ਮਨੂਰ: ਦਿਆਰਥੁ
ਤੂੰਗੀ: ਨਦੀ ਘਿਰ ਹਿਆ ੨੭।ਸ:੩।ਸੂਖ॰ ਸਰੂਪ ਦਾ ਮ: ਪਾਸਾ
ਮ: ਸਹਾਰਿਆ ।ਤਾਪੈ: ਸਰ: ਸਦਾ ਦ ਸਦਕੋ ਭੇਟ: ਭੇਟਾ ਧੁਨਿ:
ਸਬਦਾ ਦਾਰਿ: ਜਿਸ ਦਰ ਦਾ ਅੰਦਰਾ ੨੮।ਮ:੩।ਗਰਕੀ॰
ਕਹੀ।ਸ:੩ ਦੋਇ ਬਖੇਰ ਹੋ ।ਤਾਪੈ: ਸੁਤ੍ਰਿਆ: ਅਦਿ ਦਾਸੋਂ
੨੯।ਸ:੩।ਕਰੇਂ॰ ਕਰਮਾ ਦੀ।ਸ:੩।ਕਰਮ: ਕਿਰਪਾ ।ਕਾ
ਪੈ: ਨਿਤ: ਸਦਾ ਮੰਡਪ: ਚੌਕੇ ਮਦ੍ਹਾ ਪੇਤਾਲਿਆ: ਭੂਤਾਂ ਦੀ।
ਤੂੰ।ਸ:੩।ਸੁਆਈ: ਲਾਕੁ।ਮ:੩: ਵਹ ਜਾਹਿ: ਉਪਦੇਸੁ।ਸਦ
ਦੇ: ਜਪਦੋ ।ਤਾਪੈ। ਅਲਿੱਪਤਿ: ਅਲੇਪੁ ੩੧।ਸ:੩।ਆਪ
ਨੋਂ॰ ਤਕਾ ਦੋਆ ਅਦੂ: ਕੌਂਹੀ ਪਾਰਖੀ: ਮਿਤਾ ਬਾਦਹੁ: ਪੰਥੋਂ
ਦੇਖ: ਨਾਮਾ ਦਸਤੁ: ਤਰੁ ਰੂਪ ਗੁਹਾਦਿਆ ਗਣਾਈ: ਜਾਣਾਦੇਂ॰ ਮੇਂ
ਕਛਿਹਾਂ ਮ:੧।ਪਤਿ ਜਾ ।ਤਾਪੈ: ਕਲਤ੍ਰ: ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਨਾਰੀ।
ਵੈਰੁ: ਵੈਰੀ ਧਨਾ ਵਿਰੋਧ: ਵਿਰੋਧੀ ਕੁਟਿਹਾ ੩੨।ਸ:੩।।
ਨਾਨਕ ਏਹੀ ਰਸ ਕਸ ਸਹੇ ਜੋ।ਮ:੩।ਸਹ: ਸਹੁ ।ਭੇਖ॰ ਧਾਰ।
ਪੇਈ॰ ਤੀਰਥ ਦਾ ਜੀ ।ਤਾਪੈ: ਮੰਦ: ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਵਿਸੇ ਰਿਧ:
ਸਰੀਰਾ ਸਧਾਵਿਆ: ਸਧਨਾ ਤੋ ੩੩।ਸ:੩।ਸੇਖ ਦਾ
ਰੂੰ॰ ਛੋਟੇ।ਮ:੧।ਸਰੇ: ਸਰੂਰੀ ਨਾ ਧੀਦ: ਰੋਚਕ੍ਰਾ ਚਿੰਦ: ਚਿ
ਤਾ ਸੌਂ: ੪।ਸਾਵਣ॰ ਨੇਰਜ ਨਾਮਰੂਪੀ ਸਿਸਿਮ ਸਿਮ: ਇਕਾਸ
ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਜੋ ਗਨੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦੋਰ ਖਾ ਕਰੀ ਦੁਖ॰ ਤਨ ਦੋ।
ਭੁਖ॰ ਪਦਾਰਥ ਸਾਰੀ ਮਿਹੁੰ ਨਾਮ ਜੁਲਾ ਦੂਠਾ: ਦਸਣਾ ਧਰ
ਤੀ: ਬ੍ਰਧੀ ਹਰਮਾ ਦਲੀ॰ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਮਿਨੇਂ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ

ਬੋਹਲੁ॥ ਸਤੂਪੁਰੂਪਾ ਅਚਿੰਤ॥ ਅਕ ਸਮਝਾ ਬੁਲਦੈ॥ ਪ੍ਰੇਰੇਆ ਬ
ਉ॥ ਸਤੂਪਾ ਸੁਭਾਇ॥ ਸੁਭ ਸੁਭਾਇ ਕਰਾ॥ ੨ ਪਉ॥ ਦਾਤਿ॥ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ॥ ਤੁਸ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਉਨਮਨਿ॥ ਤੁਰੀਆ ਵਾਈ॥ ਬਿਤ੍ਹਅ
ਗਾ ੩੪ ਮ॥ ੩ ਅਮਰ॥ ਹੁਕਮਾ ਵਾਲਾ ਦੇ ਸੋਹਰੀ ਹਜਤ॥ ਤਰਫ
ਸ॥ ੩ ਜੋਤਿ॥ ਸਕਤਿ ਸੁਰਤਿ॥ ਜੁਗਤਾ ਹਉਮੈ॥ ਹੋਗਲਾ ਮ
ਮਲਾ ਮੇਰੀ॥ ਮਾੜੀ ਹੈ ਟੇਰੀ॥ ਜੁਗਦੀ॥ ੨ ਪਉ॥ ਖਾਣਾ॥ ਬ
ਡੂੰਘਿਆ ਪਣਾ ਪੈਨਣ॥ ਸੁਦ ਹੈ ਕਰਕੇ ਤਨ ਸੋ ਅਧਾਰੁ॥ ਮ
ਨ ਸੋ ਅਸਿ ਫਤਿ॥ ਹਰੀ ਜੈਕਾਰ॥ ਅਸੀਰਬਾਦ॥ ੩ ਪਉ॥ ੫
ਪੀਠਕਾ ਦੁਰਕਸ਼ਾਨ ਹੋਵੈ ਤਦ ਸਾਹਿਬ ਅਮਰਦਾਸ ਕਰੀ ਸਕੇਜੀ
ਅ॥ ਸਮਾਲਿਆ ਕਾਰ॥ ਰੋਗਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀਆ ਪਾਣੀ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂ
ਪੀ॥ ਸੁਚ॥ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਦਾਰੂ ਦੇ॥ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ
ਤਰਿ॥ ਅਤਰੋਂ ਦਾਏ ਦੇ ਰੂਪੀ ਬਿਛ [illegible] ਸਿਖਾਂ ਰੂਪੀ॥
ਠਾਰ॥ ਠੰਢੀ ਸਾਂਤੀ ਕਰਾ॥ ਪਾਰਿ॥ ਸਤ ਸੀਰਾ॥ ਮ॥ ੫ ਅਗਲਾ॥
ਬਹੁਤਾ॥ ੨ ਪਉ॥ ਅਗਲਾ॥ ਬਹੁਤਾ॥ ਵਰਤਦਾ॥ ਪਿਛੈ ਅਗੇ
ਆਪੇ ਹੈ॥ ਅਵਾ ਚਲਾਈ॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਪਰਗਾਈ॥ ਅਗਲਾ
ਮੈ॥ ੩੬॥ ੧੯ ਸਾਰਗ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ॥ ਮਨ॥ ਮਹਾ ਗੁਨ॥ ਅ
ਨਾਟਕਾ॥ ਰੂਪੀ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥ ਦੋ ਚਾਰ ਮੈ ਗਾਂਠੀ ਮੈ॥ ਗੋਡੇ ਮੈ
ਗਾਊ॥ ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਤ॥ ਸਿਰ ਦੀ [illegible] ਦੇ ਆਮ ਦੇ ਹਿਤ ਸਾ
ਹਿਬੀ॥ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਰਨ॥ ਬਣੇ ਮੈ [illegible] ਨਾਸ ਹੋਇ ਜਾਸੀ
ਗਾਤਿ॥ ਫਿਰ ਗਾ॥ ੧॥ [illegible] ਸੁਮ॥ ਆਸ੍ਰਮ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬੈਠਿ ਠਰੂ
ਪੀਆ ਹੈ ਰਾਮ [illegible] ਤੇਰੋ [illegible] ਜਾਸੀ ਕੈ ਸੀ ਹੈ ਰਾਜਧਾਨੀ
੧॥ ਰਮਤੇ [illegible] ਆਇ॥ [illegible] ਦਿਨੋ [illegible] ਆਵੈ॥ ਸਲੋਕ
ਕਾ ਕੇ ਸੂਪ ਸੇਰੋ ਦੇ ਤਿਆ ਹੋਰ ਦੇ ਨ ਜਾਇ ਜੋ ਹਾ ਸੋ ਜਾ ਪੀ ਇਕ
ਰਾਜਾ ਦੀ ਕੀ ਨਿਆ ਤੇ ਬਹੁਮ ਣ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਠੇ ਪਾੜ੍ਹੇ ਸਾਂ ਤੂ ਫਿ
ਕੀ ਨਿਆ ਪਰੇਤ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂ ਹਾਸੀ ਕਰ ਸਇਆ ਕਰੇ ਓ ਸਬਾਪ ਨੂ
ਕੂਹਜਾ ਤਾਂ ਪਰੇਤ ਨੇ ਓਸ ਕੇ ਨਿਆ ਨੂ ਮੂਰਖ ਨਾਲ ਮੰਗਿਆ ਤੂ
ਓ ਨੂ ਕਹਿਆ ਤੂ ਤਬ ਪਾਸ ਕਹੀ ਜਾਈ ਸਕੁ ਗਾਲ ਨੂ ਜਾਹਾ ਸੰਗ
ਰਧਾ ਸਗਿਇਆ ਤੇ ਓਸ ਮੂਰਖ ਜਾ ਣ ਕੇ ਮੈ ਹ ਲੋੜ ਗਦਾ ਇਹੀ
ਆਹੇ ਨਰੈ ਦੀ ਕੇ ਮੈ ਦੁਪ ਰਾਗੀ ਕਿਆ ਜੀਕ ਟਕੀ ਗਈ ਤਾਂ ਦੇ
ਪੁਸਿ ਨ ਹੋਇ ਕੇ ਦਰਰੀਆ ਦਿਤਿਆ ਕਾਢ ਪੁਪੀ ਰਤਵਤੂ ਜਾਂ ਦ

ਰੋਵਤ ਜਾਈ: ਸੈਦੇ ਜਾਏ ਦੇਵਤੇ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈ ਵਖੀ ਰਾਜੇ ਧੂਮੇਂ ਜੋ ਹਸੇ:
ਹਸਤੇ ਆਏ ਅੰਦਤਾਰ ਹੋਵੈਂਗਾ ਏਹੁ ਜੁ ਹਿਕੈ ਓਹ ਜਰ: ਬਾਲੀ॥
ਬਾਲੇ: ਸੁਚੀਦ ੧ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਰਖੀ ਜਿਕਾ ਰੀਭੁਨਾਤੇਹਿ
ਬੀਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਸਮਾਧੀ ਇਸ ਬਿਤ ਰੁਪਜਾਏ ਏਹੁ ਸਾਧੀ॥
ਜਲ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਬਲ: ਵਿਮੁਖਾ ਬਲ ਕਰ: ਵਿਮੁਖ ਕਮਾਰਿ ਧੀ॥
ਕੂਆ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਕਮਾਰਾ ਜਾ ਕੂਪ: ਨੀਰ ਮੇਰ: ਉਚਾ ਮੇਰ ਕਰਾਵੇ
ਬਾਲਮੀਕ ਦਤੋ ਗਿਰਾ ਦੇ ਰਾਜਾ ਨੈ ਪਦਤਾ ੨ ਭੁੰਧਾਰੀ ੦ ਚਾਰ
ਚਕੋਦਨ ਦ ਵਿਭੀਖਣ ਕੋ ਅੰਗ ਹੀਣ ਨਰ ਦਤੁ ਦ ਸੰਕ ਕਚਾਰ
ਸਦਨਾ ੩ ਖਲ: ਅਤਸੇ ਮੁਗਧਾਰੀ: ਮੂਰਖਤੇ ਅਜਾਮੇਲ
ਦਤੁ ਪੰਡਤਤੇ ਵੇਸਵਾ ਕਰੀ ਦੇ ਰੂਮ ਤਸਮੈਤ ਪੁਕਰਾ ਪੰਡਤਤ
ਦਤੁ ਪੰਡਤਤੇ ਵੇਸਦਾਕਰੀ ਦੇ ੦ ਸੁਤ
ਪਾਦਾ ਧਿਲਮ ਗਿਲਦਤਾ ੩ ਸੋਨਾਰੀ: ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ੦ ਸੁਤ
ਜਾਏ ਤਦੁਦਤ ਦ ਸਰਪਹਿ ਦਤ ਨਾਰੀ ਤੇ ਨਰ ਤੁਜਾ ਦ ਧਾਲੀਕੇ
ਪਿਤ ਦਤੁ ਨਰੁਤੇ ਨਾਰਿ ਦੇ ੦ ਗਿਨਾਰਿ ਤੇ ਨਰੁ ਪ੍ਰਿਤਮ ੦ ਹਰੀ ॥੨॥
੧੦ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਰਾਮਨ: ਹੇਤੁ ਬਾਈ ਅਮਰੀ: ਘੂਟੀ
ਲੀਲਤ: ਨਿਗਲੇ ਲੋਹ: ਕੂੰਡੀ ਨਾ ੧ ਲੀਨੇ ੦ ਸਕਾਰੀ ਨੇ ਛੰਦੁ:
ਪੁੰਆਂ ਧਾਤੂ: ਦਛੇ ਦੇ ਪਿਲ ਉਡੋ ਦੁਹਿ: ਚੋਇਆ ਅਹੀਰ: ਚੁ
ਜਗਾ ਧਰੇ: ਧਰੇ ਬੀਆਂ ਸੀਚੇ: ਕਲੀ ਕਰੇ ਧਰਤੀ ੦ ਸੈਰ ਹਾ ॥੩॥
ਤਾਹੀ: ਤਿਸ ਕੀ ਆਣਿ: ਸਰਣਿ ੧ ਪੀਠਕਾ ਨਾਮੇਰੋ ਹਰਿ
ਮਿਲੇ ਸੀ ਥਾ ਵਰਰੇ ਹਰਿ ਕਹੇ ਮੈ ਧੁਰ ਧਾਂ ਨਾਮਦੇਵ ਕਹੇ ਸੰਤ ਬਤੇ
ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਾ ਧਰਦਹੁ: ਕਰਹੁ ਰਿਤ: ਜਿਦ ਦ ਸੁਤਾ ਜਨਾ ੦
ਜਾਣੀ ਚਾਹੇ ਠਾਕਰ ੦ ਜਾਣੀ ਦਾ ਹੇ ਖੇਲ: ਜਿਦਾ ੧ ਆਪ
ਨਾ ੦ ਆਪੇ ਦੇਹੁ: ਦੇਵਾ ਦੇਹਰਾ: ਮੰਦਰਾ ਲਗਾਵੇ: ਕਰੋ ਦੂ
ਜਾ: ਚੋਤਰਾ: ਥਾਨੇ ਜਨ: ਦਾਸਾ ਉਰ: ਧਾਲੀ॥ ੨ ਭੁੰਗਰੇ
ਕਹੇ ਸੋ ਤੁਸੈ ਚੁਕਹਿਆ ਤੋ ਜੁਣ ਤਾ ਅਨੈਨ: ਪ੍ਰਭੁ ਤਕੂ ਸੋਰ
ਨ: ਨਾਸੰਕਾ ਗਿਹ ਕੂਪ: ਗਿਰਾ ਦੇ ਧੀ ਦਨ ਤੋ ਧਾਧੀ ੦ ਪਤਰਾ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਸਭੁ ਤੇ ਜਨ ਦਬਾ ਬਾਧੇ ੦ ਜੋ ਪ੍ਰਤਕਮਾ ਜੈਸੇ ਕੀਖ
ਸਕਹਾ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੋ ਜਸ ੩ ਪਗਾਰੂ ਦੇਂਗਾ ਅਰੁ ਜਨ ਹੁਣਿ ਆ
ਪ੍ਰੰਹ ਬਕਾ ਚੁਕੂ ਸਾਰਿ ਆਗਾ ਹੇ ਧਾਂਧੇ ੦ ਸੋਯਾ ਰੀ ਉਪਲਤੇ ਦ

ਮੁਦਿਤਾ ਗੁਣ ਦੀਪ: ਗੁਣਾ ਕਾਰੀ ਪੂਰਾ ਤਾਂਉ: ਤਿਸ ਜਗਰਿਕੇ। ਤ੍ਰ।੧ੳ
ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀਆ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਕਿ ਹਾਰ ਭਾਈ ਕੀ। ਅਨਪਾਵਨੀ:
ਪ੍ਰੇਮਾ ਨੈਵ। ਹੋਭਾਈ ਆ ਪਾਰਿ: ਪਾਤ੍ਰਕੇ: ਲੁਟਕੋ ਅਸ: ਖੋਸਕੇ
ਕੀਰਤਿ ਹੋਵੈ। ਐਸੇ ਬ੍ਰੇ ਆਪਾਲੀ: ਕਰੀਆ ਚਾਲੀ: ਚਲਉਂਗੀ।੧। ਛ੍ਹ
ਡਮਨ। ਐਸੇ ਹਰਿ ਤੇ ਬਿਮੁਖਨ ਕੇ ਸੰਗ।੧ੳ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
ਸਰਬਸੁ ਸਭ: ਨਾਰੀ ਧੀ ਨਾਦਿ ਧੁਨਿ: ਸਹਜਾ ਝੋਕੁ: ਲਿਵ ਲ
ਗੀ ਥੋਕ੪: ਪਦਾਰਥਾ ਬਦਨ: ਮੁਖ ਹਰਿ ਕਾ ਅਲੋਕੁ: ਦੇਖੇ
ਜੋਕ। ਰੁਧਰ ਕਰਿ ਮਰੇ ਦੀਨੋ। ਸਦਾ ਆਇਹੁ: ਇਹ ਲੋਕ।੨।
੧ੳ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ। ਫਨਕ: ਨਾਸ ਰੂਪ ਤੁਲ: ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੁ
ਡੇਕ: ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਤਨਕ: ਜਰਾ ਕੁ ਠਨਕ: ਹੈ ਜੇਤ ਪੁਸ
ਪਾਇ ਜਨਕ: ਸਿਤਾ ਕੀ ਉਤਨ। ਦਾਲਾ ਪਨਕ: ਘਣ ਕੇ
ਦੂਤ।੧।੮।੧ੳ ਸਤਿਨਾਮੁ। ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮ:੧ ਦੁਪਦਾ:
ਤੈ ਨੈਹਿ ਰਕੀਆ ਤੁਝ: ਤੈਨੂ ਦੇਵੈਗੋ ਲੇਵਾਹ। ਸੁਤ ਪਨਾ ਦਾਰ
ਹਹਿ ਨਹੀ। ਮਗਾਣੈ ਦਾ ਸੁਤਾ ਰਿਆ ਜੀਉ: ਚੇਤਨਤਾ ਐਬੋ।
ਪਾਪਾ ਕਰਾ ਰੁਤੁ: ਚਾਰ ਜਗਾ ਕਾਇਆ: ਬੁਧੀ। ਸੁਖ। ਪਦਾਰ
ਥਾਰੋ ਦੇਹੀ: ਰੈਹਲੀਐਂ ਦ ਉਮਰਾ।੧।ਮ:੧। ਪਨਪੌਰ:
ਉਰਿ ਸਦੀਆ ਮੇਰਾ। ਦਤਾ ਰਤੀ। ਬੁਧੀ ਆਬੀਦ। ਨਾਮੁ ਆਬੋਕ
ਗਾਇਹੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਇਆ ਧਨ: ਕਾਰਿਆ ਸਚ: ਹਰਿ ਪਤੀ ਕਰਾ ਦਾ ਅਤ
ਕਾਰਿ ਚਾਰਿ: ਭਾਰੀ ਭਾਰਾ ਭੇਖ: ਸਰੀਰ ਕਾ ਸਚੁ। ਨਾਮੁ ਤੇਜ੨
ਅਹਿਕਾਰਾ। ਪਰਹਰਿ: ਛਡਿਆ ਜਤਕੋ: ਗਰਭ ਕਾ ਬਾਤ
ਤਹੀ। ਜੂਨਮੇਆ ਇਤਹੀ: ਐਸੇ ਪੋ ਨਤੇ ਤਹੀ। ਨਰਕਾ ਸਹਿਤ:
ਬਨਾ ਨਾ ਸੁਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀਆ ਰਹਾਸਿ: ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕਰਾ ਖੇਜੀ: ਗੁ
ਹਮੁਖਾ ਉਪਜੇ। ਬਿਯੋਗੇ ਆਤਮ: ਆਪਣੁ ਆਪਾ ਚੀਨਜਾ
ਨਥਾ ਹੈਸ: ਵੈਨਾਂ ਨਥਾ: ਪ੍ਰਭ ਅਣਡਿਆ ਦਾਰਿ: ਸਤਸਿਰਾ ਪਾਰ:
ਪਾਰ ਹੋਕੋ। ਦ੍ਰਗ ਬਿਲਪ: ਦੀਨਾ ਬਦਨ: ਮੁਖਾ ਕੁਮਲਾਨੀ। ਦੇ
ਹਿਆ ਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ਜਕਾ: ਜੀਵਾ ਤੇਰਾਂ। ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਗਇਆ
ਸੀ: ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਭਈ। ਸਾਚੁ। ਗੁਣਾਂ ਕਰਾ ੯। ਪਰੁ: ਉਪਰ ਦਤ
ਲੀਤਰਾ ਗਤਨ। ਨਾਮਾ ਅਚਾਰ: ਦ੍ਰਿਤ ਬੂਆ ਡੂਬੇ ਰਾਮ ਹਲੁ:

ਰਾਗ ਮਲਾਰ ਮ: ੧ ॥

ਮੈ ਦੇਹ ਗਾਉ ਇਆ ਘਰੁ ਮਾਹਿਲਾਂ ਅੰਦਰੁ ਕਾਇਆ ਮਹਲ ਏ ਘਰ
ਮਹਿਲ: ਸਰੂਪ ॥੫॥੧੬॥ ਮ: ੧ ॥ ਜਾਤਿ: ਉਤਪਤੀ ਜੋ ਹਰਿ ਤਿਆਗ
ਨਿੰਦਕ ਮਾਨ ਹੋਇ ਨਿਕੁਰਾਤਿ: ਨਿਕੁ ਮੰਹੋ ਬਾਉ: ਸਰੂਪਾ ਮਾਈ: ਕ
ਈਆ ਆਖਿ: ਮੁਖਾ ਉਪਰ: ਉਤ ਕ੍ਰਿਸਾ ਦਾਰਿ: ਮਾਤ੍ਰ ਲੋਕ ਦੇ ਦਾਰਿ
ਤਿਸੁ ਦਾ ਹਿਆ ਲਈ: ਨੂ ਦੇਮੋਂ ਰੇਜ: ਕਿਹਾ ਨਾਉਂ ਜਪਦਾ ਹੋ
ਕੁਲੀਨ: ਊਚੀ ਕੁਲ ਜਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਂ ਜਸੁ ਸਨਾਤੀ ਮਸੀ
ਭੀਲ ਦੇ ਨਾਕੁਰਿੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿ ਧਰੁ ਰਨ ਮਕਮ ਸਤ ਮੇਤੇ ਦੇ
ਦਸਦਾ ਤਸਕੇ ਕਹੈ ਭੁਖ ਹਰਿ ਦੀਆ ਸਕਤਿ: ਬਲੁ ਦਾਰ:
ਦਲਾ ਲਾਈ: ਖਦਾ ਈ ਮਨ: ਜੀਦਾ ਵਲੈ: ਅਨਹੋ ਦਾਸੁ:
ਸੁਰੀਦਾ ਜਾਸੁ: ਸਮੁਹੀ ਦਿਆਂ ਨਾਮ ਜਪੋ ਪਾਈ ੦ ਰੋਟੀ ਕੀ
ਕੋਰਨ: ਸੁਧਾ ਹੋਸ: ਜੀਦਾ ਛੁਟਸਿ: ਛੁਟੈਗਾ ॥੧॥ ਮ: ੧ ॥ ਪਿਠ
ਕਾਮ ਹੁਰਾਕ ਚਾ ਮਾਰੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਆ ਦੇਹੀ ਸੁਧ ਕਰੇ ਮੈਕਹੋ ॥
ਦੁਖੰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਮਾਰਨੂੰ ਦੇਦੋ ਮਰਥਾ ਮਸਾਲਾ ਦ ਮ
ਰਹੇ ਕੋ ਮਿਲਾ: ਖਰਲਾ ਪੀਸ ਹਾ ਦਟਾ ਹਥ: ਹਥੋਂ ਦਾਨੰ
ਕਰਨਾ ਲੈਹੂੰ ਮੈ ਮੀਐ ਧੂਦੀ ਜਮੂਨਾ ਠੇਹ: ਥਾਂਦੇ ਠੇਂਗਾ ਦ
ਨਾਲੇ ਹੁਰਾ ਮੈ ਧਾਦਾ ਤੰ ਮਾਰੇਗਾ ਤੈਨੂੰ ਖਾਹਿੰ ਹੋ ਛੁਟਦ: ਛੁ
ਇਆ ਦ ਤੂ ਹੈ ਮਰਥੰ ਸੂਰਜ ਦਾ ਥਾਂਦ: ਥਾਂ ਦੇਸ ਦਾ ਹੈ ਥਿਛ
ਦੀ ਛਾਂ ਹੋਰ ਥੇ ਹੋਇ ਅੰਦੀਦਾ ਛੰਦੰ ਪਾਦਰ ਥਾਂ ਰੂਪੀ ਪ
ਰਧਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਥਾਂਦੰ ਨਰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹੋਦੰ ਅਕੋ
ਐਥੇ ਲੋਕ ਪਰਾਤੰ ਮਾਦਿ ਦਸਾ ਤਥੰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੋਂ ਦੇਹੁ: ਦੇ
ਨਾ ਗਾਂ ਰੂਪੀ ਦ ਚੂਹਮ ਨ ਕਰਾਂ ਕੁਛ ਜਰਾ ਹੋ ਮ ਕਹਿਆ ਕਰੇ
ਤੂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜਾਦ: ਸਾਦਾ ਕੁਾਤੇ ਆਗਾ ਤੇ ਸਨਾ ਦਾ ਤਿਆਗ
ਛੇਧਿਉ ਤੇਲੰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਦੋ ਅਗਨੀ ਬ੍ਰਹਮਾਗਿਆ
ਰੂਪੀ ਸਰੂ ਚਾਹੇ ਪਰਦਾ ਏਹੁ ਸਾਨ ਨੂ ਪੁਰਾਹੇ ਦਾਪ
ਨਹੋ ਤਕਾ ਗਰੰ ਦਤ ਹੋ ਗਨੀ ਜਾਨ: ਲੇਖ ਹੋ ਗਨਾ ਧਾਨ: ਖ
ਜਾ ਨਾਮ ਦਾ ਧਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੋ ਜਾਈ: ਇਕ ਬਿਤ ਹੋਈ ਨ
ਨਕੰ ਤਿਨਰਕੀ ਧਨੀ: ਧਨ ਤਾ ਜੇ ਰਾ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ॥੮॥ ਏ
ਕੁਸਮੇ ਕੈ ਜਾਦੀ ਡਾਰ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿੰਦਾਰ ਕੂ ਜਨ ਕਰੈ ਗਰਾਧਕ੍ਰਰਿ
ਟਾਰ ਗਾ ਪੰਖੀ ਦਾ ਨਕ: ਉਜਾਰੇ ਦੇ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ॥੧॥ ਤੇਰੇ ਜਕਹੋ
ਤੇਰੇ ਜਾਹਿਬ ਸਮਥ ਦੇ ਤਾਂ ਨਿ ਕੇ ਦੋ ਹੋ ਗੁਰ: ਧੂਧ ਨਾਤੀ

ਰ: ਕਨਾਰੇ ਸਾਹਿਬ॰ ਹੈ ਹੇ ਬੀਰਾ ਤੇ ਸਨ॰ ਖਾਣੇਂਦੀ ਬ੍ਰਿਸ: ਚਾਰਾ
ਧੀਰ॰ ਜਾ ਬੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਸਨ ਬੀਚ॰ ਸਰੀ
ਰ ਦਾ ਹੈ ਕਰਿ॰ ਧਾਰ ਕੇ ਗਾਰ ਧੀਰ: ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹੇ ਹਾਂ ਕੋ ਕਹੇ
ਸਰੀਰ॰ ਰੇ ਹੂੰ ਦਿਆਂ ਹੀ ਜੀਂਦ ਇ ਮੁਕਤਿ ਨਾ ਹੁਹਾਂ ਹੀ ਇਕੁ ਸਥ
ਘਿ ਇਥਾ ਸਾਥ ਨਾ ਮੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਾ ਬਿਨਾ ਸੀਤਿ ਸਨੂ ਕਹੇ ਕਾਥ
ਰੂ॰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਬੈਠ॰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਕੇ ਨਰੂ॰ ਸਸਤੂਪੀ
ਕਾਏ॰ ਸ੍ਰੀ ਦੂਆ ਏਨ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਬੈਠ: ਹੇ ਭਾਈ ॥੧॥ ਸਾਧੁ ਕਹੇ
ਊਰੇ॰ ਪਤਿ ਇਕ ਕਾ ਅਸਮਾਨ: ਦਸੈਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਨਾ ਸਿਧੀਆ
ਕਰ ਕੇ ਤਾਣੇ: ਬਲ ਕਰਾ ਤੀਰ: ਕਨਾਰਿਆ ਮੈਂ ਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਹੇ ਬੀਰ ਹੁ ਤਨ: ਸਰੀਰ ਖੇਤ੍ਰ॰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਖਾਣੇਂਦੀ ਉਤਿ ਛੁਟੈ॰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਨਦਾਰਿ: ਕ੍ਰਿਪ
ਆ ॥ ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈਂ ਕਰਮ: ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਦਾ ਕ੍ਰਿਆ
ਜਪੀਐ॰ ਨਾਮ ॥੮॥੧॥ ਓ ਸਿ: ੩ ਦੇਖੁ: ਫਲੋ ਸਤਿ ਸਿ: ਧਾਈ
ਏ ਸਕਤਿ: ਮਾਇਆ ਤਿਸ ਕਰ ਤੁ ਸਕੇ ਸਿਦੇ ਧਾਰ: ਮੋਖ ਧਾਰ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿ ਤਿਨਾ ਦੇ ਪਖ੍ਯਾ ਸਹਸਾ ਭ ਪਾਏ ਜੀਦ ਨੂ ਮੂਰਖ: ਮ
ਨਮੁਖਾ ਅ ਵੀਚਾਰੀ: ਤਤਿ ਮਿਥ੍ਯਾ ਦੇ ਬਿਬੇਕ ਬਿਨਾ ਸੇਵ:
ਭਗਤੀ ਏਕ॰ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰ॰ ਨਾਮੀ ਵਾ ਹਰਿ ਰੂਪ ਵਿਸਾਰ:
ਧੀਧਾ ॥੧॥ ਜੇ ਮੇਲੇ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਸਬਿਖਨੂ॰ ਕਆਦੇ
ਸਾਤ: ਧਾਂਦ ਇਵਾ ਲੀ ਕਿਰਤ: ਕਰਮਾ ਫਿਰ ਹਿ॰ ਜੀਦ ਨੂੰ ਨ
ਮੈਂ ਮਨ: ਮਨੈ ਤਤੁ ਗਾਰੀ ਮਤਿ॰ ਕਿਤਨਾ ਕਹੇ ਕਹਣੇ॰ ਸਭੂ
ਹਰਿ ਦਾਰਿ: ਸਤਿ ਸਿਰਾ ਵਾ ਏਕਿਨਾ ਤਾਤ੍ਰ॰ ਮੋਖ ਕਾ ਸਦਾ॰
ਪਿਛਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਰੋ ਸਮਾਇ॰ ਸੋ ਸਿਤ ਸਰੂਪੀ ਮਾ ਨ ਫਿਰਹਿ॰ ਧੀਰੇ
ਆਮੈ ਨਾਉ॰ ਨਿਬੇਸ ਧੀਧਾ ਬਤ੍ਰ॰ ਕੇਤੁ ਵਾ ਅਸਾਧ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ: ਹੁਰਾ ਹੁ ਆਹੇ ਸਾਹਜਿ: ਸੰਤੁ ਤੂ ਗੁਰ॰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ
ਗਿਆ ਸਕਾ ਹੀ: ਸਸਾਹੀ ਏ ਅਕਾਦੇਨ: ਫਿਰੇ ਤ ਰੂ ਤੂ: ਤੂ ਤਾ
ਬਿਖ॰ ਆਂਦੀ ਆਦਿਆ ਦਾਨ: ਜੈਨ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਰਖੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ
ਸੈ: ਸੰਤੋਖ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਇਆ: ਮਨੋਰਿਆ ਮਲਸ ਨਾ ਥਾਣੀ॰
ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਰਾਣੀ॰ ਜਾਣੀ ਹੈ ਸਹਜਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮ
ਲੂਆ॰ ਰੂਹਾ ਰੂ ਮਨ: ਮੈ ਛਾਹੀ ਤੇ: ਤਿਸ ਤੇ ਮਨ: ਮਨ ਨ ਕਰੇ
ਮਨ: ਜੀਵਾਤਮਾ: ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਸਚੇ॰ ਪੁਰਸੁ ਸਾਚਿ: ਨਿਬੇੜੁ

ਆਪੁ:ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਮੀਠਾ੦ਜੋ ਜਪੈ ਜਪੁ੦ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੁ:ਗੁਰੂ
ਪੂਰਿ:ਆਪੇ ਨਾਗਣ:ਦੇਵਤਾ ਦ ਸਮੂਹਾ ਦਸਿਓਆ੦ਹਉਮੈ
ਜੋ ਉਜਾੜ ਆਸੀ।ਪ੍ਰਭੂ੦ਹਰੀ ਨਾ ਮਿਲਾਇ੦ਜੋ ਮਿਲੇ ਦਾਤਿ:
ਦਿਤਾ ਜੋ ਹੋ ਪਾਖੰਡ:ਦੇਸ ਦ ਕਪਟ ਦੇਲ੦ਨਰ ਦੇਹ ਭਾਰਥ
ਖੰਡਾ ਬਿਸਰਉ:ਭਾਰ ਕਾ ਸੁਰਤਿ:ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਸਮੋਇ:ਸਮਾਈਆ ਲ
ਖਾਇ:ਛਪੀ ਦਾਹੋ ਪਾਰ:ਹਿਰਦੇ ਸੁਖ ਨਾਦਰੁ:ਅੰਦਰੁ।
ਮਹਲੁ:ਸਰੂਪ ਨਾ ਬਿਧਿ੦ਚਿਰ ਲਾਹੋ ਵਦ ਸੁਕਰਨ ਦੀ ਸਰ:ਸਿ
ਸਾ ਮਨ ਕੀ:ਮਨਿ ਮੰਦਰੀ ਮਨ ਹੂ:ਸੁਧ ਮਨ ਧਿਆਈ:ਬਿ
ਆਵਣ ਦਾਲੇ ਮਤਿ:ਸਿਖ ਲਾ੭ਨ ਨਿਵਾਰਣ੦ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬ
ਦੰ੦ਉਪਦੇਸ।ਸਾਖੀ:ਚੇਤਨਾ ਜੋਤੀ:ਹਰੀ ਦ ਬੁਧੀ।ਜੋਤਿ:ਚੇ
ਤਨ ਸਤਾ ਦ ਹਰੀ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ੦ਸਿਸ੍ਰਟੀ ਮੈਂ ਵਜਾਇ:ਬੁਲਾਇ
ਚਲਾਇਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਅਮਰ ਪਦ ਦੀ ਕੰਠੀ੦ਸਾਧਨ ਕਰ ਆਪੁ
ਤੁਕਾਰੀ ਦ ਪਧਾਰੂ ਪੀ ਸਪਾਂਚੀ ਕਾਮਿ:
ਕ੍ਰਾਂ C ਅਜਗਰ:ਸੁਪਦ ਤੁਕਾਰੀ
ਕਾਰੂ ਗਾਰੜੂ:ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਇਆ:ਤ੍ਰਿਖਿਆ ਨਾ ਬਿਖੁ:ਇਹੁ ਦ
ਜੋਹ ਨਾਹ ਰਿ੦ਨਾਮ ਕਾਹੋ ਤਾਰੀ:ਬੇੜੀ ਸਰੀਧ:ਗੀਧਾ ਦਿਹੋ ਧਾਰ
ਕਾਲ ਹੈ ਮਹਾ ਜੋ ਜਿਸ ਚਿਹਨ ਕਲਗੀ ਜੋ ਚਿਰ ਦਾਨੋ ਹੋ ਜਾਗੀ੦ਮੈਂ ਕਰੋ
ਰਮਾ ਧਿ ਮਹਾਨ ਸੋਜਿਸ ਚਿਹਨ ਕਲਗੀ ਜੋ ਚਿਰ ਕਰ:ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀਖਾਇ
ਜੋ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜੋ ਸੁਣੇ ਹਰਿ ਰੂਪ ਹੋ ਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ:ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀਖਾਇ
ਧਾਰਿ:ਧਾਰੀ ਓ।੮।੧੯ ਮਲਾਰ ਮਃ ੩ ਕੰਠੀ ਦਿਜ ਆਇਕ
ਮਾ ਮਬੂਹ ਮਣ ਪੁਜ ਹੋਤ ਸਾਹਿਬੁ ਕਹੋ ਮਨ ਸਿਰ ਗਤ ਕਾਰ
ਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋਵੈ ਸੋਕ ਹੋ ਕਿਹ ਪਾਇ ਕਰ ਗਿਰਹੀ ਉਦਾਸ ਰ
ਰ੦ਉਦਾਸੀ।ਅਦਰਨ੦ਕਰ ਬੁਧਾ ਬੋਧ ਕਰ੦ਅਦਨਾਸੀ
ਚੇ ਚਲ ਸੇਗਾ ਤਕਰ੦ਚੈ ਚਲਾ ਦੈ ਰਾਗਾ ਕਰਿ੦ਬੈਰਾਗੀ ਅ
ਮਤਾਂ੦ਤੇਰੀ ਭਾਰੂ੦ਹੈ ਕਾਰ ਰਪੀ।੧।ਸਾਹਿਬੁ ਕਹੇ ਉਤ੍ਰਾ ਧ
ਸ੍ਰਹੁ੦ਨਾਹਰਿ ਨਾਹ ਮਾਰੇ ਮਾਤ ਮੈਂ ਪੰਡਤ ਜੋ ਹੋ ਗੁਣਾ ਕੀ੦ਤੇ
ਨਿ ਦ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਪਹਿਤ:ਹੈਗਤਾ ਦ ਸੁਭਾਦਾ ਜੀਜ੦ਦਾਹਿਕਾ
ਧਾਇ।ਬੀਦ ਨਾ ਬਿਧਿ:ਗੀਤ ਪ੍ਰਪਤੀ ਰੀ।ਕੂਕ:ਆਗਿਆ
੧੦।ਹੁਦੇ ਦਾ ਬੂਮ ਰੇਬੂ ਮਕਰ ਮਨ ਮੁਖ ਭਰ ਮਾਈ ਜੋ ਨਿਮੈਂ ਧ
ਰੁ:ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਕਉਤੀ:ਮਾਇਆ ਹਉਮੈ:ਹੈਗਤਾ ਹਾਸਰੂ
ਸਰਿ:ਨੇੜੇ ਤੇ ਨੇੜੇ।੧੧।ਗਤਿ:ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਗਿਆਨੁ੦ਰੂਪ
ਮੁਗਧ੦ਮਨ ਕਮਾ ਗਦਰ੦ਨਾਹੀ ਕਰ ਗਰ ਸਨਰਸਾਇ:ਰ

ਸਨ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਜਾਇ: ਤਦਾਕਾਰ ਦ ਰਸ: ਰਸਾਂ ਦੇਖੇ ਨਰਸਾਇ:
ਨਾਰਾਇਣੀ ਬੁਧੀ ਧਾਰਿ: ਹਰਿ ਪਾਸੁ ॥੧॥੨॥ ਰਸਨਾ ॥ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ॥
ਕਾ ਫਲੁ ਲਾਹਾ ਦੀਜੈ: ਸਿਮਰੀਐ ਪਾਪੀਹਾ ॥ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਪਪੀਹ
ਲਾਗੈ: ਪੁਕਾਰੇ ਨੀਦ ॥ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ॥ ਕਰਮ ਕਰੁ ਦੀਏ
ਦੇ ਮੈ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹੈ ਮੇਲ ॥ ਮਨ ਸੋਂ ਵਿਚਾਰੁ ॥ ਤਨ ਸੋਂ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ
ਮਾਨੈ ਤਿਸ ਕੈ ਆਨੇ ਸੇਵਕੁ ॥ ਜੋ ਥੋਂ ਅਵਿਰਲ ॥ ਅਰੋਗ ਹਰਿ ਰਸੁ
ਪ: ਜਨਮੁਖਾ ॥੧੩॥੧ ੴ ਮਲਾਰ ਮ: ੭ ਅਤਿ ਦੂਖ ॥ ਦਾਈਆ ਤੇ
ਇਕਾਇਕ: ਨ੍ਰਿਮਕ ਦੁਇ ਤੋ ਧੇਲਾ ਦੂ ਸਾ ਗਾਰੀ: ਗਾਲ ਦਾ ਕਲੇਕ
ਪਰਪੂਤ: ਸੁਤ ਕਾਜ ਨ ਦਾ ਸਾਦੁ: ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਧਨ: ਜਗ ਨਾਸੁ
ਪੀਨਾਰੀਆ ਪਿਰ ॥ ਹਰਿ ਰੂਪੀਆ ਇਕਠੀ ॥ ਜਗ ਕਾ ਕਰਾਰੀ: ਤ
ਗਤੂ ਕਾ ਤੇਰੀ: ਤੇਤੀਆ ॥੧ ਭੁਰੇ ॥ ਜੈਹੈ ਨਰੁ ਭਜਨ: ਸਨਾਨ ਫਪਰ
ਯਾ ਦਾਨਾ ਸੀ: ਨਾਮ ਫ ਨਾਦ ਵਾ ਜਾ ਹਰਿ ਨਦੀ: ਜਨ ਦੀ ਜੋ ਹੈ ਠੀ
ਗਾ ਤਪੇ: ਤਪ ਕਰਕੇ ਮਹਾ ਸਾਈ: ਮਹੇਸ ਜੀ ਕਾਸੀ: ਥ੍ਰੀਨਾਥ
ਹੋ ਪਾਸੀ ॥ ਤੀਰਥ ਧੋਏ ਦੇਵੀ: ਦੇਵਤਿਆਂ ॥੨ ਨਧਿਆ ਦੇ ॥ ਮਨ
ਸੋਹਾਨਿ ਬਿਧਿ ਹਾਲੇ! ਮੂੰਲ[illegible]ਏ ਕੂਟ ॥ ਦੁਖ ਰੂਪੀਆ ਜਿਨ ॥ ਹਰੀ
ਜਿਸੁ ॥ ਨਰਦੇ ਕੁ ਕਾਰਿ: ਕਰਮਾ ਕ੍ਰਿਮਿ ਕਰ ॥ ਕ੍ਰਿਮਿ ਜੀਉ
ਪਥਰਾ ਅਤੁ: ਸਮਾਦਾ ਸਰੇਹਹਿ: ਸੇਵਹਿ ਧਾਲਿ: ਕਸਾ
ਈਆ ਥਿਰੇ: ਸਾਹੇ ਛੋਦਨ: ਧਸਤ੍ਰ ਧਿਸਤ: ਸਮਗੀ ਜੋ ਬਿ
ਪਸਤਿਪਾਠ ਹੋਏ ਤੇਂ ਧਿਧੀਆਂ ਦੀ ਸਿਧਵਸਤੂ ॥੩ ਭਲੇ ॥ ਰ
ਹਿਣੀ ਦੀ ਭਾਤਿ: ਤਰਾ ਹੀ ਸਲ: ਹੇਸਾ ਤਾਤਿ: ਤਾਤ ਕਾਲ ਫ
ਹੇਤਾ ਤੂ ਧਾਲੈ: ਖੁਲਾਏ ਆਪ ॥ ਹਾ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਈਜ
ਈਜਿ ਤਾਂ ਬਿਪਨ: ਸਰੂਪਾ ਆਪੇ: ਆਪ ਹੋ ਤੁਰਾਤਿ: ਤਤ
ਕਾਲ ਫ ਤੀਆ ਪਤਰਾਦੇ ਅਰੋਗ ॥ ਪਰੋਗ ॥ ਅਕਾ ਨਰੂਪੀ
ਕੁਲ ॥ ਦਾਸ ਸੁਹੂ ਜਗ: ਜੇਗਤਾ ਬਿਖ: ਬਿਖ ਨਾਂ ਰੂਪੀਨ
ਦੀਸੈ ਧਾਪਸਾਰੀ ॥ ਨਸੇ ਜਸਤ: ਜਲਦੇ ਨਾ ਆਈ: ਖਾਂਣਾ
ਲੇਜਾਈ: ਜਜਪਾਏ ਨਜਿਧ: ਮੋਖ ਦੁਖ: ਪੀਤੁ ਸਬਦ:
ਰਾਮਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਫ ਧੁਹਾ ਨਦ: ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਾਗਾ
੭॥੧੬ ਮ: ੪ ਤੋਹ: ਤੇਰੀ ਧਨ ਜਹੁ ॥ ਧਾਣੀ ਸੋਂ ਸੀ ਚਾਹੁ ॥ ਮ
ਨਸੋਂ ਪੇਰੁ ॥ ਪੁਨੋ ਜੇਰ: ਸ੍ਰਗਾਤੁ ਦ ਸੋਗਾ ॥ ਮੁਖ ਲਗੀ:

ਦਰਸਨ ਦੇ ॥੯॥੧੯ ਮਃ ੫ ਜੋਰਹਿ • ਬਾਣੀ ਕਰ ਚਿਤਵਹਿ • ਮਨ ਕਰਿ
ਉਪਾਏ • ਤਨੁ ਕਰ ਮੇਘ • ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਪਾਹੁਨ: ਪਾਹੁਣੇ ਹਰਿ ਰੂਪੀ
ਸਆਏ • ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭੋਜਨ • ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਬਿੰਜਨ: ਸਲੂਣੇ
ਸੰਤ੍ਰਆਂ ਦੇ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਮਿਸਟਾਈ: ਮਿਠੇ ਭੋਜਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਦਾ ਸਲੂਣੇ • ਬਚਨ ਮਿਠੇ • ਮਨ ਨਾ ਭੋਜਨ • ਨਿਧਿ ਪਾਸਨਾ
ਪਾਕਸਾਲ: ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਰੂਪੀ ਸੋਚ: ਪਵਿਤ੍ਰ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਿਆ ਪਵਿਤ੍ਰ।
ਭੋਗ • ਸਪਤ ਤੇ ਕਾਮਾ ਦੁਸਟ • ਸੁਲਹੀ ਆਦਿ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਸਤ
ਭੋਗ • ਸਪਤ ਤੇ ਕਾਮਾ ਦੁਸਟ • ਸੁਲਹੀ ਆਦਿ ਦਾ ਗੁਣਾ ਅਪਣਾਏ: ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਕਥਾ
ਨ: ਸਿਖ ਸਿਤ ਦਾ ਸਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾ ਅਪਣਾਏ: ਹਥ ਪਏ ਜੋ ਸੇ ਪਿਤ
ਏ ॥੧॥ ਨੀਰੇ: ਪਏ: ਪਰੋਸੇ ਕਾਰਿ ਮੇਲੇ: ਹਥ ਪਏ ਜੋ ਸੇ ਪਿਤਾ ਰੂਪ
ਹਲਦਾ ਕੀ ਨਕ ਰਹੇ ਜੋ ਮੁਰੋ ਬਾਲਕ ਸੰਦੇਹ ਤੇ ਜੋ ਪਠਿ ਕਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪ
ਹਰੀ ਦੀਨੋ • ਗਰਾਂ ਕੋ ਮੁਖ: ਮੁਖੀ ਨਾਨਕ • ਮੋ ਰਾਧਿ ਪੀ • ਸਾ
ਧਨਾ ਸਰ: ਜੋ ਕੂਕੇ ਪਿਰ: ਸਰੂਪ ਪਾਏ ਜੋ: ਬੁਸਦੀ ਧੁਨਿ: ਧੁਨੀ
ਸੁਹਾਵੀ • ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾ ਅਨਾਹਦ ਕੀ ਭੇਰ • ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਸੁਹਲਾਵੀ: ਜੋ ਹਿਲੇ ਦੇ ਸੁਹੇਲੀ ਬਾਨਾ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਦਾ ਇਦੇ ਆ
ਸਹਿ • ਕਰਕੇ ਦਾ ਇਸੁ ਬਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰਿ • ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲ ਲਾਦੇ
ਖ: ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ਅਰਥ ਏਹੁ ਸੂਧ ਜੀ ਦਾ ਨਾਲ ਦੇ ਖਰ ਕੇ।
ਜਠਰ: ਪੇਟ ਛੇਕਾ ਤੇ ਹਰਿ ਦੁਲੋ ਆ ਤਮ ਪਾਣੀ ਟੇਕ: ਸਰਣ
ਮੂੜ • ਮਨ ਸੋ ਮੁਗਧ • ਤਨ ਸੋ ਖਲ • ਬਾਣੀ ਸੋ ਪਰਤੇ: ਗ
ਧੋ ਕਾਰਗਰ: ਕਾਗਤਾ ਤਰਤੇ: ਤਰਾਂਗੇ ਅਨਕਲਾ ਨਾਰ ਹੁ: ਛੋ
ਤ੍ਰਾ ॥੪॥੧੯ ਮਃ ੫ ਪ੍ਰਭ: ਗੁਰੂ ਜਾਰੀ • ਬੁਧੀ ਗਰੀ: ਰੋਗੀ
ਬੁਧਿ ਕ੍ਰਾਗੀ • ਹੋਏ ਹਾਂ ਪਾਰੀ: ਪਾਈਦੇ ਪਗਾਰੀ ਪਕਰ •
ਸਿੰਦੂਸਾਂ ਤਿ ਰੂਪੀ ਸਤੀ: ਅਭੇਦਾ ਦੀਠਾਈ: ਦੀਠਤਾ ਰੋਹਿ:
ਅਉਧੀ ਧਸਧਾਰੈ: ਸੁਧਾਰੇ ਦਾ ਆਸਰੇ ਦੇ ਨਾਇਸ ਦੀ ਰੂਪੀ
ਅਉਧੀ ਧਸਧਾਰੈ: ਸੁਧਾਰੇ ਦਾ ਆਸਰੇ ਦੋ ਨਾਇਸ ਦੀ ਰੂਪਕੀ
ਪਰਦਲੀ ਦੇ ਹਿਰਗ ਤਾਕਰ • ਚੇਰੀ: ਦਾਸੀ ਅਚਾਰ: ਕਰ
ਤਥਾ ॥੭॥ ਕਿਆ ਪੇ: ਕਿਪਤਾ ਦੇ ਦਧਾਏ ॥੮॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਜਪਿਨ • ਕਾ ॥੯॥ ਅਧ: ਇਜਸ ਲਮੋ ਮੇਘ • ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਉ
ਦੋਤ: ਉਦੋ ਭਾਦੀ • ਪੂਰਬ ਕਰਮਾ ॥੧੦॥ ਜਗੁ • ਤਜਸ ਗਤਾਸੀ
ਰੂਪੀ ਨਦਿ ਦੰਨਾ ॥੧੧॥ ਜੀਦਨ • ਕੋ ਅੰਤਰਿ: ਭੇਦਾ ॥੧॥ ਸਾਰਿਗ
ਰੇ: ਨਿਲੇਪ ॥੧੩॥ ਹਰਿਹਟ: ਸਤ ਸੰਗਾ ਛਾਟ: ਛੂਟ ਦੇ ਛੈੜਾ।

ਮਟ: ਮਟੋਆਂ ਦੇ।੧੪। ਸਹਿਰਾਓ: ਹਰਿ ਕਿ। ਚਿਰਾਓ: ਚਿਰਕਾਲ ਕਾ ਦ ਚ
ਰਨਾ ਕਾਸਿਕਾ ੦ ਹਰਿ ਜਿਸ ਇਹ ੦ ਜੀਊਂਦੇ।੧੫। ਦੁਸਟ ੦ ਕ੍ਰਮਾ ਦਿਆ ਬਿਖ ੦
ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਰੀਮਾਈ: ਹੇਸ ਖੀ। ਦਲ ਤ੍ਰ ੦ ਕ੍ਰਿਆ ਰੂਪੀ।੧੬। ਰਦ ਕਿਸੈ: ਜਾਪੀ
ਐ ਪੰਥ ੦ ਗਿਆਨ ਦੈ ਰਾਗਾ ਰੂਪੀ। ਮਾਰਗ ੦ ਕੁਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਤਾਹਿ: ਰ
ਖਿਆ ਕਰੋ। ਜਲ ਤੁ: ਜਲ ਦੇ ਹਾਂ ੦ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਕਰਾ। ਕੀਜੈ: ਕ
ਰਕੈ ਨਾਮ ਜਲ ਦੇ। ਕਰ ੦ ਮਨ ਰੂਪੀ।੧੭। ਵਣ ਫੁਲ: ਖਿਆ ਰਕਾਸ
ਗਮਹਿ ੦ ਸਾਧ੍ਰਾ ਤਤੀ ਵਉ ੦ ਦਸਨਾ ਰੂਪੀ। ਸੁਖ: ਜੇ ਸੁਖਾ।੧੮।
੧੬ ਮ: ਪਾ ਗੁਰਮੁਖ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੂ ਅਮ
ਰਿਤ ਦਾ ਅਰਥ ਪਿਓ ਦੂਜੈ ਦਾ ਆਦੂ ਨਾ ਦੇ: ਤਤ ਪ੍ਰਜਾ ਹੋ
ਇਖ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਜੋਨ: ਜੈਨਾ ਜੀਵ ਨ ੦ ਰੂਪੀ। ਵਰਤਨ: ਖਾਹ
ਪਾਨ ਪਹਿਰਨ ਮਕਾਨਾ।੧੯। ਦੁਖ ੦ ਹੁਕਮ ਮੈਂ। ਸੁਖ ੦ ਰਜਾਇ
ਮੈਂ। ਜਿਰਿਆ ੦ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕਾ। ਬੂਝਹਿ ੦ ਗੁਰੂ ਹ
ਇਕ ਰਿਸਾਸੁਣ ਕੇ। ਆਖਿ: ਮੁਖਾ ਦੇ ਪਾਸਹੁ ਹੈ ੦ ਮਿਲਹੋਇਕ
ਗਾ।੨੦। ਪੂਰੈ: ਸਮਝਾਇਆ ੦ ਹਰੀ। ਬਿਨਤੇ ਬਿਨਨ ਦੇ ਪਾ
ਹੈ। ਕਾਲ ੦ ਦਾਬੇ।੨੧। ਸੋਇ ੦ ਗੁਰੂ। ਨਾਇ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ।੨੨।
੧੭ ਮ: ਪਾ ਮਨਾਰਿ: ਸੁੰਦਰ ਮਨਾਇ ਗੀ ੦ ਸਖੀ। ਸੀਗਾਰ ੦
ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ। ਬਿਕਾਰ ੦ ਕਾਮਾਦਿਆਂ ਪਾਵਤੇ ੦ ਮਨਾ। ਸੋਝੇ ੦ ਜਨ
ਮਾ ਆਪੁ ੦ ਦੇਹ ਭਿਮਾਨ ਅਨਹਦ: ਇਕ ਰਸੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਦਰ
ਸਦੇ ਦੁਆਰ ਦੇ। ਕੋਕਿਲ ੦ ਜਿਹ ਬਾ। ਸੁਹੀਆ: ਸੁੰਦਰ ਹੋ। ਸੋਭ:
ਤਿ: ਉਮਗਕੇ। ਹਜਿ: ਪ੍ਰੇਮ। ਆਈ ੦ ਸਭਕੇ।੨੩। ਉਮਕ
ਹੂ ਕਾਮੁ ਹੈ ਰੀਪੁ ਵੇਕਾ। ਅਪਸਰਾ: ਉਰਬਸੀ ਆਦਿਆਂ ਤੀਕੀ ੦
ਕੁਣ ਹਰਿਆ ਤਾਂ ਛੂਦਨੀ: ਛੂਇਆ ਹੈ। ਗਾਵਨੀ: ਜਰਦਾ।
੨ ਪਾਗਾਇ ੨ ਮਨਿ ਤਨ ਕਰਾ। ਉਜੀਆਰੋ: ਗਿਆਨ ਕਰਾ। ਬਿਸ
ਮਤੁ: ਅਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਦੇਖ ਕਰ। ਅਚਰਜਾ। ਦੁਆਰੇ:
ਸਤਗਿਰਾ।੨੪। ਪਹਿਰੋ ਬਰਸ: ਬਰਸਾ ਸਰਸ: ਵਿਸੇਸ ਦੇ ਸ
ਇਤ ਰਸ ਦੇ। ਆਗਿਆ ੦ ਹਰਿ ਦੀ ਕਰਾ। ਪਰਫੁਲੈ: ਪ੍ਰਫੁਲ
ਤੇਵ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਨਾਲ। ਤ੍ਰਿਕੇ। ਪਰ ੦ ਤੀਆ। ਸੁਹਾਗ: ਅਨੰਦਾ।

ਘੋਰ:ਧੀਆ।੨੧।ਆਨੂ:ਹੋਰੁ।੨।ਪ੍ਰਧਾਨ੦ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸਾਗਰ:ਉਪ
ਦੇਸ ਕਰੇਂ ਭਰਣ:ਜਹਾਜ ਧਾਰਣ:ਰਾਹੀ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਹਮਾਰਾ ਆਤਮਾ
੨੯।ਰੂਪ੦ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ।੩੦।੧੬ ਮ:੧।ਅਸਪਦੀਆਂ।ਧ੍ਰਿਅ:ਸੂ
ਰਜ ਦ ਚੜਦਾ।ਤਿਸ ਜਾਈ।ਤਿਆਦ ਤਿਸ ਕੀ।ਸਰਦ:ਸਰੋਦ
ਰਮੈਂ।ਅਕਾਸੀ:ਅਕਾਸ ਮੈਂ।ਟੇਰੇ:ਪੁਕਾਰੇ।ਨ ਬਿਲਲਾਈ।ਬਿਲਾਪ
ਬਿਲਾਪ ਅਨੰ੦ ਜਗਨਾਜ ਰੂਪੀ।ਤਾਈ੦ ਨਾਲ ਵਾਦੀ:ਵਿ
ਜੋਗ ਕਮਾਵੇ ਸੁ:ਹਿਦੇ [illegible] ਜਪਦੂ ਸਭੇ ਪਹਿ ਧਰਾਈ
ਕੜੀ੦ ਰੂਪੀ।ਜੇਤੀ੦ [illegible] ਜੀਉ:ਜੀਵ ਰੂਪੀ।੧।ਜਾਗ
ਤ ਜਾਗ:ਜਾਗਦੇ ਹੀ ਜਾਗਦੇ ਵ ਸਚਾ ਤਤੇ ਸਚਾ ਦੇ।ਅੰਚੁ:
ਅਗਿਆਨ ਸੇਕਾ ਦੂਹਿ:ਫਲਾ ਕਉ ਰੂਪੀ।ਆਚੁ ਕਰ ਦੇਹਿ ਰੂ
ਪੀ ਕਚਾ ਰਾਖੈ:ਪਾਲੈ।ਪਰਖੈ੦ ਜੀਵ ਦੇ [illegible] ਨੂੰ।ਅੰਜਨ੦
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ।ਨਿਕਾਲ੦ ਜਨਮਾ।ਚਿਤ ਮੈਂ ਪਈ:ਨਰੋਤਰਾਵ
ਤਾ ਪਦਤ:ਪਾਵੈ।ਪਤਿ:ਸੋ ਕੂਆ ਤਾਈ।ਦੇਖੇ।ਉਪਿ:ਸਮੀਪ
ਸਰਪਨ੦ ਕਾ ਉਲਟੀ:ਦੂਹ ਨੇ ਲਗੀ।ਦੂਜ:ਦ੍ਵੈਤ।ਗਾਰੜ੦
ਮੰਤ੍ਰ।ਹੋਵ:ਸੀਤਲਾ ਜੇਤੀ੦ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ।ਸਾਚੁ੦ ਨਾਮ।ਸੂਝ।ਜਿ:
ਅਪਰੋਖ ਗਿਆਨ।ਬੂਝ ਜਿ:ਪ੍ਰੋਖ।ਮਨ:ਜੀਵ।ਪ੍ਰਭੁ:ਗੁਰੂ
੨।ਸਾਰਿੰਗ:ਮ੍ਰਿਗ ਜਾਈ:ਚੀਰੀ।ਦੀਨਤਾਂ ਰੂਪ।ਤਿਸ ਨਾਲ ਰੂ
ਪੀ ਕਰਹੁ।ਤਾਰ੦ ਇਕਾਇਕਾ।ਲਲਤਾ:ਜਿਹਬਾ।ਰਸਾਈ:
ਹਰੀ ਦੇ।ਤਾਪੈ੦ ਹੰਕਾਰ ਕਰਾ।ਨੀਦ:ਸਾਂਤੀ।੩।੧੬ ਮ:੧।ਅ
ਮਲੀ੦ ਨਾਮ ਦੀਰਘਕਾ।ਜਲ੦ ਚੀਰਾਗਰੂ:ਹੋਰੁ ਜਲ ਮੁਕਾਤਾ
ਗਿਣੀ।ਅਖਲੀ੦ ਜੀਵ ਰੂਪੀ।ਪੁਨਿ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੀ ਨਾਲ ਹੁ।ਤੂਰਗ:
ਉਚਗਾਨ ਸੁਦਰਗਾ।ਦੇਕਾ ਰੰਗ ਕੇ ਗਿਣੇ ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਪਤਾ ਦਿਸ
ਗਰ੦ ਸੰਸਾਰ ਮੁਕਤਾ:ਪੁਲਾ।ਜੋਤਿ:ਚਾਨਣਾ।ਜੋਤਿ:ਤਤ ਪ੍ਰਜ
ਤ ਕੀਏ:ਆਜਰੋ।ਤਾਨਿ:ਧਲਭ ਜਾ।ਰੂੜੀ:ਸੁਹਾਵੇ:ਤੈਲ
ਰਨਿ:ਪਛਾਣਾ।ਧਾਰੁ:ਧਾਰਾ।ਪਹਰੂ।ਰੀਅਗਨ:ਮਸਤਕ।ਆਹ
ਰ੦ ਵਲਾ।ਧੀ ਜਉ:ਚੂਸਾ।ਛਾਏ:ਅਵਿਦਿਆ [illegible] ਮਾਇਆ।
ਕਰਣ ਪਲਾਦ:ਧਾਤੂਨਾ।ਪਲ ਕਾ।ਪ੍ਰਕਿਜ:ਨੈਨਾ ਕੀ ਨਿਸ
ਚੈ:ਪਛਾਣੇ।ਅੰਧੇ:ਨੈਨ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੋ।ਦੁਆਰ:ਗਿਆਨ
ਇੰਦ੍ਰ:ਧਵਲ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ।ਧਰਤਿ੦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ।ਸਮਾਣੀ੦ ਜਾ

ਹੀ ਹੈ ।੧। ਬੀਜਮੀ: ਬੀਜਿਆ ਨਹੀ ਉਗੇ ॥ ਅਨਿਜਾਨੀ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਨਹੀ ਫਲੇ
ਬੈਅਲੀ: ਬੈਅਲੋਂ ਬੈ: ਮੂਲਾ ਆਈ: ਧਾਰਿਜੋ ਅਮੁਲ ਧਾਰਿਸ
ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਉਤਭੁ: ਖੜੋ ।੪। ਅਮਰਨਿ ॥ ਆਪਾ ਭਾਵਤੋ ਜਿਸਾਰ ਜਮੂ
ਹੂ ਦੇ ਕਿਨੇ ਆ ਤੂੰ ॥ ਜੀਵਦਰੂਪੀ ਆਤਮ ਪੰਛੀ ਕਾ ਜੇ ਜੀਆਂ
ਨਾ ਭਾਵਤੈ ਹੈ ਧਾਈ ਜਾਂਦੀ ਅੰਗੁਰੀ ਆਵੈ ਚੋ ਨਾਇਕ ਜੀਅ ॥ ਵੇਦ
ਸੈ ਤੋ ਕੇਜੀਅ: ਕੇਈ ਜੀਵ ਤਾਂਤੀ ॥ ਕਸਦੇ ਨਹੀ ਇਹ ਆਰੇ ਜਨ ਤੇ
ਪਤਪਾਲੀ: ਦਜੀਕਾਰ ਪੰਥ ॥ ਨੇਕਾ ਦੋਇ ਦੇਹਰ ਗੁਆ ਨਹਰੀ ।
ਸਧਾਰਿ: ਪ੍ਰਭ ਦਉ ਪਰੇਸਾ ।੫।੧੬। ਮ: ੩ ਕੰਚਨ: ਸੁਧ ਜੀਵ ॥
ਸਰੂਪ ਦਿਖੇ ਜੈਸੇ: ਇਸ ਸਰਕਤਿ: ਮਾਇਆ ਮਨ: ਪੇਕ
ਖੀ ਜਿਲਾਣ: ਲੋਖ ਪੂਰੇ: ਪੂਰਨ ।੧। ਦਾਹੁ ਦਾਹੁ: ਧੀਰ ਗੁਰੂ ਧਿਨਗੁ
ਰੂ ਆਹਰ: ਧੰਨ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਜਲ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਾਉ ਮੋਧਾ ਰੂਪੀ
ਧਰਮੇ ਨ ਭਤਕਪੂਰ: ਚਾਹਿਦਾ ।੨।੧੬। ਮ: ੩ ਪਲਰੁ: ਤਿਆ
ਗੀਏ ਨਦੁ ਹਿਰਾਵਣੀ: ਦੁਰਮਾਰ ਹੀਅਨ: ਮਨੇ ਤਾ ਕਮਲ: ਰਿਦੇ
ਕਦਲ ਕੀਪ ਆਰਿ ॥ ਗ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪਾ ।੨।੧੬। ਮ: ੫ ਛੰਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਅਤੂੰ ਦੇਹੋ ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੋ ਵੁਜਾ ॥ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਅਧਿ
ਦੇਤ ।੧। ਬਿਨਤੀ ਸਹਿਤ ।੧। ਜੋੜ ।੧੬। ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੧ ।
ਕੈਲਸ ਤੇ ਮਾਉਂਦੇ ਸੁਰਮੇਰ ਏ ਹੈ ਜਪਕਰਿਆ ਤਿਸ ਕੀ ਵਾਰ ਦੇ
ਦੀਆਂ ਮਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਧੁਨੀ ਉਪਰ ਗਾਵਣੀ ਇਹ ਹਾਮ ।੩। ਵਾਹੁ
ਨੋ: ਦਰਖਾਦੇ ਸੀਗਾਰ: ਪੈਸਾ ਪਿਛਾ ਦਾ ਛਡੇ ਦਾ ਤਾਲ ਸਰਤ
ਰੈਸੁ ਭਰਾਸਰ: ਸਾਦਰ ਸਾਮੁਭਰ: ਸਤਸਲਤਾ ਅੰਦਰਿ: ਅੰਤ
ਸਕਰਣਾ ਕਮਲ ॥ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਤਰਫ: ਤਰਦ ਹੈ ॥ ਸਦਧਰ
ਦਾਨ ਦਾਗਿਨਿਹਾਲਿ: ਦੇਖਹੁ ਨਦਰਿ ॥ ਕਰਕੇ ਸਘਾਦ ਸੁ
ਧਸ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਂਦਾ ਸਿਤੇ ਪੀਆ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਆਂ ਅਬੁ:
ਪਰਦੋ ਮੂਲਿ: ਸਾਜ ਦੇ ਆਧਿ ਸਕੇ ਪਉੜੀ: ਭਾਗ ਦਕ ਕਰ
ਤ੍ਰੀਨ ਦਦਾਂ ਰੂਪੀ ਬੋਹਿਥ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤਤ: ਹਰਿ ਸੋਹਲੇ: ਉਧਿ
ਸਖੁ: ਕਿਸੂੰ ਮ: ।ਧਾਰ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਰਿ ॥ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਗਾਰ ॥ ਪਾਜ ।ਪਉੜੀ ॥ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਥਾਨ: ਸਰੂਪ ਰੂੜੇ: ਸੁੰਦਰ
ਧੀ: ਅਖੀ ਨੈ: ਆਪੋ ਜਾਣੇ: ਰਚਿ ਕੇ ਅੰਧ ਪਰਪਰਤ: ਅੰਤਾ
ਰਚਕੇ ਚਿਰ ਦੇਂਆ ॥ ਦਤਾ ਸਚਾਰਿ: ਏਦਵਰਨਾਂ ਸਣਿਆ: ਪ੍ਰ
ਗਟ ਹੈ ਦ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਦਦੇ ਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਜੋਤਿ: ਜੈਤੀ ਦ

ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੧

ਪ੍ਰਕਾਸਮਾਨ ਹਿਰਦੇ ਤਿਨਾ ਦਿਆ: ਅਚਰਜ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਿਯ ਅਪਣਿਆ: ਕੀਯਾ ਮੈਂ ਦੇਹ॰
ਸਤੁ ਮਹਾਤਮ ਕਰੈ ਜੋ ਸਰ: ਸਤੂ ਸਾਤਕਰ: ਸਰੂਪਾ ਸਚੇ॰ ਜੋ ਜਗਤ
ਜੀ ਹੋਰ॰ ਜੈਸਾ ਗੁਰ ਤਿਵ ਮਨਮੁਖਾ ॥੧॥ ਮ: ੧ ਜਾਂਦੇ॰ ਮਨਮੁਖਾ ਜਨਮ
ਧੀ ਮਾਰ ਕੇ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਨਾਲਾਗ: ਸ੍ਰੂਪ ਦ ਸਮਾਧੀ ਦ ਲੱਦਣਾ
ਮਿਰਗਾ: ਹਸਤੂ ਦ ਘਾਣ ਪ੍ਰਸਤੀ ਦ ਮਨ ਨਾ ਮਛੀਆਂ: ਮਛੀ
ਦ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਿ ਨਿਧਾਨ ਜਣਾ ਗਸੀਆ: ਭੈਗੀ ਦ ਗਿਆਨੀ ਦਸਾ
ਧਨੁ ਕਾਰਾ ਧਾਰਿ: ਮੈਂ ਤੂ ਦ ਪ੍ਰਿਥਾ ਧਨੁ: ਮਾਣਇਆ ਦ ਗੁਣਹਾਰੁ
ਧੀ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਗਾਈ ਪੁਤ: ਚੌਲ ਦ ਆਲਸੀ ਆਂ ਨਿਰਧਨ: ਛਿਦ੍ਰੀ
ਦ ਗੁਣਹ ਰਹਤਾ ਪੰਛੀ: ਰੁਗੀਆਂ ਦ ਖਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂ ਦਿ ਪਖੁ ਵਾਲਿ
ਆਰਾ ਕਰਤੂ: ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਵਿਸਾਦੇ ਕਰਣਾ ॥੨॥ ਪੌ: ਸਚਿ॰ ਹੁ
ਕਮਾ ਕਰਦੇ ਲ: ਘੁਹਮ ਪਾਲੁ ਕਰ ਦ ਲਕੀ ਮੋਜ ਬਾਣਿਆ: ਸ
ਥਮੇ ਆਣਿਆ ਹੋ ਰਖੁ॰ ਤੇਰਸਾ ਨਧਿਆ ਸੂ॰ ਤੇਧਾਣਿਆ॰
ਹਿਧਤਿਆ ਸਮੋਈ: ਮੇਲ੍ਹਿਕੋ ॥੩॥ ਮ: ੧ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾ: ਸ
ਤੇ ਦੇਦੂ ਭੁਲਾਇਆ ਜਾਤਾਂ ਓ ਸਾਹਬ ਦੇ ਧਨ੍ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕਰੈ
ਕਰਕੰ॰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਹੈ ॥ ਮ: ੨ ਵਦਿ॰ ਗੁਰੀ ਮੋਸ ਦੇਦੇ: ਸੁਸ
ਦੇਦੇ ਹੈ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾ॰ ਅਪਣਾ ਦਿਦੇ ॥ ਜਾਂਦੇ ਧਿਆਨ: ਸਮੂ
ਦਾਰੂ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਉਠਹਿ: ਨਜਹ ਦੇ ਰੋਗ: ਅਰਮਾਨਾ ॥੨॥
ਧੋ: ਲਾਇਆ॰ ਜਗਤ ਨੂੰ ਆਈ ਸ॰ ਜੋ ਮਹਿ ਸਰਹੈਂ ਜੋਦਿ: ਪੂਜਾ
ਤਪਤ: ਮਿਸਾਰਾ ਧਰਮ॰ ਦੇਰ ਕਾਤਿ ਸਕੋ ॥੩॥ ਮ: ੨ ਕੀਤੇ॰ ਦੇ
ਮਿਲਣ ਕੋ ॥ ਪੌ: ਛਿਦ: ਪਾਲਨਾ ਮਲ: ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲਣ
ਧਾ ਅਧਾਰ॰ ਸਜਾਰ ਰੂਪੀ ਆਲਬੇ: ਉਤਰੇ ਭਰਪੂਰ: ਦੋਲ
ਦਜਾਇਕੋ ਪਠਕਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਸਤਿ ਨਿਸਚੋ ਹਰੀਆ:
ਪਤਿ ਕੋ ਕਾਰਜ॰ ਸਜਾਰ ਰੂਪੀ ਹੁਕਮੀ॰ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ॥੪॥
ਮ: ੩ ॥ ਉਨਦ: ਉਰਤੂ ਦ ਕਿਦ ਕੋ ਹੋਰ ਕਰੇ ਨਾਦਿ: ਧਾਲਤੇ
ਜੋ ਧਾਤੇ ਧੀਧਿ ਤਾ ਕੋਦ: ਕਿਸਤਰ ਭਾਊ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਗਿ
ਆਨ੍ਹ ਮ: ੩ ਆਇਆ॰ ਧਰਲ ਰਾਰੂ ਰੂਪੀ ਜਨਿ ਪੈ ਗ: ਸੁ
ਘਦ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਸੁਧਾ ਕੀਰੂ: ਤੁਟ ਜੋ ਆਇਆ ॥ ਪੌ: ਤਰ
ਛ: ਅਵਤ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁਖਾ ਨਹਿ ਦੂ ਤੁਰ ਕਾਇਕੰ॰
ਉਕਮਾ ਦਾਦ: ਸੁਗਤਾ ਧਾਤਿਆ: ਧਾਇਆ ਹਾਠਾ: ਤ
ਹਠ ਵਾਧਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਾ ਕੋ ਸੋਧਾਰਿਆ: ਦਕੀਲ
ਸਚਰ ਸੁਰ: ਸਚਰ ਦੇ ਸੁਰ ਮੋ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ ਨਦਿਉ:

ਉਪਰੋ। ਧਾਮ: ੩। ਉਨਦਿ: ਸੂਕਕੇ ਸੁਕੀ: ਇਕਰਜੁ ਕਿਤ: ਮਰੁ
ਦੀਹੁਰੀ ਰਲੀ: ਧੁਸੀ। ਮ: ੩ ਅਉਕੂਲਗਾਰ ਹੀਕ ਧਾਮੇਖੁ
ਬੇਖੇਕਤ ਘਰ ਦਲੈਓ ਆਲੇਰਾ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬੁ ਕੇਓਂ ਤਿਨਕੇ:
ਤਿਸਦੇ ਸਭ॰ ਜਿਹੀ ਕਰਣ: ਕੀਤਾ ਹਿਆ ਧਲਾ: ਜ
ਤਨਾ ਰਾਖੈ: ਸਰੀ ਮੇ: ਜੇਵੀਆ ਆਰਣੇ: ਤਾਨਣਾਵ
ਜਾਏ ਬੀਸ ਜੋ ਧਿਨਾਥ ਮਾਰੇ ਵ ਉਰੇ ਨਾ ਕੁਦਰਤਿ: ਹਰੀ।
ਕਿਧਕੇ: ਨਿਧਕੂਦਾ ਹੋਵਾ ਗਿਆ ਹੋ। ਉਥੇ: ਅਕੋ। ਧਮ: ੩।
ਧਧੀਹ: ਪ੍ਰਤਧੁਕ ਚਿਤ੍ਰਾ ਮ: ੩। ਕਲਮਲ: ਵਿਤਾ ਕਲ
ਧੀਰਕ: ਧੀਰਜ ਰਹਿ ਦੇ॰ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਅਨਿਧਿ: ਅਨਿਰੀਧ
ਧਰੁਧਣ: ਧਰੁਤ ਤੇ ਧਰੁਤਾ ਜੋ ਘਾਣਹਿ: ਧੁਖਾਣਇਹ ਰਾਖੈ:
ਸਭੁ: ਨਿ ਸ੍ਰੋਤਾ ਕੂੜ॰ ਵਿਖੇ ਜਾਣਇ॰ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਜੋ ਕੂੜ॰
ਅਕਾ ਵਿਛੋੜੇ ਮੇ: ਧਰਤੀ ਤਮ ਕਾਸਾ ਮੋਹ॰ ਵੈਰਾਗੁ
ਜੋਗੁ॰ ਹਰਖਾ ਵਿਜੋਗੁ॰ ਸੰਜੋਗੁ ਅਖਿ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਰਿਦੈ
ਵਿਖੈ। ੭ ਮ: ੩। ਧਨੇ॰ ਦਰਤੇਤੁ ਮ: ੩। ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਹੁਕਰ: ਧੁਕਦ ਜੇ। ਰਾਖੈ: ਤੋਲੋ: ਵਿਚਾਰੇ ਜਗਤ:
ਸੰਸਾਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਸਭ ਜਗਨ ਧਿਨਾ ਧਾਰਿ: ਅੰਤਸਕ
ਰਹਾ ਦੂਤ॰ ਧੀਰਾਇ ਦੇ ਵਕਮਾਰੇ। ਮ: ੩। ਧਧੀਹਾ: ਹੋ
ਤਰੂਪੀ ਅਮਨ॰ ਗੁਰ ਦਰਗਹ ਦਾਨਿ: ਸਦਾ ਮਨ ਨਦਿ ਧਸਾ
ਣਸਾ ਧਾਤ ਕਾ ਗ ਮ: ੩ ਸਜਲ॰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ। ਰਾਖੈ: ਜਲ
ਥਿਧ: ਜਲੁ ਰਜਿ ਲਾ ਅਸਰਾਇ: ਕੈ ਮਾਨ ਕੁਨਾਰੀਲ:
ਗਿਣਤੀ ਕੋ ਅਨੀਲ: ਅਗਿਣਤ। ਸਰਜੀਰ: ਜਿਰਜੀ
ਆਧਾਰ: ਧੋਣਾ ਭੁਖ ਧਤੁ ਣਾਇਆ: ਭੁਖ ਤਿਖਾ। ੮ ਮ:
ਰਾਜਲ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮ: ੩। ਤੀ ਸਾਲਾ ਰੈਹਿ॰ ਅ
ਭੁਧੀ ਚਮਕਿਆ: ਧੁ ਸਿਰੋ ਆ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਵਡਭਾ। ਰਾਖੈ:
ਕਰਾਇ॰ ਧਰਮਾ ਕੇ। ੧੦ ਮ: ੩। ਜਗਤੁ॰ ਨਕਹਿਆ ਨਾਇ॰
ਧਤਖਾ ਤਿਖ: ਤਿਸ ਨਾ ਲਾਗੀ॰ ਤਿਸ ਕੌ ਮ: ੩। ਜਗਤੁ॰
ਗਿਦੇ ਕੋ ਦਰਦੇ: ਦਰਗਤਿ ਆ ਜਾਣਹੀ ਓ ਮ: ੩। ਵਰੇ: ਉ
ਧਰੇ ਸੁ ਜਗਤਿ: ਜਾਣੇ ਨਾ ਧਰਹੀ॰ ਧੁਪੀ ਸੀਗਾਰ॰
ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਜਾਲੇ॰ ਚੇਤਨ ਸੰਤਾ। ਰਾਖੈ: ਜਾਈ: ਗਿਣੀ

ਏਅਣੀ:ਵਡਮਾਈ।ਭੁਖ॰ਮਿਹਰਵਾ ਮੀਂਹ:ਵਿਛਾ ਵਰਸੈਂ॰ਸੀ
ਡਤੇ ਆਲਾਵੇ ਰੁਖਾਨੁ ਵੈਂ:ਨਮਾਕਣੀ:ਭੈਚਕਰਾਲੁ ਮੈ ਵਾਇਕੁ
ਅਖਰਾਂ।੧੧।ਮ:੩।ਜੇਹਲ:ਸਰੂਪਾ ਵੇਖਿ॰ਣੀਦੀ।ਪਾਲਿਓ
ਕਰੇ ਤਾਂ ਜਾਣੈ ਮਹਲਨੂ ਆਪਣੈ॰ਮਨਦੋਰਾ ਦਾਤਾਰੂ ਹੈ॰ਤਿਸਦੇ
ਧਧਰੂ:ਵਿਚਾਰਾ ਮ:੩।ਗਰਿਭਨੀ॰ਪ੍ਰੇਮਕਰਾ ਜੁਲਾਣੁ॰ਮਨਾ।
ਜਲੂ॰ਮਮਰੂਪ ਮਜੀਉ:ਜੀਵਨ ਅਪਿ॰ਭੁਦਾ ਚਸਾਂ॰ਕ
ਲਣ ਸਮੇ ਕਮਅਚੇਂ।੨।ਪੈ:ਗੋਈ:ਕਾਲਕਰਿ ਛੁਪਾਈ।ਕੁ
ਹਹਿ॰ਆਪਹ ਮੁਰਜੇ ਖਾਨ ਮਲੁ ਕਹੋ।ਕਹਾਵਹਿ॰ਸੋਮੈ ਗਤੇ
ਧਾਜਰੀਆ:ਮਜਕੂਰਾ ਭੀਹਾਂਵਲੁ:ਭਆਨਕ।੧੨।ਮ:੩
ਗੁਣਵੰਤੀ:ਗੁਣਵਾਲੋ।ਕੁਵਰੀ:ਪੁਕਾਰਾ ਮ:੩।ਜੀਅਦ
ਰੁ:ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਖ ਆਏ ਧੁਨ:ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਮ ਪਰਾਵੇਲੀ:ਰ
ਪਕਾਰ।੨।ਪੈ:ਕਿਤ:ਕਿਸ ਦਾ ਜੈਤੋ।੧੩।ਮ:ਪਾਰਿਹਾਵੀ:ਸੁ
ਖਕਰਾ।ਰਤਨ॰ਵੈਰਾਗਾਂ ਦਿਆ ਮਾਣਕ॰ਸੁਵਣਾ ਦਿਆ ਜਵੇਹਰ:
ਸਖਮਾ ਕਚਾ ਮਹੀ॰ਕਰਣ ਮਦਨਾ ਦਿਆ ਮਥੀਨ॰ਅਗੋਸ
ਚੈਦਰ:ਸਤਪੁਰਾ।੨।ਪੈ:ਕਾਲ॰ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋਤਿ:ਗਿਆ
ਤਦਾ ਚੇਤਨ ਰੌਤਾ।ਚੀਦ॰ਗਿਆਨਾ ਚੇਤਾਲਿਆ:ਕੁਤਰ
ਤਦਾ ਤਾਲੁ ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਰਹਤਾ ਪਸੂ॰ਹੋ ਮਾਸ:
ਨਰਾਂ ਦੇ ਚੇ ਮੀਆ ਸਭੇ ਵਰਤੇ:ਸਭ ਮੈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ।੧੪।ਮ:੩
ਗੁਣੀ:ਵਡੀ।ਜੀਵਾਣੁ:ਪਚਾਇਆ ਮ:੩।ਚਾਤ੍ਰਿਕ॰ਹੋਵਣੀ
ਸਮਾਣੁ॰ਹਰੀ ਉਜਾਇਆ।੨।ਪੈ:ਦਹਖੰਡ:ਧਣੁ ਅਸਥਲ
ਸਦ:ਅਦਾ ਜਮੀਨ ਧਾਰੀ ਹੈ।ਪਾਲ:ਸੀਤ ਸਧਾਰਾ।ਹੋਵਣੀ:
ਸਹਾਰੇ।ਧਿਕਟ:ਭਆਨਕ ਪਾਧਿਕਰਾਲ:ਡਨੈ।ਵੇਰੀ ਵਹੀ:
ਪਰਾਧ ਕਰੋ।ਛੁਡਾ॰ਹੈ ਵੈਰਾਗਾ ਕਹਿ॰ਮਰੋ।੧੫।ਮ:੩।
ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ॰ਮਨਖਾ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਮੇਘ॰ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ
ਮ:੩।ਨਦਰੀ:ਹਰਿ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ।੨।ਪੈ:ਸਿਓ॰ਨਾਲ
ਦ:ਮੁਕਣਾ।ਕਰਮ॰ਜੁਗਾ ਵੈਸਾਤ:ਹਰਿ ਤੇ ਪੇ ਮੁਖਾ ਸੁ
ਸਾਖ:ਇਹ ... ਪਹਿਲੇ ਅੰਨ ਧਾਏ ਕਰ ਪਾ ... ਲਗੇ।ਅਗ
ਰ:ਕਰਤਦ ਸਚਾ।ਓਅੰਕਾਰਿ॰ਜਪੇ ਜੋ ਜੋ।੧੬।ਕਾਮਣੀ:
ਧੁਪੀ ਦਾ ਜਿਸ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ।ਹੇਤੁ॰ਹੋ।ਮ:੩।ਸੀਗਾਰ॰ਸਾਧ
ਨਾਰੂਪਾ।੨।ਪੈ:ਹੈ॰ਕਰ ਕੇ।ਪਰੀਆ:ਰਾਗਣੀਆਂ।

ਰਾਗ॰ ਕਰਕੀ। ਭੁਗਤਿ॰ ਸਚੀ। ਕੀਆ ਕੀਜਥੀ: ਕੀਰਤਿ ਉਆ
ਪੀਜਥੀ: ਪੀਰ ਕੋ। ਕਰਮ॰ ਕਰਕੇ। ਦਯਾ ਹਿ: ਦਯ ਦੇਨੇ ਦ ਥੋਂ ਪੇ
ਦ ਦੋਗ। ਲੋਅ: ਲੋਕਾਂਤਰ ਕਰ ਦ ਲੋਕ ਦ ਲੋਕ ਠਾਂ ਹੈ ਦਾਰਾ ਦਾਰੈ ਹੋ
ਦੈ॥ ਜੇਸਾਰ॰ ਮੇਰ ਕਈ ਨਾਮੁ। ਅਸਨੇਹੁ: ਸਨੇਹੁ। ਅਧੀਜਥੀ: ਮਿਲ
ਨਈ॥ ੧੧॥ ਮ: ੩ ॥ ਸਹੁ ਮਨ: ਨਿ ਧੂੰ ਕਰ ਮਨ ਨਾਨਕ ਖਾ। ਅ: ੩।
ਇਦੂੰ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ। ਲੋਕ: ਜਗਿਆਸੀਆਂ। ਰਾਧੇ: ਸਰ: ਤਾਂ ਭੁ
ਤੀਰਥ: ਪਹਿਰਾ। ਆਇਆ: ਆਦਣਾ। ੧੯॥ ਮ: ੧॥ ਕੁਲਹ:
ਟੋਪੀਆ। ਪਾਦਲੇ: ਪਾਦਰੇ ਜੋ ਸਿਖ ਨਾਪ ਰਖ ਕੇ ਨਾਦੋ ਨੈ ਸਿਖ ਹੁ
ਸੋ ਗੁਰੂ ਹੋਲੇ॥ ਜੋ ਚੇਲੇ ਗੁਰੂ ਬੋਧ ਸਪੰਨ ਜਾਣ ਕੇ ਨਾ ਧਾਰੇ। ਖੰਡ:
ਖੂਹ ਮਤੂ ਰੂਪੀ ਖੰਡ ਮੈਂ ਖਿੰਡੀ ਲਗੇ ਨਹੀ। ਤਿਕਲ: ਲਕੁ ਮੈਂ ਖੁ
ਜ॰ ਚੇਲੇ ਰੂਪੀ। ਦਰਆਈ: ਅਸੀ ਸਾਧੂ ਨੀਆਂ ਜਲ ਵਿਚ॥ ੨॥
ਲੋਕਮੋ। ਅਹਾਰੀ: ਇਸੇ ਦ ਛੁਟਿਆ ਮਹੋ ਨੇ ਪਾਂ ਮਦੋ ਸਾਦ
ਨੀ: ਰਾਤੀ ਦ ਜੀਤ ਕਾ ਲੂਟੇ ਛੀ ਮਹੀਨੇ। ਪੀਠ ਕਾਂ ਕਈ ਕਰੇ
ਮਾਮਲਾ ਦੇਦੇ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਮਹਿਦਰੁ: ਪ੍ਰਦਾਨ ਦ ਸਜਾਰ ਦਾ
ਪੀਠ ਕਾਰਾ ਜਾਣ ਕੇ ਦਰਾਂ ਤੁ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਮ: ੧। ਪੀਠ ਕਾਉ
ਧੁਤਾਂ ਭੋਗ ਭੋਗਾ ਦੇ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਸਉ: ਸਦਾ। ਸੇ: ਸਦਾ ਦ
ਨ: ਪਠ ਦ ਸਭੁ ਮਹ। ਪੈ ਜੋ ਮੈ ਮਹ: ਦਾਣਾ। ਆਣ ਦੇਦੇ ਰੋਟੀ
ਖੁਰਾਕ ਭੁਰਕੇ: ਘੋਲੇ, ਦ ਕੈ ਦੁ ਘੋਲੋ। ਤਰਕੇ: ਫਕਰ ਦਾ ਪੈਦ ਅ
ਹੈ ਕਾਰ ਕਰੋ। ਪਾਪ ਏ ਉਤਰਾਏ: ਮਿਟੀ ਪਾਵੈ ਦ ਦਿਸੈ ਭੇਗ ਹੈ ਸ
ਹ: ਪਾਣਾ। ਅੰਧੀ॰ ਮਿਸੀ। ਫਕਰ॰ ਹੈ ਕਾਰ ਕਰਕੇ। ਗੋਲੇ ਲਾ
ਗਿਰਾਸਾ। ਰੋਣ: ਅਕਾਸ। ਪਥੋਂ ਲਲਾਇ: ਘੋਲਕੇ। ਦ ਚਿਰੀ
ਸੇਵਾ ਜੀਰੂ ਪਿਆ ਪਗਲੇਲ: ਘੋਰੂ ਖਾਣਾ। ਅਤਾ। ਅਕ
ਰਿਆ: ਮਿਰਸਾਨੁ ਦ ਲੋਕਨੁ ਤੇ ਨੇ। ਸਭ॰ ਗਿਦੜੂ ਦ ਦਜੀਰਾਂ
ਸਿਧ ਪੁਰੇ: ਪੁਰੇ ਹੈ ਤਨੇਮੀ। ਅਕ: ਘਣਾ ਟਿਰ: ਘਾਨ ਪ੍ਰਸਤੀ।
ਤਾਲੀ॰ ਰਟੀ ਮੈਂ। ਪਾਇ॰ ਪਤ੍ਰਾ ਦੇ। ਛੁਡੇ॰ ਆਇਆ ਪਸ
ਧੀ॰ ਜੀਦੇ ਮਾਦਣਾ। ਮਿਠੇ: ਲੋਭ ਦ ਮਿਠੀ ਜਾਣਕਰ ਮਿਠੇ
ਇਕ॰ ਮੈਂ। ਜਿਤੇ ਪੀਆ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਈਆਂ। ੧੯॥ ਮ: ੧॥ ਕਾਲ॰
ਸਮੇਂ ਕਾ ਪਰਾਣ: ਪਾਪੀ। ਭੁਲਿਆ॰ ਜੋ ਜੀਟ ਹੋ ਤਾਲ:

ਤਰਾਤੇਅਸੋਰੁ:ਪਾਤੇਨਰਕਰੂਪੀਆਂਮ:੧।ਵਾੜੀ:ਵਿਆਰਥਵਾਨ
ਗੜਾਵਿਨ:ਰੋਗਾਦੁਖੀ॰ਰਹਿਆਵਿਧਤੁਮੈਆਰਿਹੁ:ਕਿਸਪਰ
ਰਾਨਜੀ:ਨਹੀਜੀਨਜੀ:ਹੈਜੀਸੋਜੇਕਪ੍ਰੇਨਹੀਸੀਤੋਦਿਸਦਾ
ਹੈਜੇਕਹੀਏਹੈਸੀਤੋਰਖਾਕਾਹੇਨਾਗੋਈਆ:ਕੀਤੀਆਂ
ਚਾਉ:ਅਨੰਦਾਰਲੀ:ਖੁਸੀਆਂਨਜਿਕਹੁ:ਜਨਮੁਤੇਮਰਣ
ਤਾਕਰਵਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਮੈਪਤਿਪਾਈ:ਪਤਿਸਨਮਾਨਹੋਈ।
ਰ:ਧੋ:ਬਿਖਿਆਂ॰ਕਰਕੋ।੨੦।ਮ:੧।ਸਹੰਸੰ॰ਵੈਰਾਗਾਧ
ਰਅ॰ਵਰਣਾਵਿਕਾਰਨਨਕਾ॰ਇਤਾਕਰਤੁਸੈ:ਕਹੀਅਾ
ਧਨ॰ਮਾਇਆਰੂਪੀਅ:੧।ਦੂਜੀ:ਮਾਤਾਬਕੁਖ॰ਤ੍ਰਿਸਨੂ
ਪੀਰੂਪੀ॰ਦੇਖਣਕਰਾਮ:੧।ਹਰਿਕਨੂ:ਸਕਾਮਕਰਮਦ
ਖੁਰਾਕਅਸੋਜਰੀਆਂਪਥਰ॰ਨਿਸਕਾਮਕਰਮਦਵਡੇਪਦ
ਰਖਾਇਰਾਜਿਆਂਤੇਅਸੋਸਰੀਤੇਜੋਗਾਦਿਕਰੋਰਿਖੀ ਆਦਿ
ਧਏਸੋਧਨਣਾਕਾਰਿ ਨਾਰਹੇਸਰੀਰਤੇਅਬੁਕਹਾਰਹੇਧਿਪਨ
ਟ॰ਸਿਜਾਰਰੂਪੀਆਪੇੜੀ॰ਭਕਤਿਰੂਪੀਤੁਲਹਾ॰ਨਾਮਰੂ
ਪੀਜਹਾਜੁਮਾਹਾਬ॰ਗਿਆਨਰੂਪੀਅਮ:੧।ਪਉੜੀ:ਪਉੜ੍ਹ
ਆਂਮਗਨਿ॰ਕੀਰਤਨਕਮੈਆਪਾਣੀ॰ਏਤਕੀਨਦੀ
ਰੂਪੀਅਸਗਾਹੁ:ਜੋਤਰਿਆਨਜਾਵੇਕਿਧੀ:ਉਰਾਰਪਾਰ
ਵਜੇਨੰਦਾਪਾਹੀ:ਫਾਹੀਅਨ੍ਹਏ:ਧੀਦਰਬਾਣੀਏ:ਪਾਰ
ਗਾਂਦੇਦਾਹੁਚੰਚਲਤਾਦ ਧੀਦੁਰ ਬਰੀਦਾ ਧੀਦੁਦੇਨੇਸਮਦੂ
ਤਾਜਾਣੀਏ:ਜਾਣਿਆਜਾਏਗਾ॥ਲਾਇਤੁਧਾਰ:ਦੁਗਲ
ਹਤੁਵਾਣੀਏ:ਹਤੁਵਲੀਨਦੀਸਿਜਾਰਰੂਪੀ।੨੧।ਮ:੩।ਕ੍ਰਾਨ
ਕੀਰੈ:ਤਿਸਨਾਕਰਜੋਮਗਤੇਰਾਕੇਹੇਮਾਰਖ:ਅਗਿਆਨਸਰੂ
ਪਤੇਅਧਿ॰ਬੁਧੀਰੂਪੀਨੇਕਾਤੋਪਾਰਖੂ:ਸਿਆਣੇਗਾਆਉ:
ਕਾਹਣਾਵਿਲਤ:ਹੁਜਤਾਕੂੜੀ॰ਚਾਤੁਰਾਮੁਖਿ:ਦੁਅ
ਰੇਅ:੧।ਹਰਣਾ:ਪੜਿਆਹੋਵੈਗੁਨਹਗਾਰ ਫਿਰਸਾਵੇਹਾ
ਬਾਜਾ:ਪੜਿਆਹੋਰਧਜਲਪਾਇਫਸਾਵੇਸਜਿਕਦਾਰਾ॰
ਪੜਿਆਕੁਟਿਧਪਾਸੇਵੈਰਸੇਵੋਪੜਿਆ:ਪੜ੍ਹਿਹੋਇਨਾਉ
ਹੀਹੈਅਕਾਸੀ:ਫਹੀਮੀਠਕਾਅਸੋਜੋਹੀਨਰਾਂਕੇਅਗੋਨ
ਸੀਧਾਵਿਾਧੀਨਾ:ਚਤੁਰਾਸਰ॰ਵੈਤਰੂਪੀਅਦਰਿਸਿਕਾ
ਧਾਜਾਸਿਕਦਾਰਾਂਹੋਵਿਪਰ:ਜਾਤਕਾਈਦੋਵਡੁ:੫

ਸੰਦਦੇਨਾ ਦ ਪਾਹਿਲਾ ਜੋ ਦੁਕਖੁਰੀ ਅੰਦਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰੋਵੈ ਤੌਂ ਉ
ਪਰਛੰਉ ਹੁਰ ਦੀ ਹੈ ਆ ਏ ਦੂਸਿਆਂ ਤੇਰਦਾ ਜੰਤ ਜਕ੍ਰਾ ਥਿਤੀਆ ਜੋ ਮੰ:ਤ ਏ
ਜਾਥਿ ਤਹੋ ਵੈਂ ਉਪਰ: ਜਿਥਾ ਨਾ ਢਾਉ: ਜਾਂਤੀ ਦ ਮੋਖ ਦੇਵੈ ਜੀਹ:
ਸੇਰਾ ਮੁਕਮ: ਚੌਦਰੀ ਕੁਤੇ: ਜੁਆ ਨਾ ਜੈਗਾਲ ਦੇ ਸਕਰ ਦੇ
ਪਕੇ ਜੇ ਰੰਨੁ ਜਗਾਂਵਦੇ ਨੇ ਸੋ ਜੇ ਰ ਮਾਰਤੇ ਕੁਤੇ ਪਿਛੋ ਖਾਂਦੇ ਹੈ ਸੋ
ਦਾਸਾ ਤੈ ਮੈ ਮੁਕਦਮ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂ ਚੁਗਲੀਆਂ ਕਰਕੇ ਜਗਾਂਦੇ ਹੈ ਗ
ਜੋ ਰੂਪੀ ਸੇਰਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਰਿਹੀ ਨਿਹਦ: ਨਖਹੋ ਘਾਉ
ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਨਾਰ ਤੋਪਿਤ: ਲਹੂ ਪਿਤਾ ਸੇਰ ਮਾਸ ਵੈਗਾ ਪਾਏ
ਕੈਜਾਦੇ ਕੁਤੇ ਡਿਗਾ ਦੁਨ ਖਾਦੇ ਹੈਂ ਤੈ ਸੇ ਗਾਕੇ ਪੰਜ ਮੇਰਟੀ ਲ
ਵੀ ਹੈਦਰੀ ਆ ਪੰਜ ਸਤ ਸ਼ਾਦ੍ਰੁ ਵਿਹੜੇ ਜਾਰ: ਜਮਾਲਿਆ ਨਕੀ:
ਨਕਾ ਵਦੀ ਏ ਗਾਨਾ ਲਾਇਤ ਧਾਰ: ਚੁਗਲਾਂ ਦੇ ਰਪੇ: ਤੇ
ਭਗਵਤ ਤਦਾ ਜਾਰ: ਖਪਰਾ ਨਾਦੈ: ਨਾਮਾ ਰਤਾਮ: ੧ ਰੂਪੇ ਕ
ਮੈ ਦੇ ਸਤੀ ਕਰ ਪਲੁ: ਮਿਲੋ ਭਖੇ ਸਾਦੇ: ਦ੍ਵਾਦਗੀ ਦਕਰ
ਮਿਲੋ ਲਕੈ ਮਾਲੇ: ਜੈਸੇ ਮਿਰਲ: ਮਿਲੇ ਉਥੇ: ਨੀਰ ਦ
ਲੇਨ ਜਉਤ੍ਰ: ਤ੍ਰਿਗਖਾਂਦਵੀ ਦ ਨੀਰ ਸਉਤ੍ਰ: ਸਉਹ
ਦਲ ਪਲੈ ਅਰੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨ ਕਤ੍ਰ: ਦਾਹਿਥਾ ਗਾਧ:
ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ ਗੰਧ ਕੀ ਮ: ੧ ਠਗੀ: ਠਗਾਂ ਨੇ ਧਾਹੜੇ:
ਰਹਿਤਾ ਅਠੇ: ਲੁਟੀਦੇ ਰਾਪੇ: ਉਥੇ ਦਾਰੋ: ਲਖਾ ਰਖਿਆ
ਹੋਦਿਆ ਉਥਾਂ ਕਰਕੇ ਤਗੀ ਐ: ਤ੍ਰਿਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ਰੁਖੇ: ੨
ਜੋਰਾਹੁ ਜਮਦੇਰ ਸਤੇ ਗਲੀਆ: ਸਦਰਾਗਾਦੀਆਂ ਹ
ਥ: ਅਤੇ ਹੁਕਮੀ: ਭਗਵਤਾ ਰਤ੍ਰਮ: ੧ ਜੀਉ: ਮਿਲਕੇ ਪ੍ਰੀ
ਅੰਪੀਤ੍ਰਿਆਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤਿ ਨਤ ਤਾਂ ਨਾ ਪਰਤੀ ਏ ਜਤ੍ਰੀਪ
ਪਤਾਲ ਸਤਾ ਅਕਾਸ ਸਤਾ ੨੧ ਲੋਕਾ ਮੈ ਏਕ ਧਾਤ
ਜਾਹੁ ਇਕਾ ਮਾਰ ਜਾਂ ਜਖ ਸਹਿਤਾ ਜੇ ਹਰੀ: ਦੁਖੀਆ ਫਕੀ
ਰ: ਮੰਗਤਿਆ ਚਜੇ ਕਾਲ ਮੈ ਨਥੇ ਮਾਜਾ ਰੂਪੀ ਪਖ ਜੇ ਜ
ਜਨੁ ਤਿਸਦੀ ਦਰਨ: ਰੋਗਾ ਰਹਿਤ: ਅੰਗਾ ਜਾਪੇ:
ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਸਚੋ ਸਚੁ: ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਮੈ ਰਖਕ: ਰਖਾ
ਮਰਦ: ਕਥਨ ਤੇ ਪਰੇ ਕਥਾ: ਉਪਦੇਸਾ ਜੁਹਾਇ ਰੋ
ਤੇ ਬੁਧਿ ਆਤਮ ਦੇਸੇ ਈ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਏਸ ਗਾ

ਮ: ੧ ॥ ਅਰਥ: ਨਾਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਜਮੈ: ਧਾਰੈ ਦ ਜਾਣੈ ਦ ਰੋਗੋ
ਸੋ ਤਿੰਨ ਦੁਖਆਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰ: ਜਮਦੂਤਾਂ ਵੀ ਧਾ: ਰੋਕੈ ਅਪੂਰਨੇ ੦ ਹਰੀ ਕੋ ਧਾਰਣ ੦ ਪੂ
ਰੀਤ ਦ ਪੂਰਨ ਅਮਰ ਹਰੀ ਕਾ ਹੈ ਅਬਿਰ ਰੂਪ: ਚਿਰੰਜੀਵੀ ਦ ਇਸ ਸਾਬਿਤ ਤੈ
ਧ: ਸਰੀਰਾਂ ਤੇ ਜਾਣ: ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੀਵ ਨੇ ਇਹੁ ਇਸ ਸਾਬਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ
ਜੋ ਜਾਣੈ ਅਮਰਤ: ਮਗਨ ਤੇ ਰਹੇ ੦ ਹੋਵੈ ਅਤਤ ੦ ਸਰੂਪ ਢੂੰਢੇ ਕਾ ਇਹ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਹੋਵਦਾ ੦ ਹੇ ਕਾਗ ਮੇਰੇ ਤਨ ਹਤੂ: ਹੰਗਤਾ ਕਾ
ਮੈਂ: ਮਮਤਾ ਗਨ ਜੂਠੀ ਧਾਤੁ: ਧੋਣਾ ਹੈ ਚਾਧੋ: ਤਾਦਣ ਤੇਲੀ ਦੀ ਦਾਂਰੂ
ਢ ਕੜਾਹੀ ਵਾਂਗ ਤਤਿਆ: ਤਾਇਆ ਬਲਦੀ ੦ ਤਿਸ ਦਾ ਤੂ
ਧੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਦੂਹ ਦਿਖਾ ੦ ਦੈਤ ਰੂਪੀ ਆਸਾਇਆ ੦ ਜੀਵਾ ਤੁਣੀ ੦
ਮਰੇਗਾ ਖੇਲ ੦ ਜੀਹੋ ਉਦਾਤਿਆ: ਅਦੈ ਕ੍ਰਾ ਮੋਤ: ਮਿਲੇ
ਨੋ ਸਚੇ ੦ ਨਾਮ ਨਾਲ ਦਾਦ ਮ: ੧ ਪੀਠਕਾ ਕੁਰ ਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਸਾਧ
ਬਗ ਗਹਿਣ ਨੂੰ ਗਏ ਤਹਾਂ ਮਾਸ ਮ੍ਰਿਗ ਦਾ ਚਾਲੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮ
ਣ ਲਗੇ ਵਾਦ ਕਰਣ ਜੋ ਅਚਰਜ ਹੈ ਪੁਰਬ ਮੈ ਮਾਸੁ ਧਾਵੈ ਗਾਸ
ਭਖ ਕਰਹੇ ਤਾਇਕੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਾ ਦਿਖਤ ਪਰਾਂਣ ਮੈ ਪਾੜੂ ਕੇ ਨਰਕ
ਉਤਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਆਪ ਨਾਨਕ ਕੁਹਾਵੈਂ ਫੂਲੀ ਆਇਆ ਤੇ
ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਗਰਕਤ ਵੀਰੇ ਜਕ ਨਾ ਹੋਇਆ ਇਹੁ ੦ ਨਿਮਿਆ ਗ
ਧਾਇ ੦ ਰੋਹਿ ਵਿਚ ਆਸ ਮਾਹਿ ਮਿਲਿਆ: ਮਾਸ ਦੀ ਜੀਧਾ ਮਾ
ਮੇਲਗੀ ਹੈ ਆਸੈ ਅੰਦਰ: ਸਰੀਰ ਗਾ ਮਾਸ ਉਪਜੈ ੦ ਮੁਤ ਸੁਤਾ
ਰਾਸਿ: ਸਫ ਹਾਰ ਹੈ ਦੋ ਆਪ ਕਹੇ ਹਮ ਛੁਟੇ ਹੋਗ ਵਚਨ ੦ ਐਸੇ ਜੇਕ
ਰਾਵਣ ਨਾਮ: ਨਾਸੁ ਮਾਇਹ ਵਚਨ ੦ ਮਾਤ ਚਾਮ ਣ ਨੂੰ ਮਾਧ ਦੂਰ ਤਾ ਨਿਉ
ਢੂ ੦ ਮਾਸ ਮਾਦੈ ਜੋ ਸਾਗ ਹੋ ਨਿਜਾ ਇਕ ਮੇ ਸਾਗ ਦੇ ਮੋ ਮਾਸ ਰੇ
ਪੀਠਕਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਤੇ ਰੇਵ ਤ੍ਰਾ ਕਥਾ ਹੈ ਧਨੇ: ਧਨੀ ਹੈ
ਨਕ ਧਾਕਾ ਤੂੰ ਹਿ: ਗਾਇ ਤ੍ਰੀ ਜਪੇ ਨਕਪਕ ਤ੍ਰਕੇ ਮਾਣ ਸਾ ਇਸ
ਤ੍ਰੀਨਾ ਕਰਿ ੦ ਨਕ ਕੋ ਕਹੇ ੦ ਸੁਭ ਵਚਨ ਮਧਿ ੦ ਕਮਾ ਦ
ਸੋਹਣ ੦ ਧੁਪੀ ਦੇ ਨਪੰਨੇ: ਉਪਜੇ ਮੇਲ ੦ ਹੋਇਆ ਮਧਿ: ਮਾਸੁ
ਹਮ: ਤਮਾਸੁ ਧਾੜੇ: ਪੰਨ੍ਹ ਤਾਧਰ: ਨਾਰੀ ਵੇਖਾਇ ੦ ਕੇਲੇ ਣਸ
ਅਭਖਾ ਸਤ ਸੇ ਮਾਟੇ ਨੇ ਭਖਾ ਹਮ: ਆਜੀਵ ਬੁਧ ਤਾਪੁ
ਰਾਣੀ ਪੁਰਾਣਾ ਮੈ ਕਹਾ ਹੈ ਜੱਗ ਮੈ ਦਰਤੇ ਕਮਾਣ: ਧਾਈਵ
ਹੈ ਦ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖਾ ਜਜ: ਜ ਗਾ ਕਾਜ: ਸ੍ਰੋਮੈਦ ਆਦਿ ਦਾ
ਨੰ ਤੁਸਾ ਲੈਣਾ ੦ ਚਾਹੀਏ ਪਿਤ੍ਰਾ: ਧਕਾ ਦ ਜੋਗਾ ਦਰੀ ਉ
ਧਨ: ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਮਾਤੇ ਪੜਿ ਕਹੇ ਧੀਰ ਸਰੂਪ ਜਾਲਣੇ ਹੈ

ਅਹੋ ਸਾਹਿਬੁ ਕਹੈ ਤੇ ਇਉ: ਜਲ ਤੇ ਅਗਨਿ: ਸਭ ਅਗਨ ਕੂ ਕਿਆ ਰ:
ਸਭ ਮਿਠ ਰਸ ਕਪਾਹ: ਸਭ ਧਰਤ ਜੀਆ ਗੀਨ: ਗਾਈ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆ
ਆਪੇ: ਜਾਸਤੁ ਮੇ ਜਲੁ ਅਪੋ ਪੀਠ ਕਾ ਤੁ ਸਾਡੇ ਕਹੇ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ:
ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਰਾਖੈ: ਜੀਭ ਹੈ ਮੇਰੀ ਵੀਚਾਰ: ਵੀਚਾਰਿ ਆਹੋ ਜਿ
ਨਾ ਭਰਮ ਦੇ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਤ੍ਰਯ ਸਭ ਧਨ ਰਤਨ: ਦੀਪਕ
ਈ ਆਪੇ: ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਾਸਾਰ: ਇਦ੍ਰੀਆਂ ਮੈਂ ਰਚ
ਇਆ ਮਨ ਨਾ ੨ ਪਾਸ:੧ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਸੁਧਾ ਦਿਸ: ਦਖਾਵ
ਰਹੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਭੇਦ ਜੋ ਜਿਸ ਨੂ ਵਿਖਾਲਿਆ ਚਾਹੇ ਸੋਈ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲੇ ਸ:੧ ਜਲ ਈ: ਜਲਾ ਵੋਹੇ ਏਨੋ ਰਾਖੈ:
ਜਰ: ਬੁਢੇਪਾ ਸਰਣ: ਸਮਰਥ ਨਾ ਕਿਨਿ: ਜਿਨ ਘੋਹਬ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਬੇੜੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਤੂ ਰੂਹਾਕੂ: ਭਠ ਦਾਂ ਗੁਰੂ ਜੋ ਕਰ
ਕਹੈ ਤੂ ਕਪਸੀ: ਸਤ੍ਰਜੀ ਮਾਣ ਰੂਪੀ ਟਾਹੀ ਟਬਾ ਚੈਰੁ:
ਇਸ ਰੂਪੀ ਨਿਖਟ ਜੀ: ਨਾਸ ਹੋਇਗੋ ੨ ਧਾਮ:੧ ਘਰ: ਸ੍ਰੀ
ਦੋ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਰ: ਧੁਨਿ ਵਲੋ ਬ੍ਰਨ ਤਹ: ਦਸੌਦਰ
ਮੋ ਵਾਜੇ ਜੋ ਸੁਣੇ ਸਧਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ
ਹੈਰਾਨ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਰੋ ਤਾਰ ਘੋਰ ਅਨਦੋ ਤਹ: ਤਿ
ਸਾ ਸੁਖਮਨ ਮੇ ਬੈਠਾ ਕਮਲ ਹ੍ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਅਜਪਾ: ਪ੍ਰਣਵ
ਸਭ ਸਖੀਆ: ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦੇ ਕਰਣਹਾਰ ਨਾਦ ਧਾਰਣ ਵੱਲੋ: ਕਾਮ
ਦਿਨ ਸਤ ਮੀਤੇ ਖਾਦੇ ਮਿਲੇ ਹਾਰ ਕੇ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਮ:੧
ਝਿਲਮਿਲ: ਚਮਤਕਾਰ ਬਿਜੀਆ ਰ: ਧਰਤਾ ਟਰੀ: ਰ
ਸੀ ਮਨ ਮੇਰੋ ਕੁਲਾਇ: ਦਿਲ ਨੇ ਦਕਾਲ: ਪਾਪ ਕਰ ਕੇ ਸ
ਨ ਦਿਤੋ ਮਨ ਮੋ ਕਮੀਨ ਕਸ: ਘਟ ਤੋਂ ਅਨ ਤਰ ਦੀਨ: ਅਤ
ਜੋ ਚੀਜ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਹਰਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂ ਰੂਪੀ
ਪਰਾਇ: ਪੂਰਿਆ ਸਮਾਧਿ: ਸਾਲ ਜੋ ਧਾਮ: ਕਹਾ ਕੂਜੇ:
ਕੂਜਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦੰਸਰੂਪੀ ਜਲ ਨਾਲਿ ਲਾਹਿ ਕਮਤ ਤੇਰੀ
ਸਾਖ ਹੈ ਮਨ ਮੇਂ ਤੂ ਆਨ: ਚਾਹੇ ਕਰ ਕੇ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ
ਤੇਰੀ ਸੁਨਿ ਨੂੰ ਵਾ ਹੈ ਮਨ ਤੂੰ ਆਨ: ਬਰੇਤੂ ਕੁਦਰਤੀ: ਸਾਜਾਦਿ
ਕੋ ਸਭੁ: ਕੁਤਾਰੀ ਪਾਏ: ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਸਸਤਾਨ:ਮ
ਸਤਾਨ ਹੈ ਮੈ ਆਤਮ: ਅਗਨ ਰੂਪ ਖਨਕ ਸੀਤਲ ਹੋ
ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਹੈ ਆਪੈ ਨਦੀ ਮ:੫ ਭਾਇਆ ਇਹਦਾ ਰੂਪ ਵ ਹਰੀ

ਦਰਿ ਪੁਰਖਾ ਹੁਕਮ ਦਾਹਿਆ: ਚਉਦੇ ਵਤਾ ਹਿਆ ਨਾ ੨੭ ਮ:੧ ਕਾਰਾ
ਦ੦ ਹਰਿ ਦੇ ਰੂਪੀ ਕਲਮ॰ ਸ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਕੰਤੂੰ॰ ਤਨ ਰੂਪੀ ਅਸੁ॰
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਲਿਖਾਰੀ: ਮਨੂਆ ਮ:੧ ਘਟੀ॰ ਮਥੇ ਰੂਪੀ ਕਲਮ॰
ਲੇਖੁ ਰੂਪੀ ਛੋਧਿ: ਲਿਖਣ ਦਵਾਲਾ ਵਾਧੇ: ਛੇਦਾ ਕਰਮ ਕਰਕੇ
ਖੁਹੀ ਪਧਿਆਈ: ਧਿਆਂਦਰੂ ਵਾਧਾ ੨੮ ਸਲੋਕ ਦਰਨਾ ਲਿ
ਪਠ ਜੋਤ੍ਰਿ ੧੬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਜੋਦੀ ਲੇ: ਜੋਦੀ ਏ ਰਾਇ:
ਰਾਜਾ ਕੋ ਪਜਾ ਰਹਿ: ਅਰਾਹਿ ਜਾਵੈ: ਜਿਸ ਕੋ ਦੇਰ: ਦਿਸਾਪ
ਲਾ ਤੰਨਣ ਦਾ ਲੋ ਦਿਜੈ: ਦਿਸਾ ਰੂਪੀ ਸਰਾਇਚਾ: ਕਨਾਤਾ
ਚਿਤ੍ਰਸਾਲ: ਚੋਹ ਦੂਦਲਾ ਜਥਾ ਨੌਜੀ ਦੂਾ ਲਿਕ॰ ਮੇਂ ਪੂਰੀਅ
ਲੇ: ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਜਾਵੈ: ਜਿਸ ਕੋ ਕੁਆਰੀ: ਦਾਸੀ ਕਉਤਕ: ਕੀ
ਕਾਲ: ਸਮਾ ਕੋਟ ਦਲ॰ ਜੋਈ ਹੋ ਜੁਕਰਾ ਜਿਰੀ: ਸੋਕ ਲੈਂਦ
ਜਿਰਾਧਿ ਜਿਰਾ ਕੁਲਲ: ਰੂਪ ਮਿਆਰ ਭਾਡਾ ਦਰੂ: ਰੂਤੁਲ ਦਦ
ਲਾ ਧਜਿ: ਸਮੂਹਾ ਧਾਦਲਾ: ਮਸਤਨਾ ਗੁਰੂ॰ ਹੋ ਧੀਨਕ
ਜਿਕੋ ਸਾ ਹੋਇ ਤਤ: ਦਿਸਨਾ ਜਾਵੈ: ਦੁਆਰੋ ਤੁਰਗੀਆਂ: ਚੋ
ਪੰਦਾ ਹੋਇ ਲੇ ਖੀਆ: ਸਹੰਸੀ ਰੁਬੂਲੀ: ਪਰਲੋ ਕਰਨ ਦਲਾ
ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ: ਦਾਸ ਹੋਇ ਆਹੂ॰ ਕਾ ਧਿਤਾ ਧਹੁ ਰੂਪੀ ਅਂ: ਜਾਗੀ
ਦਧਾ ਜੇ ਦ ਧਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਜਿਗ ਕਹੇ ਹੈ ਅਨ॰ ਦਜੇ ਸਾ ਗੁਰੂ॰
ਤਾਰਾ ਅਖਾੜੂ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਅੰਡਲੀਕ: ਰਾਜਾ ਕਾਛੇ:
ਸੂਦਾ ਪਦ ਦਣ॰ ਕਾ ਸਕਤਿ: ਮਲਨਾ ਜਾ ਭਦਣ॰ ਸਕਾਮੀ
ਛਟੂਕ: ਪਿਸ਼ਬਦੀ ਭਜਮਤੀ: ਚੂਲਾ ਹੋ ਕੁਮਾਰ: ਕਛਾਵਾ
ਲ: ਧਲਿਆ ਜਾ ਜਾਜਕ: ਨੰਚਾ ਸੇਜ ਦਾਲਕਾ: ਸੇਜ ਧੇਧੇ
ਛਿਦੈ: ਛਿਨ ਦੇ ਪਾਣੀਹਾਰੀਆ: ਸੋਹਰੀਆ ਚੇ ਪਾਠ ਪਦ
ਸ ਪ੍ਰਸੇਦ ਨਖ ਮੇਂ ਪ੍ਰਦੇ ਜਹੈ ਦ ਨਖਾ ਦਾ ਮੁਤ੍ਰ ਕਥੋ ਧਾਤ੍ਰ ਬਲੀ:
ਧਤ੍ਰਿਸ ਦਿਤਿ ਪਤ੍ਰੈ ਦਰਤ ਣੀ: ਦਰਤ ਣ ਹੋਇ ਨੇਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ
ਬਾਨਦ: ਬਾਣਿਆ ਰੇ ਹੇਲ: ਵੇਲਾ ਪਰੀ: ਪਰਮੇ ਤਾਰੀ:
ਤਿਸ ਕੀ ਅਮਾਣ: ਸੁਹਾ ਨੀਸਾਨ: ਨਗਾਰੇ ਦ ਸੰਡੇ ਪ੍ਰਗਟ
ਕਰਨ ਕੋ॰ ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਜਧ ਧਾਮ ਣਾ ਮਾਰ ਕੜਿਆ ਡੇਹਿਰੇ
ਵਿਚੋ ਧਣੂ ਦਰੇ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹੇ ਨਾਮਾ ਧਿਸਾਰ ਤੂ: ਮਨ
ਤਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਆਲਾਦਿਤੀ: ਮੈਦੂਦਾ ਲੋ ਕੇਪਲਾ: ਰੂਸੂਕ
ਹੋ॰ ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿ ਕਹੇ ਜਿਤਾਂ ਕੋ ਸਹਾਰ ਣੁ ਜਗ ਹੋਇ ਸੁਦੇਕ
ਮੁਕਤਿ ਕਰੋਗਾ ਤੈ ਕਹੇ ਹੋ ਗੋਹਿਲਾ: ਕੋਈ ਧੀ ਦੇਦ:

ਨੀਰ ਬ੍ਰਮਾਣਾ ਪਿਛਉਰੀ: ਪਿਛੋ ਕਹੀ ਅਤਿ ਹੰਕਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤਾਰ
ਬੇਗਰੀ ਤੋ ਅਤਿ: ਲਈਆ।੨।੧੯ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਪੀਠ
ਕਾਲੇ ਕਰਕੇ ਚਮਰਾ ਰਹੋਇ ਕਰ ਭਕਤੁ ਕਹਾਵਤੁ ਹੈਂ ਨਾਗਰ: ਨ
ਗਰ ਕੇ ਦਿ ਚੜ੍ਹਾ ਜਾਰੇ: ਜਮਾਲਨਾ ਦ ਜਿਸਾ ਕੁਤ ਪਾਰਨੀ: ਕੀ
ਤੀ ਹੋਈ ਮਦੁਾਰੇ ਂ ਭਾਈ ਨਾਤ: ਨਹੀ ਤਾਂ ਜਲ ਂ ਡੋਹੇ ਮੰਦ
ਰੇਂ ਭਾਈ ਤਾਰ: [illegible]ਕਾ ਭਗਤਿ: ਹੋਰ ਭਗਤ ਰਹਿਕਾ
ਭੁਗਉਤ: ਭਾਗਵਤਾ ਜਾਤ: ਚੰਮਰਕੋ ਨੂੰ ਂ ਨ੍ਹਾ ਪਾਂਡਾ:
ਬੀਦਨ੍ਹਾ ਦੋਰ: ਮੰਦਿਰ ਪੂਜਾਂ ਦੇਂ ਅਤਿ: ਤਿਸ ਰਵਿਦਾਸਕੇ
੧।੫ ਤਿਨ ਕਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਸਿਰੋਪਾਇ ਦੀਆ ਭਗਤਾਂ ਕੋਂ ਨਾ
ਪਦ ਮਤ: ਯਹ ਮਾ ਪਤਿ: ਜਿਦ ਜੀ ਆਨ: ਲਿਆ ਇਹੋ
ਮਨ੍ਹਾ ਭਾਗਵਤ: ਭਗਤ ਸਹਿਪੀ ਗਿਥਾ ਨ੍ਹੀ ਂ ਨਾਮਧਿਆ
ਅਛੋਪ: ਨਾਵ੍ਹ ਹਦ ਵਲ ਅਛੋਹਾ ਵਿਆਸ ਂ ਰਕੇ ਗੀਥਾ ਮੇ
ਸਨਕ: ਸਨਕਾਦਿਕਾ ਕੇ ਗੀਥਾ ਮੇ ਨਮਨ: ਵਡਿਆਈ।੫
ਰੇਂ ਭਾਈ ਕਲ ਂ ਮੋ ਪੁਤ੍ਰ ਂ ਕਬੀਰ ਮੈਂ ਸਰੀ: ਭਈ ਚੋਣ:
ਚਮਾਰਾ ਅਦਬ: ਸੁਕਰਮੀ ਤਿਨ ਂ ਚਮਰਾ ਹੁਦੇ ਤਨੇ:
ਪੁਤ੍ਰ।੧।੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਪਪ੍ਰਥਾ ਭਗਤੁ: ਸੇਵਾ ਉ
ਤ੍ਰਾ ਮੇਲੇ ਂ ਨਹੀ ਸਕਪਰੇ: ਅੰਤ ਪਕੁਰਨਾ ਬੋਦਾ: ਨਾਪੇ
ਦਾ ਨੀਦ ਂ ਅਦਿਖਤਾ ਸੇਦ ਉ। ਨਸੇਦ ਗਾ ਜੋਰ ਰਿਓ ਂ ਕੁ
ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੇ ਂ ਖਾਨਸ: ਦ ਣਜਦ ਲੀ ਹਾਟ ਉ: ਹਟੀ ਦੋਰ
ਰੇਗਤਾ ਰੂਪੀਆ ਕੀਨੇ ਂ ਕਰਮਾ ਦੇਖਿਓ: ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਖਯੋ।
ਫਾਰ। ਮਲਾਪਾ।੧੯ ਰੰਗੀ ਕਾਨੜਾ ਮ:੪। ਹਰਿਆ ਂ ਗੁਣਕਰ
ਬਾਹੀ ੪: ਮਹਾਦੇਵ ਕੋ ਦੁਜਰਾਤਿ: ਦਸੀ ਕਾਰਾਤਤ: ਜਲਾ।
ਹੁਸ: ਪਰਗਤ੍ਰਾ ਖ੍ਰਰਿਆ: ਲੋਰਤਾ ਜਿਤ: ਬਾਤਾਤਮਾ ਭਤ
ਨੀਕੇ: ਕੁਲੇਤੇ ਭਦੇ ਮਲ ਂ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਦੁਰਗਤਿ: ਪਾਪੁ।
ਨੀਕਰ: ਕਿਰਲਾ ਨਿਧਿਪਾਟਿ: ਲੇਖਾ ਗੁਰ: ਪੁਤ੍ਰ।੧।ਮ:੪।
ਚੇਨ: ਰਿਗਾਹੈ ਆਚਿਤ ਂ ਤੇ ਕਰੇਸੁ ਚਿੰਤਾ ਅਚੇਤ ਂ ਤੇ ਕ
ਰੇ ਚਿਤਨਾ ਅੰਗੀਕ੍ਰਿਤ: ਪਖਾਤੇਨ: ਤਿਨ ਪਾ ਪਥਰ: ਕ
ਰੋ ਗਰਿਦੇ ਸੇਨ: ਸਾਗਿਗ ਧਰੋਹਿਆ ਕੇਨ: ਕੀਤਾ ਰਾਜ: ਬ
ਪਾਰੂਪੀ ਦੇਨ: ਦੇਇ ਲੇਨ: ਲਈ ਏ।੨।ਕਿਰਪਾਸੁ:

ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਕੋ ਹਾਸ॰ਮੋਹਨਕੋ ਪਾਬਰ॰ਦਨਾਤੁਰੋ॰ਆਪਾਤਰਾਸ॰ਜਿਆ
ਕੋਦ ਤਰਾਸਭੂਪ ਮਿਸਾਰਤੇ ਨਦਿਖਿਆਸ:ਖਿਆਤਾਪਾਸ:ਸਰੂਪ
ਸੋ ਤ੍ਰਾਸਭ॰ਜੀਦੰਦੀ ਸੁਰਕ:ਤਕਾ ਗੁਪਲਾਕ:ਗੁਪਤੁਦ ਰਾਪਾਲਾ
ਪ੍ਰਗਟੇ:ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਕਲੋ ਰਜਾਕਿਰਸਾਕ:ਰਸਰਸਕੋ ਦੁਖੁਮਾਣਿ
ਖੋਰਸਕੋ ਦੁਖਰਾਕ:ਦੁਛੇਕੋ ਜਨਕਜਨਾਕ:ਗਿਆਨਦਨਸਾਨੀ
ਦੇਨੇਵਾਹਰਿਕੋ ਜਾਣਦੇਨੋ ਦਾਸ॰ਭਗਤੀਰੂਪੀ ਮਜਕੀ॰ਹ
ਈ ਅੁਸਕਾਕ:ਦੁਰਰੀਦਾਵਿਸਾਰੂਪੀ ਅਧਨ:ਆਪੇਈਆ
ਪਨਾਕ:ਆਪੁਣੇਕਰਕੋ ੪ਦਿਸਤੁ:ਦਸਤਾਗਤ੍ਰ॰ਖੀਰਰੂਪੀ
ਦੇਰ੍ਹੀ:ਕਜੀਹੀ ਕ੍ਰਮ॰ਕਰਕੋ ਲਪਧੋ:ਲੋਭੀਹੋਆ ਗੁਤੀ:ਕੰਧ
ਰੇਤਦੀ ਰੰਗੀਤ:ਰੰਗਦਾ ਜਾਈ ਲਹੇ:ਸਿਥਲ ਹੋਇ ਉਤੇਰੋ:
ਉਜਿਸਰਹੀ ਸਾਦੇ ਕਾਟ:ਕਟਣਦਾ ਲੋਹੋਇਕੋ ਕਾਟਤ:ਕਟਦੇਜੋ
ਜੈਪਾਪਾਕਟੀਤ:ਕਟਸੁਟੇਰਾਨੋਪ ਛੇਦਾ ਖਿਖਿਆਦੀ
ਪ੍ਰਮਨਪੇਰ ਖਿਖ:ਖਿਖਪਰੇ ਹਾਥਿ॰ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ ਅਗੋ:
ਆਖਿਨਸੀ ਪਾਪੀ:ਪਾਸਰਪਾਪਦੇਰਸਤੇ ਤੇ ਦਪਾਪਕਰਿਖ
ਸਾਲਭਤ:ਲੋਤੇ ਛੇਦਾ ਕਾਸਟਿਕੋ ਮਿਗਸਾਥ ਲੋਹਤਰੋ
ਹਾਥ:ਅੰਤਾ ਅਕਥਹੈ ਕਥਾਦੇ ਕਥਨਤੇ ੫।੧ ੬ਮ:੪
ਪੜ੍ਹਤਾਲ ਮਨ:ਹੇਭਾਈ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੀਟਕਸਾਲ
ਹਰਿਨਾਮਕਰਿ ਘੜ:ਸੁਧਹੋਇਆ ਰਾਮ ੪।ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ਦ
ਚਾਰਜੁਗਾਂਦਾ ਕਰੋ ਲਾਲਨ:ਪਿਆਰਾ ਨਾਤਰ:ਤ੍ਰਿਨਕਾਲਕਰੋ
ਨਿਹਾਲ॰ਮਨਾਦਿਕਰੋ ੧ਜਪੀਸ:ਜੈਪਏਜੋ ਰਾਛੇਦਾ
ਹੋਗਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪੀਸ:ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਜਪਜੁਪੇਖ॰ਮਨਾਦਿਕ
ਰੋ ਪ੍ਰਮਪੁਮੇ ਤ॰ਮਨਾਦਿਕਰੋ ਵਡਦੇਵਡੁ ਉਚੋ ਤ:ਵਡੇ
ਨਾਵਨੇ ਦੇਵਤਾ ਦੇਵਡੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਵਡਉਚੇ ਹਰੀਤੁਹੋ ਭਾਵੇ
ਸੁ:ਭਾਵੇਪੀਆਂ ਨਮਾ ਮੈਂਤੁਸਾਂਈਸੁ:ਦੀਨਾਦੀਨ ੬:ਮ
ਨਾਦਿਕਰੋ ਦਾ ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ ੨ਦਡਾਮੁ:ਦਡਹੈ ਹੋਭਾਈ:
ਵਡੋਹੋਇਓ ਮਥਾਮ:ਮਥੇਦੋ ਮੰਦਿਰ:ਮੰਦਿਰਾਜਾਸ:
ਜਸੁ ਧਰ:ਸਰੀਰਾ ਰਾਮ ਤ:ਮਨਾਦਿਕਰੋ ਗੁਰ:ਵਡਾ
ਹਰਿਹਰਿਰਾਮ ੯:ਮਨਿਆਦਿਕਰੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ:ਚਾਰਜੁਗਾਂਮੇ
ਕਰੋ ਰਾਮ:ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ ਤਜ॰ਨਾਰਾਮਤ:ਤਿ
ਨਕਾਲਕਰੋ ੯ਨਾਟ:ਛਾਹਿਕਰਕੋ ਪਾਧਰ:ਖੁਲਾ

ਬਾਟ: ਗੁਜਰਾਤ ਛੇਦਾ ਭੁਜ ਹਰਿ ਹਰਿ । ਗਜਾਦਿ ਰੋਗ ਸ ਗਟ: ਗਟ
ਗਟ ਕਰ ਧੀਰੋ ਜਟ ਜਟ ਜਟ ਜਾਟ ੪: ਸਮੂਹ ਜਟ ਦੋ ਜਤ੍ਰ ਲਾਇਦਾ
ਜਤ੍ਰਾ ਜੋਗ: ਜਤ੍ਰ ਨਾ ਗੁਰ ੦ ਵਾਡੇ ਕਪਾਟ ੦ ਧੀਰੋ ਸਰੂਪੀ
ਇਕਾ ਇਕੋ ੨: ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਠਾਟ: ਬਹਾਦ ਧਾਇ ਧਾਇ ਲਿਤ
ਨਕਾਲ ਕਰੋ ੧੦ ਅਠ੍ਰਿ ੦ ਦਿਖੋ ਨ ਲਿਖਾਵੈ: ਲੇਖਕ ਰਾ ਜਿਤ:
ਸੰਤ੍ਰਿਆ ਤ੍ਰਿਆ ਸਾਧੋ: ਪ੍ਰਿਤਾ ਅਨੂਰ: ਏਹਾ ਹਾਧੋ: ਹੁਏ
੧੧ ਲਾਇਹਰੇ ੨: ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਤੂੰ ਪ: ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ੧
੨ ੧੯ ਮ: ਪ ਜਿਪਿ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਧਾਰੈ: ਸੁਧਾਰੈ ਦ ਸਹਿਤ
ਸਾਧੋ ਦੇ ਤਿਲ ੦ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਪਨ: ਕਦਾਚਿਤ ਚਾਹੇ: ਜ
ਧੋ ਆਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ੧ ਸਾਧ ਸਾਸ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਜ ਕਰਕੇ
ਬਚਨਾ ਤਿ: ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਕਲਾ: ਸਕਤਿ ੨ ਚਿਦਾ: ਨਮ
ਸਕਾਰ ਦੁਆਰ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ੦ ਗੁਰੂ ਜੋ
ਧਾ: ਪਾਦ ਤ੍ਰਿਆਨ: ਤਨ ਤਜ ਕੇ ਨ ਕੀ ਸੁਖ ੦ ਮੁਕਤਿ ਸਹਿਤ
ਕੈ ਨਾਲ: ਦੀਪੋ ਝਾ ਗਤਿ: ਗਤੀ ਹੋਵੇ ਭ੍ਰਮ ੦ ਜੋ ਹੈ ਰੋਗ:
ਧੇਮ ਕਰਕੇ ਪਰਾ ੦ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਮ ੪ ਭਗਤੀ: ਭਗਤ
ਨਹੀ ਗਲ ਦੇ: ਪਚਤ ਦਾ ਗਲ ਤਾਨਾ ਆਪਨ: ਆਪ ਹੋਇ
ਦੇ ਧੀਸਨ: ਭੋਜਨਾ ਕੀਨੋ: ਖਾਉ ਕ੍ਰਾਂਤੇ: ਬਣਦੇ ਸ ੦
ਪਵਿਲ ਧਾਰ ਹਨ ੦ ਆਪ੍ਰਾ ਕਹਦੇ ੦ ਨਮੋਰ ਤੇਜੁ ਸਾਧੁ
ਸਾਰ: ਸਧ ਦਾ ਸਿਸਾਪ ੧ ਦ੍ਰਿਸਟਹਿ: ਅਨਿ ਹੋਵੇ ਦਿਖ
ਹਿ: ਛਹੀ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪਾ ਪਰੈ ੦ ਦੇਵਤਾ ਪਰੈ ੦ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਦ੍ਰਿਸ ੦ ਹਰੀ ਇਤਿ ਪੋਤ: ਤਾਂ ਹੇ ਧੋਨ ਪਰਦਾ ੦ ਅਰਜਨ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਮਾਧਿ ੦ ਕਰਕੇ ਦ ਜਿਥੇ ਸਮਾਹਿਤ: ਅਨੰਦ ਹੋ
ਆਵ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇਆ ਦਾ ਰੋਗ ੦ ਅਰਜਨ ਸਕਤਾ ਕ
ਨ: ਸਰੂਪ ਮੋ ਕੂਲ: ਸਮੂਹ ਨਰੇਗ ੦ ਸੇਰਗਾਰੇ ਨਲਿਪਤ:
ਸਗਦੀ ਨਹੀ ਅਨੁਭਉ: ਮਾਯਾ ੧ ਤਤ: ਖਾਸ ਦ ਲੋਕ੍ਰਾ
ਛੋਡਾ ਹਮਰੇ ਨਹਿ ਕੇ ਵੈਰੀ ੮ ਪਰਨ: ਆਸ ਰਾਮਨ
ਰਕੇ ਅਰਤ: ਮੁਰਾਤ ਧਾਵਟ ੦ ਧਰਤ ਨ ਕਰਕੇ ਸਾਰ:
ਸਰਨ ਦ ਬਨ ਕਰਕੇ ਆਸ ੦ ਦੇਹਨ ਕਰਾ ਸੁਰੋਜ ੦ ਤ
ਨਕਰਾ ਬਲ ੦ ਤਨ ਕਰਤਾ ਜੋ ਹੇ ਲੋ ੦ ਮਨ ਕਰਾ ਕਰਨ ੦

ਦਾਨ ਕਰਕਾ ਰਜਾਰਿਓ: ਰਖਿਓ।੮ ਗੁਣ ਦੀ ਸਾਧ ਚਰਨ ਸਰਨਿ ਮੈਂ
ਸ੍ਰਨੀ॰ ਦੀਸਿਓ ਪੇਖੀ॰ ਹੈ ਨਿਜ ਚੋਮ ਪ੍ਰਿਕੀਨ੍ਹਿਆਈ: ਦੇਰਦਾ
ਛੈਦਾ ਮਾਣਇਆ ਦਾ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹਿ ਹਿਦਿਆ ਪਿਓ। ਜੇਦਰੀ॰ ਮਾਰ
ਭੁਪੀਦ ਰਹਾ ਜੀ॥ ਸਮਾਣਇਆ: ਸਮਾਣ ਸੁਹੋਆ।੧੦।ਜੀਤਲਸੁ
ਖੇਦਿਨਹਾਰ ਹੈ॥ ਜਾਂਨਤਿ ਸਰਤਿ ਹੇ ਪਰੀ ਸਿਮਾਰਿਦ: ਤਨੁਦ
ਚਨਜੋ ਮਾਨੀ ਆਣਇ: ਪਿਆਂਦਹੋਂ ਮਨਿ ਕਰਾ ਜਾਣਇ: ਨਾਸ੍ਰਾ
ਕਿਰਿਆ॰ ਕ੍ਰੋਹੋ ਸਿਰਾ ਕੋਦਿਖੈ ਖਾਣਇ: ਖ੍ਰਦੈਰਾ॥੧੧।
੧ਓ ਮ:੫। ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਾ ਸੁਮ: ਕਸਟਾ ਮਨੋਰਥ: ਰਿਆ
ਨ ਸਹਿਤ ਅਰਥਾਦਿ।੧੨।ਭ੍ਰਿਚੀ: ਭ੍ਰਤਾ ਹੂਸਾ ੧ ਕ੍ਰਾਸਿਆ।
ਰਤੰ॰ ਜਿਸ ਕੋ ਈਤ ਭੂਤ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇਪ ਦਾਰਥਾ ਆਸ
ਨ: ਅਸਥਾਨਾ।੧੪।ਇਕਾਂਤ: ਅਲੇਪੁ ਦਾ ਇਕਾਂਤ ਮੈਂ।
ਆਨੁ: ਹੋਰਾ ਭਉਤੁ: ਤਰਾ ਰਮਿਤ: ਕ੍ਰਮਹਿ ਕਰਾ ਭਇਆ
ਤੈ: ਹੁਣੀ ਹੋਰਾ ਤੁ: ਰਤਾ ਹੋਇਆ।੧੫।ਮੇਰੇ॰ ਪਾਜਾ ਮੰਗਲ॰
ਰੂਪਾ ਪਰੇਰੈ: ਪਰੈ ਅਤੇ ਪਰੇ ਗ੍ਰਿਹ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪਿ ਪਾਇ: ਸਿ
ਲੋ ਦਾਰਿ॰ ਨੇਜਾਂ ਉਥਾ ਏਰ: ਦਲੋਤੇ।੧੬।ਬੈਰੀ॰ ਕਾਮਾਦਿ
ਕਾਂਈ ਦਸਕਾ ਰੂਪ ਸਿ ਰਤਨਾ ਗਾਰ: ਰਤਨ ਸਿ੍ਧਾ ੩ ਛਿਦਾ।
ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕਰਿ ਦੂਖ ਪਾਇਓ।੧੭।ਜਖਮ॰ ਫਲਾ ਪੂਰਨ॰
ਗੀਦ ਭਾਗੀ॰ ਹੈ ਉਹੋਂ ਆਦਰ ਫਟ: ਹੋਰ ਦੇਦਤਾ ਦੀਓ
ਤੋਰੁ: ਭੁਲੇਦ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦਿਨਾਰ ਨੂਨ ਗੀ: ਰਤਨਾ ਸੇ
ਜਾਂ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰੀ: ਚਰਨੀ।੧੮।ਸਰਣ ਜੋਗ: ਸਰਣ ਆਣ
ਕੋ ਰਖਣ ਦਾ ਸ੍ਰਾ ਕਲ: ਸਕਤਿ ਬਿਧੇ: ਬਿਧੀ ਆ ਕਰਾ ਛਿਦ
ਜਿਨਾਂ ਰੂਪੀ ਘੋਰ ਗਾਰ ਤਤੇ ਮੈ ਅੰਧ ਨੂੰ ਨਿਹਾਰਿ: ਦੇਖ ਕੇ।
੧੯।੧ਓ ਮ:੫।ਕਦਨ ਤੂ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੇ ਛੋਦਾ ਕਈਲ
ਖ ਕਰੋਰ ਪਿਛੈ ਤੂ: ਐਸੇ ਹੀ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਚਿਸਮ ਤੂ: ਅ
ਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਪਹਰੀ ਦੇਖ ਕਰ ਅਚਰਜ ਲਈ ਹੈ ਬੁਧੀ
ਗੁਲਾਲਾ। ਗੜ੍ਹੋ ਰੰਗਾਰੇ: ਰੰਗ ਦਾਲਾ ਦਾ ਰੰਗੀ ਸੀਤਲ: ਸੀਤ
ਤੋ ਮੁਸਕਾਰੇ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ।੨੦।ਆਨ॰ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਬਹਣਾ ਸ
ਭੰ॰ ਮੈਂ ਸਮਾਨੇ: ਸਮਾਨਾ ਸੁਖ॰ ਕਰਾ ਬਕਨੇ: ਕਹਿਨੇ ਹਾਂ

ਮਨ॰ ਵਿਖੇ ਆਣਿ: ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸੁਖ: ਕਸਤੂਰੀ ਦਾ ਛੇਦਾ ਵਰਤਣ
ਕਰਣ ਮੈ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਭਜਾ ਜੇ ਕਰ ਅਕਰਤ ਥੇ
ਕੁਤਰ ਹੈ ਹਰਿ॰ ਨਾਮਾ ੨੧ ਛੇਦ ਕਹਨ ਕਉ ਕਥੀ ਕਹਦ ਨਕ
ਉਕਤੇ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਲੈਂਗ: ਸੁਛ ਨਾ ਥੇਤੇ: ਜਾਣੇ ਨੇ ਦਸੇਗੇ
ਤੈਂ: ਨੇਤ੍ਰੀ ਦ ਕਿਤਾ ਜੇਤੇ: ਜਿਤਾ ਹਰਿ ਰੂ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹੋਜੁ
ਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੈ ਰਮਤੇ: ਜਾਣਾ ੨੨ ਗਲਤ: ਗਲਤਾਨਾ ਐ
ਰੀ ਮਾਈ: ਮੈਂ ਰੀ ਸਖੀ ਨੈਣੈ: ਜਿਸ ਜਿਸ ਰਾਹਿ ਰਹੈ ਗਮ
ਪ ਮਾਇਆ ਨਾਲੂ ਅਟਕਾਇ॰ ਸੋ ਨੂਠੀ ਜਾਈ॰ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ
ਠੀ ਨੈ॰ ਚਿਤ ਜਗਤ੍ਰਿ ਰੂਪੀ ਪਿਤ ਨਹੀ: ਸਤਾਈ ਨਿਸ ਚੋ ਰਿਠਿ:
ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੈ ਥੋ ੨੩ ਅਮੋਲ॰ ਹਥਿ ਰੂਪੀ ਭਾਇਓ: ਹ
ਆ ਚਰਨਾਰੈ: ਭਰਨਾ ਕਰ ਕੇ ਦਰਸਾਰੈ: ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ
ਸਾਕਾਜੁ: ਜੀਵਨੁ ਵਰਸਾਵ ਸਤੋ ਫਿਰੈ: ਕਰੋ ਕਛੁ॰ ਨਹੀ ਤੇਰੇ
ਪਿਛਿਆ ਨਾਹੀ॰ ਕਛੁ ਤਰੋਆ ਰੋਪ ਰਗਟ॰ ਜਾਣੂ ਤੋ ਨੇ
ਸੇਰੇ: ਪ੍ਰਿਜਾਰਿ ਕਿ ੨੪ ਦਲ: ਹੌਜਾਂ ਰਾਹਿ ਓ ਦਲਾਣੂ
ਆਓਟ॰ ਤਨ ਕਰਾ ਭਰੋਸਾ॰ ਮਨ ਕਰਾ ਸਰਨਿ॰ ਦਥ
ਨ ਕਰਾ ਸਮਾਹਿਓ: ਸਮਾਣ ਹੋਇਆ ਕਛੁ ਨਹੀ॰ ਹੋਆ
ਜਗਤ ਰਗਰੂਪ ਰਸ ਛੋਡ ਕੇ ੨੫ ਧਾਰੈ: ਇਜਥਿ ਤਾ ਪੀਰੈ:
ਪੀਤੂ ੨੬ ਧਾਸੇਰੋ: ਦਾਸ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ੨੭ ਕਰਨ:
ਕਨਾ ਵਿਖੇ ਹਰਸਨ: ਹਰੇ ਗਏ ਹੈ ਪਾਵਨ: ਪੇਰਾ ਕਰਾ ਧ
ਵਨ: ਧਾਵਨਾ ਕਰਣਾ ਛੋਡਾ ਸਿਤ ਕਾਇਆ ਸਿਰਾ ਸਿਰਾਸ
ਰਸਨਾ ਗਹੀ: ਲਹੀ ਸਕਤ॰ ਭਏ ਹੈ ਕਰਸਨ: ਕਰਦੇ
ਹੈਨਾ ਮਨ॰ ਰੂਪੀ ਕਰਤੋ ਜਾਗਰ॰ ਸਿਸਾਰੂ ਮੈ ਅਰਸਨ:
ਮਰਦੇ ੨੮ ਰਕੁਹਕੁਤ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇ ਕਪਟ: ਆਦਿ
ਖਪਟ: ਖਪਾਵਦੇ ਕਲੋ ਸਲੂ॰ ਕਮਾਵਦਾ ਗਾਰਜਤ: ਗ
ਜਾਵੈ ਮਰਜਤ: ਮਾਣਦੀ ਹੈ ਮੀਚੁ: ਮਿਤੂ ਪਰੀ:
ਵਾਰੀ ਜੂਨ ਮੈਂ ਅਹਿਮਤ॰ ਕਰਕੇ ਅਨਰਤ: ਦੇਤੋਮੇ
ਪ੍ਰੀਤਾ ਕਮਾਤ॰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਮ॰ ਹਰੀ ਪੇਖਤ: ਦੇਖਦਾ
ਹੈ ਭਰਮਤ: ਭਰਮਦੇ ਨੂ ਗਰੀਆ: ਗਲੀਆਂ ਕੰਮਾਣ

ਕਾਟੀਆਵਿਧੇਆਹੀਨਤ:ਹੀਨਹੋਆਅਮ:ਮੋਹਮਦੁ੦ਕਰਮਾਕਾਰੇ
੫੦ਵਿਖਿਆਜਰੀਆ:ਜਲਨਾਹਉਤਾਉਧਾਰੁ:ਉਧਾਰਿਆ੩੦ਮਾਨ:
ਆਦਰਾਪਾਗਨਹਿ:ਪਾਏਆਅਸਕਤਾ:ਖਚਤਾਕਹੀ੦ਕੇਈਆ
ਜਨਮਹੀਕੀ:ਜੋਨਆਕੀਹੀ:ਨਿਖੋਉਧਾਰਿ:ਉਧਾਰੇਆਜਨਿ੦
ਕੇਦਾਸਾ੩੧ਅਵਲੋਕਉ:ਦੇਖਾਅਪਾਰਬਿੰਦ:ਮਖਕਮਲ
ਚਿਦ:ਚਿਤਾਅਦਿ:ਮੰਦਾਸਰਣਸੰ:ਸੁਧੀਸਾਗੁਰਮ:ਸੇ
ਗਦਿਖਿਆਅਰਿਦ:ਮਰਦੇਆ੩੨।੧੬ਮ:੫।ਪ੍ਰਜਨ੦ਨੇਹਾਅਸ
ਰਾਧਿ੦ਨੇਹਾਂਗਾਰ:ਧਰੇਆਛੇਦਾਹਰਿਅਰਾਧਿਆਨਪਾਵਹੁ
ਕਿਰਪਾਧਿ:ਕਿਰਪਾਲਾਕ੍ਰਿਪਾਸਿ:ਭਾਵੇਆਮਟੀ੦ਖੇਸਿਵਿਪੇਰ
ਤਤਾਕਮਾਵਸਿ:ਕਮਾਵਦੁਨੇਆਵਾਹੁ੦ਸੁਧੀਰੁਪਹਿ[illegible]ਅਰਗਾ੦
ਭਗਤਿਹੁਪੀਆਛੇਦਾਜੋਸੀਤਤੁਧਮਿਲਾਸੀ:ਮਿਲਦਾਹੋਆ
ਓਟ:ਸਰਣਾਓਟ੦ਤੁਨਕਰਿਕੇਆਸ੦ਮਨਕਾਰਿਆਦ
ਅਗੀ੩:ਮਨਾਵਕਰੇਆਜਾਸ੦ਜਾਂਦਾ੩੩।੧੭ਮ:੫।
ਹਥਿ:ਸਮੂਹਾਰਿਗਾਵੇਹਰਿਗਜੇਸਿਮਹੋਤੁਨਾਵੇਰੇ
ਹਰਿਕਾਰੰਗਅਨੂਪੇਰੇ:ਅਨੂਪਮਹੋਆਮਗਨੇਰੇ:ਮਗ
ਨਾਦਰਸੇਰੇ:ਦਰਸਨਨਾਲਿਲੇਰੇ:ਲਿਵਟਾਚਰਨੇਰੇ:ਚ
ਰਨਾਕਰੇਰੇ:ਕਰੇਆਮਨ੦ਦਤਾਕਟੇਰੇ:ਕਟੇਅਮੋਰੇ:ਮੇਰੇ
ਪਕਰੇਰੇ:ਪਕਰੇਨਪਹੁਚੇਆਅਨਸਾ:ਸੁਧੀਵਿਖਿਆਦੂਜੇਰੇ:
ਦੂਜਰੇਆਛੇਦਾਹਉਕਵਨਹਾਂਕਹਾਗਨਾਟੇਲੋਰੇ:ਟੋਲਕ:
ਓਕਾਰਾਛੇਦਾਨਕਮਿਲਸਗਤਕੇਰੈਗਰਦੇਟਾ੩੪।
ਸੁਧਿਪੇ੦ਜਿਸਕਰਾਤਰਸਨ:ਚਾਹਾਕਰਕੇਆਛੇਦਾਜੋਸੋਲੀਨ
ਹੋਜਲਮੀਨਤੋਕੀਪਿਆਸਕਰਦੀਨਹੋਇਆਤੇਜਸੀਤਾਦੀਜੀਤਾਦੀ
ਪਿਆਸਹੋਵਦੀਪਤੋਂਕਰਾਵਦੀਨਹਾਂ੦ਕੇਸੇਜੇਸੇਜਿਤਨ ਸੰ
ਤਾਤਮਾਜਿਤਨਾ:ਜੇਤਾਦੇਨ:ਦੇਵਾਸਕਿਰਪੇਨ:ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ
ਕੇਟਨ:ਮਿਲੇਆ੩੫।ਰਿਰਾਰਿਗਿ:ਰੰਗਾਰਿਰਾਦੇਆਰਿਰਗਨਕੇ:
ਰੰਗਾਵਿਖੇਆਰਿਗਾ:ਮਿਲਿਆਹੋਹਿਦਤ:ਸਹਾਰਨਕਾਰਿਆ
ਹੋਪੂਜਾਚਾਰ:ਪੂਜਨਤੇਕਰਮਾਮੇਲਿਗਾ:ਮੇਲਕੇਅਗਿਸ
ਗੀਰਦੇਵਸਮਗ੍ਰੀਵਪੂਜਾਰੀਨਾਲਦੇਆਚਰਕਰਮ:ਦ
ਆਰਕਾਦੇਚਰਨਛਾਪੇਸਤੇਲਕ੦ਕਰੇਆਖਾਟਿਗਾ:ਛਿਅਰਾ

ਮੋਂ ਹਠਿਨਿਗ੍ਰਹਿ: ਹਠ ਸੌਂਗਿ ਕਿਰ ਕਰਕੇ ਸਹਿਟਿਗਾ: ਬਿਨਟਿਗਾ
ਕਾਹਲਾ ਆਸਣੁ ਹੀਆ ਕੁਰਾ: ਭੇਦੁ ਦਾ ਜੈਨਾ ਮੋਮਿਤ੍ਰਾ ਜਰਿਗਾ: ਜ
ਰੇ ਅਰਿਗਾ: ਹਿਰਦਾ ਢੋਗਾ: ਬੂਹਾ ਸੋਤ੍ਰਿ ਤ੍ਰਿਬੂਹ ਮਨਿਬੀ॥ ੩॥੧੧੬
ਸ: ਪ ਬਾਲ੍ਹਿਗਾਈ ਅਣੁ ਦਿਕਰੋ ਸਖੇਨ: ਸੁਖਾ ਕੇ ਘਰਿ ਹੋਏ॥
ਗਾਵਤੀ ੨: ਪ੍ਰਤਾਗਿਆ ਹੋ ਕਰੀ॰ ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਮਰਿਆਦੁ ਮੋਸਿ
ਉਰ: ਗਰਭ ਤੇ ਬਾਲ ਤੇ ਜੁਬਾ ਮੋਬਿਧ ਤਾਮੇਂ ਹੀਉਂ॰ ਕਰਕੇ ਬ
ਲਿਪ: ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ਪੋਂ॰ ਰੀਪਾਇਂ॰ ਕੇ ਨਧਿਆਵਿ ੨: ਮਨ
ਦਿਕਰੋ, ਜੇਤ: ਜਿਥੋ ਜੇਤਨ: ਜੀਵਾ ਦਿਆ ਤੂਹੀ ੩॥ ਤਿਨਕਲ
ਕਰੋ ੨॥੧੧੭ ਸ: ਪ ਸਨ: ਮਨਿਆ ਹੋਆ ਲਾਇਣ: ਪਿਆ
ਰਾ ਹਾਰ: ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਦਾ ਅਚਰਜ ਹੋ ਰਿਨ॰ ਹੋਦੇ ਗੁਪਾਲ॰
ਕਾਇਹਿ॥ ੩॥੨॥ ਕਹਨ: ਕਹਿਣਾ ਅਲਨ: ਪਾਪਾ ਲਹਨ: ਲਾਭੁ
ਹੋ ਆਨ: ਹੋਰੁ ਤਾਰਨ: ਨਦੀ ਕਨਰੋ ਘਟਨ: ਛਿਨ ਰਮੁਕਾ
ਜਟਨ: ਜਟਾ ਕਰਿ ਹੋਮਨ: ਹਤੀਆ ਕਰਿ ਡੇਡਬਾਰ: ਤੇਰੀ
ਹੋਆ ਜੁਆਉ: ਲਾਭੁ ਕਛੁਆਂ ਕਾਤਨ: ਤਰਾ ਕਰਿ ਕੁਆਨ: ਭ
ਦਨੇ ਕਰਾ ਕਥਨਿ: ਕਥਾ ਦੇ ਬਾਣਹਿ: ਇਸਥਤੀ ਠਾਉ: ਸਰੂ
ਪ ਮੋਂ ਜੋਧ: ਵਡੀਆ ਹੋ ਜੋਧਨ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨਾਉ: ਨਾਮ
ਕੇ॥ ੩॥੪॥੧੧੮ ਸ: ਪ ਤਰਨ: ਜਹਾਜੁ ਛੇਦਾ ਕਰਨਸੁਨਤਸ
ਸੰਤੇ ਪ੍ਰਾਦਾਤੇਂ॰ ਮੋਂ॰ ਫੁਦਰਤੁ॰ ਜੀਵਾ ਛੇਦਾ ਜਿਸ ਗਰਸ
ਗਰਬਿਕਾਰ ਗਾਰਾ ਪਤਿਤ: ਪੇਦੇਹਾ ਮਾਨ॰ ਕਰਾ ਅਧ:
ਅਧੇ ਭੂਲੇ ਕਰਿ ਅਨਬੂਪੀ ਸਨਾਥ: ਸਹਿਤ ਨਾਥੁ ਦੋ ਮਿਤ੍ਰ:
ਮਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਮਨ॰ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਤਾਸੁ: ਪਾਤ੍ਰਾ ਉਹ ਅਨਕ॰
ਪਦਾਰਥਾ ਦੇ ਸੁਖਾ ਛੇਦਾ ਰਾਤੂੰ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਿਆ ਸੁਹਾਗੁ ਪਲ
ਕ ਸੁਖ ਭੁਪਰੋ ਪ੍ਰਾਏ: ਰੇ ਸਮੀ ਜੁਗਤਿ: ਖਾਸਾ ਮੁਕਤ: ਮੋਤੀ
ਹਾਤ: ਹਤ ਨੂੰ ਦਾਲੇ ਨ ਦਾ ਤ੍ਰਿਆ ਗੇਨੇ ਦਾ ਨਾਸਰੂ ਪਹੋ ਪੀਠਕ
ਜੇਪ੍ਰਾ ਪਤਿ ਹੋ ਦੇ ਸਖੀ: ਹੇ ਸਖੀ ਮੀਰਿਗਿ॰ ਮੋਂ॥੪॥੨॥ ਜੋਰੋ:
ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਦੇ ਕਰਤੇਂ॰ ਦ੍ਰਸਨ ਕਰਾ ਮਨ॰ ਮੇਰੀ ਸੇਜ॰
ਸੁਦਾ ਰੂਪਿ ਆਗਾਨਿ॰ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਆਸਨਿ: ਸਰੂਪਮੋ
ਊਰਧ: ਉਲਟਾ ਬੈਗਸੋਰਿ: ਖਿੜਿਆ ਜੋਰ: ਜੋਰ ਮੂਬਾ
ਗਾਇਓ ੨: ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰੋ: ਬਹੁਤੇ ਗੁਣਾ ਵਾਲਾ

੪੩॥ ਗਾਖਰੋ: ਕਠਨਾ ਬਿਖਰੀ: ਵਿਕਾਰੀ ॥੪੭॥੧੯ ਮ: ੫ ॥ ਜਾਤ: ਜਾਣਦਾ
ਉਗਵਿਓ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦਿਖਿ ਮੋਹਿ ਨਕੇ ਨਿਕਟਿ ਬਾਸਿ ਨਾਤਾ ਕੀ: ਤਰਕਿ
ਦੁਆਰਿ: ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਦੁਲਭ: ਦੂਲਭ [illegible] ਸਿੰਗਾਰ ਸਿਧ ਤੇ
੪੮॥੧੯ ਮ: ੫ ॥ ਅਪਨ: ਆਪਣਾ ਕਛੁ [illegible] ਦਿਖਾਏ: ਚੇਖਕੇ
ਆਏ ਹੈਂ ਤੂੰ ਲੋ ਸੁਭਾਵ ਕਰਕੇ ਚੇਲੇ [illegible] ਰੂਪੀ ਚੇਲਾ ਰਸਕਿ ਰ:
ਰਸ ਰਸ ਕੇ ਦਰਸ ਕਿ ਜੇ ਮਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਗ ਸਕਰਕੇ ॥੪੯॥ ਦੁਰਾਈ:
ਦੂਰ ਕਾ ਪਰ: ਪਰੇ ਅਤਿ: ਮਰਯਾਦਾ ਤੇ ਕਹਨ: ਕਥਨਾ ਭੁਦ
ਨ: ਭਦ ਹੋਕਰਾ ਉਕਤ: ਬਾਣੀ ਕੀ ਰੰਗ ਭਾਈਆ ਕ੍ਰਿਪਾਈ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਲਹੋਆ ਰੇ ਕਣੀ: ਪੂਰਿਹੈ ॥੫੦॥ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ [illegible]
ਮਰਾ ਸੋਨ ਅਹੋ ਜੀਸਨ: ਜਾਂ ਸਾਂ ਕਰਕੇ ਸੇਰ: ਜੋਰੂ ਸੇਰੁ: ਮੇ
ਗਾਖੋਰੁ: ਖੇਤੂ ਮੈ ਤਰਨ: ਜਹਾਜ ਹੈ ॥੫੧॥ ਅਸਨੇਹੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ
ਗ੍ਰਿਹ ਸਿੰਗਾਰ ਰੂਪੀ ਕਿਹੁ: ਕੁਛ ॥੧॥ ਪੀਠ ਕਾਤੂੰ ਮੈ ਗੁਰ ਕੀ
ਉਸਨਾਨ: ਮਨਨ ਰੂਪੀ ਤਾਨ: ਬਲ ਜਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਲਖੇਮੀ: ਭਕਤੀ ਅਸੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਦੇਹ: ਦੇਂਦਾ ॥੫੨॥ ਜੋਗੀ
ਭੇਖਧਾਰੀ ਆਧਿਆਨੀ ਭੇਖਧਾਰੀ ਗਿਆਨੀ ਭੇਖਧਾਰੀ
ਜੋ ਤਿਨ ਪਦ ਆਵੈ ਜੋ ਤਿਨ ਮੇਲ ਗਾਵਦੇ ਹੈਂ ਕਰਤ ਨ: ਕਰਤੇ
ਹੈ ਤੀਨੋ ਚਰਚਰੀ: ਚਰਚਾ [illegible] ਫਿਰਤ ਨ ਦੋ
ਨ ਕਰੋ ਧਰਤ ਨਿ ਦ੍ਰਿਧੇ ਹਰੀ: ਚਲਣੇ ਵਾਲੋ ਹੈ ਕੇ ਆਹੇ: ਅਹਿ
ਤਾ ਅਦਰੁ: ਅਦਰੋ ਹੋਏ ਨਾ ਬਦਰੀ ਹੈ ਵਧੀ ਸਾਤਿ: ਸਿਸੁ
ਸਾਤ ਮੈ ਜਾਤਿ: ਜਾਏ ਕਰਾ ਜਾਤ: ਜਨਮੈ ਉਹਿ ਤਿ ਕੇ ਸ
ਦਾਤ: ਚਾਰ ਜੁਗਾ ਕਾ ਅਰਥ ਕਰੋ ਦਿ ਤ੍ਰੀਨੇ ਮੇ ਤੀਨ ਧਾਰਲ
ਦੂਨੋ ਹਈ: ਹਤਿ ਦਾਹੋ ਮਾਨਤ: ਤੀਨੇ ਪਰਾ ਸਿਮਰਤਿ ਨ ਦੋ
ਹੈ ਤੂ ਕਰੋ ਨਿਕਾਰਿ ਨ ਦੋਹੈਂ ਤੂ ਕਰੋ ਹਈ ਹੈ ਹਈ ॥੫੩॥ ਕੇ
ਦਕਰੋ ਭੂਮਿ ੧ ਕੇ ਤੂ ਕਰੋ ਭਜਨ ਨ ਕੰ ਤਿਨਾ ਪਰਾ ਅਠ
ਨ: ਬਿਸਰਸੁ ਜਨਮ ਕੀਅ ਵਿਧਿ ॥੫੦॥੧੯ ਅਸ
ਪਦੀਆ ਮ: ੫ ਲੇਚਾ: ਚਰਾ ਅਨਰਸ ਹੋਰ ਰਸ ਹੋ ਨੇਕ
ਰਿ: ਨਿਕਲਾ ਸੁਖ ਦੇਰੋ: ਸਖਾ ਦਦਾ ॥੧॥ ਆਦੇਰੋ ਆਦ
ਰਾ ਹੈ ਜੀਵ: ਬਿਕਰਸ ਧਾਰਿ ਉਦੇਸ ਦੀ ਤਿਲੁ ਕਰੁ
ਕੀਜਿਗਨ ਹੋ ਅਤਿ: ਸਿਖ ਬਿਰਗਾਕਾ ਨਿਕ ਕੇ ਭੂਖਦਾ ਕਾਤਿ:
ਬਹੁਤ ਰਾਂ ਕੇ ਆਵੈ ਜਦੋ ਧਟਲ: ਪਤੂਦਾ ਸਭ ਘਟ ਦਾ ਦਿ

ਚੋਆਇਆਪਵਣਹੋਪ੍ਰੇਮਦੁਘੋਰ॰ਤਿਨਾਰਾਵਹੁੰਰੂਪੀਪਉਣਦੈ
ਲੋ:ਰੂੜਾਵੈਗੋ।ਅਨੂਪ॰ਕਰਾਵਿਖਰੂਤਰ:ਜੇਜਾਰਕੋਦਿਸੋਕਰ
ਨਾਵੇਦਟ:ਮਲਾਰਾਵਿਹੁਸਥਦਾਰੂਪੀਅਨਕੂਲੀਕਰਕੇ।
ਅਗਿਆਨੂੰਨਾਲਾ[illegible]ਦਾਲਿਆ॰ਹਰਿਨੇਗਿਆਨੰ॰ਨਾਲਾ।
੧ਮ:੮ਮਆਵੈਗੋ।ਮਾਂਵਦੇਹੈ।ਹੇਕ੍ਰਿਪਾਕੇਕਰਣਵਾਲੇ।
ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਆਵੈਗੋ:ਆਂਵਦਾਹੈ।ਕਦੁਪਾਣੀਚੀਕਰ੍ਹਾਜੁਦ੍ਰਾ
ਹੀਖੁਹੋਕਦਕੇਵਿਚਚਿਕੜਪਾਵੈਤਾਂਕੀਜਿਧਹੋਆ।ਤੈਸੇਕਰ
ਮਾਰੂਥੀਪਾਣੀਕਾਦਿਕੇਹੀਕਾਰਰੂਪੀਚਿਕੜਮੈਪਾਂਵਦਾਹੈ।ਜਿ
ਵਿਕੇ॰ਫਲ॰ਸੁਭਾਪਾਂਚੇ:ਮਰਜਾਵੈਗੋ।ਪ੍ਰਾਪਤਿਕਾਜੋਕਹੋ
ਕਿਸੇਰੂਚੀਜਾਤਕੋਜਗਾਤਕੀਕਹਤੇਹੈ।ਬਾਤਤੈਸੁਨੋ।ਕਾਲਕਾ
ਪਤੇਕਮਲੋਚਿਕੜਰੂਕ੍ਰਾਮੀਨਕ:ਮਛੀਵੀਕਾ।ਤਪਤਾਪਨ:ਤਪ
ਤੋਂਪੁਨਕਰਾ।ਪੂਜ॰ਨਜੋਗਾਛੇਵੈ[illegible]ਰਮਚੁਕਾਇਕਰਾ।ਨਿਰਭ
ਰਮਹੋਵੇ।ਦਾਨਜਾਤ:ਅਜਾਮਾ।ਸੁਕਮੁਨੀਜਰ॰ਜਨਕ[illegible]ਰੀ
ਜੋਰਨਸੁਨਿ:ਜੁਠਹੀਜੁਨਿਆਜਨਕ॰ਜੀਜਨਕਜੋਹੈਸੋਧਯਾਜ
ਨਿਤਿਸੁਪਰਬੈਠਿਜਾਪਾਸਤੇਗਿਆ।ਨੁਹੋਇਆ।ਨਉਮੁਨੀਦਕੇਰ
ਗਨਕੀ।ਨਾਮ:ਮਾਰਗਿ:ਪ੍ਰੇਮੁਕਰਕੇ।ਰੰਝੀ:ਕਰੇਰਨੀ।ਨਾਮਾਨਾਮ
ਤਿ॰ਵਿਖੋ।ਛੋਕਛੋਹਰਾ:ਛੋਟਿਆ।ਤੇਛੋਟਾਜਾਤਕਰਕੇ।ਅੰਕੰ॰ਰ
ਗਾਵਜਨਕਰਾ।ਲਾਵੈਗੋ:ਲਾਂਵਦਾਹੁਜਾ।ਨਾਪੀਠਕਾਜਨਮੀ
ਦਾਅਪਣਾਮੰਗਿਪਾਲਦੇਨੂੰਕੇਸੋ।ਉਧਾਤਿ:ਉਤਪਤੀਆਮੰਗ॰
ਕਹਕੇਜਲਜੋਰਪਰਾ।ਛੋਡਾ।ਹਰਿਰਾਮਜਨਨੂੰਰਖਾਵੈਗੋ:
ਰਖਿਦਾਹੈ।ਪਾਥਰਨ:ਲੋਹਾਵਾਗਨਦੀਨਤਾਂਦਾਸਤੇ।ਸਾਦਃਬੇ
ਤੀ।ਜਦਾਹੈ॰ਕਬੀਰ।ਭਾਵੈਗੋ:ਭਾਂਵਦਾਹੈ।ਖਰੇ:ਚੰਗੇਭਗ
ਤਜੋਹੈਂ।ਖਰੇਏ:ਖੜੇ।ਮਾਰਗ॰ਚਲਤੇ।ਪੰਥ॰ਭਗਤੀ
ਰੂਪੀਹਰੀਕਾ।ਧਿਆਵੈਗੋ:ਧਿਆਂਵਦੇ।ਸਤਿਗੁਰ॰ਰੂ
ਪਤਿਨਕੇਪਰਨਾ।ਗੁਰ॰ਰੂਪਾ।ਪਾਰ:ਰਸਤਾਮੁਕਤਦ
ਜਨਾਵੈਗੋ:ਦਸਦਾਹੈ।ਗੁਰੂਕੀਅਰੂਪਾਣੀਰੂਪੀਦਸਨਭੀ।
ਸਾਜੇਜੇਨਿਵਾਸਹੋਰਹੇ।ਹਾਂ।ਸਾਜੇਜੋਬਲਪਾਵੈਨਿਜਾਹੀਕ
ਰਨਾਮਧਣਾਵੀਸੋ ਵ ਹੇਲੁਸੋਂਵਾਲੇ ਸਾਜੇਜੋਬਾਲਪਾਵਨੇ।ਤੋਂਕ
ਮਿਤਪਕਰਨਿਸਿਸੇਹੀਵੀਏਾ ਸਾਮ੍ਹਾਵੇਦੇਨੋਵਾਰੇ।ਜੋਜਨਮ
ਮੈਜੋਦਾਸਦਾਸਮੈਬਲਪਾਇਰਹਾਹੈ।ਤਿਸੀਤੇਰਾਨ

ਮਧੁ ਜਾ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕਰਿ ਤਾਂ ਤੂੰ ਨਾਤੇ ਨਿਜਾਸਨ ਹੋਇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਇ ਆਵਦ ਠਾਕੁਰ ਜੀ
ਕਾ ਅਰਥੁ ਜਾਜਨ: ਆਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਦੇਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸਦ ਸਮਝਾਵ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਾਵੇ: ਹੈ ਅਰੁ ਦਾਸ ਜੋ ਹਿ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੋਂ ਜਪ ਕਰਿ ਨਿਜਾਸ: ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਇ ਕਰਨ ਮਧਾਤੇ
ਹੈਂ ਅਵੇਲੂ ॥ ਨਰ ਜਨ ਨਮ ਰੂਪੀ ਪਰ...: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪੇ
ਗਾ ਦੁਖ ਕਰਾ ਭਲਾ ॥ ਪਰਸਾ ਪਾਵੈਂਗੇ: ਪਾਵੈਂ ਦਇਆ ਭੁ
ਭਸਮ: ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਪਰ ਭਾਵ ਮ: ਤਜਤੇ: ਸਾਸਾਰ ਹੈਂ ਤੇ ॥
ਦੀ ਤ੍ਰਾਸ ਤੋਂ ਪੰਕ; ਧੂੜੀ ਦੁਬਧਾ: ਦ੍ਵੈਤ ਕਰਕੇ ਭੁਲਾਇ
ਓ: ਦਸ ਰਾਗ ਗੁਣੀਆਂ ॥ ਜੋ ਲ੍ਹਿਖੀ ਹੈ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ: ਥੀਦਨ
ਤੇ ਮੋਖ ਪਾ ਅੰਤ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕੇ ਦਲ ਮੋਖ ਪਾ ਬਚਨ: ਹੁਕਮਾਇ
ਛੁਟੋ ॥ ਜਿਨਾ ਲਖਾਵੈਂਗੇ ਅਗੇ ਮਹਲੀ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰ
ਜਾਵੈਂਗੇ: ਬਾਜਿਅਵੈਂ ਮਹਾ ਸੁਖ: ਆਤਮ ਸੁਖ ਮ: ੬
ਮਤਿ: ਜਿਧੁਨਾ ਚਲਾਵੈਂਗੇ: ਚਲਾਈਏ ਮੈ ਗਲ: ਹਥੀ
ਤਲਿ: ਤਲੇ ਸਬਦੁ ॥ ਰੂਪੀ ਚਲਤੇ: ਚੰਚਲ ਦ ਭਾਮੀ ਰੀ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾ ਭੂਆਵੈਂਗੇ: ਜਾਹੂੰ ਕੇ ਉਦਾਰ ਦੇਹ ਗਾਰਤੂ ॥ ਮੰਤ
ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਸਰਪਣਿ ॥ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਭੁਇਅੰਗਮ ॥
ਕਾਂਮਾਦਿ ਜ਼ਹਰਿ: ਹਟਾਇਆ ਜੁਆਨ ॥ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਸਬਲ:
ਜੋਰਾਵਰ ਗਰਬੰ ॥ ਤਾਂ ਦੇਹਿ ਭੁਖੀ ਪੰਕ: ਚਿਕੜੂ ਗਜੁ ॥ ਉਪ
ਜੋ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਕਾਟੂ ॥ ਖੁਧਣ ਤੇ ਹਾਥੀ: ਭੁਜਾ ਦੇ ਤੁਲੀ ॥
ਖਿਲਾਵੈਂਗੇ ॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਪੇਖ ॥ ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋ ਜੁ
ਮਾਵੈਂਗੇ: ਉਪਜਾਵਦਾ ਹੈ ਧਾਰਾਇ: ਧਾਰਾ ਪਾਰ ਤੁ ॥ ਦਾਸਾ ਵੂ
ਦੇਣਾ ਵੇਦਹਿ ॥ ਬਖਸ ਜਿਸ ਤਨੂੰ ॥ ੧ ਪਾਵੈਂਗੇ: ਪਾਈਦੇ
ਦਇਆ ਦੀ ਪਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਜਿਹਿ ਰਨ: ਰੰਚ ਨਾ ਲਾਗੇ ॥
ਮੀਗਾ ਫਲੁ ॥ ਸੁਇਦ ਰੂਪ ਮੀਮਤ ॥ ਨਾਮਾ ਸਰਨਿ ॥ ਸਭ
ਸਰਨਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋ ਹਾਰਿ: ਸਮੁਹੁ ਆਰਗਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋ ਪਥ ॥ ਤਕ ਤੀਰੂ
ਪੀ...: ਜਿਸ ਸੇਤ ਭੂਇਆ ਸਰ: ਧਾਂਨ ਬੁਝਹਿ ਦ ਨਿੰਦਾ
ਪਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧ: ਤਿਨ ਕਲ ਕਾ ਕਲੇਸ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਵ
ਹਿ ਪਿਛੇ ਫਿਰੀ ਗਲੀ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਵਹਿ ਅਬ
ਫਿਰੀ ਮੇਲਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਵਹਿ ਆਗੇ ਫਿਰੀ ਮਿਲਾਵੈਂਗੇ
ਨਾਦ: ਉਪਦੇਸ ਵੇਦ ਹੈ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਗੁਰ: ਵਡੋ ਪਰ...
ਕਰਾਂ ਬਖ ॥ ਰੂਪ ਕਰਗ ॥ ਨ੍ਰਿਸਤ ਮੈ ਗਤਿ ਮੈਂ ਸਮ

ਦ੍ਰਿੜੈਗੋ: ਸਮਾਵਣਾ ਹੈ॥ ਧੜ੍ਹਕਾ॥੧੯ ਸ: ਪਾਵਹਿ ਤਾ ਰਸਾ ਕਿਰਸਾਰਿ:
ਸੈਂਤੀ ਮੇਰ ਸਕੇ ਹਰਿ ੦ ਨਮਾ ਪਾਵਈ: ਮੋਹਿ ਨਿਤਾਸ ਪਾਇਆ: ਪਿਰੂ
ਰਲਾ ਮੰਗਲ ਚਾਰਿ॥ ਦੁਚਿਤਾ ਕਰਕੇ ਚੋਜ ੦ ਤਮਾਸ਼ੇ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ੦
ਮਨ ਕਰਕੇ॥ ਨਿੰਦਾ ੦ ਦੂ ਰੂਪਾ ਲੇਕੇ ਕਿਲਵਿਖ: ਅਭੇਦ ਕਰੈ॥੧॥
੧੯ ਸ: ੪ ਅਸੁ ਸਾਰਤੁ॥ ਸਤਿ ਹੋਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਦ ਦਾ ਉਪਕਾਰਿਆ
ਹੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇ ਸਾਥ ਤੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਪਰਦਾ ਦੀ
ਅੰਨੇ ਆਖੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪੂਨੀ ਕਰਿ ਤਿਸ ਪੂਨੀ ਪਰੁ ਇਸ ਦਾ ਗੁਰੂ
ਗਾਵਣਾ॥ ਸ: ੪: ਸਾਰਿ: ਸਮਾਲੇ॥ ਸ: ੪ ਗੋਬਿੰਦ॥ ਚਾਰ ਜੁਗ
ਕਾ ਕਹੋ॥ ਉਜਲ॥ ਨਿਹਕਲੰਕ ਕਾ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖਾ ਰਹੇ: ਜੁਗਜੁ
ਗੀਆਂ ਜੁਗਾ ਮੈ ਜੁੜਿਆ ਹੈ ਦੁ ਜੁੜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਗਿਜੋ ਹੋਗੀ
ਆਂ ੦ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਾ ਕਹੋ॥ ਹੀਨ ਥ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ॥ ਥੁਲਾਰਗ: ਬੋਲ
ਨੂੰ ਬੋਲਿ ਰਹੀਆਂ: ਬੋਲੀਏ ਨ ਹੋਰਗੀਆਂ: ਲਹਿਜਾਦੇ॥੧॥ ਸ:
੪॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ ਸ: ੪॥ ਥੀਏ: ਹੋਦੈ ਪਿਛਾ॥ ਤ੍ਰਾਪੀ: ਜੋਤਿ: ਚੇ
ਤਨ ਸਰੂਪਾ ਰਗਨ: ਰੰਗਿਆ ਹੋਆ ਦੁ ਮਿਲਿਆ ਹੋਆ॥ ਜੋਤਿ ੦
ਸਰੂਪ ਹੋ ਮੰਗ ੦ ਦਸਤਾ ਮੰਗਨ: ਮਰਗੇ ਹਾ॥ ਫਲ: ਫਲ
ਦੇਣ ਫਲਨ: ਫੁਲਾਨਾ ਰਹੈ॥ ਸ: ੪ ਸਕਲ ਦਿਖ ੦ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ
ਸਭ॥੧॥ ਸ: ੪ ਜਨ: ਸੰਤ ਜਨਾ ਰਹੇ: ਬਹੁ ਦਵੀ: ਬਣਾਈ ਹੈ
ਸੀਰਿ ਰਗ ਪਰਿਗ: ਰੰਗਾ ਰੰਗਾ ਦੀ॥ ਬਹੁ ਰ॥ ਬਿਧਿ ਰ: ਤੀਨ ਕਾਲ
ਮੈ ਜੋਤਿ: ਜਿਸ ਦੀ ਜੋਤੀ: ਤੇਹਰੀ॥ ਮੁਖ ੦ ਜੇਹੇ ਮੁਖਿ॥ ਦੂਜਾ
ਰੇ॥ ਤ੍ਰਾਸ: ੪ ਬਿਖ: ਦਿਹਾ॥੧॥ ਸ: ੪॥ ਸਾਰ: ਸਾਰੀਦ ਇਸਾਮ
ਤਿੰ ਦਿਖੋ॥ ਹਰਿ ੦ ਭਗਤਿ ਕਦੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦੁਗੁਣਾ ਕਾ ਜੇ ਕਾਰ: ਨ
ਮਸਕਾਰ ਹੈ॥ ਰਹੇ: ਦੁਪਰ: ਦਸਤਾ ਨਾਇਕ: ਸੁਆਮੀ ਦਾਲ
ਬਾਣਾ ਰੂਪਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਜੋਤੀ ਕਰਤੇ ਸੋਭਦਿਹ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਹੈ ਜਸੇ:
ਸੋਈ ਹੈ॥ ਚਦਹੁ: ਉਚਾਰੇ॥ ੪॥ ਸ: ੪॥ ਗੁਰ: ਪਜਾ ਮੇਲਿ ੦ ਦਿ
ਖੋ॥੧॥ ਸ: ੪॥ ਹਮ: ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭਾ ਮਾਲ: ਪਰਿਕ੍ਰਮਾ ਮਾਲ: ਸ
ਮੂਹਾ ਰਹੇ: ਦੇਤ: ਨਰਾ ਦਤੇ ੦ ਰਾਸੋ ਦਤੇ ੦ ਦੇਵਤਾ ਦਤੇ
ਚੇ ੦ ਤਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਮਾਂ ਦਾਸ ਭਿੰਤੋ॥ ਪ੍ਰਤੇਨ: ਦਤੇ ਹੈ॥ ਦਤਾ
ਦਤੇ ਉਚੇ ਉਪਾਰ: ਚਾਰ ਜੁਗਿ ਕਾ ਕਹੋ॥ ਹਰੇ: ਹਰਿ ਰੂਪ
ਦ ਗਾਹਾ ਕਰ ਹਰੇ॥ ਕਟੋਨ: ਕਟਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕਟਨ ਵਾਲ
ਹੋਇਕੇ॥ ਜਨੇ ਹੈ ਮਤ ੦ ਦਿਖੋ॥ ਮੁਖ: ਮਸਤ ਕਕੋ ਦਸੋ ਲ:
ਦਾਸ ਰਹੇ॥ ੫॥ ਸ: ੪॥ ਹਰਿ ਅਗਮ ਤ: ਸਹਾਇ ਕਰੋ॥ ਅਗਿ

ਤੁ: ਅਕਸਮਾਤ੍ਰ। ਹਰਿ ਆਪੇ ਤੁ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਰਿਗਿ: ਅਨੇਦਾ
ਢੂੰਡਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਈਆ ਲਦੇਹੁ ਦਾਨ ਜੋ ਛੁਟਿ: ਛੁਟਦਾ ਹ
ਰੇਦ ਚਿਤ੍ਰਾ।੧।ਮ:੪। ਤਨਿ: ਨਾਲ ਦੇ ਮਨਕੇ ਤਰੁ: ਸੁਖ ਮਤ੍ਰਾ
ਧੀਰ ਜਣ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ।੨। ਪਉ: ਮਉਲਾ: ਮਿਲਾਵਣ [illegible] ਮਉਲਿ
ਰਹਾ ਹੈ। ਕਉਲ: ਲਛਮੀ। ਜਉਲਾ: ਤੁਧ ਜੀ ਹੈ ਸਉਲਾ:
ਸਾਵਲਾ ਵ ਮਿਲਾਵਣ ਸਾਵਲਾ ਸੁਧੂ। ਰੰਗ ਹਰੀ ਹੈ। ਸਾਮ
ਉਲਾ: ਸਮਾਵਣਾ ਹੋਇਆ।੭।ਮ:੪। ਸਾਈ: ਹੇ ਸਖੀ।੧।ਮ:੪।
ਪ੍ਰਿਰਹੜੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ।੨। ਪਉ: ਮਤਿ ਵਿਖੇ ਵਜਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਆ। ਗਜਿਆ: ਉਚਾਰਿਆ। ਜਨਿ: ਮੇਜਨ ਕੀ। ਪਾਇ [illegible]
ਪਾਪਾਂ ਨਾ।੭। ਮ:੪। ਸਰਵਰ ਦਰੁ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ। [illegible]
ਵਗਾ ਦੇਨੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਦੇਨੇ ਇਹੁ ਦੇਵਗਣਾ।੧।ਮ:੪। ਹਰਿ ਤੁ:
ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ। ਅਗਾਧਿ: ਅਗਮ ਅਪਤ ਤਾਂ ਪੰਤ ਤੁ: ਮਨ
ਦਿਕਰੋ। ਦਾਤ੍ਰ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ।੨। ਪਉ: ਹਰਿ ਅਗਮ ਤੁ: ਮਨ
ਦਿਕਰੋ। ਟਪਰੁ: ਵਸਤ੍ਰਾ। ਤਿਸੰਹ ਹਾਰ ਕੀ ਚੋਇ ਅਗੋ
ਦਾਸਾਨਾ। ਦਿਖ। ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਸਿਖਾ: ਸਿਖਿ ਦੇਨੇ।੮।ਮ:
੪। ਜਾਣੀਆਂ ਤਨ ਕਰਾ ਅਨਿ ਮੈ।੧।ਮ:੪। ਚਉਰਿਆ:
ਉਚਾਰਿ ਦਿਆ।੨। ਪਉ: ਨਰ: ਨਰੋ। ਨਰਹਰੇ ਤੁ: ਤਿਨਕ
ਲਕਰੋ।੯।ਸ:੪। ਮੀਤਿ: ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਇ ਦਿ
ਆਹੇ। ਰੀਤਿ: ਰਤਾ ਹੋਆ। ਜੀਵਨ: ਜਾਇਆ ਕਦ
ਜਦਾ। ਚੀਤਿ ਕਰਾ।੧।ਮ:੪। ਛਿਦਾ ਭਾਰਿ: ਭਾਰਾ ਤੇ ਦਰ
ਭਾਗਿ ਹਰੈ ਤਾਂ ਦਸੈ ਮਨ ਮੈ।੨। ਪਉ: ਮੇਲਿ: ਕੋਰਾ ਸੰਧੀ।੧੦।
ਮ:੪। ਵੇਇ: ਤਾਂ।੧।ਮ:੪। ਵੇਇ ਤਾਂ ਚਿਤ ਦੇ ਮਨ ਕਰਾ
ਪਛੂੰ ਵਚਨ ਕਰਾ। ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਨ ਕਰਾ ਪਲੇ ਮਿਰੈ
੨। ਪਉ: ਦਸਗਾਤਿ: ਦਸੀ ਕਾਗਾ। ਹਰਾਇਆ ਨ: ਹਾਰਿਆ
ਜਨਮੁ। ਜੀਤਾ ਜਨਮਾ।੧੧।ਮ:੪। ਰੋਗ ਅਗੋਨਾ ਰੂਪੀ
੧।ਮ:੪। ਤਾਮ: ਤਦੋ। ਸਿਰਗਾਰ ਦ: ਸਵਣਾ ਕਾਮਸਿ:
ਤਮੋਗੁਣਾ। ਗਾਰ [illegible]: ਗਲਾਇਆ। ਸਾਦ: ਵਚਨਾ।੨। ਪਉ:
ਰੋਲ: ਰਲਾਏ। ਥੇਲੁ ਨਾਮ ਦਾ। ਸਮੁ ਦਾਸ ਰੋਗੁ: ਨਰਕ
ਦਾਗੋਤਾ।੧੨।ਮ:੪। ਸਰਧਿਆ: ਬਾਹੁਕ ਸੰਨਾ ਕੇ ਮੈ
ਲਿਵ ਕਰ ਕੋ ਆਰਿ ਆ।੧।ਮ:੪। ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈਆ:

ਪ੍ਰੇਮਰੀਕਸਹਿਰਆਈਆਸਾਵੈਚੁਨਃ ਵੇਖੀਏ।ਰਾਖੈਃ
ਕੇਈ॰ਬੋਲੀ।ਜਪਿਆਹੁਃ ਜਪਦਾਹੈ।ਹੋਵੀਃਜਿਸੀਮੇਰ
ਲੋਕਾਂਮੇ।੧੩।ਮਃ।ਸਲੋਕੁਃ ਪ੍ਰਸਿਨਦ ਲਾਡਨਾਲੁਦਾਸਿਤ੍ਰਾ
ਵੈਦਃ ਜਹਾ।੧।ਮਃ੧।ਹਸਾਕੂਪਾਰੂਪੀ।ਅਹਿ॰ਉਪਦੇ
ਸੁਰੂਪੀਦਪ੍ਰਤਖੁ।ਅਨਿ॰ ਗੁਣਾਰੂਪੀ।ਬੁਧੀਰੂਪੀਖੇਤੀ
ਮੇ।ਰਾਖੈਃ ਰਤਨਾਗਰਃ।ਰਤਨਸਮੂਹ।ਕੁਾਗਰਃ ਰਾਗਤ
ਹੈਰਾਗਰਃ ਹੀਰਿਆਂਦਾਗਿਰਦਾ ਮੋਤੀਆਗਰ।ਦਾਗਰਃ ਦ
ਰਾ।੧੪।ਮਃ੪ ਦਿਹਿਃ ਦੇਦੇਨੇ।੧।ਮਃ੪ ਪੂਰਾ॰ਗੁਜਨਦ
ਨਾਮ।ਗਸਾਈਃ ਮੇਲੀਏ।ਰਾਖੈਃ ਪੀਠਕਉਸਦਾਰੂਕਰ
ਨਾਮ।ਮਨਿਚਿਣਿਆ: ਚਿਤਵਿਆ।੧।ਪਾਪੇਰੀ ਸਲੋਕ
ਨੂੰ॰ਜੋੜੀ।੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਯਾਣੀ ਨਾਮਦੇਵਕੀ।ਘਦਨਃ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦਤੀਃ ਪ੍ਰਗਿ
ਸਾਦ ਦੇਖੀਦਾਹੈ।ਛੀਪਃ ਲੇਪਨਹੀਕਿਸੇ।ਛੀਪੈਃ
ਛਪੈਮੋਹਾਰਿਕਾ।ਹੁਣਇ ਤੀਸਾਰਾਗਕਨੜਾ।੧।
ਕਾਇਆ।ਨਮਃ੪।੧੯ ਰਾਮਃ ਹੇਭਾਈ।ਰਮਃ ਉਚਾਰਕੇ।ਆਇ
ਆ।ਸਾਤ੍ਰਾ।ਅਗਮਰੁਃ ਤੀਨਕਾਲਕਰਿ।ਸੁਗਤਿਃ ਪ੍ਰੀਤੀ।
ਦਾਗਿਆਤਾਸਤ੍ਰ॰ਸਾਤ੍ਰਾਕੀਮਤਿਃ ਦਸਮੂਹਾ।ਥਾਹੁਃਅੰ
ਤੂ।ਜਨਃ ਸਿਤਹੈ।ਸਥੇ।ਅਨਿਃ ਮਛਾ।ਟੇਕਃ ਆਸਰਾ।ਹੈ।੧।
ਮਃ੪ ਗਜਿਆਃ ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਇਆ।ਖਿਖਿਆ॰ਜਪਣਾਨਾਮ
ਦਾ।ਅਨਿ॰ ਦਿਖੈ।ਹਰਿਕਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁ।ਛੋਦਾ।ਜਸੁਰੂ
ਪੀਰਦਨਪਾਸਿਥ।ਜਿਆ।ਸਾਕਤੁ॰ਕਾਸਮੂਹਾਂਖੁ
ਜਃ ਮਗਰੂ ਨਿੰਦਾਲੀਏ।ਨਿੰਦਕ॰ਚੌਥੀਪਾ।ਨਸਾਥੀਕਾਜ
ਦਕਥਾ।ਵਿਨਸੂਪਲਗਾਸੋਮਰਾ।ਤਿਸਪ੍ਰਇਹਸਥਕਰ
ਹਾ।ਰਾਸਿਖਿਆਕਰੀਹੈ।ਦੇਤੁ॰ਹਰਨਕੇਸਆ।ਸਭੁ॰ਉ
ਪਾਵਾ।ਕਾਏ॰ਨੇਸਮੁਖੁ॰ਦਿਖੈ।ਹਰਿਰੁਃ ਤ੍ਰਿਨਕਾਲਕਰੈ
ਰਾਛੋਦਾ।ਜਪਿ ਜੁਗੀਨਾਥਦੇ।ਸਪਿਰੂ।ਛੋਦਾ।ਇਕਰਸਨ
ਬੇਖਹੁਯਹੁਕੀਜੋ।ਤੁਮਨਥੇਃ ਤੁਮਾਕੇ।ਲੋਚਹਃ ਚਾਹੋ॥

ਵਿਖਨਥੇ: ਦੇਖਨਨੂੰ ਨਥਿਰਥੇ: ਧੀਰੂਆਆਰਗਾਂ ਇਕੋ ਪੇਖਿਆ ਦਿਨਥੇ:
ਦੇਖੀਏ ਕੁਛ ਉਸਲਾਇ ਨਹੀ ਅਥਪਉਤ: ਮਨਾਂਏਕਕੂਰਾਂਦਾ ਅ
ਗਧ: ਤ੍ਰਿਆਰਾਨਣੀਆਂ ਮਿਲਥੇ: ਮਿਲਣਵਾਲਾ ਦਾ ਮਿਲੀਏ ਤੂਛ
ਗਿਰਧਾਰੀ ਦਰੋਂ ਪਾਲਣਦਾ ਦਾਸਿਗਤਿ: ਦਸੀਕਾਰਾਂ ਤੁਸਨਥਈ:
ਸੁਨੀਏ ਹਿਰਥਈ: ਹਿਰਦੇਨੇ ਧਿਆਵੈਥਈ। ਧਿਆਵਣੇਕ
ਗਾਵੇਖ: ਧਾਧੂ ਦੁਖਦਾਤੀਆ ਥਈ: ਰਹੀਆਗਥਈ: ਗਤਈਆ
ਭਜਥਈ: ਭਜਨਾਹੋਸਥਈ: ਜਾਵੀਆਜਾਪਿਉਂ ਮਨਕੂਰਾਥੂ
ਤਥਈ: ਤੂਧਦੇ। ੪। ਜੋਹ: ਦੇਖਾਜਾਨੈ: ਜਨਾਂਦਾ ਪੇਕਾਨੈ: ਪੇਕ
ਕਨਵਿਚਾਰੋਂਮ: ਕੌਤਕਾਦਿਤੇਨ: ਅਸਚਰਜਾਸੁਧ ਮੇਜੋ।
ਚੁਰਾਨੇ: ਹਰਨਾਧਾ। ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ: ਗਾਵੀਸਾਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਨਦ
ਰਾਮਪਿਤਾ ਦਤਾਸੇਗਤ: ਜੀਵੰਦੋ ਭਾਵਹਿਗੇ: ਭਾਵਦੇਨੋ
ਗਲਿ: ਅਭਿਦਾ ਆਪ ਦੂਜੀਆ ਰਖਾਵਹਿ: ਰਖੇਗੋ। ੮। ਛਕ੍ਰਾ
੧ੴ ਕਲਿਆਨੁ ਭੋਪਾਲੀ। ਮੋਗਿਆ ਹੋਆ ਮ: ੪ ਤਾਰਣ ਕੌਨ
ਸਮਹੋਆ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਮੇਪਾਰਬ੍ਰਹਮਦੇ ਇਕੋ। ੧। ਦੀਨਾਦਿਆਲ
ਅਨੰਦਪਦ ਮੈਂ ਹੇਪਰਭੂਨਾਮ ਰੋਪਣਾ। ੨। ੧ੴ ਮ: ੫ ਛੋਡਿਦਾਚ
ਰਨਕਮਲ ਮੋਕਰੀਦਾਸੇਉ ਅਲਵਰੂਤਾ ਆਸ: ਹੋਰੂਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਰੂਪਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ: ਮੈ ਚਾਤ੍ਰਿਕਹਾਂ। ੧। ਜਾਚੈ ਸਾਚੈ ਮਨਤਨਕਰ
ਮਾਰਗ: ਮਗਲੀਆ ਸਫਲ ਤੁਮਤਨਕਾਲਕਰੋ ਦਰਸ
ਕੇ: ਦਰਸਨਹੇਹਰੀਆ ਪਰਸਿਕ: ਮਿਲਕੇ ਸੀਤਾਨਾ ਭਤ: ਜੀਵ
ਤਤ: ਈਸ੍ਵਰਾ ਕਾਮੰਗੀ: ਮਗਦੇਨੇ ਜੇਖਨਾਰੋਂ: ਮੇਜਨਾਰਾ
ਤਹੁਰੀ: ਹਰੀ ਅਨੇਕ ਜੀਵਦਰੂਪੀ ਤੁਰੰਗਾ ਵਾਲਾ ਸੈਰੀ: ਅ
ਲੇਹੋਏਨੇ। ੩। ੧ੴ ਮ: ੫। ਮੈਨਕਰਦੇਖੀਏ ਧੇ ਨਿਕਰਗ
ਵੀਏ ਜਦਵਣ ਕਰਾਧਾਨਿ ਰੂਪਾਤਿਨਾਹਿ ਦਿਖੋ। ਤਤ: ਤਿ
ਥੇਹੀ। ੪। ਗਿਆਨ ਕੋਨਾਦ: ਉਚਾਰੋ ਧੁਨਿ: ਧੇਦਕੀ। ਅਨੰਦ
ਰੂਪਕਰੋ ਅਤ੍ਰਿਲੀ ਗੁਣਗਾਵੇ ਗਿਆਨ ਕਰੋ ਧਿਆਨ
ਧਰੋਆਨ: ਆਦਰਦੇਦੈ ਦਾਨ ਦੇਦੇ ਮਨ ਕਰਾ ਪੰਡ
ਲੀ: ਖੜੀਏ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜੇ ਭੁਗਤਿ: ਭੋਜਨਕਰੋ ਸੁ
ਮਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਥਦ ਸਾਥਾ ਤਤ: ਸਰੂਪਾ ਖੇਤੇ: ਜਾਣੇ
ਦੂਧ ਲੋਕਦਾ ਹੈਰਲੀ: ਹੈਰੂਪ ਲੋਕਦਾ ਪਾਕਰਉ: ਉ
ਰਧਿਆ ਜਰਉ। ਸਹਾਰਉਆ ਦਰ ਦਜੋਦੀਆ ਮੁਕਤਿ: ਹੂਰ

ਕਹਉ: ਕੋਈ ਹੈ॥ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਨੰਦ॥ ੮॥ ਕਲਿ॰ ਜੁਗ॥ ਕਲਿ:
ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੁਖ॥ ਜਾਲ॰ ਜਮ ਦੇ ਰੋਗ ਪੇ: ਰਖਵਾਲਾ ਨਾਮ॰ ਰੂਪ ਦੇਹਾਂ ਦੇ
ਦਾਤੇ ਗੀ ਜਗ ਨਿਧਾਰੀ ਹੈ॥ ਟੇਕ॰ ਧਾਰਿ॥ ੧॥ ਦੁਖ॰ ਦੇਣੇਹਾਰਾ॥
ਦੇਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਰੂਪ॥ ੮॥ ਜੀਅ ਜੰਤ: ਪ੍ਰਗਟ ਦਾ ਪ੍ਰਵਿਰਤਾ॥ ਤਾਂ ਤੂ ਅੰਤਰ
ਕਰ ਕੇ॥ ੯॥ ਕਾਲੁ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥ ਲਵੈ: ਸਤ੍ਰ ਸਾਲ ਭਯ: ਲੋਕੀ
੧੦॥ ਜੋਰੂ॥ ੧੪॥ ਸ: ੪॥ ਅਸਟਪਦੀ॥ ਅਰਥ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਰਸ: ਸੁ
ਣਦੇ ਜਪੁ॥ ਰਾਮੇ: ਰਾਮ ਨਾਮ॥ ਜਾਪੀਜੈ: ਸਨਿਰਾਧ॥ ਸਿਮਰ ਰੂਪੀ॥
ਕੰਨਾਂ ਦੇ: ਅਗਣੀ॥ ਟੀਕੈ: ਅਪਾਰ ਵਿਤਾ ਰੂਪ ਤੂ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ
ਹੈਰਾਸੀ॥ ਲਿਖਿਦੇ ਹੀ ਰੂਪੀ ਨਗਨਿ ਵਿਚੋਂ॥ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗ ਆਦਿ॥
ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮਾ॥ ਅਗਮ॰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਅਗਮ॰ ਸਤਗੁਰ ਗਾਠ
ਕਰ॰ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਭਾਰਿ: ਭਰੇ ਹੈਂ ਸਾਗਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ
ਲਾਲ ਲਾਲ ਜੋ ਹੈ ਲਾਲ: ਪਿਆਰਾ॥ ਲਾਲ ਹੈ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਹੈ॥ ਰਿ
ਗਨ: ਮਟੀ ਸਿਗਤਿ ਰੂਪੀ॥ ਰਾਮ ਤੂ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ॥ ਗਟਕ:
ਗਟ ਗਟ ਕਰ ਕੇ॥ ਸਾਗਰ॰ ਸਤਿ ਤਿਨ ਕੇ ਰਤਨ॥ ਸਾਦ ਤ: ਧ
ਦਾ ਵਲ ਹੋ ਕੇ॥ ਧਾਇ॰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੋ ਮੋਣਿਆ॥ ਹੋ ਨਖ ਬੰਕੁਣੇ
ਧੁਨ ਦੇ ਹਰਿ ਕਾਰਿ ਦੇ ਦਾਂ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ॥ ੧॥ ਸ: ੪॥
ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਟੀਕੇ: ਨਿਰਗੁਣ॥ ਜਲ॰ ਇਕ ਦਾ ਕਾਲ ਪੇ: ਪਾਪ
ਰੂਪੀ ਦਾ॥ ਅਲਪ ਤ: ਅਲੇਪ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੋ॥ ਚੀਦਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਬਾਸ: ਪ੍ਰੀਤੀ॥ ਭਾਉ ਇਆ॥ ਗਿ॰ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ॥ ਬਿਖ॰ ਸਪ ਕਾਮਾਦਿ
ਰਸ: ਅਨੰਦ ਦਾ॥ ਅਨ: ਲਿਆਇਆ॥ ਕੀਨੀ॰ ਕਠੀਰ ਚਰਕ ਦੀ ਆਂਹੁ
ਪਲ॰ ਸੋ ਜਲ ਕੀ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਤਿ ਰੂਪੀ ਜਾਪੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਾਧ: ਸਿਰ
ਪਰਸ॰ ਕਰ ਕੇ॥ ਨਪਰਸ: ਨਿ[illegible] ਜਾਤੀ ਹੀ॥ ਜਾਰ ਤ॰ ਰੂਪੀ ਸਿਭੁ
ਲ ਸੀ॰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਤਾਨੂੰ॰ ਹਰਿ ਰਸ ਤੇ ਤਨਿ ਜੋ: ਚਲੋ॥ ਤਿਤ॰
ਸੁਭਪੀ ਤਾ॥ ਰਿਆ ਸੂਤ॰ ਸਿਕਲਪ ਪ੍ਰਰਮ ਕਾ॥ ਰਵੀਜੈ: ਜਪੀ
ਏ॥ ਰਤਨ॰ ਵੈਰਾਗ ਆਦਿ॥ ਜਵੇਹਰ: ਸਾਧਨਾ ਤਕਾਰ॥ ਸਾਣਿਕ॰
ਸਦਗੁਣ ਆਦਿ॥ ਸਿਲੀਜੈ॥ ਸੋਲੀਏ॥ ਜਨ॰ ਦਾਸ ਕੋ॥ ਪਰਨ॰ ਪ੍ਰਮਾਤ
ਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾ॥ ਰਾਮ: ੬॥ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਰਸ: ਗੁੱਡਾ॥ ਰਾਮੋ: ਰਾਮ
ਹੈ॥ ਰਾਮ॰ ਨਾਮ॥ ਨਾਰਿ ਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ॰ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਆਕਰ ਗਾਬ
ਸ: ਆਸਰਾ॥ ਰੂਪ ਹਰਿ॰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਕੰਤੋ॥ ਤਲ: ਜਟੇਰੀ॥ ਰੌਤ: ਗਿ
ਆਤਾ॥ ਸਿਦ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜਕਤਿ: ਸਾਜਨ ਮੈਨ: ਮੋਸਦੇ
ਸਾਰ॰ ਦੇਦੀ ਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੋ॥ ਚਾਬਿ ਚਾਬਿ ਕਾਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂ॥

ਮੇਨ: ਸ੍ਰੀਗੋਬਿੰਦ ਕੂਜੇ: ਉਧਰੈਓ ਜਾਤ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਨਾਤੇ ਜੁਲੀਨ
ਲ: ਜਲਹੀ ਅਲਜੇ ਜਲਤ: ਜੁਗਨ ਹੋਯ ਧੁਸਹਿ ੦ ਸੋ ਸੰਤਾਂ ਦੀ
ਸੈ ੦ ਅਰੀ ਮਹਿ ਦੈ: ਜਿਆਰ ਲੇ ਮੋਹੜੇ ਦਾ ਗੁਰਮਤਿ ਤੇ ਲਤੂਲੀ
ਸੈ ਪੁਜੀਨ ਕੋ ॥੧॥ ਸੁਹਮ: ਹੋ ਹਰੀ ॥ ੩ ॥ ਮ: ੪ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ
ਛੋਡਾ ਸੁਹਮਾਤ ਡਰੇ ਕ੍ਰਹੇ ਸਾਕ ਦੇ ਸਾਧਸੇ ਨਮ ਪੁਸਪ ਹੋਆ
ਤਮ: ਜੀਨਾਦੇ: ਈਸਕਾ ਸੁਹਰ: ਸਖਿ ਜਾਰ੍ਹਾਹੀ ਰੇ ੦ ਉਧ
ਦੇਸਰੂਪੀ ਹੀਰ ੦ ਮਨਰੂਪੀ ਮੋਤੀ: ਹੀਰਾ ਜਾਇ: ਚੇਸੋ
ਉਰੇ ੦ ਕੁਏ ਹੈ ਵੀਧ: ਬਿਧਲਧ ਲਾਮਾਦਿ ਰਉਗਕੇ ਪਲਾਸੂ
ਖੁਏ ਕਰ ਆਪ ਧੜ ਹੋਇਆ ਪਾਸ ! ਜੁਗੀ ਨਾਪੀ ਤੀ ਰੂਪੀ ।
ਗਿਰਮਲ ੦ ਕਰਕੇ ਰਿਦਾ ਵਾਯਾ: ਗਾਫ਼ੇ ਦੇ ਨਾਮਰੂਪੀ ਵਾਹਿ
ਕਾਰ: ਮਹਿਮਾ ਨਾਪਸਰੇ ੦ ਜਧ ਜਾਣਿਆ ਦੇਖਣ ੦ ਸੋਬ
ਦਰੀਜੇ ੦ ਅਗੋਂ ਤਤ: ਤਦ ਤਾਕੁਰਾ ਵੇਗਲ: ਢੂੰਢੀ ॥ ੪ ॥ ਮ:
੪ ਦਹਨ: ਨਾਮਾ ਛੇਦਾ ਪਰੇ: ਚੇਰੀ ਦੀਨ ਜਨ ਅਗਿਤੁ ਦਾਰ ਠ
ਛੇ ਤਰਜਨ: ਤਰਸਾਇਆ ਨਾ ਜੁਸ: ਜੁਧਾ ਅਗਿਕਾਰ: ਪ
ਖਾਕਾ ਦੁ ੦ ਨਾਮਰੂਪੀ ਅਹਿਦ: ਛੋਤਾ ਰੋਗ ੦ ਅਗਪਾਨਾ ਦੋਰ
ਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਮਰੂਪੀ ਤਤ: ਸੋਰਸਾ ਸੁਰੀਜੇ: ਸੁਰਜਾ ਰੋਗ:
ਮਾਦਿਕਾ ਰੂਪੀ ਅਧਿ: ਸੁਖੋ ਗੁਰਨਾਮ ਦੇ ਦਰਨਾ ਜੁਆਏ:
ਪੁਜੇਨ ਕੋ ਕਾਢੇ ਸਿਰਦਾ ਤਾ ਗੁਣੀਆ: ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਛੇਦਾ
ਸੁਖਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿਦੀਜੇ ਜੀਅ: ਜਾਚਕਾ ਨਾਏ ਕੇ ੦ ਦ
ਜਾਪ ॥ ਮ: ੪ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਆਧਿਦੀਜੈ: ਪਾਈ ਏ ਛੇਰਾ ਜੈ:
ਛੋਛੈ ॥ ਦਦਨ: ਪਾਰਿਦ ਭਦਨ ਲੋਚੋ ਦਾਹੋ ਕਾਢਿ: ਖੁਧਣਾ
ਉਤਿਸੁਕ: ਖਰੂਸਕਾਰ ਹਰੀਜੈ: ਹਰੇ ਹੈ ਆਧਿਮਲ ੦ ਮਨਕਰਾ
ਦਿਲ ੦ ਤਸ ਕਰਾ ਦਸ: ਦਲਤਾ ਰਖੀਜੈ: ਉਧਰੀਜੈ: ਧ
ਹਦੇ ਹੋ ਧਾਤੁ ੦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਆਤਮ: ਆਪ ਹਿਕੇ ਮਾਇਆ
ਕੇ ੦ ਪਿਆਰੇ ਓਪਚੇ: ਜਲੇ ਆਪ ਪਚੀਜੈ: ਜਲਾਏ ਓਸਰੋ
ਰਮ ੬: ਮਨਾਦਿਕਰੇ ਦੇ ਤਿਨਕਾਲ ਕਰੋ ਦੇ ਰਾਜੇਹੈ ਰਮ: ਸ੍ਰਿਦ
ਰਮ: ਰਮਿਆ ਹੋਆ ਰਹੇ: ਅਭੇਦ ਹੋ ਏ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ਜੋ ਦ੍ਰਾ
੧੯ ਪਰਾ ਤੀ ਬਿਲਾਜਾਮ: ੧ ॥ ਨਾਏ: ਨਾਮਾ ਪਤਿ ੦ ਛਾਪੂ
ਜ: ਪੂਜਾ ਹੋਗਾਹਿ ਤਾ: ਸਿਦੁ ਦੇ ਸਿਦੁ ਕਰਨ ਦਾਲਾ ਮਤ ੦ ਦਿ
ਸੋਮ ਧਸੂਦ ਨ ਫਹੋ ਤੇਰੇ ੦ ਕਰਕੋ ਨਾਉ ੦ ਪੁਰਸਕਾ
ਪਾਜ: ਦਿਖਾ ਦਾਕਾਜ ੦ ਸੋਖਰੂਪੀ ਤਾਨੁ: ਧਲੁ ਤਨਕਾ

ਦੀਵਾਨੁ: ਆਜਰਾ ਮਨੁ ਦਾ ਲਸਕਰ॰ ਦਸਤੁਰਖ੍ਹਾ ਕੋ ਸੁਲਤ
ਾਨੁ: ਰਜਾ ਹੈ ਸੁਖ ਦੇਨ ਕੋ ਆਣੁ: ਅਦਾਰਾ ਮਹਤੁ: ਮੁਸਤਫਾ
ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਨੀਸਾਣੁ: ਨੀਸਨੀ ਸਰਾਜੇ: ਗਿਆਨ
ਹੈ ਦਾ ਸਲਾਹਿ: ਸਿਰਤ ਮੈ ਕੀਰਤ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾਵ
ਖ: ਮਾਇਆ ਦਾ ਦਿਸੈ ਧਾਪੀ: ਸ੍ਰਿਸੀ ਧਰੀ: ਧ੍ਰੋਲੀ ਦਾ
ਦਾ ਕਰੀ ਅਰੁ ਦਰ ਦੇਸ ਧੋਰੀ: ਬੇੜੀ ਰੂਪ ਹੈ ਧੀਦਾ ਕੋ ਦਿਸੁ:
ਧਸਤੁ ਦਾ ਰੂਤੁ॰ ਜੈਪਦਾ ਹਬਬੋ ॥੧॥ ਮ: ੧ ਕਰਮ: ਕਰਤੂਤ ਜੋ
ਨਾਮ ਨੈਅਨੁ ਅਮੋਲ ਦਾ ਸਟਰੀਧਾ ਲਮੀ ਕਾਣ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਤਾਰੇ ਹੈ ਸੁ
ਗਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਾ ਲੋਣੁ: ਪੂਕਾਰੇ ਅੰਧੇਰ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਅੰਧੀ: ਧਪੀ ਦਾ ਪਰੇ: ਓਹ ਪਤੂ ਦਾ ਦਿਰਾਰੇ ਸਗਲੁ॰ ਅ
ਰੂਪੀ ਵਲੀਜੈ: ਲੈਦੇ ਨੋ ਪੁਰੀਆ॰ ਅਕਾਸ ਰੀਆ ਕਾਰ: ਛ
ਧੋਤੇਰੇ: ਤੇਰੀ ਦ ਤੇਰੇ ਕਰਤੂਤ ਦੀ ਜਿਰੈ: ਸਦੂਸਾ ਦ ਜਿਰੈ॰
ਦੁਜੈ ਦੁਖ॰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਸੁਖ॰ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਖ॰ ਵਿਸੇਰੁ
ਪੀ ਦੁਖ॰ ਨਰਕਾ ਦਿਕੋ ਇਕ ਤੂ॰ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਦਛੇ ਦਾ ਨਾਨਕ
ਇਕ ਤੂ ਲਲਾ ਮੰਗ ਅਦਰ ਸਿਜਾ ਰਾ ਰਾਮ: ੧ ਦੇਦੀ: ਦੇਵਤ
ਆਂ ਹੋਣੀ: ਹੈਂ ਦੇ ਪਦ ਦਾ ਦੁਸਮਨੁ॰ ਕੰਮਾਦਿ ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ
ਸਤਿ॰ ਸਿਖ੍ਹਾ ਦਾ ਦਿਖੋ ਧੀਰ: ਜਲਾ ਦ ਅਗਨਿ ਤਮੋਗੁਣ
ਰੂਪੀ ਵਿਧ॰ ਸਤੋਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪਦ ਨੁ॰ ਰਜੋਗੁਣ ਰੂਪੀ ਧਾ
ਣੀ: ਧਨਾ ਦਤਾ ਤਜਕਰ: ਚੋਰਾ ਕੋਟਿ: ਕਰੋੜਾ ਪਚਾਸ: ਪੰ
ਜਾਂ ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਧਰਨ ਦੈ: ਦਕੈ ਵਾਹ: ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਈ
ਗਿਆਈਆ: ਅੰਗਨੇ ਤਾਦਿ ਸਿਧੀ॰ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੀਉ: ਅ
ਉਜੀਤਾ ਤੁਲ ਧਧੋ ਸਾ ਹੋਈ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾ ਤਾਮਸ॰ ਮਾਦਿਣੁ
ਦੀਆਂ ਆਸ: ਸੀਰਾ ਨਾਮੁ॰ ਦਿਖੋ ੧ ਜੋਗੀ॰ ਕਹੈ ਅਉ
ਧ: ਹੇ ਅਵਧੂਤਾ ਸੁਚ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਆਲ ਜਪਾ ਦਾ ਛੇਦਾ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਉ: ਪਾਸਹੁ ਧੁਧ ਪਾਈ ਜਿਦ: ਕਾਇਆ ਨਗੁਮ
ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ਹੈ ਆਪੇ ਰਖਦਾ ਲਾ ਬ੍ਰਕਧਾਈ: ਧੋਲਣਾ ਗਤਿ:
ਮੋਖ ਅਨਦਿ ਗਤਿ: ਨਾਰਾਤਾ ਗੁਰੂ॰ ਨੇਤ੍ਰਿ ਸਚੀ ਗਿਆਨ ਤਾਣਿ
ਤ: ਚੇਤੁਨਦਾ ਚਿਤ ਦਿਖੋ ਤ੍ਰੈ: ਜੀਦਾ ਪਰਮ ਤਤ: ਈਸੁਰਾ
ਧੁਧਿ: ਸੁਧਧ੍ਰਧੀ ॥੫॥ ਪਬਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਦੁਖ ਸੁਖਾ ਕਹੀਐ:
ਅਰਦਾ ਸੁਜਾਤੇਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਾ ਆਇਆ॰ ਸਰਲਾ ਦਰ

ਦਰਗਹਿ॰ ਜੈਰਾਤਰੂਪੀ ਫੂਲੇ ਕਹੀਂ॥ ਅਕਥ॰ ਦਾ ਕੂਰੇ ਕੰਾ॥
ਪਾਰਿ: ਜਰੂਪ ਮੈਂ॥ ਪਠਿਕ ਨਾ ਆਖਿ ਨਾ ਹੋਰ ਕਥਣੀ: ਕਰਣੀ ਬ
ਦਨੀ: ਕਹੀਂਸ਼ਾ॥ ਪਾਪੀ ਠਕਾ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਤੀਰਥ ਸਰੂਪ ਕਰਿ ਕਹੇ॥
ਛੋਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ ਅੰਜਨ: ਮਜਨ ਕਰੇ॥ ਜਨ:
ਮਹਾਂ ਜਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ॥ ਰਹਿ: ਗਹਿ ਣਹੇ॥ ਗੁਰ॰ ਦ੍ਰਿਸ਼ੈ ਜੋ ਸਿ
ਖਿ॰ ਹੋਇ ਕੋ ਛੂਟਦਾ॥ ਤਾਸੁ: ਤਿਸ ਗੁਰ ਸਰਰੋ ਜੋ ਸਿਦੰ ਸੋ ਸਿ ਤੇਖ
ਹੋਇਆ ਦਰੀਆਉ: ਦਰਵੀ ਭੂਤ ਦਾ ਜੋ ਗਮਤੀ ਰਥਾ॥ ਨਾਮੁ॰
ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਪਜੂ॰ ਮਾਂਕਸੀ॥ ਪਰੇਤਹੁ: ਅਪਾਦਿ ਤੁਮਾ ਦੇਹ॰
ਤੇ ਤਲ: ਅਸੰਖਾਤਾ ਹੀ ਆਖਿ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ॥ ਪਰਮਲੁ: ਚੰਦ
ਨ ਰੂਪੀ॥ ਵਾਸ: ਸੁਗੰਤਾ ਭਗਤ ਰੂਪੀ॥ ਬਨਾਸਪਾਤ॰ ਜਗਿ ਮਾ
ਸ਼ੁਰੂਪੀ॥ ਅਗਿ॰ ਲਾਇਆ ਉਪਾਜੇ ਹਿ: ਉਛਰੇ॥ ਜਿਦ ਪਾਰਿ: ਪ੍ਰ
ਮਤਮਾ ਮੈਂ॥ ਜਾਚਿ॰ ਨਾਮ ਅਜਿਪਦ: ਸੁਇ ਦਰੂਪਾ॥ ੫ ਪਾਦਿ
ਦਿਆ: ਧੂਮ ਦਿਦ ਤਾ ਪਤ੍ਰਿ ਪਤ੍ਰਿ: ਅਤਿਆ ਸਕਰਕੇ॥
ਜਜਮਾਨੁ: ਦਾਤਾ ਰਾਖੇ: ਰੋਕੈ॥ ਸੋਜਾ॰ ਪਾਪਤਿ ਹੋਆ॥
ਰ ਪੀਠਕਾ ਤੇ ਜਨ ਕਹੇ ਅਧਾ॥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ॰ ਹੋਆ ਧਾਨ: ਧਿ
ਆਨਾ ਪਾਤੀ: ਵੇਹੁ ਪਤਲ ਹੋਹੋ ਛੋਡਾ ਖਿਮਾ ਕਾਰ ਗੋਪਲ
ਵੇਰੀ ਧੀਰ ਜਧਾ ਛਰਾਜਨ ਸੋਖੀਰ ਪੀਓ ਖੀਰਿ॰ ਅਨੰਦ
ਰੂਪੀ॥ ਜਿਨਤਿ: ਕੀਰਤਿ॥ ਸਰਮ: ਵੈਰਾਗ॥ ਰਦਤੇ: ਜਪਤੁ
੭ ਪੀਠਕਾ ਜੀ ਦਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਰੂਪ ਕਹੇ॥ ਪਰ: ਭਲੀ ਤਰਾ॥ ਤੂ ਹੈ:
ਦਾਹੁ ਤੋਂ ਹੈਂ॥ ਪਰ: ਭਲੀ ਤਰਾ॥ ਦ੍ਰਿੜਿਆਈ: ਇਛਾ॥ ਜੁਗਤੀ:
ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਗਿਆਤਾ॥ ਉਪਟੀ॰ ਜਿਜਾ ਦਲੋਭ ਤ੍ਰਿਤੀ॥ ਕੀਆ ਸਾ:
ਕੀਆ ਹੈ॥ ਉਪਰੋ॰ ਸਭ ਦੇਹਾ ਰਾਇ ਏਹ॰ ਜੀਦ॥ ਨਿਰਧਾਰ:
ਨਿਰਧੀਧਾ ਕਰਿ॰ ਨਿਸਤਰੋ॥ ੮ ਈਧਨ॰ ਮੈ॥ ਅਜਾਈ: ਵਿਸ
ਰਥਾ ਦਰ: ਰਦੇਰਾ॥ ਜਾਗਿ॰ ਮੈਂ॥ ਪਰਿ॰ ਅਗੋ॥ ਧਰਦਣ॰
ਅਗੋ॥ ਛੋਦਾ ਸਧਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਤਾ ਤੇ ਨਾ ਅਉਧਿ ਆਈ ਸੋ॥ ਦਾਸ॰
ਭਇਆ ਹੋ॥ ਹਰਿਆ॰ ਜਨ ਮਾਨਾ॥ ਮਨ: ਮਨ ਕੇ ਮਤ ਪਾਇਆ
ਪੰਖੀ॰ ਰੂਪ ਤਿਸਮਾਜਾ॥ ਤਸਕਰ॰ ਕਾਮਾਦਿ ਪੰਜਾ॥ ਨਗਰ॰ ਦੇ
ਹਿ ਰੂਪੀ॥ ਰਾਜਿ: ਦੇਸਾਂ ਰੂਪੀ॥ ੨ ਪੀਠਕਾ ਮਨ ਕੀ ਸੁਭਰੂਪ
ਤਾ ਕਹੇ॥ ਮਨਾ ਸਿਰ: ਮਨ ਕੋ ਸਿਰ ਧਰਾ ਕਹਿ ਏਨ: ਕੇਤੀਕਾ
ਜਾਇ: ਜਾਗਾ ਛੋਟੇ: ਮਨਮੁਖਾ ਪਰੋ: ਉਲਟੇ ਦਪਠ ਮੈਂ॥
ਰਾਲੀ ਮੈ: ਜੁਟੀ ਮੈਂ ਦ ਪਾਈ ਮੈਂ॥ ੩ ਪੀਠਕਾ ਦਿਤਾ ਕੀ॥

ਸਚੁਧਾਰਿ: ਜਰੂਧਾਨਾਇ: ਨਾਮੁਕਰਾ ।੧੦। ਮ:੧ ਛੁਟਿਦਾ ਜਾਰਰਾਣਮੂ
ਠੋ ਬਿਗਸੈ ਅਧਿਆ ਫਾਹੀ ਮੋਹੁ॰ ਆਦੇਕਾਰੀ॥ ਬੀਧਾ॰ ਮੈਂ ਉਰ
ਝੀ: ਧਿਗਤ੍ਰੀਆ ਖੁਣੀ॰ ਦੇਹਿਕੂਈ ਦ ਬੁਧੀ ਜਾਗੀ ਸਿ: ਜਾਗਹਿ
ਜੀਵ ਜੀਵਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਭੰਡਾਰ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਭੋਰੀ: ਭੇਤ੍ਰੀ
ਦਾ ਨਿਕਿਮਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਂਣੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਕਾ ਜੀਸੈ॰
ਐਬੀ ਧਾਰਾਈ: ਪਰਾਰਵਿ ਧਾਟਾਹੀ ਹੈ ਰਾਈ: ਅਸਿਹੋ
ਕਰਮਹੀਣ: ਮੈ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੀਣਾ ਦੇ ਭਾਈ: ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਕਰਾ ।੧੧।
ਮਸਟ: ਮੋਨਾ ਕਹੀਆ: ਕਹਿਤੇ ਹੈ॰ ਰਹੀਆ: ਰਹਿਜਾਏ ਜਿ
ਸੁ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੌ ਬੋਧ॰ ਆਪ ਹੈ ਅਨ ਰੂਪਾ ਕਾਰਣ॰ ਸੁਧਦਾ
ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਧਿ: ਰੀਤੀ ਉਤਮ॰ ਆਪ ਕੋ ਹੋਇ॰
ਕੋਈ ਅੰਧੇ: ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਾਗ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇ ਬੋਲੇ॰ ਸਧਾਭ
ਕ੍ਰੀਰੂਪੀ ਕੰਨਾ ਤੇ ਮੁਗਧ॰ ਤਨ ਤੇ ਗਦ੍ਰਰ॰ ਫਲਨਾ ਤੇ ਹੀਣ
ਓ॰ ਜਾਤਿ ਤੇ ਨੀਚ॰ ਕਰਮਾ ਤੇ ਪਰੋ ਬਾਰਿਆ॰ ਮਨ ਤੇ
ਗੰਦਾ॰ ਸਮਝਾਣੀ ਹੈ ਵੀਚਾਰ॰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਦੈ॰ ਗੁਰੂ ਕਹੈ॰
ਨਾਮ ਨਾ ।੧੨। ਧਾਈਆ: ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਮੇਲ॰ ਰੂਪਤ ਨਾ ਧਾਰਿ॰
ਕੇਧਨਾ ਬਾਬਾ: ਹੇ ਭਾਈ ਜਾਲਿ: ਸਮੂਹ ਬਾਣੀ ਦਾ ਰੋਪਨ
ਹੈ ਬਿਖਲ: ਬਿਸੇਸੁ ਫਲੁ ਸੋ ਬਿਮਲ: ਬਿਸੇਸੁ ਮਲ ਰੂਪਾ
ਸਹਿਜ: ਗਿਆਨਾ ਛੁਟਸੀ: ਛੁਟੈਗੀ ਕੀਆ: ਕਰਤਾ ਜਾ
ਇ॰ ਗਾਫਲ ਦ ਚਿਤ ਰਾਧਤਿ ਭੂਲਿ: ਸੁਜਨਨਾ ਮਾ ਜਗ॰ ਤਾ
ਸਭੁ: ਹਰੀ ਅਜਰ: ਪੈਹਾਵੇ ਹਾਰਿ: ਜਰੇ ਕਾ ਸਹਾਰੈ ਨੀ
ਝੁਰ ਝੁਰੈ: ਇਕਰਸੁ ਝੁੰਦ ਸਦੈਵ ਦਾ ਆਰਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੋ: ਬੇ ਹੈ ਤੈਨੂ ।੧੩। ਮ:੧ ਗੀਤ: ਰਾਗ ਨਾਦ
ਸਬਦ ਦਾ ਚਿਆਂ ਦਾ ਹਰਖੁ: ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਰਹਸ: ਭੋਦਾ ਕਾਈ॰
ਮਲ ਰੂਪ ਹੈ ਦ ਕਾਈ ਨਾ ਚਲੇ ਰਗਿ ਨਾਲ ਧਾਣਾ॰ ਦਿਖੇ ਜੋਗ॰
ਅਸੌ ਰਾਗ ਮਾਤ੍ਰਿ ਦਿਖੇ ਜਾਹੈ ਜਾਤਿ: ਨਿਸ੍ਰੈ ਕਰਾ ਗੋਬਿੰਦਾ॰
ਕੀ ਹੈ ਜਬ ਮਨਿ ਦਰੇ ਤੁਲਾ ਕਰਮ॰ ਦੀਜੇ ਨਕਿਜ ਸਿਦ: ਆਪ
ਤੇਦਾ ਲੀਹੈ ਰਦੂਤੇ: ਅਪੋਰਾਜ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰਵਿਦਾ: ਵਿਸਮ
ਪ੍ਰਗਸਾਰੇ ਦ ਛੂਟਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਰਬ ਕਧਿਉ ਧਿਉ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਉਰਧਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ: ਚਤ ਕੌ ਕਰਨਾ ਛੁਟਦਾ ਤਤ: ਗਿਆਨਾ ਦਿ
ਰਾਗੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ਤਰਿਗੁ: ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਮੋਰੁ: ਮੋਰੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰
ਰੂਪਾ ਵਾਖਿਆ: ਧਾਰਿਆ ਮਾਰੂਰਾ॰ ਗਿਆਨ ਪਦ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਧਿਓ ੦ ਮਨਾ ॥੧੪॥ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਕੇ ਨਾਸਿ
ਰਕਾਰ: ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਹੈ ਦਰੱਖਤ ਹੈ ਸਰੀਰਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਦ੍ਰਖ
ਨੈ ਚਾਰੂ ਦ੍ਰੂ: ਮੁਦ੍ਰਾ ਹੈ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਸਗਾਦ੍ਰ: ਸਾਹਿਤ ਗੋਤੂ ਤਾਰੇ ॥
੧੫ ਠਿਕਾ ਜੋਗਾ ਅਗਰ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤੋਂ ਅਰਥ ਹੈ ਗਾਗਰਿ: ਧੰਮੇਂ
ਦੁਆਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਪਨਿਹਾਰੀ: ਸੁਰਤੀ ਦਾ ਬੁਧੀ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ੦ ਜੋਗ ਦਾ ਪੂਰਨ ਪਨਦ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਪੀਦਾ ਹੈ ਸਰ
ਮਨਾ ਜਾਣੈ: ਜਾਂ ਜਾਣੈ ਕਿਰਦਿ ੦ ਜਸਮਨਿ ਜਾਮਾਨਿ ਦਾ ਕ
ਰਣਾ ਮੁਦਤਾ ਆਦਿਕ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਕਮਲੁ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਸਮਿ
ਧਾਰ ਸਰ: ਇਕੁ ਸੋ ਸਿੰਗਲਾਤੋ ਸਿੰਗਲਾ ਸੋ ਇਕੁ ਦਾ ਸਾਦ
ਦਾ ਸੋਗੀ ਆਨਾਧਿਧਿ ਸਿ: ਨਾਸੁ ਕਰਕੇ ਭਾਇਆ: ਮਿਲਿਆ
ਦਾ ਮਿਆਰ ਲਗਾ ਚਲੇ! ਗਿਰਾ ਰਾਤੀ ੦ ਬੁਧੀ॥ ਕੋਈ
ਹੈ ਰਸਨ: ਰਸਨਾ ਨੂ ਰਸਾਇਕੇ ਰਾਤੋ ਰਹਿਆ ੦ ਜਾਣਿਆ॥
੧੫॥ ਧਾਰਾਹਿ ੦ ਨਾਮ ਮਹਿ ਅਰਧਲ: ਜੋਗੀ ਚਹੁ ਦਿਸ: ਦਸ
ਨਾਮ ਮਹਿ ਕਾਪੜੀਆ ੦ ਭੇਖ ਹੈ ਨਉ ਭਰਦੀ ਨਗਾ ਨਹੀ ਰਖ
ਦੇ ਸਿਰ ਖੁਥੇ ੦ ਸਿਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਥੇ ਨ ੦ ਰੂਰਾ ਕਾਲਿ ੦ ਸਭ ਦੇ
ਬੈਰਾਗੀ: ਵੈਰਕਤਾ ਛੁਟਦਾ ਸਉ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਹਠਿ: ਰਿ
ਦੇ ਰੂਪੀ ਸੂਲੀ ਮਾਹਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਿਖਿਆ ਜਾਚੀ ਹਾਸਤੁ ਹੈ॥
ਇਕ ਭਾਇ: ਇਕ ਰਸਾਦ੍ਰਾ: ਦਿਆਰਥ ਕਿਰਿਆ: ਆਪ
ਕਰਾਇ ੦ ਅਰਗੋ ਸਮਾਨੇ ੦ ਹੈ ਮਿਤਾ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦਿਖੇ
ਮਿਲਾਇਆ ੦ ਭਗਵਤ ਦਾ ॥੧੬॥ ਸਿਤ: ਸਾਤਾ ਤਮਾ ਰੇਨ:
ਧਾਰ ਚਾਹੇ ਤਾਰੀ: ਬੇੜੀ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਹਰਿ ਕਿਲਪ ੦
ਜੋ ਜਾਪ: ਜਾਪਹੁ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋ ਜਪਮਾਲੀ: ਜਪਾਰੀਆਂ ਸਾ
ਸਾਕਰ ਕੇ ਦੀਨੈ: ਜਾਣੈ ਨਿਹ ਕੇਵਲ: ਵਿਸੇਸ ਸ੍ਰਧਾ ਤਾੜੀ:
ਬਿੜੀ ਜਾਇ ਰ: ਸੁਸੰਦ੍ਰ ਸਮਾਤ: ਸਤਾ ਪੰਚਿ ਗਿਆਨਾਇ
ਦੇਵੈ ਮਨ ਬੁਧਿ ॥ ਜਾਲਿ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪ ਉਲਟੀ ੦ ਉਨ ਕੀਤ
ਤੀ ਪਨਾਦ: ਬੇੜੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਦੇਕੇ ਤਰਾਦੇ ਦਾ ਸੋ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਮਨ ਸਾਹਿਜ: ਗਿਆਨਾ ਦਾਸ ੦ ਹੋ ਉਦਾਸੀ ੦ ਦਾਸੋ
ਚੇਲੀ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦਿਖੈ ॥੧੭॥੧੭ ਮ: ੩
ਸਬਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖੈ ਹਰਿ ੦ ਨਾਮਾ ॥੧॥ ਅਨਦਿਨ: ਇਕ ਰਸ॥

ਮੈਲ॰ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਚਿਤ॰ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੀਗਾਰ: ਮੂੜ੍ਹ ਵ ਭੂਸਣ
ਰੂਪਾ ਕਰੇ॰ ਮੈਤਾ ਦੋਰ ਦੇ ਸਚੋ ਤੂੰ॰ ਹੈ ਮਨ ਵਹੇ ਭਾਈ ੧ ਮ:
੩ ਸਚੁ ਰੇ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਗਤਿ: ਭਗਤੀ ਦ ਮੈਤਾ ਸ
ਤਾ: ਦਾ ਨਾ ਰਾਮ: ੩ ਮੀਠਾ॰ ਨਾਮ ਸਾਰ: ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਿਨਿ:
ਜਿਸ ਨੇ ਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋਈ॰ ਹਰੀ ਦ ਨਾਮ ਆਪੁ: ਆਪਣਾ
ਦਾ ਇਹੋ ਸੋਈ ਸਚੁ॰ ਨਾਮ ੪ ਮ: ੩ ਜਾਣੈ: ਵਿਸੇ ਅਧ
ਹੋਆ॰ ਪਿਛੋ ਹੋਗ॰ ਅਗੋ ਘਟੋ॰ ਹਰੀ ਜਾਏ॰ ਜਰਣੇ ਘਟੇ:
ਮਰੇ ਜਾਇ: ਜਨਮ ਜਾਏ: ਪੁਰਖ ੫ ਰੋਗ: ਕਾਮ:
ਸਮਾਵਣਾ ਕਰਿਆ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਸੂਲਿ॰ ਰਕਤਿ ਬਿੰਦੂ ਵ ਆਧਿ
ਸੁੰਨਾ ਜਿਤ: ਜਿਸੁ ਕਰਾ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਦ ਹਰੀ ੨ ਪਾਮ: ੩
ਭਾਤਿ: ਤਰਾ ਬਹੁਰੰਗੀ: ਹਰੀ ਵੇਖੈ: ਪਾਲੈ ਕਰੈ॰ ਜੀਵਦਿਆ
ਪਾ ਕਰਾਏ॰ ਕਰਮ ਦ ਪੁਰਸ਼ਾਤਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਗਏ
ਦਿਆ ਪਾ ਦ ਜਪਿਆ ਭੈ॰ ਹਰੀ ਕਾ ਬੈਰਾਗ॰ ਜਗਤ ਤੇ
ਚਲੇ॰ ਹੋਇਆ ਰਲੇ: ਅਭੇਦ ਹੋਏ ੬ ਮ: ੩ ਮੁਖ: ਸਿਸਾ ਸੁ
ਘਰੁ: ਸੁੰਦਰ ਸੁਜਾਣਾ: ਚੜ੍ਹਾ ੭।੧੯ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮ:
੪ ਰਸ ਕਿਰਸ ਕਿ: ਮੈਤਾ ਨਾਲ ਰਸ ਕੇ ਸਕਿ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਨਮਨਿ:
ਉਲਟ ਕੇ ਦ ਤੁਰੀਆ ਵਿਚ: ਉਪਰੋ ਨਿਕੁਤ: ਕਿਸ ਉਪ
ਉਕਰਦ ਕਿਤ ਕਿਤਾ ਬਿ ਵਿਗਾਰ: ਪੂਜਾ ਹੋਰ ਨੂੰ: ਮਾਹਰ
ਜਾ ਖਿਨ॰ ਖਿਨ ਮੈਂ ੧ ਗਾਲਿ: ਗਲ ਦੇ ਗਾਲਾ ਹੋਰ: ਚਹਾ
ਕੁਨਲਿ: ਲਭ ਦਾ ਪਾਰਿ: ਚਾਹੇ ਬਹੁਤੀ ਨਹੀ ਤਾ ਰਦੇ: ਹੋਰ
ਕਹਿਓ ਬਾਲ॰ ਕਉਂ ਦ ਕੇਸਾ ਸੋ ਰਿਨ: ਕਰਤਾ ਬਾਲ: ਮੂਹ
ਖ ਦ ਦਾਲ ਬਾਲ ਅਤਿ: ਸਿਖਣਾ ਨਿਰਾਲ: ਨਿਦੂ ਖਾਇ
ਲਗਾਪਾਲੁ: ਹਮ ਬਾਲ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਪਾਲ ਹੋ ੨ ਰਹਾਉ॰ ਜੇ ਸਿਤ
ਹੋਰ ਸੀਕ: ਰਸ ਕੇ ਖਿਨ॰ ਖਿਨ ਹਰਿ॰ ਨਮਰਜ ਪੀਕ:
ਪੀਵੈ ਟੀਕ: ਮੁਖ ਹੋ ਸ੍ਰੀਕ: ਡੀਕਾ ਟੀਕ: ਇਕ ਜਸਰੂਪੀ
ਉਰਦ: ਤਰਿਆ ਬੀਕ: ਕੀਤਾ ਇਕ। ਇਕੋ ਘਰੀ ਮੀ
ਕ: ਇਕ ਘਰੀ ੩ ਛਿਦਾ ਨਗਰਾ ਵਿਚੋ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮੇ
ਮਤਿ॰ ਵਿਚੋ ਸਹੋ: ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ: ਪ੍ਰਿਤੇਅਨੂ

ਭ੍ਰਮਿ॰ ਕਰਕੇ ਭਰਮਿ: ਫਿਰੈ ਅਹਿ: ਘੋਰੇ ਨੋ ਘਾਸੁ: ਕਸਤੂਰੀ ਦੀ
ਬਾਸੁਨਾ: ਨਾਥਾ ਸ੍ਵਾਰ: ਜੈਤ ਪਲਾਸਾ ਦੇ ਖੋਪਿ॰ ਢੂੰਢਿ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਤੇ
ਰਾ॥੫॥ ਫਿਰਤ: ਫਿਰਤਾ ਨਿਮਖਾ: ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੋ ਖਸਟਾ: ਬਸੇ
ਹੋ ਢੂੰਢਦਾ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਅੰਦਰਿ ਫਿਰਿ ਸਿਓ ਘਰਿ: ਸਰੂਪ ਕਰਪ
ਰਾ: ਕਰਦੇ ਨੋ ਤਰਨ: ਤਰਣਾ ਹਰਿ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਕੇ ਹਾਰ ਹਾਰਿ ਨ
ਮਸੋਂ ਪਲਕਾ: ਪਲ ਮੋ ਅਖਰਾ: ਸੂਖਮ ਜੈ ਹੈ ਆਪ॰ ਣਾ ਆਪਾ
ਇਕਰਾ: ਇਕਰੂਪ ਹੈ ਧਾ॥ਗੁਰ: ਪੂਜੇ ਹੈ ਜਾਪਕਾ: ਜਾਪ ਜਾਭਾਇ
ਕਰਾ ਕਢਭਾ: ਕਢੇ ਹਾਂ ਭਾਇ ਜੋ ਅਰਧਾ ਭਾ: ਅਰਾਧਣੇ ਜੋ
ਗਾਵ ਅਰਾਧਣਾ ਅਭਾਇ ਇਕਰੂਰ ਕੇ ਉਪ: ਸਮੀਪ ਜੀਪ: ਜਾਣੋ
ਕਿਸੀ ਪੂਰਿ॰ ਨ ਮਿਲਕੇ ਢੂੰਢਦਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਨਾਦਿ ਰੋ ਰਸਾ
ਇਣ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਭਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਇਆ ਤਾਂ ਰਸੁ ਪੀਆ ਹਰਿ
ਰਿ ਭਾ॰ ਇਕਕੇ ਦੂਜਾ ਤਿਕ: ਓਤੇ ਨੇ ਬ੍ਰਿਹਾ: ਬ੍ਰਿਖਲ ਤਤੀਤਿ
ਜਨਾ ਭੂਪੀ ਤਰਕਾ: ਕਰਦੇ ਨੋ ਤਾ॰ ਇਕਰਕੇ ਤੁਮ ਨਕਾ: ਤੁਮਾਰੇ
ਭਾਇਹਾਂ॥੨॥ਫਿਕਾ॥੧੯॥ਮਃ੫॥ ਪਤਤਾਲਾ ਪਰਾਨਾ: ਪਾਇਨੋ ਨ
ਠਿ: ਠਾਰ ਤੀਰਥਾ ਕੇ ਮਜਨ: ਇਸਨਾਨੁ ਧਰਧਾਨੁ: ਮੁਖਾ ਕੇ
ਨੂੰ: ਕਰੋੜਾਂ ਤੇ ਕਰੋੜ॥੨॥੧੯॥ਮਃ੫॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮਨ: ਸੁਖਮ
ਸਰੀਰਾ ਤਨ॰ ਕਾਜੋਤਿ: ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਦੇ ਕੇ ਪਿਤਾ॰ ਪਾਲ ਹੈਂ ਕੋ
ਸਮਾਹੇ: ਪੁਰਾਏ ਮੀਤ: ਹੇ ਮੀਤਾ ਧੋਵੈ: ਨਾ ਸੁਕਰੀ ਚੁਲਾਏ॰ ਲੇ
ਖਾਗਿਣ ਨਾ ਕਿਤ: ਕਰਮਾ ਦੋ ਕਾਲੁ: ਲਹੁਕੇ ਦੂਮਾਰ: ਸਤਿ
ਸੀਗਮੋ॥੧॥ਜੋਦ॰ ਭਗਤੀ ਹੀ ਜੇਦਰੀ: ਦਸਨਾ ਰੂਪੀ ਹੇਰਾ ਕੈ:
ਅਜਰ ਜੇ ਹੋਏ ਰ ਮੋਹਿ॰ ਜੋ ਹਰਿ॰ ਸਬ ਮਨਾ ਤੇ ਜਗਾ ਸੀ
ਪੂਰਨਾ ਦੂਰਤ: ਪਾਪ ਲਾਹਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹਮ: ਸਰੂਪਾ॥੫॥
ਰੋਗੁ॰ ਤਨ ਦੋ ਸੋਗ॰ ਦਾਰਬਾ ਦੇ ਪਾ॥ਗੁਰ॰ ਦਰਕਾ ਦਿਖ
ਨ॰ ਕਾਮਾ ਦਿਕਾ ਦੇ ਪਦ ਦਰਗਾਹ॰ ਜਤ ਸੰਗਰੂਪੀ ਦਿਸਾਹ:
ਧਰੀ ਦਿਸਾ ਲਾਭ॰ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਦਸੀ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ: ਖੁ
ਸੀ ਭੋਰੀ: ਅਨੇਦਾ ਪਾਰ॰ ਸੇਜਾਰ ਤੇ ਰਾਖਕਾ: ਜਕਤਿ ਮੁਕ
ਤੇ: ਮੁਕਤਿ ਹੋਦੇ ਹਨ: ਅਚੁਤਾ ਅਪਨੋ॰ ਦਾਸਾ॥੮॥ਘਰਿ: ਉ
ਦੇ ਗੁਣ ਤਾਜਿ: ਗਣਾ ਦਾ ਪਾਤ ਹਰੀ॥੯॥ਜਾਚਿ: ਉਪਦੇਸ
ਵਿਤੇ ਧ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਢੂੰਢਦਾ ਅਰਾਧਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੇ ਆਨਿ ਦਕੈ:
ਵਡਿਆਈ ਕਰਮੁ॰ ਜਪਾ ਕਿਆ ਆਚਾਰਿ॰ ਜੋਗਾ ਦਾ ਨਿ

ਤਜਿਤਜਿਤ ਜਿਤ: ਸਤਦਾ ਜਤਦੇ ਜਿਤਜਿਤ: ਰੋਜੁ ਰੋਜਾ ਪੇਖਿ॰
ਜੋਹਰੀਕੋ॥੧੦॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮਾ ਨਿਹਾਲੁ: ਨਿਦਖਾ ਜੋਸਾਲੁ:ਖੀ
ਦਨਾ॥੧੧॥ਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨਾ ਦ੍ਰਿਠੇ: ਦਸੋ ਤ੍ਰਿਠੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॥੧੨॥
੧੯ ਪਉੜੀ ਮ:੫ ਨਿਧਿ: ਸਿਧੀ ਆ ਕਢਿਆਣ: ਸਰਬ ਮੇਖ
ਤੋਟੇ: ਮਿਲਿਆ॥੧੩॥੧੯ ਮ:੫ ਪਾਰਮ ਤੁ: ਤਿਨਕਾ ਲਕਰੋ ਦਾਮ
ਨਾ ਦਿਕਰੋ ਤਾਪੁ: ਸੈਤਾਪਾ॥੧੪॥ਸਰਨਿ॰ਅਨਿਕਰਾ ਟੇਕ ਅੰਤੁ
ਨਕਰਿਓ ਉਚਾਮੂਚ: ਊਚਾ ਹੈ ਤੇਯਰਾ ਹੈ ਸੇਕ: ਏਕਾ॥੧੫॥੧੯ਅ
ਸਟਪਦੀ ਮ:੧॥ਦੁਬਿਧਾ: ਮਾਤਾ ਅਰਹੀ॰ ਬੁਧੀ ਵਸ ਮਾਤਾ ਸਾਥਿ॰
ਐਥੇ ਜੋਗੀ॰ਅਗੋ ਮਨਿ॰ ਆਪਣਾ ਮਨਿ ਆ: ਬੁਧੀ ਦਸਾ:
ਤਰਾਹੇ ਇਅਗੋ ਕਰਮ: ਲੇਖਾ ਸਾਹਜਿਪਰਿ: ਅਚੁਤ ਪਾਰਿ
ਮਹਿ: ਮਰਜਾਦਾ॥੧॥ਕਿਮ: ਕਾਮਿਆ ਵੇਤ: ਮੋਹਿ ਆਪੁਨਾ॰ਕੀ
ਤਾ ਪਰਾਇਆ: ਬਿਸਾਰਿਆ ਜਪੁ ਮਾਲੀ: ਜਪਮਾਲੁ ਕਰਕੇ
ਨਿਰਾਲੀ: ਨਿਲੇਪਾ ਜਰੇਦਰੁ॰ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਰਾਖਿ॰ ਵਿਦ੍ਰੋਹ
ਹਾਏ॰ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਸਮ: ਅਚਰਜੁ ਪਾਖੰਡ: ਕੌਤਕ ਪਾਖ
ਰਮਾਦੀ: ਹੈਕਾਰੀ ਰਹੇ: ਹਠੀਏ ਵਿਨੋਦ: ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਪਾਪਰ
ਮਾਦੀ: ਪਰਮਤਾ ਆਦੀ ਤਿਸ ਮੈ ਰਹੇ ਛੂਟਾ ਦੇਖਿ ਜਾਲਿਆ
ਹਿਨਿਦਾਰਿਆ ਆਗੀ ਜਾਲਿ॰ਆਦੇਤਤਾ ਆਗੀ॰ਤ੍ਰਿ
ਸਨਾ ਜਲਮਾਹਿ: ਸਾਂਤਿਰਪਾ ਅਮਰਾ: ਹੋਗਈ ਜੀ: ਦਜੀ
ਕਾਨਿਵਲੀ ਕਰਮ: ਕੇਤੀਪੱਤੀ ਆਦੋ ਬਹੁਐਗਾਮ॰ਨਾਈ ਜਿਹੀ
ਕਰੋ ਬਾਣੀ: ਦਸੈਂਦੁਆਰ ਰੂਪੀ ਮੈ ਵਿਡੀਆ ਪਾਪਾਨਾਲਾ ਤੋੜ
ਕਰਿ: ਕੁਰਿਕਰਿਕੇ ਕਰਮਾ ਫੋਟਕ: ਦਿਸਰਬਾ ਬਾਜੀਗਾਰ ਕੀ
ਬਾਜੀ ਕੋ ਛੇਦਾ ਮਾਇਆ ਪਾਦਵੀ ਦਾ ਬਿਧਾਤੇ ਮਨਸਾ: ਬ੍ਰ
ਧੀ ਮੋਹਣੀ॰ਕੇ ਮੋਹੀ ਹੈ ਜੈਸੇ॰ ਚੰਡਾਲ ਨਾਤਾ ਊਤਮ ਜਾ
ਤੀ ਪਹੀ ਹੈ ਤਾ ਚਾਰ॰ ਸ੍ਰੀ ਦੂਆ ਸਾਦ: ਬਿਅਰਥ ਹੋ ਪਾਇਧ
ਦ: ਝੂਗਾ ਤ੍ਰਿਆ ਦਾ ਹੈ ਰਮਰੇ ਟੀਪੂਜਾ ਦੇ ਕਰਮਾ ਦਾਸਾ ਦੁ॰
ਸਰਗਾ ਦਿਆਦ ਸੁਤਾ ਦੇ ਦੂਸਰੀ॰ ਕਮਾ ਦੇ ਧਾਮ ਨਾਮੁ
ਦੀਆ ਦਿਗੁ ਜੀਐ: ਪਰਾਪਤੋ ਦੀਐ ਸਰੀਰ॰ਜੀਦਾ ਤ੍ਰੈ
ਗੁਣ: ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਆ ਜਾਕੇ ਧਾਤੁ: ਧਾਦ ਹੋਦਾ ਲੋਆ ਪੁ॥ ਆਪ
ਚਾਦਾ ਨੀਦਿਤ॰ਬਾਦੇ ਤੋ ਮਾਰਿ॰ਮਾਹਾ ਤ੍ਰਿਪ ਧੀਠਕਾ ਤਰਾਮਤ
ਕੀ ਵਾਦੀ ਅਮਿ ਟੇਕੇ ਤਿਸੁਪਰ ਕਾਹਿ ਤੇ ਹੋ ਵਪਾਰ: ਮਸਤ

ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਭੂਮੀ ਦਾ ਤਿਸ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਕਾਗਤ ਕਰਾ ਅਉ ਸ਼ਬਾਹਾਂ
ਕਾਸੀ ਦੇ ਕਰਉਣ ਹਾਰਿ ਹੋਇਆ ਸਿ: ਮੰਗੀਆ ਧਰਾਨੈ: ਕਿਸਿ ਤਾਰੂਪ੍ਹ
ਹਰੀ ਦਾ। ਤੂ ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜਾਣੇ ਆਤਾ ਫੁਲੈ ਤੂੰ ਕਹੇ।
ਜਨਮੇਜਾ ਹੈ ਤਿਸਨਾ ਧਰਮ ਕਰਕੇ ਬਿਆਸ ਮਹੀਪਤਿ
ਜਨਮੇਜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ ਧਰਮ ਕਰ ਕੇ ਆਇ ਬਿਆਸ। ਮਹੀਪਤਿ
[?]ਕਾ ਕੂਤਾ ਪੜ੍ਹਾਇਆ: ਏਕ ਸਮੇ ਘੋੜਾ ਆਦੇ ਰਾਣੀਆਂ ਪਰਤੁ
ਲੈਣ ਦੀ ਹੈ ਸੁ ਇਤ ਆਦੀ ਸਾਰਾ ਪੂਜੀਰਾ ਕਥਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਠਾਰਾ। ਬ੍ਰਹਮ
ਫੁਟ ਕੁਲੀ ਰੋਆ ਚਲੇ: ਹਉਮੈ ਹੀ। ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਕੋ ਆਪਣੇ ਲੈ: ਫਿਰੈ
ਹੈ ਕਾਜੁ: ਕਿਸ ਨੂੰ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਭ੍ਰਮ। ਆਹੋ ਆਵਉ ਲੇ: ਫਿਰੈ
ਉਤੁਪਤਿਆ ਸ: ਊਚ ਨੀਚ ਕਰਮ ਕਰੇ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਪਤਾਲਾਂ ਕਾ
ਜਾਂ ਮੈ ਆਇਆ ਸਹਿਲੁ: ਸੁਖੀ ਆਦਿ ਸੁਗਾਤੁ। ਕਰਮਾ ਦਾ ਸਹਜਿ।
ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਕਰਿ। ਦੀਜੈ: ਅਪਿ ਦਿੜਾ ਆਦ ਨਸ ਫੁ:
ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਉ। ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਦਾ ਨਿਧਿਆ ਤੁ: ਰਾਜਾ ਜਸ। ਕ
ਰਣਾ ਪਤਿ। ਸੁਆਮ ਗਨੀ। ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਭੂਜਾ: ਸਤੈ ਪਾ
ਅਰਦਾਸਿ। ਹੈ ਰਸਨਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਸਾਈ: ਤਉਂ ਕਰੀਆ
ਕੀਏ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਚਾਰਿ। ਅਰਥ ਦਿਤੀ ਨੂੰ। ਅਰਥ ਧਰਮ
ਕਾਮ ਏਕ। ਜੋ ਹੈ ਮੋਖ ਨਕਿ ਦੂਜੇ: ਵਡਿਆਈ। ੫ ਧਰਿ ਆ
ਘੋੜਾ ਹੀ। ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਰਗ: ਅਤਿ ਦਾ ਕਾਈ: ਕੋਈ
ਦੁਖ। ਤਾਪਾ ਦੇ ਤਨ ਕੋ ਦਰਦ। ਈਰਖਾ ਦੇ ਮਨ ਕੋ ਦਾਤਾ।
ਹਰੀਆ ਭ: ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਹੋਣਾ ਸਿ: ਹੀ ਦੀ ਹੈ ਪੜੇ: ਜਸੈ ਆ
ਹਿਤ: ਗਿਆਨ ਪੇਧਾ: ਰਤੂ ਰੂਪੀ ਪੁਸਕਾਦਾਨ: ਦਨਾ ਇਥੀ
ਨਾ: ਸਭ ਦੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦਾ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਤਰਗ: ਮਿਸਾਰ
ਜਮ ਦਾ ਛਾਲਿ। ਰੂਪ ਹੈ ਬਾਲਿ। ਜਗਤ ਰਚਣ ਦਾ ਠਾਕੁ: ਦੀਦ
ਰਖੇ ਕੋ ਜੋ ਸਾਰਖੇ ਦਾ ਜੋ ਦੁਖ। ਦਾਇਕ ਧਪਾਏ: ਪਤੈ ਆ
ਚਾਂ। ਨਾਮ ਦਾ ਹਹੀ ੧੧੧ ਓ ਅਸਟਪਦੀਮ: ਬ੍ਰਹਮ ਮੰਦਰ:
ਸਰੀਰ ਹੈ ਰਪੇ: ਓਰੀਆ ਮੂਲ: ਕਦਾ ਚੇਤ ਆਨਸਿ: ਤੂਨਾ
ਕੰਚਨ ਕੋਟ। ਦਤੋ ਆਪਾਰ: ਮਿਦ੍ਰਾ ਸਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਰਗਿ:
ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਤੁ: ਤੂ ਮਨ ਦੇ ਕਰਕੇ ਲੋਹਾ: ਲੋਹੇ ਦਾ ਪਾਰਸ। ਤੂ
ਪਰਾ ਭੂਕਿ ਚਨ: ਸੁਧਾ ਦਇਨੀ ਮੈ: ਬਧਾ ਰੇਖੀ ਏਤੇ ਨਾਮ ਲਈ
ਹੋ ੧ ਧ੍ਰਿਨਿ: ਨਾਮ ਰਾਮ ਰੂਪੀ ਅਚੇ। ਜਰੂਪ ਮੈਂ ਧੂਮ। ਨਾਮ ਕਰ
ਕੋ ਜਹਾਜੇ: ਗਿਆਨਾ ਰਾ ੧੬ ਸ: ਪਾ ਅਸਟਪਦੀਆ ਚੇਗ:
ਦਿਸ਼ਾ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਗਤਾ: ਜੋ ਤੁਰਕੇ ਉਰਾਲੁ: ਲਗਾ ਮੋਹਾ ਗੋ ਮੋਹ

ਗਾਹਕੁ ਹਰੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਘਰੁ॥ ਮਨ ਕਰਕੇ ਟੇਕ॥ ਤਨ ਕਰਕੇ ਢੂੰਢ ਲਿੰਗੀ
ਨਾਗਾਨਿ: ਮਾਗਣਾ ਦੋਰੀ: ਦ੍ਰੋਹੀ ਕਉੜਾਈ: ਕੈੜੂ ਹੈ ਸੋ ਫਿਕੋਟਿ: ਕਿ
ਖੁਟਾ ਛੋਟਿ: ਬਖਸੁ ਸਾਠਰਾਦਾਰੀ: ਠਗਣੁਦਾਂਮੀ ਠਟ: ਬਣਾਇਆ
ਕਨੀ: ਕੁਲੀਆ ਚੇਤੁਨਾਲਿ॥ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨਾਰੀ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ ਹੈ
ਹਾਕਾਨਿ: ਢੂੰਢ ਕੇ ਰਸਾਇ: ਨਰਸੀ ਵਾਂਇ ਦ੍ਰੋਣਾ ਪਿਖਾਰਾਗਨਿ:
ਬਿਖੇ ਅਰਾਨਿ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਸਨਬੰਧੀ: ਮਿਲਾਪ ਸੋ ਦੋ ਮਨ ਧੀਯ ਕੁਰਿ
ਰਸਾਤਲਿ: ਨਰਕਾਂ ਸੇਤੀ: ਨਿਸਤੋ ਆਸਲੁਤਿ: ਸਲੁ ਹਾਂ ਹੋਤੁ:
ਜਿਦੀ ਅਇਹ: ਇਸੁ ਕਰਾਂ ਨੀਧਰ: ਕਿਧਰੋਂ ਹੈ ਆਨੂਨਾਇ ਇਨ॥ ਕ
ਮਾਇਆ ਖਟਾਈ: ਜਮਾਇ ਹੈ ਅਧਿਾਰ॥ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਤੁਧ ਦਾਸ: ਕਿ
ਆਉ ਜਰਧਾਰਿ: ਸੁਧਾਰਿਆ ਦੂਤ॥ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਲਾਇ॥ ਆ
ਗਿਆਕਾਰੀ॥ ੧ ਚਕੂ: ਤਿਲਕ ਨਾਂ ਭਗਉਤੀ: ਬਾਹਰੋਕ
ਰੋ ਭਗਤੀ ਮੰਦ੍ਰ॥ ਪਾਦ ਹੈ ਕਰਾਸਭ॥ ਪਾਪ ਕਲੰਕ॥ ਪਾਪ
ਕਮਾਏ ਤਾਲ: ਕੂੜੇ ਟੇਤ ਪੀਨਕਾ ਬਾਹਰ ਲੋਕਰ ਮਕਰ ਨੇਕ ਕੈਸੇ
ਹੈ ਬਰਮੀ: ਪੂਰੂ ਨਾਪੂ ਅਰ: ਪੀਹੀ ਸ੍ਰਾਪ: ਤਪਣੀਆ ਹਿਰਾਇ: ਚ
ਖੋਪਨੇਤ: ਨਾਰੀ ਘਰ: ਮੈਦੀ ਦੇਸ: ਬਾਹਰ ਦੇ ਭੇਸ ਖਰਾ
ਦੁਖਿਆਰੀ: ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਕਲਪ॥ ਹਾਅ ਸਜਾਈ: ਦਿਅ
ਰਖਾਬਾਲੂ: ਰੇਤ ਦੇ ਪਯਾਲਾ: ਪਲੇ ਦ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ॥ ਦਾਕਾਰਾਰ:
ਕਾਰਾਤਾ ਹਰਿ॥ ਨਾਮਾ ੧ ਛਿਦਪਹਾਰਿ ਹੋਰਿ ਨਾਮ ਰਮਤਿ ਭ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੀਰ ਦਾਦੁਆਰਿ: ਗਿਆਨਾ ਘੋਰ॥ ਅਧਕਾਸ ਘੋਰ
ਧੰਕੁਲੰ ਕਾਮਹਾਤਰਿਗਾ॥ ਦਾਲੇਜਿਸਾਰ ਬਿਧ ਤੇ ਮਕਾਂ ਦੇ॥ ਗਿ
ਆਨਦਿਰਾਗ ਰੂਪੀ ਆਇ ਬਿਤਲ: ਪਾਪ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਉਰਧ: ਉ
ਲਟ ਦੇ ਕੂਸੰਖ ਦ੍ਰੀਆਂ ਕਰਾਬਾਨ: ਸਰੂਪਾ ਕਲ: ਸਕਤਿ
ਪ੍ਰੀਤਮ॥ ਮੀਤਦ ਹਰੀ ਅਪਿਤ॥ ਦੇਤਾ ਗੁਣ ਦਾਸ: ਹਰੀ ਨਾ
ਤ੍ਰਾਸੁ ਮਨ॥ ੧ ਉਪ੍ਰਕਾਤੀ ਕਬੀਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੋਗ: ਅਨੰਦ
ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਰਮਤਿ: ਰਮਹਾ ਆਨਕ: ਸੁਪਹੋਨਲਿਦ:
ਪ੍ਰਿਤੀ ਕਰਾਤਤ: ਸਰੂਪ ਦਿਖੇ ਲਕਾ: ਅਭੇਦ ਹੋ ਅਬ
ਹਿਜ: ਗਿਆਨਾ ਮਨ: ਜੀਵ ੧ ਪ੍ਰਕਾਤੀ ਪੀਠਕਾ ਕਾਜੀ
ਕਲਾ ਸੀਤਾ ਅਲਾਦਾ ਪਾਰਿ ਹੈ ਤੈ ਕਹੈ ਅਰਤਿ॥ ਜੋ ਹੈ॥
ਨਾਮ॥ ਮਾਤ੍ਰ॥ ਨਿਦਾਜੀ॥ ਜਾਣਦੇ ਹੈਂ ਦੂਰਿ॥ ਪਿਰੁ ਤੂਰਕ॥
ਨਾਈ: ਦ ਤ੍ਰਿਆਈ ਦੇ ਨਾਮੁ ਆਹਿਰ ਮਤਿ: ਸੁਰਮੀ ਤਾਪ
ਦੁਮ॥ ਲੇਕੋ ਸੋ ਜਿ॥ ਪਹਿਲੇ ਰੇ ਪਿਛੋ ਇਹੀ: ਇਸੀ ਤਉ

ਰ॰ ਬਾਂਗ ਦਿਲੋਂ ਦਿਲ: ਦਿਲਾ ਦਾ ਜੋ ਦਿਲ ਹੈ ਤਿਸ ਕੂ ਦਿਲੁ
ਮਹਿ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਜ: ਇਕਾਦਸੀ। ਚਉਬੀਸ ਸਾਂ ੨੪ ਰਮਜਾਨੇ
ਮੀ ੨੫। ਨਿਰਜਲ ਪਰੋਂ ਰੋਜੇ ਧਜ ਲਾਂ ਦੁਸਮੀ ੨੧। ਬਾਰਹ
ਦੁਆਦਸੀ। ੨੫। ਮਿਗਰੂ ਚੌਥਾ ੨੮। ਸਜਿਦਾ ੨੩ ਰੰ॰ ਮਾਹ:
ਮਹੀਨਾ ਰਮਜਾਨ: ਰੋਜੇ ਗਿਆਰਹ: ਗਿਆਰਹਾਂ ਨਿਧਾ:
ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਰ ਹੈ ਉਤਰੀਸੇ: ਬਰੀ ਨਾਬਾ ਛੋਡਦਾ ਕਾਬੇ ਦੇਹ ਜਨ
ਝੋ।੪। ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਠਕਾ ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤੁਸਾਡੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਪਾਰੋਂ
ਅਉਰਤੁ: ਨਾਰੀ। ਮਰਦ: ਪੁਰਸ਼। ਪ੍ਰਗਰ: ਪਰਗਟ
ਸੁਨਰਦੈ: ਨਾਰੀ ਓਹ ਨ ਦਿਸੈ।੨। ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਅਵਲਿ:
ਅਵਲਿ: ਪਹਿਲਾ ਨੂਰ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਯਾ।੧।
ਛੋਡਾ ਹੇ ਕਾਈ ਏਕ ਨੂਰ ਮਨ ਸਭ ਲਹੁ ਖਲਕ ਮੇਂ।੧। ਨ
ਸਾਂ ਭਾਂਤਿ: ਤਰ ਅਇ ਦੀਨੇ ਆਦਿ। ਪੋਚੁ: ਦੋਸੁ ਦੇਨੇ
ਚਤਾ ਦਿਮਾਟੀ: ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ। ਭਾਂਤਿ: ਭੀਤਿ ਹ ਸਭੀਆ
ਨਿਹਾਰ॰ ਬਹੁ ਆਨੇ ਪੀਂਦ: ਦਾਸ। ਅਲਹੁ: ਅਲਖ
ਗੁਰੂ: ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ। ਸਰਬ॰ ਮੈਂ।੩। ਪ੍ਰਭਾਤੀ। ਪੀਠਕ
ਮੁਲਕ ਪਾਕ ਤੇ ਧਾ ਕਹਾ ਹੈ ਹਲਾਲ ਖਾਣਾ ਹਛਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਠ
ਹੋਆ। ਮੁਰਗੀ: ਕੁਕੜੀ। ਖੁਦਾਈ: ਸੁਚਾ ਮਾਟੀ॰ ਸੁ
ਤਕਾ। ਬਿਸਮਿਲ: ਹਲਾਲ। ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ। ਅਨਰਤ॰ ਦਿ
ਖੇਦਾ ਲਾਗੀ ਜੋਤਿ ਦ ਦਾਸਨ ਜਹਾਂ ਬੀ। ਨਰਕਿਆ॰ ਦੇਹ ਮਿਤ ਭੂਪ
ਬੀਚੇ ਨ ਅਮਰ ਹੈ। ਉਤੂ॰ ਕਰਕੇ। ਗੁਜਾਰਹੁ: ਕਰਹੁ। ਨਾਪਕ:
ਅਪਿ ਦਿੜਾ। ਪਾਕ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹਰੀ।੪। ਸਿਧਿਆ: ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕੀ
ਦ ਆਰਤੀ। ਕਰਿ॰ ਦੇਹੀ। ਅਧਿਪਾਤਿ: ਸਭ ਕੋ ਸਿਰੋਮਨਾ ਹੋ: ਹੇ
ਸਤਿਗੁਰ: ਗੁਰੂ ਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਠਦ: ਧਕੂਲਾ। ਨਿਗਮ: ਬੇਦ।੧।
ਆਰਤੀ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਹੈਂ। ਤਤ: ਸਰੂਪ ਕਾ ਸਾਨ ਦਾਇਹਾ
ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ। ਕੀ: ਕਰੀਏ ਦੇਹ॰ ਰੂਪੀ। ਜਗਦੀਸ॰ ਜੀਆਂ ਸੀ
ਗੇ॰ ਜਾਣਿਆ। ਕੀਕਿ॰ ਹੈ।੨।੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ। ਬਿਰਖ:
ਪੀਤ੍ਰ ਦ ਦਿਰਬਾਰਕੇ: ਜਾ। ਬੁਜਲ: ਗੁਰੂ ਦ ਬੁਸ਼ ਨਦਾਲੋ।
ਰਦਾਈ: ਜਪੀਏ। ਬੇਧੀਆ ਤੇ: ਮਿਲੀਏ। ਮਾਨੇ: ਮਨਹੀ।
ਹਾਟੁ। ਦਾਲੁ ਹੋਰ ਹਾ। ਹੈ। ਪਾਟ: ਨਗਰ ਮੈਂ ਨ ਏਕਾ ਹੈ। ਬਾਸੈ: ਬ

ਸਿਦਾਹੈ।ਸਿਜਾਰੀ:ਸਿਜਰਮੈਂ।ਸਮਤੁ:ਸਮਤਾ।ਤਾਰੀ:ਤਾਕੀ।
ਅਸਰਗਤਿ:ਨਿਜੈਸਕਰਿਸੈਪ੍ਰਕਰਤਾਹੈ।ਅਨੂਦੇਂ•ਮੈਂ।੧।ਆਦਿ•
ਸਤਕੇ।ਜੁਗਾਦਿ:ਜੁਗਾਕੇਆਦਤੀ।ਜੁਗਾਦਿ:ਸਤਿਜੁਗਮੇ
ਤੀ।ਦਜੁਗਾਦਿਜੁਗਾਦਿ:ਸਦਾਸਦਾ।ਜੁਗੋ:ਤ੍ਰੇਤਾਦੁਆਪਰ
ਕਲੂਦਿਖੇ।ਜੁਗ:ਜੁਗਿਆ।ਸਰਬ•ਮੈਂ।ਗਾਜੈ:ਪ੍ਰਗਟੇਹਾ
ਜੇ:ਉਚਰੀਐਤਾਂ।ਪਾਵਨ•ਚਰਨਾ।ਧਿਖੁ:ਧਿਖਿਆਪਾਵੇਂ:
ਪਰਕੇ।ਧਿਖੇ:ਧਿਖਿਆਭੈਇਲ:ਹੋਇਆ।ਨਾਮਚੋ:ਅਤੇ
ਪਾਰਸ:ਪਾਵਿਤ੍ਰਚੇਤਨਰੂਪ।ਲੋਹਾ:ਮਲੀਨਜੜ੍ਹਰੂਪ।ਸੰਗੇ•
ਤੇਰੇ।ਕੀਚਨ:ਚੇਤਨਸੁਧਰੂਪ।ਭਇਆ:ਹੋਇਐ।ਨਾਮ•
ਦਾਸਨੂੰ।ਕਾਪੂਜਾਤੀ।ਅਕੁਲ:ਰਹਤਕੁਲਪਨ੍ਹਾਤੇਜੋਤਿ:
ਗਿਆਨਾਤੇ•ਜੋ।ਕੀਆ•ਕਰਮ।ਮਾਟੀਕੁਖੇਤੁ:ਮਤਕਾ
ਤੇਉਤਪੰਨਭੂਆਹੈ।ਪਕ੍ਰਜੈਸੇ।ਕਰਤਾ•ਸਰਬਕਾਛੋਟ
ਜੀਅਨੁਧਿਆਪੇਕਰਮਕਾਧਿਯਨਾ।ਚਿਤਦੈ:ਚਿਤਾਰੇ।ਆ
ਕਲ:ਰਹਤਕਲਾਤੇ।ਤ।੧੯ਧੰਨੇਜੀਕੀ।ਪੀਠਕਾਪ੍ਰਾ
੧।ਓਐਸੇਏਹੀ।ਹੋਰਦਿਸਕਹਾਤੁਮਕਰਮਪੂਜਾਦਿਕਰੋਤੇ
ਕਹੇਹੈਂ।ਚੰਦਨ•ਕੋਤਿਲਕਾ।ਪਾਤੀ:ਤੁਲਸੀਦੇਪਤ੍ਰਾ।ਛੇਦਿ
ਰਿਦਕਰਤਲਅੰਤਰਿਕਾਤੀ:ਰਿਦੈਰੂਪੀਕਰਕੀਤਲੀਪਰ
ਪ੍ਰੀਤਿਧਾਰੂਪੀਕਾਤੀ:ਕੈਂਚੀਧਰੀਹੂਈਹੈਂ।ਠਾਗੋਂ•ਦ।ਏ।ਧ
ਗਾ:ਧਗਲੇਦਤ੍ਰਾ।ਦੇਖ:ਦੇਖੀਦਾਹੈ।ਦਦੇਖਕੇ।ਧੰਮਸਨੋਂ•ਠ
ਦਾਧੰਮਸਨੇ।ਮੁਖ•ਤੇਏਹੁਕੇਦੂਹੀ।ਅਰਥੀ।ਕਾਗਾ:ਕ
ਰਾਹੈਂਦੇ।ਕਾਗਜਤੇਹੈਂ।੧।ਕਾਲਿੰ•ਕਰੈ।ਦਮੁਦ੍ਰਾ।ਧਿਧਕ
ਚਿਰਮੈਂ:ਚਿਰਕਾਲਾ।ਕੂਰ:ਲੋਭੀ।ਅਨਿਸ•ਦਿਨਾ।ਧਾਦਿ:
ਸ੍ਰਗਨ੍ਰਦ ਵਿਮਰਥਾ।ਪ੍ਰਿਤਿ•ਕਰੈ।ਪੋਤੀ•ਰਖੈ।ਕਰਮ•
ਕਰੈ।ਮੁਖ:ਸ੍ਰਿਸਟਾ।ਧੀਰਿ:ਉਜਲਾ।ਦਮੁਖ•ਕਰੈ ਧੀਰਿ:
ਦੁਧਪਾਨਤੇਅੰਨਤਜੈ।ਛੂਰੀ:ਕਪਟਦਾਓਸਾਰੂਪੀ।ਸੰਧਿ
ਆਗੀ:ਤ੍ਰਾਰਕਰੀਹੈ।ਕਾ।ਪਕੜੀਹੂਈਹੈ।ਹਿਰਨ:ਖੋਹ
ਦੂਰਨਦੀ।ਧਾਧੀ:ਧੋਲਣੀਦੁਧਣਾਦਣ।ਪੂਜਸ:ਪੂਜ
ਦੇਹੈ।ਚਰੂ:ਤਿਲਕਾ।ਗਣੇਸੈ:ਗਣੇਸਾ।ਦਿਚਿਨਾ।ਭਗਤੁ:
ਨਿਰਤਿਕਰੀ।ਪਗ•ਕਰਕੇ।ਅਕਰਮੈਂ•ਲੋਭੀਐ।ਏਲਿਪ

ਟ:ਅਰੋਸਾਧਜਾਲਿਪਟਾ।ਮ੍ਰਿਗ॰ਫਾਸਾਕਾ।ਕਪਾਲ:ਮਥੇਮੇ।
ਭੁਲਾਖੀ:ਰੁਦ੍ਰਖਕੀਮਾਲਾ।ਰੇ॰ਵਿਸੇਸਨਿਸਨ॰ਇਨਕਾ।
ਆਭੂਖੰ:ਨਹੀਪਾਈਦਾਹੈ।ਦਨਹੀਕਾਹਦਾ।ਤਤ:ਸਰੂ
ਆਕੂਖੰ:ਨਹੀਪਾਈਦਾਹੈ।ਨਹੀਕਾਹਦਾ।ਤਤ:ਸਰੂ
ਪਾਟਿਕਟ:ਵਿਆਰਥਾ।ਅਧੀਨਿਆ:ਮੂਰਖਾਂਦਾਆਖਿਆ
ਦੇਆਧਿਆਦੇ॰ਓਹੀਸੋਖੁਪਾਦੇ।ਧਾਟ:ਰਸਤਾਭੁਗਤੀਦੂਧੀ
੧ਜੋਕ੍ਰੀ।੯।੧੬ ਜੈਜਾਵੰਤੀਮ:੯ ਰਾਮਾਸਿਮਹਿਰਮ
ਨਾਇਕਰੋ।ਧਾਰ:ਰੇਤੇਸਾਕੀਤ:ਕੁਦਨਜੈਸੇਤੈਸੇ।ਰਾਤ:ਸ
ਰੀਰਾ।ਕਾਲ:ਕਲਦਾ।ਦਿਨਜੈਸੇ।੧ਮ:੯ ਰਾਮਭਜਰ:ਮਨ
ਵਿਕਰਾ।ਜਿਰਾਤ:ਬੀਤਦਾਹੈ।ਧਾਰ:ਠੇਰੀ।ਓਰਿ:ਗਡੂ।
ਰਮ:੯।ਨਿਹਨ:ਨਹੀਜਾਦੀਨ॰ਏਹੀ।ਚੇਰੀ:ਏਸ੍ਰੀਦ
ਹਜ੍ਰੀ।ਚੇਰੀ:ਦਾਸੀ।੩ਮ:੯ ਬੀਤਜੈਹੈ ਰ:ਸਪਨਕਰਿ
ਦਿ ਤੀਨਪਦ ਕਰੋ।ਅਰਾਜ:ਵਿਮਰਥਾਰੇ:ਹੋਰਾਈ।ਨ
ਹੁ ਨਹੀ।ਜੋਹਿ:ਜਾਹਿਰਾ।ਭੁਜ:ਭਜਕੋ।ਨਿਲਾਜ:ਨਹੀ
ਛਜਾ।ਜਗਮੇ॰ਸੋਸੋਹਾਇਕੋ।੪।੧੬ ਸਲੋਕੁਸਹਸ
ਕ੍ਰਿਤੀਮ:੧।ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜਾਹਿਧਸੀਕਾਸੀਮੇਗਏ
ਉਹਾਰੀਗਾ।ਕੇਕਨਾਰੇਧਹੁਤਾਦਿਸਪੂਜਾਕਰਤੇਥੇ।ਤਿਨੋਮੇ
ਏਕਥਾਪਾਲਨਾਮਪੰਡਿਤਨੇਧਹੁਤਪੂਜਾ।ਦਾਪੂਕਾਰਕਰਿ
ਆਹੇਆ।ਕਹੂੰਜਿਵਕਹੂੰਸਾਲਗਾਮੇਕਹੂੰਕੰਚਨਕੇਠਾਕੁਰ
ਚਾਂਦੀਕੇਸੂਰਜਸਾਹਿਆਂਆਦਿਦੇਵਤਾਕੀਪੂਜਾਕਾਧਿਸ
ਥਾਰਕੀਆਹੈ।ਆ।ਤੋਗੁਰੂਜੀਤਿਸਕੀਪੂਜਾਕੋਸੋਧਿਜੇਸੇ
ਥੇਤੈਸੇਹੀਜਾਣਇਖਰੇਹੂਏ।ਤਾਂਗੁਪਾਲਧਤੂਰੋਧਕਾਰਿਖਿ
ਆ।ਤੋਕਹਾ।ਹਮਾਰੀਪੂਜਾਵਿਸੁਕਰਾਵਲੀਹੈ।ਗੁਰੂਜੀਕ
ਹਾ।ਪੂਜਾਕਰਿਤੇਰੀਸੋਖਹੋਵੈਗੀ।ਇਤਨੇਕਹਿਣਸੇਗੁਪਾਲ
ਕਾਚੇਤਨਰੂਮਹੂਆ।ਤੋਸਰਧਾਹੋਈਕਹਣਲਗਾ।ਜੀਸੋਖ
ਜਿਉਹੋਵੈਸੋਕਹੋ।ਤਾਂਗੁਰੂਜੋਕਹੈ।ਪ੍ਰਸਸਗੁਰੂਜੀਪੰਡਿ
ਕਾਨਿਸੇਧਕਰਕੇਪਸਰਾਤਾਸਿਖ।ਕਾਹਿਗੇਜੋਕਹੇਹੈ।ਥੇਧਿ
ਆ॰ਤਿਨਕਾਲਕਰੇ।ਧਾਦੇ:ਚਰਚਾਕਰੇਦਵਿਮਰਥਹੋ
ਸਿਲ:ਠਾਕੁਰ।ਪਜਸ:ਪੂਜਦੇਹੈ।ਧਗਲੇ:ਧਗਲੇਦਤੂ।
ਦਿ ਕਨਾਰੇਹੋਇਕੇ।ਮੁਖਿ:ਬੋਲਣਾ।ਨਧੋ:ਧਸੇਸਕਰਕੇ।

ਕੁਸਲ੦ਕਰਣਹਾਰਾ॥ਸਾਰਿ੦ਸਚਰਾਚਰਤ੍ਰਿਪਾਲ:ਗਾਇਤ੍ਰੀ॥ਤ੍ਰਿਕ
ਲੋਕਾਂਦੇਪਾਲਣਹਾਰਾਹਰੀ॥ਤ੍ਰਿਹਾਲ:ਤ੍ਰਿਨਕਾਲਵਿਤੇਰੇਗਾਲ
ਲਾਬੀਚਾਰੀ:ਬੀਚਾਰਨੀਵਾਬੀਚਾਰਦਾਹੈ॥ਪਸਤ੍ਰਕ:ਪਸਤ੍ਰ
ਪਾਣੀ:ਪਟੁਕੋਆਦਿਕਪਾਣਿ:ਤਾਲੂਮੇਂਜਾਹੁਤਆਹਾਂਸਾਲਖੇਪੂ
ਜਾਸਮੋ॥ਜਨਾਸਿ:ਜਾਣਦੇਹੈਂ॥ਬ੍ਰਹਮੰ:ਬ੍ਰਹਮਦੇਪਾਵਣੇਦੇ॥
ਹੋਏਦਾ॥ਤਿਸਚੇ੦ਅਰਜਨਕੇਏਤੇਰੇਸਭਨਿਕਾਟਕਰਮੰ:ਕਰਮਹੈਂ॥
ਪਿਆਰੇ੦ਹਰੀਪਾਵੈ॥੧॥ਤਸ:ਤਿਸਕਾ॥ਜਨਮ[illegible]ਜਨਮਅ
ਜ:ਹੈ॥ਜਾਵਦੂ:ਜਿਤਨਾਕਾਲਪੂਰਿਅਉਬਿੰਦਤੇ:ਜਾਣਦੇਹੈਂਕੈ:
ਕੇਈ॥ਕਰਨੁ॥ਜਮਾ[illegible]॥ਕਾਰਨੁ:ਕਰਣੇਕੋ॥ਕੁਸਲ:ਸਕਤਿ
ਕਸੀਠਕਾਧਰਮਕਹੈਹੈਚਾਰੁਦਰ ਝਕਾਰਾਰੂਪਜੀ॥ਜੋਗ:ਜੋਗੀ
ਅੰਦਾ॥ਜਪਰਿ:ਧਰਮਭੀਗਿਆਨਹੈ॥ਜਪਰਿ:ਉਪਦੇਸ
ਭੀਗਿਆਨਹੈ॥ਜਿਸਕਾਧਰਮਭੀਖੇਦਹੈ॥ਉਪਦੇਸਭੀਖੇ
ਦਹੈ॥ਅਤੇਕਾਧਰਮਭੀਪੂਰ੦ਤਾਹੈਤੇਉਪਦੇਸਭੀਪੂਰਨਹੈ
ਆਪਆਪਣਾ॥ਹਾਰਕਰਨਾਜੋਧੀਸਕਾਧਰਮਭੀ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤਹ:
ਸੇਦੇਕੋਸਭੇਦੇਣਾ॥ਉਪਦੇਸਭੀਲੈਣਾਤੇਧੇਣਦੇ॥ਪਾਰੂ
ਕਾਧਰਮਭੀਪਰਾਈਕ੍ਰਿਤਹ:ਸੇਵਾਕਰਣੀਤਿਉਪਦੇਸਭੀ
ਪਰਾਈਸੇਵਾਕਰਣੀ॥ਸਰਬ੦ਜਗਤ੍ਰਕਾ॥ਸਪਰਿ:ਧਰਮਾ
ਰਾ:ਧਹੁਤ੍ਰ॥ਇਕ੦ਕਾ॥ਜਾਨਿਣੁਹੈ॥ਭੇਉ:ਭੇਦ॥ਤਾਛਿਦਾ
ਸਰਬਦੇਵਦੇਵਤੇਏਕਾਕ੍ਰਿਸਨੀਦੇਵਾ॥ਆਤਮਹ॥ਸਰਬਦੇਵ
ਤ੍ਰਿਆਕਾਂ॥ਅਤਿਸੇਦੇਵਾਇਕਾਕ੍ਰਿਸਨਦੇਵਹੈਸੋਕ੍ਰਿਸਨਦੇਵ
ਰਥਕਾ॥ਆਤਮਾਹੈ॥ਦੇਵਾਸਿ:ਦੇਵਹੈ॥ਜਾਣਾਸਿ:ਜਾਣੇ॥
ਦੇਵ:ਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪਹੈ॥੪॥੧੦ ਸਲੋਕਮ:ਪਾਪੀਠਕਾਉਸੀ
ਰੂਪਾਲਪਰਿ ਤਕਾਧੇਤ੍ਰਪਕਮ ਦਤਿਚਲਇਆਸੋਏਕਦਿਨ
ਧਾਏਕੇਪੁਰਾਤਨੁਪੁਸਤਕ ਲਿਆਤਾਭਇਆ॥ਤਿਸਮੇਂਏਕ
ਕਾਗਜੂਪਰਚਾਰਸਲੋਕਕਰੇਪ੍ਰੇਸੋਪੰਡਿਤਾਂਕੋਦਿਖਾਏ॥ਜੋਏ
ਉਕਿਸਅਖਾਰਜਕੇਸਲੋਕਹੈਤੌਪੰਡਤਾਂਕਹਿਆ॥ਤੇਰੇਧਾਏਕੇ
ਨਸਕਜੀਭਗਾਤੇਆਦਤਾਰੂਪੰਜਾਬਮੇਂਹੋਏਹੈਂ॥ਤਿਸਨੇ
ਉਪਦੇਸਕਰਿਆ॥ਥਾ॥ਤਾਂਧਰਮਦਾਤੇਨੇਕਹਾ॥ਤਿਨਕੀ
ਗਾਥੀ[illegible]ਅਗ੍ਰੁਕੋਈਹੈ॥ਤਾਂਉ॥ਅੰਕਪਾ॥ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀ

ਸੁਣੀਤੇਹੈ। ਤਬ ਧਰਮਦਾਸ ਤਿਨ੍ਹ ਸਲੋਕ ਲੈਕਰਕੇ ਰਸਨ ਕੋ
ਲਗਾ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੇਂ ਆਇ ਮਿਲਿਆ
ਔਰ ਵੇ ਦੋਨੋਂ ਤਿਨ੍ਹ ਸਲੋਕ ਭੀ ਅਗੇ ਰਖੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਰਜ
ਨ ਜੀ ਪੂਛਿਤ ਹੈਂ ਇਕਰ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕਹਾਂ ਸੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਕਹਾ
ਜੀ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕਾਂਸੀ ਜੀ ਸੇਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕਰਿ ਕਹੋ ਜੋ ਰਾ
ਭਾਸ ਖੀਲੀਆਂ ਦਾ ਮੋਹ ਨਹੀ ਛੁਟਦਾ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕਹ
ਤੇ ਭਏ। ਕਤਿਚ: ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਨ ਕਿਸਕੋ ਹੈਂ ਨ ਕਹਾਂ ਹੈਂ ਸਿਥੇ
ਦ: ਕੌਤਕਾ। ਚਪਲ: ਚੰਚਲੁ। ਮੋਹਿਨੀ: ਮਾਯਾ। ਪੇਖੰਤਿ: ਪੇਖ
ਦਿਆਂ ਹੀ ਨ ਐਸੀ ਪੇਖਕੇ। ਕਰੰਤਿ: ਕਰਦੀ ਹੈਂ ਨ ਕਰੋ। ਲਬ
ਧੀ: ਲਬਦਾ ਹੈ। ਅਚੁਤ: ਹਰੀ ਕੇਨ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾ ਹਰੀ ਇਸੀ॥
ਤਨਹ: ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰਨ ਸਰੂਪ ਦੇਤਨੂੰ ਮੈਂ ॥੧॥ ਧ੍ਰਿਗੰਤ: ਧ੍ਰਿਗਕਾਰ ਹੈ
ਸ਼ਿਹਾਰਸਕਹ: ਅਹਾਰ ਕੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੋ। ਸਤਿ: ਸਤੁ ਹੈ। ਨ॥
ਮਿਥਿਤ: ਮਿਥਿਆ ਹੈ। ਖੀਣੰਤ: ਖੀਣ ਹੋਇਆ। ਬਲਨੰ: ਬਲੁ।
ਬਰਧੰਤਿ: ਬਧਤਾ ਹੈ। ਜਰੂਆ: ਬੁਢੇਪਾ। ਹਿਤੰਤ: ਹਿਤ ਹੈ। ਅ
ਤਿ ਸੇਕਰਣਾ। ਅਬਿਤ: ਪਰਾਏ ਦੇਹਨੇ ਹਾਂ। ਗਨੰਤ: ਗਿਣਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਿ
ਆਨ: ਤ੍ਰਿਸਨਕਾ। ਧਰਮੰ: ਧਰਮਰਾਜਾ। ਪਤਿਤ: ਪੈਂਦਾ ਹੈ।
ਦੇਹ ੦ ਜੋ ਹੈ। ਪੂਛ ਧਰਮਦਾਸ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਤ੍ਰਿਸਨ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਸੁਧਿ: ਅਸਰਾਭੀ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਰੀਧਿ ਦ ਤ:
ਮਨਾ ਦਿਜਧੇ। ਤ੍ਰਿਕਾਰ: ਕਥਾ। ਕੋਟਿ: ਕੋਟਹੈਦੇ ਸਿਰੂਪਿ॥
ਤੌਜਿ: ਜਲ ਧੀਰਜ ਰੂਪੀ। ਚਰਮਣਹ: ਚੰਮ ਦਾ। ਨਦਿਤ: ਨ
ਉਦਾਰਿ: ਦਰਦ ਜੋ ਇਨ੍ਹੇਂਦੀਆਂ ਗੋਲਕਾ। ਤਭੀਤ: ਤਖ
ਤਿਆਂ ਤੇ। ਵਾਇ: ਪਉਣਾ। ਅਸਥੀਤਨਹ: ਥੀਆ। ਜਾਣੰਤਿ:
ਜਾਣਦੇ ਨੇ। ਪ੍ਰਿਥਮੰਤ: ਉਪਰ ਦੇਹੈਂ। ਹਰਿ ਧਾ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ।
ਜਪੰਤਿ: ਜਪਣਾ॥੪॥ ਪੀਠਕ ਐਸੇ ਉਸਤਤ ਕਰੋ। ਸ
ਭੇਤ: ਸੈਰੂਣਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਜਿ: ਤ੍ਰੈ। ਅਚੁਤ: ਹੇ ਆਗਿਆ ਪੂਰਨ:
ਹੇ ਪੂਰਨਾ। ਬਹੁਲੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ: ਬਹੁਲਿਤਾ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਨ
ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਕੇ ਪਾਲਣਹਾਰਾ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਉਚੇ ਹੈ। ਸਰਬਾਗਿ
ਹੇ ਅਪਾਰਾ। ਤਿਆ ... ਦਾਸ ਹੇ ਜਿਸਕੋ। ਪ੍ਰਿਯਜੀ: ਪਿਆਰੇ
ਪ੍ਰਿਯਾਮ ੦ ਦੇਨਾ ਹੈ। ਚਰਣ: ਚਰਣਾਂ ਮੇਂ। ਪਾਈ ਸਰੂਕੀਰਧਿ
ਆਕਾ ਬਲੁ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਛੇਰਦਾ ਧਾਧਿਕ ਪੇਖੰਤ ਮਿਰਗੀ ਲਖ

ਪ੍ਰਸਰੇਣੁ ਆਦਿਪਹ: ਲਖ: ਨਿਸਾਨਾ ਪ੍ਰਸਰੇਣ: ਪ੍ਰਸਾਰਤ
ਭੁਜਾ ਆਦਿ ਪਹ। ਥੰਨ੍ਹ ਦਾ ਰਥਕਾਰ ਆਹੇ: ਅਸਚਰਜ ਦਾ
ਪਹੁੜ੍ਹਾ ਜਾਸਿ: ਜਿਸ ਰੋਗ ਰਖੇਣੁ। ਰੱਖਕ ਛੇਦੂਤੇ। ਛਿਜਤੇ
ਧਾਤ ਸਰੋ॰ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਵਰੂਮਾਰੇ ਕਰਤ॰ ਪਰੀਖ੍ਯਤ ਤਪਬਲ
ਦੇਤ॰ ਆਪ੍ਰ। ਤੇ ਤਪਬਲ॰ ਕਾਰੀ ਚਤੁਰ: ਚਾਰੇ ਬਿਖੁਮ: ਕ
ਠਕਾ ਬਾਨ: ਭੋਗਾ ਮੈ ਮੰਦ ਗਾਊਚ: ਊਚੇ ਹੋਦਿਤ: ਰੋਵੀ
ਜੋਬਾ ਪੁਰਖਹ: ਪੁਰਖ ਕੀ ਕੀਟੀ: ਪੁਸਖ ਮੈ ਕੀੜੀ ਰੂਪ
ਹੈ ਇਕ ਰਿਤ ਖਕ ਸ੍ਵਪਾ ਸਾਜ: ਸਾਜਾ ਅਕਰਖਤੇ। ਖਿਚ
ਤ ਭਜਾ॥੭॥ ਸਵਈਏ: ਪ੍ਰਹਮਦ ਭਿਪਦੇ ਸੁਦ ਦੇਦਾ ਜਿਉ।
ਰਤੁ: ਪ੍ਰੀਤ ਹਿਤ। ਹਿਤ ਕਰਣ ਆਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੈ ਕੀ
ਰਤੁ: ਕੀਰਤ ਨ ਕਰਨਾ ਕਲੀ: ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਹੋਇ॰ ਕਰਮੁ ਗਤ੍ਰਿ
ਤੁਆ! ਕਰਹੇ ਜੋ ਗੁਹੈ ਤ੍ਰਾਗਤਿ: ਤ੍ਰਿਸੁ ਕੀ ਗਤਿ ਆਗਤ
ਦਾ ਤ੍ਰਿਸੁਕੇ ਆਗਤ: ਆਪਤੇ ਭ੍ਰਮਤੇ ਮੈ ਹੀ ਰਮਣਿ: ਰਮਿ
ਆਹੇ ਆ ਬਾਨਿ: ਮੈ ਜਾਣ ਦੇਠੇ ਦੂਜਾ ਟਿਰੁਜੀ: ਦੂਜਾ ਆਦਿਕਾ
ਹੈ ਅਮੋਘ: ਸਫਲਾ ਦਰਸਨਿ: ਸਿਤ ਦਾ ਹਰੀ ਬਸਿਤ: ਬ
ਸਤਾ ਹੈ ਰਸਨਾ॰ ਮੈ ਹਰਿ ੪। ਮਨਾ ਦਿਕਰੇ ਪ੍ਰਿਆ: ਪ੍ਰਿ
ਆਰਾ ਜਪਨਾ: ਜਪਤਾ ਹੈ॥੮॥ ਪੀਠਕ ਜਗਤ ਨ੍ਰਪਣੀ
ਮੀਰੂਪ ਕਰਕੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਰੁ: ਬਹੁੜ੍ਹੇ ਨਖਿਤ੍ਰ: ਤਾਰੇ ਬਸੁਧਾ:
ਧਰਤੀ ਗਿਰ: ਪ੍ਰਬਤ ਤਰ: ਬ੍ਰਿਛ ਸਿਖੰਡ: ਸਹਿਤ
ਖੰਡਾ ਦੇ ਲਲਨਾ: ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੀਤ: ਹਿਤ੍ਰ ਹੋਰਾ ਛੇਦਾ॥
ਪਟਿਤ ਮਾਇਆ ਕ ਨਿਕਮਾ ਨਕ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਜਸ ਦਾ ਕੇ
ਦਲ: ਸੁਧਾ ਅਮ੍ਰਿਤ: ਮਾਣਿਕ੍ਰਾ ਰੇਣੂ॰ ਇਸਾ ਬਿਰਲੋ॥੯॥
ਬਿਲਿਬ। ਭੋਰਿਆ ਨਾਮਿ: ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਲਖਿ ਦਾਹ: ਲਖਦਾ
ਮਾਧਵ ਹ: ਮਾਯਾ ਦਾ ਪਤੀ॥੧੦॥ ਮਰਤ॰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਆਹੇ!
ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਬਿਨੋਦ: ਕੌਤਕਾ ਮੈਂ ਆਮੈ ਜੋ ਅਲੇ ਸਾਹਿ: ਸਾ
ਨਰੀ ਜੋ ਮੈ ਸਾਨਾਰੀ ਹੈ ਬਾਹਿਕੂਮ: ਅਦਸਤ ਮੈਂ ਕੂੜ
ਲਾਹ: ਕੂੜ ਲਾਦਿ ਭੁਜ ਛਿਆ ਬਾਚਿਤ੍ਰ: ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀਆ ਦੇ।

ਰੇ: ਮੰਦਰ ਹੈ ਸੁਭੰਤ: ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਤ: ਏਹੁ ਅੰਤਰ ਦੇ ਤੁ ਆਇਆ॰
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਸੁਮਾ ਪਿਤ। ਪ੍ਰਿਆ ਪ੍ਰਤਿ ਹੈਂ ਪ੍ਰਸਰਣ ਦਿਸਤ: ਆਸਰਾ ਪਿਤਾ ਦ
ਰੋ: ਹੇ ਮਾਈ: ਤੇਰੇ ਤਾਂਈਂ ਨਮਹ: ਨਮਸਕਾਰਾ ॥੧੧॥ ਪਠਿਕਾ ਦ੍ਰਿਦ
ਰੂਪ ਸਿ ਸਾਰਕ ਹੈਂ ਉਰੰਧ: ਸ੍ਵਰਗਾ ਨੀਚ: ਨਰਕੁ ਨਾਨਾ: ਬੇਦੂਨਾ
ਸਮੂਹਿ: ਬਹੁਤਾ ਛੈਦਾ ਰਾਜਿ ਤਹਿ ਨਿ: ਰਜਤੇ ਹੀਨਿ [illegible]ਲਾ
[illegible] ਨੈਤ ਆਤਮਾ ਨੀ: ਅਪ੍ਰਮਾਨਾ ਮਾਰਗੀ॰ ਏਹ ਜੋ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਾ ਦ
ਖੋਂ ਬਿਨਾਸਨਿ: ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਸਾਬਿਰੰ ਹੈਂ ਨਾਸਕ ਜਿਨ੍ਹੇ
ਦੇ ਜੋ ਭਜਨ॰ ਕਾਟ ਜੋ ਮਨਿ: ਭੇਜਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਵਾਇ ਸਾਧ
ਤਹੇ ਏਨਾ ॥੧੨॥ ਛੈਦਾ ਕਿਰਪਾ ਹਰੀ ਅੰਤ ਸਤਿ ਤਰੁ ਗਿਆ
ਨਿ: ਕਿਰਪਾ ਹਰੀ ਦੀ ਹੋਵੈ ਜ ਪ੍ਰਤਖ ਸਤਿ ਵਿਖੇ ਤਤੁ: ਸਰੂਪ
ਕਾਰਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਬਿਰਾਮ ਸੀਧ: ਖਿਨੂ ਦੀ ਹੈ ਬ
ਧਾ: ਬਧੀਕ ਸਲਖਾਨਿ: ਆਨੂੰ ਦਕਥਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ।
ਬਸਿਤੁ: ਬਸੀਕਾਰਾ ਰਿਖਿ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੀਤਲਤਾ: ਸੀ
ਤਲ ਹੈ ਅਤ ਸੋਕ ਰਕੇ ਸਿਤੁ॰ ਕੀ ਮਹਿਤ: ਮਹਿਤਾ ਦਰਸ॰
ਮੋ ਨਲੀਨੁ: ਅਰੋਦਾ ਬਾਜੰਤ: ਬਜਦਾ ਹੈ ਸਬਦ ਦੇਵੀਹਾ॥
ਵੀਣਾ ਏਸ ਬਦ ਦੇ ਬਾਜੰਤ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰ
ਹਮਾ ਵੀਣਾ: ਮੰਨਾ ॥੧੩॥ ਬੇਦਾ: ਜੋ ਉਪਦੇਸੁ ਸਾਰੁ ਹੈਤ: ਵਿ
ਚਾਰਦੇ ਹੈਂ ਗੁਣੀਆ॰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਗੋਪਾਲਾ: ਜਗਤ ਸੀ।
ਬਹੁ ਬਿਧਿ॰ ਕੇਤੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦੇ ਉਪਦੇਸਨਾ ॥੧੪॥ ਪਠਿ
ਕਾ ਪ੍ਰਸਦਾ ਤਿਰੇ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਸਿਖ
ਇਕਾ ਰੇਕ ਮਹਾਰਾਜ ਆਮਦ ਹੁਏ ਹੈ ਨਵੀ ਤੇ ਖਰਚ ਬਢਾ ਹੈ
ਕਾ ਕਰਾਂ ਰੀਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹੈਂ ਸਲੋਕ ਕਹ: ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਨਬੇ
ਧਨਾ: ਸਬੀ ਦਾਹੀ ॥੧੫॥ ਚੇਤ: ਚਿਤਾ ਬਿਧਿ॰ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਰ॰
ਕੀਆ ਹੈਤ: ਸੋਰਾ[illegible]: ਥੀਰਨਾ ਛੈਦਾ ਭਰਮਾਇਆ
ਧਿਕਾਰ: ਵਿਸੇ ਤਿਸ ਕਰ ਮਲਨਿ: ਮਲਨ ਹੈ ਛੈਦਾ ਅਨੇਕ ਜੋ
ਨਿ ਜਠਰਾਗਨਿ ਫਿਰੇ ਤਾ ਨਾਹ ਸਿਮਰੇ: ਜੈਨਾ ਦੇ ਦੁਖ ਨੂੰ ਦ
ਹਰੀ ਨਾ ਕਰਤ: ਕਰ ਆਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ: ਪਾਪੀ ਨੂੰ
ਮਹ: ਵਿਖੇ ॥੧੬॥ ਪਠਿਕਾ ਸਿ ਸਤ ਕੇ ਦੁਖ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਿਰਤ:
ਗਿਰਤਾ ਗਿਰ ਤੋ ਪ੍ਰਤਿ: ਪੜੇ ਪ੍ਰਤਾਲ: ਗਿਰਦੀ ਪੇ ਸੀ:
ਜੈਸੇ ਦੁਖ ਹੋਇ ਜਲਿਤ: ਜਲੇ ਦੇ॰ ਹਿਰਦੀ ਪਿ ਬੇਦ

ਤਰਹ: ਪ੍ਰਸੁਲਯਸਿਤ੨ ਦੀਵਿਦੀਅਗਾਧਿਕਾਰਜੈਸੇਵਿ੍ਹ
ਦੁਖਹੋਵੈਯਹਿਤਿ: ਰੁਕ੍ਰੋਤੋਜੀ: ਜਲਦੋਤਰੰਗੀ: ਪ੍ਰਿਹਮੈਂ
ਜੈਸੇਵਿਦੁਖਹੋਵੈਤਿਸੁਤੋਚਿਤ੍ਰਾਂ ਦਾਵਿਬੀਇਕਦੇਹਮਰੇ
ਈਹਾਂਜਨਮਤਿਮਰਣਾਂ ਹੀਰਹੈਸਦਾਸਿਧਤਿ: ਸੁਧਰੈ
ਨਾਨਕ ਕੁਛੁਆਸਰਾਭੀਤੋਕਹੇਹੈਂ ਅਸਥਿਤਿ: ਆਸਰਾਹੈ
੩ ਮਨਾਦਿਕਰੋਜਤਿਨਕਾਲਕਰੋ ਜਨਹ: ਜਣਹਾਰਾ੧
੧ਪੋਰ: ਪੜ੍ਹਾਹਤੁ: ਹਿਜਾਕਰੇਜਨਮੰ ਕਾਵਿਖਾਦੇ:
ਬਿਸੇਈ ਜਗਲੰ ਦੇਖਾ੧੮ ਅਧਿਕਾਰ: ਅਗਿਆਨਮੋ
ਪ੍ਰਕਾਸੰ ਗਿਆਨਰੂਪੀਰਮੈਤਿ: ਜਪਿਆਂਯਸੀਤੰ ਨਾਮ
ਭ੍ਰੋਂ ਕਰਕੋਭੀਤਿ: ਡਰੋਰਹਿਤ: ਗਹਿਆਦਸਨਹ: ਸਿਤਕ
ਵਿਹਰਿਕਾਹੋਵੈਪ੍ਰਾਪਤਿਸਰਣਿਜੋਰੀ: ਸਰਣਾਗਤਿਕੇ
ਪਾਲਣਹਾਰਾ ਖੇਮ: ਮੋਖਾਕਰੋਤਿ: ਕਰੇ ੧੯ ਕੈਸਾਹੈ
ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਗਹੀਦਹ: ਅਗੋਭਿਪੇ: ਹੋਦੋਭਗਾਈ:
ਭਗਤਾਂਕਾਦਾਨੰ ਕਰਦਾਹੈਦਾਤਾਰ ਕੋਪਾਇਆਕੇ
ਸਕਰਾਨਕਿ: ਕੀਏ ੨੦ ਛੇਦਾਪਰਿਅਪਰਿਧਾਰਣਹ: ਆਸ
ਰੇਤੇਨਆਸਰਿਆਂਕੋਧਾਰਣਹਾਰਾਹੈ ਨਰਹਰਹ: ਨਰਹ
ਰੀਕਾਭੂਤ: ਜੀਵਾਦੀਨੰ ਕੋਦਾਮੋਦਰਹ: ਭਗਤਵਸੁਹੋ
ਇਕਰਿਦੈਮੈ: ਰਸੀਕੇਸਾਖਤਿਦਰਕੇਧੀਰਦਾਇਆਮ੍ਰਤਹ:
ਰੂਪਾਪ੍ਰਸਾਦੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਤੋਨਹਾਧਿਸਰਿਤਿਰ: ਮਨਾਦਿਕਰੋ
੨੧ ਸਮਰਥ: ਸਾਧਨਮੋਸੇਦਕੇ: ਸੇਵ੍ਰਕੀਹੈ ੨੨ ਭਰਣ:
ਅੰਨਕਰਿਪੋਖਣੰ ਪ੍ਰਸਟਕਰਣਹਾਰਿਤਕਾਧਿਸਸ: ੫
ਸਥਾਨਾਕ੍ਰਦਨ: ਬਸੜ੍ਹਾਦੇਵਿ: ਦੇਤਾਹੈਸਿਜੋਤ: ਸਿਲ
ਦਾਹੈਜਨਮੰ ਕਿਸਕਰਕੋਚਤੁਰੰਹੈ ਚੇਤਨਹ: ਚੇਤਨ
ਮੈਂਦਰਤੇਤਿ: ਦਰਗਤਿਤਾਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦਹ: ਕ੍ਰਿਪਾਤੋਹਰਿ
ਹਰਿਹਰੇਂ ਜਪਇਦਾਰਚਨੰ ਜੈਹੈਨਗਾਤਿਓ੨ ਭੇਦਾ
ਨੰ ਕਹਿਆਹੈ ੨ਗਾਪਰਥੇਨ: ਪਿਛਲੇਤੇਪਿਛਲਾ
ਕੂੰਚੇਤੇ: ਭੋਗਦੇਹੈ ਅੰਹੀਪਤਿ: ਰਾਜੇ ਮਾਰਤਲੋਕਾ: ਮਾ
ਤਲੋਕਮੈਂਦਮਾਰਤੇਹੈਲੋਕਾਂਨੂੰ ਨਾਨਕੰ ਤਿਸਕਾਫਲ ੨੪
ਪਿਥ: ਗਹਿਤਾ ਜਸੁ: ਜਿਸਕੋਸਿਮਰਣੰ ਕਾਹਰਿਦੇਤ

ਰਹ: ਰਿਦੈ ਮੈ ਅੰਤਰਗਾਹੈ ਅਰੋਗੀ੦ ਭੀ ਆਧੀ ਬਿਆਧਿ ਮਿਤ੍ਰ: ਨ ਬਿਆਪੈ
ਤੋਖਦ ਪ੍ਰਿਥਾ: ਪੀੜਾ ਕੋਈ ਆਨਤ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ੦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸ੦
ਕੈ ਆਰਿਦੈ ਤਰਹ: ਰਿਦੇ ਅੰਦਰ ਮਹਾਰੋਗੀ੦ ਭੀ ਹੋਇ ਦੈ ਆਨਤੇ
ਹੈ ਆਰੋਗੀ ਆਧਿ੦ ਜੋ ਜਕਰ ਕੇ ਨ ਧਾਰਮਨਿ: ਕੁਰਣਾਦ ਜਪ
ਣਾ ਸੁ੦ ਭਾਧਾਰਣੁ੦ ਕਾ ਪਿਤ੍ਰ: ਪੀੜਤਾ ਨ ਧਸੀਤ:
ਸਿਤ ਹੈ ਮਿਰਸ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਵਾਨਕੁ੦ ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰੇਣ:
ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੈ: ਸੇਵਕਾ ਹੋਇ: ਹੋਵੈ ਭੂਪ: ਸਮੀਪਾ ਤਿਜਣ:
ਇਸਾਬਿਤਾ ਤੇ ਨਿੰਦਕ੦ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਆਦ੍ਯ: ਹਥਿਆਰ
ਸੇਵਕਾ ਹੋਇ ਦੈ ਸਮੀਪਾ ਇਸਾਬਿਤਾ ਨ ਗਭ ਦੇਤਿ: ਹੁੰਦਾ
ਪਿਤ੍ਰ ਦ ਮਾਤ੍ਰ ਸੈ ਕਮਾ ਭਿਰਾਣੁ ਹਿ: ਅਧ ਦ ਪਤਾਲ ਮੈ
ਭੁਦਿਤਿ: ਭੇਤੇ ਅਗੇ ਦ ਸ੍ਵਰਗਾਦਿ ਲੋਕਾ ਮੈ ਦੁਖਨਹ: ਦੁਖੀ
ਸੁਖਵਾਸਨਹ: ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਦ ਸੁਖਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਵਾਸਨਾ ਹੀ
ਨਧ ਸਿਨ੦ ਹੈ ਸੂਰ੦ ਮੋ ਪ੍ਰਿਕਾਮੇ ਨਾ ਕੋਹ ਬੀਆਰੁਚ
ਹੀਏ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਜਨਾਹ: ਸੰਤੋਦ੍ਯਾਤ ਨਿ੦ ਮੈ ਪਾਹਰੀ ਹੈ।
ਨਿਮਿਤਹ੦ ਰੂਪੀ ਆਦ੍ਯਹ: ਹਥਿਆਰ ਧਾਰਣਾ ਦਾਰ
ਸੇਣਿ: ਕਰਣੇ ਦ ਜਪਣੇ ਆਦਿ: ਸਰਣਾ ਸਬਦ੦ ਦੀਏ ਹੀ
ਹੈ ਕਰਿ੦ ਹਥ ਦਿਖੇ ਚਰਮਣਹ: ਢਾਲ ਹੈ ਆਭੂਤ੍ਰ:
ਅਸਵਾਰ ਦ ਇਸਾਬਿਤ ਹੋਏ ਅਸ੍ਵ: ਘੋੜੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ
ਰਥ੦ ਮਨਨ ਰੂਪੀ ਨਾਗਹ: ਹਾਥੀ ਨਿਧਾਸਨ ਰੂਪੀ।
ਮਾਰਗਹ: ਰਸਤਾ ਭਗਤੀ ਦ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੇ ਸੈਨਾ੦ ਸੈਨਾ ਪ੍ਰ
ਪੀਤ: ਪਿਆਦੇ ਤੈ ਹੈ ਨਬਿਸ: ਦ੍ਵਿਸਰੂਪ ਦ ਸਮਹਾਤ
ਸਕਰਹ: ਚੋਰ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਨ ੮ ਛਾਇਆਂ ਦ ਤੈ ਜੋ ਸੋ।
ਤਤਹ: ਤੈ ਜੇਹੀ ਕੁਟਿਧ ਮੋਹ ਮਿਥ੍ਯਾ ਹੈ ਰਾਚਿ: ਰਚੇ ਹੈ
ਦੁਰਮਤਿਹ: ਦੁਰਮਤੀ ਏਨਾ ਮਰਹ੦ ਉਪਰਿਤਾ ੩੦।
ਛੇਦਾਨਰ: ਨਾਹਿ ਨਿਗਮਾਦਿ ਵਿਦਿਆ ਮੈ ਨਿਧਾਨ: ਚਕ੍ਰ
ਗੁਣਚ: ਗੁਣਾ ਦਾਲਾ ਭੀ ਨਹੀ ਤਤ੍ਵ੦ ਰੂਪੀ ਜਿਨ ਹੀ।
ਕੰਠ੦ ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਵਾਚੇ ਚਲੁ੦ ਦਿਵਾਪ੍ਰਭੋ [illegible] ਤਰੁ੦ ਧੋਰ
ਸੋ ਚਾਤਰਹ੦ ਗਿਆਨੀ ਮੈ ਭਾਗ੦ ਦੇ ਉਦਿਮ੦ ਕ
ਰਕੇ ਦ ਉਦੇਹੋ ਣਕਰਾ ਦਾਧੀ: ਲਧਦੀ ਹੈ ਆਇਆ:

ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੀ ਗੀ॰ ਕਰਾਖਲ: ਮੂਰਖਾ ਪੰਡਿਤਤਹ: ਪੰਡਿਤ ਹੋਵੈਂ ॥੩੧॥
ਛੇਦਾ ਕਿੰਨਿ ਦਿਖੇ ਰਮਨਾਮਮਾਲਾ ਰਮਣੀਅ: ਸੁੰਦ੍ਰ ਹਸਤਉਚ:
ਗ੍ਰਪਤੀ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਰੂਪ ਧਾਰਣੀ: ਧਾਰਿਓ ਜਿਹ: ਜੀਵਾਂ ਕਾਣੇ
ਕਹਿਆ ਉਤਮ ਜਲੋਕੁ: ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਨੰਦਨੀ:
ਆਨੰਦਨੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ॥੩੨॥ ਹੀ ਨ੍ਰਿਸ: ਹੀਣ ਹੈ।
ਭ੍ਰਸਟ ਨ੍ਰਹ: ਭ੍ਰਿਸਟ ਹੈ ॥ ਸੂਕਰਹ: ਕੁਤੇ ਦ ਤਲੋਭੀ ਹੈ ਵ ਸੂਕ
ਰ ਸੈਂਕਾਣ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕਾਂ ਚਰਣ ਛੋਡ ਤਜ ਹੀ ॥ ਸੂਕਰਹ॰ ਦਤਯਰ
ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਮਲੁ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣ ਏਹੁ ਹੈ ਮਲੁ ਖਾਇ ਕਾਰਿਸ਼ਾਂ
ਹਛ ਕਰੈ ਹੈ ॥ ਗਰਧਬਹ: ਗਧੇ ਦ੍ਰਿ ਤਕੀ ਚ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣ ਏ ਪਤੀ
ਕਾ ਭਾਰ ਉਠਾਇ ਕਰਿ ਪੇਟ ਉਰੇ ਪਰਿ ਤੈ ਭਰਤਾ ਹੈ ॥ ਕਾਕਹ: ਕਾ
ਗੁਦਤ ਪਾਪਾ ਕਰਿ ਕਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣ ਏਹੁ ਜਹਾਜ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੀਕੋਰਸ
ਤਾਦਾ ਜਿਦਾ ਹੈ ॥ ਸਰਪ॰ ਦੰਤ੍ਰਾ ਬਿਨਾ ਕਾਰਜ ਤੇ ਪਰਕੋ ਦੁਖਤ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣ ਏਹੁ ਸਪ ਤੁਰਗੁ ਰਾਂਕੀ ਆਨ ਤਾ ਹੈ ॥ ਇਕੋ ਮਰਥ
ਮੈਂ ਸਰਪ ਨਹ ਕਣਾ ਕਰਤਾ ਏਕ ਮੈ ਨਹ ਨਿਆਰਾ ਕਰੈ ॥ ਇਨ ਪਾਂਚੋ ਕੇ
ਤੁਲਿ ਹੈ ਓਹੁ ਖਲਹ ਵ ਏਨਾ ਦੇ ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਓ ਖਲਹਾ ॥੩੩॥ ਭਗ
ਨ: ਭਗਤ ਰੂਕਰੈ ॥ ਭਿਦਥੀ: ਰਿਦੇ ਦਿਖੋ ॥ ਦਿਸਟਾਤਿ: ਦੇਖਦੇਸ
ਜਮਦੂਤ ਵ ਜਮਦੂਤਾਨੂ ਓਹੁ ॥੩੪॥ ਨਚ: ਨਹੀ ॥ ਪਨਿ: ਬਹੁਤਾ
ਭੂਪੰ: ਖੁੰਦਰੂਪਾ ਰਾਜਨਹ: ਰਾਸਨਾ ਭੋਜਨੰ: ਚਾਵਲਾ ਦਿਆ ਬਿ
ਜਨਿ: ਸਾਲਿ ਨੇ ਅਰੁ ਮੇਦੇ ਆਦਿਆ ਦਛ: ਸੁੰਦ੍ਰਾ ਅੰਬਰਹ: ਬਸ
ਤ੍ਰਾਂ ਬਨਿਤਾ॰ ਕੋਮਲ ਨਰੀ ॥ ਚਤੁਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥ ਚਤੁਰ॰ ਜੋ ਉਮੈਂ ਚੋਚ
ਲਹ: ਚੰਚਲਾ ਦਿਦਾਰੇ ਮੈ ॥ ਪ੍ਰਸ ਦੁਰਲਭ ਕੀ ਹੈਆ ॥ ਉਤ੍ਰਾ ਦੁਰਲ
ਭ: ਕਠਨ ਲਭਦਾ ਹੈ ॥ ਨਮਹ: ਨਮਹੈ ॥ ਲਬਧਿ: ਲਾਧਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਤ॰
ਮੈ ॥ ਪ੍ਰਭੰ॰ ਕੀਹੋਦੈ ਤਾਂ ॥੩੫॥ ਜਤ ਕਤ੍ਰਹ ॥ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ॥ ਤਤਹ:
ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ: ਦ੍ਰਿਸਟਆਦਤਾ ਹੈ ॥ ਲੋਕਹ: ਲੋਕਾ ਮੈ ॥ ਰਮਣੰ:
ਰਮਿਆ ਹੈ ॥ ਲੇਪੁ: ਦਿਸੈ ॥ ਛਿਪ: ਕਲਿ ਕਾ ਲਿਪਤੇ: ਲਿਪਾਇਮਾ
ਨ ਹੋਇਆ ॥੩੬॥ ਬਿਖਿਆ: ਬਿਖਿਆ ਭਸਜਤਿ: ਹੈਤੀ ਹੈ ॥ ਭਿੰ॰ ਕਰਕੋਮਤੀ
ਤੇਤ: ਭੀਤਰ ਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ॥ ਨਾਨਕੰ॰ ਜ ਥੁਹੋਇਆ ॥੩੭॥ ਸੀਲੰ॰ ਦੇਹੈ ਦਲਾ
ਹੈ ਅਸੰ: ਮੇਰੇ ਕੋ ॥ ਸੀਲਿ: ਸੀਤਲਤਾ ਦੇਦੈ ॥ ਮਾ ॥ ਦੇ ਜੋ ਸਰਧ॰ ਦਿਖੋ
ਸੀਲਿ: ਸੀਤਲਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮਮੰ: ਮੇਰਾ ਹੀ ਸੀਤਲਤਾ ਹੈ ਵ ਸੀਲ ਸੁਕਾ
ਦਾ ਲੇਪ: ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ॥ ਛੇਪ: ਕਲਿ ਕਾ ॥ ਲਿਪਤੇ: ਨਹੀ ਲਗਦਾ ॥੩੮॥
ਰੂਤੇਣ: ਭ੍ਰਤਿ ਅਗਰ ਪੇਹੁਰੀ ॥ ਜਾਧ ਸਦਾ ਨਹ: ਸਾਧਨਾ ਸਹਿਤ ਸਿਧਜਨ

ਤੇ੧੭ਅਪੀਠਕਾਅਜਨਾਕਾਸਰੂਪਕਹੇਹੈਂਪੂਰਨਲਖਣਕਰਾਨਾਮ:ਨਾਮ
ਕਰਕੇ।ਪੂਰਨਹ:ਪੂਰਨਕਾਸੁਖੰ੦ਇਜੋਕਰਕੇ।ਸੂਆ੦ਇਜੋਕਰ
ਕੇ।ਇੰਦ੍ਰਕਾਜੇਤਹ:ਵਿਜੇਜਕਰਤਿਆਰਾਗੇਹੈਂ।ਕੀਰਤਨ੦ਇਸੇਕ
ਰਕੇ।ਅਲੇਪ:ਅਲੇਪਹੈ।ਆਜਾਤੇਕੇਜੇਜੇਸੋ।ਉਪਦੇਸ:ਉਪ
ਦੇਸਕਹੇ।ਭਗਤਿ੦ਕੀਭਗਤਿਕੀਭਾਵਨੀ:ਸਰਧਾ।ਇਜੋਕਰ
ਸਮ੦ਜਾਣਤੇਹੈਂ।ਸਤ੍ਰ੦ਕੋ।ਸੋਤਿ:ਸੁਣਿਕੇ।ਸਵਣਿ:ਕੈਨਾਕਰਕੇ
ਜੋਕਾਰਿ।ਅਧੁ:ਆਪਭਾਵਾਰੋਣਕਹ:ਪੂਰੀਮਾਨੋਆਪਕੋ।ਘਟ:
ਛਿਆ।ਰਾਨਕ੦ਤੰਕਾ।੪੦।ਪੀਠਕਾਰਿਹਸਤਿਕਾਦੂਖਕਾਣ
ਨਕਰੇਹੈ।ਅਜਾ:ਬਕ੍ਰੀ।ਭਰੀਤ:ਖਾਵੈ।ਵਸਿਤੇ:ਬਸੋ।ਕੇ
ਹਰਹ:ਜੋਰਦੇਜੈਜੇਓਸਦਾਭੇਕਰਿਖਾਣਾਪੀਣਾ।ਇਅਰਥਸ੍ਰ
ਇਹੈ।ਤਿਸਪ੍ਰਸਾਖੀਅਕੁਬਰ ਪਾਤਸਾਹਨੇਬੀਰਬਲਕੋ
ਪਸੋਵਾਸਤੇਬਕਰੀਆਂ।ਦਈਆਂਸੀਜਪਨਜਿਮੀਦਾਰਾਨੂੰ।
ਤਰ:ਤੇਸੋ।ਗਤੇ:ਗਤੀਹੈ।ਸੰਸਾਰਹ:ਸੰਸਾਰਦੀਆਨਾਨਕ੦ਕੋ
ਬੀ।ਬਿਆਪਤੇ:ਬਿਆਪਤਾਹੈ।੪੧।ਛਿਦ੍ਰ:ਦੋਸਾ।ਬਿਘਨ:
ਬਿਘਨਰਕਪਰਕਾਰਜਮੈ।ਅਪਾਧਿ:ਪਾਪਾਨੂੰ।ਮਲ:ਰਾਗਦ੍ਵੇਖ
ਰੂਪ।ਅਪਮਾਨ:ਅਨਾਦਰੁ।ਮਦਿ:ਹੰਕਾਰ।ਮਾਯਾ੦ਮੈ।ਇਸਕ
ਰ੦ਮ੍ਰਿਤ੍ਯਜਨਮਹੋਤਾਹੈ।ਕ੍ਰਮਿਤਿ:ਕ੍ਰਮਦਾਹੋ।ਨਰਕਹ:ਨਰਕਮੈ
ਉਪਾਵ:ਉਪਾਵੰਕਰਕੇ।ਜਪੰਤਿ:ਜਪੁਕਰਾ।੪੨।ਤਰਣ:ਤਰਣ
ਹੋਤਾਹੈ।ਸੀਲ੦ਸੁਭਾਵਾਦਾਨੂੰ੦ਮਾਂਗਾਦਾ।ਆਸ੦ਪਾਰਨਾਮ
ਰਥ:ਪਦਾਰਥਾ।ਆਲ:ਘਾਰਿ।ਗਹ੦ਜਿਸਕੋ।ਜਾਚੰਤਿ:ਜਾ
ਚਦੇਨੇ।ਜਾਚਿਕਹ:ਜਾਚਕ।੪੩।ਦੁਰਗਮ:ਕਠਨਗਵਨ।
ਸਥਾਨ:ਗਿਰੂਪਨਾਦਿ।ਛਿਦਾ।ਦੂਰਪਚਨਤੇਕ੍ਰਮਾਭੇਦ੦ਨਸ
ਹੋਣੇ।ਪ੍ਰਜਨ:ਚੁਗਲ।ਸੁਰਜਨ:ਮਿਤ੍ਰਹੋਣੇ।ਹਰਖੰ੦ਤੋ।ਭੋ੦
ਜਾਹੇ ਖੀਣੰਤ:ਖੀਣਕਰਨਵਾਲਾ।ਭੇ੦ਦਾਇਕ।ਅਟਵੀਜੇ:ਸੀ
ਸਾਰਰੂਪੀਬਨਹੈ।ਧਾਮ:ਧਾਸੁਜਾਨਤੇਹੈਂ।ਪੀਠਕਾਇਹੁਧਰਮ
ਕੇਲਖਣਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ।ਪ੍ਰਭੁ੦ਕੀਮਾਇਆ:ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ।੪੪।।
ਹੈ੦ਮੋਹ।ਬਲਨ:ਬਲਵਨਾ।ਮਰਦਹ:ਮਰਦਨੁਕਰਨਵਾਲਾਹੈ।ਬਿ
ਮੋਹਨਹ:ਬਿਜੇਸੁਕਰਮੋਹਤਕਰੇਹੈਂ।੪੫।ਹੇ ਕਾਮੰ:ਕਾਮਾਦਿ
ਸ੍ਰਮੰ੦ਦੇਣੇਵਾਲੇ।ਲੋਕ੦ਮੈ।ਗਾਮੰ:ਗਮਨਹੈ।ਤੇਰਾ।ਬਿਦਾਰ
ਣਹ:ਨਾਸਕਰਨਵਾਲਾ।ਅਚੁਪ੦ਹੈ।ਜਿਸਦਾ।ਅਦਿਤ:ਵਿਕ
ਤਰਤੇਹੈ।ਚੰਚਲ੦ਹੈ।ਉਚਾ੦ਨੀਚਾ।ਮੇਵਉਚਾਨੀਚਾਮੈ।
ਸਮਾਵਣਹ:ਸਮਾਵਦਾਹੈ।ਵਸਮਾਪਾਹੈ।ਤਦ:ਤੇਰੇਭੇਕੋ।ਬਿ

ਮੰਘਾਤ: ਨਾਮਦਾਸਤੇਾਸਿਰਾਮ: ਸਿਰਾਕਰਾ ੯੮ ਧਾਕਲ: ਕਲਕੇਾਕਦੋਰ:
ਕੱਦੇਈਾਕਰਣ: ਕ੍ਰਿਪਾਾਉਪਰਜਤੇ: ਉਤਪਤਿਹੋਈਤੇਨਾਧਿਖਾਮੰ
ਤੇ:ਧਿਖਈਾਜੀਏ: ਜੀਦਾਕੇਾਦਾਸੰ: ਦਾਸੀਕਰਾਾਕਰੋਤਿ: ਕਹਿਆ
ਹੈਾਸਿਰਤੇ: ਨਿਤਕਾਰੀਕਰਦੇਨੈਾਜਸ: ਜੇਸੋਾਸਾਸਨੰਕਰਾਤ੍ਰੂ
ਤੇ: ਤਾੜਨਦਾਾਸਿਰੇ: ਸਿਰਾਕਰਾਾਅਬਮੰ: ਹੇਨੀਚਦਾਨੀਚਹੋਤੇਹੈ
ਦੀਨ: ਦੀਨਕੇਾਕਰੋਤਿ: ਕਰਤਾਹੈਤਾਂਤੇਹਮਾਰੀਈਕਰੋਦਤੇਕ
ਰੋਾ੯੭ਲੋਲਪਟ: ਚਮਾੜ੍ਹੀਆਹੇਾਸਿਰੰ ਨਾਲਦਾਜਾਸੀਸਿਪਦਾਦਿ
ਚੋਾਸਿਰਸੋਰਹ: ਸਿਰੋਮਨਾਦੇਦਾ ਸਿਰੋਮਨਹੈਤੇਾਬਧਾਰੀੰ ਨੇਤ੍ਰ
ਹੀਆਾਕਲੋਲਤੇ: ਛੋਡਪੀਦਰੂਪੀਕਲੋਲ: ਕਰੇਜੋਦਾਤੇਲਤੇਾਂਦੇ
ਸਾਂਸੋਾਨੀਚੰ ਨਹੀਾਤ੍ਰ: ਤੇਰੇਕੋਾਅਕਰਣੰਕਰੋਤਿ: ਸਿਤ੍ਰਤੇਇ
ਇਕੇਤੇਨਰੇਇਹੁਨਕਰਣਾਸੀਸਿਕੀਤਾਾਅਖਾਦਿਖਾਏ: ਜੋਧੋ
ਧਦਾਸੰਗਰੀਕਰੀਇਹੁਅਭਖਕੇਭਖਿਆਾਹੋਾਅਸਾਡੇਸਾਤਿ:
ਜੋਮਾਤਪਿਤਾਕੀਲਜਾਕਰੀਠਗਧਾਦਾਾਇਹੁਨਸਾਾਜਣਸੀ
ਸੋਸਾਤੇਆਾਸਮਾਜਾ: ਸੰ: ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਅਨਜਾ: ਆਤੇ
ਤਹੈਾਚਾਂਤੇਲੋਭਤੇ ਤ੍ਰਾਹਿ: ਰਖਿਆਕਰੋਾਸਰਣਿ ਹੋਹੈਾਧਰੀਧਿ
ਤੇ: ਬਿਨਤੀਪੂਰਬਕੁਕਹੈਾਨਰਹਰਹ: ਨਰਸਿੰਘਰੂਪਾ ੯੮।
ਪਾਪਾਤਮਹ: ਪਾਪਰੂਪਾਾਸਿਤ੍ਰ: ਪ੍ਰਤਖਨਰੂਦ ਸਤਾਏਗਣਾ
ਸਤ੍ਰ: ਪ੍ਰਤਖਨਰੂਦਾ ਕੰਮਾਦਿਆਾਦਿਤਜਾਂਦੇ: ਜਮਰੂਏਮਰਦੇ
ਹੀਾਭ੍ਰਮੰ ਕਰਕੋਾਭਜਾਨ• ਕਾਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜਦਿਸੰਸਾਂਰੂ
ਪੀਾਰਮਣੰ: ਰਮਦਾਹੈਾਬਿਕਟ: ਕਠਨਾਰੋਗਹਣਹ: ਰੋਗਹੋਇ
ਸਕਾਾਬੈਦੂ: ਬੈਦਹੋਇਕੁ…ਆਰਾਧਿ• ਹੇਨਰਾ ੯੯। ਧਬਿਨਤੀ
ਕਹੈਾਅਗ੍ਯਾਜਰਾਦ: ਮ…ਤਾਾਕਰਣਸੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪਾਸਰਹਿੰ
ਆਇਕੇਪਾਲਣਾਾਅ…: ਇਹੁਕ੍ਰਿਪਾਸੰਸਥ: ਪ੍ਰਸਿਨਸਮਥੇ।
ਧੀਣ: ਦੁਰਕੇਸਮਥੇਾਸਿਮਰੰਤ੍ਰ: ਸਿਮਰਾਸੋਾਪ• ਸਰਣੰ:
ਸਰ…ਲਈਏਾਰਮਣੰ: ਗਾਵੀਏਾਸਿਰੋਣ: ਸਿਰਸੋਤਰ
ਣੰ: ਤਰੀਦਾਹੋਾਭ੍ਰਤੰ• ਸਿਜਾਰਾ ੧੦੦।੧। ਪਹਿਲਾਗੁਰੂਅਰਜਨ
ਜੀਲਹੌਰਚਲੇਸੋਮਾਤਾਗੰਗਾਜੀਕਹਾਮਾਰੀਅਰੁਸਾਹਬ
ਜਾਦੇਖੀਰਥਜਾਕੇਸੋਹੋਵੈਗੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਇਹੁਕਦਚੂਕਹਿਦੇ
ਤਾਰਧਦਾ ਸਤੇਾਰਖਿਆੰ ਕਰੇਗੋਾਆਤਮੁ: ਹਿਰਦੇਕੀਾਧੁਨਿ•
ਰੋਕਤ੍ਰਾਸਰਬੰ• ਸਿਪਦਾਰਥੀਾਦਜਾਲਹੈ: ਦਿਆਲਾਤੇੰ• ਸੰ
ਸਾਰਕੇਾਬਿਨਾਸਤਹ: ਨਮਸਕਾਰਾਦਭੂਲ: ਪਿਆਰੇਾਅਚੁਤ:
ਆਰਿਤ੍ਰਾਪਰਾ।ਪਹਿਲਾਕਿਸੀਪ੍ਰਸਨਕ…ਸੋਸਮਝੁ

ਭਾਰੂ ਜੋਜਨ ਊਚਾ ਲੋਕ ਕਹੈ ਜੋ ਕੇ ਜੋਖਣ ਹੈ ਅਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੋਨ॥ ਜਿਸ ਕੀ
ਕਲੰਕ ਕਰ ਮਕਾਮ॥੦ ਮੈਂ ਆਵੇਸਟ॥ ਏ ਰੂਪ ਬੈਠ ਰਖਿਆ ਹੈ ਜੋਤਿ॥
ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇਨੇ ਸਾਥਿ॥ ਸਮ ਸਾਕਰਾ ਧਾਰਣੈ॥ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਨਹ ਛਿਦ੍ਰਤ॥
ਨਾ ਛਿਜਦਾ ਭੁਜਾ ਰੋਗਣਹਿ॥ ਅਗਨੀ ਕਰਾ ਤੇਨ॥ ਤਿਸ ਦੀ ਕਲਾ॰
ਕਰ ਕੇ ਸਰੋਵਰਿ॥ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ ਛਿਜੈ ਤਿ॥ ਛਿਜਦਾ ਤੇਜਣਹਾ॥ ਸਮੁ
ਦ੍ਰਦਾ ਪੜ੍ਹਾ ਗੁਸਾਂਈ॥ ਉਸਿਦ੍ਰਾ ਗਾਰਿਜ॥ ਧੜਾ ਜਿ ਮਰਣੈ॥ ਜਿਸ
ਰਦਾ ਹੈ ਨੂੰ ਸਿਮਰਦੇ ਨੇ ਜੀਵਣਹਾ॥ ਜੀਵਿਨ ਵ ਜੀਵਾ ਲਧਧੀ॥
ਲਧਪਾ ਹੈ ਭਗਤ ਣਹਾ॥ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰ੪ ਪਠਿ ਕਾਹਾਰਿ ਕੀ ਰੂਪ ਕ
ਰਕੇ ਅਸਕਿ॥ ਮਛਿਰ ਜੀਵਵ ਤੂ ਜੋ ਹੈ ਜਰਮਾ ਸੂ ਭੁਗਨਿਤ॥ ਭਿਕਤ
ਹੈ ਸੋਲੋ॥ ਗਿਰਹਿ ਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕਰਦਮੈ॥ ਚਿਕੜ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਤ
ਰੇਤ॥ ਤਰਦੀ ਹੈ ਪਪੀਲਿਕਾ॥ ਕੀੜੀ ਵਤ ਤੁਛ ਪਧੀ ਸਾਰਰਿ॰
ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ ਲਘੰਤਿ॥ ਲਘਤੇ ਹੈਂ ਪਿਰੀ॥ ਪਿਰਾ ਲੇ ਸਾਧਨਾ
ਗਹਿਣਾ ਤਮ॥ ਜੋ ਹੈ ਅੰਧਕਾਰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਮੈ ਪ੍ਰਕਾਸ॰ ਗਿ
ਆਨ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਜਿਗੇਣ॥ ਜਿਗਕਰਾ ਪਪ ਜਥਾ॥ ਜੈਸੇ ਅਮਰ॥
ਹੁਕਮ ਅਮਾਵਧ॥ ਹਥਿਆਰਾ ਦੇਸ ਨਹ॥ ਭਾਰੂ ਹੈ ਪ੬ ਪਠਿ ਕਾਸ
ਰਗਣ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸਿਆਮ॰ ਰੰਗ ਹੈ ਨੇਤ੍ਰ॥ ਨਾਇਤੀ ਊਚਾ ਊਚ॥
ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਤਿ॥ ਜਾਣਦੇ ਨੇ ਪ੧ ਰੁਛਦਾ ਉਦਿਆਨ॰ ਸੰ
ਸਾਰ ਰੂਪੀ ਮੈ ਧਸੈ॥ ਧਸਣਾ ਪਠਿ ਕਾਸੇ ਉਹਾਂ ਬਨ ਪਸੂ ਹੋਣੇ
ਈਹਾਂ ਜਨ ਬਿਧਿ ਹੈ ਸਦਨ॰ ਜੋਲੋ ਭੀ ਹੈਂ ਅਜਿਆਲ॥ ਗਿਦੜ ਜੋ
ਆਲਸੀ ਹੈਂ ਪਸ਼ਹਾ॥ ਗਦੇ ਜੋ ਧਿਧਿਆਂ ਦਾ ਭਾਰ ਉਠਾਂਦੇ ਅਮਨ॰ ਰੂ
ਪੀ ਮੋਹ॰ ਅਰਮਾਨ ਰੂਪੀ ਮਦਰਿ॥ ਮਦਰਾ ਹੈ ਪੰਚ॰ ਕਾਮਾਦਿ
ਛਿਦਾ ਮੋਹ ਦੀ ਹੀਤ॥ ਹਿਤ ਕਰ ਕੇ ਭੇ॰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਭ੍ਰਮ॰ ਕਰਕੇ
ਭ੍ਰਮਣੈ॥ ਭ੍ਰਮਦਾ ਹੈ ਅਹਿ॥ ਹੰਗਤਾ ਰੂਪੀ ਤੀਖਣ॰ ਤਸਾ ਉਸਿ ਮੈ
ਕਠਿਨ ਹਾ ਕਰਨ ਰੂਟਣ ਮੈਂ ਪਾਵਕ॰ ਤ੍ਰਿਸਾ ਰੂਪੀ ਤੋਅ॥ ਪਾਣੀ
ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਘੋਰਿ॥ ਭਨਾਨਕਾ ਤੀਹ॥ ਕਨਾਰਾ ਨਾਲੂਪਾ ॰ਕ
ਰਕੇ ਪਟਾ ਕੈਮਤ॥ ਕਰੋ ਪਟ ਨਸਿਆਮਲਿ॥ ਕਾਲਾ ਰੰਗ ਅਧਰ॰
ਮਧਰਾ ਤਨ ਵਾਲਾ ਮਾਨਖ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਭ੍ਰਮਿ॰ ਮੋ ਦ੍ਰਿਰਣਹਾ॥ ਦੇ
ਰਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਨਿਵਿਤ॥ ਨਿਵਣਾ ਹੋਵਤ॥ ਉਦਾ ਹੈ ਚੇਤਨੀ॥ ਚੇਤ
ਨਰ ਹੈ ਵਸਿਆਮ॥ ਮੂਦ੍ਰ ਹੈ ਅਧਰ॥ ਮੀਠੀ ਧਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ
ਮਾਨਖ॥ ਐਸਾ ਮਨੁਖ ਹਰੀ ਹੈ ਪੀਠਕ ਜੋ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਧਾ
ਭੈ ਤ੍ਰਸਕੇ ਵੈਰਣਹਾ॥ ਵੈਰ ਨਹੀ ਨਿਵਿਤ॥ ਜੋ ਤਿਨਾ ਅਗੋਨਿ
ਰੂਪੇ ਨੇਤ੍ਰ ਨੁਕੇ॰ ਮਿਥਿਆ ਸੰਸਾਰਾ ਤਿਨ ਸੈਤਾ ਕਰੋ ਚੇਤਨੀ॥ ਸੇਵੈ
ਤੁਰਾ ਹੈ ਵੇ ੯੦ ਕਾਲ ਕਿਨਿਆ॥ ਬਿਧਤਾ ਅਨਿਤ॥ ਝੂਠੀ

ਮਜਹ: ਸਰੂਪ॥੬੫॥ਰਸਗੋ:ਰਜੀਲੈਣਵਲੀ॥ਅਧੁਰ:ਮਿਠੇਰਸ॥
ਤੁਪੀ:ਤੇਨੂੰ॥ਜਤਹਤੁ:ਜਤਚੋਲਣੇਵਲੋ ਹਤੁਹੇਤੁੰ॥ਘਾਵੇ:ਸੂਰ॥
ਡੈਕਰਨਹਾਰੀ॥ਅਦਰਤੁ:ਨਹੀਦਰਤਦੀਵਾ॥ਆਇਦਰਤਵਾਮ
ਦਰਿਹਿਈਹੈ॥ਏਸ਼ਹ:ਵੇਨਾਦਵੋ,ਵ ਵੇਦਰਾ॥ਅਫੁਹਣਹ!ਅਛੁ
ਰਾਦਲੇਵ॥ਅਛਰਾਦਿਖੇ॥ਪ੍ਰਛੂ ਕੌਨਅਛਰਾਮੈ॥੬੨॥ਬਲਿ
ਤੁ ਬਲਾਤਕਾਰਣਹ: ਬਲਦਨਾਂ ਦ੍ਰਿਖੈਬਲਕਾਰਹੈ॥ਸਮ
ਨੈ:ਤੁਛੁਹੈ॥ਤਿਸਤੇਪਪ੍ਰਿਲਕਾਜੋਹੈ ਸਿਮ੍ਰਤਾਕਰਾ॥ਰਸਟੇ:
ਬਨੂਹਿ॥ਸਿਮਰਣੰਕਰੋ॥ਤੁਪੀ:ਤੁੰ॥ਧੀਨੇ:ਧੀਨਹੋ॥ਧਾਰੰ
ਤੇਰੇਕੋ॥੬੩॥ਪੀਠਕਾਂਕੇਸਾਹੇਹਰੀ॥ਮੇਰੇ:ਬਤੁਕਰੋ॥ਸਹ
ਕੇਤ:ਸਹਕ ਤ੍ਰਿਆਨੂੰਦ ਸੁਕਿਆਨੂੰ॥ਹਰੀਐ:ਹਰੇਕਰੇਹੈ॥
ਤਰੀਐ:ਤਾਰੇਹੈ॥ਅੰਧਕਾਰੰ॥ਅਗਿਆਨਰੂਪੀਮੈ॥ਉਜਾ
ਰੇ:ਪ੍ਰਕਾਸੁਕਰੋ॥ਨਾਨਕੰ ਜਨੁ॥੬੪॥ਬ੍ਰਹਮੰਣਹ:ਬ੍ਰਹਮ
ਵੇ॥ਕਰਮ:ਸਾਧਨੇਹੈ॥ਜੋ ਦਿਜ ਆਤਮ: ਸਰੀਰਸੇਰਤ:ਪ੍ਰੀ
ਤਕਰਕੋ॥ਰਹ:ਗ੍ਰਹਣਕਰੇ॥ਤੇਨਰ:ਤੇਦਿਜਾਦਿਨਰਾ॥੬੫॥
ਹਿਰਣ:ਚੁਰਾਵੈ॥ਬਿਧਨੰ ਪਰਕਾਰਜਸੋ॥ਉਚਰਣੰਜੇਦ
ਏਨਾ॥ਜੀਅਕਹ:ਜੀਦਕਾਦ ਸਤੋ॥ਲਉਲਈ:ਲਈਲਈ
ਕਰਦਾਹੈ ਪਦਾਰਥਾਨੂੰਦ ਲਊਲਊ:ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾਹੈਧੀਨਦਸਤੇ
ਅਤਿਪਤਿ:ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ॥ਅਨੇਕ ਮਏ:ਮਾਯਾਕਰਾ॥ਸੰ
ਦੂਸਾ॥੬੬॥ਮਤਿ:ਮਤਿ॥ਸਮੇਦ:ਸੀ ਏਵ:ਭੁਲੀਤਰਾ॥ਨਿਤ੍ਰੈ
ਕਰਾ॥ਚਰਣੰ॥ਸੋ॥ਤੇ॥ ਸੰਸਾਰਾ॥ਸੋਰਿਸ॥ ਸੋਗਕਰਾ॥ਨਹ:
ਨਹੀ॥ਸਿਸਜਹ: ਸੰਸਾ॥੬੭॥੧੯ਗਾਥਾਮ:ਪ੍ਰਾਚੀਨਕਾ
ਉਸੀਧਰਮਦ੍ਰਿਤਿਨੇਕਹਾ॥ਕਛੂਹੋਰਉਪਦੇਸੁਕਹੀਏ॥ਜੀਦਸ
ਜਿਸਮਰਬਰਕਹੇ ਗਾਥਾ:ਕਥਾਦ ਸੀਬਏਹਾ॥ਕਰਿਪੁਰ:
ਕਪੂਰਾ॥ਸੁਗੰਧ॥ਅਤ੍ਰਾਦੋ॥ਪਰਸੰਕਰਾਵੈਹ:ਦੋਹਿਨਾ
ਮਲੀਣ:ਮਲਣਹੋਤੇਹੈਂ॥ਕੋਸਾਹੈਏਹੁਸ੍ਰੀਰਾ॥ਅਜਾ:ਮਿਤ੍ਰ
ਵੇ ਧੀਰਜਾ॥ਅਬ:ਇਸਤੇਅਨਿਤ੍ਰਾ॥ਗਰਬੇਣ:ਗਰਬਦਾ
ਹੈਂ॥੧॥ਪ੍ਰਮਾਣੋ:ਪ੍ਰਮਾਣਾ॥ਪ੍ਰਜਿਤ:ਜੈਸਾ॥ਅਕਾਸੰ ਕੋ॥
ਲੋਆ:ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦੋ ਦੀਪ॥ਧਰਤੀਦੋ॥ਸਿਖੰਡਣਹ:
ਸਹਿਤ ਖੰਡਾਦੋ॥ਗਛੇਣ:ਫਿਰਆਦੋ॥ਕ੍ਰਾਰੇਣ॥ਦਰਕਣੈਸੰ॥

ਨਾਨਕ॰ ਤੋਭੀਆਜਿਧਤੇ: ਮੁਕਤੀਨ ਜਾਣੇ: ਜਾਣਦੇਹੈਂਹੋਵਤੇ। ਹੋਤਾਹੈ
ਦ੍ਰਿਸਟੇਣ: ਜੋ ਸੰਸਾਰਹੈ ਕੀਰਤ॰ ਹਰਕੀਚਲੰਥੇ: ਚਲਤਾਹੈ ਅਕੁ
ਨ੍ਰਿਤੁ: ਕਹਿਤੇਹੈ ਸੰਗੇਣ: ਸੰਗ ਕਰ ੩ ਆਜਾਂ ਕਥਾ ਇਸਟ: ਗੁ
ਰਾਂ ਦਿਖੇ ਅਕਥੁ: ਮਿਤ੍ਰ ਦਿਖੋ ਵਾਧਦਾ॰ ਦਿਖੋ ਲਧਧੀ: ਲਧਦਾਹੈ
੪ ਮੋਲਾਗਰ: ਚੰਦਨਲੇਪ ਸੌਭੀਆਧਾਸੇ: ਢੰਗਾਅਰਿ: ਹੈਕਾਰ ਜੋ
ਮੇਰਾਚਾਹਾਂ ੧। ਵਿਚੋ ਪੈਲਾ ਕਾਤੇਰੀਦਾ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਲਕਾ
ਘਾਤੀ ੪। ਅਗੁਣ ਕਰਾ ਧੋਹਤੇ ਸੰਗੀਦਤਹੈ ਜੇ ਮੇਤੇ ਮੇਰਾਗੁ
ਰੂਪੀ ਚਿਦਨਕੇ ਪਾਸਹੋਤਾਹੈ ਤੋਭੀ ਅਹੰਤਾ ਕੀ ਮੇਰੀ ਕੁਲਜਾਤੀ ਧਰਮੀ ੧
ਜਰਧਾਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰੀਂਦਾ ਚਿਤਜਰ੍ਰ ਸੈਸੇ ਆਦਾ ੩ ਨਿਜ ਕੁਲ ਮੈਂਣੀ
ਰਖਾਵਾਲਾ ੫। ਸ੍ਰਾਰੋਹੈ ਗਤਵਾਲਾ ਨਹੀਜੁਰੀਦਤਿਹੋਦੇ ਭਾਕੁ ਰੂਪੀ
ਧਾਗਾਥਾ: ਗੀਥਾਰੀ ਠ: ਰੁਦਿਆਹੈ ਕਥੀ: ਕਥਾਸਾਥਾ ਮਥੈ: ਦਿ
ਚਾਰਿਆ ਹਤੁ: ਹਤਕਰੇ ਹਰਿ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਧਾਣੇ: ਧਾਣੂਆ ਦਾਸ
ਧ: ਸਾਧਾਦੇਕਰਾ ਲਹਿਤ: ਲਹੀਤਾਹੈ ਰਹਿਤ: ਰਹਿਜਾਇਆ ੭।
ਜੈਸੇ ਪਤ੍ਰ॰ ਬਿਛੁੜਕੇ ਤ੍ਰੁਰਜੇਣ: ਛੁਟਕੇ ਕਰਕੇ ਸਿਸਰ ਰੁਤਮੈ ਖੇਹ:
ਬਿਛੁੜਾ ਸੰਪਤ॰ ਤ੍ਰਸੀਆ ਰੂਪੀ ਤੇ ਸੇ ਬਿਹੂਣ: ਰਹਿਤਾ ਬਿਖਿਆ
ਤਾ ਕਠਨਤਾਹੈ ਬਹਿਤ: ਦਹਿਤਾਹੈ ੮। ਚਾਦਨੀ: ਸਰਧਾਸਾਗ
ਰ॰ ਕੇ ਦੁਖ ੯। ਗਾਥਾ: ਕਥਾ ਏਕਾ ਕਾਮ॰ ਨਾਤ ਜਣ: ਤਜਣੇ ਜੋ
ਗਹੈ ੧੦। ਸੁਮੰਤ੍ਰ: ਸਿਆਣਾ ਸਾਧ: ਸੰਤਾਕੇ ਬਚਨ: ਬਚਨਾ
ਦੇਖ: ਦੋਸ ੧੧। ਸੇ ਣਾ: ਸੋਈ ਜੇਣ: ਜਿਨਾ ਮੁਕਤੇ॰ ਮੇਈ
੧੨। ਛੇਦਾ ਹਰਿਮਿਤ੍ਰ ਲਬਧੋ: ਲਧਦਾਹੈ ਸੁਮਿਤ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਵਿਚੋ
ਬਿਦਾਰਣ: ਬਿਸਾਰਣ ਨਹੀਕਰਤਾ ਹਰੀ ਦਾ ਨਹੀਕਰਤੇ ਸੰਤ ਦਾ ਜੋਧ
ਦੀਰਣ ਨਹੀਕਰਦੇ ਕਿ ਸੇਦਾ ਚਿਤ: ਚਿਤਤੇ ਦ ਚਿਤਨੂੰ ਅਸਥਲੁ:
ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸਰੂਪ ਤੇ ਲਪ ਦਿਚਾਰਤੇ ਕੀਤੇ: ਕੀ
ਤਾਹੈ ੧੩। ਜੈਸੇ ਸਤ: ਸਿਮਾ ਤੈਂ ਜੇ ਸਿਮਰਤਧੁ: ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ
ਮੰਤ੍ਰ ਣਾ: ਮੰਤ੍ਰਹੈ ਅਹਿਦੋ॰ ਦਿਖੋ ਸਿਆਰਨ ਕਰੀਆ ਤਾਰਣਾ: ਤਰੀ
ਦਾਹੈ ੧੪। ਅਰਣੇ॰ ਹੂੰਦਾਹੈ ਛੋਦਾ ਹਰਿਲਭਣੇ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ
ਨਾਨਕ॰ ਸਤਸੰਗ ਲਧਦਾਹੈ ਲਿਖਣਾ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ੧੫।
ਜੈਸੇ ਗਾਰੜੀ: ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ॰ ਵਾਲਾ ਦਸਨ: ਦੰਦਾਤੇ ਬਿਹੂਣ:
ਰਹਤਕਰਤਾਹੈ ਭੁਯੰਗੀ: ਸਰਪਨੂੰ ਨਿਵਾਰਣੇ॰ ਵਿਖਭੀ ਤੇ
ਜੋ ਗੁਰੂ ਮਾਂਦਰੀ ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਉਪਦੇਸਾ ਭੁਯੰਗ॰ ਮਨਰੂਪੀ ਕੋ
ਦੰਦ: ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਬਿਹੂ: ਬਿਸਾਂ ਰੂਪੀ ਨਿਵਾਰਤੇ ਹੈ ਬਿਧ॰ ਅਕਰਮ

ਉਪਾੜਣ: ਦੂਰ ਕਰਣੇ ਕੋ।੧੯।ਜਬ ਲਗ: ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਸਰਣਿ: ਆਸ
ਰਾ ਜੀਅ ਹੂੰਹ: ਜੀਆਂ ਕਾ ਤਬ: ਤਤਾ ਦੇਖੋ ਦੂਰਦਾ। ਗੁਰਦਰਸ
ਨਹ: ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ।੧੭।ਬਿਧਿ: ਤਦਾਕਾਰ
ਹੋਇਆ ਸਿਧਿ: ਸਿਧ ਹੋਇਆ ਕੁਸਲਣਹ: ਕਲਿਆਨ। ਗਾਬ: ਏਹੁਕ
ਧਾ ਭਈ: ਸ੍ਰਿਸਟਜਨ ਜੋ ਧਰੇ ਹੈਂ ਪਰਾ ਪੂਰਬ ਣਹ: ਪੂਰਬ ਤੇ ਪੂਰਬ।
੧੮।ਬਚਨੰ ਦਾਸ ਰਮਣਿ: ਉਚਾਰਣਾ ਉਧਾਰਣਹ: ਉਧਾਰ ਹੋਤਹੋ
ਸਾਗਰੰ ਮੋਹ ਪ੍ਰਕਰਪ: ਫੇਰ ਫੇਰਿ।੧੯।ਬੀਚਾਰਿ: ਬਿਚਾਰ ਕੇ।।
ਧਰਿ: ਧਾਰੀਏ ਕੁਲ ਸਮੂਹੰ ਕੀਆ ਸਗਲੰ ਦਾਸ ਭੀ ਤੇਆ ਪਕੇਂ
ਭੀ ਉਧਾਰਿ: ਉਧਾਰ ਤੇ ਹੈਂ। ਚਰਣ ਭਾਰੀ ਮਿਤਾ ਨਾਨਕ ਕੇ: ਸਾਹਿਬੁ
ਕਹੇ ਹਮ ਕੇ ਭੀ ਭਾਰਿ: ਭਾਰੀ ਏ।੨੦।ਭੈ ਟਿਤੰ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਮਿਤ ਕਾ।੨੧।
ਰੋਧ: ਪਾਪਾਂ ਕੋ ਧਰਿ: ਭਲੀ ਤਰਾ। ਤਿਆਰੀ: ਤਿਮਛਾਣਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ
ਤਣਹ: ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਣਾ ਸੰਗੇਣ: ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਰਤਾ ਹੋਏ ਜੇ ਵਹੋਆ ਚੇ
ਪਾਠਹੇ ਅਰਥ ਏ ਕੇ ਹੋਏ ਜੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈ। ਅਬੁਧਿ ਦਿਤੰ ਆਰੋ
ਹਰਣ: ਨਾਸ ਕਰਣੇ ਕੋ ਭੁਰਣ: ਪਾਲਣ ਕੇ। ਸੁਤਮ। ਸਿਸਟਾ ਪ੍ਰੀਤੰ
ਕੇ।੨੨।ਪੀਠਕਾ ਜੋ ਨਰ ਕੀ ਸੁਖੇ ਣ ਬੈਣ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੈ ਗਤਿ
ਨੈ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਤੇਰ ਚਨੇ। ਰਚਿਆ ਹੈ ਰਿਗਣਹੰ ਵਲੀਮਾ ਜਲੇਂ
ਤਿਸ ਕਰਤੂੰ ਦਾ ਹੈ ਪੀਠਕਾ ਰੋਗੰ ਦੇਹ ਨਾ ਜੋਗੰ ਪਦਾਰਥਾ ਚੇ
ਬਿਰਾਰੀ ਸਬਿਧੀਆ ਦੇ ਸੁਪਨਹ: ਕਦਾ ਚਿਤ।੨੪।੧ਓਂ
ਨੈਹ ਨਾਮ ਹੈ ਛੂਟਦਾ ਆ: ਪਾਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕ
ਲੀਹਰ ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਦੇ ਸੁਮੇ ਕਹੈ ਨ ਸ਼ਬ ਕੇਉ ਪਦੇ ਸਕਹੈ ਕਲਿਮੰ
ਹਕਮ ਰੂਪ ਆ ਮਰੀਮੰ ਹਰੀ ਦੋ ਲੇਖਾ ਵਤੀ: ਲਿਖਣੇ ਵਾਲੀ।
ਉਰਾਈ: ਮਿਲਕੋ ਵਤੀ: ਵਲਾ ਮੋਹੰ ਬੁਧੀ।੧।ਧੋ ਸਾਕ: ਧੋਕੇ
ਸੀਗਾਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਸਭੂੰ ਹੈ ਗਤਾ ਸਹਿਤਾ ਜੇਕ ਸਰਧਾ ਰੂ
ਪੀ ਸੁਕਿਤ: ਆਪਣੇ ਕੇ ਤਲਣੀ ਹੇ ਹਰਿ ਹਾਂ ਦਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤਤਹ
ਰਾਕਾ ਜਲੰ ਸਮਾਧ ਰੂਪੀ ਹਾਰ ਹਾਰਿ ਹਰਿ ਕਰਣਾ ਤਬੋਲੰ ਸਿ
ਠੇਵਚਨ ਰੂਪੀ ਜੋ ਲਹ ੧੯ ਗਿਆਨਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪ ਕਰਮਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪਾਪ੍ਰ
ਣ ਪ ਮਨ ੧ ਇਨਕਾ ਵਸ ਕਰਣਾ ਅੰਜਨੰ ਗਿਆਨ ਵੀ ਅਗਲੇ
ਰੂਪੀ ਪਹਿਜਿਆ ਪਹਿਰਿਆ ਪਾਈਐ: ਪਾਇਆ ਤਾਸ ਮਿਲਹੇ
ਆਜਾਈਐ: ਜਾਵਹੈਂ।੩।ਘਰ: ਰਿਦੇ ਹਭ: ਸਭ ਸੁਤੀਂ
ਸਮਾਧ ਮੇਂ ਪੁਰਾਈ ਐ: ਪੂਰੀ ਮੇਂ ਪਾਈਐ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ।

੮।ਅਉਧੀ: ਯਹੁ ਤੀਸਰਾ ਅਰਥੁ ਕਿ: ਮੈ ਅਜਰ ਕਿਨੂੰ ਅ ਕਿ: ਜੋ ਛਾਇਆ: ਵਿਜ
ਤ੍ਰਿਤੋਰਿਆ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਗਾਵਣੇ: ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਾ ਪੂਰਾ ੦ ਨਾਮੁ ਦਾ ਗਿਆਨੁ।
ਦਾਰਬ ੦ ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਮੈ। ਪਦਮ: ਹਰੀ ਹੋਆ ਅੰਗਨਿ: ਅੰਗ ਅੰਗ ਮੈ।
ਧਾਜਨ: ਸੁਗੰਧ ਭਗਤਿ ਰੂਪੀ। ਕਿਓਂ ੦ ਹਿਰਦੈ ਰਤੇ ਨੂੰ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਸ
ਭੂਪ। ਕਰਿ: ਹਥਿ ਮੈ। ੭ ਪੀਠਕਾ ਜਾਰ ਚੋਰ ਤੇ ਮੀਤ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹੈਂ।
ਤ: ਯਹੁ ਕ੍ਰੋਧ ਲਾਜੀ ਆਹਿ: ਲਜਾਈ ਹੋਗੇ ਦ ਤਲਾਜੀ ਆਹਿ: ਤਲੀ
ਦੇਨੋ ਆਹਿ ਰਹਿ: ਦੂਰਾਦੈਂ ਛਿਦ੍ਰ: ਦੋਜੂਏ ਦਾ ਬੀਚਾਰ ਈ: ਨੂੰ ਪਾਸ
ਕਾਸ ੦ ਚੋਦੋਦਾ ਰੂਪੀ। ਧਰ ੦ ਤੀ ਰੂਪੀ ਫਰਸਾ ਬੀਜਾਲਿ: ਬਿਜਲੀ
ਫਤੁ ਹਰੀ ਅਖੁ ੦ ਜੋਹੇ ਦ ਮੂਹਾ ਜੋਹਤੀ: ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਮੇਰੀ।
ਪਿਦੇਸਿ: ਪ੍ਰਤਖੁਦ ਸਾਧਨਾ ਦੂਰ ਸਿ: ਸਰੂਪ ਮੈ। ੮। ਪੀਠਕਾ
ਹਰਿ ਹਾਂ ਕੇ ਕਹਾ ਜਹਾਂ ਆਪ ਰਹੇ ਜੋ ਥਾਂਉ ਕੈ ਸਾਹੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਓ
ਵਸਦੀ: ਸਿਸੀ ਦ ਜੋਗੀ। ੯। ਚਾਤ੍ਰਿਕ ੦ ਜਗਿਆਸੀ ਰੂਪੀ। ਚਿਤ ੦
ਵਿਖੇ। ਜੁ ਚਿਤ: ਸਿਧਿ ਚਿਤ ਕਰਕੇ। ਜੁਸਾ ਸਨ ੦ ਹਾਰੂ ਰੂਪੀ ਦਧ
ਦਲ ਰੂਪੀ। ਆਹੀਐ: ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਤੋ। ੧੧। ਹਰਾ
ਕ: ਜਗਿਆਸੀ ਰੂਪੀ। ਪਛਾਨੀਐ: ਪਛਾਨਦਾ ਹੈ। ਚਿਤਹਿ: ਚੇਤੇ
ਨੈ ਮੈਂ। ਚਿਤ ੦ ਨੂੰ। ਰਿਗ: ਅਨਿਦਾ। ਚਿਚਲ ੦ ਕਾਮਾਦਿਕ। ਦ ਮਨੂ
ਪੀ। ਧਨ ੦ ਨੂੰ ਅਮਰੂਪੀ। ੧੨। ਪੀਠਕਾ ਸਖੀ ਕੋ ਸਖੀ ਕਹੈ ਹੈਂ ਸੁਪਨੇ
ਮੈਂ। ਉਭੀ: ਦੋਊ ਰੂਪੀ। ਆਦ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ਤੂੰ। ਗਹਿਓ: ਪਕੜਿਓ।
ਕੀ: ਕਿਉ। ਅਚਲ: ਪਲਾ ਪ੍ਰਤਖ। ਠੌਰ ਓਹੀ ਕਹੇ ਸਖੀ ਰੀ ਆਬਿ
ਗਜਿਤ ੦ ਰਹਿਆ। ਪੇਖਿ ੦ ਕੇ। ਬੀਚ ਦਾ: ਠਗਿਆ। ਠਗਿਆ। ਕਹਉ ੦
ਸਖੀ। ਕਤ: ਕਿਧਰ। ਘਤਾਇ: ਘਤਾ ਫਨੇ ਹਾਂ। ਥਿੰਉ: ਪਿਆਰੇ ਕੋ।
੧੩। ਸੀਰ ਕੀ ਫਲਨਾ ਫਲਕਹੈਂ। ਵਿਣਾ ਲਿਆ ੦ ਪਿਆਰ ਥਾ।
ਨਾਦ: ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਅਮਿਤ ਦੇ ਪਾਲਿਆ: ਮਿਤੂ ਪਾਈ ਆ: ਬੀਦ ਕੀਤ
ਪਟੀਐ: ਪਾਟਾਈ ਹੋ। ੧੪। ਪਕਜ ੦ ਕੌਲ ਦ ਜੀਦ ਰੂਪੀ। ਅੰ
ਕ: ਚਿਕੜ ਦ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਕੀ ਚਿੱਕੜਾਂ ਮਦ: ਸੁਗੰਧਿ ਦ ਗੁਣ ਦਿਆ
ਦਿਆ ਭ੍ਰਿਛਿਆ: ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆ ਅੰਗਿ: ਪਤ ਦ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਗਾ।
ਸੀਗ ੦ ਕੀ ਚਦੇ ਦ ਸਬਦੀ ਆਂ ਦੋ ਸੀਤਿਆ: ਸਹਾਈ ਸੀ ਦੂਤ
ਦ ਬੁਧੀ ਦੀ ਅਖਮ: ਕਠਨਾ ਗਾਠ: ਚਿਕੜ ਦੀ ਦ ਚਿਤ ਸਤ੍ਰ
ਰੂਪੀ। ਨਾਥ ੦ ਹੈ ਜੋ ਧਦਾਲ ਪੂਰ ਕਰਨਾਲ ਦੇਤਾ ਕੌਲ ਕੀ ਗੀਦ ਫਤੇ ਤੇ
ਜੌ ਗੁਰੂ ਧਦਾਲੂ ਪੂਰ ਕਰ ਉ। ਦੇਸ ਰੂਪੀ ਸਲੁ ਦੇ ਤਾਂ ਜੀਦ ਕੀ ਗੀ

ਫਿਰਤੇ ਫਿਰਾ॥ ਨਿ: ਜੋ ਟੂਟੇ: ਕੌਲ ਸੋਭਾ ਤੇ ਤੇਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਤਿਸ ਸਾਂਈ: ਜੀਦੁਦ
ਜੈਕਾ॥੧੫॥ ਦਸਾ: ਤੇਰਠੀ॥ ਥਾਂਨੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਸਬਿਖਾਦੀ: ਦੁਖਦਾਤੇਯ
ਜਨੁ॥ ਘਾਤ: ਮਾਰਕੇ॥ ਜਬ॰ ਪੂਰਨਾ॥੧੬॥ ਦਾਤਿ॰ ਅੰਨਾਦਿ॥ ਛੂਟਈ:
ਛੂਟੈਗੀ॥ ਤੁਸਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਏ ਮਾਰਿ॰ ਤੁਦ ਸੋਹਰੀ॥੧੭॥ ਜਾਏ: ਜਾਵੇਂ॥
ਸਾਲ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਦ ਵੇ ਕਿਠਾ ਜੀਅ: ਜੌਂ ਦਦ ਜੀ ਦੇਂ ਜੋ॥ ਪਾਚਿ॥ ਜਲ ਕੇ
ਸਾਜਨ: ਮਿਤ੍ਰਾ॥੧੮॥ ਪਾਦਨ॰ ਅਪਾ॥ ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆਂ॥ ਨਾ ਪੁਨੀਤ॰
ਕਰਨਹਾਰਾ ਹੈ॥ ਖੇਵ੍ਹੀਐ: ਸਹਾਰੀਏ ਦ ਰਖੀਏ ਜੀਂਦਤੁ ਰੀ॰ ਦੇਤਾ
ਕਾਹੇ: ਕਿਆ॥ ਨਿ: ਜੋ ਦਰਗਾਹਿ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਜਿਨ ਦ ਦਰਗਾਹਿ॰ ਫਿਕੇ
ਜਾਣਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਦ ਜਾਣੈਨੋ॥੧੯॥ ਗਦਾਰ: ਗਦਾਰੇਂ ਨੋ॥ ਪ
ਨ: ਪਾਣੋ॥ ਦੂਰੀਪਤ: ਦਿਸਆਂ ਦੀ ਦਿਖੇ॥ ਦਸੁ: ਦਾਸ ਹੋ॥ ਸਡ: ਮੂਰ
ਖਾ॥ ਗਦਾਰਿ॰ ਕਰਕੇ॥ ਚੇਦਤੁਰੀ॰ ਦੁਤਾ ਪੇਖ ਪੇਖਕੇ॰ ਜਗਤ ਨੂੰ॥
ਰੰ॥ ਥੈਦਕ॰ ਰੀਝਾਦੋ॥ ਉਪਾਦ॰ ਕਰੇਦੇ ਦਾ ਲਉ: ਤਾ ਕਰ॥ ਭਖ
ਣੀ: ਭਾਖੀਏ॥ ਇਕੋ: ਇਕੁ ਹਰੀ॥ ਛੁਾਰੁ: ਭਸਮੁ॥ ਸਭ: ਗੁਣ ਪਨਰੂਪ
ਜੀਦਾ॥੨੧॥ ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ॥ ਸਗਲ॰ ਦਾ ਸਾਨੂੰ॥ ਜਿਸੇ॰ ਕ੍ਰਿਗਾ ਕਰ॥ ਪ੍ਰ
ਦੇਏ: ਪਦਦਾ ਹੈ॥ ਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ॥ ਗਾਦਨੁ: ਉਚਾਰ ਦੇਨੋ॥ ਦਸਾਦੇ
ਦੇ॰ ਸੰਤਾਂ ਰੂਪੀ॥ ਸਿਤਾ॰ ਦਾ ਸਿਰ: ਸਮੂਹੁ॥ ਅਉਖਧਿ॰ ਨਾਮ ਦਸਾ
ਧਨ ਰੂਪੀ॥ ਰਾਸਿ: ਚਰਿਭਏ॥ ਆਪ॰ ਹਰੀ ਪ੍ਰੇਰਕਾ॥ ਓਨਾ ਸਿਤਾ ਪਰ
ਰਮ॰ ਸਮਾਨ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ॥ ਸੁ॰ ਭਕ੍ਰਮਾ ਹੋਇ॰ ਕੇਦਾ ਸਾਰਕੇ ਰਿ
ਦੇ ਸੰ॥ ਹਰਿ ਹਾਂ: ਹੇ ਸਰਿਹਾਂ ਦ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਰੋਗ: ਮਾਨਸਾ॥ ਨਾ ਖਿਜਾਰ:
ਨਸਹੋਏ॥ ਰ੍ਹ॥੧੯॥ ਚਉਬੋਲੇ ਦੋਹਰੇ॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠਕਾ ਸਿਮਪੁ
ਰ ਥਾ ਮੂਸਨ ਪਿਤਾ ਥਾ ਦੋਨੋਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਥੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਲ
ਹੌਰ ਗਏ ਥੇ ਤਾਂ ਉਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਹਿਆ ਤੇ ਘਰ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਨ
ਹੀ ਥਾ ਤਾਂ ਉਨਾ ਚੋਰੀ ਕਾ ਉਪਾਦ ਕਰਿਆ ਇਕ ਦੋ ਘਾਰਿ ਦਿਵਾਹ
ਥੀ ਤਿਸ ਦੀ ਹਟ ਕੀ ਛਤ ਪਾੜੀ ਵਿਚ ਪੁਤ੍ਰ ਪਹਿਰਿਆ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕ
ਢਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਹਟ ਦਾ ਲੈਆ ਨੁਖ ਪਹਿਰੇ ਹੋਈ ਓਨ
ਹੋ ਪੈਰ ਫੜੇ ਤੇ ਮੂਸਨ ਸਿਰ ਦਨ ਭੂਜਾ॥ ਓਤੈ ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਿਆ ਪਿਤਾ
ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਕਟਕੇ ਲੈ ਜਾ ਗਰ ਕੋਈ ਸਿਦਾਣੈ ਨਾ ਹੀ ਪਿਤਾ ਕਟਕੇ
ਲੈ ਗਿਆ ਘਰ ਆਏ ਰਖਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਛਕਿ
ਚੁਕੇ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਮੂਸਨ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸਦ ਤਾਂ ਮੂਸਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ
ਆਂਦਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਮੂਸਨ ਕਹਿਆ ਜੀ

ਤੁਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਾ ਆਏ ਦੈਗਾਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਥਾ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦ
ਛਕਾ ਦਿਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜਮਨਾ ਆਇ ਜਹਾਂ ਤਾਂ ਜਿਰਥ ਰੁਸਾਤ੍ਰਿਕੇਆ
ਇਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਛਕ ਕੇ ਡੇਰੇ ਗਏ ਸਾਹਿਬਾਂ ਪਿਛੈ ਪਿਤਾ
ਦੇ ਚਿਤੁ ਵਿਰੁਧ ਤਾਂ ਆਈ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹੇ ਗਏ ਸੋ ਗਏ ਫਿਰ ਪਿਆ ਕਰਾਦਿ
ਤੁਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਸੁੰਜਨ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਛਿਟ ਕਰਕ ਲਿਖੇ
ਹੈਂ ਮ:੫ ॥ ਸੀਮਨੁ: ਹੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਦਸ: ਭੁਪ ਬੀਆਂ ਸਾਟ: ਦਟਸਟ ਗਦ
ਨੰ ਆਦੇਗਾ ਜੋ ਰਿਕ: ਕੋਗਾਲਾ ਕਾਟੰ ਬਿਦ ਜੀਨਦ ਤਿਨਾਂ ਜਨ
ਮਸੇਹਗੀਨਾ ੧ ਪਠਿਕਾ ਸਿਮਨ ਕਹੇ ਪੁਤ੍ਰਾਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨ ਮੇਂ
ਧੀਚ: ਪੜਦਾ ਬਿਧਿਆ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਸਿਨ: ਭੂਪਾ
ਹੋਇਆ ਦਾਸਾਗਰ ੭ ਮੇਰ: ਸੁਮੇਰਾਂ ਦੇ ਉਦਿਆਨ: ਉਸਕਾ
ਧਨ: ਬਾ ਗਾ ਧਮਧਾ: ਧਰਤੀ ਇਨ ਕਾ ਕਠਨ ਜੋ ਹੈ ਕੁਰਮ:
ਫਿਰਨਾ ਸੁਸਨ: ਹੇ ਪਿਤਾ ਪਿਰਮ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ: ਦੇਕਰਕੇ
ਕਰਮ ਕਰ ਦੁਕਤਾ ਤੇ ਛਿਦਾ ਸੁਸਨ: ਹੇ ਪਿਤਾ ਰਹੀ ਜੋ ਅੰਧਰ:
ਪ੍ਰਿਦੇਆ ਕਾਜ ਮੇਂ ਛਾਇਆ ਮਲੁਆ ਮਸਕਰ: ਤਸਦਾਰ ਦੇ ਮੇਂ ਦੁਹ
ਦਲੀਗੰਦੀਮ ਸਾਇਨਾਲ ਤਿਨ ਕਾਮ ਮਸਕਲੁ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ
ਕਰਕੇ ਮਾਂਦੁ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਸੋ ਜੋ ਸੇਪੀ ਠਕਾ
ਬੀਧੇ: ਦੇ ਧੋਧਾਪੇ: ਪੀਧੇ ਹੈ ਏਭੀ ਆਇ: ਭਟਕੇ ॥੪॥ ਹਰਖੁ:
ਅਨਿਦੁ ਸਮਹਤ: ਮੁਰਾਤ ਪਾਰ ਗਰਬ ਜੇ ਪਾਦਿਕਾ ਦਾਨਿ
ਮਖਕ: ਨਿਮਖ ਕੇ ਪਾਰਿ: ਉਪਰੇਂ ॥ ਪਾਮਰਮ: ਭੇਦਾ ਹਿਰ
ਤ: ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਹੈ ਦੂਜਾ ਦਾ ਹੋਇ ਪਿਰਮ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਧਧਿਓ: ਤਦ
ਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸਿਬ: ਸੁਹਿਆ ਧੁਜ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਪਧਬਧ:
ਪਰੁ ਦਰਬਾਰ ਜਾਣੀ ਐਤ ਦੂਨਹੀ ਦੂਖੀ ਹੈ ਤੇਆ ਬਿਛੜਤ: ਵਿ
ਛੜਿਆ ਸੁਸੀਐ ॥ ਪ ਸੀਐ ॥੭॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਸੁਆਉ:
ਲਾਭ ਦ ਪ੍ਰਤੀਜਨ ਨੇ ਬਿਰਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੀਆਨ: ਹੋਗਾ ॥੮॥ ਲਖ:
ਲਖਾ ਪਾਟੀਆਂ ਆਸਾ ਤੇ ਸਿਕਾਇ ॥ ਉਚੇ: ਉਚਾ ਹੋਇਆ ਧਿਹਾ
ਲੰ ਹੈ ਦੇਖਾਂ ਨੀਚ ਜੋ ਹੈ ਕੀਚ ਤਿਸ ਮੇਂ ਕਰਨੀ ਕਰ ਉਤਿ ਯਾਤ
ਹੋਦੇ ਜਮਾਲ: ਸੁੰਦਰ ਵਨੀ ਸੁਕੀ ਚਦਤ ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਂ ਨਿਮਿਤ
ਹੈ ਪਨੀ ਇਸ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਲੁ: ਹਰੀਕਾ ਤਿਸ ਕੇ ਹੋਇ ਇਉਂ ਜੋ
ਮਾਲ: ਦਰਸਨਾ ॥੯॥ ਜਿਸ ਕੇ ਕਮਲ ਦਿ ਤਾ ਧਦਨ: ਮੁਖ ਹੈ
ਚਿਤੰ ਨ੍ਰਾਚਾਰ: ਸੁੰਦਰ ਲਗੇ ਛ ਚਰਪਏ: ਮੋਹਿ ਲੈ ਸਗਨ

ਤੇਵਿਨੋਮਰਿਮੁ:ਤਾਤਪੁਜਾਜੇਉ: ਸਖਾਤਾਰੰ ਦੇਨੇਤਨਨਾ੧੦॥
ਭਾਇਓ:ਭਾਇਆਹਾਂਮੈਣ ਜੋਸੂਧ:ਸਿਧਾਂਦਿਰਮਾਂਮਮੋਰਾ:
ਅਗਾਦੀਨਸਿਮਗਤਿਾਪੂਗੁਣੰਪ੍ਰੀਤਿਕਰਕੇਲੋਅ:ਲੋਕਾਂ
ਨੂਦੇਣਾਅਧਮ:ਨੀਭੁਜੀਦਜੋਪਤ੍ਰਿਗਾਹੈ॥੧੧॥੧੯ਸ
ਕਰਕਬ੍ਰੀਤੁਜੀਵੇਪਰਿਕਾਰਕਸੀਨੇਆਇਕਰਿਕਹਾਜੀ
ਤੁਸੀਭਕੁਹੋਮਾਲਾਰਖੇਤੁਕਰਹੋਹੈ ਰਸਨਾ ਹੋਤਿਸਚੇਰਗਾ
ਨਮਹੈ ਕੇਜਾਰਾਮਹੈ ਆਤੁਾਸਥਿਸੁਮ:ਅਸਥਾਨਾ੧॥
ਜਾਤ ਸੁਲੁਹਾਂਦੀਹਾਰੁੰ ਦਾਲਾਹੈਜਿਹ:ਜਿਸਮੈਂ ੨॥
ਕਬੀਰ:ਹੈਕਾਈਤੁਰਾਮਰਾ: ਲਾਂਦਤੋਲਣ ਤੋਰਗ:ਕਥਾ
ਮਗ: ਰਮਤਾਕਰ ਦੇਦੀਦੇਦਤੇਦੇਰਸਤੇਕਰਮੁਧਰਮਾ
ਨਾਇਕੋ: ਸੁਆਮੀਰਾਮੰਜੋਹੈਤਿਸਕੋਨਮਰਸਕਾਂ ੩॥
ਕਰਲੰ ਆਦਿਭੁਸਣਸਭਾਲਾਲੰ ਮਣੀਆਕਾਾਦਾਪੇ
ਕੋਨ:ਮਣੈਹੋਇਕਾਨਿਆਦਤਾਉਤਿਰੇਲਕਹੇਤੇਹੋਣੇਕਨਨ
ਹੋਰ ਦਿਸਾਣਿਸਥੁਤ ਤੇਹੋ ਣੇਸੁ ਹਾਇ ਨਾਉ:ਨਾਮ ੪॥ਜੀਦ
ਦੰਭਾਦੋਰਣੈ:ਉਚਾਰੇ ਜੰਤੁ:ਜਿਦਰਾਪੇਖਓ:ਪੇਖਾਤ
ਤੇ:ਤ੍ਰਿਦਰਹੀ ਜੋਉਂ ਹਰੀਪਾਹਉ:ਹੇਕਾਰਾਸਿਗੀ:ਸਗਮਾ
ਸੁਾਣਹਮ:ਅਸੀਦ ਹੇਕਾਰਾਬਰੰ ਹੰਦਹੈਜੀਦਾਹਮੁ:ਸਾਂਨੂ
ਦ ਹੇਕਾਰਨਾਐਸਾ ਆਪਣੂਦ ਹੈਕਾਰਨਾ੭॥ਆਈ ਮਾਰਕਾ
ਭੇਸ:ਭੇਖਧਿਨਨਾਰੀਸੁਣਾਹਾਹਮਣਕੋਉਨੁੰਕੋਹਮਨੋਅ
ਦੇਸ:ਨੇਅਸਕਾਰਾ੮॥ਜੋਈ ਹੇਕਾਰ ਦਪੀਚਦੁਤਾਜਿਸਮ
ਰਨੇਕਰ ਭਲੇ:ਭੁਲਾ੯॥ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਤਖ੍ਰਦ ਅਦੇਸਥਾਰੂਪਿ
ਕਾਰੀਆ:ਕਾਲੀਆਪ੍ਰਤਖੁਦਪਾਪਕਰਕੇਕਾਰੇ:ਚੋਰਦਪਾਪੀ
ਉਤੈ:ਖਣੈਠਹੈ ਪ੍ਰਤਖਜਾਨਿ:ਜਾਣੋ੧੦॥ਚਿਦਾਨੰ ਪ੍ਰਤਖ
ਦੋਲੂਰੂਪੀਬਿਰਦ:ਬਿਛੁਦ ਸ੍ਰੀਰਾਧੇਨੁ ਓ:ਦਾਲਿਆਹੇ
ਆਦੁਕ:ਸਮੂਹਦ ਦਕਨਰੁ:ਪਲਾਸਮਾਦੀਦ ਨੀਰਉ ਚਜਤੀ
ਦੇਨਰੂਪੀ੧੧॥ਜੈਸੇ ਬਾਸ: ਦੀਜਾ ਬਦੁਈ ੪ ਚਾਰੁਐਗਣੋ
ਇਕਸੀਧਾ ਦੂਸਰਾ ਗੋਦਾਦਾ ਤੀਜਾ ਧੋਲ ਚੌਥਾ ਕਲਧਾਤੀ
ਇਸਕਰਾਕੋਇ:ਕੋਈਨਰ ਜਾਤਿਕਾਮੀਧਾ ਬੀਚੋਂ ਚਿਤਜਰੂ
ਦ ਹੇਗਤਰੂਥਾ ਧੋਲਾ ਉਪਦੇਸਤੇਥਾਲੀ॥ਸਤਜੇਂਈਰਥਾਰ

ਗਨੀ ਇਸਕਤ ਕੁਲ ਪਾਤੀ ॥੧੨॥ ਦੀਨ: ਧਰਮੁ ॥ ਦੂਨੀ: ਮਾਯਾ ਧ
ਨ: ਪੇਰ ਪੁਤ੍ਰਖ ਦਾ ਧਰਤੀ ਰੂਪੀ ॥ ਕੁਹਾੜਾ: ਪੁਤ੍ਰਖ ਦਾ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ॥ ਗਾਠ
ਸ: ਵੈਸ ਕਾ ਮੋਹ ਇਕੋ ਹਾਥ: ਪੁਤ੍ਰਖ ਦਾ ਮਨੁ ਰੂਪੀ ॥੧੩॥ ਪੀਠਕਾ
ਕਬੀਰ ਜੀ ਗੈ ਕਾਸੀ ਤੇ ਮਗਨ ਕੱਰ ਕੇ ਆਏ ਥੇ ਅਗੇ ਕਾਸੀ
ਉਤਮ ਦੇਸ ਛਾਡ ਤੈਂ ਕੇ ਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇਕ ਹਾਂ ਕਿਆ ਕੈ ਤਕਹੇ ਦੇਖੋ ਤੁ ਕਹੈਂ
ਜਹ ਜਹ: ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ॥ ਨਾ ਓਰਾਇ: ਨਾਂਠ ਬਾਂਥਾਂ ॥ ਸਨੇਹੀ: ਪਿ
ਆਰਾ ਹੈ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ॥ ਉਜਾਰ ॥ ਉਜਾੜਿ ॥ ਭਾਇ: ਭਾਣੈ ॥੧੪॥
ਸ੍ਰਗੀ ॥ ਕਸਾਈ ॥ ਤਾਤੇ: ਭਠਿਓ ਦਾ ਦਿਅਰਥ ਕਾ ਕੁਸਤੀ: ਮ
ਨਮੁਖ ਕਾ ॥ ਗਾਉ: ਨਗਰ ॥ ਧਤੂਰਾ ਹਾਰ: ਧਿਲੋਗਾ ॥੧੫॥ ਪੀ
ਠਕਾ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਮਆਥਾ ਉਹਾਂ ਲੋਕ ਰੋਵਣੇ ਤਕ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਗਿਹ:
ਸਭੂਪ ਮੇਂ ॥ ਧਾਰੈ: ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਹਾਟੇ ਹਾਟ: ਜੋਨੀ ਜੋਨੀ ਮੇਂ ॥੧੬॥
ਪੁਲ ਸਾਕਤ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਲਸਨ: ਥੋਮੁ ॥ ਖਾਇ: ਖਾਂਦਾ
ਕੋਨ: ਕਛੋ: ਨਕਰੇ: ਖੁੰਜੇ ॥ ਗਿਦਾਨ: ਅੰਤ੍ਰ ਨਾ ॥੧੭॥ ਮਾਇਆਂ
ਦੀ ॥ ਡੋਲਨੀ: ਚਾਟੀਆ ਪਵਨ ਰੂਪੀ ਮਧਾਣੀ ॥ ਸਕੋਲਨ: ਮ
ਥਣਾ ॥ ਮਾਖਨ: ਸਰੂਪ ॥ ਧਾਇਆ: ਧਾਰਿਆ ॥੧੮॥ ਮਾਇਆਂ
ਦੀ ॥ ਡੋਲਨੀ: ਚੇਟੀ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ॥ ਪਵਨ: ਸੁਆਸਾ ਹੈ ॥ ਚਲੇ
ਹਿਦ: ਸੀਤਲ ॥ ਧਾਰ: ਧਾਰਾ ਸੀਤ ਤੇ ਪਾ ਮੁਰਤਾ ਦੋਇ ਹੈ ਦੋ
ਨੋ ਮੇ ਏਹੁ ਗੀਤ ਹੈ ਸੀਤ ਮੈਂ ਤ ਤੇ ਜਲਨ ਨਾ ਲਖਣ ਨਿਕਸੇ ਤ
ਪਾ ਅਮ੍ਰਤ ਮੇ ਸੀਤਲ ਜਲ ਨਿਕਲੈ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥
ਜਿਨ: ਜਿਸਨੇ ॥੧੯॥ ਚੋਰਟੀ: ਚੋਰਾ ਦੀ ਨਾਰਿ ॥ ਮੁਸਿ: ਧੁਸਿ
ਣਾ ਹਾਟ: ਇਦ੍ਰੇ ॥ ਏਕ: ਹਰੀ ਦੇ ਮਿਤਾ ॥ ਧਾਰਹ: ਧਾਰਾ ਦਾ
ਧਾਹਿਰਦੇ ॥ ਧਾਟ: ਛਾਂਡੇ ਦਾ ਗਸਤੇ ॥੨੦॥ ਸੁਖਨ: ਸੁਖਾਨੂੰ
ਜਗਤ ਜਗ ਪਠਦੇ ਜੁਗ ਕਲੀ ਮੇਂ ਦਾ ਜਗਤ ਮੇਂ ਅਸਿਉ: ਸ
ਥਾਨੀਤ: ਨਿਤ ਦਾ ਸਤਾ ॥੨੧॥ ਜਿਸੰ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ॥੨੨॥
ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਹੈ ਤੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਭਜ ਉਹੁ ਸੁਣੇ ਨਾ ਤੋ ਕ
ਹੈ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ॥ ਰੂਪੀ ॥ ਗਾਠ: ਵੇਰਨਾ ਦੀਆ ਜਿਥੇ ਨੁਹੀ ਧਾਟਣੇ
ਨਗਰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ॥ ਪਾਰਖੁ: ਸਾਰਾ ਫਲ ਤਤ ਦੇਤਾ ॥ ਗਾਹਕ:
ਖਰੀਦੂ ਜਗ ॥ ਸੂਆ ਮੋਲ ਸਰੈ ਧਾ ਰੂਪੀ ॥੨੩॥ ਜਾਕੋ: ਜਿਨ
ਕਾ ਠਾਕੁਰ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ॥ ਜਿਨਾ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਕਾਮ ਸੋ ਪੰਡਤਾ ॥

ਮਾਲੇ॰ਛੋਟੋ॥੨੪॥ਜਾਇਕਰ॰ਹਰੀਆਆਨ:ਹੋਰੂ ਦੂਬਿਧ:ਮਾਯਾ ਕੇਸ
ਪਤਘਦੇ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਰਿ:ਘਰੜਿਕੋ॥੨੫॥ਕਾ ਜਰਕੀ:ਪਾਪਾਂ ਦੀ॥
ਅੰਧ:ਅਰਪਨੀ ਪੇਟਸਿ:ਪੇਵਿਕੋ ਨੀਕਸਿ:ਨਿਕਲਿਆ॥੨੬॥ਜਾਇ
ਗਾ॰ਪੂਲੋਕੋ ਸਕਹੁ:ਸਕਦੇ ਹੋ॥ਤੁ:ਬਹੁਤੇ ਬਹੋਰਿ:ਮੋੜਕੇ
ਰਖਿਆ ਨਾਗੇ:ਖਾਲੀ ਪਾਵਹੁ:ਪਨੁਦੇ ਪਾਵਹੁ ਤੇ ਨੰਗੀ ਪੈਰੀ ਕਰੋ
ਰਿ॰ਪਨੁਵਾਲ ਜਕਰਖਾ॥੨੭॥ਕਵਨੈ:ਕਿਸੇ ਮਾਰਗ:ਰਸਤੇ ਕੇ:
ਜੰਤਾਂ॥੨੮॥ਛੋਡਾ ਮਰਤ ਮਰਤਾ ਮੂਆ ਤੁ:ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਮਰਿਆ
ਪਾਤਾ ਦੇਤੋ ਭੀ:ਬਹੁਤੇ ਜਾਨਿਆ:ਅੰਨ੍ਹੇ ਐਸੇ॰ਹੋਕਾਰ ਤੇ ਬਹੁਰਿ॰
ਤਿਸਦਾ॥੨੯॥ਦੁਲੰਭ:ਆਲਭਾ ਬਾਰੇ:ਦਾਰਾ ਬਨ:ਬਿਰਛਾਂ ਦੇ॥
ਡਾਰ:ਡਾਲਾ ਸਾਖਾ॥੩੦॥ਪੀਠਕ ਕੋਈ ਜਗਿਆਸੀ ਪੁਛਕੇ ਆਇਆ
ਭਜਕ ਹਾਂ ਤੂਹੀ।ਤੂ ਮਹੋ ਕਬੀਰ:ਬਹੁਤਾ ਆਪਕੋ ਬਡਾ ਕੈ ਸੇ ਕਹੈਂ
ਤਾਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਾਂ ਕਬੀਰ ਤੂ ਹੈ ਹੈ ਭਾਈ ਅੰਤੂ ਭਿ ਸਕਹਾਂ ਮੈਂ ਤਾਸੁ
ਇਆ ਹੈ ਕਬੀਰ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੈਂ ਹੈਂ ਤੂੰ ਪੂਜੋਂ ਜਨਕ ਪੂਕਆ
ਹੈ ਤੂੰ ਭਿ ਸਕਹਾਂ ਮੈਂ ਭੁਪ।ਦੇ ਸੈ ਨਾਮ ਦਾ ਪੂਛਣਾ ਹੈ ਤੁਕ ਹੋਹੈ ਰਤਾ
ਭੂਪਾ ਸਰੀਰੁ॰ਦਾਹਕਾਰੁ॥੩੧॥ਪੀਠਕ ਕੋਈ ਕਹੈ ਮੈਂ ਐਸੇ ਕਰਾਂਗਾ
ਧਨਾਦਿਕ ਠੋਗ ਲਖ ਨ ਦੇਖੀਐ:ਦੇਖਾਂ ਨਾ ਮਾਰੀਐ ਕਰੀਮ:ਕਿਰ
ਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਰਮ:ਕਰਤਤਾ॥੩੨॥ਕਸਭਟੀ:ਸੁਤਮਤਯ
ਨਨਆਦਿਆ ਅਰਿਜੀਵ:ਜੀਵ ਤਭਾਵ ਤੇ ਅਰਿਆ॥੩੩॥ਭੂਜਲ:
ਚਟੈ ਪਾਨਸੁ ਪਾਰੀ:ਪਾਨਦੇ ਬੀੜੇ ਹੋਣਾ ਜੂਹਾਰਿਕੇ ਏਕਾ॥੩੪॥
ਬੋੜਾ॰ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਅਹ ਸਰਾ:ਪੂਰਾਂ ਨਾ ਛਿਕ:ਦੋ ਸਾਹਰੂਏ
ਹਭਿਲੇ ਨਿਜ ਪਾਪਾਂ ਭਾਰੁ॰ਪਾਪਾ ਭੂਪੀ॥੩੫॥ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਧਨ
ਦੇਕਾ ਤਲਛੁਟਰਿਆ ਬਾਤ ਤਿਸ ਸਭ ਦੇ ਨੂੰ ਦੇ ਖਵਿਕ ਹੈ ਜਗੁ:ਜੀਵ
ਨਾ ਕਬਿਰਿ:ਹੋ ਭਾਈਐ॥੩੬॥ਪਲੋਟੇ:ਦਲੇਟੇ ਜੋ:ਘੋੜੇ ਦਰ:
ਖਿਆ ਭੂਪਰ॰ਚੜ੍ਹੇ ਛੜ॰ਕੋਤਰ:ਤਲੇ ਗਾਡੁ:ਗਡੀ ਐਰੋ॥
॥੩੭॥ਆਵਾਸ:ਮੰਦਰਾਂ ਭੂਪਰਿ॰ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਦਾ ਸਿਵਾਂ ਦੇ ਸਾ
ਮੇ:ਜਮੇ:ਭੂਰੇ॥੩੮॥ਰਿਕ:ਗਰੀਬ ਕਾਂ ਨੇਮ ਪੈਖੇ ਜੇ ਕੋਈ:ਕਿਸੇ ਨੂੰ
ਅਜਹੁਸੁ:ਅਜੇ ਤੇ ਨਾਉ:ਬੋੜ੍ਹੀ ਤਨ ਰੂਪੀ॥ਸਮੁੰਦ੍ਰ॰ਸਿਸਾਰਕੂ
ਪੀ ਜਾਨਉ:ਜਾਣੀਐਂ॥੩੯॥ਜੁਰਿਗ:ਸੰਦੂ ਬਾਚਰੀ:ਕੁੜ੍ਹੀ

ਭੁਮਿਕਾ: ਸਾਧ ੫੦ ਪ੍ਰੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਸਾਜਨ ਕਹੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ॥੫੧॥
ਕੈਈ ਨ: ਕੋਈ ਹੀਆ ਧਾਰਿ: ਸ੍ਰੀਰ ਨੂੰ ਆਗਿ ॥ ਘਾਮ ਦਿਲਾਵਾ ਰੂਪੀ ॥
ਲਾਰਕਾ ॥ ਕਾਂਆਦਾ ਸਲਿ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੈਂ ੫੨ ਪ੍ਰੀਠਕਾ ਸੋਕੁ ਕੋਈ ਕਿ
ਲਾਦਿ ਕੇ ਜੁਦਾਈ ਲੇਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਸੁਤ ਦੇ ਕੇ ਸਨੁਖ ਲੈਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ॥
ਕੋ ॥ ਭੀਮੇ ਹੈ: ਰੈਹੈ ਲਾਰਕੂ ॥ ਅਨਰੂਪੀ ਆ ਬੋਚਈ: ਦੋਨੋਂ ਦ ਲਾਰਕੀ ॥
ਬੁਧਿ ਰੂਪੀ ਆ ਬੋਚੈ: ਦੋਨੋਂ ਕੋਈ: ਜਗਮਾਜੀ ਆਮੇ ਸੇ ਸਾਝਾ ਛਾ
ਲੀਆ ਬਨਜੁ: ਅਭੇਦਾ ਕਰੇਗੋਇ: ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਹੋਤਾ ਦ
ਨੀ: ਯਾਦ ਕਰਾਈ ਹੋ ਜਹਾਜ: ਪਛੁਤਾ ਜਾਇ: ਜੋ ਭੇਗਨ
ਭੋਗੇ ਅਗੁਣੂ ॥ ਦਾ ਆਸੇ ਤੇ ਪਾਇ ॥ ਜੋ ਹਥ ਆ ਦੀਤਾਂ ਦਾ ਭੋਗਦੇ:
ਭੋਗੇ ਨੈ ਕੋਈ ਆਤੇ ਕੋ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਦਾ ਸਤੋਗੁਣੂ ॥ ਉਪਦੇਸ
ਰੂਪੀ ਮਿਠਾ ਲੈ ॥ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਾਇ ॥ ਜੋ ਈਹਾਂ ਗੁਣ ਤੀਨ ਹੀ ਸਿ
ਲੈਦਾ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈ ਦਾ ਸੁਖ ਹੋਵੈਗਾ ॥੫੨॥ ਮੇ: ਪਹਿਲਾ ਪਹਰੁ ਬੋ:
ਪਹਰਨਾ ਹੋ ਗਿ ਜਾਣਿਆ ਪਾਹੁਬੋ: ਪਾਹੁਣਿਆ ਜਿਉ ॥ ਤੇ ਭੂਲ:
ਭੁਲਾ ਹੈ ਜੋਗ: ਅਸਾਂ ਗੁ ਜੋਗੁ ਤੇ ਅਬ: ਭੁਗਤਿਨਾ ॥੫੩॥ ਪਾਪੀ
ਠਕਾਣੇ ਦਾ ਸੇਕ ਛੁਧਟੇ ਗਾਰਹੀ ਆਰਿ: ਕੋਣਾ ਬਾਪੁੜਾ: ਹਿਰਾਰੇ
ਜਿਹ: ਜਿਨਾ ਦੋ ਗਰਦਿ: ਜਪ ਦ ਅਭੇਦ ਦਾ ਬਾਮ: ਪ੍ਰਧੇ ਦ ਕਾਂਮਨਾ
੫੪ ਪਰਦੇਸੀ ॥ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਆ ਘਾਘਰੈ: ਖਿਥਾ ਦ ਚੋਲੇ ਨੂੰ ਚਹੁ
ਦਿਸਿ: ਸੁ ਦਿਸਾ ਆਗਿ: ਅਗਨੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਆ ਖਿੰਥਾ:
ਗੋਦੜੀ ਆ ਕੋਇਲਾ: ਇਸ ਅਰਥ ਦਾ ਪ੍ਰਤਖੁ ਕੋਲਾ ਤਾਗੇ: ਲਿੰਗ
ਸ੍ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਆ ਦ ਤਾਗਾ: ਸੂਤ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤੇ ਤਿਸ ਕਾ ਗਾ: ਗਹਿ
ਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਅਗਮਾ ਨ ਹੋਤੇ ਸਨ ਆਂਚੁ: ਅਗੁ ਦ ਰੋਚ
ਕੁਭੀਆ ॥੫੫॥ ਖਾਪਰੁ: ਸਿਰੂ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਦਸਏਂ ਦੁਆਰ ਛੇਦਾ
ਮਫੂਟ: ਅਫੁਟ ਜਾ ਨਾਸੀ ਸੋਭੀ ਫੁਟ: ਫੁਟਿਓ ਜੋਗੀ: ਜੀਵ
ਪੈ ਸਾਰਕਾ ਆਸਨਿ ॥ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਭ੍ਰਮਕੇ ਮੈਂ ਦ ਆਸਨਿ: ਆ
ਸਾਹੀ ਰਹੀ ਆ ਬਿਭੂਤ: ਭਸਮ ਦ ਪੈਦਾ ਰਥਾ ਮੇ ॥੫੬॥ ਟਾ ਜਾਇ ॥
ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਆ ਮਾਛੁਲੀ ॥ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਆ ਝੀਵਰ ॥ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਆ ਮੇ
ਲਿਓ: ਪਾਇਓ ਤਾ ਜਾਲ ॥ ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਕਾਧ ਕੀ ਜਾਲੀ ਦ ਮੋਹਰੁ
ਪੀਆ ਟੋਘਨੈ: ਦੇਹੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਸੇਵ ਰੂਪੀ ਆ ਛੂਟਸਹਿ: ਛੁਟੇ
ਗਾ ਜਿਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦਾ ਸਾ: ਤਿਸ ਆ ਛੇਦਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨੂੰ ਫਿਰਕਰਿ ਸ

ਆਹਿਆ॥੮੮॥ਪਉੜੀ ਠਕਾਰੇ ਈਕ ਹੋ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪਾਵਣ੍ਹਾ ਲੈ ਖਾਣੇ
ਖਾਰੇ: ਕਠਨ ਤਾਕ ਰਾਵਣੇ ਦ੍ਰਸੇ ਦਾਰੇ ਪੈਸਾਰ: ਰੂਪ ਸਿਆ॥੫॥ਜਗਿਰੋ
ਸਾਏ: ਨਿਗੁਰੇ ॥ਦਾਹਿ ਰਾਏ: ਗੁੜ੍ਹ ਗਏ॥ਬਾਪੀ: ਰਖਕਾ ਤਿਨਾ ਕਾ॥
ਛੂਟਾ॥ਆਪੁ ਨੀਤ ਦੀਨ ਤਾ ਤੇ ਰਾਰੀ ਬੀਹੋ ਇਸਦੇ॥ਕਰਤੇ: ਕਰ
ਤਿਆਂ॥੫੧॥ਪਉੜੀ ਠਕਾ ਸਿਰਗ ਕੁ ਸਿਰਾ ਕੇ ਕਹੈਂ॥ਏਸ ਨੋ: ਸੀਤਾ॥ਬੂਰ
ਭਿ: ਬੁਤੀ॥ਸਾਰਣ: ਮਨਮੁਖਾ॥ਮਾਏ: ਅਮਿਆਂ[illegible]ਹੂੰ॰ਕਤੀਆਂ॥
ਓਹ॰ਜਾਕਤ ਕੀ ਮਾਏ ਇਸਾ ਬਿਜਾਹਨ: ਪਿਰਾਸਨਾ ਜਾਏ ੦ ਕੈ
ਸੇ ਕੇ ਕਕਾਲ ਰਾਹਾ ਆਰ[illegible]ਜਾਂ ਬਾਲੁ ਮੀਕ ਨੇ ਇਕੁ ਨਉ ਮਾਰਿ
ਆਓਮਸ ਦੇ ਪਾਲਿ ਓ ਪੇਲੇ ਦੀਆਂ ਕੌਡੀਆਂ ਨਿਕਸੀਆਂ ਤਾਂ
ਬਰਾਤ੍ਰਸ ਆਇਆ ਆਪ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕੀਆ ਰਿ ਭਗੂ ਨੇ ਹੋਏ
ਕਰਕੇ ਪਾਰਿ ਮੈ ਪਾੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਭੀ ਲਣੀ ਪੁਛਿਆ॥ਪੁ
ਤ੍ਰ ਤੂੰ ਪਾਇ ਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਨੂਲ ਰਾ ਮੈ ਡਰਿ ਗਇਆ ਹਾਂ ਇਕ
ਪੇਲੇ ਦਾਸ ਤੇ ਮੈਂ ਨਰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਮਾ ਤਾ ਸਮਾਇਆ ਏਹਿ
ਤਾਂ ਕਮੈ ਰਾਏਆ ਕਹਿ ਨੂਲ ਰਾਮੀ ਓਹ ਪੇਲਾ ਮੈ ਨੂੰ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਦੇਹ
ਦੇਉ ਕੁਕੇ ਮਛੀਆਂ ਦੇ ਪੂਰਾ ਮੂਲ ਹੈ ਆਈ ਕਹਿ ਨੂਲ ਰਾਹਿ
ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ ਖੁਓ ਨਾਂ ਪੇਲੇ ਦਾ ਸਤੇ ਕਿਤਨੇ ਖੂੰਨ ਕਰੇ ਨੇ ਤੂੰ ਤਾਂ ਇਕ ਖੂੰ
ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਿਉ ਡਰਿ ਤਾਂ ਦਾਨ ਹੋ ਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਬਾਲਮੀ
ਕ ਤਗਦ੍ਰਾ ਹੋਇ ਕੇ ਲਰਾ ਓਹੀ ਕਾਰ ਕਰਨੇ॥੫੩॥ਹਰਨ: ਜੀ
ਵਾ ਦੂਬਲਾ: ਸਾਪਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤਾ॥ਹਰੀਆਰਾ: ਦਿਸਟਾ॥ਕਰਕੇ
ਰਿਆਨਾ ਤਾਲ॰ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ਲਾਖ: ਲੱਖਾ॥ਮਹਿਰੀ: ਸਰਪ
ਰਿਜੀਵ ਦਕਾਂ ਆਦੋ॥ਕੁੰਤ: ਕਿਤਨਾ ਚਿਰਾ॥ਬੀਚਉ: ਬਚੋਗਾ
ਕਾਲ॰ਤੋ॥੫੩॥ਪਉੜੀ ਠਕਾਰ ਕਿ ਸੈ ਕਹਾ ਗੈਰਾ॥ਕਾਰ ਸਤਾ ਕਾ
ਹੈ ਤੂੰ ਕਹੈ॥ਭੀਰਾ ਕੇ ਤੀਰ: ਕਨਾਰੇ ਪਰ॥ਪਾਪ ਰੂੰ॰ਹੀ॥ਕਰਹਿ:
ਕਰੋ॥ਨੀਰੁ॰ਤੈ ਭੀ॥ਹੋਏ: ਹੋਵੈਂ॥ਏਵੈ: ਐਸੇ॥ਰਮੇ: ਚਲੇ
ਵੇਜਾ ਪੈ ਦ੍ਰਾਅ ਭੇ ਦੋ ਹੋਏ॥੫੪॥ਕਬੀਰ॰ਜਿਨ ਕਾ॥ਕਬੀ
ਰ: ਬੜੇ ਹੈਂ ਤੂ ਮਾਬਤੇ ਹੈ॥੫੫॥ਪਉੜੀ ਠਕਾ ਜੇ ਸੇਹਰ ਦੀ ਊਨਾ
ਸੇਲੀ ਏਕੇ ਤੰਲਾ ਲੂਰੇ ਗਾਹੋ ਇਜਾਦੇ॥ਹਰਦੀ: ਹਲਦੀ॥ਪੀ
ਅਰੀ: ਪੀਲੀਆਂ॥ਚੂਨ: ਚੂਨੇ ਦਾ॥ਉਜਲ: ਚਿਟਾ॥ਭਾਏ: ਬ
ਰੂਦ ਪ੍ਰਕਾਰ॥ਸਨੇਹੀ: ਪਿਆਰਾ॥ਚਰਨ: ਰੋਹਾ॥ਜੀਵਦੀ

ਅਲਖਗਤਾ ਦੇ ਜੋਤਿਸਰੂਪ ਅਭਿਮਾਨ ਆਪਣਾ ਈਸਰਕੀ ਸਭ
ਭਤਾ।੫।ਪਹਰੰਦੀ॰ਜੀਵਰੂਪੀਆਪੀਰਤਨੁ॥ਜੀਵਹਿਗਤਾਅਨੂਨੰਤ
ਭੂਰੂਪੀਅਜਿਹ॥ਜਾਤਿਵਰਣੁਸਿਖਕਾਨਰਹਾਇ ਪਾਰੰਗਾਜੇਹੋ:ਜਿ
ਸੁਕਰਿਆਜਾਇ॰ਜਿਖਕੀਵਾਰੂਕੀਈਸੁਰਕੀ।੫੭।ਦੁਆਰਾ:
ਰਸਨਾਦ ਸਤਸੰਗਾਸੰਕੁਰ:ਭੀਤ੍ਰਾਰਾਈ॰ਦੇਖਾਣੇਤੇਭੀ।
ਭਾਇ:ਬਾਂਦੁ ਹਿੰਸਾਮੇਗਲ:ਹਾਥੀਹਿਕਾਰੂਕਰਿ ਅੰਸਾਬੂਨ
ਮਖੇਰੀਅਰੁ ਕੇਸੀਆਤੁਰ:ਨੈਣੁਪਾਕਰਕੋ।੫ਸਾਊ:ਦ੍ਰਿਪਾ॥
ਮੋਕਲ॰ਹੋਵੈਗਾ।੫।੫।ਸੁਨਾਕੈਸੇਮੋਕਲ:ਭਜਾਤੇਕਹੈ।
ਸ:੧।ਨੀਕ:ਸੁੰਦਰਬਾਣ੍ਹਿਆਹੋ।ਨਨ:ਸੁੰਨ੍ਦੇ ਨਿਕਾਹਤੁ
ਮੈਂ॰ਕਰਾ ਵਿਛੁੜੇ:ਫਿਰੋਦੀ ਮਿਲਿਆ:ਮਿਲੇਤਾਂ ਜੋਤਿਸ
ਛਰਹੀ:ਜੈਸਿਆਂ ਫੁਹੀਰਹੀਆ ਜੀਓ॰ਤਦੁਆ ਸਹਜੇ:ਸੁਭਾਵਕ
ਦੇਸਰੂਪਮੈਂ।੫।੫।ਛੁਡਿਨ॰ਦਾਅਭਿਮਾਨਾਂਦ੍ਛਪਰੀ॰ਛੁਟੀਦਾ
ਘਰੁ॰ਦਾਗਾਊ॰ਦਾ ਜਾਤਿ॰ਦਾਂਅਭਿਮਾਨਾਨੁਭਿਨਦਾ।੬॰।
ਮਰੈਕ:ਆਪਾਭਾਵਤੇਮਰਨੇਕਾਦੁਆਰ:ਸਤਸੰਗਦੇਪੁਰੇ
ਕੈਮੈਂਪਰ:ਪਿਆਰਾਪਾਰੁ:ਬਹੋਅਰਬੋ।੬੧।ਧੀਨਕਾਜ
ਬਸੂਨੇਜਾਕੇਨਿਮੰਤ੍ਰਤੇਜੇਦੇਸੋਂਮੈਂਕਬੀਰਕਾਨਾਮਲੇਕਰ
ਹਮਣ੍ਹਾਂਨੇਤੇਸਭਮਿਤਆਏਹਰਿਜੀਨੇਆਇਕਰਿਨਿਰਬਾਹ
ਕੀਆਤਬਲੋਕਕਹੈਕਬੀਰਨੇਬਡਾਜਗਕੀਆਹੈਤਉਕਹੈ
ਕੀਆ॰ਪਿਛੋਕਰਹਿਗੇ॰ਅਗੋਸਰਿਓ॰ਅਬਨਾਕਿਛੁ:
ਕਿਆਕੀਆ॰ਹੈਂਕਬੀਰ:ਬਡਾਹੀਬਡਾਦੇਕਬੀਰ:ਨੇ
ਭਾਈਕਬੀਰ:ਬਡਾ ਦੇਵਾਪੀਨਕਾਰਅਨਾਮਕਾਮਹਾਤਮ
ਹੈ।ਜਿਹ:ਜਿਸਕੋਰਾਮ॰ਕਾਨਾਮੁਪਾਨਹੀ:ਦੂਣਦਾ
ਕੋਦਾਮ:ਕੇਦੇਮਦੀ।੬੨।ਮਟੀ॰ਆਦਿਤਕੇਪਤਰੇ:
ਪ੍ਰਭੁਲੋਕਾਊ:ਨਾਮਹੀਹੈਂਗੁਣਨਹੀਪਰਹੁ੨:ਬਡੋਂਰੂਪ
ਹਿ:ਰੋਕੇ।੬੪।ਮਾਹਦੀਦਤ੍ਰਾਕਰਿਧਾਰਿਆ:ਕਰਿਪਾਇ
ਆਪ:ਆਪਾਭਾਦਾਪੀਸਾਇਪੀਸਾਇਆ:ਅੰਨਾਦਿ
ਕੋਸਾਕਾਹਿਕੋਰਤਿਆਗਾਕੇਤੇ:ਤਿਸੁਮਿਹ:ਸਦਾਪੂਰੀ
ਅੈ:ਮੂਰਣਦਰਸਭੀਨਾਭਾਲਾਈਪਾਇ:ਅਭੇਦਕੀ
ਨਕਰਿਆ।੬੫।੫।ਸੁਨਾਰੋਪੀਸੁਕੇਗੋਪਿਆਤੋਕਿਓ

ਅਲਾਂਤਕ ਕੈਂਆਂ ॥ ਤੁ ਮਿਲਿ ਦੀ ॥ ਲਿਖੀ ਕੂਤਾ ਜੋ ਸਹੂ ॰ ਕੋਜਾਂਦਾ ਰਿ ॥ ਬਿਪਤਿ
ਜਾ ਪੀਠਕਾ ਅਗੇ ਤੈ ਕਹਾ ਬਾ ਅਥ ਮੈ ਤੈ ਪੁਣ ਕੂਕਹਾ ਆਪੁ ਜੋ ਜਾਹਰੀ ਆ ਪੀਜੋ
ਪਤਖੁਣ ਸੁਖ ਮੈ ਸਾਧਨ ਕਰਾਈਐ ॥ ਪਜੇ ॥ ਖੋਲ ਦੀਏ ਦੁ ਆਸ ਬੂਲ
ਸਾਧਨ ਕਰਾਈਐ ਲਾਇ ॥ ਅਤੇ ਦਕਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਦਾਨਿ ਹਿਕਾਰ ਤਾ
ਜੈ ॥ ਜਿਸ ਨਾ ਦੇਧਾ ਜੀਓ ॥ ਜਿਸਾ ਦਰ ॥ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ॥ ੮੭ ॥ ਸੀਸ
ਗਸਿਧ ਮੈਂ ਕਧਰਿ ਭੂਖਾ ਥਾ ॥ ਸਾਸੇ ॥ ਬਹੁ ਤ੍ਰੈ ਗੁਨ ॥ ਸਤਿ ਆਦਿ
ਗੁਣਾ ਕੀ ਲਹਰਿ ਦੀਆਂ ਇ ਧਾਰਿ ॥ ਛਾਲਿ ਜਾ ਬਾ ਤ੍ਰੈ ॰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ
ਸਰਜੁਰਾ ॥ ਅਵਿਗੁਣਾ ਕਰਕੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹਰਕਿ ॥ ਹਰਕ ਹੋਇਆ
ਪਾਜ ਹੋ ਗਏ ॥ ੮੮ ॥ ਪਾਪੀ ॰ ਕੋ ਭਗਤਿ ॥ ਸੋ ਦਾਇ ਸਪਰ ਦੂਏ
ਤੇ ਸਾਖੀ ਪਰਹਰੈ ॥ ਤਿਆਗੈ ॥ ਵਿਰੋਧ ॥ ਦੁਰਗੀਧ ॥ ੮੯ ॥ ਪੀਠਕ
ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਅਸਾ ਮਕਰੇ ਕੇ ਅੰਜ ਦ ਜੋਰ ਧੇਗੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈ ॥ ਦੂਏ ॰
ਭੀ ਰੋਗੀ ॰ ਭੀਆ ਇਕ ॥ ਹਰੀਦ ਸੰਤਾ ਕਬੀਰ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਓ
ਜਿਸ ਦਾ ਆਹਾਰੁ ॥ ਜਿਹ ਜੋ ਨਿਰ ਮੋਹਿ ਸੰਤ ਹੈ ॥ ੯੦ ॥ ਸੰਟੀ ॥ ਬਡੀ
ਦੁਪਿਆਰੀ ਹੋਰ ॥ ਪਾਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਗਾਦੂ ਸਰ ਨਰੂਪੀ ਦੁਖ ਤ੍ਰਿ ਦੇਹਿ
ਰੂਪੀ ਦੁ ਖੇਰੀ ॥ ਢੁਈ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂ ਰੂਪੀ ॥ ਪੀਠਕਾ ਜੋ ਕਹੈ ਨਰ ਕੇ ਈ ਕਾਲ
ਦੇਹਿ ਦੇ ਹੋਤੇ ਭੋਗਤੇ ਭੋਗੀ ਏ ਤੌ ਕਹੈ ॥ ਦੇਹਿ ਕਾ ਈਆਂ ਹਾਥੀ ॥ ਕਾ ਤੂ
ਨੀਬਿ ਨਿਆ ਕਠਕੀ ॰ ਵਤੇ ਐਜੇ ਜੇ ਨੇ ॰ ਜੀਆ ਚਰੈ ॥ ਚੁਕੇ ਦੁਲੋਤੇ ਪਹੋਰਿ ॥
ਫੇਰਿ ਤੈਸੇ ਤਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਦੁਰਲਭ ॥ ੯੧ ॥ ਰੋਪਣੀ ॥ ਹੋਗਈ ਕੋ
ਭਾਦਰ ॥ ਭਾਦ ਦੁਆ ਕੀਨ ॥ ਕਰੀਜਾ ਜੋ ਹਾਰ ਜਾਸ ਤੂ ਕੇ ਤਾਤ ਪ੍ਰੂ ਜਕੀਯੁ
ਪਤੀਆ ਕਿਆ ॰ ਹੁਣਾ ਸਉ ॥ ਜਦੋਂ ਸੰਧ ਬੂਕਾ ॥ ਨਬੇਰ ਸਤੀ ਕਾਸਿ
ਧਤ ਰਾਖੀਂ ਤ੍ਰ ਸਰ ਮੈ ਦਾ ਸਿਥਉ ਰਾ ਤਿਸ ਗ੍ਰਾਸੀ ਦਾ ਦਿਰਾਗਹਿ
ਆਨਰੂਪੀ ਸਿਧੂ ਵਿਰਾ ॥ ੯੨ ॥ ਰਜਕੇ ॥ ਰਸਦਾ ਲਾ ਭਾਤੇ ॥ ਗੀਲਾ
ਭੂਮੀਐ ॥ ਭੂਪੀਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੈ ਸਾਰਾਨ ॥ ਸਾਂਤਿ ਆਦਿ ਕਉ ॥ ਦਸ
ਤੇ ਅਰੀ ਐ ॥ ਦੀਨਤਾ ਕਰੀਏ ॥ ਰੋਇ ॥ ਜਤਨ ਕਰੀਏ ॥ ਆਵੈ ॥ ਹੁਲੇ
ਮਾਨੁਸੈ ॥ ਮਾਨਸਾ ਨੂੰ ॥ ੯੩ ॥ ਪੀਠਕਾ ਦੇਹਿ ਹੀ ਕਾ ਰੂਪ ਰ ਕਹੈ ॥ ਕਬੀਰ ॰
ਜੈਸੇ ਕਚੀ ਆਭਰੀ ॰ ਹੋਇਆ ਦ ਕਰੀਗਾ ਗਰਿ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ਜਲ ॰
ਸਾਸ ਰੂਪੀ ਛਟਿ ॰ ਮਰਿ ਗਇਆ ਆਪ ਆਸੂ ॥ ਆਪਾ ਹਿਕ ਅਥੇਵੀ
ਦ ਅਗੈ ਤਿਥੂੰ ਲਗੇ ਗੀ ਤੋਹੋ ਰਾਕੋਈ ਜਲ ਦੇ ਦੇਤੰ ਜਾ ਮਲੇ ਕਹੋ ਗੇ
ਸਤਪੁਨਰ ਦੈ ਤੌ ਇਕ ਕੌਲ ਮਿਲੇ ਗਾ ਤਾਪੀਨ ਦੇ ਕੇ ਜਲ ਪੀਤਾ ਤ
ਲਟਿਆ ॥ ੯੪ ॥ ਕਬੀਰ ॰ ਮੈਂ ਕੂਕਰ ॥ ਕਤੂਾ ਮੁਤੀਆ ॥ ਜੋ ਆਗਿ
ਆਮੈਂ ਦਰ ਤੇ ਜੇ ਦਰੀ ॰ ਹਕਮ ਰੂਪੀ ਸੰਖੇ ਚੇ ॥ ਪ੍ਰੇਰੇ ॥ ੯੫ ॥ ਪੀਠਕ
ਕੋਈ ਆਖੇ ਫੇਰ ਦਰ ਹੈ ਨੇ ਦਿਹਾ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈ ॥

ਦਿਖਰਾਵਹਿ॥ਦਿਖਲਾਵੈ॥ਲੋਇ:ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ਹਿਤ ਹੀ: ਚੇਤ
ਦਾਈਏ:॥ਇਉ ਜਾਨਿ ਨੀ ਕੂਰਾ॥੭॥ਪਾਠਾਂਤਰ ਕਬੀਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਗਨ ਚਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਾਪਰਿ ਦਿਆਂ ਦੈ ਰਚ ਬੁਲਾਈਆ ਉਹ ਮੈ ਤ੍ਰਪਤ੍ਰਤੇ
ਕਹਨ ਲਗੇ॥ਬਿਰਹੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਭੁਅੰਗਮ: ਸਰਪ॥ਮਨਿ ਬਸੈ
ਮੰਤ੍ਰ: ਮੰਤ੍ਰ ਸ਼ਰਣਾ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲਾ॥ਜੀਐ: ਜਿਆਵਦ
ਲੋਕ ਮਰਦਾ ਹੈ ਜਿਆਵਦ ਲੋ॥ਬਉਰਾ: ਬਿਸਥਾ॥੭੭॥ਗੁਰੀਧ: ਸੁਰਤਾ
ਵਾਨ ਤੇ: ਤਿਸ ਕੋ ਉਤਮ: ਕੰਚਨ ਦੇਵਨਾ॥ਨਿਰਗੀਧ ਕਾ ਤੇ ਅਧ
ਵਿਤ੍ਰ ਲਾਵਦ ਜਮ ਸਤਾਵਦ ਪਾਰਸ ਚੰਦਨ ਵਤ ਗੁਰਾ॥ਸੁਰੀਧਂਕ
ਮਰੂਪ॥ਉਤਮ ਂ ਹਰਿ ਰੂਪ ਲੋਹ ਵਤ ਜੋ ਕੁਧਪਾ॥ਕਠਵਤ: ਸੁ
ਗੰਧ ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਂ ਦਾਸਪੋ॥੭੮॥ਠੇਗਾ: ਭੇਸਾ
ਸਾਧੂ: ਗੁਰੂ ਸਮਾਨਿ ਦੈਂਦਾ ਅਚਾਰਿ: ਪਲੇ ਰੂਪਾ ਰੂਪੀ॥੭੯॥
ਭੁਲੈਂ ਂ ਹਾਂ ਵਿਜਿ: ਅਧੀਨਾ ਵਸਤੂ ਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਾਸਿ: ਖੋਹਾ
॥੮੦॥ਨੇਧਤ: ਚੇਰਿ ਰੂਪੀ ਦੇ ਸੰਸਾ ਰੂਪੀ॥ਦਜਾਈ: ਭੋਗ ਲੈਦੇ
ਨੇਰੀ ਂ ਦੇ ਜਲ ਦਾ॥ਨਦ: ਖੇਹੀ ਦਾ॥ਜਿਉ: ਜੈਸੇ ॥ਮਿਲਦੇ:
ਮਿਲੇਗਾ॥੮੧॥ਮਸ: ਦੁਵਤਾ॥ਘਨ ਰਾਈ ਂ ਕਾਠ ਕੀ॥ਦਾਸਤੁ:
ਧਰਤੀ ਕਾ॥ਲਿਖਨ: ਲਿਖਿਆ॥੮੨॥ਪਾਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਾ ਗੁਰੂ
ਲਾਹਾ ਹੈ ਤੂ ਮਕੀ ਸਾਧਨ ਤੇ ਸਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਹੈ॥ਗੋਪਾਲ ਂ
ਕਾ ਨਾਮ॥ਕਬੀਰ ਂ ਤੋ ਕਿਓਂ ਮਿਲ: ਅਭੇਦ ਹੋਇ॥ਜੀਆਲ:
ਪੀਂਘ॥੮੩॥ਕੇਨਜੀ: ਦੁਰਲਭੁ ਹੈ॥ਮੰਦਰ ਂ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ॥ਜ
ਰਾਈ: ਜਾਕੇ ਗਿਆਨ ਅਗਨ ਸੋਂ॥ਜਾਰਕੇ ਂ ਕਾਮਾਦਿ॥ਰਾਮ ਂ
ਨਾਮ॥ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ॥੮੪॥ਕੇਨਜੀ: ਕੋਈ ਦੁਰਲਭ ਹੈ॥ਤ
ਨੂੰ ਚਾਅ ਤੁਮ ਨਾ॥ਕਰਿ: ਪਕਾਰ॥੮੫॥ਪਾਠਕਾ ਕੋਂ ਜੀ ਸੇ
ਕੋਈ ਸਤੀ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਖੀਤ ਹਾਂ ਘਡਾ ਰੇਲ ਹੋਇਆ ਸਤੀ ਕੋ
ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਚਨ ਕਹੇ ਕਿ ਜੀ ਸੁਣੇ ਕਾਹੂ ਨਾਮੁ ਹੋਇ ਕਰ ਨਾਨੇਕ
ਬੀਰ ਸੈਂ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਸਤੀ ਕਿ ਕੀ ਵਚਨ ਕਹੈ ਹੈਂ ਤੋ ਕਬੀਰ
ਜੀ ਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਸਿਗ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਨ ਲਗੇ॥ਚਿਹ: ਚਿ
ਖਾ ਪਰ੍ਹਾ॥ਚੀਰ: ਹੇ ਭੀਖੀ॥ਮਸਾਨ ਂ ਭੂਮੀ ਮੇਂ ਠਾਂਢੇ ਲੋਕੋ॥
ਸਧਾਈਆ: ਜਾਰੇ॥ਗਾਇਉ ਂ ਅਰੋਂ॥ਹਮ ਂ ਭੀ ਰਸੀ ਹੈ॥
ਤੁਮ: ਤੁਮਾਰਾ ਭੀ ਇਉ ਜੀ ਸੋ॥ਨਿਦਾਨੁ: ਅੰਤ ਨੂੰ॥ਦਸੁਨਹੋ:
ਸੁਣਹੋ॥ਮਸਾਨ ਚੀਰੁ॥ਚਲਿ ਗਾਇਓਂ: ਚਾਲਿ ਜਾਹਿਗੋ॥ਹਮ:
ਹਮਾਰਾ॥ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ॥ਦ ਸਤੀ: ਸਤਵਾਦੀ॥ਪੁਕਾਰੈ: ਪੁ

ਕਾਟਦੇਨੈ।ਜਿਨਾਨੂ ਵਿਰਾਗਾਭੁਗਤੀ ਰੂਪੀ ਚਿਹ: ਵਿਨੀ ਚੜੀ ਹੈ।ਬੀਰ:
ਹੈਭਾਈ।ਮਜਾਨ: ਮੁਰਦੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ।ਲੋਗ:ਓਰਾਤ ਅਮਤਾ ਕਰਾ।
ਹਮਤੁਮ: ਓਰਤਾ ਅਮ ਤਾਕਰ ਨੀ ਇਹੁ ਕਾਮ: ਕੇ ਮੁਹੈ। ਜਿਨਾ: ਬਾਲਕ
ਦਾ।੮੯।ਪੰਛੀ। ਪੇੜੀ ਪੰਖ: ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਆਦਿ।ਦਰਾਰੇ
ਜਿ: ਦੋਸ ਸੀਸ ਮਪੂਤ ਖਾਜੇ: ਜਿਥੇ। ਫਲੁ। ਧਰਮ ਪਾਪ ਕਰੇਤੇ ਸੁਖ
ਦੁਖ ਭੋਗੈ।੯੦।ਕਬੀਰ: ਹੇਮਨਾ ਠਉਰ: ਫਿਰੈ ਠਉਰ ਮੈਂ ਫਿਰਿ: ਉ
ਛਾਟਿ ਕੇ ਅਉਰ: ਹੋਨੁ।੯੧।ਜੈਸੋ ਤਹੁ: ਬੈਰੀ ਤਹੁੰ ਕੇ ਪਾਛੀ
ਕੀਜੈ। ਐਸੇ ਜੋਰ: ਦੇਖਿ ਸਾਕਤ ਕੀ ਸੁਭਾਵ ਕ੍ਰਿਆ ਜਾਗਪਾ ਜੀ
ਕੀ ਬੁਧੀ ਮਦ ਕਰੇ ਤੋਂ ਤੇ ਜੋਗੀ ਕਾਤਿਆ ਗ ਕਰੇ।੯੨।ਕਬੀਰ: ਮ
ਮਤਾ ਜਪੀਦੀ ਆਂਦੀ ਆਵ ਪੁਨ ਦੁਕਣੋ ਪਰਾਈ। ਪੰਡਤਾ ਸਿ
ਰਚਰੇ: ਜਿਊ ਪਰਦੁਕੇ ਚਾਹੈ। ਜਿਹ ਸਗੀਵ ਸਧੁ ਘਾਟ:
ਰਸਤੇ ਮੂਲ ਕਰੇ ਆਪਨੇ। ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਵ ਪਰਾਰਧ ਦੇ
ਕਰਮ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਆ ਉਘਟ: ਅਉਖਾ ਘਾਟ: ਰਸਤਾ ਹੈ।
੯੩।ਪਿਠ ਕਾ ਕਬੀਰ ਧੂਮੈ ਗਏ ਸੋ ਇਕ ਚੋਰ ਤਹਾਂ ਲਕੜੀਸ
ਲੀ ਹੋਈ ਪੜੀ ਦੇਖੀ ਤੇ ਕਹੋ। ਯਨ। ਮੈਂ ਸਾਰ ਰੂਪ ਜੋਨਿ ਕੀ
ਪੀੜਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਸੋਂ ਦਾਧੀ: ਜਲੇ ਸੋ ਨਾ ਲਕੜੀ: ਤਤਦੇ
ਤਾਠਾ ਦੀ: ਧੁਕੇ ਲੁਹਾਰ: ਸਮਰਾ ਸੁਆਰ: ਵਰੀ ਜਨਮ।
੯੪।ਪਿਠ ਕਾ ਇਕ ਬੈਰਾਗੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਬਨ ਮੈ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਹਾਂ ਲੁਧ
ਰ ਇਕੀ ਮ੍ਰਗਾ ਆਇਆ। ਉਸਨਾ ਇਕ ਬਧਿਕ ਨੇ ਮਾਰਿਆ। ਪਿ
ਛੈ ਮ੍ਰਗੀ ਆਈ ਗਰਭਣੀ ਤਿਸਨੁ ਮਾਰਿਆ ਸਾਹਿਤ ਬਚੇਦੇ
ਫੇਰਿ ਬਧਿਕ ਨੂ ਸਪ ਲੜ ਆ ਓਹ ਭੀ ਮਰਿਆ। ਪਿਛੋ ਤਿਸ
ਦੀ ਨਾਰੀ ਗਰਭਣੀ ਆਈ ਓਹ ਭੀ ਦੇਖ …
ਤੇ ਪਤੀ ਕੈ ਤੇ ਕਰਿ ਮੂਈ ਤਿਸਦਾ ਸੁਤ ਭੀ ਮਾਰਿਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾ
ਰੀ ਮ੍ਰਗ ਤੇ ਬਚਾ ਬਧਿਕ ਤੇ ਬਾਲਕ ਚਾਰ ਪੁਰਖ ਇ ਮ੍ਰਗੀ ਤੇ
ਬਧਿਕ ਆਣੀ ਇਹ ਦੋਨਾਰ ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕ
ਹੈ।ਇਕ ਅਗਿਆਨੀ ਮਿਲਤੁ ਹਿਕਾ ਹੁਣਾ ਮਰਿਤੇ: ਮਰੇ ਤੇ ਦੁਇ:
ਨਾਰੂ ਦੋਖਾ ਚਾਰਿ। ਕਾਮ ਰੂਪ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਰੇ ਤਹਾਂ। ਪਿਛੋ
ਚਾਰਿ। ਤਾਂ ਪੁਰਖ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਜਨਮ ਤੇ ਮਰਨ ਦੋਨਾਰਿ।
ਛੁਟਿਆ ਤੇ ਪਿਪਾਸਾ ਵ ਛਿਏ। ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ
ਜਸ ਅਪਜਸ ਚਾਰ ਪੁਰਖ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਜਨਮ ਮਰਨ।
ਦੋ ਨਾਰਿ: ਛੁਧਿਆ ਪਿਪਾਸਾ।੯੫।ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ। ਸਾਸਤ੍ਰ

ਦੁਆਰੇ।ਠਾਉਰ:।ਅਸਥਾਨਾ।ਰੇਤਿਓ:।ਜਿਮਿਰਓ।ਅਤਿਓ।ਵੇਦੀ
ਵੇਦਤਾਰੀ ਸੇਵ ਮੈਂ।।੯੩।। ਜਪਕੀ: ਸੀਤਾਰੀ ਦੇ ਸੁਭਗੁਣਾਂ ਦੀ।ਅੰਤ:
ਲੋਕਪੂਜੇ ਕੋਮੈਂ।ਸਾਕਤ ਕਾਪਈ ਨਾਹ:।ਬਿਗਾੜ੍ਹ।।੯੪।। ਜਗਮਹਿ।
ਪੂਰਣੁ ਜਾਣਿ ਕੈ ਚੇਤਿਓ।ਸਮਾਇਓ। ਜੀਵ ਏ ਅਕਾਤੁ ਹੋਵੈ।ਯਾਦਹੀ:
ਘੁੱਟੇ ਦੇ ਵਿਸਰਥਾ।।੯੫।। ਅਵਰੋ: ਹੋਰੁ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀਆ
ਨਈ: ਮਨਿਓ ਨ ਮਨਓ।।੯੬।। ਪੀਠਕਾ ਜਾ ਪੂਰੇਣ ਸੀ ਹਰਿ
ਭਜਨ ਕੇ ਕਰਿਬੇ ਠਾਕੁਰ ਦੇ ਬੋਲਿਆ ਦਾਤਾ ਕਹੈ।ਸਿਖ।ਚੇਲੇ
ਸਖਾ: ਖੇੜ੍ਹੇ ਚੇਲਿਆ ਕੋ ਜੋ: ਹਰੀਆ ਬੇ: ਸੋ ਖੀਚੇ: ਵਿਚੇ ਪਦਾਰਥਾ ਦੇ
ਤੇ ਚੇਲਿਆ ਦੇ।।੯੭।। ਕਾਰਨ ਸਪਨਦਾ ਸਰੀਰਾ ਜਾਇ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾਲੂ ਪਾਰਲੀ। ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਉਤੇ ਪਰਾਂ। ਧੂਪੀ ਰੂਪੀ ਆਰਿ
ਮੂਰਿ: ਆਪੂਰਣੁ ਹੀਰ ਹੈ।।੯੮।। ਅਦਰਹ: ਹੋਰ ਨਾ ਉਪਦੇ
ਸਤੇ ਜੋ ਹੈ ਧਰਮ ਕਰੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਆਪੂ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਮੁਖਮੋ:
ਸਿਰ ਮੈਂ ਮੂੰਹ ਵਿਚੁ ਆਰੇਤੁ: ਧੂਰ ਦੇ ਵਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਰੇਤੁ ਆਰਾ
ਸਿ: ਅਦਪੀਆ ਖੇਤੁ। ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ।।੯੯।। ਭੂਸੀ: ਭੂਸਰੀ ਦਾਸੂ
ਰੀਆ ਹੋਨਹਾਰ। ਸੋਖ ਦੇ ਦੁਖਾ।ਸਾਕਤ: ਯਹੂ ਦੇ ਸਾਕਤ ਕੇ।।੧:
ਹੇਤੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੈ ਦੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ।ਕਾਪਰੀ: ਲੋਈ ਦੇਤੂ ਹੈ।
ਧੋਇ: ਸਾਬਣ ਨਾਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰਿ ਨਾਲ।ਸੇਤ: ਸੁਪੇਦ ਦੇ ਸੁਧ।
੧੦੧।। ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਪ੍ਰਮਹੰਸ ਆਇਆ ਉਹੁ ਅਨੀ ਦੇਣੀ
ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕਾ ਢਿਤ ਕਰਾਇ ਤੇ ਕਹੇ ਰੇ ਅਮੈ ਚੇ ਸਹੋ ਤੇ ਹੈ ਤੁਕ
ਹੈ।ਮਨ ਕੋ ਕੈਮਿ ਵਿਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਏਹੁ ਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ
ਤੇਰੇ ਨਾਲੂ।ਕਾਈ: ਕੀ ਭਜਾ ਕਿਛੂ ਦੇਸੁ ਮੁੰਡ: ਮੁਨਿਆ
ਮੁੰਡ: ਜਿਰਾ ਜਾਇ: ਵਿਸਰਥਾ।।੧੦੨।। ਤੁਨਤੇ ਧਨਾ
ਰੇ ਪਦਾਰਥਾ ਕਮਲ। ਸਾਖਾ ਚੇਤ ਧੇ ਪਿਓ: ਤਦਾ ਕਾਰ
ਓ।।੧੦੩।। ਜੇਤੁ: ਆਗਿਆ ਨਰੂਪੀ।ਧਜਾ ਦੇਤੇ। ਬੋਲਤੇ ਚਲਤੇ
ਸਭ ਕਰਿਆ ਜੋ ਹੈ।ਤਾਰ: ਦਾਸ ਨਰੂਪੀ।ਹਾਰ। ਕੋ ਮਾਣੇ ਕਾ।।੧੦੪
ਮਾਇ: ਮਾਤਾ। ਭਰਮ: ਅਦਰਣਾ ਖੇਦ। ਦੇ ਜੋ ਨੂੰ ਧੋ ਹਜਾਰ ਸ
ਲੋਕ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਹੈ ਤਿਸੁ ਆਚੇ ਲੋ ਭੀ।ਧਹਾਇ: ਰੇ ਤੂੰ ਆਇਆ।।੧੦੫।।
ਤਲੋ। ਸੂਠ ਦੇ ਹੇਠੂ।ਦੂਰਾਇ: ਲੁਕਾਇਆ ਨਿਧਾਨ: ਅਤਿ ਨੂਰਾ
ਇਓ ਨੈ।।੧੦੬।। ਕਟੂ ਧ। ਭਾਈ ਧਿਪ ਸੁਤ ਨਾਰਿ ਆ ਦਿਗ ਗਹਿ

ਗਾਇਆ:ਪਰਿਗਾਇਆ ਦੇ ਬਿਧਿ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਜਿੰਦੋ ਸਪਠੋ ਗਹਿ॰
ਗਾਇਆ ਹੋਰੁ॥੧੦੭॥ਰਾਤਿ॰ਨਾਜਾਗਦਿਨ॰ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਪ
ਤਿ ਲਾਹੀਦੇ ਨੇ ਜਸ ਤੇ ਹੋਏ ਦੂਤ ਹੋ ਰਾਤੀ ਜਾਇ ਕਰ ਕੇ ਨੂੰਹ ਛਡੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਦੀ ਇਛਿਆ ਸਤੇ ਦੇ ਸਮ ਜਾਂਦੂ ਅਕਾਮੈਂ ਸੂਇ ਕਾਮੈ ਸਾਣ ਦੁ
ਗਾਦੋ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਮੈਂ ਸਰੱਪ ਹੋਇ ਕੇ ਅਉਤਰੈ:ਜਨਮੇ॥
ਜਾਇ:ਪੁਤ੍ਰਾ॥੧੦੮॥ਅਹੋਈ:ਨਾਹੋਈ ਲੋਕ ਕਹੈਂ ਜੋ ਈ ਤਿਸਦਾ
ਪ੍ਰਤਾ ਨਾਰਿ:ਨਾਰੀ ਆਗਾਦਹੀ:ਧੋਤੀ ਅਉਤਰੈ:ਜਨਮੇ॥
ਸਧੇ:ਸਾਧਵੈ ਦੇ ਚੁਕੈ ਅਨ:ਮਣਾ॥੧੦੯॥ਚਤੁਰਾਈ॰ਏਹੀ ਹੈ
ਸੰਧਿ॰ਣਾ ਕੈ ਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੂਲੀ ਦਾ ਖੇਲਨਾ॰ਹੈ ਜੋ ਠਾਕਰਿ:
ਠਉਰਿਆ॥੧੧੦॥ਪਰਾਮ॰ਕਾਨਾ ਸੁਆਵ ਹੈ॰ਏ ਹੀ ਆਪਣੀ:ਵਿ
ਚਾਰੀ ਹੈ ਗ੍ਰਾਮ:ਨਗਰ ਸਕੋ ਕੁਲ:ਜਾਤਿ ਦਾਸ:ਖੇਤਣ
ਭਗਤਿ ਦਾਰਕ:ਸਮੂਹ ਪਲਾਜ:ਛਿਹਰਿਆ ਦਾ॥੧੧੨॥
ਹੈ:ਘੋੜ੍ਹੈ ਗੋ:ਹਾਥੀ ਜਾਪਨ:ਬਹੁਤੋ ਬ੍ਰਾਹਨ:ਰਥਾ ਪਨਿ:
ਬਹੁਤੇ ਧਨ॰ਕਰੋੜੂ ਪੀਏ ਉਪਰਾਇ ਕਹੋ ਤੀਹੈ ਐਸੀਆਂ
ਲਖਧੁ ਜਾਣਹ ਰਾਇ:ਛੂਲੋ ਗਇਆ:ਇਆਵਲੀ॰ਹੈ ਜ
ਉ:ਜਬ੍ਹਾ ਜਾਇ:ਬੀਤੋ॥੧੧੩॥ਪਾਦਲ:ਦੌਲੇ ਦੇ ਦੂਪੀ॥
ਕੇਧ:ਮੋਦ ਸੁਖ ਰੂਪ ਤਿਸ ਮੈਂ ਕਾਂਹੂ:ਕਿਸੀ ਦੇਖੀ॰ਦੂਜੀ
ਆਠੋ ਕ:ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਏ ਜਾਇ:ਜਾਂਦੋਂ॥੧੧੪॥ਪਠਿਕ
ਏਕੁ ਦੇਗ ਜਿਵ ਜੀ ਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਬੇਰਜਤੇ ਮੈ ਇਕੁ ਨ
ਹ ਗਰੀਬੁ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਵ ਨੇ ਜਿਵ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਇਨਕੋ ਬਿਧ
ਧੁ ਦੇਹੋ ਸੁਖੀ ਹੋਏ ਤਾ ਜਿਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਮੈ
ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਤਾ ਸਿਵ ਕਹਿਆ ਇਨ ਕੋ ਹਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਹੂਇਆ
ਹੈ ਸੋ ਦੂਜਾ ਸਫਲ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕੁਛੁ ਦੇਵਣਾ ਹੁਤ ਹਠ ਕਰਿਆ ਤਾਂ
ਸਿਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਤੇ ਹਾਂ ਤੋ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਆਵਤਾ ਥਾ ਉਹ ਰਸਤ
ਹਾਂ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ ਤਾਂ ਉਹੋ ਨਰ ਤਿਥੇ ਆਇਆ ਤੇ
ਚਿਤ ਵਿਚ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਅੰਧੇ ਕਿਵ ਤੁਰਦੇ ਨੇ ਤਾਂ ਅਖੀ ਮੀ
ਟਕੇ ਲਗਾ ਤੁਰਨੇ ਜਾਂ ਪੈਰ ਤਲੇ ਮੋਤੀ ਰੜਕਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਕਹਣੇ
ਲਗਾ ਕੀ ਕਾ ਮੈਂ ਪੇਸ ਚੇਨੇ ਪੁਨ ਕਢਣ ਨਹੀ ਜੀ ਪੂਣ ਹੋ ਰੜਕ
ਦੇ ਨੇ ਤਾਂ ਵਿਹੁ ਥਾਂ ਲੰਘੂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅਖੀ ਖੋਲੀ ਆਂ ਪਾਲੀ ਗਇਆ
ਮੋਤੀਆਂ ਤਾਂ ਸਿਵ ਜੀ ਕਹੈ ਹੋਰਾਂ ਜੋ ਦੇਖ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੁਖ ਹੋਆ
ਮਾਰਗ॰ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਦੂਪਾ ਮੋਤੀ॰ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਬੀਥਰੇ:ਖਿਲਰੇ

ਹੋਏ ਏਕੋ ਆਮੀਚ: ਅਗਮਾ ਕੀ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਜਗਤੁ ਸਾਰਾ ਗਊ
ਲੀਏ ਉਂਹ ਪਰਿ ਕੋਈ ਦਿਸਾਂ ਦਲੁ ।।੧੧੫।। ਪੀਛਕ ਕਮਾਲ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ
ਸੀ ਪਰੀਲ ਲੜਕਾ ਸੋ ਕਾਲੁ ਵਸ ਮੂਆ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਜੀ ਖੇਲਨੇ ਗਏ ਉਨ ਕੇ
ਘਰਿ ਤਾਂ ਓਹੁ ਅਗੇ ਲਘਾਂ ਪਾਇਆ ਆ ਜੀ ਉਨਿ ਕਹਿਆ ਕਿ ਉਪਰ
ਆਏ ਪਨੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮਰਿ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿ ਕੇ ਜਲੁ
ਛਿੜਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲਕੁ ਜੀਵਿਆ ਤਾਂ ਪਨੀ ਮਥਾ ਟੇਕੇ ਤੂ ਧਨ ਦੇ ਦੇ
ਲੀਆ ਨਹੀ ਤੇ ਭਜ ਆਇਆ ਘਰਿ ਆਪਣੇ ਪਿਛੋ ਪਨੀ ਓਧ
ਨੇ ਧਨ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੋ ਸਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇ ਕਹਿਆ ਤ
ਸੁਕਾ ਬਾਲਕ ਜੀਵਾਇਆ ਹੈ ਕਮਾਲ ਨੇ ਤਾਂ ਧਨ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤ
ਸਪਰ ਕਹੈਂ ਬੂਡਾ: ਡੁਬਾ ਬੰਸ: ਕੁਲ ਦਾ ਸੰਪ੍ਰਦਾ ਕਬੀਰ ਕਾ
ਕਾ ਜਿਸ ਦੇ ਘਰਿ ਐਸਾ ਉਪਜਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ: ਵੇਚ ਕੈ ਮਾਲ: ਧਨ [illegible] ਪੀਛੁ
ਇਕ ਸਮੇਂ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਕਿ ਮਿਲ ਕੇ ਚਲੇ ਸੇ ਦੋ ਚਾਰ ਨਰ ਨਾਲੁ ਲੈ
ਕੇ ਜਾਂ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਗਏ ਤਾਂ ਕਬੀਰ ਕਹਿ ਚਲਿਗਾ ਮੇਰੇ ਕੇ ਕਾਮ ਸੀ
ਤੂ ਸੀਜਾ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਪਰਿਜਾ ਨਾਤ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈਂ ਸਾਧੂ: ਸੰਤ ਦਾ ।
ਦੁਖ ਸੇਵਾ ਸਾਥ ਨਾਲ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਪਾਪ ਨਾਉ । ਪੇਰ ਪੂਤ ਧਾ ।
ਵ ਧਰਿ ਬਿਰੂਪ ਹੋਇ ਦੁਖ ਸੁਖਾ ।੧੧੭ ਜੋ ਦਰੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ
ਤਿਹ: ਤਿਸਮੇਂ ਕਬੀਰ: ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਰਥੁ ਜੋ ਬੀ ਦੇ ਨੇ ਜੈਹੋਂ ਜਾਣੈ
ਗੋਆ ਆਣਾ ਹੋਣਿ: [illegible] ਜੈਸੇ ਆਣੇ ਮੋਲ ਨ ਪਾਇਆ ਗਲਿ
ਜਾਤ ਹੈ ਤੇ ਏਗ ਮਲਾਤਾ ਹੈ ਦ ਲਿਣ ਦਾ ਭੇਕਾ ਜੋ ਸੇਗ ਮਲਾ ਤਾ ਤੇ
ਧਾਣੀਆਂ ਵੇਨੇ: ਫੁਟੇ ਨਾ ਸਾਮੇਂਨਿ: ਸੁਫਲੇ ਹੈ ।੧੧੮ ।ਪੀਠ
ਕਾਇਕ ਨਰ ਧਨੀਆਂ ਪਾਇਆ ਓ ਆਜੀ ਤਿਸ ਦੀ ਜਿਹ ਧਾਬੀ
ਦਭ ਈਸੀ ਤੇ ਓਹੁ ਸਨੇ ਤਾਂ ਨਾਲੁ ਸੇ ਧਣਾ ਕਰੇ ਨਾ ਰੀਸ ਤਰੀਤ
ਧਨ ਦ ਮੇਂ ਵਧੇ ਜੋ ਤੇ ਸੁ ਪਰ ਕਹੈ ਹੀਜ: ਜੀਦਾ ਵਿਗੜੇ ਦੇ: ਤ
ਦਾ ਜੁਠੇ ਮੰਗਾ ਤੇ ਆਗ ਤ੍ਰਿਓ: ਪੜ੍ਹਾ ਹੈ ਦ ਇਨਾ ਮਿਣਾ ਗਾੜ੍ਹੇ ਹੈ
ਕਪਰ ਦ ਅਗਨ ਮੇਂ ਭਸਮ ਕਰੇ ਗੋ ।ਜੇ ਲਾਈ: ਸਮਝਾ ਦਾ ਹੋ ।
ਸੈਨ: ਸੈਨ ਤਾਂ ਜੋ ਨੇ ਸੋ ਸ੍ਰਾ: ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਆਈਸੇ: ਈਜਾ ਰਚੀ ਨਾਂ [illegible]
ਹੀ ।੧੧੯।। ਕਬੀਰ: ਹੇ ਹਰੀ ਨੈਨ: ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਾ ਤੂ ਆ: ਤੇਰਾ
ਵੈਨ: ਬਾਦ ਨਾ ਕਰਾ ਤੂ ਆ: ਤੇਰੋ ਜੀ: ਹੇ ਆਹਾਂ ਰਾਜ ਤੂ ਜੀ ਨਰਿਦ
ਠਾਉ: ਰਿਦੈ ਨਾਉ ਮੈ ਰਾਖੇ ।੧੨੦।। ਪ੍ਰਸਾਦਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਚਰਨ
ਕਮਲ: ਭਗਵਦ ਤਾ ਅਵਜ: ਆਨੰਦ ਆਨੰਤਿ ਆਮਗ੍ਰ ਆਦਿ:
ਸਦਾ ਸਦਾ ।੧੨੧।। ਤਿ ਨਾਮ: ਠਹਾਣੈ ਜੈ ਸਾਹੋ ਕਾਹਿਵੇ:

ਕਹਿਣੋ॥ ਦੇਖਾਹੀ: ਦੇਖਤਾਹੀ॥੧੨੨॥ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕਹੈ॥ ਤੁਮ ਏਤੋ
ਠਹਿਰੁ ਮ ਕਹੈ ਤੈਂ ਕਹੈਂ ਅਰਿਹ: ਕਿਸ ਨਾ॥ ਪਤੀਆਏ: ਪਤੀਆਂਦਾ
ਨਹੀਂ॥ ਜੇਸਾ ਹੈ॥ ਉਹੀ॰ ਹੋ॥ ਛੂਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇਓ॰ ਕੇ ਹਰਖ: ਅਤਿ
ਦਰਹਉ॥੧੨੩॥ ਕਈਰਿ ਜੇ ਸੋ ਕੈ ਜਾ ਚੂਰੀ॰ ਦਾਂਣੋ॥ ਚਿੱਤਰੇ:
ਪਾਤ੍ਰਿਆ ਕੋ॥ ਗੀ: ਪਹੁੰਤੋ॥ ਚੂਰੀ॰ ਤੇ ਚੈਤੁ ਤਾਰੇ ਦਾਰਦਾਰ॥ ਜਾਗਿ
ਜਾਗਿ॰ ਕੋ॥ ਕੁਜ॰ ਕੋ॥ ਮਾਨਿ॰ ਮਾਹਿ ਹੋ ਤੈਂ ਕੈਂ॥ ਛੂਦਾ ਰੇ॰ ਭਾਈ ਤੇ
ਜੇ ਜੀਵ ਕਨਾ ਆਈਆ॰ ਅਮ ਤਾ ਹੈ॥੧੨੪॥ ਸਮ ਬਾਰੁ: ਅਕਾਲ ਚੇ
ਤਨ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਪਨ ਹਾਰਿ: ਬਾਦਲ ਗਾਰੂ ਰੂਪੀ॥ ਬਰਖ॰ ਕੇ ਉਪਦੇ
ਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਲਾ॥ ਸਰ: ਬਡੋ॥ ਤਾਲੁ: ਛੂਟੇ ਜੋ ਜਗ ਪਾਸੀ ਰੂਪੀ॥
ਜਿਉ: ਜੋ॥ ਕਉਤਨ: ਕਿਆ॥੧੨੫॥ ਚਕਵੀ: ਚਕਵੀਆ॥ ਬੀਛੁਰੇ:
ਪਤੀ ਤੇ॥੧੨੬॥ ਪੀਠਕਾ ਸਿਖ ਵਾਜ ਤਾ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹੈ॥ ਰੈਨਾਇ:
ਸਮੁੰਦ੍ਰ॥ ਬਿਛੋਰਿਆ॰ ਹੋਆ॥ ਛੂਦਾ ਰੇ ਸਿਖ ਰਹ ਮਨੂਰਿ: ਮਾਤ੍ਰ
ਦਿਹੁਾ ਜੋ ਤਾਰ ਹੋਗਾ ਤੌ ਚੇਦਲ ਨ: ਮੰਦਰ ਮੰਦਰ ਦੇਵ ਤਿਆਂ ਕੇ
ਪਾਰਤ੍ਰੀ: ਢਾਹਾਂ॥ ਸੂਰ॰ ਜਕੇ ਵਾ ਚੇਤਨ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਬਿਛੋ
ਰਿਆ ਰਹੁਰੇ ਸਿਖ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ॥ ਮਨੂਰਿ: ਵਿਹੂਾ ਚੇਦਲ ਨ: ਮੰਦਰ
ਸੂਨ ਚੇਤਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਹਤ੍ਰੀ: ਟੁਕੜਿਆ ਦੇ ਸਹਿ: ਕਰਮੇ ਜਪੁਲ
ਗਨ ਹੀ॥ ਸੂਰ॰ ਜਕਾਲ ਰੂਪੀ॥੧੨੭॥ ਸੂਤਾ॰ ਪੂਤ ਪਾ॥ ਜਾਗਾ॰ ਕੇ
ਭੈ॰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ॥ ਦੁਖ॰ ਕੈ ਜਾਦੂ ਕਰਕੇ॥ ਗੈਰ: ਕਪੂਰ ਵਾਸਿਤ੍ਰੀ
੧੨੮॥ ਕਿਨ: ਕਿਤਨਾ॥ ਸੋਦਨ: ਸੋਤੁ ਨੋ॥ ਰੀ: ਗਾ॥ ਗੇਰੂ: ਪੇਰਾ
੧੨੯॥ ਸਤਾ॰ ਅਵਿਦਿਆ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਰਹੁ: ਸਦਾ ਧਾਨੇ ਹਾ॥ ਜਬ॰
ਗਿਆਨ ਮੈਂ॥ ਜਾਕੈ: ਜੋ ਸੂਹਰਿ ਕੈ॥ ਲਾਰੂ॰ ਸਿਮਨ ਮੇ ਵਾਸ
ਭੇਦ ਹੋ॥੧੩੦॥ ਮੇਲ: ਰਸਤਾ॥ ਮਾਰਗ॰ ਪਿਛੋ॥ ਪੇਖਤੀ॰
ਦਰਸਨਾ॥ ਭੇਟਤ: ਮਿਲ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵੈ॥੧੩੧॥ ਭਾਗੇ: ਭਜੁ
ਬਾਸਨ: ਪਾਤ੍ਰ॥ ਕਾਰੇ: ਕਾਲੋ॥ ਦਾਗੁ: ਕਾਲਖ ਦਾ॥੧੩੨॥ ਜਰਾ:
ਬੂਢੇ ਪਾ॥ ਲਾਗੀ॰ ਅਗਨੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ॥ ਮੰਦਰ॰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦੇ॥
ਦੁਆਰੇ: ਸੁਆਸਾਂ ਰੂਪੀ ਤੋਂ॥ ਕਾਢਿਆ॰ ਨਾਮ ਦੇ ਦਾਨਾ॥੧੩੩॥
ਕਾਰਨ॰ ਕਰਤ ਤਸੁਖ ਦੁਖ ਰੂਪੀ॥ ਕੀਤੇ॰ ਜੀਵ ਦੇ ਕਰਮਾ ਅਨ
ਸਾਰੂ॥੧੩੪॥ ਫਲ॰ ਸਭਾ॥ ਫਲਿਨ: ਪਟੇ ਮਿਠੇ॥ ਆਦਿਕ ਨੇ
ਲਗੇ ਤੇਆਂ ਬ॰ ਕੀ॥ ਖਸਮ॰ ਬਾਗ ਵਾਲੇ॥ ਕਾਂਬ: ਅੰਬੁ ਜੋ

ਢਾਗੀਹੋਤੇਹੈਂ।ਵਫਲ।ਚਾਰਦ੍ਰਰੂਪੀ।ਫਲਨਿ੪ਕਰਮਕਰ
ਨੈਸਕਾਂਮੀ।ਪਾਵਨਿ:ਜਾਦੂਕਰਨੇ।ਆਂਬ੦ਜਰਨਾਮੀਰੂਪੀ
ਖਸਮ:ਹਰੀ।ਕਾਂਬ੦ਮਾਜਾਰੂਪੀ।੧੩੫।ਮਨ੦ਕੋ।ਧਰਿ:ਧ
ਰੇ।ਪੂਜਾ।ਕਾਵ ਤੀਰਥ।ਕਾਂ।ਭੇਟ।ਕਾਧਾਹਿ:ਖਰਾ।ਖਵੈ।ਇਕੇ।
੧੩੬।ਕੀਆਂ।ਵਜਰ੍ਹ ਪਾਪ।ਬਿਨਾਂ।ਕਾਲੀਧਾਰ:ਕਾਵਕੀਧ
ਰ ਮ੍ਰਿਤ ਤਿਸਮੈਂ।੧੩੭।ਕਾਗਜ ਕੀਜੋਪ੍ਰਹੀ ਹੈਦ:ਕਰਮਕਾਂ
ਡ੍ਰੀ।ਵਿਚਰੀ:ਕੋਠੀਹੈਸੋ।ਅਸੁ:ਜਾਹੀਕੇ।ਲਿਖੇਜੋਹੈ।ਕਪਾਟ:ਜੋਤ
ਕੂਹੈਂ।ਧਾਹਨ੦ਕੀਜੇਵਨੇ।ਪਰਥਮੀ:ਮ੍ਰਿਟੀ।ਪਾਣੀ੦ਹੈ।ਬਾਟ:
ਕੂਹੈਂ।ਧਾਹਨ੦ਕੀਜੇਵਨੇ।ਅਪਰਥਮੀ।੧੩੮।ਸੁਇਤਲ:ਸੀਧਰਕਰਿ
ਵਨ ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਤੇਲ ਪਾਇਕਰ ਮਨੋਂ।ਅੰਦਰੋਂ ਪਖੰਡੀ ਤਿਸਪ
੧੩੯।ਪੀਠਕਾਰੋਈ ਨਰਕਰਮ ਕਰੈ ਊਨਲ ਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪਖੰਡੀ ਤਿਸਪ
ਠਕਹੈਂ।ਧੋਈ੦ਹੋਈਲਾਖ ਹੈ ਵਿਲਕਦੀ ਤੇ ਹੈ।ਅਪਵਿਤ੍ਰਾ ਤੇ ਸੋਈ ਦੀ
ਸੈ:ਵਿਸਦਾ ਹੈ।ਅਚੇਚਲ੦ਦਰਸਨ ਮੇਂ।ਗਿਆਨ੦ਜਾਪ ਨਾਮ ਕਾਂ।ਮਿਆਤੇ:
ਸੁਭਮਤਿ ਤੇ।ਨਾਪਾਕ:ਅਪਵਿਤ੍ਰਾ।੧੪੦।ਪੀਠਕਾ ਮਨ ਮੁਖ ਜੀਵਕੀ
ਬੁਧਿਕੇ ਜਮਾਤ੍ਰਿ ਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਨੁ ਮਹਾਰ ਭਗਤਿ ਨਾ ਕਰੀ ਸਗਤ
ਮੈਂ ਤੋਂ ਕਹੈ।ਜਮ:ਧਰਮਰਾਜਾ।ਪ੍ਰਤਿਦਿਵਸ ਗਾਰ:ਪ੍ਰਤਿਸਤਾ ਕੇਕਰ
ਨਦਾਰੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰਾ।੧੪੧।ਕਬੀਰ੦ਜੋਹੈ ਸੋ ਦਾਸ:ਚੇਲਾ।ਭਗਤਿ੦
ਥਰੋ।ਕਬੀਰ:ਹਰੀ।ਰਾਮ੦ਮੈਂ।ਦਾਕਬੀਰ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭਾਈ
ਆਦਾਸ੦ਹਮਲੋਗਾ।ਕਬੀਰ ਕੀ:ਹਰੀ ਕੀ ਕਹੈਂ ਅਭੇਦੁ੦ਤਿਸ
ਰਾਮ ਮੇਂ ਹੋਵੈ।੧੪੨।ਖਰਾਹਿਗਾਚਿ:ਭੂਰਰੋ।ਲੀ।ਕਾਂਠੀ।ਕਨਾਰੀ।ਰਾ
ਇਕੇ੦ਦੂਰਾਂਦੀ।ਧੂਮ।ਧਾਂਮੁ:ਭੂਰਰੋਲੀ।੧੪੩।ਰਾਖੈ੦ਮਲ
ਸਮੇਟਕੇ।ਗਾਉ:ਨੈਣਰ ਸੂਕਰ ਮਾਰ ਜਾਇ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹੈ ਸੋ ਸੁ
ਸਰਹੁੰਦੇ ਸੇਕਹਾਂ ਗਏ ਤੇ ਉਹੁ ਬਪੁਰਾ।ਵਿਚਾਰਾ।੧੪੪।ਨਗੋ
ਟੀ:ਤਰਾਗੀ ਜਾਪਾਈ ਪਿਤਲਦੀ ਤੇ ਪਨੀਆਂ ਦੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ।੧੪
ਪ।ਕਬੀਰ੩ਕਪਟੀ।ਏਸਨੇ:ਜਿਨਾ ਮੇਲੀ:ਪਾਈ।ਚਾਰ:ਸੂ
ਵਚਾਰ ਰੂਦਾਖ੧ਤੁਲਸੀ੨ਕਪੂਰਾਂਦੀ ਤ੍ਰਾਕੇਲੰਦੀ।੪।ਮਦੂ
ਇੰਤਾ।ਵਾਹਰੋ:ਬਾਹਰ ਤੇ ਭਗਤ ਹੈ।ਬਾਹਰ:ਬਾਰਾਂ ਦਿਨੀਆਂ ਦੇਦਾ।
ਭੇਗਾਰ:ਲਾਖੁ ਕੀ ਸੁਦਹਾ।ਤੇਜੋ ਕੰਚਨ ਬਾਹਰ:ਜੁਧਮਾਧਨਾਦਲਾ।ਭੇਗਾ
ਰ:ਵਾਸਨਾ ਵਵਿਸੋ।੧੪੫।ਕਬੀਰ:ਹੇਭਾਈ ਮਨੁ ਰਿਸਤ ਛਾਡੇਕੇ।
ਰੋੜਾ:ਜਾਧੂ।ਬਾਟ:ਰਾਖਾ।ਵਤੇਖੁ।ਮਨ੦ਤੇ ਜਾਤਿ ਰਹਨੁ।ਐਸਾ:
ਨ੍ਰਿਅਭਿਮਾਨਾ।੧੪੭।ਰੋੜਾ:ਜਾਧਾ।ਪੰਥੀ।ਭੇਖੀ ਸਾਧਾਰੋ।ਦੇਇ੦

ਚਰਣਾਦਿਕ ਸਭ ਕਾਰਜ ਖੇਰਹਿ॰ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰਿ ਹੈ ਗਾਤ ਛੂਤਰ ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਤੈਤਦ
ਦੇਤੁ ਸਾਧ ਕ੍ਰੀਹੈ ਹੈਂ॥੧੪੮॥ ਅੰਗਿ: ਸਰੀਰਾਨੂੰ ਆਇ ਜੁ ਮੈਂ ਜਾਖੀ ਹੈ ਏਕਨ
ਗੰਧਾਧਾਰਗੁ ਮੈ ਲਿਬਾ ਪਤ੍ਰ ਮਸਤ ਨੇਕ ਮੀਟ ਹੈ ਏਤਾਂ ਏਕ ਧਨੀ ਲਗਏ
ਲਾਗਾਰ ਸੰਤਾ ਸਾਧ ਨੇ ਰੂਧਾ ਹੈ ਆਸਾਰ ਸਤ੍ਰਾਂ ਦਿਖਾ ਜੋ ਧੋ ਛੁਰ ਸਤ
ਸੀਤਿ ਸੇਓ ਹੁਲਿਖ ਚਾਲਿਆ ਤਾਂ ਉਠਕਓ ਨਾਂ ਗਾਲ ਗਾਦੂਰਦ ਦ
ਉਚਾਰ ਨੂਕਹੈ ਅਰੇ ਸੂ ਚਿਦੂ ਕੀਸਨ੍ਰਾਂ ਦਾਂ ਕੀ ਧਿਆਸ ਦੂਧੀ ਕਰੀਏ
ਧਨ ਤਨ ਰੋਖ ਛਿਹੈ ਏਰਿ ਟਸੂਰ ਪਇਦਾ ਲੈਕੇ ਛਡਿਆ ਤਦ
ਸਰਬੀਰ: ਸੁਧ ਨਾਲ ਮਿਲੈ॥੧੪੯॥ ਸੀਆਰ: ਨੇਤ੍ਰਾ ਤਾਤਾ: ਹੁ
ਰਖ ਜੋ ਕੁਆ ਹਰਿਹੀ: ਹਰਿਰੂਪਾ॥੧੫੦॥ ਭੂਦਨ: ਘਰਿਆ ਕਨਕਾ ਮਨੀ:
ਧਾਨ ਹੋਇਕੰ ਕਨਕ: ਸੁਇਨਾ ਮਨੀ: ਮਣੀਆ ਜੇ ਕਨਕ ਕਾ ਮਨੀ ਹੈ
ਇਧਾਨ ਕੰ ਸੁਇਨਾ ਤੇ ਨਾਰੀਆ ਸਿਖਰ: ਉਚੀਆਂ ਧਜਾ: ਧੁਜਾ ਦੇਖ
ਨੇ ਧਜਾ ਛੰਨੁ ਦੀਆ ਤੇ ਧੁਜਾ ਧੀਨ ਪਰਚੀ ਆਂ ਮਧੁਰੀ॰ ਮਾਗਹੀ
੧੫੧॥ ਧਾਣਾ: ਨਗਰਾ ਭੂਜਰ: ਭੁਜਾ ਰੂਦਾਬਾਂ ਭੂਗਤੇ: ਸਿਤਾ ਸਨੇ
ਹੀ: ਪਿਆਰੇ ਮੀਤ ਤਿਨਾ ਤੇ ਤਿਆਪੁਰਿ॰ ਵਤ ਦੁਖ ਦਾਇਕਾ ਭਾਇ: ਭੋਂਏ
੧੫੨॥ ਗੀਰਾ ਜਮਨਾ ਨਦੀਆਂ ਅੰਤਰੇ: ਅੰਤਰ ਤੀਰਥ ਦਾਅੰਤ
ਰਦੇਸ਼ ਦੁ ਨਿਮਧਾਰ ਤੀਰਥ ਜੋ ਹੈ ਸਾਹਿ ਜਿਸੁ ਨ: ਸਾਹਿਜੇ ਹੀ ਸੁਨ
ਲੈ ਓਹੁਖਾਂ ਘਾਟ: ਤ੍ਰਿਸੁ ਅਸੁਖਾਂ ਨੇ ਮੈਂ ਮਟ: ਪੀਗਲਾ ਦ ਕੁਟੀ
ਆਕਾਸ ਨ॰ ਤਿਸੁ ਦੇ ਘਾਟ: ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਆਦ ਗੀਗਾ ਜਮਨਾ॥ ਇੜ
ਪਿੰਗਲਾ ਸਾਹਿਜ ਸੁਕਿ: ਸੁਖਮਨਾ ਘਾਟ: ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਅਟ॰
ਦਸਾਂ ਦੂਦਾ ਰੂਪੀ ਜਨ॰ ਜਿਸ ਦੀ ਆਟਨਾ॥੧੫੩॥ ਜੈਸੀ॰
ਪੀਤਾ ਧੇਨੁ: ਸਤ੍ਰਿਤੇ ਜਾ ਗਿਆ ਸਾਕਾਲੀ ਮੈਂ ਓਤ੍ਰਿ: ਅੰਤਿਤੇ
ਛੀਆ ਹੀਰਾ॰ ਇਕਾਰਤਨ॰ ਮਣੀ ਆ॥੧੫੪॥ ਅਰੰਭਉ: ਅ
ਚੇਰਜਾ ਹੀਰਾ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਹਠ: ਸਤਸੰਗਾਦ ਸਿਜਾਰਾ ਧਨਸ
ਣਹਾਰੇ: ਸਰਧਾ ਸੀਉਤਮ ਤੇ ਕਉਡੀ: ਮਾਯਾ ਧਦਲੇ: ਦੇਏ
੧੫੫॥ ਗਿਆਨ: ਸਾਸ੍ਰ ਗਿਆਤਾ ਆਪ॰ ਹਮੀਹੋ॥੧੫੬॥
ਮਨ: ਹਿਕਰਾ ਮਨ॰ ਕਰਕੇ ਮੁਨੀ॰ ਆਂਹਿਕੇ ਮੁਨਿ ਦਰ: ਮੁਨੀ
ਲਿਆ ਧਾਇ: ਨਮਸਕਰੇ॥੧੫੭॥ ਧਾਂਹੁ॰ ਸਧਾਦਿਰੂਪੀਆ ਭੂਇ॰
ਭਕਤੀ ਰੂਪੀਆ ਦ ਸਿਮ੍ਰਿਤਾ ਕਲੇਜੇ॰ ਮੋਂਹਿ ਕਪਦਿਰਾਰਾ ਰੂਪੀ
੧੫੮॥ ਸੂਕ: ਭੁਣਤਾ ਅੰਧੇ: ਅਗਯਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਏ ਕ॰ ਸੀਟਿਆ

ਥਾਂਸ॰ ਦੀ ਮਟੀ ਮੈਂ ਗਲ॰ ਤੇ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਗੁਲਿ ਮਿਸ ਜਾਂਦੇ॥੧੫੯॥ ਮੋਗੋ:
ਧੋਣ੍ਹੈ ਹਾਥੀ ਹੁੰਦਾ ਸੰਘਨ: ਬਹੁਤੋ ਬਾਹਨ: ਰਥ ਧਨ: ਧਨੋ ਧ
ਉਤਰ: ਸਦੂ ਸਾਧ ਪਨਿਹਾਰਿ: ਪਾਂਣੀ ਢੋਇ ਹਰਦਾ ਕੀ॥੧੬੦॥ ਮਾਨ॰ ਦਿਕ
ਹੈ ਅੰਗ: ਧੜੀ ਆਦਿ ਸਿੰਗਾਰ ਕੇ ਕਰ ਕੇ ਮਿਥ ਹੂ॰ ਦਾਸੀ॥੧੬੧॥
ਕਬੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਥੂਨੀ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਥਿਤਿ: ਇਸ ਥਿਤੀ॥
ਸਤਿਗੁਰ॰ ਤੇ ਸਥਾ ਧੀਰ॰ ਜਾ ਕਹੀਰੈ: ਮੈ ਕਬੀਰ ਨੇ ਹੀ
ਰਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਨਜਿਆ: ਸਰਧਾ ਦੇ ਇਕੇ ਨਾਮ ਲਿਆ॥ ਮਾਨਸਰੋ
ਵਰ॰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਤੀਰ: ਪਾਸੋ॥੧੬੨॥ ਹਰਿ॰ ਰੂਪੀ ਜਉ
ਹਰੀ: ਜਹਾਰੀ ਤਤੁ ਦੇਤਾ ਦਾ ਊਤਮ ਜਗਿਆਸੀਆਂ ਮਾਂਡੈ: ਧਰਿਆਇ
ਕੇ ਰਖੇ ਹਾਟ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਾਰਖੂ: ਜਗਿਆਸੀ ਹੀਰਨ: ਹੀਰੇ ਨੂ
ਹੀਰੇ ਗੁਣਾ ਸਾਟ: ਸਾਰ ਵਟਾਵਟ ਜੌ ਟਹੌਦੈ॥੧੬੩॥ ਕਬੀਰ॰ ਜੈਸੇ
ਹਰਿ॰ ਜੈਸੇ ਸੋ ਗਾਇਆ॰ ਹੋ ਆਇ ਬਹੋਰੈ: ਮੋੜ੍ਹੇਗੇ: ਸਫਲ ਕਰੇ
ਬਿਤ: ਧਨ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਸਾਰੂਪੀ॥੧੬੪॥ ਨਾਮ॰ ਬਦਨਾਇ ਦੇ ਨਉ ਦਾਤ
ਕਤੀ ਆਦਿ ਦੇ ਧੈ ਭਲੀਆਂ ਦੇਤੇ ਹੈ॥੧੬੫॥ ਆਰਗਿ॰ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੇ
ਬਹੀਰ॰ ਲੋਕਾਂ ਕੀ ਅਦ ਘਾਟ: ਜੈਸੇ ਧੀ ਘਾਟੀ: ਸਾਗਾ ਭਗਤੀ ਰੂ
ਪੀ॥੧੬੬॥ ਧੋਖੇ: ਧੋਖੇ ਦਾ ਸਤੇ ਮੂਆ: ਮਾਰਿ ਤਾਰ ਹਿਆ ਸਕਾਨ:
ਜਲ ਮੈਂ ਬਾਮਜੀ: ਜੋ ਵਿਛੰਦ ਨੌਲੇ ਫਨਰਾਈ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਹਮ
ਕੋ ਲੋਕ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ॥੧੬੭॥ ਡੂਬਹਿਗੋ: ਡੂਬੇਗੇ ਰੇ ਬਾਪੜੇ: ਹੇ
ਬਿਚਾਰੇ ਬਹੁਰੀਸੀ: ਕਾਟੇ ਤੀਰੋ ਹੁਆ॰ ਦੁਖ ਸੁਖ॥੧੬੮॥ ਸਧੁਕਰੀ:
ਰੋਟੀ ਹੈ ਮਾਗੀ ਹੋਈ ਅਨਾਜ: ਅਨੰਜਾ ਕਾਹੂ ਕੇ: ਕਿਸੀ ਕਾ ਦ ਕਿਸੀ
ਸੋ ਨਾਹੀ॰ ਇਜਲਾਧਾ ਦ ਇਸ ਦਾ ਦੇਸੁ॰ ਜਹਾਂ ਇਛੇ ਇਤ
ਜਾਇਆ ਰਾਜੂ: ਜਬ ਜਨਮੈ ਜੋ ਬਿਸੈ ਕਾ॥੧੬੯॥ ਦਾਸ ਨਾਦ
ਹਾਜੇ॰ ਪੁਰਸਾ॥੧੭੦॥ ਪਾਲਿ ਸਮੁਹਾ: ਕੈ ਤਿਆਂ ਤਾ ਕਰਾ ਸਰਵ
ਰ॥ ਤਾਸੁ ਸੂਤ ਸਿਗਰੂ ਪਾਨੀਰ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਰਿ ਭਰਿ॰ ਸਦਾ
ਰੂਪੀ ਹੈ ਨਹੀ ਕਬੀਰ: ਹੇਮ ਨਾ॥੧੭੧॥ ਕਬੀਰ: ਹੇਮ ਨਾ ਖਿਸਕਿ:
ਅਲੋਪ ਹੈ ਦੋ ਦੁਇ॰ ਰਾਮ ਨਾ ਆ ਗਹਿ ਤਉ ਸੋ ਜੋ ਹਾਂ॥੧੭੨॥
ਕੋਠੀ॰ ਦੇਹ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕਾਠ: ਪਛਿਤਤਾਂ ਦਗਦਿਸ: ਦ
ਸਾ ਭੂਈਆਂ ਦੂਰ ਦ ਦਸੋ ਦਿਸ ਮੈਂ ਆਗਿ॰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦ ਕਾਲ ਰੂਪੀ
ਪੰਡਿਤ: ਚਤੁਰ ਚਤੁਰਾ ਮੂਰਖ: ਨਿਮਤਾ ਦਲੋ ਭਾਗਿ: ਭਾਗਾ
ਕਾ ਦੇ ਪੰਡਿਤ॰ ਜੈਸ ਪੂਰਪਾ ਮੂਏ॰ ਐ ਮੂਰਖ ਪਾ ਉਬਰੇ॰ ਹੋ

ਭਾਰੀ: ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰਬ ਪਾਸੀ॥੧੭੩॥ ਸਿਸਾਂ ਸਭਾਂ ਕਰਗਦ: ਜਾ
ਸਤ੍ਰਕਰ ਮਾਰਿਆ ਬਹਾਇ: ਰੋੜ੍ਹੇ ਤਿਆਗੁ ਪਾਵਨ: ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਕੋ॥
ਅਖਰ॰ ਆਇ ਲੇਆ ਜਿਤਬੀ: ਸਿਤਰੀਆਂ ਸੁਭਰਾਹੁ ਬਾਂਹੂ ਪਾਂ ਤ: ਤੇਤੀਆ
ਪਈ॥੧੭੫॥ ਸੀਤਾਲ: ਸਾਂਤਿ ਕਰਾ ਬਹੁਤਮ: ਸਰੂਪ ਕਾ ਤ੍ਰਿਆ
ਲਾ: ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਉਦਕ: ਜਲਾ ਸਮਾਨ॰ ਚੇ ਰੀਹੋ ਇਦਰ
ਤਦੀਹੈ॥੧੭੬॥ ਸਾਰੀ: ਪਾਸੀ ਦਤ੍ਰਾ ਮੈਂ: ਜਾਣੇ ਪਨੀ: ਸੁਆਮਿ
ਦਿਵਲੀ: ਕਿਸੀ ਕੀਆ ਫ ਸਾਰੀ: ਸੰਪੂਰਨ ਆਹਿ ਦਲੀ: ਰਿਦਾ ਨੇਹਰ
ਮਗਨ ਹੋ॥੧੭੭॥ ਤ੍ਰਿ: ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਓਰਾ: ਗੜ੍ਹਾ ਦੇ ਗੋਲਾ ਬਾਉ:
ਨਦੀ ਮੈਂ ਹੜ ਭਉ: ਤ੍ਰਾਹ ਦੇਸਾ: ਜਾ ਤਿਦਰ ਹੁਆ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ॥
ਓਰਾ: ਜੀਵਤ੍ਰ ਭਉ ਪਾਨੀ: ਸੁਪਾ ਭਇਆ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂ
ਰਜ ਨਾ ਪੁਕਾਸ: ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਰੂਪ: ਚੇਤਨ ਰੂਪੀ॥੧੭੮॥
ਧੂਰਿ: ਧਰਤੀ ਆਦਿਕ ਸਕੇ ਹੋਕੈ: ਕਠੀ ਕਰਕੇ ਪੁਰੀਆ:
ਪੁਰੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਦਵ ਪੂੜੀ ਦਤ ਚਾਰ ਕੇ॰ ਖੋਸਹੋ ਇਸ ਨੂੰ ਪੇਖ
ਕੈ: ਤ੍ਰਾਸੇ ਪੁਤਲੀਆ ਹੇਦਤ੍ਰ ਦ ਪੇਖਨਹਿ॥੧੭੯॥ ਸੂਰਜ ਚੰਦ
ਕੈ॰ ਦਤ ਤੇਜ ਵਾਲੀਆ ਦ ਕੈਦੀ ਦਿਨ ਮੈ ਤੇਕੋ ਪੀਗਾੜੀ ਮੇਤੁਹੇ
ਭਏ ਹੈਂ ਪਲਟ: ਉਲਟ ਕੇ॥੧੮੦॥ ਤੈ ਜਮਦਾਰਾ ਹੋਂ॰ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਸਿਤ: ਹੋ ਸਿਤ ਹੂ ਆਹਿ: ਵਿਖੇ ਦ ਹੋ ਸਿਤ ਹੂ ਸੁਨ ਭੀ ਤਿਆ
ਨਾਹਿ ਨਨੀ ਕਰੈ॥੧੮੧॥ ਕਛੁ: ਧਰਮ ਪਾਪਾ ਬਿਹਾਇ॰
ਅਤ੍ਰਿਪ੍ਰੀਤਿ ਦਵ ਕਛੁ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੀ ਜਾਤ ਨਾ ਸਪ॰ ਹੋਆ ਹੋਨੀਦ॰
ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਨਵਿਹਾਇ: ਨਾ ਸਹੈ ਈਕੋ ਹਮਰ॰ ਏਹੁ ਬ੍ਰ
ਹਨ: ਗਿਆਨ ਤ੍ਰਾਏ ਦਾ ਬੁਲਾਇ॰ ਛੁਡਰੀ ਨਹਿ॥੧੮੨॥ ਪਠਿਕ
ਕਿਸੀ ਕੈ ਕੈਦੀ ਆਰਤ੍ਰ ਸੀ ਓਹੁ ਆਗਾਦੇ ਆਰੀ ਪੁਕਾਰੇ ਤੇ ਪਹਿ
ਭੀ ਪੁਕਾਰੇ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹੋਂ ਪਰਿ॰ ਸਧੋ ਦੇਤ੍ਰ ਸਜੀਸ ਨੂੰ॰ ਲਾ
ਗੀ ਹੈ ਅਰਿਸ: ਸਿਧਾਂਤ੍ਰਾ ਨਉਰ: ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਸੋ॥੧੮੩॥ ਜਾਸੁ
ਹੋਲੀ: ਸੁਖਾਲੀ ਉਜਾਰ: ਪੁਰਾ ਸਬਨ: ਤ੍ਰਿਪਾਰਨਾ ਤਾਸੁ: ਜੋ॥੧੮੪॥
ਸੁਣਿ॰ ਬਾਂਗ ਦੇਣਾ ਬਹਰ: ਪੋਲਾ: ਤ੍ਰੈ ਰਾਕਾਰਨ: ਦਾਸਤੇ ਸੋ ਹੋਇ॰
ਲੈ ਬੁਲੈ ਦ ਚੋਪ੍ਰਾ॥੧੮੫॥ ਸੇਖ॰ ਗੀਹੈ ਇਹ ਕਾ ਸਬੂਰੀ: ਸੇਠ ਪ੍ਰਾ
ਹਜੂ: ਜਾ ਤ੍ਰਾ ਕਾ ਥੇ॰ ਦੋਸਾ ਬਤਿ॰ ਸਰਧਾ॥੧੮੬॥ ਅਗਤਿ: ਸ
ਲਖਾਈ ਦਰਗੀ: ਸਿਮਰਨ ਬਲੀ ਤ੍ਰੀ: ਅਗਨੀ ਤਿਸ ਨਦੇ ਮਾਜਾ
ਰੂਪੀ ਜਲਾਇ: ਨਾਸ ਕਰ ਕੇ॥੧੮੭॥ ਪਠਿਕਾ ਤ੍ਰਿਸ ਜੈ ਕਾਹਿ ਤੇ ਹੋਜਮ

ਰਲਾ ਲੂਣ ਪਾਣੀ ਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਣਿ ਹਿ ਸੁਖਮੁ: ਅਨਰਥ ਕਰਤਾ॰ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਾ।
ਹਰਿ ਫੂਲ॰ ਜਿਸੇ ਤਰਾਂ ਕੁਸ ਹੁਗੋ।੧੮੮। ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਆਦਿ ਅਹਿ ਤ੍ਰਿਪੁਤ
ਤੇ ਲੈ ਨਿਤਿ ਹੀ॥ ਹੇਰਾ: ਮਾਸ ਤੇਰੇ ਟੀਕਾ ਰਾਗੇ: ਰਾਖੂ ਤੇ ਗਲਾ: ਗਲ ਦਾ ਰਦਾ
੧੮੯। ਗੁਰ: ਗਰਾਂ ਕਾ ਸਬਦ ਜੋ ਤਾਪ: ਤਪ ਣਾ ਰੈਤਾ ਜਮਾ ਦਿ ਕੀ ਦਾਝੈ:
ਦਾ ਹੈ ਸੁ ਤਪੁ॰ ਵੈਹੁ।੧੯੦। ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਹੇਰ ਮੁਰਾਮ ਸਭ ਕੋ ਕਹਿਤ
ਹੈ ਤੋ ਕਹੈ। ਬਿਚਾਰ॰ ਹੈ। ਸਭੈ॰ ਲੋਕਾਂ ਕਉ ਤਕ ਹਾਰ: ਰਾਜ ਪਾਰੀ ਏਕ
ਹੈ।੧੯੧। ਏਕ॰ ਤੌ ਰਾਮ ਕਹਿ ਣਾ ਰਾਸ ਪਾਰੀ ਅਾਚਾ॥ ਅਨੇਕ ਹਿ॰ ਲੋਕ
ਦਿ ਸੌ ਕਲੂਪਾ ਤਾਲਾ ਏਕ॰ ਸੈਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਏਕ: ਅਦ੍ਵੈਤ ਮੈ।੧੯੨।
ਜ: ਜਿਸਾ ਸੇਦ: ਸਿਮਰਨਾ ਅਰਿਹੂ: ਮਸੰਣ ਭੂਮਾਂ॥ ਭੂਤ॰ ਦਤੂ
ਨੇਰ ਨਾਰੀ॥੧੯੩। ਕੁਰੀਗਾ ਹੂਆ॰ ਸੂਠ ਕਹਿਣ ਤੇ ਬਾਦਰਾ: ਜਿਸਾ
ਦਿਹਾਰ ਤੇ ਬਿਜੁਗਿ ਤਾਂ ਬਹਰਾ: ਵੱਲਾਂ ਕਿਦਾ ਸੁਣਿ ਕੇ ਤੇ। ਕਾਨ॥ ਕਾਨ ਤੇ
ਪਾਵਹੁ: ਪੇਰਾਂ ਕਾਰਿ। ਬਿਕਾਰਾਂ ਵਾਲਿ ਜਾਣਿ ਕੇ। ਪਾਨ: ਪਾਣੀ ਰੂਪ ਵੰਣ
੧੯੪। ਪਾਣਿਆ: ਚਲਾਇਆ। ਬੂਨ॰ ਸਧਦਾ ਰੂਪੀ। ਭੂਇ॰ ਦੇਹਿ
ਅਕਿਆਸ ਤੇ ਨਿਮਿਤ ਤਾਮ ਹਿ। ਛੋਕ: ਦੈਰਾ ਗੁਰੂਪੀ॰੧੯੫। ਪਾਈਦ॰ ਨਾ
ਮਰੂਪੀ ਅਕਾਸ: ਘਦਲ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ। ਭੂਮਿ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ। ਏਕਾਰ:
ਕੁਸੁਧੀ ਮੈ। ਮਾਨਈ। ਮਾਨ ਉਬਠ ਛਾਰ: ਜੈ ਸੇਠ ਆਲੇ ਮੈ ਬੂੰਦਪ
ਰੀ ਸੁਕ ਜਾਇ ਤ ਦੂਦ ਤੂ ਦਿਅਰਥ।੧੯੬। ਬੂੰਦ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਕ
ਸ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਦਲ। ਲੀਨੀ॰ ਜਿਸ ਸਰ ਮਾਸੀ ਨੇ। ਭੂਮਿ॰ ਰਿਦੇ ਰੂ
ਪੀ। ਪਾਛਿ: ਪਰਤਾਂ ਨਿਰਦਾਸੀ: ਨਿਰਾਲੀ॥੧੯੭। ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸੇ
ਕਹਾਕਾਰੇ ਦੇ ਹਜੂਰ ਤੂਸੀ ਭੀ ਚਲੇ ਤੂ ਕਹੈ ਰਾਇਆ॰ ਹਾਂ ਕਬੀਰ:
ਹੇ ਫਰੇ ਹਰੀ। ਏਕ॰ ਚੋਰ ਮੈ ਪੂਛਿਆ ਹੈ ਸਾਂਈ। ਖਤ: ਦੋਸ ਹੈ।
ਪੀਰ: ਹੇ ਪੂਜ ਪੂਰਾ ਬਿ॥੧੯੮। ਕਾਥ॰ ਦੇ ਨੂੰ ਜਾਣਿਬਾ: ਜਾਦਾ
ਸਾ ਤੂਸੈਂ: ਤੂ ਜਕੇ ਇਹੁ ਗਾਇ: ਜਾਣਾ ਦਾ ਗਲੁ ਜੋ ਖੁਦਾਇ
ਉਹਾਂ ਹੀ ਹੈ॥੧੯੯। ਦੋਹਾ ਸਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਸਿ ਪਾ ਅਰਬੂ ਫੇ ਦਹੋ।
ਜੌਸਿਅ॰ ਨਾਦ ਪੀ॰ ਪਰਮ ਰਾਮਾ। ਹਦਲ॰ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਏ ਰੋ।੨੦੦।
ਲੇਇ॰ ਗਾਂਤ ਜੁ ਦਾ। ਲੇਖ॰ ਜਬੂ।੨੦੧। ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖਾਲਾ ਹੈ।
ਸੂਹੀ: ਸੂਚਾ ਦੀਵਾਨੁ: ਦੀਵਾਂ ਨਾ। ਪਲਨ: ਪਕਰੈ ਰੋਕੂ ਦਾਨ
ਹੀ॥੨੦੨। ਦੋਇ: ਦੋ ਆਸਾ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ। ਤੂ ਘਰੀ: ਤੁਸਾਡੀ।
ਅਬਧ: ਅਸਰ ਹੈ। ਦੋਇ ਤੂ: ਏ ਦੂੰ ਤੂ ਜੋ ਹੈ। ਬਰੀ: ਬਲੀ ਤੇ
ਵਾ ਦੋਇ: ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਤੁ ਬਰੀ: ਤੂ ਬਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਘਟ: ਛਿਪ
੨੦੩। ਸੇਰਾਂ ਹੈ ਕਾ ਰਾ ਤੇਰਾ॰ ਪੈਰਾ ਖਤ ਨ ਪ ਨਾਂ ਦੇ ਸੇਰਾ॰

ਖਰਚਾ ॥ ੦ ਮਾਤ੍ਰੂੰ ॥ ਹਰੀਆ ਹੂੰ ॥ ਤੇਗਤਾ ॥ ੨੦੫ ॥ ਪਾਧਿਕਾਰ : ਸੁਤ ਹੋਇਗਾ
ਰਹੋਰੁ ਪਾਮਥ ਝਾਵੈਂਗੇ ਐਜੇ ਮਿਕਸ਼ੁ ਪੁਸਾਖੀ ਸੇਖ ਚਿਲੀ ਦੇ ਖਤੁ
ਦੇਖ ਫੁਦੇ ਦਨੂ ਭੂਨਿਆਰਿਕੇ ॥ ੨੦੬ ॥ ਹਿਤੁ ਉਤ : ਲੋਕ ਪੁਲਕਿ ਦਾ
ਏਪਰਤੁ ਪਰਾ ॥ ਰਾਪੈ ॥ ਸਿਸਟੀ ਦੇ ॥ ੨੦੭ ॥ ਪਾਣੀ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ
ਦੇ ਦੁਖ ਭੂਪੀ ॥ ਗੁਰ ॥ ਰਾਮਾਨੰਦ ॥ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲੀ : ਪੂਰਬਲੇ ਪੁੰਨ
ਲੀਜੇ ॥ ਕਾਦਨੀ : ਸੁਧਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੇ ਤੀਰਥਿ ਲੇਸੇ ਸੁਧਾ ॥ ੨੦੮ ॥
ਟਾਲੈ ਟੋਲੈ : ਉਰੈ ਪਰੈ ॥ ਦਿਨ ॥ ਅਵਧ ਸਭਾ ਭੂਪੀ ॥ ਬਿਆਜ ॥ ਪਾਪ ਭੂ
ਪੀ ॥ ਖਤ : ਲੇਖਾ ਕਰਮਾ ਭੂਪੀ ॥ ੨੦੯ ॥ ਮ : ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਸਲੋਕ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੀਏ ॥ ਹੁਕਰ ॥ ਮਨ ਭੂਪੀ ॥ ਭੁ
ਕਰ : ਚੇਰਲਾ ਕਰੈਗਾ : ਦਿਸਣਾ ਭੂਪੀ ॥ ਕਰਮੀ : ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਦੀ ॥
ਹਉ : ਮੈਨੂੰ ॥ ੨੧੦ ॥ ਮ : ੫ ॥ ਕੀ : ਬੀ ॥ ਤਸਕਰ ॥ ਰਾਜੇ ਭੂਪੀ ॥ ਗਾਲਿ :
ਦੁਬਾ ॥ ਲਾਹੂ ਲਾਹਿ : ਨਰਕ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਧਰਤੀ ॥ ਬੁਧੀ ਭੂਪੀ
ਜਾਧ ॥ ਦੇਵੰਨਿ ਪਦਾ ਕੇ ਗੁਣ ਭੂਪੀ ॥ ਤਸਕਰ : ਕਾਮਾਦਿ ॥ ਗਾਲਿ : ਮਲਾ
ਧਰਤੀ ॥ ਕੋ ॥ ਲਾਹੂ : ਸਮੁਹਾ ਲਾਹਿ : ਨਾਸ ਉਰੈ ਨੇਰਾ ਜੋ ॥ ਵਾਢੁ ਕੇ ਉ
ਨਕਉ : ਉਨ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਕੇ ॥ ਲਾਹੂ : ਸਮੂਹਾਨੂ ਲਾਹਿ : ਲਾਵੈ ਤਾਂ ਬੁਧੀ
ਭੂਪੀ ਧਰਤੀ ਨ ਭਾਰ ਨਾ ਦਿਸਾਹੁ ਉਹੀ ॥ ੨੧੧ ॥ ਮ : ੫ ॥ ਕਬੀਰ ॥ ਜੈਸੇ
ਤੁਖ : ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਮਿਰਗੀ ॥ ਆਦਿਕੋ ॥ ੨੧੨ ॥ ਟੀਕਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ
ਗ੍ਰਿਹ ਰਿਖ ਸਨਜੀ ਆਏ ਅਗੇ ਛਿਛਾ ਪਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਿਓ ॥ ਨਾਮ :
ਹੇ ਨਾਮਦੇਵ ਤੂੰ ਤਉ ॥ ਤੇ ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਕਿ ਸਤਰਾ ਤੂੰ ਕਹੈ ਤੂੰ ਲੋਚ ਨਾਫੂ
ਪਾ ॥ ਛਪਨੈ ਹੋ ॥ ਰਾਮ ॥ ਜਿਉ ॥ ੨੧੩ ॥ ਸਮਾਨ ॥ ੦ ਐ ॥ ਨਾਲਿਦੇ
ਰੀਏ ॥ ੨੧੪ ॥ ਮ : ੫ ॥ ਨਾਹਿ ॥ ਉਹ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਰਚਉ : ਜਨਤ
ਸਮਾਹਿ : ਏਹ ਸਭ ਜੀਵਦਾ ਹਮਤੀ ॥ ੨੧੫ ॥ ਟੀਕਾਕਾਰ ਬੀਰ ਬ
ਸੋਰਾ ਦੇ ਤਦੂਲਪ ਸਿਦਾ ਸੀਤੇ ਚਪ ਦਾ ਖਾ ਦਾ ਹੈ ਸਖਿਆ ਟਾਪੀ
ਸੁਕੇ ਤਿਰਿਆ ਤਾਂ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚਿਕੜੁ ਮੈਂ ਗਿਰਿਆ ਆਣ ਤਿਸ ਪਰ
ਕਹੋ ॥ ਚੀਕਿ ਕੜਤੇ ਕੀਚ ਤੜਿ ਦੇ ਪਾਕੇ ਸੋ ਚਿਕੜੁ ॥ ਮੋਹਿ ਭੂਪੀ ॥
ਆਣ ॥ ਧਨੁ ਭੂਪੀ ॥ ਹਾਥ : ਅੰਤ ਕਾਲ ਭਿਓ ॥ ਪੀਸਤ ੨ : ਨਾਲੇ ਨਾਲ
ਜੋ ਚਾਖਿਆ ਵਾ ਦੇਇ ਹਿ ॥ ਸਾਬ ॥ ਪਲਿਕੇ ਮੋਹਿ ਭੂਪੀ
ਚਿਕੜੁ ਮੈ ਆਣ ॥ ਦ ਸਾ ਭੂਪੀ ॥ ਪੀਸਤ ੨ : ਨਾਲੇ ਨਾਲ ਚਾਲਿਆ
ਜਪਣਾ ॥ ੨੧੬ ॥ ਖਾਤ ॥ ੦ ਪਾਪੀ ਨਕੀ ॥ ਕਿਸੁ ਖਾਤੁ ॥ ਕਾਬੀਆ
ਹੋਆ ॥ ਜੋ ਹਾਥ ॥ ਮੈਂ ॥ ਦੀਪ : ਗ ॥ ਤ ਤਗੂ ਪੀ ਪੇਕੇ ॥ ਭੂਏ : ਮੋਹਿ ਭੂਪੀ ਪਸੂ

ਪਰੰ॰ ਤਿਸਨੂੰ ਰੈਹਣ ਕਪੇ ਤੇ ਭਲਾ ਕਹੈਂ॥੨੧੭॥ ਸੁਅਸ਼: ਹਰੀਆ ਬਨੈ: ਵਾਹਣੀ
ਹੈ ਕਿ ਨਹੀ ਚਾਹੈ॥੨੧੮॥ ਮੇਰੇ ਠੰ॰ ਕਹੈ ਮੰਡਲ: ਮਹਲਾ ਹੇਤ: ਜੇਤ
ਤੇਰੇ ਰੰ॰ ਕਾਜੂ ਤਾਂ ਰਥ ਪੈਜੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਕੇ॥ ਪਨ੍ਹੀ: ਜੁੱਤੀ॥੨੧੯॥
ਹੋਇ॰ ਵਿਸੁ ਮੈਂ ਏਹੁ ਜਾਹਾਇਆ ਹਾਰਿ ਤੇ ਮੇਰਾ ਚਿਤ੍ਰਾਨ ਨਾ ਤਿ ਕਹੈਂ ਤੇਰਾ
ਰੂਆ ਰਸਨ ਜੀਤੀ ਸੁਪਾਤ੍ਰ ਜਾਹੀ ਕਾ ਕਾਮੁ ਮਾਣਸ ਕਹੈਂ॥੨੨੦॥ ਅ: ਅ
ਰਿਤੁ॰ ਤਾਈਆਂ ਜੇ: ਜੋ ਸਾਰ: ਸਮਾਲ॥੨੨੧॥ ਮ: ਪਾਪੂਰੀ॰ ਤਾਈ॥
੨੨੨॥ ਕਾਰਣੀ: ਕੋਰੀ ਹੈ ਕੇਦਲ: ਗਿਰੀ ਕਰੀ: ਖਾਂਡੂ ਰਕਾਤਿ
ਖਿਦਾ ਸਾਚਤ॥ ਸਰੰ॰ ਲਾ ਵੋ ਹਰਿ ਸਾਧ ਸਾਚਤੀ ਸਰਾਪਰਿ: ਰਖ
ਣੀ ਹੈ ਬਿਨਤੀ: ਬਿਨਸੀ ਹੋਈ ਹੈ॥੨੨੩॥ ਕੇ: ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਅ
ਸਾਰ: ਭੁਲਾਇ ਕੇ ਕਚ ਪਹੂਕੇ॥ ਕਦੇ ਤੋ॥੨੨੪॥ ਕੁਰਰ: ਹਾਥੀ ਕੋ॰
ਸਕਾ: ਮਿਰਾਚ ਮੋਹਿ ਰੂਪਾ॥ ਮੰਤ: ਮਤਾ ਹੈ ਮਾਹੈ ਅੰਕੁਸ਼: ਕੁੰਡਾ॥
ਕਾਨ ਰਤੂ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗੁ ਪੇਟ: ਚਲਦੇ ਹੈ ਦਾਸ ਜੇਸ
ਹਾ ਵੇਤੂ ਰੂਪ ਕਹੈ॥੨੨੫॥ ਰਾਮ ਅੰਤਰ ਗੁਰੂਪ ਹੈ ਮੁਖ॰ ਰੂਪੀ ਕੋਥਰੀ:
ਗੁਥਲੀ ਦਾ ਕੋਠੜੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪਾਰਖੇ ਪਾਰਸ: ਭੂਤਾ ਖੋਲਿ: ਸੁਣੇ
ਸੁਣਦੇ ਗਾਹਿਕੀ: ਜਗਿਆਸੀ ਮੋਲਿ: ਸਿਰ ਕੇ ਸਾਟੇ ਵੀ ਸਧਾ ਸੋ॥
੨੨੬॥ ਕਟੁ ਕੁੰਦ ਤਸਟ ਹੁਦਾਲ ਜੋ ਹੋ ਬਿਚ: ਬਾਣੀ ਨ ਮੁਕੀ॥੨੨੭॥
ਮਾਣਕੇ: ਸਮਾਕਿ ਦੇਸਾਂ ਦ ਮਟਕਿਦਿਆ ਦਮਾਸਾ: ਨਗਾਰਾ ਘੋਰ
ਰੂਪਾ॥੨੨੮॥ ਛਿਦ ਤਰਦਰੂ ਰੂਪੀ ਬੈਰਾਗੁ ਹੈ ਫਲ ਰੂਪੀ ਰਾਮ ਸਾ
ਧੋ ਹੈ॰ ਕੇਕੂ ਬਾਦ: ਬਿਅਰਥ ਸਾਨ ਹੁਕੇ ਬਿਬਾਦੁ: ਝੇਗੜੇ॥੨੨੯॥ ਪੀ
ਓ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮਾਸ॰ ਸਦਾ ਗੁਲਾਬ ਦਾਰੂ ਫਲਤਿ: ਫਲੋ ਛਡਿਆ:
ਸਾਂਤ ਰੂਪੀ ਗਾਹਿਰ: ਸੰਗ ਹੈ ਸੁਖ ਰੂਪ ਪਾਂਧੀ: ਸਿਤਾ ਕੇਲ ਅਨੇ
ਦਾ॥੨੩੦॥ ਦਾਨ: ਗੁਰਾ ਉਪਕਾਰੀ: ਉਪਕਾਰ ਕਰਣਹਾਰਾ ਲੋਕਜੀ
ਵੰਤ: ਜੀਵੰਤੇ ਪਖੀ: ਜਾਗਿਆਸੀ ਦੇਸਾਵਰੀ: ਵਿਦੇਸਾ ਕੇਵ
ਸਰੂਪ ਕੋ ਤੂੰ ਕਹੈ ਹੇ ਬਿਰਖ॰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਾ ਫਲਿਤ: ਫਲੇ॥੨੩੧॥
ਸਿਗੰ॰ ਰੀ ਚਰਪਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਹੋਇ॰ ਸੇਖ ਠਕੁ: ਰੋਕੂ ਅਵਘਟ:
ਔਖੇ ਘਾਟ: ਰਸਤੇ ਦਾ ਪਤ ਹਾ ਪੂਲੋਕ ਮੈਂ ਦੇਰ ਹੋਇਆ ਦੇਤੇ ਲੋਕ
ਮੈ ਕਾਂਮਾਦਿ॥੨੩੨॥ ਆਪ: ਪੰਥ ਚਲਾ ਭਗਤਨ: ਸਿਤ ਨਾਗੋਸ ਟੇ:
ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਣ ਕਹਿਣੀ॥੨੩੩॥ ਕਾਰਾਂ॰ ਮਾਦਿਆ ਮਲਾ ਆਛ
ਲੀ: ਮਛੀ ਆਦਿਆ ਸਾ ਸੁਰਧਾਨ: ਸਰਾਬੁ ਹੁਕ ਚਰਸ ਵੇਜੇ ਹੈ॥
ਰਸਾਤਾਲ: ਨਰਕੁ ਨਾਦਾ ਕੰਠ: ਭੰਗ ਪਰਿਣਦਾ ਲੀ ਮਾਂਗਜਾ ਛਲੀ:
ਛਲੀ ਦੇ ਪਾਣ ਛਲੀ: ਛਲਨੀ ਤੇ ਛੂਲੀ: ਚੀਚ ਲਾ ਸੁਰਾ: ਦੋਤਾਰੂ

ਭੀ ਪਾਨ॰ ਕਰਣੀ ਹੈ। ਖਾਹਿ: ਧਾਰੈ ਫੁ ਖਾਹਿ: ਖਾਦੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਜੋ ਹੈ ਪਾਪੁ
ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਣੇ ਕੋ ਹੋਰੁ ਨਹੀ ਉਪਾਵ ਤੀਰਥਾ ਕੀਏ ਤੇ: ਕੀਤੁਆ ਹੈਆ॰
ਸਰੇਂ॰ ਪਾਪੁ ਆ ● ਸਾਤਲ: ਨਾਸੁ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ।੨੩।ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਲੋਇਣ: ਨੇਤ੍ਰ ਪਰਸ: ਅਨਿਦਾ ੨੩ ਪ੍ਰਾਮਾਧੁ ਗਿਆਨ ਕਹੈਂ ਜਾਮ ਪਰਿ
ਤੂਅ: ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੀਉ॰ ਮੇਰਾ ਪਟ: ਸਰੀਰ ਮੈ ਪੀਉ: ਪਿਆਰੇ ਹਰੀ
ਕੋ ੨੩ ਧਾਕਿ: ਜੋ ਪੀਉ: ਪਿਆਰਾ ਨਹੀ: ਕੁਛ ਦੇਰ ਦਾ ਪੀਉ ਨਹੈ
੨੩੧ ਪੀਨ ਕਾਬਾ ਅਣੁ ਸੈਂਚਰ ਚੂਕਾ ਕੋਹਿ ਸੇਂਕ ਪਾਇਉ ਹੁਥਾ ਅਣੁ
ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਇਨ ਸੇ ਅਤਿ ਬੋਲੇ ਤੇ ਕਹੇ ਅਗਾਸ਼ ਉਕਾਸ਼: ਪਧਿ
ਪਧ ਪ੍ਰਾਪਚਿ: ਸਤੂ ਹਿਕਾ ਰੂਪੁ ਪੀ ਅਗਨਿ ਮੈ ਆਸਹਿ: ਦਿਚੋ ਸਿਧਾਂਤ
ਜਾਣੋ ਧਿਨਾ ਲੋਭ ਕਰਣਾ ੨੩॥ ਖਾੜ: ਪੰਡੂ ਰੂਪੀ ਰਿਤੁ: ਦੋਹਾਂ ਰੂਪੀ।
ਧਿਪਰੀ: ਖਿਲਰੀਆ ਹਾਬੀ॰ ਹਥ ਕਰ ਕੇ ਨੂ ਹਾਬੀ ਪਾ ਸੋ ਅਰਥ ਹਥੁ
ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਤਿਹਾ ਥੀ ਹਿਕਾ ਰਕਰ ਕੋ ਚੂਨੀ: ਦਿਚਾਰੀਆ ਚਲੇ॰
ਬੁਝਾ ਕੀਟੀ॰ ਦੋਹਿ ਆਤ੍ਰਿਆਪ੍ਰਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਤੇ ਨਿਮਿਤ੍ਰਤ ਕਰਕੇ
ਕੀਤੀ ਚੂਨ: ਵਿਚਾਰੁ ਕੇ ਦੋਹਿ ਰੋਸਾਂ ਝੁਧੀ ਤੇ ਪਰਿਹਾਂ ਐਸੇ ਸੇ ਖਾਇ:
ਧਾਰਿਆ ਨੇ ਮੂਆ ੨੩੮।ਜਾਪ। ਸੁਧਾ ਪਿਰਮ: ਪਿਆਰਾ ਹੋਇ:
ਖੇਲਦ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰੁ ਜੋਰੂਆ ਖੇਲਤੁ ੨: ਗਿਆਨ ਪਿਆਂ ਨਾਦ ਖੇਲਾ
ਹਾਲ: ਅਨਿਦਾ ਹੋਇ॰ ਸੁਖ ਦੁਖਾ ੨੪੦। ਜਾਧਾ: ਸੁਧਾ ਪਿਰਮਕੀ:
ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਧਾਰੇ! ਧਾਰਿਆਂ ਤੁਤ ਦੇਤ ਨਾਲਾ ਜੇ ਕਾਚਿਆਂ ਨਾਲੁ
ਖੇਲੇਗਾ ਤਾਂ ਐਸੇ ਹੋਣੈਂਗਾ ਜੈਸੇ ਖੇਲਿ ਕੇ: ਪੀਤ੍ਰ ਕੋ ਖਾਲਿ: ਵਿਸੇਖੀ
ਨਾਭੇ ਰੋਆ ਤੇ ਲੂ: ਪੂਰਕ ਬੀ ਨਾਸ ਦਾ ਰਿਆ।੨੪੧। ਡੂਲਹਿ: ਡਿਗ
ਹਿਆ ਅਧਿਗਤਿ: ਅਨੇਦੀ ਤਰਾ ਕੀ ਨਤ: ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਸੰਤ:
ਸੰਤਾ ਕੋ ਭਗਤਹੁ: ਭਗਤੀ ਤੇ ਦਾ ਸੰਤਾ ਤੇ ੨੪੨। ਚਾਹਰਿ ਸੋ: ਹ
ਰਿਨਾ ਮਜਾਰ ਪ੍ਰਾਆਨ: ਮਾਤਾਦ ਦੇਵਲਾ ਦਾ ੨੪੩।ਬੈਰਾ
ਗ: ਤਿਆਗੁ ਆਵੈਰਾਗੀ॰ ਹੋਇਆ ਧਿਧਨ॰ ਮੋਹਿ ੨੪੪॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕੁ ਜੇ ਪੁਛੈ ਰੀ ਦੇਜੀ ਕਿਆ ਜਿਤ: ਤਿਸੁ ਆ ਧੁਨ: ਜਿਦ ਰੂਪੀ ਨ
ਰੀ ਨੂਆ ਵਰੀ: ਦਰ ਨਾਹੈ ਜਾਹੇ: ਮਦ ਸਾਂਕਾ ਸੀ ਕੇਤਾ ਅਧੁਕ੍ਰ: ਜਮ
ਰਾਜਾ ਮੁਹਿ: ਮੁਖਾ ਆਇਉ॰ ਤੁ ਸਾਹਿਬਾ ਦ ਧਨ: ਜਿੰਦਾ ਦਰੀ:
ਵਰੀ ਸਿਆ ਸਹੇ: ਮਦ ਸੂਆ ਲਿਖਾਇਉ॰ ਜੋਇ ਡਾਚਿ ਕਰਹੇਗੀ।
ਕਾਤ੍ਰਿ ਕਾਇ: ਭਾਨਿ ਕੋ ਆਲਿਖੇ॰ ਹੇਸਨਾ ਚਾਲਨੀ: ਚਾਲਦੇ ਤਾਂ ਤੇ

ਭਾਈਪ੍ਰੇਮੀਕੂੜਾਜਤੇਨਆਵਦਿਸਾਧਨਾਵਰੁ:ਲਾੜਾਪੂਰਣਾਇ:ਵਿਵਾਹਕੇ
ਵਿਲੰਤੇਮੇਲਨਿਆਮਾਤਾਦਿਕੇਕੇਗਲਲੂਤੇਹੈਂਹਥੀਂਨਾਲਤੇਪੈਰੀਆਂਤੇ
ਲਿਕੈ:ਚੁਲਕੇਪਾਵੈ:ਕਿਧੋਂਨਿਕੀਂਹੈ ਦਾਤਾਪੂਰਸਲਾਤ:ਪੂਰੀਹੋਈਦ
ਖਾਨਾਦੁਆਕੀਨੀਤ:ਕੰਨੀਨਹੀਕੂਝਈਦਾ ਕੰਨੀਕਿਈਨਹੀਨਕੈੜੀ:ਖੁ
ਧਰੀਕਿੜਾਫੇਰ ਧੜਾ ਸੁਤਾਨਹੀਖੜਾਹੈਮਨੁਖਦੇਹਰੂਪੀਮੁਹਾਣਾ:
ਲੁਟਾਇਆ੧।ਪੀਠਕਾਇਕੁਸਮੇਂਗਸਤੇਗਾਂਲੈਜਾਂਤਿਆਂਇਕਦਾਫੂ
ਖਰਚੁਕਿਆਦਾਜੀਤਿਸਦੇਮਾਲਕਪਾਸੋਂਇਕਫਲਮਾਗਿਆਤਾਂ
ਓਸਕਹਿਆਤੇਰੇਜੇਹਿਕੇਈਡਿਠੇਹੋਏਹੈਂਤਿਸਪਰਕਹੋਂਦਾਰਾਂਦੀ
ਦਾਰਵੇਸੀ:ਫਕੀਰੀਗਾਖੜੀ:ਔਖੀਹੈਭਾਤਿ:ਤਰਾਂਵਿਹਾਰ
ਕਰਤਾਤਾਂਦੇਮੂਦੇਕੇਲੈਂਦਾਅਗਦਾਨਾਕਿਆਕਰਾਪੋਟਲੀਂਫਕੀਰੀ
ਦੀਆਂਫੇਦਾਕੇਪੈਧਰਿਦੇਵਾਂਕਾਂ ਕਿਥੇਸੁਟਾਂਦਾਂ੨।ਪੀਠਕ
ਜੋਦੂਫਕੀਦਜੀਦਾੜੀਓਸਿਰਾਸਹੋਇਗਏਤਾਂਪਿਛੋਸਿਤਨੇਫਲਸੇ
ਸਭਨਰਾਂਦੀਆਂਸਿਰੀਆਂਹੋਇਗਈਆਂਤਬਓਸੁਜਾਤਾਫਕੀ
ਰਦੀਦਰਗਹਿਤਾਂਓਹੁਰੀਆਦੇਲੁਹੇਕਾਰਿਦੇਂਦੇਫੂਆਫਰੀਦ
ਜੀਕੇਪਾਸਆਇਕੇਦਰਾਸੁਰਨਲਗਾਜੋਹੇਸਾਂਈਜੀਦਾਕਾਰ
ਤਾਂਬਚਾਂਗਾਨਹੀਤਾਂਮੇਰਾਧਲਬਚਾਮਰੇਗਾਮੈਥੜੌਕਰਜਾਂਈ
ਹੋਤਾਂਸੁਣਿਕੈਦੀਨਤਾਨੁਕਹਿਆਜਾਹਾਇਕਾਸਿਰੀਰਹੇਗੀਤੋ
ਰੁਫਲੁਹੇਜਾਦਫਾਰੀਤਾਂਤੈਨੁਫੁੜਓਹੁਸਿਰੀਹੋਇਗੀਤਾਂਓਹੁਰ
ਲਕੇਆਇਆਦੇਖਕੇਸਿਰੀਨੂਪੁਛਿਆਜੋਇਹੁਕੀਖੇਤੁਹੇਤਾਂ
ਸਿਰੀਕਹਿਆਂਅਸੀਸਭੁਨਰਾਂਦੀਆਂਸਿਰੀਆਂਹੋਜੋਤੂਫਕੀ
ਦਰਾਇਕਫਲਦੇਦੇਤਾਂਸਭਦੀਕਾਇਆਨਹੁਦੀਓਸਦੀਦੀ
ਨਤਾਸੁਣਨਾਂਦੇਖਕੇਕਹੋਂਪੁਛੈ:ਸਮਝੀਦਾਸੂਝੈ:ਕਿਸਦਾ
ਗੁਝੀ:ਆਦੇਦੀਲੁਕੀਹੋਈਭਾਇ:ਅਗਨੀਂਕੀਤਾਂਜੋਸੀ
ਸਾਰਤੇਰਥਨਾਸੂਹੀਭੀ:ਮੇਰੀਦਾਸਾਆਹਿ:ਸਾੜੀਦਾ
ਤੂਪੀਠਕਾਂਕੋਈਜਾਹੂਕਾਰਥਾਜਿਦੇਖਰਿਕੇਨਾਤਿਲਾਂਦਾਬਾਂਕ
ਲਿਸਮੈਂਦਿਚੁਜੋਆਦੇਇਕਧੁਕਦੇਫੇਰੇਤਾਂਤਿਲੁਮੁਕਗਏਕ
ਲਸਮਾਨਾਈਤਾਂਤਿਸਪੂਕਰੇਹੈਂ।ਤਿਲ:ਪਦਾਰਥਦਾਸਾ
ਬੋੜਕੇ:ਬੋੜੇਹੈਂਬਕ:ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਦੀਦਲੁਦੇਦਾਂਦੇਗਰਿਲਾਪੁਦਾ
ਸਹੁ:ਜੋਬਨਦੇਪ੍ਰਮੇਸਰਾਨਿਫੜ:ਬੋੜੇਦਿਨਦਾਦਫੂਟਿਆਂ
ਦਾਆਹੁ।ਜੋਬਨਦਾਦੇਹਿਕਬਤਨਾਦੇ੪।ਫਲੂਨੇਹ
ਜੀਦਦਾਪੀੜੀ:ਪੁਟਕੇਗੀਤਾਂ।ਨਾਲਪ੍ਰੀਤਦੀਤੇਜੋਦਕੇ:

ਤੇਮੇਲੇਤਾਂਦਰਸਨਪਾਪੀਠਕਾਰਿਜੀਮੁਣਸੀਪਾਸਆਇਗਏਤਾਂਓਹੁਕਿ
ਜੇਕੋਕਹੈਮੈਬਹੁਤਾਚਤੁਰਹਾਂਤਿਸਨੂੰਪੂਰਕਹੈਨਿਲਤੀ੯:ਚਤੁਰਾਕਾਲੁ੦ਨਾਮ
ਰਹੁਗਾੜ੍ਹਿਆਂਦੇਦਰਪਾਧਾਂਦੇਨਾਗੀਰੀਦਰ:ਦੇਵਿਲਸੋਨਾਜਿਰ੦ਪੁਰਖ
ਦੇਹਿਕਾਰੂਰੂਪੀ॥੬ਜੇ।ਜੇੜ੍ਹੇਦਰਜੋੜੀਆਂਮਾਰਿਨ:ਮਰੇਨਮਾਰ
ਕੇਨਾਮੁਕਰੀਮਨਚਰਸੁਦੀਆਂਨਿਸਟੀਆਂ੦ਦਾਸਨਾਤਾਂਨੂੰ
ਨਾਮਾਰੇ:ਮਾਰਦਮਾਰੋਂਨਾਪੂਰੀਸ:ਫਿਰਕੇਜੋਤਿਨਾਦੇਆਗੇਨਿਸ
ਹੈਦ੍ਰਿਦਜਿਨਮਾਰੀਆਂਲੋਂਛੁਦਾਪੇਰਤਿਨਾਦੇਚੁਸਿਤਾਂਆਪ
ਨੇਨੂੰਪਾਰਿਸਾਈਐ੭ਦਿਲ:ਦੇਲਜੋਘਨਦਮਨਪਾਸਨਸ
ਭੂਪੀਦੁਨੀ:ਮਾਯਾਮਰਗ:ਮੋਤਦੀਆਂਨੀਹ:ਨੇੜ੍ਹੇਆਂਦੀ
ਹੋਕਿਪੁਦੀਉਸਾਰੀਦਰਮਿਤਾਜ:ਜਦ[illegible]ਰਿਆ:ਘਰਾਘਰਹੋ
ਆਰਕੇਨਾਦਨਸਮੂਾਲਾਂਦੀਆਂ:ਛੁਤਿਆਂਦਮਰਿਆ੮।ਗੁਰ:
ਪਦਲੀਸੇਤੁਾਅਗਾਹੁ:ਅਗਾਸੋਤਿਪਿਛਾਜਨਮਦਪਾਲੋਂਆਂ
ਦਾਸਿਖੀਆ:ਜੋਹੋਆਪਸਕਰ:ਪਦਾਰਥਦਾਵਿਸੇਦਾਕੁਕਨੀ।
ਵਿਸੁ੦ਕੋੜੀਲਗੀਵੈਰਾਗਕਰਕੇਦਾਥੀਮੁਪਤਾਕਰਕੇਗਸਾਂਈ:ਗੁਰੂ
ਦੇਪ੍ਰਸਿਦਕਾਵੇਦਨ:ਦਰਕਨੂੰਦਪਛਾਣਾ੯।ਸਦੇਖਿ੦ਣਤੇਪਤੀਹੀ
ਆਂ:ਪਤਲੀਆਂਸੂਹਿ:ਸੋਤਾਸੁਹਿ:ਸੁਣਨਤੋਰਹੈ:ਪਾਲੀਹੈ
ਸਾਖ:ਖੇਤੀਦੇਹਿਕੂਪਿਹਰੁ:ਬਾਲਜਬਾਬ੍ਰਿਪਤਾਦਿਨ:ਰੋਗ।੧੧।
ਜਿਨੀ:ਜਿਨਾਨੂੰਰਾਦਿਆ:[illegible]ਅਲੇਦੋਹਾਇਆਕੋਇ:ਦਨਦਕੌਣ।
ਪਿਹਰੀ:ਪੀਤੀਆਂਦੇਲਾਵੇਲੇਖਿਰਾਂਹੋਇ:ਹੁਦਾਦਰਗ:ਪ੍ਰੇਮ
ਦਾਅਨੰਦਨਾਦੇਲਾ:ਨਦੀਨਾ੧੨ਨਾਮ:ਤੁਜਲੋਂਚੈ:ਚੋਚਾਹੈਕੋਈ:
ਕੋਈਕ੍ਰਿਆ।ਜੋ:ਜਿਸਨੂੰ।੧੩।ਪੀਠਕਾਰਕੇਸੀਦਸੁਦਪੀਤਿਸੁਦਾਸ
ਤੇਗੋਪੀਸੁਰਮਾਲਿਆਈਉਸਪਾਇਕਰਕਹਾਰੀਸੇਸਾਰਤੂਕਨ
ਦਾਲਾਅਜਿਨਾਲਿਆਈਹੈਂਤੋਂਗੋਲੀਨੂੰਮਾਰਿਆਹੋਤੁਕਪੀਮਰ
ਗਈਦੇਸੁਦਾਰਕੇਬੀਨਜੀਸੀਉਸਦਾਪੂਹਰਕੇਬਾਹਰਸੁਟਿਆਈਦ
ਕਪੜਾਵਿਚੋਂਪੁਟਕਰੀਬਿਜੂਆਂਨੇਤਾਉਸਦਾਕਰੋਗਦਪਰਕੇਕੋ
ਲੋਇਣ:ਨੈਣਾਨਾਲਾਂਤਿਨੁ:ਤਿਨੇਨਾਕਸਾਲ੦ਹੀਸਹਿਦਿਆ:
ਸੋਹਿਦੇਸੇ:ਸੋਨੇਨਾਸੋਨੀਪਤੀ:ਪਿਦੀਪਛੀਦੇਦਕੇਣਦੇ।
ਸੂਇ:ਹਚੋਪਹਿਨ:ਬੈਠੇਹੈ।੧੩।ਨਾਨੂਕਦਿਆਂ:ਸਾਸਤਾਦੇ
ਚੇਗੋਦੀਆ:ਵੇਦਾਂਦੇਮਤੀਦੇਦਿਆ:ਸਿਤਾਂਦੇਸੋਤਨਿ:
ਕੰਮਾਰਿਕਾਨੇਵਦਵਾਇਆ:ਪਰਾਬਕੀਤਾਹੈਸਕਿਤ:ਕਿਉ।
ਚਿਤ੦ਹਰਿਦਸੋ।੧੪।ਬੀ:ਹੋਇਆਪਦਾਹੀ:ਪੇਹੇਦੀਆਂਦਰਤੁ੦

ਵਤਾ ਸਭ ੦ ਕਿਧੋ ਜਾਤਾ ਵਛੂੰਦਾ ਦੇਖਤ ਤਰਾਜੂ ਹੈ ਕਰਾਂ ਲੋਭਾਹਿ: ਚਾਹੈਂ ਜਹੁ
ਜਾਹਿ: ਟੁਟੰਹਿਆ ਦਰ: ਪਜੀਤੁ ਦੇ ਸਤ ਸਿਰਾ ।੧੬। ਖਾਕੁ: ਧਰਤੀ ਜੋ ਹੈ ੦
ਪਾੜੇ ਦਾ ਕਰੇ ।੧੭। ਲਬੁ: ਪਰਤਖ ਨੂੰ ਸਿਧੀਆਂ ਦੇ ਕਾਮਨੂੰ: ਸਮਾ ਮੇਹੁ
ਦੇ ਸੇਤ ਤੰਬੂ ਮਰਨੂ ਟੇਹੇ ਨਾ ।੧੮। ਪੀਠਕਾ ਏਕ ਜੋ ਸਾ ਨਾਸੂ ਲਹਰੂ ਥਾਸਿਰ
ਫਰੀਦ ਕਾ ਤਹੁਕ ਹੈ ਸੋ ਫਰੀਦ ਦਾ ਦੇਹੁ: ਵਣਾਂ ਦੇ ਮੋੜੇਹਿ: ਭਨਦਾ
ਫਿਰੈਂ ਵਸੀ: ਵ ਸਦਾ ਹੈ ਹੀਆਲੀਐ: ਰਿਦੇ ਮੇ ।੧੯। ਪੀਠਕਾ ਏ
ਕ ਕਾਲ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਧ ਸਮੇ ਉਠਿਆ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਕਹੈ ਸਨਿਕੀ: ਸੁੰਦਰ ਕੋਧੀ
ਐ: ਜੰਘ ਦਾ ਲੂਤਾਂ ਕਰਕੇ ਡੂੰਗਰ: ਪਹਾੜ ਤਿਨਾ ਭਵਿਓਮਿ: ਭਵਿਆ
ਸੋਂ ਫਰੀਦੇ ੦ ਕੂਜੜਾ: ਅਸਮਰਥ ਦੇ ਕੋਹਾਂ ਥੀ: ਕੋਸਾਂ ਤੇ ਹੋਇਆ ਥੀਓਮਿ:
ਹੂਆ ਹੈ ।੨੦। ਪੀਠਕਾ ਫਰੀਦ ਜੀ ਸਾ ਇਕੂ ਰਾਤੀ ਧਨੇ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਪਾਸ
ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਅਗੋ ਪਸਦਾ ਸੀ ਤੇ ਫਰੀਦ ਦਰੋ ਟੀਕ ਦੁਖ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਦ
ਸੀ ਇਕ ਪਾਦੀ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਧਧਿ ਉਸ ਦੇ ਨਉ ਸਕਹਿਆ ਅਧੀਸ
ਨ ਬੀਦੇ ਦੇਗ ਜਾਜ ਰਾਤ ਬੀਤੀ ਭੁਖੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੋ ਸਾਰ ਹੋ ਵਡੀਆ੦
ਸੀ ਆਏ ਦੀ ਆ ਆਸੂ: ਪਾਸੋ ਵਿਡਾਣੀ: ਪਰਾਈ ।੨੧। ਫਰੀ
ਦ ੦ ਕਹੈ ਜੋ ਸੈ ਹੋਦਾ ਵਾਰਿਆ: ਨਹੀ ਦਿਤਾ ਆਇੜਿਆ: ਆਏ
ਆ ਸੈ ੦ ਹੇੜਾ: ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਜਲਦਾ ਦਾਖ: ਮੇਦਾ: ਸੁਖਾ ਬਿਜਉਰੀ
ਆ: ਬਿਜਉਰੀਆਂ ਦੇ ਦਰਗਾਹ ਕਿਕਰ: ਪਰਤਖ ਦੇ ਵਿਸੇ ਪਾਪ
ਜਟੁ ੦ ਪਰਤਖ ਦੇ ਜਟ ਆ ਹੋ ਆਸਿਸਾਰ ਜੋ ਪਹਿਰੇ: ਫਿਰੇ ਉਂਨ੦
ਪਰਤਖ ਦਾ ਕਰਮ ਸਕਾਮੀ ਕਤਾਇਦਾ: ਪਰਤਖ ਦੇ ਕਰਦਾ ਪਟ:
ਸਰੂਪ ਨਿਰਤ ਕਿਰਪਾ ਪਤਿ ਹੈ ਦੇ ।੨੩। ਪੀਠਕਾ ਜੋ ਸੇਨੂ ਮਿਲ
ਣ ਜਾਣਾ ਸੀ ਤੇ ਵਰਖਾ ਉਤਰ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਸਚਿਕੜੁ੦ ਹੈ ਦੂਰਿ੦
ਹੋਂਦਾ ਗਲੀਏ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮੈਂ ਚਿਕੜੁ: ਵਿਸਿਆਂ ਰੂਪੀ ਘਰੁ:
ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਪਿਆਰੇ ੦ ਹਰੀ ਦੇ ਭਿਜੈ: ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਜਲ
ਨਾਲ ਕੇ ਘਲੀ੦ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਦੇ ਬੁਧੀ ।੨੪। ਭਿਜਉ੦ ਸਿਜਉ
ਸਿਜਉ੦ ਦਿਸੇ ਸੁਆਮੇਹੁ੦ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਜਣਾ੦
ਨਾਦਾ ਸਾਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ੦ ਰੂਪੀ ਜਲ ਨਾਲ ਕੰਬਲੀ: ਦੇਹੀ ਅਲ
ਹੁ: ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਦਸਾਇਆ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਦਲ ਮੇਹੁ੦ ਨਾਮ ਰੂ
ਪੀ ਜਲ ਤਿ ਸੁਕਰ੦ ਜਾਇ ਸਜਣ: ਹਰਿ ਸਜਣ ਨਾ ।੨੫। ਪੀ
ਠਕਾ ਫਰੀਦ ਕੋ ਕੋਈ ਮਖੌਲ ਕਰਨੂੰ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਪਗ
ਉਚੀ ਰਖੀ ਸਿਟੀ ਕਰਾਹੁ ਤੇ ਤੇ ਕਹੈ ਸੇ੦ ਨਾ ਗਹਿਲਾ: ਗਾਫਲ
ਰੂਹੁ: ਜੀਵ ਖਾਇ੦ ਗਹਿਲਾ ।੨੬। ਨਿਵਾਤ: ਮਿਸਰੀ ਰਬਾ ਨਹਿ:
ਮਾਖਿਓ ਮਾਂਝਾ ਦੁਧੁ: ਤੇਰੀ ਮਿਠਤਤਾ ਨਾਲ ।੨੭। ਲਾਵਦੇ: ਸਭੂ ਦਾ

ਚੋਪੜੀ॰ ਦਾਲਣੁ ਕਰਿ। ਘਣੇ: ਬਹੁਤੇ। ੨ ਰੁਖੀ॰ ਖਿਲੁਤੇ। ਸੁਖੀ: ਸਕੀਰੇ
ਉਪਰ ਦਾਲੁ ਬਿਨਾ ਜੀਉ: ਮਨ। ੨੯ ਪੀਠ ਕਾ ਇਕੁ ਜਹਾਜੁ ਛੋਸਦ
ਸੁਹਾਗਣ ਨਾਮੁ ਜਾਂਈ ਲੋਕ ਥਾ ਵਿਹੁ ਨਰੀ ਤੁਪਰ ਥੇ ਨਿਦਾ ਸਜਣੁ ਕੇਤਰ
ਕਰਿ ਰੇਸੋ ਫ਼ਿਕ੍ਰਾਦ ਨ ਵਿਥੀ ਗਿਆ ਨ ਲੁਕੁ ਪਾ ਨਿਦਾ ਜਨ ਤੋ ਕਰੀ ਤੁਸ
ਦਿਨ ਮੁਰੀਦਾ ਨ ਕਹੈ ਸੁਤੀ: ਨਿਮਾ ਜਨ ਪੜੀ ਅੰਗੁ ਮੁੜੇ ਮੁੜਿ: ਭੁਲਦੇ ਨੇ
ਡੋਹਾਗਣੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਨਰੀ ਦੁਤਿ ਜਨਾ ਰਹਿਣਿ॰ ਅਉਧੀ ਰੂਪੀ। ੩੦
ਪੀਨ ਕਾ ਦਰਗਹ॰ ਜਤੇ ਥੇਂ ਨਰੀ ਦੁਜੀ ਆਗੇ ਜਾਵੈ ਜਹਾ ਕਨ ਪਿਛੇ
ਕਹੈ ਦਾਸੀ ਤਿਸੁ ਅੰਗਨੁ ਲੈ ਕਰ ਕਹੈ ਸਾਹੁਰੈ॰ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੁ ਪੀ ਨਹੀ:
ਲਹੈ ਪੇਈਐ: ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ। ਥਾਉ: ਆਦਰ। ਸਥਿਰ: ਹਰਿ ਕਦੇ
ਧਨ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਹਾਗੁ ਕਾ ਆਪੇ ਹੀ। ੩੧ ਸ: ਰਾਖਤ: ਹਰੀ ਪਰਦ
ਰ॰ ਨਾ ੩੨ ਨ੍ਹਾਤੀ ਨਕਾਰ ਦਾਹੀ ਰਾਣੀ ਨਦੀ ਨਸੀ ਤਿਸੁ ਦੇਖਰ
ਗਾਜੇ ਨਾਣਾ ਸੀ ਆਗੇ ਨਾਇ ਧੋਇ ਇਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰੇ ਭੂਸਣੁ ਕੇਪ
ਇਥੇ ਨਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਗਈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਗਏ ਜਰਾ ਗਈ ਨਾ ਦਿਕੇ ਰ
ਲੈ ਆਏ ਜਜਾਰੀ ਤਾਂ ਪਛੁਤਾਪ ਲਗੀ ਕਰਣੇ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹੈ।
ਨ੍ਹਾਤੀ॰ ਸ਼ਰੀਰ ਧੋਤੋ ਧੋਤੀ: ਨੇਤ੍ਰੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿ ਜੋਗ ਕਰ ਸਾਧਿ
ਸੰਬਹੀ: ਬਹਿ ਨਹਿਰੇ ਸਾਧਨ ਨਾ ਰੂਪ। ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਚਿੰਦੁ: ਅਸ
ਸਾਧੇ ਮੈਂ ਸੁਖੇੜੀ: ਦੇਹ ਰੀ ਹਿੰਙੀ। ਪੇਰੀ ਜੋ ਹੋਈ ਹਿੰਙੁ ਦੀ:
ਵਿਸਾ ਰੂਪੀ ਹਿੰਙੁ ਦੀ। ਕਥੂਰੀ: ਕਸਤੂਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ੩੩।
ਕਿਤੀ: ਕੇਈ ਜਨ ਮੈਂ ਦੀ। ਛੋਡੇ ਕੁਮਲਾਇ ਏਕੇ ਸੁਕ ਗਏ। ੩੪।
ਚਿੰਤ: ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਆਦਿ ਬਿਰਹ: ਵਿਛੋੜਾ ਵਾਪੇਮਾ ਜੀਵਣਾ ਹੈ
ਹੇ ਵਿਛੋੜਿਆ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੇ ਤੂੰ ਕਦੇ ਤਾ ਦੇਖ ਸਾਡੀ ਵਲਾ। ੩੫।
ਬਿਰਹਾ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਸੁਲਤਾਨੁ: ਰਾਜਾ। ੩੬। ਏ॰ ਨਾਰੀਆਂ।
ਵਿਸੁ: ਵਿਸੂਰੀਆ ਆਪੇ ੩॰ ਵਿਸਾ ਗੰਦਲਾ ਲਿਵਾੜਿ: ਲਬੇ
ਨਾਰਾ ਰਾਹੇਦੇ: ਵਿਦਿਆ ਕਰਦੇ ਹੀ। ਰਹਿ ਗਏ: ਛਡਿ ਗਏ। ਰਾ
ਧੀ: ਵਿਵਾਹੀ ਹੋਈ। ਉਜਾੜਿ॰ ਕਰਿ ਗਏ। ੩੭। ਚਾਰਿ॰ ਪਹਿ
ਰ ਦਿਨ ਹੰਢਿ: ਫਿਰ ਕੇ। ਚਾਰਿ॰ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਨਾ ਸੰਮਿ: ਸੋਇ
ਕੇ ਮੰਗੇਸੀਆ: ਮੰਗੇਗਾ ਕੇਰ੍ਹੇ ਕੰਮਿ॰ ਮੇਰੇ ਕਰਿ ਆਏ ਕੀਤੇ। ੩੮
ਦਰ: ਅੰਦਰ। ਹਾਲੁ॰ ਹੋਵੈਗਾ। ੩੯। ਘੜੀਏ ੨। ਘੜੀ ਘੜੀ
ਪਹਰੀ: ਪਹਿਰ ਮੈਂ। ਹੇੜਾ: ਸਰੀਰ। ਰੈਣਿ॰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ। ੪੦
ਬੁਢਾ: ਬਿਰਧ ਹੋਆ। ਕੰਬਣਿ॰ ਲਗੀ ਦੇਹ ਪਾਇ ਕਬ ਕੀ ਉਪਜਾ ਆਇ ਬੈਠੇ

ਤਾਂਦੇਖੇਚੂਹੜੇਪਾਏਤਾਂਭਠੀਆਰੀਕਹੈਧਾਲਣਦਾਸੂਲਕਾਸਟ
ਚੇਤੇਨਦਾਰੀਕਹਾਤਬਫਰੀਦਜੀਬੁਲੇਬਾਲਣਦੇਫਰਾਂਛਡਨੇਕ
ਰਣੀਆਰੀਫਰੀਦਨਤਾਂਕਹੈਧਾਰਿ:ਦਰਦਾਜੇਮਬੈਸਣ:ਬੋਠਣ
ਹੇਸਾਂਈਆਰਖਸੀ:ਰਬੁਣਾਹੇਆਲੋਹਿ:ਲੂੰਲਈਏਾਂ॥੨॥ਰਾਧਨਿਕਾਲਿ
ਕਸਮੇਜ਼ੇਸਾਲਹਾਰਤੇਫਰੀਦਜੀਦੇਕਠੇਨਗਾਰਤੇਧਣਨਗਾਏ
ਤਾਂਕਹੈਫਰੀਦਜੀਆਕੋਧਿ:ਮੈਡੈਪਰਾਣਾਸਿਰਿੰਪਰਾਧਣਾਂ੦ਪ
ਣੀਦਾਂਦਣ:ਬਣੇਕੋਸਰੁ:ਸਿਰਪਰਾਲੇਹਾਰੁ:ਹੇਜੋਸਾਲੇਹਾਰਾ
ਸਹੁ:ਹੁਰੀਆਮੋਰਗਿਆਰ:ਕੋਲੇਦਹੋਰਧੀਨਕਾਰਣੀਹਰਲੇਹ
ਭੁਸਾਂਤਸਨੇਹਨੇਰਮੈਂਤੂੰਨਾਹੀਫਰੀਦਜੀਖੜੇਥੇਤਾਂਤਸਣੁਕਾੜੇ
ਸਣੇਕਰਪਹਾੜੂਮਾਰਿਆਦੇਖਣਦਾਸਤੇਤੇਫਰੀਦਜੀਕਹੈ।
ਤੇਰੇ੦ਕੰਧਧੋਰਾਆਂਗਿਆਰ:ਕੋਲੋਦਕਿਸੀਕਾਲਮੈਨਸਭੂ
ਮਿਲੇਤਿਨਕੋਕਹੈਤੇਰੇਕੋਧਿ:ਮੋਛੇਪਰਾਕੂਣਾਝੂੰ੦ਕਾਲਰੂਪੀ
ਸਿਰਿ੦ਪਰਾਧਣੂ੦ਹੁਕਮਰੂਪੀਦਣੂ੦ਸੈਸਾਰਰੂਪੀਕੈਸਰੁ:
ਕੋਸਿਰੁਪਰਾਲੇਹਾਰੁ:ਹੇਜਮਰਾਜਰੂਪਲਿਹਾਰਾ:ਫਰੀਦਾ:ਫਰੀ
ਦਜੀਕਹੈਮੈਤਾਂਅਜੇਂਅਤੂ੦ਮੈਥੇਕੀਆਲੇਕਾਹਿ:ਲੋਕੂੰਨਾਹੇਆਮ
ਗਿਆਰੁ:ਕੀਅਗਾ।੪ਤੂੰਆਟ੦ਨਾਮਰੂਪੀਆਗਲਾ:ਬਹੁ
ਤਾਕੀਤਾਹੈਕਠਾਲੇਣ:ਲੂਣਮਾਝੂਧਤਿਹੀਕਰੀਕਰਣੀਆਸਿਦ
ਪਸਨਿ:ਸਿ[illegible]ਆਣੀਏਗੋਕਉਨੰਜੋਭੂਲੈ॥੪੧॥ਧਾਸਾਂਣ
ਸਦੇਹੈਂਦਮਾਮੇ:ਨਗਾਰੇਆਛਤ੍ਰ:ਛਤ੍ਰਾਂਭੇਰੀ:ਨੈਬਤਾਂਬਜੇਆਸ
ਤੋਂਛੈਦਾਨੂਆਰਤੁ:ਭਟਮਾਦਦੇਨੇਜਾਗਾਦਨੇਨਾਂਏਹੁਤੀਜਾਏੰਕੇ
ਜੀਅਗਾਣ!ਮਜਾਣਕੂੰਮਾਧੁਏ:ਦੌਏਅਤੀਮਾ:ਜਤੀਮਾ:
ਗਰੀਬਾਂਦਾਂਗਾਰਡੁ:ਦਧੇਹੈਨਾ॥੫॥ਪਾਕੋਠੇ੦ਕਥੇਮਡਿਪ:
ਹਵੇਲੀਆਂਚੂੰੜੀਆਂਮਾੜੀਆਂ:ਉਚੀਆਂਅਟਾਰੀਆਂ।
ਗੋਰੀ:ਕਬਰੀ॥੫੨॥ਕੋਈਸਾਧਰੋਦਣੀਨੂਧਾਰੀਆਂਦਦਾਸੀ
ਬਪੁਤਹੀਤਿਸਨੂਕਹੈਂਖਿਥੜੁ:ਗੋਦੜੀਆਮੈਖਾਂ੦ਧਾਰੇਗੂਸੀ
ਆਗਲੀਆ:ਬਹੁਤੀਆਂਅਜੀਦ੦ਨਾਮੈਖਾਂ੦ਹੇਆਂਦੇਖਿਥੜੂੰ੦
ਦੋਹਰੂਪੀਮੈਖ:ਨਾੜੀਆਂਅਜੀਦਨੂਨਾਮੈਖ:ਨਾੜੀਰੂਪੀ
ਧੀਦਨੂੰਸੈਂਸਾਏਕ:ਜੋਪੜੀਆਂਦੇਕਹਨਦਾਲੋਸਖੰ੦ਕੀ
॥੪੩॥ਦੀਦੋੰ੦ਲੋਣਰੂਪੀਆਮਲਕ!ਜਮਦੂਤਾਂਗਾੜੀਤਾ:ਦੇ
ਹੀਫਿਰਦੇਰੂਪੀਆਘਟੂ:ਲਿਗਮਰੀਰਤੂ॥੫੪॥ਜਣੀਆਂ:
ਜੋਹੈਆਹੈਂਸਿਲਾਹ!ਤਿਲਾਂਦੇਕੀਮਦੇ੦ਨਾਲਕਰਾਵਦੇ੦

ਨਾਲਾ ਖੁਲੇ: ਚੋਥਿਆਈ ਪੁੰਧ ਸਚਾਤ ਪੋਤ ਸੁਦਾਂ ਗੁਣਾ ਕੋਈ ਭਲਿਆਹ:
ਕਈ ਧੇਰ ਭਖਾਈ ਧੁਣਾਈ ਦੇ ਨੇ ਆਮਲੁ: ਕੁਆ ਲੇਹ: ਏਸ ਤਰੰ
ਦੀਆਂ ॥੯੫ ਕਈ ਕਜੀ ਧਾਉਤੇ ਭਲਾ ਵਿਚੋਂ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਰੈਂ ਤਿਸੁ
ਪਰ ਕਹੈਂ ਕਿਨ: ਕਿਧੇ ਪਰਾਮ ਸਲੁ! ਫਕੀਰਿ ਆਸਵਾਲੀ ॥ ਸੁ
ਖੁ ਧਰਹੀ ਕਤੀ: ਕੇਹੀ ਦਿਤਾ ਗੁਰੂੰ ਵਕਾ ਦਾਤੁ: ਵਕਹੈਂ ਸੱਚ
ਨਏ: ਗਿਆਨੀਆ ਰਾਤਿ: ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ॥ ਪ੦ ਰਤੀ ਆਰਾ)
ਰਤੁ: ਲਹੂਆ ੫੧੪ ਸ: ਤ੍ਰਾਸ ਭੈ ਰਤੁ ਦੋ ਸੋਹੋਇ: ਤੁਦਾ ਸਹ: ਪਿਆਰੇ
ਤੇਨੂੰ ਮੈਂ ਤਨੂੰ ਮੈਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਤੇ ਭਗਵਨੁ ਕਾ ਵੀਹ ਹੋਇ:
ਅਭਿਮਾਨ ਤੈ ਰਹਿਤ ਕਿਸੀ ਭਿਤਾ ਵੇਸੀ ਤਰੰ ਕਰ ਕੇ ਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮ
ਪਰਾਸਰ ਦਰੰ ਸਤਿ ਸੀ ਗੁਰੂ ਪੀ ਵਸੁ ੦ਨ ਸਕਤੀ ਗੁਪੀ ਛੁਪ
ੜਿੰ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਚੋਕੜੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਤਬੰ ਮਨੂ
ਪੀ ਪਤ੍ਰਾਨਵੀ: ਜੁਧਾਮ ਵਸਥਾ ਮੈਂ ਰਹੈ ਵਿਆਂ: ਸਿਮਰਿਆ
ਥੀ: ਹੋਈ ਮਈਆ ਸੁ: ਮਈਆ ਪਨੂੰ। ਜਿਦੂ ਛੁਡੇਦਾ ਹੈ ਸਤਾ
ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਪ ੪ ਪਾਲਿਆ: ਧੰਦ ਲਭੁ ਜਾ ਰਹਲੇ: ਗਾ ਛਲ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਤੋ ਧਿਮੂਕਾ ਧਾਵਲੇ: ਵਿਸਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਚਤ ਸੋ ਬਾਦ ਰੈਮਾਹੁ ਹਿ:
ਮਾਹੁ ਮੈਂ ਵ ਭੋਗ ਨਾ ਹੋ ਰਲੀਆਂ: ਵਾਸਨਾ ਵ ਰਲੀਆ: ਪੁਸਿਆਂ
ਪਧਾਰੇ ਠੇ ੦ਪਰਾ ਪੁਰਖ ਹੁ! ਦੋੜਨੇ ਕੇਤ ਨਾ: ਕਿਤਨਾ ਕਾਵ ਕੋਠੇ ਸ
ਰੀਰ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਪਰਾ ਪੁਰਖ ਹੁ: ਰਹੇਣਾ ਪਿਰੂੰ ਵਲੋ ਨਿਵੜੀ
ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਨਾਦੇਹ: ਵਿਨਾ ਲਧੇ: ਅਬੋ ਜੋ ਰਾਏ ਨਿਵ
ਤ੍ਰ:੨ ਧੀਕਾ ਪਧਾ ਏਤੁ: ਇਕਾ ਨਾਲਾ ਪਈ ੦ ਇਕਾ ਮੰਦਰਾਂ ਪਰ
ਵੇ ਤੇਰੇ ਪਰਾ ਕੋਇਕੰ ਤੁਦਾ ਪ ੧ ਮਾਲ: ਪੀਨ ਨਾਲਾ ਲਾਇ
ਸਕ੍ਰਾਮ ਰਗ: ਸੈਤਾ ਸਤਾਈ! ਧਨ ਵਾਲੀਆ ਚਿਤੰ ਮੈਂ ਸਾਈ:
ਸੋਈ ਜਾਇ: ਜਾਗਾ ਵਦਣਾ: ਜਾਣਾ ਪ੦। ਕਿਮੀ: ਵਿਆਂ
ਦੀ ਕਿਮ ਬੀਦਨੀ: ਹੈ ਦੇਗਾ ਸੋ ਕਹੋਗੇ ਭੁਲਿਆ ਸੀ ਨ ਮੁਕੇ ਕੋ
ਭੋਗਤੁ ਪ੯। ਚਾਕਰੀ! ਸੇਵਾ ਕੁਰਾਇ: ਭੁਲਾਂਤਿਆ ਦਰਵੇਸ
ਨੈ: ਫਕੀਰਾਂ ਨਾ ਰੁਪਾਰੀ: ਚਿੜ੍ਹਾ ਵਾਲੀਆ ਜੀਰਾਂਵਿ: ਸਾਹਿਬ ਸੀ
ਲਤਾ ਸਵਾਰੰਸ ਰਹੀ ਜੇ ਤਾਂ ਫਲ ਦੇ ਦਾ ੯੦। ਸੇਤੂ: ਸੇਰਾ ਦੇਸ:
ਤਨੂੰ ਦਾਰੂ ਗੁਣਾ ਗੁਨਹੀ: ਗੁਨਾਹਾ ਦਾ ਦਰਦੇਸ! ਫਕੀਰ ਮੈਂ ।੯੧।
ਪੀਠ ਕਾ ਅਗਨੀ ਕੀਜ ਬੀਵਸ ਪਾ ਸਾਵੇ ਫਰ ਫਟ ਪੈ ਰੈਹੋ
ਰੇਜੋ ਤਤੀ: ਸੜੀਆ ਤੋਇ: ਜਲ ਕਰਿ ਸੋਤੀ ਸੋ ਪਲਟੈ [illegible]

ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਹਰੀ ਜੀ ॰ ਕਰਾਂ ਜਾਇ ॰ ਦੀਆਂ ਜੋ ਤੈਹਾਰਾ ਨਹੀ ਕੁਝ
ਹੋਸੀ ਜੇ ਕੂੜ ਕੂੜ ਹੈ। ੬੩। ਕੁਆਰੀ ॰ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਮਾਲੇ: ਧੀ ਪੋਤ੍ਰੀ।
ਵਤ: ਹੋਰਾ ਕੁਆਰੀ: ਕੁਆਰ ਭਾਵ ਬੀਸੇ: ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਦਾ ਅੰਤ। ਕੁਆਰੀ ॰ ਜਗਿਆਸੀ। ਚਾਉ ॰ ਸੀ ਮਿਲਨੇ ਦਾ ਵੀਦਾ ਜੀ:
ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਵਿਹਾਰੀ। ਮਾਮਲੇ: ਫੇਰਿਆਂ ਦੇ ਧੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪ੍ਰ
ਪੰਮੰਤ੍ਰੀ ਦਿ ਕੂਜੇ ਕੂ ਹਰੀ ਹਰੀ ਦਾ ਧਨਿ ਕੰਦ ਨੇ ਕੁਰੀ ਤੇ ਅਵਨੀ
ਸੁਤਾ ਜਹੀ ਪਰਮ ਸਨਤ ਨੇ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਜੋ ਕੁਆਰੀ: ਜ
ਗਿਆਸਾ ਭਾਵ ਦਾ ਕੁਆਰੀ: ਜੁਧਾ ਅਵਸਥਾ ਚਾਉ ॰ ਦੇਸ ਜੋ ਤੇਰਾ
ਦਾ ਵੀਦਾ ਹੀ: ਕਾਲ ਨੇ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਮਾਮਲੇ: ਦੁਖ ਨਰਕ ਦੇ। ਕੁਆ
ਰੀ: ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦਾ ਕੁਆਰੀ: ਜਗਿਆਸਾ ਕਾਲ ਚਾਉ ॰ ਮਿਲਨ
ਦਾ ਵੀਦਾ ਹੀ ॰ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਤਾਂ: ਧੂੜ ਕੇ ਮਾਂ ॰ ਜਾਂ ਦਿਖਦਾ ਰਬਾ
ਮਲੇ: ਮਲਦੀ ਏ। ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਨਰਹਿਆ ਕੁਝ: ਫਿਰਾ ਕੁਆਰੀ:
ਕੁਆਰ ਭਾਵ ਦਿ ਸੋ ਰੂਪੀ। ਨਥੀ ਏ: ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਦੋ। ਦਾ ਕੁਆ
ਰੀ: ਜਗਿਆਸਾ ਭਾਵ ਸੀ। ਚਾਉ ॰ ਹਰੀ ਮਿਲਣੇ ਦਾ ਵੀਦਾ ਹੀ ॰ ਗੁ
ਰੂ ਮਿਲੇ। ਤਾਂ ਮਾਮਲੇ: ਤੋ ਆਇਆ ਆਦਿ ਮਲਦੀ ਏ। ਇਹੋ: ਨਹ
ਹੋ ਪਹੁੰਚੇ ਤਉ ਜੋ ਹੋ ਦਾਤਿ: ਫਿਰਾ ਕੁਆਰੀ: ਵਿਸਾਦ ਸੁਹੇਲਾ ਦੇ
ਨਥੀ ਏ: ਨਾ ਹੋਆ। ੬੩। ਕਧਰ ਕਰੇਗੀ: ਵਿਸਾਦੀ। ਦੂਪਣੀ ॰
ਸਿਆਰ ਰੂਪੀ। ਤਲਬ ਏ: ਏਹੋ ਦਾ ਉਤਰੇ ਹਿਸ: ਹੰਸ ਮਿਤ ਰੂਪੀ। ਜ
ਸ ॰ ਇਦ੍ਰੀਆਂ। ਧੋਰ੍ਹ ਨਿ: ਕੋਧ ਦੇ ਵਿਸ ਦੇਤ ਹੈ ਨਾ ਨਪੀ ਵਹਿ: ਨ
ਹੀ ਪੀਦੇ। ਉਡਣ ਸਿਰੀ: ਉਡਣ ਦੀ ਤੇਸ: ਚਾਹੇਂ। ੬੪। ਹੰਸ ॰
ਸਿਤ ਰੂਪੀ। ਉਡਰਿ: ਉਡ ਕੇ। ਕੋਧ੍ਰੇ: ਵਿਸੇ ਰੂਪ ਸਿਸਾਰ ਕੋਧ੍ਰੇ ਦਾ ਖੇਤ
ਹੈ। ਲੋਕ ॰ ਮਨਾਖਾ ਨਦਿ ਤਾਂ ਰਹਿ। ਉਡਾ ਉਹ ਨੀ ਦਾ ਕਰਕੇ। ਗਹੇ
ਲਾ: ਗਾ ਫਲ੍ਹਾ। ਹੰਸ: ਸਿਤਾ ਕੋਧਾ ॰ ਵਿਸਾਂ ਰੂਪੀ। ੬੫। ਪੀਈਆ:
ਕਚੇਰੀ ਆਦਿ ਜੋ ਆਦੀ ਮਾਂ। ਤਲ ॰ ਕੇ। ਸਰ ॰ ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ।
ਛੋਡਾ ਕਦਲ: ਧ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਆਕਲ ॰ ਏਹੀ ਜਗ ਰਚਣ ਨੂੰ ਸਮ
ਰਥ ਜੋ। ਥਕੇ: ਨਾ ਸਹੇ ਦੇਗੇ। ੬੬। ਛਿਦਾ ਕੀਤਾ: ਜਰਪ ਜਮਰੂਪੀ
ਲਾਕੂ ਤਿ: ਲਾਰਾ ਮਾਸ: ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨਈ ॰ ਹੋ ਦੇਗੇ ਸਦਾ ਦੇ ॰ ਥ
ਏਗਾ। ਕੇਤ ਛਿਆ: ਕਿਤਨੇ ਹੀ। ਵਿਸਦੇ ॰ ਨੂ ਧੀ ਤੇ ਗੇ। ਇਕਤ:

ਭੁਖੇ ਪਾਣੀ ਪਾਸੇ ॥੬੭॥ ਪੀਠਕ ॥ ਉਕਨਰ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਆ
ਵਤਾ ਮੀ ਓਸੁਰੀ ਮਿਤ੍ਰਨੇ ਕੈ ਆਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਕਰ ਮੈਤ੍ਰੀ ਕੀਨੀ:
ਤਜੀ ਹਿੰਦਈ ਕਿ ਪਛੜ੍ਹੀ॰ ਫੇਰਿ ਹਰੂਪੀ ॥ ਜੁ ਦਿਨ ਦੀ ॥ ਮਿਦ੍ਰ ਰੰਗੁ ਲੁਲੀ ਚ
ਟੀ॰ ਤੈ ਸਾਗਰ: ਮਿਦ੍ਰਾ ਲੁਜ॰ ਅਦਧੀ ਰੂਪੀ ॥ ਛਰੇ ਸਤ॰ ਜੋ ਹੋਨ
ਨੀ: ਪਗਾ ਪੁਨ ਆ ਲਾਇਆ ਹੈ ॥੬੮॥ ਜੋ: ਜੇਕੋ ਸਜਣ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਕੁਇਤ
ਰ: ਕੁਇਪਰੇਨੇ: ਮਰੇਨੋ ਬਈਏ: ਹੋਏਨੇ ਅਜ: ਕਿ ਨਹੀ ਆਵਦੇ ॥੬
੯॥ ਵੇਨਿਦ ਜਾ॰ ਨਰਜੋ ਹੈ ਕੁਤਿਆ: ਕੁਤੇ ਏਹਨ: ਏਹਨ ਦੀ ਨਹੀ॥
੭੦॥ ਸੂਘਰ: ਟਜਰੇ ਹਜਾਰਿ: ਪੜ੍ਹਿ ਸਾਂਈ॰ ਨੂੰ ਕਪ॰ ਦਤਿ ॥੭੧
ਵਾਏ: ਕਿਆ ਆਵੁਨੇ: ਦਲ ਟੋਈ ਦ ਖੁੰਧਪੇਖ ਜਾਦੀ ਆਮਿਦੇ: ਦੇ ॥੭੨
ਪੀਠਕ ॥ ਸਗਤੰ ਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸਲਾਵੇ: ਚਾਲਿਆ ਪਾਤੀ ਦੋਹਿ: ਪਤੀ
ਜੇ ॥੭੩॥ ਅਨੂ॰ ਨਾਮੇ ਦਾਨ: ਸਾ ਫੇਟੋ ਈਟੇ ਵੇ: ਹਾਨੂ ਲਾਭੂ ਦ
ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਰਿਕੂ ਹੋ ਝਾਏ ਟਿਓਂ ਬਡੇ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਜਲਨਾਏ
ਹਿਏ ॥ ਲਾਹਿ: ਦੋਹਿ ਆਗੈ: ਆਰੋ ਮਲ ॥ ਕਦਾ ਚਿਤਾ ॥੭੪
ਮ:੫ ਖਾਲਕ ॥ ਖਾਕਿ ਖਲਕ: ਦੁਨੀਆਂ ॥੭੫॥ ਪੀਠਕ ॥ ਏਰਾਗ ਜਿਸ
ਰ ਦੁਖਰੂਪ ਹੈ ਸੰਜੋ॰ ਸਾਦੇਹਿ: ਦਿਨਾ ਨਾਲ: ਨਾੜਾ ਗਲਾਂ ਨੂੰ
ਉਥ: ਜਰਮਾ ਸਹਾਰਗ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ: ਧਿਧੇ ਲੋਕ ਦੇ ਦੁਖ॰ ਪੁ
ਲੋਕਦੇ ॥੭੬॥ ਪਾਵਣ: ਏਦ੍ਰੋਂ ਚਲਣ: ਚਰਣਾ ਰਤਨ: ਨੇਤ੍ਰਾ ਸੇ:
ਜੇਥੇ ਸੁਣੀ ਅਰ: ਸੁਦਣਾ ਬਹਿ: ਦਹਿ ਟੁਗਏ ਫੋ ਦਾ ਸਦ
ਇਦ੍ਰੂਪੀ ਜਿਸ ਨੀ ਚਲ ਗਏ ਤਾਂ ਹੇਤੇ: ਸਰੀਰ ਨੇ ਮਤੀ: ਦਿਤੀ ਯਾ
ਇ: ਦਾਹਿਆ ਰ ਕੇ ਤ੍ਰਿਗਾ ਪਿਆ ॥੭੭॥ ਹਦਾਇ: ਰੱਖਿ ਦ ਯਾਗਾਪ
ਲੇ॰ ਪ੍ਰਿਦੇਰੂਪੀ ਸਨ॰ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ॥੭੮॥ ਪੰਥ: ਪੰਖੀ ਜੀਵ॰ ਰੂ
ਪੀ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਫੇਦਰੂਪੀ ਸੁਘਰ: ਸਦੇਰ ਦੀ ਦ ਆਦ ਕੀ ਸਾ:
ਮਾ ਨਲਜ ਨੂਪੀ ॥੭੯॥ ਰਾਤ੍ਰਿ॰ ਅਦਸਰੂਪੀ ਮੇ ਕੁਖੂ ਰ:
ਵ ਸਰੂਰੀ ਕੁਸਗਤੀ ਰੂਪੀ ਜੁਤਿਆ: ਜੋ ਆਵਿਦਿਆ ਨਿ ਦਾ ਮਸੁਤ
ਆ ਹੋਇਆ ਨਾ ਕਾਉ: ਵਾਰੁਾ ਕੁਆਉ: ਕਠਨ ਨੇ ॥੮੦॥ ਦੁਖ:
ਰਾਗਦ੍ਵੇਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਚਾਇਆ: ਜਾਗੋ ਜਾਗਿ॰ ਨਾ ਉਚੇ॥
ਗਿਆਨੀ ਮੇ ਆਗਿ: ਤਿਸ ਨਰੂਪੀ ਅਗਾ ॥੮੧॥ ਮ:੫ ਨੂੰ ਮਿ॰ ਸ
ਸਾਰਰੂਪੀ ਰਿਗਾ ਦਾਲੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਦ ਲੀ ਮਹਿ: ਦਿਚਾ ਦਿਸੁਲ:

ਵਿਗਿਆਂ ਦਾ ਦੁਖ ਪਾਈਰ: ਗੁਰੂ ਨਿਵਾਜੀਆ: ਵਤ੍ਰਿਆ ਇਆ ਕੇ
ਅੰਗੰ ਵਿਜੇਤੁਮੀ॥ ਵਿਗੂਦੇ ਉਦਿਆ ਦੀ ਲਪਟ ਰੂਪੀ ਇਉ॥੮੨॥
ਮ:੫॥ ਜਹਾਂ ਵੜੀ: ਸਾਂਦੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਸੁਵਿਨਸੀ: ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਰੰਗ ਦੀ ਲੀ।
ਪਾਈ ਅਗਿ: ਪਾਈ ਦੇਨੋ ਪਿਆਰੇ ਨਾਲਾ॥੮੩॥ ਪੀਠਕਾ ਪਟਨੁ ਪ
ਸਦਰੀਆ ਦੁਆਰਿ ਲਾਈ ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰਿ ਕਹਜੀ
ਰੋਖਿਆ ਕਰੇ ਤੋ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦਰੀਆਉ ਕੇ ਕਿਹੈ ਫਦਾ ਹੈ ਵਹਨ
ਕੇ ਦੀਨੂ ਆਤਉਭੀ: ਤੈ ਕੀ॥ ਪੀਠਕਾ ਜਾਂ ਨਾ ਹਟਿਆ ਤਾਂ ਫਰੀਦ
ਜੀ ਲੋਕਾਂ ਕਹੀ ਨਾਲ ਦਾਉਹੁ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਕਹਾ ਜੀ ਇਹੁ ਕੀਤੇ ਕਹੇ।
ਵਹਨੁ: ਪ੍ਰਵਾਹ ਜਿਤੁ ਦਾਉ: ਤਿਦ ਤੁਆ ਰਉ: ਰਖਿਆ ਕਰੇ ਹਮਾਰੀ
ਭੀ ਉਪਰੇ ਹੋ॥੮੪॥ ਰੁਖ: ਦੁਖ ਸਮਾਨਾ ਮੂਲੁੰ ਵਿਸੇ ਸੂਆ ਪਾਤਣੀ
ਭੂਰੂ ਰੂਪੀ॥ ਵੇਰੂ ਸਰੀਰ॥ ਕਪਰੰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਫ ਵਾਸੁ ਵਰੀਆਂ
ਕੰਮਾਦਿ ਫੂਲ ਜੇ ਕਪਤੂਆ ਵਤਿ: ਸੁਖ ਮੇਂ ਪਾਲਿਮੀ ਕੇ: ਨਦੀ ਕ
ਰੂਪੀ॥ ਕ੍ਰਿਪੀ॰ ਸਿਸਾਰੁ ਰੂਪੀ॥ ਕ੍ਰਿਪੀ॰ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਦੇ ਕੇਰੇ: ਕੇ
ਰਿਨੈ ਮੰ ਜੇਤੁ: ਰਿਤੁ ਹੋ ਵੇ ਨਹੀ ਤਿ ਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਕ੍ਰਿਪੀ: ਵੈਰਾਗੁ ਵਿ
ਸਿਸਟ ਰੂਪੀ॥ ਵੇਰੂੰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ॥ ਕਪਰੰ ਕਾਮਾਦਿ॥ ਕੇ॰ ਸ੍ਰਿ
ਪਰਗੁਰੂ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਤੁਣ! [illegible] ਤੁਣੀ ਮਲਾਹਾ॥੮੫॥ ਗਲੀ: ਗਲਾਂ
ਵਾਲੇ ਸੁੰ ਭੂਰਿਗੇ ਜਾ ਜਹ: ਮਿਤ੍ਰ ਜਨਾ ਵੀਹ: ਹੀਸੁਹੇ ਇਕੁ ਫੁ
ਫਰੀ ਇਕੁ ਛਿੰਦਣ ਵਾਲਾ ਕਾਲਾਹ: ਨਹੀਂ ਲਰੀ ਦਾ ਦੁਖ: ਦੂ ਹੁੰ
ਦੀ ਦੁਖੀ ਹੋਏ॥ ਕਾਰਣ: ਵਸਤੋ ਮਾਪਿਰੀ: ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ॥੮੬॥
ਭਉਕਣੁ: ਭਉਕਦਾ ਹੈ ਪਦਾਰ ਥਾਂ ਵਸੁਤੋ ਦੂਖੀ ਸਿ: ਦੁਖੀ ਹੋ
ਰੋਕਿ ਨੀਧਜੇ: ਮਨਾ ਵਿਕਾ ਵੇ ਕਹੇ ਨਾਲ ਗਣਾ॥ ਕਿਤੀ: ਕਿਤਨੀ
ਭਾਵੇ ਦਰੀ: ਚਲੋ ਪਉਣ॰ ਸਿਕ ਲਪੁ ਰੂਪੀ॥ ਰਬ॰ ਦੀਆਂ ਧਜ
ਰੀ: ਸਿਤ੍ਰ ਤਤੁ ਦੇਤਾ ਮਾਖਿਆ: ਭਗਤ ਰੂਪੀ ਮਾਖੇ ਦੀਆਂ ਨੂਰੀ:
ਨਦੀਆਂ ਵਹਨਿ: ਵਹਿਣ: ਵਗਦੀਆਂ ਹੋਂ ਵਿਚੈ ਜਾ ਦੇ ਡੋ
ਰੂ: ਦਿਹਾੜਾ ਉਮਰੰ॥ ਗਥੁ ਪਵਨਿ: ਹਥ ਪੈਂਦਾ ਹੈ॥ ਵਤ੍ਰਿ
ਸੇਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਰੀਆਂ ਜੋਜੇ ਜੇਤੂ ਸੇਤੂ ਹਥ: ਫਿਰੇ ਰੂਪੀ ਹ
ਥਉ ਪਰਖੇ ਦਾ ਹੈ ਹਰਾ॥੮੭॥ ਪੀਠਕਾ ਜਬ ਸੁਪੁ ਮਾਹਿ ਲਟਕ
ਹਿਆ ਸੀ ਤੇ ਤਨੁ ਸੂਕਿ ਗਿਆ ਪੈਰ ਦੀ ਤਲੀ ਉਪਰ ਕਾਂਗਾ ਆਇ
ਕੇ ਠਗਣ ਲਗਾ ਤਬ ਕਹੈ ਇਸੀਆ: ਹੋਆ ਦੇਖ॰ ਮੇ ਪੀਰ ਦੇ ਚੋ॥
ਲੰ॥ ਪੀਠਕਾ ਹੈ ਕਾਗਾ ਦੇ ਟੋਲਿਆ: ਦੂਰ ਫੈ ਵਾਲਿਆ॥

ਖਾਇਆ॥ਸ੍ਰੀ॥ਦੂ॥ਹਿ॥ਹਉਮੈ॥ਨਾ॥੯੧॥ਹੇ॥ਕਾਕਾ॥ਉਤੁ:ਖੁ
ਭਾਖਦੇ: ਕੋਇਸਿਆ॥ਕੋਂ॥ਤੁ:ਤਾਂਕੀ॥ਪਉਤ੍ਰਰਿ:ਉਤ੍ਰਰਿ॥ਸੇਹੁ:ਪਿ
ਆਰਾ॥ਤਿਦ:ਤਿਸੇਂ॥੯੨॥ਗੋਰ:ਕਧਰਾ॥ਨਿਆਣੀ॥ਜਿਦਨੂ॥ਸ
ਤ:ਸਦਾ॥ਨੈ॥ਧਾਰਿਆ:ਧਿਆਰਿਆ॥ਧਾਰਿ:ਗੋਰਮੇ॥ਸਰਪ
ਰ:॥ਨਿਸੈ॥ਤਰਿਆਉ:ਤਰਿਆ॥ਦੀ॥੯੩॥ਲੋਇਣੀ:ਨੇਣੀਆ॥ਕੇ
ਤੀ॥ਸ੍ਰਿਸਟੀ॥ਆਪਣੀ॥ਚਿੰਤਾ॥੯੪॥ਧੀਠਕਾ॥ਅਕਾਸਬਾਣੀ
ਗਰੀਕਿਤੁ ਚੀਰੁ ਹੈ॥ਆਪ॥ਮਨਨੂ ਦੇ ਸਭੁਫਾਸਦਾਰਹਿ:ਵਿਕਾਰਾਂ
ਤੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰੇ॥ਮੈ:ਮੇਰੇਕੋ॥ਮੇਰਾ॥ਮਨਤਨੁਤੇਦਾਸੁ॥ਤੇਰਾ॥ਦਾਸ
੯੫॥ਨਦਰੀ॥ਕਾਲਰੂਪੀ॥ਕਿਧੀ: ਸੈਸਾਰਰੂਪੀ॥ਰਥਕੁ॥ਸਰੀਰਾਂ
ਰੂਪੀ॥ਧੀਰ॥ਜੁਆਨੀਰੁ॥ਤਦ ਦੇ ਤਰੇ ਹੈ ਕਚੀ ਪਕੀ ਹੈ ਪਾਣੁ
ਭੂਪੜਿਆ ਹੈ॥੯੬॥ਨਿਸਖ ਹੁ:ਦਿਸਸਕਾਰਿ ਸਪਣੇ ਜੁਗਿ
ਖੇਲੇ: ਪਰਤੀਪਰਗਾਹੁ ਦਾ ਸੋਗੋਰਾ ਨਿਮਾਣੀਆਂ ਰੂਹਾ: ਜਿਦਨੂ
ਖੇਤਸਰਿ॥ਮਾਲਿਆ॥ਆਖੀ॥ਜੋ ਹੈ ਬੇਦਾਂ ਸੈਤਾਨੇ ਹੈ ਸੇਖ ਕੋਈ ਸੇਖ
ਮਿਲਿਆ ਜਾ ਤਿਸਨੂ ਕਹੈ ਦੇ ਆਪਨੂ ਧੀਦਗੀ॥ਕਰਨੂ ਸਿਚ
ਲਾਇ ਰਹੈਗਾ॥੯੭॥ਅਉਤੁ॥ਕਾਲਰੂਪੀ ਨਹੀ॥ਬਨਾ: ਸੀਦਸੀ
ਸਾਰ ਦੇ ਕੋਈ ਅਸੁ॥ਆਕੇ ਸੀਕਲੂ ਮੁਆ॥ਦੋਸਕ:ਨਰਕਾਹੁ
ਖ:ਧੀਕੁ॥ਕਹਾਹ:ਪੁਕਾਰਾ॥ਜੋਸ੍ਰੀ:ਗਿਆਤੁ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕੀ
ਸੇਪਰਵਾਹ: ਬੇਖਬਰ ਧਾਂ ਅਰਾ॥ਅਮਲ॥ਕਰਮ॥ਸੇ॥ਕਰਮਹੀ
ਦੇ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤਿ॥ਉਗਾਹ:ਉਗਾਹੀ ਦੇਣੇ॥੯੮॥ਦੁਸੀਆ ਦੇ॥
ਕਾਲਰੂਪੀ॥ਕਿਤੇ॥ਕਿਦੇ ਸੈਸਾਰਰੂਪੀ ਸੈ॥ਧਗੁਲ॥ਜੀਦ ਰੂਪੀ
ਕੇਖ: ਕੂੜਿਦੇ ਅਨਿਦਾ॥ਹਿਸਨੋ॥ਬੁਗਲੇ ਨੂ॥ਬਾਜ:ਜਸਕਰਤਾ
ਹੈ ਬਦੇ॥ਹੁਕਮਾ ਦਿਦਾ ਜੋਸਕ॥ਦੇ ਅਗੁਨ ਚਿਤ॥ਦੋ॥ਚੇਤਿ:
ਚੇਤੋ॥ਸਨਿ: ਕਹੀ ਮਾਣ੍ਹਾ ਗਾਲੀ:ਗਲਾ॥ਕੀਆ:ਕੀਤੀਆਂ
੯੯॥ਦੇਹੁਰੀ: ਦੇਹਿਹੈ ਅਗਨਿ॥ਨਾਲਾ॥ਦਿਰਿ॥ਆਸਾਕਰਕੇ॥
ਦੇਤਿ:ਦੇਤੇ: ਜਾਦੇਗਾ॥ਆਪਣੀ ਬੀਨਿ: ਆਪਾ ਦੇਖਿ ਦੇ ਅਮਲ
ਕਲ: ਦਲਅਲਕੇ: ਸੁਧਿਆ॥ਦਰਵਾਜੇ:ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਇਦੇ ਰੂਪੀ
ਬੀਸਿ॥ਕੋ॥ਕੀਨਿ:ਕੋਨ ਕੰਧੇ: ਮੋ[illegible]॥ਦੂਰਿ: ਸਿਸਾ॥ਕੇਸਿ॥
ਕੋਗੋ॥੧੦੦॥ਪਥੀਆ: ਪਛੀਦੇ ਸੈਨਾ॥ਕਕਰ: ਕੰਕਰ ਰੇਤੁ
ਦਾ ਕੇਦਮੂਲਿਆ॥ਬਾਲਿ: ਧਾਹਿਦ ਸਤੁਸੈਗਾ॥ਪਾਲ: ਲਾਂਬੁ:ਪ
ਸਾ॥੧੦੧॥ਉਤਿ॥ਵਾਲੁ ਜਵਾਰੁ॥ਦਣੇ: ਸਰੀਰ ਪ[illegible]

ਦੇਹੁ ਰੂਪੀਆ ਸੂਕੇ: ਸ਼ਬਦ ਨੈਨ ਦੇਖਣੁ ਤੇ ਕੰਨ ਸੁਣਨ ਤੇ ਥਕੇ ਇੰਤਾ ਦਿਆ ਕਿਥਾਉ:
ਕਿਸੇ ਥਾਉ ਭੀ ॥੧੦੨॥ ਪਾਲਤੂ ਕੇ ਪਟੋਲਾ: ਕਪੜਾ ਧਾਰਿ: ਭੇਡੀਆ
ਬਾਂਦਿ ਚਰਖਿ ਦਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਇ ਕੁ ਫਕੀਰਾਂ ਕੇ ਬਲਣੀ: ਲੋਈ ਕਲੀਆ ਸਹੁ: ਪ੍ਰਿਆ
ਗਾ ਕਰੇਉ: ਕਰੀਏ ॥੧੦੩॥ ਮ: ੩ ਕਾਣ੍ਹੇ: ਕਾਨ੍ਹਾ ਪਾਟੂਤੀ: ਪਕੜੀ ਹੈ ਤੇ
ਕਾਂਨ੍ਹਾ ਨੀ ਮਤਿ ਰਾਸਿ: ਨੀਤਿ ਕਾਸਨਾ ਸੁਧ ਕੋ ਭਾਵਨਾ ਸੁਧ ॥੧੦੪॥ ਫਰੀ
ਰਬੁ: ਇਕ ਦਾ ਰਹੈ ਅਗਾਹ: ਬਹੁੜਾ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਪਾਣੀ: ਹਰੀ ਤੇ ਮਿਹਰੁ:
ਦੁਖਾ ਕਾਲੁ ਨਹੀ ਇਕ ਦਾ ਤੁਦ ਦਤੂ ॥੧੦੫॥ ਦਿਸਾ ਰਿਣਿ: ਦਿਸਾਰਿਆ
ਹੈ ਘਣੇਰਿਆ: ਘਣੇਹੀ ਜਾਊ: ਨਹਿਰਨਾ ॥੧੦੬॥ ਪਿਛਲ: ਪਿਛ
ਲੀ ਆਇਓਹਿ: ਮਾਰਿਓ ਜੇਤੂੰ ਜੇ ਤੂੰ ਆਤੁ: ਤੈ ਨੂੰ ਦਿਸ ਰਿਓਹ: ਵਿ
ਸਾਰਿਆਂ ਖਾਣ ਨੂੰ ਪੀਣ ਨੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥੧੦੭॥ ਮ: ੫ ਫਰੀਦ: ਹਰੀ ਰਿਗਾ ਦਲ:
ਅਦਿ ਵਲਾ ਦੇ ਮੁਹਤਾਜ: ਏ ਮੁਲਾਜਾ ਬਿਨਾ ਮਹਿੰਦਗੀ ਤੇ ਅਸਰਾ
ਦਾਸਾਮ: ਸਚਾ ਸਾਜਨਾ ਮਾਦਾ ॥੧੦੮॥ ਮ: ੫ ਕਾਰੰ ਜਾਣ ਨੂੰ ਦਿ
ਉਂ ਗਾਗ ਦੇ ਖਾਂਦਿਆ ਭਲਾ ਮਨੇ ਦਰਥਾਰ: ਸਤਿ ਸਿਗ ਦੇ ਸਰੂਪਾ
॥੧੦੯॥ ਮ: ਪਾ ਦੁਨੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਜਾਈਂ ਕਾਂ ਮੋਹਾ ਦਿਕਾ ਦੀਆ ਦਰ
ਦੀਂ ਹੋ ਤੁਭੀਂ ਹੇ ਮਨਾ ਜਿਸੰਦੀਆ ਸਾਰ: ਸਮਾਲ ॥੧੧੦॥ ਦੂਨੀ:
ਮਾਯਾ ਕੌ ਮੈਂ ਭੁਲੇ ਕਦੇ ਮਿਸਲ: ਗਹਣੀ ਅਰਫ਼ਕੀਰ ਂ ਹੀਆ
ਗਾਖੜੀ: ਔਖੀ ਹੈ ਮੁਪਾਈਐ: ਸੋ ਪਾਈਦੀ ਹੈ ਪੂਰ: ਪੂਰੇ ਕਾ
ਰੈਮ: ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ॥੧੧੧॥ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਤੇ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ
ਦੀ ਰਾਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੈਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸੇ ਤੇ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਗਦਾ ਸੀ ਕੋਈ
ਦੁਧ ਲਿਆਇਆ ਸੇਖ ਨੂੰ ਦੇ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਣ੍ਹੰ ਦੁਧ ਆ ਸੁਰਖਿ
ਗਿਆ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠੇ ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹੈ ਫਲਕੀ: ਦੂਧ ਧਰੂ ਕੋ ਧ
ਛੇ: ਪਿਛਲੀ ਸਲਹਿ ਨਿ ਲੇਦੇ ਨਾ ਕਿਨਹੁ: ਪਾਸੋਂ ਦਾਤਿ ਂ ਦੁਧ ਦੂਧੀ
ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥੧੧੨॥ ਮ: ੧ ਜਾਲੋਂ ਜੋਰਾ ਇਕਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨਾਲਿ ਂ ਕੇ ਦੇ
ਦੁਧ ਦੇ ਬਲ ਲੈ ਮੇਹਿ ਰਾਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਜੋ ਦਾਤ ਰੂਪਾ ॥੧੧੩॥ ਪੀਠਕ
ਕਿਸੇ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਫਰੀਦ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਚਰ ਹੈ ਆਹੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆ
ਸਾਂਈ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀ ਤੈ ਕਹੈ ਸ਼ਕਿ: ਕਉਣ ਔਰਿ: ਸ਼ਾਰ: ਤੂੰ ਕੁ ਸਹਿਰੂ ਂ
ਦੇਦੀ ਦੇਦਤਾ ਕੀ ॥੧੧੪॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਲਕੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਬੁਰੇ ਗਾਲੀ
ਕਢੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹੇ ਸਬਰ ਕਰਉ ਹੁ ਕਹੇ ਸਬਰ ਕੀ ਤੁਮ
ਸੀ ਹੈ ਗਾ ਤੇ ਕਹੈ ਜਾ ਸਬਰ ਂ ਦੀਆ ਮਤਿ: ਰਿਦੇ ਦਿਚ ਕਰਾਇ
ਸਬਰ ਦਾ ਕਾਨੀ ਹਨੇ: ਚਿਲਾ ਸਿਦਾ: ਦਾਯਾ ਸੁ ਕਮਾਧਾਰ
ਸਬਰ ਦਾ ਕਾਨੀ ਹਨੇ: ਨਿਰਫਲ ਨ ਕਰੀ: ਨ ਕਰੇਗਾ ॥੧੧੫॥ ਸਬਰ:
ਥੇ: ਹਰਿਆ ਥਕਾ: ਕ੍ਰਿਸ ਫਲ ਨ ਕਰੀ

ਸਹਾਰਾ: ਜੋ ਤੇਰੈ ਸੁਖੀ ਹੋਆ ਜਾਤਰੀ: ਸਧਰ ਦਾ ਲੇਆ ਤਨੁ॰ ਮੈ ਜਾਏਨਿ: ਜਾਣਿਦੇ
ਪਿਤੰਦਰੇ॰ ਨੇਆ ਨਜੀਕ: ਨਜੀਕੀ ॥੧੧੬॥ ਘਰ ਘਰ॰ ਵਿਖੇ ॥ ਸੁਆਉ:
ਲਾਭੁ ਹੋਆ ਬੀਰ: ਹੇ ਨਰਾ ਜੀ ਦੇ ਕਾਦੇ ਤੇ ਦਾਪਿ॰ ਕੋਆ ਦਰੀ ਆਉ: ਪ੍ਰਸਾ
ਤੇ ਅਭੂਪਾ ਲੇ ਟੂਟਿ: ਤੋਟਿ ਆ ਵਾਹਤੁ: ਨਲਾ ਜੀ ਦੇ ਭੂਪ ॥੧੧੭॥ ਦਾਮ॰
ਚੀ ॥ ਦਰ ਰੇ ਦੇਸੀ: ਫਕੀਰਿ ਆ ਸਾਖਤ੍ਰੀ: ਕਠਨ ਲੋਹਾ ਹਾਮਰੀ ਤੇ ਚੋਪੜੀ:
ਵਿਖਲਾ ਦੇ ਨਾਲੁ ਹੋ ਆ ਇਕਾਨਿ: ਇਕੁ ਆ ... ਲੀਐ: ਆਪਣ ਜੀਤੇ ਅੰ
ਰੰਮੈ ਭੂਲਾਈ ਆ ਟੀ: ਦਾਲੀ ॥੧੧੮॥ ਤਰੂਰ: ਤੇ ਦੂਰਾ ਬਾਲਣ॰ ਵਤ
ਥਕਾ॰ ਤੋਆ ਸਿਰਿ॰ ਨਲਾ ਸੁਲ: ਚ...ਆਸੈ: ਮੈਨਾ ॥੧੧੯॥ ਮ: ੫ ॥
ਪੀਠ ਕਾ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀ ਆਸੁਥਾ ਨੌ ਕਹੈਂ ਪਗਿਦੇ ਆ ਫੋਣੇ
ਆ ਕਰਿਆ ਆ ਪਿਰੀ: ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਆ ...ਹਾਲ: ਨਿਹਾਰਿ ਦੇਖਾ
੧੨੦ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਗੁਰ॰ ਸੋਹੈ ਮਖਿਸੋ ॥੧੨੧॥ ਹਸਾ: ਸਿਤਾਨੁ ਆ ਤੁਰੀ ਦਿਆ:
ਸਿਸਾਰਨੁ ਆ ਧਰਾ॰ ਸਮਾਨੰਨਰਾਨੁ ਆਸੁਇ॰ ਪਦਾਰਥ ਮੈ ਆ ਸਿਰੂਣ ਦੇ:
ਤਈ ਤੋ ਆ ਪਾਉ: ਪੇਰ ਗਰਭ ਮੈਂਦ ਨਰਕ ਮੈਂ ॥੧੨੨॥ ਪੀਠ ਕਾ ਗੁਰੂਆ
ਮਰ ਜੀ ਜਿਸੁ ਦੇਸ ਨੇ ਕੀ ਸਿਗਤੁ ਕਰਤੇ ਸੇ ਤਿਸ ਕੇ ਕਹੋਆ ਹਿਸ: ਜਰੀ
ਰਾ ਸਿਗੁ॰ ਸਨੇਹ ਪਾਦਨੇ ਮੈ ਆ ਦਰਗੁ॰ ਕਪਟੀ ਹੈ ਆ ਜਨਮਿ॰ ਤੇ ਹੀ
ਅਗਿ: ਹਿਦਾ ॥੧੨੩॥ ਮ: ੩ ॥ ਹਸਿ: ਸੁਧਾਰਿ ਹੈ ਆ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ
ਕਾਗਹੁ: ਪਾਪੀ ਕਲਿ ਕੀ ਅਹੁਕੇ ਕਾ ॥੧੨੪॥ ਸਰਦਰ॰ ਸਿਸਾਰਹੁ
ਪੀ ॥ ਪ੍ਰਿਪਿ॰ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪੀ ਆ ਹੇ ਕਰੂੰ: ਇਕੋ ਆ ਫਾ ਹੀ ਦਾਲ: ...ਹਾਂਦ
ਵਿਦਾਲੇ ਆ ਪਚਾਸ: ਕੋਈ ਦਪਜਿਆ ॥੧੪॥ ਆਈ ਦੇ ॥੧੪॥ ਦੇਵਤਾ ॥੧
੪॥ ਦਿਸੇ ਆ ਪ ॥ ਕਆਦਾ ਆ ਤੁ ਗਿਹੁਨਾ ਲਹਰੀ ਆਸਾਰਿ ਸਾਭੂ ਪੀ॰
ਗਨੁਸਿਆ: ਗਡਿਆ ਹੇ ਇਆ ਆਸ॰ ਹੈ ਰਪਿ ਆ ਰਕਾ ਦੇ ਪ ॥
ਪੂਸਿਨ ਹੋ ਜਿਪਦਾ ਆ ਮਹੀ ਆਮਤ: ਸਿਰੋ ਮਹਮਿੜਾ ਦੇ ਸੋ: ਦੇਸੁ
੧੨੫॥ ਨਿਦਨ: ਨਿਦਣਾ ਆ ਸੁਸਟੂ ਆ ਧਦਣ: ਧਿਆਦਾ ਆ ਸਿਕੈਦਰ
ਹੇਨੁ ਆ ਮਹੂੜੀ ਆਮਤ: ਮਹੀ ਮਿੜੁ ਰਾਮਨਾ ਮਰੂਪੀ ॥ ਏਕੂੰ: ਏਕੁਤਿ
ਨੂਹੇ ਆ ਕਿਤ: ਹਰੀ ॥੧੨੭॥ ਤਾਣ: ਪਲੁ ਆ ਅਣਹੋਦਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੁਦਾ ॥
ਏਕਾ ਏ: ਦਾਤੁ ਪਾਸੇ ਆ ਕੇ॰ ਵੀ ॥੧੨੮॥ ਨਿਕਾ: ਭੂਣਦ ਕੈੜਾ ਆਗ
... ਕੋ ਆ ਪਈ॰ ਹੈ ਆ ਹਿਆਉ: ਹਿਰਦਾ ਆ ਕਰੀ: ਕਿਸੀ ਦਾ ॥
ਗਾਨਿ: ਦ...ਆ ਇਦਾ ਕਠੋਰਾ ਆ ਹੁਕਮ ਨਰੂਪੀ ਆ ਮੋਲਦੇ:
...॥੧੨੯॥ ਸਤਨਾ॰ ਦੋ ਆ ਅਹਿਕ: ਮਾਣਕਾ ਆਲਿ: ਕਦਾ
ਵਿਤਾ ਆ ਸੂਗਾਦ: ਅਹਿਗਾਦ: ਨੂਹੀ ਹੈ ਰਾ ਆ ਤਉ: ਤੇਨਾ
ਜਿਕ: ...ਹਾ ਆ ਫਾਹੇ: ਫਾਹੇ ਦੁਪਾਇਆ ਕਹੀਦੀ: ਕਿਸੀ ਦੋ ॥੧੩੦॥

੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਦੀਜੇ ਸੀ ਮੁਖ: ਆਪਣੇ ਮੁਖ ਤੇ ਬਚਨ ਮਹਲ ੫।
ਸਾਖੀ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਬਿਆਸ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਗਏ ਤਾਂ ਵੇਦ ਸ
ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਉਠੇ ਨਾਹਂ ਤਾਂ ਬਿਆਸ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜਨਮ ਧਾ
ਰੋਗੇ ਤਾਂ ਬੇਦਾਂ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਹਿਤ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਾ ਜੀ ਹਮਾਰਾ ਕਉ
ਆਨ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈਗਾ ਤਾਂ ਬਿਆਸ ਜੀ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਅਵਤਾਰ
ਮੈਂ ਕਲਿ ਮੈਂ ਧਾਰੈਗਾ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਤੁਮ ਸਾਂਤਿ ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਪ
ਵੈਂਗੇ ਤਾਂ ਤਿਨਾ ਚਹੁੰ ਬੇਦਾਂ ਚਾਰੁ ਚਾਰੁ ਰੂਪ ਧਾਰਿ ਭਟਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਲੇਕੇ ਨੇ
ਉਤੇ ਸਾਮ ਬੇਦ ਨੇ ਤਾਂ ਮਥੁਰਾ ੧ ਜਾਲਪਾ ੨ ਹਰਿਬੰਸ ੩ ਬਾਧ
ਲਾ ੪ ਇਹ ਧਾਰੇ ਰਿਗ ਬੇਦ ਨੇ ਤਾਂ ਸਲ੍ਹ ੧ ਨਲ੍ਹ ੨ ਕਲ੍ਹ ੩।
ਕਲ੍ਹ ਸਹਾਰ ੪ ਇਹ ਧਾਰੇ ਤਿ ਜੁਜਰ ਬੇਦ ਨੇ ਟਲ੍ਹ ੧ ਸਲ੍ਹ।
੨ ਜਾਲਪ ੩। ਭਲ੍ਹ ੪। ਇਹ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਅਥਰਬਣ ਬੇਦ ਨੇ।
ਦਾਸ ੧। ਕੀਰਤ ੨। ਗਯੰਦ ੩। ਸਦਰਿਗ ੪। ਤਿਨ ਬ੍ਰ
ਮ੍ਹ ਜੀ ਨਿਤ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂ ਧਾਰਿਆ ਆਪ ਸਤਾਈ ਦੇ ਸਤਾਰੇ ਮੈਂ ਉਤਪਾਤ
ਉਤਪਤਿ ਭਈ ਪੂਰਬ ਸੰਖ ਪੁਕਰ ... ਦੇ ਕਾਂਸੀ ਮੈਂ ਸਭਾ ਇਕਠੇ ਭਈ
ਤਿਥੇਂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਅਵਤਾਰ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਤੇ
ਕਾਸੀ ਤੇ ਚਲਿ ਕਰ ਆਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਪਰ ਮਿਲੇ
ਰਸ ਕਰਦੇ ਸਿਆਂਹੀ ਸਭ ਕੋ ਸਾਂਤਿ ਆਇ ਗਈ ਤਿਤ ਕਉ ਮਹਾਰਾਜ
ਹਮ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇਂ ਆਪ ਰੀਤੀ ਕਹਿਦੇ ਵੀ ਜੋ ਕੋ ਸੇ ਕਰੀਏ ਤੇ ਸਾਹਿਬ
ਪੰਸਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਹੀ ਤਿ ਕਹੀ ਨਉ ਸਦੀਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿ ਤਿਪ
ਮਾਤਮਾ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਕਰੀ ਅਗੇ ਜਾਂ ਸਦਰ ਜੋ ਦੋ ਹਿ ਗੁਰ ਹਪ ਨਸਤ
ਸਿਖ ਜਣਾਇਆ ਜੋ ਆਪ ਕਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਆਪਣੇ ਮੁਖ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਰਸਨਾ ਸਦੀਜੇ ਸਬਰ ਛੰ ਟਾਹਲਾਂ ਕਾਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਦੇ ਕਾਰਣ।
ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਿ ਹਰੀ ਸਵਿਆਪੇ: ਵਿਆਪ ਰਹੇ ਜੀ ਦੇ ਤੋ ਰੰਗ
ਧੇ ਰਾਜਿ ਤਿ: ਤਰ ਅਪਤਿੰ ਸਰੂਪ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸ ਦੇ ਕੇ ਤੂੰ ਹੀ ਪਿਛੇ
ਹੋ ਇਕੋ ਤੂੰ ਹੀ ਅਧਿਆਮਨ: ਹੋਰਾਂ ਕਤਿ: ਭਾਂਤਿ ਤਰਾਂ ਕਰੀ ਗਈ
ਚਾਰੂ ਜੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਪਾਰੁ: ਆਸਰਾ ਵਡੋ ਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਰੇ
ਵਰਦੀ ਮੈਂ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਰਾਲਿ: ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ
ਸਮਸਰਿ: ਸਦਾ ਸੋਹਤੁ ਮਹਿਮਾ ਰਾਜੇ ਹਿ: ਜੀਉ ਹਾਰਿ: ਹੋਕਰੇ
ਬਾਲਿ ਬਾਲਿ ਬ: ਦੇਰ ਮਨ ਤਨ ਦੇ ਕਰੋ ਵਾਰਿ: ਜੋ ਬਾਲਿਹਾਰ ਬ
ਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸੋਹੀ ਤਨ ਦ ਚਨ ਕਰੋ।੧। ਸਰਿ: ਸਦਾ
ਸਾਭਿ ਤਾਰਾਂ ਧੀਨ ਦੇ ਦੀ ਸਿਧ ਦਾ ਕਾਂ ਘਰੇ ਮਨੁਖਾ ਪਰਿ ਦੇਵਤਾ
ਅਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਤੂ ਅਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਤੋਂ ਪਾਰਿ: ਪਰੈ ਹੈ ਤੂ
ਮੋਹ ਰਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ: ਜੀ ਕਲਪ ਧਾਰਿ: ਪਾਰਿਹਾ ਤੂ ਧਾਰਿ:

ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਰਸਿ ਮਾਤਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹੁ ਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਰਿਤੁ ਗਤੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾ
ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਏਕ ਬੇ: ਇਕ ਬੂੰਦ ਰੂਪ ਤੇ ਦੇ ਜਿਸ ਕਰਿ ਪਰੇਮ ਰਾਹ ਬਿਚ ਬਰੇ:
ਪਿਆਸ ਬਾਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜੀ ਅਬ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਤ੍ਰੈਲੋਕੀ ਕਰ
ਰਤਿ: ਮਾਯਾ ਤੇ ਪਰਨ: ਰੋਗ ਅਚਿਹਨ: ਅੰਗੁਸਟ ਮੁਖ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
ਮਜਾਰੇ: ਸਰੀਰ ਮਾਸ ਕਾ ਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੋ ਜਾਣੀਐ ਜੋ: ਜਾਂ
ਤੀਜਾ ਹੈ ਬਾਨੀ: ਬਾਣ ਸਰੂਪ ਦੇ ਬੈਕੁੰਠ ਜੁਗਤਿ: ਸੂਤਰ ਰੂਪ ਜ
ਜਾਨਿੰ ਮੈ ਦੇਉ ਤੇਰੇ ਕੋ ਚਰਣੀ: ਚਰਨੋ ਭੇਉ: ਭੇਦ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕ
ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਲੀ: ਸਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰਾਨੀ: ਪਾਰਨ ਦਲ ਦ ਧਿ
ਆਨ ਕਰਨ ਜੋਗ ਹੈ ਧਿਆਨ ਰਖਦਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਦੇ ਆਸਰਾ
ਦੇ ਧਾਨ ਆਤ ਦਿਕਾ ਦੇਵੇ ਨਦਾਰੋ ਹੈ ਹਰ ਪਦ ਤੁ: ਅਨਿਦ ਰੂਪਾ ਅ
ਗਾਮੀ: ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਲੁ ਮਾਤ੍ਰਾ ਪਾਸੀ: ਪਾਦਿ ਦੋ ਜਨ ਹੇ
ਧੀਰ ਤੇ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ: ਏਕੀ ਤੀਨ ਕਰੇ ਹਰਿ
ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਦੂਰ ਬੇ: ਦੂਹੈ ਤੇ ਪਸਰਿਓ: ਮਨਾਦਿ ਕਰੋ ਦੂ
ਸਰ ਧਿਨ੍ਹੋ ਆਪ: ਹੋਰ ਅਦਰ ਆਗੇ ਨਹੀ ਕੋਈ ਜੇਹ: ਜਿਸਨੇ
ਰਸਨ: ਜਿਹ ਪਰਕਾ ਤੇਹ: ਤੇਈ ਦੇ ਚਾਰਕਰ ਕੈਸੇ ਵਡੋ ਦਾ ਅਪ
ਏਕੋ ਇਪਤਿ ਹੈ ਦੇ ਤਿਹ: ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਲ ਕਾ ਧਾਜਬੰਸ
ਤਿ ਸਿਗ ਰੂਪੀ ਦੀ ਪਾਣੁ! ਆਸਰਾ ਪਾਹਿ ਪਾਸਾ ਤੁਪਤਿ:
ਬੈਕੁੰਠ ਸਤਿ ਸਿਗਾ ਤੁਪਦ ਸੁ: ਨਿਆਉ ਅਭੁਲ ਹੈਕ
ਊਨ ਭੁਲਉ: ਕਹੀ ਭੁਲਦਾ ਕੀਮ ਕਿਤ ਨਹੂ: ਤਿਨ ਲੇਹੀ
ਸੋਇ ਮੈ ਸਾਧ ਪਿ: ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਕੋਟਿ: ਕਰੋੜੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤ
ਰ: ਤਿਸ ਆਪ ਕਾ ਕੀਮ ਤਾ ਜੇਖ: ਸੇਸਨਾਗ ਚਰਿ ਨੌਸਾ
ਬ ਮੈ ਜਿਹ: ਜਿਸ ਕੇ ਜਿਲਕ: ਕਹੀ ਮੇਹਰ ਰੂਪ ਭਗਤੇ:
ਭਗਤੀ ਕਾ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਜਾਗਜਿਓ: ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਕੇ ਤੇਰੇ
ਤਰੂਤ ਜੋ: ਲੋਕ ਪੂਲੋ ਕ ਮੈਸਦਾ ਪੀਠ ਕਪੂਰ ਬਣਾਂਕ
ਤੇ ਹੈ ਦਾਤਉ: ਦਾਤਾ ਹੈ ਜਾਚਕ ਮੈ ਅਮਿਲੇ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਕਿ:
ਪਾਕਿ ਜੇਹ: ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਬਿਨਾਤ: ਏਨ ਤੀ ਪਰਬ ਕਾ ਭਾਵੈ
ਆਪੁ ਕੇ ਸਾਉ ਹੈ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਦਿਖਾਦੇ ਭਗਤੀ ਮਨਦਿ
ਥੇ ਨਹਰਾਵੈ: ਨਾਹਿ ਹੋ ਚਰਾਗ: ਦੀਪਕ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰ ਜਗ ਰੂਪੀ ਦੇ ਅੰਧੇਰਾ ਕਾਰੇ:
ਜਿਸ ਤੀਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਰਮ ਕਰਕੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਗਟ ਸਗਲ

ਭੁਵਨਮਹਿਜਨਨਾਨਕਭਾਰਹਰਿਪਾਰਬ੍ਰਹਮਸ੍ਵਰੂਪਹੈਤਿਹਹਰਿਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਜਨਨਾਨਕਰਾਰੰਭੂਪਹੈ॥੯॥੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜੈਤਸ੍ਰੀਮ
ਖਘਰਕਮ:੫॥ ਅਬ੍ਰਤਿਨਾਭੂਟਾਨੂਉਪਦੇਸਕਰਤੇਹੈਂ ਜਾਰਾਸਦੀਜੈ
ਕਰਕੇ॥ ਸਠੰਮਨਕਰਾਕਠੋਰੰਵਚਨਕਰਾਕੁਚੀਲੁੰਤਨਕਰਾ
ਕੁਗਿਆਨੀ॥ਬੁਧੀਕਰਾਯਾਵਤੰਸੰਕਲਪਾਮੈਂਕ੍ਰਮਤਿੰਜੈਨਾਂ
ਗਤਿ:ਪ੍ਰਾਪਤੀਕੀਗੀਤਤਿਣਬਿਕਲੁੰਦਿਸਜਾਂਮੈਂਪਾਅਪਦਾਦੰਸਾਮ
ਤੇਕਰਨਾਜਨਿੰਦਾਂੰ[illegible]ਛੁਟੈਰਤਾਨੀ:ਹਿਤਕਰਿਆਨੀਬਬੁ
ਧੀਰ:ਠਗੀਆਂਛੂਪਿੰਕੇਉਪਾਵੰਨੂਤੇਸੀਲ:ਇੰਦ੍ਰੈਦਸੁਕ
ਰਨੇਪਰਮੰਵਰਣਸਮਾਦਾਬ੍ਰਹਮਚਿ:ਪੱਵਿਤ੍ਰਤਾਏਹਸਭਾਨ
ਸਾਤਿ:ਹੈਨਜੀਤੈਕੀਆਂਦਾਨੀ:ਜਾਨਹੁਵਡੇਵਦਾਨਦੇਣੇਵਾਲੇ॥੧॥
੧॰ਕਮਤਿ:ਕਰਨੇਹਾਂਜੋਹਨ:ਜੋਹੈਤਰਨ:ਜਹਾਜਰੂਪਛੋਦ
ਹੈਚਿਤ੍ਰਾਅਚੇਤਿਚੇਰਿ:ਸਿਮਰ॰ਜੋਕਹੈਂਆਪੇਚੇਤਾਂਤਿਸਪ੍ਰਕਹੇਹੈਂ
ਜਾਨਿਕੇਸਿਰਗਤਿੰਤੋਯਉ:ਪਾਵਦਾਹੈਂਅਮਰਤਿ:ਚੋਪਾਤ੍ਰੀਆਲ
ਵੁ:ਉਚਾਰਾਹੋਵਹੂ:ਸੋਰੋਗਸੁਖੁੰਵਸਤੇਭਉ:ਭਦਨਾਹੈਂਸਿਖੰ
ਲੇਲੇਛੁਟੈਦਾਆਤਮਮਨਕੇਰੋਗਗਿਸਉਰਾਮਰੰਉ:ਜਪੂ॥੨॥੧॥
ਰੈਚਕ:ਸਰਾਮਾਭ੍ਰਾਰੇਡ:ਧੀਰਜਾਛੂਟੈਦਾਤ੍ਰਨਿੰਮਾਤ੍ਰਾਦੋਖੇਤ:
ਗਭਮੈਂਨਿਮਤ:ਨ੍ਰਿਮਿਆਹੋਯਕਾਉਤਪੰਨਹੂਆਹੋਸੋਪੇ:ਮਿਟ
ਰਦਸੁਗੰਤਾਏਤਾਦਾਹਤੀ:ਤੇਹਰੀਬਿਧਪੰਇਨਾਂਦੋਸੁਸ਼:
ਗਿਆਤਾਪਰੀ:ਪਈਬਰਧਮਾਨ:ਬਦਦਾਹੈਬਿਖੰਮ:ਕ
ਠਨਾਜਰੀ:ਘੜੇਪਾਰੇੰਨਰਗਕਰੰਮਨਰੂਪੀਮੇਗਾਭੁਰੀੰਰੇ
ਵੀਜੋਬੁਧੀਹੈਵਭੁਰੀ:ਪੰਡੁਵਕੁਲੀਨਰਾਂ॥੨॥੧॥ਮਨੰਰੂਪੀ
ਮੂਸ:ਚੂਹੇਬਿਲ:ਪੁਤ੍ਰਾਂਦੇਰਿਰੂਪੀਸੁਧਨ:ਮਰਖਾਦੇ॥
ਸੰਪਤੰਰੂਪੀਵੇਲ:ਭਰੂਤਾਸੇਲ:ਸ਼ਾਲਿਦਾਹੈਤੇਕੋਸਮ
ਗਨੰਡਾਕਰਕੇਪੁਧਾਨ:ਉਲਟਤਾਸੁਧਨ:ਸੰਛੂਨਾਸ
ਹੈਂਤਾਰੂਪੀਅਮੰਤਾਰੂਪੀਸੰਕਿਰੂੰਹੇਆਪ੍ਰਗਟਤਿਸਕਰ
ਅਧਨਾ॥ਪਾਪਾਸਿਰਤੰਰੂਪੀਸੰਜਾਰ:ਸਿਲਾਪਸਾਰਿੰ
ਕੇਭ੍ਰਿਚਤ:ਖਾਂਦੇਭਗਾਤ੍ਰੰਪਦਬਖਟੇਰਖੀਭੂਪਭੂਖਣ:
ਭੂਖਾਈਭੂਖਾਹੈਜੱਦਵਐਸੇਹੀਕੁਲਕਾਅਰਥਕਰੋਦਇ
ਆਲੰਨ੍ਰਾਸਿਗਤਿੰਦ੍ਰੁਆਰਾਰੇਕੀਸਿਗਤਾਕੋਜਗੰਨ੍ਰਾਵੇ॥

੧੩ ਦੋਹਰਾ: ਦੇਹ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀ ਗੇਹ ਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਆ ਮਤ ਪੁ ਉਨਮਤਿ ਹੋਤ
ਹੋਇ ਕੈ ਗਾਰਹੁ: ਕਹਾ ਪ੍ਰਜਿਤ ਕਰ ਯੋਗੇ ਦ ਕਿਆ ਇਸ ਦੀ ਗਊ
ਰਤਿ ਤਾਪੇ ਦ ਕਹਾਂ ਤਾ ਕਰ ਗਲ ਹੁਠੇ ਪਤ੍ਰ: ਪ੍ਰਦੰਨ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਜੋ
ਉਠ: ਜਰੀਆਂ ਕੇ ਦੂੰਪਕਾ ਚਾਦਰ॰ ਚਉਰ ਦੇ ਕਰਨ ਦਾ ਲੇਨ ਗਾਦਿ
ਸਾਂਰੀ ਅੰਚਾ ਉਨ੍ਹ ਦ ਪਠਿਆ ਦਿਹ ਮੋਰ ਕੇ ਪੰਖਾ ਦਿਆ ਪਹਤੀ:
ਚਪੀ ਦ ਹੁਰੀਆ ਗਾ ਨਾ ਕੋ ਨਪਿਧਾਰਹੁ: ਜਾਦ ਹੁਗਾ ਮੂਰ॰ ਮੋ
ਨ॰ ਨੁਹੀ ਪੀਰ: ਭਾਈ ਮੀਰ: ਅਮੀਰਾ ਪਾਨਮ: ਪਠਾਂਇਆ ਛੈ
ਦੋ ਕੋਟ: ਦੁਰਗਾ ਦਿਕਾ ਕਿਲੋਆ ਹਿਆ ਓਟ: ਆਸਰੇ ਕਰ ਭੀਨ
ਕੇਸ: ਖਜਾਨਿਆ ਦੀ ਓਟ: ਆਸਰੇ ਕਰ ਠੇਨ ਮੁਛੈ ਟਾ ਛੁਟਿਕਾ
ਝਾਰਹੁ: ਝਾਰੂਣ ਗੋ ਛੁਰਹੁ: ਛੁਡਾਇਆ ਦਕਾ ੧੪ ਪ੍ਰਮ॰
ਸਰੀਰ ਕੈ ਮਾਨ: ਆਦਰਾ ਦਾਨ॰ ਕੇਮਗ ਕੋ ਜੋਹਨ: ਨਮਕ
ਰਤੀ ਮਾਜਾ ਪਾਰੀ: ਪਾਈਪ ਭੀ ਮੈ ਸਾਜਨ: ਧਰਮ ਭਾਈ॥
ਸੈਨ: ਕੁਲ ਕੇਲੋ ਕਾ ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਨੇਰਾਰੀ: ਦਖਰੀਆ ਪਾਦਨ: ਪ
ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਾਦਨ: ਪੇਰਾ ਕਰ ਕੈ ਜਾਰੀ: ਪਿਤਾ ਈ ਚੰਚਲ॰
ਮਾਜਾ ਦੋ ਜੋਨਿ ਮੋ ਕੁਾਰੀ॰ ਦੁਖ ਹੋਆ ਸਾਰੀ॰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ
ਧਾਰ: ਦੇਲੋ ਪਾਰੀ: ਅਣਭਾਦ ਦੇਵ ਕੌ ਨੂੰ ਊਧਰੈ॰ ਗਾ
੧੫ ਛੰਦੁ: ਦੇਦਾਰ ਸਾਰਿ: ਰਸ ਕੇ ਦ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਗਰੀਰ ਖੋਆ
ਦਿਜਤੀ ਸਿਤਿ ਲੂ॰ ਆਛਾ ਦਰਾਜਿ: ਸਰੂਪ ਮੋਂ ਆਨ: ਹੋਰਾ ॥੧੬॥
ਗੁਧਾਰਿ: ਅਗਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾ ਅਪਿਰਾ ਗਰਬ ਗਾਧ: ਦੋਪਾਨ ਹੋ॥
ਗਾਧ: ਗਰਬਾ ਮਾਦਤੁ: ਸਮਾਦ ਨਾਇ ਰਦੋਹਿ ਦਾ ਜਿਸ ਮੈ॥
ਸਰਿਓ: ਲੂਟਿਆ ਹੋ ਤਨ: ਡੂੰਰਾ ਮਰਿਓ: ਮਾਰਿਆ ਹੋ ਸਿਕ:
ਕਸਰਾ ਸਾਮਨ: ਤਾ ਰੂਨਾ ਗਹਤਿ: ਨਰਕ ਰੂਪ ਟੋਏ ਮੋਂ ਗਰਿ
ਓ: ਗਾਇਓ ਹੈ ਆਪਿ॰ ਲਾ ॥੮॥੧੭ ਰੋਗ॰ ਅਗਯਾਨਾ ਦਾ॥
ਗੁਣਕਾਰੀ: ਗੁਣਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਦਾ ਓਕਾਰਾ ਅਤ੍ਰ ਸਰ:
ਰੋਠਾ ਤਾਪਨ: ਤਪਾ ਕਿਰਿਆ॰ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਜਾਪੁ॥
ਛੋਦਾ ਚਰਣ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਧਾਰੀ: ਧਾਰੇ ਹਰਿ॰ ਜੀਅ
ਧੂਨ: ਆਸਰਾ ਦ ਪਿਆਨ ਜੋਗਾ ਦਾ ਧਾਨ: ਅਨਿਰੇ ਦਾਤੋਹਰੀ
ਓਟ: ਸਰਣਾ ॥੧੮॥ ਆਦਿਪ: ਹਥਿਆਰ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਕਾਮ
ਦੋਧਾ ਦੋ ਸਾਤ: ਜੀਸ ਨਰ ਦਾ ਮਨ ਦਾ ਦਾਨਿ: ਗਸੀਪੁ

ਤਪੁ ਦੇ ਜੇ ਮੁਰਤਾਸੀਆਂ ਬਿਖੇ: ਦੇਦਿਆਂ ਹੈ। ਆਗਿ ਰਸਤੇ ਸਾਕਾਰਿ:
ਸੁਕ੍ਰਦਾਂ ਆਗਿ: ਛਟਨਾਂ ਰੋਗ: ਆਗਮਾਂ ਨਾਂ ਦੇਖ: ਦਿ ਸੋਂ ਅਹਿ
ਦੇ: ਛੇਰੀਏ ਆਗਿ: ਖੜ੍ਰਗਰਾਲੂਆਂ ੧੦। ੧੯ ਮਙ੍ਗਤੀ: ਤਰਾਂ ਆਨ
ਕ: ਅਨੇਕਾਂ ਬਹੁ • ਤੇ ਦੇ ਪਰੂਤ੍ਰਾਂ ਖਦੂਆ: ਛਿਇ ਦੇ ਖਟਣਦੇ
ਸਤੋਂ ਸੁਖਮਦੇਹ • ਕਰਨੀ ਓਗਰਾਂ ਖਾਇਕੇ ਦੇ ਜੋਗੁਕਰਾਂਜ
ਹੂਆ: ਜੋ ਤ੍ਰਾਂ ਵੰਤਾਂ ਛੇਦਾ ਦੋਪਦਾਂ ਦਾਂ ਲੂਕੂ: ਤਿਲਕਾਂ ਦੇ ਸੋਮ
ਪਾਕ: ਸੋ ਮਦਲੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਰਸ ਪਰੀ ਮੈ ਪੇ ਦੂਾਂ ਹੈ ਤੇ
ਭੋਜ ਨ ਕਰਨਾਂ ਦੇ ਜੋਮ: ਚੰਦ੍ਰਮਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖੁ ਕਰਕੇ ਪਾਕ: ਭੋਜਨਕ
ਰਨਾ ਛੋਦਾ ਭਾਂਤਿ ਕਾਰਿਖਾਂ ਨਹਿੰ ਦਹੁ ਪਕੂਆ: ਬਹੁ ਬਹੁਤੇ
ਬਹੁਤਾਂ ਦੇ ਵਿਨਹਰਿ • ਦੇ ਸਤ ਕੇਹ ਦੂਆ: ਹਲੂਕਈ ਲੂਰੂ
ਖ ਸਾਕ੍ਰਕੇ ਬਨਾਂ ਦੇਤੇ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਰੂੰ ਤਦੂਦਤੂ ਸਜਤ੍ਰਪਤ੍ਰੇ ਧਾਰੇ ਹੋਰਾਂ।
ਵਿ ਤਾਂਦਰਾਂ: ਕੈਣਾ ਜੋ ਸੋ ਜਾਲਾਂ ਤਾਂ ਨੁਕੇ ਆਪੇ ਮਰੇ ਤਦੂਦ ਤੂੰ ਸੋਹੁ
ਜਲਤਾ ਨੂੰ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵੈ।੨੦।੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਦੀ
ਵੀਏ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ੧ ਇਕੁ: ਇਕਾਗਰਾ ਬਰ: ਦਰਾਂ ਦਾਸ
ਹਰ: ਸਹਾਈ ਨਾਨਕ • ਸਾਹਿਬ ਜੀਆਂ ਗਾਵਉ: ਗਾਵਨੇ ਹਾਂ।੧।
ਗੁਰੂ • ਨਾਨਕ ਕੇ ਦੂਰਤ: ਪਧੁਆਂ ਸਰੇ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਸਬਦੁ: ਪ੍ਰਹਮਕੇ
ਸਾਦ੍ਰਸਾਂ ਮਤਿ • ਕੇ ਨਾਂ ਈਂਦ੍ਰਾਂ ਦਿ • ਦੇਵਤਾਂ ਆਤਮ: ਆਪਣੇ ਆਪੁਦਾ
ਰਸੁ: ਅਨੰਦਾ ਕਾਬਿ: ਕਵੀਆਂ ਕਲੂ • ਨੂੰ ਅਭਿਟਦਾਂ ਰਾਜ ਜੋਗਿ: ਸੁ
ਖੇਨ ਪੋਗ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਜੇ ਗੁਣਾਂ ਸਹਿਤ: ਭੋਗਿਓ: ਰਾਜਨ ਕਾਦੇ:
ਰਾਜੋਂ ਕਲਾ • ਕਰਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਏਂ ਅ[...]ਲੂ • ਹੋਏ ਛੂਲੂ • ਤੇ ਧੁ
ਸ: ਪ੍ਰਦਭਗਤਾਂ ਦੇ: ਦਲੂਆਂ ਜੋਮ: ਰਿਖੀਆਂ ਦੇ: ਦਾਲਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਦ ਹੈ।
ਭਗਤਿ ਕਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ। ਤ੍ਰਦਰੇ: ਜਿਸ ਨਾਰਾਂ ਅਸਰ: ਰਾਮਈ
ਸਰਾਂ ਕੁਨਾਰੂ • ਲੈ ਕੇ ਗਰ ਪ੍ਰਣਾਂ ਆਦਿ ਰਾਜੇ ਸਾਕਾਂ ਦੇ ਰਖੁ: ਰਾਮ
ਚੰਦ੍ਰ ਲੋਜੇ ਸਕਾਂ ਪ੍ਰਜਸੁ: ਸੁਦ੍ਰਜਸਾਂ ੧।ਜਿ ਸਰਿਕ: ਸਮਰਥੁ ਦੇ।
ਗੁਰੋਂ • ਨੂੰ ਆਸੇਸ • ਨਾਂਗਾਂ ਛੋਦਾਂ ਨਾਮ ਰਸ ਦੀ ਪੁਨੀ ਦਿਖੇ ਆਨਮ
ਤਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਿਦਲਾਗੀ ਆਂ ਬੈਰਾਗੀ: ਦ੍ਰਿਰਕਤਾਂ ਦੇ ਰਾਮਾਨੰਦ
ਜੀ। ਪਾਛੇ ਦਾ ਆਸ ਗਿਰ ਦੇ ਤੂਰ ਤੇ ਨਿਰਦੇਰ ਹੋਏ ਏ। ਉਧਾਰੀ:
ਉਧਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਦੇ ਉਧਾਰੀ ਤੇ ਤੇ ਤਾਰਿਓ ਦ: ਤਿਨਕਾਲੁ ਕਰੋ ਨਾਲਗਿ:
ਪ੍ਰਤੀਤਾਂ ਧੀਨਿ ਤ੍ਰ: ਤਿਨਕਾਲ ਦੇ ਮਨ ਆਣ ਛਰੋ ਸਮਪਥ:
ਸਕਾਰ ਥਾਂ ਗਜਿਕ: ਰਸੀਏ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮਾ ਤੇ • ਨੇ । ਪਾ ਬਾਲਿ • ਗ
ਜਨਾਂ ਬਾਦ ਨਾਂ • ਰੂਪ ਤੇ ਨਾਂ ਦ੍ਰਿਸ • ਵਿਖੇ ਆਂ ਅਭੈ • ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣ:
ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਂ ਗੁਰੂ • ਨੇ ਰਾਮੁ • ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਅਬ

ਚ ਅਚਲਿ: ਅਚਲਤੋਅਚਲਾ ੭।ਗਾਏਂ॰ ਜਿਸਕੇਅਮਲੋਚਨ:ਸਮ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਵੇਂਹਿ: ਪੇਖਨੇਜੀਅਰਿਗ: ਅਨਿਦ੍ਰਾਅਨੰਦ: ਭੋਗੇਅਪਿਲਪ੍ਰਭੂ॰
ਤੇਅਰਦੈ: ਉਚਰੈਅਵੱਲ: ਨਾਮਜੋਹੈਭਦਾ ਨਵਤਨੁ: ਨਦੀਨ੍ਰਾ ੮।੫
ਜਾਉ: ਪਤਲਿਆਨਾਗ॰ ਸੇਜਾਅਭੁਜੰਗਮ॰ ਅਜ ਕਲੀਅਜਤਿ॰ਕੇ
ਰਖਿਆਵੈ।ਜੀਗਮ: ਵਿਚਰਨੇਵਾਲੇਦ ਜੈਗਮ ਭੇਖਾਂਯਾਜ॰ਵੇਦਾ
ਪੇਦ ੯।।ਕਰਣਾ੯।।ਸੁਕ੍ਰਮਿ॰ ਹਰਿਦੇ ਕਰਿਆਯੁਤਮ॰ ਹੈਅਗੁਣ॰
ਦਲਾਤੇਅਜਪੁ: ਕਹਿਭਾਹੈਅਕਲ॰ ਕਦੀਅਜਰਾ: ਸਾਹਿਲੇ।
ਜੋਗੁ: ਜਾਰੇਦਿਆਪਤ੍ਰਾ੮।ਸਾਚਿ॰ ਸਰੂਪਮੇਂਅਾਂਧਾਰ: ਮਾਨਧ
ਤਾਜੇਨ: ਜਿਸਲੋਂਵਰਤੀਅਸਪਤ: ਸਤਦੇਨਾ ਸਾਹਿਤਪਤੀ
ਵੋਅਹਰੀਏਦ ਸਾਹਿਤਪਤਿਸ੍ਯਾਦੋਅਦੂਰਧ: ਦੂਰਧਾਸਾਅਦੇ
ਅਨਸਾਆਦਾਪੁਤ੍ਰਾਪਰਉ: ਪ੍ਰਭੂਰਦ ਰਾਜਾਅਅੰਗਰੇਅਰ
ਪੀਏਸੁਨਿਪਤਿਦਾਪੁਤ੍ਰਾਂਤਨਕ॰ ਜੋਹਰਿਹੈਤਸੁਕਾਗੁਰੂ॰ਕਾ
ਸਾਹਿਜ: ਸੁਧਾਦਕਹੀ ੧੦।੧੯ਸ: ਦੂਜੇਕੇ ੨।। ਛੰਦਾਜੋਇਕ
ਤਾਪੁਰਖਕਰਤਾਰੂਪੀਨਹੈਤੇਕਰਣ: ਘਰਮਾਂਤੇ ਕਰਨ: ਜਗਤਦੇਕ
ਰਣਮੇਂਸਮਰਥੇਹੈ।ਤੁਮ: ਤੁਮਾਰੇਅਹਥੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਅਤੁ: ਤਾਰੀਸ
ਰਤਜਾਂਪਰਿਕਿਆਤੰ॰ ਸਹਜੇਅਅਮਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਅਦ੍ਰਵਉ: ਦ
ਸਿਓ ਛੂਜੇ: ਛੁਮੀਖਾਰੀਅ: ਧਣਤਾਦੇਛਜਿ: ਜੇਧਣੇਤੇ ਕੁਏਅਦੇ
ਹਿਜ: ਖੁਸਬੋਇਤਕੀਤੋਅਅਗਜਿ: ਪ੍ਰਗਟ।ਧਾਤੁ॰ਅਨਾ।
ਭੂਤ॰ਕਾਆਦਿ।ਪਰਿ: ਰਿਦੈਮੇਂਦਸਕਾਰਿਅਸਮਾਣੇ! ਸਮਾਏ
ਦਾ ਸੀ: ਭਲੀਤਰਾਅਆਜਿ: ਅਜੇਜੇਜੋਅਸਮਤ: ਸਮਤਾਰਧੀਅ
ਸਰਿ: ਧਾਜੀਵੇਦਾਅਜਿਦਣਾ ਰਸੁ: ਪੂਜਾਹਾਉਤਿਨਿਸਰਿ: ਤੁਸੀ
ਅਜਨਿਰਕਾਰਿਦਿਖੋਂਅਖਿਆ: ਰਖੋ [illegible] ਸਹਾਰਤੁ॰ਨ ਅਭੁਤਾ
ਲਹਣਾ: ਅਗਿਦਜੀਅਗੁਰ॰ਭੁਜਾਅਮਰਜਾਰੇ ਰੂਪ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕਜੀਕੇ ੧।ਪਾਰ॰ਦਤਾਕਾਲਖ: ਰਗਦੇਖਾਦਾ ਈਰ
ਧਾਰੂਪੀਅਖਾਜਿ: ਖੇਤਰਕੇਦ ਧਾਰਿ॰ਵਹੇਅਦੁਆਰ।ਰਸਤੇ।
ਸਾਰ: ਜਿਸ ਕਾਮਰੂਪੀਅਰਾਖਸ਼ੀ [illegible] ਮ: ਅਖੀਤੇਅਖੀ।
ਨਿਰਕਾਰ: ਕਿਸਭਰਮਦ ਰਹਿਤਜੋਨਦੀਕਾਰਤੋਅਸਾਰਿ: ਤਰਕੀ
ਪੂਪਤਿਅਜਗਦੁ: ਜਗਤਕੇ ਰੌਅਜਾਜ: ਜਸੁਅਬ੍ਰਿਖਾਰ॰ਕੀ
ਆਜਨਿਕ: ਜਗਤਪਿਤਿਅਰਾਜ: ਦਿਆਪਤੁਜੇਹੈਤੁਸਕਾ
ਸਾਰ: ਤਤਾਜੇ ਸੇ ਜਲਮੇਂਤਰੂ॰ ਪਦਾਰਥ ਦੇਣੇਕਾਹੈਰਾ:

ਅਗਆਨਰੂਪੀ ਤਮ੍ਯ ॰ ਅਧ੍ਯਾਤਮ ਮਾਣਿਆ ਆਤਮਾ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਰਾਮ
ਹੋਇਆ ਵਿਧਿ ॰ ਜੋ ਹੈ ਏਕ ॰ ਵਿਖਿਆ ਵਿਦ: ਦ੍ਵਿਤੀਆ ਤਾਰ੍ਹੁ: ਇਕੋਰ
ਸਹੈਂ ਰ੍ਹ ਦਰਸ਼: ਹਜਰਤੇ ਆਸਾਧਿ ॰ ਆਹੈ ਅਜਗਰ: ਸ੍ਵਪ
ਕਾਲਰੂਪੀ ਕੀਆ ॰ ਹੌਰ ਕਾਉ ਨਮਗ: ਜਾਨਿ ਣਾਸਮਨ: ਸਮ
ਝੈਹੈ ਆਤਮ: ਮਨ ਦ੍ਵੈਦਾ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜ: ਦਾਲਾ ਜਾਣੀਅ ॰
ਤੁਮਾ ਅਕਲ ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਥਤੀ ਪਰਵਨ: ਸ੍ਵਾ
ਹੀ ਕਹੋ ਇਹੈ ਠਾਨ੍ਹੁ: ਬਾਨਹੈ ਸੁਬਾਨ: ਸਰੂਪ ਮੇਲਗੀ ਹੈ ਸੀ
ਲ ॰ ਰੂਪੀ ਸਨਾਹੁ: ਮਿਜੁਹਿ ਸਕਤਿ: ਮਾਜਾ ਕਹੁ: ਕਹਿਤ ਹੈ ਮ
ਗਹਿ ॰ ਰੂਪ ਨਖਕ ਜੀ ਕੋ ॥੪॥ ਆਧ: ਪਾਪ ਉਹਿ ਨਿਹੋ ਪਾਪ ॰ ਪੂਰ
ਬਦੇ ਸਿਰਤਾ ਸਰ ॰ ਓਸਰ ਨੂੰ ॰ ਆਇ ਜੋ ਰਤ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਦ੍ਵੈਦਾ
ਤਮਰੀ ਕਹਣ: ਕਹਿ ਵੀਚੀ ਢਲਹ: ਢਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਕੀ ਕਲ:
ਸੁਣੈ ਹੈ ਗੁਰ ॰ ਅੰਗਦ ਕੋ ਕਲ ॰ ਭ੍ਰਕੇ ਹੈ ਸ਼ਬਦ ॰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ
ਤਿਲਕ ॰ ਦੀਆ ਤਿਨ ਕੀ ਸ਼ਣਾ ਸਤਿ: ਕਿਰ੍ਹੇ ਪਧੇ: ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਹਿ
ਹ: ਹੈ ਰੂਕੋ ਸੀਹ ਜਿਰ ਰੂਪਾ ਅੰਗਿਰਹੁ: ਪੁਤ੍ਰਾ ਰਾਜ ਜੋਗ: ਰੂਗ
ਤਿ ਜੋਗਾ ॥੫॥ ਅਕਲ ॰ ਹਰੀ ਦ੍ਵੈਦਾ ਇਛੋ ਸਿਉ ਕਰਨ: ਇਦ੍ਰੀਅ
ਰੂ ਮਾਰ: ਚਲਾਵੈ ਜਪਰ: ਸਹਤ ਨਲਾ ਦੇ ਯਦੇ: ਸਹਾਰੇ ਕਸੁ: ਕ
ਸੀਸ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਰੂਪੀ ਆਵਿਮਲ ॰ ਹੋਈ ਹੈ ਦਨਾ ਗਤਿ ॰ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਹੈ ਬਿਰਾਣੀ: ਅਚਰ ਸਰੂਪ ਦ੍ਵੈਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰੂਪੀ ਚਿਤ੍ਰ
ਮਹਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲਸ ਜਾਜ ਭਾਇ ਸੰਚਿਉ
ਦੇਸੋ ਵਜੇਸਣ ਆਇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸਹਜ ਭਾਇ ਸਾਚਿ ਉਧ
ਹੀ ਰੂਪ ਰਿਹਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ: ਉਦ੍ਯਾਗਸਿ: ਗਮਤਾ
ਕਰਿ ਖ੍ਯਾਲਹੁ ॰ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਾ ਸਿੱਖ ॰ ਕੀਆ ਸਾਹਜਿ: ਗੁਹਿਣਕਾਰ
ਕਲ ॰ ਭਨੇ ਸਮਲਦੈ: ਸਉਲਦੈ: ਗੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੇ ਜਨ: ਕ੍ਰਿ
ਸਨ ਲਹੈ ॰ ਜਾ ॥ ਧਾਬਿਸਾਸਿ: ਨਿਸਹਾ ਗਹਰਿ: ਹਰੀ ਦਾ
ਸਹੁ: ਸਹਿਣਕਰਨ ਹਦਗਰਿ: ਹਸੁਰਿਤ ਗਰਲ ॰ ਦਿਸੋਰ
ਧੀ ਨਾਮੁ ॰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਠਓ: ਨਠ ਗਈ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਦ ਦ੍ਵੈਦਾ ਅਮਿਓ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਪੀਓ ਤਾ ਸ਼ੀਤਰ: ਭੇਦ ਗਤਿ:
ਨਸ਼ ਭਉ ਕੀ ਜਾਗਿਓ: ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਕਲ: ਸਕਤੀ ਜੁਗੀ
ਤਰਿ: ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਮੇਂ ਦਾਤਾ ਰਹਿਓ: ਜਥਿਆ ਉਚਰਿਓ ਜੋ
ਗਾ ਰ੍ਹਸਨ: ਰਾਜਦੇ ਹੈ ਗਿਰਿ: ਅਨਿਦ ਰੂਪਾ ਕਲ ॰ ਭਣਾਰ
ਸਨ: ਗਸਨ ਕਰਾ ॥੭॥ ਨੀਸਾਣੁ: ਇਤਾਦ ਪ੍ਰਗਟ੍ਯਾ ਕਲ:

ਕਾਲਿ ਦੇ ਪਾਠ ਹੈਂ ਰਕਤ: ਹਿੰਦੂ ਦ ਕਾਲਿ ਜੁਗ ਮੈਂ ਬੋਹੇ: ਕੁਸਬੋਇਤ ਕਰੈ
ਪਰਸੂ: ਮਿਲਣ ਹਾਸਤਿਨਾਮ॰ ਜਿਸਦਾ ਹਿਰਦਾ ਲੋਇ: ਲੋਕਾਂ ਮੈਂ ਗਦਿ॰ ਦ
ਤ੍ਰਾਹ ਗਦਿ: ਸੁਰਜਣ ਤੇ ਲੋਇ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਾ ਸਾਰ: ਤਿਰਸਾ ਕੇ ਹੋਇ॰
ਹਲਾ॥ ਸਭ੍ਰੰ॰ ਨਾਮ ਕਾ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਾਖੰਤੁ: ਕਹਿਤੇ ਜੋਹੇ: ਸੋਭਤੇ
ਹੈਂ ਵੇਹੇ: ਕੁਸਬੋਇਤ ਕਰੈਂ ਮਿਜਾਸ: ਇਵੇ ਦੁਆ ਨਾ ਕਲ॰ ਭਟਾ ਪਰਦ
ਹੁ: ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਕਰ ਸਹਲੁ ਟਾ ਆਮਿਸਾ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਆਸਥ॰ ਅਬ
ਕੋ ਪ੍ਰਾਪੁ॰ ਸਿਚ ਤਕਰ ਮਾਰੇ ਮਲ॰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਪਾਪਲ: ਚਲੀਅਜੁ
ਖ॰ ਨੂਪਹਰੀ ਅਕ੍ਰਾਰ॰ ਪਦਾਰਥ ਦੇਵੈ ਕੋ ਸੀਧਿ॰ ਰੂਪ ਹੋਹਮ: ਤਮ
ਸ਼ੁਦ ੳ ਗਤਾ ਰੂਪੀ ਕਾਲਸ੍ਯੁ॰ ਪਾਯਾ ਕੁਪਿ ਪੈਦੈ: ਯੋਣ ਕੋ ਸੁਕਦ:
ਭਲੀ ਤਰੰ ਕੁਹਿਤ ਹੈ ਕੁਲੰ॰ ਭਟਾ ਅਹਿਨਿਸ: ਨਿਰਿਦਾ ਪਰ
ਜਿਮੈ: ਪਾਈ ਐਸਾ ਦੁਖ॰ ਸਭਾ ੧੦॥੧੯ ਸਹਿਜੇ ਮਹਲੇ ਤੀ
ਜੇਕਾ ਨ ਹਿਰਦਾ ਸੋਈ ਪੁਰਖ ਸਾਚਾ ਸਿਦਰਿ: ਸਿਮਰਿ ਕੇ ਅਛ
ਲ: ਹੁਲਿਆ ਨਾ ਸਾਦੇ ਨਿਜਰਿ: ਜਿਸ ਕੇ ਪਰਪਾਨ: ਮੁਖਾਸਾ ਨਕੁੰ॰
ਜੋਹੇ ਤਿਸ ਨੋ ਜੇਨ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਧੀ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਜਨ ਕੋ
ਹੈ ਕਲਨਾ ਅੰਤੈ ਹੁ ਜਨ: ਜਿਤਾ ਦਾਸ॰ ਹੀ ਨਕਿ ਗਹਿ॰ ਦ ਨੂੰ ਮੁਕ
ਸਕਾ ਸਾਧ: ਖੇਤੀਆਂ ਸਾਗ: ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਿ: ਪੂਰਾ ਪੀ ਜਾਪ
ਧਿ: ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਰਸਨਿ: ਰਸੀਏ ਦ ਰਸਨਾ ਧਰਦਾ ਜਉ: ਬ
ਰਦਾ ਇਕਾ ਗੀਤ: ਪ੍ਰਿਤੀ ਦ ਗਾਗਿਆ ਈ ਪਾਸੂਮਿ: ਸ
ਸਾਰ ਦੁਲੋਰ ਟਾ ਇਕੇ ਮੂਲ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇ ਦ ਪੁਰਾ ਤੇ ਖੇਸ ਕੇਰ
ਭੂਆ ਮਰ ਕੇ ਦਈਆ ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਅਛਲ ਕਾ ਤਾਰਣ॰ ਜੇ
ਈ ਨਾ ਮੁਹ ਹਰਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ॥੨॥ ਹਰਾ: ਸਿਦਜੀ॥
ਨੇਪ ਤ੍ਰੰ॰ ਸਤ੍ਰਾਂ ਈ ਦਰਾ: ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਮੀ: ਚਿਤ ਦਾ ਉਲਾਸਾਹਿ:
ਉਚਾਰ ਗਹਿ ਮੇਲ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲੋਅ ਲੋਕਾ ਜੀਨਿ: ਜਿਸ ਨੇ
ਉਧਾਰਿਆ: ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ॥ ਨ ਹਿਰਦਾ ਜੋਈ॰ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਜ
ਸਪਾਰਿਆ: ਸ੍ਰੀ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਿ॰ ਆਦਿਰ
ਗੇਹਿ ਦ ਧਪਦ ਨਾ ਕਾਲ॰ ਜਗ ਮੈਂ॥ ਤ੍ਰਾ ਤੇਤੀਸ॰ ਕਰੋੜੀ॥
ਗਸੇਦ ਪਿਤ੍ਰਾਮ: ਭੀਸਮ ਪਿਤਾਮਾ ਸੰਤਸਭਾ ਨਾਪਿਤ ਸੇਗਾ
ਜੀਆ ਤ੍ਰਾਗ ਹਿਰਦਾ ਚਰਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਿਤ ਗਜਿਆ॥ ਤਟਕਾਰ
ਹੋਆ ਗਰੂਆ ਅਤਿ: ਧਰੀ ਅਤਿ ਹਿਰਦਾ ਜਾਤਿ: ਨਿਸਚੇ ਕਰ
ਕੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ॥ ਖਾਂ ਕ੍ਰਿਤਿ: ਕੀਰਤਿ ਗਦਿ: ਪਰਕਾਸ ਕਰੇ॥

ਸਾਖ੍ਹਾ: ਸਾਖਹਿ ਤਉ ਦੇਹ ਹੈ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ: ਪਰੰਤੂ ਆਇਉ ਹੈ॰ ਮਨੁਖਾ ਸਕ
ਜਥ: ਸਕਾਰਥਾ ਅਜਾਂਈ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਉਚਾਰੇ ਹਰਿ ਜੀ ਆਖੀਐ ਤੇ ਜੋ॰ ਸ੍ਰੀ
ਕੋ ਤਾਰੇ: ਪੁਨ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕਹਤ ਹੈਂ॰ ਭਟਨੋ ਕੁਗਤੇ: ਕੁਗਤਾ ਦੇ
ਪਾ ਤੀਸ॰ ਕਰੇ ਕ੍ਰਿਆ ਧਾਰੇ॰ ਰਿਦੇ ਮੈ ਸਮਾਧਿ ਦੇ: ਕੁਲੀਨ ਤਾਂ ਆ
ਰਾਧਿਓ ਗਾਇ ਇਦੀ ਆ ਬ੍ਰਿਤੀ ਆਗਰਾ॰ ਤੁਆ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ
ਤਾਰ॰ ਗੁਪਨਾਕ ਜੋ ਦਾਸ ਤੇ॰ ਪੁਤ੍ਰਾ ਸਤ੍ਰੂ ਰਉ: ਸੂਰਮੇ ਕਾ
ਇਕਾ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਪੁਲ ਹੈ ਤ॰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਾਂ ਜਤ ਭਾਇ॰ ਦਲੀ
ਧਾਰਿ: ਆਂਧੋ ਹਿਤੀ ਹੋ ਪਦਲ॰ ਨੂੰ ਆਈਨ: ਸੰਦੂ ਵਧ ਹੀ ਹੈ
ਪਿਆਰ॰ ਕਰ ਕੇ ਤਿਹ: ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋਰੂ॰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਗੁਰੂ॰
ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਿ॰ ਤੁਆਂ ਨੂੰ ਜੋਰੂ: ਸਾਇਕੁ ॥੭॥ ਰਸ:
ਰਸਾਂ ਦਾ ਧਾਣੀ॰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਪਜਾਇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ ਗੁਰੁ:
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਮੁਧ੍ਰ: ਸਉ ਧਰ ਨਾਮ॰ ਮੈਲ ਚਰੇ: ਕੋਲ
ਭਰੂ ਉਚਾਰੇ ਪਰਾਜਿਉ: ਮਿਲਾਇਉ ॥ ਪ੍ਰਗਾਸ॰ ਹੋਦੇ ॥ ਬਾਬ
ਰਿਜ: ਕਦਲਾ ਕਰਿ: ਹਥਾ ਦਾ ਹਿੰਨੇ: ਸਚੇ ਮੇਥਾ ਤਿਸ ਹੋਕ
ਕਮਾ ਅਖੁ॰ ਹੋਕਰਾ ਜੇਦੇ: ਦੇਖੋ ਗਧਿ॰ ਇਸੜੀ ਰੂਪ ਹੋਕ
ਕਾ ਧੋਲੋਗਿ: ਖੁਬੇ ਅੰਗਿਮੈ ਏਕਾਂਤਰ: ਲੋਕ ਅੰਤਰਜੋਨ
ਹੈ ਜੋ ਕਹੀਉ: ਅਕਾਪਿ ਹਰੀ ਗਦ ਅਕਰੈ ਪ੍ਰਸਾਤੁਮਾ ਕਾ ਹੁ
ਦੈ ਮੈ ਰਸ॥ ਅਨਿਦੁ ਭਗਤਿ: ਭਕ੍ਰੀ ਨਿਸਾਣਿ: ਲੇਖੁ ਹੋਕ
ਲੰ॰ ਭਟਕੋ ਤਿਲਕ: ਸਿਰਿ ਮਨਾਇਓ: ਸਿਕਲਪਾ ॥੮॥ ਤੁਪਰ:
ਤਾਂ ਭਲੀ ਤਿਰਾਂ ਸਕਜਥ: ਸਕਾਰਥਾ ਕੋ ਪਦਾਇਰਗਸ: ਪੈਹ
ਰਸਤੋ ਪਾਜ: ਪੇਰੀ ਜੀਹਾਂ: ਜੀਧ੍ਰਾ ਭਾਹਿਸੈ: ਕਹੋਂ ਜਸੁਨਾ
ਅਮਰ॰ ਕਾਜ ਸੁਆਧੀਉ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਜਾਲਪ॰ ਭਟ ॥੧੦॥ ਤਿਨ
ਹ: ਤਿਸ ਨਰ ਨਾ ਨਿਧਨ: ਨਿਧਨਾ ਨਹੁ: ਨਹੀ ਤਿਨਰ: ਤਿਸ
ਨਰ ਦਾਸੇ: ਤਿਨਾ ਲੋਕਾਂ ਮੈਂ ਤਿਨਰ: ਤੇਨਗਾ ਦਿਤਿਨਾ ਨਰ ਦੀ
ਸੇਵਨਹੁ: ਸੇਵਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦਾ ਸੇਵਕੋ ਤਿਨਰ: ਤੇਨਰਾ
ਪੁਰ ਸੈ ਕਰੁ ਸਜ: ਸੈਕ ਕੋ ਸਮਪਹਿ: ਸਮੂਪਣ ਕਰੈ ਹੈਂ ॥
ਦੁਲੀਚੇ॰ ਪਰਤੁ ਧਾ ਉਬਾਧਿ: ਉਜਿ ਰ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਸਪਹਿ:
ਧਸੇ ਸਕਰ ਕੇ ਬਾਧੇ ਹੋ ਪਦੂ ਪਟ: ਦੋ ਪਾਟੇ ਪੈਦ॰ ਮੁਕਤਿ
ਦਾ ਸੈਜੋ ਇਕੁ ਧੀ ਪਟਾ ਗਰਿਪ: ਪ੍ਰਤਖ ਨਰ ਦੇ ਕਾਮਾ ਰਿਕਾ
ਜਾਲਪ॰ ਭਟੂ ਗੁਸ॰ ਸਟੂ ਜਿਹ: ਜਿਸਪਰਾ ॥੧੧॥ ਸੁਹਿ: ਸੁ

ਖੁਆਰੁ॰ ਉਹ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕੁ ਵਿਚ ਜੀਉ ਦੀ ਸੁਖਾ ਇਕਸ॥ ਇਕਾ ਤੀਸ॰ ਰੇ
ਜੇ ਵਡ ਦਿਹਾੜੀ ਨਿਤ ਦੋਇ ਪਹਿਰ॰ ਨਮਾਜ ਦੇ ਪੁਰਖ ਪਾਸਿ ਧੁ: ਪ੍ਰਗ
ਟ ਜਾਹਿਆ ਹੈਂ ਇਕਨਾ ਨਿ: ਜੋ ਆਖਿ॰ ਰਹੈ ਹੈਂ ਇਕ: ਨਿਸਦੇ ਕਾ
ਲੋਤੁਹਿ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਆਇਕ॰ ਮਨ ਕਰਿ॥੧੨॥ ਜੇ ਮਰਿ: ਜੋ ਅਤਿ
ਗਹੀ: ਗੁਹਿਣ ਕਰੀ ਨਾਮ॰ ਦੋ ਮਨ ਮੈਂ ਕਰਤੂਤਿ॰ ਕਰਣੀ ਸਾਖੀ
ਪੁਤੁ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਇਕਾਦਸੀ ਤੇਰ ਅਨਾ ਅਨਾ ਛੋੜਿ ਅਸੋ ਹਿਣੀ
ਦੋ ਕਹੇ ਜੀ ਪਹੁ: ਜਾਪਿਉ ਆ ਬਾਣੀ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਗਤਿ: ਮੁਕਤਿ॥
ਤੇ॰ ਨਾਮ ਤਿ॰ ਦੀਆ ਜਾਲਿ॰ ਭਰਕੇ ਹੈ॥ ਨਿਜ॰ ਹਰੀਕਾ॥੧੩॥
ਪਹਮ: ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਚਾਰ ਦਰ ਹਨ ਏ ਆਸਾ ਸਹਿ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵੈ
ਵਉਚਾਰੇ ਵ ਨ੍ਰਿਆਸੋ ਭਉ॰ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਅਭਉ: ਹਰੀ ਦ
ਅੰਤੁ ਨਾ ਅਉ: ਗਦਨ ਦਲੋਕ ਤਾਦੁ: ਦੂਜਾ ਗਣ: ਗਿਣੀਦਾ
ਹੈ ਜੁ: ਜੋ ਜਾ: ਜਦਾ ਜੰ॰ ਸਦਾ ਆਵਦੇ ਹਿ: ਮਾਨਖ ਲਹਿ॰
ਗੁਰੰਤੇ ਜਾਲਪ॰ ਭੈ ਕੇ ਹੈ ਇਤ ਤਨੈ: ਇਤ ਨੇ ਡਿਠੇ: ਦੇਖਿਆ
੧੪॥ ਸਿਗਾਹਿਅਉ: ਗ੍ਰਿਹਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਉ ਦੇ॰ ਲਗਾਇਆ ਗੁਣ॰
ਗੁਰਿਆਈ ਦੀਆ ਨਿਵਸੁ॰ ਪਰਨ ਕਰਣੁਦਾ ਲੋ ਕਦਹਿ: ਕਿਤ
ਨੇਕੁ ਵਕਦਣ ਹਉਮੈ ਜਾਨਿ ਰਮਜੈਂ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਕੁਲ: ਸ
ਮੂਹ ਵ ਕੁਲ ਜਨਮ ਦੀ ਉਧਰਣ: ਉਧਾਰਣੇ ਕੋ ਕੀਰਤੁ॰ ਨਾਮ
ਭਣਾ ਤੁਅ: ਤੇਰੋ ਆਪ: ਪੈਰਾਂ ਦੀ॥੧੫॥ ਪਰਦਾਗਿਜਉ: ਪ੍ਰ
ਦਿਰਤਿਆ ਆਕਾਰੁ॰ ਧਾਰਕੇ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਜਗ: ਪ੍ਰਿਥ
ਵੀਆ ਪੂਰੁ॰ ਹੈ ਦੀਪਕਿ॰ ਦੇਕਰ ਕੇ ਦੀਪ ਜਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ
ਤੇ: ਤਿਸ ਨਾਨਾ ਨਕਰੀ॰ ਮੈ ਨੀ ਮਲ: ਨ੍ਰਿਮਲ ਹੁਆ: ਹੁਇ
ਕਹਾ ਛੋਡਿਆ ਸੁਅਧਾ ਸਰਣਿ: ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਸਰਣਿ ਹੈ॥੧੬॥ ਸਿਤ
ਪੁ॰ ਉਸ ਕੁਪਾਪਤਿ ਹੋਦੇ ਪਿਖਿ: ਦੇਖਿਆ ਛੋਡਿ॰ ਹੋਤੀ ਹੈ॥
ਸੁਖ ਪਹਿ: ਲਿਪਤਾ ਪੂਰੰ ਹੈ ਗਉਹਰ: ਮੋਤੀ ਦਤਉ ਜਲੁ ਹੈ॥
ਪਲਕ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਨਾਮ ਜਿਨ ਜਦੇ ਕੋ ਛੂਟਿਆ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿ॥ ਦਰਿਦ੍ਰ
ਪਰੇ॰ ਕਰੇ॥੧੭॥ ਅਮ: ਘਟੁ ਨੈਨਿ॥ ਚਿਤ: ਚਿਤਦ ਣਾ ਤਰਉ: ਚੋ
ਖਉ: ਨੀਸਾਣੁ: ਨੀਸਾਨੀ ਕਰਤੁ: ਕਰਤੇ ਕਾ ਮੁੰਦਾ: ਮਹੇਦ
ਦ ਮੇ ਦੇਵਤ ਸਿਠਾਂਦਾ ਸਮਾਇਆ॥੧੮॥ ਤਿਸੁ॰ ਕੇਟ ਕੋਟਿਆ
ਨੂੰ॰ ਦੇਕਰਾ ਤਤੁ: ਸਰੂਪ ਤਤ: ਤਤ ਕਾਲ ਵੇ ਜੀਵ ਦੇ ਸੋਤ ਜਾ

ਤਿੰਨ ਸਰੂਪ ਸਰੂਪ ਪਦ ਦਨੂੰ ਰਤਨ ਅਨ ਜੇਹੇ ਹੈ ਉਤੇਤ: ਉਨ ਸਾਲਾ
ਦੇਖਿ: ਸਰੂਪ ਜਿਨੋਂ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਿਛੁ: ਕਾਹਿ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸਹਜ:
ਜਾਂ ਤਕਰਾ ਭਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ੧੯ ਟੋਲਿ: ਦੁਹਿ ਦਾਲ ਭਿਆ ਸਾਪ ਨ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਪਸੀਅਹ: ਤਪੀ ਸਿਰਾਜ ਖਿਹੁ ਕਹਿ ਹਿੰਦੇ ਸਨ:
ਨਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਦੇ ਕਹਤੀ: ਕਹਿਣੀ ਖੁਸੀ: ਪਾਸਿਦੁ ਪੀਠ ਕਾਜੇ
ਕਰੋ ਕਿਖੋ ਕਿਖੋ ਫਿਰ ਪਾ ਏ ਤੇ ਸੂਣੀ ਹੈ ਰਿੰ ਕਾਜੋ ਦਜ: ਈਸ
ਰਨੇ ਤਿਖਿਆ: ਹੇ ਮਨਾ ਰੂ: ਤੇਨਾ ੨॥ ਸਾਸਾ ਪਿੰਡ ਰੂਪੀ ਅਗਿ
ਆਨੂੰ ਰੂਪੀ ਤੇ: ਘੇਰੇ ਪੱਰਮ ਰੂਪੀ ਕਰਿ: ਹਥਿ ਸਰਿ: ਧਾ
ਣਲੈ ਕਰਾ ਵਿਚ ਦਾ ਗੁਰ ਜਧਾ ਦਿਕਾ ਅਕਿਮੇ ਨੇਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਅਪਤ:
ਹੈਕਾ ਰੂਪ ਪਾਦਿ: ਧਸੋ ਸਰਕਾ ਰੂਹਦੁ: ਹਾਜਾ ਤੇ ਜੋਂ ਜੀਕੇ ਤਨਾ:
ਪੁਤ੍ਰਾ ਧਾਰਿ: ਪ੍ਰਿਸ ਜੋ ਹੈ ਤਿੰਨਕੋ ਮਲਕੋ ਸਲੋਂ ਭੁਲ ਦਲਾਂ
ਜੋ ਪਿਛਕਿ ਰਖਾ ਹੈ॥੨੧॥ ਪੀਠ ਕਾਇ ਜਮੇ ਗੁਰਾ ਕੀ ਆਰਾਹਣਤ
ਮਹਿਮਾ ਕਹੇ ਹੈ ਸੁਧਾ ਸੁਧਾਕੀ ਪਿਛਲੇ ਕੁਸਮ: ਪਸਪਾਬ
ਸਿਤੋਂ ਕੇ ਸਕਿਤ: ਗਿਣਤੀ ਉਦਰ: ਪੇਟ ਗੀਰਾਂ ਕੋ ਇਦ੍ਰੋਂ ਕੇ
ਕਲਾਂ ਕੈਂਟ ਕਹੇ ਹੈ ਗਾਏ: ਤੁੰਗ ਹੈ ਹੀਪ ਰਾ ਕੁਲੋਂ ਜਾਤਿਕੋ।
ਤਰੋਂ ਨਹੀ ਕਹਿ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੋਹਿ: ਤੇਨਾ॥੨੨॥੧੯॥ ਸਵਯੇ ਮਹਲੇ ਮ:੪
ਚਉਥੇ ਕੇ ੪॥ ਪਿਆਦਉ: ਪਿਆਂ ਦਨੋ ਹੈ ਸਦ: ਸਦਾ ਵਾਲਿਸ
ਜਨਾ: ਮੈਸਨ ਕੀ ਜੇਪੈ: ਦਯਾਂ ਦਨੀ ਸ ਹਾਰਂ ਭੈਟ ਕਹੇ ਹੈ।
ਜੀਪੈ: ਉਚਾਰੇ ਕਰੇ: ਕੋ ਗੁਰਿਆ: ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਆਇ ਇਨੋਂ ਚੋ
ਥੀਪਾ ਤਿਸ ਹੀ ਕਾ ਹਰੁ: ਖਰੀਦੁ ਵਗ ਪਿਹਰ ਕਰ ਨ ਦਾ ਹੋ।
ਚਾਰਕੁ: ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਤਨ: ਸਰੂਪ ਨਾ ਜਮ ਤੇ ਸਰੇ: ਸਮ ਸਾਰੇ ਹੀ
ਕਲਾਂ ਭੱਟ ਕਹੇ ਹੈ ਨ ਕਰ: ਰੰਗੀ ਕੋ ਤਾਤੇ ਉਚੀ ਜੋ ਤਿ ਦਾ ਹੋ
ਠਕੁਰਾ ਹਰਦਾਸ ਜੋਂ ਕੇ ਭੰਨੇ: ਪੁਤ੍ਰ ਦਾਸਂ ਨੋ ਸਰ: ਰਿਦੇ
ਅਕੁਰ: ਪਾਣੀ ਭੁਰੋਂ ਨਾਮ ਕਹਾ॥੧॥ ਛਟਕੇ: ਚਲੇ ਧਰਦਾ
ਦੇ ਮਨ ਰਖਿਆ ਅਮਿਅ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਦੁਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਭ
ਰਿਆ: ਭਰੇ ਹੈ ਇਂ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਮਹਿਂ ਕਰਾ ਪੁਥ: ਪੁਰ
ਬ ਜਨਮ ਮੈਂ ਅਨ ਤੋਂ: ਨਿਰਤੋ ਉਧਰ ਧਰੇ: ਉਧਾਰ ਦੀ ਹੋ।
ਦਾਸ ਆਤਮ ਅਰਗਿ: ਨਿਜ ਨਿਦੁ ਚਲਦੁ: ਗੁਰੂ ਜਾਗਾ ਨੋ ਅਦਿ
ਸਾਤੇ ਬਦਲੰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਅਨ ਰਉਂ ਸਰੂਪ ਜੇ ਹੈ ਉਨਾਗਿ:
ਜਾ ਇਆ ਦ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਕਰਿਆ ਦ ਦਿਸੇ ਸਕਾਰੇ ਮਨਿਆ ਇਦਿ:

ਬ੍ਰਿਤੀ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਯਾਰ੍ਥ॥ ਜੀਤਾ ਦੇਰਿ ਦੇ॥ ਜਨ
ਮੰਤ: ਜਨਮਾਂਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਰੇ॥ ਨਾਮ ਦੇ ਹਰੀਸ॥ ੬॥ ਅਪਾਰੁ॥ ਹਰੀਆ
ਬੋਧੁ: ਕੁਲੀਤਰਾਂ ਜਾਨਿ ਨੂੰ॥ ਮਨਿ॥ ਮੇਂ ਅੰਤਰ॥ ਸਿਧਿਆ ਨੂੰ ਭਾਈ:
ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸਹਜ: ਜਾਂਤਿ ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮ॥ ਕੁਮੁਚਰੇਂ: ਕਲਤ
ਟਕ ਹੈ॥ ਤੈਂ॥ ਨੇ ਗੁਰ ਦਾਸ ਜਸਿ ਪ॥ ਰਸਨ॥ ਜਿਦਾ ਕਰਕੇ ਦੂਰਤ:
ਪਾਪਾ ਦੁਰਿਤ ਤਰਿ: ਦੁਰ ਅੰਤਰ ਪਾਇਕੇ ਨਾਸੇ ਜਾਗਰੂ॥ ਨਾਮ ਦਾ
ਜੋ ਹਰੀ॥ ਹੈ॥ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਵਿਤ: ਦਿਤਾ ਹੁਟੈ: ਹਟੈ ਸੀਲ॥ ਅ
ਦਿਵੈਹਾ ਅਫੁਟੈ: ਅਫੁਟੈ ਸਿਰਉ: ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿਆ ਹੈ ਜਾਗਿ॥
ਵਿਖੈ ਜਸ ਦਾ ਤੁਰੁ: ਪਾਜਾ ਦ੍ਰਿਪਮਾਹਿ: ਨਿਸ੍ਚੈ ਕਰਕੇ॥
ਦਾਸ॥ ਜੀ ਜਿਨਿ॥ ਤੁਆਂ ਨੂੰ ਨਿਧਿ॥ ਰੂਪਾ ਤਾਕੀ: ਤਿਸੁ ਨਾਮ
ਕੀ ਦੇ ਨਿਧਾਨੁ: ਜਿਸ ਨੇ ਰਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਤੁਾਕੀ: ਤੁਨੇ ਰਕੀ॥ ਸਰੋ
ਵਰ: ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ॥ ਆਦਿ ਲੇ॥ ਦੇ ਤੈਂ॥ ਹੇ ਗੁਰੋ॥ ੭॥ ਪ੍ਰਵਾਹ॥
ਵਾਚਨ ਰੂਪੀ॥ ਪਧ: ਪੂਰਬਾ ਹੁਟਇ: ਹਟੈ॥ ਗੁਟਇ: ਗਟ
ਟਪਾ ਦੀਆ ਸਰਿਸ ਹਜਿ: ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ॥ ਅਜੇ ਨੀ॥ ਹੋਕੇ ਸੰਸਿ
ਭਾਦਿਅਉ: ਸਤ ਤੁਹੈ ਅਮਨਿ॥ ਮੇਂ॥ ਉਧਾਰਣ॥ ਦੇ ਭਾਗੁਰੂ ਦਨ
ਸੁਾ ੮॥ ਸੀਸ: ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਾ ਦਿਖੈ: ਦਿਹੁਾ ਤੋਰੇ ਦਾ॥ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਅਗਿ
ਆਨ॥ ਆਦਿ ਗੁਣਾ ਪਾਈ ਆਹਿ: ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਮਨਿ॥
ਮੇਂ ਕੀਸਾਨ: ਨੇਰਾ ਚਾ॥ ੯॥ ਸੇਜ॥ ਹੈ ਜਿਨਕੀ॥ ਸੁਧਾ॥ ਸੁਧਾਰੂ
ਪੀ॥ ਸਹਜ: ਸੰਤੋਖ ਅਢੁ ਦਾਨੁ: ਚੌਰੰਦਾ॥ ਸਹਾਇ ਚਉ: ਕਨਾ
ਸਦਾ ਸੀਲ॥ ਚੀ॥ ਸੀਨਾਹੁ: ਜਿਸੋ ਹਾ॥ ਸਮਾਚਰਿ: ਸੀਆਚਰਿ
ਉ: ਕੁਲੀਤਰਾਂ ਗ੍ਰਿਹਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰਿ ਹੈ ਟਿਕ: ਸਹਿਤ ਕਰਕੇ ਯੁ
ਹੈ: ਕੁਜਧੋ ਇਤ ਕਰੋ॥ ਭਲ: ਭਲੋ॥ ਨਾ॥ ਮਹਲ: ਕਰਮਾ॥ ੧੦॥ ਹਰਿ॥
ਕਾਤਿ ਸੁਦੋ ਦੂਰਿ ਤਰਿ: ਦੂਰਿ ਅੰਤਰਿ: ਭੇਦ ਪਾਇਕੇ ਲਗਿ:
ਲਾਇਕੇ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ: ਨਿਸ੍ਚੈ ਕਰਕੇ॥ ਸਕਜਧੁ ਉ: ਸਕਾਰਥਾ ਹੈ
ਕਦਾਬਿ॥ ਕੋਹੈ॥ ਲਾਗਿ॥ ਪਾਸੁ ਦੇ ਲਾਗਿਕੇ ਪਾਈਦੇ॥ ੧੧॥
ਸੋਮ: ਚੰਦ੍ਰਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਜੁਗ: ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜੂਥ: ਸਮੂਹੁ
ਨੇਜਾ: ਸ੍ਰੈਤਾ ਟੇਕ॥ ਧਰਾ॥ ਭਗਤਿ॥ ਕਰਕੇ॥ ਰਾਜ ਜੋਗ: ਭਗਤਿ
ਜੋਗੁ ਦਾ ਕਿਆ ਨਜੋਗ॥ ਰਸ: ਅਨਿਦ॥ ੧੨॥ ਜਨਕ: ਪਿਤਾ ਰੂ
ਪ ਹਰੀ॥ ਉਨਮਨਿ: ਉਲਟਾਇਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੇ ਦੂਰੀਆ ਸੋ
ਰਥ: ਪ੍ਰਦਾਹਿ ਧ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਸਮਾਚਰੇ: ਦਿਚਰੇ ਦੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤਾ॥

ਅਰਥੁ: ਖਾਲੀਆ ਸਰੁ: ਤਿਰਿਆਂਨੂੰ ਪੁਰੀਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਨਕ ਰਾਜ!
ਗਿਆਨ ਕਾਜਾ ਤੂੰਸਹੀ: ਤੇਰੇ ਕੇ ਹੀ। ੧ ਤ੍ਰਾਹਿ ਛਿਦ੍ਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਾਇ
ਤ੍ਰਿਸ਼ਿਵੰ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਵ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮਨਾਇ ਤ੍ਰਿਸ਼ੰ ਕਰਕੇ।
ਲਿਵੰ ਲਾਇ ਕੇ ਏਕੰ ਅਦੁਤੀਕਾ ਨਾਮ ਜਪੈਂ ਜੋ ਆਤੁੰ ਭ੍ਰੀ
ਦ੍ਰਿਸ਼ੰ ਸੁਰਤਾ ਬਿਖਾਤ੍ਰੁ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਪਾਵੈਂ: ਪਾਂਵਨੇ ਹੋ ਸੈਵੰ ਪ੍ਰ
ਤਖ੍ਯ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਮੈ ਛਿਦ੍ਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸੋਂ ਨਾ ਸੁਖੰ ਦੁਆ
ਰੇ। ੧।੧੪ ਪਰੁਗਾਰੰ ਤੇ ਸਾਰ ਨਾਲ ਲਾਇ ਕੇ: ਇਕਾਗਰ ਹੋਇ ਕਰ।
ਅਪਾਰੰ ਪਾਰਾ ਅਕਥੰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਤੁਮ ਸਿਸਾਰੰ ਕੇ ਜੀਵੋ
ਸੰਪਾਰੰ ਤੇ ਛਿਦ੍ਰਾ ਜਮਕਾਲ ਕੇ ਨਤ੍ਰਿਕੂੰ ਤੇ ਕੋ ਛਿਦ੍ਰਾ ਹੋ ਮੁਗ
ਧਮਨਧੂਣੀ। ੨।੧੫। ਸੋਦਿਵੰ ਕਰਾ ਸਰੋਵ: ਸੋਦ ਦੁਆਰ ਸਹੁ:
ਉਚਾਰੇ ਜੁਗ: ਦੋਨੋ ਜਾਨੁ: ਜਾਨਿਆ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀ ਹੋ ਗੁਰਾ
ਮਦਾ ਜਸੁ ਅਨੰਤ: ਹੋਰਾ ਸਨੁ: ਮਨਿਆ ਦੀਨੇਂ ਸਾਰੂੰ ਦਾਤਾਂ
ਨਾਥੇ ਗੁਰੋ ਸੂਲੰ ਭਤੁਾ ਪਾਰਸੰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਕੋ ਕਚ ਦਤੇ
ਨਿਰਬਧਿ ਹੋ ਛਿਦ੍ਰਾ ਅਨਤਰੁ ਦਤੁ ਜੋ ਸਿਰੀ ਧਰੇ ਹੋ [illegible] ਸਸਿ
ਮਰਤੱਚ ਦਨੰਦ੍ਰਾ ਸੁਪਾਸੰ ਭਇਓ ਦੁਆਰ: ਦਰਪਾਰੂ ਸਾਹਿ
ਬਦੋ ਸੀਹਉ! ਹੋਮਹਾਂ ਰਾ ਜਨੀਮੋ ੩।੧੬। ਰਾਜ ਜੋਗੁ:
ਸੁਖੇ ਜੋਗੁ ਦ ਭੁਗਾਤਿ ਜੋ ਗੁਦਾ ਚਿਦੰ ਦਤੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਇ।
ਤਾਰਨਿ: ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਤਾ ਅੰਗ
ਦੁੰਕੋ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਾਮਤ: ਜਮਦੀਦ ਜੋ
ਸੀਨਹੀ ਅਮਰੂੰ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ।
ਸਤਿ: ਨਿਸ਼ੇ ਜੁਗੰ ਮੈ ਛਿਦ੍ਰਾ ਜਾਸ ਚਰਨ ਕਦੁਲ ਦੇਖਤ
ਅਪਨਗਤਾ ਮਾਨਿਉ: ਮਾਨਿਆ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕਾ ਦਿਹਾ
ਪ੍ਰਆਰਥ ਤੇ ਤਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿ: ਦਿਤਾ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ। ੪।੧੭। ਸਰਤ੍ਰ
ਸਰ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ ਅਨਿਲ: ਅਗਨੀ ਅਨਾਦਿ: ਅੰਨਾ ਮਾਦਿ ਪਦ
ਰਥਾ ਕੀਅਉ: ਕੀਤਾ ਪੈਸਸਿ: ਚੰਦ੍ਰ ਸਰਿਖੰ ਤਾਰੇ ਨਿਸਿੰ
ਮੈ ਸੂਰੰ ਜਾ ਦਿਨਿੰ ਮੈ ਸੋਲ: ਪ੍ਰਥਿਤਾ ਤਰੂਅ: ਬਿਛਾਂਤੂ।
ਕਿਆ: ਕੀਤੇ ਜਾਸ: ਜਿਸਨੇ ਛਿਦ੍ਰਾ ਸਤਿਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਪ੍ਰ
ਗਾਸ: ਗਿਆਨ ਕਰਾ ਪ।੧੮। ਕਚਹੁੰ ਦਤੁ ਨਿਰਗੁਣਾ ਇਚਨ:
ਸੁਧਾ ਬਿਖਤੇ • ਦ੍ਰੈਤ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੰ ਸਮਨਾ ਲੋਹਉ ਦਤੁ

ਜਸਿਤੇਸੋ॥ ਲਾਲ॰ ਦੇਤਾ ਬਿਕੀ ਮਤੇ ਭਏ॥ ਧਾਰੇ: ਧਾਰੀ॥ ਧਾਰਹਦ॰ ਦ
ਤੁਹਿਅਰਥੁ ਜੋ॥ ਆਹੁਰ॰ ਦੇਤ ਦੁਕਲ ਭਾਕਾ ਨਹੁੰ॰ ਨ੍ਰਿਮੀ ਪਿਤੋ।
ਸੀਖੰਡ: ਚੰਦਨਾ ਛੁਟੇਦਾ ਤੁਖ॰ ਭੀ॥ ਦਰਿਦ੍ਰ॰ ਭੀ॥ ਛੁਟੇਦਾ ਪ੍ਰਸ
ਤੇ ਜੁਰਤੇ ਪਰੇਤ ਤੇਨਰ॥ ੮।੧੯॥ ਜਾਮਿ: ਜਦੋ ਦਵਿ: ਧੌਖਰ
ਰਨਦੂਲਾ॥ ਗਾਰਦ: ਗਰਭਾ ਬ੍ਰਾਹੇ: ਧਹੰਦਲਾ ਸਤ੍ਰੁਭੀਦ ਬਾ
ਨੂ॥ ਅਨਨਪਰ: ਤਤਪਰਿ॥ ਮੁਖ॥ ਅਗੇ ਦਛੇਦਾ॥ ਅਨੁ: ਹੋਰੁ ਨਹੀ
ਪਰਿਧਿਆ॥ ਨਾ ਅਤੁਗਿਆ॥ ਨ੍ਹਾ॥ ਜਚਹਧਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ॥ ਦ
ਹਥੇ: ਡੁਗਾਤੇ॥ ੭।੨੦॥ ਮੀਧਾਰ॰ ਅਗਜਾਂ ਨੇਰੂਪੀ॥ ਜੁਗਤਿ: ਗਿ
ਆਤਿ॥ ਸੀਧਿ: ਸਿਧੀਆਂ॥ ਛੁੱਟਦਾ ਕਰੁ ਸਚੁਦੀ ਚਾਰੁ ਗੁਰੁ: ਗੁ
ਰੂ ਦ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ॥ ਗੁਰੂ: ਕਿਛੈ॥ ਸਪੂਨਿ: ਮੈਜੁਗਤੁ ਹੋ॥ ਨਗ
ਨੂੰ॰ ਕਰਦੇਖੋ॥ ਧਪਨੂੰ॰ ਕੇਸਾ॥ ਨਲ॰ ਭੁੱਠਾ॥ ਕੀ ਮਉ: ਕੀੜਾ
ਅਕਾਜਸ: ਦਿਮਰਥਾ॥ ੮।੨੧॥ ਛੁਟੇਦਾ॥ ਜਿਸ ਵੇਰੇ ਸਧਦੁਸਨ
ਨਸਮਾਧਿ॥ ਨਾਸ॰ ਕਰਤਾ॥ ਸੁਰਤੁ: ਸੁਰਮਾ॥ ਜੋ ਸਿਮਰਤੁ॰ ਤ੍ਰਿਕ
ਹਰਿਬਾਧਿ: ਆਤਮ ਦੁਖ ਸਿੱਧਾ ਹਤੁ॰ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰ: ਅਨਾਦਿ ਕਰੋ॥
੯।੨੨॥ ਗੁਰੂ: ਧਤ੍ਰਾ॥ ਪਿਉਸ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ॥ ਸੋਧਿ॰ ਮਨਦ ਪਿ
ਧੀ॥ ਰੰਤੁ: ਹੋਕੋ॥ ਧਸੇ: ਧਸਿਆ॰ ਜੋਗਸਾਦੀ॥ ਧਾਸਨਾ: ਵਾਸ
ਨਾ ਦਹੀ: ਦਹਿ॥ ਪਰੀ॰ ਕੇਸ ਮਹੋ॥ ਜਲਨ॰ ਭੁਟੁਕੇ ਹੋ॥ ਤੀਰ॰
ਕਨਾਰੇ॥ ਚਿਪਾਸ: ਪਿਆਸਾ ਨਦੀ ਦੇ॥ ਧਰਖਿਨ: ਦਰਿਹਾਂਦਾ।
੧੦।੨੩॥ ਗੁਰੂ॰ ਅਮਰਜੀਨੋ॥ ਜਿਸ॰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ: ਹਿਰਦੇ
ਅਪਨ: ਧਾਧਾ॥ ਧਿਆਨ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਦਾ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਸੁ: ਸਿਖ
ਸੁਤਭਨ: ਧ੍ਰਮਰਜਾ॥ ਦਾਸ॰ ਭੁਠਾ॥ ਪਰਸੁ: ਪਾਰਸ ਹੀ॥ ਜਾਤਿ॰
ਸਰੂਪ ਨੇ॥ ੧੧।੨੪॥ ਹਰਨ ਖਸ॰ ਨੂੰ॥ ਛਰੇ: ਛਡਿਆ॥ ਕਰਮਾ
ਜੇ: ਧਮਾਦੇਨ ਖੰਨਲਾ॥ ਜਾਜ: ਧਨੁਨਾਇ॥ ਪਕੂਤ: ਪਕੂਦੀ ਦੇ।
ਛੁਟੇਦਾ ਪ੍ਰਸਿ ਨੇ ਹੈ ਇਕਦਿ ਜੁਗਮੈਂ॥ ੧੨।੨੫॥ ਸ੍ਰੀਪਨਾ॥ ਗੁਰੂ ਪ:
ਮਨਾਦਿ ਕਰੋ॥ ਸਧਦ: ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ॥ ਅਧੇ: ਪਾਸ ਕਰੋ॥ ਰ
ਸੋ: ਉਚਾਰੇ॥ ਸਾਤ। ਕਿਛੈ ਹਰਿ ਨੇ॥ ਰੋਗ।॥ ਮਨੀਦਾ॥ ਮਨਿ: ਹੋਰੁ॰
ਹਰਿ॰ ਕੇਹਾ॥ ਭੁ॰ ਤਨ॥ ਆਦਿ ਤ੍ਰਤੁ ਦ ਕੰਮਾ॥ ਦਿ॥ ਕਲ: ਸਮੂਹ ਦ
ਮੂਲ ਤੋ॥ ਦੁਆਰ: ਸਤਿਸੀਗਾਦ ਪੂਲੇਕਾ ਸਉਤ: ਜੋ ਕਰਾਈ ਛਦ:
ਚਾਹਤੇ ਹੋ॥ ੧੩।੨੬॥ ਗੁਰੂ ਪ: ਮਨਾਦਿ ਕਰੋ॥ ਛੁਟੇਦਾ॥ ਮਗਸ

ਗੁਨ੦ਕਹਿਯਾਨਜਾਨੁਕੋ।ਛੁਟਦਾ।ਹੁਨ:ਬਹੁੜੋਸਭੁਕਾਮਅਰੁਰੋਗ:
ਧੋਮਾ।ਏਹੁਧਿਮਹੁਜਲਤਿਸਕੋਗੁਰੂਅਥਾਹਸਰ:ਤਾਲੁਸਿਤ
ਸਾਂਤਾਮਾਤਆਗੁਰੂਸਿਖਤੁਮਅਜਨੌਕਰੋਹਤੰਤਰਹੁ।ਪ੍ਰੇਮ੦
ਕਰਕੇ।ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਮੁਖਿ੦ਕਰਕੇਦੂਜੋਹੈ।੧੪।੨੭।ਗੁਰੂ:
ਮਨਾਏਕਰਕੇ।ਗੁਰੂ:ਪੂਜਤੋਹੈ।ਹਰਿਸੋ।ਉਦਧ:ਸਮੁੰਦ੍ਰ।
ਨਗ:ਪ੍ਰੇਮਹੁਧੀ।ਹੀਰਿਆ।ਗਿਆਨਰੂਪੀ।ਅਹਿ੦ਭਕ੍ਰਿਰੂਪ
ਛੁਟਦਾ।ਲਿਵਲਾਈਐਤੇਮਿਲਤਾਹੈ।ਪਰਮਲ:ਸੁਗੰਧਿਰੂਪ
ਸਰਸ:ਸਭੂਸਹੈ੦ਜੋਸੋਉਪੁਕਾਰਨਕਰੇਚੰਦਨਾਤੇਜੋਲੋਹ
ਨਪਾਰਸਕਰਤਕੰਚਨਪਰਸਕੇ।ਐਸੇਤੇਰੀਮਿਲਾ।ਹਰਿਤ:ਨਾਸਕ
ਰੋ।ਛੁਟਕੇਤ:ਚਲਤਾਹੈ।ਨਿਰਧਾਹੁ:ਨਿਰਧੀਆ।੧੫।੨੮।ਗੁਰੂ:
ਮਨਾਏਕਰੋ।ਮਨਿ।ਹੇਭਾਈ।ਗਹੁ੦ਕਰਤੇਹੈਂ।ਤੇਤੀਸ੦ਕਰੋੜਦੇ
ਵਤਾਕਿਨ੦ਮੈਂ।ਗੁਰ੦ਨਾਰਦੁਜੀਕੋ।ਮਿਲਤ੦ਹੋਰਭੀ।ਹਰਿ:ਸਮ
ਰੂਪ।ਹਰਿਨਾਮਕਰਿਮਿਲਗਿ੦ਹੇਭਾਈ।ਅਨਿ:ਹੋਰ।ਦਾਸ੦ਭਗਤ
੧੬।੨੯।ਜੁਗ੦ਮੈਂ।ਧਾਰਿ੦ਕਰੀਬੀ।ਉਧਰੀਆ:ਉਧਰਿਆਹੈ।
ਮਾਥੇ:ਸਿਰ।ਜੀਅ੦ਪਾਜੇਸਤਿ:ਨਿਸ੍ਰੇਜੀਅ੦ਦ੍ਰਿਖੇ।ਦੇਹ੦ਨਾ
ਗੁਰ੦ਧਾਮਨਾਮਰੂਪੀ।ਮੁਕਤਿ:ਦੀਦਨਾਤੇਛੁਟਣੇ।ਨਾਨਕ੦ਜੀਕੋ।
ਛੁਟਦਾ।ਥਾਪਿ੦ਕਰਕੇਜਗਮੈਜੋਤਧਾਰੀ।ਪੰਥ:ਉਪਦੇਸੁਗੁਰੂਲੋ੦ਸ
ਤਿਕੋ।ਦੀਆ੦ਗੁਰਾਈਦਿਤਖਤਾ।ਥਿਰ੦ਕਰਕੇ।ਥਪਉ:ਥਾਪਿ
ਆਪਐਨਾ।ਪਿ੦ਜੋਹੈ।ਅਪਉ:ਅਰਪਣਕੀਤੀ।ਗੁਰਅਮਰਜੀ
ਨੇ।ਦਿਧਾਕਰੀਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਨੇ।ਜੁਗ੦ਮੈਂ।ਜੈਸੇਸਿਰ
ਨੂੰ੦ਕੀ।ਸਰਨਿ੦ਲੀਉ।ਨਿਦ੦ਸਰੂਪਕੋ।ਸੁਆਮੀ੦ਕੀਗੁਰੂਨੇ
ਧੋਖਹੁ੦ਅਨਾਦਿਦੇਨਾ।ਭਰਨੈ:ਪੂਜਾਕਰਤੇਹੈਂ।ਗੁਰ:ਪੂਜ
ਸੇਵਿ।ਤਰਨੈ:ਜਹਾਜਰੂਪ।।੧੭।੩੦।ਛੁਟਦਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਨਾਮਰੂਪ
ਪਾਣੀਵਾਣੀਕਿਧਰਨਾ।ਬੀਚਿਤਿ:।ਬਿਜੇਸਕਲਚਿਤਮੈਚਾਉ:
ਚਾਕਰਕੇ।ਬਿਸਾਰਿ੦ਮੈਂ।ਰੀਗਾ੦ਦਾਰੂਨਭਟਕਹੇ।ਗਤੇ:ਗਤੀ
ਹੋਈ।ਛੁਟਦਾ।ਹਰਿਜਨਨੇਜੋਹੈਗੁਰਾ।ਸਿਦ੦ਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਤਿਸਕੇ
ਕਮਾ।ਨਿਰਤੇ।ਤਿਲਕ:ਸਿਰਮਾਨੇਹੈ।ਸ੍ਰੀਦਰ੦ਭਏ।ਜਾਕੀ:ਜਿ
ਸਕੀਹੈ।੧੮।੩੧।ਮੁਖਿ੦ਨੇ।ਭਗਾ:ਭਗਤਾਂ।ਸੀਹੈ:ਹੀਐ।
ਉਰ੦ਧਾਪਤੇ।ਦਿਧ੦ਗਿਆਨਾਦਿ੦ਕਹੀਤਾਂਜਾਣਹਿ।ਸਾਰੇ।
ੜਾੜਧਾ।ਛੁਟਦਾ।ਸੁਧਤਿਪੁਸਦਾਗੁਰਕਾਜਨਕੇਧਾਰਿਆ।ਟਿਧਰ
ਗਾਅਭਕਾਰਵਸਦਾਗੁਰਾਕਾਪੁਤ੍ਰਾਪੁਜਸਜਿਨਜਨਕੈਧਾ੨

ਪਾਟਿਪ੍ਰਗਾਸੁਭਜਾਏਜੋਾਇਕਪਛਾਣਿ॰ਇਕਆਨਿ॰ਹੋਇਕੋਪ।
ਰਸ॰ਰੂਪਵ੍ਰਤਾਪੁਰਨਿ॰ਕਰਿਆਏ।੬।ਬਾਤੁ॰ਗੁਰੂਕਾਪੂਜਨ॰
ਦਤ੍ਰਾਪੁਰਾ॰ਹੋਰੁਣ੍ਹ॰ਭਿਆਨਕਾਛੇਦਾਹਰਿਨੇਜਲਾਇਚਿ:ਪੁ
ਦਪੁਦੇਰੀਜੁਗਤੁ॰ਦਤ੍ਰਾਰਚਾ॰ਹੋਆਨਿਆਭੁੰਨੁਲਨੀ:ਤੇ
ਤਸਤ੍ਰਗਿਪ੍ਰਪੂਪੀਦਭਿਗੰਗ॰ਨਾਤ੍ਰੀਜੋਗਪਰਾਸੁਰਲੀ:ਛੁਟੀਦ
ਸੁਪੀਭਈਸੀਗਤਿ॰ਦੁਆਰੇਨੈਦ॰ਰੂਪੀਸਮਿਤ੍ਰਾਸੁਖਿ॰
ਨੋਸਦਾ:ਸਚਾ:ਪਾਨਕਾਰਿਆਸੁਦੀਸ॰ਜੋਪਾ।੩।ਪਵੀਹ
ਗੁਰੂ੪॥ਚਾਰਜੁਗਕਾਕਰੋਸੇਨ:ਸੈਨਾਗੁਣਾਂਦੀਆਮਾ॰ਤ੍ਰਾ।
ਜਿਸਹਿ:ਜਿਸਨਾਬ੍ਰਾਤੁ:ਚਾਦਲਾਸੋਹ॰ਕਰਕੇਸਰਾ॰ਕਰਈ:
ਹੋਈਕਹਿਨੀਹੋਸਕਿਕਨੀ:ਤਤ੍ਰਾਰੀਕੇਸ੍ਰਨਤਕਾਰ:ਇਕਰਸੁਕ
ਲ:ਸਮਾਕਲਸ॰ਹੁਕਮ॰ਰੂਪੀਮਛੇਦਾਈਸ।ਸਿਦਪ੍ਰਾਨਾਈਸੁ:
ਪ੍ਰਸਾਗਿਆਨਾਚਾਹਿ॰ਕਰਕੇਜਤਿ॰ਰਿਸ੍ਰੋਸਾਭ੍ਰ॰ਸਰੂਪਹੋ
ਸੀ:ਲਛਮੀਕੇਨਿਦਸੁ:ਅਸਥਾਨਦਾਸਰਾ।੬।ਪਰਮਧਾਮ:
ਆਸਕਦਪ੍ਰਕਾਸੁਰੂਪਾਸੁਧ॰ਹੋਬੁਧ:ਬੋਧਸਰੂਪਾਸਰਬਰ:
ਸਰੂਸਾਸੁਖਰ:ਸੁਖਰਸੁਧਾਭੇਖੁ॰ਅਦਤ੍ਰਾਰਾਂਕੇਸਰੀਰਾਕੇ
ਸੇਜੋਸੇਹਕਨਾਪਸ॰ਨ੍ਰਾਨਖੁ॰ਨਾਲੁਸਧਿਦਾਰਿ:ਧਿਦੀਰਨਕ
ਕਾਪਦਸ॰ਏਨਾਂਕਰਕੇਆਪਿਆਪੁ:ਆਪਨ੍ਰਾਆਪਸਛਿ
ਦਸੁ:ਛੁਲਰੂਪਦਛੁਪਾਇਆਹੋਸਪਹਿ॰ਏਦਤੇਤਿਨਕਾਪਰ:
ਪਰਾਹਰੀ।੭।੩।ਪਰੀਦ:ਸਰਦਥਾਨਦੇਪੁਜਪੁਦਤ੍ਰਾਦਸਨ
ਦੇਦੁਹੋਪ੍ਰਸ:ਲਛਮੀਪਖ੍ਰਿ॰ਕਾਚਾਹੇ:ਨਾਕਤ੍ਰਕੇਜਦਾਤੁ
ਹੋਦਦੇਪੀਸੋਵੇ:ਰਹਿਤਦਜੀਰਤੇਸਗਿ।ਸਰੂਪਦਪਖਕ
ਕੋਉਨ੍ਹਾਹਿ:ਚਾਉਕਰਕੇਅਰਥ॰ਕੀਸਾਹਨ:ਏਦਤ੍ਰਾਪਤ
੩੭ ਸੁਪਾਸਤਿਗੁਰੂ੩:ਸਨਾਦਿਕਰੋਗਾਇਦ॰ਰੂਪਹੋਸਹਾਨ੍ਰਾ
ਸਧਲ:ਦੇਤਦਕਾਸਾਦਿ।ਫਲਨ:ਫਲੁਦੇਣਦਾਲੋਕਾਂਨਰੂਸ
ਰ:ਅਦਸਾਸਿਰਕਲਿਕ॰ਅਦਤ੍ਰਾਰਕੀਅਗੇਕਈਕਾਲਿਸ
ਗੋਸਤ੍ਰਿਕ:ਨੈਧਤਾਦਲ॰ਨਾਲਾਗਾਛਿਦ।ਰਹਿਇਦ:ਸਰਨੁਚੈ
ਦਾਰਦਨ੍ਹ:ਰਮਤਾਦਨ੍ਹ:ਨਾਸੁਕਰਤਾਚੂਤ॰ਸੀਦਰੂਪਾਦੇਦ॰
ਜਿਸਕੇਕਹੋਫਨਿਦ:ਸੇਸਨਾਗਾਜਗਸ॰ਧਾਰਕੇਕਰਸ॰ਜੇਕ
ਕੇਹੋਹੁਆ:ਹੁਇਕੋਪਰਾ।੦।ਰੂਪਤੇਕ੍ਰਿਸਨਕੋਕਲਿ:ਕਲ
ਕੋਨਸਿਨਿ॰ਰੋਪਿਆਂਨਾਨ੍ਹਾਗੋਦ:ਸੇਨ੍ਹਾਸਨਿ॰ਰੂਪੀਗਾਸੀ

ਪਰੋਕਾਰ
ਜਮਰਾਜ।
ਗਮਪਿਰ:
ਸਾਹਜਰ
ਦੋ
ਤੇ

ਤਉ ਖੰਡਨ: ਸੰਧੇਪਤਹੋ।ਕਾਰੇ ਰਾ।ਪਰਾਧ: ਅਪ੍
ਧਾ।ਸਮਾਰੇ: ਸਿਮਰੋ।ਕ੍ਰਿਪ ਜਾਂਤਾ।ਦ੍ਰਾਰੇ: ਦ
ਤਾ।ਦਾ ਆਰੇਦਤਕਾ ਕ੍ਰਾਧਾਨ: ਸਤਸੰਗਾ।ਦਾ ਬੈਠ
ਟਾ।ਸੁਖਬਾਣੀ: ਦੋ ਚਰਤ੍ਰਜਾ।ਬਾਰੇ ਬਾਰਮੇ
।ਉਧਾਰ ਸਾਕ੍ਰਾ।ਦੁਰਨ:।ਦਿਜਾਰੇ।ਜਾਤ ਦਾ ਲੀ
।ਭੂਪ ਸੰਦ੍ਰਮੰਟ ਦੋ ਟੇਭੁਜਚਾਰਭੁਜਾ।ਦੇ।ਭ੍ਰਤਾ।
ਸਕਤੀ ਦਾ ਮਾਯਾ।ਨਾ।ਅਗਮਰੂਪ: ਤ੍ਰਿਗੁਨਾ।ਤੀਰ
ਧਾਰੇ: ਸੁਗੁਨਾ। ਦੋ ਛੇਨਰੂਪਤੇ।ਸੀਰ ਉਨਾ।ਯਾ।ਮ
ਗਾਰੇ ਰਤੋ।ਸੁਨ: ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰਣੀ।੧ ॥
॥ ਰੈਤ: ਪ੍ਰੇਮਾ।ਨਿਕਸਣ ਤ ਆਖ ਸਾਤੇ
ਮਰੇ ਮਨਾ।ਸਧਾਰੀ: ਦਰੂਸੇਗਾਰਿਓ: ਪਕਾਨੈਥਾ।
ਗਾਰੇਓ: ਦੇਦਿਤਾ।ਦੁਰੰਕ ਹਰਨਨੇ ਓਗਾਬਿਦਾ
ਗਾ: ਨਾਸਕਰ ਤੈਸੇਹੀ ਟੇਖਰੇਦੁਟੰਬਕੇ ਆਤਿਰ
ਚਾਲੋ: ਆਤਿਸੈਕ ਖਦਤਭਯੋ।ਅਪਨਾ ਕੁਟੰਬ।
ਦਿਜੋ।ਦੁਆਪਰ: ਨਿਸ਼ਕੂਲਾ।ਦੁਹੇਲਾ: ਰੂਪਹੋ।
ਪ੍ਰਭ ਦੀ।ਸਟਕੋਲਾ: ਸਦਾ।ਅਨੰਦ ਦਾਯਕਾਂ ਦਾ
ਕੇਲੇਦਤਾ।ਪ੍ਰੀਤ ਕੁ ਪਕ੍ਰੂਲੇ ਸ੍ਰੇਸਟਕੇਸਾ।ਦਾਯਕੋ।
੨ ਨਾਮਾ ਦਾਸ੍ਰਹਰੇਕੋ।ਪੀਪਾ:
ਸੰਸਾਰਦਾ।ਬਿਰਾਗੀ: ਬਿਰਾਗੀ ਕੁਟੰਬਦਾ ਦੇਹ
ਤੋ।ਮਨ ਦੀ ਧਾਸ ਨਾ ਏਹ ਸਭ ਗਛਗ: ਧਾ
ਤਾ ਗਾਡੀ: ਗਛਗਹੋ।ਬੈਰਾਗੀ ਹਾਂ।ਛੋਟ ਪਸ॰
ਰੇਭੀ ਤੁਚ੍ਛਗਾ।ਸਰਜੈਦਾ।ਆਪਨ ਨਾਸਾ ਜ
ਨਭਏ।ਜਾਂ।ਮੇਸ੍ਰਕੀ ਓਮੇਰੇਰਾ।ਜਨ: ਹਰੀਨੇ।ਪਾਯੋ:
ਹੋਯਾ ਬਿਰਹ: ਦੁਖ ਦਾ।ਬਿਜੋਗ।ਢੀਠ: ਜੇਹ
ਸੁਭਾਂਦਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅਨੰਦਰੂਪੀ ਦੁਠਾ ਤਾਂ ਜਾਨ
ਨਕਸੋ।੩ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਫੇਰ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਆਨੰਦ ਹੋਯਾ ਪਾਏ ਹੈਨ ਸੇਸ
ਕ੍ਰਾ।ਮਨ ਦੇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਗਯਾਨ ਤੇ ਮਹਿਤਾ ਜਾਦਸਾ ਜਾਂ

ਸੁਆਮੀ ਸਾਹਿਬੁ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਸੇਵ ਕਰਾਈ ਕਰਾਵਣਵਾਲੀ ਹੈ।
ਜਿਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਤਿਨਾ। ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦਿਤਾ ਨਾਮ
ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਨਕ ਤਾਂ। ੮ ਪੜ ਪੋਥੀਆਂ ਤੇ ਜ
ਪਮਨ ਕਰ ਤੇ ਗਾਉ ਬਾਣੀ ਕਰਗਾ ਜਲ ਤੇ ਤੀਰਥੀ ਰਹ
ਣਾ ਲਾਉਂਦਾ। ਚਰਨ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੇਆਂ। ਫੇਰ ਇਹ ਹਰਿ ਮੁਕਤੀ ਕਾ
ਨਾਮ ਭਣਾ। ਬਾਣੀ ਕੂ ਗਾਵੇ ਜਿ ਸੰਤੁਸ਼ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋ
ਮੀਤ ਕੀਆ। ਫੇਰ ਹਰਿ ਚਰਨ ਵਾਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤਨ ਉਦਮ ਹਰਿ
ਵਸ ਕਰਤੇ ਜਪਿਓ ਤਾਂ। ੯ ਕੋਟ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਮੁਨਿ ਜਨ
ਨਹੀ ਤ੍ਰਾ। ਭਾਈ ਭਾਗਹੀਣਾ। ਫੇਰ ਹਰਿ ਦਾ ਗਾਮ ਨਾਮ ਜਸ
ਦੇਣਾ। ਗਤ ਕੋ ਦ ਗਤੀਕੇ ਪਾਉ ਨੇਤਾ ਦੀਨ ਹੀਨਾ।
ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਹੈ ਸਾਹੂ। ੧੦ ਸੇਵਕ ਸੁਆਮੀ
ਓ ਜੈਸੇ ਦਾ ਕੌਣ ਸਿਖ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੂ ਜੋ ਸਿਖ ਗੁਰ ਪਾਸਹੋ।
ਹਰਿ ਕੀ ਵਰੁ ਬਾਣੀ ਕਹੁ। ਸਤੁ ਮਨਾਇ ਦਾ ਨਿਸਚੇ
ਸਤਿਗੁਰੀ। ਹਰਿ ੨ ਕੀਰਤਨ ਜਨ ਮੇ ਕੀਰਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਦ
ਰਮੇ ਹੈ ਜਨ ਜਨਾਂ ਨੇ ਆਪੇ ਤੇ ਆਪੇ ਦ੍ਰਿੜਾਣੀ
ਮਰੂ ਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਰਿ ਨੂੰ ਮਿਲਸੀ ਹਰਿ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾ
ਵਣੀ ਹੈ ਜਸਕੀ ੧੧ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰਾ ਤਾਂਹੇ ਕੇਲ
ਆਇਪ ਦਾਰਸ਼ਾ। ਮੇਰੇ ਜੀਆ ਨੂੰ ਹੋ ਤੇ ਦਇਆ ਕੀਏਗਾ।
ਤੇਸੁ ਥਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈ ਮੇ ਰੇਮਨਾ। ਸਤਿ ਨਾਮ ਸਤਿ ਰੂ
ਪ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭਿ ਸਦਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਤੇ ਦਾ ਜਪਮਨ
ਸਦਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ੨ ਮੰਤ੍ਰ ਤਾਂ ਹੋਈ ਦੂ ਹੈ ਤੋ। ਉਪਾਇ ਕੀ
ਦਾ ਮਾਯਾ। ਭਾਗੀ ਆਣੋ। ਜਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਰਿ
ਇਸ ਕਾ ਤਰਨ ਤਰੀਦਾ ਹੈ। ੧੨ ਹੇ
ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਸਾਹਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਵਸਨਤੇ ਸਾਹਾ ਹੇਸੁਆ
ਮੀ ਸਰਬੱਤੂ ਕਿਸ ਦੇ ਕਣ ਤੂੰ ਹੈਂ। ਹੋਰਿ ਕੈ ਕਾਸਾ ਤੁਸੂ
ਹੁ ਤੈ ਨੂੰ। ਬਾਦਤ ਪਸੇਨਾ ਫੇਰ ਤੂੰ ਇਕੁ ਸਭਨਾਂ
ਕੇ ਦਾਤਾ। ਤੁਸੂਰੀ ਤੇਰੀ ਦਾ ਰੇਰੇ ਦੇ ਕਮਹੋ ਤੇਰੇ
ਦਾਸ ਹੈਂ ਤੇ। ਭਸਦਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਤੇ। ਆਦੇ ਹੇ ਸਚ
ਸੁਪਾ। ੧੩ ਪਨਾ ਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫
੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ੧।

ਪਰੋਕਾ ਨਿਗਮ: ਵੇਦਾ ॥ ਉਧਰਣ: ਉਧਾਰੋ ਜੀਅ ਪਤੋ ਜਰਾ: ਬੁਢੇਪਾ ਜੋ ਮਰਿ:
ਜਮਰਾਜਾ ਅਰੋਅਣੁ: ਅਰੂੜ੍ਹ ਹੈਂ ਦਾਸਿੰ ਜੀਨਾ ਥਿਰ ॰ ਕਰ ਕੇ ਪਰ
ਗਮਪਿਰ: ਪਰਮੇਸਰੁ ॰ ਤਿਸ ਨੇ ਦੇਖੋ ॥ ਗਾਮੀ: ਗਮਨ ਕਰਨ ਦਾਲੋ ॥ ਤਰਣ:
ਜਹਾਜ ਰੂਪਾ ॥ ਅਘ: ਪਾਪਾ ॥ ਅੰਤਿ ॰ ਕਰਤਾ ਕਥੰ ॰ ਤਾਦੇ ਦੇ ਵੇਹਾਰੇ
ਦੇ ਅੰਤ ਕੇ: ਅੰਤੁ ਕਰਨਹਾਰਾ ॥ ਬਦੈਨ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਦ ਪਾਪਤੁ ਅੰ
ਭੇਕ: ਜੋ ਸੁਇਨ ਕੇ ਬੁਦੈਨ: ਮਨਿ ਦੇਨ ਹੀ ਸਲਕ ਦਿੰ ॰ ਕਹੇਹੋ ॥
੨॥੬੦॥੧੬ ਜਹੀ ਪੇ ਮਹਲ ਪੰਜ ਦੇ ਕੇ ੫॥ ਸਿਮਰਿ: ਸਿਮਰ ਕੇ ॥
ਸਿਦ੍ਰੰ ॰ ਮੋ ਆਰਜਾਂ ॰ ਕੋ ਦਾਸਿੰ ॰ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸਾ: ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਾ
ਆਜਾ ॰ ਤ੍ਰੀਆਤੇ: ਸਿਖਆਤੇ ॥ ਕਲ੍ਹ ॰ ਨਾਮ ਭਟ ਕੋ ਜੇਤ ਤਰਦਾਰੁ: ਜਿ
ਤੇਣੁ ਵਾਲੋ ਹਾਰਿ ਜਨ ਨਰ: ਪਿਤਾ ਤਿਸ ਕੋ ਹਰਿੰ ॰ ਨਾਮਾ ਨਾਨਕੰ ॰ ਨਾਲੁ
ਅੰਗਦੁ ਜੀ ਤੋ ਅੰਗ ਦੇਨ ਲਲਾਗ ਕੇ ਅਮਰ ਜੀ ਅਮਰ ਜਨੰ ॰ ਜੀ
ਦੇਸਿੰ ॰ ਜੀ ਕੋ ਭਗਤਿ ॰ ਅਵਤਾਰੁ ਸਉ ਤਾਰਿ ਆਜਉ: ਅਵਤ
ਰਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਪਉ ਨਾਨਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਮੋ
ਗਿਦੇਂ ॰ ਮੋ ਆਮਨੰ ॰ ਰੂਪੀ ਆ ਦਾਰ ਮਾ ਜਉ: ਦਿਖਾਵਤੇ ਆਂ ਗਿਆ
ਲਭੁ: ਸਰੂਪਾ ਨੂਹ ਗਉ: ਜਾਣ੍ਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ਜਨ ਕਰ ਰਾਜੁ: ਗਿਆਨ
ਰਸਾਲੀ ਜੂ: ਲੀਣ ਹੋਇਆ ਕਉ ਜੁਗ ਮੈਂ ਜਪਦੇਂ ॰ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਤੀਨ੍ਹ
ਜੋ ਹੋਕ ਆਣੇ ਵ ਵਿਮੁਖੰ ॰ ਜੇ ਪਤੀਣ੍ਹਾ: ਪਤੀਜੇ ਹੈਂ ਨੀਂਦ: ਭਗਤਿ
ਰੂਪੀ ਲੀਣ: ਅਭਿਦ ਹੋਏ ਦੀਣ: ਸੁੱਤ ਵ ਬਾਣਿਆਂ ॥ ਗੁਰੂ
ਉ: ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਅਵਤਾਰ ਕਾ ਸਮਾਚਾਰਿਓ: ਗ੍ਰਿਹਣ ਕਰੋ ॥ ਵਡੋ
ਸਤਿਗੁਰੰ ਤੋ ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸਮਾਣਉ: ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ਸੋਭ ਦਿਸਉ:
ਸੁਤੇ ਦੇ ਹੋ ॥ ਕਲ੍ਹੰ ॰ ਭਟੁ ॥ ਦਰਿਉ: ਦਧਾਇਆ ਅੰਗਦਿੰ ॰ ਤੇ ਗਿ
ਯਾਨ: ਨਾਮ ਦਾ ਪਰਗਾਸ ਭਇਓ ਦਾਸਿੰ ॰ ਤੈ ਸੋ [illegible] ਸਜਨ ਜੀ ਕੇ ਦਰਉ
ਉ: ਵਡਾ ਇਓ ॥ ਪਾਰਸੰ ॰ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਕੋ ਪਰਸੁੰ ॰ ਕੇ ਪ੍ਰਸ
ਨੋ ਹੋਇਓ ਹੈ ॥ ਅਭਿਉ: ਸੁਤੇ ਦੇਆ ਅਭਿਉ: ਸਰੂਪਾ ਅਗਾਹ: ਹ
ਰੀਆ ਰੂਮ: ਅਦਰਣੁ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ॰ ਦਿਪੈ ਸਕਤੀ ਸੀਤਲੁ: ਸਾਂਤੀ ॥
ਅਸੀ ਭਉ: ਅਸਚਰ ਜਾਉ ਦਿਦਾ ਦਿਅਉ: ਉਤੇ ਪਾਤਿ ਹੋਇਆ ॥
ਸਥਾਦਿੰ ॰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ: ਬਡਾ ਪਾਰਸ ੬ ਦੇਤਾ ੫॥ ਮੰਦਿਰ ਭ
ਗ: ਭਾਗਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵ ਵਡੇ ਭਾਗਾ ਨਿਦ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮਾ ਭਗੀ: ਭਾ
ਗਾ ਕਰ ਕੇ ਤਿਸੁ ॰ ਜੋ ਸੁਨਾਲਾ ਕਾਰਗੀ ॰ ਹੋ ਮੇਦਨਿੰ: ਧਰਤੀ ਦਾ
ਭਰੁ: ਭਾਰੁ ਸਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਤਿ ਸਰੀਆ ਕਲ ਸਹਾਰੁੰ ॰ ਭਟੁ ਤਨੁੰ: ਪ੍ਰ
ਭਿਗਤਾ: ਭਗੁਤਾ ਧਧੂਮੰ ॰ ਸਰੂਪਾ ਸਾਰੁ: ਤਤੁ ॥ ਅਭਿਮੇਦ: ਤ

ਪਰੋਕੈ। ਨਿਗਮ: ਵੇਦਾ। ਉਧਰਣੁ: ਉਧਾਰੇ ਜਿੰਦ ਕੋ। ਜਰਾ: ਬੁਢੇਪਾ। ਜਿਮਾਰਿ:
ਜਮਰਾਜਾ। ਅਰੋਅਣੁ: ਅਰੂੜ੍ਹ ਹੈਂ। ਦਾਸਿੰ ਜੀ ਨੈ। ਨਾਬਰਿ ਕਰਕੈ। ਪਰ
ਗਾਮੀ ਪਰਿ: ਪਰਮੇਸਰੁ। ਤਿਸਕਾ ਵੇਖਾ। ਗਾਮੀ: ਗਮਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ। ਤਰਣ:
ਜਹਾਜ ਰੂਪ। ਅਘ: ਪਾਪਾਂ। ਅੰਤੁ ਕਰਤਾ ਕਥੰ ਤਾਦੇਦੇ ਬ੍ਰਹੀਰਾ
ਵੇ ਅੰਤਰਕੈ: ਅੰਤੁ ਕਰਣਹਾਰਾ। ਬਦੇਨ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪਾਪ ਤੈ ਅੰ
ਤਕ: ਜੋ ਮੁਖਿ ਨਕੋ ਬੂਝਦੇਨ: ਮਨਿ ਦੇਨ ਹੀ ਸਫਲ ਕਬਿੰ ਕਹੈ ਹੈ।
੨।੯੦।੧੦ ਸਵਈਏ ਮਹਲ ਪੰਜਵੇ ਕੇ ੫।। ਸਿਮਰੰ: ਸਿਮਰਕੈ।
ਸਿਦੰ। ਮੈ ਅਰਜਨੰ ਕੈ। ਦਾਸਿੰ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸਾ: ਅਵਤਾਰਧਾਰਾ
ਆਸਾ। ਤ੍ਰੀਆ ਅਤੇ: ਸਿਖਾ। ਤਾ। ਕਲੰ ਨਾਮ ਭਟਕੇ। ਜੇ ਤਦਾਹੂ: ਜਿ
ਤਨੂ ਵਾਲੇ। ਹਰਿ ਜਨਕ: ਪਿਤਾ। ਤਿਸਕੋ। ਹਰਿੰ ਨਾਮਾ। ਨਾਨਕੰ ਨਾਲ
ਅੰਗਦੁ ਜੀ ਤੈ ਅੰਗਦ ਨਾਲ ਲਾਗ ਕੇ ਅਮਰ ਜੀ। ਅਰਜਨੰ ਜੀ
ਦਾਸਿੰ ਜੀ ਕੋ। ਭਗਤਿ। ਅਵਤਾਰੁ ਸਉ ਤਾਰਿਆ। ਜਉ: ਅਵ
ਰਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਪਉਨਮਾਨਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ
ਗਿਦੰ। ਮੈ। ਅਨੰ ਰੂਪੀ। ਦਰਸਾ। ਜਉ: ਦਿਖਾਉਣੁ ਆਂ। ਨਾਮ
ਨਬਉ: ਸਰੂਪਾ। ਨਹਿ ਰਾਉ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਰਾਜ ਨਕਰਾਜੁ: ਗਿਆ
ਨ ਜਾਣੀ ਨੂੰ: ਲੀਣ ਹੋਇਆ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ। ਜਪਦੇ ਕਰਕੈ। ਅਪਤੀਜੁ:
ਜੋ ਕੋ ਮਾਰੇ ਦਿਮੁਖੰ ਜੋ ਪਤੀਣ: ਪਤੀਜੇ ਹੈਂ। ਨੀਦ: ਭਗਤਿ
ਰੂਪੀ ਲੀਣ: ਅਤੇਵ ਹੋਇਆ। ਦੀਣ: ਸੰਦੂਰ ਵਾ ਪਣਿਆਂ। ਗੁਰੂ
ਉ: ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਅਵਤਾਰ ਕਾ। ਜਸਾ ਚਰਿਤ: ਸਿਹਣ ਕਬੈ। ਵਡੇ
ਸਤਿਗੁਰੰ। ਤੋ ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸਮਾਣਉ: ਸਮਾਈ ਹੈ। ਸਿਕਦਿਅਉ:
ਸੁਤ ਹੋਆ। ਕਲੰ। ਭਣਾਵਰਿਉ: ਵਧਾਇਆ। ਅੰਗਦਿੰ। ਤਾਂ ਨੇ
ਧਨ: ਨਾਮਦਾ ਧਜਾਨਾ। ਭਇਆ। ਦਾਸਿੰ। ਤੈ ਸੇ ਜਨਨੀ ਕੇ ਦਰਉ
ਉ: ਦਦਾ ਇਓ। ਪਾਰ ਸੰ ਰੂਪਾ। ਗੁਰਾਮਦਾਸ ਕੋ। ਪਰਸੁੰ ਕੇ ਪ੍ਰਸ
ਨ ਹੋਇ ਹੈ। ਸਿਭਉ: ਸੁਤੇਕਾ। ਅਨਭਉ: ਸਰੂਪਾ। ਅਗਾਹ: ਹ
ਰੀਕੋ। ਬ੍ਰਮ: ਅਵਰਣੁ ਕ੍ਰਾਂਤਿ। ਦਿਧਿ ਸਕਤੀ। ਸੀਤਲ: ਸਾਂਤੀ।
ਅਸੀਭਉ: ਅਸਚਰਜ। ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਸਉ: ਉਤਪਾਤ ਹੋਇਆ।
ਸਧਾਦਿੰ ਕਰਕੈ। ਗੁਰੂ: ਬੜਾ। ਪਾਰਸੰ ਦਤਾ। ਪਾ। ਮੰਦਿਰਿਭ
ਗ: ਭਾਗਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰਿ ਵਾਂ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ। ਨਿਵੇਦ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਆ। ਭਗੀ: ਭਾ
ਗ ਕਰਕੈ। ਤਿਸੁ। ਜੇ ਸੁਤ ਲਾਗਾ ਰਗੀ। ਹੈ। ਮੋਦਨਿ: ਪਰਤੀਦਾ
ਤਉ: ਭਾਉ ਸਹ ਤਾਹੈ ਜੇ ਸੁਤ ਸਕੀ। ਕਲਸਹਾਰੁ। ਭਣਾ। ਤਨੁ: ਪੁ
ਤ੍ਰਿਤਮਤਾ: ਭਾਣਾ। ਧਧੂਮੰ। ਸਰੂਪ। ਸਾਰੁ: ਤਤ। ਅਭਿਮੇਦ: ਤ

ਕਾਰਨਿਤੇਕਰਣੁ ਹੈ ਗਤਾਮਤਾਮਨਿੰ ਤੇਤਾਹੂਟੇ: ਹਉਮੈਮਿਟ੍ਰਿੰ ਰੂਪੀਅੰਤ
ਨ: ਪਤ੍ਰਾਸਰਬਮੈ: ਸੁਪਰੂਪਾ ਸਹਾਜੇ: ਸਰਜੋਸ ਸਰੂਪਾ ਕਲਚ
ਰੁੱ: ਕੱਲਭੁਟਕਹੈ ਰਾਜਜੋਗੁ: ਰਾਜਪਤਖੁ ਜੋਗ: ਮੁਕਤੀ ॥੭॥ ਤੈ:
ਸਿਸਾਰਮੈ ਮਾਣਿਆਉ: ਧਾਰਿਆ ਲਾਖੁ • ਜੀਵਾਂ ਗਾਤਿ: ਕੀਤੀ
ਪਰਚਾਸਉਿੰ ਸਧਾਦੇਮੈਂ ਪਰਚੈ • ਕਰਕੈ ਪਰਵਾਣੁੰ ਹੋਇਨੋ
ਰਾਜ: ਮਾਤਾਧੀਕਿਤ: ਮਨਾਦਿਕਰਿ ਅਭਰ: ਖਾਲੀ ਸਗ: ਰਿ
ਦਿਆਂਨੂ ਸੁਭਰਭਰਾਸਉ: ਲਕਾਲਭੁਗਾਮ: ਅਨਿਭਉ ਪ੍ਰਮ
ਣਿ: ਨਿਸਚੋਕਰਾਛੇਦਾ [illegible] ਦੇਸਾਰਿਵਿਚੁਸਮਾਸਉ ਤੁਸੀਂਵ
ਤੁਸਾਰ੍ਹੈਦਿਖੈ ਅਰਜਨੰ ਜੀਕੇਜਸੁਨ੍ਹਾਨਿਜੁ: ਆਪਾ ਪਾਸਿ
ਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਦ੍ਰਚਨਾਧਦਾਰਿ: ਉਚਾਰੈ ਧਰ: ਸੁਮਿ ਦਾਤਿੰ ਕੀ
ਸਦੀਸੁਰ • ਮੇਹੈ ਪਚਿ: ਪੰਜਾ ਹਰਨਿ: ਹਰਨੀਆਂ ਵਿਦੂਰੀਆਂ
ਧੀਆਵਕੱਮਾਦੇਕਾਦਲਿਆਉ: ਮਾਰਿਉ ਸਹਾਰਤੁ: ਧਾਰਿਆ
ਲਾਗ: ਲਗਾਇਕੈ ਉਪਰਉ: ਉਧਾਰਿ ਓਸ ਜਨ [illegible]: ਜਨ [illegible]
ਕਲਸੁ: ਸਿਰੋਮਣ ਪ੍ਰਮਤਮਾ ਦੀ ਪਾਇਆਉ: ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਆਹੋ
ਪ੍ਰਕਾਸੋਰਣੋ ਪ੍ਰਮਾਣੁ: ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਪਾਰਖੁਉ: ਅਰਜਨਦੇਵਗੁਰ
ਤੇਵ ਪਾਰਖੁਉ: ਭਾਰਥ ਆਸ੍ਰੀ ਸਿਧਤਾਦੇ ਪਾਧਿਤੋ ਨੈਨਾ: ਏਕੰਕ
ਸਰੂਪੀ ਗੁਰੰ ਨੈ ॥੧॥ ਜਲੰ ਰੂਪੀ ਸਾਇਰ ਦੇਤਾਰਨਕੋ ਸੇਤ: ਉ
ਜਲਜੋਹੈ ਤੁਆ: ਤੁਆਰਾ ਜੀ: ਸਾਥ ਜਗੰ ਤੈ ਕਾ ਤੁਠੈ: ਕ੍ਰਿਪ
ਲੁ ਹੈ ਇਆ ਅਦਰੁ: ਹੋਰੁ ਸਰਿ: ਸਦੁ ਸਨਾਮਦਾ ਧਉਤਰ: ਧ
ਹਰਵਿਹਾਰਮੈ ਅਤਾਰੰ ਗੁਣਾਦੇਪ੍ਰਧਤੀਦੀਆ ਤ੍ਰਾਮਾਧਿੰ ਕੇ
ਤਿਸਨੈ ਅਬਿਤੁ: ਇਸਬਿਤਾਦਾਸੰ ਜੀਨੈ ਅਮਰ ਤੂ: ਤਾਦਾ ।
ਰਾਮਹਿ: ਰਾਮਦਾਸਜੀ ਨੂੰ ਅਬਰਾਂ ਭਟੂਪਚਿ: ਪੰਜਵੀਂ ਪ੍ਰ
ਥਾਉ: ਦੇਖਿਆਹੈ ਦਪੋਥੀਆਂ ॥੧॥ ਉਰਿੰਮੈ ਧੁਰਿ: ਆਪੇ ਜਗਮਰੀ:
ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਪਾਰਸੰ ਰੂਪਗੁਰਿ ਨਾਨਕੇ ਪਰਸਕੇ ਗੁਰ ਅੰਗਦ
ਜੀਗੁਰੂ ਕਹਾਸਉ ਅਮੈਸੇਹੀਚਾਰੁਪਾਤਸਾਹੀਕਾ ਅਰਥ ਕਰੈ ਅਬਿ:
ਇਸਬਿਤਾਲਗੰ ਕੇਨਾਲਆਵਿੰ ਸੇਸਕਰਾ ਕਾਧਾਸ: ਦਾਸਾਰ
ਗੁ: ਰੰਗਿਆ ਹੋਆ ਪੈ: ਧਰਦ੍ਰਿਸਦੇਖੀ ਅਤ: ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਨਾਇਤੁ:
ਨਾਲਾਕ: ਕਾਮਧ: ਰੂਪਾ ਛੇਦਾ ਰਾਮਾਸਿਉ ਮਿਲਿਕੇ ਪਾਇਰਹਿ
ਤ੍ਰਾਮਹ: ਧਰੈ ਕਰੀ: ਕਰਨਵਾਲੋ ਧੇਦ • ਸਹਿਤਾ [illegible] ਛਤੁ
ਦਾਵਛੇਤ ਹੁਨਿਹਾਲ: ਨਿਦੁਖਾ ਗੁਰੰ ਨੋ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨ
ਸਾਹਿਕੋਤਿਧਰੀ ॥੧॥ ਛੇਦਾ ਸਾਹਿ ਜਗਮੈ ਅਉਰ ਮਹਾਤਮਾ

ਮਹਾਤਮ: ਮਹਾਤਮਾਨਹੀ। ਪਦਾਤਿ॰ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਭਗਤੀ ਦੀ।
ਬਿਬੇਕ: ਨੇਤ੍ਰ ਕਾ ਯਾ ਮਉ: ਦੂਜਾ। ਪਾਲਿਲਾਰ: ਮਸਤਕ ਮੈਂ। ਸ੍ਰੀ
ਜਉ: ਧਾਰਣ ਕੀਏ। ਕਲਿ॰ ਜੁਗ ਮੈਂ। ਘੋਰ: ਭਿਆਨਕ ਸੀ ਸੋ ਰੂਪੀ
ਮਿਟਹੈ: ਮਿਟਦਾ ਹੈ॰ ਭਾਈ ਸਭ ਭੈ ਨਾਸ ਹੋਹਿ: ਛੇਦਿ ਕੇ॰ ਕਹੈਂ। ਛੁਟਦਾ
ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਕੇ ਸੰਕਟ ਮੈਂ। ੬। ਕਲਿ॰ ਮੈ ਜਿਸ ਜਾਰ ਮੈਂ। ਨਾਮ॰ ਦੇਕੇ। ਛੁਟਦਾ।
ਜਿਸ ਸਿਤ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬਸ ਰਹਿਆ। ਭੇਖ: ਸਰੂਪ ਹੈ। ਨਜੀਨ॰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਾ ਰਿ।
ਜਮ ਸਰਿ: ਸਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ॰ ਨਰਾਇਣ॰ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ। ਭਨਿ: ਕਹੈ। ਹਰਿ॰
ਸਰੂਪ ਹੈ।।੭।।੧੮।। ਜੋ ਜੋ ਗੀਗਾ ਨਦੀ ਪਾਪੂ ਨਾਸ ਨਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੋ ਹੋਇ ਜਾਵੇ
ਗੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪੂ ਮਿਟੈਗਾ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਰੀਬ ਰੂਪੀ ਦੇ ਨ੍ਹਾ ਅਰੂਪੀ ਗਿ
ਗਾ ਹੈ ਪਰ ਅਜੋਨਾ: ਨਾ ਸੁਹੋਣ ਵਾਲੀ। ਅਟਲ॰ ਨਾਮ ਦੇ ਧੀਰਜਾ।
ਨਾਏ: ਜਪੋ। ਪੂਰਨ॰ ਮੈ। ਬੇਦ ਮੈ ਭੀ। ਸੁਖਿ॰ ਤੋ ਆਚਰਣ॰ ਕੀਰਤੀ
ਰੂਪੀ। ਛਤ੍ਰ॰ ਗੁਰਕਾਈ ਦਾ ਦੇ ਜੁ ਸਰੂਪੀ। ਨਾਨਕ॰ ਜੀ ਕੋ। ਤਿਸ
ਗਦ॰ ਜੀ ਕੋ। ਅਮਰ ਗੁਰ॰ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲ ਕੇ। ਪਾਹਿ: ਪਾਸੁ। ਹਰਿ ਬਿ
ਸ॰ ਕਰੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਜਗਤ॰ ਮੈਂ। ਸਿਚਰਉ: ਪਰਦਿਰਿ ਤਉ।
ਸੰਪਨਾ। ਸੁਜਉ: ਮਰੈ ਹੈ।੧। ਦੋ ਅਰਥ ਹੈਂ। ਦੇਵ ਪੁਰੀ: ਇੰਦ੍ਰ
ਪੁਰੀ ਮੈਂ। ਗਾਜਉ॰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ। ਹਰਿ॰ ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਰਹਸ:
ਅਨੰਦ। ਦੇਵ: ਇੰਦ੍ਰ ਤੇ ਕਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤਿਨ ਲੋਕਾ। ਜੋ ਪਾਹਿ: ਕ
ਹੈ। ਅਸੁਰ॰ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਵੈਰੀ ਥੇ। ਤਿਨ॰ ਕੋ ਰਿਦੇ। ਪ੍ਰਤਿਕਾ ਇੰਦ੍ਰ
ਕਹੈ ਕਾਟੈ ਸੁ ਪਿਛਲੇ। ਦਾਸ॰ ਕਾ ਦਰਸਨ। ਪਿਰਥਮੀ॰ ਮੈਂ। ਅਥ
ਦਾ ਦੇਵ ਪੁਰੀ: ਬੈਕੁੰਠ। ਹਰਿ: ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕੋ। ਰਹਸ: ਉਤਸਵ
ਸੁਰਦੇਵ! ਸੁਰਪੂਜਨੀਕ। ਤੋਹਿ: ਤੇਰਾ। ਜਸੁ॰ ਨੂੰ ਤਿਨ ਲੋਕਾ। ਅ
ਸੁਰ॰ ਕੰਸਾਦਿਕ। ਤੇ: ਤਿਨ ਕੋ। ਅਬ ਛਤ੍ਰ॰ ਜਸ ਰੂਪੀ। ਅਸ
ਪਾਜਰ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਆਇਆ ਉ: ਆਇਆ ਹੈ।੨।੧੯।।
੧੬ ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਮਹਲਾ ੧। ਪਹਿਲਕਾ ਸਿਗਲਾਦੀ
ਪੀਛੇ ਸੇ ਦੇਹ ਭੂਰ। ਜਾ ਦੇਵਾ ਗੁ ਮੈਂ ਗਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜ
ਦੀਏ ਪ੍ਰਤਿ ਸਰਖਾ ਆਈ ਸੀ ਤਾਂ ਸਰਖਾ ਨੇ ਮਸਾਨ ਟੇਕਿਆ ਤੋ ਸ
ਸਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਉਤੁ ਗੀ: ਉਤਾਰੂ ਸੇ ਅਗਾ ਵਾਲੀ। ਪਇ: ਪੇ
ਗਤੋ। ਵਿਹਰੀ: ਉਤਰੀ ਹੈ ਉ: ਮਥਾ ਟੇਕਤਾਂ। ਗਹਿਰੀ ਗੰਭੀਰੀ:
ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵੈਰੀ ਆ ਤੇ ਸਰਖਾ ਕਹੈ ਹੈ। ਜਹੀਆ: ਨਮਸਕਾਰਾ।
ਕਿਵੈ। ਕਿਸਤ ਰਾਮ ਬਣੀ: ਗਰਭ ਵਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇਸ ਨਾ ਦੇ ਭਾਰੁਕਾ।

ਤੋ ਸਭੁ ਕਰਿ ਹੈ ਬਣਾਇ ਰੂਪ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਜੋ ਗਚ: ਚੂਨਾ ਜੀ: ਜੋ ਲਗਾ॰ ਹੈ ਗਰਿ ਤ੍ਰ
ਣ੍ਹੀ: ਗਿਰਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਦੇਖੀਆ ਦਾ ਗਾਫ ਦਤੋ ਜਾਪੀਏ: ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਧਉਲਹਰੀ:
ਧਉਲਹਰਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ॰ ਤਿਨੇ ਹੈ ਅੰਧ: ਹੇ ਨਗਰੀ ਬਣੀ: ਦੇਹ ਰੂਪ ਕਰਮ ਦਾ ਜਗਤ
ਸਰੂਪੀ ਸਨੁਖਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਜਸ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਬਨਾਂ ਕਾ ਆਤਿਆ॥੧॥
ਜਾਣਿ॰ ਹੋ ਮੰਦੇ: ਨਾਗਿ ਹਰ ਣਾਖੀਏ: ਧੂਣੇ ਦਰੂਨੇ ਤਾਂ ਵਾਲੀ ਗੁਰੂ: ਗੁਣਾ॥
ਦੈਣ: ਦਰਚਨਾ ਦਸਤ: ਸਰੀਰ ਅਜੋਤ ਦਾ ਸਾ ਤੇ ਹੈ ਵਪਾਰ: ਹੰਕਾਰਾ ਦੋਹੀ:
ਦੁਹਾਈ ਆ ਦੁਰਜਨਾ: ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਨੂੰ ਆਮਿਤ੍ਰ: ਸਾਂਤਿਆ ਦਿ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਸਜਣ:
ਜੋਤਦ ਸੁਭ ਗੁਣ ਅੰਧੇ: ਹੇ ਨਾਰੀਆ ਦੀਚਾਰੁ॰ ਏਹਿ ਸੁਣਿ ਕੇ ਸਨੁਖਾ ਹਸੀ
ਤਉ ਭਸਮ ਕਰਿਹੈ ਜਜਣ: ਸੀਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੁ: ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤਿ ਸੰਤਨ ਧਨੁ
ਇਦ: ਐਸੋ ਆਦਿ ਟਾਹੁ: ਉਪਰੋ ਨਾ ਪਾਇ: ਹਥਾਂ ਮਰਕੇ ਪੂਛਿ॰ ਗੁਰਾਂ
ਕੋ ਅਤਿ ਡ੍ਰੇਨ: ਤਰਨਦ ਪਤ ਣਕੀਆ ਕਲ: ਰੀਤੀਆ ਛੇਦਾ ਪਰੇ ਸੁਜ
ਣਜੋਏ ਤਾਹੁ: ਤਿਨ ਕੋ ਦਿਵਾਏਨੀ: ਗਦੰਦ ਦੇਨੋ ਕਪਰੀ: ਕਪਰ ਕਾਮ
ਦਿਸਿ ਸਾਰ ਨਦੀਆਂ ਤ੍ਰਾਸਿ: ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਬਦਲਾ ਸਿਖਰ: ਕਾਮ ਕਾ॥
ਤਾੜ: ਹਰੂ ਲੋਭ ਰੂਪੀਆ ਲਹਰੀ॰ ਦਾਸਨਾ ਰੂਪੀਆ ਲਖੇ ਸਰੀ: ਲਖੁ ਆ
ਲਾਇ: ਉਚਾਰਿਆ ਏਕੁ॰ ਸੂਰ ਰੂਪੀ ੪ਾ ਦਨੀਆ: ਮਾਜਾ ਸਾਲਬੁ:
ਗਿਆਨ ਦਾਂ ਨਰਹਾ ਦਸਣ ਦਾ ਲੋ ਬਿਧੀ: ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਕਰ ਕੇ ਦੀ
ਨ: ਧਰਮ ਦ ਪਲੋਕਾ ਪਾਪਿ ਨਿਕਾ ਕਿਧੇ ਗੁਰਜੀ ਨਾਰੀਆਂ ਪਿਟਦੀਆਂ
ਦੇਖੀਆਂ ਤਾਂ ਜਾਣਿ ਕੇ ਕਹੈ ਹੈ ਹੈ ਗਿਹਿ ਹੈ ਗਿਹਿ ਹੈ ਗਿਹਿ ਦਾ ਲੰ॰ ਨਾਸ ਉਣੋ
ਗਿ॰ ਜਿਸ ਪਰੀ ਦਾ ਜੋ ਕਾਰਿ ਦਮਾਇ: ਜਾਮਦੂਨਾ ਅਤਿ੍ਰ॰ ਕੋ ਧਾਤੂ ਲੀਏ॰
ਦਿਸਾ ਮੈਆ ਧਾਉ: ਚਲਾਬਾਧੁ॰ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਆ ਤਲਾਉ॰ ਨਰਕ ਰੂਪੀਆ ਮਾਕ
ਉ: ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਗ: ਆਸਰਾ ਜੀਉ॰ ਹੋਏ॥੧॥ ਛੇ ਦਾ ਕਿ ਸੁਸਟਿ ਕੁਰ
ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ ਤਾਂ ਮਨਮਾਰੀ ਮੇਤੂ ਧਾ ਧੂਮ ਰੋਆ ਆਪ॰ ਸੁਰੂਪਾ ਕੀ ਚਾਣ੍ਹ
ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਮੈ ਹਾਥੁ॰ ਮਨ ਰੂਪੀਆ ਜੋ॰ ਏ ਕੁਲਾ ਹਾਮੀ: ਦੇਖੋ ਛਿਦਾ ਸਰ
ਦਾ: ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਗੁਰ ਸਭੀ ਪਾਲ: ਕਧੀ ਹੋਇ ਹੈ॥੧॥ ਅਗਨਿ: ਤਿ
ਸਨਾ ਰੂਪੀਆ ਜਲ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀਆ ਗੁਰ॰ ਤੇ ਹੋਦਾ ਜਾਲ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦਾਬ
ਦਲਾ ਮਰੈ: ਮਰਨੋ ਦਿਚ ਜੀ॥ ਜਲਿ ਧੰਧੀਆ ਭੁਾਇਆ ਨੂੰ ਸਾ ਭੁਾਪਦ॰
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਛੇਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੇਲੈ ਮਾ॥੫॥ ਛਪੜੀ॰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਰੂਪੀਆ ਕਉਆ॰ ਪਾਪੀ ਜੀਵਾਂ ਨਾਇ: ਸਕਾਂਮੀ ਕਾਮ ਕਰੇ ਗੁਣੀ: ਗੁਣ
ਨਾਲਾ ਚਿੱਤ ਸੁ: ਅਪਾਰ ਦਾਇ ਦੇਓ ਆਇ: ਬਿਧ ਨੀਸ ਕਾਦੇ ਕੋਲੂ ਆਪੀ
ਪੀਠ ਕਾ ਜਪੀਦ ਤੁਹੇ ਆਇ ਦਰਕਾਂਗਾ ਦੇਦ ਨੇਤ ਮੈਆਂ ਨਿ ਸਰੁਪਰ ਜਾਇ
ਕਿਕਸਾ ਤਾਂ ਹਾਂ ਏਕ ਹੀ ਸਜੇ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਅਰੁ ਕਾਂਗ ਰੂਪਾ ਰਹੇ ਨਿਤ ਹੈ ਮਕੇ
ਕਹੈ ਮੇਜਾ ਤਾਹੇ ਤਾਹਿ ਸੁਨਾਲਾ ਪਿਤੂ ਕਰਨੇ ਆਇ: ਆ ਤੇ ਗੁਰ
ਹਾਚਲ ਹੈ ਮਾਰਾ ਦੇ ਸੁ ਦੇਖਿਆ ਆ ਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਚਲੇ ਜਾਂ ਕਾਂਗ ਦੇਸੁ ਮੈਂ॥

ਆਣਿਕੈਇਕੁਛੁਪੜ੍ਹਕਰਗਾਂਵਦਾਲਾਤਿਸੁਪਰਰੁਖਿਆਨਿਕੁੰਦਾਤਿਸਦੇ
ਥੈਲਾਧੁਜਕਪਾਤੈਰਾਹੇਅਿਤੁਇਹੁਦੇਸਹੈਤਾਂਕਹੇਨਾਹਿਥੈਕਰਕੇ
ਨਹੋਤਾਂਚਲਕੇਓਥਰਜਾਈਕਚੋਰਗਿਉਪਰਾਧਿਛਤਿਆਇਥੈਠਾ
ਡੀਸਰੀਤਾਅਦੈਤਾਹੇਸਕਹਾਤੇਰਾਦੇਸੁਹਛੂਹੈਧਾੜਤਿਓਕਾਰੁ
ਆਪਣੇਸੁਭਾਵਕਾਰਿਸਿਟਿਠਕਰੀਰਾਜਾਪਰਤੇਆਪੁਹਾਰੁਗਿਆਤੇ
ਹੇਸਰੂਪਾਂਣਲਗਾਓਹੁਰਾਗਿਕੁਹੇਸੁਨੁਚਿਟਾਕਰੁਜਾਣਕੁਰਵੇਕ
ਕਹੇਕੈਜਾਕਾਰੁਹੈਤੈਹੇਸਕਹੈਂਨਾਹੈਕਾਰਾਨਾਤੇਰਾਜਨਹੈਸੋਹਿਥ
ਮਲਿਜਲੋਆਨੀਚਗਿਰਾਪੂਸਾਦੇਨਜਾਤੈਜਨਮਅਜਾਹਤਾਂਤ
ਦਵਿਤਾਜਰਦਰ:ਨਾਮਵਜਾਤਿਸਿਰਾਰੂਪੀ॥੯॥ਜੀਵਰੂਪੀਨੇਨ
ਹੈਤਿਆਰਾਣੇਯੋਗਇਹੁਕਥਾਂਕਮਾਵਿਦੁਚਾਨਰਰੂਪੀਆਸਰਿਗੰਕ
ਰਾਐਸੀ॥ਜੋਸੀਕਾਰੁਹੈਸਦੀਕਹੀਓਸਰੰਗੀ॥ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਗੁਰੂ॥
ਰੂਪੀਆਦਰੀਆਉ:ਜੋਗਮਤੀਰਥਹੈ॥੧੦॥ਗਣਹੁਕਿਲੀਸੋਆਲ
ਓ:ਕਹਿਣਾਤੂੰ॥ਹੇਭਾਈਆਵਉਜਾਉ:ਜੋਸੇਮਰੈ॥੧੧॥ਟੇਲ:ਤੈ
ਲੋਹੇਂਟਕਕੁ:ਦਿਕੂਮਾ੧ਰਾਲਗੀ॥ਪ੍ਰੀਤਰੂਪੀਚੇਟੁਤੇਜਾਈਐਜਾ
ਤੁਰਿ॥ਤਹੀਚੋਟ॥ਇਕਸੋਂਗਤਾ:ਤਦਹੀਪ੍ਰੇਮ:ਪ੍ਰੀਤਾਪੇਕਾਮੁ:
ਬਾਣਦਾਕੁਰੂਪੀ॥੧੨॥ਧਾਤੂ:ਤਤ੍ਰਾਪਾਇਆ:ਦਿਖਾਲਾਦਿਖਾਇਆ॥
ਭਾਂਡਾ॥ਦੇਹਿਰੂਪੀਆਇਆ॥ਆਉਰੁਆਰਾਸਿ:ਸਠਾਲਿਹੋਇਗਾ॥ਜੋ
ਤਿ:ਗਿਆਨਤਾਦਾਦਸੀ:ਵਜਾਵਸੀਨਾਂਮਦਾ॥੧੪॥ਪ੍ਰਪੂ:ਪੋਰਿਦਾਥਿ
ਧਿਰਦ:ਦਚਨਦਾਉਪਦੇਸਾਅਧਿ॥ਹੈਗਿਆਨਵੈਰਾਗਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰਾ॥
ਭੂਪੈ:ਭੁਲਟੋਵਦਲ॥ਹ੍ਰਿਦੇਸਿਜਾਰਦਲਾਖਰੈ:ਅਤੀਕਰੂਪ:ਥੇ
ਸਠਈਦਾਲੋਕਹਿਜਾਣਹਿ॥ਗੁਰੂਇਕਸਿਖਾਸੁਪਕੁ:ਸੋਦੇਹੇ
ਸਰੂਪ:ਸਠਈਦਾਲੋਛਿਦਾਇਕਿਨਾਂ॥ਗੁਨਦਦੇਰਸਦੀਗੀਆ:ਗਿ
ਆਤਨਅਰੁਥੇਦਦੇਰਸਦੀਗਿਆਤਨਾਂਰਸਕਸੁ:ਹਸੁਜੋਹੈਕਸੀ
ਸਦੇਣਦਾਲੋਇਨੇਕਭੀਨਸਿਧਿ॥ਆਪਾਧਿ॥ਆਤਮਦਸੈਂਣੀ
ਅਕਾਲਿ॥ਦਿਹਾਰੁਦੀਸਰ:ਖਧਰਾਅੱਖਰ:ਹਰੀਦਪੇਤੀਆਂ
ਦੋਆਜਾਲਿ:ਚੰਗੇ॥੧੫॥ਪੀਠਕਾਧੂਮਣਤੇਖੜੀਕਿਧਰਮਕਹੈਂ
ਧਿਰੈ:ਜਾਣੋਕਮਾਵੈ॥ਇਹੁਛਿਦਾਸੀਲਸੈਤਖਧਰਸਕਾ॥ਜੋਸ
ਭਾਦਹੈਜੋਰਖੇਬੀਦਨ॥ਮੋਹਾਦਿਕੋਜਗਤ:ਜੋਗੁਹੈਦਗਰਿਦੇਧੁ
ਜਣਦੀਜਗਤਜਾਣਤਾਹੈ॥੧੬॥ਸਰਾ:ਸੁਰਮਾਹੋਇਆਸਰੀਰੁ॥
ਭੀਦੇਦੇਖੇਤ:ਪਾਤ੍ਰਾਧਿਜੋ:ਦੇਦੋਕੁਰੂ॥ਨਾਕੀਤਾ॥ਤਾਂ॥੧੭॥
ਪ੍ਰੀ॥ਨੂੰ॥੧੮॥ਸਹ:ਸਹੁਪਦ:ਹਿਦਾਜੋਨ॥ਨੂੰਮੁਖਿ:ਦਾ
ਰੋ॥੧੯॥ਤੂੰ:ਤੈਨੂੰਸੀਰ॥ਹੈਕਾਰਰੂਪੀ॥ਤਲੀ:ਨਿਮ੍ਰਤਾਦਾ

ਫਕਰਾ ਰੂਪੀ ਮੇਂ ਗਲੀ॰ ਜਤਿ ਸੋਰਾ ਤਿਰੂਪੀ ਮਾਰਗ॰ ਤ੍ਰਾਂਦੀ ਸੋ॰ ਸਦਾ।
੨੦। ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਆ ਲਕੇ ਨੂੰ ਮੇਂ ਗਏ ਸੇਤ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਸ੍ਰ
ਹਾਇਕ ਟਕੇ ਦਾ ਸਚੁ ਲੂਣ ਲੈਆ ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਵਿਚੋਂ ਲਿਖ ਦੀਆ ਮੂਲੇ
ਜੋ ਮੂਲ ਨਾ ਸਚੁ ਹੋਤੇ ਜੀ ਦੇ ਣ ਲੂਣ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਰਦਿਆਂ ਤਾਂ ਦੇ ਖੇਹਿ
ਆਹੀ ਸਾਂਤਿ ਆਏ ਗਏ ਮੂਲ ਨਾਲ ਹੀ ਗਿਆ ਜਾਂ ਸਿਧੂ ਦੇਸੁ ਮੈ
ਗਏ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਮੇਰ ਤੂ ਸਤੀ ਹੂੰਦੀ ਸੁਣੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਹੈ ਮੈ ਪਾਰਿ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਮਖੀ ਮਿਟਾਏ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਚ
ਇਆ ਪਰਿਕੇ ਸੀ ਕਾਲ ਕਰ ਫੇ ਬੁਲਾਏ ਮੂਲ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ ਪਰਿਦਿ
ਆ ਦੇ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਹੀਰੇ ਮੈ ਜਾਲ ਕਿਆ ਰੁਖੁ ਸੋ ਪਤਿ ਜਿਆਂ ਤੇ ਮੂਦਾ ਆਰ
ਭੀ ਵਹਤੁ ਕਥਾ ਹੈ ਪਰ ਮੂਲ ਕਿਆ ਸੁਣਿ ਕੇ ਸਾਹਿਬੁ ਕਹੇ ਹੋ ਦੋ ਅਰਥ।)
ਕਿਰਾ ਣੂੰ॰ ਪੁਤ ਖੁਦ ਕਾ ਫਿਰ ਮਥੰਧੀ ਆਂ ਦੋਆਂ ਪਾਇ: ਪਤਿ ਤਾ ਜਪੇ: ਜਾ
ਹੀਦਾ ਮਾਲਿਆ: ਪੁਤ ਖੁਦ ਾ ਹੈ ਭਾਈ ਆਦੇਂ॰ ਯਾਦਾ। ੨੧। ਪੂਜਾਂ॰
ਪਖੁਾਰਦੇ ਕੀ ਕਰੇ ਮਦਰ ਤ੍ਰਾਗਾਂ॰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਠ ਦਰ ਤਾਦਾ ਹੋਏ ਤਾਦ
ਰਨ ਵਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ: ਦੂਜੇ ਦਾ। ੨੨। ਗਿਆਨੁ॰ ਨਹਿ। ਧਿਆਨੁ॰ ਨਹੀ
ਐਸੇ ਜੋ ਸਾਖੀ: ਉਗਾਹੀ ਨਹਿ ਮੂਲੋ: ਰੂਪੀ ਮਾਦੇ ਬਾਕੀ:
ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਹਿਇ। ੨੩। ਮਾਣੁ: ਨਰਾ ਮੂਲੇਂ॰ ਮਾਇ ਜਗਤ ਮੈ
ਤੇ ਸਦੋ ਸਾਦ: ਦਾ ਹਰੀ ਦਾ ਇਦੇਹੀ: ਉਰੇ ਪਰੇ ਦੀ ਗਲੈਂ: ਗ
ਲੀ। ੨੪। ਪੀਠਕਾ ਮਦਤਾਰਾ ਨੂੰ ਭੀਤਨ ਸਧੰਦ ਕਰ ਕਰਮ ਲਿਖਤ
ਦੁਖ ਸੁਖ ਨਾਮ ਏਇ ਹੁਕੈ। ਦੋਲ ਵਾਦਰਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਦੇ: ਮੇਲ ਕਰਾ
ਅਧਿਕਾਰ: ਅਧਿਕਤਾ ਸੇਵੀ ਮੈ: ਸੇਵਦੀ ਹੈ। ਜਸੁ: ਜੁਧਿ ਕਰੇ
ਪੀਠਕਾ ਨਾਰਦ ਦੋ ਫਿਰਦਾ ਸੁਗਾਹੁ: ਸਰਾਪ ਕਰਿ ਸੀਤਾ ਲੈ ਗਾਇਆ
ਦਹਸਿਰ ਤੇ ਲਛਮਣ ਮੂਰਛਾ ਨਕ॰ ਆਪ ਸੁਣਾਉ ਥਾਪਿ: ਪਾਇਕੈ
੨੫। ਜੋਗ॰ ਦਸਤੇ ਦੀ ਨਾਉ: ਦੇਤਨ ਆਇਆ॰ ਤਾਂ ਬੂਟੀ ਲਿਆਇ
ਕੇ ਕਾਰ ਕੀਤਾ ਲਖਮਣ ਰੇ ਪੰਦਦਾ ਦੈਤ: ਗੰਦਦਾ ਕਾਮ॰ ਸਿਰ ਕੀਦ
ਆ ਰਾਦਰਾ ਦਰੂ ਤੇ ਆਪ ਮਾਰਣਾ ਫਿਰ ਤੇ: ਕਰਮਾ ਰਾਮ ਕੇ ਭੀਦ
ਹੇ ਭਾਈ। ੨੬। ਪੀਠਕਾ ਏਕ ਦੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲਹੌਰ ਗਏ ਤਾਂ ਹਾਂ
ਤੇ ਕ ਸਾਈ ਹਤ੍ਰਾ ਕਰ ਰ ਦੇਖੇ ਤੇ ਕਹੈ ਲਾਹੌਰ॰ ਸਹਰ ਮੈ ਜਹਰ॰
ਦਤਾ ਪਹਰੁ॰ ਹੈ। ੨੭। ਮਹਲਾ ੧। ਪੀਠਕਾ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਸ
ਰਾਪੁ ਜਾਣ ਕੇ ਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤੇ ਕਹੈ।
ਸਹਰੁ: ਸਾਹਿਰਾ ਦਤਾ ਹੈ ਇਗਾ ਸਰੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਿਫਤੀ: ਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਦਾ ਘਰੁ॰ ਹੈ। ੨੮। ਮਹਲਾ ੧। ਪੀਠਕਾ ਲਹੌਰ ਦੇ ਪਾਸੁ
ਨਗਰ ਮੈ ਉਦੋ ਸਾਹੇ ਨਾਮ ਸਾਹੂਕਾਰ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿਖ

ਪਾਜੀਉਦੇਸਹਾਭੀਦੇਖਣਾਹੈਤੌਕਹੈਂਅੰਨੀ: ਅੰਨਦੀਆਉਦੇਸੀਅ:
ਉਦੇਸਾਹੀਾਦਰੀ: ਦਜੀਮਨੀਦਾਹੈਾਕੁਕੜੀ: ਕੁਕੜੀਅ ਧੀਆਪੇਰੀਆ
ਰੈਨੀ: ਭੈਣਾਧੀਮੀ: ਧਮਚੜ੍ਹਾਪਾਇਰਹੀਆਹੈ ਦ ਹਵੇਲੀਆਹੈਾਸਤੀ:
ਸਕਣੈਦ ਸਤਿਵਦੀਆਂਨਾਂਗੀਸਾਂਣਾਜਿਆਪਾਂਕਦੇਰਿਸੈਦਾਕ
ਈਮਰਕਦੇਕਿਜੇਦਾਤੇਉਦੇਸਾਹਆਪੁਜੋਕਿਸੇਤਲੈਦੋਾਸਹੀਮੀ:
ਸਾਹਿਮਦੇਕਲੇਵਾਂਨੂੰਵਾ ਦੁਖਦੇ ਲੋਕਾਨੂੰਅਸਬਦ ਉਦੇਸਾਹੈ।
ਜੋਹੈਮਨਾਅੰਨੀ: ਵੁਦੈਤੁਦੀਆਉ: ਕਿਸੇਸੌਕਰਕੇਦੇਸੀਅ: ਦੋਸ
ਹੀਾਪਰੇ: ਹੁਦੇਮੈਾਕੁਕੜੀ: ਦਸਨਾਂਾਰਨੀ: ਆਸਾਣਕਿਆਧੀ
ਮੀ: ਸਰੀਰਹਵੇਲੀਮੈਂ ਧਮਚੜ੍ਹਾ: ਰੋਲਾਸਿਕਛਾਂਦਾਸਤੀ: ਸੇ
ਕੜੀਆਂਦਾਸਤੁ: ਪੰਚਾਇੰਦ੍ਰੀਆਂਤੇ ਆਸਾਣਕਿਸੂਏਹ ੧੧ਕੁਮੀ:
ਇਸਿਆਂਦੇਦਸਤੇਾਆਰੋਮਨਜੋਹੈਜੋਲੈਦੈਂਦਾਸੁਹਰਿਪਾਸੋ।
ਨਾਹੀਂ। ਹਰਿਭੁਜਨਮੈਾਦੇਮੁ। ਦਸਾਕਰਾਾਸਹੈਮੀ: ਦੁਖਾਨੂੰ।
ਦਟਾਪੀਠਕਾਕੁੜੀਪਰਸੁਧਾਚਿਲੋਸਤਿਸੰਗੀਬਾਹਰਕੁਸੰਗੀ
ਭਜਾਂਸੋਮਿਲਆਵਣਾਵਿਚੁਇਕੁਤਾਲੁਦੇਕਨਾਰੇਫਬੈਜਲਸੁਕਾਹ
ਇਆਵਿਚੁਕੈਲਕੁਮਲਾਣੋਹਇਦੇਖਕੇਕੰਲਨੂਨਿਸਾਨਾਰਖਕੇਤ
ਸਨੂਕਹੈਾਪਬਰ: ਹੇਕੋਲਾਦਦਾਂ। ਜੋਾਹੈਕਦੋਲਕਰਿਹਾਂਦਰਸਦ
ਨਿ: ਰੋਗਾਾਚਿਹਿ: ਹੈਾਨਾਕਾਂ ਕਦਲਕਹੈਾਜਾਣਾ: ਜਾਣਦਾਹਾਂਵ
ਦਗਾਨੂ: ਤਰੀਆਂਤੇਖਿੜਨਾਤੇ ਸੁਗੀਤਾਤੇਪੂਰੀਆਦਿਨ: ਰੋਗਾਦ
ਸਨਾਂਪਬਰ: ਹੇਭਾਈਾਦਲਾਂ ਸਰਧਾਭੁਕਤੀਨਾਲਾਕਦਲ: ਹੇ
ਭਾਈਾਕਿਚਨ: ਸੁਧਾਰਿਦੇਾਦੋਸੂੜ੍ਹੇ: ਸਿਜੋਾਕਾਲੀ: ਦੋਸਰੂਪਾਦੇ
ਹੁਰੀ: ਦੇਹੀ ਦ ਧੁਧੀਾਨਨਕਾਂ ਦੁਕਰਹੋਨਰਾਪਾਣੀ। ਨਾਮਰੂਪੀ
ਪਰਫੁਲੈ: ਫਲੈਗਾਹੋਾਨਾਲਾਚਰਵਜਾਇ: ਬਦਣਮਨਨਾਰਿਧਾ
ਸਣਸਾਖਸਾਤਕਾਰਾਦਿਨੁ: ਰੋਗਾ। ਕੁ। ਪਹੁਚਿ। ਕੋਸਰਚੀ: ਰਿ
ਆਤੁਦਾ ਬੇਦਾਸਿਧਾਂਤ ਸਮਾਣਿਆਾਪਤਿ। ਸਟਾਦਾਚਤੀਦੀਪੁ
ਪਾਤਿਮਸਰਹੈਨ: ਐਸਦੀਆਂਕਰਾਇਆਾਏਦੈ: ਇਮਰਖਹੀ
ਵਿਹਾਏ: ਬੀਤਾਾਦਾ ਸਰਹੈਨ: ਪਟਪੁਟਰਖਦਾਾਏਦੈ: ਸੇ
ਵੈਹੀਅਵਿਹਾਏ: ਤਿਸਾਰੂਾਆਖੀਸੇ: ਲੈਜਾਏਦੇ ਨਾਲੈਜਾਏ
ਜਾਏ: ਜਾਂਦਸਮੁਦ੍ਰਤਾਾਰ੧੧ਪੀਠਕ ਕੋਈਨਰਗਾਰੀਧੁਸੀਤੋ
ਭਲਾਸੀਜੰਧੀਨਹੈਾਆਤਾਂਧਿਸਖਭਜਾਤਿਸੁਖ ਕਹੈਾਰ
ਇ: ਜੀਵਾਚਲੇ: ਚਲਜਾਹੀਹੈਾਬੁਢਾ: ਦੇ ਧਨਾਚੋ
ਇਾਗਲਾਂਭਾਦੋਾਖਾਤੀ: ਖਾਤੇਗਰਭਦੇਦੁਖਸੈਾਦੋਵੰਗ
ਰਕਸੋਂਾਕ ਨਾਵੇਲੀ। ਗੋਉਾਖਾਤ। ਸਭਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਗਲਲ

ਤਾ ਕਿਨਕਾ: ਕੇਨਿਆ ਅਹੰਚਾਰੀ: ਬਹੁਕਰਮੀ ਗੋਕੇ ਰੂ: ਰੂੜ੍ਹਾ ਵ
ਦੀਆ: ਕਰਕ ਣੀਆਂ ਮਾਨੰ ਕਰਨਾ ਛੁਟੇਦਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਇਕਨ
ਮਜਾਹਿ ਦੀ ਸਾਰ ਤਾਂ ਪਾਹਿ ਪੁੰਨ ਪਾਪਾ ਬੂਝੀ ਏਤੇ ਹੋਇ ਜਿਤੁ
ਨੈ ਪਛੁ ਕਰ ਹੈ ਹੋਂਦ ਨਾਨਕ ਇਕ ਨਾਮ ਚੋਚਿਤ ਆਵੈ ਤਾਂ ਪਾਪ:
ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸਾਰ: ਵਿਛੜ੍ਹ ਦੂਰ ਹੋਇ ਧੁਧੀ: ਧੁਧਾ ਤਰਗਿਆ
ਨੁ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਰਹ ੧੯ ਸਲੋਕੁ ਮਹਲ ੩ ਕੀਆ੦
ਸਿਸਾਰ ਮੈ ਸਾਗਿਆ ਨਾ ੧ ਪੀਠਕਾ ਤੀਸੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਪਾਸੁ ਇਕ ਦਿਨ ਆਇਆ ਵਿਸੁ ਲਿਗਰੋ ਰੋਟੀ ਨ ਖਾਈ ਤੇ ਰਮ
ਤਲਈ ਜਿਥੋ ਚੌ ਕਾਧ ਣਾਇ ਕੈਤੇ ਬੇ ਚੰ ਮੁਜਾਂ ਹੜੀ ਨਿ ਕਲੇ ਸਿ
ਪਿਆ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਭਰਨ ਿਜਾਈ ਪਿਆ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੁਹੋ
ਦਿਤੋ ਦਾ ਧਰਮ: ਪਨੋਹਾ ਰਾਪਦਾ: ਸਰੂਪ ਜੋ ਤਾਂ ਕਾ ਭੇਜਨ:
ਗਿਆਨ ਦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਾਵੇ: ਖਾਆਏ ਨ ਖਾਵੈ ਆਪਾ ੨ ਮ
ਖੰ ਜੋ ਹੋਆ ਭਜ: ਕਰਮਾ ਦੇ ਛੁਟੇਦਾ ਜੋ ਏਹੁ ਕਰਮ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਚੂਕੁ
ਕੈੰ ਨਭੀ ਤੇਭੀ ਮਨੁ ਸਚਾ ਅਖਰ: ਹਰੀ ਅਤਿ ਸਾਧਿਨ ਣਠੋ
ਨਜੋ ਏਹੁ ਚਾਲਾ ਧ ਲਾਲਚੇ: ਧੰਧਿਆ ਮੈ ਛੁਟੇਦਾ ਮਾਇਆ
ਮੋਹਣੀ ਦਾ ਧਧਾ ਧਾਹੁ ਰੂੜੇ ਹਾ ਵੇਲ ਸਰਧਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਤ
ਚੜ੍ਹੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲੁ ਆਣਿਆ ਦੇਣਗੇ ਹੋਇ ਹੈ ਓਹੁ
ਨਾਗ ਦ ਓਨਾਂ ਗਿ ਮਾਇਆ ਆਣਗੇ ਨਾ ਮਿਲਹੀ: ਨਹੀ ਮਿਲ
ਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਦਾਗੀ: ਦਾਗਲੇ ਦਤ ਪਾਖੰਡੀਆ ਸਾਰਿ ੪ ਕੁਤੇ ਦਤ
ਲੋਭੀਆ ਲਿ ਗਾਰਾਂ ਨਾਲ ਤੇ ਓਹੁ ਆਪਣੇ ਮੇਲੈ ਧਾਹੇ ਭਾਈ
ਸਲਾਹੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਹੇ ਓਸਦਾ ਸਦ ਰੁਸਤਾ ਸਿਗੁਹੋ ਧੀਰਾ: ਦੂਜਾ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਜੋ ਆਦਿ: ਹੋਂਸੋ ਪਰਹਰਿ: ਗਿਆਰਾ ੧ ਦੈਖਾ
ਹੋ ਅਸਾ ੫ ਕਰਮ ਕਰਿ ੯ ਖਿਪਿ: ਸੂਰ ਦ ਬਕੁ ਛੁਟੇਦਾ ਅਖੀ
ਖ ਲਖ ਖੁਹਾ ਣੁ ਅਲਖਿ: ਅਲਖ ਨੂੰ ਜਾਣੁ ਕੇ ੧੦ ਜਾਣੰ ਦੇ
ਸਧਰੀ: ਸਧਸ ਕਰਾ ਭੁਖ: ਤਿਸਨਾ ਨਿਰਮਲ ਉਜਲੇ: ਉ
ਜਲ ਤੇ ਵੁ ਜਿਲੋ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਗਾਏ ਦ ਨਾਮੀ ਦਿਖੋਰ ਤੇ ਓਹੋ
ਜੋ ਸੋਦ ਤੋ ੧੧ ਭਗਤੀ: ਪ੍ਰਿਤਿ ਧਰ ਤਾਲੇ ਚੌ: ਚਾਹੋ ਭਗ
ਤੀ: ਸੇਵਾ ਭਾਇ ੫ ਪ੍ਰੇਮਾ ਰਸ ਮਿਠੇ ਸਾਲਣੇ: ਸਲੁਣਾ ਮੀ
ਠੇ ਆਦੇ ਧਾਣੀ ਕਰਾ ਛੁਟੇਦਾ ਸਿਰ ਦੇ ਚੋ ਆਗਾ ਰੋ ਆਗੇ
ਜਾਇ ਤਾਂ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਗੇ ਰਾਖਿਆ ਭਗਤੀ ਨਾ ਤਿਪਤ
ਇ: ਰਿਧ ਤਿਆ ਦੇਣਾ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗਾਇ ਕੋਣ ਹੁ

ਗਿ॰ ਮੈਂ ਜੋ॥੧੩॥ ਕਿਤੁ: ਕਨੂਾ ਰਸਿ: ਨਾਲੁ॥ ਉਤਾਰ॰ ਦਾਹੇ॥
੧੩॥ ਘਰ॰ ਵਿਚੋ ਸਦ ਜਾ ਰੂਪੀ ਧਨੁ॥ ਕ੍ਰੋਧ॰ ਨੋ॥ ਲੋਇ: ਲੋਕ ਦ
ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤੋ ਅਗ੍ਰਨਗ॰ ਕਰਾ ਜਾਰੇ॰ ਹੈਂ॥ ਨਾਮ॰ ਰੂ
ਪੀ ਰਤਨ ਦੀਪਾ॥ ਯਾਹਿ: ਵਹਿ ਕੇ ਸਿਸਾਰ ਮੇਂ ਨ ਨਾਰਕ ਮੇਂ ਪੇਰ ਕੇ
੧॥ ਅੰਤਰ॰ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ॥ ਬਾਣੀ॰ ਕਰਦ ਭੁਨਾ ਦੀਵਾਣੀ॥
ਦੇਖੇ॰ ਭੀ॥੧੫॥ ਸਹਜ॰ ਗਿਆਨਾ ਦਸਵੈਂ: ਨਉ ਸਰ ਗਮਿਜਾਰ
ਹੈ ਦਸਵਾਂ ਆਕਾਸ਼ਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਤਿਥੇ
ਭੁਧਿ: ਅਵਾਦਿਆ ਨਿਦ੍ਰਾ ਭੁਖ॰ ਤਿਸ ਨਾ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਕਰਕੇ
ਸੁਖ॰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਰਾਮ॰ ਦਾਹੇ ਆ॥੧੬॥ ਕ੍ਰੋਧ ਪਾਦਿਕਾ ਸਭ॰ ਜੀ
ਵਾ ਜਾਹਿ: ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਣ॰ ਹੋਰ ਸਭ ਕਰਮ॥੧੭॥
ਧਾਰੀਅਨੁ: ਧਾਰੀ ਹੈਂ ਆਪਿ॰ ਹਇ ਸਜਨਮ ਮੈਂ ਭਈ॰ ਬੁਧੀ
ਸੰਸਾਰ ਦੁ ਲੋਇ ਨਾਮੁ॰ ਕਰਾ॥੧੮॥ ਅਖੰ॰ ਚੀ ਕਰਤਿਆ: ਕਨ
ਗਿਆ ਤਿਲੁ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪਈ ਜਦੋਂ ਦੇਹੋਂ ਕਾਲੁ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਜਾਈ: ਜਾਤਾ ਹੈ ਛੇਦ੍ਰਾ ਪੁਤ ਨਾਲ ਮੋਹੁ ਕਲਤੁ ਨਾਲੁ ਹੇਤੁ ਮੀਤ॰
ਪਰਤੋ ਸਖਾਈ: ਸਕੀਨਾ ਗੋ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਦੋਹਾ ਆਇ
ਆਸਕੀ ਨਮਨ ਸਕਾ ਸਕਾਨਾ ਇਹ ਸੰਸਾਰਾ ਪ੍ਰਸਰਾ ਮਾਇ ਸਭੀ
ਵਕਾਸੀ ਕਾਇ ਕਿਸ ਰਜਨ ਹਾਰਾ ਨਾਮਿ॰ ਵਿਖੇ॥੧੯॥ ਦੁਖ॰ ਕ
ਗਾਦੁਸੇ॰ ਹੇਤੁ ਕਰਾ ਹਉਮੈਂ॰ ਰੂਪੀ ਸਵਾਦਿ॰ ਕਰਕੇ ਜੋ
ਮੈਲਿਆ: ਮੈਲੇ ਹੀ॥੨੦॥ ਬੋਲੇ॰ ਸੁਧਾ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਕਿਨਾਤੇ
ਹੋਰੇ ਅੰਧਲੇ॰ ਗਿਆਨ ਵਿਰਾਗ ਤੋ ਅਗਨੀ: ਤਿਸ ਨਾਸ
ਭਤੇ: ਨਾਤ ਪ੍ਰਸਵੇਦਕਾ ਵ ਗਿਆਤ ਵ ਸੁਣ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਗ
ਸ: ਚਾਂਦਨ ਵ ਉਚਾਰਨਾ ਸੁਧਿ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਬਚਨਿ॰ ਨਾਲ
ਵਿਸਾਸੁ: ਨਿਸਚੋ ਗਨੀਆ: ਸੋਤਾ ਦੇ ਸਿਦ॰ ਭੂਤੀ ਕਰਾ
ਦਿਗਾਜ: ਅਨੇ ਦਹੋ ਤਾਜੁ: ਤਿਨ ਤੋ ਅਨਕ॰ ਮੈਂ ਕਾਗਾ
ਇਆ॰ ਰੂਪੀ ਕੁਭਿਅਗਮ: ਕੁਤੜੀਆ ਪਾਥੀਖ: ਇਸ
ਰੂਪੀ ਧਿਪ ਕਰਕੇ ਆਪਿ: ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧੀ ਹੈ ਜਾਹਾ ਸੁਪਨੀ
ਹੁਸੈ ਤਾਹਾਂ ਪਡ ਸਤਾ ਹੈ ਜਰੂਰ ਭੀ ਸਹਾਂ ਮਾਰ ਕਾਹੈਤ
ਹੈ ਤਹਾਂ ਕਾਲੁ ਮਾਰਿ ਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਾ ਨਾਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਮਾਰਕ
ਸਪ ਹੀ ਕੇ ਦੁਰਿ ਕਰਣ ਕੇ ਤੇ ਪਧਰੂਮ ਕਾਲੁ ਭੁਜੰਗ
ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸ਼ਾੜ੍ਹਿਆ ਆਰੋਹੰ॰ ਹਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ

ਮਣੁ ਕਾ ਹੈ ਗਰਾਰ॰ ਰੂਪੀਆ ਹੀਆ ਗਰਰੂ: ਗਾਰੜੂ ਸਬਦ ਰੂਪੀਆ ਮੁਖਿ॰
ਕਰਾ ਪਾਇ॰ ਪਾਨੂੰ ਦੇ ਹੈ ਅਖਿ ਲਾਇ: ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾਂ: ਤਿਨਾ ਤੋ ਮਾ
ਰਚੁ ਮਾਇਦਾ॰ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਲੂਕੀ: ਚੂਆ ਤੂੰਹੀ ਆ ਖਾਬੇ: ਖਾਂਦਦੇ ਹੈਂ ਭਾਇ॰
ਦੀਆ ਪਰਿਰ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਫ ਦੇਵ ਦਤੀਆਂ ਦੇ ਅਪਤਾ॰ ਕਾਂ ਤਿਸੁ: ਤਿ
ਨਾਂ ਗੁਰਿਆਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਇ: ਖੋਏ ਹੈ ਅਮਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਗਾਰ॰ ਕੇ
ਰਤੂ ਨਾਮ॰ ਨਾਲਾ ਰਹੀਆ ਪਾਵਨ: ਪਾਦ ਤੇ ਬੋਲੋ ਅਸਾਪਰਨ: ਸੋ ਨਾਰੀ
ਜਰਨਾ ਸੀ ਰੂਪੀਆ ਸੂਤੀ: ਦਿ ਸੰਖਿਤ ਹੋਈਆ ਰਹੇ ਬਿੰਦ॰ ਰੂਪਾ ਨੂੰ
ਦ॰ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈਂ ਰਪਾ ਨਾਮ॰ ਦੇਵ ਪਾਰ ਸੋ ਲਗੇ ਹੈ ਸਿ ਆਪਦੇ:
ਸਿਜਾ ਹੀ ਦੇ ਹੈ ਜਉਦਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀਆ ਪਰ ਭੂ॰ ਪੂੰਨ ਦ ਸੂਪਾਰੂ
ਪੀਆ ਪ੍ਰਿਮ: ਪਿਰੀ ਦਾ ਆਪਿ॰ ਜੋ ਰਘਟਿਕ: ਸੁਣਾ ਛੈਦਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ॰ ਦੀ ਹੈ ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵ ਕਾ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨਕ
ਰਾਦ ਹਰਿ ਦਿਖੇ ਆ ਬਾਣੀ॰ ਆਂਦੇ ਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਰੂਪੀ ਰਹੀ ਅਸੀ:
ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀ ਪਤੇ: ਦੇਸਾ ਜੇ ਕਹੋ ਕੁਛੂ ਅੰਤ ਭੀ ਤੇ ਬੁਝ ਅੰਤ ਦਾ
ਪਾਪੀ ਤੇ ਗੁਨਹਗਾਰੂ: ਪਾਪੀਆ ਤੇ ਪਾਪੀ ਨਲੇਖਾ॰ ਦਾ ਪਖ੍ਰਸਿ॰
ਕੋ ਤਿਨ॰ ਕੀਆ ਰਪਦਿਛਾ ਤ੍ਰਿਕ: ਕੇ ਸਿ ਸਾਰ ਫਲੇ ਦ ਹਰਿ ਨਾਲੋ
ਭਾਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਅਮਰ ਨੂੰ॰ ਫਲੋ ਪ੍ਰਿਧੂ॰ ਸਿਸੁ ਚੀਆ ਹੀਰੇ ਰਤਨ॰
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦ ਗਿਆਨ ਤੇ ਦਰਾਰਾ ਲਾਲੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਰਟਾ ਤਾਸੂ॰
ਹਰੀਆ ਭੇਟਿਓ: ਤ ਦਾ ਕਾਰ ਹੈ ਆਪਰ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਮੁਈਆ॰
ਰੂਪੀ ਜੋ ਹੈ ਮੁਈਆਸੁ: ਮਰ ਰਹੀਆਂ ਹੈ ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਦ ਕਰਕੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਆਮਸਤਕ ਮਣੀ: ਕਰਮਾ ਦੀ ਰਤੀ ਆ ਲਿਖਿਆ
ਸ: ਲਿਖੇ ਕਰਾ ਪਾਰਿਆ॰ ਤਿਸ ਕਰਿਆ ਹਰਿ॰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ:
ਭੂਚਾਰਿਆ ਦ ਚਾਨਣਾ ਹੂਆ॰ ਮਰਿ॰ ਮਾਯਾ ਭਾਦ ਤੇ [illegible]:
ਕਲਾ ਨਹੋ ਦੈਆ ਪ੍ਰਭੂ॰ ਤੇ ਆ ਦਿਗੁਤੇ: ਪ੍ਰਸਗਏ ਪਰਮ [illegible]
ਸੀਆ ਦਿਰੋਈ ਪਰਾਸ ਹੋਈ ਆ ਜਉ॰ ਹੋਰਾ ਤ੍ਰੀਪਦ [illegible]
ਊਚੀ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਭੂਲਿ ਨਾਤੇ ਭੀ ਊਚਾ॰ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਆ [illegible]
ਫੇਰ ਦ ਸੇਵਕ ਹੋ ਆਪਿ॰ ਤੇ [illegible]
ਕਰਿ ਭੇਖ ਸਭ॰ ਜੋ ਭੇਦੇ ਕੋਈ॰ ਤਿਭੀ ਪਉੜੀ॰ [illegible]
ਪੀਆ ਕਰਮਿ॰ ਕਰ ਸੋ [illegible] ਗੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਚਾਰੋ [illegible]
ਤਰਿਆ ਹੂ ਦਸੋ ਹਰੀਆ ਮਰੈ॰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਦਤੇ [illegible]॰
ਨਾਮ ਕਰਾ ਜੋਇ: ਜੋ ਭਾਹੋਇਆ ਰੂਕਾ ਦੁਖ॰ ਕਾ ਦੇਖਿ॰ [illegible]
ਸਣਾ ਰੂਪੀ ਜਲੁ ਹੈ ਪਰਾ ਮੇਰਾ ੨੦ ਸੁਤ ਬੀ ਨਾਮਾ [illegible]:

ਵਗਦੇ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਵਿਹਾਇ: ਬਿਤਾਈਅਦੇ ਪ੍ਰਾਮੁਖਾਂ ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ:
ਉਜਲੋ ਕਦਾ ਸੁਖਾ ਪਾਰੰ ਹਰੀ ਕਾ ਸੁਖਾ ਆਇ ਵਿਚ: ਗੁਰ ਕੋ
ਨੇਮੈਂ ਵਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੇਂ ਕਰਣਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੁਭਾਇ। ਸੁਭਾਵ
ਕਾ ਗੁਰਿੰ ਰੂਪੀ ਆਦਿ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆ ਤੇ ਸੋ ਜਾਨ ਲੰ ਤਾ ੩ ਤ੍ਰਾਮਾ
ਧਾਰੁ: ਆਧਾਰਾ ਉਰੰ ਮੇਂ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗੇ ਹੋਏ ਦਾ ਹ
ਰਿਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ: ਧਾਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰ ਪਾਈਏ ਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਜਾ ੩।੪। ਧਰ ਲਿਆ: ਸੌਦਾ ਹੀ ਹੈ ਆਹੋ
ਸੰਵਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਨਾਲ ਜੋ ਜਪਣਤ: ਸਿਸੀ ਦ ਪਾਉਤਾ ੩
ਧਾ ਛੇਦਾ ਪੀੜ ਤੁ ਪਾਣ ਪਾੜੁ ਥਕੇ: ਮਰੇ ਜਾਇ ਥਕਿ ਰੂਪਾ ਜੋ
ਨੁੰ ਹੈ ਮਲੁ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਹਰਿ ਹੋਦੈ ਤਾਂ ਮਨ ਨਾਦੇ ਕਰੋ ਦਰ
ਸਿਰ: ਹੋਦੈ ਭੰਡਾਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ੩। ਪਾਆ ਸਾ ਹੋਇ ਦਿ
ਕਾਰੰ ਦੀਆ ਮਰਿ ਬਿਨਜਿ: ਮਾਰਿ ਮਰਿ ਜਾਇ ਥਿਨਦਰ: ਖਿਨ ਜਮੇ ਖਿ
ਨਸਮੇਂ ਹਉਮੈਂ ਰੂਪੀ ਦੁ ਤੇ ਹੋਰਾ ਨਾਮ ਦੂਜਾ ੩ ਮ ਤੇ ਤੰ ਰਿ
ਪੰਜਿ ਨਕੀਤਾ ਹੈ ੩। ਪਜੇਕ: ਜੇਤਾ ਧਾਰਿ ਦਸਾਇ: ਵਸੁ ਚਲੋ
ਧੁਹੋ: ਧੇਹੁ ਕਰੋ ਗਾ ਜਿਸੇ: ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਕ੍ਰਿੰ ਜੋਤਿ ਸਦੋਂ ੩
ਲਖ੍ਹੰ ਦਿਸਾਂ ਰੂਪੀ ਦ ਪਾ ਧਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਤਿ ਸੰਗ ਤੇ ਮੇ
ਲਿੰ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਂ ਮਲ: ਪਾਪ ਦ ਹਉਮੈਂ ਰੂਪੀ ਜਾ ੩।
ਭੁਖੇ: ਤਿਨਾ ਕਰਾ ਗੁਣ ਲੰ ਪ੍ਰਤਖ ਦਿਸਣਾ ਮੇਂ ਹਥੁ: ਮਨਾ ਕਿ
ਥਾਉ: ਕਿਸੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਾ ਪਾਪ ਰੂ ਦਿਖਾਲਦੇ ਆਰਿ ਕਰਕੇ
ਧਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਖੇਤਿ: ਇਸ ਖੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਜੋ ਕਮਾਵੇ ਨਤੀ ਹੋ।
੪।ਮਨੰ ਨਾਸੁਝੈ: ਜਪੈ ਦਰੁ ਧਾਰ: ਸਾਤਿ ਜਿਰਾ ਦ ਪ੍ਰਲਕ।
ਕੂੜ ਤੇ ਤੂੜ ਦ ਡਨਾ ਭਾਰੂ: ਕੁਰਾ ਕਰਾਂ ਉਪਾਰੇ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ
ਹਥੋ ਹਥੀਦ ਕੀਤਾ ਉਪਰਾਲਾ: ਉਦਮਾ ਦ ਕਰਾ ਦਿ ਇਵਿਆਂ
ਤੇ ਉਪਰਮ ਹੋਇ ਕੇ ਦੁਗਰਤ ਦੇ ਕਰਾਰ ਉਪਾਰਿ ਦ ਕਰ: ਦੇ ਤੇ
ਉਪਰਿ ਹੋ ਦੇ ਦ ਕਲਾ ਤੇ ਉਪਰ ਹੋਦੇ ਦ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਉਪਰ ਹੋਦੇ
ਦਿਤੰ ਨਰਾ ਧਰਵਾਰੰ ਜਹਿ ਤਾ ੪।੧। ਸਬਦਿੰ ਕਰਿ ਜੋਗ
ਸਿੰ ਨਾਲਾ ਪ੍ਰਾਪੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹਰਿੰ ਦੀਆ ਸਬਾਦਿੰ ਕਰਕੇ
ਸਿਧਾਂਪੇ: ਸਿਆਣੀ ਐਸਾ ਥੋਇੰ ਕੋ ਦੁਖੰ ਕਰਾ ੪। ਧੁਰਦੇ: ਹੋਰ
ਕੀਮਤਿ: ਸਮਪ੍ਰੀਤੀ ਦ ਗਿਆਤ ਹੋ ਜਾ ਬਿਬੇਕੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਤਾਸ
ਮਾਨਿੰ ਹੋ ਤਿਨ ਕੋ ਪਛਾਣ ਦੇ ਹੈ ੪।੩। ਧਾਲਕੰ ਦਤਆਰ ਜਾਤ
ਵਿਰਾਧਿ ਸਮਾਨਿੰ ਅਪਿੱਤ੍ਰਿ ਹਛੇ ਨਿਰਮਲ: ਚਗੇ ਤੇ ਚੰਗੇ।

ਪਤਿਕਾ: ਰੰਚਕ ਦਾ ਸਰੀਰ ੮ ਸੂਰਜ ਦੇਵਤਾ ਜਾਣ: ਅਪੁ ਦਿੜਤੀ
ਗਤਾ ਰੂਪੀਆ ਸਉ: ਸੈਂਕੜੇ ਕੁਰਮਾਂ ਦੇ ਆਂਕ: ਪ੍ਰਿਦੇ ਮੋਹ ਦਾ ੬੫ ਪਾਠ
ਲੈ: ਕਹਿਆ ਨਹੋ ਦੇ ਰੋਵੈ: ਉਪਕਾਰ ਕਮਲਾ: ਇਤ੍ਰਿਆ ਹੋ ਰਗੜੇ:
ਰਗੜ ਜਾ ਚਿਰ ਕਹੋ ਦੇ ਤਿਸ ਮੋਂ ਤੁਲੈ: ਸਗੜੇ ਸਲੈ: ਧੁਲੋ ਮਲ
ਲੈ: ਲਵੇ ੧੫ ਜਸੋ ਦਿਵ: ਸੋਹਿਆ ਪਸੂ: ਪੰਛੀਆਂ ਢੋਰ: ਪ[illegible]
ਹਦ ਲੋੜ ਤਾ ਦਾ ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਢੋਰ: ਮੁਰਦਿਆਂ ਗਦਾ੦ ਧਾਣੀ ਕਰ ਦ
ਚੁਪੀਆ ਪ੍ਰੀਤਿ੦ ਮਨ ਦੀ ਪਿਆਰ੦ ਤਨ ਕਾ ਦਿਕਾਰ੦ ਖਮਾਣਿ
ਕਾਵੇਰੋ ਦਾਰੁ: ਟੋਰ ਕੋਰਾ ਜੀਵ ਦਿਆਂ: ਗਿਆਨ ਦੰਨ ਮੀਤਾ
ਨੇ: ਨਾਰ ਹੇ੦ ਹੋਂ ਜੀਵਨ੦ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸੋਹਣੇ੦ ਭਰੇ ਹੋਂ ਦਰਪਾ:
ਸਤ ਸੰਗਤ ਦੇ ਕਿਨੇ ਮੋਂ ੧੫ ਧਾਰ ਮੰਦਰ: ਸਰੀਰ ਸੋ ਸੋ ਦਰ ਹਰਿ:
ਸਮੂਹ ਮੰਦਰ: ਸਰੀਰਾ ਹਰਿ੦ ਨੇ ਪਰਜਾਲੁ: ਭੁਲੀਰ ਦਾ ਜਾ
ਲਕੋ ਮੰਦਰ੦ ਸੋਗਣੇ ਰੂਪੀਆ ਨਿਧਿ੦ ਰੂਪੀ ਜੇ ਹੋ ਡੁਬਦਾ ਨਲ
ਨਾਰਾਰ ਸਖਿ: ਦੀਆ ਗੋਬਾਲੁ: ਲਭਕੇ ਧਨੁ: ਸੋਨਾ ਰੀਆ ਭਰਾ ਦੇਹੀ:
ਭੁਗਾਵਲੀ ਬਾਗੀ: ਭੁਗਾਵਰ ਕੋਂ ਗੜੂ: ਸਰੀਰਾ ਮੰਦਿਰ: ਮ
ਦਗਾ ਹਿਰਦੇ੦ ਮੋਂ ੧੭ ਦਿਕਾਰ੦ ਮੋਹ ਚੁਕਣੀ: ਮਕੁਈ ਤਿਸ ਕ
ਰਾ ਜਬ ਦੰ੦ ਉ ਦਿਸਨਾ ੫(੧) ਮਨ: ਹੋਭਾਈ ਚੁਕੇ੦ ਗਾ ਮਖ੦
ਕਾਟੂੰ ਦੋ ਛਿਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਜਧਿ੦ ਸੋ ੧੯।
ਧਨਾਸਿਰੀ੦ ਗਾਗਣੀ ਦ ਧੁਪੀਆ ਧਨ ਦੇਤੀ: ਪਿਨ ਭਾਗਾ ੨ ਸਭ
ਗੁਣਾ ਰੂਪ ਸਿਰਦਾਲੀਆ ਕਾਰ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀਆ ਸਉ: ਸਾਹ ਭਾਂਤਿ
ਕਾਤੁ: ਧਾਰਿਆ ਥੋ ਸਾਦਾ ਹੋ੦ ਹਰੀ ਨਿਹਾਂ ਧੋ ਸਾਹ: ਥੋਠੀ
ਹੋਭਾਈ ਜਾਉ੦ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਜਨਮ ਮੋਂ ਏਦਰ: ਛੋਡ ਦਰਾ ਹੋ੦
ਛੁਈਆ ਜੋ ਦਰ: ਜੋਰ ਦਰੁ ਨਾਉ: ਨਾਮ ਹੋ ਰਾਗ ਦੰ੦ ਧਾਣੀ ਕਰ
ਹੋ ਰਹਾਉ੦ ਮਨ ਕਰਾ ਧੇ ਨਹਿ੦ ਜਨ ਣਾ ਗਣ ਹੰ੦ ਕਥਾ ਨਾਮ
ਦਿ ਚੀਗਿਆ ਈਆ ਪੁ ਉਪਕਾਰ ਹੋ ਸਾਦ: ਅਨੰਦ ਕੋ।
ਧਾਉ: ਧਾਰ ਦਾ ਹੋ ਥਾਲੇ੦ ਹਾਰੇ ਕਰਮ ਮੰ੦ ਕਰਾ ਸਿਗਾਤਿ੦
ਸੋ ਸੋ ਧੋ ਧਾਉ੦ ਆਰੋ ਧੁਰੇ: ਆਪੇ ਸੁਨਤਿਆ ਦ ਪੂਰ
ਥਜਨ ਮਾਤਾ ਦੇ ਰਿਆ੦ ਮਨ ਕਰਾ ਜਾਉ੦ ਤਨ ਕਰਾ ਪ੦।
ਧੀਨ ਕਾ ਕਿ ਸੋ ਪਾਇਆ ਜੋ ਦਾ ਨੀਆ ਕੇ ਨੀਆ ਚਰੀਆ ਦੇ ਤੇ
ਕਹੋ ਦਾ ਤੀਆ੦ ਜੀਵ ਅਨਦ ਮੋਂ ਸੋਹਣੇ੦ ਕੁਏ ਹੈ ਜੋ ਸ।
ਧ ੧ ਦਾ ਤੀਆ੦ ਜੋ ਸਬਦੁ੦ ਗਾਰਾਂ ਦਾ ਜਸ ਦੇ ਸਤਿ੦
ਸਰੂਪਾ ਗੁਰ੦ ਧਤ ਜੋ ਹੋ ਹਰੀ ਤਿਨ ਆਗਹਿ ਸੋ ਰਾਸੀ੦ ਸਰ

ਹਜੋ॰ ਅ ਪਾਵੈਗੋ ਰੋਵੈ॰ ਪਿਛਲੀ ਅਉਧੀ ਵਿਅਰਥ ਬੀਤੀ ਨ੍ਹਾਂ ਕੇ॰
ਸਤ੍ਰਾਂ ... ਵਿਸਾਰ ਤੇ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ॥੧੩॥ ਬਾਣੀ॰ ਕਰ ਕੇ ਨਾਂ ਕੇ॰
ਨਾਉਂ ॥੧੪॥ ਗੁਰਪੀਰਾਂ॰ ਪੂਜਾਂ ਦੇ ਗੁਰ ਅਰੁ ਪੀਰਾਂ ਚਾਕਰੀ: ਸੇਵਾ
ਕਰ ਕੇ॰ ਹਾ ਸਾਰ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਵਿਬੇਕ:
ਜੀਵਣੀ ਸਰਦੀ ਏਕਤਾ ਦਾ ਕਰੋ ਹਾਰ॰ ਜੋ ਹੈ ॥੧੫॥ ਭਾਈ: ਦਾ
ਰਾਜ ਤਕੀ ਇਛਾ ਮੇ ਕਲਤ੍ਰ: ਨਰੀਪ ਅੰਤਿ॰ ਨੂੰ ਨ ਸਕੀ: ਸਕੇ
ਸਾਇਆ ਦਾ ਹੈ ਅਲਾਇਆ॰ ਹਰੀ ਤਾਂ ॥੧੬॥ ਜੋਹ: ਹਰੀ ਹੁਕ
ਮੇਹੀ: ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਸੇਵੈ॰ ਤੂ ਨ ਕਰਤਾ ਅਰਾਧੇ॰ ਮਨ ਕਰ ਤਾਸ
ਮੈ: ਸਮਾਏ ਹੈ ਆਪ ਸਮਾਏ: ਸਮਾਵੈ ਦਾਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮੁ॰ ਦੇ
ਖੇ ਸਿਜਮੁ॰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਹਾਗਾਹਿ: ਤਤ ਦੇਤਾ ਹੈ ਮਤਿ ਨਾਂ॰ ਨਾ
॥੧੭॥ ਛਿਦਾ ਮਨਮੁਖ ਦੀ ਬਿਧ ਕੀ॰ ਬਧੀ ਹੈ ਪੂਜਾ॰ ਠਾਕੁਰ ਦੀ
ਪਖੰਡ॰ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਾ ਕੁਸਲੁ॰ ਹੈ ਖੇਧੈ॰ ਹੈ ਜੇ ਜੋ ਕਰਮ
ਕਰੇ ਇਉ ਉਡਾਇ: ਨਾਇ ਕੇ ਚੋਤੇ: ਸਿਮਰਿਆ ਪਰਚੈ:
ਜਗਤ ਕਾ ਕਮਾਏ॰ ਸਭ ਜੀਵਾ ॥੧੮॥ ਭਈ ਤਾ ਕਰਤ: ਕੂਤੇ ਹੈ
ਤੇ ਸਰੂਪ ਮੇ ਗੁਰ॰ ਦੇ ਗੁਰੂ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਸਭ॰ ਜੀਵਾ ਛਿਦੁ ਬੀਚਾਰੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨੀਏ ਜੋਤਿ
ਮਿਲਿਏ ਆਪਨੇ ਤੇ ਛਿਦਾ ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ਆਇ ਕਰ
ਮਕਾਰ ਪਾਇਆ ਅੰਤਿ ਨ ਸਚਾ ਹਰੀ ॥੧੯॥ ਸਉ॰ ਨਾਲ ਨੇਹ ਹੈ ਸੀ
ਭੀ: ਬਹੁੜੇ॰ ਹਉਮੈ॰ ਰੂਪੀ ਦੋਖ: ਦੇ ਸਾਲਾਇ॰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਗਾ
ਵਹਿ॰ ... ਕਰਾ ਉਚਰਹਿ॰ ਵਚਨ ਕਰਾ ਗੁਣ॰ ਕਰ ਕੇ ਸਰੂਪ
ਸਦੈ: ਸਮਾਇ ਹੈ ਆਪ ਸਮਾਏ॰ ਦਾਸ ਨਾ ਸਹਾਵੈ: ਗਿਆਨੁ
॥੨੧॥ ਕਮਾਵੈ॰ ਤੂ ਕਰੇ ਸਿਧਾਰੇ॰ ਮਨ ਕਰੇ ਆਹਾਰੁ॰ ਵਚਨ
ਕਾ ਛਿਦਾ ਬਿਖ॰ ਰੂਪ ਪਿਨ ਜੋ ਹੈ ਛਾਰੁ॰ ਭਸਮ ਰੂਪ ਲੇ ਕੇ ਖਾ
ਦਾ ਬਣਾਇ: ਕਬੂਲ ਦੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ॥੨੨॥ ਰਾਗਾ: ਛਿਲੇ ਮੇ ਰਪੈ
ਮਾਵਾਲਾ॰ ਹੈ ਮਨ: ਰਿਦੈ ਮੈ ਦੇ ਹਰਿ ਮਨ ਮੇ ਰਾਗ॰ ਗਾਵਦੇ
ਨਾਦ: ਸਿਖ ਦਾ ਸਭੁ॰ ਹੈ ਪਰ ਹਾਇਨ ਕਾਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਬਾਹਰ: ਬ
ਹਰੇ ਜੋ ਨਰ ਹੈ ... ਨੀ: ਇਨਾ ਨਰਾ ਤੇ ਰਾਸਿ: ਸੁਖ ਹੋਇਆ॰ ਹੈ
ਪਿਛਾ ਰਜਾਇ: ਆਗਿਆ ਹੈ ਤਿਉ ਹੋਵੈਗਾ ਆਗੈ ॥੨੩॥ ਕਰੈ॰
ਆਪ ਕਰਾਇ॰ ਦਾਸ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲੇ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤੁ॰ ਨਾਮ ਕੀ ਤਤ; ਸਾਰ ਪਰਗਾਸਿਆ: ਖਿੜਿਆ ਜੋਤੀ॰ ਮੇ
ਜੋਤਿ: ਬਧੀ ਮੇਲਿ ਲੈਨਿ: ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ: ਜਿਨ ਦੇ
ਮਸਤਕੇ॰ ਮੇਂ ਸੁਭਾ ॥੨੪॥ ਛਿਦਾ ਮਨਮੁਖ॰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤ
ਸਨਾ ਅਗਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ ਧੰਦਾ ਰਖਾਦੀ: ਕੂੜ੍ਹ॰ ਮੇਂ ਕੂੜ੍ਹ॰

ਕਰਕੇ ਮੂਲੋਕਨੂ ਚੁਕਈ: ਜਿਨਾ ਚਿਰਾ ਛੁਡਾਇੰ [illegible] ਜਤੇ ॥੨੫॥
ਧਿਆਇਦਾ॥ ਧਿਆਵਦੇ ਨੋ ਛਿਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤ[illegible] ਤਿਰਾਇਕ
ਰੀਏ ਛਿਦਾ ਸਤਿਗੁਰੰ ਦੀ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਨੂ ਜੋ ਸੇਵਦੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ:
ਗਰਾਨੇ ਹਰਿ ਦੇ ਮੇਲੇ ਸੋ ਮੇਲ ਲਇਆ ਛਿਦਾ ਏਹੁ ਜੋ ਸਾਰੁ ਭਉਜਲ
ਹੈ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਜਗਤ ਜੀਵਨੂ ਗੁਰ: ਗੁਰਾਨੇ ਨਾਮੁ ਬੋਹਥੁ ਦੇਕੇ ਤ
ਰਾਇਆ ਕੀ॥ ਹੋਰ ਗਰ ਲਿਖਿਆ॥ ਸੀ ਲੇਖੁ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀ ਕਰ: ਜੋ
ਜੋ ਦਰਗਾਹ: ਧਰਮਰਾਜ ਤੇ ਤਰ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇਕੇ ਆਪ ਹੀ
ਮੇਲਿੰ ਲਿਆ ॥੨੫॥ ਕਰਿੰ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਨੇ ਚਾਨਣ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਗਯਾਂ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਏਕੰ ਹਰਿ ਨਾਲੁ ਲਾਇ: ਨਾਮੀ ਦੇਖੇ ਭਾਈ: ਭਉ
ਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥੨੭॥ ਰੋਗੰ ਹੈ ਤਿਸ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭੂਲੇ ਹੈ ਹਉਮੈ
ਵਿਖੇ ॥੨੮॥ ਸੋਰਠਿ ਰਾਗਣੀ ਦ ਯੁਧੀਆ ਤਾ ਮੈ: ਤਾਂ ਦੋ ਦੋਲੋ:
ਵਿਚਾਰੋ ਅਨੰਦ: ਸੋ ਦੋ ਹਰਿ ॥ ਦੋ ਕ ਸਾਈ: ਕਸੁ ਆਈ ਛਿਦਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਿਰਤੀ ਚੋਲੇ: ਦੇਹੀ ਦ ਯੁਧੀ ਟੋਲੇ: ਲਭਾ ਗੁਰ:
ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨਾਂ ਮਨਿ ਓਰਾ ਅਨੰਤ: ਹੋਰ ਬੋਮਗ
ਰ: ਪੂਜਾ ਗੁਲੂ ਗੋਲੇ: ਗੋਲਿਆ ਦੇ ਗੋਲੇ ਹਾਂ ॥੨੯॥੧੯ ਸਲੋ
ਕ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋ ਕ੍ਰਿਨ: ਚੇ ਮੁਖਨਾ ਹੋਦ ਨਿਆ ਜਿਦਾਤਾ: ਪਛਾਤਾਸ
ਈ ਨੂ ਬਿਰਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਜਿਨੰ ਦੇ ਨਾਮ ਉਸਦੀ ॥੧॥ ਧਣੀ: ਪ੍ਰੇ
ਮਾਂ ਵਿਹੂਣ: ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਣ: ਪਟ ਦੇ ਭਾਹੀ: ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਭੈਦ
ਕੀ: ਜੁਲਦੀਆ ਨਾਨਕੰ ਹੈ ਛਿਦਾ ਸਹੁ: ਪਿਆਰੇ ਤੈ: ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ
ਕ ਛਿਦਾ ਜਾਂ ਦਿੰ ਦਿਖੇ ਭੋਰੋ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧੀਐ ਨਾਮ
ਤਾ ਸਰਧ ਤੇ ਹੋਵੈ ਬੈਰਾਗੁ ਛਿਦਾ ਰਾਮਾ ਰੁ: ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਮਾਰਨ
ਦਾ ਇਹੁ ਰਾਗੁ ਪ੍ਰੇਮਾ ਤ੍ਰਾ ਪੀਠ ਕਾਕੇ ਸੇ ਬਾਮਣੇ ਨੇ ਆਇ ਏਕ ਬਧਾ
ਗਰੂ ਅਰਜਨ ਕੇ ਨੂ ਅਖਤਰੀ ਹੋ ਇਕੇ ਪੂਜਾ ਖਾਤੇ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾਪੈ
ਨੇ ਤੋ ਕਹੇ ਮੈਂ: ਜਾਂ ਨਾ ਏਕੰ ਹਰਿ ਮਾਗਨੇ ਕੋ ਤ: ਪਨਾ ਛਿਦਾ ਤੂ
ਵੈ: ਤੈ ਨੇ ਜੇਤੀ: ਕਿਤਨੇ: ਜਿਤਨੇ ਕਿ ਤਨੇ ਹੈ ਲਖਦਾ ਰਿਪਨ ਏ ਹੋ
ਅਧਦ ਭੁਕ ਹਿ ਏ ਲਗਾ ਸੇ ਹੋਰ ਨਾਮਾਂ ਦਗਾ ਦਾ ਨਲੈਣ ਤੇਕ
ਹੈ ਮੈਂ: ਮੇਰ ਦਲਾ ਏਕੰ ਹਰਿ ਹੋਵੈ ਤਉ: ਤੇਰੇ ਜਹੇ ਲਖ ਹਜਾਰਦ
ਰਿੰ ਉਪਰ ਜੇਤੀ ਕਿਤਨੇ ਪਿਨਏ ਨੂ ਬਾਮਣ: ਰੇ ਬਾਮਣ ਤੇਰਾ
ਵਿਸਰੰ ਹੈ ਹਰੀਆ॥ ਸੋਰਠਿ ਰਾਗ ਕਰਕੇ ਦ ਸੋਰਠ: ਬੁਧੀ
ਜੋਂ ਨਾਮ ਠੀਕ: ਅਣਭਾ ਦਾ ਸੋਇ: ਸੋ ਜੋ ਹੋਵੇ ॥੫॥ ਜੋਂਨ
ਰਪੁ ਭੇ ਛਿਦਾ ਅਪਿਰਥੇ ਸਰਈ: ਕਰਦੇ ਹੈ ਦ ਜਲਦ ਦੇ ਹੈ
ਛਿਦਾ ਅਨਿਤ ਨਿੰਦਿਏ ਏਕ ਏਕੁ ਸਰੀ ਸਪ੍ਰਭੁ ਦੀਪਾਰਈ॥

ਜਾਰਣੀ: ਪਾਵੈਗੋ ਛੁਟੈਹੋ ਉਤਰਿ: ਫਿਰੇ ਜਨਕਾ ਮਿਰਰੈ ਵਿਖੈ ਹਾਰਣੀ: ਹਾਰ
ਵਡੁਤੈਂ ਦਾ ਪਠਿ ਕਾ ਪਾਰਥਨਾ ਕਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਆਨਿ: ਮਾਨੀਐ ਲਾਹਿ।
ਦੋਨ ਦਾਰਿ। ਕਰ ਨਿਹਾਲੁ: ਨਿਹਾਲ ਕਰਿ ਲਾਇ। ਆਪਣੇ ਦਿਖੈ ਜ
ਨੰ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸੁ। ਜਿਸ ਕਰ ਮਾਸਭੁ। ਜੀਵਾ ਤਿਸਕੈ: ਤੇਰੇ ਆਪੁ ਕਿ
ਮਨੰ ਕੋ। ੭। ਆਰਾਧਣੰ। ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕਰ ਜਭਾ।੮। ਪਾਪੀ: ਪ
ਪਦਾਵਦੇ। ਤੈਤਿਸੁ ਕਰ ਨਰਕ ਮੈਂ ਨ ਜਿਉ: ਦਧੀਨਾ।੯। ਨਾਮ।
ਜੋ ਜਾਜ ਨਾ: ਜਿਤ ਨਾਲਿ ਮਿਲ ਕੇ ਦ ਮੈਜਾਨਨੇ ਧਰਮਰਾਜ ਤਿ
ਨਕਾਂ ਚਦੁਹਿ: ਉਚਾਰੇ ਕੀਤੇ: ਕੀਤਾ ਸੋ ਆਪਾ ਤਦ ਾ। ਤੀਨ
ਦਮੇਰਾ ਪਰਾ।੧੦। ਛੁਟੇਦਾ ਕੁਮਤੀਆਂ ਦੀ ਧੁਧੀ ਖੁਭੜੀ ਖੁਥਾਇ
ਮਿਠੀ: ਪਿਆਰੀ ਜਨ ਕੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕਾਲਾਣੇ, ਜਿਲਾਣੇ ਮੈ।
ਜਿਨੰ ਦੋ ਮਥਾਇ: ਮਥੇ ਦੇ।੧੧। ਛੁਟਦਾ ਜੋਰ ਤੇ ਸਾਹਾ ਆਪਣੇ
ਓਹੀ ਸੁਖੀ ਸੁਰਤੇ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਏ ਹੈ ਆਪਣੇ ਸਦੈ ਨਿ: ਸਦਾ
ਦੋਹੈਂ ਦਾਸਾ ਨੂੰ ਛੁਟੇਦਾ ਧੁਣੀ ਦੇਵੈ ਜਿਉ ਵਿਛੋਹਾ: ਵਿਛੁੜਣੇ ਜਿ
ਨਾਨੂੰ ਜੋ ਲਦਈਨਿ: ਖਪਦੇਨੇ।੧੨। ਸੁਤੜੇ। ਹੈ ਅਵਿਦਿਆ ਮੈ ਨਲਿ: ਜੋ
ਤੇਰ ਜਨਾ। ਕਰਾ।੧੩। ਛੁਟੈ ਦਾ ਦੁਨੇ: ਦਸਦੇ ਗੰਧਰਬ ਨਗਰ ਨੂੰ ਤੇ ਮ੍ਰਿਗ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇ ਜਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿ ਭੁਲਣੇ: ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਜਹੂੰ। ਨਾਮਾ ਤਿਨੂੰ ਕੰਕੋ
ਫਬ: ਸੋਧਨੀ ਕਰਹੋਏ ਹੈਂ।੧੪। ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰਿ: ਉ
ਧਾਰਿਆ ਚਾਹੈਂ।੧੫। ਕਟਣ ਟੜੀ: ਭੈੜੀ ਵਾਦੁ ਦੁਨੈ: ਜੋ ਦੈਤ ਰ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਭਾਈ: ਭਾਵੈਂ ਗੀਤਾਂ ਵਹਾਣੈ: ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂ
ਪੀਆਂ ਲੁਝੈਦੜੀ: ਰੁਝਦੀ। ਜਾਇ। ਸਿਖੀਆਂ।੧੬। ਤਿਨ ਟੜੇ:
ਪਾਤਾਲ ਮਾਤ ਆਕਾਸ ਦ ਮੀਤ ਵਾਜ ਰਹੂ ਪਹਿਮਨ ਧਚ ਹੂਮੁ
ਟਾਦ ਸਦ ਵਿਮਨ ਨਿਧਪੁ ਨਾਸਨ ਰੂਪੀ ਦੇ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਤੇਆ ਪੁਤ੍ਰੀ ਆਗੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਭੀ ਕੁਕਰ
ਹੋਏ ਹੁ ਤਿਹ ਟੜੇ ਹੈ ਦਹੁ ਜਾਇਆ: ਸਭ ਜੀਵ ਨੇ ਦ ਜਗਤ ਸੂਆਨੇ
ਸਚੁ। ਨਾਮਾ ਪਾਸਾਰ: ਪਸਾਰੇ ਦਲੇ ਹੈ।੧੭। ਪਬਾ: ਰਸਤੇ ਖੇਦ
ਕੁਲੀਂ। ਜਗਤਾ ਸਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਪਉਦੇ। ਹੈ ਜੀਵਾ ਅਧਾਰ: ਅ
ਪੈਸਰ ਮੈਂ।੧੮। ਦੇਮਾਦਮ: ਦੇਸਾਹੀ ਦੇ ਮ ਦ ਸਾਸੈ ਸਦਾ ਸਾ ਨ ਹੀ।
ਚੰਗੇ।੧੯। ਮਾਲਿ: ਕਦਾਂਚਿਤ ਖੜੀਦੇ: ਖੁਝਦੇ ਆਪਿ। ਹੋਣੈ
ਦਾਧਾ: ਹੇਭਾਈ ਧਾਹਿ: ਧਾਰੇ ਆਪਾ ਪਰ ਾਹੋ। ਦਾਸੈ ਮੈਂ ਛੁਟੇਦਾ
ਧਨਮਾਲ ਸਬਦੁ। ਰੂਪ ਨਿ।੨੦। ਖਿੰਡ। ਗਿਆ ਨ ਦੇਰਾਕਾਰ ਰੂਪੀ
ਪਿਨਾ: ਲੋਲ ਭਾਜਾਂਦੀ: ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਕੋ ਤੋਲੇ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਦਿਸ

ਰਕੇ।ਤਨਿ॰ਨਾਲ।ਸ: ਜੋਹਰੀਆ ਟੋਲਿ: ਓਂਕ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ।੨੧।ਸਸਹੁੰ
ਤਾਇਕਾ।ਜਹਾ: ਬਹੁਮਾਦਿਕਾ।ਧਾਸ॰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਦਾ ਜਤ ਸਿਗਾ ਤਿਸ ਮੈਂ
ਦਿਸਾਹ: ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ।੨੨।੧੫੩।੧੭੦ ਸਲੋਕ ਮ:੯।।
ਪੀਠਕਾ ਜਬ ਸਾਹਿਬਨ ਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਧਰਮ ਕੇ ਨਿਮਤ ਆਪ ਨਿਸੀ
ਸਦੇ ਦੇ ਨੇਵ ਸਤੇ ਦਿਲੀ ਮੈ ਗਏ ਥੇ ਅਰੁ … ਮੈਂ ਰਿਗੇ ਨੇ ਕੈਦ ਕੀਆ ਥਾ
ਤੇ ਬਡੂ ਆਪੇ ਦੁਕੀਆ ਥਾ।ਤਬ ਸਾਹਿਬਾ ਨੇ ਚਲਾਨੇ ਦੇ ਵਖਤ ਇਹੁ
ਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀ … ਕੇ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੇ ਪਾਸ ਭੇਜੇ
ਥੇ।ਅ: ੯।।ਅਕਾਰਥੁ: ਵਿਅਰਥ।ਮੀਨਿ॰ਭੁਜ ਦੀ ਹੈ।੧।
ਸਿਉ: ਨਾਲ।ਰਤੁ ਰਨੂਧੇ: ਜੁਧਾ ਦਸਥਾ ਇਵ ਹੀ: ਤੇਦੇ ਹੀ
ਲੀਓ: ਲੀਤਾ।ਜਰਾ ਨੋ।ਤੁ ਜੁਠੇ: ਦੀਸੈ।ਕਿਉਨਿ॰ਅਧਬੀ
ਤੀ ਸਿਧ ਪਤਿ॰ਰਥਾਦਿ।ਜੀਨ: ਮੋਤਿ ਗਹੀ॰ਤੇਰਾ।ਸਾਚੀ॰ਧਾਤ
ਪ।ਹਰਿਨਾ॰ਵਾਲ।ਤਿਹ: ਤਿਸ ਨਾ।ਸਾਥ॰ ਹੀ।੬।ਕੀਨਿ: ਕਰਣਾ
ਦੀਨ॰ਹੋਕੈ।ਹਾਬਿਧੁ: ਸਿਧ ਤਾ।ਜੈਹ: ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਏ ਹੈ ਨੀਕੇ: ਸੀ
ਦਾ।ਰੇਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ।ਕਾਹਿ: ਕਿਉ।੮।ਨਾਇ ਨ: ਧੁਨੀ।ਗਹਿ:
ਸੇਖਾ।੯।ਤਿਹ: ਤਿਸਨੂੰ ਛਿਦਾ।ਰੇਮੀਤ ਤੈਂ: ਤੈ ਨੀਤ: ਨਿਤ
ਦੇ ਸਾਤਿ।੧੦।ਚਾਨਹੂੰ॰ਹੇ ਭਾਈ।ਚਤਰ ਸਜਾਨ: ਚੜਤੇ ਚੜਹ
ਰੀਨ।ਛੀਨ॰ਹੋਵੈਗਾ।੧੧।ਹਰਜ: ਹਰਿਜੀ।ਮਨਿ॰ਤਾ।ਭਉ॰ਸੁ
ਸਾਰ।ਰਿਧਿ: ਸਮੂਹਤਾ।੧੨।ਗੁਰਗੋਵਿੰਦ॰ਕੀਹੈ।੧੩।ਜਿਹ: ਜਿਸ
ਕੀ … ਮੈ।ਲੋਹ॰ਨੂੰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਮੁਕਤਿ॰ਰੂਪ ਤਾਹਿ।ਤਿਸਨੂੰ
ਤੈ: ਤੈ।੧੪।ਮੀਤ॰ਜਾਨਤਾ ਹੈ।ਆਨਿ: ਮਨਾ।੧੫।ਆਨਿ: ਹੋਰ
ਤਹਿ: ਤਿਸਨਾ।੧੬।ਬਿਧਿਆ: ਮਾਯਾ।ਧੇਰਾਗਾ॰ਦਾ।ਕਹੁ: ਕ
ਹਿਤੇ ਹੈਂ।ਤਿਹਿ: ਤਿਸਾ।ਭਾਰਾ।ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ।੧੭।ਆਈਆ॰ਰੋਕ
ਮਮਤਾ॰ਕਟੰਬ ਦੀ।ਧਾਰਿ॰ਮੈ।ਧਾਰਿ॰ਮੈ।੧੮।ਕਰਤਾਰ
ਰੂਪ ਤਿ ਸੰਨੂ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਮਨੂ।ਛਿਦਾ।ਦਹੁਨਰ ਮੁਕਾਤੁ ਹੈਂ।
ਮਰ॰ਮੈਂ।ਸਾਚੀ॰ਧਾਤ ਏਹਾ।੧੯।ਨਿਸਨ॰ਕੋ।ਹਰਨ॰ਕੋ।ਕ
ਲਿ॰ਜੁਗਾ।ਕਾਮ॰ਨਾ ਦਾ ਕਾਰਜਾ।੨੦।ਜਹਣਾ॰ਕਰ।ਧਾਮ॰
ਮੈ।੨੧।ਅਧਨ: ਆਪਤੀ।੨੨।ਸਪਨਾ: ਝੂਠਾ ਹੈ।ਪੇਖਨ:
ਪੁਤਲੀਆਂ।ਦਾ ਤਮਾਸਾ ਝੂਠਾ ਹੈ।ਭਗੌਦਾਕ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ।੨੩।
ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ।ਕਉ॰ਹੈ।੨੪।ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ।ਮੀਤੁ: ਮਿਤ੍ਰ
੨੫।ਚੇਤ ਤਬੀ: ਦੇਖਤੁ ਧਰਮ।ਅਧਰਮ।ਪਰਤ: ਪੇਦਾ ਹੈ।੨੬।
ਦੋਹ॰ਹੈ ਤਿਸੁ ਵਿਖੈ।੨੭।ਅਜਾਨ: ਅਗਿਆਤਾ।ਜਿਗਨ: ਬੀ
ਤਦਾ ਹੈ।੨੮।।ਹਰਿਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਮੈਂ।ਅੰਤਰੁ: ਭੇਦਾ।੨੯।।

ਭਗਵਾਨ॰ ਕੀਆ ਸੁਕਰ॰ ਵਰੁਣਾ ਆਦਿ ਕਾ ਸੁਆਨ॰ ਕੁੱਤਾ ਉਲੂ ਬੀਆ ਤਾਹਿ:
ਤਿਨਾ ਦੇ ਤਨ ਕੋ ॥੩॥ ਅਉਰ॰ ਸਿਕਲਪੁ ॥ ਅਉਰ: ਹੋਰ ਧਾਤਾ ॥
ਠਗਉਰ: ਠਗੀ ਆ ਮੋਹਨ ਨਰੰ ਤੇ ਤਿਤ ਕੈ ਚਿਰ ਨ ਕਾਲ ਜੁਗ ਕੀਆ ॥੩੧॥
ਧੁਰੇ: ਧਾਰੇ ਜੋ ਤਿਹ: ਤਿਸ ਕੇ ਕੀਏ ਕਰਮਾ ॥੩੨॥ ਛਪ: ਛਪਾ ਕਏ
ਨੇ: ਕ੍ਰਿਸਾ ॥੩੩॥ ਅੰਧ: ਅੰਧੇਰੇ ਕਰਾ ਜਮ ਅੰਕਰਾ ॥੩੪॥ ਨ॰ ਹੋਵੈ ॥
ਮਨ॰ ਜੋ ॥੩੫॥ ਜਨਮ॰ ਮੇ ਨਿਰਭੈ ਤਾ ਮੇ ਵਰੂਪ ਹਰਿ ਮੇ ॥੩੬॥
ਛਪਿਓ॰ ਆਮੋਇ ਸਤੇ ॥੩੭॥ ਛੇਦਾ ਧਾਰ ਫੁਨਿ: ਧਧੂਕੇ ਜੁਆਲੀ
ਅਨੁਧਿਰਾ ਧਿੰਕਾ ਉਣਾ ਸਭ: ਤਿਨੇ ॥੩੮॥ ਕਰਣਹਾਰ ਤੇ: ਕਰਣ
ਹੈ ਜੀ ਛਪ: ਛਪੀ ਸਰਮਿ: ਧੀਤਾ ਅੰਧ: ਮਰਧਿਆ ॥੩੯॥
ਰਮਿ: ਮਿਲਾ ਨਾਹਿਨ: ਨਹੀ ਚਿਤ: ਉਕਰ ਕੇ ਚਿਤੁ ਹੋਈ ਅਤੀਤ:
ਕਥਾ ॥੪੦॥ ਸੁਖ ਕੇ: ਸੁਖ ਤਨ ਆਦਿ ਕੇ ਦੇ ਦਸਤੇ ਦ ਸਖ: ਸੁਖੇਨ ਪੂਜਾ
ਦਿਕਾ ਦੇਦ ਸੁਖੇ: ਇਸ ਜੀ ਦਾ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸੱਤੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਕੇ:
ਦੁਖ ਜਨਮ ਆਦਿ ਕਾ ਦੇਦ ਦੁਖ: ਤਪ ਆਦਿ ਕੁਸੋ ਦ ਦੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪ
ਤੀ ਦਾ ਸਤੇ ਤਾਂ ਕੋਇ॰ ਦੁਖ ਜੇ ਸੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੇ ਸੁਖੀ
ਕੀ ਹੋਵੈਗੀ ਆਪ ਹੀ ॥੪੧॥ ਇਕ: ਇਕਾਰ ਹੋਇ ਇਕ: ॥
ਗਰਾ ॥੪੨॥ ਤ੍ਰਿਧਾਰੀ॰ ਦ੍ਰਸਟਾ ॥੪੩॥ ਤਜਿਓ: ਦਰਸਾ ਕਹਿਓ॰ ਧੋਵੇ
ਸੀਤਲੋ ॥੪੪॥ ਕੇ: ਸੋ ਜੀਤ॰ ਆਹੋ ॥੪੫॥ ਮੁਕਤਾ॰ ਸੇ ਸਾਰਧ
ਧਨ ਤੇ ਨਰ॰ ਤੇ ਹਰਿ ਸੋ ਅਉਰ: ਭੇਦਾ ॥੪੬॥ ਜਿਰ॰ ਲਗਾ ॥
ਕੀਓ: ਕੈਹਿਨਾ ਭਗਮਗੇ: ਡੋਲ ਡੋਲਰੇ ਹੀਨ॰ ਭੁਏ ਗਤਿ:
ਕੀ ਤੀਰਸ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ॥੪੭॥ ਨਿਜ: ਆਪ ਨਾ ਹਰਿ॰ ਕੀਆ ਤਿਰ:
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥੪੮॥ ਜਰਾ॰ ਕੀ ਧਾਰੂ: ਰੇਤ ॥੪੯॥ ਪੀਠਕ ਦੇ ਰਾਗਕ
ਹੈ ਸੁੱਜੈ ॥੫੦॥ ਦਰਤੇ ॥ ਅਨ: ਹੋਰਾ ਮਾਰਗ: ਜਨਮ ਮਰਣ
ਰੂਪੀ ਕੋਇ॰ ਦੇਵਤਾ ਦੇਤਾ ॥੫੧॥ ਬਿਨਸੈ: ਬਿਨਸੇਗਾ ॥
ਪਰੋ: ਪਰਸੋ ਜਾਂ ਅਜਜਾਂ ਕਲ: ਕਲ੍ਹਾਲੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ
ਲ: ਧੀਧਾ [illegible] ਦੋਹਰਾ ॥ ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀਓ
ਨ ਸਲੋਕ ਕਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਸਵੈ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਿੱਲੀ ਜੋ ਹਮ ਕੇ ਉਪੁਕੀ ਉਪ
ਜਾਨ ਤੇ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਹੀ ਹੈ ਕਿਓ ਤੇ ਨਾਇਓ ਦੇਖਾਠਹੇ ਤੇ ਇਕ ਅਰ
ਬਹੋ ਧਰਿਓ: ਪ੍ਰਸੋ ਆਪ ਆਇਓ॰ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ ਹਰਿ॰ ਗੁਰੂ
ਜਿਓ ਭਏ ਤੇ ॥ ਤੁਮਾ ਪੱਤ੍ਰ ॥ ਪੀਠਕਾ ਸੇ ਹਸੁ ਭਾਵ ਕਹੇ
ਇ॰ ਨਾਮ ਸਾਧ ... ਜਿਸ ਕੇ ਤਿਹ ਹੈ: ਤੇਰੇ ਹੇ ਜਰਾ ਪੰਥ ॥

ਸੀਗ॰ ਕੇਵਲ ਨਾਟਿਕ: ਪਹੁਤਾ ਨਾਥ॰ ਕਹੀ ਹੈ ॥ ਪਪ੍ਰ ਗਈਓ॰ ਸਤਿ ਐਸੇ
ਤੀਨੋ ਖੰਡ ਕਰਨਾ ਕਿਨੈ: ਕਿਸੇ ਦਿਰਲੇ ॥ ਪ ਪਸਲੋਕ ਮ: ੧੦ ਸਾਹਿਬ
ਕਹੈ ਲਿਖਕੇ ਨਾਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੇ ਹੈ ਪਤੇ ਪਚਲੂ॰ ਭੀ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਛੂਟੇ
ਹੋਏ ਨੋ ਫੁਪਾਈ॰ ਆਪ ਤੇਰਾ ਕੇਹੂ॰ ਕਰਤੂਰਾ ਸਹਾਈ: ਸਭ ਕੇ ਤੂੰ ਆ
ਈਸ ਹਾਈਤਾਂ ਹੋਰੁ ਕੋ ਨ ਕਰੇ ॥ ੫੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਆਈ ਇਸ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਕਾ
ਅਰਥ ਕਰਕੇ ਪੁਨ: ਰਾਗਮਾਲਾ ਕਾ ਅਰਥ ਜਾਚ ਕੇ ਭੋਗ ਪਾਵਣਾ। ਰਾਗ
ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਤੇਹੀ ਅਪਿਛੇ ਪਾਠ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਕਾ ਕਰਦੇ ਨਾ ਪੀਛੋ ਸ
ਪਸੀ ਕੀਆ ਪਹਿਲੇ ਕੀਆ ਪੜ੍ਹਲੇਨੀਆਂ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮ: ੫॥ ਗੁਰੂ
ਸਾਹਿਬ ਰੂਪ ਜੋ ਥਾਲ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਥਾਲ ਵਿਖੈ ਕਿਸ ਕਰਕੇ ਈਵੋ ਜਨ
ਪਰੋਸਕੇ ਰਾਖੀਆ ਹੈ ਸੋ ਈ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਰੂਪ
ਹੈ ਹਿਤਕਾਰੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸੋ ਤਿਨੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਖੋਂ ਦਾ ਸੇਕੇ ਆਗੇ
ਇਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਰੂਪੀ ਥਾਲ ਵਿਖੇ ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੇ ਕਰੁਣਾ ਕੀਤੀ ਤੀਕ
ਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਾਮੇਂ ਤਿ ਨੇ ਵਸਤੂ ਵਿਚਾਰ ਪਾਈ ਆ ਹੈ ਨ [illegible] ਕਉ
[illegible] ਇਹ ਤੀਮੇ ਦਾ ਹੈ ਸੰਤੋਖ॰ ਖੰਡੂ ਹੈ ਅਵਰੀ ਚਾਰੁ॰ ਰੂਪੀਐ
ਤਹੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਠਾਕੁਰ॰ ਕਾ ਜਲ ਤੇ ਦੂਧ ਸਮਾਨ ਹੈ ਜਿਸਨ
ਮੈਕਾ ਸਭਸ ਕੋ ਆਧਾਰ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸਭਸ ਕੋ ਆਧਾਰ ਹੈ ॥
ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜਲ ਦੂਧ ਅਸਥਾਨੀ ਹੈ ਵਾ ਏਹ ਤੀਨ
ਵਸਤੂ ਕਹੀ ਆਂ ਹੈ ਤੇ ਭੂਮੇ ਚਾਰ ਵਸਤੂ ਕਹੀਆ ਹੈ ਉਹ ਤੀਨ
ਹੀ ਕਰਲੇਨੀਆਂ ਸਤੁ॰ ਮੇਰਾ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਸੰਤੋਖ॰ ਖੰਡ ਵੀਚਾ
ਰੋ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਠਾਕੁਰ ਕਾ॰ ਪਿਛਲਾ ਵਿਚਾਰ ਲੈਣਾ ਇਹ ਸਾਰਾ
ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਪੜ੍ਹ ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੇ ਕਰ ਕਹੀ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਜੋ ਕੋ ਅਘਖਾਵੈ ਤੇ ਜੇ
ਕੋ ਆਗੇ ਭੁਚੇ ਰੋਟ ਜੋ ਆਪ ਖਾਵੇਂਗੇ ਆਗੇ ਭੁਚਾਵੇਂਗੇ ਤਿਸ ਕਾ
ਉਧਾਰ ਹੋਗਾ ਸ ਇਹ॰ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਵਿਖੇ ਜੋ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਕਰੁਣਾ ਰੂਪੀ
ਵਸਤੂ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪਾਸੋਂ ਛਲੇ ਤਜੀ ਨਹੀ ਜਾਵੀ ਸਤਗੁਰੋ ਉਪਦੇਸ ਤੋ ਸ
ਧਾਰਨੇ ਜੋਗ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਕਰ ਪਰਤ ਹੈ ਅਤਿ ਸਤੇ ਜਹ
ਜਸਾ ਥੂਲ ਲਿਗ ਕੇਤੁ ਰੀਦ ਹੈ ਤਿ ਸੋ ਇਹ ਜੋ ਸੀ ਸਾਰ ਸਮੇਂ ਦੂਹੈ ਤਮ:
ਅਵਰ ਨ ਰੂਪ [illegible] ਜਲ ਕਰ ਪੂਰ ਤਾਇ ਇ ਤੇ ਗੁਰ ਪੂਰਨ ਜਲ
ਵਰੀ [illegible] ਇਸ ਅਵਿਦਿਆ ਤਾਮਹਿ ਜਲਤੇ ਤਿਨ ਤਾਕੇ
[illegible] ਕੋ ਸਭ ਧੂਪ ਅਸਾਰ ਹੀ ਨਿ ਇ [illegible] ਜੋ ਇਹ ਸਭੀ ਸੁ
ਸਾਰ ਪਸਾਰਾ ਰੂਪ ਹੀ ਤਿਸੀ ਦੂਆ ਹੈ ॥ ॰ ਭੀ [illegible] ਅਵੂਪਤੀ ਨੇ ਕਰੋ

ਮੇਜਲ ਜਲਤਰੰਗ ਦੇਤਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥ ਅਧਮ ਆਪਨੀ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ॰ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ॰ ਮੈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾ
ਤਾ ਅਮੇ ਮੇਰੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਜੋਗ ॥ ਲਾਇਕ
ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਆਰੋਂ ਦਿਖੇ ਕੇ ਈਗੁ ਣਬ ਪਾਇ ਤਰਸ ॰ ਕੇ ਪਾਇਆ ਮਿਹਰ
ਮਤ: ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਜਬ ਤੁਧ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੁ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ
ਆਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਨਾਮ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਮੈ ਜੀਵਤਾ ਹੋ ਕੈਸਾ ਦਰ
ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿਆ ਸੀ ਵਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਆ
ਤੌ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ॥ ਇਸ ਮੁਹਰ ਛਾਪ ਪਰ
ਜਦੀਪ ਬਾਦਸਾਹੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਾਤਸਾਹ ਆਪਨੀ ਮੁਹਰ
ਛਾਪ ਖੇਲੀ ਨੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਰਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਖੋਲਨੇ ਕਾ ਨਹੀ ਹੋਰਹ
ਤਾ ਤੈਸੇ ਇਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪ ਜੋ ਖੇਲੀ ਹੈ ਹਿਰੇ ਜਦ
ਹਰਗਾ ਤਸੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਊਪਰ ਮੁਹਰ ਛਾਪ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥
੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ॥ ਇਕ ਸਮੇ ਨਾਰਦ ਜੀ
ਰਾਗੋਂ ਕੇ ਦੇਸ ਗਏ ਸੋ ਕਿਸ ਕਾਨਕ ਕਿਸ ਕੀ ਪੂਜਾ ਇਸੀ ਰੂਰੈ ਸਭ ਕ੍ਰੋਧ
ਗਤਿ ਗਦੇ ਖੇਕਰ ਐਸੇ ਸੋ ਕੇ ਉਤ ਮਾਰੀ ਦਸਾ ਹੈ ਕਹਾ ਸਕੋਨਰ
ਦੇਲੋਗਾ ਤੇ ਹੈ ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਪਾਸ ਜਾ
ਦੇ ਤੁਮਾਰੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੈਗੇ ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਗ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਨਗੇ ਤਬ ਸਭੀ
ਰਾਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਮੂਰਤੀ ਆਧਾਰ ਕਰ ਰੂਪ ਸਰਾਇ
ਕੇ ਆਇ ਕੈ ਕਹਾ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹਮ ਕੋ ਲੋਕ ਦੇਲੇਗਾ ਤੇ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ
ਹਮਾਰੇ ਅੰਗ ਭੰਗ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਅੰਗਦਾਨ ਕਰੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬ
ਈਦ ਨੇ ਕੋ ਅੰਗਦਾਨ ਕਰੀ ਜੋ ਹਮ ਤੇ ਮਾਹਿ ਥੇ ਕੀ ਬੀੜ ਪਾਂਧੁ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ॥
ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਲਿਖਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਬ ਇਨ ਸਭ ਰਾਗੋਂ ਕੋ ਆਇ ਕੇ
ਕੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਆਪਣੀ ਬੀੜ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੇਦਾ ਹੋ ਤੇ ਇਨ ਕਾ
ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ॥ ਖਟ ਰਾਗ ਅਪੰਚ ਪੰਚ ਤਿਨ ਕੀ ਅੰਗਨੀਆ ਹੈ
ਇਕ ਇਕ ਰਾਗ ਸਿਰ ਪਾਚਿ ਪਚਿ ਧਰ: ਅੰਗਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਇਕ ਇਕ ਰਾਗ ਕੇ
ਸਾਥ ਆਠ ਆਠ ਨੰਦਨ: ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਅਲਾਪਹਿ: ਕਹੀਏ ਨਵ ਰਾਗੀ
ਸਨ ਅਲਾਪਦੇ ਨਾ ਜੋ ਥੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ [illegible] ਰਾਗਾ ਤੇ ਕੇ [illegible]
ਰੀ ਜਿਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੰਚ ਸੰਗ ਰਾਗਨੀਆ ਉ [illegible] ਕਰਤੇ
ਹੈਂ ਭੈਰਵੀ ੧ ॥ ਬਿਲਾਵਲੀ ੨ ॥ ਪੁੰਨਿਆਕੀ ੩ ॥ ਬੰਗਲੀ ੪ ॥ ਅਸ
ਲੇਖੀ ੫ ॥ ਨਾ [illegible] ਕੈ ਭਾਵ ਹੋ ਕੈ ਧਾਰੀ ਵਈ ਹੈ ॥ ਅਬ [illegible]
ਪੁਤ੍ਰ ਅਸਟ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੰਚਮ ੧ ॥ ਹਰਖ [illegible] ਦਿਸਾਖ [illegible]
ਗਾਲਮ ੪ ॥ [illegible] ਸਿਆਪਦ [illegible] ਲਲਿਤ [illegible] ੭ ॥ ਬਿਲਾਵਲ [illegible]

ਗਾਵਹੀ॥ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗਨਿ ਕੋ ਕਾਪਾਤ੍ਰ॰ ਜੋ ਰਾਗੀ ਜਨ ਹੈ ਗਾਇਨ ਕੇ ਦੂਤੀ
ਆ॥ ਦੂਸਰਾ ਰਾਗ ਮਾਲਕਉਸਕ ਆਲਾਪਹਿ॥ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗੀ
ਜਨ ਜੋ ਰਿ॥ ਸਾਥ ਰਾਗਨੀ॥ ਲੀਆਂ ਪਾਂਚਉ॥ ਪਾਂਚ ਬ੍ਯਾਪਹਿ॥ ਅਲਾਪ
ਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੋਂਡਕਰੀ ੧ ਅਰੁ॥ ਪੁਨ॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੨ ਗੰਧਾਰੀ
ਸੀਹੁਤੀ ੩ ਉਚਾਰੀ॥ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗੀ ਜਿਨ ਧਨਾਸਰੀ ੪ ੫
ਏਹ ਪਾਂਚਉ॰ ਰਾਗਨੀਆ ਗਾਈ॥ ਗਾਇਨ ਕਰੀਆ ਹੈਂ ਮਾਲਕਉਸ
ਕਉਸ॥ ਮਾਲਕਉਸਕ ਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਈ॥ ਲਾਇਕੈ ਰਾਗੀ ਜਨ ਉਚਾ
ਰਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਮਾਲਕਉਸਕ ਕੇ ਕਹੈ ਹੈਂ ਮਾਰੂ ੧ ਮਸਤਅੰਗ ੨
ਮੇਵਾਰਾ ੩ ਪ੍ਰਬਲਚੰਡ ੪ ਕਉਸਕ ੫ ਉਭਾਰਾ ੬ ਖਉਖਟ ੭
ਭਉਰਾਨੰਦ ੮ ਗਾਈ॥ ਗਾਏ ਹੈਂ ਨਹਿ ਅਸਟ॥ ਆਠ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਲਕ
ਉਸਕ ਰਾਗ ਸੰਗਿ ਲਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਿ॥ ਖਸਟਮ ਆਇਓ॰ ਹੈ ਹਿੰਡੋਲਰਾ
ਗ ਪੰਚ ਨਾਰਿ॥ ਨਾਰੀ ਆਹੇ ਸੰਗਿ ਤਿਸ ਕੇ ਤੇ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ ਉਠ
ਹਿ॥ ਉਠਤੇ ਹੈਂ ਤਾਨ॥ ਤਾਨੋ ਕੇ ਕਲੋਲ॥ ਤਰੰਗ ਜੁਧ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ ਕੋ ਗਾ
ਵਨਿ॥ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗੀ ਜਿਨ ਤਾਰ॥ ਤਾਰਾਂ ਕੋ ਮਿਲਾਵਹਿ॥ ਮਿਲਾਵ
ਤੇ ... ਭਾਰਜਾਆਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਲੰਗੀ ੧ ਦੇਵਕਰੀ ੨
... ਬਸੰਤੀ ੩ ਸੰਧੂਰਾ ੪ ਸਹਾਈ॥ ਸਿੰਧੂ ਅਸਰ
ਆਈ॰ ਹੈ ਸਾਥ ਬਸੰਤੀ ... ਅਹੀਰੀ॰ ਨਾਮ ਭਾਰਜਾ॥ ਸ੍ਰੀ ਪੰਚਮ ਲੈ ਆਏ ਹੈਂ ਸਾਥ ਹਿ
ਸੁ॥ ... ਅਹੀਰੀ॰ ਨਾਮ ਭਾਰਜਾ॥ ਲੀਏ ਪੰਚਮ ਲੈ ਆਏ ਹੈਂ ਸਾਥ ਹਿ
ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ ਏਹ ਪਾਂਚੋਂ ਸਿਆ ਆਰਜਾ॥ ਰਾਗਨੀਆਂ ਨੇ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ
ਸੰਗਿ ਲਾਈਆਂ ਹੈਂ ਪੁਤ੍ਰ ਚਲੇ ਸੁਰਮਾਨੰਦ ੧ ਭਾਸਕਰ ੨ ਚੰਦ੍ਰ
ਬਿੰਬ ੩ ਮੰਗਲਨ ੪ ਸਰਸਬਾਨ ੫ ਅਉ॥ ਪੁਨ॥ ਬਿਨੋਦ ੬
ਬਸੰਤ ੭ ਕਮੋਦ ੮ ਆਹਿ॥ ਹੈ ਰਾਗਨਿ ਹਿ॰ ਹੈ ਰਾਗੀ ਜਿਨ ਸਰਸ॥ ਸੇਸ
ਸੁਮਿਤਾ ... ਰਾਗ ਕੋ ਕਮੋਦ ... ਅਸਟ॥ ਆਠ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਕਹੇ
ਹੈਂ ਸਦਾ ਹੀ॥ ਬਨਾਇਕੈ ਪੁਨਿ॥ ਖਸਟਮ ਆਈ॰ ਹੈ ਦੀਪਕ॰ ਰਾ
ਗ ਕੀ ਬਾਰੀ॥ ੧ ਨਾਰੀਆਂ ੫ ਕਛੇਲੀ ੧ ਪਟਮੰਜਰੀ ੨॥
ਟੋਡੀ ੩ ਕਹੀ ਹੈ ਅਲਾਪਿ॰ ਕੇਦ ਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਮੋਦੀ ੪
ਗੂਜਰੀ ੫ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗਿ ਥਾਪਿ॥ ਅਸ
ਅਉ॥ ਪੁਨ॥ ਗੂਜਰੀ ... ਰਾਗ ਜਨ ਨਾਮ ਬਪੁਤ੍ਰ ੧ ਕਾਲੰਕਾ ੨ ਕੁੰਤਲ ੩
ਥਾਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗ ਜਨ ਨਾਮ ਬਪੁਤ੍ਰ ... ਕਮਲਕੁਸਮ ੫ ਚੰਪਕ ੬ ੫
ਅਉ॥ ਬਹੁਰੋ ਰਾਮ ੩ ਨਾਮ ਹੈ ਕਮਲਕੁਸਮ ੪ ਚੰਪਕ ਕੇ ੫
ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਗਉਰਾ ੬ ਅਉ॥ ਬਹੁਰੋ ਕਾਨਰਾ ੭ ਕਲਿਆਨ ੮
ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਰਾਗ ਕੇ ਜਾਨ॥ ਜਾਨੋ ੧ ਵੈਰਾਗੀ ਜਨ ਸਭੀ ਮਿਲ ਕੇ
ਦੀਪਕ॰ ਰਾਗ ਕੇ ਗਾਵਹਿ॥ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੰਚ ਤੀਰਾਨ ਭਾਰਜੀਆਂ ਕੋ ਨਾਲ ਦ
ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਕੇ ਗਾਵਹਿ॥ ... ਕਰਨਾਟੀ ... ਗੁਰ ... ੩॥
ਹਿ॰ ਹੈਂ ਬੈਰਾਰੀ ੧ ਕਰਨਾਟੀ ...

ਗਵਰੀ ੩ ਗਾਵਹਿ॰ ਹੈਂ [illegible] ਰੀਜੈ॥ ਆਸਾਵਰੀ ੪ ਸਿੰਧਵੀ ੫ ਅ
ਕਾਫੀ॰ ਹੈਂ ਖਾਫੀ॰ ਆਂਹੋਂ ਰਾਗਨੀਆਂ॥ ੧॥ ਪੁਤ੍ਰ ਮਸਾਲੂ ੧ ਸਾਰਗ ੨ ਜਾਰ
ਗ ੨ ਗੌਂਡ ੪ ਗੀਭੰਬਿਲਾਸ ੫ ਗੌਂਡ ੬ ਕਿਦਾਰਾ ੭ ਹਮੀਰ ੮॥ ੧ [redacted]
ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਸਿਤ੍ਰੀ ਬਰੰਗਿਨ: ਸ੍ਰੀਆਂ ਚਿਲਾਵਹਿ ਹੈ
ਰਾਗਜਿਨਾ ਸੋਰਠਿ ੧ ਗੌਂਡ ੨ ਮਲਾਰੀ ਧੁਨੀ ਪੁਰਖਕਾ ੩ ਪਿੰਨਿਕਾ
ਵਹਿ॰ ਹੈਂ ਰਾਨੀਂ॰ ਜਨ ਗਨ: ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਆਸਾ ੪॥ ਸਹਉ ੬ ਰਾਗ
ਤੀਧਕੀ ਉਚੈ ਸਰਿਸੁ॰ ਗਾਈਜਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ੫॥ ਚਾਕੀ॰
ਆਂਹੋਂ॥ ੧॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਆਏ ਗਾਪਰਾ ੧ ਰਾਜਧਰਾ ੨ ਕੇਦਾਰਾ ੩ ਜ
ਬਲੀਧਰਾ ੪ ਨਟ ੫ ਜਲਧਾਰ ੬ ਸੰਕਰਾ ੭ ਸਿਆਮਾ ੮॥ ਮੇਘ
ਰਾਗ॰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈਂ॥ ੧॥ ਖਸਟ: ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਰਾਗਾਇ॰ ਹੈਂ ਤੇ ਭਨਿ:
ਉਨਾ ਛੀ ਰਾਗਾ ਕੀਆਂ ਮਿਗਿ ਤੀਸ ਰਾਗਨੀ॰ ਆਂ ਰਾਈਆਂ ਹੈਂ ਸ
ਤੈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਗਕੈ ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ ੪੮॥ ਅਠਤਾਲੀ ਹੈਂ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਜੋੜ ਖਟ ੬॥ ਰਾਗ ਤੀਸਨ੍ਹੀਆਂ ੩੦॥ ੪੮॥
੮੪॥ ਚੌਰਾਸੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋੜ॥ ਰਾਗਮਾਲਾ ਸੋਰਥਾ ਆਤੇ ਹੋਇ
ਸਫਲ ਭੋਗ ਪਾਨੇ ਕਾ ਭਾਵ ਹੈ ਜੋ ਇਨ ਚੌਰਾਸੀ ਰਾਗੋਂ ਕੇ ਉਚਾਰੇ ਕਾ
ਜੋ ਚੌਰਾਸੀ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਵੈਗਾ ਭਾਵ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੈਗਾ ਵਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੈਗਾ ਤਿਸ ਕੀ ਚੌਰਾਸੀ ਛੂਟ ਜਾਵੈ
ਗੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਅਰਥਾਂ ਕੇ ਸਾਹਿਤ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੂਰਬ ਸ੍ਰਵਣ
ਗਤਿ ਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੌਨ ਕਹਿ ਸਕੇ॥ ਇਤੀ॥

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੀੜ ਬਾਧ ਲੇਲ
ਗੇ ਤਬ ਪੁਕਾਮ ਨਾਵੈਂ ਤੇਜੇ ਤੀਨੋ ਪਾਤਸਾਹੀ ਵਿਕੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਦਾ ਬਿਤੁਲ
ਹੰਤ ਹਾਤੇ ਆਈਆਂ ਅਮਰ ਬੀੜ ਨੂੰ ਬਾਧ ਚੁਕੇ ਤਬ ਇਹ ਸਬਦ ਕਪੀ ਛੇ
ਜੋ ਭਾਈ ਬਧੋ ਪਾਸ ਕੋ ਉਹ ਸਿਖ ਲੈ ਆਇਆ ਜਿਤ ਨੂੰ ਰਲਖ ਮਹਮ
ਦਾ ਇਹ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹਦਾ ਦੇਸ ਮੇਂ ਗਏ ਗੁਰੂ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਤ
ਬਤ ਹੰਕਿਸੀ ਕਾਜੀ ਸਾਬ ਸੁਧਾ ਰਹੁ ਆਂਹੁ ਨਾ: ਭਾਈ ਬਧੋ ਜੀ ਨੇ
ਰਾਮਸਰ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋ ਲਿਆਇ ਦੀ ਉਪਾਧਨਾ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਾ
ਭਾਈ ਬਧੋ ਜੀ ਤੁਸੀ ਆਪਣੀ ਬੀੜ ਉ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇ ਲੈ ਦੇਸ ਸਾਂ ਹੁਣ
ਮੰਦਾ ਦੀ ਲਿਖ ਦਈ ਸਿਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਇਸ ਮੇਂ ਬਿਕਠ ਕੀ ਸਿਫਤਿ
ਹੈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਤ: ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦਰ ਵਿਖੇ ਲਖ ਬੂਹ ਮੇ ਹੈਂ
ਲਖ ਮਹਸ ਹੈਂ ਬਿਸਨੂੰ ਹੈਂ ਲਖ ਈਸ: ਰਾਮ: ਲਖ ਈਰ ਪੁਨ ਬਜੀਦ
ਨੇ ਦਰ ਗੀਗੀ ਐ: ਦਰ ਉਜਾਦ ਤੇ ਹੈ ਦਾ ਕਈ ਰਾਮ ਭੀ ਪੜ੍ਹ ਦਰਬਾਦਤੇ ਹੈਂ
ਅਲਖ ਈ ਰਾਹੀ: ਰਲੇ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੋਗੀ ਓਕਾਰ ਸਤੁ ਹੈ
ਇਸੇ ਸਾਤ ਕਾਹੋਂ ਇਹ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤ ਕਾਹੈ ਤੇ ਲਖ ਦੇਸ ਨਿਰੂਪਤੇ ਹੈ
ਅਲੇਦਾਸ ਦੇਸ: ਕੇ ਪੂਤੇ ਅਮਰ ਕੇ ਦਾਇਹ ਹੈ ਲਖ ਈ ਜਤੀ ਹੈ
ਗਿਰਪਾਰ ਜਤੀ ਭਿ ਦਿਖ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਬੂ ਦਿਖਾਏ ਸਿਆਸੀ ਦਾ
ਦੇਸਾਆ ਦੀਆਂ ਇਕ ਨੂੰ ਹੀ ਲਖ ਹੀ ਓ ਬੇ ਗੋਰਪਹਿ ਸਾਬਾ ਕਾਨਬੂ ਮ
ਉਤ ਬੋਤਸ ਤੇ ਕੋ ਹੀ ਹੈ ਸਾਸੂ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਗੁਰ ਚੇਲੇ ਦੂਨੇ
ਕੀਜੇ ਗਹਿਗਾਸ: ਰਾਹ ਭੀ ਤੀ ਹੈ ਗਹ ਣੀ ਹੈ ਜੋਤੀ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਹਾਦਾਨ: ਦਾਨਵ ਪੂਹਲਾਦ ਬਲਜਰ ਬਲੀ ਲਖ ਹੀ ਨਿਦਾਸ ਕੂ
ਰਤੇ ਹੈਂ ਦਾਸ ਬੀਸੇ ਪਰਿਕ ਪਰਿਹੋ ਨਾ ਹੈ ਏਕ ਬਰ ੦ ਮੁਹਮਦ ਗੀ
ਰਤੇ ਹੈਂ ਦਾਸ ਬੀਸੇ ਕੋ ਭੀ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀ ਸਿਜਾਗ ਦਿਖੇ ਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ
ਸਕੂਤ ਬਾਨ ਦੀ ਆਰ ਕੋ ਭੀ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀ ਸਿਜਾਗ ਦਿਖੇ ਆਈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਏ ਹੈ ਤੇ ਹੀਜ
ਉਦਦੇਸਾਬਿਨਾ ਤਾਦ ਏਗਏ ਨਹੁ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਏ ਹੈ ਤੇ ਹੀਜ
ਤੀਹ ਬੀ ਇਨ ਕੇ ਦ ਇਹ ਭੀ ਉਹਾਸ ਦਿਖੇ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੰਥ
ਦੇ ਸਾਬਿ ਨਾ ਕਿਸੂ ਕੋ ਭੀ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀ ਆਈ ਹੈ ਤੀਨੋ ਕਾਲੋ ਵਿਖੇ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਬਿ [illegible] ਜੋ ਹੈ ਜੋਸੇ ਦੇਤ ਰੂਜਾ: ਬਹੁਤੇ
ਆਪ ਦਿਤੂ ਹੈ ਨਹੁ ਰਹੁ ਹੰਨਿ ਰੂਪ [illegible] ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਏਕ ਨਾਥ: ਸ੍ਵਾਮੀ
ਪੜ੍ਹੇ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਮਤ ਨ ਮੇ ਹੈ ਜਤੇ ਬੇਸ ਮਾਰਹੈ ਇ
ਜੀ ਤੋ ਬਿਆ ਤੂ ਹੈ ॥੧॥ ਇਸ ਸਬਦ ਦੇ ਦੇਸ ਦਲ ਕਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ
ਤੇ ਜੋ ਆ ਈਆਂ ਪਾਈ ਬੀੜ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਆਂ ਜੀ ਸੋ ਕਹੀਰ ਸ੍ਰੀ ਮੇ
ਸਿਖ ਦੇ ਤਿਨੇ ਕੇ ਨੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਪਿਛਾ ਇਕੇ ਜਗਤ ਕਾਸ
ਸਾਦੇ ਬਨ ਲਗੇ ਸਾਂ ਦੂਜੇ ਉਚੀ ਸਤਿ ਸੰਪ ... ਹੈ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ)

ਤੇ ਵਡਾ ਮਾਈਆਂ ਕਹਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀ ਦੇਹੁ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਬਹੁਤਾ ਬੜੂ ਬੜੂ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਾਮ ਚੁਪ ਕਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀ ਬਾਂਨੇ ਬਜੂ ਦਾ ਇਸ ਕਾ ਸੀਸ
ਹੋਆ ਪੁਨ: ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਚੁਪ: ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਇ ਬੈਠੇ ਪੁਨ: ਕੋਈ ਕੋਈ
ਮਥੇ ਟੇਕੇ ਅਬੁਲਾਵੈ ਤੇ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਬ ਬਹੁ ਦੁਖ ਹੋਏ ਡਿਠੀ
ਸਾਡੀ ਤਰਕ ਲੱਗੀ ਸ ਕਰਮਾਤ ਹੈ ਦੇਸਾਂ ਬੋਲੇ ਬੋਲ ਸਹ ਰਹ ਜਾਹੀ
ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀ ਬੋਲੇ ਲੈਕੈ ਸਾਂ ਪੁਨ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਸਬਦ ਕਹਾ ਜੇ ਵੇ
ਸੰਕਲੀਓ: ਕ੍ਰਾਲਿਸੁਗਾ ਇਖੇ ਏਹ ਜੂੰ ਜਿਸੇ ਭੀ ਤੀਓ: ਤਰਾਂ ਗ
ਲਾਂ ਭਾਂਤਾ ਹੈ ਸੇ ਬੂਈਆ ਰਾਗੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗਲਾਂ ਭਾਂਤਾ ਵਲੋ ਸੇ ਕਿਉ
ਕਰ ਪਤ ਰਖਾਂ ਜੋ ਬੋਲਾਂ ਤਾਂ ਹੈ ਭਾਈ ਸਾਨੂੰ ਕਹਦੇ ਨਹੀ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁਤ
ਹੈ ਬੜੂ ਬੜੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਚੁਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਧ
ਣ ਸੋਆਂ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਦੋ ਪਕਿਤੀਆ ਵੂਰ ਦੇ ਨੀਆਂ ਜੋ ਕਰਹਿ ਵ
ਨੂੰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਡਰ ਦਾ ਕੁਝੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਬਾਹਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਹਤੇ ਹੈ
ਜੇ ਸਬਰ ਹੀ ਪਾਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕੁਦਿਹ ਚੁਣਾਈ ਤਿਉ ਕੁਝ ਕੀ ਲਈ
ਦੀ ਹੈ ਅਸਬਰ ਪੂਲੇ ਦਿਖਾ ਜਾਤੇ ਹੈ ਸੋ ਛੂ ਮਹੀ ਨੇ ਕੇ ਜਾਇਉ ਤ
ਤੇ ਹੋਆ ਪੁਨ: ਚਲੇ ਤੇ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਲੋ ਦੇਖਾ ਹਾਈ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣਾਂ
ਸਿਰ ਦੇ ਚਲ ਰਪਤਾ ਗਾਜਾ ਹਾਈ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਐਸੇ ਕਹਤੇ
ਹੈ ਲੋਕ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਇਹ ਪਰਬਤ ਜੇ ਗਲਾਂ ਕਹੀਆ ਬੋਲ ਣਾ ਬਹੁ ਪੁਨ:
ਚੁਪ ਹੀ ਪੁਨ: ਬੈਠ ਰਹਿਣਾ ਪੁਨ: ਚਲੇ ਹੀ ਜਾਣਾ ਕਿਵ ਨਿਬਹੇ
ਹੀ ਬਹੁਤ ਸੋ ਇਹ ਜਿਤਨੀਆ ਗਲੀ: ਬਾਤਾ ਹੈ ਇਨੇ ਸੇ ਕੇਸ ਦਿਖ
ਕੀ ਕੋਈ ਮੇਦਨੀ: ਸਮਾਈ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਣ ਕਾਈ ਗਲੀ ਬੀਨ ਪੀਸ
ਵਣੀ ਅਬੋਹ ਸਕੁ ਗਲੀਆਂ ਮੇਹਨੂੰ ਦਲੀਆਂ ਹੋਆ ਣ ਕਾਈ ਕ
ਲੀਕੀ ਮੇਦਨੀ: ਮੇਹਨੂੰ ਤੇ ਬਧਿਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਨਹੀ ਸੋ ਕਿਖ ਕੇਕ ਛਡ
ਤਾ ਹੈ ਕੁਛੀਆਂ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਤਾ ਹੀ ਪਾਤ ਰਖ ਣਦਾ ਲਾਹੇ ਦਾ ਸ ਇਹ ਨੇ ਕ
ਦਿਸਹੂੰ ਜੋ ਕੀ ਹੋਇ ਨਹੀ ਰਹੀਆ ਨਾਨਕਾ ਮੇਦਾ ਵਰਾਇ ਨ
ਇਨਾ ਇਹ ਕਿਰਿਆ ਤੇ ਤੇਂ ਦਰ ਜਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇਨ ਕੀ ਦੇ ਇਆ
ਅਪ ਹੋਇ ਦਿਸੀਆਂ ਵਿਖੇ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿਵ ਇਸ ਜੀ ਦੁਕੀ ਦਇਆ
ਹੀ ਹ ਤੀ ਦਿਸੇ ਮੇਦਰ ਮਦਰ ਜਬ ਕ੍ਰਾਹਾ ਸੋ ਦੁਇਸਾ ਦਿਇ
ਈਆਂ ਦੀ ਚਾਰੀ ਆਂ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜੋ ਰਜ ਕੇ ਖਾਪਾ ਲੈ ਕੂਦੀ ਆ ਕੂ
ਦਾ ਇਹ ਦੁਇਸ ਨਹੀ ਰਹਤੀ ਦਿ ਸੋ ਜੋ ਦਲੋਰ ਜ ਕੇ ਖਾ ਪਾਲੇ ਕੂਦਾ
ਜੇ ਪੰਜਾ ਕੇ ਮਾਰੇ ਜੋ ਤਿਨ ਕਾਰਜ ਖਾ ਦਾਸ ਹੈ ਐਸੇ ਜੇ ਗੁਰਮੁ
ਖ ਹੈ ਜੋ ਸਹਜ ਦੇਸਾਂ ਖਿਤ ਹੋਰ ਹੈ ਨਾ ਕੁਝ: ਜੀਵ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਗ

[illegible]

ਤੈ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਬੋਹਥੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਦਿਲ ਕੀ ਸਫਾਈ ਹੀ ਨੇ ਕੀਆ।
ਨਦੀ ਉਤਿ ਨਾਲੋ ਜੋ ਦਿਖੇ ਜੋ ਪੁਰ ਜੋ ਕਾਸਮ ਦਾਇ ਦਸਿਆ: ਦਸਰਾ
ਹੈਆ ਅਠਾਰ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਨਾਵਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਤੀਰਥ ਮੇ ਦਸਰਾ ਹੈ ਹੋ।
ਤਿਨੈ ਪਾਸੋ ਭੀ ਪੁਛਿਆ ਹੈ ਅਵਦਹਿ ਇਹ ਸੋ ਅਮਾਰ ਦਿਲੋ ਕਰਤੀ
ਨੇ ਜੋ ਪੁਰ ਸੋ ਕਾਸਮ ਦਾ ਪਾਦ ਸਰਾ ਹੈ ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ ਪੁਛਿ ਹੈ ਪ
ਨ ਕੈਫਾ ਅਮਿਠ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਪੁਰਸ
ਹੈ ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ ਪੁਛਾ ਹੈ ਹੋਰ ਦਿ ਕਉਤ੍ਰ ਮਿਠ: ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੈ ਇਸ
ਕੋ ਨੇ ਜੁ ਖਵਾ ਪਜਾ ਣਕੇ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਤ ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ
ਪੁਛਾ ਹੈ ਅਸਮਾਨ ਪਤਾਲੋਂ ਦਿਖੇ ਹੀ ਫਿਰ ਕੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਅਪੂ
ਛਿਆ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਅਊਪਰ ਕੇ ਜੋ ਸਤ ਅਸਮਾਨੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਅਸ
ਮਾਨ ਹੈ ਭੂਰ ਭੁਵਰ ਸੁਰ ਮਹਰਾਦਿਕ ਜੋ ਹੈਂ ਐਤਿਨ ਸਭ ਕੇ
ਐਸੇ ਕਹਾ ਹੈ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਭਗਵਤ ਕੇ
ਭਉਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਐਲੇ ਤਾਂ ਇਸ ਕਾ ਸਚ ਈਮਿਨ: ਜੁਚਾਪ
ਗਮਰਹਤਾ ਹੈ ਅਜਾ ਕੋ ਇਹ ਸਚ ਧਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤਸ
ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੋ ਨਦੀਆਂ ਨਾਲਿਆਂ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀਆਂ ਸਭ ਦਿਖੇ ਦ
ਸਕਰ ਹਾਥ ਆਤਮਾਦਣ ਤ੍ਰਿਣਾਦਿਕ ਸਭ ਅਮਿਲਾ ਦਕਤੇ
ਜਨ ਖਾਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਦਿਖੇ ਪਤਾਲ ਅਸਮਾਨ ਸਭ ਨੋ ਦਿਖੇ ਦਸਰ
ਹਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਿਖੇ ਤਿਨੇ ਪੂਰਣ ਮਾਨਾ ਹੈ।੧। ਸਕਿ ਸੂਸਮੇ ਗੁਰੂਜੀ
ਪਛਵਾਦੇ ਸੰਗ ਗਏ। ਸਰਕੀ ਨਗਰ ਮੇ ਏਕ ਪੀਰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਮ
ਲਾਰ! ਮਾਲੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰਾ ਕੋਈ ਪਰਾ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਥਾ ਵਹੁ ਮਿਲਾਰ
ਪਾਵਾਂ ਸੋ ਕਹੁਗੇ ਸਭ ਈ ਪਰੰਸਪਰ ਪੁਨ: ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਪੂਛਿਕ
ਛਪਲੋਕ ਕੀ ਘਾਤ ਕਹੋ ਜਾਜੀ ਵਿਕੇ ਕੋ ਸੀਦ ਸਾਹੋ ਤੋ ਹੈ ਕਰਮੋ ਨਸਾ
ਗਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਲੂ ਕੋ ਇਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਛ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਦੇਗਾ।
ਕਹਾ ਤਬ ਸਾਬਾਸ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੁਕੇ ਗੁਹ ਮੇ ਗੁਰੂਜੀ ਆਇ ਪੂਛਿਕ
ਹਾ ਸਾਈ ਜੀ ਵੀਰ ਤੇ ਉਨ: ਮਰਗਯਾ ਹੈ। ਸ ਦੁਫਨ ਭੀ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ
ਪੁਨ: ਕਬਰ ਊਪਰ ਹੀ ਗੁਰੂਜੀ ਗਏ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇ ਜਾਹ
ਕਾਈ ਪੁਨ: ਸਤੂੰ ਕਰ ਉਠ ਆਇ ਹੀਆ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਵੀਰ ਸ
ਲਾਮਾਲੇਖੁਵ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਅਲੇਖ ਕੇ ਸਲਾਮ ਹੈ ਜੀ। ਪੁਨ: ਕਹਾ
ਜੋ ਦਹੂ ਪਲੋਕ ਬਾਤ ਆਪ ਜੋ ਪੂਛੀ ਥੀ ਸੋ ਆਪ ਕਹੋ ਦਾਨੇ ਕਾ
ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਨੇ ਮੈ ਅਰਗ ਜੋਤ ਹੋ ਆਪ ਸਭ ਲੋਕ ਪਲੋਕ
ਕੀ ਘਾਤ ਕੋ ਜਾਨੇ ਹੋ ਆਪ ਕਿ ਸਭ ਘਾਤ ਵਿਦਤ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ
ਕਹੀਐ ਪੁਨ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਵੀਰ ਤੁਮ ਈ ਕਹੋ ਕਹਾ ਨਹੀ ਖੁਦਾ

ਵਿਖੁਦਾਈ: ਖੁਦਾਇਕ ਧੁਰ: ਵਾਕ੍ਹ ਜੋ ਆਪਹੀ ਸਚਾ ਤਉ ਜੋ ਦਰਗਾਹਦਿ
ਖੇ ਕਿਤ ਕਰਣੀ ਕਰਾਈ ਸੋ ਸਭ ਪੂਜਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾ ਆਦਰ ਸਤਕਾਰ ਪਾਸ ਹੋਤ
ਹੈ ਅਕ੍ਰਿਸ ਕਰਣੀ ਕਰ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਆਗੇ ਉਤਰ ਫੁਰਾਣ ਜੀ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਵੀਰ
ਵਾਸ੍ਤਵ ਤੇ ਜੇਹਾ ਇਹੀ ਬੀਜ ਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਜੇਈ ਓਥੇ ਲੁਣਦਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰਜੇ
ਨੁਸਾਰ ਹੁਕਮੀ: ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸ ਤੇ ਜੀਵ ਕੋ ਜੋ ਜੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਖਾਤਾ ਹੈ। ਅਥ
ਸਚੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੇ ਵੀਰ ਇਹ ਜੀਵ ਦੁਖ ਪਾਉਂਦਾ ਹੂਆ ਦੁਖ ਕੋ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ
ਹ। ਜੋਈ ਸਪਰਯਤੁ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਖੇ ਵੀ ਰਕੇ ਇਹ ਸਲੋਕ ਕਰ
ਕੈ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਜੈਸੀ ਖੁਦਾਈ ਭਾਈ ਜੀ ਇਸ ਮੇ ਦੁਖ ਕਹਤੇ ਥੇ ਜੋਈ ਹੰਥ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਆਤਾ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹੀ ਮੁਖ ਤੇ ਉਪਦੇ
ਸਧਨਤਾ ਹੈ। ਅਥ ਹੇ ਭਾਈ ਖਾਲਕ ਕੇ ਸਲਾਹਨ: ਆਸ੍ਤਕ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀਐ
ਅਤਿ ਸਮੇ ਮੇ ਆਸੂਰ ਕੀ ਅਸਤੁਤੀ ਅਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰੀਐ ਤੌ ਕਲਜਾ
ਨਕੇ ਪਾਪ ਹੋਂਗੇ ਨਹੀ ਤ ਜੋ ਸੰਧ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ। ਅਥ ਗੀ: ਗੁਮਰਾਹ
ਤੇ ਜੋ ਸੰਧ ਜੇ ਨ ਮਾਣੀ ਜਿੰਦ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕਾ ਰੋਗ ਸੋ ਪਰ ਹੋ ਗਿਆ ਪ੍ਰਤੁ ਕਬੁਧ
ਰਹੇਗਾ ਜਪ ਕੁਦਰਤੀ ਕੇ ਪੁਰੇ ਹੂਏ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਲੇ ਕਰ ਫਿਰੇ ਸਭ ਆਂਵਗੇ
ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਹੁਕਮ ਫਿਰੇ ਜੈਲੀ ਕੇ ਸੇ ਹੈ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਅਉ
ਬਾਨ: ਅਗਾਧਨੀ ਆਗਾਹ ਹੋਵਦਾ ਹੈ ਪੁਨ: ਤਿਨੋ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇ ਤੁਰਗਸ:
ਭਖੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਗਾਰਜਾ: ਗੈਰਜੇ ਹੈ ਤੇ ਹੈਂ ਅਕਿਈ ਫਰੇ ਸਤੁ ਨੇ ਕੇ ਹਾਥ
ਮੇ ਛੁਰਵੀਆ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਕਤਰਾ ਕਰ ਖੇਦਾਰਾ ਟੋਕਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਾ
ਹ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਧਨ ਨੋ ਤਿਨ ਜੀ ਸਾਧੁ ਪਾਸ ਆਖਨੇ: ਖੰਡੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਥ
ਕਮਾਣਾ ਇਹ ਸਭੀ ਸਾਧੂ ਆਤਮੀ: ਅਗਨੀ ਦੇ ਤਨ ਪਤਿ ਤਿਹ ਵਿਖੇ
ਆਤੇ ਹੈ। ਉਨਕੇ ਪਾਇ ਹੂਏ ਪਦਨ: ਪੜਤੇ ਹੈ ਜੀ ਜੀਗਾ ਇਨਜੀ
ਵੇਕੇ ਗਲੇ ਵਿਖੇ ਹੁਕਮੀ ਕੇ ਹੁਕਮਾਨੁਸਾਰ ਹੀ ਨਿਚਲਾਈਦਾ
ਹੈ। ਜਿੰਦ ਕਜਿਤ ਵਿਖੇ ਪੀਰ ਕਾ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਜੇ ਨੇ ਸਚ ਨਾਮ ਕੀ
ਪੀਰ: ਪਿਰਲੀ ਨੀ ਹੈ ਓਹ ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ ਮਨੀਦੇ ਨਾ ਤ੍ਰਸਿ
ਪਾਸ ਸਿਆਲ ਆਦਿਕ ਤੇ ਜੋ ਤੁਰਪੁਤਾ ਖਾਤ ਨਿ ਤਿਸ: ਤਨੁ ਨੇ
ਗੋਰ ਵਿਖੇ ਪਰ ਕੀ ਆ ਕੇ ਈ ਐ ਸੋ ਗਾਦਨ ਜੈਸੇ ਪਟੇ: ਸਾ
ਹੋਂਦਾ ਪਉਰੁ: ਲੜਾਈ ਭੜਾਈ ਕਰ ਗਏ ਪੁਨ: ਦੁਸਮਣ
ਕੇ ਦੇਹ ਰਠੇ ਹੋ ਗਏ ਬਾਦ ਹਮਰ ਜੋ ਗਏ ਇਸ ਤੇ ਵੈਰ ਕੀ ਸਾਤਿ:
ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਨਕਉ ਮਰਨ ਅੰਤ ਥੇ ਵੈਰ ਸੋ ਦੂਰ ਪੁਲਾ ਹੋ
ਜੋ ਦੁਹਰਾ ਵਨਾ ਵਿਕਦਾ ਟੋਲ ਡੁਮ ਇਆ ਤੇ ਤਿ ਨੇ ਕੇ ਜੋ ਪੁਰਖ
ਕਤਿ ਨੇ ਕੇ ਪਿਛੇ ਸੇ ਵੈਰ ਨੇ ਦੇ: ਪੜੇ ਹੈ ਹੈ ਗਏ ਦਹਤਿ ਨੇ ਕਹਾ
ਹਾ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾ ਮਾ ਕਾ ਬੈਰ ਨ ਲਵੈ ਤੋ ਹਮ ਕੋ ਧ੍ਰਿਕ ਕੇ ਨਕਹੇਗਾ।

ਸਕੇ ਅ ਮਾਣਵਤੀ: ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੋਏਥੇ ਜੇਵਰ ਤੇ ਤੇ ਸਭੀ ਦੁਖਿ ਜੰਤੁ ਤਕਿਆ
ਦੇਤੇ ਹੈ ਜਾਪਦਾ ਇਸ ਕੇ ਹੁਨਰ ਕੇ ਪਖ ਜੋ ਐਸੇ ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਰੂਪਣੀ
ਪਨਿ ਕੀਤ ਰਸ ਹਿ ਹੇ ਖੁਦਾ ਇਸ ਕਾ ਪਾਹਿਲੂੰ ਵਿਖੇ ਦਾਸਾਂ ਕਰੀਆ ਤਾਂ
ਤੇਗ ਦੂਕ ਹਾਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਹੋਰ ਸਭ ਮਿਸਾਰ ਕੀਆਂ ਗਾਲਾਂ ਨੂੰ ਤੀਆਂ
ਸਚਾ ਏ ਖੁਦਾ ਇਹੋ ਹੈ। ਜੇਤੇ ਦਿਕਾ ਪਾਤੇ ਕੀਏ ਤਿਨ ਗੁਨਾਹੀ:
ਪਾਪੇ ਰਸਾਰ ਚਾਨਿ ਲਾਇਆ ਵਸ ਮੇਕ ਹਾਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਨਾਹ
ਮੰਦ: ਦੀਪੇ ਟਲੀ ਮੈ ਚੁਕ ਨਹੀ ਸਕ: ਸਕਦਾ ਇਸ ਕਾ ਭਾਰ
ਹੁਰੇ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਦੂਆ ਉਤੇ ਹੈ। ਅਗੋਰ ਪੜੇ ਪੜੇ ਭੂੰਗਰ: ਪੂਰ
ਘਤ ਹੈ ਜਮ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਅਦ ਦੂਦਟ ਪੜੀ ਪੀਪਲੀ। ਅਘੋਰ
ਹੈ ਅਥਿਛੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜੋ ਦਾਰ: ਜਮਦੂਤ ਲੀਏ ਮਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਸਾਗਰ ਹੈ ਪੜਾ ਦ ਸਹਜਾ ਜੇਜਨ ਕਾ ਹੈ ਨੂੰ ਆਤਮੀਕ ਅਪਨੇ ਦੂ
ਰੇ ਉਪਦੇਸ ਹੈ। ਪਾਰ: ਤਿਸ ਸਾਗਰ ਤੇ ਆਣ ਬੜੀ ਪੜੀ ਹੁੰਦੇ ਵਰੇਕ
ਭਏ ਮਾਰ ਤੇ ਹੈ ਜੀ ਸਿ ਵਿਖੇ ਚਿਰਾ ਜੋ ਅੰਗਾਰ ਅਕਾਸ ਤੇ ਵਖ
ਹੋਵੇ ਸੂਤ ਜੀ ਜਮੋ ਨਕਿ ਥੋੜੇ ਥੇ ਭਜਕੇ ਛੁਟੀਏ ਆਪ ਚਸ
ਮੇ: ਨੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਹੈ। ਅੰਗ ਵ ਕਰਕੈ ਤਿਨ ਅਪਨੇ ਕੇ ਘੋਰ ਅੰਧ
ਰਹਿਆ ਕੂਨੋ ਵਿਖੇ ਲੂਣ ਪਾਇ ਕੇ ਕਵੇ ਦਰ ਪੀੜਤੇ ਹੈਂ ਕਾਨੇ ਕੋ ਅ
ਨਸੋਂ ਵਿਖੇ ਪਣੀ ਗਾਰ ਪਰ ਪਾਆਂ ਮਿਰਚੀਆਂ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਸਚਰਮ ਕੇ
ਵਿਸਾਰਨਹਾਰੇ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਵਿਖੇ ਕਦਲ: ਦ੍ਵਾਰ
ਕਾਰਾ ਜਿਰ ਉਤੇ ਨਸਾਰ ਜੀਤ ਕੇ ਕਟਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਰ ਕੀਤ
ਜੀ ਜੋ ਜੀਤ ਕਰਨਾ ਮਕਿ ਸੁ ਪੋਗਾਮ ਕਦਕੇ ਸਰਿ: ਸਦ ਮਾ
ਜੈ ਜੇਕ ਦੁਲਕਾਂਟ ਦਈਏ ਤੇ ਸੋ ਜੀਵ ਜੀਤ ਕੇ ਕਟਾ ਉਤਾ ਹੈ ਰ
ਪਰੀ ਉਤੇ ਦਾਦਰੀ। ਅੰਤਰਿ ਠੀ ਜਲਾਤੇ ਹੈ ਤੈ ਜੀਵ ਪਕ
ਰਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਵਨ ਜੋ ਜੇ ਜੀਵ ਹੈ ਵਿਪਰੀਰ ਗਾਵਰ ਤ੍ਰਿਨੋ
ਕੇ ਈਸ਼ੀ ਉ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਸਭ ਆਦਰਾ ਹੈ ਤੇ ਗਾਹੂ ਕਰਕੇ ਪਖ
ਸੀਤੇ ਹੈ ਤਤੇ ਸੋਈ ਗਹਣੀ ਜਾਰ: ਸੋ ਸੂਹੈ। ਧਾਤੋਂ ਦੀ ਦੀ ਵਿਖੇ
ਤਪੂਕ ਰਕੇ ਤੇਲ ਕੇ ਕੇਲੂ ਵਿਖੇ ਪਾਕੇ ਜੋ ਸੋ ਤਿ ਲੋਕੋਂ ਪੀੜੀਦ
ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਸੀਦ ਕੇ ਪੀੜੀਦੇ ਹੈ। ਅਤਿ ਦੂਉ ਪਰ ਚਾਦ ਕੇ ਗੁਈ
ਵਤ ਜੀਵ ਕੇ ਪਿੜੀਦਾ ਹੈ। ਅਮਿਗਾਲੀਏ ਕਰਕੇ ਕਾਗਲ
ਵਗੀ ਕਟੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਨ: ਕਾਗਦੇਵਤਾ ਨਾਇ ਸਕਨੇ ਵਿਖੇ ਚ
ਰਾਈਦਾ ਹੈ। ਤਾਈਆਂ: ਤਾਈਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਉ ਜਿਉ
ਪਦਾ ਹੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਚਿਲਾਵਦਾ ਹੈ। ਸਿਨੀ ਸਾਖ ਜੋ ਸੋ

ਲੋਹੇ ਕੋ ਪਕੜ ਕੇ ਹਲਾਈਦਾ ਜੀ ਦੁਕੇ ਆਦਿ ਸੋ ਕੋ ਦਿਰ ਰਕੈ ਜੀ ਦਲੋ
ਰੇੜ ਮੈਨੀ ਓ ਠਕ ਫੜ ਕੇ ਆਹਿਰ ਨੂੰ ਕੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਚਲਾਈਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕ
ਟੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈ ਸੋ ਦੂਜਿਆਂ ਤਕਿਸੈ ਤੇ ਸੇ ਦੂਸਾਂ ਤ ਜੈਸੇ
ਜਮ ਰੂਪੀ ਲੋਹਾਰ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਤਾਵਾ ਨੂੰ ਸਾਰ ਮਰਦਾਂ ਦਾ ਹੈ ਇਥੇ
ਮਾਰਈਏ ਮਾਰਤਿ ਸੀ ਤਲਾ ਨੂੰ ਸਾਰ ਘਣੀ ਅਰ: ਥਾਦਾ ਕੇ ਕੋਸ
ਰਤੇ ਹੈ ਦੂਤਾ ਬਿਨ ਰ ਉਰਾਰ: ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖਨ ਪਾਰ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ
ਦੇਨੇ ਗਏ ॥੭॥ ਸਾਰ: ਲੋਹੇ ਦੇ ਚੁਭ ਦੇਣ ਸੂਲਾਂ ਅਮਕਾਸੀ
ਜੋ ਸੂਰਜ ਹੈ ਸੋ ਧਾਗਾਂ ਜਿਰ ਪਰ ਤਪਦੇ ਨਾ ਪੁਤਾਲਿਆਂ ਤੇ ਲੋ
ਕਰ ਪਤ: ਚਮੜੀ ਉਤਾਰ ਦੇਨ ਜਿੰਦ ਪੁਤਾਲੇ: ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲੋਕ
ਰਖੁਲੜੀ ਉਤਾਰ ਦੇਨ ਤਿਸ ਜੀਦ ਕੀ ਜਿਪਰ ਤ੍ਰਿਪ ਕੇ ਮਾਸ
ਵਿਖੇਰ ਤਾ ਹੈ ਤਪ ਧੂਪਿਆਂ ਜਾਬ ਲਗਾਈਦਾ ਹੈ ਮਾਦਿ ਕੇ ਦ੍ਰੀ
ਦਾ ਹੈ ਅ ਤੇ ਤਪ ਹੋਰੀ ਅਾਦ: ਹਾਲ ਪਹਾਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਮਾਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਤੇ ਕੇ ਈਦਦ ਕੂਰ ਦਾ ਹੈ ਜਧ ਦੇ ਕੇ ਦੁਖ ਹੋਵੈ
ਤੇ ਸਭੀ ਕੁਝ ਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥੮॥ ਇਕ ਐਸੇ ਜੀ ਜਾਇ ਹੈ ਜੋ ਅ
ਗਨਿ ਵਿਖੈ ਭੁਕਾਇ ਕਰ ਲੇ ਹੇ ਕੀਆ ਜੁਲਾਈ। ਸਲੋਕ
ਅਲਿਓ ਹਾਥ ਰੜੀਆਂ ਪਿੰਡੇ ਸਰਲ ਗਲੇ ਹੈ ਅਇਹ ਸਜੁਾਇ
ਸਿਲੀ ਸੁਲਤੀ ਹੈ ਪਨ: ਭਠੀ ਅੰਦਰ ਪਾਇ ਕੇ ਬਾਲੂ: ਸੇ
ਰੇਤੇ ਕੋ ਨੀਚੇ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ਕੇ ਭਪਾਦੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤਤੇ ਰੇ
ਤੇ ਵਿਖੇ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪਾਇ ਜੋ ਉਭਜਤਾ ਹੈ
ਤੜਫਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਲਲਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆ
ਪੇ ਬਖਸੇ ਤਿ ਬਖਸੇ ਜੋ ਇਨ ਸਜਾਈਤੇ ਨਹੀ ਤੋ ਕਿ ਸ ਕੇ ਜਾਇਕ
ਹਿਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਖਸ ਨੇ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀ ਐਸੇ ਸਾਮਰਥ ਹਾ ॥੯॥
ਸਭ ਪਾਪਾਂ ਕੀ ਭਾਰ: ਪੋਟ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਸਿਰ ਧਰਿਆ ਈ ਹੁਈ
ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਇਸ ਕਾ ਇਖ: ਕਮਾਦ ਜਿਵੇਂ: ਨਾਈ ਰਸ ਕੱ
ਢੀਦਾ ਹੈ ਅਨ ਕੀ ਖੁਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨਣ
ਕੀਤਾ ਤਿ ਨੇ ਕਰ ਖੁਆਰ ਹੀ ਹੂਆ ਨ ਕਿ ਉਸ ਸਾਧ ਗੁਰ ਨਸਾਰ
ਜੋ ਨ ਕਰਿਆ ਤੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਖਾ ਪੈਨ ਪਹੁਤੇ ਥੇ ਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਤ
ਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਦਾ ਹੈ ਮਨ: ਜੀਦਿਆ ਪੋਰਾ ਜਿਸ ਮਨ: ਜੀ
ਵਿਖੇ ਪਾਪੋਂ ਦਾ ਵਾਪਾਰ ਕੀ ਹੈਂ ਤੇ ਸੀ ਤੇ ਮੰਗਦੇ ਹੈ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਕ
ਹੇ ਜੀ ਇਨ੍ਹੇ ਨ ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਾ ਜੋ ਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨ ਕਿ ਜੋ ਸੇ ਜੀ ਦੇ
ਵਰਮਾਈ ਕਾਰ ਤੇ ਸੋ ਹਥਾਂ ਨੇ ਚਾਕਰੀ ਕੀਤੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕ

ਰਹਤ ਕੀ ਮਰਜਾਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਗਤੀ ਐਸੇ ਜੇਹੀ ਪੁਕਾਰਤੇ ਕੁਈ ਇਕਪ
ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਧਰਮ ਜੀ ਖਿਕਾਰ: ਵਿਸਰ ਸੁਮਾਰ ਹੈ ਕੋਚ ਪਚ
ਪਕੇ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਜੋ ਜਾਜੀ ਦਾ ਨੇ ਸਮਾ ਪਿਤਾ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ਨ ਜੀ ਮੇਰੇ
ਜੁਗ ਜੋ ਧਾਨ ਤੇ ਸਿਮਰਮੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋਧਾ ਤ ਮੂਣ ਰੂਪ ਕਰਾਈ ਜੋ ਦਿਤੇ
ਜੋਮ ਕਰੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਕੀ ਅਪਨੀ ਕੀ ਆ ਭੁਗਾਹੀ ਆ
ਜੋਰਕਾ ਮਨਿ: ਜੀਵਨ ਤੇ ਹਮ ਕੋ ਧਾਤ ਸੁਨਾਈ ਸੋ ਹਮ ਸੁਨੀਤਾਂ
ਤੇ ਪੇਟ ਸੇ ਕੁੜਮਾਰ ਜੀ ਦਿਹੈ ਸੋ ਈ ਸੁਨਾ ਹੈ ਮੁਕਰੇ ਸਕੀ
ਜੇ ਜੀਆ ਜੋ ਜਾਗੀਦ ਤੇ ਕੀ ਆਰਾਮ ਕੁਛ ਨਹੀ ਕੀ ਆਜਾਧੁ
ਨ: ਜੀਵਨ ਧਰੇ ਕੇ ਹੀ ਜਿਰ ਲਹੀ ਮਾਰ ਪੇਟ ਜ ਪਏ ਨਾ ਇਵੀ
ਉਨਿ ਸਭ ਮਰਮ ਮੇਹਿਲੀ ਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਜਾਮ ਦੁਰੇ ਦਿਖੇ ਧਧ
ਚਲਜਾਤ ਹੈ ਸਾਪਾ ਪੁਰਿਕਾਰੇ ਇੰਦ੍ਰੀਜੀਤਨੇ ਰਖ ਕੈ ਵਿਸਨ:
ਨਰਕ ਦੁਖ ਦਿਖੇ ਸੁਨਾ ਦੇਤਾ ਜੈਸੇ ਸੋ ਹੈ ਪਾਰ ਆਹਾਰ ਨਹਿ ਕਠੀ
ਸੋ ਸੁਨਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਕਾ ਗੁਰੇ ਦੁਆਰ ਜੋ ਸਾਹਿਜ: ਗਹਨ
ਦੇ ਸਾਂਗੀ ਪੁਰ ਪੁਰਨ ਤੇ ਠਾਕੁਰੋ ਇਸੀ ਤੇ ਉਰਾਰ ਪਾਰ:
ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਦੇਤੇ ਨੇ ਸੁਖ ਗਾਏ॥੧੦॥ ਜਤਰ: ਹਜਾਰੇ ਕੋਈ ਰੇ
ਤੀ ਦਾ ਹੈ ਹਦਵੀ ਕਰ ਕੇ ਆਮ ਜੈਸੇ ਸੇ ਠੀਕ ਨੁਕ ਲਬੁਤ
ਚੁਨੁਈ ਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਲ ਬੁਤਾ ਦਿਹ ਚਰਨੁ ਦਿਤੇ ਨ ਜੀਵ
ਕੇ ਜੈਸੇ ਸੁਨਾਰ ਤਾਰ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਇ ਵਿਚੋਂ ਦੁਜੀ
ਦਾ ਹੈ ਜਹਾਜੋ ਹੀ ਇਹ ਕੁ ਮਕੁਰੀ ਦੇਹ ਨਜੀ ਦਿਕੇ ਸਾਥ ਕਿਦ
ਸਹ ਜੋ ਹੀ ਇਕੁ ਕੀਮ ਜੋ ਧਾਪਿ ਦੇ ਕਰੇ ਬਿਨੇਕਾ ਲਪੇਟ ਹੁ
ਆਗਾਕਾਰੀ ਫੁਲਾਈ ਦਾ ਹੈ ਮੇਟੀ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ਧੁਮਾਪਜਾ
ਕੇ ਦੇਖ ਘਟ ਕਾ ਦਿਖੇ ਅਜੁ ਗਰ: ਤਾਰੀ ਜੀਨ ਪਾਵਦੇ ਨਤਿ
ਸਨੁ ਸਹਾਈ: ਜਗਾਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਘਟ ਹੈ ਤੂ ਪਲਮਾ ਹੁਆ
ਕਾਠੀ ਤੇ ਸਮਾਨ ਦਾ ਹੂ ਕੀ ਅਨਿਤ ਪੇ ਦਕੇ ਤੇ ਨੇ ਦਾਰੇ ਹੈ ਅ
ਈ ਹੰਕਾਰੀ ਲੋਹੇ ਜੈਸੀ ਨਿਧਪਰੀ ਨੂੰ ਪਰੁ ਖੇਦ ਰਾਹੋ ਤਾ ਹੈਗਾ
ਪਿ ਆਮ ਗਰ: ਸਰਪ ਕੀ ਜੀਨ ਪਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾਕੇ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ
ਕਿਦ ਫੁਲਾਈਆ: ਦੋਊ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਦ ਫੁਲਾਈ ਆ ਪੀਕਿ
ਦੇਤੇ ਹੈਂ। ਕਾਲ ਭਗ ਦਾ ਨਕਾ ਪਧਾ ਹੂ ਆ ਆਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ॥੧੧॥
ਜਲ ਕੀ ਤੋ ਧਰੇ ਤਾ ਧਲੰ ਮਾਹੁ ਤੇ ਖਾ ਦਕਰ ਕੇ ਮਾਰ ਪੇਟ

ਰਹੈਂਦਾ ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇ ਕੇਤੜੇ: ਜੇਤੜੇ ਹੈਂ ਜੀ
ਵ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸਗੀਆਰ ਨਹੀ ਹਾਰ ਹੈ ਤ੍ਰੀਵ ਕੋ ਜਹਾਂ
ਤਾਹੂ ਘਰ ਘਰ ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਦੇਗੀ ਹੈ ਕਿਉ ਜਾਚੀ ਜੁਗਤੁ:
ਗਯਾਤ ਨੋਂ ਆਪਾਰ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪੁਨ ਭਈ ॥੧੨॥ ਤੇ ਲੋਇ ਦੀ ਜੋ
ਜਮਹਿ ਜੋਹਿਣ: ਦੇਖਤ ਹੈ ਘੜੇ ਰਕਤ: ਲਾਲ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ
ਅਤਿ ਵਿਕਰਾਲ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰਕੇ ਡੁਰਾਉਂਤਾ ਹੈ ਸਭ ਜਗਤ ਨੂੰ ਜਮ
ਕਾਲ ਕਾਰਖ ਹੈ ਤੋ ਕਿਉ ਨਿਦਯਾ ਜੋ ਪੂਆਨਾ ਚਲਾਈਆ ਕਾਲ ਨੇ
ਹੁਕਮੀ ਕਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਤਿਸ ਕੇ ਵਿਚਾਰਾਨਸਾਰ ਅਗੇ ਹੈ ਤੇ ਰੋਹੁ
ਭੁਚ ਹੈ ਰਖ ਹੈ ਆਰ ਐਸੇ ਕਹੇ ਇਤਿ ਤੈ ਧਾਰ [illegible] ਤਾ ਹੈ ਯਦਉ
ਬੋਲੀ ਕਹਤੇ ਤੋਲੀ ਬਚਾ ਹੈ ਈ [illegible] ਤਾਂ ਜੇ ਕਰ [illegible] ਤੋ ਉਹਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥ
— ਚਤਾ ਨਹੀ ਤਾਂਤੇ ਕਰਨਾ ਉਹਾਂ ਕਰੇਗੀ ਤੋ ਭੀ ਨਹੀ ਛੁਟਤਾ ਜੋ
ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਧਈ ਆਰ ਣੀਰ ਕੋ ਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਉਹਾਂ
ਅਪਨੇ ਦਾਰ [illegible] ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਲ ਧਮੀ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀ ਹੈ
ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਉ ਕਰ ਧੀਰਜ ਧਾਰ [illegible] ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਜੀਵ ਨੂੰ ਕਹ
ਤਾ ਹੈ ਮੈ ਕੈਨ ਧੀਰ: ਆਸੇ ਰੋਵੇ ਧਾਧਨ ਖੜੇ ਆਦਿਕ ਕੋਈ
ਸਪੂਤੀ ਨਹੀ ਪਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵੈਭੀ ਤੁਝ ਬਾਚਲ [illegible] ਨਹੀ ਉਹਾਂ
ਕਲੂਹਾਂ ਤੋਲਦਾ ਦਾਰੂ ਨੀਰ ਕਹੋ ਤਾ ਹੈ ਤਪਾਕੇ ਤੇਲ ਵਿਚ ਜੀਵ
ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐ ਤਾਇਸ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਹਾਰਿ ਤ੍ਰੇ ਕੋ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰ ਦੂ
ਰ ਦੇਖਹੁ ਹੈ ਭਾਈ ਐਸੇ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ॥੧੪॥ ਤੋ ਪੀਛੇ ਕਹਾ ਧਾਜ
ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ ਕਿ ਤਯਾ ਤੁ ਜੋਂ ਧਿਸੇ ਜਮਾਨ: ਆਦਰ ਪਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਜੋ ਅਧਉਪ ਮੈ ਹਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਮਾਨ੍ਹ ਕਿਧਾਰੇ ਸੂਰਮਾ ਹੋਕੇ
ਤੋ ਆਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਨ ਕੋਨ ਧਰਮ ਅਪਨਾ ਤੋ ਥੋੜਾ ਹੋਵੈ
ਅਸਤ ਵਚਨ ਜੀਨ ਉਪਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਨਤ ਕੀ ਪਾਖਰ ਮਾਨ
ਹੋ ਵੀਰ ਪਾਖਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪੋਤ੍ਰੇ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡੇ ਕੋ ਢਕ ਲੈਂਦਾ
ਵਸਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਿਛ ਤਤੇ ਕੀਰਹ ਨੀ ਧਾਰਨੀ ਇਹੀ ਧਾਣੇ ਕੇ
ਸਰ। ਸਦੂਸ ਹੈ ਗਦ ਪੰਜੇ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਗੁਣ ਸਤ ਆਦਿ
ਇਹੀ ਸਰ ਹੈ ਧਾਣ: ਘਨੇ ਹੈ ਇਹ ਖਗ: ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਅਸ
ਚਰਮ ਰੂਪੀ ਸਿਪਰ ਢਾਲ ਹੈ ਇਹ ਸਸਤ੍ਰ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਕੇ
ਕੀ ਸਮਾ ਨੇ ਵਾਰ ਹੈ ਵਜਮ [illegible] ਕੀ ਕੇ ਕਾਟਣੇ ਕੋ ਇਹ ਸਸਤ੍ਰ ਨਿ
ਦਾਨ: ਕਾਰਣ ਹੈ ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜੋ ਸਚ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਧਰ ਕੇ [illegible] ਤਾਹਾਂ

ਭੀਆਸ਼ੂਕਰਨਆਖੇਗਾ ਜੋਯਾਂਕੋਛੋਡ ਦੇਵੈ ।ਸਚਨਾਮ
ਤੇਬਿਨਾਅਵਰਕ੍ਰਿਆ ।ਕਿਸਦਾ ।ਕਿਸਦਾਵਿਚਾਰੀਏ ।ਕਿਸ
ਬਾਗਦੀਮੂਲੀਹੈਂ ਜੋਆਪਹੁਕਮਲੈਕਰਅਵਤਾਰਧ
ਰਦਾਹੈਆਂ ।ਜਿਉ ।ਬਿਦਾਦਿਵੇਹੀਦੇਵਤਾਤੇਰਖਦੇ
ਸਲਾਦਤੇਹੈਂਆਪਆਸਿਖਰੀਐਸੇਪੁਛਕੇਸਚਨਾਮਤੇ
।ਬਿਨਾਕੋਈਛੁਟਨੇਕੇਸਾਮਰਥਨਹੀ ।ਜੋਸਭਕੋਕਰਮੋ
ਕਾਫਲਦੇਤਾਹੈਅਪੁਨਾਹੋਦੈਤੋਸੂਰ ਦੀਮਰੀਆਦਾ
ਤੇਨਾਸ਼ਕਰਤਾਹੈਧਰਮਨਾਈਹੈਤੋਕਰਤਾਹੈਸੋਸੂਰ
ਮਰੋਆਦਕ੍ਰਸਚਪੁਕ੍ਰਤਹਾਂਰੇਗਰੀਬਦਾਸੋਂਪਰਸ
ਦਾਪਖਾਜਿੰਦਾਹੈ ।ਇਹਪੂਜੇਗਾਆਪਨੇਜਗਕੇਹਿਤ
ਰਥਪੁਛਤਾਹੈ ।ਤੁਮੀਤੇਕਲਆਨਰੂਪਹੋ ।ਕਲਿਵਿ
ਖਾਰਿਹੋਤਤਦਰਸੀਹੋ ।ਜਲਆਲੋਖਅਦਿਕੇ
ਕ੍ਰਿਤਾਰਥਕਰਤੇਹੂਏਗਾਰੂ ।ਔਰਦੇਸਸੋਗਅਨੋ
੧੫।

ਮੋਟਾ ਸਤੁ ਆਪਸ ਤਕੀਆ ਮਤਸਤ ਸ...

ਪੁਤ੍ਰ ਸੰਤੋਖ

ਮਿਤ੍ਰ ਵੀਚਾਰ

ਸੰਤੋਖੁ ॥ ਸਰਬਜੀਅਕਮਾਣਏਸਚਰਕਾਣੀ
ਹਉਜਾਪਰਸੰਦਾਬਾਹੂਖਾਲਕੂਖਤਾਨਾਕਰੈ
੨ ਸਚਰਅੰਦਰਜਾਚਰੀਤਨੂਏਦੈਜਾਲੋਕਿ
ਹੋਕਿਨਜੀਕਪੁਦਾਏਦੈਭੇਤੁਨਕਿਸੈਦੇਕਿ
੩ ਜਚਰੁਏਤੁਸੁਆਉਜੇਤੂਬੀਦਾਦਿੜਕ
ਰਹਿਾਵਾਪੀਬੀਂਦਾਹਿਦਰੀਆਭੂਦਿ
ਰਖੀਦਾਹਿਦਾਹੜਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਆਨੇਤਾਦਿ
ਤੈਆਨਿਤਾਚਤੈਆਨਿਤਆਜਾਚਹੁਬੋਧ
ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਆਨੋਦੂਹੇਤੇਅਰਥੀਧੇਕੁਰਮਆ
ਦਿਆਮਲਨੀਧੀਕਾਰੋਨਾਫਿਰੋਤਜੋਨਿਆ
ਨੇਕਜਠਰਾਗਾਨਿਹਪੀਮਰਤਿਮਲੀਣ
ਚੁਪਾ ਹੇ ਰੋਧੀ ਦਕਰਤਮਾਏਆਨਾ
ਕਪਾਤਤਉਧਾਰਣਜਾਧਸੀਗਅਜਾ ੧

ਦ

ਮੋਹਮ ਕਾਮ ਅਮਾਰ ਭਲਨਾ।੧੦   ਮੂੰ: ਮੋਹਿ ਹਰਤੇ: ਸਭੇ ਰੰਗਾਵਲੇ: ਅਨੰਦੀ।   ੬
ਤਰੰਗਾ: ਤੇਗਾ ਬੇ: ਰੋਪਾਸ: ਪਾਸੇ: ਬਿਆ ਤੂਨੇ ਵੇਦਤਾਤੇ ਤੇਨ: ਪੂਰਾ ਬਾਰ: ਸੁ
ਪ ਦਾ ਠਹੂਨਾ ਦੀਬਾਦ: ਆਸਾ ਦਾ ਸੰਗਾ ਰਾਗ: ਮੁਲਾ।੧੧   ਮਹਿੰਮੀ
ਕੀਨ: ਗਜਾਨਰਾਜਾ ਮਾਉ: ਸਖੀਆ ਪਾਹਿ: ਆਪ ਦਾ ਆਲੈਪਾ। ਕੀਮਾਹੁ: ਕੀ
ਮਤ ਤੂ ਗਿਲਤੀ ਪੈ:   ਦ੍ਰਿਸੂਤੇ: ਟਟੇ੧੨   ਲਾਵਣ: ਸਲੂਣਾ ਤੂ ਸਾਦ ਥੀਏ
ਬਗਾ: ਤੌਰਗਾ ਬੇਈ: ਲੋਂਕ ਦਾ ਤੂਨੇ ਕਾਂਨੇ ਟੁਟੇ: ਹਟੇ ਦਾ ਬਕੋ ਨੀਰਮ: ਨੈਣਾ।
ਮਟਾਉ: ਵੈਪਰੀਗਾ ਕੂਈ: ਰੋ ਦਾ ਵੇਲੈਕਾਂ ਦਾ ਸੁਖਾ ਮਰ ਜੂੰਨਾ੧੩   ਨਿਵਾਊ ਨਿ
ਬਾਦੂਾ ਬਾਉ: ਸੂਪਾ। ਪੈ:   ਦਾਮੀ: ਦੀਮ ਦਾ ਦਮਾ। ਬਿਲਾਮੀ: ਨਾਸਾ ਕਾਮੀ:
ਕਾਮ ਦਾ ਕਾਮਨਾ।੧੪   ਜਕੀਨਾ: ਭ੍ਰੈਸਾ ਤੇਕਨੂੰ: ਇਕ ਪਸਣ ਦੇਖਣਾ।
ਪੈ:   ਕਰਾ: ਭੂਠਾ ਖਰਾ: ਬੇਰਾਸ ਦਾ ਖਰਤਾ ਪਰਾ: ਟਗਾਪਾ।੧੫   ॥
ਲੋਈ: ਦੀਸਦਾ ਬਿਆਨਿ: ਤੇਰ ਜਮਾਨੇ ਰੋਗਾ। ਮਾ: ਮੇਰਾ ਰਿਹੀਆਲ: ਰ: ਪੂਗਾਰਦੀ:
ਲਿਮੈ ਮਾਲ: ਪੂਰਨ੧੬   ਕਾਢੀਐ: ਕਹੀਏ ਪੈ:   ਰੰਗ: ਕਾ ਤੂੰਬਾ: ਪਰੀ
੧੭   ਪਰਮੇਦ: ਪੂਦਾ ਪੀਰੇਦ: ਪੀਰਦਾ ਦਾਸੀ: ਦੁਸਾ। ਜਮੈ: ਜੂਮਾ ਬਿਲਸ
ਪਰਦੇਸੇ ਤੀਨਕਾ ਲਕੋ।੧੮   ਕੋ ਨੂੰ: ਟਾ। ਪੂਬਾਈ। ਪਾਲੋਂ।੧੯   ॥
ਕਿਨਬੇ: ਕਿਸਦੇ ਤਾਂਈ। ਤੁਬ: ਤ੍ਰਿਬੋ। ਪਸੀਏ: ਦੇਖਣਾ।੨੦ ਪੈ:   ਅਗਬਾ:
ਅਕਬਾ। ਸਾਰਜ: ਤਮਾਨਾ।੨੦   ਅਖੀਦਾ ਸਾਧਸਾਰਾ ਤਿਪੀਆਂ: ਤ੍ਰਿਪਤ
ਹੂਰਬ: ਗਿਰਾ ਸੁਤ: ਪੁਕਮ ਦਾ ਹੈਤੇਨਤਾ ਭੂਪੀ। ਪਾਇਕ: ਦਾਸ ਦਾ ਪਾਇਆ।੨੧
ਬ੍ਰਿਜਲੀਆਂ: ਦਾਸਾ ਮੇਰ: ਪਟੀ ਮੈਪ: ਪਦਾਰਥ। ਜਲਬਲ: ਜਾਸਤਾ ਨੀਰ: ਨਾ
ਮਾ ਇਤ: ਨ ਪੈਲਾ। ਕਬਾ ਕੀਰਤਨਾ। ਸੇਰੀ: ਸੁਧਾ। ਹੀਰੇਲਾਲ: ਬੁਤਨੇਮਾ। ਸਭੂ:
ਚੰਦ ਦਾ ਸੁਰੀਤਾ।੨੨   ਪੀਰ: ਤੂਨੀਰ: ਨੇਨੋ ਸੰਬਾਏ: ਪਹੁੰਚਾਏ। ਮੇਲੇ:
ਦੀਸਨੋ ਨਾਨਕ: ਨਾਮ ਗੁਰ ਅਰਜਨਕਾ।੨੩॥੨॥

ਅਸਰਾਉ: ਆਸਰਾ ਦੁਆਂਸਾਹਾਜਨਾ।੧੮ ਬੁਝਨਾ: ਨੁਮਾਤਿ: ਸਿਖਆਮਾਣਕ: ਬੁਧਾ।
ਗਾਲਣੀ: ਢੂੰਡੈ।ਤਿਖ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ।ਲੋਧਨੀ: ਵਿਚਾਰਨਾ।੧੯ ਖਜੋਇ: ਸਾਵਧਾਨ।ਘਰ ਰਿਦ
ਕੋਇ: ਕਿਸੇ ਸੰਗ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਮੋਹ ਸਭ ਫੀਪੀਆਂ ਦਾ।੨੦ ਭਾਣਾ ਹੁਕਮ।
ਖੀਰ ਰਹਿਣਾ। ਦ ਗਿਆਨਤਾ। ਦਿਜ ਧਰੀਸੁਦਾਦਾਸੀਤਿਸਪ੍ਰਤਿ। ਸਾਰ: ਖ੍ਰਿਦਾਪੈ
ਕਰਾ: ਮਨਮੁਖਾਂ ਜਰ: ਚਜਿ ਦੁ ਜਾਚਕੇ ੨੧ ਦਾਰਮਹੱ੫ ॥
ਚਉ: ਉਚਾਰਾ ਭੈਣੀ: ਏਨ੍ਹਿ।ਸਿਸ: ਸਿਰ।ਮਾਹਿਜਾ ਮੋਰਾ।ਬੀਓ: ਦੂਜਾ ਭੇਖ: ਏਥਾਂ
।ਆਪ੍ਰ: ਖੁਲ੍ਹਾਂ ਪੋ।ਕਾਜਲ: ਸਾਧ ਹੰਡੇ ਨਾਮਹਾਰ ਤੁੰਬੋਲ ਸਿਕੋਦਾਰ ਰਸ ਭੋਗ ·
ਰਸ ਸਾਧਨਾ।ਬਾਰ: ਧਣਾਭੀ।ਦੇਵੀ: ਭਿਨਹੁ।ਕਲ: ਚੈਤੰਨਤਾ।੧ ਤੇਰੀ: ਰਹਿਕਾ
ਜਾਨੀ: ਪਿਆਰੇ।ਸੇਜੜੀ: ਸੁਖਾ।ਉਲਾਹ: ਝਾਹਾ।ਕੀਮਤ: ਦਖ੍ਹਾਈ ਭੋਗ: ਮਹਿਦ।
ਨਾਇਕ: ਸੁਆਮੀ।ਰਬਿਦ: ਰਮਤਾ।ਰਿਣ: ਰਹਿਕਾ।ਦੁਤਹ: ਦਰਤੇ ਅਧਿਕ ਰਿਦੇ।
ਧ੍ਰਤਿ ਧ੍ਰਾਧੀ ਟੋਲ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਸਾਧਨ।ਗਾਮਾਸੁਰੂਪੀ ਪਹਿ: ਪ੍ਰਿਹੁਣ ਘਰ:
ਸਤਸੰਗ ਮੰਤ੍ਰ: ਵਿਚ ਹਰ: ਸਾਧਨ।ਭੰਡਾਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦੁ ਸੰਸਾਰਿ ਏ।੨ ਜਾਖਨ
ਦੇਹਠ: ਦ੍ਰਿੜੇ ਕਾ ਉਲਾਹਿਆਮ: ਲਾਹਿਤੈਂ ਦਾਉ: ਕਦਸੋਂ ਦੇ ਲੀਮੇ: ਦਕੇ ਸਾਉ: ਪੋਲ
ਨਾ ਜੋਈ: ਏਖਦਾ।ਬੂਝ: ਸੋਦਾ।ਪ੍ਰਦੇਸ: ਪ੍ਰਨਾਰੀ ਦੁ ਪ੍ਰਸੀਧਦਾ।ਸੈਰੀ: ਰੀ ਪ੍ਰਜੰਤਾ:
ਪ੍ਰਜਾ: ਪ੍ਰਜਾਰੀ੪ ਕਰੀਏ: ਕੰਧੀ ਦੇਂਗ।ਪਾਧੀ: ਜਗ।ਮਾਸੀਠਾਰੀ ਮਸਾਣ:
ਗਾਫ਼ਕਹੈਂ ਨਈ: ਕਾਲ ਗਾਨਾ: ਤਗਨਾ ਮਹ: ਏਹਧਤੀ ਰੋਰ: ਕਾਮਾਦਿਕਦਾਗਾ।
ਛਿਦ੍ਰ: ਕਲੰਕੀ ਪਾਪੀ।ਊਦੇ ਜਾਮ: ਜਦੇ ਪੈਰ ਧ੍ਰਧੀ ਕਚ: ਨਾਸੀ।ਸਹੁਦੇ ਧਿ
ਰਤਨਾਹੈ।ਨੈਣੁ: ਮਖਦ ਪਬਣ: ਚੌਪਤੀ।ਨੁੰਸਿਓ: ਜਾਣਦਾ।ਭੇਰੇ: ਨੇਹ ਜਗ।
ਕੂਹਨੇ: ਸੰਦੂ ਦਾ ਕੂਠੇ।ਆਲਕ: ਸਾਹਤ: ਨਰਦੇਗ।ਸਮਾਧਾ: ਸਮਾਧਾ।ਸਾਪ੍ਰ:
ਦੇਦਤਾ।ਦਰ: ਸੰਗ।੫ ਗਾਹਤੂਨਾ: ਛਪ੍ਰ ਦਿਣ: ਤਤ ਛਪ੍ਰ ਤਨਾ।ਉਸਤ
ਦ: ਗੁਰੁ ਪਨਾਹ: ਰਖਕ ਦਾ ਅਗਸ੍ਹਾ।ਪੀਠਾ: ਸਦਨਪਕਾ ਮਨਨ ਸਾਜਿਆ: ਕਿ
ਧਾਲ ਮੈਜੂਦ: ਹਜੂਰਾ ਦਭੂਦ: ਹੰਦਆਂ ਨੂੰ ਦਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ। ਭੁਲੀਆਂ: ਮਿਠੀਆਂ ·
ਰੋਟੀਆਂ ਮਾਦਪਈਆਂ ਦਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨ ਆਟਾ ਜਮ ਘਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਕੂਸੇਪਾਨ੍ਹੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬਾਲੇ ਗੰਢਸਾਹਬ ਵਾਰਿਏ ਦਾਪੈ: ਹਠਾ: ਕਢਾਈ
ਬ: ਤਰੰਗਾ।੬ ਮੁਹਤੁਨਾ ਮੁਖ ਦਾ ਮੋਹਤਾ।ਇਦੇਹਾ: ਏਹਾ ਠਾਏ: ਛਾਏ ਮਥੇ
ਅਹੀ।ਮੁਛਿਦਾ: ਮੁਲਾਜਾ।੭ ਮੁਸਤਾਕ: ਮੋਹਤਾ।ਕਿਜੋਹ: ਕੋਹੋ ਜੇਹਾ।ਹੋ।ਤੁਖੀ
ਤਨ।ਦੂਦ: ਮਨ।ਦੂਦਨ: ਬਾਣੀਕ ਭਏ: ਮੁਤ੍ਰੇ ਛਾਰ: ਕੰਧੀ।ਸੰਸਾਰ: ਕੰਧੀਭੂਮੀ ਦਾਣ:
ਕਾਲਾ।ਪੈ: ਨਾਪੈਂ ਨਾਤੈ ੮ ਆਦਮਧਮੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾਤੇ ਅੰਤੇ ਪਰਮੇਵੇਂ ਦਉ
ਆਂਕਾ ਮਾਧਮਾਹਾਰ ਕਨਾਰੇ ਭਣੀ: ਭੁਲੀ ਸੋਆਮਾਖਭੁਧੀ।ਭਿਦਦੀ: ਮਖੀ ਸੋਜੀਂਦਕੁ
ਪੀ।ਗਾਇਆ: ਤੁਦਾਕਾਗਾ।ਪਾਣੇ: ਪੈਰੀਂ।ਦਾ ਸਾਸੇ ੯ ਗੁਲਾਸ: ਗੁਨੋਆ
ਲਾਇਆ: ਜੀਦ ਨਾ ਮਨਨ ਆਪਦਿ੍ਕ ਕਾੜਾ: ਏਰਾ ਲਿਦਾ ਨਾ: ਗਾ।ਪਹਿਨਾ: ਤ੍ਰ
ਗਨ੍ਹਾ।ਆਖਾਨਾ: ਸੰਗਾ।ਸਾਨਾ: ਬਸਤ੍ਰ।ਖਿਡਿਤਾਨਾ: ਖਿਚੋਖਿਚੀ।ਜਤਦੇਤੁਕ

[illegible]

[illegible]

ਤਨਦੀ ਨੂ ਮੁਕਸਾ ਮੌਰ ਕੇ ਨਿਵਾਰੇ ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਛਡੇ ਜਾਵੇ ਆਸਾ: ਛੁੰਡਾ ਮਟੇਰਨ ਤੇ ਭੇ
ਹੋਏ ਫਕੀਰ ਦੁਆਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮੌਲਾਦਾ: ਉਨਾਮੀ ਮਿਲਣਾ ਕਲਮ ਖੁਦਾਈ ਪਾਕ ਖਰਾ: ਖੁਦ
ਨੂੰ ਲੇਖ ਰਾਖਾ ਕਲਾ ਨਨਾਹੈ ਏਕ ਕਲਮਾ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਖਰਾ ਪਾਕ ਹੋਵਣਾ ਹੈ ਓਹ ਕਲਮਾ ਹੈ ਖੁਦਾ
ਦਾ ਸਰਾ: ਸ੍ਰੀ ਅਤਕਿਤਾਬ ਦੀ ਤਰੀਕੁ: ਸੇਤ ਰਕਤ ਮਾਸ ਤੇ ਖੇਲ ਨੂ ਟੇਲਾਦੇ: ਟੇਲੋ ਮਾਰ
ਫਤ ਸੈ ਮਨ ਮਾਰੇ ਮਾਬਦਾਰੀ: ਬਹਾਜੋ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰੋ ਹਕੀਕੁ ਸੈਤਕ ਮੌ ਮਿਹਰ: ਖੁਨਾਰੇ ਦੇਖੁਕਾ
ਨਕਤੇ ਬਤੇ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਵਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ ਔਰਾਤ: ਮੋਹਤਾਜ ਦੀਆਂ ਬਕਰਾਹੀ:
ਮੀਟੇ ਰਸਤਆਂ ਤੇ ਮੂਰ ਜੋ ਹੈ ਕਮਾਵਦੇ ਸੋ ਸਿਦਕ: ਨਿਸ਼ਚੇ ਵੇ: ਲੈਕੇ ਬਹੋਸ਼ਤ ਵਿਚ
ਭੁਗੀ: ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਪਰ: ਪੇਵੇਗਾ ਪੈਗ: ਦੀਨ ਪੀਰ: ਦੀ ਸਿਦਕ: ਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਮੀਰ
ਜੋ: ਮੁਜਾਰਾ ਵਾਲੀ ਸੋ ਕਮਾਵਿੰਦਾ ਭਿਸੁਤ ਜਾਵਿਗੇ ਹੁਰ: ਵੇਸਦਾ ਜੋ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖੁਤੇ ਮੁ
ਸਕ: ਸੁਗੰਧ ਦਾ ਲਾਵਣਾ ਏਹੁ ਨੂਰ ਖੁਦਾ ਫੋ: ਦਾ ਦੇਖਣ ਹੈ ਸਾਰੇ ਹੈ ਤੈਨ ਤਾਰੇ ਖ
ਨੀਸਾਰੇ ਮਾਂਬੈ ਦਗੀ ਮਜੂਹ ਦੀ ਸੋਹੈ ਅਲਹ ਹਜਰ: ਹਜਰੇ ਆਗਾ: ਜਿਸ ਮਕਬ
ਰੇ ਜੋ ਸਾਧੂ ਆਵੇ ਸੋ ਦਾਉ ਤਕੀਰ ਦੀ ਮੁਰਤ ਨੂ ਕਾਜੀ ਹੈ ਦਿਲ ਨੂ ਗਾਜੀ ਹੈ ਉਨਾ
ਨੂ ਮਸਲਨਿ ਵਾਰੇ ਸੇ ਮੁਲਾ ਹੈ ਦਰਵੇਸ ਸੋ ਜਿਸ ਸਿਫਤ ਨੂ ਪਰ: ਪਾਰਨ ਜਾਣੇ ਸੋ
ਦੁਖ ਭੈ ਤੇ ਸਭ ਦੇਸ ਗਮੇ ਖਾਵੰਦ ਨੂ ਪਾਰ ਜਾਣੇ ਸੋ ਤੁਸ: ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਆ ਤਸਬੀ:
ਖਾਵੰਦ ਨਾਉ ਏਹੁ ਜੋ ਦਮ ਸਾਵਦੀਆਂ ਦਾ ਮਾਸੀਲ ਨਾ ਬੈਠਾ ਜਾਣੈ ਬਰ: ਸਿਦਕ ਦੇ ਸੁ
ਤੇ ਹੈ ਫਿਲੂਹਾਲਾ: ਨਾਮ ਛੁਟਾਵੇ ਖਿਲਖਾਨਾ: ਸ੍ਰੀਤ ਜਮ ਤਮਾਮ ਜੀਵਾਲਾ: ਤੁਖਦਾ
ਪੀਏਗਾ ਹੈ ਮੀਰ: ਪਾਤਸਾਹ ਮਲਕ: ਬਲੋਰ ਦਾ ਮਿਲ ਖਦਾਲਾ ਉਮੇ: ਲਖਦੇਲ
ਖਦੇ ਪਟੇਵਾਲੇ ਮੁਕਾਮ: ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਦਾ: ਸਤਸੰਗਾ ਮਾਵਦਲ ਨਿਵਦ
ਸਿਫਤ ਰੂਪੀ ਪੌਹੀ ਜੋ ਖੁਦਾਵੰਦ ਨਾ ਸਇਕਤ ਮੁਕਾਮੇ: ਰਿਦੇ ਮੇ ਲਿਆਵੇ ਕਮਾ
ਇਵਾ ਦੇਖੁ ਖਾਨਾ ਮੇਲਾ ਦੇਵਾ ਤੇਰੇ ਹੈ ਆਪ ਪੂਰਾ: ਪਾਹਉਣਾ ਰਤੋ ਹਤੈ ਹੈ ਦਾਮ
ਪੂਰਨ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਤਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਵਾਲੇ ਹੈ ਸਗਣੀ ਜਾਨ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮਰਥੀਆ ਹੀ
ਸੋ ਮੌਲੀਫ: ਸੀਗ ਮੈਡਾ ਦੇਖਦਾ ਮਖ ਦੇ ਤੈ ਜੋ ਛੋੜ ਏਕ ਹੋਹ ਚਮੇਲੂਕਾ ਮਲਾ
ਵੇਦਾ ਲੇਲਾ ਏਕ ਨੂੰ ਬਾਗਾ: ਗਾ ਜਾ ਬੂਝ: ਕਦੀ ਖਰਾ ਬੁਖਾਰ ਹੈ ਹਰ ਹੈਲਾਲ:
ਸਤਪ੍ਰਮ ਦਾ ਬਖੇਰ ਤੁਖਾਣਾ: ਖਾਣਾ ਪਾਣੀ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਲਫ ਰੂਪ ਸੇ ਮੌਲਾਦਾ:
ਮੌਲਾ ਨੂਰ ਪੀਰ: ਹਰੀ ਭਿਸਤੀ ਦਾਸੀ ਦਾ ਦਾਨਦਾਸਾ ਸੋਈ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਖਾਦੀ
ਲਫਿ ਭੁਜਾਨ ਜੀ ਦੇਰ: ਕਮੇ ਠਗਾ ਉਨਾ ਦਿਦਾਰ: ਦੂਤ ਬਾਦਾਣੀ ਦੋ ਮੋਹਰੇ
ਖਕੀਨਾ: ਨ ਦਾਨੀ ਹਿੰਗਾਤ ਮਾਸੇ: ਮਤਿ ਰਤ ਮਾਸ ਮਾਂਸਾ ਦੇਖ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਮਾਣਹ
ਕੀਨਾ: ਖਾਵੰਦ ਨ ਪੇਹ ਰੀਨੂ ਵਾ ਮੀਨਣ ਹੈ ਨਿਪਾਕ ਮਨ ਨੂ ਹਜੂਰ ਹਦੀਸਾ: ਹਰੀ
ਨੂ ਦੁਨ ਮਸਕਾਰਾ ਸਾਬੁਤ ਸੁਰਤ ਰਖੀਐ ਜੋ ਬੁਰਾ ਨਾਲ ਏਹੁ ਦਸਤਾਰ: ਪਗ
ਦਾ ਪਤਿ ਹੈ ਸਿਰ: ਰਖੈ ਹਮਾਣ ਸੋਜੋ ਮੋਸ: ਰਹਮਾਨ ਦਿਲਾ ਪੀਰਿ: ਹਦਾਦੇ ਦੁਨੀ
ਆਂ ਦੇ ਰੀਠਾ: ਮਤਿ ਤਿਨੇ ਨੇ ਕੇ ਵੀਡੀ ਪਾਕ ਹੈ ਜਿਉ: ਜੈਸੇ ਨੂਰ ਮ: ਫਲਾਹਰਾ:

ਲੇਖਾ। ਇਕਨਾ ਦਾ ਗਿਣਨਾ ਹੈ। ਅਲੇਖੇ ਆਪੇ। ਇਕਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀ ਗਿਣਨਾ। ਝੂਠਾ: ਝਗੜ
ਦਾਤਾ: ਦਾਰੋਰਾ। ਉਜਲ: ਉਜਲਾ ਅਤਿ ਸਾਫ ਰੂਪੀ ਤੇਰਾ ਸਾਫ ਰੂਪ ਹੀ ਦੇਖਾ: ਇਪਨੇ ਦੇ ਤੂੰ ਜੇਰ
ਸਤੋ। ਧਿਆਨ: ਕਟਣਵਾਲਾ ਕੀਆ ਹੈ। ਗਾਲਾ। ਹੈ ਸੋ ਤੂ ਨਾ ਕੋ ਕਦ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ੮ ਸੁਕਦੇਵ ਮੁਨੀ ਖ
ਐਸੇ ਸਭ ਕੋ ਹੁਕਮੈ: ਮਨੁ ਜੋ ਮੰਨੇ ਸੋ ਮੁਕਤੁ ਹੈ। ਹੁਕਮੈ: ਮਨੁ ਨਾਮ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾ ਸਿਮਾਰੀ: ਕੀਮੇ
ਮਰੇ। ਭੁਲਾ: ਸੰਤ ਹੈ। ਹੁਕਮੈ। ਨਾਮ ਮੰਨੇ ਤਾ ਤੇ ਛਾ। ਹੁਕਮੈ ਮੰਨੇ ਤਾਂ। ਪਦ: ਆਸਾ ਭਾਗ: ਦੂਜਾ
।ਖਰੇ ਸੈ ਜਾਏ। ਰਸਾਤਲ: ਹੁਕਮੈ ਦੂ ਕੈ ਗਵਾਰ: ਗ। ਸਭ ਨਾਮ ਦਾ ਬੇਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਕੈਤ ਕ ਕੀ ਕਾਲ ਨੇ। ਅਖਾੜਾ। ਸੰਸਾਰ ਜਾਈ: ਜਗਤ। ਅਹਾੜਾ: ਗਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਕੋਤਿ
ਆਜਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਿਜਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਅਤਿਗਾੜਾ ਸਤ ਦੈਤਾਂ ਦੈ ਦਾ ਅਤਿ ਬਡਾ ਸਤ ਦੈਤ ਹੈ। ਰਾਪੁ ਰੂਪ
ਰਸ ਹੈ ਮੁੰਨਿ ਲੋਕੋ। ਪ੍ਰਿਥਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਤੇਰਾ ਹੈ। ਸਤਿ ਸਬਦ: ਆਪ ਸਬਦ
।ਅਮੁ: ਹੁਕਮ। ਸਿਵ: ਸਤੋ ਦਾ ਸਾਤੀ। ਵਰਤਾ ਪੰਨੇ ਪਾਠੈ ਦਾ ਦੀਏ। ਦਾਰਗਾੜਾ: ਤੌ
ਨਾਗਨੈਣਾ। ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਜ ਕੇ ਨੈਣ ਜੋ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤੇ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਕੀ ਬਾਜੈ ੫
ਗਣ ਹੋਵੇ। ਠਕੁਰਾਈ: ਮਹਤਤਾ। ਨੇਤਾ: ਨੇਹ ਨਾਗ ੨: ਰਾਤੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਸਾਈ ਹੈ। ਰਿਖੇਤਾ: ਕਿਆ ੦
ਉਹੈ। ਬ੍ਰਹਮੈ: ਪਾਜੋਂ। ਆਪੇ ਆਪ: ਸਤਿਗੁਰ। ੧੦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਸਿਖੋ ਪ੍ਰਤਿ ਇਸ
ਹਥ ਨਾਮ ਦੇ ਤਸੁ ਣਾਆ। ਜਾਮੀ। ਏਤਾਰ ਨਾਮ ਹੈ। ਰੰਗਾ: ਨਾਲ ਦਾ ਹਰਹੰਗ ਦਾ ਸਭਾ।
ਸੰਧਿਆ ਕੈ: ਰੀਸਿੰਗਾ ਸਭਦੋ ਰੂਪ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਿੰਗਾ: ਸਿੰਗਾ ਸਤਾਸ ੨ ਅੰਗਾ: ਤੇਪੇ ਸ੍ਰ
ਜੋਰ ਖਕਤੇ ਰੂਸ ਨਿਵਾਰਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤੁਹਲ: ਕੌਤਕ ਬਿਨੋਦੀ। ਨਹੀ। ਸੰਭਉ: ਸਤਿ ਹੈ।
ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ। ਆਤਮਾ ਆਦਿ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਪਾਲਕ। ਅੰਤਰਜਾਮੀ। ਅੰਤਰ ਧਾਰਣੈ ਦਾ ਆਤਮਾ ਆਪੀ
ਸੈਉਤ ਹਾਪਾਹ ਦੇਣਾ। ਨਿਹਾਲੇ। ਨਿਰਲੇਪ ਦਾ ਅਦਜਨਾ। ਤੋਹਿਤਾ। ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਸੋ ਦੇਰ। ਹੈ ਤੇ ਸਭ
ਸੋ। ਖੇਲ। ਸਭ ਜਗ ਤੇ ਆਪ ਸਭ ਜਗ ਦਾ। ਬਿ: ਇਸੇ ਜਗ ਰੂਖ ਧਨ ਧਾਰੀ ਤੇ ਮੂੰਦ ਨੇ। ਧਾਰੀ। ਹੈ ਤੇ
ਮਹਾ ਸਾਰਥੀ: ਅਨ ਜਨ ਦਾ ਸਾਰਥੀ ਹੈ ਤੇ। ਸਤਸੰਗਾ: ਗ ਨੂਸਾ ਹੈ ਤੇ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈ।
ਪੀਤ ਪੀਤੰਬਰ: ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੁਥੀਗਾ: ਸੁਚ ਸ੍ਰੀ ਗਾਂਸੇ ਤੂੰ ਹੈਂ। ਧਨ ਕੈ ਸੂ
ਜਨ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰਬਰਾਜ ਨੂੰ ਜੀਤ ਕੇ ਜੋ ਧਨ ਲੇ ਦੇ ਸੇ ਧਨੰਜੈ। ਮਹੀਸੈ ਪ੍ਰਿਥੀ ਸੈ ਹੈ। ਸਮੀ
ਪਤ ਹੀ ਧਾਨ: ਸੂਧ ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ। ਅਭੰਗਾ: ਅਨਾਸੀ। ਭਗਤੀ: ਕੋ ਨਾਈ ਨ ਪਾਇਗਾ:
ਜਿਪਾਇਆ ਨਾ। ਤੌ: ਤੁਹੈ ਜੋ: ਸੋ ਮਿਸਰ ਹਾਸੈ। ਆਪਹੁ: ਆਪੇ ਆਪ। ਬਾਨਾ: ਬਨ
ਸੇ ਦਾ ਗਨ ਦਾ ਰੂਪ ਬਨ ਕੇ। ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਰੰਗਾ: ਰੰਗ ਦਾ। ਫਨੀ: ਦਾਸਾ ਸੇਖ ਕੀਤੇਗਾ
।ਨਵਤਨ: ਨਵਾਜੀ ਸੰਗਾ: ਸਕਦਾ। ਤੇਜ ਰੂਪ ਤ ਸੁਣਾਪਾ। ਆਸ੍ਰਾ ਓਟ ਗਹੀਐ ਕਿ
ਸਭਰਾਤੈ ਤੈ ਤੂਤਾਂ ਦਾਤੇ। ਇਛਾ ਆਪੇ ਸੰਗਸਿਆ। ਸੰਗਦਾ ਸੰਗਾਰੇ ਕੋ। ਮਾਨ: ਦਾਨ ਦਾ
ਆਦਦਾ ਹੈ ਸੋ। ਮਿਥੇਨਾ: ਮਿਥਿਆ ਹੈ। ਦਾਨ ਹੋ ਰਿਨਾ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਹਿਰਾ ਕੈਕਾਲਾ ਦਤੇ-
ਤੈ ਨੇ। ਸਬਦ ਕੀ ਤਿਸ ਦੇ। ਅਤਿਮ: ਛੋਹੋਏ। ਪ੍ਰਾਪੂਰਬਲਾ: ਪਹਲੇ ਤੇ ਪਹਲਾ। ਰੰਗਾ: ਪ੍ਰੇਮ
ਦਾ ਅਨੰਦ ਦਾਸਾਂ ੨ ੧੧ ਸਕੇਸੇਕਾਲੀ ਪ੍ਰਤਿ। ਅਰਹਮ ਗਸ। ਹੋ ਤੇਖਰ
ਈ: ਦੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ ਨਛੋਡਾ। ਪੈ: ਗ: ਦੀ। ਮੁਸਾਫ਼: ਵਿਰਕੁ ਫਕੀਰਾਂ
ਦੀ। ਏਹ ਦੇਸ: ਇਸਤਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਹੈ। ਫਕੀਨ ਰੂਪੀ ਮੁਸਲਾ। ਮਨਸਾ। ਮਨਦੀ ਆਸਾ

[illegible]

ਕੁਆਇਆ॥ ਜਾਰਸੇ ਆਪਨਾ ਆਪਾ ਭਾਣੇ ਦੇਰੀ ਗਸਟਾ ਰਾਤਾਤੋ ਭਾਣੇ॥ ਨਸਾਰਅਨੁਮੋਅਕੀ ੩
ਛਿਜਣਾਤਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਜਰੇ ਦਾ ਤੇਰਮੋ ਆਪਾ ਦਾਹਿ॥ ਤੇ ਅਗੋਚੀਸੁਖ ਦੇਵਣਾ ਆਖਨ ਸੋ
ਸਾਰ ਦਾਨੋ ਤੇਰਾ ਏਵਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੁ ਜੋਤੇ॥ ਸੋਭਨੀਕਰਦੇ ਦਾ ਸੋਤੈ ਮਨਹੀ ਮਨਹਿ॥ ਮਨਮੇਹੀ
ਮਨਨੁ ਹਉਮੈ॥ ਤੇ ਲਾਗੇ॥ ਸੇ ਦੂਜੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਮਤੀ ਦੇਖੇ॥ ਪਾਲੇ ਤੇ ਸੁਖ॥ ਦੀ ਸੁਣ॥
ਕੇ ਜਾਰ ਨੁ ਲਾਏ॥ ਤਨਮਨ ਬਾਣੀ ਨੁ ਹਾਰੀ॥ ਡਾਰਦਾਨ ਨਾਮੋ ਨਾਮ॥ ਨਾਮਹੀ ਨਾਮਮੇ
੧੫ ਆਪੇ ਹੁਕਮਣਾ ਬਾਪਨਿ ਦਾਨੇ ਤੇ ਉਥਾਪਾ ਸਾਰੇ॥ ਨਾਮ ਦੂਸਾਰਅ
ਪ੍ਰੇਮੋ ਅਕਾਰਾਂ ਵਿਚੇ ਕਾਆਕੇ ਦਾਤੌ ਜੋਹ॥ ਰੂਪੀ ਦਾ ਤੁਆਰੇ ਸਬਦੇ॥ ਦਦੇ ਖੇਹੁ॥ ਤਨ
ਨੁ ਖੇਹ॥ ਸੇ ਕੰਚਨ॥ ਸੁਧ ਹੈ ਕਾਆ॥ ਰੂਪੀ ਆਪਾਰ॥ ਰਦਾਸਾਰੇ॥ ਦੇਹ ਪ੍ਰੀਤਮ॥ ਹਰੀਨੁ
ਹਰਿ॥ ਦਾਸ ਵਿਚੇ ਸੋਮਰਾਰੇ ਰ ਸਬਦ ਨੁ ਹਾਲਿ॥ ਜੋ ਆਪ॥ ਨੁ ਦੂਜੇ ਜੀਵ ਤੇ ਲਾਏ ਕੁਮਾਅਕੀ
੪॥ ਰਾਮਾ ਸੁਤੇ ਕੇ ਰਾਗ॥ ਜਿਸਪਾਸੇ ਹਾਰੇ ਪਾਰੁ॥ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਪਦੁਆਰ॥ ਆਗ
ਛੋਤੇ ਦਾ ਖਾਸੀ ਨਾਨਕੇ ਆਗੋਤਾਂ ਪਾਵੇ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀ ਜਮਾਹੈ ਜਰੇ ਪ੍ਰ॥ ਹੈ ਤੋ ਸਾਰੀ॥
ਰ ਦੂ ਸਾਰਲਾ ਵਿਚਾਰ॥ ਓਨ੍ਹਾ ਦੇ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਪੂਰਨ ਦਾ ਹਰੀ ਸਬਦ॥ ਕੂਰੋ ਦੇ ਮੇਰੇ॥
ਸੰਗਤ ਮੇਰੇ ਆਈ॥ ਤਾਂ ਮਰੇ ਪਰਹੀ॥ ਇਹ ਰਸਨਾ॥ ਰਤੀ ਭਾਣੇ॥ ਤੇ ਸੋਹ॥ ਦੂ ਕਾਣੇ॥
ਦਨੋ ਹਰੀ ਭਾਇ॥ ਕੁਮਾਇਆ॥ ਪੁਰਖੈ ਗੁਰਸਬਦ ਕੈ॥ ਦੂਕੇ ਮਿਲਣਾ ਤਾ॥ ਸਰੋਸ
ਤ॥ ਜੀਸਦੀਨੈ ਹਰੀ ਸਾਰ॥ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਕਾ॥ ਹੈ ਸਬਦ॥ ਦੂ ਆਪੇ॥ ਸੇ ਬੈਸੰਦ॥ ਆਨਿਕ
ਤਾਂ ਦਾਦਾ ਤਿਨਾ ਹਰਦਾਦਾ ਜੋਏ ਸੰਸਾਰ ਮਾਆ॥ ਦਾ ਛਾਵਹਿ॥ ਤਾਂ ਦਾ॥ ਹੈ ਸੋਹ॥ ਦੂਸਾਰ
ਬ॥ ਹੰਕਾਰ ਮੈ ਹਉਮੈ॥ ਦੂ ਆਪੇ॥ ਆਪ ਹੰਕਾਰੀ ਪਾਈ॥ ਤਾ ਅੰਤ ਨੁ ਉਪਾਏ॥ ਜੀਵ
ਦੇਵੈ॥ ਤਾਂ ਨਾਮ॥ ਸੇ ਲਾਇਆ॥ ਲਾਵਾ ਦਾ ਲੈਦਾ ਹੈ ੧੬ ਪਤਿ॥ ਦੂਤ ਦਾਤਾ ਹੈ।
ਤੁਝੁ॥ ਤੇਰੇ ਮੋ ਮੇਲ॥ ਆਪੇ ਪਾਈ ਤੇਰੀ ਆਪੇ॥ ਕਿਸਨੁ ਸਾਚਾ॥ ਆਗੋ ਪਾਰਦਾ
ਰ॥ ਉਰਾਰ ਪਾਰ ਦਾ ਅੰਤ ਆਦਾ ਮਤੀ॥ ਆਨੁ ਪੂਰੀਆ॥ ਇੰਦ੍ਰਪੁਰੀ ਆਦਿਕ ਕਾਸੀਆ
ਦਿਲੋਆ॥ ਲੋਕਾਦਾ ਭਾਗ॥ ਦੂ ਨਾ ਹੁਕਮੇ॥ ਆਪੇ ਮੇਲ ਮੇ ਸੈ॥ ਨੁ ਬੂਝੇ ਦਾਰੇ॥ ਵਾਰਨੁ
ਸੇਤੇ ਸੇ ਸਬਦ॥ ਦੁਆਰੇ ਸਾਖੀ॥ ਸਾਖਾ ਦੇਨਦਾ ਲਾਗ ਆਇਆ॥ ਰੁਆਵ ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਭੂਕੇ
ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਆਵਦਾ ਸਾਰਦਾ ਹੈ। ਸੀਤਲ॥ ਤੋਇਜਾ ਗਾਵਹਿ ਜਨੇ ਨਾਪਾਸੇ ਜਾਤਾ॥ ਹੈ ਤ
ਸ॥ ਦੂਜਾ ਜਤ ਸਚ ਤਪ ਤ ਸਚ ਸਚ ਤੋ ਸੇ ਈਜਾਰ ਹੈ ਜੋ ਹਉਮੈ ਮਾਰਕੇ ਆਪਨੁ ਕਠੋਰ ਦੂਜਾ।
ਕ੍ਰਮ॥ ਪੂਰਬ ਲਾਗੁ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਦੀ ਗਾਸੀ॥ ਖਾਣੀ ਦੇ ਜੀਵਾ ਜਨਮ॥ ਮੋਰਾ॥ ਸਭਨੁ ਦਾ ਜੀਵ
ਨਾਤਤ॥ ਨੁ ਕ੍ਰਮ॥ ਸੋਦ ਦਿਖੇ॥ ਪਾਲੇ ਪੀਰ ਹੋਦਾ ਕਰ॥ ਦੀਮੁਖ॥ ਦੁਆਰੇ ਲੋਈ॥ ਲੋਕਾਈ।
ਮਤੀ॥ ਆਨੁ ਅਪੁ ਮੇਲਅ॥ ੧੭ ਛਤੀ॥ ਕਰੀ। ਹਾਰ॥ ਓਸਸੇ ਨੁ ਕਰੇ॥ ਆਪ ਖਾ
ਨੇ॥ ਕਿਸੇਨੁ ਦਾ॥ ਹੈ ਆਪਨੀ ਓਮ॥ ਹੈ ਅੰਕਾਰ ਨੈ ਨਾਤ ਆਸਾ॥ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਿ ਆਈ॥ ਇ
ਛਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਸਭਨੁ ਦੇਨਾ ਹੁਕਮ॥ ਤਿਨੁ ਤੇਰੀ ਪਾਈ॥ ਅੰਸੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ਆਈ॥ ਦਾ
ਜੀਵ ਤਹੈ ਗੁਰਸਬਦੀ॥ ਜਗ॥ ਜਾਸੀ ਜੋ ਖਾਨੇ॥ ਬਜਦੇ ਨੇ ਪ੍ਰਨ ਦਾ ਸੇ ਆਕਾਰ॥ ਜਿਤਨੇ
ਆਕਾਰ ਹੈ ਤਾਗ॥ ਹਰੀ ਜਾਈ ਕਰੀਗੀ॥ ਇਕ ਰਸ ਆਪ ਦੂ ਨੈ॥ ਨ ਨਾਸਾ ਸਭ॥ ਨੁ ਹਉਮੈ ਨੁ
ਨਾਮੇ॥ ਓਹ ਨਾਮਹੀ ਨਾਮੇ॥ ਨਾਮਨੁ ਜੀਵਾ ਨਾਮ ਦੂਜਾ ਕਿਉ॥ ਤਾਂ ਕਿਸਤਰਾਂ ਦੁਖ॥ ਨੁਹੀ ਦੇ ਤਿ

ਪਤੀ ਗੁਰਦੇ ਭਾਣਾ ਮਰ॥ ਸੁਪਨੰਤੋ ਸੰਸਾਰ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾਰਾਂ ਕੂ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਚ ਮੇ ਸਚ ਹਰੀ
ਨਾਮਾ ਹੋਈ॥ ਰੂੰਦੇ ਚੈ ਹਿਨਰਾ ਰਿਗ॥ ਸੇਆ ਸੋ ਸੁਖੁ ਨ ਸੋਨਮ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨੂ ਸਚ ਪ
ਦਮੇ ਲੋਭੁ ਜਿਨਾਰੇ ਉਨਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਨਮੇਂ ਲੋਰੇ ਹੋਰ ਨਾਨੂ ਭੀ ਮੈਂਸੇ ਸਕਾਮੀ ਭੂਲੇ ਨਰ
ਦੁਖ ਜੀਹੋ ਬਾਣੀ ਨੂ ਕੇਈ ਲੋਭ ਨੂ ਮਾਰੇ ਜੇਸੋ ਸੁਧਮਨ ਸੇ ਤੇਰਾ ਭਾਣੁ ਜੀਤ ਬਠੇ ਜੀ
ਆ ਛੁਟੇ ਮਤੀ ਆਰੇ ਮੀਨ ਆਪਣਾ॥੧੮॥ ਦਾ ਜੇਹੇ ਆ। ਆਪੇ ਜਿਸਨੂ ਬਖਸੇ
।ਤਾਂ ਮੇ ਲਾਆ ਮੇਲੇ ਸੋ ਸਾਚਾ॥ ਹੋਹ ਸਬਦੀ ਆ ਨੇਸੋ ਹਾ ਦਰ ਨਾਲੇ॥ ਬਜਾਰਦੇ ਨਾਲੇ ਸਬਦ ਕਲੋ।
ਦਿਦਾਂਤ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੀ ਹੋ ਸੋਈ ਕੇ ਈਹਿ ਸੰਤ ਜ॥ ਆਤੁਤ ਰੋ ਦੇ ਨੂੰ ਭੀ ਦਸ ਮਾਣੋ ਰਾਤੀ ਜਿਸਪ
ਸੋ ਰਾਣਾ ਆਹੇ ਅੰਖੇ ਤੇ ਆਗੋ ਤੇ ਦੇ ਕਾਣੇ॥ ਕਰੁੱਕੀ ਤਿਨਾ ਦੈਂ ਤੇਂ ਤੇ ਦਿਵ ਹੋਰ ਭਾਇ ਸੁਭਾ
ਇ ਤਿਨਾਈ ਸਚੇ ਨਾਮਕੁ ਮੇਲਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਚ ਪੇਤੇ ਸਚ ਹਰੀ ਸਚੇ ਨਾਮ॥ ਸਚ ਨਾਮ ਕੂ ਬੇ
ਓਗਾਖਸੇ ਤਾ ਆਗੇ ਤਾ ਤਿਲਾ ਨੂ ਇਦਾ ਤੇਲੀ ਜੇ ਜਮ ਜੀ ਦਾਨੂ ਹੇ ਹਰੀ ਕਾਂ ਸਚੇ ਕੁ
ਦਾ ਦਾ ਤੁਧ ਨੂ ਭਾਗ ਭਾ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦੀਪਕ ਇਦਾ॥ ਇਆਣੇ ਪਾਣੀ॥ ਪਦਾ
ਰਖਾ ਰਸਾਇਆ ਪੂਲੇ ਕਨੂ ਦਰ ਪਤਖਾ ਰੋਗ ਦੁਖਨੂ ਪ੍ਰਛੇ ਕੇਈ ਕਿਸੇ ਨੂ ਪਛੂਦੇਖੇ
।ਸਚੇ ਸੋ ਤਿਸਨੂ ਆਪ ਨੇਮੇ ਸਚ ਦੀ ਦਾਣੀ ਮਿਧੁ ਤੇ ਲੇਸੋ॥੧੯॥ ਕੁਪਾਆ॥
ਰਖ ਪ੍ਰਨਿਖਆ ਪਾਏ॥ ਰੈਕਾਲਾ ਸੁਖ ਤੇਦੇ ਜਾਦਾ ਤੇ ਜਿਸਨੂ ਭਾਵੇ ਤੁਧ ਨੂ ਤੁਸੂਤਿ ਮੇਂ
ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਮੁਖ ਦਆਰੇ ਤਿਸਨੂ ਪਾਈ ਦਸਣੋ ਹਸਭੀਕੇ ਆਤਮ ਰਸਾਂ।
ਰਸੀ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ॥ ਅਨਿਦਾ ਮਿਹਲੇ ਸੀਗਿਰੇ ਮਹਸ ਸੁਪਮੇ ਪ ਕੇਈ ਸਬਦ ਕੂ ਸਚ ਮੇ
ਸਚ ਨੇਅ ਪਾਏ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੂ ਸਚ ਆਪ ਨੇਸੇ ਦਿਸਾਰ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੇ ਰੋਗਹੀ ਭੁਸੀ ਅੰਤਨੂੰ ਭੀ
।ਸਲਾਹਿ ਤਿਨਾ ਪਾਆ ਅੰਖੇ ਤੇ ਅਗੋਚੀ ਦਪਾ ਰਾ॥ ਗੀਤੇ ਕੋ ਤੁਨਾ ਸੀਸਾਰਾ॥ ਪਾਣਾ ਹੋ ਸੀਸਾਰ
ਸੋ ਦਾ ਮਧਭੀ ਨਾਮੋ ਨਾਮ ਨੂ ਦਾ ਤੋ ਆਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਮਾਈ ਜਿਨਾ ਕੀ ਹੋ ਸਬਦ ਕੂ
ਤਿਨਾ ਨੂ ਆਪ ਮੇਸੋ ਪਾਰ॥ ਹ ਨਾਹੋ ਦਾਤਾ॥ ਹ ਸਭਨੀ ਜੋ ਤਿਸਨੂ ਜਾਣੇ ਸੋ ਪਰ ਸੀਰ ਮੀਤੁ ਬੀ
ਕੇਖਾਨ॥ ਅੰਤਸਕੂ ਨਾ ਸੁਹਾਪਾ ਭੁਏ ਬਾਨ॥ ਸੁਪਨਾ ਜੇ ਸਲਾਹੇ ਸਚੇ ਨੂ ਗਾਇਏ ਏਹਸਾਬ
ਨਿਬਹੇ ਜੋ ਦੂ ਓ ਆਗੋ ਹੋਰ ਨਾ ਏਤੀ॥੨੦॥ ਕੈਂਰ ਨ॥ ਸੁਧ ਸੋ ਹੈ ਜਿਥੇ ਸਬਦ ਦਾਹੇ
ਬਾਣੀ ਕੂ ਸਬਦ ਗੁਰ ਤੇ ਕੂਆ ਪ੍ਰੇਮੋ ਹਰਿ ਜੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਮੇਲ ਮੇ ਆਪਣਾ ਗੁਰਮੁਖ ਜੇ ਹੈ ਸੋ ਨਾ
ਈ ਸਿਰਤ ਮੇ ਗਾਇਦਾ ਤੇ ਜੋ ਸੁਹਾਦ ਭਏ ਜੋ ਸੁਨੀਸੇ ਤਿਸਕੂ ਨ ਦੀ ਤੁ ਤਾਂ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਨਕੂ ਸਬਦ ਮੇ ਮੀਧ ਨਾ ਜੇ ਭਾਇ ਮੋ ਪਰਾਖਿ ਸਿਸੇ॥ ਮੇਪੀ ਬਾਣੀ ਓਮੇ ਸਚ ਸਾ
ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਫੇਰਾ ਉਰ॥ ਕਿਸੇ ਸਕੂ ਨਾ ਚਿਤਾਏ ਪਾਰ ਕੂ ਨੇ ਦਿਖੇ ਬਾਧ ਭਮਾ ਬੂਝੇ ਅੰਤਰੋ ਆਪ ਨੂ ਗਿ
ਖਤੀ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਮੇਰੀ ਕੀ ਆਗੋਚੀ ਗੁਰ ਜੇਨਹ ਗਹਿਰਨੂ ਤੇ ਏਹੁ ਕਾਪਾ ਸਭਕੂ ਪਦਿਤ
ਤੇ ਸ੍ਰੀਰ ਸੁਖਮਣੀ ਹਈ ਸੋ ਸਭ ਦੀ ਭਾਇ ਨੇ ਪਾਇ ਧਿਛੇ ਤੇ ਆਬ ਦਾ ਅਗੋਚੀ ਹਸ
ਜੀਵਭੀ ਜਾਣ ਦੀਆਣੀ ਨ ਦਰ॥ ਅਦਿ ਜੇ ਜਾ ਨੇ ਸਚੇ ਨਾ ਸਮਾ ਕੇ ਸੁਕੇ ਰਾਤੀ ਜੇ ਸੋ ਸਬ
ਦ ਕੂ ਬਾ ਦਾ ਤੋ ਸਲਾਹਨਾ॥੨੧॥ ਆਕਾਰ ਨੇ ਜੇ ਭਾ ਕਛੂ ਅਕਾਰ ਹੈ ਸਭ ਭਾਸੋਹੀ ਜੇ
ਤਾ ਕਛੂ ਹੈ ਤਾ ਤੁਕਮ ਮੀਨੇ ਭੂਰਾ ਜਾਣੇ ਸੋ ਜੋ ਗਰਤੇ ਆਈ॥ ਹਰਿ ਸੇ ਸਿਸਕੇ ਮਾਆ ਨੇਪ
ਸੁਤ ਹੋਕੂ ਰੈਂਗੁਣ ਨਾ ਨੂ ਜਮਆ ਬੇਦ ਪਤ੍ਰਨੇ ਦਹੇ ਬ੍ਰਸਤ ਸੋਕੀ ਸਮੇਦੀ ਸਾਰ॥ ਕੀ ਭੁ

ਜੋ ਬਾਣੀ ਅੰਤਰਿ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਪਾਏ ਕਾਹੇ ਅਨੇਕ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ੪
ਭੁਲਾਇਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਿਖੁ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਰੂਪੀ ਮਨਸਾ ਦੂਜਾ ਭਾਉ
ਮੋਹੁ ਜੋ ਦਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣਿ ਆਪੇ ਆਪ ਨਿਰਗੁਣਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰਗੁਣ
ਨਾ ਮੋਹ ਦੇਖੁ ਮਨ ਪਾਇਹਿ ਹਰਿ ਨਾ ਪਾਏ ਸਦਾ ਹੀ ਸੂਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦਾ ਸ੍ਰਾ
ਇਹ ਸਦਾ ਭੈ ਤੇ ਗਾਇਐ ਰੰਗਾਏ ਤ੍ਰੈ ਆਕਾਰ ਹੋ ਰੰਗ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ
ਦਾ ਕੇ ਹੀ ਰੰਗਾਇਦਾ ਰੰਗ ਹੈ ਦੁਖ ਹੀ ਹੈ ਆਪ ਸਭ ਆਪ ਪਛਾਣਿਆ
ਮਿਲਾਇਆ ਹਰਿ ਮਿਲੋ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਤਾ ਬਣਾਈ ਏਹੀ ਸੇਵਾ ਦਿ
ਰਾਹੇ ਓਨੁ ਹਰੀ ਆਪ ਨੇਮ ਮਹਲ ਸੁਪ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਹੈ ਗੁਰ ਸੰਤ ਦੇ ਰਹਿ
ਰਾਤੇ ਮਨ ਮੇਲੇ ਸਕੇ ਸੇ ਹਰੀ ਦੀ ਪਾਈ ਕਿਸੇ ਮੁਖ ਨੁ ਹਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜਾਣੇ ਜਿ
ਸਨੁ ਆਰੋਹਣ ਸੋਭੀ ਨਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਤੇ ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਸਜਾ
ਪਰਮੇਸਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨਾਮ ਨਾਮੇ ਹੀ ਨਾਮਤੇ
ਹੀ ਸੁਖ ਨੁ ੨੨ ਵਾਹੇ ਹਉਮੈ ਦਾਨ ਹੈ ਦਾ ਤੇ ਹੈ ਆਪਣੁ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣੁ
ਨਸੇ ਹੋਇ ਸਬਦੀ ਜੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨਾਰਾਇਣਿ ਉਧਾਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਸਦਾ ਰਾਮਾ
ਨੁ ਭੀ ਪਵਾਰੈ ਭੁਤਿ ਹੋਇ ਪਿੰਡ ਫਿਰੇ ਦੂਜੈ ਮੋ ਲਾਗੇ ਤੇ ਜਿ ਨਾਮੇ ਸੇਵਹਿ ਨਾਹ
ਸੋ ਆਪੇ ਸਬਦੈ ਦੂਜੇ ਆਪ ਆਪਣੁ ਲਾਹਾ ਤਿਨਾ ਮੈ ਕਰਣ ਮੰਥ ਕਹੈ ਪ੍ਰਾਗ ਪਾ
ਵੰਦਾ ਪਾਰ ਦਾਰਤੇ ਗੁਣ ਦੂ ਗੁਣੀ ਮੋਹ ਦਾਮੀਦ ਨੁ ਅੰਧਾਰਾ ਹੀ ਹੈ ਰਤਨ
ਦੂ ਚਾਨਣੁ ਹੋਆ ਤੇ ਅਨੇਕ ਹੈ ਕਿਨੇ ਹਰਿ ਦੇ ਸਹਜ ਪਰਮੇ ਆਪਾ ਗਾਦਾ ਤੇ ਦੂ
ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਤੇ ਸਿਖਾਏ ਤੇ ਡੇ ਸਨੁ ਸਬਦੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨਾਮ ਮੇਲ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੇ ਸੀ
ਜਸ ਉਸਸ ਭਲੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਸੀਸਾਰ ਮੋ ਸੁਤੈ ਦੇਖੋ ਹਰੀ ਨੁ ਸਬ ਹਰੀ ਤਿਸ ਨੇ ਬਿ
ਖ ਆਣੁ ਨਾਇ ਹਉਮੈ ਤਨਹਿ ਨੁ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੀਤਲ ਤੇ ਹਿਨੇ ਮਾਰ ਹਉਮੈ
ਨਾਮੇ ਨਾਮ ਨਾਮ ਦੂ ਨਾਮ ਸੇ ੨੩ ਨਦਰੀ ਹੋ ਆਵਹੀ ਨਦਰ ਦੂ ਮੇਲ ਆਪੇ
ਸੇ ਸਬਦ ਦੂ ਸੁਣਾ ਈ ਏ ਤੇ ਏ ਜੇ ਤੇ ਰੇ ਮਨ ਮੇ ਭਾਈ ਪੇਮੀ ਹੋਇ ਤੇ ਤਿਨ ਅੰਤਰ
ਖ ਹੈ ਕਾਤ ਤਿਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਹ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੇ ਸਹਜ ਸੋ ਸਬਦ ਦੂ ਬਣਾਏ ਤੂ ਦੇ
ਤਿਸ ਨੇ ਅੰਧ ਜਾਈਨੁ ਸੰਕਟ ਜੇਨੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜੇ ਨੀਮੇ ਕਾਟੈ ਤੇ ਪਾਰੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੂ ਮਾ
ਰੇ ਤਾਂ ਮਨ ਮੇ ਪੂਜ ਨਾ ਜਿਤ ਗਿਆਨ ਦੂ ਪਸਾਰਾ ਪਸਰ ਆ ਹੈ ਮੋਹ ਭੁਪੀ ਦਾ ਦਾਰ
ਰ ਸਤ ਸੰਗ ਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸੁਪਾ ਸੇਵੇ ਜਿਨਾ ਨੁ ਲਾਗਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੂਸਰੇ
ਦੇ ਸਚੇ ਹਰੀ ਘਰ ਸੁਪਹੋਰ ਕੇ ਈ ਪਾਏ ਪਿਆਸਾ ਦੂ ਤਾਂ ਬੇ ਹੀ ਜੋਤੀ ਨੇ ਪੀ
ਖੀ ਜੀਵਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ਨਿਰ ਸਾ ਸਤੋ ਸੁਖੇ ਵਾਸਾ ਦਾ ਜਾਹੀ ਤਿਸਨੁ
ਸਬਦ ਨਾ ਆਪੇ ਪੇਮੇ ਲਮੋ ਕਿਸਬ ਇਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਸੁਰਜਨ ਦੇਕ ਨਾਰੂਪੀ ਧਾਪਾ ਤਿ
ਸਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੂ ਆਪ ਭਾਇ ੨੪ ਮਾਝ ਮ ੪ ਸ੍ਰੀ
ਜੀ ਹਰਿ ਜੀ ਨਾ ਦੇ ਚਿਤ ਦੀ ਬਿਤੀ ਗਿਆਨ ਤੋ ਗਿਆਤਾ ਪੂਜਾ ਸਾਲੀਹ

ਜਾ· ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖੀ· ਗਾਵਦੀ ਹੈ। ਹੁਕਮ· ਕਾ ਕੀ: ਗੁਰਮੁਖ· ਕੀ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਹੋਇਆ। ਅਗੋ
ਭੀ ਹਰੀ ਦਾ ਹੈ· ਹਰੀ ਰਸ· ਨਾਮ ਚੁਆਇਆ· ਦਿਨਾ ਮੁਖ ਮੇ ਦੁਆਰ· ਦੇ ਗਾਵਹਰੀ।
ਤਾਹ: ਤਿਸ ਨੂ ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਦੁਆਰੇ ਸਬਦ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇਤੋ। ਸਿਖ ਤੇ: ਸਿਖ ਦਿਖਾਈ:
ਸੋਈ ਪੀਤਾ ਕੀ ਨਾਹੀ· ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਤ· ਸੀਖਿਤੀ ਦੇਦੇ· ਤੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮੇ ਹੋਦੋ। ਨਾਮ· ਤਾ
ਪਾਈ ਤਾਂ ਤੇ। ਤਿਸ: ਸੋਈ ਗੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਅਪਾਰ ਕਾ। ਹੁਕਮ· ਕਮਿ ਲੇਤਾਂ। ਲੋਇ:
ਓਸੇ ਕਾ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਭਾਵਦੇ ਹੈਂ। ਸਮਾਇ· ਆਪ ਤੇ ਹੋਂ ਨੂ। ਨਾਮ· ਦੇ ਹੋਏ ਨੇ। ਹਰਿਨਾ
ਮ· ਦੀ ਬਾਤ ਮਨ ਨੂੰ ਭੀ ਜਾਈਐ· ਹੋਰ ਹੀ ਜਾਈਏ। ਜਾਤਾ· ਹਰਿ। ਜਾਈ· ਹਰ ਮੋ। ਅਕਿ:
ਸ੍ਰਪ ੧ ਸਬੇ: ਥ ਮੋ ਦਾਸੀ· ਜੋ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਿਸ ਏ ਹਨੂ ਮੇ ਦੋ। ਹੇ ਮੀਤੇ ਜਾਂ ਕਾ
ਪੈ: ਜਹਾਜ ਨੇ ਕਿਛ: ਕੋਈ ਕਿਥਾਉ: ਕਿਤੇ ਨਹੀ· ਏਖਣੀ ਤਾ: ਤਹਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਸਮ °
ਰਹਾ ਹੈ। ਕੀਤੇਨ: ਕੂਦਦੇ ਨਾਂ ਤੋਂ ਕਾਢ ਦਿਤਾ ਨੂੰ· ਆਪ ਜਲ ਜੋ ਹੈ ਜਨ· ਤੁਰੀ ਦਾਣੀ·
ਤਾਂ ਜਲੀਐ· ਦਾ ਜੀਵ ਹੈ। ਤਿਸ ਅਗਨਾ ਹੇ ਸੇਕ ਛਨਕ ਹੀਐ। ਹੁਕ: ਝਗਾਨੂੰ ਹੈ ਪ
ਰਕ੍ਰਿਖਾਈ: ਹੁ ਪਰ ਜੇਹੈ। ਹਿ· ਨੂ ਬਾਲਿ· ਦੇ ਜੀਨਾ· ਸਭ ਤੇ· ਨੂ ਪਾਬੂ· ਏਕੀ ਦਲੋ ਹੈ ਪਖ °
ਹੀ ਨਾਮ ਹੈ। ਕਿਨਾਰਾ। ਭਾਈ· ਸੋ ਤਾਂ ਤੇ ਦੂਜੀ· ਸਾਹਬ· ਦਾਜਿ ਨਾਰ ਪਾਉ
ਨਾਈ ਸੁਖ· ਸੋ ਨਾਮ· ਮੇ ਓਹ ਪੂਰਾ ਜੀ· ਜਾਂ ਨੂ ਦਾ ਦਕੁਿਆਂ ਨੂ। ਸਬਦ· ਕਾਰਿ
ਨਾ। ੪ ਖਾਣੀ· ਏਸੋਂ· ਜੇਹੜੇ ਸੋ ਮੇਰੇ· ਸੋ। ਤੁ ਬ੍ਰਹਮ: ਤੁਰ ਪਾਏ। ਹਰ ਨਾਮ ਦਾ ਹੈ ਦੇ
ਅਨਦਿਨ ਦੇ ਖਾਣੀ। ਬੋਲਣ ਕਾ: ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਂ ਗਾਏ ਬੋਲਣ ਦਾ ਹਾਂ ਜੋਰ: ਬਜਾ। ਦੀ ਸਾ
ਹ: ਅਸ ਨਾ ਟੇਕ ਮਨ ਨੂ ਦੇ ਤਰਣੀ। ਤ੍ਰੈ· ਹੋਰ ਤੇ ਮਾਵੀ· ਨਾਹੇ· ਦਾ ਗੁਣੇ ਤੇ
ਸੁਖ ਨੂੰ· ਖਪ ਗਏ। ਰ· ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਣੀ· ਸੰਸਾਰ· ਕਾ ਤਾਣੀ· ਸਭ ਹਰਿ ਤੇ· ਹੋ।
ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਹਥ ਹੈ। ਜਾਪੀ· ਦਾਹੇਂ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਇ ਗਿਆ ਦਾਸ ਦਸਾਣੀ:
ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਦਾ ਅਰਜੈ ੨ ਮਾਝ ਮ ੪ ੫ ਕਥਾ: ਸਤਗੁਰੀ।
ਪੂਰਾ· ਗੁਰੂ ਹੁਕਮੇ· ਦੇ ਚਲਨਾ: ਆਪੇ। ਆਪਹੇ: ਕਿਸੇ ਪਾ। ਨਿਰਾਸ: ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੋ
ਕੇ ਸਮਾਸਾ ਦਾ ਸੰਗ ਮਤ ਕਰੇ ਤੇ ਸਮ ਅਸਰ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ· ਕੀਹੇ ਥਾਨ: ਉਸ· ਜੋ ਹੈ ਕਿਨ
ਕੋ ਖਿਨ· ਮੇ ਕੀਤੇ: ਤੁਛ ਹੋ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂ। ਦਾਹਨ· ਹਾਥ ਤੇ ਸੁਭ ਦੇ। ਸਿਵਾਰਨ: ਸੁ
ਪਾਰ ਦਾਰ ਜੋ ਹੈ। ਮਤ· ਤਾਕੀ ਦੇਤ· ਤੈਂ ਗਾਈ। ਸੋਪੀ· ਹੈ। ਪ੍ਰਭ· ਕੀ ਦੂਜਾ· ਕਿ
ਸੇ ਦਾ ਕਿਹ ਚਉ· ਕਾ। ਹੁਕਮ· ਕੂਜੋ। ਕੀ· ਦੇ ਨੇ ਹਾਰੀ ਜੇ ਨਮੇ। ਬਿਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੋ। ਸ੍ਰਿਪ
ਤ· ਤੇਰੇ ਨੇ ਤੇ ਗਿ· ਮੇ ਹਰਿ ਆਪ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਕੀਤੇ ਤੂ ਮਾਂਗੀ। ਬਾਹੇ· ਗੁਰ ਦੇ ਤਾਂ ਜਸ· ਦਾ
ਕੀਰਤਨ ਪਰਵਾਣ ਹੈ। ਤਹਾ· ਤਿਥੇ ਦਾ। ਦੀਨਾ· ਗੁਣ ਗਾਂਵਤੇ। ਪਾਈ। ਏਕੂ ਕੋ। ਜਾਪਕ
ਪੈ: ਜਪ ਜੋਗ ਨੂ ਜਪੈ ਜਪਣ ਦਾ ਸੋ ਹੋਕੇ ਆਵੇ: ਜਨਮ ਤੇ ਘਰ· ਸੁਖ। ਕੈਸੀ·
ਕੁਨਾਂ ਤੇ ਨਰਕ ਕੀ। ਤਿਸ ਕਰ· ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸੀਤਾ ਦੇ ਪੇ। ਕਿਸੇ ਕੋ। ਗਾਈ· ਦਰ ਦਾਸ
ਨੂ· ਗਾਂਵਾ। ਸੋਝੇ: ਪੂਰਨ ਆਪ ਏਕਾ। ਘਰ ਗੋਸੋ: ਘਰ ਕੇ ਦਾਸਾ। ਅਨਹਦ ਸਬਦ
ਜੋ ਹੈ ਵਜਦਾ ਬਾਹਰ· ਕਰਮ ਤਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ। ਏਹਾ· ਗੁਰਮੇ· ਦਾ ਕੀ। ਸੋਭਾ

ਗਾਈ: ਸੋਗ੍ਰਸੋਗ੍ਰਆਉਮਾਨਹੋਈਐਹਾਈਸੈ ਈਆਈਸੈ ਹੋਸਭਾਈ: ਸਭਮੇ ਦੁਸਕਰ
ਗਮੇਏਕਾਏਕੋਤੈਨਤਆਈਐ।ਕਾਹੋ ਸਭੈ ਤੋ ਉਪਾਰਨ ਹਾਰਾਹੈਤੇ ਰਖਾ
ਈ ਗੁਸਾਂਸੋ।੧ ਸੰਗੀ ਹੋਕੇ।ਜੋਗੀ ਜੀਵੀਨਾਰਹੋਹ।ਹਿਗ ਹਸ
ਨੁਮਾਹੀ ਨਦੀਹੈ।ਭੁਏ ਏਹਤੇ ਜੀਵ ਪਿਰ ਜੀ ਬਧਨ ਏਓਤਕੁਗ।ਲਾਲਜੀ
ਪਿਰਧਨਾਹਿ ਜੀਵਏਹਨੁਸੰਗਾਨੈ ਸੰਗਆਪਨੇ।ਵਿਲਾਸ ਆਸਾ।ਏਖਾਵੈ:
ਭੋਗਾਏ।ਵਸਤੁ ਆਤਮਾਧਨ ਨੁ ਤਾਂਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਪ੍ਰਲੈਕਮੇ ਪਰ: ਫਿਰੇ ਵਨਨ:
ਬਾਹਮ ਉਤੇ ਸਾਡੀ।ਸਗਲੇਜੁਗਾਏਨੁਆਪੁਆਨੁਸਾਯਾ।ਹਸ ਏ ਸੰਗੇ: ਸੰਗਸੋਂ ਦਾ
ਈ।ਪਿਰ ਨੁ ਗਣਜੀਕਹੈ।ਚਪਲ ਤੈਸੈ ਜੇਪਾਏਏਰਹਏਸੈ ਸਿਆਨਾ ਹੈਜੇ ਸਭ
ਸਮਝੁਤਿਸਨੁਹੈ।ਰਛਨਾ ਸਭਏਹਾਰੀ।ਪਾਸਾ ਸੋ।ਨਾਸੇ ਸਨਹੈ।ਬਾਲਭੁਪਨੇ:
ਪ੍ਰੇਤੇਪ੍ਰੇ ਨਾ ਬਾਸਾਵਸਾਏਪਾਰੇ।ਲੇਖੇ ਸੰਨੁ ਏਹ ਏਹ ਜੈਸੈ ਪਿਰ ਜੀਵਨੋ।ਛੁ
ਏ: ਮੁਲਾਜਾ ਤੁੰ।ਸਿਧਾਸਾ: ਸਿਧਾਵੈਗਾ।ਧਨ ਨੁ।ਨਾਕਾਛੇ ਚੀਨੇ ਦਾ ਓਹਨੁਨੇਕ
ਚੇਜਾਣੈ।ਪਿਰਹੀ: ਪਿਆਸੰਗਹੀ ਛਿ ਪਿਛੜੀ ਪਿਹ ਜੀਵਨੁ।ਪਛੀ ਜੇਸੈ ਰੋ
ਲਿਆਹਤੇਕਾਪਾਜੇਆਮਕੇਥਾਂਮਿਲਾਂਗੇ।ਛੁਟਰ ਹੋਕੇਮਾਈਹੋਈ।ਸੋਹਾਸਾ ਸੋ
ਹੈ।ਮਨ ਨੁ ਮਏਰੇ: ਸਏਹੀ ਰੇਲਿਗਏ ਏ ਪਾਏ ਮੁਖ ਗੁ ਵੁ ਜੀਵਾਆਨਹੈਈ
ਹਰੀਨੁਪਾਏ ਓਹ ਨਰ ਦਾ ਅਨੰਦਵਾਸਾਹੋਕੇ।ਪਾਓ ਭਤੁਗੀ।ਖਾਸਾ: ਚੰਗਾ।ਸੁਰੇ
ਜੇਸੈ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਹਰੀਈ।ਕਿਸੇ ੨ ਅਨੰਦੀ ਹਰੀਸੁਕਸੋ।ਉਜਾ
ਲਾ: ਪ੍ਰਕਾਸਾ।ਵੇਖੇ ਤੇ ਪੂਜਾ ਰੂਪਹੈ।ਵਸਤੁ ਆਪਾਤੇ ਦਾ ਮਾਯਾਈ।ਖੇਲ ਸੀਸਾ
ਹਮੇਸਭਨੁ।ਭੀਜਾ: ਸਨਿਗਧਉਦਾਹੈ।ਤਖਤ ਸੰਗ।ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਧਨੀ
ਨਾ: ਜਾਨਾ ਨਾਮ ਸਾਹੀ: ਸਮਝੀਵਾਲਾ।ਹਰੀ।ਵਰਤੀਜਾ: ਵਰਤਆ।ਹਾਨਾ ਹੈ
।ਸਏਕੇਦੁਕਮਝਹੇਵੈਪੂਰੇਕਾਜਾ।ਪਤੀਜਾ: ਪਤਆਯਾਹੈਜੇਸਭਸੰਸਾਰਸੋਰਾਹੈ।
ਰਸੀਆ: ਰਸਾਂਦਾ ਭੋਗੀ ਨਾਰਕਾ।ਸੁਖ ਤੇ ਸਹਜ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸੀਜਾ: ਦ੍ਰਿਸਟ੍ਹੈਸ
ਭਸੈ ਨੁ ਜੰਤ ਜੇਸੈ ਸੋਸੈ: ਕਾਂਏ।ਨਾਰੇ ਜੇਹੈਸੰਤਾਏਰਿਏ ਤਾਂਤੇਹੋਰਨੇ ਤ੍ਰਿਪਤਆਪੀ
ਜਾਹੈ।ਬਨਦਾਸੀਜੇਹੈ।ਸੁਖਵਾਸੀ ਹਰੀਨੇ ਸਿੰਮੀਜਾ: ਸਿਮਨੁਸ ਰੰਗਆਪਾ
ਰਾ: ਅਨੰਦ ਹੋਏ ਵੇਆਪਾਰਾ।ਤੋਲ: ਵਿਚਾਰਹੈਤੇ ਭਤੁਗੀਜਾ: ਭਤੁੰਕਾ।ਤੁਧ ਨੁ ਰੰਗ:
ਖੁਸੀਨੁ।ਛਾ ਈਜਾ: ਦਸਾਹੈ।ਕਹਾ: ਕਿਸੇਨੇ।ਬੁਝੀ ਤਾਹੇਪਾ।ਗੀਛਾ: ਗੀਛਆ
ਹੈਹਰਨਾਸਾ।ਜਾਗੀ ਪਤਾਏਹੋਈ।ਪੀ ਜਾ ਤਾਹੈ।ਤੁਆਪਾ ਇਸਵਾਸਤੇ ਭੁਸੀਜਾ:
ਭੁਸਹੈ।ਸੇਪੂਰੇ ਹਰੀ।ਸਮਾਈ ਤ੍ਰਿਤੀਤਾਕੀ।ਤੋਲੀਜਾ: ਤੋਲਾਇਹਰਨੁਪੀ।ਕਾ
ਰਹੰਈਆਂਦਾ ਵੰਨੀਸਾ: ਵੰਨੀ।ਅਰਗੇ੨ ਪਠਾਂਏਵੇਆਰਗਨੀਸੋ।ਦਸਇੰਦ੍ਰੇਮਨਸੰਧੀ
ਨੁਵੰਹਰਦਤਾ।ਬਾਹ ਗੁਰ ਵੰਨੀਸ: ਭਤੁਗੀ।ਬਾਹੀ ਸੰਤਾਂਨੇ ਤਾਈਏ: ਰਾਕਾਮੇ ਦੇ ਰਖਾ
।ਚਾਈ: ਹਹੈ।ਭੀਜਾ: ਤਾਲਗਾਰਹੋਏ।੩ ਗੋਬਿੰਦ ਭੁਪਤੈ।ਸਿੰਦ: ਦੈ
।ਭੂਮਾ ਭੂਪ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤਹੈ।ਨਾਰ ਏ ਜਮ ਫਾਹੀਏ।ਕਾਏ ਮਾਨਤੋ।ਜੀਆਦਾ:

ਜੀਆ ਨੂ ਜਨਮ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਰਖੋਗਾ ਹਰਿ· ਦੀਵਾ ਬਲੀ। ਚਿਰ· ਹਰੀ ਨੂ ਭੂਲਾ· ਜੀਵ ਨੂ ਭਲੀ ਕੂ
ਤ੍ਰਿਆ ਹੈ ਦੇਖ ਹਰਿ ਪੂਰਨ· ਹਰਿ ਦਾ ਪੂਰਨ ਨਾ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਨੋ ਦਿਖਾਵਣ ਹੈ ਵਾਰਿਆ॰
ਘਟ ਹੈ। ਗੋਸਾਈ: ਸੁਆਮੀ ਸਾਈ· ਮਾਯਾ ਪੂਰੇ· ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਪਾਨਾ· ਪਾਨ ਕੇ ਆਪ
ਤੇ ਪਾਣੇ ਦਾ ਪੀਆਰਾ ਪਾਨ ਕੋ। ਬਾਨਾ· ਸ੍ਰੂਪ ਤਾਣੇ· ਨਮਾਰਾ ਤਿਨੇ ਜਨ ਸਾਧੂਆਂ
ਦੀ ਧੂੜ ਨੂ ਜਾਚੇ। ਹਮ ਬਾਨਾ· ਨ ਹੰਢੇ ੪ ਆਦ· ਤੋ ਕਾਰ· ਹੈ। ਵਰਤੇ· ਤੇ
ਆਪਣੇ ਹੁਕਮੇ· ਮਤ੍ਰੋ। ਕਉ ਸਭ ਨਾ ਦਿਤੋ ਪੋਤ੍ਰੀ· ਨਰਦੇਹ ਹੋਵੇ· ਜੋ ਆਪ ਤਿਸ·
ਨੂ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਇਹ· ਸੀਰ ਦੀਆ: ਦਹੋ। ਅਨਕ ਬਹੁਤੇ ਰੋਹ ਮਕੀਏ। ਪੈਰੋ:
ਪੈਂਦੇ ਦਾ ਪੈਰ ਮੈਂ ਹੈ। ਕੁਭੁਤਾ: ਹੋਰ ਜੁਗ ਦਾ ਜਗਾਹ· ਤੇ ਮੂਲ ਸਭੀ। ਪਾਨ· ਸੇ ਵੇ
ਆ: ਕਹੈ। ਕਾਲੈ: ਸ੍ਰਦੇ ਨਾਮੀ· ਹੈ ਤੇ। ਦੇਹ: ਹਰਾ। ਜਨ· ਤੇ ਸਜਨੇ· ਜਨਮੇ
ਤਰੰਗਾਂ ਦੇ ਸਲਲ ਕੀ ਆਰੇ ਪ੍ਰਾ। ਧਾਰੇ· ਕ੍ਰੋਤੇ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ਜੋ ਮਨ· ਮੇ ਠਹਾਇਆ:
ਕ੍ਰਾਣੋ। ਪਾਇਆ: ਕੋਈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਕ੍ਰੋਪ ਹੋਰ ਨਹੀ ਕੁਛ ਕੂਦਾ। ਦੂ। ਸੋ ਨੂ ਦਾਨ ਹੀ ਕੋਈ
। ਸੋਧਰ: ਸੌਖੋ ਸਦਾ ਨਾ। ਸੁਭਾਏ· ਜੀਜਾ ਰਣੋ। ਉ ਦਾਸੀ· ਰਹੇ ਮਨ ਕੂ ਤੇ ਅਤੀ
ਤੇ· ਤਨ ਕੂ। ਭਾਤੀ: ਤਰਾਵੇ ਪੂਤ· ਨਾ। ਗੋਰੂ· ਦੀ ਪਾਈ· ਕਿਸੇ। ਕਾਰਨ· ਦੇ ਦਨਾ: ਦ
ਨਦਾਲਾ ਧੂਨਾ· ਧੂਤੀ ਪਾ। ਦੁਆਰੇ· ਸੰਗਦੀ। ੫ ਕ੍ਰੂਹੰ· ਤੇ ਸ੍ਰਦਨ· ਕਾਲਾ
ਪਸ: ਜਾਪਦਾ। ਧਾਰਨਾ: ਧਾਰੀ ਹੈ। ਸਾਰਣਾ: ਸਮਾਲਦਾ ਹੈ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ।
ਦਾਰੀ· ਚਾਰੰ ਦਾਸੇ ਉਦਾਸੀ· ਅਤੀਤ ਹੈ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ· ਹੋਕੇ ਧਾਰਣਾ: ਆਸਰਾ ਹੋਗ
ਰੇਖਰ: ਭਹਕੇ ਭੁਕਆਂ ਹੋਯਾਂ ਨੂ ਉ ਦੇਕੇ। ਕਾਰਣਾ: ਕੀਤੇ ਹੋਇਕੇ ਦਾ ਕੂਦਾ ਹੈ। ਮੁਖ·
ਕ੍ਰਾ ਸਾਹ· ਨੂ। ਬਾਹ· ਨੂ। ਹਰਿਆ· ਹੋਯਾ ਉਧਾਰਣਾ· ਹਾਰ ਸੋਈ· ਕੂਹੀ ਨ
ਕ੍ਰੀ· ਕੂ ਕ੍ਰੋ। ਨਿਹਾਲਦਾ: ਨਿਹਾਲ। ਜਾ· ਤਾ। ਧਾਸੇ: ਸ ਹੀ। ਅਨੰਦ· ਦਾਖ ਕੇ ਮੰਗ।
ਸਰੂਪ ਹਰਿ ਦੇ ਹੈ। ਬਾਣੀ· ਦੀ ਧੁਨ ਕੂ ਜਹਾ· ਚਿਤਾਰਦਾ· ਚਿਤਾਰ ਆਤੇ ਹੈ। ਧਾਰਾ: ਰਹੀ
ਆ: ਆਪੇ ਹੀ ਸੋਈ· ਤਾ ਗਾਤੀ· ਤੇ ਪਾਰਦਾ·: ਪਾਰ ਕਿਸ· ਨੂ। ਪਾਲਦਾ: ਕਮਾਈ
ਹੈ। ਮਨ· ਮੈ ਗਾਮ· ਦੇ ਹੰਗਾਮ ਨਾ। ਮਾਨਾ· ਮਨਦੇ ਹ ਸਭ· ਸੋ। ਭਾਲਦਾ: ਦੇਖ ਮਾਹੈ।
ਗਰ· ਜਮਾਦੇ। ਅੰਧਾਰੇ· ਅਗਮਾ ਨਾ ਦਿ। ਖਾਲਦਾ: ਕ੍ਰਾ ਹੈ। ਆਪ ਦਾ ਰੂਪ ਸਧਾਰ
ਣਾ· ਨੂ ਕੀ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਨੂ ਕੋ ਉਚਾਰਣਾ· ਤਾਂ ਨਾਮ ਜਪੀ ਤੇ ਨਾਮ ਕੂ ਸਰ ਜਪਦ
ਸੇ ਸਮਾਵਾਂ ੬ ਕੂਲ· ਹੈ। ਏਹ ਕੂਰ ਪਸਾਰਾ: ਰੇ ਦਾ ਮਿਥਨ· ਮਿਥਨਾ ਹੈ ਮੋਹਗ:
ਮੋਹ ਕੇਰ: ਹੈ। ਮੋਹ ਸੋਗ ਕੂ ਮਸਭ ਮਿਟ ਜਾਈ। ਮਿਟ ਜਾਵੇ ਉਖਧ· ਕੂਪਨੇ ਦੇਣ: ਵੇ
ਦੇ ਤੇ ਪਾਇਦ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਧਾਵੇ· ਤਾਂ ਫਿਰੇ· ਤਾਂ ਭੀ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਪਾਸ ਹੈ
ਸੁਰਤਨ· ਨਾਮ। ਪਾਣਹਿ· ਤੇ ਪਰਗਾਇਦਾ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਰੀ ਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਜਾਤ·
ਜੇ ਮਨ· ਮੇ ਹੈ। ਪੇਨ ਭੀ ਦੂ ਬਾਹੇ ਸੇਈ· ਸੇਵਕੀ ਹੈ ਦੂਦਾ ਜੇਮੇ ਤਾਹੇ ਤੇ ਸੰਤੋਖ· ਭੀ ਗਹੇ
ਤਾਂ ਕੂਰੇ· ਦੀ ਕੂ· ਤੇ। ਰਸਾਇਣਾ· ਕੂਪ ਜੋ ਸਭ ਕੂਛਦਾ ਤਾ। ਬ੍ਰਹਮ· ਦੇਵ ਕੂ ਹੋਤਾਈ। ੭॰
ਰਸ· ਕੂਪ ਪਾਰਸ· ਦਾ ਪ੍ਰਸ: ਸੁਧਰੋਦਾ। ਦਿਖਾਇਦਾ: ਦੇਖੇ ਦਾ ਦਿਖਾਵੇ ਤੇ ਨੂ। ਨਾਲਿ

ਵੈ: ਸਦੀਸਾ ਮੁਕਤਾ ਸਾਜਨਾ ਦਸਾਇਨਾ: ਸਦਾ ਤੇ ਸੋਈ ਰੂਪ ਹੈ ਸੇਵਕ ਹੈ ਕਿਸ ਨੂੰ ਲਾਈ
ਅਰੋ ਮਾਤ: ਗ੍ਰਾਸਾਈਏ: ਸ ਤੁੰਗਰਹੈ ਪਾਇਨਾ: ਪਾਦਰਨੈ ਦਾ ਪਾਈਦਾ ਕ੍ਰਿਆ
ਵਿਦਾ ਛੋਟਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕੇ ਏ ਕ੍ਰਿਆ ਜਾਨ ਕੇ ਪਾਇਨਾ: ਪਾਦਾਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਤਾ ਦਾ
ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਲਾਇਆ: ਰਹੋਪਾ ਦਿਵਾਇਨਾ: ਦੇਵੇਂ ਦਾ ਦਿਵਾਵੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜਬ ਤੂ
ਸੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਸਹਜ ਸੁਖ ਤੇ ਅਨੰਦ: ਰਹੋਆ ਦਾਸ ਦਾਸ ਸਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ੭
ਅਕਾਸੀ: ਸਦੇ ਦਾ ਮੂਰਤੀ ਜੋ ਹੈ ਸੌ ਸੇਸ ਭਕਾਲੋ ਤਾਸਾ: ਸਤੈਨੂੰ ਉਪਾਰਜਨਾ: ਉਤਪਤੀ
ਸੋਆ: ਜੋਆ ਸਭ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਤੇ ਬਾਣੀ ਚਾਰੇ ਭੂਤ ਦਾ ਜੀਵਾਲਤਾ ਜੋ
ਖ੍ਰਿਛਾਂ ਪਰਬਤੇ ਬਲੀ: ਪਤੀ ਪਾਛਰੇ ਸਾਖ: ਗਾਲੀਆਂ ਦਾ ਖੇਤੀਆਂ ਜਾਤ ਜੋਤ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਜੋਤੀ ਤੈਨੂੰ ਤੇ ਗਾਈ: ਜੋਤ ਆਦਿ ਦਰ ਬਾਣੀ ਬੇਤੇ ਗਮਾਨੀ ਕਾਲ ਅਕਾਲ ਅੰਨਦਾ
ਦਾ ਮੂਲ ਜੀਆ ਜਤ ਸੋਤਾ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਅਚਿੰਤਾ ਸੌਣ ਜੋਤਸਾ ਮਿਲੋਗਾ ਪ
ਰੂਰਤ ਮੇਲਨ ਵਾਲਾ ਸੋ ਜਿਨਾ: ਸੋਜਨੇ ਜਿਤ ਆਹੈ ਜਪਨਾ: ਜਪਣੇ ਤਿਸਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਕਾਣੀ
ਦੀ ਸਹਜ: ਸਾਂਤੀ ਪੂਰਖਕ ਦੀਹੈ ਪੁਨਾ: ਨੀ ਨੈਮਾ ਦਾਸਾ ਹੈ ਨਾਛਨਾ: ਨਹੀਅਰਦਾਸ਼ਹੈ।
ਸੋਈ ਹੈ ਅੰਜਨ ਦੇਕੇ ਏਕ ਹਰਿ ਬਾਗ ੨ ਹੈ ਲਾਕਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਹੈਗ ਜਾਈ ਤੋਲਾ
ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਮਿਤਾ ਨਤੀਜਾ ਤੁਮ ਤਨਾ: ਸ੍ਰਪਨੇ ਦਾ ਤੋਮਾਤਾ ਦਾ ਸਾਹੇ ਪਾਣੈ ਸੁਨਾ ਨੇਤੇ
ਰਾ ਕੀਤਨੈ ਦਾ ਦਾਸ ਹੈ ੮ ਦਾਨਾ: ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦਾਤਾ: ਨ ਜਬਾ ਬਾਛੇ ਮਾਂਗੇ
ਤੇਰੇ ਤੇ ਜਾਚੈਗਾਨਾ: ਜਾਚਕ ਹੋਕੇ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੇਲ ਹਉਮੈ ਉਖਧ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਮਨ
ਮੋਗਾਵੇ: ਗਪਦਾ ਮੰਗਾਦਾ ਹਾਂ ਆਮੀ ਦਾ ਛਿ ਸਦੇਵਾ ਬਿਖ ਕਾਮੀ ਬਿਖੇ ਕਾਮਾ ਦਿਸ
ਕ੍ਰਿਤ: ਪ੍ਰਮਲ ਦਿਆਂ ਨਾਹੀ ਸੰਗਾਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸਾ ਤੇ ਏਹੋ ਆਮੀ ਨੂੰ ਮਨ
ਜੀਵੇ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਦਾ ਜੀਵੇ ਦਲ ਤੈਂਗਾਨਾ: ਤੈਂਗਲ ਨਵਾਲੋ ਜਪ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲੈਗਨਾ: ਨੈ
ਗਾ ਸੇਵੂ ਤੇ ਸਖਾ ਸਖਾਈ ਸਖਾ ਹੋਕੇ ਸਹਾਇਤਾ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਮਿਲ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਗਾਨਾ: ਨਾਮਾ ਧਰੀ: ਗੋਜਾਰੇ ਤਾਂ ਪਾਲਕ ਹੋਆ ਹੈ ਹਰ ਤਮਾਰੀ ਆਗ
ਛਰੀ ਹੈ ਹਰ ਤੂਨ ਦਵਾਲੀ ਭ੍ਰਿਤ: ਕੰਪ ਦਾ ਛਿਨਾ ਸ੍ਰਬੀਨ ਸ੍ਰਬ ਸ੍ਰੀ ਗਾਮੇ ਜਾਦ ਪਾਹੈ ਦਰਿਹਤ
ਨਾਗ: ਹਰੀ ਰਤਨਾ ਦੀ ਖਾਣ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਦੀਤੇ ਦਲਾਈ ਆਗ
ਹਾਸਾਹ: ਬਅੰਤਿ ਤੇ ਬਅੰਤਿ ਹੈ ਪੰਗਾਨਾ: ਪਾਹੇ ਦੇ ਆਮ ਸੇ ਪਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਗਾਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿ
ਸ਼ਪਾਰਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗਨਾ: ਕ੍ਰਮਤੀ ਦਾ ਕ੍ਰਮਤੇ ਮਿਗਾਦਾ ਗੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪੈ ਸੰਦ ਹੈ ਜਪ ਤ ਦਦਾ
ਦਾ ਜਪ ਜੋਗ ਹੋਕੇ ਤਾਂ ਮਿਗਾਨਾ: ਸੰਗਾ ਨੂੰ ਜਗਾਯਾ ਹੈ ਸੋਕੀ ਨੇ ਜੋ ਤੁਮੇ ਲੂਪੇ ਹੈ ਸਿਤਹਤਾ:
ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸ੍ਰੂਪ ਜੋ ਹਕਾਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਹਿਤ ਨਾਲੇ ਜੋ ਸਾਧੇ ਨਾਲੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਦੇ
ਦਾ ਸਾਧੂ ਹੈ ਸਭ ਸੁਖ ਗੁਨਾ ਲਿਪ ਹਰੀ ਹੀਰਾ ਹੈ ਆਨ ਮੰਗਾਨਾ ਦੇ ਲੇ ਲਿਹ ਕੀਰਤਨ ਲਿਹ ਸੀਲੇ
ਤੁਏ ਹੈ ਲਿਹ: ਸਗਾਨਾ ਸੰਗਾਰ ਸੰਗਦ ਆਗੋ ਰੰਗਾਨਾ: ਗੰਮ ਏਰੰਗ ਮਾਹੇ ਛਡਿਆ ਬਾਧ
ਰਹਿਤ ਮਾਫ ਤ੍ਰਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰਬ ਭਾਹੈ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਤੇ ਬਿਨੋਦ ਹੈ ਤਰਕ ਬੀਤੇ ਸਭ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਹੈ। ੯ ਸੇਵਕ ਸੰਤ ਤੇਰਾ ਬੀਤਾ ਹੋਆ ਮਨਰੂਨ ਜਨ ਲੀਓ ਹੈ ਤੇਲਾ ਦਾ ਨ ਜਾਂ ਤੀਜੂੰ ਹੈ
ਤੋ ਮਾਸਾਨ੍ਹਾ: ਸਾਡਾ ਆਏ ਹਮਾ ਹੋਆ ਏ ਜਾਣਆ ਦਾਤਾ ਤੁਰਨਾ ਛਿਰਾ ਪਲੋਕਮੇ।

ਲੇਖਾ ਇਕੁ ਨਾਹਾ ਗਿਣਨਾ ਹੈ ਅਲੇਖੋ ਆਪੇ। ਇਕ ਲਖ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀ ਗਿਣਦਾ। ਤੁਣਾ: ਕੁਰਾਨ
ਹਾਰਾ: ਗਰੇਹਾਂ। ਉਦਰ: ਉਦਰਾਂ ਆਰਮਾ ਨਹੀ ਤੇ ਅਮਾਨ ਬੁਧਿ ਦਿਖਾਣਾ: ਦਿਖਲੇਂਦਾ ਕੁਲੋਰ ਮੁ
ਸਤੋ। ਘਰਹਿ: ਕਹਣ ਦਾ ਨਾਕਿਤਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ। ਹੋਣ ਨਾ ਹੋਕਛਾ ਪੁਲੁ ੮ ਸੁਕਦਨਮੁਣੀਐ
ਐਸੇ ਸਭ ਹੋ ਹੁਕਮੈ: ਮਨੁ ਜੋ ਮੰਨੇ ਸੋ ਮੁਕਤੇ ਹੈ ਹੁਕਮੈ: ਮਨੁ ਨਾਮ ਨੇਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾ ਸਿਮਾਰੀ: ਕੀਮੇ
ਮਰੇ ਭਰਮਾ: ਸੰਤ ਹੈ ਹੁਕਮੇ। ਨਾਮ ਨੇਤਾ ਤੇ ਛਾ ਹੁਕਮੇ। ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਪਰਾ: ਅਸਾ ਤਾਰਾ: ਦੁਰਾ
ਮਨੈ ਸੋ ਜਾਏ। ਰਸਾਤਲ: ਹੁਕਮੇ ਹੁਕੇ ਗਣਾ: ਗ ਸਭ ਨਾਮ ਦਾ ਚੇਨਾ ਕਰਿਤਾ ਹੈ।
ਕੈਤ ਕ: ਕੀ ਕਾਲਨੇ। ਅਖਾਣਾ। ਮੀਸਾਰ ਜਾਂਈ: ਜਾਣਾ। ਅਹਾਨੁ: ਗਾਵਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੋਇ
ਆਜਾਂਦਾ ਪੂਜਾ ਹੁਣ ਹੈ। ਆਤਿਗਾ ਨਾ ਸਤ ਇਤਾਂ ਹੈ ਦਾ ਆਤਿ ਖਤਾਸਤ ਇਤਾ ਹੈ। ਰਾਪੂ: ਰੂਪ
ਗਣ ਹੈ ਮੁਨੀ ਲੋਕੋ। ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਰ ਹੁਣ ਹੈ। ਪ੍ਰਗਟ ਦਾ ਤੋਰਣ ਹੈ। ਸਤਿ ਸਭਸ: ਮਾਯਾ ਸਭਸ
। ਆਸੁ: ਹੁਕਮਾ। ਸਿਏ: ਸਤੇ ਦਾ ਸਾਂਤੀ। ਵਰਤਾ ਘੱਟ ਘਾਟੈ ਦਾ ਈਤਾ। ਤਾਰਗਾਨੁ: ਤੋ
ਹੁਗਾ ਨੇਤ੍ਰਾ। ਜਿਸ ਹੁਕਮੁ ਮਨੁ ਮਾਨਕੇ ਨਿਹਾਲੇ ਤਿਸ। ਨੂਤੇ ਆਨਤ ਦਮ ਸਭ ਰਤੀ ਬਾਣੇ। ਪ
ਗਣ ਹੋਵੇ। ਠਹਰਾਈ: ਮਰਤਤਾ। ਨੇਤ੍ਰਾ: ਨੈ। ਕਾਰ: ਹੁਕਮੁ ਤੀ ਗੁਸਾਈ ਹੈ। ਨਿਬੇਰਾ: ਲਿਆ ੦
ਉਹੈ। ਬੁਝੇ: ਪਾਏ। ਆਪੇ ਆਪ: ਸੁਣਿਆ। ੧੦ ਸੁਣਿਐ ਆਦਿ ਸਿਖੇ ਪੁਰਿ ਦਿਸ
ਹਸਤ ਨਾਮ ਦੇ ਤਸੁਣਾਯਾ। ਜਾਮੀ। ਏਹ ਹਾਰ ਨਾਮ ਹੈ। ਰਿਗਾ: ਤਾਰੁ ਦਾ ਹਰਿ ਗਿਆਦਾਸਾ।
ਸੀਘਾ ਰੈ: ਗੀ। ਸਿਗਾ ਸਭ ਦੋ ਹੁਸ। ਜਿਸ ਦਾ। ਮਿਗਾ: ਮਿਗਤਾ। ਸਗਾਸ: ਦੇ ਆਂਗਾ: ਤੇਪ੍ਰੋ। ਰੁ
ਜੋਰ ਖਕਤੇ ਦਾਸ ਨਿਦਾਰਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤੁਹਸ: ਕੌਤਕ। ਖਿਨੇਰੀ। ਨਹੀ। ਸਿਉ: ਸੁਣਿਐ।
ਕੁਰਮ: ਹੁਪ। ਆਗਮ ਆਦਿ ਸਕਰੀ ਪਾਣਾ। ਅਉਤਰਾਸੀ। ਐਤਾਰ ਪਾਰ ਦੇਹੋ ਦਾ ਆਗਮ ਆਮੀ
ਸੈਉਤਾ ਹਾਰ ਦੇਣਾ। ਨਿਹਾਲੇ। ਨਿਤ੍ਰੇਪ ਦਾ ਅਜਾਸ। ਹੋਇਗਾ। ਕੈਕਾਲ ਮੇ। ਦਿਰ। ਹੈ ਤੇ ਸਭ
ਮੇ ਖੇਲ। ਸਭ ਕਰਤੇ ਆਪ ਸਭ ਜਾਣਾ। ਬਿ: ਇਸ ਜਣ ਖੁਖਤ ਪਾਰੀ ਤੇ ਮੁੰਦੇ ਨੇ। ਪਾਰੀ। ਹੈ ਤੇ
ਮਹਾ ਸਾਰਥੀ: ਅਨਨਦਾ ਸਾਰਥੀ ਹੈ ਤੇ। ਸਤ ਸੰਗਾ: ਗ ਨਾਸ ਹੈ ਤੇ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈ।
ਪੀਤ ਪੀਤੇ ਬਿ: ਪੀਲੇ ਚ ਸਤ ਪਾਹਨ ਦਾਸਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਵੀਗਾ: ਸ੍ਰਵਸ੍ਰੀ ਗੰਮੇ ਤੇ ਉਆਂ ਪਰਨੈ। ਅ
ਜਲ ਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰਵ ਰਾਜ ਨੁ ਜੀਤ ਕੇ ਜੋ ਪਰਲੇ ਦੇ ਸੇ ਪਰਨੈ ਜੋ। ਮਹੀ ਮੈ ਪ੍ਰਥੀ ਮੈ ਹੈ। ਸਮੀ
ਪਤ ਹੀ ਖਾਨ: ਸੁਪਨਿ ਸਦਾ ਹੈ। ਅਭਿਗਾ: ਅਨਾਸੀ। ਭਰਮੀ: ਕੰ ਨਾਈ ਨ ਪਾਰਿਗਾ:
ਇਸ ਪਾਇਆ ਨਾ ਜੋ: ਸੁਣੈ ਜੋ: ਸੋ ਮਿਲ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੁ: ਆਪੇ ਆਪ। ਦਾਨਾ: ਬਲ
ਮੇ ਦਾ ਗਨੁਦਾ ਰੂਪ ਕਲਕੋ। ਤਿਲ। ਪਾਰੁ ਰੰਗਾ: ਰੰਗਦਾ। ਰਿਨੀ: ਦਾਸਾ ਸੇਖ ਗੀਤ ਗ
ਗਨਦਤਨ: ਨੇਵਾਹੀ ਸੰਗਾ: ਸਕਦਾ। ਤੇਜ ਤਣਾ ਪਤ ਸੁਣਾਪਾ। ਆਸਾ ਓਣਗਾਹੀਏ ਕਿ
ਸਕਾ ਤੈ ਹੈ ਕੁਤਾਂ ਦਾਤੋ। ਇਛਾ ਆਪੇ ਸੰਗਾਸੀਆ। ਸੰਗ ਦਾ ਸੰਗ ਦੇ ਕੋ। ਮਾਨ: ਦਾਨ ਦਾ
ਆਦਦਾ ਹੈ ਸੋ। ਸਿਖੇਨਾ: ਸਿਖਦਾ ਹੈ। ਦਾਨ। ਤੇ ਗਿਨਾ ਪੂਰੀ। ਸੁਣਿਐ। ਗਾ ਕੈਕਾਲਾ ਦਤੇ
ਤੈਨੇ। ਸਾਕਦ ਕੀਤਿ ਸਦੋ। ਕਿਤਮ। ਕੈਹੋਏ। ਪ੍ਰਾਪੁਰ ਚਸਾ: ਪਾਪਲੇ ਤੇ ਪਾਪਾ। ਰਿਗਾ: ਪ੍ਰੇਮ
ਦੇ ਅੰਨਦ ਦਾਸਾ। ਦੇ ੧੧ ਮਨੇ ਮੇ ਕਾਰੀ ਪੁਰਿਆ। ਅਗਹਾ ਅਗਮ। ਹੋ ਤੇ ਖੁਦ
ਈ: ਦੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪੰਦਿਆਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਛੋੜਾ। ਪੈ ਗ: ਰੀ। ਸੁਸਾਦੂ: ਦਿਰਕ ਕੀਤਾਂ
ਈ। ਏਹ ਦ੍ਰੇਸ: ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜੇ ਹੈ। ਜਕੀਨ। ਹੁਪੀ ਮੁਸਲਾ। ਮਨਸਾ। ਮਨਦੀ ਆਸਾ

ਫੂਲਾ ਸੁਖ ਭੀ ਗਵਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖਰੇ ਸਿਰੀ ੩ ਤੀਜੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੈ ਕਪਟ ਕਪਾਟ ਕੂ
ਮ ਨੂੰ ਕੋਸਾ ਪੀਏ ਤਾਂ ਬੁਝਾਹਾ ਬੁਝਨਾ ਦੇਨੈ ਨਾ ਬੁਝਾਈ ਆਪੁ ਪਰ ਆਪੁ ਸੁਖ
ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਨ ਜਾਣੈ ਸੋ ਨਾਮ ਨਾ ਬੁਝਾਹਾ ਬੁਝਾਇ ਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤੇ ਆਪ ਭਾਣੂ
ਦਾਤਾ ਤਾ ਸੋਗਾ ਸੋ ਭਗਤ ਹੋਵੇ ਸਬਦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਬਾਣੀ ਨ ਤਾਹਾ ਤਿਨਾਦਾ
ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ਸੇਵੈ ਸੋ ਰਾਤੇ ਤੈਤੇ ਬਖਸੇ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਅਮਲ ਸਬਦ ਰੂਪ ਦਰਿ ਨਦੀ
ਹੈ ਸਬਦੇ ਰਕੂ ਅਲਖ ਨ ਲਖੇ ਗੁਰਾਨ ਦਾਤੇ ਦਾਤੁ ਨਾ ਸਬਦ ਗੁਰਾ ਤੂ ਆਰੇ
ਰਸੂ ਆਣੋ ਖੇਲੈ ਸਭੈ ਦੁਖ ਤੇਰੇ ਆਪੇ ਆਪ ਸਿਖ ਤੇਰੇ ਆਪ ਨ ਮਾਰਿ ਦ੍ਰਿਖੈ
ਸੰਗੀ ਤੇਤੂ ਅੰਖੈ ਤੋ ਵਾਕੀਆ ਮਨ ਤਾਂ ਸਬਦੇ ਸਚ ਨਾ ਮਿਲੇ ਜੋ ਸਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮਾ
ਦੇਹੀ ਸਬਦ ਦੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਹੁਣ ਸਾਚੇ ਕੇਤੋ ਗਾਵਹ ਗਾਇ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨੀਮੇ ਸਮਾ
ਗਾ ਸਮਾਇਆ ॥੧੩॥ ਸੋਈ ਹਰੀ ਤਾਕੀ ਭੀ ਨੇ ਸੋ ਮਤਿ ਲਾਤਿ ਨਾ ਪਾਈ
ਹੈ ਆਗ ਦੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸਗਾ ਨਿਧ ਭੂਪਾ ਅੰਤ ਜਾਂ ਮਤਲੂ ਦੇਈ ਦੂੰ ਤਾ ਸੋ ਪਤੇ ਤੈ
ਏਕ ਰੂਪ ਦਿਨ ਸੇ ਸਦਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਮੁਖ ਸੋ ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਹਾ
ਪਾਏ ਸੀਜਮ ਪਾਈ ਜਾਤੇ ਸਬਦ ਨੂ ਤਾਹਾ ਤੈ ਸੇਵ ਨੂ ਨਾ ਸੀ ਸਾਰ ਸੋ ਸਾਗ ਸਾਰਕੇ
ਜਗ ਮੈਹੈ ਆਪ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਤਾ ਤੇ ਸਚ ਦਹੈ ਸਬਦ ਜੋ ਰਤੇ ਤੇਈ ਆਪਿ ਤਿ
ਨਾਮੇ ਮਿਲਾ ਕੇ ਦਸੇ ਤੂ ਆਰਦ ਦਾ ਜਾਵਦਾ ਪਾਤੇ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਨਾ ਸ੍ਰਮਿਲ ਕੇ ਸਬਦ
ਰੂਪ ਦਾਤਾ ਉਨਾਰਣਾ ਨਾਮ ਨ ਭੁਲਾ ਕਾਰਜ ਸੋਖ ਕੇਹਾ ਕਿਆ ਤੇ ਮਾਤਿ ਨੂੰ ਦਿ
ਜੋਗਾ ਜੀਆਂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕੁਲ ਨਰਸੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦਾ ਹੋਕੇ ਭੀ ਰਹੇ ਓਹਨਾ
ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਮਿਲਿ ਨੂੰ ਦੇ ਨੇ ਮਹਾ ਅਠ ਮਾਨ ਦੂ ਪੀਤੇ ਦੁਖ ਭਰੀ ਤਿਸ ਕੇ ਬਿਸਟ ਗੁਰ
ਸੋ ਬਾਦ ਝੂਠਾ ਤੇ ਤਿਸ ਨੂ ਸਬਦ ਨਾ ਆਰਾ ਤਰੇ ਨੂ ਗਸਾਸੇ ਸਗੀ ਪੈ ਤਾਹ ਤਿਨ
ਦੀ ਦੁਖ ਆਤਮ ਦੁਸਰਾ ਮੁਖ ਦੀ ਦੇਹੀ ਮੈ ਭਗਤਾਂ ਕਿਰਤ ਕਾ ਮਾਤਿ ਨੂ ਕਿਤ ਜਨ
ਮੇਸੇ ਰੋਧ ਨੂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕੀਰਤਨ ਸੁਧ ਦੇਹੀ ਤਿਨਾਦੀ ਜਿਨਾ ਭਗਤਾਂ ਨ ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਰੇ ਜ
ਉ ਰੋਗ ਸੋ ਮਹਲ ਨੀ ਭੀ ਹਰੀ ਨੂ ਦਾ ਹੋਰ ਮਹਲ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸਮਾਹਾ ਅੰਦਰ ਦਾ
ਸਮਾਇਆ ਚਾਰਾ ਜੋਰ ਬਖਸੇ ਤਾਂ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ ਜੋ ਹੈ ਬਾਣੀ ਨ ਜਪ ਨੂ ਜਾ
ਪਕੇ ਹੋਯਾ ॥੧੪॥ ਨਾਦ ਗੁਰ ਸਬਦ ਤੇ ਬੇਦ ਦੀ ਰੂਪ ਸੁਖ ਦਾ ਆਪ ਹੈ ਪਰਾ
ਦੂੰ ਪੈ ਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਦੇ ਜਸ ਬਾਣੀ ਕੂ ਨਾਦ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਜਾਣੈ ਉਚਾਰਹੈ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋ ਅ
ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸਬਦੇ ਦਾ ਆਰਾ ਸਚ ਲਿਖੇ ਤਕਾਖੀ ਕ੍ਰਿਤ ਨਹੀ ਸਚੇ
ਸਚ ਨਾਮ ਦਾ ਸਚ ਸੋ ਮੁਖ ਦੇ ਸਤਸਰ ਸੀ ਗਾਮੋ ਸਾਚੇ ਜਾਂ ਸਚ ਸਚ ਜੀ
ਮਦਰੀ ਆਗੋਭੀ ਸਦੀ ਸਚ ਦੀ ਬੈਣੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲੇ ਸਚ ਨ ਦੇਮ ਤੇ ਹੈ ਸਚ
ਕੀਰਤਨ ਕੂ ਆਦਰ ਪਾਸੇ ਭੀ ਮੁਖ ਦੀ ਮੁਖ ਨੋ ਸਚੇ ਸਚ ਹੀ ਸਚਾ ਸਬਦ
ਅਗੋਭੀ ਮਾਯਾ ਦੇ ਪੈੜੀ ਭਗੀ ਦਰ ਅੰਦਰ ਦਾ ਸੰਗ ਸੋ ਸਚੇ ਹਰ ਦੇ ਮੁਖ ਦਾ ਸੀਲ
ਮ ਤੋ ਸਾਰ ਪੈ ਗੀਤ ਅਨਿ ਦੇ ਆਪ ਭਾਵਨਾ ਖੇਲ ਤੇ ਦੇਹੀ ਨਾਮ ਸੋ ਜੋ ਸਬਦੇ ਮਨ

ਦਸੈ ਸਾਚੇ ਤਤ ਛੇਰਾ ਸਾਚੇ ਤੇਸੋ ਭਿਨੇਖ ਦੇਤੇ ਭੈਸਹਾਰੇ ਤੇਤੇ ਤੇਹਾ ਇਨੋ ਸਾਚੇ ਤੈ
ਕਾਲੁ ਮੋਹ ਤੈ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਦੂਜੀ ਤਾਮਣੈ ਸੀਪ ਤਾਈਨੁ ਗਜ ਮੇ ਪਇਆ ਸੇ ਤਾਗ
ਰਵੀ ਮਤੀ ਸਾਂਚੇ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸਾਚੀ ਉਸਰੀ ਕਾਹਾ ਕਰੀਆ ਹੁ ਕਿਸਾ ਹਰ ਦੀ
ਸਾਚੀ ਦੂਜੀ ਜੈਨਾਤੇ ਸਲਾਹੀ ਪਾ ਤਾਹਾ ਤਿਨਾ ਪਾਸੋ ਅਭੇਦਾ ਦੂਜਾ ਮੁਖ ੨
ਆਰੋ ਤਿਸਨੁ ਨਾਮ ਦੀ ਪੀਤੀ ਪਾਇ ਸੋਜੇ ਗਾਹਾ ਵਿਚਾਰੋ ਆਪ ਰਾਂ ਰ ਦਾ
ਹੁਕਮੇ ਦੀ ਹੁਕਮੇ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਹੁਕਮੇ ਤੇ ਹੁਕਮੇ ਮਦਾ ਸ਼ਾਹ ਗੀਹੈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੂਹੋ
ਵੇਲੀ ਦਾ ਰਾਖੇ ਇਦੇ ਤੇ ਮਨਨੁ ਖਿਰਾਗੀ ਤੇ ਕੋ ਤਾਹਾ ਤਿਨਾਰੇ ਹੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਗਾ
ਤਿਨਾ ਦਾ ਛਾਈ ਦੋਹੈ ਗਿਆਰ ਤੇਰੀ ਕਿਸੋ ਮੁਖ ਨੇ ਗਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਚ ਰੂ ਹੋਵੇ ਸ
ਮਾਹ: ਮੁਖ ੧੦ ਗਾਵਿਆ ਜਪਿਆ ਸਚੇ ਰੂਹੋਵੇ ਮਿਲਾਏ ਤੇ ਤਿਨਾਸੇ
ਸਬਦੇ ਰੰਗੁ ਤੇਵੇ ਤਾਂ ਆਪਨੇ ਮੇਲ ਮੇ ਸਬਦ ਰਾਗੀ ਭੁਪਰੋਕੇ ਤਿਨਾ ਦਾ ਪਾਰ
ਪਾਰ ਹੈ ਪਾਰ ਗਾ ਸਬਦੇ ਰੰਗ ਲੈ ਦਾ ਕੀ ਲੈ ਭਉ ਜਨੂੰ ਮੇ ਦਿਸਾਹਾ ਜਿਨਾ
ਹੈ ਦਾ ਭੇਸਾ ਹੈ ਸਾਰ ਕਹਾ ਭੈ ਗਾਵੇ ਭੈ ਸਰਸਪ ਪਾਈਐ ਨਹੀ ਤਾ ਸਾਹ
ਦਸਾ ਭਾਠੇ ਦੂਤ ਕਨੇ ਸਿਰ ਪਕਾਰ ਹੈ ਦਾ ਰਪਤਾ ਹੁਕਮੀ ਬੀਨਾ ਦੂਜਾ ਹੁਕਮ
ਨੁ ਸਾਹੇ ਦਸ ਜੀਵਾਰੇ ਮੁਖ ਤੂ ਜਾਨਦੇ ਨਾ ਸਚੇ ਨਾਮਨੁ ਸਚੇ ਰੂ ਹੋਵੇ ਤਾਗਾ
ਤਿਸਨੁ ਸਭ ਨੇ ਦਾ ਨੂੰ ਮੁਖ ਨਾ ਸਬਦ ਰੂਹੋਵੇ ਨਾਮ ਗਾਵਹੇ ਦਾਤਾਉ
ਪਜੇ ਤੁਰੇ ਗਮਾਰ ਮੈ ਸਮਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹਾ ਲਾਹਾ ਨਾਮਾ ਵਿਚਾਰ ਸਤਸੰਗਾ ਬਾਣੀ
ਦਾ ਸਬਦ ਮਿਤ੍ਰਦੇਕੇ ਹੋ ਬਾਣੀ ਜੋ ਭੈ ਸਬਦ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਾਗ ਜਾਣੈ ਹੈ ਸਾਈ
ਏ ਕੋ ਗੁਰ ਦਾਸਾ ਹੈ ਪੁਤ ਸਾਹਾ ਗੁਰੁ ਦਾ ਮੁਖ ਸੋ ਵਾਹ ਦਾਜੋ ਹੈ ੧੧
ਤਿਸ ਰਾਜੋ ਹੈ ਅੰਤ ਉਦਾ ਗਾਵਿਆ ਜਪਿਆ ਹੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਿਬਾਹ
ਪੁਛਾਵਦਾ ਹੈ ਬੂਝ ਨੁ ਹੁਕਮੇ ਮਤੇ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਾਹ ਦੇਹੈਂ ਗੁਰ ਜਿਸ
ਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਰਾਹਾ ਸੁਰਤੈ ਹੈਸੇ ਭਗਤਿ ਦੀ ਜੋ ਕਾਰ ਨਿਕਾਰੇ ਸੇ ਮਰਜੀ ਮੋ ਵਾਹ
ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਸਾਹ ਦਸ ਹ ਦਸਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਮੁਖ ਨੁ ਸਬਦੈ ਨੁ ਬਾਣੀ ਗਾਗੇ
ਦੀਤੇ ਸਿਰੇ ਰੂ ਹੋਪਾ ਰੂਮ ਰੂ ਦੇਰਾਹ ਨੁ ਨਹਾਰ ਦਾ ਦੁਸਰ ਰਾਹਾ ਮਨਤਨ
ਪਦਾਈ ਤੁਹਰ ਰਵਿਆ ਭਰੂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਰੂ ਦਰ ਸੀਗਪੁ ਦਾ ਸੀ ਨੁਸਰਾਇ
ਮਾਨਭਏ ਨਾ ਕ੍ਰਿਪਨ ਨੇ ਸੀਸਾ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਨੇ ਹੋਇਨੇ ਤਿਨਕਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਦਾ
ਖੀਰਾਹੇ ਮੇਲ ਹੈ ਸਚਰ ਦੇ ਉਨਾ ਸਲਾਹੀ ਪਾਹਾ ਨਹੀ ਦੇ ਮਕਦਾ ਕਥੀ
ਗੁਰੁ ਤੇ ਕੋ ਗੁਰ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਸਦਾ ਸਭ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਜਪ ਕੇ ਹੋਪਾ ਸੀਚਾਗ ਉਤਸਾ
ਸਹਸਾ ਪੂਜੇ ਕਰਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂ ਮਨੀ ਭਾਇ ਮੇਮਨੁ ਦਾ ਦੇ ਕਾਰਜ ਮੇਲਾ ੧੨
ਖੇਲ ਸਿਮਾਗਾ ਰੇ ਤੇ ਆਪੇ ਰਸ ਰਾਮਨਾਮ ਤੇ ਵਿਸੇ ਭੀ ਪੈਨ ਸਭ
ਘਟਾਂ ਮੇ ਦਾ ਸਰਕੇ ਸਭ ਘਟ ਸਿਦ ਸਤੂ ਸਤੇ ਰਮੇ ਦਾ ਕੇਤਨ ਤੇ ਆਪਾ ਨੂੰ ਗਾਉ
ਸੁਣੀ ਤੇਰੇ ਨਾ ਕੀਮਤ ਤਾਹ ਹੈ ਸਾਪੇ ਗਾਚਾਨਦ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨਾ ਬੀਆ ਦੂ

ਸਾਰ ਆਪ ਮੇ ਮੇਹ ਰਸਭਰੀਭਈ ਮੁਖ ਤੇ ਸਬਦ ਸੁਣੈਮੈਂ। ਤਿਸ ਨਰ ਦਾ ਚੂਮਣਾ।
ਮਾਤਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਆਸ੍ਰਾ ਤੁਸੇ ਜਿਨਾਨ੍ਰਾ ਭਏ ਜੋਗਸਿਖੇ ਦਾ। ਪਾਇਆ ਏਹ ਸਚੇ
ਨਾਮਤੇ। ਦਾ ਹੀ ਰੇਤੈਂ ਪਾਵੇ ਜੀਦਾ ਸਚਾ ਤੰਤੇ ਭਯਾਨ੍ਕ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕੀਏ ਭਏ ਹੈ ਭੰਡਾਰੀ
ਰੇ ਹੁਕਮ ਮੰਤ੍ਰਾ ਨਾਮ ਕੂ ਦਾਨ ਸੀਨੋ। ੭ ਉਪਾਏ ਸੰਸਾਰ ਉਪੈ ਨਾ ਹ
ਰੀ ਪੂਛਿਨਾ ਭ੍ਰਿਤ੍ਯ ਸਾਰ ਸੁਮਾਸਾ। ਜਿਨ ਹਰੀ ਸਭਕਛ ਭਾਵੇ ਚਾਹੇ ਸੁਖ ਦੁਖਾ
ਹੋ। ਸੋਹਬਤ ਸੋਹਣੁ ਬਹੁਤੇਹੀ ਕਿ ਤੈ ਤਦਾਹੋ। ਸਦਾ ਹੀ ਹੁਕਾਹੈ ਮੁਖ ਨਾਮਨਾਮੇ
ਦਾ ਹਰੀ ਸੋ। ਭਾਈ ਕੁਮ ਦਾ ਦੇਦ ਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਹਰੀ ਦੀਆਂ ਹਮ ਹਮਾਰੇ ਸੋ। ਬੋਲ ਨੂ ਤੋਲੇ ਤੋਲ ਵਿਚਾਰਨ੍ਰਾ ਵਿਚਾਰੇ। ਗਾਵੇ ਭੂ
ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਨੇ। ਸੁਖ ਸਾਨੇ ਲਾਏ ਲੀਏ ਕਿ ਤੇ ਤੋ। ਰਾਜ ਦਾ ਸੋ। ਜਾਤਾ ਸੋ। ਏਕ
ਸ ਏਕ ਸੰਸਾਰ ਰੰਗ ਮੋਹਸੇ। ਕਾਯਾ ਰੂਪੀ ਭੁਮਣਾ ਦਾ ਦੁਦਾਸਾ। ਭੁਸੇ। ਇਸ
ਮੇ ਤੇ ਏਹ ਰਚਾ ਹੈ। ਜਗੀ ਵਿਨਾਕੋ। ਜਾਤਾ ਬਾਣ ਔਰਤਾ। ਕਬੇ ਭੀ ਆਏ ਹੂੰਨ
ਤੇ। ਰਚੌਰ ਰਦਨਾ। ਰਮਾਨ ਕੂ। ਸਸਾਹ ਹਰੀਨੂ ਤਿਨਾਨੇ। ਸਭ ਤਿਸ ਦਾ ਰਸ
ਖਹੇਦਾ। ਸਬਦ ਨਾਮ ਦਰ ਪੂਜੇ ਕਮੇ ਦਾ ਸੰਗ ਸੋ। ਨੀਰਾ ਵਿਸਮਾਦ ਪੀਨ ਸਤੋ।
ਜਾਵੇ ਜਨਮਾਂ ਸੋ। ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਸੁਪਾ। ਖੁਸ਼ਾਈ ਏਕੇ ਨਾਮੇ ਨਾਮ ਨਾਮਹੀ
ਨਾਮਕੂ ਰੰਗ ਅਨੰਦ ਸੋ। ਫਹਦੇਰੀ ਕੈਂਕਾਸਾ। ਫੇਰੀ ਜਨਮਾਂ ਦੀ। ਜਾਏ ਜੰਸਾ
ਭਸੋ। ਪਾਏ ਸੰਗਤਾ। ਸਬਦ ਮੀਨੂ ਦੋ। ਕਾਰੀ ਕਾਰਦੇ ਸੋ। ਦਰਸਾਵੇ ਸੰਗਤ ਮੇ
ਤਿਨਾ। ੮ ਜਿਸ ਨਾਦਨਾ ਕੁਤਰਤੈ ਦਾ ਜਿਸ ਆਪਦਾ ਕੁਤਰਤੈ। ਦਾ ਕੂ
ਹੈ। ਸਬਦ ਕੂ। ਭਿਤ੍ਰ ਜੀ ਰਾਗ ਰਕੂਪਾ। ਸਬਦ ਦੀ ਦੀਦਾਰ ਰਕੂ ਸਾਹਿ ਤਿ
ਨਕਾਸਤੇ ਤੁਧ ਸਚੋ। ਨਦੀ ਸਭ ਦੀਤੇ ਸੇਤੇ ਲੇ ਵਿਚਾਰਨ੍ਰ ਵਿਚਾਰੇ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੀ
ਸਪੁ ਤਿਸ ਆਪਨ੍ਰਾ। ਜਾਤੀ ਤਿਸਨੇ ਜਗਤ ਮੇ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਹੈ। ਸਬਾਯਾ ਸਾਰੇ
ਸਾਰੇ ਤਿਨਾ ਸਤੀ ਕੁਤੈ ਸਾਰ ਰਸੋ। ਸੇਰ ਆਦਿ। ਸਭ ਤੁਸਾਰੇ ਨਾਮ ਨੂ
ਕ੍ਰਿਤ ਕੁਸਾ। ਸਬਦੇ ਕਾਹਿਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ। ਆਪ ਭਾਣਾ। ਸੋ ਕੂ ਭਾਇ ਕੂ ਰੋਦੇ ਸੁਖ ਤ
ਕੁਕੁਸਮੇ ਤਾਤਾ ਤਾਦ ਦਾਹੈ। ਕਾਟੇ ਤੇ ਦੁਖ ਭੀ ਰਸਨ ਦੀ। ਬਾਣੀ ਦੇਦ ਤੁ ਰਾਮ
ਨਾਮਕ੍ਰਾਕੂ ਗੁਣਨਿਧ ਹਰੀਨ੍ਰਾ। ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਰਨੀ ਕਰੇਨੇ ਆਪਰਾ ਹੀ ਪਦਿ ਕੁਹੈ। ਤਾ
ਰ ਰਨ੍ਰਾ। ਰਸਾ ਕੂਬੀ ਸੇਦ ਜੋਪੇ ਕਾਯਾ ਰੂਪੀ ਹਰ ਦਾਤਾਰ। ਇਦੇ ਦਾ ਕੇਤੀਆਂ। ਪ
ਤ ਰਦਾ ਦਰ ਸੰਗਤ ਮੇ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਆਪਰਾ ਰਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਕਾਰਾ ਵਿਚਾਰਦਾਨ
ਦਾ ਕੇਤੁ ਲਾਏ ਤਿਸਨੇ। ਸਬਦ ਚੂਮਨ੍ਰ ਸਾਸਕ੍ਰ ਕਾਰੇ ਨੇ ਏਹ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਦਾ ਬਾਗ
ਰਹੈ ਦਾ ਦਾ ਏਲੋ ਹੈ ਸੋਭੀ ਕਹੇ। ਸੋ ਕੂ ਦਾਨਾ। ਕ੍ਰਿਆਈ ਤਿਨਾਨ੍ਰਜਿਨਾ। ੯
ਹਾਰ ਹਰੀ। ਸਬਦੇ ਹਾਰੇ ਕੇਕੂ। ਰੋਕੂ ਦੀ ਪਾਸੀ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਸਭਮੇ ਸਾਰੇ ਰਦਿਖੋ।
ਨਾਮੇ ਕੂ ਸਮਾਹਾ ਉਤਮ ਦਾ। ਸੇਤੇ ਗੁਰੇਸੇਂ ਤੇ ਆਏ ਸੇ ਤਰੀ ਸੋ। ਬਾਣੀ ਗੁਰੰਦੀਕ
ਸੈ ਪੂਰਾ ਦਾਨ ਕੂ ਨਾਸ ਆਦਿ ਸਾਹ ਰਾਜੂ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਸੁਧਾ ਦਾ ਸਦਾ ਸਕੂ। ਵਿਸਾਹ ਖੀ

ਧਾਰਮਾਹਿ ਹਰਿ ਜੀ ਸਚੜਾ ਹੈ ਜਾਗੇ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਰਿਸਾ ਭੀ ਰਾਮੀ ਰਸੀਆ ਤੇ ਤਾ ਆ ੧
ਪੈ ਦਾ ਚੇਤਨ ਏਹੁ ਲਾਮ੍ਹਿ ਜਾ ਲੋੜੁ ਦਾ ਸੁੰਦਰੀ ਸਭ ਮੇ ਨਿਵਾਸੀ ਸ ਕੂਨ ਦਾ ਲੋਹਿ
ਤਾਂ ਕਿਤੀ ਜੂੰ ਨਾਮੇ ਭੂਲਾ ਤਰ ਮਿਲੇ ਮੇਲੇ ਬੂਝੈ ਮੀਰਨਾ ਮਿਰ ਮੁਖ ਦਾ ਉਦਾਸਾ
ਧੀ ਕੀ ਪਾਬੂ ਦੂਤਾ ਆਪੇ ਰੋਹਗੀ ਨਾਮੀ ਟੇਕ ਲੋਗਾ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਏ ਦੂਆ ਪਾਏ
ਸੋਈ ਸਰ ਰੋਆ ਸਚਰ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਆਪਾਰ ਦਾ ਸੰਤ ਸੁਣੋ ਦਰਸ ਸੀਤਲ
ਨਧਾਰ ਨੇ ਦਾ ਧਾਰ ਚਾਰੁ ਸਾਧਨਾ ਧਨ ਨਾਮ ਆਦੇ ਸਿਮਰੀ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਹੈ
ਆ ਗੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਦੀ ਜੈ ਟੇਕ ਦਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾਤੇ ਦੋ ਸਾਰੀ ਕ੍ਰਾ
ਅਨਨ ਦਾਉ ਦਾਮਨ ਅਗਨੀ ਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਦਾਮਨਾ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਜੀਏ
ਰ ਮੇਲਤੇ ਨਾ ਅਧੇ ਨੁਮਤੀਆ ਦੀ ਬੁਧੀ ਘਰ ਤਨ ਧੂਪ ਦਿਗਤੇ ਧਾਵੇ ਚਿੰਤਾ ਨੇ
ਦੁਖੋ ਦੁਖ ਦੁਖ ੨ ਕੋਝ ਦੇ ਵਾਰ ਕਿਸੀ ਰਹੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਾਮੇ ਨਾਮ ਨਾਮ ਹੀਨ ੦
ਮਰਿ ਭਏ ।੫ ਸੋਈ ਦਨੇਹਾ ਸਜਾਗੀ ਏ ਰਾਤ ਤਾਂ ਲਗੀਏ
ਗਨਾ ਨਾਲ ਮਤਿ ਹੋ ਸਮਸ ਤੋਆ ਤਾਂ ਕਾਂਗਾ ਰਸਾ ਲਗੀ ਨਾ ਹੀ ਸੋ ਧੀਆ ੦
ਹੀ ਕਿਸੀ ਵਾਲ ਕੂਤਾ ਲੇ ਰੇ ਤੋ ਬੂਝੇ ਪ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਮਾ ਆਪਾ ਤਾਂ ਕੀਨੇ ਕੂਜੈ
ਗਾ ਦਾ ਕੂਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਸੋਇ ਗਾ ਰੋਇ ਏ ਰੇ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰਿਆ ਸੇਕ ਪ੍ਰਸਕਾਰੀ
ਜੈ ਭਿਜਨਾ ਹੈ ਸੋਤੈ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਇਹ ਸੇ ਏਹੁ ਇਸਮਤ ਹੈ ਮੋਹ ਕੂਧੀ ਪਤਿਗ
ਰੈਦ ਕਰੀ ਦਾ ਰਚੀ ਦਾ ਸੀਰਨਾ ਨਾਮ ਮੋਹੇਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਾਚੇ ਰਾਪਰੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾ ਮ੍ਰਿਖ ਨੇ ਸਚਰ ਨਾ ਦਿਲਾ ਰਜੇ ਕਿਸਾ ਹਾਰਾ ਹੈ ਮੁਖ ਜਾ
ਕੋ ਤਨ ਮਨ ਕੂਭੀ ਜੈ ਹੈ ਦਾ ਜਾਨਕੇ ਤਨੇ ਮਨੇ ਅਗਨ ਕ੍ਰਾ ਸਾਰੇ ਗਾ ਦਿਤਾ ਰੇ
ਤਿਨਾ ਦੀ ਅਗਨੀ ਨਿਦ ਰੋਸ ਕੀਜੈ ਜੋ ਸਦ ਪ ਛੇਡੇ ਭੂਦੇ ਪਾਈਐ ਜਾ ਮੁਖ
ਏ ਮੁਖ ਨੂ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਾਣੀ ਤਿਨ ਕੀ ਜੋ ਬਿਚਾਰੀ ਰੇ ਹੈ ਬਾਧਕ
ਬਧੇ ਇਨ ਤੇ ਹੈ ਮੁਖਾ ਪਾਂ ਨੇ ਅਗਿਆਨ ਕੂ ਜਾਤਾ ਸੇ ਕੂਰੈ ਸੁਭਾਕੇ ਬਾਰ ਰ
ਬਨਾ ਮੁਖ ਨਾਮ ਰਤੇ ਤਿਨਾ ਦਾ ਸਦੇ ਜੀ ।੬ ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ ॥
ਤ੍ਰਧਤ ਸੋਮਾਰਾ ਨਿਜ ਘੁ ਸੀਗਾ ਆਪ ਸਾਗੀ ਸਚੀਐ ਦਾ ਸਾਚਤਾ ਸਿੰਦਾ ਗੁ
ਨਾ ਦੂਜਾ ਦੈ ਵਕਤਾ ਆਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਸਾਗੇ ਨਾਮਨਾ ਭਾਗੇ ਭਾਗਕੇ ਦਾ ਭਾਗਾਂ ਦੂ
॥ਸਚਰ ਸੀਤੂ ਸਚਰ ਬੁਮਾ ਦਿਚ ਗੀ ਰ ਦਾਨਰੇ ਕੋ ਸਚ ਨਿਮੈ ਸਭਾਗੀ
ਦੁਨੇਹਾ ਅਤ੍ਰਿਕਾ ਉਹੀ ਹੈ ਨੀਜ ਚੜੇ ਸੋਭੇ ਭਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਰਤਨਤੇ ਦੈ ਰਾਗਾ ਦੂਅ ੦
ਪਾ ਰ ਤੁਧ ਤੈਨਾ ਕੂਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਤੇ ਜਿਨਾ ਜਾ ਈਏ ਤਿਨਾ ਦਾ [illegible] ਨਾਦੀ
ਜਿਨਾ ਕੀਨਾ ਹੈ ਸੀਤਲ ਹੋਆ ਤੋ ਭਾਦੇ ਜੋਹੇ ਦੇ ਸਚ ਸੀਤਲਾ ਸਚੇ ਨਰ ਸਗਾ
ਹੈ ਕਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੋਭੀ ਨਿਦੀ ਨੇ ਨਦ ਤਿਨਾ ਦੀ ਬਿਰੀ ਦਾ ਦੁਧੀ ਦੂਜੇ ਸੋਮੇ
ਹਕੂ ਦਿਨ ਹੈ ਜਾਪੈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੋਹ ਤੇਦ ਖੋਟੇ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜਿਨਾਨਾ
ਸੋਏ ਤਨ ਰਤੇ ਮਨ ਦਿਗਾਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸੋਦ ਸਗੀ ਸਚੇ ਸੋ ਆਪੇ ਭਾਏ ਨੁ

ਤੀ: ਪਾਖਾਣਅਤਿ।ਪਰੇਪਰੇਅਪੂੰਪ: ਅਪੂਜੇਹੈਂਦੇਵਤਾਤਿਨ
ਤੋਰੇਹੈ ਨਾਰਦਾਦਿ ਤਿਨਾਤੇਪਰੇਤੂੰਹੈਂ ਹੇ ਵਾ ਨਰ ਦੇਵਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮ
ਣ ਤਿਨਾਤੇਪਰੇਤੂੰਹੈਂ।ਗਾਤੀ: ਸ਼ੂਦਰੀ ਵਾ ਗਤੀਦੇਪ੍ਰਾਪਤੀ।
ਛੋਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇਰਤੀਹੈਂ ਬੁਧੀਤਿਨਕੀ।ਭਕ੍ਤ ਦੇ ਨੇਜਾਪਰੋਤਾ
ਪਾਤੀ: ਪਤਿ।ਭਾਤੀ: ਤਰਾਂ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾ।ਭਗਾਤੀ: ਭਗਤੀ ਵਾ
ਭਕ੍ਤੰਦੀ।੫ ਕਾਰਹੁ ਤੁਮ ਵਾ ਤੁਮਕੋ।ਹਮ:
ਛੋਰ ਵਾ ਰੰਗਤਾਤੇ।ਛੁਟਕਾਰੀ: ਛੁਟਨੇਵਾਲੇ।ਧੇਨੀ: ਰੂਪਹੋ।ਤੇਰ
ਰਿਜਪਤੁਸਹਾਇਹੈਤੇਜਿਨਜਾਪਰੋਤ ਤਰੇ ਤੇ ਹੋਰਕੇ ਤਰਾ ਦਵਾਕੀ
ਤਾਰੋ ਵਾ ਤਰੇਹੈਂਤਨੁਕਦੇਕੋ।ਹਰਿਜੀ: ਤੇ।ਜਪਨ ਜਪ ਇਕਾ
ਕੀ: ਇਕਰਸ ਵਾ ਇਕਦੀ ਵਾ ਇਕਾਂਤੀ।ਹਰੇ: ਦੇਖਜਾਹੈਂ।
ਬਾਹਨਾਕੀ: ਵਾ।ਨਿਖਿਆ: ਜੈਸੇ ਬਾਕੀ: ਜਰ ਵਾ ਗੈੜ ਵਾ ਪੁਤ
ਖ ਬਾਕੀਦੇਣੀ।ਸੰਤ: ਤੰਨੇਇਦੇਨੀਆਰ: ਕਿਨਵਾਲਨੇਹੈਂ।
ਸੂਰ ਜਤੇਅਰਥਆਨਤੇ ਕਿਸਨੁ ਆਗਾਨਿਭੀਬੁਝਾਨੀਜਾਂ ਵਾ
ਕਿਨੀਅਰ: ਸੂਰ: ਬਾਹਾਂ ਸੂਰਜਾਂਵਤ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਨਾਅਗਨੀਸੇ
ਬੁਝਾਨੀਜਾਂ।ਸਿਵ: ਕਲਿਆਨਰੂਪ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਵਿਚ: ਨਾਮ ਵਾਉ
ਪਰੇਸ ਰੰਦਨੀ ਨੂੰ ਨਵਾ ਬਾ।ਤੁਮਵਡਅਗਤੇ ਵਡੇ ਮੁਖਅ
ਗਮਅਗੋਚਰੋ ਤੇਤੁਮ ਆਪੇਆਪ।ਆਪਾਰੀ: ਵੈਕਾਸ਼ਮੇ
ਕੀ: ਕੀਤੀ।ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਪਜੇ ਵਾ ਆਪੇਆਪ ਤੈਂ ਆ: ਦ੍ਰਿਸੇਸਕ
ਪਾਕੀ: ਕ ਹੈ।ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦਾਸਾਕੀ: ਦਾਸਾਂਕੇਦਾਸਾਂਕੀਜੇਦਾ
ਕੀਤੀਹੈ ਵਾ ਦਾਸਾਂਕੇਦਾਸਾਂਕੀਦਾਸਸਾਨੁ।੨

ਧਨਾਸਿਰੀਮਹਲਾ ੪ ੧੬

ਉਹ: ਮੈਂਧਾਰਕੇ ਬੀਰਾਰ: ਨੂੰ ਮਹਾਰ ਕੋ।ਹਮ: ਸੀਵਜੇਹੈਂ।ਹਸੋ:ਰ
ਮਨੇਹਾਂ।ਅਨਜੋਹਨ ਦੇਨਾ।ਅਨੁਜਪੀਨੇ ਬਾਣੀਕ ਸੁਆਮੀ ਜੋਹੈਂ
ਪਰਸਹੈ ਤੇ ਚੰਦਨ ਵਤਹੈ ਤੇ ਲੋਸ: ਬੋਹੇ ਵਤ ਹਮਹੈਂ।ਹਰੀਹ
ਰਿਦੇ ਸਤਸੰਗਾਦੇ ਸੰਗਬੂੜੇ ਹਰਿ ਨੇ ਲੋਹੇ ਤੇ ਕੰਚਨ ਤੇ ਕਾਸਟੁ ਤੇ
ਚੰਦਨ ਕੀਤੇ।ਨਵ: ਦੈ ਦੁਆਰਨ ਛੋਸਾਖ ਬਾਟ ਅੰਗਵ
ਦਕੇ ਸਿਖਿਆ ਕਰੂਪ ਜੋਤਸ ।ਨਿਰਕੂ ਨਿਗਮ ਦੁਆਰਨ
ਵਿਚ: ਪਕਾਰ ਭੀਨੇ: ਭੀਜਦਾਹੈ।੨ ॥
ਗੁਨ: ਕਹੇਤੇ ਹਰਿਨੁਸਨੇ ।ਪਿਆਰੀ: ਹੋਈਏ ਦਾ ਹੋਏਹਾਂ।ਭਾਵੇ
ਤਾਂ ਹਰਿ: ਹਰਿ, ਦੀਨਹਰਿਮੇਜੋਤਸਮਾਈ।ਤਿਸਨੇਜਾਣੀਹੈ।

ਸਾਤੀ ਥਦਾਰੀ: ਰਦੇਦੇ ਦਾ ਆਸੀ ਸਦਾਰੀ. ਏ।੧ ਫੇਰ ਭਉ ਟੀਕਾ
ਕ੍ਰਾਈਤਾਨਾਰੀ ਜਾਰੀ: ਪ੍ਰਕਾਸੀਐ।ਸ੍ਰੋਰਾਰੀ. ਤੋਕੇ।ਸੁਣੀ ਤੇਮਨਨੂ ਮਤਿਸੇ
ਹਰੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਸੰਗੀ. ਹੰਤੇਰੋ।ਬ੍ਰਸ੍ਰਗਾਬ੍ਰਲਾਰੀ: ਬਰਨਾਨੂ ਬੇਸਦੇਹਾਂ।
ਨਾਨੈਕ: ਪਾਠੰਤ੍ਰ ਨਾਨੈਨੈਕ: ਜਿਨ੍ਹਿਆਤੇਜਿਨੈਕੇ ਦ੍ਰਿਅਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਤੇਜਿਨੈਕੀ
ਰੇ: ਕੀਨੇ ਦਾ ਦਾਸਾਂਦੇਦਾਸਨੈਤੈ ਤਿਨਕੇਦਾਸਕੇਦਾਸਹੋ।ਤ੍ਰਿਅਪ੍ਰ ਅਵਰ
ਦਤਾਰੀ: ਦਤਆਤੇਦਤਾਹੈ।ਜਕਾ. ਤੇ ਜਿਸਦਾ ਤੈਨੂ ਹਅ ਹੇਹਰਿ,ਤੇਰੀਸੇਵ
ਸ੍ਰਾਰੀ. ਸ੍ਰਗੀਏ ਦਾ ਸ੍ਰਗਾਂ।ਹਰੇ. ਤੇਰੀ. ਕਥਾਰੀ. ਕਥੀਏ।੨ ਫੇ
ਰ ਸੰਤਤੇਆਤਿਸ਼ਥਤੇਅਤਿ ਪ੍ਰਸਨਜਿਪ੍ਰੀਤੈ।ਬਾਣੀ ਦੀ ਬਾਣੀਕੂ ਦਾ ਨੂਬਾਣੀ
ਕ ਬਾਣੀ ਬਾਨਕੂਲੇਆਂ।ਫੇਰ ਹੇਸੰਤੋ ਹਰਿਕੇਜਸਨੂ ਕਾਨੀਸੁਣੋ।ਅਪ੍ਰਭਮਾਤ੍ਰ
ਭੀਤਾਜਾਨੀ: ਜਾਣਹੋ।ਸਾਧ: ਸ੍ਰੇਸ੍ਰਦ ਦ੍ਰਾਨੀ: ਦਤਆਤੇਦਤੇ ਪ੍ਰਸਹੈਂਆਂਸੰ
ਜਾਰਿ. ਹੇ ਹਅ ਹਰਿ ਅਵੇ ਹਰਿਤੇਰੀਏ ਕਥੋਚਨੀ: ਜਗਾਰਹੀਹੈਕ
ਹਾ। ਹਰਿ੨ ਪ੍ਰਭਦ੍ਰਆਅਸਿਹਰਿਤਬਿਭੂਧਹੋ।ਤਾਨੀ. ਤੂਹੇਏਨਾਪੀ ਕੇ
ਜੋਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਤਿਨਾਦੀ ਭੂਖਭੂਖਾਨੀ: ਅੰਦ੍ਰਬਾਹਰੀ ਦ ਭੁਖਪਦਾਰਥ
ਦੀ ਜਚਜਰੀਕੀਭੂਖ ਆਨੀਰਿਦੇਮੈ।ਦਤਆਤੇਦਤੇਉਦੇਭਗਹੋ।ਜਪਨੀ.
ਜਪਦੇ ਜੋਗਹੈ।ਹੇਹਰਿ ਪ੍ਰਭਦ੍ਰ ਆਮੀਤਿਨਕੀਅੰਗਤਿ ਮੇਲ ਜੋਹੈ ਦਾਸਦ
ਸਾਨੀ: ਦਾਸਾਂਦੇਦਾਸ।੨ ਅੰਧਕੋਅੰਧ: ਅੰ
ਧਾਰਤੇਅੰਧੇਰਾਂ।ਬਿਖੋਬਿਖ: ਵਿਖਅੰਸੇ ਦਾ ਵਿਸ ਰੂਪੇ।ਰਤੀ. ਹੈ
।ਰਾਨੀ: ਸ੍ਰਮੈ।ਆਨਤ. ਤੇਸੁਨੇ ਜਿਰਾਸੀ: ਜਿਸੇਪਜਿਹੈ।ਹੇਹਰਿਕੇਸੰਤ
ਜਨਜਾਨੇਭਾਈਸੁਨੇ।ਬੇਗਬੇਗਾਸੀ: ਸੀਘ੍ਰਤੇਸੀਘ੍ਰ, ਦਾ ਬੇ: ਦੂੰਤ
ਤ੍ਰੂਗਾਸ੍ਰਕੋ।ਹਰਿਨਾਮ. ਕ੍ਰਾਪਿ।ਕਾਣੀ: ਕਸਕੋਗੋ।ਜਿਦੇਗਾ ਜਪਨਾ:
ਜਪ ਦਾ ਜਪਨੇਜੋਗਹੈ।ਫੇਰ ਹੇਹਰਿ ਸੰਤਚ ਜੋਹਰਿਨਾਮਹੀਦ ਹੇਸੰ
ਤੋਹਰਿ੨ ਤਜੇਨਾਰੀ: ਨਾ।ਹਰਿਤੇਏ: ਹਬਿਦੀਪ੍ਰੀਤਿਦਾਏ।ਦਾ ਹ
ਰਿਕ੍ਰਪਹੀਏਏਜਾ।ਕੇਸੁਕਰੇਲਾਸੀ: ਕੀਰਤਨਦਾਸਾ ਦਾ ਜਲਸੀਸਾ
ਕਤਾਕ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਜਲਸਾਈ: ਵਿਸਨੂ।ਜਪਨਜਪ: ਜੇਪਰੇਜਪਨੀ
।ਜੋਰਸਦ੍ਰਤਾਨੀ: ਜਗੀਹੈ।ਹੇਹਰਿ ਬਨਦਾਸੀਕ੍ਰਿਪਾਕਾ।ਸਾਧ. ਕੀ
ਹੇਹਰਿ ਹਾਲੀ. ਦੂਸੀਦਾ ਧੂਨੀਤੇਦਾਂ।੪
ਫੇਰ ਹਰਿ੨ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ: ਜਨਦੀਬੂੰਦਦਤਭਏਤੋ।ਬਿਸਮਾਬਿਸ
ਸਾਤੀ: ਬਿਸਮਾਂਦਤਬਿਰਮਾ [illegible]।ਨਿਮਖਾਤੀ: ਅਤ੍ਰ
ਗਰਾਤੀ. ਭੀ ਦਾ ਰਤੀਭੀ।ਜਾਈਤੈ: ਜਾਤਾਹੈ।ਸੂਦਰ: ਤੁਸਨੂਅਤੈ
।ਅਤਿਅਤੀ: ਪਾਠੰਤ੍ਰ ਅਤਿਤੁਅਤੀ: ਅਤਿਅਤਾ ਦਾ ਤੁਅਕੀ

ਗਾਏਂ ਦਾ ਗੁਰਜੀ ਦਾ ਸੁਣਾਰਸਬਦ ਅਕਿਸਅਰਕੇਸਦਾਰੋ ਅਸਾਧ ਤੇ ਅਰਥ
ਜੋਗਆਣਦੇ ਰਹੇ ਖਾਣਦੇ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾਮ ਕਾਰਭੇਜਨਦੋ ਕੋਈ ਬੁਧੀ ਦਾ ਹੋਵੇ
।ਮੁਖ ਖਾਂ ਨੇ ਦਾ ਸੋ ਹਉਮੈ ਆਦਿ ਆਨ ਤਾਂ ਲਾ ਆਪਨੇ ਮਨ ਮੋਹ ਵਿਚਿ ਨਾ
ਜੋ ਸਬਦ ਬੂਝਸੋ ਕਹਾ ਸਭੀ ਨਾਮ ਕੁ ਤਿਸਨੂੰ ਦਾ ਮੁਖ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜੀ। ੬

ਧਨ ਵਿਸੇ ਮਨ ਮੁਖ ਕੂਕੇ ਅੰਧ ਤੇ ਤਨ ਨੂੰ ਗਵਾਰ ਬਾਣੀ ਕੂਕੂ ਨੇ ਮੈਂ
।ਧਨ ਕੂ ਜਾਇ ਹਰੀ ਤੇ ਧਨ ਦੀ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਦਾ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤ ਤੇ ਨ ਸਾਬਣੀ
ਜਾਤਾ ਹੈ। ਮਤੀ ਆਣੁ ਪਾਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਦਾ ਮਤੀ ਧੇ ਧਨ ਇਹ ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਰੂ
ਧਨ ਨਿਨਾਸੀ ਆਂਤੇ ਸੋ ਫੇਰ ਮੁਖ ਗਵਾਰ ਸਭ ਕੂਨੇ ਭਸਕੇ ਮਰੇ ਜਲ ਮੈਂ ਥੀ
ਪਾਰ ਸਿਤ ਹੋਵੇ ਭਗਾ ਕੂਕੇ ਸਾਰ ਨਾਮ ਸੋਹ ਤੇ ਤੇ ਜਗਤੇ ਤੇ ਵੇ ਬੈਰਾਗ ਉਦ °
ਸ ਨ ਸਾਰ ਮੇ ਬੈਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਪ ਨ ਨਿਨਦਾ ਲੀਏ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ।
ਭਾਗ ਹੋ ਜਾਏ ਨਾਮ ਸੋ ਬੁਧੀ ਭਾਗ ਤੇ ਕਛੁ ਪੀਆਰ ਭੀ ਤਿਸ ਦਾ ਜਾਣਾ ਤੇ ਸਾਰ
ਹੈ ਰਹੀ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ਸਾਰ ਜਿਸੋ ਕੂ ਸਾਰ ਨਾਮ ਸਭ ਹਰੀ
ਦਾ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਸਭ ਨੂੰ ਤੇ ਸਭ ਨਾਲ ਦਾ ਨਾਤ ਕੀਮਤ ਪਿਛੇ ਤੇ ਮਿਤ ਆ
ਗੇ ਦਾ ਕੀਮਤ ਦਾਈ ਹੀ ਮਿਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਾਮ ਮੇ ਸਾਰੀ ਕੂਕੇ ਹੋਆ
ਬਖਸੇ ਤੇ ਪੂਰ ਗੁਣੰਸੇ ਮੁਖ ਸੇ ਪੁਰਖ ਤਨ ਕੂ ਤੇ ਮੁਰ ਖਤਾ ਮਨ ਆਈ ਹੈ
ਨਕਾਰ ਪੰਧ ਦਾ ਸੋਵ ਸਾਈ ਕੂਕੇ ਬਖਸੇ ਤਾਂ ਭਿਮਾਨ ਦੇਵ ਹੈ ਮਨ
ਆਦਿ ਆਖ ਦੀ ਖਾਣੀ ਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਲਾਹੀ ਏ ਸਾਜਨੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਆਦ
ਰ ਤੇ ਗਾ ਜਿਸ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਸਭ ਨਾਲਾ ਨਾਮ ਕੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਮੈ ਬੈਤੇ ਆਰ ਹੋ। ੮

ਭੀਖਕ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਆ ਹਨੇ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਪਖੇ ਖਾਰੀ ਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਭੀਖ ਕਾਰੇ
ਭਿਖਾਰੀ ਹਾਂ ਲਿਲ ਹਮਾਰਾ ਦੇਹੁ ਮੈ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਕੂਕ ਕਾਰਨ ਕੂਕਦਾ
ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਪਾਏ ਕੇ ਤੂ ਹੈ ਤੇਰਾ ਹੇ ਦਾ ਗੇਨੇ ਪਏ ਮੈਂ ਬਖਸ ਸੀਸੀ ਦਾ ਦਾ।
ਪ: ਤਖਤੇ ਦਾ ਪਰਦੇ ਖੁਲੇ ਤਾਂ ਭੀਤ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਮ੧੪
ਮੀਤ ਤਰੰਗਾ ਭਗਤ ਜਿਖਾ ਲਿਵਾਰੀ ਕਿਵਾਰੇ ਹੈਂ ਹਮ ਸਾਡੇ ਸੀਸ ਤ ਮੇ ਤੁਮ
ਕੈਲੇ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੇ ਹਰਿ ਬਨਦਾ ਰੀਤੇ ਰੰਗ ਨਾ ਪਾਬੂ ਦਾਤਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਬੁਧੀ °
ਖੁਦ ਦਾਤਾਤਾਰੀ ਤਾਰਸੇ ਦਾ ਪਖਰ ਹਮ ਕੇਤਾਰ ਲੋ ਵਿਖ ਪਾਰੂ ਪੀ ਮੋਰ
ਬਾ ਜੋਗਾਮੁ ਸੁਜਾਪ ਦੀ ਨਾਲ ਸਦਾਰੀ ਹੈ। ਸਦਾਰਨ ਦਾਲੇ ਹੋਏ ਜੋ ਮੀਤ
ਰਿ ਮੇ ਕਾਰੀ ਕਟਦਾ ਨੀਨੂ ਕਟਤ ਕਟਨ ਦਾਲੇ ਤੇ ਕੇ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ਜਪਨ ਨੂੰ ਦਾ
ਜਪਜੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗਤੀ ਬਾਣੀ ਕੂਤੇ। ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਜਨ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਰ ਮੈਂ ਧਾ
ਰੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੇ ਅਗਾਮ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ
ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਅਪਿ ਦੇਵ ਤਾਂ ਦਾ ਪਰਗਾਹੀ ਗੁਰੂ ਗਏ ਪੰਨ:

ਦੂਜਾ ਸੋ· ਜਾਣਦੇ ਹੈਂ ਜੀ ਦਾ ਅਰਥ· ਸੋ ਭਾਖੇ· ਪਰਮੋ ਫੇਰ ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ਲਬਧਿ
ਪਤ ਹੋਤਿ ।ਤਿਸਨੂੰ ਸਦਾ ਸਬਦ· ਬ੍ਰਹਮ ਦੀਪਕ· ਪ੍ਰਕਾਸ ਦਾ ਹੈ ਤਿਤੁ ਲੋਇ· ਲੋਕਾ
ਮੈ ।ਜਤੋ ਸਨੂੰ ਰਾਖੇ· ਸੁਣੇ ਦਾ ਪਾਰੋ ਤੇ ਓਹੀ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ।ਨਾਮ· ਦਾ ਕੋ ।ਹਉਮੈ· ਦੂਖੀ
ਭਏ· ਵਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ· ਅਤੁਤ ਸੁਖ ਫੇਰ ਹਰਿ ਦੇ ਸੋਭਾ ਜਨ ਤੋਂ ।ਸੋਭ· ਹੁਇ ਅਤੁ·
ਭਾਗਤੇ ਅਦ ਕਰੋਰ ਨਾਨੂੰ ।ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਜਨ ਦਾ ਰਖੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਤੇ· ਹਰਿ ਪਾਏ
ਸਭ· ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ· ਕੋ ਦਾਤੇ· ਸਚੋ ।ਪਾਇ· ਪਾਏ ਮਿਲੇ· ਤਾਂ ਸਭ ਅੰਦਰੁ ਖਾਵੁ ਦੀਆ ਨਾ
ਮ· ਦੂਕੇ ਸਾਤਤੇ ਸੁਖਨੂੰ ।੨ ਫੇਰ ਸਤਾ ਪਨ ਅਦ੍ਰਿ ਨਾਮ ਪਦ ਨੂੰ ਸਾਮਾਨੇ ਥਾ ।ਜਿਨਕੇ·
ਸ੍ਰਿਸ ਲੋਦਾ ਪਾਣੇ ਹੋ ।ਅਰੂ· ਆਏ· ਪਾਏ· ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਵ ਤੂੰ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਤੇ ਅੰਤ
ਕੋ ਮੁਕ ਭੀ ਪਾਏ ।ਫੇਰ ਸਾਏ· ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਦੇਨਾਂ ।ਫੇਰ ਇਹੁ ਹਰਿ ਪਿਰਦਾ ਰੰਗ।
ਸੁਨਾਤਿ ਸਪਨ ਨੂੰ ਤੇ ਇਆ ।ਸਾਂਤਿ· ਆਦਿ ਵੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ· ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭ· ਨੂੰ ਮੂਲਾ·
ਹਰਿ ਤੇ ਦਾ ਗਯਾਨ ਤੋ ।ਸਾਂਤੁ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੀ ਬਾਨੀ· ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਦੇ ।ਫੇਰ ਸਾਚੀ ਜੁਦੇ
ਤਿਸ ਦੀ ਨਾ ਅਮੋ ਪ੍ਰੀਤਮ· ਹਰਿ ਨੂੰ ।ਨਾਮ· ਦੂਕੇ ਦੂਤਾ ਹੈ ਜਨ ਨੂੰ ।ਫਿ· ਤਾਂ ਤਿਸਦਾ
ਸਾਏ· ਦਸਦਾ ਹੈ ।ਸਾਰ· ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ।੩ ਮੈਲਾ ਹੈ
ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ।ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਭਾਇਆ ਸੋ ਭਾਵੇ ਜੋ ਆਵੇ ਜਾਇ ।ਭਾਇ
ਨੇ ਪੂਜ· ਜਾਵਾਏ ਅਰੋਤੇ ਅੰਬੇ ਭੀ ।ਪਤਿ ਸਾ ।ਜਾਈ· ਦੂਕੇ ।ਰਤੇ· ਆਪ ਤੇ ਆ
ਸੋ ਦਾ ਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਹਾਮੰਨੇ ।ਫਿ ਤਾਂ ਸੁਖ ਸਹਜ· ਸੋ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮੈ ਸਾਤੇ ਨਾ
ਮ ਸਬਦ· ਦੂ ਆਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ।ਰਾਸ· ਸੁਧਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਤ ਪਾਸ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਸਚਾ
ਵਪਾਰ· ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ ।ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸਾਚੇ· ਨੇ ਇਕ ਸਭ ਮੇ
।ਸਬਦ· ਉਪਦੇਸ ਦੀ ।ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕਾਰ· ਸਦੇ ਹੈ ।ਨਾਮ· ਹਰੀ ਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣਾ।
ਹਰ· ਹੈ ਦਾ ਹਰਿ ਹੈ ਗੁਰੂ ੪ ਤਿਨਤੋ ।ਸਾਰ· ਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਨਾਉ ਸੁਖ ਮੈ ਹੈ ।ਸ ੦
ਹੋਸਾਰ· ਸਚ ਹੀ ਜਿਨ ਕਸ ਮਾਨੇ ਤਾਂ ਸਬਦ· ਦੂ ਆਪ ਇਹ ਹਰੀ ।ਸੁਨ· ਕੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲ
ਕਾਢਇਤਾਂ ਕੁਸਤ· ਕੂੜ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਅਗਿ· ਤਾਂ ਅੰਦਰੁ ਸਾਂਤ ਤੇ ਆਪ ਗਵਾਏ· ਆਪ ੦
ਗਵਾ ।ਅਮਰੂ· ਸਤਸੰਗ ਪਾਏ· ਤਾਂ ਦਾ ਫੇਰ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਇ ਇਤਾਂ ਸਚ ਮਹਲ· ਸੁਖ
ਪਾਇਆ ।ਸਬਦ· ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਬਾਣੀ· ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਦਾ ਅੰਧੇ· ਦੀਨ ਖਾਮੋਸੀ
ਪੀਆਰੇ· ਮਿਲੇ ਹਉਮੈ ਨਾਕ ਰੋਕ ਦੇਤਾਂ ਸਬਦ· ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਮ·
ਗੁਰੂ ਨਾਲ ।ਸਾਰੇ· ਹਰੀ ਦੇ ਸਾਰੇ· ਨੂੰ ਸਾਤ ਨਾਮ ਜੀ ਦਾ ਸਚ ਹੀ ਤਾਂ ਦਾ· ਭਾਦ ਹੈ
ਸ੫ ਮਰੇ· ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਪਾਤ· ਬਾਉ ਹੀ ਤੀ ਦਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਪਾਤ· ਮਾਆਗੀ
ਮੂਏ ਤੇ ਮਰੇ· ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਸਬਦ· ਰੂਪੀ ਅਸਾਂ ਸੇਦੂ ਗਰ· ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ· ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ·
ਮੇ ਹਰਿ ਮੁਖ· ਉਤਮ ਵਨੀ ਦੀ ਦਾ ਮੁਖ· ਦੂਰੇ ਉਤਮਾ ।ਜੋਸੀ· ਖਜਾਨੇ· ਦਾਬ
ਦੂਸੰਤੋਖ ਪਾਏ ਮੈਲਾਸ· ਹਾਥੀ ਕੇ ਬਿਕਰਾਰ· ਅਗਿਦਾ ।ਜੀਵਾਸਤ· ਸਦਾ ਰਾਜ ੦

ਦ੍ਰਿ ਆਸ੍ਰਯ ਕਾ ਜਸ: ਜਗਤ ਸਭ ਤੈਂਡਾ ਆਂਟ: ਅੰਗ੍ਰਿਠ ਤੀਜੇ ਤੇਨੀ ਚੇਰੇ ਨਾਸਰੀਉ
ਗਾੜ੍ਹੀ ਏਸਾਥ ਨਾਕਪਕੇਂ ਤੇ ਕਹੇਂ ਸਾਨੂ ਲੋਮ: ਲੋਕ ਮਗਰ ਪਾਛੈ: ਕੰਡਪਿਛੇ
ਦੀਥਸਤ ਪਦਮ ਅਲੋਮ: ਪਦਮਨਾਮ ਬਡੀ ਗਿਨਤੀ ਦਾ ਹੈ ਬਡਾ ਅਲੋਮ: ਅ
ਰੂਜਨੇ ਦਾ ਪਦਮ ਕਦਮ ਦਾ ਕ ਅਲੋਮ: ਅਨੂਜਨੇ ਕਿਆ ਕੁਤਨੇ ਦਾ ਪਦਮ
ਤੇਰੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਕਮਲ ਅਲੋਮ: ਅਠਮਾਨ ਨੈਂ ਹਾ ਪ੍ਰਮ: ਉਰਮਤਾ ਰੂਪੀ ਗ੍ਰਾਧਿਆ:
ਫਾਰਸੀ ਹੈ।ਇਕਚਰਨ: ਸੰਦੂ ਬਰਨ: ਅਨਲੋਮ ਪਤਲੋਮ ਗੀਤ ਗੋਸ ਬੂਹ
ਮਆਪਣੀ ਜਾਤ ਕੀ ਤ੍ਰੀ ਹਾਤੀ: ਗੀਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹਰੀ: ਹਨੀ ਚੁੰਦੀਆਅ
ਸੁਸਾਜ ੧੦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਏਸਰੀ ਭਾਸਾ ਹੈ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਪੂਰਾਣ ਸੋ
ਭੀ ਸੋਧੇ ਤੇ ਦਾ ਆਸੂ: ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਕ੍ਰਨ ਜੋ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਜੇ
ਹੈਂ ਪੁਰਾਣ ਭੀ ਸੋਧਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਹੀ: ਪਾਏ ਇਹਾ।੪॥੮ ਮ:੧
ਪੀਠਕ ਉਹੀ ਹੈ ਜਠੀ ਨਾਥ ਕੀ ਆਰਤੀ ਦਾ ਲੀ ਹੈ।ਮੈਂ: ਰੂਪੀ
।ਜਨਕ: ਜਨੈ ਹੋਏ ਦਾ ਜਨੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ।ਏ ਮਨੇ ਰੂਪ ਹੈ ਮਨੁ: ਚੰਦਨ ਤੇ
ਅਨਲ ਅਗਨੀ ਰੂਪਾ। ਚਣੇ: ਚਵਰੀ ।ਫੁਲਤ: ਫੁਲਹੇਂ ਹੇ ਜੋਤੀ ਹੈ ਰਮੈਸੀ
ਆਰਤੀ ਹੋਏ ਦਾ ।ਅਨਹਦ: ਇਕਰਸ ਜੋ ਸਬਦ ਹੋਏ ਦਾ ।ਸਹਸ: ਹਜਾਰਾਂ ਹੈਂ।
ਤਦ: ਤੇਰੇ ਨੈਨ ਸਗੁਨ ਰੂਪ ਹੁਕੇ ਤੇ ਨਿਰਗੁਨ ਰੂਪ ਹੁਕੇ ਨਹ: ਨਹੀ ਇਕਭੀ ਨੈਨ
ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ: ਤੈਨੂ ਦਾ ਤੇਰੇ ਕੇ ਅੰਸ ਸਭ ਪਦੇ ਕਾ ਰੂਪ ਏਕ ਮੂਰਤ ਭੀ ਪਦ: ਚਰਨ
ਗੰਧ: ਨਾਸਕਾ ਇਦੂ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਸੂ ਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਰੂਪੀ ਚਲਤ: ਚਰਿਤ੍ਰ
ਮੈਂ: ਗੀ ਬੁਧੀ ਦਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤ ਹੈ ਸਾਖੀ: ਸਿਧਾਂਤੇ ਮਕਰੰਦ: ਰ
ਸਮੈਂ ਲੋਭਤ: ਲੋਭ ਦਾ ਹੈ।ਮਨ: ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਹੀ: ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ: ਰੂਪੀ ਸਾਰੰਗ: ਪਪੀ
ਹੈ।ਨਾਮ: ਸੋ ਸਾਡਾ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾਸ ਹੈ ਮੈਂ।੪॥੯ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:੩ ੧੭
ਆਖੂਟ: ਹੈਂ ਪਿਛੇ ਤੇ ਨਾ ਨਿਖੁਟੈ ਆਥਤੇ ਨਾਜਾਇ: ਅਤੋ
।ਤਾਰ: ਨੈ ਸਦ ਬਲਿਜਾਈ: ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਏ ਦਸਾਈ: ਦਾਏ
।ਏਤੇ ਹੈਜੇ ਪੂਰੇ ਦਾਤੇ ਹਰਿਨਾਮ ਧਨ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ ਹਰੀ
ਗੁਰ ਗੁਣ: ਗੁਣਦਾਨੂ ਸਹਜ: ਸੰਤੀ ਸੁਭਾਇ: ਰੂਕੋ ।ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਰੁਕੇ।ਫਿਰ ਮਨ ਅੰਦਰ ਸੁਖ ਹੋਆ ਤੇ ਬੁਧੀ ਸਹਜ ਪਦ ਮੇ।ਫਿਰ ਦੇਵੇ
ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੇ ਪਾਰ ਕੇ ਬਸਾਈ: ਦਸ ਦਾ ਹੈ ਅਮੋਲਕ: ਹੈ ਕਿਸੇ ਮੁਲ ਦ
।ਸਾਰ: ਰੁਕੇ ਸੋਇ: ਈ ਮਤਿ: ਮਤੀ ਆਂ ਏਧਰਮੇ ਦਾ ਮਤਿ ਰੂਕੇ ਧਰਮੇ ਹੈ ਸ
ਹਜੇ: ਸਾਡੀ ਪੂਰਬਕ ਜੋਤ: ਨਮਾਤ ਰੁਕੇ ਮਿਲੈ ਤ੍ਰਿਸਨੂ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸੇ: ਦਾਹੀ
੪॥੨ ਮ:੩ ਨਿਮਲ: ਹੈ ।ਅਪਾਰ: ਰਹੈ ।ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਰੂ
ਨੇਰਮਾਸੂ ਅੰਦੇਰਿ ਦੇਰੂਪੀ ਹੈ ਰਸ ਭਧ ਨਾਥ ਰੂਪਾ ।ਮੋਹ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨ

ਦੂਜਾ ਕੋ: ਜਨਕਾਦੈ ਹੈ ਜੀ ਦਾ ਅਰਥ: ਸੋ ਰਾਖੇ ਧਾਰੇ ਹੈ ਫੇਰ ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ਦਾ ਰੂਪੀ
ਪਤ ਹੋਇ ਤਿਸਨੂੰ ਸਦਾ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀਪਕ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹ ਲੋਈ: ਲੋਕਾ
ਮੈ ਜਤੇ ਸਨੂੰ ਰਾਖੇ: ਸੁਨੇ ਦਾ ਧਾਰੇ ਤੇ ਓਹੀ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਨਾਮ: ਦੂਕੋ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ
ਭੁਖ: ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸਹਜਸੁਖ: ਅਦ੍ਭੁਤ ਸੁਖ ਫੇਰ ਹਰਿ ਦੇ ਸੋਗ ਜਨ ਹੈ ਸੋਭ: ਤੁੰ ਰਿਅਮ੍ਰਿਤ
ਭੁਖ ਤੇ ਅਦ੍ਵੈ ਕਰ ਨਾਨੂੰ ਨਹਿ: ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਜਨ ਦਾ ਰਖੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਤੇ: ਹਰਿ ਪਾਸੇ
ਸਭ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ: ਕੋ ਦਸੇ: ਸਹੋ ਪਾਇ: ਪਾਵੇ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਭ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ
ਮ: ਦੂਰ ਕੇ ਸਾਤ ਤੇ ਸੁਖ ਨਾਨ ॥੨ ਫੇਰ ਸਦਾ ਧਨ ਅਹਿ ਨਾਮ ਧਨ ਨੂੰ ਸਮਾਲੇ ਜਿਨ ਕੇ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਲੇਖਾ ਪਾਤੇ ਹੈ ਮੁਕਤ: ਆਦਿ: ਪਾਏ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਦਾ ਰੈ ਪਰਾਗ ਸਭੀ ਤੇ ਅਤਿ
ਕੋਮਲ ਭੀ ਪਾਏ ਫੇਰ ਸਾਏ: ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਦੇ ਜਾਂ ਫੇਰ ਇਹੁ ਹਰਿ ਪਰਤਾਪ ਗ
ਸੁਤ੍ਰਾਤ ਸਪਨ ਨੂੰ ਤੇ ਇਹ ਸਾਂਤੇ: ਆਦਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ: ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਮੁਲ:
ਹਰਿ ਤੇ ਦਾ ਗਆਨ ਤੇ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੀ ਬਾਨੀ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਦੇ ਫੇਰ ਸਾਈ ਜਨ ਕੇ
ਤਿਸ ਦੀ ਨਾਮ ਅਮੋਲ ਪ੍ਰੀਤਮ: ਹਰਿ ਨੂੰ ਨਾਮ: ਦੂਰ ਕੇ ਦੂਰ ਹੈ ਜਨ ਨੂੰ ਨਾ ਫਿਰ ਤਾਂ ਤਿਸ ਦਾ
ਸਾਏ: ਦਸ ਦਾ ਹੈ ਸਾਰ: ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖ ਨੇ ਅਪਲੇ ਮੈਂ ॥੩ ਮੈਂ ਜਾਨੇ
ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੇਵੀ ਜਿਨੂੰ ਨੇ ਭਾਇ ਮੈ ਸੋ ਭਾਏ ਨੇ ਆਵੇ ਜਾਇ ਭਾਇ
ਨੇ ਪੂਜ: ਜਾ ਆਇ: ਅਰੋਤੇ ਔਖੇ ਭੀ ਪਤਿਸਾ ਨਾਈ: ਦੂਰ ਕੇ ਤੇ: ਆਪ ਤੇ ਆ
ਗੋ ਦੂ ਨਾਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜਿਨਾਨੂੰ ਧਾਰਨੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਸਹਜ: ਸੋ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸਾਤੇ ਨਾ
ਮ ਸਬਦ: ਦੂ ਆਪਨੂੰ ਪਛਾਨਦਾ ਹੈ ਦਾਸ: ਸ੍ਵਧਾਹੈ ਜਿਨਾ ਪਾਸ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਸਦਾ
ਦੁਆਰ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਨਾ ਲੇਨਾ ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸਾਚੇ: ਨੇ ਇਕ ਸਚ ਮੇ
ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਤਿਨਾਨੂੰ ਕਾਰ: ਸੇਵਦਾ ਹੈ ਨਾਮ: ਹਰਿ ਹੈ ਦੂ ਨਾਮ ਦੇ ਨਾ।
ਹਰ: ਹੈ ਦਾ ਹਰਿ ਹੈ ਗਾਊ ੪ ਤਿਨ ਤੋ ਸਾਚ: ਹੈ ਤੇ ਸ ਦਾ ਨਾਉ ਅਖ ਮੈ ਦਾਸ ੦
ਰੋਸਾਰ: ਸਚ ਹੀ ਸਦ ਸਮਾਲੇ ਤਾਂ ਸਬਦ: ਦੂ ਆਇ ਹਰਿ ਸੁਨ: ਕੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲ
ਕਾਢਿ ਇਤਾਂ ਭੁਸਤ: ਦੂਰ ਤੇ ਇਸ ਨਾ ਤੇ ਅੰਦ: ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਂਤ ਤੇ ਆਪ ਭਾਣ: ਆਪ ੦
ਭਾਣਾ ਮਨਾਕ: ਸਤ ਅੰਨ ਪਾਏ ਤਾਂ ਦਾ ਫੇਰ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਇਤਾਂ ਸਰਮਾਹਰ: ਸੂਪ
ਪਾਏ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਦਾ ਅੰਧੇ: ਦੀਨ ਖਾਸੇ ਮੈ
ਪੀ ਭੁਕੇ: ਮਿਲੇ ਹਉਮੈ ਨਾਕ ਰੋਕ ਦੂ ਤੇ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸਾਚੇ: ਹਰਿ ਦੇ ਸਾਚੇ ਨੂੰ ਸਾਚ ਨਾਮ ਭੀ ਦਾ ਸਰ ਹੀ ਭਾਵਦਾ: ਭਾਵਦੇ
੩੫ ਮਰੇ: ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਧਾਤ: ਧਾਵਨੀ ਦੀ ਨੂੰ ਮਰੇ ਤਾਂ ਧਾਤ: ਮਾਇਆ ਭੀ
ਮੂਏ ਤੇ ਮਰੇ: ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਸਬਦ: ਰੂਪੀ ਅਸਨੇ ਦੂ ਹਰਿ: ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ: ਛਿਪਾਤੇ ਮਨ:
ਮੇ ਹਰਿ ਮਖ: ਉਤਮ ਦੀ ਨੀਰੀ ਦਾ ਅਰਥ: ਦਾਤੇ ਉਤਮ ਸੋਝੀ: ਖਬ੍ਰ ਮੈ: ਸਾਬ
ਲਮਤਿਓ ਪਾਤੇ ਮੈ ਦਾਸ: ਤਾਬੀ ਕੇ ਮਿਕਦਾਰ: ਮੀਟਾ ਜੀਵਾ ਸਨ: ਸਹਜਨ ੦

੧ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੋਰਠ ਭੀਖਨ ਜਾਜਗਾ ਆਦੁਸਬਾਕੀਰਸਾਕਰਤੇਹੈਂ ਭਗ
ਤੀ: ਰਸਨਾਸੀ ਕੰਠ ਕਫਨੇ ਅਬ ਕੁਛਹੂ ਜਬ ਐਸੀਰਸਾਭਈ ਤਬ ਆਛੈ
ਦ ਰਾਮਰਾਇ ਬਨਵਾਰੀ ਆਪੇ ਬੈਦਹੋਤਿਆ ਸੰਤ ਨੂ ਦਾ ਦੂਸਆਰੋਪਤਿ: ਪੈ
ਤਾਰੂਪੀ ਜ੍ਵਲਨ: ਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀ ਕਰਕ ਈਰਖਾਰੂਪੀ ਬੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਦਾ ਬਾਰ
ਤਾ ਪਰੀ: ਖੜੀਤੇਵੀਤੇ ਦਾ ਰੋਖੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਅਮਰ ਕਰਨੇਨੂ ਜਲ ਹੈਸੀ
ਤਲਕਨੇਨੂ ਅਉਖਧ ਹੈ ਅਗਆਨ ਰੋਗ ਖੰਡਨਨੂ ਭੀਖਨ ਜੀ ਏਸਕਾ
੧ ਪ੍ਰਤਿ: ਪ੍ਰਨਾਵਨਾਏਹੁ ਸਭ ਤੀ ਕਹਿਤੇ ਕਰਤਾਂ ਆਈ ਦਾ ਸੁਆਦ।
ਰਸਨਾ ਰਮਤ: ਜਪਦਾਂ ਸੁਖ ਹੋਹਿਸੁਣਨੇਨੂ ਤੇਹੋ ਚਿਤਨੂ ਆਜੋਈ ਪੂਰਨ
ਹੈ।੨ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮ: ੧ ਛੰਤ ਅ
ਪਨਾਜੀਉ ਸਦਾ ਰਰਤ ਨੁਰਦਾਰ ਹਦਾਹੈ ਤੇਹ ਕੈਸੇਉ ਕਿਸਨਾਲਾਇਸ
ਰਨ ਹਰ ਸੋਵੇਆ ਜੋਹੈ ਪੂਨਾ ਉਸੀ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਾਹਬ ਹਰੀ ਨਬ ਚੈਤਾ।
ਸਦਾਸਦਾਹੈ ਮਨਾ ਦਿਨ ਕ੍ਰਿਤ੍ਰ ਤੀ ਹਰੀਸਨ ਰ ਸੁਣਨੂ ਸੁਣਨੂ ਹਮੇਰੀਕਾ
ਮਣੀ ਬੁਧੀ ਹਰਿਨਾਮ ਜ੍ਰਿਸਕੁ ਨਾਮ ਕੁ ਜਾਉ ਤੇਰੇ ਸਰਬੀ ਸੁਣਦਿਖੇ
ਜੋਤੇ ਸੁਬਾ ਅਭਿਆਦਿਖੇ ਜੋਗਨਕੁ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟਾ ਕਿਨ ਕਿਸਤਰਾ ਵਾਦਿ
ਆਈ ਇਛਿਆ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਬੰਦਾ ਜਰਾ ਜਰਾ ਕਾਲਮੈ ਦੁਖ੍ਰ ਬਾਹਨੇ੨
ਤੇਈ ਤੇਰਾਂ।੪।।੧ ਮ: ੧ ਹਮ ਹਮਲੇ ਕਹਾਆਦਮੀ ਇਕਦਮੀ
ਇਕਦਮਰੇ ਸੁਆਸਆਪਾਤਾਆਦਮੀਨਾਸੁਆਸਆਪਾਤਾਂ ਨਆਦ
ਮੀਹੈਂ ਮੁਹਲਤ ਮਰਸਾ ਮੁਹਤ ਅਧੀਪਹਿਮਣਕੀ ਪਰਾਣ ਪਰਾਣਹੈ
ਅੰਧੇ ਹੈਅਗਿਆਨੀ ਕੇਤੇਕ ਦਿਨਹੈ ਮਾਸ ਪ੍ਰਿਤੇ ਜੀਉ ਮਨ ਦਾ ਜੀਵਣਾ ਤੂ
ਮੈ ਮੰਨੂ ਜਾਇਰ ਕਦਾਸ ਦਾ ਹੋਰ ਕਦੇ ਭਏਹੈ ਹੋਨਦੇਹੀ ਨੂ ਨਾਦੇਦੇ ਹੇਮੇਰ
ਸਾਹਬਾ ਤਾਂ ਗਾਵਦਾ ਗਾਵਣੁ ਤੇਰੇ ਗਾਹਿਮਾਰਣੈ ਦਾਤੇਕਿਸੇਨੇ ਕਪਟੀ ਨੇ ਕਪ
ਟ ਕੀਜਮਦੁਆਰ ਜਮਦੇ ਦੁਆਰੇਨੂ ਦੇ ਦੂਜ ਸੁਣੀਮੈ ਕਹਿਤਾ ਪਾਸੇ ਤੇਰੋ
ਤਾਨੂ ਹਮ ਜਗਤਮੈ ਕਿਸੇ ਰਹਨ ਨਾਪਾਆਤਾਂ ਤੇ ਜੀਵਤਿਆਂ ਹੀ ਕੇ ਨਾਮ
।। ਮ: ੧ ਓ ਉਤਾਇਨ ਕੇਆ ਸੋਸਬ ਕਹੀਐ
ਜਾਇ ਜਾਂਦਾ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ੧ ਹਿਆਉ ਕ੍ਰਿਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ੨। ਸ੍ਰਾਇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ੩
।।ਸਿਰਜ ਕੇ ਅੰਗਾਪ੍ਰਤਿਗ ਭ੍ਰਸੋ ਚੰਗਾ।।ਹਿਕਮਤ ਜੋਗਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਤੂ ਹੁਕਮ
ਕਰਕੇ ਸਾਰ ਵਿਖੇ ਅਸਉ ਹੇਮੇਰੀ ਮਾਇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀਹੈ ਜਾਂਸ
ਤਿਸੰਗਮੈ ਤਾਂ ਜੇ ਜਾਇ ਭੀ ਤਾਂ ਨਾਕੇ ਜਾਖੇ ਚੋਰਾਸ ਦਾਨਕ ਤਾਹੈ ਤੇ ਨਾਕੋਪਾ
ਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਰਤੇ ਸੇਕਾਂ ਮੈ ਤੇਕਰਦਾਹੈ ਨਾਸੁਨਨਾ ਹਾਂ ਕਥਾ ਤੇ ਕਹੈ ਸੋਕ ਸੋਕਾਂ
ਦੇ ਸੋਇ ਹਰੀ ਜਾਇ ਜਾਰਾਕੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਿਸ ਹਸਿਤ ਦਾ ਗਣਨੇ ਰਤੇ

ਸਰਤੇ ਕੇਤੇ ਆਖਿ ਮੀਰ ਤਾਂ ਤਿਸਤੇ ਕਿਆ॥ ਕੀ ਤੇ ਜਾਣਤੌ ਮਾਰਗਜੋਨਾਦੇ ਓਹ
ਨਾਮਪਾਵਤੇ ਭਾਣਾਮੰਨੇ ਮੁਰਤ ਮਾਧੀਪਣੀਹ ਕਿ: ਬਹੁਤੇ ਤਾਲ ਤਤਕਾਲਹੀ
।ਇਸ ਆਗੇਕੋਈ ਨਹੀ: ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟੀਕਿਸਪਰ ਤੈਸ: ਤਿਸਪਾਸੋਂ ਕੁਮਤੋਹਿ ਨ
ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟੇ ਕੋਇ ਕੁਭੁਰਸਕਦਾ। ੩॥੪ ਨਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟੀ।
ਜਾਇ ਜਾਣੇ ਇਹੁ ਪਿਛੇਸੋਸਬਦਦਾਪਰਸਾਉਤ੍ਰੀ ੧ ਆਤਮਾਦਵੈ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਭੀਕੋਮਲਹੋਤਾਹੈ ਏਹੁ ਉਤ੍ਰ ਸਾਰ ਹੈ ਜੀਅਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਨਾਇ ਏਹੁਉਤ੍ਰ ੩॥ਆ
ਤਮਾ ਜੀਵਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ: ਈਸ੍ਰ ਇਨਕੋ ਵਿਚਾਰਣਾਆਗਾ।ਮਰੈ ਮਾਰੇ ਦੁਸਰ
ਜਾਇ।ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸੋਹਣੀ ਪਾਇਆਜਾਇ॥੪ਉਤ੍ਰ।ਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਆਨਾ।ਕਥਿ
ਹਾਇਕਾ ਦੇਦਿਤੇਹੀ।ਹੋਰ ਜੋਸੋਦਕ ਮੌਸੀਸੋਦਾਹੋ ਜੀਉ ਮਨ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਹ
ਣਰੇ ਜੇਇਕੁ ਓਹ ਕਰੇ ਜਿਸਪਰ ਕੈਸਾ: ਕਿਸਤਰਾਂ ਭਣਤੁ ਰਹਿਣੈਂਗਾਕੋ ਜੋ
ਬਾਣੀ: ਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀ ਤਾਕੇ ਜਾਂਕੋਈ ਹ ਤਿਸਨੂੰ ਮੋਖਦੁਆਰ: ਗਮਨ
ਨੁ ਮੋਖਸਥਾਨਮੈ।ਜਪਤਪ ਸਭ ਸਭਨਾ ਦਾ ਸਾਰ ਇਹੁਸਬਦਹੈ॥੫॥੪
ਤਪਤ ਹੈ ਜੂਨਾਮੈ।ਬਿਕਾਰ: ਬਿਕਾਰਾਂ ਮੈ।ਜੈਤਨ: ਜਿਸਤਨਤੇ ਥ।
ਈ ਰਾਮਨਾਮ ਪਕਰੈਗੀ: ਭਾਈ।ਬਿਸਮਾਇ ਤੈਸੇਓਭੀ ਇਹੁ ਨਾਇਹੈ।ਸੁਖ
ਦਾ: ਸਮਾਰਨੀ ਸੋਇ ਹਰੀ। ਕੀਨ ਦੇਣੇ ਬੋਲੇ ਹੇਤਾਤ ਨਾ ਬੋਲੇਤਾਨੂੰ ਤਤਕਾ
ਲਹੀ।ਅਨ: ਜੀਵਨੁ ਅਗਨੀ: ਸਭਅਗਨੀਮੈ [illegible] ਜੋ ਦਿਗਈਹੈ ਪ੍ਰਭੂਤੀਪ
ਦੁਨ।ਆਖੈ ਆਖੀਏ ਹੈ ਸਭਜਾਇ: ਸਭਨਾਜਾਗਾਂਮੈ।ਮੋਹਸਥੀਪਿਆਰ ०
ਤੂੰਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਸੁਆਦ।ਕਾਲਖ ਦਾ ਦਾਹਿ ਨਾਗਹੈ ਦੇਸ ਤੂੰਪਮੁਖ ਪਾ ਜਾ
ਇ ਜਾਗਾ ਮਿਲਦੀ।ਕੁਮਾ: ਕੁਆਰੂ ਆਖਣ: ਆਖਣਾ ਤਰਣਾ ਹੈ ਬਾ
ਉ ਕੋਈ ਤਰਦਾ ਨੂੰਥੈ ਭੁਲਕਾਮੰਨੇ ਆਪਨੂੰ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੋਵੇ ਓਸਦੀ।ਸਾਰ: ਸਾ
ਸਾ।ਸਬ ਦਾ ਦਾਤਾਰ: ਦਾਤਾਹੈ॥੪॥੫ ਸਲਾਹੇ ਰਾਜਾਨੂੰ ਤਾਂ।ਤਿਸਦੀ
ਸਲਾਪਾਪ ਬਹੀ ਜਿਹਾ ਤਸੁ ਭਰਭੀ ਕੁਛਨਹੀਕੇ ਸੋਜਾਦਾ ਜਾਮ:ਹ
ਮਗਰ ਦਾ ਉਗਾਹੀ ਦਾ ਰਾਮੀ ਕੀਆ: ਕੁਮ ਬੁਣ ਅਗਮਾਨੀ ਕੇਤੇ ਕੋਭੀ ਹੂ
ਆਪਦਿਤਤੇ ਬੋਲੇਤੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਸਚਿਆਰ ਸਚਦਾਸਾ ਦਾ ਬੋਲੇ ਤੇ ਬੂਝੀ
ਐ ਬੁਝਦਾਹੈ।ਸਚਿਆਰ: ਸਚ ਦਾ ਰੋਰ ਨਾਮਦੇਰਾਹਰ ਨਦਾ ਪੇ ਦਾ ਕ
ਪਟੀ ਸਲਾਹੇ ਹਰੀਨੂੰ ਤਾਂ ਹਰੀਦਾ ਬਹੀ: ਜਿਹਾ ਭੀਜੈ ਹਰੀਦਾ ਰੋਰ ਕਪਟੀ
ਰਾਮੀ ਕੋਇ ਪ੍ਰਸੋਕਮੈ ਕੀਆ ਕੁਮਸੁ ਬਿਨਬੋਲੇ ਜੋਹੈ ਸਚਿਆਰ ਸਭ ਬੂਝੀਐ
।ਸੁਆਰਿਓ ਸੀਦ੍ਰਭੀਹੈ।ਹਿਦੇਤੇ ਚੋਰਤੇਸਿਆਣਾਭੀਹੋਵੇ ਤਾਰਾਦਾਪ੍ਰਤੀਨ
ਗੀਨੂੰਦਾ।ਖੋਟੇ ਰੁਪਈਏਦਾ ਰੁਗਾਣਾ: ਟਕਾਹੈ ਦਾ ਖੋਟੇ ਰੁਗਾਣਾ ਕੈਹਾਰੀ
ਹੈ।ਹੋਰ ਜੇਹੇਨਾਕੇਸਾ ਬਰਸਾਕੇ ਰਖੀਏ ਪ੍ਰਕਾਂ ਪ੍ਰਖੀਐ ਤਾਂ ਖੋਟਾ: ਕਪਟੀ

॥ਤੈਸਾ॥ ਫਲਾ ਬੀਜ॥ ਜੈਸਾ ਮਤੇ ਖਾਦੇ ਤਿਸ ਦਾ ਫਲ ਆਪਣੀਆਂ॥ ਆਪ ਹਿਆਆ
ਪੇਖਾਈ॥ ਜੈਸਾ ਤਾਂ ਭੀ ਸੁਰਤਿ॥ ਗਿਆਤੇਂ ਸੀ ਦਰਗਾਹ ਧਰਮ ਦਾ ਪਾਪ ਦੇ ਕੂੜ
ਫਲ ਕਹਾਨ॥ ਸਚਾਨੂ ਦਾ ਫਲਾਂ ਦਾ ਗਪਾਂ ਹਿਰ ਭਾਏ ਸਭਸੀ ਸਾਰ ਭੀ ਆਖੇ
ਸੋਈ ਆਤੈ ਆਪੀ॥ ਵਡੀ ਹੈ ਪਾਭੀ ਪਵਾਣੇ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੀ ਦਾ ਆਪੀ ਆਪੂ
ਦਾ ਆਪੀ ਪ੍ਰਸਭੀ ਹੈ ਦੇਖੋ ਦੂ ਤੁ ਪਛਾਣਦੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੈ ਜਾਣੈ ਜਾਣ
ਸੁਜਾਣ॥ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੈ ਸੁਜਾਣ ਦਾ ਤਰੀ ਦਾ ਜਾਣੇ ਜਾਣ॥ ਗਿਆਨੁ ਸੋ
ਚੜ੍ਹੈ ॥੪॥੬॥ ਮ:੪ ੧ ਕਾਗਰ॥ ਉਤੇ ਮਨ ਪਵਾਣਾ॥ ਪਵਾਣਾ ਕੇ
ਖਦਾਣਾ ਹੈ॥ ਸੰਕਲਪ ਦਿਕਲਪ ਰੂਪੀ ਹੈ॥ ਖ॥ ਭਾਗ ਸੁਖ ਰੂਪ ਆਦਿ॥
ਦੁਰਾਹ॥ ਗਜਾਣੀ ਤੀਨੇ॥ ਤਿਨੇ ਤਾਮਾ ਤੇ ਰੂਪਾ ਤੇ ਸੋਨਾ ਪੈਸੇ ਰੁਪਏ ਤੇ
ਮੋਹਰਾਂ ਖੋਟ॥ ਤਿਨਾ ਦਿ ਕੋ ਦੇਖ॥ ਟੋਟਾ ਹੈ ਰੂਪਾ॥ ਜਿਖਾਣੇ ਤਿਨਾ ਸਭਨੋ ਆਏ
ਸੋਰੂਪ॥ ਰੂਪਈਆਂ ਦਾ ਹੋਇ ਤੇ ਤਾਂਮਾ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਹੋਇ ਤੇ ਸੋਨਾ ਮੋਹਰਾਂ ਦਾ
ਹੋਇ ਤਾਕੋ ਦਿ॥ ਕੋਈ ਦਾ ਕਾਗਰ॥ ਟੇਮਾਨਿ ਦੇ ਦਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਕਰ
ਚੈਨਾ ਹੈ ਇਸਨੂ ਪਵਾਣਾ॥ ਪਵਾਣ ਸਤਾ ਸਿਰ ਕੇ ਲੇਖ॥ ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਣ
ਗਾਹ॥ ਹਰੀ ਦੀ ਦਾ ਬੁਆਰੀਮੈ ਪਰੀਆਂ॥ ਬਣਦੇ ਹੈ ਤੀਨੇ॥ ਤਿਨੇ ਸੰਤ ਕੀਤੇ
ਗਜਸੀਤਾ ਆਸੀ ਟੇਢਾ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਰਾਖਸ ਲੇਖ॥ ਲ ਖਜਾਨ ਖੋਟ ਦੇ ਦਾਨ
ਮਨੁਖ ਨਾ ਰਾਖਸ ਰੂਆ॥ ਸਰੂਹੋਹਿ ਤਾਉ ਸਨ੍ਹਾ ਕਾਰੀ॥ ਕਾਰੀ ਮਹ॥ ਦਿਸਾ
ਦੁਨੀਆਂ ਰੂਪੀ ਜੀਆਂ ਪਾਈ॥ ਜੀਆਂ ਦਾ ਪਾਤਰੂ ਦੇਹੈ ਕੇ ਨਾ ਜੇਨਾ ਕਾਪ
ਰੂਤੇ ਖੂਣਦੇ ਹੈ॥ ਦਾਜਾਣਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂ ਰਖਦੇ ਦੇ ਹੈ ਦਾ ਜਗਾਂ ਮੈ ਪਾਤਕਰ ਦੇ ਨੋਲ
ਗਤ॥ ਜਨਾ ਦਾ ਜੁਨ ਨਦੀ ਜਾਣੀਆ ਸੀਧ॥ ਅਗਆਣੀ ਤੀਨੇ ਦੇਹੁ ਬੀਧ॥ ਕਾਰ
ਜਤੋਆ ਏਕੋ॥ ਹਰੀਆ ਕਰੇ॥ ਬੁਧੀ ਸੰਸਾਰ ਦੂਜੋ ਬੁਆਨੂ ਕਲ॥ ਭੀ ਚਾਲਸ ਬੀਰ॥
ਬੁਧੀਵਾਲਾ ਦਾ ਰਕਹੈ ਜੇਠੀ ਸੋਈ ਜੋਦਿਸਨਪੇਦੇ॥ ਸੁਧਰੇ ਮਾਣ ਕਾ
ਜੀਸੋਈ ਹੈ ਜੋ ਮਲ॥ ਦਿਸਆ ਰੂਪੀ ਸੋ ਪੰਡਤ॥ ਓ ਨੀਜਾਣ॥ ਦੇਖੈ ਸੋ ਜਾਣੇ
ਇਸ ਬਾਤ ਨੂ ਦਾ ਨਾਮਨੂ ॥੪॥੭॥ ਮ:੪ ੧ ਪੀਠ ਕਾਣੇ
ਦੀਪ ਖੰਡੀ ਸਾਣੂ ਜੀਨੂ ਸਿਲਆਖਾ ਓਹ ਸਮਾਪ ਸਾਏ ਇਛਾ ਤੇ ਕਰੇ ਮੈਨੂ ਤਿਸੇ
ਕੀਏ ਅਛੂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹਦਾ ਤਾਰੂ ਪੂਜਾ ਰਾਪੂਰਜਕ ਦੂਕਰੇ ਲੁਕਾ ਦੇ ਰਖਿ
ਆ ਦਾ ਪੰਜ ਸੈ ਰੂਪਆ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸੀਨਪਿ ਆਏ ਹੋਆ ਜਾਂ ਓਹ ਸਗਾਸ
ਭਣ ਪੂਜੀ ਕਤੇ ਕਹੈ ਤੈਨੂ ਤਾ ਸਭਖ ਦਾ ਸੀ ਪੂਜੀ ਕਣੀ ਦਿਸਦਾ ਤਾਂ ਓਹ
ਸੀਰੂ ਆਨੀ ਤਿਸ ਪੂਕਰੋ ਉਾਕਾਬ॥ ਸਮਝੀ ਜੇਠਾ॥ ਮਨਤਿਰੇ ਪਜੋਗ ਦਾ
ਜੋਗਦੀ ਜਾਣੀ ਜਾ ਸਤ॥ ਸਰਬਸਣਾ ਦਾ ਸਤਪਾਰਜਾ ਛਾਬ॥ ਸਚਬਾਬਾ
ਨਿਹ॥ ਨੂਨਿਜੇ ਹੈ ਜਗ ਮੈ ਸੋ ਦਾ ਛਿਣ ਇਹ ਖਾਨਤੇ ਜਗ॥ ਜੀਵ ਰੂਪ॥ ਖੋਬ

ਦੇ ਆਸ਼ਚਰਜ ਰੂਪ ਜਗਤ ਸਮਾਨ ਹੈ ਆਦਿ· ਅਰਥ ਤੀਜੇ ਤੇਤੀ ਹੋਏ ਨਾਸਰੀਉ
ਗਲੀ ਦੇਸਾਬ ਨਾਕਪਨੇ ਤੇ ਕਰੇ ਸਾਹੁ ਲੋਮ· ਲੋਕ ਮਗਰਪਾਛੇ· ਕੈਰਪਿਛੇ
ਦੀਘਸਤ ਪਰਮਅਲੋਕ· ਪਰਮਨਾਮ ਬਤੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਹੈ ਬਰ ਅਲੋਕ· ਅ
ਰੂਜਤੇ ਦਾ ਪਰਮ· ਕਦਸ ਦਾ ਕ ਅਲੋਕ· ਅਰੂਜ ਤੈ ਕਿਆ ਨੂਰਤਾ ਤੇ ਦਾ ਪਰਮ
ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਕਮਲ ਅਲੋਕ· ਅਰਮਾਨ ਸੋ ਪ੍ਰਮ· ਸੁਰਮਤਾਰੂਪੀ ਭਾਖਿਆ·
ਫਾਰਸੀ ਇਕਧਾਰਨ· ਮਿੰਨੂ ਥਰਨ· ਅਨਲੋਮ ਪਤਲੋਮ ਗੀਤ ਗੋਸ ਬੂਰ
ਮਸਾਪਣੀ ਜਾਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਾਤੀ· ਗੀਤੀ ਦਾ ਪਾਪਤੀ ਰਹੀ· ਹਨੀ ਤੁਧੀਆਂ
ਸੁਸਾਨ ੧੦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਦੀ ਭਾਸਾ ਹੈ ਸਾਜ· ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਇਹ ਪੁਰਾਣ ਸੋ
ਭੀ ਸੋ ਪੋਤੇ ਦਾ ਆਸੂ· ਦ੍ਰਿਗਾਨ ਦ੍ਰਨ ਜੋ ਸਾਜ· ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਜ· ਸਾਜੇ
ਹੈ ਪੁਰਾਣ ਭੀ ਸੋਧਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਹੀ· ਪਾਏ ਹੋਇਆ ॥੪॥੮ ਮ:੧

ਪੀਠਕ ਉਚੀਏ ਜਗੀ ਨਾਥ ਕੀ ਆਰਤੀ ਦਾ ਸੀ ਮੈ· ਰੂਪੀ
॥ਜਨਕ· ਜਨੈ ਹੋਏ ਦਾ ਜਾਨੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਇਸ ਅਨੇ ਧੂਪ ਹੈ ਮਨ· ਚੰਦਨ ਤੇ
ਅਨਲ ਅਗਨੀ ਰੂਪਾ ਚਵਰੋ ਚਵਰੀ ਫੂਲੰਤ· ਫੂਲ ਹੈ ਜੋਤੀ ਹੋਰਕੈਸੀ
ਆਰਤੀ ਹੋਏ ਦੇ ਆ ਅਨਹਦ· ਇਕਰਸ ਜੋ ਸਬਦ ਹੈ ਇਹ ਭਾ ਸਹਸ· ਹਜਾਰਾਂ ਹੈ।
ਤਵ· ਤੇਰੇ ਨੈਨ ਸਗੁਨ ਰੂਪ ਹੁਕੇ ਤੇ ਨਿ੍ਰਗੁਨ ਰੂਪ ਹੁਕੇ ਨਾ· ਨਹੀ ਇਕਭੀ ਨੈਨ
ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ· ਤੈਨੂੰ ਦਾ ਤੇਰੇ ਕੇ ਮੰਸੋ ਸਭ ਪਰਦੇ ਕਾ ਨ੍ਰਨਾ ਏਕ ਮੂਰਤ ਭੀ ਪਦ· ਚਰਨ
ਗੰਧ· ਨਾਸਕਾ ਇੰਦ੍ਰ· ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਗੁਨ ਨਿ੍ਰਗੁਨ ਰੂਪੀ ਚਲਤ· ਚਰਿਤ੍ਰ
ਮੈ· ਹੀ ਬੁਧੀ ਦਾ ਸਭ ਮਿਸ੍ਰੀ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤ ਹੈ ਸਾਖੀ· ਸਿਧਾਂਤੇ ਮਕਰੰਦ· ਰ
ਸ ਮੈ ਲੋਭਤ· ਲੋਭਵਾ ਹੈ ਮਨ· ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਹੀ· ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ· ਰੂਪੀ ਸਾਰਿੰਗ· ਪਪੀ
ਹੇ ਨਾਮ· ਮੇ ਸਾਡਾ ਦਾ ਨਾਮ ਵਾਸ ਹੋਮੈ ॥੪॥੯ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:੩ ੧੮

ਅਖੁਟ· ਹੈ ਪਿਛੇ ਤੇ ਨਾ ਨਿਖੁਟੇ ਆਥਤੇ ਨਾ ਜਾਏ· ਅਗੇ
॥ਗਾਰ· ਨੇ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ· ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਏ ਦ੍ਰਸਾਈ
॥ਦੇਤ ਉਜੇ ਪੂਰੇ ਦੂਣੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ· ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ ਹਰੀ
ਗੁਰ ਗਹ· ਗੁਰਦਾਨੁ ਸਹਜ· ਸੰਤੀ ਸੁਭਾਇ· ਰੂਕੇ ਬਾਣੀ· ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਰੂਕੋ ਛੇਦ ਮਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਣੋ ਹੋਆ ਤੇ ਬੁਧੀ ਸਹਜ ਪਦ ਮੋ ਛੇਦ ਦੇ ਥੇ
ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੇ ਮਾਰ ਕੇ ਬਸਾਈ· ਵਸ ਵਾਹੇ ਅਮੋਲਕ· ਹੈ ਕਿਸੇ ਮੁਲ ਕ
॥ਸਾਰ· ਰੂਕੇ ਸੋਇ· ਈ ਮਤਿ· ਮਤੀਆਂ ਦੇ ਘਟ ਮੇ ਦਾ ਮਤਿ ਰੂਕੇ ਘਟ ਹੋਆਸ
ਹਜੇ· ਸਾਡੀ ਪੂਰਬਕ ਜਾਤ· ਗਯਾਤ ਹੁਕੇ ਅਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨੁ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸੇ ਦਾਹੀ
੪॥੧ ਮ:੩ ਤ੍ਰਿਮਲ· ਹੈ ਅਪਾਰਾ· ਰਹੈ ਸਬਦ· ਉਪਦੇਸ
ਜੋਗਪਾਸੂ ਅੰਦਰ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਹੋਰ ਸਭ ਪਨਾਥਿ ਰੂਪਾ ਮੈ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨ

ਹਰੀਨੇਕਹਾ ਤੂੰ ਮੋਹਰਾ ਸਮੇ ਚਾਂਧਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਕਹਤੈਂਹੈਂ ਹਾਜ ਮੈਂ ਤਾਹਮ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦ੍ਰਾਮੀ।
ਕੂਣ ਤੂੰ ਮਤੋ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੈਸੀ ਪੈ ਜੋ ਪੰਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੈਂ ਮੈਂ ਸੀਹੈ ਜੈਸੇ ਮੀਨ
ਨੂੰ ਜਾਕਿਓ ਫਾਨੀਆਂ ਕੀਆਂ ਤੇ ਜਰੀ ਜਰੀ ਪ੍ਰ ਗਾਧ ਰਿਸਕੇ ਥਾਨੀ ਮਜਾਲੇਨ ੦
ਜਦੇ ਨੀਆਂ ਦੀ ਮਿਠੀ ਖਟੀ ਨੂੰ ਦਦਾਲੀ ਖੰਡ੍ਰ ਦਿਸ੍ਰਕੇ ਤਊ ਤੈਂਭੀ ਪਾਨੀ
ਮਛੀ ਨੂੰ ਤਰਦ੍ਰਤਾ ਹਮ੍ਰਾ। ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕੀਚਨ ਜੀ ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਵੇਗਾ ਤੈਂ ਕਹਤੈਂਹਾਂ। ਛੋਰਕੇ
ਸੇਕੇ ਆਪਨੇ ਬਾਪ ਕੇ ਤੈਂ ਨਹੀ ਭਾਵਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਮੋਹ ਦਾ ਪਣ
ਪਤ੍ਰ ਦਾ ਭਕ੍ਰਾ ਨੂੰ ਸੰਤਾਪ ਦੇਤਾ। ਬਾਣੀ ਦ੍ਰਜੀਹੈ ਹਮ ਨੇ ਦੁਖ ਜਨਮਾਂ
ਦਾ ਸਹੀਆਂ ਕਿਆ ਨਾ ਸਹੀਆਂ।੨ ਮੰਨ ਦਾ ਫਲ ਦਾ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਜਾਆ ਬਿਬੇਕੈ ਆ ਬਿਬੇਕ ਕੂਕੇ ਹਾਸ੍ਰ ਤੇਰਸ ਅਨੰਦ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਨੂੰ
ਕੋ ਹੋਰ ਆਨ ਰਸ ਜਾਨ ਹਰਿ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਤੇ ਅਜਾਨ ਬਾਵਰ ਬਾਵਰੇ ਹੋਸ ਰਸ
ਸੋਚ ਚਿਤਵਨਤੇ ਅਚਿਤਨੀ ਦਾ ਸੋਨਤੇ ਦੁਖਦੇ ਖੋਜ ਬਲ ਹੈਤੇ ਨਿਬਲ ਭ
ਈਹੈਂ ਪ੍ਰ ਮਾਰਥ ਪੈਂ ਅਨ: ਹੋਰ ਅਰਥੀ ਆਤ ਕੀਤਾਹੈ ਮਾਯਾ ਕੂਕੇ ਦਾ
ਦਾ ਆਤਿ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਛੋਰ ਲੀਆ ਮੈਨੂੰ ਆਉਪ੍ਰਲੋ।੩ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਜੋ
ਹੈ ਸਰਤਰ ਤੇ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਤੇ ਕਾਮਧੇਨ ਦਾ ਛੋੜ ਜੋ ਸੁਖਸਾਗਰ ਕੇ ਬੂਜਾ ਕੂਤਜ:
ਤਬਦੀਤ ਕ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਬਚਨ ਦੀਰਚਨਾ ਬਣਾਵਣ
ਖਿਆਨ: ਕਥਾ ਭਾਰਥਾਦਿ ਚਉਤੀਸ: ਗਾਨੇ ਬਿਨ ਚੌਤੀਸ ਲੀਦਨੇ ਆਮ ੦
ਗਥ: ਸਿਧਾਂਤ ਸਰ: ਸਮ ਸਾਹਤ ਦ੍ਰਿਬੈ ਕਹਤੇ ਹੋਣ ਪ੍ਰਗਾਸ: ਸਾਨਾ ਨੂੰ
ਦਕੈਂ ਤੇ ਜਨਮ ਆਪੁਨ ਦੀ ਪੀੜਾ।੪ ਪੀਠਕਾ ਆਪ ਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਹਤੈਂਹਾਂ ਗਿ
ਰਵਰ ਸ੍ਵਾਨੀ ਹੈ ਮੈਂ ਸੇ ਸਭ ਕਾ ਹੋ ਮੋਰ ਹੈਂ ਤੁਮਨ: ਤੁਮ ਤੇਰੇ ਤੋਤੇ ਰੇ ਪ੍ਰਗਸਨ
ਜੀਤੇ ਰਤੇ ਜਾਤੀ: ਜਾਨੂੰ ਛੋਰ ਤੁਮ ਤਾਨੂ ਦੇ ਸਾ ਹੇਤ: ਚਾਸਤੇ ਪ
ਪੀਠਕਾ ਤਨ ਕੀਆ ਸਤ ਤਾਕ ਤੈਂ ਗੀਤ ਕੈਦਹੈਂ ਪੰਖੀ ਜੀਵਨ੍ਰ ਗਿਰਗਾ ਚੰਦ੍ਰ
ਰਣ ਪ੍ਰ ਪੰਖੀਆਂ ਦਾ ਛੋਰ ਰਾਖੇਨੀ ਹੈ ਤੇ ਉਧਾਰੇ ਕੈਧਾ ਸੀਦਾ: ਹਰ ਬੀਕੇ ਸੀ
ਦ ਦ ਕੈਂਡ ਨਾ ਵਾੜੇ ਹੋ ਡੇਰੀ: ਟੈਣੀ ਬਾਤੀ: ਨਰਜਨਮ ਦੁਪਾ ਕਾਮੀਨੀ ਨੀਰ
ਫਲਾ: ਤੂਫਲ ਗਨ ਦਾ।੬ ਚਮਰਣ: ਜੈਸੇ ਆਨੂ ਦਾ ਮੈਂ ਚਾਰ ਪਨ
ਜੀ ਚੂਨ ਦਾ ਸੀਆਂ ਆਹ: ਪ੍ਰਤਖ ਗੰਧੀ ਪ੍ਰਤਖਾ ਠਉਰੇ ਪੈ ਠੋਕਾ ਠਾਕ:
ਦਾ ਚਮਰਾਣ: ਹਮ ਆਈਆ ਜੇਤਨ ਹੈਂ ਤਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀ ਗਤ੍ਰ ਦੇ ਅਖੰ ੦
ਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਲੋਕ ਗੰਢਾਦੈ: ਕਿਆ ਗੰਢਾਵੈ ਸੈਦੇਹੈ ਪਨਹੀ ਪਨਾਹ
ਦਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਹ: ਖ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਪੀ ਗਾਬੀ: ਬ੍ਰਧੀ ਦੂਪੀ ਗਾਦ੍ਰ ਹਰੇ ਪਉ: ਸਜਾਨਕੀ
ਕਹੀਨ ਕੀ ਬਨਾਯਾ ਦਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਆਪਨਾ ਨਹੀ ਜਾਨਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਗਾਂ
ਠੈ: ਹਰਤੇ ਆਪਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਗਾਇਉ: ਦੁਣਨਾ ਹੀਕਾਆ।੭

ਹਰੀਚੰਦੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਾਮੇ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਆਇ ਕੈ ਛਿਨ ਕਾ ਸੀ ਉਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਉਸ
ਨਾ ਚਾਣਾ ਜਬ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾ ਪਾਰਸ ਕੌ ਸਣ ਪੁਛਣੇ ਲਗਾ ਪਾਸ ਰਹੀਆਂ ਭਰਾ
ਛਣੀਆਂ ਪੁਛਣੈ ਲੈ ਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾਮੇ ਤੇ ਕਾ ਕਿਸ ਛਣਾਈ ਬਣਾਈ ਥ
ਸੇ ਚੇਰੀ ਕਹਾਣ ਤੈ ਨਾਮਾ ਕਹਿਆ ਚਾਈ ਮਾਈ ਛਣੇ ਨੇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾ ਦੇਖਣਾ
ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਤਾ ਛਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਅਨਪਰ ਆਪੇ ਹੀ ਪੂਛੇ ਤਾ ਉਸ ਕੇ ਸੁਣ
ਕਰਕ ਜਬ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੂ ਭਗਤ ਨੂ ਸੀਆ ਜੀਤਾ ਸੋ ਤਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਆਪ
ਓ ਆਪ ਦਿਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਜਾਣਣਾ ਹੈ ਤੇ ਰੂਪਾਈ ॥੨॥ ਅਣਮਤ੍ਰਿਆ ਬਿਨਾ
ਮਤ੍ਰੇ ਤੇ ਜੋ ਰਹਤ ਹੈ ਆਰਜ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਕੋਸ ਧਨ ਰਹਿ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਹੋ
ਈ ਅਨਿਰ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਤਤ ਸ੍ਰਪ ਛੋਡ ਜੇ ਕੋਈ ਤਤ ਨੂੰ ਲਖੇ ਹਰੀ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਦੇ ਗੁਰ ਦੇਵੈ ਦਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਾਰੇ ਕਾਤੇ ਅਣਮਤ੍ਰੇ ਹੈ ਮੰਦਰ ਕੋਸ ਰੂਪ
ਉਪਦੇਸ ਰਤਨ ਸਾਧਨ ਸੋ ਰੂਪੀ ਤੇ ਧਨ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਗਾਜੈ ਉਚਾਰੈ ਹੈ ॥ ਬਾਰ
ਨ ਲੈ ਭਰੂਪੀ ਤੇ ਚਰਖਾ ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਹੁਣ ਤੇ ਹੈ ਸਨੇਹੀ ਜੋ ਹੋਵ
॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੇਹ ਦਿਖੇ ਸੋ ਦੇਹੀ ਪਾਇਆ ਦਾ ਰੋਗ ਸੁਧਾਰੀ ਪਾਰਸ ਨੂ ਲੋਹਾ ਜੈਸੇ ਛੇ
ਦਾ ਅਰਥਾ ਸੁਧੀਸੇ ਮੁਖ ਰਤਨ ਸ੍ਰਪ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸੁਖ ਤੇ ਅਨਮੈ ਸਾ ਲੋਹਾ ਤਾਬ °
ਉ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਨਾਮਾ ਪੂਛੈ ਤਾਂ ਕਿਰਦਾ ਜਨ ਜੈਸੇ ॥ ਛੋਡ ਸਭ ਦੇਖੋ ਰਾਮ ਇਕ ਕੀ
ਸੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਖੋਸੈ ਹੋ ਲੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਨਨ ਨਾ ਜਨ ਸੋਜ ਨਾਮਾ ਸਮ °
ਧਾ ॥੩॥ ਸੋਰਠਿ ਰਵਿਦਾਸ ੧੬ ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ ਤਬ ਤੂ ਨਾਹੀ ਤੇ
ਚਤੇਰੀ ਧਾਪਤੀ ਨਹੀ ਸੀ ਆਪ ਕੂਨੈ ਕ੍ਰਿਸੈ ਭਆਉ ਮੈ ਰਗਾਤਾ ਨਹੀ ਹਾਆਨ
ਕ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਅਗਮ ਅਨਿਤ ਤਗੀ ਜੈਸੇ ਜਲ ਦਾ ਹੋਣ ਮਾਈ ਦਰਪਿ ਸਮ
ਸ੍ਰੋਦ ਚੋ ਛੋਡ ਜਲ ਆਹੀ ਦਿਖੇ ਅਨ ਕੇ ਦੇਣ ਲਾਮ ਹੀ ਚਾਹੰਤ ਮਾਯਾ
ਰੂਪੀ ਪੌਨ ਕੀ ਉਪਾਧਿ ਕਰ ਆਨਿਤ ਤਗੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਲਹਰਾਂ ਹੋਵੇ ਹਰੀ ਬੋਧ ਮੈਤੇ
ਜਬ ਲੈ ਹੋਦੇ ਤਾਂ ਕੇਤਨ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਭ੍ਰਮ ਐਸਾ ਭ੍ਰਮ ਤਾਂ ਐਸਾ ਸੀ ਮਾਨੀਐ ਮੰਨਿ
ਆਸੀ ਜਨ ਦਿਸੰਤ ਨਾ ਪਾਤਿ ਏਕਾ ਅਛਤ ਹੀ ਦੇਆਂ ਹੀ ਗਾਜ ਹੋ ਗਾਹੇ ਹੀ
ਤੀਆ ਦਾਲੰਤ ਹਮ ਤੀਹੀ ਦੇ ਰੂਪੀ ਖਿਆਸ ਨ ਧਾਆਦਿ ਦਿਸਾ ਰੂਪੀ ਜਿਨ ਸੋਏ
ਬੇ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਸੁਪਨੇ ਦਿਖੈ ਕਹੇ ਤੇ ਧਾਰੀ ਅਛਤ ਹੀ ਦੇਆ ਹੀ ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਹਾ
ਜਦੇ ਜੇ ਏਹੁ ਗਜ ਰਜੂ ਦਿਖੇ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਕੇ ਰਾਸਤਾ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਰਸੀ ਦੇ
ਖੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਰਪ ਭਾਸਆ ਬਾਨੇ ਕਟਕ ਕਨੇ ਆਦਿ ਭੂਖਨ ਮੈ ਅਬ ਜਾ
ਣਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਸੂਰਨਾ ਹੁਣ ਓਹ ਭ੍ਰਮ ਹੋ ਛੋਡ ਸਭ ਥੇ ਅਨੇਕੈ ਪਮਤਮ
ਰੂਪ ਸ੍ਰਬ ਅਨੇਕਾਂ ਮੈ ਏਕੋ ਹਾ ਬਧੈ ਹਬਾਂ ਪਾਸੇ ਭੀ ਨੇਰੈ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਦੁਣ ਦਾ ਕਿ
ਸਦਾ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀ ਹਿਬਧ ਹੈ ਉਸ ਨੂ ਨੇ ਰੈ ਹੋ ਜਾਣਨੇ ਮੈ ॥੧॥ ਪੀਠਕਾ ॥

ਤ: ਨਾਹੀ ਹੋਤਿ ਸਭ ਤ੍ਰਿਖਤ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਨਿਜ: ਆਪਣੇ ਬਿਉਹਾਰ:
ਹੁਣ ਨੇੜਾ ਆਇ ਗਤਿ: ਨਾਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਸ ਰੋਗ ਗਇਆ: ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਪ੍ਰ
ਜਾਣੀ ਜੀ ਬੋਹੁ ਜਗਤ ਬਿਨ ਸੈਨ: ਜੀਵਾ ਦੁ ਪਾਸ: ਪਾਇਆ ਤੇ ਛੁੱਕ
ਮ: ਜੀਵਣਾ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਚੰਦਨ: ਈਸ੍ਵਰੀ ਈਸ੍ਵਰਤਾ ਗਇਆ: ਮਿ
ਥ੍ਯਾਪਾ ਛਿਟ ਦਿਨੈ ਨੈਨੋ ਬਿਨ ਨਿਹਾਰਿਆ: ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਪਿਤਾ: ਜੀਵਨੇ
ਸ਼ਿਕ੍ਰਪੁਤ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅਗੋ ਜੀਵ ਨਿਹਰ ਬਿਨ ਨਗਰ: ਕਾਲ ਰੂਪੀ
ਬਸਾਯਾ: ਦੂਸਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨ ਨਗਰ ਦਿਖਾਯਾ ਤੇ ਦਾ ਜੀਵ ਪਿਤਾ ਨੇ
ਇਕ: ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਯਾ: ਤਿਸ ਨੇ ਨਾਮੀ ਹੁਣ ਸੁਪਨਿ ਜਾਗਮੇ
ਬਸਾਯਾ ਹੈ ਤਾਮੈ: ਜਾਚਕ: ਜਨ: ਨੇ ਗੁਰ ਰੂਪੀ ਸੋ: ਦਾਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦੇ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਆ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਆਪ ਕਰ ਜਾਈ: ਜਾਇ ਰਜਕੈ ਮੁ
ਕ: ਮੁਕਤਾ ਤੇ ਅਭੂਰਨ: ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਜੀਵਨ: ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਪੰਚ:
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦਿਕਾਂ ਤੇ ਸੈਨ: ਦਾ ਦਾ ਪੰਚ: ਸੰਤੋਖ ਸੈਨ ਪਰਾ ਸੁਖਮਾ
ਨੈ: ਮਾਣੈ ॥੬॥ ਪੰਡਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਕੁਛ ਪੜਿਆ ਹੋਤੇ ਕਹੇ ਤੇ
ਮਛੇਹ ਜਉ ਸੇਵੀ ਸਹਜ: ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਕਿਆ ਪੜੀਐ
ਗੁਣੀਐ: ਵਿਚਾਰੀ ਦਾ ਪਾਪੜ ਸੁਣੇ ਤੇ ਗੁਣੇ ਕਿਆ ਹੋਵਈ ਜੋ ਹਰਿ: ਕਿਰ
ਦਨਾ ਹੈ ਅੰਧ ਆਗੈ: ਅਗਿਆਨ ਮੈ ਦੀਪਕ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰ
ਰ: ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਪਾਈ: ਜਬ ਘਟ: ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਭੀ ਅੰਧ
ਨਰਜਨਮ ਮੈ ਮਾਨੈ: ਪਰਵਾਨੈ ਜਾਵਤੇ ਹੁਣ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀਨੋ: ਕਰੇ
ਦਾ ਕਰਨੇ ॥੭॥ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਕੁਛ ਤੀਰਥ ਬਤਾਂ ਕਰੇ ਭਕ੍ਤ ਕਹਾ ਦਵਾਰੇ
ਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਮੈ ਕਰੇ ਹਮ ਮਨਨ: ਸੈਲ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਸਾਪ ਕਾਟੇ
ਜਾਤੀ ਰਖਤਿਆ ਹੋਵੇ ਮੰਤ ਕਹਨ ਸੇ ਵਾਕਰੇ ਸੋ ਅੰਤਨ ਗਇਆ ਤਾਂ ਉਸ
ਨੂੰ ਤੂੰਬੀ ਦਿਤੀ ਹੈ ਭਾਈ ਇਸ ਨੂੰ ਭੀ ਨੁਹਾਈ ਅਠਸਠਿ ਕਾਈ ਜਾਂ ਹਤੀ
ਰਬਦ ਆਇਆ ਤਾਂ ਤੂੰਬੀ ਚੀਰ ਕੇ ਸਤਾ ਨੂੰ ਖੁਆਈ ਤਾਂ ਓਹ ਕੇ ਨੀਹੀ
ਰਹੀ ਤਾਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕੀ ਕੌੜਤਾ ਨਾ ਗਈ ਤਾਂ ਹੰਕਾਰੀ ਜੀਵ ਕੋ ਸੇ ਸਦ ਹੋਗੇ
ਤੈਸੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਲਉਕੀ: ਤੂੰਬੀ ਕਉੜਾ: ਕੌੜਤਤਾ ਬੀਤਣੀ: ਵਿਚ
ਗੁਰਸਬਦ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਜਾਗਰਤੇ ਤਾਰਤੇ ਦਾ ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਮੁਝ
ਰੀਤੀ ਹੈ ॥੮॥ ਸੋਰਠ ਕਬੀਰ ਜੀ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਪਰ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪਾਯਾ ਭਲੋ: ਹੋਵੈ ਪੁ ਪਰਿ: ਪਾਸੇ ਜਲਾਵੈ: ਜੈਸੇ
ਆਹਾਂ ਓਕ: ਕਹਅਜਿਸੀ ਦਾ ਹੁਕਮੈ ਪਾਨੀ ਓ: ਪਾਨੀ ਭੀ ਸਦੇਰਾ: ਜ
ਗਤੇ ਆਗੋ ॥੯॥ ਮਨ: ਤੇ ਪਵਨ: ਦ੍ਰਿੜ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਪਵਨ ਹੋ ਕਣ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ: ਜੁੜਨਾ ਮੋਰੀ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ ਮ੍ਰਿਗ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਦਰ

ਵਾਜੇ ਜਿਨ੍ਹੇ ਰੂਪੀ। ਬਾਜੀਆਂ ਵਜੇ। ਵਜੇ ਹੈ ਵਾਜੇ। ਦਸੰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਸਮ
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕੁੰਭ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਜਲ ਪਰਾਗ ਬਾਰੀ ਏਹ ਨਾਲ ਉਰ ਸੀਚ੦
ਜਾਇਆ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ੧੦ ਪੀਠਕਾ ਕਟੇ ਦੇ ਚਾਹਰੋ ਜਣਕਾਰ
ਪਾਸੀ ਤੇ ਕੈਹਾਂ। ਹਮ ਭੂਖੇ ਹੈਂ। ਭੂਖੀ ਹੋਰ ਕੁਛ ਮੰਗ ਅਪੇ। ਤੁਮ ਤੇ ਬ੍ਰ
ਸੋ। ਚੂਨਾ। ਆਟਾ ਖੀਧਾ। ਲੋਣ ਖੀਧਾ ਦੇਪਾਠ ਹੈ ਸੋ ਖੀਧਾ। ਮਨਿਗਾ ਧੋ
ਕੇ ਚੀਧਾ। ਤਾਰਾਕਾਰ ਹੋ ਕੇ। ਛੋਡੇ। ਸੋ ਤੇ ਹੈ। ਵਾ ਭੂ ਪ੍ਰਿਥੀ ਥੇ। ਅਕਾਸਾਦਿ
ਪੰਚ ਤਤਾਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਕੇ ਦਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਤੇ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਮਾ। ਮਾਯਾ ਦਾ। ਬਾਈ
ਅਪਨੀ ਛਾਇ ਤਾਂ ਤੋ ਹੋਵਾ ਰੇਨ ਸੁਨ ਤੁਮ ਰੇ ਪਾਸੋ ਹੋਇ। ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਰਕਾਰ
ਮਕਾਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਰਾਗ ਰੂਪੀ ਚੂਨਾ। ਚੀਨਾ ਜਾਣਨ ਨੂੰ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾ
ਕੇ ਭੂਖਨ ਭਨਨ ਨੂੰ। ਏਹ ਆਣ ਆਸੋਂ ਪਾਉ। ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਹੁ ਸੋ ਜੋ ਹੈ
ਸੀਤਾਂ ਦਾ ਵੇਹੁ ਆਪ। ਬਿਆਪਉ ਪਾਪ ਸੋ ਹ। ਏ ਸੰਤਿ ਨਾਸੇਗਾ ਦਾ ਸੰਤੇ
ਤਜੋ ਹੋਇ ਦੂਸਰਾ ਈ। ਇਨਾ ਦਾ ਦਾਨ। ਦਸਨਾਮ ਸੋ ਇਹ ਦਾਸਾਂ ਤੋਂ ਵਖਤ।
ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਜਿਹ ਵਾਲੇ। ਜਿਹਵਾ ਲਉ ਜੋ ਜੋ ਮਨ ਮਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਦੋ। ਖਾਣ। ਖਰਸਾਸਣ
ਕਾਸਿਧਾਤ ਈਹ ਮੇਜੀ ਚਉ। ਦੇਣਾ ਕਾਸੀ ਧਾਤ ਵੇਚਾਰਪਾਈ। ਪਾਣੇ ਹੈਂ।
ਸਿਰ। ਜੋ ਹੈ ਹੰਕਾਰ। ਤਾਜਨ। ਭੂਨਾ ਏਹੁ ਸਮਾਣਾ ਹੈ ਅਣਹਜੇ ਹੈ ਗਿਸੀਤੇ
ਸਮੇ ਤੁਸ ਆਈ। ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਥੇ ਤੁਸਾਈ ਹੈ। ਖੀਧਾ। ਲੋਣ ਭੈ ਦਾ ਸਿਆਣੂਪੀ।
ਛਡੇ। ਛਡੇ ਦੂ ਬਨੈ ਹੈ ਅਨੁਮਾਨਿਆ। ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਹਾਰੇ। ਪੂਰਨ ਸਾਰੇ ੧੧
ਸੋਰਠ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ੧੬ ਛੰਦ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਭੇਟ
ਨੈਤਾਂ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਨਾਦ। ਉਪਦੇਸ ਸਮਾਈ ਲੋਹੇ। ਭਾਈ ਜਬ ਗਾਵਾ। ਸੋ ਸਬਦ ਤ
ਬਦੇਖਾ ਜਉ ਦੇਖਾ ਤੌ ਜਨ ਧੀਰਜ ਪਾਵਾ। ਝਿਲਮਿਲਕਾਰ। ਏਕ ਰਸ ਅਨਹ
ਦਸੰਦੁਆਰ ਸੋ ਜੋਤੀ। ਜਿਸੀਮੇ ਦਾ ਹਰੀ ਦੀਸਾਰੇ ਜਾਨੀ। ਸੋ ਜੋਤਿ ਰਤਨ
ਗਣਾ ਰੂਪੀ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਦੇ ਕਮਲ ਰੂਪੀ ਕੋਠੜੀ। ਦੂਤਾ ਆਤਮੇ ਤ੍ਰਿਏ
ਆਨਹਤ। ਹਰੀ ਸੂਰ। ਜਹਤ ਦੇ ਵਿਕਰ ਸਭ ਗਰਜ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ। ਨਿਸਕਾ
ਮਰੂਮਾ ਛੰਛਾਰਾ। ਮਧਮ ਜੈਸਾ ਹੈ ਦੀਪਕ। ਦਾ ਛੰ। ਛੰ ਰੂਕੇ ਛਾਰਾ। ਅ
ਗਿਆਨ ਦਾ ਛੰ ਰੂਕੇ ਛਾਰ ਭਨ ਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ। ਸਹਜ ਸਮ
ਜੈ ਦਾ ਸੁਪਮੋ ।੧ ਪੀਠਕਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹੁ ਜੋ ਰਾਮ ਗਾਏ ਸੀ ਪਿਛਾਮਦਾ
ਨਕ ਆਗਾਹ ਕਰੀ ਕਿਨਹੁ ਜਲਗਈ ਪਿਛਾਮਾ ਏਤਾਂ ਮਾਈ ਕਹਾ ਕਿ ਦੇ ਛਿਨ
ਤੇ ਦੇਤਾਂ ਪਰਸੇ ਏਕ ਤਾਹਿ ਸੀ ਓਹ ਦੇ ਚਣ ਚਲੇ ਰਸੀ ਲੈ ਗਈ ਸਰਿਜਕਾ ਭੂਪ
ਪਾਰ ਕੇ ਆਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਪੁੜੀ ਕਾ ਕਾਜ ਹੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇਦੋ ਤਾਂ ਦੇਆ
ਵੇਲੇ ਰਸਾਈ ਕੇਹਾ ਆਪ ਕਰੂ ਕਾਲੇ ਹੈ ਆਪ ਤੇਰੀ ਆਈ ਜਾਂ ਬਹੁ ਲਹੂ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਦਯਾ
ਆਈ ਆਪਣੀ ਸੀਮਰੀ ਜਾਣੀ ਕਰੀ ਪੀਣੁ ਪਤਿਗਾ ਦੂਜਨ ਦਾ ਤੇ ਜਾ ਖੁਰਛਾ ਹੋ ਗਈ

੧੯ ਤੁਰੇ ਤੇਜ ਤਿਖਾਲਿਆ: ਤੁਰੇ ਜੀਤੇ ਕੁਲਾਂ ਹੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਮਾਂਏ: ਤਿਸ
ਨੂੰ ਜੀਅ ਕਮਾਏ ਹੋਇ ਛੇਏ ਹੈਂ। ਮ: ਪੀਠਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ
ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਪੁ ਨਕਨਥ: ਜੀਵ ਕੇ ਨਕ ਮੈਂ ਨਥ ਪਾਇ ਕੇ ਖਸਮ ਪਕੜੀ ਹੂਈ ਹੈ।
ਖਸਮ: ਹਰੀ ਕੇ ਹਥ: ਦੂਸਰੇ ਕ੍ਰਿਤ: ਪਿਛਲਾ ਕਰਮ ਪੀਛੇ ਧਕਾਏ ਦੇਤਾ ਹੈ।
ਜੇਹਰ ਸਹੁਤੇ: ਸਹੁਤੇ ਇਹ ਹੈ ਜਹਾਂ ਦਾਣੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਦੇ ਤਹਾਂ ਚਾਲੇ ਹੈਂ ਤੇ
ਰਜੀਹਬ ਆਪ ਦੇ ਸਾਖੀ ਧਨੀ ਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਕ ਮੈਂ ਦਾਣਾ ਛਸਹਾਇ ੦
ਥਾ।੨੫॥ ਬਾਟ ਬਹੁਤਾ ਈਓਨ: ਬਟਾਊ ਇਹ ਖੁਰਿਆ ਹੈ ਪਾਪਾਂ ਕਿਓਨ:
ਪ੍ਰਾਇਦਿਤ ਹੈ ਦਾ ਪਾਲਦਾ ਹੈ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿਓਨ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਸਾਈ ਦੇ
ਕੋਈ ਆਪ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਸੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਨੇਕ ਤੈਂ ਕ੍ਰਿਆ ਜਾਣਿਓਨ: ਨਾ
ਕਰਿਤਾ ਹੈ।੨੮॥ ਸ੦ਮ੦੩ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗਇਆ ਈਆ:
ਦੁਹੂੰ ਨੇ ਹਉਮੈ: ਨੂੰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ।੧ਮ੦੩ ਲਾਇਆਨ: ਦਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਈ
ਕਲਾਨੁ ਬਖਸ: ਮੁਕਤਿ ਰੂਪੀ ਅਮਿਓ: ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਾਰ: ਸਮਾਲ: ਇ
ਨ: ਦੁਏ ਨੇ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਦਾ ਤੇ ਤੇਹਨਾ ਈ ੨ ਪੌ: ਕੁਨ: ਸੰਸਾਰ ਕਾਰਨ:
ਮਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਕਾ ਵੇਦ ਨਾ ਨਿ ਦਾ ਕੁਨ ਕਾਰਨ: ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਨ ਤੇ
ਨਮਿਤ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕੁਨਨੁ ਕਰੂਮੈਂ: ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਹੋਈ: ਲੈ ਕੀ ਤੀਹੇਂ ਦਾ ਛਪਈ
ਸੈਂਦ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਸਬਦ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਦੇਹ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਈ ਤੀਨ
ਕਾਲ ਮੈਂ।ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਜਿਸਨੁ ਹਰੀ ਨੁ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਪਾ
ਇਆ ਹਰੀ ਤੰਤੇ ਪੰਨ ੩: ਮਨਾਇਕ ਦਾ ਗੁਰ ਸੋਈ ਹੈ ਦਾ ਪੰਨ ਗੁਰ ਸੇ
ਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਰਹਾਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਸਭ ਕਾ ਐਸੇ ਕੁ
ਲਾ।੨੯॥੧ ਸੁਧ: ਇਸਨੁ ਪਾਦ ਕੁਲਾ ਦਾ ਸੁਧ ਉਚਾਰੀ ਹੈ ਅਲੋ।।
ਰਾਗ ਸੋਰਠ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਬੁਤ: ਮੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾਈ: ਮਰੇ ਦਲਾ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰੀਤੀ ਅੰਧ:
ਅੰਧਤਾ ਈਨੈ ਗਹੇਰਾ: ਗਹੇ ਇਆਣੇ ਦਾ ਅੰਧੇਰਾ ਗਾੜਾ ਦਾ ਅੰਧਾਪੁ ੦
ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਕਪਨੁ: ਕਾਪ ਲੀਏ ਜਾਈ ਮੂਏ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰੀਤੀ
ਗਤ: ਗਨੁ ਕੇ ਤੇ ਕੰਚਨ ਗਾਈ ਕੇ ਦਾ ਗਤ ਜੇ ਕੰਚਨ ਦੇ ਭਾਰਾਂ ਦੇ ਗਾਗਾਰੂ
ਪ: ਆਪਨਾ ਨਿਰਖ: ਨਿਰਨੇ ਦਾ ਨੇ ਕਾਂਡਾ ਸਰੀਰ: ੨ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗਾਂ ਮੈਂ।੧
ਕਬੀਰ ਜੀ ਰੀ: ਸ੍ਰੀ ਦਲ: ਸਮੂਹ ਦਿਖਾਂਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਹੋਨ ਹੀ ਗਹੇ ਹੈਂ
ਪਾਇਸ ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਹੀ ਰਹਤਾ ਕਾਹੇ: ਪਕਾ ਦਾਨੁ ਕਾ ਹੈ: ਭੂਨਿਆ ੨: ਭੂ
ਨਿਆ ਦਾ ਭੂਲ ਦਤਾ ਉਰਧ: ਉਲਟਾ ਹੈ ਕੈਸੇ: ਤੇਨੁ ਅਠੇਰ: ਸਠਨ
ਰਨੇ ਦਾ ਮੂਰਖਨੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਜੋਰਨੁ: ਜੌਨਿਆ ਦਾ ਜੋਰਨਾ ਥਾ।

ਬਾਤ· ਕਰਤੂਤਿ ਮੋਹ ਦਾ ਕਛੁ ਲੈਸਭੀ ਨਹੀਆ· ਪਰਮੇਸਰ ਕਰਕੇ· ਸਦੈਵ ਹੀ ਕ
ਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀ: ਦੁਰੀਜੇ ਬੀ ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖਦੇਵੇ ਦੇਵਣਾ ਪਰਮਪਦ: ਮਸਾ
ਣਾ ਹੋਇਆ: ਜੀਵ ਹੋਰ ਕਾਰਜ ਰਾਤ ਦਿਸਿਆ ਕੂਆ· ਜੋ ਸੀਸਾਰ ਹੋਤੇ ਸਮੈਪ
ਗਾ। ੨ ਸਬਦ ਨੀ· ਨਾਲ ਸੂਆ· ਚੀਜਾਂਦੇ ਆਪਣੁ ਕਮ: ਕੁਨੇ ਛਿਆ।
ਪੈ: ਗੁਰੂ ਨੇ ਪੰਡਤ ਭੀ ਨੇਰਾਸ ਹੀ ਉਤਨ ਰਲੇ ਏਕੈ: ਇਕ ਭੀ ਕਾਜਾ ਜੋ ਕ
ਦ: ਕਿਸੀ ਕਿੰਨਾ ਇਕਾ ਮੂਰਖ: ਮੂਲ ਆਈ ਲਈ ਜੋਨਾਦ ਘਜਾਦੇ ਜੋਗੀ
ਚੋਰੀ: ਪੰਡਤ ਸਬਦੀ: ਮਾਲਧੀਏ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ· ਸਭ ਪਏ; ਦ
ਰਤ ਨਾਰਦੀ: ਪ੍ਰੇਮਾ। ਕਾਛ ਕੂਛ: ਕੁਣ ਕਾਰਕੇ ਦਾ ਪਾਸ ਪਰੇਸਕੋ।
੨ ਸੋਰਠ ਛੋਰ ਲੋਕ· ਤੰਤੂ ਇਲੋਤਨ· ਕੁ ਤਾਇ· ਸੈਤਨੁ ਪੇਖਾ:
ਦੇਖਦੇਹੈਂ ਦਾ ਏਮ ਦੂਰੇ ਲੋਤਨਾ ਕੂ ਤੇ ਏਚਾਰੂਦੇ ਲੋਚਨਾ ਕੂ ਪੇਖਾ: ਸੰ
ਸਾਰਨਾ। ੩। ਏਖਾ: ਕੋਈਭੀ ਹੋਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਬੇਗਾਲ: ਤੂਜੀ ਜਿਵੇਂਤ
ਤੈਕ: ਬਾਜੀਗਰੀ ਤਮਾਸੇ· ਦੇਖਨਨੂ ਸਕੇਲਾ: ਸਾਂਝੀਆ ਕੋਗ: ਮਾਹਿ
ਦਮੈਂ। ਦਾਸ਼ੰਤ ਬਾਜੀਗਰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਤੈਕ: ਏਕੋ ਹੈ ਬਹੁਸਾਂਗ ਪੂਜਾ
ਘੋਤਿ ਇਹੁ ਤਮਾਸਾ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਸੁਆਂਗਾ· ਛਰਨਾ ਰੂਪ ਮੁਖ: ਤੁਮਾਰੇ
ਆਪ ਬੁਝਾਈ: ਜਿਸਨੂ ਆਪ ਬੁਝਾਇ ਦੇਵੇ ਤਿਸਨੂ ਬੂਝ ਆਈ ਹੈ। ਕਿਰ
ਤ: ਚੋਰੀ ਭੀਤਰ: ਨਾਦ ਦਾ ਸੂਖਮ ਹਰੀ ਮੈ ਲੀਨੋ: ਲੀਨ ਭਈ ਹੈ:
ਪ੍ਰੇਮੈ ਮਨ ਹਰਤਾ। ੪ ਸੋਰਠ ਕਿਸਾਮ: ਚੋਰ ਰਾਜ: ਮਾਸਾਨੋ
ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਹਿਰ· ਏਹੁ ਮਾਟ: ਮਨੈ ਤਾਕੀ: ਤਾ· ਦੇਦਕੇ ਸਿਧਾਂਤ
ਰੂਪ ਦੂਪ ਕੀ ਰੂਹੋ ਬੂਪੇ ਹੋਇ ਨਕੇ ਮੇਟੇ ਗੋਛ ਛਤੂਹਾਰੀ: ਜੋਗ ਧਾਨ ਰੂਪੀ
ਮਥਨ ਨਾਦੇ ਹਰਨੋਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਛਾਹ ਤੇਨਾ ਮੇਟੇ ਦਾ ਛਾਡ: ਖਾ
ਰਾਹਤੇ ਹੀ ਏਦੇ ਨੇ ਹੀ। ਫੇਰੀ: ਬੁਧੀ ਹੋ ਦਾ ਸੀਰ ਜੀਵਨ· ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਦੇ।
ਤਉਕ: ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਤਖਤੀ ਚੋਰ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਧਰਤ: ਸੁਨੀਆਂ ਮੈ ਨਾਂ
ਇਸਨ ਨਾਮ ਏ ਭੀ। ਫੇਰ ਹੋਰ ਪਰੀਹੂੰ ਨਾਮ ਹੋਰੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਰੇ ਕੇ
ਕੂਪਾ· ਸੋਮੈਂ ਨ ਹਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੋਦੇਕਾਰੀ ਹੋ ਰੀ ਏਕਿਆ ਗਾਥਾ ਜੋਲੀ
ਹਰੀ ਨੇ ਜਲ ਜਾਣੀ ਸੋਈ ੨: ਜਾਗੀ ਦਾ ਸੋਈ ਬੁਧੀ ਆਦਿ ਇਸ ਨਾਮੈ ਸੋਈ ਜਾਗੀ
ਹੋ ਜਿਤ· ਕਾਰਜ ਦਾ ਨੂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸ: ਫਿਰ ਏਹ ਲੀਕ: ਮਜਾਦ ਆਦ
ਰਸਤਾਈ। ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ। ੫ ਸੋਰਠ: ਜਿਸ· ਹਰੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੇ ਆਪ
ਈ: ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਜੀਵਨ· ਤੇ ਭਲੇ ਕਹਾਹੀ: ਕਹਾਵਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ
ਪਭਦਾਰੇ ਦੂਏ ਬਿਨ ਜੀਵਨ ਤੇ ਭਲਾ ਕਹਾਵਨਾ ਏਹੁ ਦੇਨੇ ਸਮਾਨ· ਦਾ ਦ
ਛੋਰ ਸਮਾਨਾ ਵਿਚਾਰੀ ਮਾ ਬਾਕਿਆ ਕਥੀ ਮੈ। ਸੰਸਾਰ· ਨੂੰ ਜਿਸਦੇ ਗ

ਦਰਬਾਰ ਹੈ ਸਤਜੁਗ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਦਾ ਕਿਛੁ
ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਲਿਖਿਆ ਪਿਛੇ ਪਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਲਖ ਅਧ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਅਤੇ
ਇਲਖਆਗੈ ਪਾਵੈਗੇ। ਦਾ ਮਨਾ ਆਦਿਕਾ ਕਰਨਾ ਦਾ ਕੋਟੀ ਹੀ ਬੇਦ ਕਰ ਅਤੇ ਲਖ ਹੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀ ਆਕਾਰਕੇ
ਇਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਿਅ ਕੋਟਿ ਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰ ਅਤੇ ਲਖ ਹੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵੈ
ਪਾਵੈਂ ਹੈ ਅਤਿਨ੍ਹਾਂ ਇਕੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਮਹਲ ਕਾ ਸੁਖ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵੈ ਉਤ੍ਰ ਜਿਤੁ ਜਿਸਦੇ
ਹੈ।੧। ਪ੍ਰਭ ਛੋਡਿ ਕਉਨੁ ਸੁਹਾਵੈ ਮੈ ਦੂਸਰ ਵਲਾਹੇ ਉਤ੍ਰ ਜਿਤੁ ਜਿਸਦੇ ਹੈ ਜਿਸ
ਲੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੋਵੈ।੧। ਰਹਾਉ। ਜਾ ਕਉ ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਧ ਹੈ ਹੈ ਜਿਸ
ਦਾ ਬੇਗਮਿਸਿਰ ਬੇਗਾਰ ਦਾ ਲੇਹਿ ਕੇ ਤੇ ਗਾਹੈ ਬੇਗਾਰ ਤੇ ਹੈ ਬੇਗਾਨੇ
ਕਰਕੇ।੨। ਦਸ ਮਾਹਿ ਤੂੰ ਅਤੇ ਤੂ ਖੇਰੇ ਜੀਵ ਜਾਣਹਿ ਹੈ। ਦਾ ਪਾਇਆ
ਟਕੋਰ ਵਿਖੇ ਤੂ ਦਸਾਹਿ ਵੇਲਾ ਪਕੜ ਰਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੈਸੀ ਦਮੂਰਤ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਜੇ
ਤੂ ਜੈ ਨਤੇ ਹੈ ਇਹੀ ਬੇਗਾਨਾ ਨਾਹੇ ਹੈ ਕੋਈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਸਾਜਨ
ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਗਿਆਨ ਪੜਦਾ ਤੋੜਿਆ ਹੈ। ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਜਨ ਹੈ ਜੋ ਅਗਿਆ
ਨ ਪੜਦਾ ਤੋੜੇ। ਕਰਉ ਅਸੀਸ ਤੂ ਸੀ। ਤਾ ਕਉ ਤਿਸਨੂੰ ਕਰਦਾ ਅਰ
ਪਹਕਰਾ।੩। ਮਹਲਿ ਸਤਸੰਗ ਮੇ ਦਾ ਸਰੂਪ ਮੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦ
ਅਨੰਦ ਤੁਸਾ ਭੋਗਿਆ ਹੈ। ਉਚਾਰੇ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ।੪।੧। ਮਃ ੫। ਕ
ਰਹਾ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਜੀਅ ਕੇ ਜੀਆਂ ਕੇ ਦਾ ਛੋਰ ਜੀਅ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤ
ਤਪ੍ਰਭ ਹੈ। ਚਿਤੇਰੇ ਚਿਤਾਰਕੇ।੧। ਰਹਾਉ। ਮਿਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਆਂ
ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਈ ਬੇਦ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ ਹੈ। ਪੁਰਖ ਹੈ ਨ੍ਰਿਸਟਿ ਰੂਪ ਵਾਲੀ
ਸਟੀਵਾਲਾ ਹੈ ਅ ਸਜਾਣੀ ਚੜ੍ਹੇ ਹੈ।੨। ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਅ ਤਖਤ ਬੈਕੁੰਠ
ਦਾ ਸਰੂਪ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ। ਨਾਮੀ ਰੂਪ ਹੈ।੩। ਹਮ ਦੀਨ ਦਾਸ ਹੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਭ
ਰਲੀਆ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਲੀਣ ਹੋ ਇਰਹਿਆ ਜਾਣਿਆ ਹੈ।੪।੨। ਮਃ ੫।
ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਹਮਨੂੰ।੧। ਰਹੇ ਦੁਇਆਲੇ ਜਾਤੇ ਜਾਣੇ ਹੈ।੨।
ਇਤੁ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ਅ ਉਤੁ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ ਭੀ ਓਟ ਆਸਾ ਦਾਸ ਨੂੰ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ
ਦੇਖਉ ਹੈ ਗੈ ਗੁਣ ਉਪਕਾਰ ਨ ਜਾਤਾ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਭੀ ਆਪਕਾ
ਰਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਦਾ ਤੇਰੇ ਮੇ।੪।੩। ਮਃ ੫। ਪੂਰਾ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਪੂਰੀ
ਪੂਰੀ ਸਾਨੂੰ।੧। ਓਟ ਸਰਨ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਪਾਰ ਪੂਰੇ ਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਦੂਰੇ
ਦੂਰ।੨। ਕਿਰੇ ਹੇ ਰਾਣੀ ਸੋ ਧਿਆਇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ।੩। ਪਾਰੇ ਪਾਲੇ ਹੈ। ਹਰਿ
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ।੪।੪। ਮਃ ੫। ਦਾਤਾ ਹੈ। ਰਖਿਆ ਹੈ ਹੇ
੧। ਮੇਰੇ ਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ।੧। ਹੇ ਸਰਣਿ ਹਾ ਹੇ
ਸੰਤਾ ਦੀ ਧੂਰ ਕਰਿਕੇ। ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।੨। ਉਰਿ ਵਿਖੇ ਧਾਰੇ ਹੈ
ਹਾਂ।੩। ਜਪਤ ਜਪਕੇ ਮੈ ਸੁਖ ਪਾਂਵਦਾ ਹਾਂ।੪।੫। ਮਃ ੫।

ਹਰਿਨਾਮ।ਨਿਹਫਲੁਇਹੁ।ਛੀਜੈਘਟੀਦਾਹੈ।੧।ਤਿਆਗੀ ਕਾਗਾਕਰਿਕੇ।੧।
ਰਹਾਉ।ਲਾਲਿਆਜਵਾਹਰਾਂਦੀਆਂ ਹਰਿ ਨਾਮਹੀਹੈ।ਵਾ।ਗੁਰਿਨਾਮਰੀ ਰਤੇ।
।ਬਿਰਾਗ।ਅ।ਜਵਾਹਰਿ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਸਰੂਪਕਾ।ਅ।ਮਾਣਿਕੇਮਨ ਨਾ
।ਦਿਕਾ।ਲਾਲੁ ਪ੍ਰੇਮ।ਇਨਸਭਕੇਦੇਨੇਵਾਲਾਹੈ।ਅਬੇਹਪ੍ਰਗਟਹੋਇਆ
ਵਤੇਹੈ।ਪ੍ਰਮਾਣੁ। ਰਾਮਨਿਰੂਪਮਨਾਮਯਤਨਤੈਂ।ਸੋਪ੍ਰਗਟਤਜਿਮਿਲ
ਰਤਨਤੈਂ।ਸਿਮਰਕੇਪ੍ਰਭੁਨੰਦੇਇਹਮਨਿਹਾਲ। ੨।ਸਰਣਿ ਸਾਧੂਆਂਕੀਸਰ
ਣਹੀਆਸਰਾਹੈ।ਕਿਰਣਾ ਕਰਦੀਆਂਹੈ। ੩।ਇਨ ਦਾਸਿਆਂਹੈ।ਪਾਇ
ਆਹੈਤਾਂ ਜਾਂਪ੍ਰਭੁ ਤੁਠੇ।ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਆ।ਵਾ ਜਾਂਪ੍ਰਭੁਤੁਠਾ।ਤਾਂ।੪।੨।ਧ
।।ਮ:੫।। ਤੇਰੀਸਰਣਿ ਲਈਹੈ।ਸਾਹੋ।੧।ਰਹਾਉ।ਜਿਹ ।ਜਿਸਜਾਨਮੇਵੂ
ਏਲ ਦੇਲੇ।ਹਾਵਾ ਹਾਉਕਾਵਾ ਦੋਖ।੧।।ਜੀਅਹੈ।ਦੇਹਾਥੀ।ਨਿਕ੍ਰਿਪਾ
ਰੂਪੀਹਥਦੇਇਕੇ।ਕਢਲੇਦੇਸੈਸਾਰਸਾਗਰਤੇ।੨।।ਆਵਣਜਾਣਾ।
ਜਨਮਤੇਮਰਨਾ।ਨਥੀਆ ਹੋਇਆਨਹੀ।ਜਨਮਮਰਨਕਾ।੩।।ਅਵ
ਰੁਨਹੋਨਿ।ਹੋਰਕੋਇਨਹੀ।।ਜੋਰਿਕੇ ਤੇਰੇਆਰੇ।੪।। ੧।।ਮ:੫।।ਜਾ
ਣੈਹੈਤੈਨੂੰ।੧।ਤੂੰਆਪਭੀਅਚਰਜਰੂਪਹੈ।ਅਤੇਰੀਜੋਕੁਦਰਤਿ ਮਾਇ
ਆਹੈਸੋਭੀ।ਵਿਸਮ।ਅਚਰਜਰੂਪਹੈ।੧।ਰਹਾਉ।ਕਾਰਣਰੂਪਹੋ।ਅ
ਕਰਣ ਆਪੇਤੈਨੇ ਸੈਸਾਰਨੂੰਕੀਤਾਹੈ।ਹੁਕਮੇਤੇਰੇਭਾਣੇ ਮੇਹੀ ਜੰਮਣਮਰਣ
ਹੋਰਹਾਹੈ।ਜੀਵਾਕਾ।ਆਧਾਰੀ ਟੇਕਹੈ।ਦਾਸਕਹਹੈ।ਇਹ ਤੁਮਾਰੀਹੈ।
੩।।੮।।ਵਡਹੰਸਮਹਲ੫।।ਘਰ੨।। ੧ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।ਲੋਕਾ
ਕਾਹਾ।ਪਿਆਰੇ ਹੇਪਿਆਰੇਮੀਤੋ।ਪੂਰੇਨੂੰ। ਨੂੰ ਹੋਰਪਦਾਰਥਪਾਵੇ।ਉ
ਤਾ। ਜੈਸੇ ਖੇਲ ਖੇਡਾਮੇਦਾ ਖਾੜਾਵਨੇਦੇਕੇ।ਫਿਰਿ ਦਯਰਾ।ਅੰਤਰਿ
ਦੀ।ਅਮਾਲੀ ਹੇਸਖੀਪਿਆਰੀ।ਮੇਰੀਰੇਮੈਨੂੰਪਾਇਦੇਵਾ ਪਰੇਸਰੇ
ਦੇਹੈ।ਪਿਰਮਕੇ ਪਿਆਰੇਦਾ।ਧੀਰੇਧੀਰੀਏ।੧।।ਭਾਈਮੈਤਜਨੋ।ਓ
ਹਮੇਰੇਜੀਅਕੀ।ਤਿਸਗੁਰੂਦਾ ਹਰੀਨੇ।ਤੇਰੇ ਧੁਆਨੇ।ਜਾਰਕਰਤ
ਦਾ ਜਾਰੇ।ਲਿਤੇਲੇਤੇਹੈ।੨।ਓਨ੍ਹੀਣੀ ਉਦਾਸੀਨ ਕੰਤਕਉ ਕੰਤਨੀ।
ਅਮਾਲੀ ਹੇਪਿਆਰੀਸਖੀ।ਭਿਗਣੇ ਕੌਰਣੇ।ਨ ਲੇਖੇ ਲੇਖੇਨਹੀਂਜਾ
ਣੈਹੈ।ਅਥਾਨਿਸਟਲਹੈ।ਕਿਧਰੂਪਤਨ ਦਾਧਸ਼ਾ।ਦਿਸਾ ਭੇਖਦਾ
ਸ੍ਵਾਦਾਪਹਰਨਾ।ਪ੍ਰੀਤੀਹਰੇਕਦੀਲਾਲਾ।ਹਵ ਲਾਲਪਿਆਰਾਰਹਿ
ਆਹੈ।ਅਵੇਸ।ਨਮਸਕਾਰਕਰਦੀਆਂ। ੩।।ਸੀਗਾਰਸਾਧਨਾਰੂਪੀ।
ਆਏਕੋਈਭੀਜੀਗਾਰਾ।ਜੋਧਨਪ੍ਰਤਖ੍ਯਦੇਹਕਾਦਾਮਨੁਖਾਜਨਮਤਪ
ਛੇਦ ਸਮਾਇਰਹਿਆ।ਜਗਤਿਆਹੈ।ਸਦਪਾਏ ਸਦਾਹੀਚਰਣ
ਜਾਸੀਹੈ।ਆਸਾ।ਅੰਦਰਦੀ।ਅਮਨਸਿਬਾਹਰਿਦੀਦਣ

ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਜਾਂ ਕੋ ਗਾਵਦੇ ਹੈ। ਆਪੇ ਆਪ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਕੂ ਆਪ ਪਰਿ ਸ
ਰੂਪ ਮੈ ਦਾ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹਾ ੨। ਕਿਮਨਿ ਹੈ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਗਿਗਾਤੇ ਕੇਸ
ਦਾਸ ਦਾ ਗੁਣ ਗਾਉ। ਪਾਉ ਪਾਵੈਗਾ ੩। ਜਿ ਤੇ ਦਾ ਥੇ ਨਾਈ ਕਰਾ
ਪਾਵਰ ਦਤ ਰੂ ਦਤ ਬਾ ਕਿਤ੍ਰੂਆਈ ਦਿਤੀ ਹੈ ਦਾ ਦੇਕੇ ੪। ਨਥਿਖ
ਅਕਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ਭ ਏਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰਾ ਕੀ ਮਤਿ
ਸਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਮੇ ਪਾਈ। ਅਕਹੋ ਵਿਸ ਕਥ ਅਗੁਣ ਰੂਪ ਤੇ ਪਰਮਲ
ਚੰਦਨ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ। ਵਾਸਨਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਸਾ ਪਰਮਲ ਸਮਰੂਪ
ਚੰਦਨ ਕਾਰਿ ਕੇ ਸੀਤਲ ਭਏ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤਿਆ ਸਫਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਮਿਲੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ। ੮। ਨਥਿਖ ਮਾਣਸਾ ਮੇਲਕੇ
ਹੈ ਅਤਿ ਅਹਿਲਾ ਵੇਦੂ ਦਾ ਪਿ ਅਰਥਾ ਦਾ ਦੁਰਲਭ। ਸਾ ਗੁਰ ਰੂਪ ਹੈ
ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਤੀ ਨਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ। ੧। ਸੋਖਮ ਕਤਿ ਸੋਖਾ
ਇ ਮੁਕਤੀ ਆਨੂੰ ਦਾ ਕੈਦ ਲ ਮੈਖਾ। ਵਡੂ ਹੈ ਸਮੁਹਲ ੧। ੧ਓ ਸਤਿ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਛੰਤ। ਕਾਣੀਆ ਨੂੰ ਬੂੜ੍ਹੀ ਨੇ ਦਿਗਾਣ ਖਰਾਬ ਕਰਿ
ਛਡਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਚ ਕੀ ਬੋਲੀ ਏ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕੇ ਅਧਾ
ਮਰਿ ਕੂੜੀ ਸਾਚਾ ਸਾਚ ਹੀ ਕਮਾਈ ਐ ਉਚਾਰੀਏ ਨਾਮਿ ਰੁਦੋ ਪੂਰ
ਬੁਲੇ ਸਿਖੋ। ਸੁਰਤਿ ਗਿਆਤ ਨਾਹੀ ਹੁੰਦੀ ਅਹੋਰ ਬੋਲ ਬੋਲ ਬੋਲਾ ਨੂੰ
ਬੋਲ ਕੇ ਏਦੈ ਗੋਕਾਈ ਐ ਆਸੁਰੀ ਗਵਾਈ ਕੀ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਭੁਲਾ ਬਰ
ਨਕ ਹੀ ਐ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾ ਅਸੁਰਤਿ ਗਿਆਤ ਸਿਖਰ ਬ੍ਰਹਮਦੀ ਦਾ ਉਪ
ਦੇਸ ਦੀ ਗੁਰਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਲਿਖਾਈ ਐ। ੧। ਕਿਹੁ ਕਥਨਾ ਦੁਖਾਦਾ
ਡੇਗ ਅਗਿਆਨਾ ਦਾ ਦੇਹਾਤ ਮਾਨਾ ਸਾਮਿ ਜੋਦੇ ਪਰਮਾਣਇਆ ਕਾ
ਆਰੀ ਆ ਕਰੀ ਪਤੁਧ ਤੇਰੀ ਡੋ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਆਪ ਜਗਤਾ। ਇਥੇ ਤੇ
ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਸੀਕਾਰਿ ਕੇ ਇਹ ਅਰਦਾਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੈ ਨੇ ਕਰੀ ਹੈ।
੨। ਵਾਰਿ ਖਸਮ ਕਦਾਏ ਸੁਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭ ਸੇ ਸੁਦੇਦਾ ਹੈ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਣ
ਕਮਾਇ ਹੋਇ ਜੋ ਕਿਰਤ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾ ਵਾਰੀਜੇ
ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਖਸਮ ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਸੇ ਸੂਨੂੰ ਕਵਾਏ ਉਚਾਰੇ
ਗਾਈ ਅਸੇ ਸੁ ਕਿਰਤ ਕਰਮਾ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਾ। ਦਾ ਇਹਿ ਕਿਰ
ਤ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਾ। ਆਖਿ ਜੋ ਫਲ ਨੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਅਮੇਰੇ ਹੂੰ ਥੋਰਾ ਦੇਤ
ਹੈ ਏਹ ਸਗਰ੍ਹਾ ਹੀ ਪਾਵਦਾ ਭੁਦਾ ਹੈ। ਦਾ ਨਾ ਆਖਿ ਜੋ ਮਾਖਦੇ ਤਾਂ ਕਰਮ
ਦਾ ਸਗਰ੍ਹਾ ਹੀ ਪਾਵਦਾ ਹੈ। ਸਆਮਿ ਸਆਮੀ ਰੂਪ ਸਭੁ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨਾ
ਤੀ ਮਾਥ ਸਗਰ੍ਹਾ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਨੂੰ ਦ
ਦਦਣਾ ਰੂਗਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪਣੀ ਵਡਾਵਣੇ ਛੁਹੀ ਹੈ ਕੋਸੈ
ਸਭ ਜੀਵ ਨੂੰ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਵਡਾਵਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਗਰ੍ਹਾ ਤੁਲਕਾਏ
ਦਾ ਪਾਵਣਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤਿਸ ਨਾਲ
ਸੋ ਹੁਕਮਾ।

ਪੂਰੇ ਪੂਰਕਿ ਦਿਤੀ ਹੈ॥ ਸੁ॥ ਪ॥ ਦਾ ਸਿਰ ਧੋਤੁ ਰਪੂਰ ਹੋਇ ਗਹਿਆ ਜਾਣਿ
ਆਹੈ॥ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਹਰਿ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਭੋਗਿਆ ਹੈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰ
ਪੇਰੇ ਪੇਰੀ॥ ੫॥੧॥੫੮॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲ ੩॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ੴ
ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪ ਹੀ ਆ ਸਚ ਧੁਨਿ ਤਿਸ ਦੀ ਅਗੁਰਕੇ
ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਨ ਸਚੁ ਹੈ॥ ਅਨਦਿਨ ਸਚੁ ਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਵਡਭਾਗ ਤੀ ਧੰਨ ਹੈ ਧੰਨ ਹੈ॥ ੧॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਦਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ
ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸ॥ ੧॥ ਰ॥ ਸਚੀ ਹੈ ਜੋ ਸਚ ਨਾਮ ਮੇਰੜੀ ਹੈ ਅਤਿ
ਸਕਾਰਿਕੇ ਤਨ ਮਨ ਸਚਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ॥ ੨॥ ਖਿ
ਤੀ ਬਧੀ ਬੂਧਿ ਸਿ ਸਚੁ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਬੀਜਨਾ ਅਸਾਚਾ ਦੁਖ ਪਾਰ ਗੁਣ
ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਲਾਹਾ ਲੈ ਦੇਨ ਸਚੁ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਦਾ ਅਭਰਮ ਕਰਕੇ ਡਾਰਸਿ
ਤਾਕੇ ਕਿ ਦੇਤ ਰਹੇ ਹੋਇ ਹੈ॥ ੩॥ ਸਚੁ ਨਾਮ ਦਾ ਪਾਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਜਾ ਧਨੀ ਕਰ
ਜਪਨਾ ਹੈ ਅਸਿ ਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪੇਨਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਦਾ ਕੰਨਾ ਕਰਕੇ ਸੁਣਨਾ ਕੀ
ਤਾ ਹੈ॥ ਫਿਰ ਸਚੁ ਹਰਿ ਠਾਉ ਦੀ ਟੇਕ ਲਈ ਹੈ ਮਨ ਕਰ ਹਮਨੇ ਦਾ ਸੋਤਾ ਹੈ
ਸਿਲੈ ਨਾਮ ਸੰਮਹਲੀ ਜਗਮਾਸੁ ਬਹੁਤ ਸਤ ਸੀਰ॥ ਦਾ ਸਭੂ ਪਾਈ ਹੈ॥ ਰ
ਅਦਰਿ ਆਉ ਦੇਹੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਲ ਗਾਏ ਜੈ ਹੈ ਅਜਾਦ ਹਿ ਮਰਕੇ ਭੀ
ਜਥੁ ਆਵਹਿ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਹੀ ਉਚਾਰਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈ॥ ਹਇਸੀ ਤੋ ਹਿ
ਰਿਮੋਲਿ ਕਦਾਚਿਤ ਭੀ ਨਹੀ ਜੁਲੀ ਮਹਿ ... ਪਾਈਦੇ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸ
ਤਸੰਗ ਮੇ ਆਗੇ॥ ੫॥ ਅੰਤਰੁ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨ ਸਚਾ ਹੋਇ
ਆਹੈ ਅਥੇਹ ਨਿਸਕਪਟ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਸਚੀ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਲਾਹਿ
ਸਿਫਤੀ ਦੀ ਦਾ ਸਚੇ ਸਿਫਤੀ ਦੀ ਸਿਨਾਇ ਸਨਾਮ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਆਪ
ਛਾਨਾ॥ ਸਚੈ ਬਚ ਸਤਸੰਗ ਮੇ ਸਭੁ ਨਾਮ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਲਾਹਣਾ ਤੁਧੇ
ਧਾਰਿਓ ਸਮਾ ਮੂਰਤ ਮਹੂਰਤ ਸਚ ਸਫਲ ਹੈ॥ ਸਾਖੀ॥ ਏਕ ਸੰਤ ਕਿ
ਸੀ ਦੇਸ ਮੇ ਫਿਰਤੇ ਗਏ ਥੇ ਅਤ ਹਾਕ ਧਰਾ ਪੂ ਲਿਖ ਧੂਆ ਬਾਕਰੀ ਪਰ
ਏਕ ਦਰਖਤ ਆ ਕੇ ਸੀਪੂ ਛਾਰ ਐਸੇ ਦੇਖਣਾ ਦੇਖਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਅ
ਸਚ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਸਚਾ ਸਭ ਆਕਾਰ ਉਨਾ ਦੇ ਸੂ ਰਿਕਾਸ
ਕੁਸੰਗ ਤੁ ਸਫਲ ਹੈ ਦਾ ਉਨਾ ਨੂੰ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰ ਸਚ ਰੂਪ ਹੀ ਹਿ ਦ੍ਰਿਸਆ
ਤਾ ਹੈ॥ ੭॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲੇ ਗੁਰਾ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਗੁਰਾ ਮੇ ਅਠਰਾ ਆਪੇ
ਹਰੀ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਆਪਣੇ ਨਾਲਾ ਦਾ ਨਾਮ ਮੇ ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਨਾਮ
ਮੋ ਰਖਸੀ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੋ॥ ਰਜਾਇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ॥ ੮॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮਨੁ
ਆ ਜੋ ਮਨ ਦਾ ਜੋ ਸਦਾ ਮਨ॥ ਓਹ ਮਨ ਦਾ ਨਗੁ ਹਈ ਦੂਜੀ ਆ ਦਿਸਆ
ਪੇਟੜਿਆ ਪਰਹੀਆ ਹੈ ਆਪਿ ਕਾਈ ਆਪਿ ਕਲਾ॥ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦੁਖਰ
(ਜਾ ..੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਣਾ ਏਹੁ ਗੁਣ ਸਹਜੋਗੀ ਰਦੀ ਜੈ ਉਚਾਰੋ॥
ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀ ਜੋਹੇ ਬਾਣੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦ ਉਪਦੇ

ਸਿਰੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਵਾਲੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੇ ਜਾਇ ਇਕਿਓ ਇਸ ਕਾ ਕਿਆ ਦਸ ਜਾਇ
ਗਾ ਅੰਤ ਕੋ ਹੁਆ ਦਨ ਰੋਵੈਗੀ ਗਾ॥ ਅਥੇਹ ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਵਕੇ ਸਾਥ ਅ
ਭੇਦਤਾ ਰੂਪੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਜੀਵ ਸੀ ਕਾਕਰਤ
ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੇ ਅਮਕੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ਹੈ ਅ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਦੀ
ਆ ਸੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਵਕੇ ਸਾਥ ਕਿਆ ਜੋਰ ਜਾਇ ਗਾ ਅਤਿਹੁ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਦੁਖ ਨੂੰ ਪਾਇਕੇ ਰੋਵੈਗੀ ਗਾ॥ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖ
ਦਾ ਦੁਖ ਦੇਇ ਸੋ ਸਹਣਾ ਸਹਾਰਨਾ ਕਰ ਅ ਮਨ ਹਿ ਕਹਣਾ ਮਨ ਕੂਕ
ਹਣਾ ਕਰ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾਹੇ ਬਿਲਲਾਈਐ ਦਨੇ ਜੋ ਕੂਕਾਣ
ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਹਿ ਹੈ ਸਾਥ ਬੋਦੇ ਕਰ॥ ਤਾਂਤੇ ਆਖਿ ਨਾਹੀ ਵਾਦਨਾ ਅ ਪੁਤੁ
ਗਾ ਕਰਕੇ ਵਾਦਨਾ ਗਦਾਦਨਾ ਨਾਹੀ ਕਰ॥ ਅਥੇਹ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇ ਨਸ
ਮੰਕਰ ਜਾਨਾ॥੩॥ ਸਚੁ ਸਿਰੀਆ ਨਦਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਕਉਤੁ
ਦੁਖ ਨੂੰ ਮਿਠਾ ਸੁਖ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਪੂਰਜੋ ਦਾਨੇ ਆਦੇਗਾ ਨਾਮ ਤੁਲਿ
ਨ ਨਸਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਤੁਲਿ ਤੋਲੀਐ ਤਾਂ ਨਹੀ ਸਮ ਸਰੁ ਹੈ ਤਾਂ ਦਨੀਨ
ਸਮਸਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਤੁਲਿ ਨਹੀ॥ ਸਾਖੀ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਜਬ ਪਨੀਨੇ ਕਰਾ
ਕਾਲਾ ਮੈ ਨਾਮਦੇ ਤੁਲ ਨਹੀ॥ ਕਿਰ ਕਰੋ॥ ਜੋ ਭਗਤ ਮਾਲ ਮੇ ਲਿਖੀ ਹੈ॥
ਕਿਛੁ ਪਾਪ ਪਾਰ ਥਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ॥ ਜੋ ਭਗਤ ਮਾਲ ਮੇ ਯਾਰਿਆ ਦੇਹੀ ਕਰੇ ਕਿਸ
ਕਰਮ ਹੈ ਅਪਾਰ ਕਿ ਦੇ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇ ਲਿਖੇ ਜਾਹੇ ਆਥਾ ਜੋ ਤਮਨੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਜਾਇਕੇ ਨਾਮ
ਦੇ ਲੈ ਦਕਰ ਮਾਲਿਖੇ ਜਾਹੇ ਆਥਾ ਜੋ ਤਮਨੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਜਾਇਕੇ ਨਾਮ
ਜਪਨਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਦੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੋਈ ਜਪੈ ਜੋ ਜਪ ਆਪਣਿ ਆਹੋਇ
ਚਾਲੀ ਬਿਗੋਏ ਤਾ ਹਿਰ ਅਨਤ ਨਕੇ ਮਰ ਹੋਇਆ॥੬॥੧॥ ਮ:੧॥ ਸ
ਚਾਲੀ ਬਿਗੋਏ ਤਾ ਹਿਰ ਅਨਤ ਨਕੇ ਉਪਾਈਐ ਉਪਾਈ ਹੈ॥ ਉਪਾਇਕੇ ਆਪਹੀ
ਭੁਲਾਈ॥ ਆਪਹੀ ਤੈਨੇ ਉਪਾਈਐ ਤਿਖਿਆ ਨੂੰ ਦਾਸਾਨੂੰ ਭੁਦਾਈ ਆਭੁਦ
ਜੋ ਦੇਸ ਦੇ ਦਾ ਰਖਾਲੀ ਰੁਖੇ ਤਿਖਿਆ ਨੂੰ ਦਾ ਸੁਕ ਨੂੰ ਭੁਦਾਈ ਆਭੁਦ
ਉਦਾਹੈ॥ ਸੀਤਾ ਅਜੀਵ ਦੇਤੇ ਇਸ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਭੁਲਾਨ ਭੁਲਾਇ
ਆਹੈ ਆਪਨੇ ਆਪਨਾ ਜੋ ਤਾਮਿ ਤਦੇ ਸੋ॥੧॥ ਕੋਣੁ ਹਟਾ ਲਗਾ
ਹੈ ਅਮਾਣ ਨੂੰ ਦੇਸੇ ਗਾਵਨਿ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਸਰਿ ਸਪਾ ਤ੍ਰਿਅ ਨਿਰਸੁ
ਜਾਨਤੇ ਰੇਕੋ॥ ਸਾਰਿ ਸੁਪਾਤ੍ਰਿ ਸੰਦੂ ਅਨਾਰ ਸੁਜਾਨ ਚਤੁਰਾ ਅਹਿਲ
ਸੰਦੂ ਦੇ ਬਨਾਰਥਾ ਅਪ੍ਰ ਮਰਖ ਮਨ ਕਰ ਅ ਸੁਰਾਪ ਪਾਣੀ ਕਰਿਕੇ
ਮੂਲੇ ਮਰੀ ਨੂੰ ਦਾ ਕਦਾ ਚੇਤ ਭੁੱਲੀ ਅਇਰਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇ
ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣੈ ਹੀ ਹੈ॥ ਅਥੇਹ ਮਰ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ॥ ਤਾਤੇ
ਗਾਦ ਪਤ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਲ ਲਗੇ ਉਤੇ ਗਾਦ ਪਤ ਸਹਾਦ ਹੈ॥ ਥਾਣੀ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਦੇ ਦਰਪਾ॥ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਸਾਉ ਸੁਆਦ ਤਿਨਾ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਲੀਆ ਨਿਤ ਉਨਾ ਦਾ ਜਸੁ ਜਾਇ ਇਕੁ ਕਰਮ ਛੋਡ ਕਰਮਧੁ
ਰਮ ਸੋ ਜਮਾਉ ਕਭੀ ਸਫਲ ਨਹੀ ਹੋਇ ਹੈ ਜਾਸਿ ਜਦ ਤਲਕਾਇ
ਕਦੇ ਪਛਾਨੀ ਨਹੀ ਹੋਈਐ॥੩॥ ਨਾਵੈ ਨਾਮ ਤੇ ਰਾਜ ਹੁਕਮ॥

ਏਹੁ ਏਹਾ ਚਾਕਰ ਦਾਸਾ । ਜਿਹੜੇ ਸਚ ਦਾਸੀ ਦ ਸਚਜੁ ਚਮੈਜੋ ਏ ਸਮਾਵਦੇ
ਸਮਾਵਦੇ ਤਾਹੈ । ਦੂਸਮਨ ਕਮਾਣਰੇ ਤੁਦੁਖਨ ਦੁਖਾਕੇ ਦਾਤੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ । ਦ ਸੀਰ
ਸਨ ਦੂਖਪਾ ਨਾਦ ਏ ਨਾਮ ਤੇ ॥੪॥ ਜੁਗਹੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਜੁਗੀ ਤਾਰੇ ਜੁਗਾਂ ਕੇ ਅੰਤ
ਰਿਜੋ ਹੈ । ਮੁਰਾਰੇ ਮੁਰਾਰੀ । ਤਾਸਿ ਤਦੇ ਸਾਧਾਰ ਜਾਪਹਿ ਜਾਸ ਜਦੋਗਾ ਚੁ
ਕਾਵਦੇ ਚੁਕਾਵਹਿ । ਗੁਰਪਸਾਦੀ ਹੇ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਲੇ । ਸਮਹ ਸਮਧੁਤੇ
ਉਧਾਰੇ ਰਖ ਲੇਵਦਾ ॥੫॥ ਦਿਤੁ ਹੇ ਦ ਤੇ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਜਾਣਦਿ ਦਾਸਾ
ਚ ਨਾਮ ਨੂੰ । ਤਾਸਿ ਤਦੇ ਜਸ ਜਦੋਗਾ ਦੂਖ ਭੂਖ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੁਖਾ ਤਿਖਾ ਸਿਸਾ
ਗਿਸੇ ਕੀ ਏ ਹੈ ਆਪਤੇ ਨੇ ਸਹਸਾ ਏਹੁ ਚੁਕਾਵਦੇ ਜਾਂ ਏਹ ਸਹਸਾ ਚੁਕਾਵਦਾ
ਤਾਂ ਚੁਕ ਗਿਹੈ ॥੬॥ ਅਬ ਬਾਰ੍ਹਿਸ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵਰਣਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ । ਏਕੇ ਮੁੰਧ ਲੋਇਣ
ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅਤੀ ਸਾਲੂ ਮੁੰਧੁ ਤੇਰੇ ਦੇਤੁ ਦੇਵਣੀ ਹੈਂ । ਅਜੇਹੇ ਨਾਕ ਵਾਲਾ ਹੈ ।
ਬਾਂਕ ਵਾਲ ਹੈ । ਕਿਤੇ ਨਵਤ ਸੁਧ ਤੇਰੀ ਕਾਏ ਆਰੇ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਢਾਲ ਸਾਦੇ
ਸੋਨੇ ਕੀ ਢਾਲੀ ਹੈ ਏਹੇ ਦ ਢੋਲ ਤਰਾ ਤੇਰੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ । ਦ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਤੇਰੀ
ਢਾਲ ਹੈ । ਸੋਵਨ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਦ ਸੁਧੁ ਏ ਨਵ ਵਾਲੀ ਤੇਰੀ ਢਾਲਾ ਢਾਲ ਏਹ
ਕ੍ਰਿਸਨੂ ਮਾਲਾ ਏ ਜੈ ਤੀ ਮਾਲਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ । ਸਹੇਲੀ ਹੋ ਹੇ ਸਖੀ ਹੈ । ਸਹੇਲੀ
ਹੋ ਹੇ ਨਾਰੀਓ ਦ ਹੇ ਸਹਲਵਾਲੀਓ । ਪਨਭੁਮ ਹੇ ਸਹੇਸਾ ਯਰਾ ਯਰਾ ਹੇਸ
ਨੈ ਹੇ ਸਾਅਸਿਤਾ ਨੂੰ ਸਿ ਤਜਾਂਣੇ ਗੇ ਅਧਰਾ ਨੂੰ ਧਰਾ ਅਪਖੰਡੀ ਆਨੂੰ ਪਖੰਡੀ
ਜਾਂਣੋਗੇ । ਦ ਧਰਾ ਸੋਜੇ ਧਰਾ ਹੈ ਰਹੇ ਸਾਤੇ ਹਸਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ । ਸਾਖੀ ਸਦ
ਰੀਕੀ ਜਾਵਨੀ । ਲਹੈ ਮਨ ਕੀ ਜਾਲਾ ਅਹੁ ਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪਾਪਾ ਧੂਪਾ ਜੋਸਾ
ਲਭੀ ਲਹਿ ਜਾਇਗਾ । ਦ ਜਾਲ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧੂਪ ਲੀਲਾ ॥੭॥ ਚਾਲ ਪਧਰਾ
ਜੇਹੜੀ ਚਾਲ ਹੈ । ਮਧਰਾ ੜੀ ਮਿਠੀ । ਕੂਕਕ ਬੋਲਣਾ ਤੇਰਾ ਕੋਕਿਲਾ ਕੋਇ
ਲਵਤ ਹੈ । ਤਰਲ ਚੰਚਲ ਚੜੀ ਹੈ ਤੇਰੀ । ਬਾਣੀ ਬਾਈ ਹੈ ਤੇਨਾ ਇਛ
ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਏ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਏ । ਦ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਕੀ
ਇਛਾ ਤੂ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸਾਰੰਗ ਹਾਥੀ । ਜਿਮ ਚਾਹੇ ਮਨੁ ਮਾਤਾ ਆਪਣਾ
ਪੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਾਥੀ ਜਿਸੇ ਸੰਧੂਰੇ ਮਸਤਕ ਗਰਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸੇ
ਤੁਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੋ ਏ ਰਹਹੇ । ਸੰਧੂਰੇ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਟਿਕੇ ਸੇ
ਮਸਤਕ ਮੋਹਾਈ ਤੇ ਹੈ । ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਭੀ ਆਪਣੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਟਿਕੇ ਆਪ
ਹੀ ਲਾਵਤੇ ਹੋ । ਦ ਆਪਕੇ ਭੁਗਤ ਆਪ ਨੂੰ ਟਿਕੇ ਲਾ ਦਿ ਚਕ ਆਏ
ਕਲਾਵਤੇ ਹੋ । ਸ੍ਰੀ ਲਖਮੀ ਦਾ ਰਾਧਾ ਕਾ ਦ ਹੁਕਮ ਹੀ ਸੋਭੀ ਤੇਰੇ ਗਮਾਤੇ ਸ
ਸਤੇ ਏ ਹੈ ਏਹੀ । ਉਦਕ ਰੀਗਾਵਦਾ ਹੀ ਧਾਵਣੀ ਤੇਰੀ ਭੀ ਰੀਗਾ ਜੀਕੇ
ਉਦਕ ਜਲ ਦ ਸਮੁਧ ਹੈ । ਧਿਰ ਦੇਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ਗਊ ਸਾਹਿਬ ॥੮॥੨॥
ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਛੰਤ ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੁਈਏ ਹੇ ਆਪ
ਮਾਰੀ । ਰਤੀਏ ਜੋ ਸੋ ਨਾਰੇ ਨਾਰ ਹੈ । ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਦ ਵਾਰੇ ਮੁਈਏ ਹੇ ਆਪ
ਮਾਰੀ । ਰਤੀਏ ਜੋ ਸੋ ਪਿਰ ਨਾਲ ਦੇ ਰਾਣੀ ਪਿਆਰੇ ਪਿਆਰੇ ਲਾਏ ਕਾਰ

ਪਿਰਰਾਵੈਹੈ॥ਅਸਚੈਕਾਇਕਾਗਕੈਪਿਆਰੀਹੋਈਹੈਸੋਕੈਤਿਨੇਸਦਾਰੀਹੈ
ਅਤਿਸਨੇਗਰਿਗਰਿਨਾਮਸਿਓਰੀਨੇਹੁਰਚਾਇਆਹੈ॥ਆਪਗਦਾਇਆ
ਛੋਦਾਗੁਰਕੇਸਬਦਿਨੂੰਰਿਦੈਸਮਾਣਇਆਤੇਆਪਗਵਾਇਆਤੂੰਪੁ
ਪਾਇਆ॥ਸਾਧਨੈਜੋਨਾਰੀਸਬਦਿਕਰਿਸੁਹਾਵੀਹੋਈਹੈਤੇਪ੍ਰੇਮਕਸਾਈ
ਪ੍ਰੇਮਦੀਕਸਅੰਆਈਹੈ॥ਅਸਾਂਤਾਰਿਜਿਸਦੇਪਿਆਰੀਪ੍ਰੀਤਹੈ॥ਪਿਰੁ
ਸੰਗੁਨੇਆਪਣੇਦਿਖੋ॥ਕੇਤੀ ਜੇਤੀ ਸਾਚੇਸਾਹਿਗਾਰਨੇਸਦਾਰੀਹੈ॥੧॥ਦਿ
ਤੜੀਏ ਤਾਈਵਾਲੀਏ॥ਹਦੂਰੇ ਸਮੀਪ॥ਗਮਹੇਭਾਈ॥ਮਈਏ ਹੇਪਿਆ
ਰੀ॥ਛੋੜ ਪਿਰਿਰਅਰਦੈਰਹੇਆਭਰਪੂਰੇਤਿਨਾਜਾਣਿਆਹੈ॥ਜਗਰਾਜੁ
ਗਾਜੁਰਮਜਾਤਾਹੈਤਿਨਾਨੇ॥ਧਨਿਜੋਨਾਰੀ ਚਾਲੀ ਓਕਾਰਰਹਤ
ਤਹੈ॥ਭੋਲੀ ਸਿਆਰਦੀਆਰ ਤਰਾਈ॥ਆਰਹਤਾਹੈਸੋ ਸਹਜ ਸਹਜੇਹੀ
ਪਿਰੀਕਰਾਵੈਹੈ ਕਾ ਭੋਗਤੀਹੈਤਿਸਕੇਅਨੇਦਨੂੰਕਿਸੁ ਥਿਯਾਤ ਟਲ
ਪਰਦਾਤਾ॥ਜੋਤਿਸਨਾਮਲਿਆ॥ਸਚਾਇਦਿ ਉਪਦੇਸਨੂੰ ਸਭਾਖਿਆ॥ਸੋਇ
ਭਾਖਿਆਕਾਰਿਜੋਨਾਉਚਾਰਿਆਹੈਸੋਗਰਿਰੂਪੀਸਰਿਮੇਰਹੀਭਰਪੂ
ਰੇਅਰੈਦਹੋਇਰਹੀਹੈ॥ਸਚਦੇ ਸਬਦਦੇਦਾਨਾਮਹੈਦਾਪੂਹਮਦੇਜੋਰਹੈ
ਹਦੂਰੇ ਸਮੀਅਰਹਹੈ॥੨॥ਸੋਹਾਗਣੀਆਨੀ ਮਾਈਏ ਹੇਪਿਆਰੀ॥ਆਪ
ਆਪਾਵਾਦ॥ਨਿਤਨਾਰਿਗਿਪ੍ਰੇਮਸੇਉ ਸਹਤ ਰਲੀਆ ਖੁਸੀਆਮਾਣੈ
ਹੈ॥ਸਦਾਰੰਗਿਰਾਤੀ ਛੋਡ ਜੋਅਨਾਦੋਨਾਮਦਖਾਣੇਹੈਸੋਸਦਾਰੰਗਿਪ੍ਰੇ
ਮਰਾਤੀਹੈ॥ਅਸਹਜੇਮਾਤੀ ਮ ਸਤਰਈਹੈ॥ ਸਾਖੀ॥ ਛੋਡਾਕਾਰਨਾਇ
ਨੀਕੇਪ੍ਰੇਮਕੀਬਾਤਜਾਣਇਕਾਪੇਕਹੀਆਰਗਜਾਤਅਕੇਲਗਾਨੇਰਸਨ
ਉਚਾਰੇ॥ਤਾਲਸਿ ਦੇਰੀ॥ਪ੍ਰਿਖਰੀਝਅਬਰਤਹਨਾਰੇ॥ਰੀਪਨਾਰਿਅ
ਸਾਰਗੀਰਗਦਰਾਦਆਦੇਸ॥ਜਮਬਾਪੁਪੰਛਤੇਦੂਰਅਮਅਧਰਸੋਨਹਿ
ਲੇਸੀ॥ਭਗਦਨਰੀਤਅਨੁਗਰਾਕੀਸਿਤਸਾਖਮੇਲੀਸਰਪਕਾਰਣਾਇ
ਨੀਕੇਪ੍ਰੇਮਕੀਬਾਤਜਾਣਇਕੋਪੇਕਹੀਅ੧੨੭॥ਭਰਾਤਮਾਮੇਲਿਖੀਹੈ॥
ਭਾਗੀਹੈਜਿਸਦੇ॥ਲਾਗੀ॥ਨਾਮਦਿਖੋ॥ਸਭਾਇਆ ਸਖਾਇਆਹੈ ਦਾਸੇ
ਭਾਇਆਹੈ॥ਗਾਤੁਹੈ॥ਸਚੇਨਾਮਦਾਦਾਗਣਾ॥੩॥ਭਾਇਅਨਸਾਰ
ਦਨਾਦਾਹਿਮਾਨਹਿ॥ਅਪਰ ਸਰੂਪਮੋ॥ਸਚਗੁਰਉਪਦੇਸਨਾਦਾ
ਹੇਉਚਾਰੇਪਸੇ ਨਾਰੀਹੈ॥ਰਲੀਆ ਅਨੰਦੀਹੈ॥ ਜੋਚਰਬਾਲਾ ਪ੍ਰ
ਸੇਘਰਦਾਲਾਹੈ॥ਅਨਦਿਨੋਤਿਸਕੈਤਨੇਸਦਾਰੀ ਦਰਦਾਸੋ
ਰੈਅਨੇਦਪਾਇਆਹੈ॥ਸਤਾਕਿਕੇਭਾਗਕਰਿਕੇ॥ਅਸਚੇਸਬਦਿਕਰਿ
ਕੇਸੁਹਾਵੇਹੈਸੋ॥ਰੰਗਿਪ੍ਰੇਮਦਿਖੋ॥ ਛੰਤੁ॥੧॥ਮ:੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜੇ
ਸੰਤਪੁਰਖਾਕਾ॥ਅਸੇਹੇਭਾਈ॥ਜੋ ਲਾਹਾਲਾਭਰੂਪ॥ਗਾਵੀਜੈ ਗਾਵੀ
ਸੋ॥ਸੀਗਾਵਕਰਦੇਨੌ॥ਦਿਕਹਹਿ॥ਤੁਸਾਡਾਦੇਨੇ॥ਤਾਂਆਪੇਆਪ॥ਅ
ਹੈਆਪਨੂੰ ਗਾ॥ਗਰਮਤਿਪਾਈਜਾਂਤਾਂ ਵਡੀਵਡਿਆਈਹੋਈ
ਹੈਦਾਗਰਮਤਿਕਰਿਕੇਵਡੀਵਡਿਆਈਪਾਈਹੈ॥ਸਚੇਸੁਖਦਾਕਰਿ
ਕੇਨਾਮਰਸਨੂੰ ਪੀਜੈ ਪਾਨਕਰਦੇਨਾ॥ ਹਮਕਰਦੇਹਾਂ ਕੀਜੈ ਕਰਦੇਨਾ॥੧॥

ਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਰੂਪੀ। ਜੁਆਈ ਸਿਤਕਹਿਆ ਦਾ ਜਪਕੇ ਪਿਰ
ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਸੋਪੇ ਮੁਰੂਪਾਂ। ਪਰਥਾਇ ਇਜਸਧ ਧਕਰਾ ਦਾ ਪਰਾਪ
ਤਮਜੋਹੋ। ਧਨਖੇਤੀ ਵਾਪਾਰ। ਧਨ ਏਹੁ ਖੇਤੀ ਅਧਨ ਏਹ ਵਾਪਾਰ ਹੈ
ਧਿਆਏ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਅਗਰਾਤੇ ਤਤੀ ਮਖ ਕਾ ਕਾਣੀ ਉਰ ਧਾਰ ਕੈ ਮੀਠ
ਮੋਟ ਇਸ ਣਈ। ਗੁਰਸਾ ਰੂਪੀ। ਬੀਜਿ ਈਧਜੇ ਆਹੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੋ ਸਚੇ ਗੁਰ
ਕੇ ਸਧਾ ਦੇਕਾਰਿਕੇ ਸੁਕਾਏ ਮਾਨ ਭੁਏ ਹੈ। ੨। ਹਰਿ ਰੂਪੀ। ਮਹੀ ਰਤੀ
ਭਾਗੀ ਭਾਗਾ ਦੀ ਹੈ ਰਾਮ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਪਧਾਰਿ ਰਿਦੇ ਮੇਦਾ ਸਰੂਪ ਮੋ ਆਦਿ ਵਿਖੇ
ਬੈਰਾਗੀ ਮਹੋਏ ਆਹੋ। ਮੁਖਿ ਹੈ ਭਾਗੀ ਭਾਗਾ। ਮਨ ਵਿਚ ਬੈਰਾਗੀ
ਮਭਏ ਤਾ। ਬੀਚਾਰੀ ਬੀਚਾਰ ਕਾਰਿਕੇ। ਬਿਉਗੇ ਤਾਹੇ ਅਚੁਰ ਜੋ ਹੈ ਤੇ
ਨਾ। ਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਾ ਸੁਹਾਗੀ ਅਨਿਦ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਗੁਰੁ ਉਕੇ ਜਨ। ਹਰੀ
ਗਾ ਤੋ ਹਰਿ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਗੋ ਭਾਕਾਰਿਕੇ। ੩। ਹੁਕਮੇ। ਮੰਨਹੁ ਮੇਰੇ। ਹੁਕਮੇ
ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨਨ ਕਾਰਿਕੇ ਵਡਿਆਈ ਆਹੋ ਤੀ ਆਹੇ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ।
ਦਾ ਮੀਠੇ ਮਨ ਨੂੰ। ਹੁਕਮੇ ਹੁਕਮ ਨੇ ਰਹਰੀ ਦੇ ਮੇ ਲਮੈ ਮਿਲਾਏਦੇ ਤਾ ਹੈ।
ਮਿਲਾਈ ਬੁਧੀ ਸਹਜਿ ਸਰੂਪ ਮੇਕ ਸਹਜੇ ਹੀ। ਅਪਾਰ। ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਗਾਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਸਗੀ ਆਪ ਆਪਾਰ ਦਾ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਬੁਧੀ।
ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹੁਕਮੇ ਏਕਮ ਕਾਰਿਕੇ ਓਹ ਨਰ ਸਮਾਈ ਸਮਾਇਆ
ਆਹੈ ਹਰੀ ਮੇ। ੪। ੩॥ ਮ: ੩॥ ਜੀਉ ਹੇ ਭਾਈ। ਪਰ ਸਰੂਪ ਮੇ। ਧੇ
ਨਿਤਰਾ। ਜਮਕਾਲ ਕਰਨੇ ਦਾ ਲਾ … ਜਾਲ ਜਮ ਜਮਕਾਲ ਕਰਨੇ ਦਾ
ਜਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜੋਹਿ ਤਨਾ ਲਾਏ … ਜਾਣ ਤੇ ਰਹਾਏ ਰਹਜਾਤਾ ਹੈ ਮੁਖਿ
ਤਾ ਕਾਰਿਕੇ ਮੇ … ਲਈ ਹੈ ਜਮਕਾਲ ਕੋ। ੧। ਨਿਧਾਨ ਖਜਾਨਾ ਹੈ
ਵਸਤੁ ਆਤਮ ਦਾ ਹੋਰ ਕਸਤੁ ਗਾਰਾਰਮੁਖ ਗਾਰੂ ਜੋ ਮੁਖ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਨਦਰ
ਕਰਨਿਹਾਲਾ। ਦ ਗਾਰਮੁਖ ਦੀ ਨਦਰ ਕਾਰਿ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੋ
ਦਾਰਥ ਕੁਦੇ ਸੋ ਰੂ ਚਤੁਰ। ਸਖਾਈ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤੇ ਸਨਿ ਜਾਕਾ ਪ੍ਰਭਾਉ
ਹੈ ਬੁਧੀ ਤਿਨਾ ਦੀਆ। ੨। ਜਾਨਿ ਰਿਦੇ ਨਪਾਰ ਦਾ ਪਾਰਨ ਅਪਾਰ ਅਪ
ਰ ਧਾਰ ਰਿਆ ਹੈ। ਨਾਮ ਨਾਮ ਕਾਰਿਕੇ ਹਰੀ ਰੂਪੀ। ਦਿਖਿ ਮੇਦ ਕਾਰਿਕੇ ਮੈ ਤੁ
ਮੈ ਤ ਪਤ੍ਰ ਰੁਦੇ ਹੈ ਦਾ ਮੈਤਾ ਪਤ ਰੀਰਾਹੇ ਦੋ ਨੂੰ ਮੈ ਕੁਦ ਕਾਰਿਕੇ। ਆਹੇ ਕੇ
ਸਾਰੋ ਮੇਰ ਤੋ ਹੈ। ਆਧਿਕਾਈ ਅਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਣੇ ਹੈ। ਦਸਵਾਂ
ਮੈ ਤ੍ਰਮੇ ਸਮਾਹੇ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਸਾਰੋ ਦੇਖਰਤੇ ਆਧਿਕਾਈ। ਵਡ
ਧੁ ਵਾਈ ਹੈ ਜੋ ਨਾਕੇ ਤਿਨਾ ਗਾਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਗੁ। ਤਿਨ ਦਾ ਮਹਾਤਮ
ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ੩। ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ। ਬੈਰਾਗੀ ਵੈਰਕਤ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਰਾ
ਮ ਹੇ ਭਾਈ। ਅਪਾਜੇ ਨਾ। ਗੜ੍ਹੀ ਗ੍ਰਹਸਥ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਾਰੀਤ੍ਰ
ਨਾ ਕਾਮਾਈ ਨਾਰੀ। ਪਿਤ ਕੋਈ ਹੈ। ਮਾਣਿਆ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ
ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦਾ ਛੋਡ ਤਿਨ ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਾਰਿਕੇ ਮਾਇਆ … ਆਰੀ ਕੀਤੀ
ਹੈ। ਸੁਕਾਰੋ ਹੈ। ੪। ੩॥ ਮ: ੩॥ ਰਤਨ ਦੇ ਰਾਗਾ … ਦੀਆ ਸੋਨਾ …

ਲਾਹਾ ਲਾਵੈ ਲਾਭ ਕਾਟਿ ਚੋਲਾ ਭ੍ਰਾ। ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਈ ਰਮੇ ਗੁਣ
ਮਾਹਿ ਮਿਲਨੇ ਕਰਿਕੇ ਗੁਣੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇ ਸਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਾ ਗੁਣ ਕਰਿ
ਕੇ ਗੁਣੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਭਾਵ। ਲਾਹਾ ਲਾ[illegible] ਕੁਲੈ ਦੇ ਚੌਰ ਗਾਤੇ
ਦਾ ਸੈਸਾਰੇ ਸਿਸਾਰ ਮਾਹਿ। ਅਧਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਲਿਖਿਆ ਹੈ ਦ ਅਸਰੇ ਭ
ਵੇ ਹੈ। ਲਾਭ ਦਾ ਲਾ ਹੈ।੧।। ਦਾਧੁਰਾਰਾਮ ਮਾਹਿ ਭਾਈ ਦਾ ਪਗਮ [illegible]
ਇਆ ਦਿ ਪੂਰੁ ਧੀਮ ਜਾਸਾਰੂ [illegible] ਦਿਦੇ [illegible] ਪਿਆਰੇ ਪਿਆ
ਰਕਿਦੇ।੨।। ਅਤਿ ਦੇਲਾ ਦੇਰਧਾ ਰਮੋ। ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ। ਗਹਤੇ। ਆਹਿ
ਦੇਲੇ ਭੂਤੇ ਅਤੂ ਨਰਕਮੇ ਦ ਮੂਨਾਮੇ। ਅਰਾਧ ਮਨਕਰ ਅਗਿਆਰ
ਧਾਣੀ ਕਾ। ਮੁਖ ਭਾਕਰਿਕੇ। ਧੀਖਿ ਅਭੂਧਾ [illegible] ਹੈ ਦੇ ਨਾ।੩।।
ਹਿਰਦ ਪਾਸੋ। ਦਾਤੂ ਆਈ ਇਦੂ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ। ਦਰੀ ਅਮ ਸੁਰਮਾ
ਟਸੀ ਕਾਇਰੂ ਹੈ। ਆਪਣੇ। ਬ੍ਰਿਧਾਨ [illegible] ਦਾਤਾ। ਸੋਈ [illegible]
ਨਾਮਦ ਸੁਖਸਾਰ ਭਾਹੈ। ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ। ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ। ਨਾਈ ਜਾ
ਦਾ।੪।।੬।। ਮ:੩।। ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮੈ ਅਦਿਸੀ ਹੈ। ਅਟਰਾ ਦਨਾ ਹੈ ਦਾਧਾ
ਰਾ ਦਪਾਰਦਾ ਦਿਪਾਰਿਦ੍ਰ ਲਾਗੀ ਹੈ ਧਾਣੀ ਕਰਿਕੇ। ਸਚਨਾਮ ਨੂੰ ਦੀਚਾਰ
ਦੂਆਰਕੇ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦੇ ਦਪਾਰ ਦੂਆਰਾ ਜੋ ਹਰ [illegible] ਨਾਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰ ਤੇ ਹੈ
ਦੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ।੧।। ਆਇਆ ਰੂਪੀ ਮੈ ਲਹੈ ਅਮਾਇਆ ਸੇਲ
ਦੇਨਾ ਦੂਜੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਭੁਰੀ ਦੀ ਹੈ। [illegible] ਹੈ ਗੁਣਾ ਰਾਜੇ [illegible]
[illegible] ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ ਨਾ ਅੰਤਾਰ ਸਿਰ ਦੇ [illegible] ਰੂਪੀ ਅ
ਧਾਹੋਦੇ ਪ੍ਰਿ ਮਕਰਾ। [illegible] ਮਧ ਦੂਰਕਰਿਕੇ [illegible]
ਮ੍ਰਿਤਨਾਮ ਦ [illegible] ਲਾਗੇ ਹੈ ਅਸ
ਦੇ ਪ੍ਰਿ [illegible] ਰੂਪੀ ਦਾਸੀ [illegible] ।੨।। ਮੇਰ ਰੂਪੀ ਦ
ਹੀਰ ਸਨਾਕ ਰਿਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ [illegible] ਬੁਧੀ ਕੀ ਸਮਾਈ
[illegible] ਕਰਦੇ ਨਾ।੩।। ਦੂਜਾ [illegible] ਹੈ ਆ
ਹੈ ਦੈਰਗੀ। ਮਿਰਚੋ ਗੁਣ ਦੇ [illegible] ਰਕਰੇ ਜਾਦੇ ਰੋ। [illegible] ਕਹੁ ਕਾਣ
ਪੇ ਸੇਨਾ ਨੂੰ ਗੁਰਾ ਦੂਆਰੇ ਮੇਲੇ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੈ। [illegible] ਸਿਸਾਰ।
[illegible] ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਕੂ ਮੇਲਿਆ [illegible] ਕਰਮ [illegible]
[illegible]।੪।।੭।। ਮ:੩।। ਸਾਚੁ ਰਮਕਾਰਿ [illegible] ਸਹਜ ਪਦ ਮੇ
[illegible] ਸਹਜੇ [illegible] ਮਾਤੇ ਹੈ। [illegible] ਸਹਜੇ [illegible]
ਸਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਜਾਇਆ [illegible] ਬਾਣੀ ਕਾ। ਤਾਂ ਹੋ ਆਮ
[illegible] ਬੁਧੀ ਵਿਸੇ
[illegible]।੧।। ਬਿਰਲੇ ਸਦਾ ਪੁਣਾਹੋ। [illegible] ਕਾਰਿ ਦੇਖੇ ਪਾਲਨਾਕਰ
ਪਲਚਾਈ [illegible] ਕਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ [illegible]।੨।। [illegible] ਦੁਖਾਤੇ ਦ
[illegible] ਤਪਿ [illegible] ਦਾ ਪੂਰਮਾ ਹਰਿ ਰੂਪ ਗੁਰਾ
ਸਿਸਾਰ [illegible] ਸਿਸਾਰ [illegible] ਦ ਸੰਤ ਦਾ [illegible] ਹਰਿ ਰੂਪ ਗੁਰਾ
ਦੀ।੩।। ਰੂਪ ਜੋ ਉਤਮ ਹੈ [illegible] ਕੋਈ ਉਤਮ ਨਹੀ। ਅਦਰਨ ਲਾਈ

ਤਿਨਾ ਅਦਰ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਈ ॥ ਸੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ
ਦਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈ ਜੋ ਜਨ ਸਦਾ ਸਾਚ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦ ਨੂੰ ਸੁਣਿ
ਖਿਮਾ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ਘਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਨਿਜ ਘਰ ਸਰੂਪ ॥ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਦੇਉ ਦਿਵਾਈ ਜਪੁ ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ਦਿਆਈ ਦੇਈ ਹੈ ਤ
ਰ ਮਹਲ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ਸਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ਸਭੁ ਸਾਈ ਅਸਾਈ ਸਤਿ ਪਰਵ
ਣੁ ਹੈ ਸੋ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਛੰਤ ॥ ੧ਓ ਸ
ਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਰੇ ਸੰਤੋਖ ਨ ਜਾਣਨਾ
ਭਾਗੀ ਭਾਗਾ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਸੇ ਦਾਹੁ ਸੇ ਦਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਸਿਰਸੇ ਸਹ ਤਰ ਸਦੇ ॥
ਜਸੇ ਮੇ ਹਰਿ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥ ਦਿਰਗਾਸੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਨ ਹੋਇ ਜਾ ਨਾਮ ਕੀ
ਦਾ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਦੁਖਿ ਜਨ ਮਮ ਰਨਦਾ ॥ ਹਰਿ ਦਿਖੈ ਸਦਾ ਜੀ ॥ ਸੁਖ ਸਤਿ
ਗੁਰਦੇਵ ਮਨ ਪੂਰਸੇ ਸੁਖ ਮਨ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਪਰਸੇ
ਸੋ ॥ ੨ ॥ ਸਰੋਗ ਲਿਗ ਜੂਰਿਹਾਂ ॥ ਅਤਿ ਅਜਬੂ ਨੂੰ ਭੀ ਕਾਟ ਕੇ ਦੇਵ
ਸਾਖੀ ॥ ਮੂੰਸੇ ਥੇਕੇ ਧਰਨੇ ਖੁਦਾਸੇ ਪੂਛੁ ਕੋਇ ਕਧ ਨੇ ਕੇ ਕਨਾ ਬਾਤੇ
[illegible] ਨਹੀ ਹੈ ਨਾ ॥ ਨਧਾਰ ਕਿਸੀ ਸਾਈ ਲੈ ਕੇ ਕਰੀ ਦੇਰ ਟੀ ਆ ਦੇਈ ਆਸੀ
ਤੇ ਧਾਤੁ ਸਕੇ ਦੋ ਪੂਤੁ ਹੋਇ ਥੇ ॥ ਤਧ ਮੂਸੇ ਥੇ ਕੇ ਧਰਨੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪੂਛ
ਜੋ ਤੁਮ ਨੇ ਕਨਾ ਬਾਤ ਇ ਸਕੇ ਪੂਤੁ ਨਹੀ ਹੈ ਨਾ ॥ ਅਬ ਦੋ ਪੂਤੁ ਹੋਨੇ ਹੈਂ ॥
ਤਧ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੂਸੇ ਕੋ ਆਸ ਮਾਗਾ ਬਾਹਤ ਸੋ ਨਹੀ ਥਾਦੀ ਆ ਤਧ
ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸੇਤ ਇਕ ਧਨ ਮੇਰ ਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਪਦਾਰਥ
ਸਲੇ ਆ ॥ ਤਧ ਮੂਸਾ ਲੇ ਆਇਆ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਾਹਾ ਤੁਸ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰੀ
ਦੋ ਹੋ ॥ ਸੋ ਰਾਗ ਕਰਿ ਕੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਬਿਰਕਤ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤਿਹਾਂ
ਮਿਲ ਹਰਿ ਗੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਦਰਸ ਨ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਨੂੰ
ਸੁਖ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪੂਰਾ ਪੂਰਨਾ ॥ ੩ ॥ ਸੂੰ ਦਾਹੁ ਜੋ ਗੁਰਦੇਵ ਭਾਗ ਹਰਿ
ਦੇਨੇ ਦਾਨੇ ਦੇਵੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾਨੇ ਭਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਮਿਲਿਆ ਸ
ਤ ਪੁਰਖ ਨ ਸੁਖ ਹਰਿ ਜੀ ਦੇਵਾਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਅੰ: ੪ ॥ ਸਮਾਂ ਦੀ ਸਮਤ
ਲਿਆਣਾ ॥ ਦੂਰ ਦੇ ਦੇਣੀ ਦੂ ਦੂ ਦੂ ਕਰੀ ਸੰ ਥੇ ਸਤ ਥੇਸਰੀ
ਸਾਧਿਰਿ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ॥ ਦੇਖ ਨ ਭੂਲ ਏਕ ਤਾਂ ਦਾਲੀ ਦੂਸੀ ਕਾਰਿਕੇ ॥
੧ ॥ ਤਿਕੇ ॥ ਤਿਨਾ ਕੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਲਿ ਦੇਖੇ ਮਿਲ ਦੇ ਹੋ ਹੇ ਭ
ਈ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਰ ਕੇ ਸਿਖ ਤਿਨ ਅਧਾਰੇ ਆਸਰਾ ਹੈ ਸਖ
ਈ ਸਖਾ ਹੈ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਨੂੰ ਭ ਅਧਨੇ ਨਾਲ
ਹੋਈ ਭੈ ਦਾ ਹੈ ਜਾਈ ਸਿਮਾਧਾਨ ਸੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ਅਗਿਆਨ ਕਨੂੰ ਪੀਤਿ ਮਰਾ ਗੁਰ ਧਰ ਦਾਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਾਨੂੰ ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ
ਚਰਨ ਹਮ ਕੇ ਭਾਇਆ ਵਾਹਤੇ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਣ ਨੇ ਸੁਣੀ ਗਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਮੁਹਰਨ ਮੋ ਦੇਖੇ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੋ ਦੇਹੁ ਹੈ
ਸਖਾਈ ਸਖਾ ਹੈ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ॥ ਬੇਲੀ ਸਾਥੀ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਛੁਡਾਇਆ
ਛੁਡਾਵਦਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਧਿਆਈ ਹੋਇਹਾ ॥੨॥ ਸਭ ਸੈ ਪੂਰਨ ਨਾਮ ਪਿਛ
ਲੇ ਦਾ ਸਭ ਕਰਮ ਆਦੀਕ ॥ ਮਣਿ ਤੇ ਮਰਿ ਮਰਿ ਕੇ ਨੂਰ ਹੈ ॥ ਰਤਨ ਵੈਰਾਗ
ਹਿ ਦਾ ਆਤਮ ਭੂਪਾਰਤਨ ॥ ਭਾਗਹੀਨ ਪੁਰ ਸਾਥ ਹਰਿ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥
ਅਹਿ ਤਿਨਾ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੋ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਕੀਆ ਹਰੀ [illegible]
ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਏਕ [illegible] ਆਪਣੇ ਦੇ
ਮਹਿਜਾਮ ਸੀਤਲ ਕੀ ਛਾਇਆ ਪਰ [illegible] ਦੀਆ ਆਖਾ ਤੁਤੂ
ਤਿਨ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ [illegible] ਆਖਾ ਕਰਿਆ
[illegible] ਨਹੀ ॥ ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਗੁਰ
ਹੋ ਕਰਾਵਦ [illegible] ॥੩॥ [illegible] ਮਿਲਿ ਕੈ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ
ਮਿਲ ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰਾ [illegible] ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਭੁ ॥ ਸਤਿਗੁ
ਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰ [illegible] ਹਰਿ ਹਰਿ
ਰਹੀ [illegible] ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧੀ ॥੪॥੨॥
[illegible] ਹਰਿ [illegible] ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧੀ [illegible]
ਮਾਝ ੪ ॥ ਹਰਿ [illegible] ਤੇਰੀ ਆਖਾ [illegible] ਮਾ ਨਾਮ ਕਰਿ
ਆਪ [illegible] ਸਤਿਗੁਰ [illegible] ਲਾਇ ਹੈ [illegible]
[illegible] ਹੈ ॥੧॥ [illegible] ਕਰ ਨੇਦ
[illegible] ਦੇਖੇ [illegible] ਭਾਇਆ [illegible]
[illegible] ॥੨॥ ਹਰਿ ਨਾਮ [illegible] ਰੋਗਤ ਰੋਗਤ
[illegible] ਮੁਖਿ [illegible] ਦੇਖੋ ਸਮਾਧਿ
[illegible] ਹਰਿ [illegible]
[illegible] ॥੩॥ [illegible]
[illegible] ਜਾਣ [illegible]
[illegible] ਤੇਰੀ [illegible] ਅਨੰਦ [illegible]
[illegible] ॥੪॥ ॥੪॥ [illegible] ਮਹਲੁ ੪ ॥
[illegible] ਨਾਮ [illegible]
[illegible] ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ [illegible]
[illegible] ਕੀ [illegible] ਕਰੋ [illegible]
[illegible] ਉਪਾਈਆ
[illegible] ਜੀ ਜੀਵੀ [illegible]
[illegible] ਨਾਮ [illegible]
[illegible]

ਅਹਾਰ ਕਰਿ [illegible] ਰਿਹਰੀ ਦੇਹ ਹਰਿ ਗਰਿ ਨਦੂ ਕਰੀਨ ਰੰਗ ਵਿਚੇ ਰੰਗਣੀ
ਆ ਬੁਧੀ ਰੰਗੀ ਹੋਇਆ ਹਰਿ ਰੰਗ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਮੇਆ ਬਾਕੀ ਸੁ
ਰੂਹੈ ਜਾਪੀ ਜਪੀਏ ਗਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਸੁਹਾਵੀਆ ਸੁਭਾਏ ਮਾਨਹੀ
ਹੈ ਦਰਬਾਰੀ ਵਡੇ ਗਾਗਾਕਾਰਿ ਕੇ ਪਾਈ ਤਾਹੇ ਨਾਮ ਸਖਾਈ ਮਰਾਇ
ਹਾਕਰਨੇ ਵਾਲਾ॥੧॥ਦੇਹ ਪਾਵਉ ਜੀਨ ਜੇ ਸਮ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਬੁਝਿਆ ਹੈ
ਜੀ ਦੇਹ ਧੋ ਤ੍ਰਿਪ੍ਰਜੀਨ ਪਾਵਉ ਨਾ ਚੰਗਾ ਸੇ ਇਕ ਰਮਾਕਾਜੇ ਪਾਇ
ਨਾਹੇ ਏਹੀ ਜੀਨ ਪਾਵਉ ਅਖੇ ਹਨੁ ਸਕਾਮ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਕਰੋ ਬਿਖਮ
ਕਠਿਨ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਭਉਜਲ ਧਮਨਧੇਰੀ ਆਵਲਾਟ ਸਰ
ਪਦ ਤਾਰਿ ਬਿਖੇ ਰੂਪੀ ਦਿਖ ਦਾਤਾਰਿ ਆਹੇ ਏਆ ਹਰਿ ਮੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਤਿ
ਸਮੇ ਅਨਤ ਅਨੇਕ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਤਰੰਗਾ ਕਰਿਕੇ ਭਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖਿ ਰਹੀ ਏਸ ਤੇ ਗਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗੁਰ ਵਿਚਿ ਦ੍ਰਗੁਰੂ ਸ
ਲਾਹਾ ਰਥ ਹੋ ਕੇ ਸਬਦੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਤਰ ਗਏ ਹੈ ੨ ਸਬਦ ਰੂਪੀਅ
ਨੁਕਲੀ ਪਦ ਨਵੇ ਕੈ ਅਮਨਾ ਦਿਨ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵ ਤੇ ਹੈ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਵਕ ਸੋ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਕ
ਹੈ ਗਾ ਸਰੂਪ ਹੋ ਏਗੀ ਨਾਵ ਜਿਨਾ ਪੁਰਸਾ ਨੇ ਹਰਿ ਸਮੂਹ ਰੰਗਾ ਮਾਹਿ ਹ
ਰਿ ਰੰਗ ਕੀ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਅਸਾਨਾ ਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਦੇ ਹੈ ਰੰਗ
ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਵਕ ਜਿਨਾ ਨਕ ਗੁਰ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪੁਰਸਾ ਨਿਰਵਾ
ਣ ਪਦ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹਰਿ ਉਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਉਤਮ ਤੇ ਉਤਮ
ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੀਤਿ ਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜੋ ਗਤ ਗਿਆਨਾ
ਭਾਇਆ ਹੈ ਏਹੀ ਸੁਖੀ ਸੁਖ ਮੇਰਾ ਤ੍ਰਿਆਲ ਕੇ ਤਾਹੇ ਤਿਸ ਰੂਪੀ
ਧੇੜੀ ਨੂੰ ਹਰਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਤਾਲਿ ਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਅਮਨਾਂ ਜੋ ਹੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੂਆਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜੀਤਿਆ ਹੈ ਤਿਨ
ਪੁਰਸਾ ਨੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਜੀਤਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣਾ ਮਨ ਜੀਤੈ ਜਗ ਜੀਤੁ
ਅਧਪਤੀ ਏਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨਾ ਨੇ ਅਧਪਤੀ ਮਨ ਨੂੰ ਧਿਆਵਤੇ ਸੁਧ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਸੋ ਜਬ ਦੇ ਪੁਰਸ ਮਨ ਨੂੰ ਪਾਵਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿਨਾ ਨੇ ਹੀ ਹਰਿ ਸਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਿਆ ਪੀ ਤਾਹੇ ਆਪ ਹਰਿ ਦਾ ਰੰਗੀ ਤੂੰਹੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ
ਧੇੜੀ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ। ਮਹਾ ਮਾਰਗ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਮਾਰ
ਗ ਮੇ ਜੇ ਸਮਾਕਾ ਬਿਖੜਾ ਪੰਥ ਹੈ ਸੋ॥੩॥ ਧੇੜੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਧੇੜੀ
ਤੇ ਜਿਨ ਨਾਮ ਰਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਨੇ ਉਪਾਈ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਤ ਭਿਸਾ ਦੇਖੇ
ਦਾ ਜੋ ਸਕਾਰਿ ਕੇ ਜਾਪੈ ਜਪੀਏ ਕ ਜਾਨੀਏ ਤੁਧ ਪਾਈ ਧੇੜੀ ਦੇਹ
ਰੂਪੀ॥ ਜਾ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਸਾਬਾਸ ਕੇ ਜੋਗ ਹੈ ਧੇਰਿ ਪਾਇਆ
ਕਿਰਤ ਜੋ ਕੀਤਾ ਆਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਰਤ ਜਾਤੁਧ
ਕਰਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਧੇੜੀ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ

ਵਿਖਮੇ ਕਾਰਿਨ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਲੰਘਾਏ ਹੈ ਅਰੁ ਗੁਰਾਂ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਗਾਵਦ ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ
ਮੁਖ ਭਾਗੁ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਕਾਜੁ ਵਿਵਾਹੁ ਰਚਾਇਆ
ਅਰ ਤਿਆਹੇ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਜਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਹਰਿ ਮਾਹਿ ਮਿਲੇ ਹੈ ਏਹੀ ਜੰਞ ਆ
ਈ ਹੈ। ਹੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਮਾਂ ਅਮਿਤ੍ਰ ਜਨਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੈ ਵਧਾਈ ਆਣ ਦਿਤੀ
ਆਹੇ। ਵਾ ਮਿਤ੍ਰ ਜਨਾਂ ਨਾਲਿ ਮਿਲ ਕੈ ਅਰੁ ਵਧਾਈ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਹੈ।
੪॥੧॥੫॥ ਮ: ੪॥ ਹੋਤੇ ਜਨ ਕੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਚੋਲੀ ਤੇ ਜਨ ਜਾਣਤ ਕੀ ਮੋਲਿ
ਹਰੀ ਦੇ ਨਿਦਨ ਦੀ ਨ ਰੰਗ ਵਿਚੇ ਰੰਗੀਆ ਰੰਗੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ। ਗੁਰ ਗੁਰਾ ਸੇ ਗੁਰੂ
ਦੁਆਰੇ ਆਨ ਹਰਿ ਹਰੀ ਦਾ ਮੰਗੀਆ ਮੰਗੀ ਆਹੇ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ। ਗਿਆਨ
ਧਿਆਨ ਤੇ ਹਰਿ ਕਥਾ ਰੰਗੀ ਮੰਗੀ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੈ ਗਤਿ ਮੋਖ ਕੀ ਮਿਤ ਤੇਰੀ
ਜਾਣੀ ਹੈ। ਭੂਹੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੇ ਹੀ ਮੋਖ ਹੋਤੀ ਹੈ ਏਨਾਂ ਨੇ ਬੂਝੀ ਆਹੇ।
ਲਿਵ ਲਾਗ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਖਾਣੀ ਆਹੇ। ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਸ ਅਰੁ ਹਰਿ ਹਰੀ ਦੀ
ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਜਨ ਪਾਸੋ ਮੰਗੀਆ ਮੰਗੀ ਹੈ। ਲੋਭਾ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਧਿ ਵਦੀ ਕਗ
ਤਿ ਰੰਗੀ ਆਹੇ।੧। ਕਿਰਨ ਦਸੁ ਸੁਧ ਹੈ ਅਜੀ ਨਦੀ ਸੁਦਿਨਾਂ ਸੁੰਦਰ ਨਦ
ਲਾਹੇ ਮੋਹ ਕਰਮਾਕਾ ਸਾਹਰਾ ਰੂਪ ਜਾਣੂ ਜਾਣੂ ਆਹੁ ਆਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਰੂਪ ਰਿਤਨ ਕਰਿ ਕੈ ਹਿਰਦੇ ਗੁਣ ਸੁਧ ਪਾਈ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਤਾ ਹਰਿ ਮਿਲੇ
ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਕੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੁਏ ਅੰਤਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਪਾਏ ਆ ਗੁਰ ਤੇ
ਜਾਪ ਹੋਏ ਦਰਬੀ ਰੰਗੀ ਆਏ। ਅਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਚੜੇ ਸੋ ਭਤੇ
ਹੈ। ਵਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗ ਅਨੇ ਚਸਕੇ ਹੈ ਤੋ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਸੋਈ
ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਆਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਹਰਿ ਨਦਰ
ਹਾਰ ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ ਨਦੀ ਤਨੁ ਦਾਨ ਅਨੰਦ ਰੰਗੀਆ ਨਦੀ ਕਰੰਗ ਦਾ ਚੜਿ
ਸਨੀ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਦਖਾਣੇ ਹਾਕਮ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਤੇ ਹੈ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਜਾਣੇ
ਜਾਣਿ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਸ ਮੰਗੀਆ ਮੰਗੀ ਆਹੇ।੨। ਕ
ੜੀਆ ਲੁਗਾਆ ਰੂਪੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਪਾਈ ਕੇ ਸੁਖੀ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਮਨ
ਰੂਪੀ ਜਨ ਹੀ ਨੂੰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਕਿਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ। ਜਾਧਨ ਜਾ
ਰਾਮ ਸਰੂਪੀ ਕੀਤੀ ਤਿਨੂੰ ਦਦੀ ਪਿਆਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹਰਿ
ਸੇਤੀ ਰਾਮ ਸੇਤੀ ਅੰਦਰਿ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾਰੀ ਦੇ ਪਿਆਰਿ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰ
ਭੂ ਸੋ ਹੈ ਸੋ ਤੁਧੇ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਗਤੀ ਹਰਿ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਗਤੀ ਹੁਈ ਸਦਾ ਸੋਈ
ਮਾਤੁ ਮਸਤ ਹੋਈ ਹੈ ਕਥ ਜਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਾਇਆ।
ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹਠੇ ਦਰ ਭਾਗੀ ਹਰਿ ਜਨ ਜਨਾਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹੈ
੩॥ ਦੇਹ ਚੋਲੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਪਾਂਧੀ ਸਫਲ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਤ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੇ ਹਰਿ
ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਇਆ ਆਹੇ। ਕਥ ਜਸ ਮਿਲਿ ਜਾਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ
ਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਕਾ ਨਾਮ ਗਾਇਆ ਕਾਂ ਉਚਾਰਿਆ ਤਬ ਹਰਿ ਕਾ
ਜੇ ਹਰਿ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗਾਏ ਹੈ ਅਰ ਹਰਿ ਮੇਦ ਸੇਵਕ ਸੇਵਕੀ।

ਹਰੀਦੀਸੇਵਾਕਰਨੇਵਾਲੇਜੋਸੇਵਕੀਕਹੈਤਿਨਾਕੇਸੇਵਕਹੋਇਰਹਾਹਮਾਰਾਹੇ
ਭਾਈਤੁਮਭੀਹਰਿਦੀਸੇਵਾਕਰੋਮਨਕਰਅਤੇਤਨਕਰਸੇਵਕਹੋਕੈਅਪਣੀ
ਕਰਣੀਸੇਵਕੀਕਰੋਗਿਆਨਦਾਉਚਾਰਨਰੂਪੀ।ਦਾਹਰੀਜੋਹੈਸੇਵਨੇਯੋ
ਗ੍ਯਾਤਿਸਕੀਸੇਵਕੀਕਰੋਸੇਵਕਹੋਇਕੇ।ਪ੍ਰਭਜਾਣਿਆਪਣੇਰੰਗਮਾਹਲੀ
ਹਰਿਰੰਗਮਾਣੇਰੰਗਕੀ ਨਨੀ ਨਾਲਕਿਆਹੋਵੈਗਾਸੇਵਾਕਰਨੇਕਾ। ਉਤ੍ਰਾ
ਪ੍ਰਭੁਦੇਜਾਣਿਜਗਮਾਹਿਪ੍ਰਭੂਰੰਗਮਹਲੀਨੂੰਪਾਵੈਗਾਅਹਰਿਦੇਰੰਗੁਮਾ।
ਨੇਦਨੇਮਾਣੇਖਾਵਤੁਰੋਗਾਰੰਗਕੀਪ੍ਰੇਮਕਾਰਿਕੇਫਿਹੋਰਦਿਸੇਆਨੰਦਕੀ
ਆਹੈਤਿਨਾਕੀਤੁਰਟਤੂੰਦੇਖੇਗਾਭੀਨਹੀ। ਸਾਖੀ ਅਵਰੰਗਪਾਤਸਾਹ
ਕੀ।ਜਬਸਾਧੂਆਇਆਅਗਾਦੀਪ੍ਰਚੋਨਾ।ਅਪਾਤਿਸਾਹਿਕੇਵੈਰਾਗ
ਹੂਆਬਾਦਸਾਹੀਕੋਕੋਟਮਾਰਕੇਗੁਰਾਕੀਸੇਵਕਰੀਤਬਖੁਦਾਕਾਅਨੰਦ
ਪਾਇਆਬਾ।ਗੁਣਰਾਮਦੇਗਾਇਤਾਂਬਾਣੀਸੁਭਾਇਮਨਹੋਈਅਗੁਰ
ਮਤੀਸਿਖ।ਦੁਆਰਾਹਰਿਨਾਮਨਿਮਾਹਿਧਿਆਇਆਜਬ ਤਬਮਨ
ਸੁਭਾਏਮਾਨਕਾਇਆਸਫਲਾ।ਅਬਹੋਦੇਹਰੂਪੀਖੇਤ੍ਰੀਸਫਲਕਰਲਈ
ਹਰਿਨਾਮਪਾਇਕੇ।੪।੧੨।੫।ਗਉੜੀਦੁਤੁਕੇਮਹਲਾ੫।ਛੰਤਾਘਰ੬।
੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜੀਜੀਵਨੋਰਾਮਹੇਭਾਈਵਿਚਾਰਦਾਰਵਾਰੰਦ
ਭਾਵਾਦਾਰੰਨਦਰਨੇਕਰਾ।ਤਿਦਜਲਮੇਜਾਰਨਾਕਹਿ ਕਨੇਤ ਜਮਾਣੀਜਮਾਦੀ
ਬੀਆਤਾਂਜਾਨਾਮਸੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀਆ। ਨਨੀ ਫਲਕੀਹੂਆ ਉਤ੍ਰਾ ਗੁਰਿਹਿਆਖਿਆ
ਦਇਆਨੀਏਹੀਫਲਹੂਆਹੈਜੋਘਰਜਬਪ੍ਰਭੂਲਧਾਹੈਅਤਿਸਮੇਸਹਜਿ
ਸਹਜੇਹੀਸਿਮਧਾਸਮਾਇਆਹੈਮਨਅਹਰਿਨਾਮਦਾਅਧਾਰਆਸਾਕੀਤ
ਹੈਤਨਦਾਸੁਖਮਾਣਿਰਲੀਆਸੁਖਦੀਆਖੁਸੀਆਮਾਣੇਹੈਜਿਸਦੀਏ
ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਤਿਸਪੂਰੇਗੁਰਾਕਉਨਮਸਕਾਰਾਕਰਤੇਹਾ।੧।ਮੇਰੜੇਮੇਰੇ
ਸਬਦਸਚੇਉਪਦੇਸਰੂਪੀਸਚਾਮੰਤ੍ਰਦੀਤਾਹੈਦਾ ਪ੍ਰਭਦਾਸਚਾਮੰਤ੍ਰਦੀ
ਤਾਹੈ।ਮੇਰਿਆਭਾਈ।ਧਿਆਇਆਅਹੈਮਨਕਰਅਸਿਤਾਨਾਲਿਮਿਲਮੰਗ
ਲਰੂਪਪ੍ਰੇਮਸੁਗਾਇਆਹੈ।ਮੀਦੇਸਮੇਸੋਪਾਇਆਹੈਜੋਕਤਹਿਨ
ਤੇਭੀਨਹੀਜਾਇਆਸਾਦਾਸਦਾਸਦਾਸੋਹਾਗੀਹੋਸਾਹੈ।ਭਾਵਨੂੰਭਾਏ
ਆਖੇਤਾਂਸਾਚਾਮਾਹਾਮਾਣਕਰਾਇਆਅਹਰਿਪ੍ਰਭਨੇਸਹਜੇਮੰਤ੍ਰਰੂਪ
ਧਨਦੀਤਾਹੈਦਾਸਹਜੇਹੀਹਰਿਨਾਮਧਨਦੀਤਾਸਾਕੇਸਧਾਸੇਤੇਰਾਨਾਮਦਾ
ਨਮਸਕਨੀਹੈਕੀਤਾਹੈ।੨।ਤਉਤੈਨੂੰਭਾਣਾਭਾਇਆਤਾਂਮਨਕਰਤੀ
ਕ੍ਰਿਪਾਕੀਹੋਈਅਤੇਤਨਕਰਤੀਮਧਪਾਈਹੈਰਾਮਾਹੀਭਾਇਬਹੁਦਾਈਹੈ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ।ਸਭੁਨਤਭਾਲਜਾਨਾਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀਸਿਖਸੇਵਕਸਮੀਪਕੇਅ
ਹੂਰਹੇਦਾਸਿਖਜੋਸਿਖਕੇਗ੍ਰਹਣਕਰਨੇਵਾਲੇਅਸੇਵਕਸੇਵਾਕੇਕਰਨ
ਵਾਲੇਤ੍ਰਿਸਨਭੁਗਣੇਉਤਾਰਣਬਾਨਾਧਾਨਹਾਂਸੇਸਪਾਸਪਾਇਆਹੈ
ਗਾਤੇਨੂੰਪਾਇਕੇਦਾਰੀਗਾਤੇਹੈ।ਬਸਾਇਹਟਾਇਦੇਤੀਹੈਨਾਨਕਦਾ
ਸਭੁਸਦਾਸੇਵਕਾਦਾਸੇਗਿਦੇਹਾਤੂ।ਜਨੀਮੇਰਨੀਦੀਆਸਾਮਨਸਾਧੂਕੀਏ

ਤੁਹੈ ਦਾ ਤੇਰੇ ਦੇਖੇ ਹੈ। ਤੁਧ ਨੂੰ ਨਿਧਿ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਦਾਨ ਅਰੂਪੀ। ਤੂੰ ਹੈ ਸਚ ਦਾ
ਰੂਪ ਧਰ ਸੰਸਾਰ ਪਤੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਪਾਰਿ ਮੇਹੀ ਨਾਦ ਸੂਰਤ ਸੋਰੇ ॥੧॥ ਸਲੋਕ॥ ਸੁ
ਣਦੇ ਚੈ ਜੁਣਦਾ ਹੈ ਕੂੜ ਸੰਸਾਰ ਤਾ ਝੂਠਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਕਬਿਤਾ॥ ਝੂਠੇ ਹਾਥੀ ਝੂਠੇ ਘੋਰੇ
ਝੂਠੇ ਆਗੇ ਝੂਠਾ ਏਰਾ ਝੂਠਾ ਸਾਥ ਝੂਠਾ ਛੂਰਾ ਝੂਠਾ ਰਾਜਾ ਰਾਨੀ ਹੈ। ਝੂਠੀ ਕਾਯਾ ਝੂ
ਠੀ ਮਾਯਾ ਝੂਠ ਝੂਠੇ ਧਧੋਲਾ ਯਾ ਝੂਠਾ ਮੂਆ ਝੂਠਾ ਜਾਯਾ ਝੂਠੀ ਜਾ ਕੀ ਬਾਨੀ ਹੈ
ਝੂਠਾ ਸੋਦੈ ਝੂਠ ਜਾਗੇ ਝੂਠਾ ਝੂਠੈ ਝੂਠ ਨਾ ਰਾਗੇ ਝੂਠੇ ਪੀਛੇ ਝੂਠਾ ਲਾਗੇ ਝੂਠੇ ਝੂਠੀ
ਮਾਨੀ ਹੈ। ਝੂਠਾ ਲੀਆ ਝੂਠਾ ਦੀਆ ਝੂਠਾ ਖਾਯਾ ਝੂਠਾ ਪੀਯਾ ਝੂਠਾ ਸੌਦਾ ਝੂਠੇ
ਕੀਆ ਐਸਾ ਝੂਠਾ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹੈ। ਪਦਨ ਕੇ ਝੂਲਾ ਰੰਗਿਆ ਬੂਲੇ ਸੰਤ ਪਾਈ ਦੇਵ
ਤਿ ਜਾਦ ਭਗਾਰ ਹੈ ਦਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੁਣੀ ਅਰ ਸੁਦਨ ਕੌਨ। ਸਚੁ ਧਨੀ ਸੁਆ
ਮੀ ਨੂੰ ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਤਿਨ ਤਿਨਾ ਤੇ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਾਲਹਰ ਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰਾਂ ਕੇਂ
ਦੀਹਾ ਸਿਮ ਹੋ ਭਾਈ। ਜਿਹਨੇ ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ। ਰਸਨ ਕਰਿ ਗੁਣ ਹਰਿ ਅਮੋਲੇ
ਤਿਨਾ ਕੇ ਗੁਣ ਅਮੋਲਕ ਹੈ। ਆਪ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੇ। ਤੇ ਬੋਹਿਥ ਸਾਗਰ ਪੂਰਣ
ਰਣ ਤੇ ਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੇ ਡੂਬਕੇ ਚਰਣ ਹੀ ਬੋਹਿਥ ਜਹਾਜ਼ ਹੈ
ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੇ ਡੂਬਕੇ ਚਰਣ ਬੋਹਿਥ ਭਏ ਹੈ। ਤਿਸ ਨੇ। ਸਲੋਕ॥ ਲੋਇ
ਣ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਿਕੇ ਲੋਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੂੰ ਡਿਠ ਦੇਖਕਰਿਕੇ ਤੌ ਭੀ ਮੈ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਘ
ਣੀ ਬਹੁਤੀ ਨਹੀ ਬੁਝਦੀ ਗਈ। ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਿਕੇ ਲੋਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮੇਰੀ
ਪਿਆਸ ਨਹੀ ਬੁਝਦੀ ਤਾਂ ਘਣੀ ਬਹੁਤੀ ਪਿਆਸ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਪਿਰੀ ਕੇ
ਦੇਖਣੇ ਦੀ। ਸੋ ਬੇਅੰਨਿ ਹੋਰ ਹੋਏ ਤੁਰੇ ਹਰਿ ਗਿਆਨ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਿਕੇ ਪਿਰੀ ਦੀਖਤਾ
ਹੈ। ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਿਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਡਿਸਦਾ ਹੈ ਮਾ ਮੇਰਾ ਪਿਰੀ ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥
ਤਿਨ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਤਿਨ੍ਹੇ ਭਾਈ ਹੈ। ਠਾਕਰ ਨੂੰ ਜੇਹੜੇ ਮਾਨੇ ਭਾਈ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਧਾਨੇ ਮੁਖ
ਹੋਏ ਹੈ। ਅਸੇਈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਿਗਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੇ ਰਾਤੇ ਹੈ। ਅਹਰਿ ਰਸਾਹਿ ਰਸ
ਕਾਰਕੇ ਆਪਾਈ ਤੂੰ ਪਰਤੋ ਇਹੈ ਅਸੁ ਹਿਰਦੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸਮਾਈ ਹੈ। ਅਪਨਿ
ਪਾਰ ਮਹਿ ਰਮਈ ਆਪ ਪ੍ਰਭ ਸੂਤ ਜਤੇ ਜਾਣੇ ਆਹੇ ਤਿਨ ਨੇ। ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਸੋ
ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤਾ। ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤਾ।
ਸੋਈ ਸਜਣ ਮੀਤ ਹੈ ਅਸੇਈ ਸੁਖੀਏ ਹੈ ਜੋ ਅਪਣੇ ਠਾਕਰ ਨੂੰ ਭਾਣੇ ਭਾਏ ਹੈ
॥੨॥ ਸਲੋਕ॥ ਰੈਣ ਅੰਧਿਆਰੀ ਅੰਧੇ ਅਗਿਆਨੀ ਆਂਦੀ ਦੇ ਹਮ ਅਗਿਆਨ ਕਰਿ
ਕੇ ਅੰਧੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੁ ਸੋਈ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਤੇ ਵਿਛੁੜਿਆ ਵਿਨਾ ਜੋ ਹੈ ਬੀਤ
ਸੀਤ ਸਹੀ ਹੈ। ਜਿਨੀ ਅੰਦਰ ਮਹੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ਦਸਿਆ ਹੈ ॥੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਤਿ
ਨੇ ਤਾਂ ਪੰਥੀ ਕੀਆ ਦਰਸਨੇ ਦੇਵ ਜਾਈ ਹਾਂ ਸਦਕੇ ਚੌਥੀ ਨੀਸ ਜਾਈ ਹਾਂ ਚਾਖ
ਚਾਖਕੇ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰਾ। ਹਰਿ ਮਨ ਹਿ ਮਨ ਨੂੰ ਮੀਠਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ
ਠਾਕੁਰ ਪਾਸੂ ਨੂੰ ਆਪ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੂਆ ਤਾਂ ਆਮਿਉ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਦੇਕੇ ਦਸਿਆ। ਤਾਂ ਹੀ ਸੁਖ ਭਏ ਅਤ ਸਕਰਣੇ ਮੋ। ਈਸਾਹੇ ਈਸਰ
ਭੀ ਜੈ ਜਏ ਸੋ ਮੈ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਮੋ ਹਰ ਰਤੇ ਮਾਣਇਆ ਸੋ ਹਤੇਰਹ ਤਹੁਏ

ਵਿਕਾਰ ਪਾਪਲੀ ਬੁਰੇ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ। ਪੰਚ ਕਾਮ ਆਦਿਕਾਂ ਤੇ ਆਦ ਜਪਿ ਜਗ
ਦੀਸ ਈਸ ਮਹ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦ ਜਗਤ ਦੇ ਈਸ੍ਵਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਜੋ ਈ
ਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੈ ਜੈ ਕਰ ਜਪਿਤੇ ਹੈਂ ਰਮਾ। ੩। ਸਲੋਕ॥ ਜੋ ਲੋੜੀਦੜਾ
ਮਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਾਮ ਅਨੁਰਾਗੀ ਦੇਨ ਵਾ ਜੋ ਰਾਮ ਅਨੁਰਾਗੁ ਦੇਨਾ ਕਾਂਢਿਆ ਕਹੀ ਦੇ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੰਤ ਜਾਣੈ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ਸਾਂਈ ਨੂੰ ਸਤਿ ਨਿਸ੍ਚੈ ਕਰਿਕੇ
ਅਸੰਤਾਂ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਣੈ ਜੋ
ਨ ਸਤਿ ਨਿਸ੍ਚੈ ਕਰਿਕੇ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਬਿਨਾ ਸਾਂਈ ਹੈ ਨਹੀ ਵਾ ਸਾਂਈ ਸੰ
ਤ ਕੇ ਮਾਨ ਤਨੂੰ ਜਾਣੇ ਹੈ ਅਸੰਤ ਸਾਂਈ ਦੇ ਮਹਤ ਨੂੰ ਸਤਿ ਨਿਸ੍ਚੈ ਕਰਿਕੇ ਜਾਣੇ
ਹੈਂ ਨ ਬਾਹਰਾ ਇਨਾ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ। ੧। ਛੰਤ॥ ਜੈਸੇ ਮਿਲ
ਕੇ ਘਟਾਨਾ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਗਿ ਜੋਤੀ ਦੇ ਜੋਤਿ ਨੂੰ ਮਿਲਾਨਾ ਮਿਲਾਇਆ
ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਭਾਈ। ਸੰਮਾਇ ਪੂਰਨ ਜੋ ਆਪ ਆਪਹਿ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾ
ਈਐ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਤੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ਸਮਾਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ
ਜਾਨੀਐ ਸੋ ਜਾਣੈ ਆਤਮ ਸਮਾਉ ਸ੍ਰੀ ਹਰੀ ਸੋ ਜਾਨ ਬਾਬੂ ਤੀਉ ਖਾਨੇ
ਤੀ ਹੈ ਤਬ ਕੀ ਰਸਨਾ ਦੁਰੇ ਏਕੁ ਏਕੋ ਇਕੋ ਇਕਹੀ ਦਖਾਣੀਐ ਦਖਾਣ ਕ
ਰਤੇ ਹਾਂ ਆਪਹੀ ਪ੍ਰਭ ਸਮਨ ਮੁਖਾਨੂੰ ਗੁਪਤਾ ਹੋਰ ਹਾਹੇ ਅਆਪਿ ਹੀ ਗੁ
ਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਰ ਹਾਹੇ ਅਆਪਹੀ ਕਿਤੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵ
ਖਾਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋ ਇਕੋ ਅਗਿਣਤ ਨੀਨੇ ਗੁਣਵਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸਕੇ
ਗੁਣਨਾ ਨਾ ਦਗਾਨੇ ਸੇ ਭੈ ਅਭਰਮ ਬਿਨਾ ਸੋ ਹੈ। ੪। ੨॥ ਵਡਹੰਸ ਮਃ ੫॥
ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਕਾਰਣਾ ਵੇ ਕਰਣ ਨੂੰ ਵਾ ਕਰਣ ਜਗਤ ਦੇ ਕਰਣੇ ਨੋ ਸਗਲ
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਗਲ ਜਗਤ ਨੂੰ ਵਾ ਸਗਲ ਜਗਤ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਥ ਦੇ ਕੇ ਰਖ
ਸਮਰਥ ਹੈ ਤੂੰ ਅਸਰਣ ਜੋਗ ਹੈ ਅਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਹੈ ਅਸੁਖਦਾਤਾ
ਹੈਂ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ਤੇ ਜਿਨੀ ਜਿਨਾਨੇ ਏਕ ਤੇਨੂੰ ਹੀ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਵ
ਰਨ ਕਾਲਾ ਆਦਿਕਾ। ੧। ਤਿਰੇ ਕੀਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਹਰਨਾ ਹਰਨਵਾਲਾ ਹੈ ਨਿ
ਵਾਰਿ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇ ਬਾਲ ਰੋਗ ਪਾਇ ਹੋ ਤੂੰ ਰਖਵਾ ਬਾਲ ਹੈ ਤੇਰਾ ਹੇ ਗੋਪਾਲ
ਭਾਣੈ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣਾ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਕਿਵ ਦੇਤੇ ਕਹ
ਤਾ ਹੈ। ੨॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਪਾਈਐ ਪਾਈ ਤਾ ਹੈ ਮਿਟਹਿ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜਮ ਕੇ
ਤ੍ਰਾਸਾ ਤੇ ਦਾ ਪੀੜ੍ਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਕੇ
ਜਾਂ ਤੋ ਸਗਲ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ। ਸਗਲਿਆਂ ਤਾਂ ਮਹਿ ਭਾਈਐ ਭਾਵੇ
ਗਾਨ ਨੂੰ ਧਿਆਈਐ ਧਿਆਵਨ ਕਰੀਏ। ੩। ਵਿਰਿ ਦੇਖੇ ਤੂੰ ਆਰ ਦੇ
ਅੰਤਰ ਦਾ ਹ੍ਰਿਦੇ ਦੇਖੇ ਤਾਕਿਆ ਦਾ ਜੋ ਤਤ ਤੇ ਤੀ ਦਿਤ ਚਰ ਅਕਾਸ ਨਿਕਾਂ ਸੋਕੇ
ਜਾਨਾ ਨਾਦ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਕੈ ਕਹਤ ਮੁਖ ਰਸ ਦਸ ਥਾਪ ਭਾਗ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਰੂਪਾ ਅਨਹਦ ਏਕ ਰਸ ਵਾ ਜਹਿ ਵਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੋ ਗਾਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਜਾਨੀਐ

ਪਿਰਾਜੇ॥ਇਸਾਂਬਿਤਹੋਇਰਹਾਹੈ॥ਅਗਮਹੈਅਨਤੇਆਇਉਤੇਆਤੇਅਗੋਚਰਹੈ
ਅਉਚਾਰੇਬ੍ਰਹਮਾਆਦਿਕਾਂਤੇਪਹੁੰਚਪਹੁੰਚਾਆਪਹੀਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰਸਤਿਜੀ
ਅਜੈਤਉਪਾਇਹੈਆਪਹੀਜੋਸਾਚੁਹੈਤਿਨਕੋਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇਹੈ॥ਸੁਖਨ
ਸਿਭਗਤੀਕਰਿਕੇਹੀਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾਹੈ॥ਦਰਿਅੰਦਰਿਮਸਤਕਿਦੇਖਿਰੋਵਦੇ
ਰਾਗੁਵਡਹੰਸੁਮਹਲਾ੧॥ਅਲਾਹਣੀਆ॥ਘਰੁ੫॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ॥ ਟੀਕਾ॥ਕਿਸੈਦੇਸਮੈਸਾਹਿਬਕਹਥੇਤਿਸਦੇਸਭੈਪੁਤ੍ਰੀਆਅਲਾਹਣੀਆ
ਲੈਕੇਪਟਣੀਆਂਸੁਣਕੈਤਬਯਾਰਉਚਾਰਨਕੀਆਪੀਤਪ੍ਰਤਹੈਜਿਹਦਾਸਿਰਜ
ਨਹਾਰਾਪਿਓਦੇਖਿਆ॥ਪਿਨੀਸਾਦੀਪੁਰੀਭਈਅਧਾਈਭਰੀਪ੍ਰਾਰਬਧਪਹੁੰਚੀ
ਜਾਨੀਅਰੁਜੀਵਪਰਤਿਪਾਇਕੈਸਿਰੀਪ੍ਰਾਣਜਮਾਨੇਪਕੜਕੈਵਕਰਮਾਲੇਪ
ਕੜਕੈ॥ਆਇਆਜਦੇਤਰੋ॥ਕਿਇਆਤੇਹਿਸੇਜੀਵਦਾਬੀਆਹੋਇਆ॥
ਛੋਡਾਜਿਨਾਜੇਗਾਸੁਰਪਕਮਾਇਅਨਸਾਹਲਿਖਿਆਸੀਤਿਹਾਜੀਵਨੇਪਾਇ
ਆਹੇ॥੧॥ਇਹੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪਾਇਆਣਾਕਰਣਾਹੈ॥ਵਿਹੋਵਿਨਹੋਸਰਪਰ
ਨਿਸ਼ੂਕਰਿਕੇ॥ਮਿਹਮਾਣਾਪਰਾਹੁਣਾਏਦਾਹੈ॥ਗਾਰਬਗਾਰਬਾ॥ਮਿਲਿਕਦਾਰ
ਤਭੀ॥ਸਿਰਿਸਿਰਿਸਿਧਿਸਿਰਿਕੇਕੀਆਕੀਤੇਅਨੁਸਾਰਹੈ॥ਵਿਹਾਣ
ਵਿਹੀਤੇਗਣਾਅਬੋਹਜੇਨੇਜੀਵਨੇਕਰਮਕੀਤਾਹੈਇਥੇਸੋਤਿਸਕੇਅਨੁਸਾ
ਰਹੀਰਲਸੋਗਨਰੇਗਾਰ॥ਜੈਤਿਸਭਿਮੁਖਰਨਭਾਵੈਹੈਸੋਇਹੀਬੀਅਮਿਓ
ਹੋਇਆਹੈਅਮਬਹੋਤਾਹੈਅਆਗੇਚੋਰਦੈਗਾ॥ਹੀਲੜਾਦੁਖਰੂਪਹੈਦਰੁ
ਹਨਾਰੂਪਹੈ॥ਇਕਮਨਇਕਾਗਰਮਨਹੋਇਕੇਦਾਇਕਨੂਮਨਾਇਸੋ॥ਜੋ
ਛਾਹਿਉਸਾਰੇਆਪੇਆਪੇਹੀਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰਜਗਤਨੂਉਸਾਰੇਹੈਅਪਾਲੇਹੈਜੋਕਛ
ਸਾਦੇਤਾਹੈ॥ਪੁਨ:ਉਤਪਾਤਿਕਰਕੇਅਪਾਲਨਕਰਤਾਹੈਜੋਰਚਣਾਹਿਹੈ॥
ਆਪਣੈਹੁਕਮਕਰਿਕੇਗੁਰਮੁਖਾਨੂਆਪਹੀਸਵਾਰਣਹਾਰਾਹੈਅਬੋ
ਸੁਧਕਰਣਾਹੈ॥ਹੀਲੜਾਉਦਮਰੂਪਹੈ॥੩॥ਬਾਬੋਹੇਭਾਈਪਿਆਰੇਹਰੀ
ਨਾਕਿਧਿਆਰਾ॥ਵ॥ਜੀਵਨਾਲਿਵਾਲਿਕੇਪਦਾਰਥਦਕੇਮਾ॥ਬਿਕ
ਰੇਬਿਕਾਰਰੂਪਹੈ॥ਗਾਫਲ॥ਬਿਸਹੂਰਹੈ॥ਜਿਗਾਮੰਦਿਪਰਮਪਾਪਾਰੂਪ
ਦਾਹੀਅਹਿਕਾਰਕਰਹੁਹੈ॥੪॥੧॥ ਮ:੧॥ ਸੁਹੇਲੀਏਸੰਤਜਨੋਆਵਹੁਮਿਲ
ਸਿਲਕੈਸਚਾਨਾਮਵਿਹੇਗਲਈਏ॥ਰਿਦਨੂਛੇਦਤਨਕਾਜੋਵਿਰਹਾਵਿਛੋ
ੜਾਹੋਇਤਾਹਿਅਹੇਹਰਿਨਾਲੋਇਸਬਾਤਨੂਰੋਵਦਾ॥ਆਪਣਾਸਾਹਿਬਸਭ
ਲਿਆਲੀਏ॥ਪਿਰਕਾਲਰੂਪੀ॥ਵਿਹਲਿਹੋ॥ਸਿਹਾਰੀਏ॥ਕੀਆਸਜੀਵਦਾ॥ਕਰਿ
ਹਸਾਰੂਪਕਾਲਿਖਪਾਇਆਹੈਸੁਸੈਈਆਗੇਆਇਪ੍ਰਾਪਤਭਾਇਆਹੈਦੁਖਦ
ਸੁਖਾਅਸੀਅਹਕਿਕੀਹੋਰਹੁਕਮਕਰੇਹੁਭਾਈ॥ ਸਾਖੀ॥ ਰਾਜਾਰੋਣਕੇਪ
ਰੋਹਤਕੀਸਿਸਕੇਬ੍ਰਾਹਮਣਨੇਕਹਾਇਹੁਸੇਰੋਕੋਵਿਛੁਰੇਦੇ॥ਤਬਉਨੇਨਾਰਾ
ਕਾਟੇਰਾਇਥੋ॥੧॥ਲੋਕਾਹੋਭਾਈ॥ਕਿਉਕਿਜੀਵਤਬਾਦਤੋ॥ਸੁਹੇਲਾ:ਸੁਖਰੂ
ਪਹੋਦੈਗਾ॥ਬਿਸਹੇਲੇ:ਸੁਖਰੂਪਾਪਬਜੇਹਿਰਮਾਨਦਾਨਾਮ॥ਤਿਸਮੈਲਾਦ
ਪੁਜਾਂਤਾਂਮਾਰਫਾਲਇਸਦੀਪਾਦਪਰੋ॥ਅਆਗੇਲੀ॥ਵਟੈ:ਭਗਤੀਰੂਪੀ

ਪਾਈ: ਤੀਹੈ ਮਹਲੁ ਜਾਇ ਪਾਵਹੁ: ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਜਗਤੁ ਪਾਵਹੁਗੇ ਅਖਸ
ਮੇ: ਸੁਆਮੀ ਨੂੰ ਪਾਵਹੁਗੇ ਅੰਤਰਿ: ਅਨੰਦ ਸਿਉ: ਸਹਿਤ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆ
ਨੂੰ ਮਾਣੈ: ਰੋਗੋ ਗਾਨਾ ਰ ਸਮਰਥੁ: ਜੀਵਤ ਪਾਵਤੇ ਮਨਸਾ: ਮਨੁਖ ਮੂਰਿਆ
ਮੂਰਖਿਆ ਕਾ ਹਕੁ: ਸਚਾ ਹੈ ਦ ਮਟਲ ਹੈ। ਜੋ ਮਰਕੈ: ਮਰਕੈ ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਹੈ।
ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ: ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੇ ਜੋ ਮਾਣੈ: ਆਦਰੁ ਪਾਵਹਿ ਹੈ। ਜਿਤ: ਜਿਸ ਦੇ
ਜੋੜਿਐ: ਜੋੜਿ ਨੇਕ ਰਿਕੈ। ਊਚਾ: ਅਹੰਤਾ ਪੂਰਬਕ ਅਨੰਮਰ ਹੋਇ ਰਹਣਾ ਏ
ਗਾਹੇ ਕਾ ਹਿ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਪਾਤ
ਕੋ ਜਾਣੋ। ਕਿਆ ਜਾਣੈ ਜਾਣੇ ਸਾਹਿ ਜਾਣਹੈ।੩।। ਪਾਪਾ: ਹੇ ਭਾਈ।। ਪਾਤੀ: ਰੂ
ਪ ਹੈ। ਕੀਤਾ ਦੇਖੈ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ: ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਪੰਚ ਹੈ ਤਿਸ ਨ ਦੇਖ: ਪਾਲਤਾ ਹੈ ਨਨੁ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਹੈ ਅਰੁ ਕੋਈ ਸੁਖੀ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰ
ਮੇਸ੍ਰ ਮੇ ਦਿਖਿਆ ਪ੍ਰਮੀਤਿ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ।। ਕੁਦਰਤਿ: ਕੁਦਰਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਕੇ
ਕਰਮਾ ਨ ਸਾਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪਾਰਣਹਾਰੇ: ਪ੍ਰਪੰਚ ਠਟਣੇ ਪਕਣਾਇ ਹੈ
ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖੈ; ਸਾਖੀ ਹੋਇ ਕੈ। ਹੁਕਮੈ: ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਇ ਕਾਇਆ ਪਛ
ਨੂੰ; ਸੋ ਤਹੋਇ ਕਰਿ ਕੈ। ਦਾ ਆਪੇ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਇ ਕੈ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਬੂਝੈ ਹੈ ਅਰੁ ਫੇਰ ਆ
ਪੇ ਹੁਕਮ: ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ਪਾਪ ਛਾਣੈ ਹੈ ਗੁਰਾ ਤੇ ਫੇਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਦੇਖੈ ਹੈ
ਕਿਛੁ ਸੰਸਾਰ।।੪।।੨।। ਮ:੧।। ਵਖਾਣੀਐ ਜਾਤਿ ਹੈ। ਸਚੁ: ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਸਿ
ਰੰਦਾ: ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ਸਚਾ ਹੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਅਰੁ ਕਰਮਾ ਕੇ ਜਾਣੀਐ: ਜਾਣਕ ਦਾ ਸਾਹੈ
ਅਰੁ ਸਭਤ੍ਰ: ਸਦਾਹੀ ਪਰਵਦਗਾਰੇ: ਪਰਵਸਤਾ ਰੇਕਰਨਵਾਲਾ ਹੈ। ਆਪੀ
ਨੈ ਆਪੁ: ਆਪਣੈ ਆਪ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਪਾਰੇ: ਅਪਾਰ ਹੈ। ਇਕੁ ਪਤ੍ਰੁ: ਅਕ
ਸਾਪ੍ਰਸ ਨੇ ਜੋੜ ਕੈ ਫੇਰ ਵਿਛੋੜਿ ਦੀਆ ਹੈ। ਦੂਇ ਪਤ੍ਰ: ਈਸ੍ਰਰ ਤੇ ਮਾਇਆ
ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਜੋੜਿ: ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨੂੰ ਵਿਛੋੜਿਆ: ਪਲਾਇ
ਆ ਅਨੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਤਿਸ ਮੇ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰਾ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ
ਹੈ ਸਰੂਪ ਕਾ ਅਰੁ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰਾ ਬਿਨੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੋ: ਅਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਚਲਤੁ: ਚਲਨੇ ਦਾ ਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕਰਦੇ
ਹੈ।।੧।। ਧੀਤੁ ਸਚੁ: ਨਿਸ਼ੰਕ ਕਰਿ ਕੇ ਸਚ ਤ੍ਰਾ ਹੈ ਸਚੇ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਤੁਸਾ
ਨੈ ਦੇਹ ਹੈ। ਦਾ ਹੇ ਸੰਗ ਤ੍ਰ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂ ਆਪਣਾ ਸਚਾ ਪਿਆਰ ਦੇਹਿ
ਨਿਸੰਕ ਕਰਿ ਕੇ। ਮੇਦਨੀ: ਜਿਮੀ ਨਾ ਵਿਖੁ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਆਦ ਮੇ ਹਿ ਹੋ ਪਿਆਰ
ਸਾਹਿ ਲਗਾਰ ਹਹੈ। ਖਾਣੀ ੪ ਬਾਣੀ ੪ ਜੀਆ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤਿ। ਮਾਇਆ ਨੂੰ
ਆਰੇ ਤਖਤ: ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਅਰੁ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂ ਆਪ ਹੀ ਇਸ ਕੋ ਨਿ ਬੇੜਹ:
ਨਾਸ ਕੇ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ। ਕੋ।। ਰੂਪ ਸੋਰ ਜਿਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਅਰੁ ਆਪ ਤੂ ਕਰਣੇ
ਹਾਰ ਬਿਰਤੂ ਪਹੈ। ਧਿਕਾਰੇ: ਧਿਕਾਰ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਆਇ ਕੇ
ਜੈ ਮਹੁ: ਜਨਮ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮਰ ਕੇ ਜਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੋ ਤਉ
ਸੀਮੇ ਪਧਾਰੂਆ ਹੈ। ਚਾਕੁ ਡਰੈ: ਡੇਰੇਨੇ ਦਾ ਨਿਕੇ ਮੇ ਤੋ ਪੂਡਰੈ: ਪੂਰੇ ਹੋਇ
ਚਾਕਿਆ ਤਿਸ ਜਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਫੇਰੈ ਜੋ ਰਚਲਤਾ ਹੈ। ਗੁਣ: ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਵੇਖ;

ਆਣੂਆ ਗੁਣ: ਗੁਣਾ ਕਾ ਸਦਕੇ: ਹਲਕਾਰੇ ਦਾ ਸਨੇਹਾ ਜਾਨੀਆ: ਜੀਵਨ੍ਹਾਂ ਛੋਰ
ਸਚੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਕੇ। ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ: ਨਾਰੀ ਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਅ ਪੁਰਖਾਂ ਤੇ ਨਾ
ਰੀਨ੍ਹਾਂ ਵਿਛੁੰਨਿਆ: ਵਿਛੋੜੂ ਦਾ ਹੈ ਅਬੇਰ ਕਹੀ ਸ੍ਰੀ ਬੈਠੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਤੁਰਤ
ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਕਹੀ ਭਰਤਾ ਬੈਠਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਵਿਛੁੜਿਆ:
ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਮਹਿ ਮੇਲਣਹਾਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ। ਰੂਪਨ
ਜਾਣੈ ਸੋਹਣੀ: ਅਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਤੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤ ਜੋ ਇਹ ਬਰ
ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਰ ਨਨੂੰ ਹਰਿਉ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਉਤ੍ਰ। ਹੁਕਮ ਪਈ ਸਿ
ਰਕਾਰੋ: ਤਿਸ ਕਾਲ ਨੇ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕਾਲ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਧਰੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ਇਸ
ਤੇ ਨ ਜਾਣਨੀ: ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੋ ਤ੍ਰਾਨੇ ਹੇਤ ਪਿਆਰੇ: ਤਿਸ ਕਾਲ ਕਾ ਪ੍ਰਿਆ
ਰਕੇ ਤੋੜ੍ਹਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹਿਤ ਹੈ। ਨ੍ਰਮਾਨਾ ੨੦ ਪਦਾ ਧ੍ਰਿਪ ਛੋਗੋ ਕਹੂ ਕੇ ਨ ਛੋਗੋ
ਨਮੇ ਤਮ ਕਾਲੇ। ਜਿਸ ਸਰ ਧਗਾਲੇ। ੨੧। ਛੋਗਾ ਹਨੇ ਹਨ ਤਪਨਿਹ ਨੇਰੋ ਉ
ਤਮਮ ਧਮਮੰ ਦਾਗਨੈ ਧਰੋ ਧਰ ਸਰਧ ਕੂੰ ਤਾਤੇ ਤਾਂਕੇ ਥੈਦਾ। ੨੨। ਵਿਰਾਗ
ਛੋਤਕਕੇ ਰਿਤੀ ਧਿਆਏ ਇਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਵ ਤੋੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਸ਼।
ਨਉਦਰ: ਇਵੇ ਰੂਪੀ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਨਾਲੇ ਹੈ ਸਚੇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿਕੇ ਹੰਸ ਜੀਵ
ਗੈਣਾਰੇ: ਆਕਾਸ ਮਾਰਗ ਧਾਨੀ ਲੈ ਗਾਇਆ ਜਮਾ। ਸਾਧਨ: ਜੀਵ ਸ੍ਰੀ
ਹਰੀ ਤੇ ਛੁਟੀ ਛੁਟਾਤ੍ਰੇ ਹੈ ਇਗਈ ਹੈ ਅ ਮੁਠੀ ਧੋਈ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਰਿਕੇ
ਆਵਿਧ ਣੀਆ: ਦੁਖਨੂੰ ਪਾਵਤੀ ਭਈ ਮੁਕੇ ਕੇਸਾ ਮਿਰਤਕ ਜੋ ਤਨ ਹੈ ਸੋ ਅ
ਬਨੇ ਕੇ: ਦੇਤ੍ਰੇ ਦੇ ਧਾਰੇ: ਦਰਦ ਜੋ ਮੇ ਪੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਜੁਗਤਿ: ਰਧਾਤ ਸ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ
ਦੀ ਸੋਭੀ ਮੁਈ: ਮਰਗਈ। ਮਰੁ ਮਾਈਏ: ਮਾਇਆ ਭੀ ਮਰਗਈ ਅਥੋਹ
ਇਬੇਹੀ ਪਦਾਰਥ ਰਹਗੈ। ਮਹਲ: ਨਾਰੀ ਭੀ। ਉਨੀ ਦਰ ਧਾਰੇ: ਦਰਦੇਆ
ਗੈ ਰੁਦਨ ਕਰਨੇ ਲਗੀ ਲਿਟਾ ਖੋਲ ਕੇ। ਰੋਵਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੋ: ਹੇ ਸ੍ਰੀਹੋ ਰੋਵਹੁ
ਕੰਤ ਦਾ ਦ੍ਰੇਤੁਮਾਰੀ ਪਿਆਰ ਵਦਾ। ਵ ਹੇ ਮਹੇਲੀਹੋ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ
ਸਮਾਲੇ ਅ ਕੰਤ ਨੂੰ ਜੋ ਰੋਵਹੁ ਹੋ ਸੋ ਮੁੜ ਕੇ ਆਇ ਜਾਵਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮੁੜਕੇ
ਤਾਨਹੀ ਆਵਣਾ ਤਾਂ ਕਿ ਸਦਾ ਜਤੇ ਰੋਵਹੁ ਹੈ। ਦਾ ਸਚੇ ਕੰਤ ਕੇ ਜਾਰੇ ਸਾਮ
ਵਧੁਨਾ ਨੂੰ ਰੋਵਹੁ ਉਚਾਰ ਹੇ ਮਹੇਲੀ ਹੋ। ੫। ਜਾਲਿ ਮਲਿ: ਦਹੀ ਮਾਇ ਕੇ
ਜਾਲਿ ਦੇਨਾਲਿ ਜਿਣੀ ਪਿਆਰ ਆਦੇ ਦ ਤਨ ਨੂੰ ਕਪਾੜ੍ਹਿ: ਧਸ੍ਰਾ ਪਾਟ:
ਤਪਤੇ ਕੇ ਊਪਰ ਦੀ ਪਾਇਆ। ਅੰਧਾਰੇ: ਅਧਿਧਾਨ ਕੇ ਹਰੇ ਰੋਰ ਭੀਰ ਸਮ
ਕਾਂਸੰਥਰ ਚਲਿਆ। ਬਾਣੀਆ: ਮਾਰੂ ਆਦਿ ਸਥਦ ਗਾਵਨ ਲਗੇ।
ਪੰਚ ਮੁਏ ਮਨ ਮਾਰੇ: ਤਕੇ ਮੂਏ ਤੇ ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਅ ਮਨ ਭੀ ਮਰਗਏ।
ਦ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਤੇਨ ਨਾਰੀ ਅ ਸ੍ਰੀ ਇਆਦੇ ਭੀ ਮੂਏ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮਨ ਮਾਰੇ ਗਏ
ਦ ਪੰਚ: ਸੇ ਸੁਪੁਰਸ ਕੇ ਮਤਿ ਤਨ ਮਾਰੇ ਹੂਏ ਕਾਲ ਕੇ ਮੂਏ ਹੈ। ਜਾਨੀ ਪਤੀ
ਕੋ ਵਿਛੁੰਨੇ: ਵਿਛੁੜ ਨੇ ਕਰਿ ਕੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਮਰਣਾ ਭਇਆ ਐਸੇ ਨਾਰੀ ਕਹਤੀ ਹੈ

ਅਪਤੀਤੋਇਨਾਮੇਰਾਜੋਸਾਰਮਾਹਿਜੀਵਨਾਭੀਧ੍ਰਿਗਹੈ॥ਸੁਜਾਣੀਐ ਅਸੁ
੩ ਜਾਣਤੌਪੁਰਸਹੈ ਜੋਜੀਵਦੈਭਾਵਤੈਮਰੈਹੈ॥ਅਜਰਚੋਧਿਰੀਦੇਧਿਆਰਮਾਹਿਤਿਨਿ
ਹਿਤਕੀਤਾਹੈ॥੮॥ਝੂਠਿ: ਝੂਠੇਮੈਸਾਰਮਾਹਿ॥ਮੁਠੀ: ਧੋਖੇਗਈਹੈ॥ਦਾਸੈ
ਸਾਰਮਾਹਿਝੂਠਨੇਤੁਸਾਨੂੰਮੁਠੀਹੈ॥ਹਿਓ ਬੁਧੀਦਾ ਜੀਵਕਹਤੀਹੈ ਮੇਅਸ
ਠਗੀ: ਮੈਠਗੀਗਈਹਾਂ॥ਧੀਧਿਆਂਦੀਧਾਵਣੀਵਿਖੇ॥ਛੋਡਿਅੜੀ: ਛੋਡਿ
ਦਿਤੀਹੈ॥ਦਿਧਣਕਾਰੇ: ਇਸੀਤੇਦੂਖਰੂਪਹੋਈਹਾਂ॥ਧਾਰਿਧਾਰਿਮਾਹਿ
ਹਰੀਕੰਤਹੈਮਹੇਲੀਆਦਾਕੈਸਾਹੇਰੁਛੜੈ: ਸੈਰੂਹੈ॥ਧਿਆਰਮਹਰੀਹਿਤ
ਹੈਜਿਸਕਾ॥ਦ ਕੰਤਦੀਆਮਹੇਲੀਆ ਸ੍ਰੀਆ॥ਧਾਰਿਧਾਰਿਹੈਧੂਤਰੁਨੈ
ਸੈਰੂਸੋਹੈ ਜਿਨਾਦਾਧਿਰੀਦੇਧਿਆਰਮਾਹਿ ਰਹਤਹੈ॥ਜਚੁਦਾਰਰਗਸਿ
ਅੜੀ: ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਈਹਾਂ॥ਨਾਮਿਭਤਾਰੇ: ਨਾਮਿਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਭਤਾਰਕਰਿਕੇ॥੭॥
ਦੇਸ: ਸੰਸਾਰਦੇਸਾਧਨਾਰੂਪੀ॥ਸਾਧਨ: ਮੈਸ੍ਰੀਨੈ॥ਸਚੁ: ਸਚਨਾਮਰੂਪਾਸੀ
ਗਾਰਕੀਤਾਹੈ॥ਹਾਰੋ: ਹਾਰਨੂੰ॥ਪਾਈਅਰ: ਤਿਸਨਾਰੀਦਾ॥ਸਿਸੋਹਾਗਣੀ
ਹੈਜੇਸਦਾ ਸਦਾਹਰੀ ਸਚਾਰਨੂੰ ਹਾਰੋਹੈ॥ਗਾਵਹੁਰੀ ਭਜਨਾਕਰਿਕੇਨਹੀ
ਹੋਵੈ॥ਵਿਰਹੜਾ: ਵਿਛੋੜਾ॥ਦਾ ਜਿਨਾਕਾਰਿਕੇ ਵਿਛੋੜਾਹੋਵੈ ਸੋ ਗੀਤਨਕਾ
ਵਡੂਅ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈ ਬ੍ਰਹਮਕਾਬੀਚਾਰਕਰੋ॥੮॥੩॥ ਮ:੧॥
ਸਿਰਜਿ: ਉਤਪਤਕਾਰਿਕੇਠੇਗਾ॥ਰਤਿ: ਰਤੀਨੂੰ॥ਦਿ: ਦਕਾਰਕਾਅਰਥਸਾ
ਰੇਪ੍ਰਗਟਹੀਕਰਨਾ॥ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਹੀਗੁਰਸਬਦਦ੍ਵਾਰੇਪਛਾਨੀਦਿ:
ਪ੍ਰਗਟਹੀ॥ਰਾਚੀ: ਰਚੀਹੈ॥ਪਿਰਕੂਕਾਚੀ: ਜੀਵਰੂਪੀਨਰਦਕਚੀਹੀਕ
ਤੀਹੈ॥ਬਾਪੀਹੈ॥ਜਿਨੀਹੋਗਇਆਕੋਈਦਖਣਕਰਿਕੇਕਹੈ॥ਦਤਾਈਆ: ਹਣੀ
ਆਏਸੋਹਰੂਪੀ॥ਦਾਨੈ: ਦਾਨਾ॥੧॥ਬਾਬਾ: ਹੇਭਾਈ॥ਅਧਪੰਧੈ: ਪੰਧਦੇਅ
ਵਿਚਿਹੀਹੈ ਦਾਨਾਇਹ ਲੋਕਸਦਾਰਿਆਨਾਹੀਪ੍ਰਲੋਕਸਦਾਰਿਆ॥ਸਿਰਿ
ਸਿਰਿ: ਸਿਰਿਧੰਧੇਸਿਰਿਆ॥ਨਭੂਲੈ: ਨਹੀਭਾਲਦਾ॥ਨਿਰਾਲਮੁ: ਨਿਰਲੇਪਹੈ
ਬਾਪੀ: ਹੈ॥ਜਿਨੀ॥ਅਪਣੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇ ਹੁਕਮਕਰਿਛਡਾਵਣਵਾਲਾਹੈ॥ਧਿਆਏ:
ਪਰਾਣੁਲੇਦਾਹੈ ਕੋਆਇਆਜਾਤਾਹੈ॥ਨਨ ਕਿਸਨੂੰਕਾਲਪਕੜਤਾਹੈ॥ਉਤ੍ਰ ਜੂ
ਸੋਭੁਲਾਇਦਿਕਾਰੇ: ਜੋਪੁਰਸਦੂਜੈਭਾਇਦੇਖੇਲਗਕੇਵਿਕਾਰਕੋਕਰਤੇਹੈ॥ਪ੍ਰ
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕਾਲੁਸਕਾਮਸਕਰਾਗੇਕਾਕਾਲਿਗੁਕਰਾਗੇ॥ਦ ਜਿਨਾਪੁਰਸਾਕਾਦੂਜੈ
ਭਾਇਦੇਵਿਕਾਰਕਰਦਿਆਮਸਕਲਾਂਇਵਿਤੀਤਹੋਤਾਹੈ ਤਿਨਾਪੁਰਸਾਕੋ
ਲਿਖਿਆਪੈ ਪਕੜਕੇਲੈਜਾਤਾਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕਮੇ॥ਚਾਜਮਦੇਮਾਰਗਦਾਪੰਧ
ਸੰਸਾਰਮਾਰਗਮੇਜਮਦਾਪੰਧਨਹੀਸੁਝਦਾ॥ਜਿਸਮੇ ਉਝੜੇ ਉਝੜਹੈ॥ਅ
ਅੰਧਗੁਬਾਰਹੈ ਦਿਪ੍ਰਗਟਹੀ॥ਨਾਜਲ: ਨੈਤਾਅਲਕੀ ਨਹੀਮਿਲਤਾ॥ਨ
ਭੋਜਨਪਰਕਾਰੇ: ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕਾਭੋਜਨ ਭੀਨਹੀਮਿਲਤਾ॥ਉਪ੍ਰਗਟਹੀ॥ਭ
ਉ: ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰੇਦੇਦਾਆਦਰਪੂਰਬਕਾਨਾਕਾ ... ਸੀਗਾਰੇ: ਸੀਦੂਕਪੜੇ

ਓਦਾ ਵਾ ਕਪੜੇ ਅਰੁ ਖੁਸ਼ਬੂ ਖਾਸੀ ਰਾਗਾਰ ਭੀ ਨਹੀ ਮਿਲਨਾ ॥ ਸਿਰਿ ਊਭੌ: ਸਿਰਿਦੇ
ਊਪਰਿ ॥ ਪੁਰ ਧਾਰੋ: ਪੁਰਦਾ ਦਰਵਜਾ ॥ ਜਮ ਕਰ ਤੇ ਹੈ ॥ ਇਥ ਕੇ ਰਾਹੇ: ਅ
ਥ ਕੇ ਥੀ ਜੋ ਹੁਏ ॥ ਸਿਰਿ ਦੇ ਪਾਏ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਏਲੀ: ਰਖਕ ਨਹੀ ਓ
ਥੀ ॥ ੜ ॥ ਇਆਣੀ ਹੈ ਭਾਈ ਸੁਜਾਣੀਆਂ ਹਿ ਸੋ ਰੋਵ ਹਿਣ ਜੋ ਇਆਣੀ ਭਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਭ ਜੀ ਤੇ ਨਾਲ ਮਿਲਿ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਸਮੁ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਰਮਣ
ਕਰਹਿ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਬਿਨਾ ਰੋਵੈ ਹੈ ਓਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ
ਰੋਵੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕੂੜੀ ਸੋ ਹੀ ਹੋਏ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ॥ ਪਿਰ ਪਰ: ਪਿਰ ਗਾਰ ਹੀ ਹੈ ॥
ਪਿਆਰੇ ਦੇ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਵਿਖੇ ਰੋਵੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕਉ ਨਹੀ ਧੋਵੈ ਹੈ ॥ ਅਸੁਧ
੨ ਨਰ ਮੈ ਸਾਰ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ॥ ਜੋ ਰਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਦੇਖ ਕੇ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੈ ਭੁਲਜਾ
ਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਝੂਠਿ ਅਹੰਕਾਰ ਮੈ ਭੁਲ ਕੇ ਮੁਠੀ ਹੈ ॥ ਕਮਾਏ: ਜੈਜੀ ਵ੍ਰ
ਪਰੋਹਿ ਕੇ ॥ ਨਾਮ ਮਿਰਤੇ: ਪੂਰੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈ ਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਰਾ
ਪੇ ਅਰੁ ਵਡਪੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਭਾਏ ਮਾਨ ਭਏ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਇਹੁ ਜਗ ਪਸਾਰਾ ਝੂਠਾ ਹੈ ਵੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ॥ ਸਚਾ ਘਰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਜੋ ਸਚਾ
ਘਰ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਸਚ ਦੇ ਨ ਸੇਵੀ ਐਤਾਂ ਜਿਉ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿ ਕੇ ਖਰਾ ਸਚਿਆਰ
ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਵੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ॥ ਕੂੜਿ ਅਲਬਿ ਜੋ ਜਗ ਪਲ ਗਏ ਹੈ ਤਬ ਲਗਿ
ਥਾਇ ਨ ਸਭੁ ਪਨੂ ਨਹੀ ਪਾਸੀ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਨਹੀ ਠਾਓ ਥਿ
ਤੀ ਨੂਲਹੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਆਉ ਏ ਸਹੁ ਭੀ ਨਹਿ ਕੋਈ ਕ
ਹੀਐ ਹਿ ਤਾ ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਪਾਰਿ ਮਹਿ ਕਾਓ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇ ਕੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਉ ਨਿਰਾ
ਸ ਹੋਇ ਕੈ ਆਵ ਤਾ ਹੈ ॥ ਜੰਮਣਾ ਅਰੁ ਮਰਣ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਕੋ ਨਾ
ਇ ਰਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲੋ ਇ ਸੀ ਕਰਿ ਕੇ ਸਬਾਏ ਜਗ ਥਿਰ ਸੋ ਹੈ ॥ ਪਿਰ ਦੇ ਰੂਪ ਮਾਇ
ਆਨੇ ਸਰੀਤ ਨਲਾਧਿ ਮੈ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਾਲ ਖੜਾ ਰੂਆਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬਾਬਾ ਆਵਹੁ ਭਾਈਹੋ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਭਾਈਹੋ ਆਵਹੁ ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿਲਹ ॥ ਮਿ
ਲੀਸਾ ਪ੍ਰਸਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਪਾਵਨੇ ਦੀਆਂ ॥ ਵ: ਆਸੀ ਸਾਥਾ ਬਾਹਰੀ ਦੀਆਂ ॥
ਬਾਬਾ ਹੇ ਭਾਈ ਸਚ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀਆਂ ਆਸੀ ਸਾਏ ਹਰ ਹੁਜੇ ਸਕਾਰਿ ਮੇਲ: ਮਿ
ਗ ਨਹੀ ॥ ਚੜੇ: ਦਰ ਹੋਵੈ ॥ ਕਿਰੇ ਵਹੋ ਆਸੀ ਅਤੁ ਸੀ ਮਿਲਿਆ ਮੀਤਾ ਕਾ ਮਿਗ
ਸਾਨੂੰ ਮੇਲੋ ॥ ਵ ॥ ਮਿਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲਣਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮੇਲੋ ॥
ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਮੀਤਾ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰੀਏ ॥ ਮੇਲੋ: ਮੇਲ ਕਰੀਏ ॥ ਨਾਵਹੁ: ਨਾਮ
ਤੋ ॥ ਥੇਹਹੁ: ਸਤਸੰਗ ਤੇ ॥ ਥਾਵਹੁ: ਸਰੂਪ ਭੇਖੀ ਦਾ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਤੇ ਭੀ ਗਏ
ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਆਂ ਦਾ ਸਚਾ ਦੇਖੇ ਵੋ ਲੋ ਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜਮ ਮਾਰ
ਗ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਅਤ ਸਕਾ ਜਿਸ ਕਾ ਰਾਗ ਸਬਦ ਮਾਹਿ ਮਨ ਸਮਾਣਾ ਹੈ
ਓਹ ਜਾਰਿ ਜਾਰਿ ਮਾਹਿ ਸਾਵੇਦਾ ਵੋ ਸੇ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਹੈ ॥ ਵ: ਸਾਚੇ ਚੇ ਸਾਥ ਕਰਤੇ ਹੈ

ਮੁਸਤਾਕ॥੧॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਾਂ ਜੀਂ ਤਾ ਸਹਾਤ੍ਰਿ:
ਸਭਨਾ ਦਾ ਕਰੀ ਦਾ ਸਾਂਤਿ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨੇਹੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਨਾ
ਚੋਲ੍ਹਾ: ਲਿ ਨੇਹੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮਾਣਿਆ: ਦੋਹਾਂ ਪਗ: ਬੁਧਿ ਰੂਪੀ ਸਿਖ ਸੋ ਹੈ ਪਿਰ ਜੋ ਹੈ
ਜੀਕਾ ਪਿਰ: ਦੇਰੰਗਿ ਮਾਹਿ ਜੋ ਰਾਤਾ ਹੈ ਗਾਤਿ ਖਿਆ: ਜਿਨਿਆ॥੨॥ ਆਰੇ: ਦਾਲੀਆ
ਰਾਤੇ: ਰਾਦਤੀਆਂ ਵੀਚਾਰੇ: ਵੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਦਾ ਦੂਆਰੇ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ
ਰਾਤੀ ਨਾਰੇ: ਨਾਰੀ ਨੇ ਮਿਲਿ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਦੁਸਮਨ ਰੂਪ ਦੂਖ ਸਥਾਇਆ ਚਲਿਆ ਗਇਆ ਹੈ॥੩॥ ਅੰਧਾਰੇ:
ਅੰਧਾਰ ਹੈ ਮਿਲਾਇ ਹੈ ਗੁਰ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਸਿਮ ਲੈ ਹੈ ਜਗਮਾ ਸੂਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ
ਅਮਾਥੇ ਰੀਤੀ ਸਿਦ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਸਹਜਿ ਦੁਧਾਰੇ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਾਰ ਕਰੇ
ਗਿਆਨ ਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰਾ ਪੂਰੇ ਤੇ ਤਮਾਰਾ ਸਨਮ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰੰਗ ਮਾਦ
ਰਿਸਾਦੇ: ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੇ ਸਾਡੇ ਆਰ ਹੋਇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਦਾ
ਤਿਨਾ ਦੇ ਘਟ ਮਾਹਿ ਚਾਣਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕਾ ਨਾਮ ਮਾਹਿ ਪਿਆਰ ਲਾਗਾ
ਹੈ॥੪॥੩॥ ਮ: ੩॥ ਜਜਰੀ: ਕਚੀ ਪਕੀ ਦਤ ਹੈ ਦਾ ਜਰੀ ਜੀ ਰੂਪ ਹੋਣੇ
ਦਾਲਾ ਹੈ। ਦਾ ਪ੍ਰਨਾਮੀ ਹੈ ਸਰੁ: ਖਿਧ ਅਦ ਸਬਾਣਾ ਆਵੈ ਜਾਇ: ਆਦ
ਗਉਣ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਹੋਰ ਜੀਵ ਆਵਹਿ ਜੇ ਮਹਿ ਹੈ ਅਮਾਰਿ ਕੈ ਜਾਵਹਿ ਹੈ
ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ: ਗਿਆਨਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕੈ ਸਾਹੇ॥੧॥ ਕਾਇਆ: ਸੀਰ
ਦਾ ਬੁਧੀ ਕੰਚਨੁ: ਸੁਧਾ ਮਿਲਾਏ: ਆਪਣੇ ਮਹਿ ਬ੍ਰਮ ਰੂਪ ਸਚੇ ਨਾਮ
ਸਮਾਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੪॥ ਜਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ
ਮਿਲਿ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ ਤਾਂ ਸਚੇ ਮਹਿ ਸਮਾਏ ਸੁਖ ਪਾਏ
॥੨॥ ਸਚੁ ਸਚੇ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਮਾਦਿਓ ਭੁਲਾਣੀਆ: ਭੁਲੀ ਹੂਈ ਹੈ
ਸੋ ਦੁਖ: ਦੁਖਹਿ ਦੁਖਾ ਕਮਾਏ: ਰੋਗੈ ਹੈ ਨਾਮਿ ਰਤੀਆ॥੪॥ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾ
ਮਿਨਾਲਿ ਰਤੀਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਰੰਗ ਆਇਆ ਹੈ
ਸੋ ਈ ਧਿਰ ਕੇ ਆਪਿ ਕੈ ਸਰੂਪ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈਆ ਹੈ॥੩॥ ਮਿਲਿਆ ਪਰਵਾਸ
ਚੇ ਸਹਿ: ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਸਚੇ ਸਰਿ ਮਹਿ ਜੇ ਹੜੇ ਨਾਏ ਹੈ ਤਿ ਸਚੇ ਹੋ
ਇ ਹੈ ਸਹਜਿ ਹੀ ਸੁਭਾਇ ਮਨ ਹੋਇ ਹੈ ਛਿਦ ਨਿਰੰਜਨ ਅਗਮ ਅ
ਗੋਚਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮਾਰੰਗਿ ਰਾਤੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਤਾਂ ਸਿਰੁ ਨਿਛਾਵਰ ਕਰਿ ਕੇ
ਪਾਏ: ਚਰਣੀ॥੪॥੪॥ ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲ ੪ ਲਲਾਂ ਬਹਲੀ
ਮਾ ਦੋਨੋ ਸਰਮੋ ਹੈ ਇਨ ਪਗ ਵੀਚਿ ਸੋ ਜੁਧ ਕਰਿ ਕੇ ਮਰੇ ਹੈ ਢਾਢੀਆ
ਤਿਨਾ ਦੀ ਵਾਰ ਬਣਾਈ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕੋ ਸੁਨਾਈ॥ ਤਿਸ ਧੁਨੀ ਤੇ
ਗਾਵਨੀ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩॥
ਜੋ ਸਬਦੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇ ਰਤੇ ਹੈ ਸਚ ਨਾਮ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਦਹੂਂ ਸੇ

ਸੋਵਡੇਤਤਵੇਤਾਹੈਂ।ਵਾ ਜੋ ਸਬਦੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਉਰਿ ਮਾਹਿ ਧਾਰਿ ਕੇ ਸਚੁਨਾਮ
ਮਹਿਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਵਡੇ ਮੀਤ ਹੈਂ।੫॥ਪੁਨ: ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਕਰਿ ਕੇ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰ
ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਨ ਕਰ ਅਰ ਧਨੀ ਕਰ ਭੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਹੀ ਧਿਆ
ਰਕਰਤੇ ਹੈਂ।ਮੇਲ: ਪਾਪਾ ਦੂਧੀ ਦਾ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ॥੧॥ਮ:੩॥
ਕੋਈ ਪਾਖੰਡੀ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾ ਥਾ ਮਾਰਗ ਮਾਹਿ ਤਿਸ ਕੋ ਮਹਾਤਮਾ ਸਾਧੂ ਜ
ਨ ਕੈ ਸਾਹਿਬੋ ਨੇ ਤਿਸ ਕਾ ਸਿੰਗਕਾਰਿ ਆਪ ਸਚਾ ਤਾ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਖੰਡ
ਕੋ ਦੇਖ ਕੇ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਾ ਹੈਂ।ਵਾ ਜੀਰ ਪੂਲ ਗਾਨਾ।ਵਡਾ ਹੰਸ ਹੈ:ਵ
ਡਾਤਤਵੇਤਾ ਮਹਾਤਮਾ ਹੈ।ਧਿਗੁ ਏਹ ਧਥ ਤ੍ਰਾ ਪਾਖੰਡੀ ਹੈ ਤਨ ਜਨਮਿ:
ਤਾ ਆਪਦਿ ਤੇ ਹੀ ਆਪਣਾ ਅੰਗੁ ਹਥਾ ਆਦਿ ਅੰਗ ਨਮਿਲ ਤੇ।ਵ ਜੀ
ਰਵਡਾ ਹੰਸ ਸੁਧ ਨਿਰਮਲ ਹੈ।ਜੋਗ: ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ।ਧਿਗੁ ਫਲਜ
ਣਦਾ ਲਹੈ।ਤਾ ਜਨਮਿ ਤੇ ਹੀ।ਅੰਗ: ਹੋਤ ਪਕਰਦੇ।੨॥ਮ:੩॥ਹੰਸ
ਮਹਾਤਮਾ ਨਾ।ਧਰਾ: ਪਖੰਡੀਆ ਨਾ ਸਿਰ ਤਲ ਉਪਰਿ ਪਾਉ: ਮਾਤ
ਕੀ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਿਖੇ ਪਾਪ ਹੂਏ।ਜੋ ਸੇਹ ਸਾਧੂ ਤਾਰਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ਧਰ
ਲੋੜ ਧਜਾ ਤੇ ਹੈ।ਤੈਸੇ ਜੈਸੇ ਸਾ ਫਰੀ ਦਜਨੁ ਦੇਖ ਕੇ ਬੁਮੇ ਲਟਕ ਤੇਧ
ਖੰਡੀ ਭੀ ਲਟਕ ਪੜਾ ਥਾ ਤਬ ਤੂ ਮਹਿ ਗਿਰਿ ਪੜਾ ਥਾ।੩॥ਪਉੜੀ॥
ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਹੈ ਤੂ ਆਪਿ ਹੀ ਆਪਿ ਣੇ ਤੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਕੀ
ਆ ਹੈ।ਵਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇ ਹੈ।ਅ।ਆਪਿ ਹੀ ਕਾਰਣ ਜਗਤ ਨੂੰ ਕੀਆ ਹੈ
ਦਾ ਕਾਰਣ ਜੋ ਧਰ ਮਾਆ ਆਦਿ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਆਪਿ ਹੀ ਹੈਂ।ਕੋ ਅਵਰ
ਨਹੀ।ਆ: ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੇਰੇ ਸਾਰਖਾ।ਕਰਣ ਕਾਰਣ: ਜਗ
ਤੇ ਕਰਣ ਮਹਿ ਸਮਰਥ ਹੈ।ਅ।ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਹੈ ਸੋਈ ਧੀਵ ਹੋਇ ਆਹੇ
ਅਵਹੋਤ ਹੈ।ਅ।ਆਗੇ ਕੀਆ ਹੋਵੈਗਾ।ਅਣਮੰਗਿਆ: ਮੰਗੇ ਤੇ
ਬਿਨਾ ਹੀ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ।ਵਾ ਆਪਣੀ ਸੂਜੀ ਸੇਦਾਨ ਦੇਵਨ ਦੇਤਾ
ਹੈ।ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ: ਧੰਨ ਹੈ ਧੰਨ ਹੈ।ਮੁਖਿ ਹਰਿਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਵ ਸੁਖਿ
ਮਹਿ।੧॥ਸਲੋਕ ਮ:੩॥ਦੂਜਾ ਮਨੁ ਦੇਖ: ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਦੂਜਾ ਮਨ।
ਤਿਸ ਨੇ: ਤਿਸ ਦੇ ਧੋਹ ਨਸਵੈ ਕੋਇ: ਕੋਈ ਜਮ ਭੀ ਨਹੀ ਨੇੜੈ ਨਹੀ ਹੁਕਮ
ਕੈ ਹੈ।ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖ ਤੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ਧਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਸੇ
ਨ ਭਾਵੈ ਹੈ ਸੋ ਈ ਹੋਇ ਹੈ।ਪਤਿ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ ਰਖਤਾ ਹੈ।ਕਾਰਜ
ਸੋ ਸਰੂਪਾ।੧॥ਮ:੩॥ਇਕ ਸੇ ਜਣ: ਸੈਂਧੀ ਚਾਲਿਗਾ ਏਹੈ ਪਿਛੋਂ
ਇਕ ਚਲੇਗਾ ਏਹੈ ਅ।ਧਾ।ਰਹ ਦੇ ਭੀ ਫਿਰਿ ਆਗੇ ਜਾਹਿਗੇ।ਨਵਰ
ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋ ਹਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵ: ਸੇਵਾ ਮਹਿਰ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸੁ
ਖਿ ਮਹਿ ਸਮਾਵਹਿ ਹੈ।ਪੂਨ: ਨਹੀ ਵਿਛੁੜਤੇ ਹੈ।੨॥ਪਉੜੀ॥ਸਜਣੋ

ਜਨਨ ਨੌ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਾਰੀ: ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਐਸਦੀ ਹੈ॥ ਵਾ ਹਰੀ ਦੇ
ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਹੀ ਕਾਰ ਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਜੋ ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈ॥ ਪ੍ਰੀਤਮੇ:
ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾ॥ ਹਰਿ: ਹਰਿਨਾਮ ਦਾ॥ ਸਵਾਰੀ: ਸੋ ਧਕਰੀ ਹੈ॥ ਭਉਜਲੁ
ਬਿਖਤਾਰੀ: ਬਿਖ ਰੂਪ ਭਉਜਲ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਾਰਣੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਬੇੜੀ ਰੂਪ
ਹੈ॥ ਵਾ ਬਿਖ: ਬਿਖਮ॥ ਹਰਿ: ਹਰਿਨਾਮ॥ ਵਿਟੜਿਅਹੁ: ਉਪਰੋਂ ਸ
ਦ: ਸਦਾ ਵਾਰਿ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ॥ ਵ ਸਦ: ਸੈਕੜੇ ਵਾਰੀ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਂਦ
ਹਾਂ॥੨॥ ਮ: ੩॥ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ: ਸੇਵਾ ਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਣੇ ਕਰਿਕੇ ਵਾ ਚਾਪੂ
ਰ ਧੂਕ ਸੇਵਾ ਕਰਣੇ ਕਰਿ ਕੈ॥ ਸੁਖਹੂ ਸੁਖ ਸਾਰੁ: ਸੁਖਾਂ ਤੇ ਸਾਰ ਸੁਖ ਹੋ
ਤਾ ਹੈ॥ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ: ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਮਾਹਿ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰ ਰਸਾ
ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਮਾਹਿ ਕੀ ਖੁਲੀ ਦਰਵਜੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਅਟ
ਕਾਵ ਤਾਂ ਨਹੀਂ॥ ਵਾ ਦੁਰੇ ਅੰਦਰ ਹਿਰਦੇ ਗਏ ਅਸਥਾਨ ਮਾਹਿ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁ
ਆਰਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਕਮਾਵਣੀ: ਧਾਰਣੀ ਕਾਰ॥ ਸਚੁ ਨਾਮ
ਨੂੰ ਪੈਨਣ: ਸੁਵਣ ਕਰਨਾ ਤਨ ਕਰ॥ ਸਚੁ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ ਮਨ ਮਹਿ
ਕਰ॥ ਨਨੁ ਸਚੁ ਨਾਮ ਮਾਹਿ ਪਿਆਰ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਚੇ ਪੂਰ
ਜਾ ਕੀ ਸਚੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਹਿ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਾਚਿ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਮਾਹਿ ਪਿਆ
ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਫਲ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਚੇ ਸਬਦ ਦੇ ਪਿਆਰ
ਕਰ ਹਰਖੁ ਹੀ ਸਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਦਰਿ ਸਚੈ: ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਮਾਹਿ ਸਾਚਿਆਰ ਹੋ
ਤਾ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੌਣ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਜਿਸਨੋ: ਜਿਸਕੋ ਜ
ਰਕਰਤਾ ਰਾਮ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਵਿਡਾਣੀ: ਬਿ
ਗਾਨੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਵੰਞਸੈ ਦਸਣ ਬੀਧ੍ਰਿ
ਗੁਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਨਾਮ ਨੂੰ ਛੋਡਿ ਕੈ ਬਿਖੁ ਬਿਖ [illegible] ਨਾਮ ਹਿ ਲਗੇ ਹੈ॥ ਬਿਖੁ
ਪਾਪਾ ਕਾ ਹੀ ਖਟਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਬਿਖੈ ਪਾਪਾ ਕੀ ਹੀ ਰਾਸਿ ਪੂੰਜੀ ਹੈ
ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ॥ ਬਿਖੁ: ਬਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਕਾ ਹੀ ਮਨ ਮਾਹਿ ਖਾਣਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਅ
ਬਿਖੁ: ਬਿਸਨੇ ਕੀਆਂ ਧਾਰਨਾ ਕਾ ਪੈਨਣਾ ਸੁਵਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਅਥਾਧ
ਬੀ ਬਿਖ ਕੋ ਬਿਸਨੇ ਕੇ ਮੂੰਹ ਗਰਾਸ ਭਖਤੇ ਗਿਰਾਸ ਕਰਖਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਨਨੁ
ਫਲ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਐਥੈ ਤਾ ਦੁਖੋ ਦੁਖ: ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਕਮਾਵਣ
ਕੋ ਗਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਆਗੇ ਸਦਾ ਪਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਮੁਹਿ: ਮੁਖ॥ ਨੇ ਦਿਨਾਮ
ਨਾਸ ਕਰ ਛੋਡਿਆ ਹੈ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਿਮ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ: ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਕ
ਰਿਕੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਰਾਸਿ ਜਿਰੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਸਦਾ ਦੇ ਕੀ ਬਿ
ਧਨ ਧਰੂਤਾ ਹੈ॥ ਅਰਦਾਸਿ: ਅਰਜ॥ ਨਨੁ ਜੈਸੇ ਕਰਮ ਕਰਣ
ਕਮਾ ਕਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਮਨਮੁਖ [illegible] ਕਾਨੂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਉਤ੍ਰ॥ [illegible]

ਜੋ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮਾ ਕਾ ਕੁਮਾਵਣ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਨਨ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੇ ਕਿਆ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ।
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਨਾਮਿ ਰਾਮੀ ਅਮੇ ਸਮੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋ
ਤਾ ਹੈ। ੩। ਪਉੜੀ। ਸਾਧੂ ਜਨਨ: ਹੇ ਸਾਧੂ ਜਨੋ ਜੇ ਰੀਨਾਥੁ ਜਗਦੀਸ
ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਇਆ ਹੈ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਰਮਾ ਨਰੂਪੀ ਪਿੰਥਾ ਪਰੀ
ਚਰਨੀ। ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ। ਲਹਾਇਆ: ਲਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਲਥਾਇ
ਆ ਹੈ। ੩। ਸਲੋਕ ਮ: ੩। ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮ ਭੁਖ: ਤਿਸਨਾ ਭੁਖੀ: ਭੁ
ਖਾ ਦੇ ਕੀਤਿਆ। ਦੂਖਿ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ। ਫਿਰੈ ਹੈ ਐਸੇ ਥੇ। ਸਹਜਿ ਉਪਦੇਸ
ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ ਵਾ ਸਾਂਤਿ ਵਾ ਸੰਤੋਖ। ਜਿਸਨੂ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਕਰੀਕੈ
ਕੈ ਧਾਹਿ ਖਾਤ ਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ। ਹਠਿ: ਕਰਿਕੈ। ਦੂਖ ਮਨਾਇ: ਅਗ
ਲੇ ਨੂੰ ਸੇਹਰਿ ਦੁਖ ਦੇਹਿ ਕੈ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਥਾਦੂਹ। ਨਾਲ ਹੁਦਰ ਸਾਇ: ਜਾਵੈ
ਸੋਝੀ: ਗਿਆਤ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪਈ ਹੈ। ਦੂਜੇ: ਹੋਰ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਿ ਨੇ
ਭੁਲਾਇ ਛਡਿਆ ਹੈ ਸਰੂਪ ਤੇ। ਪਾਈਐ: ਪਾਇਆ ਜੋ ਕਿਰਤ: ਲੇਖ ਹੈ
ਤਿਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਥਾਇ: ਲੇਖੈ ਮਾਹਿ। ੧।
ਮ: ੩। ਸਦਾ ਸੁਖ: ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੂਲਿ: ਕਦਾਚਿਤ ਭੀ। ਅਚਿ
ਤੁ: ਅਚਿੰਤਤਾਈ ਦਾ ਹਰੀ ਦਾ ਅਕਸਮਾਤ ਹੀ। ਅੰਤਰਿ: ਅੰਦਰਿ ਦਾਗਿ
ਆਹ: ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਾਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਪ੍ਰਤਖ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸੰਤਾ ਕਾ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਸਰਿ ਤੀਰਥ ਹੈ ਤਿਸ ਮਾਹਿ ਨਾਇ ਕੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਮ ਜਪ ਕੈ। ਸਜਣੁ ਜਗਿਆਸੂ ਮ
ਲੈ ਹੈ। ਸਜਣੁ। ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਚੇ ਸਧ ਦਕਰਿ ਕੈ ਸੁਕਾਇਆ ਨਲਏ ਹੈ। ਤਿਨਾਂ ਕੇ
ਪਰਹੀ। ਅੰਤਸਕਰਣ ਦਾ ਵਿਖੇ। ਪਰਚਾ। ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਆਪ
ਹੀ ਸਰਿ ਜੋਤੀ ਮੈ ਮਿਲਾਇ ਹੈ। ਪਾਖੰਡਿ: ਕਰਿਕੈ ਜਮ ਜੋ ਹੈ ਕਾਲ ਦੇ ਕਰਤੇ
ਦਾਲਾ। ਪਤਿ ਗਵਾਇ: ਉਥਰੋਇ ਨੂੰ ਲਾਇ ਕੈ। ਨਾਨਕ। ਸਾਹਿਬ ਕਰਤੇ ਹੈ
ਸੋਹ ਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮਿ ਸਿਉ ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਇ ਕੈ ਰਤੇ ਹੈ ਜੇ ਉਥਰੋ ਹੈ ਸੋ
ਸਾਰਤੇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਤਿਤੁ: ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਤੀ ਮੈ ਜਾਇ ਬਹਹੁ ਹੈ ਭਾਈ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮਿ। ਬਿਲੋਈਐ: ਬੀਚਾਰੀ ਤਾ ਹੈ। ਸਹਜੇ ਹੀ: ਸਹਜੇ
ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤਤੁ ਸਾਰ ਰੂਪ ਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਖੋਈਐ: ਵਿਸਾਰੀਐ ਮੇਲ
ਗਾਵੈ ਗਾਵਾਵੈ ਨਹੀ। ਨਿਤ ਦਿਨ ਸੁਰਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਣਾ ਢੋਈਐ:
ਢੋਈ ਲੈਕਰਾ। ਜਿਸੁ: ਜਿਸਕੇ ਧੁਰਿ: ਆਦਿ ਹੀ ਮਸਤਕਿ ਮੈ। ਲਿਲਾਟਿ:
ਲੇਖੁ। ਲਿਖੋਈਐ: ਲਿਖ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਗਾਲ: ਗਾਲ
ਗਾਲੋਈਐ: ਗਾਲਾਈ ਹੈ ਕਥਾ ਕਰੀ ਹੈ। ੪। ਸਲੋਕ ਮ: ੩। ਸਜਣ: ਜੋ
ਗਿਆਸ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਸਜਣ। ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ। ਜਿਨਾ ਜਗਿਆਸੂ ਆਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ
ਲਿਖਿ ਸੋ ਆਰਕੀ ਤਾ ਹੈ ਸੋ। ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰੀਤਮ। ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਕੈ। ਤਿਨੀ:

ਤਿਨ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਨੇ ਸਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਧਿਆਉ ਕਰਿਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ॥ ਅਥ
ਗਾ ਅਤਿ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਿਕੇ॥ ਅਤਿ ਤਿਨਾ ਦਾ ਮਨ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਅਪਾਰ ਸਬਦਿ
ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੀਤੇ: ਮੰਨਣ ਤੇ ਹੀ ਮਾਨਿਆ ਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਸਰੂਪ ਮਾਹਿ ਸਥਿਤ ਹੂ
ਆ ਹੈ॥ ਏਹਿ: ਐਸੇ ਸੇ ਸਜਣ ਜਗਿਆਸੂ ਪ੍ਰੇਮ ਸਨਾਲ ਸਿਉ ਲੈ ਹੂਏ ਨਹੀ
ਵਿਛੁੜੂ ਹੈ ਜਿ ਸੋ ਹੂਏ ਆਪਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸੂ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮੇਲੇ ਹੈ॥ ਦਰਸ
ਨ ਕੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਕੀ ਜਿਨ ਦੇ ਪ੍ਰਮ ਕਾਣਿ ਧੇਦਕਾ ਦ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਕਾ
ਕਿਆ ਕਰਣਾ ਹੈ ਉਤਾਂ ਵਿਛੁੜੇ ਹੀ ਹੈ॥ ਦ ਕਿਆ ਕਰੀਏ॥ ਵਿਛੁੜੇ: ਵਿਛੁ
ੜਨਾ ਹੀ ਕਰੀਏ॥ ਭਾਇ ਵਿਖੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਸੇਈ॥ ਨਾਨਕ॥ ਵਿਲ
ਸ: ਵੇਰੀ॥ ਮਿਲਨਿ: ਹੁੰਦੇ ਨ ਵਿਕਾਰ ਹੀ॥ ਧਾਧਰੂ ਪਾਦਾ ਵਿਜੋ॥੧॥ ਮ:੩॥
ਇਕਤੈ: ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸਕੇ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਹਿ ਮਗਨ ਰਹੇ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਨਾ ਭੁਖ: ਤਿਸ ਨ
ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਦਾ ਤਿਖ ਨਾਪੀਨ ਦੀ ਅਭੁਖ ਖਾਣੇ ਦੀ॥ ਨਿਨਕੇ ਜੈਸ ਚੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿ
ਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ਹੈ॥ ਅਨਾਮਿ ਮੇਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਏਹੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿ
ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਦਾ ਹਰੀ ਕੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ॥ ਸੇਵਾ ਧ ਣ ਤਧ ਣਾਈ: ਸੇਵਾ ਦੀ ਸੁਧਾ ਧਨਾਈ
ਹੈ ਅਥਵਾ ਹਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਮਾਹਿ ਸੁਧਾ ਕਰਾਈ ਹੈ॥ ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ: ਜਹਾਂ ਕ
ਹਾ ਮੈ ਖੀ ਆਈ ਧਨ ਤੀ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਛੁਡਾਇ ਲੈਤਾ ਹੈ॥ ਸਾ
ਖੀ॥ ਅ ਗੁਰਦਾਸ ਕੀ ਆਪਨੇ ਸਿਖ ਕਾ ਜਹਾਜ ਤੋਰ ਦੀਆ ਥਾ ਪੁਰਿ ਸੋਈ
ਪਾਈ: ਹਰੀ ਦੀ ਗਿਆਤ ਪਾਈ ਹੈ॥ ਰਿਦੇ ਮੋ॥ ਪੂਰਾਈ: ਪੂਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ॥੫॥
ਸਮ:੩॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੀ ਦਾਧੀ ਦਗਧ ਹੂਈ ਸਿਸਟੀ ਜਾਲਿ ਕਰਿਕੈ ਮੁਈ ਹੈ
ਅ ਆਗੈ ਨਰਕ ਮਾਹਿ ਭੀ ਜਾਲਿ ਜਾਲਿ ਕੈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ॥ ਸੀਤਲ:
ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਦਾਈ ਚਾਰ ਨਹੀ ਅਨਾਦੇ: ਨਾਮ ਤੇ
ਵਿਣਾ ਹੈ ਤਿਚਰ ਨਿਰਭਉ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ॥੧॥ ਮ:੩॥ ਅਗਿ: ਤ੍ਰਿਸ
ਨਾ ਭੇਖੀ: ਭੇਖ ਕਰਿਕੇ ਤ੍ਰਿਤਾਂ ਬੁਧੀ ਜੋ ਅਗਨੀ ਹੈ ਮਨ ਮਾਹਿ: ਵਿਖੇ ਸੋ ਨਹੀ
ਬੁਝਈ: ਬੁਝਤੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਉਨਿ ਗੁਰੇ: ਤੈ ਸੇ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਦਰਬਹੀ
ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਕਮਾਣੇ ਹੈ ਬਾਹਰ ਸੋਧ ਰਧਾਰ ਹੂੰਤ ਬੈਠਤੇ ਹੈ ਅੰਦਰ ਕਾਮ
ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਸਰਪ ਹੈ॥ ਜੇਵੀਐ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਬਦ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਮਾਨਿ ਮਹਿਆ ਹਿ
ਵਸੈ ਗਾ॥ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਥਵਾ ਸਤਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਸੁਧ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖ੍ਯਾਤ
ਕਾਰ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਅੰਨਸੀ ਤਲ ਅੰਤਨ ਮੇ ਸਾਂਤਿ ਹੋਵੈਗੀ॥ ਸੁਖਾ ਸੀਰਿ ਸਦਾ
ਸੁਖ ਹੋਇ: ਸੁਖਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇਮਨ ਅਰੁ ਤ ਸੁਖ ਹੋਇਗਾ॥ ਅੰਗਤੁ ਵਿਚਹੁ ਆਧ
ਲਾਵਗਾ ਵਾਇਗਾ॥ ਤ੍ਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗਾਰ ਮਥਿ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਮਨ ਨੂ ਉਦਾਸੀ
ਉਦਾਸੀਨ ਕਰੇ ਹੈ ਜਿ ਜੋ ਸਚਿ ਵਿਖੇ ਲਿਵ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ

ਨਾਮਿਕਰਿਕੈ ਰਜਾਹੈਮਨਅੰਤਰਨਵੀ ਅਘਾਇਆਹੈ ਵਾ ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਵਿ
ਪਦਾਰਥਾਂਤੇ।ਮਨਮੁਖ ਹਉਮੈਕਰਿਕੈਆਪਭੀ ਪਚਹਿ ਸੜਤੇਦੁਖੀਹੋ
ਵੈਹੈ।ਅਉਔਰਨਕੋਭੀ ਪਚਾਇ ਦੁਖੀਕਰਤੇਹੈ।ਅਸਾੜਤੇਹੈ।੨।ਪਉੜੀ।
ਪਾਇਅੜੇ: ਪਾਇਹੈ ਸਰਧਸਖਾ।ਜਿਨਿ।ਜਿਸਦੇਮਨਨੂੰਹਰਿਨਾਮਦੀਭੁ
ਖਲਾਗੀਹੈ।ਉਪਦੇਸਨਿ: ਉਪਦੇਸਨਾ ਉਪਦੇਸਦ੍ਵਾਰੇਹਰੀਨਾਂਤੇਸੈਤਭੁ
ਲੇਗੁਰਸਿਖਹੈ: ਤੇਗੁਰਸਿਖਭਲੇਮੈਤਹੈ।ਭੁੰਖ: ਜਰਾਭੀ।ਜਿਸਦੇ
ਮੁਖਮੇਹਰਿਨਾਮਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਲਾਗੇਹੈ।ਅਥੇਹਜੋਮੁਖਮੇਨਾਮ
ਹੀਉਚਾਰਤੇਹੈ।੬।ਸਮ: ੩।ਕਲਿਮਹਿ: ਕਲਿਜੁਗਮਹਿ ਵਾ ਕਲਜੁ
ਗਆਦੇਜੁਗਾਮਾਹਿ।ਵਾ ਜਮੇਮਹਿਖ।ਜਮਜੇ ਸੈਦਾਹੁ: ਜਿੰਦਦਾਅਰੂ
ਹੈ।ਅਥੇਹ।ਜਿੰਦਦੇਕਤਨੇਦਲਾ।ਜੋਭੀ ਹੁਕਮਾਦਿਖੇਹੀਮਾਰਨਰੂਪ
ਕਾਰਕੁਮਾਇਹੈ।ਕਾਲੇ: ਕਾਲਦੇ।ਜਗ ਜਗਤਦਾ ਜੀਵ।ਫਿਰੂ: ਰਖ
ਕਾਸੋਪ੍ਰਭੁਸੇਵੀਐਗੁਰ ਮੁਖਿਦੁਆਰੇ ਤਾਂਦੁਖਭੀਨਹੀਹੋਇਗਾ।
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਂਦੀਆ।ਜਿਨ: ਜਿਨਾਦੇ।੧।ਮ: ੩।ਰੋਗਿ: ਰੋਗਾਦੀ
ਭੁਰੀ: ਪੰਡਹੈ ਵਾ ਰੋਗਾਨਾਲਭਰੀਹੂਈਹੈ।ਦੁਖਦਾਇਕ ਹਉਮੈਰੂਪੀ
ਰੋਗਨਹੀਜਾਇਹੈ।ਜਾਂਤੇਰੋਗੀਮਿਲੇ ਅਹਾਰਿ ਨਾਮੇ: ਨਾਮਹੀਮਨਿਵਿਖੇ
ਵਸਾਇਆਂ ਤਾਂਨਿਰਮਲਹੋਵੈਹੈ।ਹੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੁਖਦੇਵਤੇ ਪ੍ਰਭਕਾ
ਵਾ ਸੁਖਦਾਤਾਨਾਮ।ਜਾਹਜੋ ਸੁਭਾਇ: ਨਿਜਤਨਹੀ।ਵਾ ਸੋਤੇ
ਸੁਭਾਇਹੁਆਹੈ।੭। ਪਉੜੀ।ਜਿਨਿਗੁਰਾਨੇਜਗਜੀਵਨਦਾਨਾਮ।
ਧਿਆਇਆ: ਦਾਰਨੇਜਦਾਹਾਥਨੀਐ: ਦਾਰਨੇਹਾਂਦਾ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੈ
ਨੇਹਾਂ।ਮਧੁਸੂਦਨਹਰਿਦਾਨਾਮ।ਬਿਖੁ: ਮਾਇਆਦਾ ਵਿਸੁਆਦੇ ਅਉ
ਹਉਮੈਰੂਪੀਸਭੁਰੋਗੁਗਵਾਇਆਹੈ।ਵਡ੍ਹ: ਵਡਾ।ਅਵਗਾਣ: ਅ
ਵਗੁਣਾਨੂੰਕਟਿਕੈ ਗੁਣੀਹਰੀਦਾ ਗਿਆਨਸਮਝਾਇਆਹੈ।ਵਾ ਗੁਣ
ਨੂੰਵੇਖਿਆ: ਮਿਲਿਆਹੈ।ਮਸਤਕਿਪਰ ਮੁਖਿ ਉਤਮਭਾਗਾਂਲਿਖ
ਪਾਇਆ: ਛੁਤਿਆਹੈ।੧੫।ਸਮ: ੩।ਮਰਿਜੀਵਦੇ: ਜੀਵਦੇਭਾਵਤੇ
ਮਰਿਕੇਜੀਵਦੇਹੈਜੋਗੁਰ ਮੁਖਿਦੁਆਰੇ ਹਰਿਕੀਭਗਤਿਕਰਹਿਹੈਸ
ਦਾਹੀ।ਅਤੇਤਿਨਾਦੀਭਗਤੀਦਰਗਾਹਮਾਹਿਕਬੂਲਹੋਇਹੈ।ਧੁਰਿ: ਆ
ਦੇਹੀਗੁਰੂਨਿਯਾਨੇ।ਤਿਨਾਨੇਮਾਰਿਮਾਹਿਗੁਣਾਂਦਾਖਜਾਨਾਜੇਏਕੋ
ਸਚਾਹੈਸੋਭਿਪਾਇਆਹੈ।੧।ਮ: ੩।ਕਿਆਓਹਕਰੈਵੀਚਾਰ: ਹੋਰ
ਵੀਚਾਰਨਾਕੈਸਵਾਸਤੇ ਓਹਕਰੇਹੈ ਅਥੇਹਗੁਰਾਕੀਸੇਵਾਬਿਨਾਨਿ
ਸਫਲਹੋਰਵੀਚਾਰਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ। ਦੋਹਾ ਈਸ੍ਵਰਤੇਗੁਰਮੇਅਧਿਕਯਾ
ਰੈਭਗਤਿਸੁਜਾਨ।ਬਿਨਗੁਰਭਗਤਿਪ੍ਰਵੀਨਹੂ ਲਹੈਨਆਤਮਗਿਆਨ
ਵੀਚਾਰਸਾਰਾਰਾਹੁਤੈਤੁਰਿਆਮਾਹਿਲਿਖਿਆਹੈ।੭।ਸਚਦੇਗੁਰਉਪ

ਦੇਸਦਾ ਸਾਰਿ ਕਦਰ ਮਹਾਤਮ ਨਹੀ ਜਾਣਦੀ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਇਹ ਕਲਿਆ
ਣੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਬਿਖੁ: ਬਿਖੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮਾਹਿ ਗਾਫਰ ਭੂਲ ਗਈਆ
ਹੈ॥ ਸਾਖੀ॥ ਪਛਮੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੇ ਪਾਸ ਏਕ ਸਿਖ ਥਾ ਵਹੁ ਹਮੇਸ
ਕਹਤਾ ਥਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ॥ ਤਬ ਪਸਾਹਿ ਬਾਨੇ ਕਹਾ
ਤੂ ਅਗਨੀ ਮਿ ਜਾਇ ਕੈ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾਤ ਬਤੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈਗਾ
ਤਬ ਬਨ ਮੇ ਅਗਨੀ ਜਲਾਇ ਕੈ ਭੈ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਤਬ ਚੋਰ ਨੇ ਪੂ
ਛੇ ਕੈ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਥੀ ਜਿਸ ਕਾ ਬੰਧਾ ਹੋਗਿਆ ਨਾਦਿ ਰਾਗ ਨੇ ਡਾਂਡ
ਦੂਜੈ ਕੁਾਬੂ ਵਿਸੇ ਹੈ ਪ੍ਰਿਆਰਾ ਤਿਸ ਕਾ ਅਹੁ ਹੋਦਾ: ਹੈ ਤੈ ਆਪ ਮੁਏ
ਆ ਦੇਖਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਨਾਮ ਤੋ ਬਿਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲ ਕਹੀ ਤੇ ਹੈ॥
੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕਿਆ ਜੀਤ ਦਿਖਾਰੇ: ਇਸ ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਦੇ ਹਥ ਕਿਆ
ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਕਹੀ॥ ਹੇ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਤੂ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਮਾਇਕਾ
ਕੋ ਦੇ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਣੇ ਮਹਿ ਸਮਰਥ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਤੂ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂ ਆਪੇ
ਲਹਿ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆਰਿਆ ਸੋ ਤੁਧ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੈ ਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਚਾਰੇ:
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਗਲ ਖਾਰੇ: ਲਖਿਆ ਹੈ ਦੇ ਲਖਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ
॥੨॥ ਸ ਮ: ੩॥ ਰਤਨਾ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਸਾਰ ਕਦਰ ਮਹਤਤਾ॥ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰ:
ਅੰਧੇ ਤੇ ਅੰਧਾ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਕਰ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ ਅਤਨ ਕਰ ਭੀ ਅੰਧੁ ਹੈ
ਅਗਿਆਨੀ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾਰ ਹੈ॥ ਬੂਝਣਹਾਰ ਜਗਿਆਸੂ॥ ਜਿਸ ਦੀ
ਮੁਖਿ ਗੁਰੋ ਵਿਸੇ ਪਿਆਰ ਲਗੈ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰੋ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀ
ਤੀ ਹੈ॥ ਰਖਿ ਮੇਵਾ ਓਹ ਪਾਰੁ ਰਖਦੇ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣੁ
ਹਹੇ ਭਾਈ॥ ਵਡੁ ਰੋਗ ਹੈ: ਕੇਤੂ ਰੋਗ ਹੈ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰਿ ਕੈ ਮੁਏ ਹੈ
ਜਿਨਾਨੂੰ ਹਰਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਅੰਤ ਨ ਦੁਖ ਪਾਵਦੇ ਹੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ
ਅੰਦਰੋ ਹਿਰਦਾ: ਅੰਦਰੋ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧ ਹੈ॥ ਵਾ ਅੰਦਰੂ ਦਲੋ ਹਿਰਦਾ
ਸੁਧ ਹੈ॥ ਨਮਸਕਾਰੀ: ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੋ॥ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ॥ ਜਿ
ਸੇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਅੰਦਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ
ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਜਪਤੇ ਹੈ॥ ਸਭ ਤਿਸੈ ਦੀ॥ ਤਿਸ ਹਿ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਿਆ
ਰੀ ਲਗਦੀ ਹੈ॥ ਸਭੁ ਮਹਿ ਆਤਮ ਰਾਮ: ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੀ ਪਸਾ
ਰਿਆ: ਪਸਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਹ ਬਰ
ਤਾ ਗੁਰਿ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬੁਧਿ ਮਹਿ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ॥ ਵਾ ਹਮ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ
ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ॥੯॥ ਸ ਮ: ੩॥ ਜੀਅ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬੰਧਨ ਕੇ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜੇਤੇ
ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਹੈ॥ ਵਉਰ: ਬਉਰਾਪਣ ਬਿੰਡੀ॥ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ:
ਜਿਤਨਾ ਬੋਲਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈ॥ ਆਖਿ: ਬੋਹੈ ਨਾ ਕਾਲੇ:
ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇ ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਵਾਲਿਆ ਦੁਤਾਰੇ ਨਾਲਿ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੧॥

ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਸ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਕਰਿਕੈ ਮੈ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਸਿਆਵੈ
ਦਾ ਕਿਤੁ ਮੈ: ਜਿਸ ਰੀਤੀ ਮੈ ਲਗਕੇ ॥ ਪਰੀਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਦੁ ਪਰਿਪੂਰਣ ਕਰਿ
ਕੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੇਵੀਐ: ਤਨ ਕਰਿਕੈ ॥ ਧਿਆਈਐ:
ਮਨ ਕਰਿਕੈ ॥ ਅਰਾਧੀਐ: ਬਾਣੀ ਕਰਿਕੈ ॥ ਤਾਂ ਮਨ ਤਾਂ ਇਛਿਆ ਫਲ ਪਾਈਐ
ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ਲਾਹਾ: [illegible] ਜਾ ਕਰਿਕੈ ਮਰਾਈਐ: ਮਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ਫਲ: ਨਾਮ
ਦਾ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ॥ ਭੁਖ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਭੁਖ ॥ ਗਵਾਈਐ: ਗਵਾਈ
ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ॥ ਦਿਤਾ: ਉਪਰਾਂ ॥ ਧਿਆਈਐ: ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ਦਾ ਧਿਆ
ਦਦੇ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਤੁਠਾ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਭਗਤ
ਜਨ ਆਪਣੇ ਦਰ ਲਾਇ ਲਇਅਨੁ ਲਾਇ ਹੈ ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ: ਆਪੇ ਦੇਦਾ
ਰੂਪੀ ਦਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ॥ ਅਨੁ: ਹੈ ॥ ਛਤੁ: ਸਚਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਛਤ੍ਰ ਧਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਿਰਿ ਪ੍ਰਾ ॥ ਦਾ ਸਚੇ ਹਰੀ ਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਛਤ੍ਰ ਸੀਸ ਪੁਰ
ਧਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ਨਿਰਮਲ: ਸੁਧ ਹੈ ॥ ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ॥ ਕਮਾਇ: ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਭ੍ਰਿਤੁ: ਛਾਡਿਕੇ ਸੁਧ ਭਏ ॥ ਜੂਨੀ: ਜਨਮ ਮਰਣ ਪਾਵਹਿ ਹੈਂ ॥ ਨਿਰੰਕੁਸ ਸਾਹਿ ਧਕਾ
ਤੁਹੈ ਜੇ ਨਾਏ ਨਾਮ ਤੇ ਦਿਣ ਨ ਕੀਦਤੀ ਨਕਦੇ ਹੈ ਜੇ ਚੌਰਾਸੀਆ ਹਿਰਿ
ਰਹਿ ਹੈ ਸੋ ਸੋਭਾ ਕੀ ਮਿਲਿ: ਕਦਾਚਿਤ ਭੀ ਨਹੀ ਪਾਵਹਿ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਸਾਹਿ
ਸਿਖੀਐ: ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਿਖਾਏ ਸੁਣਿਨੇ ਕਰਿਕੈ ॥ ਸਾਦੁ ਆਇਉ: ਅ
ਨੰਦ ਕਿ ਸੇਕੈ ਨਹੀ ਆਇਆ ॥ ਦਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕਰਿਕੈ ਸਿਖੀਆ ਜੋ ਗਾਲ
ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਰਿਕੈ ਭੀ ਆਨੰਦ ਨਹੀ ਆਉਤਾ ॥ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਸਚਾਰਿ ਭੁਪ
ਦੇ ਸਮੇਨ ਲਾਗੈ ॥ ਦਾ ਵੇਦ ਦੇ ਬੀਚਾਰ ਮੈ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ॥ ਦੇ ਦ੍ਰਿਤੀਯ
ਟਘਟ ਜਮ ਅਧ ਜਨ ਮੇਧ ਸਮਾਨ ਸੁਜਾਨ ॥ ਪੜ੍ਹੇ ਵੇਦ ਏਹ ਹੇਤ ਤੇ ਰਾਖਿਨ
ਪੇ ਤਜ ਆਨਾ ॥ ਵੀਚਾਰ ਸਾਗਰ ਕੇ ਤ੍ਰਿਤੀ ਤਰੰਗ ਮਾਹਿ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁ
ਰਕੀ ਸੇਵਿਐ: ਸੇਵਾ ਕਰਣੇ ਕਰਿਕੈ ॥ ਭਾਰੋ ਹੈ ॥ ਜਾਣੈ ਹੈ ਜਾਤੁ ਮਰਤੀ ਜੇ
ਕਦੇ ਤਉ ਜੇ ਹਾਜਰ ਪਾਸ ਭੀ ਹੋਵੈ ਅੰਦਰੋ ਤਾਂ ਸਚਿਨਾ ਮਾਦਿਖੇ ਲਿਵ ਦਾ
ਗੈਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਕਾਰ ਕੇਵ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ਆਪਿ ਮਿਲੇ ਹੋਇ ਬੇ ਭੀ ਆਗੇ
ਹਰਿ ਦਾਰੇ ਵੈਕੁੰਠਾ ਪੁਰੀ ਸੋਭੀ ਸੋਹਦਿ: ਸੋਭਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਧਿਕ
ਸਨਮੇ ਹਰਿ ਦੀ ਰਿਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਾ ॥ ਸਿਉ: ਸਹਿਤ ਹੋਇ ਕੈ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ
ਭੁਦਾਹਿ: ਭਾਂਵਦੇ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਜਾ ॥ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸ ਗੁਰ ਪਰਾ ਬੇਰੁਖ
ਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ॥ ਗੁਣ ਸਾਂਝ ਕਰਾਵਹਿ: ਗੁਣਾ ਦੀ ਭਿਆਲੀ ਕਰਦੇ
ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ॥ ਜਾਣਾਇ:
ਹੈ ॥ ਦਬੁ: ਆਤਮ ਦਸੜ੍ਹਾ ॥ ਅੰਧੇ: ਅਗਿਆਨੀ ॥ ਭੁਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾ
ਇ: ਮਨਮੇ ਭਉਕਿਕੇ ਅੰਤ ਨਮੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇਕੈ ਮੁਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਕੰਚਨ
ਸ੍ਵਰਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲੀ ਸੁਧ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ: ਜਿਨਾ

ਦੀਜਾਚਿਨਾ ਅਦਿਖੁ ਸਾਚਿ ਨਿਮ੍ਰੁ ਕਰਿਕੇ ਕਾਂਣੁ ਇਆ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤਿਦਾਲ
ਹੈ ਜਿਨਾ ਦਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਦੂਆਰੇ ॥ ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾ ਹੈ ॥ ਦਾ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਦੀਪਾੜ
ਭਾਗੀ ਹੈ ॥ ਦ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ਅਸਦਾ ਸੁਖ: ਸਦਾ ਹੀ ਸੁ
ਖ ਪਾਵਹਿ ਹੈ ਦ ਅਭੁਤ ਸੁਖ ॥ ਜੋ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਦੇ ਬੈਰਾਗੀ: ਪ੍ਰੇਮੀ
ਹੋਇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਕੀਨੀ: ਹਰਿਨਾਮ ਕੀਨਾ ਮੋ ॥ ਗਿਰਿ ਪੂਜਾ ॥ ਤਿਨਿ
: ਤਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ॥ ਭੈਨੀ: ਨਾਸ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਜੈਨੀ: ਜਨਾ ਨੇ ॥ ਸੈਭ ਸਟੂ: ਪ੍ਰਮਨ ਹੋ
ਇਆ ਹੈ ॥ ਗਲਿ: ਜਿਖਨਾ ॥ ਬਦਗਣ ਦੇਨੀ: ਚਉਗੁਣੀ ਦੇਨੀ ਭਗਤੀ
ਹੁਪਾ ਚੜੀ ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ ਅੰਗਦ ਭਗਤ ਦੀ ॥ ਜੋ ਭਗਤਮਾਲ ਮੇ ਲਿਖੀ
ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਕਾਇਰਿ ਹੈ ਅਖੇਹ ਕਾਮ ਆਣ ਦੇ ਕਾਵੇ ਅਧੀਨ
ਹੈ ॥ ਕਰੂਧ ॥ ਸਰਿ ਦੇਕੀਸ ਢਾਈ ਤਿਰਹਤ ਹੈ ॥ ਕਪਟ ਕੇ ਸਹਤ ਹੈ ॥ ਨਰਕ ਨਾਹਿ: ਸੋ
ਭਾਵੂ ਪੀਨਕ ਭੀ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਸੁਪਨੈ: ਕਦਾਚਿਤ ਭੀ ਦ ਸੁਪਨਾ ਭੀ ਤਿਸਨੂ
ਸੁਖਦਾਨੂ ਹੀ ਆਵਹਿ ਹੈ ॥ ਨਾਹਿਤ: ਨਹੀ ਤਾ ॥ ਸਹਜਿ: ਸਹਾਰਦੇ ਨਾਮ:
ਜੋ ੩ ॥ ਦਰਿ: ਪ੍ਰਭਸ ਦੇ ਦਰ ਦੇ ਮੇ ਸੋਹਣੇ ਹੂਏ ਹੈ ॥ ਜੋ ਅਖੇਹ ਸੇਤਾ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇ
ਸੋਭਤੇ ਹੈ ॥ ਅਸੀ ਰਮੇ ਭੀ ਸਿਦਾ ਸੁਖ ਹੈ ॥ ਸਹਜੇ: ਨਿਰਯਤਨ ਹੀ ਸਾਚੇ ਮੇ
ਸਮਾਹਿ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਨਾਰਦ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ
ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਮਨਿ ਜਪਿ ਕੇ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਖਿ
ਬਸਿਸਟ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਕੀਯਾ ਤ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਕੋ
ਸੁਣਾਈ ਹੈ ॥ ਵਾ ਗੁਰੁਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤਿਨਾ ਨੇ ਬਸਿਸਟ ਜੀ ਨੂ
ਉਪਦੇਸ ਕੀਯਾ ਤ ਸੁਨਾਈ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੂ ਹਰਿ ਆਪਿ ਹੀ
ਨੇ ਆਪਿ ਹੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਾਈ: ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ਨਆਣੀਆ: ਨਹੀ ਆਈ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੂ ਅਖੇਹ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਲਿਆਣਕਰ
ਤਾ ਹੈ ਇਹ ਨਿ ਬਾਣੀ ਜਿਨਾ ਨੂ ਆਈਆ ॥ ਅਸਾ ਬਦੇ ਮੇ ਕੀ ਭਉ: ਪ੍ਰੇ
ਮੇ ਨਹੀ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ਰੋਕ: ਠਰਾ ॥ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਦੇ ਮੇ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ਤੇ
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਕੇ ਲਾਉ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਏਮਨ: ਹੇ
ਮਨਾ ਦ ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਜਿਤੁ: ਜਿਸ ਦੇ ਸੇਵਿਐ: ਸੇਵਨੇ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਹਉਮੈ:
ਤੂਸ ਪਦ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਭੂਤੁ: ਅਗਿਆਨ ਕੀ ਪਾਲਿ: ਕੈਪ ॥ ਅਹੋ ਭਾਈ ਤੇਰੇ
ਅੰਤਰ ਭੀ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇਗੀ ॥ ਅ ਮਨਿ ਤਨ ਨੂ ਭੀ ਸੁਖ ਹੋਇਗਾ ॥ ਜੇ ਤੂ ਸੰ
ਜਮ: ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਨੂ ਦਮਨ ਕਰਿ ਕੇ ਸਚ ਨਾਮ ਦੀ ਕਾਰ ਨ ਕਮਾਇਗਾ ॥ ਤਾ
ਨੋਨੁ ਗੁਰੂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਉਕ੍ਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰ
ਜੀ ਉਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਹੈ ਤਬ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆ
ਪਨੀ ਕਰ ਮਿਹਰ ਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਜਗ ਆਸਕੈ ਰਜਾਇ: ਇਪਾ ਤ੍ਰਿਕਰਿ ਦੇ ਤੇ
੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਧਰਿ ਦੀਬਾਨ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਮਾਹਿ ਹਰੀ ਦੁਆ ਸਰਾਜੇ ਹੈ ॥

ਮਠੀ ਵਿਚਿ ਵਸੀਕਰੁ ਤਿਲਕੀ ਇਛਾ ਦਾ ਤਦੀ।ਹਰਿ ਦੀ ਧਾਰਿ: ਹਰੀ
ਦੇ ਆਸਰੇ ਨੋ।ਹਰਿ ਦੀ ਧਾਣਹੁ: ਹਰੀ ਦੇ ਆਸਰਿਹੁ।ਹਰਿ ਦੀ ਧਾਰ: ਜੋ
ਕੀ ਸਰਧ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਮੁਖ ਲਦਾਇਆ: ਮਨਮੁਖ ਹਾਜਰ ਕਰੇ ਹੈ
ਕਰਮਿ: ਪੂਰਬ ਲੇ ਕਰਮਾ ਕਰਿਕੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾ ਗੁਰਾ ਦੁਆ
ਰੇ ਕੈ ਦਰ ਲੋਗੀ ਓਹਨਾ ਮਧਿ ਆਇਆ ਹੈ।੧੪। ਸਲੋਕ ਮ: ੩।ਵਿ
ਜੈ ਭਾਇ ਕਰਿਕੈ ਅਤਿ ਮੈਲ ਦੁਖ ਲਗਾ ਹੈ।ਕੋੜਾ ਜੋੜਾ ਮਾਰਿ ਕਰਿਕੇ ਜਾਇ
ਹੈ ਮੁਆਦੇ: ਆਇ ਕੇ ਜੋ ਮੋਹੇ।ਮਾਰਸੀ: ਮਾਰੇਗਾ।੧। ਮ: ੩।ਸਗਲੀ
ਤਾਰਿ ਸਬਾਈ: ਸਬਾਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਗਲੀ ਨਾਰਿ ਹੈ।ਸਿਰੁ ਧਰੇ ਵਿ
ਚੋਲੀ ਦਰੁ ਪਹੋਇ ਕੇ ਭੁਗਾਵੂ ਭੋਗਦੇ: ਭੋਗੇ ਹੈ।ਅਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਅ
ਲਿਪਤੁ ਰਹਤੇ ਹੈ।ਸਬਦੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿਕੇ ਜੋ ਤੇ ਚੋਸੀ: ਗੁਣ ਤਪਾਈ
ਸੁਰਖਰੂ ਪਹੋਦ ਹਿਹੈ।ਸਬਦਿ: ਕਰਿਕੇ ਜਲਾਈ ਹੈ।ਤਿਸ ਕਾ: ਤਿਸ ਹ
ਰੀ ਕਾ ਦਾ ਨਰਕਾ।ਨਾ ਕੋ ਕਿਟਕੁ ਵੈਰਾਈ: ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਦੇਰੀ ਹੈ।
ਰਾਜ: ਸੁਖਾ ਦਾ ਹੁਕਮ।ਤਿਸ ਕੇਰਾ: ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਸਰਕਾ।ਵਿਗਸਿਆ:
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹਾ।੨।ਪਉੜੀ।ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਸਖਾਈ: ਸਹਾਇਤ
ਕਰਨੇ ਵਾਲ ਹਮਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ।ਗਿਲਾ ਕਰਤੇ ਹਾ।ਮਸਲਤਿ: ਸਲਾਹ।
ਸਾਰਾ ਸਮਾਲ ਖਬਰਾ।ਕੁਲ ਦਾ ਪੜਦਾਦਾ।ਪਰਵਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰੇ
ਹਰਿ ਗੁਰਿ: ਹਰੀ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਗੁਰਾ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ।
ਹਰਿ ਨੇ ਸਾਭ੍ਰਾਸ ਦਾਹੀ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੀਤ
ਹੈ।੧੫। ਸਲੋਕ ਮ: ੩।ਕਮਾਹਿ: ਕਮਾਵਦੇ ਹੈਨ।ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ:
ਅਚਿੰਤ ਤਾਈ ਅਮ੍ਰਿਤ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਅਕੁਸ
ਅਚਿੰਤ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਅਚਿੰਤ ਤਾਈ ਸਚੈ ਸਬਦ ਸਮਾਹਿ: ਸਚੇ ਪ੍ਰਭ ਮਹਿ ਵਿਖੇ ਸਮਾ
ਮਾਤ੍ਰ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ।ਸਚੈ ਸਬਦ ਸਮਾਹਿ: ਸਚੇ ਪ੍ਰਭ ਮਹਿ ਸਮਾਹਿ ਹੈ।ਆਪੇ: ਆਪ ਹੀ
ਰਹੈ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿਕੇ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ਹੈ।ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਹਿ:
ਸਿਤੁਸਟ: ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ।ਪਾਹਿ: ਪਾਵੈ ਹੈ।ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਹਿ ਦਾ ਆਪ ਰਖਾ
ਹੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੇ ਸਾਡੀ ਲਾਜ ਰਾਖ ਸੇਰਖਾਹਿ ਦਾ ਆਪ ਰਖਾ।
ਹੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੇ ਸਾਡੀ ਲਾਜ ਗਰਾਥ ਸੇ ਰਖਾਹਿ ਦਾ। ਛੁਟਕੀ
੧।ਮ: ੩।ਹਉਮੈ ਰੂਪ ਹੀ ਸੁਕ ਛੁਟ ਹੈ।ਖੜਕ ਖੜਕਿ: ਛੁਟਕੀ
ਛੁਟਾਮੇ ਆਪੁ ਵਿਹਾਇ ਹੈ।ਮਨਮੁਖਾਂ ਦੀ।ਹਉਮੈ ਵਿਚ।ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁ
ਰੁ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।ਜਿਨਾ ਨੇ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਸਬਦ ਕਰਿਕੇ ਜਲਾਈ ਹੈ
ਗੁਰ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।ਜਿਨਾ ਨੇ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਸਬਦ ਕਰਿਕੇ ਜਲਾਈ ਹੈ।ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਵਿਸਮ
੨।ਪਉੜੀ।ਪ੍ਰਭੁ: ਸਮਰਥ ਹੈ।ਨਿਰਗੁਣੁ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ।ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ।ਪੁਰਖੁ: ਪੂਰਨ ਹੈ।
ਕਾਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ।ਅਗੋਚਰ ਹੈ।ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ।ਪੁਰਖੁ: ਪੂਰਨ ਹੈ।
ਬਿਧਾਤਾ: ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ।ਸੇਵ: ਜਗ ਆਦਿ ਕਰਮਾ ਕਰਿਕੇ ਪ੍ਰਿਤ

ਪ੍ਰਸਾਦਿਕਾਕਰਿ॥ਨਾਮੇਰੀ:ਨਾਮਵਿਸੇਰੀਆ॥ਨਸੁਝੈ:ਨਹੀਸਾਨੂੰਦੀਸੈਹੈ॥ਨਾ
ਸੋ:ਨਾਮਹੀ॥ ਨਨੁ ਗੁਰਾਨੇਰਿਦ੍ਰਿਲੀਆਹੋਣਇਗਾ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਪਰਉਪਕਾਰੀ:
ਗੁਰਾਨੇਪਰਉਪਕਾਰਹੀਕੀਤਾਹੈ॥ਲੀਆਕਿਛੁਨਹੀ॥ਕਾਰੀ:ਕਾਰਕਰਦੇਹਾਂ
੧੬॥ਸ:ਮ:੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ:ਮੁਕਿਜੋਗੁਰੂਹੈਤਿਨਾਦੀ॥ਜਬਦੇ:ਗੁਰਉਪਦੇਸ
ਦਾਦਾਬੇਦਦਾਦਾਬ੍ਰਹਮਦਾ॥ਸਾਦ:ਅਨੰਦਨਹੀ॥ਅੰਧੁ:ਅਗਿਆਨੀ
ਨਚੇਤਈ:ਨਹੀਸਿਮਰਨਕਰਤਾਪ੍ਰਭੁਕੋ॥ਕਿਤ:ਕਿਸਵਾਸ੍ਤੇਦਾਕਾਨ੍ਹੂੰ॥ਜਿ:
ਪੁਰਸਾ॥ਗੁਰਮੁਖਿ:ਗੁਰਾਦੁਆਰੇਸੈਸਾਗਰਤੇਪਾਰਲੰਘੇਹੈ॥੧॥ਮ:੩॥
ਜਾਗਾਤ:ਪ੍ਰੇਮਸ੍ਰਕੀਤਿਰਕਜਾਗਤਾਹੈ॥ਮੋਹਿ:ਮੋਹਰੂਪੀਨਿੰਦ੍ਰਾਮਾਹਿਦੂ
ਤਾਹੈ॥ਧਿਆਸ:ਚਾਹਕਰਿਕੈ॥ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਹਿ:ਜੇਹੜੇਪੁਰਸਸਤਿ
ਗੁਰਾਨੂੰਸੇਵਦੇਹੈਨ॥ਸਾਓਹਗੁਣਤਾਸਪ੍ਰਭੁਕੇਨਾਮਿਮੇਰਤੇਹੈ॥ਸੋਪੁਰ
ਸ ਜਾਗਨਿ:ਜਾਗਦੇਹੈਨ॥ਅੰਧ:ਅੰਧੇ॥ਤਿਨਾਦਾਮਰਿ:ਮਰਨਾਹੁ
ਦਾਹੈ॥ਪੁਨ:ਜਨਮਿਹੋਹਿਹੈ॥ਪੁਨ:ਬਿਨਾਸ:ਮਾਰਿਨਾਹੁੰਦਾਹੈ॥ਮੁਨਿ:ਦੂ
ਆਰਾ॥ਧੁਰਿ॥ਧੁਰਹਿ:ਆਦੇਹੀ॥ਪਹਿਲੇ॥ਲਿਖਿਆਸ:ਲਿਖਿਆ
ਹੈਲੇਖਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਕਾਰ:ਕਾਹੈ॥ਖਾਇਐ:ਖਾਣੇਕਰਿਕੇ॥ਪੈਨਣ:ਪੈ
ਨਣਾ॥ਹੋਰ:ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਕੇਨਾਮਕੀ॥ਸਰਧ:ਸਰਧਾ॥ਦਣ੍ਹਾਂ:ਹਰਿ
ਨਾਮਕਾਹੀਅਮਪਰੀਦਨਕਰਤੇਹੈ॥ਸੋਤਾ॥ਗੁਰਾਧਾ॥ਸੋ॥ਦਾਧਾਉ:ਹਰਿਨ
ਮਾ:ਕਾਹੀਅਮਵੇਚਨਾਕਰਤੇਹੈ॥ਜਗਮਾਸੂਆਪਾਸਸਧਾਰੂਪੀਧਨਸੇਕੇ
ਕਾਰ:ਸੇਵਾ॥ਕੁਨੀਦੀਈ:ਕਰਨੇਕੋਦੇਈਹੈ॥ਨਾਮੇ:ਨਾਮਕਾਹੀ॥ਅ
ਗਲੀ:ਪ੍ਰਲੋਕਦੀਦਾ ਬਹੁਤੀ॥ਕਾਣਿ:ਕਲੈਤ॥ਧੁਰਿਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿ
ਲਿਖਤਪਾਈ:ਨਾਮਕਾਰਮਿਤੇਪਰਾਪਤਿਹੋਣੇਦੀਆਧੋਹੀਲਿਖਤ
ਪਾਈਹੈ॥ਭਾਵੇਹ ਤੁਮਮਾਤਲੋਕਮੇਨਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰੇਜਪਕੇ ਪਰਾਪਤਿ:
ਬ੍ਰਹਮਰੂਪਾਪ੍ਰਹੋਵੇਗੇ॥੧੭॥ ਸਲੋਕਮ:੩॥ਅੰਧਾਹੇ:ਅੰਧਾਹੈ॥ਜੋਦੂ
ਜੈਭਾਇ: ਕਰਿਕੈ॥ਤਨਿਧਾਇ:ਤਨਨੁਧਾਇਕੈ॥ਦਾ ਤਨ ਨੂੰ ਉਖਲਕੇ
ਹੈ॥ਅਜਨਮੇਧਾਇਹੈ॥ਪਰਸਾਦੀ:ਜੋਕ੍ਰਿਪਾਤੇ॥ਸੁਖ:ਆਤਮਸੁਖ
[illegible]ਸੈ:ਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈ॥ਬਾਣੀ:ਦੁਆਰਾਕਰਮਕਰਕੇਜੇਹੜਾਜੋਦਾ
ਅਨਦਿਨਨਾਮਧਿਆਇ ਣਾਹੈ॥ਲਗੋ: ਹੇਸੀਦਾ॥੧॥ਮ:੩॥ਹਮ:
ਹਮਾਰੇਘਰ:ਹਿਰਦੇਘਰਮੇਨਾਮਰੂਪੀਖਜਾਨਾਹੈ॥ਅਭਿਤੁਭਰੇਹ੍ਰਿਦੇਘ
ਰਭਰਾਤੀਰੂਪੀਭੰਡਾਰਕਰਿਕੇਸਦਾਹੀਭਰੇਰਹਤੇਹੈ॥ਜੀਅਕਾ:ਜੀਵ
ਕਾ॥ਸਦ:ਸਦਾ॥ਅਨਦਿਨੁ:ਗੁਰਕੇਸਬਦਦੁਆਰਾ॥ਪਾਰਪ੍ਰਭੁ
ਕਾਕੀਰਤਨਅਨਦਿਨਸਦਾਕਰਹਿਹੈ॥ਉਚਰਹਿ:ਉਚਾਰਤੇਹਾ॥ਨ
ਨੁ ਕਿਸਵਾਸ੍ਤੇਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਜੁਗਜੁਗ:ਜੋਗਾਰੂਸਦਾਸੋ॥ ਦਰਗੁ[illegible]

ਪ੍ਰੇਰਣਹਾਰਾ ਹੈ ਵ ਨਾਮ ਦੇਵਣਹਾਰ ਣਹਾਰਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਸ ਦਾਸੁ
ਖਣ ਸੋ: ਤਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖ ਮੇਂ ਵਸੈ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਰਥੇ: ਸੋ ਤਿ ਪੂਰਬੋਕਤ ਨਾਮ ਕਾ ਵ
ਪਾਰ ਕਰੇ ਵ ਗਯਾਨ ਦਾਤਾ ਪਾਰ ਕਰੇ। ਰਤਨੁ ਵਾਹੁ ਗਯਾਨ ਰਤਨ ਕਹਾ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ
ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਹਰਿ ਰਤਨ ਹੈ: ਸੋ ਵਾਹੁ ਗੁਰਾ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਦੇਗਿ
ਆਪ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਹੈ ਵਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਮੁਗ ਮਾਣਕ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਕ
ਤਿਨ ਦਰਿ ਕਰੇ: ਗੁਰੂ ਕੂ ਪਾਣ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੇ। ਦਾਰਿ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦਾਰਵ ਜੋ ਏ
ਰ। ਪਉੜੀ। ਗੁਰ: ਦੀ। ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਰਾਮ ਕਹਿਆ: ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਉਚਾਰ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ: ਜਿਸੁ ਦੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਸੁਣਿ ਐ। ਆਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ। ਗੁਰ: ਗੁਰਾ ਕੀ। ਹਰਿ ਨਾਮ:
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਕਾਰੀ: ਕਰਣਹਾਰਾ ਭਾਣੈ: ਅਰਥਾਤ ਮਨੁਸ਼
ਰਚਾਇਆ ਹੈ। ਸਾਖੀ। ਲਾਲਾਚਾਰਜ ਕੀ। ਜੋ ਨਦੀ ਮੇ ਸ਼ਾਨ ਕਰਤਾ
ਥਾ ਬਾਤ ਹਾਸਾ ਪੂਰਬੋਕਤ ਜਾਣਾ ਜਾਤਾ ਜਾ ਜੋ ਭਗਤਮਾਲ ਮੇ ਲਿਖੀ
ਹੈ।੧੮। ਸਲੋਕ ਮ: ੩। ਮਨਹਠਿ: ਮਨ ਦੇ ਹਠਿ ਕਰਿ ਕੇ। ਮਨਹਠਿ: ਤੇ
ਸਭੀ ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਕਰਿ ਕੈ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਤਿਨਾ ਭੀ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਦੁਖ ਹੀ
ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜਬ ਵ੍ਰਿਤੀਆਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਪਾਰ ਹੋ ਤੋਂ ਤਾਂ ਪਾਹਿ ਏਵ
ਪੁਕਾਰੇ। ਰੋਸ ਪੇਸ ਮੇ ਤੇ ਜਾਹੁ ਐਸਾ ਲਖੇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਸੰਵ ਹਰਿ ਹੋਰਾ
ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭ: ਸਭ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਮੋਹੁ ਹੈ: ਮੋਹਿ ਹੁਣ
ਲੀਆ ਹੈ। ਇਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਭੀ ਆ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਭੀ ਮਨ ਮੇ ਆਇ ਕੇ ਵਸੈ ਨਹੀ
ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ। ਪੰ ਮੋਤੇ ਏ ਇਨ ਤੇ ਮੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਜਨ ਨਿਕਲਤਾ
ਹੈ। ਮੋਹਿ ਨਲ ਹੈ ਇਨ ਹਿ ਜੋ ਲੇ ਦੇ। ਮੋਹਿ ਭਜੇ ਤਿਨ ਕੋ ਏ ਮੋ ਦੇ। ਇਕ
ਦਸਵੇਂ ੧੫ ਧਿਆਇ ਮੇ ਲਿਖਾ ਹੈ। ਪਾਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਪਰਗਟ ਹੋਆ ਜਾਂ
ਸਾਧ੍ਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਮਾਇਣ ਹੋਆ।੧। ਮ: ੩। ਸਬਦੇ: ਸਬਦ ਦ
ਅਨਾਮਿਕਾ ਲਭੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀ ਲਗੋ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜੇ ਰਸ
ਨਾਦੁ ਆਰੇ ਬੋਲਣ ਹੈ ਜੋ ਕਿਵ: ਨਿਸਫਲ ਹੈ। ਵਾ ਝੂਠਦਾ। ਇਸੇ ਕਰਿ
ਪੂਰਬ ਕੋਨਾ ਨਿਕ ਕਿਰਤੁ: ਕਰਮਾ ਕੇ ਲੇਖ ਪਾਇ ਐ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮਾ ਕ
ਕਮਾਵਣਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੇਟਣਹਾਰਾ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਪਾਪੂਰ
ਬਲੋ ਕਿ ਤੇ ਕਰਮ ਨ ਮਿਟੈ ਰੀ ਪਰਰੋ ਪਣਿ ਤਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਜਾਪੀਆ ਏ
ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਬਚਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਰਾਮ ਜੀ। ਧਨਾਸਰੀ ਮੇ। ੨। ਪਉੜੀ
ਪੁਰਖ ਸਰੂਪ ਹਰਿ: ਦੀ। ਹਰਿ ਭਗਤ: ਹਰੀ ਦਾਸ ਭਗਤਾ ਨਾਮਿ ਲਾਇ
ਹਰਿ ਗਿਆਨੀ: ਹਰਿ ਦਾ ਗਿਆਨੀ। ਵੇ ਸੀਸਿ ਕ ਸਭ ਵਿਖੇ ਹਮ ਕਉ।
੧੯।। ਸਲੋਕ ਮ: ੩। ਪਰਹੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਿਰੁ: ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਾਹੇ ਸਿਧਿ:
ਸਚਿਆ ਸੁਨਾਰੀ ਵਿਦੇਸ ਜਾਨ ਕੇ ਨਿਤਰੀ ਝੂਰੇ: ਝੂਰਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਲੇ

ਯਾਦਕਰਿਕੈ॥ਨੀਅਤਿ: ਸਦਾ ਭਾਵਨਾ॥ਹੈ॥ਸੀ: ਸੁਧ ਦਾ ਚੰਗੀ॥ਮ:
੧॥ਗਾਲੀ: ਗਲਾ ਯਾਲੂ: ਯਿਨਾ॥ਜਿ [illegible] ਜਿਤਨਾਕਾਲ ਗੁਰੂ ਦਯੂ
ਮੇਲੂਦੇਇ॥ਅਮਨਮੁਖਲੈਂਦੇ ਤਿਚਰ: ਤਿਤਨਾਕਾਲ ਤ੍ਰਾਭਕ੍ਰਾਰੇਕੂਗ
ਨੂੰ ਹੈ ਗੁਰਾਨੂੰ ਦਪ੍ਰਸੰਸ ਨਾਰ ਪਉੜੀ॥ਰਾਖਿਆ: ਰਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸ
ਭੀ॥ਸਚਾਨੈਂ॥ਉਰੂਪੀਐਂ ਮਿਤ੍ਰਭੋਜਨ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਅਸਾ॥ਤਿਪਤਿ
ਅਘਾਏ: ਅਨਤਨਕਰਿ ਦ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਦਲੋ॥ਭੁਗਾਖਿ
ਆ: ਭੁਗਤਨਾ ਦਾ ਹ੍ਰਿਦੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਿਆ॥ਲਖਿਆ: ਲਖਿਆ
ਹੈ॥ਪਾਖਿਆ: ਸਕ [illegible] ਲੈਕੇ॥੨੦॥ਸਲੋਕਮ: ੩॥ਦੇਖਦਾ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ
ਜੇਤਾ ਜਗਾਤੁ ਸੰਸਾਰ: ਹੇ ਜੋ ਸਾਰਾ ਹੀ ਉਤਪਤੀ ਨਾਸਵਾਨ ਹੈ ਦ ਜਿਤਨੇ
ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਜਗਤ: ਜੀਵ ਹੈਂ॥ਡ੍ਰਿਤੈ: ਦੇਖ ਨੇਕਰਿਕੇ॥ਹੁਉਮੈ: ਹੂਪੀ
ਨਾਮ: ਨਾਲ ਕੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀ ਲਗੈ॥ਅਨ: ਲੈਹੈਨਾ ਦੁਧਿ ਪ੍ਰਾਰਿ
ਕਾਰ ਤਜਿ: ਤਜਾਇਕੇ॥ਯਾਦੂਰ ਕਰਿਕੇ॥ਨਿਰਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇ
ਕਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰਿ: ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਿਕੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ
ਕੈ ਮਿਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇ ਕੌਨ॥ਜਿਨਾਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਕੇ ਹੇਤਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਪਿਆ
ਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦ ਮਨ ਤਨ ਕਾਰਿਕੇ॥੧॥ਮ: ੩॥ਜੋ ਇਵ: ਜਿਨਾਨੇ ਸੋ ਗੁਰ
ਖੁਹੇ ਮਨ ਕਰ ਅਗਮੈ ਪ੍ਰਤਨ ਕਰ ਅਗਦਾਰ ਵਿਯਾਣੀ ਕਰਿਹੈ॥ਜਲਤਾ:
ਜਲਦਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵਦੀ॥ਜਗੈਤਿ: ਸੈ ਯਧੀ ਆਵੇ ਕਾਰਣਿ: ਵਾਸਤੇ
ਉਪਕਰੇ: ਪਰਭ੍ਰਤੇ ਦ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀ ਕਰਤੇ॥ਅੰਤੀਦਰ: ਅੰਤਰਿ
ਸਮੇ॥ਗੁਰਮਤੀ: ਗੁਰਮਤੀ ਆਏ ਦ ਗੁਰਸਿਖਿਆ ਦੁਆਰੇ॥ਸਨੂੰ
ਮਾਤਿਕਿਨਾਨੂ ਪ੍ਰਾਪ੍ਰਤੁ ਹੁਈ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਜਿਨਾਨੂ ਬਖਸਣਹਾਰ ਹਰਿ ਬਿ
ਖਸੇ ਹੈ ਤਿਨਾਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਭਈ ਹੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਤੂ ਆਪੇ ਤ੍ਰਤੀਨਕਾਲ ਮੇ
ਹੈ॥ਅਸਿਤੁਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਹੋਇ: ਕੋਈ ਅਵਰ: ਹੋਰਦੂ
ਜਾ ਹੋਇ ਤ ਕਹੀਐ॥ਬੋਲੈ: ਸਿਖ ਹੋਇਕੇ॥ਬੁਲਾਵੈ: ਗੁਰੂ ਹੋਇਕੈ
ਤੇ ਵਿਰਹੀਐ॥ਦਿਸਆਪ ਕਹੋਇਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ਮਾਰੇ: ਜਮਰੂਪ
ਹੋਇਕੈ ਦ ਜਮ ਦੇਕੈ॥ਛੁਡੈ: ਰਖਯਾਨ ਦੇਕੈ ਦ ਪਾਰਖਦ ਹੋਇਕੇ॥ਸ
ਭ: ਹੇ ਮਨਾ॥ਚਿੰਦੂ: ਚਿੰਤਾਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇਕੈ॥ਨਿਸਲ ਹੋਇਕੈ ਸੋ
ਰਹੀਐ॥ [illegible] ਨਨਕ: ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੂੰ ਗਾਰ: ਪੂਜਾ॥ਮਖਿਹ
ਰਿ ਲਹੀਐ: ਲਖੀਤੁ ਹੈ ਦ ਲਈ ਦਾ ਹੈ॥੨੫॥੧॥ਸੁਧ॥ਨੰਤਿ
ਕੀਤਿ ਉਵਾਰ ਉਚਾਰੀ ਹੈ॥ਦ ਇਸ ਵਾਰ ਕੀ ਆਦਗੀ ਰੀਕਰਨੀ॥
ਵਿਸਾਰਨੀ ਨਹੀ॥੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰੁ ੧ ॥ ਚਉਪਦੇ ॥ ਟੀਕਾ: ਨਾਵੇਛੋੜਾ ਸਭਨਾਹ: ਵਿਛੋੜਾ ਕੀਸ
ਭਨਾਨੂੰ ਹੈ ਜੀ ਬੰਧੀ ਆਨਾਲੇ ਦਾ ਨਾਹਿ ਪਤੀ ਪ੍ਰਭ ਸਭਨਾਲੋ ਵਿਛੋੜਾ ਸਭਨਾ ਕਾ ਹੈ
ਉਰਹਾ ਹੈ ॥ ਮਿਲਣੁ ਕਿਨਾਹ: ਮਿਲਣਾ ਕਿਨਾ ਕਾ ਬੇਦ ਜਾਹੈ ਦਾ ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੈ
ਗਾ ਕਿ ਅਥਵਾ ਨਾਹਿ ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਵੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਹੈ ਤਿਨਾ
ਨੂੰ ॥੧॥ ਭੀ: ਬਹੁੜੋ ॥ ਸਾਲਾਹਿਹੁ: ਸਲਾਹੋ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਸਲਾਹੁਨੇ ਹਾਂ ॥ ਸਦਾ ਸੁ
ਖੁ ਹੋਇ: ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਇ ਹੈ ਦਾ ਅਛੁਤ ਸੁਖ ਹੋਇ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹੈ ਭੀ:
ਅਬ ਭੀ ਹੈ ਅਗ੍ਯਾਗੇ ਭੀ ਹੋਸੀ: ਹੋਇਗਾ ॥ ਅਪੀਛੇ ਭੀ ਸੋਇ ਸੀ ॥
ਮਾਣਸ: ਮਨੁਖ ਪਾਸੋ ॥ ਜੋ ਥੀਐ: ਸੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲ ॥ ਰੰਨ ਕਿ ਰੁ
ਨੈ ਹੋਇ: ਸ੍ਰੀ ਕੀ ਕਤਾਈ ਰੁਨੈ: ਰੋਨੇ ਕਰਿਕੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਹੈ ਕਿੰਤੂ ਕਿਛੂ ਨਾਹੀ
ਹੋਤਾ ॥ ਦਾ ਰੋਨੈ ਰੋਨੇ ਕਰਿਕੇ ਕੀ ਹੋਇ ਹੈ ॥੨॥ ਕੋਟ ਗੜ: ਕੋਟ ਗੜ੍ਹ ਹੀ ਕਿਲੇ
ਜਿਨਾ ਕੇ ਐਸੀ ਕੇਤੀ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਵਜਾਇ ਕੈ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ
ਨ ਮਾਵਨੀ: ਸਮਾਵਦੇ ਨਹੀ ਸੀ ਜੋ ਗਾਵਣਾ ਅਪਣੇ ਕਰ ਅਸਮਾਨਿ ॥ ਅਕਾ
ਸਮੇ ॥ ਨਕਾ: ਕਾਲ ਨੇ ਨਕ ਬਾਪਾਈਆ ਹੈ ਦਾ ਮਾਰ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ਸੂਲੀਆ:
ਦੁਖਾਨੂੰ ॥ ਮਿਠਾ: ਵਿਸਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਖਾਹਿ: ਭੋਗੇਂ ॥੩॥ ਜੇਤੜੇ: ਜਿਤਨੇ ਕਰ ਹੈ
ਗਲੀ: ਗਲ ਵਿਖੇ ॥ ਜੰਜੀਰ: ਜੰਜੀਰ ਵਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਹੁ: ਜੇ ਸੁਭ ਗੁਣ
ਕਟੀਅਨਿ: ਕਟੀਦੇ ਨਾ ॥ ਸੇ ਭਾਈ ਸੇ ਵੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸੇ ਵੀਰ ਹੈ ॥ ਵ
ਕਟੀਆਨਿ: ਕਟੀਦੇ ਨਾ ॥ ਸੇ ਭਾਈ ਸੇ ਵੀਰ ਮਰ ਮੇ ਹੈ ॥ ਅਨਿ: ਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਮਾਰਿਕ
ਸੇਈ ਭਾਈ: ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਅਸੇਈ ਵਰ ਮਰ ਮੇ ਹੈ ॥ ਮਾਰਿਕੈ ਕਢੁ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥੪॥੧॥ ਮ: ੧॥
ਛਡੁ ਦੇਵੀਰ: ਨਿਗੁਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਕੈ ਕਢੁ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਪਹੁਚੇਤ
ਪੀਰ ਕਾ ਏਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੋ ਬਾਇਮਨਾ ਦਾਦਤੇ ਤੁਰਕੋ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਪਹੁਚੇਤ
ਹਾਥ ਜੋੜਿ ਕੈ ਪਉਪਰ ਉਤਰ ਬੋਲ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਲੂ ਆਇਕੈ ਕਹਾ ਆਪ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਕਰ ਲੇਵਹੁ ਦਾ ਹਟੀ ਦਾ ਸੌਦਾਗਰੀ ਦਾ ਚਾਕਰੀ ਕਰ ਲੇਵਹੁ ਜੋ
ਮੀ ਮਰਜੀ ਹੋਹੁ ਜੋ ਕਰ ਲੇਵਹੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਤੋ ਆਗੇ ਹੀ ਸ
ਭ ਕਿਛੁ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥ ਤਬ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੁਛਾ ਕਿਆ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ਤਬ ਸਬਦ ਉਚਾਰ
ਆ ॥ ਮਨੁ: ਸੁਧ ਜੋ ਮਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਹੀ ਹਾਲੀ ਹੈ ॥ ਕਰਣੀ: ਨਿਸਕਾਮ ਕ
ਰਮਾ ਕੀ ਜੋ ਕਰਣੀ ਹੈ ਇਹੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਖੇਤੀ ਕਾ ਬੀਜਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
ਸਰਮੁ: ਦਿਲਗਾਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਰੂਪੀ ਖੇਤੁ ਮੇ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਬੀਜੁ ਹੈ ॥ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ ਸੁਹਾਗਾ ਹੈ ॥ ਰਖੁ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸੁ: ਗਰੀਬੀ ਜੋ
ਬਾਣਾ ਵੇਸ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਇਹੀ ਖੇਤ ਕੀ ਰਾਖੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਜੋ ਨਿਰਅਭਿ
ਮਾਨ ਹੋਇ ਰਹਣਾ ਇਹੀ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ਕਰਿਕੈ ਜੰਮਸੀ: ਜੰਮੇਗੀ
ਸੇ ਘਰ: ਸੋ ਹਿਰਦੇ ਘਰ ॥ ਭਾਗਠ: ਧਨਾਢ ਦੇਖ ॥ ਦੇਵੀ ਗੁਣਾ ਰੂਪ ਦਾ ਨਾਮ
ਰੂਪ ਧਨ ਦੇਖ ॥ ਬਾਬਾ: ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਹੇ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਾਣੁ ਹਟੀ ਕ
ਰਤੇ ਹੋ ਆਪਾ ॥ ਹਾਣੁ ॥ ਆਰਜਾ: ਆਯੁਰਦਾ ਜੋ ਹਰ ਰੋਜ ਘਟਦੀ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਹਾਟ ਕ

ਆਣਇਹੀ ਟਕਰਿਆਹੈ॥ ਤਿਸਰੂਪੀ॥ ਦਸੁ: ਦਸੂਕਰੀਆਂਹੈ॥ ਸੂ ਗਤਿ:
ਗੁਆਤੁ॥ ਜੇਰ: ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾਰੂਪੀ ਕੁੰਡ: ਭਾਰਿਆਂਆਵੀ॥ ਜਾਲ: ਪੈਰਿਤੀਹੈ
ਤਿਸਕੁੰਡਿਆਂਵਿਚ ਤਿਸਨਾਮਰੂਪਾ ਵਜਨੂੰਕੋ॥ ਰਖ: ਰਖਿਆਹੈ॥
ਵਨਜਾਰਿਆ: ਜੇਰਮਾਨੂੰਆਦਾ ਸਿਤਾਂਸਿਉ॥ ਵਨਜਕਰਿਕੈ॥ ਲੈਲਾਹਾ:
ਸਰੂਪਾਨੰਦਕਾ ਗੁਣਾਦਾ ਲਾਭੁਲੈਆਹੈ ਮਨਹਸੋਇਸਕਰਿਕੈ ਮਨਹਮਾ
ਰਾਪੂਸਿਨਪੂਆਹੈ॥੨॥ ਨਨੁ ਸੌਦਾਗਰੀ ਕੌਨ ਆਪਨੇਕਰੀਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥
ਸੁਣਿਸਾਸਤ: ਜੇਹੜਾ ਸਾਸਤ੍ਰਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸਿਤਗੁਰਾਂਕੇ ਮੁਖਤੇ ਸੁਣਿਆ
ਹੈ ਇਹੀ ਸੌਦਾਗਰੀ ਕਰਤੇਹਾਂ॥ ਜਿਤੇ ਬੈਲਨਰੂਪਾ ਘੋੜੇਦਾ ਸਤਸੰਤੋਖ
ਖਿਮਾਰੂਪਾ ਘੋੜੇ ਲੈਕੇ ਗੁਰਾਂਤੇ ਚਲੁਚਲੇਹਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਕੇ ਮਾਰਗਮੈ॥ ਰਿ
ਗਿਆਈਆ: ਭਲਿਆਈਆਂਰੂਪ ਖਰਚ ਬਾਧੀਰੂਪੀ ਪਲੇਮੈ ਬੰ
ਨ੍ਹਿਆਹੈ॥ ਦ ਹੇਭਾਈ ਤੂੰ ਬੀ ਨਾਮਤ ਮਨਜਾਣੁ ਹਿਕਲੁ: ਅਇਹ ਮਨੁ
ਸਿਖਨਾ ਦੇਤੇਰਾ ਹੇਮਨ ਮਤ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਹਿ ਜੋ ਮੈ ਕਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਕੇ ਮਾਰਗ
ਮੈ ਚਲਾਂਗਾ॥ ਕਾਹਿਤੇ ਕਲਨ ਜਾਨੀਮ ਕਾਲਕਾਹੈ॥ ਪ੍ਰਸਨ ਵੇਰਾ ਸਾਸ ਸਾਸ
ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਾ ਸ੍ਰਿਖਾ ਸਾਸ ਸਮਾਤਿਥੋ ਸਿਗਾਰ ਕਿਆ ਜਾਨ ਮਤ ਅੰਤਕਾਲ
ਹੀ ਸਾਸਮਰੀਹੈ ਇਸ॥ ਤੋਤੇ ਹੇਮਨ ਨਾਸੀਤਾਕਾ ਸਿਗਾਰੂਪੀ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰਕਾਦੇ
ਸਾਹੈ ਤਿਸਮੈ ਤੂੰ ਜਾਹਿ ਚਲ ਤਾਂਤੂੰ ਸਹਜ ਸਰੂਪ ਸੁਖਨੂੰ ਲਹਹਿਗਾ
੩॥ ਨਨੁ ਚਾਕਰੀ ਕੇਵੀ ਤੁਸਨੇ ਕਰੀਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਲਾਇਚਿਤੁ: ਜੇਹੜਾ ਹਰੀ
ਕੇ ਚਰਨੋਮੈ ਚਿਤੁਕੋ ਲਾਇਆਹੈ ਇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੀਹੈ॥ ਮੰਨਿ ਨਾਮ: ਜੇਹੜਾ
੩ ਨਾਮਨੂੰ ਮੰਨਨ ਕਰਤੇਹਾਂ ਇਹੀ ਕੰਮ ਕਰਿਤੇਹਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਦਾ ਸਿਖਿਆ ਧਨ ਬਦੀ
ਆ: ਜੇਹੜਾ ਬਦੀਆ: ਬੋਟਿਆ ਕਰਮਾ ਕਲੇ ਮਨਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਨਾ ਕੀਤਾਹੈ॥
ਇਹੀ ਕੰਮ ਰਖੀਨਹੈ॥ ਕਰਿਯਾਦਹੀ: ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨਸੇਦਾ ਸਿਤ
ਕੇ ਸਿਗਾਮੇ ਜੇਹੜੀ ਯਾਦਹੀ ਕਰੀਹੈ ਇਹੀ ਯਾਦਹਾ ਕੀਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਕੂੰ ਆਖੇ
ਧੰਨ: ਤਾਂ ਹਮਾਰੇਕੌ ਸਭਕੋਈ ਧੰਨਧੰਨ ਆਖੇਹੈ॥ ਨਿਤ ... ਜਾਹਿ ਬੁਕਹ
ਤੇਹੈ ਹਮਾਰੇਕੌ ਪ੍ਰਭੁਦੀ ... ਖੇ ਨਦਰਿਕਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿਕੇ॥
ਚੜ੍ਹੈ: ਚੜ੍ਹੀਹੈ ਹਮਾਰੇਕੌ॥ ਚਵਗਣਵੰਨ: ਚਵਗੁਣੀ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪ ਚੜ੍ਹ
ੜੀਹੈ॥੪॥੨॥ ਮ:੧॥ ਨੀਕਾ: ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾਹੈ ਜੈਸੋ॥ ਸਮਰੇ ਚਾਤਰ
ਸਦਾਈ: ਜੈਸੇ ਮੋਰਹੂੰ ਚਤਰ ਜੇਕਾਈ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾਹੈ॥ ਬਾਲ: ਉ
ਦਨੀ ਕਿਨਿਆਕੌ ਜੈਸੇ ਬਾਪ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾਹੈ॥ ਜਾਕਾਈਕੌ ਕਾਈਕੋ
ਸੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਹਮਾਰੇਕੌ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਆਰਾ ਲਗਤਾਹੈ
ਪੁਰਖ ਜਾਮਨਮੁਖ ਵਾਜਬ ਮਰਨਾ ਕਾਇਆ ਘਰਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇਤੂੰ ਸੇਤ
ਬਸਤ ਜਾਕਰਨ ਤਾਹੂੰ ਰਿਆਣਇ ਸਜੀਵ ਦੇਨਾਮ ਸਤ ... ਬੁਕੀਹਿ...

ਮਹਿਪਰਾਈਕੁਚੀਆ ਅਮਨਮੁਖਿਨੇ ਨਾਤੇ ਨ ਅਹੀ ਜਪਿਆ ਅਨਾਤੋ ਇਜ
ਨਾਮਹੀ ਤੀਰਥੋ ਮੇ ਕੀਤਾ ਅਨਾਤੇ ਦਾਨਹੀ ਨਿਸਕਾਮ ਹੋਇ ਕੀਤਿਆ ॥
ਤਿਨੁ ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਤਾਈ ਪੂਲਨੰ ਤਰੁ ਪਾਇ ਪਾਇ ਝਗੀ ਧੁਮਾਈ: ਉਤਰੀ ਭਈ
੧। ਮਿਨੇਹਆਰਾਮ ਨਾਮ ਸਖਾਈ ਸਖਾ ਮੇਰਾ ਸਹਾਇਕ ਮੈ ਮਾਨਿਆ ਹੈ
ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੋ ਨੇ ਸਾਚੀ ਬੁਝ ਗਿਆਨੁ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰ ਕੇ ਪਾਇਓ
ਰਜੋ ਮੇ ਪਰਉ ਹੈ ਤਨ ਕਰਿ ਕੈ ਅਧੀਨੀ ਕਰਕੈ ਭੀ ਵਾਲਿਹਾਰੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।
੧। ਰਹਾਉ॥ ਜਗ ਸਿਉ ਝੂਠ: ਅਮਨਮੁਖਾ ਦਾ ਮਨੁ ਜਗਤ ਦੀ ਝੂਠੀ ਪ੍ਰੀ
ਤਿ ਸਿਉ ਸਾਚਾ ਸੋਧਿਆ: ਖਚਿਤ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਅਜਨ ਸਿਉ: ਸੰਤਾ
ਸਾਧੂਵਾਦੀਆਂ ਹੀ ਧਾਤਾਰਚਾਈ ਆਹੈ ਸਾਇਆ ਮੈ ਮਗਨੁ ਭਾਇ
ਆਹੈ। ਜੋਹੈ: ਤਰਕੇ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ॥ ਬਿਖੁ:।ਦਿਸ ਜਾਰੂਪ ਹਿ ਬਿਖੁ ਨੂੰ
ਖਾਈ: ਖਾਇਕੈ। ਗੀਧਣ ਦੈਨਿ: ਦਿਸ ਜੋਕੈ ਧਚਨਾ ਮੇ ਰਤਾ ਹੈ। ਹਿਤਕਾਰੀ:
ਹਿਤਕਾਰਿਕੈ। ਸਬਦੋ: ਸਬਦ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਗਿਆਨ ਆਈ ਹੀ ਨਹੀ ॥
ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ। ਰਸਿ: ਸਰੂਪਾਨੰਦ ਮੈ। ਬੋਧਿਆ: ਤਦਾਕਾਰ ਨਹੀ ਹੋ
ਇਆ ਮਨਮੁਖ ਨੇ। ੨॥ ਸਹਜੁ ਗਿਆਨੁ ਰਸ: ਸਚ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮਿਠਾ ਬੋਲ
ਨਰੂਪੀ ਗਰਾਈ: ਬੋਤੂ ਆਤਮੀ। ਦਰਕੀ: ਪੂਲੋਕਰੀ। ਦਾ ਅੰਦਰਕੀ।
ਮੀਟਿ: ਛਈਆਂ ਮਿਤੂ ਕਾਲ ਮੈ ਅਚਾਲਿਆ ਜਮਾਸਾਬਾ। ਅੰਧਿਆ
ਰਾ: ਅਗਿਆਨੀ ਦਾ ਅੰਧਕਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈ। ਅਇਥੋ ਕੇ ਘਰ ਅੰਦਰਿ
ਦੋਰਦਲੇ ਅਭਾਈ ਕੋਈ ਭੀ ਦਿਸੈ ਨਹੀ ਹੈ। ਉਹਾ ਪੂਲੋਕ ਮੈ। ਜਮਦਰਿ
ਬਾਧਾ ਹੂ ਅਜਮਾ ਕਾਜਮ ਦਾਰਿ ਮੈ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਹੀ ਠਉਰ ਠੋਰ ਨ
ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਹੈ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕਮਾਈ
ਭੋਗਤਾ ਹੈ। ਕਾ। ਕਮਾਈ: ਕਮਾਆ ਦਾ ਦਾ ਹੈ। ੩॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ: ਜਾਂ ਪ੍ਰਭ
ਸੁਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਆਖੀ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਕ
ਰਿਕੇ ਦੇਖਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਤਿਸ ਕਾ ਅਨੰਦ ਇਦੀ ਮਿਥੀ ਕਹਨੇ ਕਰਿਕੇ ਕ੍
ਕਥਨ ਨਹੀ ਕਰਿਆ ਜਾਇ ਹੈ। ਸਾਲਾਹੀ: ਸਲਾਹੁਨੇ ਹਾ। ਅਨਾਮਰੂ
ਧੀਆਂ ਭਿਤਾਰਿ ਦੈ ਮੈ ਦਸਾਈ ਦਸਾਵਦੇ ਹਾਂ। ਦ੍ਰੋਹ: ਹੈ। ਪੂਰਨ ਤਿਸ
ਪੂਰਨ ਦੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨ ਤਾ ਸਿਆਈ ਸਭ ਆਈ ਹੈ ਸਾਰੇ। ਸਮਿ ਰਿ
ਮਿ: ਅਨਾਹੀ ਸਾਚੈ ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ੪॥੩॥ ਮ:
੧॥ ਦੁਤੁਕੇ। ਪੁੜੁ ਧਰਤੀ ਪੁੜੁ ਪਾਣੀ: ਇਕ ਪੜਦਾ ਧਰਤੀ ਹੈ ਅਉ
ਕ ਪੜਦਾ ਪਾਣੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੋਨੋ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਆਸਣੁ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਰਿ
ਕੁੰਟ: ਜੋ ਹੈ ਆਕਾਸ ਪਤਾਲ ਪੁਰੀ ਤਾਇ ਹੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਧਾਰਾ ਹੈ ਕਉਨਕਾ

ਸਗਲ ਭਵਨ ਕੀ ਇਕੋ ਇਕ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਏਵ ਰਾਟ ਰੂਪ ਹਾ॥ ਮੁਖਿ ਤੇਰੇ: ਇ
ਹ ਜੋਤ ਨੇ ਤੇਰੇ ਮੁਖਿ ਰਚੋ ਹੈ ਇਹੇ ਹੈ ਇਹ ਜਲ ਤੇਰੇ ਟਕਸਾਲ: ਜਸਨੁ ਕਹਤੇ
ਹੈਂ ਗਦ੍ਰ ਇਹ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੁਖਿ ਦੇਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਸੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਦ ਇਹ ਜੋ ਰੇ
ਦ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਟਕਸਾਲ ਮੇ ਜੋ ਨਾਣਾ ਘੜੀਆ ਜਾਤ
ਹੈ ਅਸੁਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਸ ਕਾ ਮੇ ਆਦਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਜੋ ਮੁਖਿ ਨੇ
ਵੇਦ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਧ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਜੀਵ ਤਸਕਾ ਮੇ
ਆਦਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਹੋਰ ਜ: ਕੌਤਕੁ ਰਚਿਆ ਦੇਵਤਾ ਣ: ਅਸੁਰ ਜਰੂਪ ਹੈ॥ ਪ੍ਰ
ਮਾਣਾ॥ ਗੋਪੀਆ ਕੇ ਘੜ ਉਤਾਰ ਕੇ ਪੀ ਪਲਪ੍ਰਲੇ ਜਾਣਨਾ॥ ਕਾਲਿ ਬਲਿ:
ਪਤਾਲ ਮੇ ਭਾਅ ਮਹੀ: ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇ ਮਾ ਅਲਿ: ਅਕਾਸ ਮੇ ਭੀ ਗਾਭੂਰਿ
ਪੂਰਿ ਲੀਣਾ: ਭਰਪੂਰ ਹੋਇ ਕੇ ਲੀਣ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ॥ ਦ ਪਤਾਲ ਮੇ ਭੀ ਭ
ਰਿ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇ ਭੀ ਪੂਰਿ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਅਕਾਸ ਮੇ ਭੀ ਲੀਣ
ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ॥ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ: ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰਬ ਮੇ ਜੀਵਰੂਪ
ਹੋਇ ਕੇ ਸਮਾਣਾ ਹੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ॥ ਤੇਰਾ ਰੂਪ॥ ਹੋਰ ਤੇਰਾ
ਸਰੂਪ ਕਿਨੇਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ॥ ਸਾਕਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ: ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ
ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਨੇਹਾ ਕਿਨ: ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਕੀਤਾ: ਇਕਾ ਪੂਈ ਹੈ॥
ਇਕ ਤੂ ਰੂਪ: ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਪਰਛੰਨਾ: ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੋ
ਇ ਕੇ॥ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਜੇਹਾ: ਅਣਭੇਦ ਰੂਪ ਤੈ ਨੇ ਰਚਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕੋਈ ਕਿ
ਸਹੀ ਜੇਹਾ ਨਹੀ ਰਚਿਆ॥੨॥ ਅੰਡਜ ਅਣਦਿ ਕਾ ਰੂਆਰੇ ਦਾ ਕਿਥੇ॥
ਕੀਤਾ: ਜੀਵ ਹੈ॥ ਪੁਰਬ: ਮਹਤ ਮਾਰਦੇਤਾ: ਗਇਆ ਹੈ॥੩॥ ਸੁਰਿ
ਖ ਨ੍ਰਭੀ ਕਿਛੁ ਕੋਈ ਗੁਣਾ॥ ਪਰਖ ਲੀਜੇ: ਪਰਖ ਦਤ ਹਾ ਮੇ ਨ੍ਰਖ ਲੀਜੈ
੪॥੮॥ ਮ: ੧॥ ਹਉ ਪਾਪੀ ਮਨ ਕਰਹਾਂ ਅਪਾਣੀ ਕਰਣੀ ਪਤਿਤ ਹਾਂ ਅ
ਤਨ ਕਰ ਭੀ ਪਰਮ ਪਾਖੰਡੀ ਹਾਂ॥ ਕਾਰੀ: ਕਾਰ ਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ॥ ਤੁਮਾਰੀ: ਲਾਈ ਹੈ॥੧॥ ਕਰਤੇ ਹੇ ਕਰਤਾ ਮੈ ਨਿਮਾਣੇ ਦਾ
ਤੂ ਮਾਣ ਹੈ॥ ਅਰ ਜੋ ਮੈ ਨਿਮਾਣੇ ਨੂ ਤੂਹੀ ਆਦਰ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ਮਾਣ ਮਹ
ਤੁ: ਬਡੇ ਮਾਣ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਨਾਮ ਧਨ ਹੈ ਸੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੇ ਬਾਂਧਾ
ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਇਸੀ ਤੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਸਮਾਣੇ ਹੈਂ॥੧॥
ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸਾਰੇ ਅਹਮ ਊਰੇ: ਘਾਟਿ ਨ ਏਕ ਦੇ
ਸੀ ਹਾਂ ਹੋਛੇ: ਹਮ ਤੋ ਹੋਛੇ ਹਾਂ ਅਤੁਮਰੀ ਭੀ ਰਹੇ ਹਾਂ॥ ਤੂ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਕੋਈ
ਗਾਲਣਿ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਛ ਨਹੀ ਕਹਤੇ ਜੋ ਸੋਭੁ
ਗੁਣੇ ਲਾ ਤੁਮਾਰੀ ਸੀ ਤੁਮ ਨੇ ਤਿਸ ਨੂ ਕਿਛ ਨਹੀ [illegible]

ਕੋਈ ਗਾਲ ਨਿਕਾਲੇ ਦਾ ਲਾਣੁ ਮਥੇ ਤਿਸਕੇ ਗਲ ਨਾਮ ਚੰਧੁ ਕੂਜਾ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤੂਗ
ਉਗਾ: ਅਨੁ ਤੁਮ ਤੇ ਭਾਰੇ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨੀ: ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਹੀ ਵਿਖੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਲਗਾ
ਹੈ ਧਰਤਾ ਹੈ: ਪਰਾਣ ਕਾਲ ਮੈ ॥ ਅਸਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਆਹਿ ਨਿਸਿ ਹਰਿ ਹਰੀ
ਨਾਮ ਸਿਮਰਨਾ ਦੁਆਰੇ ਜਪਿਆ ॥ ੨ ॥ ਸਾਚੇ: ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ: ਵੇਦ ਦਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇ
ਸ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਦ ਵੇਦ: ਜਾਣਕੇ ਛੁਟਿ ਬਧਨ ਤੇ ਸਾਚੇ ਦਾਸ ਰੂਪ ਹੀ ਭਏ ਹਾ
ਸੁਚੇ: ਪਾਵਨ ਹੈ ॥ ਕਾਚੇ ਜੋ ਹਨ ਤੇ ਸਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਕਾਚੇ ਹੈ ਸੋ ਮਾਰੇ ਤੇ ਜਨਮ
ਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਵਰੁ: ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀ ਦੀਸੇ ਹੈ ਮੈ ਕਿਸੁ ਨਾ ॥ ਤਿਸਹਿ:
ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਣ ਦਤਿ: ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ: ਦਾਸੋ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਗੁਰ
ਮਤਿ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਅਲਖ: ਹੇ
ਅਲਖ ਦਾ ਜੋ ਅਲਖ ਹੈ ॥ ਤਿਸ: ਤੇਰੇ ਨਾ ਤਿਸਨੂੰ ਕਾਲ: ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀ ਹੈ
ਨ ਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਭੀ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਜਾਤਿ ਤੇ ਅਜਾਤਿ ਹੈ ॥ ਸੰਭਉ: ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਹੈ ॥ ਤਿਸ: ਤਿਸਨੂੰ ਦਾ ਤਿਸ ਆਪਨੇ ॥ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਨ ਭਰਮ ਹੈ ਦਾ ਭਾ
ਉ ਤੇ ਅਭਾਉ ਹੈ ਅਭਰਮ ਤੇ ਅਭਰਮ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰ: ਸਾਚੇ
ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋ ਮੈ ਨ ਕਰਤੀ ਕੁਰਬਾਣੁ ਹਾ ॥ ਸਾਚਿਆਰ ਉਪਰੋ ਵਾਰੀ
ਕਰਤੀ ਕੁਰਬਾਣੁ ਹਾ ॥ ਦਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ ॥ ਰੂਪ ਆਕਾਰ ਭੀ ॥ ਵਰਨ: ਬ੍ਰਾ
ਮਣ ਆਦਿਕਾ ॥ ਦਾ ਰੰਗ ਆਦਿਕ ॥ ਰੇਖਿਆ: ਅੰਗ ਆਦਿਕ ॥ [illegible] ਪੂਰ
ਣ ਕੇ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥ ਸਾਚੇ ਸਬਦਿ ਕਰਿਕੇ ਨੀਸਾਣੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਰਹਾਉ ॥ ਬੰਧਪ: ਭਾਈ ॥ ਕਾਮਣੀ ਸੈ ਤਾ ਦਤ ਨ ਪੀ ਹੈ ॥ ਨਾਰੀ: ਸ੍ਰੀਕੀ
ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਅਕੁਲ: ਕੁਲ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਅਪਰੋ ਇਨਾ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਅਪਰ ਦੇਵ
ਤਾ ਹੈ ਅਪ੍ਰ ਦੇਤਾਂ ਤੇ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ॥ ਸਗਲੀ ਇਸ੍ਰ
ਸੀ ਮੈ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਲੁਕਾਇਆ: ਲੁਕਿਆ
ਹੈ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ: ਸੋਭ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ
ਆਈ ਹੈ ॥ ਦਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਲੁਕਾਇਆ: ਮਿਲਰਹਿ
ਆ ਹੈ ਅ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਾਈ ਜੋਤਿ ਮੈ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ [illegible] ਤਿਸ ਮੈ ਤਾ
ੜੀ ਕਿਨੇ ਲਾਈ ਹੈ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥ ਗੁਰਮਤੀ: ਜਿਨਾ ਕੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰੇ ॥
ਬਜਰ ਦਤ ਕਰੜੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਕਪਾਟ ਤਖਤੇ ਮੁਕਤੇ ਖੁਲੇ ਹੈ ਤਿਨਾ
ਨੇ ਨਿਰਭੈ ਮੈ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੰਤਾ: ਦੇਹੀ ਤਾ ਹੈ ॥ ਵਸਗਤਿ: ਵਸੀ
ਕਾਰ ਹੈ ॥ ਜੁਗਤਿ ਸਬਾਈ: ਸਬਾਈ ਜੁਗਤਿ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕਾ ਦੀ
ਜਿਸ ਦੇ ॥ ਪਦਾਰਥ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ॥ ਛੂਟਹਿ: ਸੋ ਛੂਟਤ ਹੈ
ਚੌਰਾਸੀ ਤੇ ਜਿਨਾ ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਭਾਡੈ: ਹਿਰਦੇ ਮੈ
ਸਾਚੁ ॥ ਨਾਮ ॥ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਸੂਚੈ ਆਚਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤੰਤੈ: ਜੀਵਾਤਮਾ: ਈਸ੍ਵਰ ॥

ਸਗਲ ਤਰਣਾ ਕੀ ਇਕੋ ਇਕ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਦਿਰਾਟ ਰੂਪ ਨਾ ਮੁਖਿ ਤੇਰੇ:ਉ
ਹਜਿ ਤਨੇ ਤੇਰੇ ਮੁਖਿ ਰਚੇ ਹੋਇ ਹੈ ਇਹ ਜਗ ਤੇਰੇ ਟਕਸਾਲਾ: ਜਸ ਨੂੰ ਕਹਤੇ
ਹੈਂ ਨਦ ਇਹ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮੁਖਿ ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਜਸ ਨੂੰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਦ ਇਹ ਜੋ ਦੇ
ਦਹੈ ਸੋ ਇਹ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲ ਹੈ ਜੈਸੇ ਟਕਸਾਲ ਮੇ ਸੋਨਾ ਪਾਤ੍ਰਿਆ ਜਾਤ
ਹੈ ਅਸੁਧ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਰਾਜ ਸਭਾ ਮੇ ਆਦਰ ਪਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੋ ਮੁਖਿ ਨੂੰ
ਦੇਖਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਧ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਸਿਤ ਸਭਾ ਮੇ
ਆਦਰ ਪਾਤਾ ਹੈ ॥੧॥ ਚੋਜ: ਕੌਤਕ ਕਿਆ ਦਿਸਾਣਾ: ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰ
ਮਾਣਾ ॥ ਗੋਪੀ ਆਰੇ ਘਰ ਉਤਾਰਕੇ ਪੀ ਪਲ ਪਲੇ ਜਾਣਾ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ:
ਪਤਾਲ ਮੇ ਤੂ ਅਮਹੀ: ਮਾਤਲੋਕ ਮੇ ਤੂ ਆਲਿ: ਅਕਾਸ ਮੇ ਤੂ ਭਰਿ
ਪੁਰਿ ਲੀਣਾ: ਭਰਪੂਰ ਹੋਇ ਕੇ ਲੀਣ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਦਾ ਪਤਾਲ ਮੇ ਭੀ ਤੂ
ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਰ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇ ਭੀ ਪੂਰਿ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਅਕਾਸ ਮੇ ਭੀ ਲੀਣ
ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ: ਅਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰਬ ਮੇ ਹੀ ਦਰੂਪ
ਹੋਇ ਕੇ ਸਮਾਣਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋਤਿ: ਚੈਤਨਤਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ॥ ਹੋਰ ਤੇਰਾ
ਸਰੂਪ ਕਿਨੇਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ: ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ
ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਨੇਹਾ: ਕਿਨ: ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਈਆ: ਇਹੁ ਪੂਛੀ ਹੈ ॥
ਇਕ ਤੂ ਰੂਪ: ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਫਿਰ ਰਹਿਹੇ ਪਰਛਿਨਾ: ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੋ
ਇਕੋ ॥ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਜੇਹਾ: ਅਰੁ ਜੇਹਾ ਤੂ ਹੈ ਤੈਸਾ ਰਚਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕੋਈ ਇਕ
ਸਹੀ ਜੇਹਾ ਨਹੀ ਰਚਿਆ ॥੨॥ ਅੰਡਜ ਆਦਿ ਕਾ ਦੁਆਰੇ ਦਾਖਿਆ ॥
ਜੇਤਾ: ਜੀਵ ਹੈ ॥ ਪੁਰਖ: ਮਹਤ ਮਾਰਦੇਤਾ: ਗਦਿਆ ਹੈ ॥੩॥ ਮੁਰਿ
ਖਰੂਰੀ ਕਿਛੁ ਕੋਈ ਗੁਣ ॥ ਪਥਰੁ ਲੀਜੈ: ਪਥਰ ਦਤਾ ਹੈ ਮੇ ਦੂਰ ਖਲੀਜੈ
੪॥੫॥ ਮ:੧॥ ਹਉ ਪਾਪੀ ਮਨ ਕਰਹਾਂ ਅਰੁ ਪਾਣੀ ਕਰਲੀ ਪਤਿ ਤੂ ਹਾਂ ਅ
ਤਨ ਕਰਤੀ ਪਰਮਪਾਰਥ ਜੀਰਾਂ ॥ ਕਾਰੀ: ਕਾਰ ਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ॥ ਤੁਮਾਰੀ: ਲਾਈ ਹੈ ॥੧॥ ਕਿਰਤੁ ਹੇ ਕਰਤਾ ਮੇ ਨਿਮਾਣੇ ਦਾ
ਤੂ ਮਾਣੁ ਹੈ ॥ ਅਰ ਜੋ ਹਮ ਨਿਮਾਣੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਹੀ ਆਦਰ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਾਣ ਮਹ
ਤੁ: ਬਡੇ ਮਾਣ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਨਾਮ ਧਨ ਹੈ ਸੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੇ ਬਾਧਾਂ
ਹੈ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਇ ਮੀਠੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਸਮਾਣੇ ਹੈ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਤੂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸਾਰੇ ਅਹਮ ਊਰੇ: ਪਾਛਿਨ ਏਕ ਦੇ
ਸੀਹਾਂ ॥ ਹੌਛੂ: ਹਮ ਤੇ ਹੋਛੂ ਹਾਂ ॥ ਤੁਮਰੀ ਗਤੀ ਰਹੈ ॥ ਭਾਰਾਹ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਕੋਈ
ਗਾਲਾਨ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਛ ਨਹੀ ਕਹਤੇ ਜੋ ਸੋਭ
ਗੁਨੇ ਲਾ ਤੁਮਾਰੀ ਸੀ ਤੁਮ ਨੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਛ ਨਹੀ ਬਾਕਹਾ ॥ ਅਹਮ ਕੋਰੇ

ਰੋਈਗਾਲਾਨਿਕਾਲੇਦਾਲਾਤੁਮਾਹੇਤਿਸਕੇਗਲਾਨਾਮਚੈਧੜੂਜਾਂਤੇਹੈਂ।ਤੂੰਗਾ
ਉਰਾ: ਆਤੁਮਤੇਭਾਰੇਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨੀ: ਹੇਪ੍ਰਭੁਤੇਰੇਹੀਦਿਖੇਹਮਾਰਾਮਨੋਰਾ
ਰੇਧਰਕ੍ਰਾਤੇ: ਪਰਾਤਾਕਾਲਮੇਂ।ਸਿਮਰੇ: ਹੇਭਾਈਆਹਿਨਿਸਿਹਰਿਹਰੀ
ਨਰਸਨਾਦੂਆਰੇਜਪਿਆ।੨।ਸਾਚੇ:ਹੈਂ।ਸਧਾਰਿ: ਵੇਦਦਾਗਾਰਉਪਰੇ
ਸੰਦਾ ਧ੍ਰਮਨਾਕੋਰਿ: ਜਾਨਕੇ ਫਿਰਿਧਾਰੜੂ ਸਾਚੇਦਾਸਰੂਪਹੀਭਏਹਾ
ਸਚੇ: ਪਾਵਿਰਾਹੈ। ਕਿਰੈ ਜੋਹਨੂੰਸਕਾਮੀਪੁਰਸਕਾਚੇਹੈਸੋਮਾਰਿਤੇਜਨਮ
ਭੈਹੈ।੩।ਅਦਰੁ: ਹੋਰਕੋਈਦੂਸਰਾਨਹੀਦੀਸੈਹੈਮੈਕਿਸਨੂੰ।ਤਿਸਨਿ:
ਤੇਰਾਪ੍ਰਨਵਤਿ: ਕਹਤੇਹੈ।ਦਾਸਨਿਦਾਸਾ: ਦਾਸੋਂਕਾਦਾਸਜੋਹੈਇਗੁਰ
ਮਤਿਦੁਆਰੇਜਾਣਿਆਹੈਸੋਈਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ।੪।੫।। ਮ:੧।ਅਲਖ:ਜੋ
ਅਲਖਦਾਜੋਅਲਖਹੈ।ਤਿਸ: ਤੇਨੁਦਾਤਿਸਨੂੰ।ਕਾਲ: ਮ੍ਰਿਤੂਨਹੀਹੈ
ਨਕਰਮਾ: ਕਰਮਭੀਨਹੀਹੈ।ਜਿਸਤੇਂਅਜਾਤਿਹੈ।ਅਜੋਨਉ: ਸ੍ਵਤੇਪ੍ਰਕਾਸ
ਹੈ।ਤਿਸ: ਤਿਸਨੂੰਦਾ ਤਿਸਆਪਨੇ।ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਤੇਨਭਰਮਹੈਦਾਭਾ
ਉਤੇਅਲਾਉਹੈਅਭਰਮਤੇਅਭਰਮਹੈ।੧।ਸਾਚੇਸਚਿਆ: ਸਾਚੇ
ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋਮਨਰਕਭੀਕੁਰਬਾਨੁਹਾਂ।ਅਸਾਚਿਆਆਰਉਪਰੋਂਧਾਵੀ
ਕਰਭੀਕੁਰਬਾਨੁਹਾਂ।ਦੁ ਤੀਨਕਾਲਮੇਂ।ਰੂਪੇਆਕਾਰਸ੍ਰੀ।ਬਰਨ: ਬਰ
ਮਣਆਦਿਕਾਦਾਰੋਗਿ।ਆਦਿਕਾ।ਰੇਖਿਆ: ਅੰਗਾਦਿਕਾ।ਨਨੁ ਪੂਰ
ਣਕੈਸੋਹੋਤਾਹੈ। ਉਤਰ। ਸਾਚੇਸਬਦਿਕਰਿਕੈ ਨੀਸਾਣੁ ਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈ
ਰਹਾਉ।ਬੀਧਧ: ਭਾਈ।ਕਿਮਨੀ ਜਿਤਾਵਤਾਨਹੀਹੈ।ਨਨਾਰੀ: ਸ੍ਰੀਭੀ
ਨਹੀਹੈ।ਅਕੁਲ: ਕੁਲਤੇਰਹਤਹੈ।ਅਪਿਰੇਇਨਾਜੀਦਾਤੇਅਪਰਦੇਵ
ਤਾਹੈ।ਅ੍ਰ ਦੇਵਤੇਪਰੇਧ੍ਰਮਾਦਿਤਿਨਾਤੇਪਰਹੈ।ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ।ਸਿਗਲੀਸਿ
ਸੀਮੈਤੁਮਾਰੀਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾਹੈ।੨।ਲੁਕਾਇਆ: ਲੁਕਿਆ
ਹੈ।ਘਟਿਘਟਿ: ਜੋਘਟਿਘਟਿਮੇਤੁਮਾਰੀਹੀਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ
ਆਈਹੈ।ਦੁਘਟਿਘਟਿਅੰਤਰਿਬ੍ਰਹਮ ਲੁਕਾਇਆ: ਮਿਲਾਇ
ਆਹੈ।ਘਟਿਘਟਿਸਬਾਈਜੋਤਿਮੈਸਮਾਈਹੈ। ਨਨੁ ਤਿਸਮੇਂਤ
ਤ੍ਰੀਕਿਨੈਲਾਈਹੈ। ਉਤਰ ਗੁਰਮਤੀ: ਜਿਨਕੇਗਾਰਉਪ੍ਰਦੇਸਦੁਆਰੇ।
ਬਜਰਦਤਕਰੜੇ ਅਗਿਆਨਰੂਪ ਕਪਾਟਤਖਤੇ ਮੁਕਤੇਖੁਲੇਹੈਂ।ਤਿਆ
ਨੇਨਿਰਭੈਮੇਤਾੜੀਲਾਈਹੈ।੩।ਜੰਤ: ਦੇਕਤਾਹੈ।ਦੁਸਾਗਤਿ: ਵਸੀ
ਕਾਰਹੈ।ਜੁਗਤਸਬਾਈ: ਸਬਾਈਜੁਗਤਿਧਾਨਪਾਨਆਦਿਕਾਦੀ
ਜਿਸਕੇ ਪੱਦਾਰਥ: ਨਾਮਰੂਪੀਦਾਗਣਾਰੂਪੀ।ਛੂਟਹਿ: ਸੋਛੁਟਹਿਹੈ
ਚੌਰਾਸੀਤੇ ਜਿਨਾਸਬਦਦੀਕਮਾਈਕੀਤੀਹੈ।੪।੬।ਗੁਰੂ ਹ੍ਰਿਦੇਮੇ
ਸਾਚ।ਨਾਮ।ਦਿਰਿਲੇਹੀਸੂਚੈ। ਆਚਾਰੀਹੈ।ਤੈਤੇ: ਜੀਦਾਤਿਨ: ਈਸਕਾ

ਨਾਨਕਦਾਸਕੀਤੁਮਾਰੀਸਰਣਿਹੈ।ਅਰ ਜਾਂਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਤੁਮਾਰੀਸਰਣਿਲਈ
ਤਾਂਤਿਤੇਜੀਵਕਉਪਰਮਤਤਮੈਮਿਲਾਇਆ।।੫।।੬।।ਮ:੧।।ਅਖਿ:
ਮਛੀਪਾਣੀਐ:ਮਰੈਹੈ।ਅਤਉ:ਹਰਿਨਾਮਬਿਨਾਮਰੈਹੈ।ਜਿਉਸਾਕਤਪਿਆ
ਸ:ਤ੍ਰਿਸਨਕਰਿਕੈਮਰੈਹੈ।ਰੇਮਨ:ਹੇਭਾਈ।।੧।।ਨਾਮ:ਜਪਕੇ।ਅਰ ਰਾਮਨਾਮ
ਰੂਪੀਜਸਕਾ ਲੈਥਿ:ਲੈਣਾਕਰ।ਰਸਨਾਮਰੂਪੀ।ਅਗੁਰਮੇਲੈਹਰਿਦੇਇ:
ਗੁਰਹੀਮੇਲੈਹੈ।ਹਰਿਦੇਵਨੂੰ।।੧।।ਰਹਾਉ।।ਹੋਰਦਾ।ਗੁਰਮੁਖਿਸਿਤਜਨਾਦੀਸੰ
ਗਤੀਮਿਲਤਾਂ ਤੀਰਥ ਪਵਿਤ੍ਰਹੋਇਗਾ।ਤੀਰਥਮਜਨਾ:ਤੀਰਥਾਂਦੇ
ਸ੍ਨਾਨਦਾਮਹਾਤਮਗੁਰਕੇਦਰਸਣਤੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਹੈ।।੨।।ਬਾਹਰਾ ਹੈ।
ਤਪਨਹੀਸਤੁਸੰਤੋਖ:ਜੈਸੇਸਤਸੰਤੋਖਬਿਨਾਤਪਨ ਹੈ ਦੇਹੁਰੀ:ਦੇਹਹੈ।ਅੰਤਰਿ
ਦੇਖ:ਅੰਦਰਹੋਪਾਪਕਰਿ।।੩।।ਸਾਕਤ:ਸਾਕਤਭਾਈਕਰਿਕੇ।ਭਾਇ:
ਅਨੁਸਾਰਹੋਇਕੈ ਦਾਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੇ।ਸੁਖਦੁਖ:ਸੁਖਦਾਤਾਅਦੁਖਹਾਤ
ਜਬ ਤਬ ਸਿਫਤਿ।ਸਿਫਤੀਮੈਸਮਾਇਣਾਹੋਤਾਹੈ।ਅਰ ਜਾਂਗੁਰਾਂਮਿਲੇ
ਤਾਂਸੁਖਦੁਖਦਾਤਾ।ਸਿਫਤੀਮੈਸਮਾਇਆ।।੪।।੭।।ਮ:੧।।ਦਾਤਾਦਾਨਿ
ਮਤਿਪੂਰ:ਤੂੰਪੂਰਾਪ੍ਰਭੁਦਾਤਾਹੇਦਾਨਿਦਾਅਮਤਿਦਾ।ਅਰ ਦਾਨਿਮਤਿ:ਦਾ
ਨਾਇਮਤਿਦਾਦਾਤਾਹੈ।ਬਾਰੇ:ਤੇਰਾ ਨਾਮਪਿਆਰੀ:ਨਾਮਦੀਪ੍ਰੀਤੀ
ਦਾ ਹੇਹਰਿਨਾਮਦੀਜੈ।ਤਿਸ ਨਾਮਦੀਪਿਆਰੀਬੁਧਿਮੇਰੀਹੂਈਹੈ।।੧।।
ਪਾਇ ਸੋ।ਰੂਪਤੇ:ਗੁਪਤਰੂਪਹੋਇਕੇ।ਸਿਧਦੀਆਂਦੀ।ਦੇਖਿਨਿਹਾਰੀ:
ਦੇਖਣਹਾਰੀਹੋਈਹੈਬੁਧਿ।ਜੀਉ:ਹੇਭਾਈਜੀਉ।ਕਾਦੇਖਿਕੈ ਨਿਹਾਰੀ:
ਨਿਹਾਲਨਿਰਦੁਖਭਈਹੈ।ਅਰ ਗੁਰਸਬਦੀ:ਗੁਰਸਬਦ ਦੁਆਰੇਹਮਾਰੀ
ਬੁਧਿਦੇਖਣਿਹਾਰੀਭਈਹੈ।।ਰਹਾਉ।।ਮਰਤ:ਮਾਤਲੋਕਮੇ।ਆਕਾਸ:
ਮੈਪੂਰਨਾ।ਗੁਰਮਤਿਰਾਹ:ਪੂਰਨਮਤਿਗੁਰਾਂਨੇਸਬਬ੍ਰਿਧਾਧਾਰੀਹੇਭਾਈ
ਜੀਉ।ਹੋਛੀਹੋਨੀ:ਅਬਹੈ।ਅਪੀਛੇਭੀਬਾਅਸਾਰੇਭੀ ਹੋਣੀ:ਹੋਇਗਾ
ਅਪਾਰਕੀਤਾਰਿਭੀਮੁਰਾਰੀਨੂੰ ਦੇਖ:ਦੇਖਿਆਹੈ ਹੇਭਾਈਜੀਉ।।੨।।
ਜਨਮਮਰਨ ਕਉ:ਕੇਤਾਂਈ।ਇਹੁ ਜਗ:ਜੀਵਚਪੜਾਪ੍ਰਪੂਹੋਇਗਾ।ਕ
ਚਿਤਇਨਿਦੂਜੈਭਾਇਕਰਿਕੇ।ਗੁਰਮਤਿ:ਗੁਰਾਂਦੀਸਿਖਿਆ ਦਤੀਮਤਿ।
ਸਾਕਤ:ਸਾਕਤਾਨੇ ਦ ਜੋਨਮੁਖਨੇ ਸਾਕਤਭਾਈਕਰਿਕੇ ਬਾਜੀ:ਮਨੁਖਜਨ
ਮਦੀਬਾਜੀਹਾਰੀਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ।।੩।।ਸਤਿਗੁਰਾਂਨੇਆਗਿਆਨਕੇ
ਪਾੜਤੋੜ ਦਿਤੇਹੈਨਾਇਸਕਾਰਿਕੇ ਨਿਰਾਰੇ:ਨਿਰਲੇਪਤੁਰੇਹਾ।ਅਸਾਰੀ:
ਇਥੇ ਨਹੀਪਾਪੁਹੋਦੇ।ਸੋਅਰ ਤਨ:ਦੀਪਕਾ ਹਿਰਦਿਕਾਰੀਮਾਨਿਸੇਵਾ ਕੀ
ਆਹੈ ਹੇਭਾਈਜੀਉ।।੪।।੮।।ਮ:੧।।ਜਲ ਲਾਗਿ:ਨਾਮਰੂਪੀਜਲ
ਲਿਧਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਨਾਮਰੂਪੀਜਲਾ।ਗੁਰਪਾਹੀ:ਗੁਰਾਂਪਾਸਹੈ।ਅਰ

ਗੁਰਾਪਾਸੋਹੀਪਾਈਦਾਹੈ।ਦੇਸਭੇਖ: ਬਾਹਰਲੇਭੇਖ ਦਾ ਭੇਖਾਰੇਦੇਸਾ।ਚਤੁਰਾ
ਈ: ਵਚਨਾਦੀ।ਭ੍ਰਮਿਆ: ਕਰਿਕੈ।ਛਲ: ਨਾਮਰੂਪੀ।ਜੀਉ: ਹੇਭਾਈਜੀਉ।
੧।ਕਤ: ਕਿਤੇ।ਘਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਘਟਮਾਹੀਜੀਉ: ਘਰਿ ਭਾਵੇ ਘਟਹਿਰਦੇ
ਮਾਹੀਓਹਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਘਰਿਜੋਹੈਨਾਮਸੋਹਿਰਦੇਵਿਖੇਹੀਹੈ
ਭਾਈਜੀ।ਰਹਾਉ।ਤਾਹੀ: ਤਾਈਦਾਹਿਹੈ।ਹੇਭਾਈਜੀਉ।ਸਰਅਪਸਰ:
ਭੁਲੇਚੂਕੇਕੀ।ਸਾਰ: ਖਬਰ।ਕੀਚ: ਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਚਿਕੜਮੇਂ।ਬੁਡਾਹੀ:
ਡੁਬਦਾਹੈਹੇਮਹਾਰਾਜਜੀਉ।੨।ਲੋਭ: ਲੂਪੀ।ਬਹੁ: ਬਹੁਤਹੀਹੈਤਿਸਕ
ਰਿਕੇਝੂਠੇਨਰਹੋਇਰਹੇਹੈ।ਕਾਹੀ: ਕਿਸਦਾਸਤੋ।ਸਦ: ਸਦਾਹੀ।ਮਖਿ: ਦੁ
ਆਰੇ।ਤਾਹੀ: ਤਾਂਹੀਅੰਤਰਿ ਗਤਿਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਹੈ ਦਾ ਅੰਤਰਿ: ਭੇਦਕੀ
ਗਤਿ: ਨਾਸਤਾਹੋਵੈਹੈ।੩।ਪਰਹਰਿ: ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਤਜਕੇ।ਲੋਭ ਨਿੰਦਿਕ
ਨਾਸਚੁਗੁਰਬਚਨੀ: ਤਾਂ ਗੁਰਬਚਨੀ ਦੁਆਰਾਸਚਨਾਮਰੂਪਫਲ ਪਾਹੀ:
ਪਾਇਗਾਹੇਭਾਈਜੀਉ।ਸਲਾਹੀ: ਸਲਾਹਣੇਵਾਲੇਹੋਇਹਾ ਦਾ ਸਲਾਹਣਾ
ਕਰਤੇਹਾਂ।ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਦੀ ਦਾ ਗੁਰਉਪਦੇਸਕਰੀ।੪।।੯।।ਮ:੧।।ਪਰ
ਘਰਾ।ਅਪਨਾਘਰ: ਹਿਰਦੇਰੂਪੀਜੋਆਪਨਾ ਘਰਹੈ ਆਤਮਧਨਕਰਿਕੇ
ਪੂਰਨਤਿਸਨੂੰਕਾਮਆਦਿਕਚੋਰ ਮੁਸੰਤਿ ਲੂਟਤੇਹੈ।ਪਰਘਰ: ਪਰਾਈ
ਨਾਰੀਧਨਆਦਿਕ।ਜੋਹਨ: ਦੇਖਣ ਲਾਗਾਹੈ।ਦਾ ਪਰਘਰ: ਪਰਦੇਸਨੂੰਦੇਨੂ
ਚੇਲੇਚਾਟੜੇਬਨਾਇਕੇ ਓਨਾਂਦੀਸੇਵ ਕੀਤੀਚਾਹਾਇਲਾਹੈ।[illegible]
ਆਪਨੇਘਰਅੰਦਿਰਧਨਨੂੰਕੌਨਰਾਖਹਿਹੈ।ਭੂਤ।।ਘਰਦਰਿਰਾਖਹਿ::
ਸੋ: ਜੇਹੜਾਸੇਵਕਮੁਖਿਜੋਗੁਰੂਹੈਤਿਨਾਦਾਆਹੇਨਾਮਰਸਕੇ ਚਾਖਹਿ: ਚ
ਖਿਨੇਮੇਲਾਗਾਹੈਜੋ ਘਰ: ਸਰੀਰਘਰਦੇ ਵਿਚ ਅੰਦਰਿ ਆਤਮਧਨਨੂੰ
ਰਾਖਹਿਹੈ।੧।ਮਨਰੇ: ਹੇਭਾਈ।ਮਤਿ: ਮੇਲਾਗਾਹੈ।ਅਨ: ਹੋਰਦੇਸੇਰਸੋਮੇ
ਅਭਾਗਾ: ਹੇਅਭਾਗੇ।੧।ਰਹਾਉ।ਆਵਤਧਨਕਉਦੇਖਕੇ।ਅਜਬਜਾਤਨਹ
ਹੋਤਾਹੈਧਨਤਿਸਕਉਰੋਂਦਾਹੈ।[illegible] ਏਕਕਾਹੇਏਵਦਾਤਿਗਣਾਈਏਕਕਹਿ
ਏਕਰਾਇਓ।ਨਾਲੇ: ਆਪੇਹੀਲਾਗਾਹੈ।ਆਪੇਹੀਪ੍ਰਭੁ ਦੁਖਸੁਖਰੂਪੀਤਿ
ਗਿਤੇਗਾਵੈਹੈਜਦਿਤੂੰਅਨਜੋਗੁਰਮੁਖਿਹੈਜੋਤੇਰੇਮੇਅਨੁਰਾਗਾਹੈ।੨।
ਤਾਰਾ: ਤਿਆਗੇ ਦਾ ਭਰੋਇਆਹੈ।ਸਿਆਇਆਮੇਮੋਹਿਤੁਹੋਕੇ।ਬਿਨਿਸਾਕਤ
ਕਾਮਨਜਾਦੂਰਮਤਿਖੋਟੀਸਿਖਾਂਮੇਲਾਗਾ।ਤਾਂਇਹਨਾਮਰਸ ਖੋਇਆ:
ਗਵਾਇਦਿਤਾ।੩।ਮਨਕਾਜੀਉਪਵਨਹੈ।ਅਪਵਨਕਾਪਤਿ ਦੇਹੀਜੀ
ਦਾਆਤਮਾਹੈ।ਅਦੇਹੀ: ਜੀਵਮਾਹਿ ਦੇਉ ਹਰੀ ਸਮਾਗਾ।ਸਮਾਇਆਹੈ
ਦਾ ਮਨਕਾਜੀਵਤੀਅਪਵਨਕਾਪਤੀਭੀਦੇਹੀਹੈਅਦੇਹੀਮਾਹਿਹਰੀ
ਸਮਾਇਆਹੈ।ਜੇਤੂੰਦੇਹਿ: ਹੇਪ੍ਰਭੁਜੇਤੂੰਆਪਣੇਗੁਣਦੇਵਦਾਦਾਨਾਮਦੇ
ਹਿਤਾਂਹੇਹਰਿਤੇਰੇਗੁਣਅਰਦਾਦਦਾਨਾਮਨੂੰ ਰਸਪ੍ਰੇਮਪੂਰਬਕ ਗਾਈਗਾਈਏ

ਅਹੰਮਾਰਾਮਨ ਤੀਰੋ ਹਰਿ ਅਪਦੀ ਲਿਵ ਮੇਂ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਆਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹੈ ੪॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸ ਕਹਾ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ॥ ਉਤਰ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਾਹਿ ਗੁਰਮਿ
ਲਿਆਂ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸ ਪਾਈ ਐਹੈ॥ ਆਤਿਸ ਕਰ ਜਮ: ਸੈਸਾਰ ਕਾ ਦ
ਜਮਾ ਕਾਲ ਉ ਭਾਗਾ: ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ ਛੇਦ ਮਸਤਕਿ ਕੇ ਭਾਗ ਕ
ਰਿਕੇ ਜਾਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਗੁਰਾਂ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ੫॥
੧੦॥ ਮ: ੧॥ ਜੀਆ: ਦੋਖੁ ਰਾਹੂ: ਆਪੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਅਲੇਖ: ਲੇਖ
ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ॥ ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਇਆ ਦੁਆਰੇ ਸੈਸਾਰ ਨੂੰ ਕਰਿਕੇ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੇ ਹੈ॥
ਹੁਕਮ ਵਿਖੇ ਸਭਨਾਂ ਚਲਾਈ ਹੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ੧॥ ਸੁਖੁ ਹੋਈ: ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤੀ
ਹੋਇ ਗਈ॥ ਦੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇਗਾ॥ ਸਰੇਵਹੁ: ਸੇਵਹੁ॥ ਕੁ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਏਕ
ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮਾਨ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਏਕੋ ਜਾਨ॥ ਰਹਾਉ॥ ਅਵਰ: ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਨ
ਹੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਤਾ ਕੋ ਹੀ ਰਖਾ
ਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿਕੈ ਦੇਖਹੁ॥ ਜੋਤਿ: ਚੇਤੰਨਤਾ ਸਮੋਈ: ਸਮਾਈ ਹੋ
੨॥ ਚਲਤੁ: ਚਲਤਾ ਮਨ ਦਾ ਚਲਤ ਤੇ ਇਹੁ ਮਤਿ ਪਾਪੁ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਦੇਖਿ ਅ
ਦ੍ਰਿਸਟ: ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿ ਕੈ॥ ਵਿਸਮਾਦੀ: ਅਸਚਰਜ ਹੋ
ਇ ਰਹਾ ਹਉ॥ ੩॥ ਅਪਿਉ: ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ॥ ਪੀਵਹੁ: ਪਾਨ ਕਰਤ
ਹੈ॥ ਪਾਈਐ: ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਨਿਜ ਘਰ: ਆਪਨੇ ਘਰ ਸਰੂਪ ਮੇ ਵ
ਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ॥ ਤਿਵ ਤੇ ਦੇ ਗੁਰਨੂੰ ਹਾਰੇ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਗਾਈ
ਐ ਤਾਂ॥ ੪॥ ਤਤ: ਸੋ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਹੀ ਸੁਖਾਣੀ ਸਭ ਮੇ ਸੁ
ਤਿਆਈ ਹੈ॥ ਜੋ: ਈਸ੍ਵਰ ਮੇ ਅਹਿ: ਜੀਵ ਮੇ॥ ਅਖੋਹ ਸੋਜ ਹੈ ਸੋ ਹਰੂਪ
ਹੈ ਅਹਿ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਅਪਰੰਪਰ: ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਪਰਾਂ ਕੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹ
ਮ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ॥ ੫॥
੧੧॥ ਮ: ੧॥ ਘਰੁ ੩॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਭਾਵ: ਜਾਹਾਂ ਦੇਵ
ਤੇ ਕੁਦੇਉ ਤੁਹਰੀ ਗਾਵਦਾ ਜੋ ਗਾਵਦਾਂ॥ ਤਾਂ ਗਦੇਕਾ ਫਲ ਸੁਖ ਪਾਵਦਾ ਹੋਈ:
ਤਾਂ॥ ਜਾ ਆਪੇ ਸੋਈ ਹਰੀ ਦੇਵੈ॥ ੧॥ ਬੁਧਨੀ: ਬਚਨਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਬਚਨ
ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਹੈ॥ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੇ॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਖੀ: ਕਰਿ
ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਆਚਲ ਮਤਿ ਜਾਗੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਜਾਂ ਦ ਸਾਖੀ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਸਾਖੀ ਜਾਂ॥ ਤਾਂ ਚੰਚਲ ਤਾਈ ਵਾਲੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀ॥ ਜੀਆ ਰਾਭ ਇਆਜਾਂ
ਅੰਧਾਰਾ: ਅੰਧੇਰਾ॥ ੨॥ ਜਿਗਿਆਸਾ ਭਿਰਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ॥ ਤੇ: ਸੈਸਾਰ
ਵਿਚਿ: ਵਿਖੇ ਨਿਰਭਉ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਨਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਹਜੇ:
ਸਾਂਤਿ ਕੇ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਨਹ ਮਾਰਾ ਆਇਆ॥ ੩॥ ਭਣਤਿ: ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਕੋਈ
ਚਾਰੀ: ਕੋਈ ਬੀਚਾਰ ਦਾ ਨਹੀ॥ ਵਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿਕੈ॥ ਸਾਰੀ: ਜੋ ਸੋ ਹੈ ਛੋਰ
ਜਾਕੀ ਰਤਿ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਹੋਈ॥ ਤਾਂ ਆਪੇ ਸੋਈ ਹਰੀ ਮਿਲਿਆ॥ ੪॥ ੧॥

੧੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਘਰੁ ੧॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸੇਵਕ:
ਸਤਿ ਸੇਵਕ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਹੈਂ॥ ਦੇਹਿ: ਦਦਾ॥ ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵ॥
ਸਾਚੇ: ਸਚੇ ਦਾ ਜਾਚਕੇ॥ ਸੁਹਾਇਆ: ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਭਏ ਹੈਂ॥੧॥ ਧਾਰਿਕ:
ਇਜਾਣੇ॥ ਮੁਰਾਰੀ: ਹੇ ਮੁਰ ਨਾਮੇ ਦੈਤ ਕੇ ਅਰੀ ਏਕੋ ਸਦਾ ਆਪ ਹੀ ਤੂੰ ਹੀ ਤੋ ਕੁ
ਹੋਂਮੇ ਕੇਵਲ: ਜੁਧ ਹੈ ਸਚੇ ਨਿਸ਼ਕਾਰਿਕੈ॥ ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਕੇ ਭਜਨ ਸੇ
ਹਰੂ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ ਨਨ ਜਾਗਤੇ ਕੈਨ ਰਹੇ ਹੈਨ॥ ਉਹ ਸੋ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ ਹੈਨ
ਸਬਦੇ: ਜਿਨਾਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰਿਕੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ਹੈ॥ ਗ੍ਰਿਹੀ: ਗ੍ਰਸ
ਤਹੀ॥ ਗਿਆਨ: ਜਿਨਾਨੇ ਗਿਆਨ ਤਤ ਸਾਰ ਨੂ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਸਦਾ ਸੁਖ:
ਅਦਭੁਤ ਸੁਖ ਨੂ॥ ਧਾਰੀ: ਧਾਰਾ॥ ਕ॥ ਕੁਲਿ: ਕਰਿਕੇ॥ ਪ੍ਰੁਆਇਆ: ਖੋਇ
ਆਗਿਆ ਹੈਂ॥ ਮੁਗਧ: ਮੂਰਖ॥ ਚੇਤੈ: ਸਿਮਰਤੇ ਤਿਨਾ ਵਿਟੇ: ਮਿਲੇ
ਜੌਂ ਤਾ ਨਾਉ ਪਾਏ: ਪਾਇਆ॥ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਨੂ ਚੁਕਾਇਆ॥੨॥ ਸਿਹੁ
ਨਾਮ ਨੂ॥ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ: ਸਬਦੌਂ ਦੇ ਬੀਚਾਰੀ ਭਏ ਹੈ ਵਾ ਸਬਦ ਨੂ
ਬੀਚਾਰਦੇ ਹੈ॥ ਸਾਚੇ: ਨੇ॥ ਕਾਹਿ ਤੇ ਤਿਨਾਨੇ ਸਾਚੁ ਨਾਮ ਜੋ ਉਰਧਾਰ ਰਖਿ
ਆ ਹੈ॥ ਨਾਵਹੁ: ਨਾਮ ਤੇ॥ ਗੁਰਸਿ: ਸਬਧਾ ਹੈ॥ ਵਧ ਵਜੀ ਹੈ॥੩॥੧॥ ਮ:੩॥
ਭਗਤਿ: ਭਗਤਿ ਰੂਪੀ॥ ਅਹਰਿ ਨਾਉ ਰੂਪੀ ਜੋ ਧਨ ਹੈ ਸੋ ਇਤੀ ਦੀ ਅਮੋ ਸਿਚੁ ਪੂਰ
ਨੋ॥ ਵਿਨੈ: ਕਿਸੇ ਪਾਸੋ ਭੀ ਨਹੀ॥ ਨਾਮ ਧਨੁ: ਵਾਲਿਆ ਦੇਵ ਕਰਿਕੇ॥ ਏਹੋ ਸੋ
ਇ: ਤਿਨਾਨੇ॥੧॥ ਸਬਦੀ: ਸਬਦ ਕਰਿਕੇ॥ ਜਾਇ: ਜੰਦਾ ਹੈ॥ ਜਗੁ: ਜੀਵ ਦਾ
ਸੰਗਾਤ ਹੀ॥ ਭੁਲਦਾ ਭੁਲਾਇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਮੈ ਡ੍ਰਾਮੋ॥ ਇਸੀ ਕਰਿਕੇ॥੧॥ ਰਹਾ
ਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਵਾ ਦਸਾ ਰੂਪੀ॥ ਮੁਖ: ਤਾ ਕਰਿਕੇ॥ ਪੁਕਾਰਾ ਅਸੀ
ਭੀ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ ਕੋਇ ਨਹੀ ਸੁਣੈ ਹੈ॥ ਅੰਧਾ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇ
ਬਿਨਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਅੰਧਾ ਹੈ॥ ਜੁਗਤ ਜੀਵ ਦਾ ਸਗਲ ਭਰਮਾ॥ ਅੰਧੁ: ਅੰ
ਧਤਾ ਈ ਮੇ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਬਾਝੋ ਬਿਨਾ ਗੁਰਾ ਤੇ ਗੁਬਾਰਾ ਗੁਬਾਰੂ ਹੀ
ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਕਾ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ: ਹੰਗਤ ਅਮਤਾ॥ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ॥ ਦਿਰ
ਤੇ: ਸਬਾ ਸਹੁ ਦੇ ਹੈ॥ ਕਿਵ: ਕਿਛੁ ਭੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਂਦੇ ਹੈ ਸੁ
ਸੋ ਨਾਮ ਮਨ ਕਰਿਕੇ ਭੀ ਧਿਆਵੈ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤਨ ਕਰ ਤੀ ਸਮਾਲੇ
ਤਾ ਹੈ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ: ਅਪਨੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਵਾ ਵੇਦ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆ
ਰੇ ਵਾ ਗੁਰਾ ਕੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਂਦੇ ਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖ॥
ਨਦਰੀ ਨਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਿਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ॥
ਅਸ਼ੇਕ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਆ ਹੈ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨ: ਛੇਦ ਸਿਰਿ: ਸ
ਰੋਮਣਿ ਜੋ ਬਾਦਸਾਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹੇ ਸਬ ਤਿਸਨੇ ਅਮਰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਆਤ
ਬਾ ਸਤੇ ਹਾਰਾਨੇ ਤਿਨੇ ਕੇ ਪਾਟਿ ਮੇਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਦੋਤਿ ਸਦ ਲਬ
ਨਾਣ ਕੀਆ॥ ਮਨਾਇਆ: ਓਹ ਰਾਗ ਮੁਖ ਉਕਰ ਜਸ ਤਿਨਾਨੇ ਰਾਮਨ

ਮਦਾਹੀ ਸਚੋ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿਕੇ ਸਾਹੋ ਲਾਭੁ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਕਹਤੇ
ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਸੱਚਾ ਹੈ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰੇ ਹੈ। ਅਹਮ ਜਬ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬ
ਦ ਮੇਰ ਤੇ ਤਬ ਹਮਨੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਾਹਿ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ। ਵਾ ਪਾਸ ਪ੍ਰਭੁ ਭੇਟ
ਦੇ ਸਬਦ ਦੀ ਪਾਹ ਲਗੀ ਜਬ ਤਬ ਹਮ ਹਰਿ ਮੇਰ ਤੇ॥੪॥੨॥ ਮ: ੩॥
ਨਨੂ ਹਰੀ ਨੂੰ ਕੈਸੇ ਜੀਵ ਪਾਵੈ। ਉਤ੍ਰ। ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਹੋਵ ਜੋ ਇਹ ਜੀਵ
ਵਿਚਹੁ ਆਪਾ ਵਾਦ ਨੂੰ ਗਵਾਈ ਗਵਾਇ ਕੈ ਦਾਸਨਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ
ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਕਾਰਜ: ਕਰਨੇ ਵਾਲੋ ਗਾ ਹਰਿ ਅਨੰਦ ਹੈ: ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ
ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋ ਈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਾਖੀ ਨਾਮਦੇ
ਵ ਕੀ ਜਬ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਸੁਤਨ ਨੇ ਥੋਪਲੀ ਆਖਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਮੂ
ਈ ਹੀ ਜਵਾਈ ਥੀ॥ ਨਨੂ ਹਰੀ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਆਪ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸ
ਮੇਂ ਕਾਰਨ ਕੌਨ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਭਗਤ ਜੋ ਅਨਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਹੀ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦਾ
ਗਾਈ: ਗਾਤੇ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿਕੇ। ਵਾ ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰਤ ਪਰਿਆ ਹੈ
ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਗੁਣਾਂ ਦਾ
ਦਹੀ ਗਾਇ ਹੈ। ਜਿਨ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਸਦਾ ਰਤੇ ਰ
ਹਤੇ ਹੈ ਤਨ ਕਰ ਮਨ ਕਰ ਭੀ ਹਰਿ ਜਿਉ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈ।੧॥ ਸਾਚੀ:
ਸ ਫਲਾ ਦਾਸਾਨਿ: ਜਨ ਕੇ ਪੇਜ: ਲਜਾ ਰਖਾਉ॥ ਸਿਖ ਦਿਨੁ ਸਦਾ
ਹੀ ਸਲਾਹੀ ਸਲਾਹਿ ਕੇ ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਹਾਂ॥ ਮਤੀ: ਮਤਿ ਕਰਿਕੇ ਸੁਆ
ਲਿਉ: ਜੁ ਦੂਹੈ ਦ ਸਲਾਹੁਣੇ ਜੋਗ ਹੈ। ਜੋ ਦਿਆਲ ਤਾਂ ਚਿਤੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰਮੇ
ਲਾਗਾ॥ ਸਾਚਾ ਸਬਦ: ਸਾਚਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਜੋ ਲਾਗਾ
ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਸਚੁ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿਕੇ ਸੋ ਜਨ ਅਨਦਿਨ ਜ
ਗਾ ਹੈ॥੨॥ ਜਬ ਤਬ ਅਚਿੰਤੁ ਅਕਸਮਾਤ ਤੇ ਹੀ ਹਰਿ ਹਰੀ ਮਨਿ ਮੇਰ
ਸਾ ਆਇਆ ਅਖੇ ਹਸਾਖਤ ਭੁਕਾਰ ਹੋਇਆ ਆਇਆ॥ ਨਨੂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਾ ਫਲ ਕਿਆ ਹੂਆ। ਅਹਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਾ ਫਲ ਲਾ ਕਿਆ ਹੂਆ। ਉਤ੍ਰ
ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ। ਮਨ ਤਨ ਨਿਰਮਲ ਤਨ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਕੀਆ ਅਮ
ਨ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮ ਭੁਕਾਇਆ ਅਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੇ ਅੰਤਰਿ
ਸਦਾ ਸੁਖ ਅਦਭੁਤ ਸੁਖ ਹੂਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਹੋਵ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਹਰਿ
ਕਾ ਪੰਥ ਸਦਾ ਵਿਖੜਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਨ। ਚਰੂ ਕੇ ਮੇਂ ਨ ਤੁਰਿਆ ਪਰ ਭੁਲ ਥੋਪਾਦ
ਕਮਾਨ ਜਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਪੰਥ ਮੇਂ ਜੋ ਕਠਿਨ ਸਭ ਕੋ ਨਹੀ ਅਜ ਵਿਹਾਰ ਕੇ ਪਾਏ: ਕੋ
ਈ ਪਾਵੈ ਹੈ ਗੁਰ ਦੀ ਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਿਹਿ ਰੈ ਰੰਗ ਰਾਤੇ: ਭੇਦਾ ਤਿਨਾ ਗੁਰ
ਮਖ ਨੇ ਹਉਮੈ ਵਿਕਾਰ ਤਜੇ ਹੈਂ ਅਸਬਦ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਮੇਰਾ
ਭਾ ਹੂਆ ਮਤ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਰੰਗੀ
ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਜੋ ਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਬਦ ਹਿ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸਾਬਾਸੁ

ਆਕੈ ਅਸੇਹ ਕਲਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ।੪।।੩।। ਮ:੩।। ਛਿਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਜੀਉ
ਪਿਆਰੇ ਪਿਲਿਦਾ ਇਕ ਕਿਖਿ ਨੁਮਾੜਤੀ। ਪਛਾਸ ਪੁਰਸ ਜਾਣਉ ਹੈ।
ਹਮ ਮੂੜ੍ਹ ਮਾਨ ਕਰਾ ਅਸਿ ਗਧ ਧਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਹੀ ਸੇਹੇ ਤਾਈ ਅਧ ਗੁਰ ਕੇਸ
ਧਾਰੇ ਦਆਰੇ ਰਮਣ ਨਕਾ ਪੂਰਾ ਸਹੂਆ ਹੈ।੧।। ਰਹਾਉ ਬੂਝਾਈ: ਬੂਝ ਨੂ
ਬੂਝਾਇ ਦੇਹਤਾ ਹੈ। ਦ ਜਿਨਾ ਨੂ ਬੂਝ ਦੇਹਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂ ਬੂਝ ਆਈ ਹੈ
ਤੁਧੁ: ਤੇਰੇ ਹੈ। ਦਿਟਹੁ: ਉਪਰੋ ਮਨ ਕਰਿ। ਜਾਈ ਧਾਣੀ ਕਰਕੀ। ਰਹਾਉ। ਸਬ
ਦਿ: ਕਰਿਕੇ ਮੂਏ ਹੈ ਜੀਵਿਤ ਭਾਵ ਤੇ। ਜੀਵਾਲੇ: ਹੈ ਹਰਿ ਦਲੋ ਪੇਤਾਈ। ਸਬ
ਦੇਹੀ: ਸਬਦ ਕਰਿਕੇ ਹੀ। ਨਨੁ ਮਨ ਕ ਪਕਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ। ਉਤਾ। ਸਬ
ਦਗ ਰਵਾਤਾ: ਜਿਤੁ ਗੁਰੂ ਜੋ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਨੇ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਸਬਦ ਦੇਤਾ ਤਉ
ਜੀਵਤੇ ਲੇਹ ਮਾਰਾ ਮਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ਪ੍ਰਭ ਹਰੀ ਸਾਰੇ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੀ
ਨਿਬੇੜੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ੨।। ਕਿਤੁ: ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ। ਮੁਗਧ: ਧਾਣੀ ਕਰ ਹੈ ਅਮਨੇ
ਕੀ ਗੁਧ ਧਰਾ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ।੩।। ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੂ
ਉਪਤ ਕਰਿਕੇ। ਵੇਖੈ: ਪਾਲਨ ਕਰਤ ਹੈ। ਮਾਰਗਿ ਲਾਏ: ਆਪੇ ਹੀ
ਜਿਤ ਜਿਤ ਮਾਰਗਿ ਮੇਲਾਇ ਹੈ ਤਿਤੁ ਤਿਤ ਮਾਰਗਿ ਮੇਲਾਗੇ ਹੈ ਜੀਵ
ਹੇਭਾਈ। ਸੁਹੇਈ: ਸੋਈ ਹੋਇ ਹੈ ਤੀਨਾ ਕਾਲ ਮੇ। ਨਿਰਕ ਸਾਹਿਬ ਰੂ
ਤੇ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਨਾਮ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਅਦਰ ਹੋ
ਰਕੇ ਈ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਭਾਸਤਾ ਹੇ ਭਾਈ।੪।।੪।। ਮ:੩।। ਪ੍ਰਭ ਭਗਤਾ ਦਾ ਹਿ:
ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੂ ਵਡ ਭਾਵ ਹਿ ਹੈ। ਜਿਨ ਸਿਖ ਧਰ ਲੇਕੇ ਦਾ ਸਮਾਲਕੇ ਆਪਿ ਰਖ
ਹਿ: ਰਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸਬਦ: ਕਰਿਕੇ ਤੇਨੁ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ। ਗੁਣ ਹਿ
ਹਿ: ਰਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ।੧।। ਪੇਲੀ: ਰਖਕਾ ਸਿਦ: ਹੁਣ ਭੀ। ਰਵ
ਹਰਿ ਕੀਤੇ ਰਮੇ ਭਗਤ ਸਮਾਣੇ ਹੈ।੧।। ਪੇਲੀ: ਰਖਕਾ ਸਿਦ: ਹੁਣ ਭੀ ਅਤਿ
ਉਦੁਸਟ ਦੂਤ ਕਰੀ: ਦੁਰਜੋਧਨ ਸਕਨੀ ਦੁਸਾਸਨ ਕਰਣ ਏ ਚਾਰੇ। ਦਾ ਅਤਿ
ਪਕਰਣ ਭੂਪੀ। ਚਾਰੇ: ਚਾਕੂ। ਦੁਸਟੀ: ਦੁਸਟ ਤਾਈ ਤੋ। ਠਲ: ਸੁਖ ਭੂਪੀ
ਗਾਵੇ: ਸਾ। ਉਧਾਰੇ: ਰਖਿਆ ਕਰ ਲਈ।੨।। ਆਪਸ: ਆਪਣੇ ਆਪ ।।
ਮੁਖ: ਨੂ। ਅਤਿਨ ਕਾਈ: ਕਾਈ ਮਤਿ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਈ। ਨਾ ਤੇ ਪਾਵ ਹਾਰਿ
ਕਮਨੋ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਜਾਨਿਦਾ ਸੋ। ਦਿਆਪੇ: ਲਗਾਵਹੇ ਨ ਜੋ ਪੜ੍ਹੇ ਸੋ।੩।। ਸੇਦ:
ਸੋ ਸਬਦੇ ਰਾਤੇ: ਜੋ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਰਾਤੇ ਹੈ ਸੋ। ਪਾਏ: ਚਰਣੀ।੪।।੫।। ਮ:੩।।
ਸਖਾ: ਮਿਤ੍ਰ। ਬੰਧਪ: ਸੰਬੰਧੀ। ਕਾਈ: ਸਕਾ ਭ੍ਰਾਤ ਹੈ। ਜੇ ਸਿਖ ਭਰਕਿਛ
ਹਮਾਰਾ ਹੈ। ਰਜੇ: ਜੋ ਸਿਖਾ ਭਾਣੇ: ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਆਵੇ ਹੈ। ਏਕ ਗੁਈ ਜੋ
ਰਿਸੇਗਾ ਗੁਰ ਗਾ ਸੋ। ਛੋਟ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਖ।੧।। ਸੁਹੇਲੇ: ਸੁਖੀ ਏਹੈ ਹੇ।
ਕਿਲਵਿਖ: ਪਾਪ। ਦੁਖ ਦੂਖ ਕੇ ਦੇ ਨੇ ਵਾਰੇ ਜੋ ਪੜ੍ਹੇ ਸੋ। ਆਪੇ: ਆਪਣੇ ਮੇ

ਲਿਵਿਖੇਜਗਜੀਵਨਸ੍ਰੂਪਪ੍ਰਭੂਮਿਲਾਈਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦੀਧਨ:ਦਾਕਾਰਣ
ਹੈ॥ਭ੍ਰਮ:ਕਰਿਕੈ॥ਸੈਸਾਰ:ਜਗਤਹੀਭੁਲਾਹੂਆਹੈਸਰੂਪਤੇ॥ਗੁਰਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇਪਾਈਤਾਂਹੈ॥ਦੁਆਰਾ:ਗਿਆਨਕੈ॥ਕਰਮ:ਚਰਣਾਸ੍ਰਮਾਕੋਜਾਣਹਿ:
ਤ੍ਰਾ॥੨॥ਹਉਮੈਰਾ:ਹੰਤਾਮਮਤਾਅਰੁਮੇਰਤੇਰਮੋਹਪ੍ਰਲਾਭ:ਠਜਾਕੇਰਾ:
ਦਾ॥ਗੁਰਮੁਖਿ:ਛੁਟਮਹਲ:ਜੇਹੜੇਸਤਸੰਗਤਿਪਾਇਕੈਪਾਇਕੈਗੁਰਾ
ਦੁਆਰੇਗੁਣਪ੍ਰੇਮਸੂਕੇਗਾਵਨਿਗਾਵਤੇਹੈਤਿਨਾਂਕਨਿਜਘਾਰਸਰੂਪ
ਸੋਬੂਝੇਰਹੇਹੈਇਹੈ॥ ਨਨੁਭਾਰਥਖੰਡਗੁਰਾਂਬਿਨਗਿਆਨਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਉਤ੍ਰ
ਐਥੇ:ਭਾਰਤਖੰਡਮੈਜੋਪੁਰਸਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਬੂਝੈਹੈਸੋਈਆਪਣੇਆ
ਪਨੂੰਪਛਾਨੈਹੈਇਤਰਅਸਥਾਨਮੈਨਹੀਕੇਰਾ:ਦਾ॥ ਨਨੁ ਹਰਿਪ੍ਰਭਕਿਸ
ਦਾਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮੀਭਗਤਾਂਦਾਹੈ॥ ਸਾਖੀ ਤ੍ਰਲੋਚਨਭਗਤਕੀਭਗਤ
ਮਾਲਮੇਲਿਖੀਹੈ॥੩॥ਕਿਆਪਾਈਐ:ਕਿਆਨਹੀਪਾਈਦਾਗੁਰਾਂ
ਉਪਰਿ:ਗੁਰੂਭਾਉ:ਜੈਸੀਭਾਵਨਾਕਰਤਾਹੈ॥ਤੇਹਾ:ਤੈਸਾਹੀਅੰਤਰਿ:
ਤਾਜਾਂ॥੪॥੫॥ਮ:੩॥ਜਿਨਕਉਸਚੀਹਿਰਦੈਬਾਣੀ:ਅਰੁਗੁਰਾਂਤੇਸਚੀਰਾ
ਮਨਾਮਰੂਪਬਾਣੀਹਿਰਦੈਮੇਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਦੈਹੈ॥ਜੋਦਿ:ਕੋਸਦਾਸੁਖ:ਅਚੁਤ
ਸੁਖਪਾਇਆਹੈ॥ ਨਨੁ ਸਤਿਗੁਰਨੂੰਕੌਨਮੋਦਿਤਾਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਹਉਮੈ:ਜਿਸਦੀ
ਹਉਮੈਸਬਦਕਰਿਕੇਜਮਾਣੀਹੈ॥ਕਿਆਦੂਰਹੂਈਹੈਜਿਸਜੋਦਿਤਾਹੈ॥ਨਹੋਵੀ:
ਨਹੀਹੁੰਦੀ॥ਇਆਣੀ:ਸਿਝੀ॥ਮੁਖਿ:ਤਾਦਿਖੇਦਾਕਰਮਾਦਿਖੇਦਪਦਾ
ਰਖਾਦਾਸਤੋ॥ਪਾਣੀ:ਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀ॥੧॥ਸਰਣਾਈ:ਗੁਰਾਂਕੀਦਾਹ
ਗੀਕੀਸਰਣਆਇਕੈਪੜਦਾਹੁੰਦਾਹਰਿਨਾਮੈ:ਹਰਿਨਾਮਕਰਿਕੇਦਾਹਰਿ
ਨਾਮਦੀ॥ਰਹਾਉ॥ਆਪੁ:ਨੂੰਦਾਵੀਚਾਰ:ਦੁਆਰੇ॥ਸਦ:ਸਦਾਹੀਦੁਬਿ
ਆ:ਜਾਣਦਿਆਹੈਕਪਜਾਬਤਾਸੋ:ਆ॥ਕਾਰ:ਕਾਰਕੋ॥ਹਜੂਰਿ:ਹਾਜ
ਰਹੈ॥ ਨਨੁ ਕੈਸੇਜਾਣੀਏ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਹਿਰਦੈਨਾਮਅਪਾਰ:ਜੋਅਪਾਰ
ਪ੍ਰਭੂਕੇਨਾਮਕੋਹਿਰਦੈਕਰਿਕੇਜਪੈਗੋਗਤਦਜਾਣੀਏ॥ ਨਨੁ ਦਾਪ੍ਰਾਮ
ਦੀਪਛਾਨਕੇਸੋਹੋਤੀਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਜੁਗਿਜੁਗਿਮੇਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀਬਾਣੀਰਾ
ਮਸਬਦਦੇਦੁਆਰੇਜਗਮਾਸਆਪਛਾਣੀਹੈਅਰੁਤਿਨਾਂਕੇਮਨਹਿ:ਮਨਾਂ
ਪੇਦਾਮਨਨੂੰਮੀਠਾਲਾਉਹੀਪਿਆਰਾਲਗਾਹੈ॥ਨਾਂਤੇਅਤੀਗੁਰਾਂਦੁਆ
ਰੇਪਛਾਨੋ॥੨॥ਜਿਨਲੇਛੋਦਾ॥ਤਿਸਦਾਜਾਗਿਆਅਣਇਆਜਨਮਸਫਲ
ਹੈ॥ਗੁਣੀ:ਪ੍ਰਭੂਕੇਗੁਣਗਾਵਦੇਹੈਬਾਣੀਕਰਿਕੇਇਸਕਥਕੇਤਨਕਰਦੀ॥
ਆਪਣਾਇਆ:ਤ੍ਰਿਪਤਹੋਇਆਹੈ॥ਕਮਲਛੋਦਾਜੋਸਦਾਰੰਗਿ:ਪ੍ਰੇਮ
ਸੇਰਾਤਾਜਰਘਾਸੂਤਾਂਕਮਲਹਿਰਦੇਕਮਲਮੇਰਮਾਇਦਾਪ੍ਰਗਾਸਹੋਇਆ

ਜਾਂਪ੍ਰਗਾਸਭਇਆਂਤਾਂ ਅਨਹਦ ਸਬਦ:ਇਕਰਸਜੋਧੁਨਹੈਸੋਵਜਾਇਆ:ਪ੍ਰਗ
ਟਹੋਇਆ॥ ਨਨੁ ਸਚੇਮਹਿਜਗ੍ਯਾਸਾਕਿਸਸਾਧਨਕਰਿਕੇਸਮਾਇਆ। ਉਤ੍ਰ
ਛੇਵਾਜਿਨਿਨਾਮਕਰਿਕੇਜਪਤਪਨਾਦਿਕਨਿਰਮਲਹੋਇਤਬਸਚੇਮਹਿਸਮਾਇਆ
ਤੂ॥ ਨਨੁ ਹਰਿਕਿਨਾਕੇਰਿਦੇਮੇਸਮਾਵਤਾਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਗੁਰ ਮਤਿ:ਗੁਰਾਦੀਸਿਖ੍ਯਾ
ਕਰਿਕੇਰਿਦੈਮੈ ਸਮਾਈ:ਸਮਾਵਦਾਹੈ ਗ੍ਯਾਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਹੋਤਾਹੈਪ੍ਰਭਾਮਗੁ:
ਗ੍ਯਾਨ ਮਾਰਗ॥ ਨਨੁ ਕੌਨਗੁਰਮੁਖਪੰਛਾਨੇਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਹਰਿਰਸਮੇਜਿਨਰਸ
ਨਾਰਸਾਈਹੈ।ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਿਰਦੈਮੇਨਾਮਵਸਆਵਤਾਹੈ।ਜੋਹਰਿ:ਸੌਭ
ਤੇਹੈਐਸੇਖੋਜਆਗੇਸਾਚੇਦਰਮੇਪਤਿਪਾਵਤੇਹੈ।੪॥੧॥ਸੋਰਠਿਮ:੩॥